

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان دی جے

نہکلنک ہر شبد بھنڈار

ستارواں بھاگ

تتکرا¹

- ۲۰ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی گیان چند دے گرہ خیر و وال جموں ۱
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بی بی رام کور چھب خیر و وال جموں ۱۰
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی دولت سنگھ، گیان سنگھ، مائی شاہنی دے گرہ نواں چک جموں ۱۲
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بھاگ سنگھ دے گرہ ملک کیمپ جموں ۱۴
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بی بی شاہنی دے گرہ ملک کیمپ جموں ۱۸
- ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی فرنگی رام دے گرہ جھنڈے جموں ۲۰
- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پھمن سنگھ دے گرہ جھنڈے جموں ۲۵
- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پریکی دیوی دے گرہ جھنڈے جموں ۲۷
- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی رسال سنگھ دے گرہ مناؤر جموں ۲۹
- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ہنس راج دے گرہ نگیاں جموں ۳۴
- ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ایشر سنگھ دے گرہ دڑ جموں ۳۵
- ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی دھنا رام جھماں ہرنام سنگھ چڑھدا گراں جموں ۴۴
- ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سردارا سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۵۰
- ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی رنیا رام پریتم سنگھ دے گرہ کلوئے جموں ۵۶

- ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی منشی رام دے گرہ بدی پُر جموں ۵۸
- ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی گرنام سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۶۰
- ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی مان کور دے گرہ سیڑ جموں ۶۳
- ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی راجندر سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۶۴
- ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی دیوی سنگھ دے گرہ گکھووالی جموں ۶۶
- ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سندر سنگھ، سیوا سنگھ کیر پنڈ گکھووالی جموں ۷۱
- ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پرکاش چند، بھگت سنگھ کیر پنڈ گکھووالی جموں ۷۳
- ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی انگریز سنگھ، رسیا رام بدی پُر، جسبیر کور کوٹھے نہال سنگھ گکھووالی جموں ۷۸
- ۲۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی مایا دیوی دے گرہ گکھووالی جموں ۸۷
- ۲۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی تارو سنگھ دے گرہ اودھمپیر جموں ۹۱
- ۲۷ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی تارو سنگھ دے گرہ اودھمپیر جموں ۱۰۴
- ۲۷ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی کچھن سنگھ دے گرہ اودھمپیر جموں ۱۰۶
- ۲۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ٹھاکر سنگھ دے گرہ جیٹھوال امرتسر ۱۰۸
- پہلی ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھوال امرتسر ۱۱۱
- ۰۲ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھوال امرتسر ۱۲۰

- ۱۷ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۱۲۴
- ۱۸ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۱۳۷
- ۲۰ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ ڈھلوں کپورتھلہ ۱۵۳
- ۲۱ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ داؤد پُر ۱۶۴
- ۲۱ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی سُرپ سنگھ دے گرہ منگوپُر ۱۶۷
- ۲۲ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی لال سنگھ دے گرہ ہیر جالندھر ۱۷۶
- ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی لال سنگھ دے گرہ ہیر جالندھر ۱۸۳
- ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی نصیب سنگھ دے گرہ بوپارائے جالندھر ۱۸۶
- ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی پال سنگھ دے گرہ للیاں کلاں جالندھر ۱۹۲
- ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ دھنوالی جالندھر ۱۹۶
- ۲۴ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی گریت سنگھ دے گرہ پھرالا جالندھر ۲۰۳
- ۲۴ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی چرن کور دے گرہ پھرالا جالندھر ۲۰۷
- ۲۴ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی گرینچ سنگھ دے گرہ پھرالا جالندھر ۲۰۸
- ۲۴ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی منسا سنگھ دے گرہ پھرالا جالندھر ۲۱۰
- ۲۵ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی گریت سنگھ دے گرہ پھرالا جالندھر ۲۱۳

- ۲۵ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی لال سنگھ دے گرہ ڈلیوال جالندھر ۲۱۶
- ۲۵ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی کچھن سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں جالندھر ۲۱۹
- ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی گرداور سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں جالندھر ۲۲۶
- ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی درشن سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں جالندھر ۲۲۸
- ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی کیہر سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں جالندھر ۲۲۹
- ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی پریت سنگھ دے گرہ جنڈیالا جالندھر ۲۳۱
- ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی سورن سنگھ، چرن سنگھ دے گرہ جھنگی ۲۳۷
- ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ کرتار پُر ۲۴۴
- پہلی ساون ۲۰۲۱ بکرمی دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۲۴۵
- ۰۴ ساون ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۵۲
- ۰۶ ساون ۲۰۲۱ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا گرداس پُر ۲۵۴
- ۰۶ ساون ۲۰۲۱ بکرمی راج سنگھ دے گرہ ہیمراج پُر گرداس پُر ۲۵۶
- ۰۶ ساون ۲۰۲۱ بکرمی درشن سنگھ دے گرہ ہیمراج پُر گرداس پُر ۲۶۵
- ۰۷ ساون ۲۰۲۱ بکرمی جرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ سدا گرداس پُر ۲۷۰
- ۰۷ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بیگیجو دے گرہ پنڈ کٹھیالی گرداس پُر ۲۷۶

- ۰۷ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بیبی چنودے گرہ پنڈ خوشیئر گرداس پُر ۲۷۸
- ۰۷ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بابوپُر گرداس پُر ۲۸۱
- ۰۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بابوپُر گرداس پُر ۲۸۸
- ۰۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بیبی باجی دے گرہ بابوپُر گرداس پُر ۲۹۳
- ۰۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بیبی باوی دے گرہ بابوپُر گرداس پُر ۲۹۶
- ۰۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بابوپُر گرداس پُر ۲۹۸
- ۰۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بلاکا سنگھ دے گرہ بابوپُر گرداس پُر ۳۰۰
- ۰۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بابوپُر گرداس پُر ۳۰۱
- ۰۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ اٹپنڈی گرداس پُر ۳۰۳
- ۱۷ ساون ۲۰۲۱ بکرمی گرنام سنگھ دے گرہ چمبل ۳۰۸
- ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی ہیرا نند دے گرہ چمبل ۳۱۹
- ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی تارا سنگھ دے گھر چمبل ۳۲۱
- ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی تیجا سنگھ دے گرہ چمبل ۳۲۴
- ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی زرنجن سنگھ دے گرہ چمبل ۳۲۴
- ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی چمبل ۳۲۵

- ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی دیدار سنگھ دے گرہ جٹا ۳۲۵
- ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی چنن سنگھ دے گرہ چمبل ۳۲۷
- ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ موگا ۳۲۸
- ۱۹ ساون ۲۰۲۱ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ موگا ۳۲۶
- ۱۹ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بیبی شام کور دے گرہ موگا ۳۵۷
- ۱۹ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ ناتھیوال ۳۶۰
- ۲۰ ساون ۲۰۲۱ بکرمی مہیندر سنگھ دے گرہ ناتھیوال ۳۶۶
- ۲۰ ساون ۲۰۲۱ بکرمی سداگر سنگھ دے گرہ ناتھیوال ۳۶۸
- ۲۰ ساون ۲۰۲۱ بکرمی رام سنگھ دے گرہ فروزپر چھاؤنی ۳۷۰
- پہلی بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۷۹
- ۰۲ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۹۵
- ۳۰۳ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی مستری پالا رام دے گرہ امرتسر نواں کوٹ، ٹکا رام سنگھ بابرپر ضلع انبالہ والے نال ۳۹۸
- ۰۵ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ دھنوالی ۴۰۶
- ۰۵ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی درباری لال دے گرہ لدھیانہ ۴۰۹
- ۰۶ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی اجمیر سنگھ دے گرہ گھگرانا ۴۱۸

- ۰۶ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی بلونت سنگھ دے گرہ سیوک کالونی پٹیالہ ۴۲۲
- ۰۸ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی دلی دربار دلی ۴۳۱
- ۰۹ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی سروپ سنگھ دے گرہ دلی ۴۴۰
- ۰۹ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی رتن سنگھ دلی، کرتار سنگھ شکور بستی دلی ۴۴۱
- ۱۱ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی راجا رام دے گرہ دلی ۴۴۵
- ۱۲ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی ریشم سنگھ دے گرہ میرٹ چھاؤنی ۴۴۶
- ۱۴ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی ہرورا سنگھ دے گھر گرایا جالندھر ۴۵۶
- ۲۰ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی بھاگ سنگھ دے گھر مہاوا ۴۶۳
- ۲۰ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی سرجن سنگھ دے گھر بھروہال ۴۶۵
- ۲۱ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی ہری سنگھ، پورن سنگھ دے گرہ سوہل ۴۷۶
- ۲۱ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ گلوبوا امرتسر ۴۸۱
- ۲۱ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی گربخش دے گھر گلوبوا امرتسر ۴۸۸
- ۲۲ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ بھوجیاں امرتسر ۴۹۲
- ۲۳ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی پریتم سنگھ، منی رام دے گرہ نارلا امرتسر ۵۰۳
- ۲۳ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی سمند سنگھ دے گرہ ماڑی میگھا امرتسر ۵۱۰

- ۲۴ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی ملکھا سنگھ دے گرہ ماڑی امرتسر ۵۲۲
- ۲۴ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی گنڈا سنگھ دے گرہ دراجکے امرتسر ۵۲۴
- ۲۴ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی بیبی دیپو دے گرہ باسرکے امرتسر ۵۲۶
- ۲۴ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی بیبی جیتو دے گرہ باسرکے امرتسر ۵۳۳
- ۲۴ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی مکھن سنگھ دے گرہ بھگوانپڑا امرتسر ۵۳۷
- ۲۵ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی پرتاپ سنگھ دے گرہ سگا امرتسر ۵۴۷
- ۲۵ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ منلا ۵۵۱
- ۲۵ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ برنالا ۵۵۴
- ۲۶ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ برنالا ۵۶۳
- ۲۶ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی بلی سنگھ دے گرہ کیڑوں ۵۷۱
- ۲۷ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی جگیہ سنگھ دے گرہ کیڑوں ۵۸۰
- ۲۷ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ چولا کلاں ۵۸۳
- ۲۷ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی چولا خورد ۵۸۹
- ۲۷ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی امر سنگھ دے گرہ وریال ۵۹۲
- ۲۹ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی منیشورا نند نال ہر بھگت دوار جیٹھووال ۵۹۹

پہلی آسُو ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۰۲

۰۲ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۱۵

۰۲ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی گردیاں سنگھ دے گرہ مُودھل امرتسر ۶۱۶

۰۲ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۶۲۲

۰۳ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۶۳۰

۰۳ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی تیجا سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۶۳۵

۰۳ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی سنتوکھ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۶۳۹

۰۳ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۶۴۲

۰۳ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۶۴۶

۰۳ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی بیبی بنتی دے گرہ دھارڈ امرتسر ۶۴۷

۰۳ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی بوٹا سنگھ دے گرہ ایکل گڈا امرتسر ۶۵۰

۰۳ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی پال سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۶۵۴

۰۴ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی گیانی گرگھ سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا ۶۶۵

۰۴ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا ۶۷۰

۰۴ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی مہیندر سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگر امرتسر ۶۷۵

- ۰۴ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگر امرتسر ۶۷۶
- ۰۴ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۶۷۸
- ۰۴ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی ٹھاکر سنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۶۸۰
- ۰۴ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی دھرمویر دے گرہ جلالاباد امرتسر ۶۸۳
- ۰۵ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ رامپرا امرتس ۷۹۳
- ۰۵ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۰۰
- ۰۶ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی سکھدیو راج دے گرہ کلا امرتسر ۷۰۸
- ۰۶ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۱۲
- ۰۶ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی گربخش سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۱۴
- ۰۶ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی روڑ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۱۴
- ۰۶ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی دارا سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۱۵
- ۰۶ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی لال سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۱۸
- ۰۶ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی ہری سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۱۸
- ۰۶ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی کنن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۱۹
- ۰۶ آسُو ۲۰۲۱ بکرمی گرگھ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۲۱

- ۰۶ اَسُو۲۰۲۱ بکرمی سرکھ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۲۳
- ۰۶ اَسُو۲۰۲۱ بکرمی گرکھ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۲۴
- ۰۶ اَسُو۲۰۲۱ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷۲۵
- ۰۶ اَسُو۲۰۲۱ بکرمی نراین سنگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۷۲۵
- ۰۷ اَسُو۲۰۲۱ بکرمی مان سنگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۷۳۴
- ۰۷ اَسُو۲۰۲۱ بکرمی گرنام سنگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۷۳۵
- ۰۷ اَسُو۲۰۲۱ بکرمی کندن سنگھ دے گرہ ماچک امرتسر ۷۳۷
- ۰۷ اَسُو۲۰۲۱ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ ماچک امرتسر ۷۴۳
- ۰۷ اَسُو۲۰۲۱ بکرمی مہیندر سنگھ دے گرہ باٹھ امرتسر ۷۴۴
- ۰۷ اَسُو۲۰۲۱ بکرمی مساسنگھ دے گرہ نورنگا آباد امرتسر ۷۴۵
- ۰۷ اَسُو۲۰۲۱ بکرمی مکھن سنگھ دے گرہ نورنگا آباد امرتسر ۷۵۵
- ۰۸ اَسُو۲۰۲۱ بکرمی دارا سنگھ دے گرہ نورنگا آباد امرتسر ۷۵۹
- ۰۸ اَسُو۲۰۲۱ بکرمی ہرنام سنگھ دے گرہ پنڈوری گولہ امرتسر ۷۶۳
- ۰۸ اَسُو۲۰۲۱ بکرمی دیدار سنگھ دے گرہ شفی پُر امرتسر ۷۶۸
- ۰۹ اَسُو۲۰۲۱ بکرمی اندر سنگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۷۷۸

- ۰۹ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی شو سنگھ دے گرہ بندالا امرتسر ۷۸۱
- ۰۹ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی بڈھا سنگھ دے گرہ بندالا امرتسر ۷۸۲
- ۰۹ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ بندالا امرتسر ۷۸۳
- ۰۹ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی ترلوک سنگھ دے گرہ بندالا امرتسر ۷۸۵
- ۰۹ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی ودھاوا سنگھ دے گرہ بندالا امرتسر ۷۸۶
- ۰۹ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ بندالا امرتسر ۷۸۹
- ۱۲ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۸۹
- ۱۳ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی مان سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۹۱
- ۳۰ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی راج زارین دے نوت جیٹھووال امرتسر ۷۹۴
- پہلی سنگ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۹۷
- ۰۲ سنگ ۲۰۲۱ بکرمی لچھمن سنگھ دے گرہ نانک پُرا امرتسر ۸۱۱
- ۰۳ سنگ ۲۰۲۱ بکرمی ہرچند سنگھ دے گرہ نانک پُرا امرتسر ۸۲۱
- ۰۳ سنگ ۲۰۲۱ بکرمی سنتا سنگھ دے گرہ نانک پُرا امرتسر ۸۲۴
- ۰۳ سنگ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھجن سنگھ دے گرہ نانک پُرا امرتسر ۸۲۵
- ۱۰ سنگ ۲۰۲۱ بکرمی بلونت سنگھ نال تریکا امرتسر ۸۳۲

- ۱۵ سَنک ۲۰۲۱ بکرمی باہر راستے وچ اُل پَنڈی گرداس پُر ۸۴۰
- ۱۵ سَنک ۲۰۲۱ بکرمی کِشن سَنگھ دے گرہ اُل پَنڈی گرداس پُر ۸۴۷
- ۱۶ سَنک ۲۰۲۱ بکرمی ہر سَنگت نوت اُل پَنڈی گرداس پُر ۸۵۸
- ۱۶ سَنک ۲۰۲۱ بکرمی میلا سَنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۶۷
- ۱۷ سَنک ۲۰۲۱ بکرمی دلپ سَنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۶۹
- ۱۷ سَنک ۲۰۲۱ بکرمی کرم سَنگھ دے گرہ نیا شالہ گرداس پُر ۸۷۴
- ۱۷ سَنک ۲۰۲۱ بکرمی مکھن سَنگھ دے گرہ بُڑکلا گرداس پُر ۸۷۷
- ۱۷ سَنک ۲۰۲۱ بکرمی پریتم کور دے گرہ ٹھیکری گرداس پُر ۸۸۶
- ۱۹ سَنک ۲۰۲۱ بکرمی دیوالی دوس تے ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۸۷
- پہلی مگھر ۲۰۲۱ بکرمی لال سَنگھ ہیراں جیٹھووال امرتسر ۸۸۹
- ۰۲ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی جیٹھووال امرتسر ۹۱۲
- ۰۲ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی اندر پرست مارگ امرتسر ۹۱۵
- ۰۲ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۱۸
- ۰۲ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۲۱
- ۰۳ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۲۶

- ۰۳۔ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی امر سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۹۳۳
- ۰۴۔ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی ٹھاکر سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۹۳۶
- ۰۵۔ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی جرنیل سنگھ دے گرہ شاہوالا فروزپُر ۹۴۸
- ۰۶۔ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی گرداس سنگھ دے گرہ شاہوالا فروزپُر ۹۵۸
- ۰۶۔ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی کرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۹۶۳
- ۰۶۔ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی نچھتر سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۹۶۶
- ۰۷۔ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۹۸۱
- ۰۷۔ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی مہیندر کور دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۹۸۷
- ۰۷۔ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی بلونت سنگھ دے گرہ چڑھدی تلونڈی فروزپُر ۹۹۲
- ۰۸۔ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی سردار سنگھ دے گرہ مناواں فروزپُر ۱۰۰۰
- ۰۸۔ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی گردیال سنگھ تے چند کور دے گرہ نواں راموالا فروزپُر ۱۰۰۵
- ۰۸۔ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی اُجاگر سنگھ دے گرہ راموالا فروزپُر ۱۰۰۷
- ۰۸۔ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی مادھو سنگھ دے گرہ راموالا فروزپُر ۱۰۰۹
- ۰۸۔ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ موگا فروزپُر ۱۰۱۰
- ۰۸۔ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی سرین سنگھ دے گرہ ندھاں والا فروزپُر ۱۰۱۰

- ۰۹ گھر ۲۰۲۱ بکرمی سیتل سنگھ دے گرہ ڈگرو فروزپر ۱۰۱۹
- ۰۹ گھر ۲۰۲۱ بکرمی میلا سنگھ دے گرہ ڈگرو فروزپر ۱۰۲۱
- ۰۹ گھر ۲۰۲۱ بکرمی دھنا سنگھ دے گرہ ڈگرو فروزپر ۱۰۲۱
- ۰۹ گھر ۲۰۲۱ بکرمی گرینچن سنگھ دے گرہ سدا سنگھ والا فروزپر ۱۰۲۲
- ۱۰ گھر ۲۰۲۱ بکرمی بی بی پنجاب کور دے گرہ سدا سنگھ والا فروزپر ۱۰۲۸
- ۱۰ گھر ۲۰۲۱ بکرمی جورا سنگھ دے گرہ سدا سنگھ والا فروزپر ۱۰۳۰
- ۱۰ گھر ۲۰۲۱ بکرمی گردیال سنگھ سدا سنگھ والا فروزپر ۱۰۳۲
- ۱۰ گھر ۲۰۲۱ بکرمی گھنا سنگھ دے گرہ کیلاش فروزپر ۱۰۳۴
- ۱۱ گھر ۲۰۲۱ بکرمی سمپورن سنگھ دے گرہ فروزشاہ فروزپر ۱۰۳۴
- ۱۱ گھر ۲۰۲۱ بکرمی سندر سنگھ دے گرہ فروزشاہ فروزپر ۱۰۴۲
- ۱۱ گھر ۲۰۲۱ بکرمی ارجن سنگھ دے گرہ بستی خلیل فروزپر ۱۰۴۶
- ۱۲ گھر ۲۰۲۱ بکرمی ہری سنگھ دے گرہ بستی خلیل فروزپر ۱۰۵۶
- ۱۲ گھر ۲۰۲۱ بکرمی گردیپ سنگھ دے گرہ توتاں والی فروزپر ۱۰۵۸
- ۱۲ گھر ۲۰۲۱ بکرمی نہال کور دے گرہ گولے والا فروزپر ۱۰۶۵
- ۱۳ گھر ۲۰۲۱ بکرمی کرپال سنگھ دے گرہ گولے والا فروزپر ۱۰۷۲

- ۱۳ گھر ۲۰۲۱ بکرمی سلکھن سنگھ دے گرہ رُکنا موٹگا فروزپُر ۱۰۷۶
- ۱۳ گھر ۲۰۲۱ بکرمی رام سنگھ دے گرہ فروزپُر چھاؤنی فروزپُر ۱۰۷۹
- ۱۴ گھر ۲۰۲۱ بکرمی ہر دیو سنگھ دے گرہ فروزپُر چھاؤنی فروزپُر ۱۰۹۸
- ۱۴ گھر ۲۰۲۱ بکرمی اجیر سنگھ دے گرہ ڈیری فارم فروزپُر ۱۱۰۴
- ۱۴ گھر ۲۰۲۱ بکرمی سُر جن سنگھ دے گرہ فروزپُر شہر فروزپُر ۱۱۰۸
- ۱۵ گھر ۲۰۲۱ بکرمی بلیر سنگھ دے گرہ پھاجکا فروزپُر ۱۱۱۶
- ۱۵ گھر ۲۰۲۱ بکرمی رتن سنگھ دے گرہ ۲۵ بی بی راجستھان ۱۱۲۱
- ۱۶ گھر ۲۰۲۱ بکرمی رتن سنگھ دے گرہ ۲۵ بی بی راجستھان ۱۱۳۱
- ۱۶ گھر ۲۰۲۱ بکرمی مہاں سنگھ دے گرہ ۲۵ بی بی راجستھان ۱۱۳۵
- ۱۷ گھر ۲۰۲۱ بکرمی جاگیر سنگھ دے گرہ رتیوال راجستھان ۱۱۴۶
- ۱۷ گھر ۲۰۲۱ بکرمی ملکیت سنگھ دے گرہ بنوالا گنگا نگر ۱۱۴۸
- ۱۸ گھر ۲۰۲۱ بکرمی بی بی تیز کور دے گرہ بنوالی گنگا نگر ۱۱۵۶
- ۱۸ گھر ۲۰۲۱ بکرمی ہرنس سنگھ دے گرہ سپڈ فارم ابوہر ۱۱۵۹
- ۱۸ گھر ۲۰۲۱ بکرمی لاجھ سنگھ دے گرہ چک فتح سنگھ والا بٹھنڈہ ۱۱۶۲
- ۱۹ گھر ۲۰۲۱ بکرمی ہر چند سنگھ دے گرہ ہر رائے پُر بٹھنڈہ ۱۱۶۹

- ۱۹ گھر ۲۰۲۱ بکری جاگیر داس دے گرہ خیالی والا بٹھنڈہ ۱۱۷۵
- ۲۰ گھر ۲۰۲۱ بکری بگھر سنگھ دے گرہ برگاڑی بٹھنڈہ ۱۱۸۰
- ۲۰ گھر ۲۰۲۱ بکری جسونت سنگھ دے گرہ راجیانا بٹھنڈہ ۱۱۸۴
- ۲۰ گھر ۲۰۲۱ بکری کپور سنگھ دے گرہ موگا فروزپُر ۱۲۸۸
- ۲۰ گھر ۲۰۲۱ بکری بیٹی شام کور دے گرہ موگا فروزپُر ۱۱۹۱
- ۲۰ گھر ۲۰۲۱ بکری کیہر سنگھ دے گرہ رچیوال فروزپُر ۱۱۹۲
- ۲۱ گھر ۲۰۲۱ بکری مل سنگھ دے گرہ رچیوال فروزپُر ۱۱۹۷
- ۲۱ گھر ۲۰۲۱ بکری سوہن سنگھ دے گرہ مُنڈی جمال فروزپُر ۱۱۹۹
- ۲۱ گھر ۲۰۲۱ بکری بگیچا سنگھ دے گرہ مُنڈی جمال فروزپُر ۱۲۰۱
- ۲۱ گھر ۲۰۲۱ بکری تارا سنگھ دے گرہ چمبل امرتسر ۱۲۰۴
- ۲۱ گھر ۲۰۲۱ بکری تیجا سنگھ دے گرہ چمبل امرتسر ۱۲۰۶
- ۲۲ گھر ۲۰۲۱ بکری ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۱۳
- پہلی پوہ ۲۰۲۱ بکری ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۱۷
- ۰۲ پوہ ۲۰۲۱ بکری ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۳۱
- ۰۵ پوہ ۲۰۲۱ بکری ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۳۵

- ۰۶ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۴۲
- ۰۷ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۴۶
- ۰۸ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۵۰
- ۰۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۵۸
- ۱۰ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۶۳
- ۱۱ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی پاکستانی مسلماناں دے نال مسانیاں ۱۲۶۷
- ۱۱ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۷۰
- ۱۲ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۷۵
- ۱۳ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۸۱
- ۱۳ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بختیش سنگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۲۸۴
- ۱۴ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۲۹۲
- ۱۴ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر جیت سنگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۲۹۶
- ۱۴ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۲۹۸
- ۱۴ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۳۰۲
- ۱۴ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی لیفٹینینٹ مہندر سنگھ نیشالا گرداس پُر ۱۳۰۴

- ۱۴ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی راوی کنڈھے نزدیک اوگرا گرداس پُر ۱۳۱۱
- ۱۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی اُجاگر سنگھ دے گرہ میاں گرداس پُر ۱۳۱۶
- ۱۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی اُجاگر سنگھ دے گرہ میاں گرداس پُر ۱۳۲۱
- ۱۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی پنڈ میاں توں اوگرے نوں رستے وِچ گرداس پُر ۱۳۲۳
- ۱۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی گیان سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۱۳۳۲

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان دی جے

☆ ۲۰ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی گیان چند دے گرہ خیردوال ☆

سنگر شبد سچ گیان، آد انت وڈیا۔ جگ چوڑی دیوے دان، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ کوٹن وچوں جن بھگت کرے پروان، جس جن اپنی دیا
 کمایا۔ دوس رین اک دھیان، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ منتر اک سمجھایا۔ شبد انادی سنگر منتر، نرگن سرگن
 کرے پڑھایا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، گھٹ گھٹ دے سمجھایا۔ بھو چکا گگن لگنتر، گرہ منڈل کھوج کھوجایا۔ پنج تت بھجا بسنتر، امرت میگھ
 برسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ سنگر شبد سرب گنوت، دیوے مان وڈیا۔ اتم سریشٹ وچ جیو جنت، جاگرت جوت
 کرے رُشٹایا۔ سرتی شبدی میل ملاو ساچے کنت، اتم پرما تم پڑدا لاہیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، ساچی سکھیا دے سمجھایا۔ کوڑی کرپا گڑھ توڑ ہوئے
 ہنگ، ہنگ برہم بھو کھلایا۔ سچ دوار بنے درویش منگت، گھر ٹھانڈے الکھ جگایا۔ لیکھا چکے جیرج انڈج، اُتبھج سیچ پنڈھ مکایا۔ ساچی بنے دھر دی
 بنت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ سنگر شبد بودھ اگادھ، بن اکھراں آپ پڑھائیندا۔ کوٹن کوٹ لبھدے سنت سادھ،
 لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جوگ ابھیاں اندر رہے آرادھ، دُونگھی کندر اندر ڈیرہ سرب لگائیندا۔ سُن سادھی اندر ہو وِساد، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ کھوج

کھوجائیندا۔ اٹھے پہر دوس رین کرن یاد، رسنا جہوا بٹی دند صفت صلاحندا۔ ڈھولک چھینے وجاون ناد، دُھن آتمک راگ سچ نہ کوئے درڑائیندا۔ من واسنا رہے بھاج، چارے کُٹ کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ستگر شبد کہے میں دُھر دا سوامی، اکو اک ایک وڈیائیا۔ آد جگاد انتریامی، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ وشن برہما شو میرے پریم دی بولن بانی، دُھر دا راگ سُنائیا۔ لیکھ لکھن شاستر سمرت وید پُرانی، سمرت میرا ناؤں رہی جس گائیا۔ کھیل کھیل دو جہانی، جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ اٹھ دس پد زربانی، گیتا گیان اک درڑائیا۔ انجیل قرآن میری نشانی، الف یے کراں پڑھائیا۔ پیر پیغمبراں دساں کھیل مہانی، مہما اکھ کھ سُنائیا۔ گر اوتاراں کر پروانی، سچ پروانہ اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ شبد گیان کہے میں سوریر، سمرتھ اک اکھوائیندا۔ جن بھگتاں ماراں نرالا تیر، انیالا آپ چلائییندا۔ کایا اندر ساچے مندر بجر کپائی دیواں چیر، دُئی دوتی ڈیرہ ڈھائیندا۔ نا بھی کولی امرت بخشاں نیر، ساچا جام اک پیائییندا۔ منزل چاڑھ دیواں اخیر، ساچی چوٹی آپ بہائییندا۔ نہ کوئی ایشٹ دیو سوامی نہ کوئی تصویر، رُپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جاتا نظری آئے گھر گمبھیر، گنوتا سوبھا پائییندا۔ میری صفت کر کے گئے پیر فقیر، اولیا غوث کُتب سرب رسنا گائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائییندا۔ شبد گیان کہے میں وڈا داتا، داتیاں وچوں نظری آئیا۔ میرا کھیل نہ کسے پچھاتا، نہکرمی ہو کے کرم کمائیا۔ جگ چوکڑی گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیواں ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ اکھراں نال جناواں گاتھا، نراکھراں اک سمجھائیا۔ نت نوت میٹاں اندھیری راتا، ست ستوادی سچا چند چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ شبد کہے میرا گیان گھر گمبھیر، کوٹن کوٹاں وچوں ورلے نظری آئیا۔ میں اگم اتھا اُچ محل اٹل وساں اخیر، مقام حق ڈیرہ لائیا۔ میرا کھیل بے نظیر، جگت نیز نظر کسے نہ آئیا۔ میں دیواں مان شاہ حقیر، اوچ نیچ اکو رنگ وکھائیا۔ میرا پریکی کدے نہ ہوئے دلگیر، دُئی دوتیت رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ میں شرع کٹاں زنجیر، دین مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ میں ہوئے کڈھاں پیر، دُرمیت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر میرے ہتھ لکائیا۔ شبد گیان کہے میں سچ مردنگا، آد جگادی اک وجائییندا۔ لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اندر دیواں ست انداء، اند آتم وچوں پرگٹائییندا۔ دُونگھی بھوری کایا

کوری سچ پرکاش کراں چندا، جوتی جاتا ڈمگائیندا۔ بھو چکاواں کھنڈاں پُریاں برہمنڈاں، لواں چرناں ہیہ وکھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پڑھاؤندا رہیا
 چھندا، سوہلا ڈھولا اپنا ناؤں وڈیائیندا۔ بھاگ لگاؤندا رہیا پنج تت کایا مائی خاکی بندہ، بندگی اپنی اک جنائیندا۔ نیت پرکاش کردا رہیا اندھا، لوچن اکو اک
 کھائیندا۔ کایا چولی چڑھاؤندا رہیا رنگا، دُرمیت میل دھوائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی ہو کے ٹھنڈا، اگنی تت بُجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ گیان کہے میں سدا نہکرمی، کرم کانڈ وچ کدے نہ آئیا۔ جن بھگت سہیلے کر کر میلے ملاواں چرنی، چرن چرنودک مکھ
 چوائیا۔ نیت کھول کے ہرنی پھرنی، نج لوچن کراں رُشائیا۔ ساچی دساں جگ جگ ترنی، سبجگ تریتا دواپر کجگ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، میرا لیکھا رہیا چُکائیا۔ شبد گیان کہے میرا لیکھا اگم، اگوچر دیونہار وڈیائیا۔ نہ مراں نہ پواں جم، مات گر بھ نہ پھیرا پائیا۔ پون سواس نہ کوئی دم،
 رسنا جہوا بتی دند نہ کوئے وڈیائیا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئی غم، چنتا چکھا نہ کوئے جلائی۔ ترسنا روگ نہ ہوئے طم، ترے گن تت نہ کوئے وکھائیا۔ اپنا بیڑا آپے
 بنھ، دُھر دے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ در سچ رہیا سمجھائیا۔ شبد گیان کہے میرا کھیل اولّا، ہر حضرت آپ کرائیندا۔
 جگ چوکڑی پھڑائے پلا، پلو اپنے نال بندھائیندا۔ سچ سندیش نت نوت گھلاں، منتر انتر نام درڑائیندا۔ پاواں سار جلاں تھلاں، ٹلے پربت پھول پھولائیندا۔
 دُئی دوتی میٹاں سلا، ہوئے روگ چُکائیندا۔ جگ چوکڑی اچھل اچھلا، ول چھل دھاری ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر
 میرے ہتھ رکھائیندا۔ شبد گیان کہے میں دساں ریت، دُھر دی آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی کھیل کھیل مندر مسیت، شودوالے مٹھ رچن رچائیا۔ گر در
 دساں دھام اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ رہیا وکھائیا۔ شبد گیان کہے جگ چار، جیواں جنتاں کراں
 پڑھائیا۔ اکھراں نال کر پیار، لوکماں دیاں وڈیائیا۔ گر مکھ گر سکھ ورلے لواں اٹھال، سرتی سرت آپ جگائیا۔ اندر وڑ کے بُجھاں حال، کایا مندر پھول
 پھولائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنال، جاگرت جوت کراں رُشائیا۔ امرت آتم جام پیال، رس اکو اک وکھائیا۔ سچ پریتی نبھاواں نال، آدھو چکار نہ کوئے تڑائیا۔
 گر اوتاراں پورا کراں سوال، پیر پیغمبراں پنج رکھائیا۔ نت نوت چلاں اولڑی چال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نرکار نرور اپنی سیو

لگایا۔ شبد گیان کہے میں دسٹاں سچ، ست ست درڑائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل کھیاں ہس ہس، سوہنگ ہنسا روپ وٹائیندا۔ پندھ مکاواں نس نس، بن پاندھی پھیرا پائیندا۔ ہر جن ہر دے وس وس، ساچا منتر اک سمجھائیندا۔ پریم پیار دا دے کے رس، نہجھر جھرنا اک جھرائیندا۔ سرتی شبدی کر اکھ، سوہنا میل ملائیندا۔ نام ندھان اگئی وچے ند، دھر دا راگ لائیندا۔ ساچی سیجا چڑھاں بھج، انتر آتم ویکھ وکھائیندا۔ ست جیکارا بولاں گج، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ شبد گرو کہے میری ساچی سکھیا، گروکھ ورلے پائیا۔ جن بھگتاں دیواں دھر دی بھچھیا، ست نام ورتائیا۔ سنتاں کر کے پورن اچھیا، ترسنا جگت بھجائیا۔ لیکھ چکاواں بدھنا لکھیا، آگے دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رہبر ہو کے رہیا جنائیا۔ شبد گیان کہے میں آواں جگ، نرگن نرویر ویس وٹائیا۔ سنت سہیلے سجن لبھ، اپنا سنگ نبھائیا۔ کراں وسیرا اپر شاہرگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھائیا۔ جنم کرم دی بھجاواں اگ، ہوئے روگ جلائی۔ ہنس بناواں پھڑ پھڑ گت، کاگوں ہنس اڈائی۔ گھر سجن ساچے سد، ہوکا دے کے دیاں سمجھائیا۔ بن مکے کعبیوں کرا کے جج، جگرہ حق دیاں وکھائیا۔ بن مندر مسیتوں جاواں لبھ، کایا مندر اندر پڑدا لاہیا۔ ست پرکاش ہو کے جاواں جگ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا کھیل رہیا وکھائیا۔ شبد گیان کہے میں ویکھاں جگ، جگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر گیا لگ، کلج اتم بیٹھائیں اٹھائیا۔ اٹھے پہر دوس رین کوڑی کریا سکھنا رہیا سکھ، ساچی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن لگا دکھ، ہوئے روگ نہ کوئے چکائیا۔ کام کرودھ لبھ موہ ہنکار گھر گھر رہیا بک، اچی کوک کوک سنائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کریا گرہ گرہ پئی اٹھ، پت ٹاہنی رہی سکائیا۔ ٹھگاں چوراں یاراں پائی لٹ، ست سروپ وچ نظر کوئے نہ آئیا۔ جھگڑا پیا پتا پت، نار کنت نہ کوئے وڈیائیا۔ سادھ سنت مندر مسجد شودوالے رہے لٹ، گر در بیٹھے اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ شبد گیان کہے کلج پیا رولا، کوکے جگت لوکائیا۔ کسے نظر نہ آوے مولا، بسمل روپ نہ کوئے وٹائیا۔ پاپاں بھار کرے نہ کوئی ہولا، سیس ہتھ نہ لکائیا۔ نیتز رووے گرلاوے دھرنی دھرت دھولا، کھلڑے کیس رہی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا ورتائیا۔ شبد گیان کہے کلج منگی اسیس،

پر بھ آگے اک عرضوئیا۔ کرپا کر صاحب جگدیس، جگدیسر دینی سچّی ڈھوئیا۔ کسے چھتر نہ بھلے سیس، شاہ سلطان رہے روئیا۔ کریں کھیل بیس بیس اک
 اکیس، لیکھا چکے ترے ترے لوئیا۔ ٹھیک رہے نہ کسے نیت، نیتیان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر تیرے آس رکھائیا۔
 شبد گیان کہے میں اوچا، اگم اتھاہ اکھوائیندا۔ کلج گیان کہے میں پھراں چارے کوٹا، دہ دشا ویکھ دکھائیندا۔ میرا نشان دو جہان جھوٹا، پُری لوء نہ کوئے
 ہلائیندا۔ میں گھر گھر کوڑی کرپا بیجیا بوٹا، جوٹھ جھوٹھ پھل لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ ورتائیندا۔ کلج گیان کہے
 میں بڑا چنگا، چنگی طرح سمجھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کیتا مندا، انتر آتم سمجھ کوئے نہ پائیا۔ گھر گھر کوڑا دے پکھنڈا، سچ سچ نہ کوئے سمجھائیا۔ سادھ
 سنت آتم رندا، ہر ہر کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ تھ سروور جل دے نہ ٹھنڈا، جگت اگنی رہی تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج لیدا
 رہیا ورتائیا۔ کلج گیان کہے میں وڈا بلوان، بلدھاری اکھوائیندا۔ گھر گھر کھیل کھلاواں جگت شیطان، شرع وچ لڑائیندا۔ شاہ سلطان کیتے بے ایمان، ساچا
 عدل نہ کوئے کمائیندا۔ مایا رانی ہوئی پردھان، غریب نمائیاں گلے نہ کوئے لگائیندا۔ چاروں کُنٹ دے ویران، بوٹا ست نہ کوئے لہرائیندا۔ ساڈھے تن
 ہتھ کایا بنک خالی دے مکان، دست اموک وچ نہ کوئے رکھائیندا۔ رسنا جہوا ہتی دند پنڈت پاندھے ملا شیخ مسانک دین گیان، انتر آتم پر بھو میل نہ
 کوئے ملائیندا۔ جگت ویدا کھلی دے دکان، چوڑاں ہٹ راہ چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا اپنے وچ چھپائیندا۔ کلج گیان
 کہے میتوں ملیا موقع، چوتھے جگ ملی وڈیائیا۔ میں سب نوں دیواں دھوکھا، کوڑی کرپا وچ پھسائیا۔ کسے گھر جگن نہ دیواں دیپک جوتا، انحد ناد نہ کوئے
 شنوائیا۔ سادھاں سنتاں ڈو نگھی بھور لوایا غوطہ، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری بنت رہیا بنائیا۔ کلج گیان کہے
 میں اکل کل دھاری، کلوٹا دے وڈیائیا۔ میں ویکھاں سر شئی ساری، نو کھنڈ ست دیپ پھول پھولائیا۔ بن کے پھراں وچ جوار، بھجائیا واہو داہیا۔ لجیا
 رہے نہ کسے کواری، نیتز نین نہ کوئے شرمائیا۔ مات پت نہ کوئے پیاری، بھین بھائی ساک سجن نار کنت نہ کوئے وڈیائیا۔ ویسواروپ سر شئی ساری، چاروں
 کُنٹ ہوئے خواری، ساچی تیج نہ کوئے سہائیا۔ مکھ موڑن گر اوتاری، پیر پیغمبر پلو نہ کوئے پھڑائیا۔ شاستر سمرت نہ کرن وچاری، وید پُران نہ کوئے

درڑاڻيا۔ انجیل قرآن نہ کوئے آدھاری، مصلہ حق نہ کوئے سناڻيا۔ پیر فقیراں ہوئے خواری، کُتب غوث رہے گرلاڻيا۔ سب دی بازی جائے ہاری، جت
 روپ نہ کوئے وٹاڻيا۔ پر بھ نال ملن دی جو کرے تیاری، تس اندر کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دیاں چلاڻيا۔ سچ نام دی پھیر بہاری، دُھر دی دست اندر
 رہن نہ پائیا۔ جدھر دیکھے کوڑی یاری، کوڑ کوڑیاں نال پرناڻيا۔ ہوئے پرکاش نہ بہتر ناڑی، تن سوسٹھ ہاڑی وڄے نہ کوئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا سچ سمجھائیا۔ کلج گیان کہے میں دساں راہ، رہبر ہو سمجھائیا۔ دیکھو پر بھ نوں کوئی ملیو نہ، ناؤں نرکارا لین کوئے نہ پائیا۔
 صدی چودھویں میرا محمد بنے گواہ، چوداں طبق شہادت دین بھگتائیا۔ کوڑی کریا نال ہووے نکاح، شریعت حق حق سمجھائیا۔ مرد مردانے کراں بے وفا،
 مکھ سارے جان بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا ورتائیا۔ کلج گیان کہے میرا ساچا پرچہ، سادھاں سنتاں آگے دے
 لکائیا۔ پیر پیغمبر کرن چرچا، مخاطب ہو کے رہے سناڻيا۔ آگے جان داکسے کول نہ رہیا خرچہ، خالی ہتھ دے لوکائیا۔ جیودیاں جگ کوئے نہ مردا، مریاں
 جیون کوئے نہ پائیا۔ ساچے پوڑے کوئے نہ چڑھدا، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ جگت ترسنا جیو جنت سڑدا، مایا ممتا کرے لڑائیا۔ ترے گن گنی وچ سڑدا،
 امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ میری میری وڈا چھوٹا کردا، تیری توں گئے سرب بھلاڻيا۔ پاربرہم پت پریشور دیکھ لے تیرے کولوں کوئی نہ ڈردا، گر
 اوتاراں پیر پیغمبر اں بھ نہ کوئے رکھائیا۔ سچ پریم کوئی نہ کردا، جگت خواہش نال بیٹھے آس لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میٹوں دتا
 اک ور، جگ لیکھا دیکھ دکھائیا۔ کلج گیان دی سُن کے بات، شبد گیان لئے انگڑائیا۔ نیتز کھول مارے جھات، نین اک اٹھائیا۔ تیری کرپا تیرے ساتھ،
 تیری جھولی پائیا۔ توں کوڑ گڑیاں دینی دات، اپنے گھر ورتائیا۔ سچ سندیسہ تَدھ نوں دیواں آکھ، اکو وار پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اپنا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ شبد گیان کہے اٹھ مار جھاک، کلج گیان تیوں دیاں سمجھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑیاں لکلی باقی، جنہاں پاربرہم پر بھ لیکھا
 جھولی پائیا۔ میں اندر وڑ کے کھولی اوہناں تاکی، بجر کپائی پڑدا دتا ہٹائیا۔ جام پیایا بن کے ساقی، امرت پیالہ ہتھ اٹھائیا۔ اوہناں آتم سچ سرور نہاتی،
 دُرمت میل دھوایا۔ کر پرکاش دیوا باقی، اکو جوت نور رُشناڻيا۔ سچ سُنجنی سہائے پُرکھ سمرا تھی، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، لیکھا دیوے چائیں چائیا۔ شبد گیان کہے اُٹھ ویکھ بھگت، کلجک تیتوں دیاں دکھائیا۔ جنہاں دی لیکھے لگی بُوند رکت، پنج تت ملی وڈیائیا۔ پر بھ انتر
 دتی آتم شکت، باہروں شخصیت دتی بنائیا۔ اپنے وچ نہ رکھیا فرق، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ جنم کرم دا مٹیا ہرکھ، چنتا سوگ نہ کوئے دکھائیا۔ آون جاون ہویا
 ترک، لکھ چوراسی نہ کوئے بھوئیا۔ گرکھ مڑ کے اپنے گھر جان پرت، جس گھر وچوں اپنا آپ لے کے آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر
 اپنا ہتھ رکھائیا۔ شبد گرکھ کہے ویکھ گرکھ تڑدے، ہولی ہولی اپنا پندھ مکائیا۔ کلجک تیرے گیان کولوں کدے نہ مڑدے، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ سنگر
 پریتی ساچی جڑدے، ناتا جڑیا بے پرواہیا۔ ایہو کھیل آگے دھر دے، دھر مستک ویکھ دکھائیا۔ تیرے سنگی ساتھی ویکھ ویکھ جھردے، ہوئے لے لے اپنا
 آپ گوائیا۔ جنہاں گرکھیں اندروں فُرنے اوہ پھردے، جو فُرنے سب دے بند کرائیا۔ اوہ جاگت روپ کرے مُردے، مُردیاں وچوں مُرید ملے
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج لیلہ رہیا دکھائیا۔ شبد گیان کہے اُٹھ ویکھ سنت، تیرے نیتز دیاں دکھائیا۔ جنہاں ملیا ہر جو
 سوامی کنت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ اوہناں دی آپ بنائے بنت، گھڑن بھنہار ویکھ دکھائیا۔ جگت نیتز وینہدی رہ جائے جنت، جیو سمجھ کوئے نہ پائیا۔
 کھوج سکے نہ کوئی پنڈت، چو داں وِ دیا دے دھائیا۔ جنہاں کرپا کرے آپ انت، انتشکرن ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار
 سرنائیا۔ شبد گیان کہے ویکھ گرکھ رنگ، کل انتم انت چڑھائیا۔ صفت کرے نہ کوئی بتی دند، رسنا جہوانہ کوئے سمجھائیا۔ ساچے سنتاں کولوں بچھہ اند، کی
 صاحب دتا دکھائیا۔ جنہاں دی آتم لئی گنڈھ، پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ اوہ سہاگن ہوئی رنڈ، دُہاگن روپ نہ کوئے دکھائیا۔ آسا منسا پوری ہوئی منگ، ترسنا ترکھا
 بُجھائیا۔ گھر پرکاش ویکھیا چند، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گیان کہے میرا گیان گکھا، گیان
 وچوں گیان پرگٹائیا۔ بھو چکاواں ایکا دُجا، دُئی دوتی ڈیرہ ڈھائیا۔ کول نابھ کراں مودھا، اوندھا کر کے جھرنا دیاں جھرائیا۔ سچ دوار گرکھ سو جھا، جنہاں
 اپنا بھو کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گیان کہے آیا گیان گیان چند، چند چاندنی نین شرمائیا۔ خوشی ہویا بند بند،
 بندی خانہ دتا تڑائیا۔ آگے بچھے نگی نہ ہووے کنڈ، ایہتے اوتھے دو جہان سہائیا۔ پریم پیار دا بخش اند، پریتی اکو اک دکھائیا۔ جگ جنم دی وچھری آتم

پرماتم لئی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنے تند بندھائیا۔ جگت ترسنا ہوئے ہنگتا مایا ممتا میٹ پائی ٹھنڈ، بوند سوانتی کُھ چوایا۔ سچ سرور نہایا دُھر دی
 گنگ، جمنائِ سرتی گوداوری بیٹھی دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس اپنا گیان دتا سمجھایا۔ جس پر بھ دیوے اپنا گیان، بن
 اکھراں آپ پڑھائیندا۔ سو انتر آتم پرماتم کرے پروان، دُجا اِشٹ نہ کوئے منائیندا۔ امرت آتم منگے پین کھان، جگت ترسنا بھکھ گوانیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ شبد گیان جگت اوہ، جو جگ جگ پڑھائیندا۔ کلجگ انتم سوہنگ سو، سنجگ سچا راہ وکھائیندا۔
 کوڑی کریا نالوں کرے نرموہ، مجبّت اِکو گھر بندھائیندا۔ سچ پریتم نال جائے چھوہ، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ بھگت بھگوان اِکو رُپ جاوَن ہو، دُجا ویس نہ
 کوئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا منتر اِک سمجھائیندا۔ ساچا منتر دُھر دانیم، ہر کرتا آپ جنایا۔ جن بھگتاں دیوے لہنا دین،
 وست اموک جھولی پائیا۔ ٹھا کر ہو کے بنے ساک سین، ابناشی ہو کے دُھر دی سیو کمائیا۔ ناتا توڑ بھائی بھین، لو انتر اِک وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر شبد گیان، لیکھ چکائے دو جہان، پیڈا کُے زمیں اسمان، گگن گلنتر چرناں ہیڈ رکھایا۔ گر کا گیان جو گر کُھ پڑھدا، بھگتی سچ
 کمائیا۔ پوڑے پوڑے اپنے چڑھدا، پچھلا پندھ چُکایا۔ سکھن ٹیڈھی بنک کدے نہ اڑدا، اِڑا پنگل نین شرمایا۔ سچ سرور ساچے تردا، دُھر دی تاری لایا۔
 بجر کپائی پڑدا سڑدا، دُئی دوتی پرے ہٹایا۔ اپنے گھر وچ آپے وڑدا، سرتی شبدی جوڑ جڑایا۔ دیک جوتی اِکو جگدا، نورو نور نور رُشایا۔ پلنگ رنگیلا ساچا سچ
 دا، پاوا چول نظر کسے نہ آئی۔ صاحب ستگر باہوں پھڑدا، بن ہتھاں لئے اُٹھایا۔ ہر جن اپنی گودی دھردا، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ لیکھا دتے پھیر اگلے گھر
 دا، دسم دواہی پار کرایا۔ سُن اگم چرناں ہیڈ رکھدا، الکھ اگوچر اپنی کار کمائیا۔ کُنڈا لاہ کے تھر گھر دا، ساچا مندر دئے سہایا۔ میل ملائے اپنے پر دا،
 پریتم وکھائے چائیں چائیا۔ جس نالوں وچھڑیا چر دا، جگ چوکڑی کال وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد گیان نال ملایا۔ شبد گیان
 کرے ملاوا، ملنی ہر جگدیس کرانیندا۔ شبد گرو دا شبدی دعوا، جھوٹا کھیل نہ کوئے وکھائیندا۔ جن بھگتاں درگاہ ساچی لگاناواں، گھر ساچے آپ بہائیندا۔
 تہناں گر کھیاں سدا سدا سد بل جاواں، جو اپنا گھر ویکھن آئیندا۔ دوہاں ملدیاں ٹھنڈیاں چھاواں، صاحب سوامی سر اپنا ہتھ اِکائیندا۔ دھن جنیدیاں

جگت ماواں، جن لکھیں بھگتاں ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد گیان پار لنگھائیندا۔ شبد گیان اترے پار، جن بھگت رہے
 سناٹا۔ کبیر جلاہا کرے پکار، اُچی کوک کوک سناٹا۔ روداسا واجاں رہیا مار، کُل پن ملی وڈیاٹا۔ بھگت وچھل گرور گردھار، بدر سداے پار لنگھائیا۔ دھرو
 پرہلاڈ اتریا پار، ہر جوتیج رکھائیا۔ سنجگ تریتا دواپرویکھے وارو وار، نت نوت ویس وٹائیا۔ کلجگ انتم کھیل کرے کرتار، کرتا ہو کے پھیرا پائیا۔ چاروں
 گنت نو کھنڈ ست دیپ ویکھے وگسے ویکھنہار، بن اکھاں ویکھ وکھائیا۔ کاگد قلم نہ لکھنہار، قلم شاہی نہ کوئے وڈیاٹا۔ سنت سہیلے آپ اُبھار، لکھ چوراسی
 وچوں باہر کڈھائیا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا کرے کھیل اپار، اپر پر سوامی انتر جامی اپنی کار کماٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 شبد گیان گرو گُردیو، آد جگادی الکھ ابھیو، اپنے چرناں نال رکھائیا۔ شبد گرو گُردیو سارے لہجہ، لہجیاں ہتھ کسے نہ آٹیا۔ مئے کجے کردے سجدے،
 دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ مندر مسجد شودوالے منہ دے بھار ڈھٹھدے، مستک ٹکا دھوڑی رہے رامائیا۔ تٹ تیرتھ سروور پانی تھردے، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ
 اپنا آپ اگنی بھیٹ چڑھائیا۔ بن شبد گیان کوئی نہ ویکھے تردے، پار کنارہ نظر کسے نہ آٹیا۔ وڈیاوان وڈیا وچ ویکھے رُڑھدے، ساچی منزل نہ کوئے
 چڑھائیا۔ ایہہ کھیل اگنی گُردے، جو دُھر دے لئے ملاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماٹیا۔ شبد گیان کہے میں جگ جگ
 تاراں، جن بھگتاں دیاں وڈیاٹیا۔ شاہ سلطاناں کولوں کدی نہ ہاراں، کھنڈا کھڑگ بھجے نہ کوئے وکھائیا۔ کر کرپا وکھاواں سچا گھربارا، جس دربارے بیٹھا
 بے پرواہیا۔ دیپک جوتی اک اُجیارا، تیل باقی نظر کوئے نہ آٹیا۔ جن بھگتاں کر سدا پیارا، پریم پریتی وچ بندھائیا، گیاناں وچوں گیان باہرا، دھیاناں
 وچوں دھیان ظاہرا، حاضر حضور ہو کے دیاں وڈیاٹیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہر جن ہر بھگت ہر کا ست دُلا را، دُلوہو دُلوہا ویکھ وکھائیا۔ کلجگ گیان کی کرے وچارا،
 دُور دُراڈا بیٹھا گُرمکھاں کولوں اپنا نین رہیا شرمائیا۔ جس ویلے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سنے جیکارا، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، آپے جانے آر پار کنارہ منجھدھار آپے اپنی کھیل وکھائیا۔

☆ ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۱ ہکرمی بیبی رام کور چھمب ☆

نرگن رُپ لبھدے رام، رمتا ہوئی جگت لوکائی۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ کھوجدے گرام، گاؤں گاؤں دین دھائی۔ سر سرور تیرتھ تٹ ندیاں نالے کرن اشنان، دُور دُراڈے چل چل پاندھی راہیا۔ رسنا جھوا بٹی دند منتر پڑھن کلام، دوس رین دھیان لگائی۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں پھردے بیا بان، دُونگھی کندر آسن لائی۔ اگنی تپ پوجا کردے پون پانی مسان، تن خاکی خاک رامی۔ سل پاہن کھوجدے پھرن بھگوان، اٹاں پتھر دھیان لگائی۔ چاروں کُنٹ بھجّجن انجان، ودوان نٹھن واہو داہیا۔ پڑھ پڑھ تھکی جگت زبان، جھوا اپنا بل لگائی۔ جگت نشانے بناوندے گئے شاہ سلطان، مایا ممتا سنگ رکھائی۔ سَتجگ تریتا دواپر کلج بن بھگتاں کسے ہتھ نہ آیا رام، نیز درس کوئے نہ پائی۔ رام لبھ لبھ سارے تھکے، تھکاوٹ وچ لوکائی۔ پُستک پڑھ پڑھ سارے اگے، رسنا ہوئی ہلکائی۔ پاندھی بن بن پھرے مدینے مے، سجدہ کر کر سپس نوائیا۔ مندر مسجد سارے کیتے رٹے، انتر وڑ وڑ ویکھ وکھائی۔ گُردوار کسے نہ لبھے، اُچے مندر دین دھائی۔ سارے ویکھن سچے کھبے، اگے پچھے دھیان لگائی۔ جگت ریتی نال بدھے، سماج کری گُرمائی۔ دوس رین پھرن بھجے، شکھ چین نظر نہ آئی۔ آد جگاد جگ چوکڑی بن بھگتاں رام کسے نہ لبھے، سنمکھ ہو کے درس کوئے نہ پائی۔ لبھدے پھردے اگنی رام، اندر وڑ وڑ دھیان لگائی۔ بھنگ دھتورا پی کے جام، مدرا پان کرائیا۔ پوست بھنگی پیون کھان، سرتی سرت بھلائی۔ نیز بند کر کرن دھیان، رسنا جھوا نہ کوئے ہلائی۔ سُن سادھی لا بہن انجان، جگت پڑا رہے پائی۔ مصلہ پڑھ پڑھ انجیل قرآن، اصلا سچ نہ کوئے سمجھائی۔ اشٹ دیو لبھدے پھرن امام، ایمان اپنا اک بنائی۔ دُھر سندیے سُنڈے رہے پیغام، اندیشہ سکے نہ کوئے چُکائی۔ نِت نوت بن بھگتاں کسے نہ ملیا رام، گھر سجن میل نہ کوئے ملائی۔ - - - - لبھدے پھردے رام ابناشی، چاروں کُنٹ دھیان لگائی۔ کوئے نہ بنے سچی داسی، سیوا حق نہ کوئے کمائی۔ پنڈت پڑھ پڑھ تھکے کاشی، ودیا نال وڈیائی۔ مُلا مساتک شیخ کہن انجیل گُراشی، قرآن کُتب دے بنائی۔ گرنتھی کہن رسنا جھوا پڑھیاں بند خلاصی، بندی خانہ رہن نہ پائی۔ سرشٹ سبائی کوئی نہ میٹے اُداسی، ساتک ست نہ کوئے وکھائی۔ رائے دھرم کٹے کوئے نہ پھاسی، آون جاون پندھ نہ کوئے مُکائی۔ ساچے منڈل نظر نہ آئے راسی، سرتی شبدي گوپی کاہن نہ کوئے نچائی۔ مایا

ممتا ہوئے ہنگتا سادھاں سنتاں ناتا بنیا مامی پُھپھی ماسی، دُھر دا میل نہ کوئے ملائیا۔ پڑدے اوہلے لہجہ پھر دے اُپر آکاشی، آکاشاں والا سمجھ کسے نہ آئیا۔ سنجھ سویرے دوس راتی ٹھگی چوری جگت کرن بد معاشی، بدی وچوں نیکی روپ نہ کوئے بدلایا۔ بن ہر بھگتاں دُھر دا رام کسے نہ بنیا ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنہارا ساچی راکھی سر اپنا ہتھ لگایا۔ سچا رام لہجہ جنگل جوہ، اُجاڑ پہاڑاں پھیرا پائیا۔ بیٹھے لٹکے وچ ویرانی کھوہ، اپنا آپ مٹایا۔ پاک کردے بُت رُوح، رحمت اک تکایا۔ نعرہ سُن دے حق ہو، حقیقت کھوج کھوج جانیا۔ نیز روندے بال دھرو، بیٹھے دھیان لگایا۔ ناد و جاؤندے تُوں ہی تُوں، صوفی راگ الاپیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی نت نوت ساچے بھگتاں اُجل کر کے کھ مُنہ، مَجّت اپنے نال رکھایا۔ سچا رام ہر جن ساچے تیری کڈھے آپے سوہ، کھوجی ہو کے کھوجے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ سچا رام کہے میں لہجیاں کسے نہ لہجدا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ لیکھا جاناں لکھ چوڑا سی جیو جنت سب دا، بُھلیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جس ویلے میرا نام جگت جیو جہان بُھلدا، ہوئے گرھ بنایا۔ اوس ویلے میٹوں چیتا آوے اپنی کُل دا، جس کُل وچوں بھگت لوں پرگٹایا۔ اوتھے لیکھ نہیں کوئی قیمت ل دا، پیسا لکا نہ کوئے وڈیایا۔ اپنے تول ترازو ساچے تُلدا، نام کُندا اک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ رام کہے میں سچا کھوجی، جُگ جُگ ویکھ دکھائیندا۔ سدا سدا میں پریتم چوہی، سوہنے چوج کرائیندا۔ بن میری کرپا میری کسے نہ آوے سو جھی، سوچ سمجھ سب دی آپ بُھلائیندا۔ میٹوں کوئی نہ جانے گیانی بودھی، گیانواناں کھ بھوائیندا۔ میٹوں جانے اوہ جو میرے پریم دا روگی، جس دے اندر برہوں درد دکھائیندا۔ اوہ جگت باہر دا بن وجوگی، بھگت پیار دکھائیندا۔ میں اُس دا دُھر سنجوگی، جُگ وچھڑے میل ملائیندا۔ بے شک لہجہ کوٹن کوٹی، لہجیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ گرکھو ویکھو چڑھکے بیٹھا چوٹی، دوس رین سو بھاپائیندا۔ جگت واسنا کڈھ کے کھوٹی، انتر آتم سوہلا سوہنگ سو سمجھائیندا۔ ایہو میری اگئی جوتی، جوتاں وچوں جوت گرکھ ڈگمگائیندا۔ رام بُھکھا نہیں کسے دال روٹی، دیونہارا سرب اکھوائیندا۔ اُس دی پریت سب توں اتم سب توں بہتی، سب توں چنگی

آپ سمجھائیںدا۔ گرگھ سُرَتی رہے نہ سوتی، جس سوتی کر کرپا آپ اُٹھائیںدا۔ سچا رام جن بھگت بنائے مانک موتی، لال جواہر اکو رنگ دکھائیںدا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کر کرپا جنہاں اندروں میل دھوتی، تنہاں باہروں نظری آئیںدا۔

☆ ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی دولت سنگھ، گیان سنگھ، مائی شاہنی دے گرہ نواں چک ☆

سچ سرن دیوے پر بھ بالک، بچپن اپنے لیکھے لائیںدا۔ جنم کرم دا بن پر تپالک، گھر ساچی سیو کمائیںدا۔ کرم کرم دا میٹ کے آلس، نندرا موہ گوائیںدا۔ آتم وچوں کڈھ کے خالص، اپنے رنگ رنگائیںدا۔ ایہتھے اوتھے بن کے ثالث، بھيو اہجید کھائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس سچی سرن سمجھائیںدا۔ سرن پڑے جن لوکمت، دیوے مان وڈیائیا۔ آگے جا کے پچھے وات، سچھنڈ نواسی بے پرواہیا۔ سچ پریتی بندھے نات، بخشے دھر سرناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ساچی سرن منگدے گر اوتار، پر بھ آگے سیس نواٹیا۔ ساچی سرن بھگت بھنڈار، پُرکھ ابناشی آپ ورتائیا۔ ساچی سرن سدا رہے جگ چار، نت نوت دیونہارا ویس وٹائیا۔ ساچی سرن گرگھ ورلے لکھ چوراسی وچوں کرے پار، منجھدھار نہ کوئے رڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سچ سرن دی سدا لوڑ، پت پر میثور کھیل بنائیا۔ آتم پر ماتم میل لائے جوڑ، دھر سنجوگی روپ وٹائیا۔ سنت سہیلا جائے بھر، گر چیل ویکھ دکھائیا۔ جنم جنم دی لگی اوڑ، دے درس ترسنا بھکھ گوائیا۔ سدا سہیلا ہو کے وسے کول، اندرے اندر نظری آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رکھے اڈول، دھیرج دھرواس اک سمجھائیا۔ سرن پڑے دی رکھے لجا، شاستر سمرت وید پُران گئے سنائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج پھرے بھجیا، نرگن نرور پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے گرگھ سجن سمرتھ ہو کے سر ہتھ رکھیا، مہما اکھ آپ سمجھائیا۔ کول نا بھی امرت رس اگئی دھارا وسیا، نہجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ کوڑ وکارا ہوئے ہنکارا گڑھ ڈھٹھیا، ناتاٹھا جگت لوکائیا۔ سنگر سجن آ کے بچھیا، اندرے اندر پڑدا رہیا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سرن اک دکھائیا۔ سرن پئے پر بھ ٹھا کر ایک، ایککار دئے وڈیائیا۔

جنم جنم دی ساچی ٹیک، کرم کرم داروگ گوائیا۔ بدھی کرے آپ بیک، من مت رہن نہ پائیا۔ ترے گن تت نہ مایا سیک، اگنی اگ نہ کوئے جلائی۔
 اگلا بچھلا ویکھنہارا لیکھ، مستک رکھ آپ پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار اک سرنائی۔ سرن پئے پر بھ ساچے ٹھاکر، جو آد
 جگادی بنت بنائیندا۔ پار کرائے ڈوگھے ساگر، نیا نوکا نام چڑھائیندا۔ غریب نمائیاں دیوے آدر، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مستک لگا اک لگائیندا۔ سرن پڑے پر بھ بخشے چرن دھوڑ، نام خُماری اک چڑھائی۔ سگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، چتر روپ آپ دکھائی۔ ناتا توڑ کوڑو
 کوڑ، سچ سمگری اک سمجھائی۔ شبد گیان دے اگنی نور، کر ظہور کرے رُشنائیا۔ ساچا تال و جاوے تُوڑ، تُرت اپنا راگ الائیا۔ نام بھنڈارا کر بھرپور، بچھلا
 لیکھا دے چُکائی۔ پنج تت دا کرے معاف قصور، حضور ہو کے ویکھ دکھائی۔ پار اتارنہارا بیڑا پور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ
 کمائیا۔ گرگھ ویکھو پور تردا، تارنہار دیا کمائیندا۔ سچ سرنائی جو جن پڑدا، پڑدا اوہلا آپ چُکائیندا۔ جگت جہان وچوں کدے نہ مردا، نام روشن سچ منارا آپ
 دکھائیندا۔ منزل اگنی پوڑے چڑھدا، جس داراہ نظر کسے نہ آئیندا۔ سنگرُو دوارے کھڑھدا، دوئے جوڑ بندنائیوں نیوں سیس نوائیندا۔ اوتھے تُوں ہی تُوں
 ڈھولا پڑھدا، میں ممتا موہ چُکائیندا۔ کرپال ہو کے پر بھ اپنی کرپا کردا، کرپن اپنے گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ
 لگائیندا۔ سرن پڑ کیتا دھیان، انتر بوجھ بھجائی۔ پر م پُرکھ پر بھ ملے آن، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سچ دوارے جس دا مکان، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ حکمے
 اندر زمیں اسمان، منڈل منڈپ سو بھاپایا۔ حکمے اندر کھیل دو جہان، برہمنڈ کھنڈ رنگ رنگایا۔ حکمے اندر آون جان، لکھ چوڑاسی گیڑ بھوئی۔ حکمے اندر بھگتاں
 دیوے دان، بھگوان پریم پریتی جھولی پائی۔ حکمے اندر سخیاں ملے کاہن، نام بنسری اک سنائی۔ حکمے اندر ہووے جانی جان، ہر گھٹ ویکھے تھاوں تھانیا۔ حکمے
 اندر مارے بان، انیالا تیر چلائی۔ حکمے اندر کھیل کر بھگوان، بھگوان بھگتاں ہوئے سہایا۔ حکمے اندر لیکھے لائے بال انجان، بدھ بیکی روپ وٹائی۔ حکمے اندر
 کرے پچان، پورب جہاں کھوج کھوجائی۔ حکمے اندر ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائی۔ جو جن سرن ڈگے آن، تہناں سنساروگ رہن نہ پائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھن آتمک راگ الائیا۔ سرن پڑے پر بھ پکار سُنی، دین دیاں دیا کمائیندا۔ جگت وِ دیا کوئی نہ جانے وِدا

گنی، دھیان وِچ دھیان نہ کوئے رکھائیندا۔ جس درس نوں لہجہ دے کوٹن کوٹ رکھی مُنی، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پھیرا پائیندا۔ سو صاحب سَنگَر پُرکھ اکال، جن بھگتاں سُن کے آتم دُھنی، دُور دُراڈا نیڑے نیرن ہو کے آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی منزل پوڑے آپ چڑھائیندا۔

☆ ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بھاگ سنگھ دے گرہ ملک گیمپ ☆

جگ جگ پر بھ کرپا کر دا آپ، شاہ پاتشاہ دیا کماہیندا۔ لکھ چوراسی تھاپن تھاپ، نرگن سرگن کھیل کھلاہیندا۔ ساچی جوت کر پرکاش، گھٹ گھٹ دیا باقی ڈگمگائیندا۔ شبد انادی دے جاپ، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ آتم پر ماتم بنھ کے نات، دُھر داناتا جوڑ جڑائیندا۔ نرگن سرگن ہو کے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ رُوح بُت کر کے پاک، من واسنا میٹ مٹائیندا۔ بُدھ بیکی دے کے دات، وست امولک جھولی پائیندا۔ جگت اندھیری میٹ رات، سچا چند نور رُشنائیندا۔ لہنا دینا چُکائے ہتھو ہاتھ سر سر اپنا رنگ رنگائیندا۔ نت نوت ساچی گاتھ، سوہنا راگ سنائیندا۔ ویکھ دکھائے لہنا مستک ماتھ، پورب کرماں کھوج کھوجائیندا۔ بھو چُکائے ساچے ہاٹ، مندر اکو اک سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماہیندا۔ جگ چوکڑی دیوے نام، ہر کرتا صفت صلاحیا۔ بھو کھلائے نرگن رام، سرگن کرے پڑھائیا۔ امرت پیائے ٹھانڈا جام، جھرنا اک جھرائیا۔ بھاگ لگائے کایا گرام، نگر کھیڑا اک وسائیا۔ سچ سندیسہ دے پیغام، دُھر دی دھار جناہیا۔ کوڑی کرپا کڈھے مکان، سچ سچ میل ملاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اک دکھائیا۔ جگ چوکڑی نام اپار، ہر کرتا آپ ورتائیندا۔ سیوا لاگرو اوتار، دُھر دی سکھیا اک سمجھائیندا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ دیندا آیا وارو وار، نت نوت ولس وٹائیندا۔ کاغذ قلم بن لکھار، شاہی دُھر دا رنگ چڑھائیندا۔ رسنا جہوا بول جیکار، صفتی ڈھولا راگ الائیندا۔ ناداں وِچ کر شُمار، برہماداں وِچ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماہیندا۔ ساچا نام لوکمت، ہر کرتا آپ پرگٹائیا۔ آد جگاد ساچی دات، اگم اتھاہ

ورتائی۔ زرگن سرگن دے نجات، ہووے انت سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائی۔ نام کہے میں دھر دامت، پر بھ دیوے
 مان وڈیائی۔ جگ چوکڑی آواں نت، روپ انوپ دھرائی۔ گر اوتاری میرا ہت، پریتی پریم ودھائی۔ گھٹ سوامی ہو کے وساں چت، گرہ مندر ڈیرہ
 لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سوہنی بنت بنائی۔ نام کہے میری بنت اولی، سو پُرکھ زرنجن آپ بنائی۔ میں ہوکا دیواں گلیو گلی، لکھ
 چوراسی کایا اندر وڑ وڑ آپ سٹائی۔ ساچی سیجا سدا سد اکو ملی، گھر بیٹھا ڈیرہ لائی۔ بنیا رہاں ولی چھلی، اچھل چھل اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا رچائی۔ نام کہے میں جگ جگ چیل، پُرکھ اکال دتی وڈیائی۔ آتم پر ماتم کر کر میلا، ملنی جگدیس کرائی۔ گر سنگر سہاواں
 سہنجنا ویلا، سوہنی خوشی منائی۔ سدا وساں دھام نویلا، نظر کسے نہ آئی۔ مِتراں وچوں سجن سہیلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا دھر دا
 سنگ بنائی۔ نام کہے میں جگ چوکڑ، چاروں گنٹ ویکھ دکھائیدا۔ بن میرے لکھ چوراسی جائے اوتر، ساچی ریت نہ کوئے بندھائیدا۔ میں سدا سدا سد
 کٹنہارا اوکڑ، دکھیاں درد درد ونڈائیدا۔ میرا لیکھ لکھے نہ کوئی دلائی اوکڑ، ہوڑا ہوکا دے کے سرب سٹائیدا۔ کوٹن کوٹاں وچوں جن بھگت میرے پیار تک
 پہنچن، باقی پریم نہ کوئے دکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سوہنی ونڈ ونڈائیدا۔ نام کہے میری سوہنی ونڈ، ہر کرتے آپ بنائی۔
 لیکھ چکا برہمنڈ کھنڈ، پُری لوء انگ نہ کوئے لگائی۔ دھوکھا دے کے جیرج اند، اُتہج سیتج اپنی کار کمائی۔ گر اوتار سٹا کے چھند، پیر پیغمبر کر پڑھائی۔
 شاستر سمرت وید پُران کر کے قلم بند، راگاں ناداں وچ گائی۔ میرا اگلا بچھلا کسے نہ جاتا پندھ، پینڈا سکے نہ کوئے مکائی۔ میرا سچ ست نہ سمجھے کوئی اند،
 اند وچ نہ کوئے سٹائی۔ کرپا کر پر بھو بخشند، بخشش میری جھولی پائی۔ میں دین دیال ہو کے جگ چوکڑی بچھوں جن بھگتاں دیواں ونڈ، اپنا حصہ تھوڑا
 تھوڑا ورتائی۔ اوہناں گرکھاں پے ٹھنڈ، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ ٹٹی واسنا دیواں گنڈھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا سنگ دکھائی۔
 نام کہے میرا روپ سوہنگ سو، سو پُرکھ زرنجن بنت بنائی۔ جن بھگتاں سنگ کراں سد موہ، گر اوتار دین گواہیا۔ دھر دا لے کے ڈھو آ ڈھو، وست امولک
 اک ورتائی۔ امرت آتم رس چو، سوانتی بوند اک دکھائی۔ کر پرکاش اندھیرے لو، ساچا نور کراں رُشنائی۔ کوڑی کرپا انت کھوہ، شتوہ دریائے دیاں سٹائی۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دتا سمجھائی۔ نام کہے میرا رُپ سوہنگ سوو، سو پُرکھ زرنجن آپ بنائیندا۔ دُجا اور نہ جانے کوو، بھو
 ابھید نہ کوئے کھلائیندا۔ آتم پر ماتم میلا دوو، ایکا دھارا جوڑ جڑائیندا۔ زرنجن سرگن آپے ہوو، ہوکا دے کے ہر سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچا تھم آپ ورتائیندا۔ نام کہے میں سوہنگ سچ، سچ دیاں وڈیائی۔ میل ملا کے کایا مائی کچ، کاجی گگریا سوہا پائی۔ ساڈھے تن کروڑ اندر رچ،
 لوں لوں کراں رُشنائیا۔ جگت وکار کولوں بچ، ساچا مندر دیاں سُبھائی۔ بھاگ لگا کے ساڈھے تن ہتھ، اُچ محل بیٹھا ڈیرہ لائی۔ اپنے ملن دی کھول کے
 اکھ، جن بھگت لوں جگائی۔ ساچا مارگ دُھر دا دس، کراں اک پڑھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا اک لگائی۔ نام کہے میں
 دُھر دی کراں سیوا، سیوک رُپ وٹائی۔ کرپا ندھان ٹھاکر میرا اکھ ابھو، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس رُپ سُبھایا وڈ دیوی دیوا، دیو آتم ویکھ دکھائی۔ سو
 وسے نہچل دھام سدا نہکیوا، نہکرمی کرم کانڈ نہ کوئے رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائی۔ نام
 کہے میری ساچی سکھیا، بن بھگتاں سمجھ کسے نہ آئی۔ ساچے سنتاں اُتے کر کے رچھیا، رحمت اپنی اک کمائی۔ گرگھیاں کایا مندر اندر دِسیا، باہر کھوجن
 کوئے نہ جائیا۔ گرگھیاں ونڈیا ساچا ہصیا، گھر ملیا بے پرواہیا۔ لیکھا چکھیا نو رس پھکیا، امرت رس اک چکھائی۔ جگت ہٹ کسے نہ وکیا، چوڑاں لوک نہ کوئے
 وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سوہنا رنگ دکھائی۔ نام کہے میں رنگ رنگیلا، رنگ رتڑا اک اکھوائیندا۔ بن میرے پر بھ ملن دا
 نہیں وسیلہ، مندر مسجد شودوالے مٹھ پھڑ باہوں نہ کوئے ملائیندا۔ میں آد جگادی دُھر دا بناس سچ وکیلا، اگلی بچھلی مُسل ویکھ دکھائیندا۔ میں کسے ہتھ نہ
 آواں نال دلیلاں، من مت بُدھ بانہوں پھڑ کول نہ کوئے بہائیندا۔ میں جو بن ونا چھیل چھیل، مرد مردانہ ویں وٹائیندا۔ میں وساں اُچ اگم اتھاہ
 ساچے ٹیلا، چوٹی پر بت چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ میری سمجھ نہ پائے امبر دھار نیلا، پُریاں لوں باہر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 گھر سچا اک سُبھائیندا۔ نام کہے میرا کھیل سُبھنا، خالق خلق رہیا دکھائی۔ میرا میلا آد زرنجنا، جوت زرنجن ڈمگائی۔ میرا داتا درد دُکھ بھے بھنجنا، پاربرہم
 بے انت بے پرواہ اکھوائیا۔ میں اوس دی کرپا جن بھگتاں بناں سُبھنا، لوکمت ناتا جوڑ جڑائی۔ نیز پاواں اپنا کجلا، نین اکھ اک کھائی۔ امرت دھار کراواں

مجا، دُرمت میل دھوایا۔ سچ نگارا ہو کے وِجنا، دُھر دا راگ الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک سمجھایا۔ نام کہے میں سدا بے انت، بے پرواہی وِج سمانیدا۔ کھیاں کھیل جُگا جُگنت، جگ چوکڑی پھیرا پانیدا۔ جن بھگتاں لبھاں آد انت، نت نوت ویکھ وکھانیدا۔ کراں پیار جوں نارکت، آتم سیجا ڈیرہ لائیدا۔ سچ سندیسہ منیاں منت، انمولا راگ الائیدا۔ دے وڈیائی وِج جیو جنت، جاگرت دشا اک وکھانیدا۔ میری سمجھ نہ پائے کوئی ودوانی پنڈت، پڑھیاں ہتھ کسے نہ آئیدا۔ میٹوں لبھ لبھ تھکے جیرج اندج، اُتہج سیج بھرم نہ کوئے مٹانیدا۔ جد ملاں گُرکھاں دی ساچی سنگت، جنہاں گُرکھاں اندر ہر جو ڈیرہ لائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سد دُھر دا سنگ نبھانیدا۔ نام کہے میں سچا سنگی، سو پُرکھ زرنجن رُپ وٹایا۔ ہنگ برہم رنگ اکو رنگی، رنگ رتا دے چڑھایا۔ ملیا میل وِج ور بھنڈی، برہنڈی ڈیرہ ڈھاہیا۔ دوہاں مل کے سوہنگ بنیا چھندی، توں میرا میں تیرا تیری میری نہ ہوئے جدایا۔ ایہو کھیل لگی چنگی، پُرکھ اکال جن بھگتاں نال مل کے خوشی منایا۔ خوشی وچوں دھار نکل ٹھنڈی، امرت رس رہی چکھایا۔ امرت رس وچوں واسنا کوئی نہ آوے گندی، سچ بھلواڑی اک مہکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا بنایا۔ نام کہے میں سچ دوشالہ، جن بھگتاں اوڈھن نظری آیا۔ ایہتے اوٹھے بناں رکھوالا، آگے بچھے سیو کمایا۔ ناتا توڑ کال مہاکالا، دین دیال دیاں ملایا۔ لہنا چکاواں ترے گن مایا جگت جنجالا، جیون جگت دیاں سمجھایا۔ آتم پر ماتم اندرے اندر پا کے مالا، من کا منکا دیاں بھوایا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ بچھوں سوہنگ دسیا راہ سکھالا، بن پڑھیاں پار لنگھایا۔ ایہتے اوٹھے لیکھا چکے شاہ کنگالا، اوچ نیچ اکو رنگ سمانیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دا دیندے رہے حوالہ، سو احوال ویکھن آپے آیا۔ جن بھگت گُرکھ گُر دھار وچوں بھالا، سنسار وچوں کھوج کھوجایا۔ سب توں چنگا سب توں ابھٹا لکھ چوراسی ناپن والا آلہ، نام رُپ وٹایا۔ جس دا جگت وِج نہ کوئے نشانہ، سمجھ سوچ سکے نہ کوئے رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے سمجھایا۔ نام کہے میں بھگتاں جوگا، بھگون میری بنت بنایا۔ سد وساں اوہلے کایا چوغا، اپنا کھ چھپایا۔ بھرم بھلیکھا دے کے سرشٹ سبائی لوکاں، لگوں کھیل رچایا۔ جگ چوکڑی اپنے تھم دا دے کے ہوکا، کراں ست پڑھایا۔ گُرکھاں بخشش کر کے ساچا موقع، لکھ چوراسی وچوں مکھیے دیواں اُپجایا۔

بے شک گھٹ گھٹ کہندے جگدیاں جوتاں، بن سنگر جوت ہووے نہ کتے رُشناہیا۔ کلج انت جن بھگتاں دتا نام ندھان گیان سب توں سوکھا، سوہنگ کری سچ پڑھائیا۔ گرگھٹاں پیر چمڈی پھرے کُمتی موکھا، موکش بیٹھی سیس نوایا۔ جنہاں پار برہم پر بھ بخشی اپنی اوٹا، شبد نام پٹی اک سمجھائیا۔ سوگر سکھ کدے نہ ہووے کھوٹا، کھوٹیاں وچوں کھرا، کھریاں وچوں پارس روپ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نگاہبان ہو کے ہر جن رہیا ترایا۔

☆ ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی شاہنی دے گرہ ملک کیمپ ☆

نام کہے میرا لہدے سروپ، ڈونگھی بھور دھیان لگایا۔ نام کہے میٹوں لہدے کوٹ، اتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجایا۔ نام کہے میری پریتی اندر رہے جھونج، اپنا آپ مٹایا۔ نام کہے میری بدھی نال پاوندے سو جھ، پڑھ پڑھ کھوج کھوجایا۔ نام کہے میرے پچھے مٹاوندے ایکا دوج، دو آ بھو نہ کوئے رکھایا۔ کسے ہتھ نہ آئے میرا ست سروپ، انوپ سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک بنایا۔ نام کہے میٹوں کوئی نہ سکے جان، بدھی سمجھ کوئے نہ آئی۔ نہ بڈھا نہ بال جوان، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے دکھایا۔ نہ مندر وساں نہ کسے مکان، چھپر چھن نہ ڈیرہ لایا۔ نہ تیرتھ تٹ نہ وکاں دکان، قیمت ہٹ نہ کوئے چکایا۔ روپ رنگ نہ کوئے نشان، اشارے نال نہ کوئے دکھایا۔ میٹوں لہجن والے سارے ہوئے انجان، بالی بدھ رہے گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دتی مان وڈیایا۔ نام کہے میٹوں سارے چدے، رسنا جہوا اکھراں جوڑ جڑایا۔ برہوں وچھوڑے اندر مردے، ویراگی روپ وٹایا۔ اگنی ہون تپ تپ سڑدے، چم مائی رہے جلائی۔ اندر باہر پھر دے ڈردے، بھو بھے سر لکایا۔ من واسنا نال لڑدے، اپنا بل پرگٹایا۔ ڈونگھی کندر نیویں ہو کے وڈدے، ٹلے پر بت بہہ بہہ بیٹھے دھیان لگایا۔ جل دھارا ٹھنڈے پانی اندر ٹھردے، اوڈھن نظر کوئے نہ آئی۔ سچ بچھو ایہہ سارے کھپ کھپ مردے، میری سار کسے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ

دیوے مان وڈیاںیا۔ نام کہے میرا رُپ سَتگر، سَت پُرکھ زرنجن بنت بنایا۔ جنہاں میل ملائے آکے دُھر، دھرنی دھرت دھول دے وڈیاںیا۔ اوہ بن
 کھوجیاں بن لبھیاں میرے نال گئے جڑ، پریتی سچ سچ رکھایا۔ سَتگر فرمان میری سُر، سَتگر آسا دُھر دا تال وجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، میرا سچ رُپ سمجھایا۔ میرا رُپ سَتگر پریت، دُھر دا نام رہیا جناںیا۔ آد جگادی ایہو ریت، جن بھگتاں دتی سمجھایا۔ اوہناں ناتا تئے مندر مسیت،
 آون جاون چکے لوکاںیا۔ اوہ اکو ڈھولا گاؤندے گیت، پاربرہم بے پرواہیا۔ میں اوہناں سدا میت، جو صاحب میرے بھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، میرا سوہنا رُپ بنایا۔ میرا رُپ سَتگر پریم، پریمیاں نظری آئیندا۔ گوہند دس کے گیا اتے ہم، گنٹ ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جس دا اکو سچا
 نیم، صرف پُرکھ اکال دھیائیندا۔ اُس دا اوہو آخر نین، جس نین وچوں میل ملاییندا۔ کیر جلاہے ورگے اچے ٹلے چڑھ کے کہن، دُھر دا راگ الاییندا۔
 جنہاں ملیا پاربرہم پر بھ ساک سجن سین، اوہناں انتر اپنا پریم نام رُپ پرگٹائیندا۔ ایہو نام سچا ساک سجن سین، جو سَتگر بخشش کر کے جھولی پائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ نام کہے میں پریمی جوت، ہر سَتگر نور رُشناںیا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، رُپ رنگ
 رکھ نہ کوئے دکھایا۔ نہ کوئی نگارا نہ کوئی چوٹ، تال تلواڑا نہ کوئے جناںیا۔ نہ کوئی سمجھ نہ کوئی سوچ، اشارہ دے نہ کوئی اٹھایا۔ نہ کوئی پنڈ گرہ نہ وساں
 کسے لوک، دو جہان سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس صاحب سَتگر جگ جگ اپنا دے سچ سلوک، سو میرا رُپ اک پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، مہربان ہوئے سہایا۔ نام کہے میں سَتگر آسا، آشا وچوں ترسنا اک ودھایا۔ جنہاں پر بھو چرن کول دیوے بھرواسا، دُھر دی پریت رکھایا۔ میں
 اوہناں داسی داسا، بن سدیا گھر گھر جا جاسیو کماںیا۔ بچھنڈ دا دکھاواں سچ تماشا، منڈل راسی راس رچایا۔ سچ نام جن بھگت سدا پچھتا، جنہ ہر جو بوجھ
 بُجھایا۔ باقی سرشٹی رسنا گیت کر کے گاؤندی گاتھا، راگاں ناداں وچ اپنے من دی خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نام اکو جاتا،
 جس ذات وچوں اپنی ذات گرکھ لئے بنایا۔

☆ ۲۱ جیٹھ ۲۰۲۱ ہکرمی فرنگی رام دے گرہ پنڈ جھنڈے ☆

ہر نام کہے میں دُھر دا منتر، منتو جگ جگ حل کرائیندا۔ سرب جیاں گھٹ وساں انتر، بن ستگر نظر کسے نہ آئیندا۔ کھیاں کھیل گگن گلنتر، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بناواں بتز، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سگلا سنگ نبھائیندا۔ ساچا نام کہے میرا دُھر سنجوگ، جن بھگتاں میل ملائیا۔ نت نوت کٹاں ہوئے روگ، مایا موہ مٹائیا۔ سچ سناواں ستگر سلوک، اکھراں نال اکھر رنگ رنگائیا۔ بھو چکاواں لوک پرلوک، برہمنڈ کھنڈ پڑدا آپ اٹھائیا۔ کراں پرکاش ساچی جوت، اندھ اندھیر مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ ساچا نام کہے میں گھر گمبھیر، میرا انت کوئے نہ پائیندا۔ میتوں لہدے پھر دے پیر فقیر، شاہ سلطان نیتز نین اٹھائیندا۔ میں چوٹی چڑھ کے وساں اخیر، گھر ٹھانڈے سو بھاپائیندا۔ گرگھ ورلے دیواں دھیر، دھیرج اپنے نال بندھائیندا۔ امرت بخش ٹھانڈا سیر، ساتک ست ست کرائیندا۔ ہوئے کڈھ دوتی پیر، کوڑا روگ گوائیندا۔ نیتز کھول بے نظیر، اکھ پرکھ روپ درساہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک درڑائیندا۔ نام کہے میرا دُھر ملاپ، کرنی اپنی آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی سچا جاپ، جو ستگر دے سمجھائیا۔ کرم کرم دا میٹے پاپ، جنم جنم دا لیکھ مکائیا۔ آتم وسے سدا ساتھ، پر ماتم رنگ رنگائیا۔ ایہو دُھر دی سچی دات، جن بھگتاں جھولی پائیا۔ ایہو ہر دی کرامات، جو بھگتاں دے سمجھائیا۔ جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ آسا پور وکھائیا۔ نام کہے میں راجن راجا، شہنشاہ اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی رچ رچ کاجا، کرنی کرتا آپ سمجھائیندا۔ بھگتاں دے کے سچا داجا، سنتاں جھولی آپ بھرائیندا۔ گرگھیاں وجاواں اگئی واجا، ناد دُھن شنوائیندا۔ گرگھیاں رکھاں سدا لاجا، اندر باہر ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سیوا اک سمجھائیندا۔ نام کہے میں سیوادر، ساچی سیو کمائیا۔ گرگھیاں کراں خبردار، جگ سوئے آپ جگائیا۔ اٹھو ویکھو نیتز کھول کرو دیدار، درس دیوے بے پرواہیا۔ جس دا سچ سچا دربار، درگاہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا تھم ورتے جگ چار، ستجگ تریتا دوا پرکھج بیٹھا سیس جھکائیا۔ جس نوں نمو نمو کرن گرو اتار، نیتز نین نین شرمائیا۔ جس دا پیر پیغمبر برخوردار، بالک نڈھا روپ وٹائیا۔ جس دی منزل پندھ نہ

کے وِچ سنسار، رہبر راہ سکے نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید آپ کھلایا۔ نام کہے میرا اولڑا بھید، ابھیدی روپ وٹایا۔ میری صفت کرن چار وید، شاستر سمرت نال ملایا۔ گیتا گیان کھیلے کھیڈ، میری اکو اوٹ تکایا۔ انجیل قرآن مانن بیج، بالے نڈھے ہو کے ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دے جنایا۔ نام کہے سُنو سچ سندیسہ، دھر دی کہانی سچ سنایا۔ آد جگادی میرا پیشہ، پُرکھ اکال دتا بنایا۔ ویکھ وکھاواں لوک پرلوک دیس پردیساں، برہمنڈاں کھنڈاں پھیرا پائی۔ نرگن سرگن دیواں بھیتا، پڑدا اوہلا آپ چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے وڈیایا۔ نام کہے میرا ناؤں نرنکار، نام اکو روپ سمایا۔ صفت صلاحی سدا باہر، کاغذ قلم شاہی بند نہ کوئے کرایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا بولدے گئے جیکار، ہو ہو نعرہ ناد سنایا۔ حرفاں وِچ کردے گئے گفتار، اکھراں وِچ کری پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اگڑی آپ رچایا۔ نام کہے میرا کھیل اگم، اگڑی کار کمانیدا۔ نہ مراں نہ پواں جم، جیون مرن نہ کوئے رکھانیدا۔ نت نوت کراں اپنا کم، کرنی کرتے کولوں جھولی پانیدا۔ سنت سہیلے ویکھ جن، بھانڈا بھرم بھو بھاننیدا۔ کر پیار کایا مائی تن، گھر مندر اک سہانیدا۔ سکھیا دے کے ساچی من، من کا منکا آپ بھوانیدا۔ چرن پریتی سنگر ناتا بنھ، دھر سنوگی روپ وٹانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیدا۔ نام کہے میں سدا ست، ست ست میری وڈیایا۔ میری سکھیا برہم مت، گرم ت اکو روپ وٹایا۔ میرا کھیل نچ نیز اکھ، دوئے لوچن بند وکھایا۔ میرا گھر وِچ گھر ساچا حق، دسم دواہی ڈیرہ لایا۔ میرا مندر نرالا سب توں او، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ میرا کھیل سنگ پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ دیونہار وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی بنت آپ سمجھایا۔ نام کہے میری ساچی بنت، سو سنگر آپ بنانیدا۔ بھو کھلایے ساچے سنت، جس اپنا میل ملانیدا۔ سمجھ نہ پائے کوئی پنڈت، جگت وِچ سرب بھلانیدا۔ سچ پریم دھر دی شکت، مستک لیکھ آپ وکھانیدا۔ جس دا فقرہ اکو فقط، فیصلہ حق سنانیدا۔ سو وڈیائی دیوے جگت، جگ جیون داتا آپ اکھوانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا نام آپ سمجھانیدا۔ نام کہے میرا پتا سو، دیونہار وڈیایا۔ سچ پرکاش کر کے لو، میرا پڑدا دتا چکایا۔ ہنگ برہم آپے ہو، ناتا جوڑیا سچ سبھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ ساچی بنت

بنائیا۔ نام کہے میں ست سما، دوجا روپ نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجگ انتم ویس وٹایا، پر بھ دتی مان وڈیائیا۔ جس نوں گر اوتاراں اندرے اندر گایا، باہر کری نہ کوئے پڑھائیا۔ تس دا جنر ست پُرکھ نرنجن آن کھلایا، مہر نظر نین اٹھائیا۔ پرگٹ کر کے مات ترایا، ہر گھٹ دئے سمجھائیا۔ سمر تھ ہو کے کھیل کھلایا، اکھ اکھنی دئے وڈیائیا۔ نرگن ہو کے رتھ چلایا، سرگن پنڈھ مکائیا۔ وس ہو کے واسطہ پایا، آہستہ آہستہ پڑا رہیا اٹھائیا۔ نس نس کے پنڈھ مکایا، نو نو چار لیکھے لائیا۔ سورا سرنگ ہو کے دیا کمایا، سچ مردنگ اک سنائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ دبا، پری لوء سیس نہ کوئے اٹھائیا۔ ساچا رنگ اک رنگایا، رنگ رنگیلا ویکھ وکھائیا، دھر دا اند اک پرگٹایا، جن بھگتاں دتا سمجھائیا۔ ساچا سوہلا سوہنگ چھند آپے گایا، کلجگ سنجگ شبد وچولا نام بنائیا۔ پرمانند وچ سما، اند روپ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ نام کہے میں ہو یا پرگٹ، کلجگ دتی مان وڈیائیا۔ کرپا کرے سوامی جو وسیا ہر گھٹ، گرہ گرہ بیٹھا سو بھاپائیا۔ نام نگارے لائے سٹ، میرا دھر دا تال بنائیا۔ جن بھگتاں سچ سندیشہ دے کے دتا دس، دہ دشا پنڈھ مکائیا۔ سو میٹوں گاؤندے ہس ہس، سوہنگ ہسا روپ وٹائیا۔ میں انتر انتر جاواں وس، جگت بسنتر دیاں بُجھائیا۔ تیر نرالا ماراں کس، انیلا آپ چلائیا۔ کوڑی کریا کھیڑا جائے ڈھٹھ، ساچے مندر ہوئے رُشنائیا۔ اوتھے اکو دھار چلے اجپا چپ، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دتی مان وڈیائیا۔ نام کہے میں سوہنگ ہو یا، ہوکا دے دے رہیا جنائیا۔ نہ جمانہ کدے مویا، مر کے جیوت روپ وٹائیا۔ آلس نندرا وچ کدے نہ سویا، سوئے سجن لواں اٹھائیا۔ ہنجنھو کیر کدے نہ رویا، دکھیاں درد لواں ونڈائیا۔ لے کے آیا دھر دا ڈھوآ، سچ سندیشہ اک سنائیا۔ ویکھو پرکاش ساچا ہوآ، دو جہان ڈگمگائیا۔ پُرکھ اکال نواں نروآ، نرگن نرویر ویس وٹائیا۔ جس نے یج میرا گھر گھر بوآ، بھل بھلوڑی اک مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ نام کہے میں ہوواں اُتپت، پت پر میثور دیا کمائیدا۔ پُرکھ اکال میری سہائے رُت، سر میرے ہتھ لکائیدا۔ نہ کوئی کایا نہ کوئی بُت، پنچ تت نہ کوئے جنائیدا۔ کرپا ندھان ٹھا کر ہوئے خوش، جس ویلے اپنی صفت سنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیدا۔ ساچا نام کہے میں حکمے اندر، منزل پنڈھ مکائیا۔ جن بھگت کایا سوہنا مندر، بنک دوار سہائیا۔ بھاگ لگا کے ڈوگھی کندر، سچ سنگھاسن ویکھ

دکھائی۔ دُئی دوتی شرانلی توڑ کے جندر، زندگی زندگی دیاں بدلائیا۔ ہون حیران وشن برہما شو اندر، گر اوتار پیر پیغمبر اکھ کھلایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا نام اک پرگٹایا۔ ساچا نام کہے میں پر بھ دا متر، دھر دا میلا سچ سبھائی۔ میرا کھیل سدا بچتر، دو جہاناں آپ دکھائی۔
 میرا نقش نقشہ نگار سکے کوئی نہ پتر، ساکار روپ نہ کوئے سبھائی۔ میرا پُرکھ اکال اکو پتر، پت پر میثور بے پرواہیا۔ اُس دی دھاروں آواں نکل، دھن ناد
 ناد شنوایا۔ جس دا سارے کرن ذکر، رسنا جہوار ہے سنایا۔ جس دا لیکھ لکھاری فقرہ بناؤندے وچ فکر، اکھراں جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، میرا کھیل اپنے ہتھ رکھیا بے پرواہیا۔ نام کہے میں بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمانیدا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک بناں ملاح، کھیوٹ کھٹا ہو کے
 بیڑا اپنے کندھ اٹھائیدا۔ شبی ہو کے دیواں صلاح، اکھری ہو کے لیکھ لکھائیدا۔ وکھرا ہو کے بیٹھاں مکھ چھپا، نظر کسے نہ آئیدا۔ کلجک انتم پر بھ کرپا
 کیتی آ، آپ اپنے سنگ لیا ئیدا۔ ناتا جوڑ سچ سبھا، سوہنی بنت مات بنا ئیدا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گا، ناتا اپنے نال جڑائیدا۔ جن بھگتاں دتا سمجھا،
 سوہنگ روپ ست سرُپ پُرکھ اکال آتم پر ماتم اپنا بھیو چکائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنے رنگ رنگائیدا۔ سوہنگ کہے میں
 نام ست، ہر ستگر شبد بنایا۔ ہڈ ماس نہ ناڑی رت، لہو مجھ نہ جوڑ جڑایا۔ من واسنا نہ کوئی چت، بدھ مت نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، میرا مارگ اک لگایا۔ نام کہے میرا مارگ ایک، آد جگاد دیاں سبھائی۔ سری بھگوان رکھنی ٹیک، دھر دا اشٹ نور خدایا۔ جو گر اوتاراں پیر
 پیغمبراں دیوے بھیج، بالے نڈھے روپ دکھائی۔ جگ چوکڑی اکھری دے سندیش، لکھ چوراسی کرے پڑھائی۔ انتم سب نوں لے کے جائے اپنے دیس،
 لوکمت رہن کوئے نہ پائی۔ انتم سجدہ کر کے جان آدیس، نیوں نیوں سیس جھکائی۔ سچ دوارا جس ویلے لین پیکھ، بن نیتر نین اکھ کھلایا۔ سارے کہن
 توں پاربرہم نر نریش، نرائن تیری وڈیایا۔ تیرے حکمے اندر آئے کھید، لوکمت پھیرا پائی۔ تیرا شبد سندیشہ چاروں کُنٹ دتا بھیج، حکمی حکم اک منایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر لینی اٹھائی۔ مہر نظر تکے بھگونت، ہر کرتا دیا کما ئیدا۔ ویکھو کھیل اگلا انت، بے انت آپ درڑائیدا۔
 ساچا سچ سنائے منت، منتو سب دا حل کرائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کل آپ ورتائیدا۔ گر اوتار آگے لو تک، پچھلا پندھ

مُکائی۔ کون رُپ پُرکھ سمرتھ، سچ سِنگھاسن سو بھاپائی۔ کون مارگ رہیا دس، رہبر ہو کے رہیا سمجھائی۔ کون دیوے اگئی رس، رس اپنا اک چوائی۔ کون ہر گھٹ رہیا وس، گرہ گرہ سو بھاپائی۔ کون نام کرے پرگٹ، کرے سچ پڑھائی۔ کون بوند کون رکت، کون تتوت کرے کڑمائی۔ کون من بدھ مت، کون سکھیا دے سمجھائی۔ کون پوری کرے آس، کون ترسنا رہیا ودھائی۔ کون پون دیوے سواس، کون ساہ ساہ سمائی۔ کون جوت کرے پرکاش، کون بیٹھا ڈیرہ لائی۔ کون رُپ پُرکھ ابناش، کون لکھ چوراسی جوتی جوت کرے رُشنائی۔ کون کرے بند خلاص، بندی خانہ آپ تڑائی۔ کون پوجا کون پاٹھ، کون ودیا رہیا درڑائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر دئے جوڑ ہاتھ، ڈھیہ ڈھیہ پئے سرنائی۔ سری بھگوان اکو وار دتا آکھ، سچا سوہلا سچ سنائی۔ نیتز کھول کرو جاج، پر بھ پڑا رہیا اٹھائی۔ ست سروپ پُرکھ ابناش، جوت پرکاش اک پرگٹائی۔ جس دا لکھ چوراسی سدا دھرواس، سو سوہنگ رُپ اپنا آپ وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، سچا نام اک وکھائی۔ سچا نام سوہنگ پرسدھ، صدق صبوری نال نبھائیندا۔ آتم پر ماتم کر کے دھر دی بدھ، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ گرکھ گرکھ کرے کوئی نہ ضد، لکھ چوراسی بھرم بھلائیندا۔ من مکھتا وستو جھولی پائے نند، ہرجن ساچے رنگ چڑھائیندا۔ ساچا نام دیونہارا گنی گہند، گہر گہچیر ویکھ وکھائیندا۔ بھاگ لگائے جیو پنڈ، انڈ برہمنڈ دیا کمائیندا۔ بخشے دھار امرت سندھ، ساگر اپنی لہر پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجک ساچا راہ وکھائیندا۔ سوہنگ نام چلے جگ ست، ست ستوادی آپ چلائی۔ کلج گرکھ ورلیاں کھولے آکھ، جنہاں آخر اپنا گھر وکھائی۔ باقی لکھ چوراسی لکھوں ہوئی لکھ، آگے قیمت کوئے نہ پائی۔ کوڑی کریا وکی ہٹ، رائے دھرم دے سزائی۔ سنت سہیلے گرکھ گرکھ انتر آتم اکو نام رہے رٹ، رٹا مکے جگت لوکائی۔ جنہاں پر م پُرکھ پر ماتم اپنا نام دیوے دس، سودہ دشا خوشی منائی۔ سنگر پچھوں رسنا جہوا اکھراں والا نام سارے رہے رٹ، گھر گھر ڈھولا گائی۔ پر ایہو جیہا گرکھاں پھیر نہیں چڑھدا رنگ، جو حاضر حضور ہو کے دے چڑھائی۔ راتی ستیاں دے جاگدیاں کایا مندر اندر لکھ، سوئی سرتی لئے اٹھائی۔ پریم پیار دا دے کے اند، رس اکو اک وکھائی۔ چرن پریتی ناتا گنڈھ، اگلا پنڈھ دے چکائی۔ جنہاں گرکھاں گرکھاں جن بھگتاں سوہنگ گایا چھند، تنہاں اندیشہ آگے رہیا نہ رائی۔

☆ ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پُھمن سنگھ دے گرہ پنڈ جھنڈے ☆

نام کہے میں سیوک پر دا، پر م پُرکھ پر بھ سیو کمائیا۔ جگ چوکڑی رہیا پھردا، پھرت پھرت اپنا پنڈھ مکائیا۔ مارگ دسدا رہیا چر دا، جگ چوکڑی راہ دکھائیا۔ لکھ چوراسی ویکھدا رہیا گِڑا گڑدا، نِت نوت اُلٹی لٹھ بھوائیا۔ سادھ سنت چوٹی چڑھدا ویکھیا ڈگدا، سمجھل سکے کوئی نہ رانیا۔ جیو جنت ویکھیا گھردا، جگت مایا گھیرا پائیا۔ ملا شیخ مسانک ویکھیا رڑھدا، پاہن پاتھر ٹکن کوئے نہ پائیا۔ کوٹاں وچوں میں ویکھاں گرکھ ہردا، آپ اپنی سیو کمائیا۔ جتھے امرت سوما جھردا، بوند رسک رسک ٹپکائیا۔ اوس دوار یوں کدے نہ مڑدا، اندر وڑ وڑ خوشی منائیا۔ بھگت پریتی نال جڑدا، اپنا بندھن اک رکھائیا۔ بھو کھلاواں پر بھ ساچے دھر دا، سچ سندیشہ دیواں چائیں چائیا۔ راگ ناد روپ میری سُر دا، تال تلوا ڈنک وجائیا۔ میرا پریم کدے نہ تھڑدا، اتوٹ اتھ اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا اک سمجھائیا۔ میری سیوا سچ ویراگ، انتشکرن ویکھ رکھائیا۔ جن بھگتاں سندیشہ دیواں جاؤ جاگ، آلس نندرا دُور کرائیا۔ گھر دیپک ویکھو چراغ، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ جگت ترسنا دیو تیاگ، ہوئے روگ مٹائیا۔ کوڑی کریا بُجھاؤ آگ، امرت میگھ رس چکھائیا۔ ہنس بنو کاگ، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ جنم کرم دا دھوو داغ، دُرمت میل رہن کوئے نہ پائیا۔ ساچے بیڑے چڑھو جہاز، پتن لے کے آیا بے پرواہیا۔ شبد سروپی سچ رواج، اگنی کھیل رہیا کرائیا۔ جے پچھے سنی نہیں کسے آواز، ہُن سُن لو دھیان لگائیا۔ جس دا اڈا رہیا باز، بازی گر ہو کے سوانگ رچائیا۔ اُس دے سیس سوہے تاج، جگدیش دے وڈیائیا۔ اوہ کرن آیا کاج، کرتا اپنا سنگ رکھائیا۔ پریم پریتی دا سدا محتاج، دُوبی آس نہ کوئے رکھائیا۔ ایہتھے اوتھے رکھے لانج، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ بھاگ لگایا دیس ماجھ، مجلس گھر گھر رہیا رکھائیا۔ جس دے ہتھ دو جہاناں واگ، لکھ چوراسی رہیا بھوائیا۔ سدا سہیلا ہو کے دیوے ساتھ، سنگی ساتھی اک اکھوائیا۔ نام ندھان دے گاتھ، انتر منتر رہیا پڑھائیا۔ ناؤں رکھ پُرکھ سمراتھ، کل کلکی ویس وٹائیا۔ پورب کدے نہ بُھلے یاد، اگلا لیکھا دے سمجھائیا۔ غریب منائیاں سُن فریاد، نرگن زور ویکھن آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ نام کہے میرا سُن لو ہوکا، تھم نال سنائیا۔ میں پھر کے آیا چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبق خبر سنائیا۔ وشن برہما شو جنایا اگنی موقع، مکمل دتا

آپ جنائیا۔ پُرکھ ابناشی رُپ اگمّا دھاریا چھوٹا، وڈا رُکا اپنا کھیل دکھائیا۔ کر پرکاش نِرا لم جوتا، عالم دے وڈیائیا۔ جس نے اک جنایا سچ سلوکا، سوہنگ کرے پڑھائیا۔ جن بھگتاں ناویں لگا کے دُھر دا کوٹھا، سچھنڈ کُنڈا دتا لاپیا۔ مارگ دس اپنا سوکھا، اوکھا پندھ دتا چُکائیا۔ جن بھگتاں نال کرے نہ دھوکھا، دھوکھے وِچ سرب لوکائیا۔ اوس پر بھو دے نال کاہدا روسا، جو رُسیاں رہیا منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھائیا۔ نام کہے اُٹھو کھولو اکھ، میس سچ سچ درڑائیندا۔ پت پر میثور ویکھو پرتکھ، نرگن نرویر نراکار کھیل کھلائیندا۔ سب دی جھولی پائے حق، پورب لہنا ویکھ دکھائیندا۔ آد جگاد دیندیاں کدے نہ جائے تھک، خوشیاں اپنا رنگ چڑھائیندا۔ بے مکھ ہو نہ جاوے نٹھ، ستمکھ اپنا درس کرائیندا۔ جو جنم کرم پورب پچھے گئے چھڈ، تنہاں اگے ہو کے ویکھ دکھائیندا۔ دُونگھی بھوری باہر کڈھ، ساچے مندر آپ بہائیندا۔ پریم پریتی کرے لڈ، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ پوجا پاٹھ دی چکی حد، مہر نظر نال ترائیندا۔ وشو بنا اپنی جد، وشنوں سیوا سچ کمائیندا۔ امرت جام پیا کے مد، مدھر دُھن راگ سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر اک وسائیندا۔ نام کہے اُٹھو جن بھائی، ہر بھگتاں سچ سنائیا۔ صاحب ست کرو گُرمائی، ستگر بندھن رہیا پائیا۔ سُر ت شبد لو ملائی، گھر ملے مان وڈیائیا۔ اکو گھر سے دھی جوائی، سوہرے پیسے اکو رُپ نظری آئیا۔ گھڑی سُنھنجی صدی سدپوی خوشی منائی، بیس اکیسا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ نام کہے اُٹھو جن بھگت قبیلہ، کامل پُرش دیا کمائیندا۔ جس دا میس بندا رہیا وسیلہ، سو واستو اپنا گھر دکھائیندا۔ جس نوں کہندے سدا اُتے امبر نیلا، سو دھرنی دھرت دھول سو بھاپائیندا۔ ویلا وقت چُکيا جگت دلیلاں، آتم انتر اکو دھار دکھائیندا۔ صاحب بن کے دانا بینا، دیاوان دیا کمائیندا۔ مہربان ہو کے کرے ٹھانڈا سپنہ، گنی اگ بُجھائیندا۔ سرشٹ سبائی واسطے بنیا آپ نابینا، جن بھگتاں خاطر دُھر دی اکھ سدا کھلائیندا۔ ساچے ہر جن آپ بنائے جگت نگینہ، موتی مانک رُپ وٹائیندا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بھینا، بھڑی رین نال سمجھائیندا۔ آپ بن کے ادنیٰ ادھینا، سیوک ہو کے سیو کمائیندا۔ خالی کر مکہ مدینہ، شاہ شوقینا ولس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر داسنگ اک بنائیندا۔ نام کہے آوونٹھے، ہوکا دے دے رہیا جگائیا۔ بھگت سنت ہو کے اکٹھے، ساچا جس لینا گائیا۔ نام پریتی جاو رتے، رنگ ویکھو بے پرواہیا۔ درس کرو اپنی اکھے،

پڑھن سُنن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جس دے شاستراں وچوں سُنندے رہے پتے، سو پت پر میثور پھیرا پانیا۔ جس نوں لبھ لبھ سارے تھکے، بن بن پاندھی راہیا۔ جس نوں سجدہ کردے مدینے مکے، مقبریاں وچ دھیان لگایا۔ جس دی پوجا شودوالے مندر مٹھے، گرو دوار دھیان لگایا۔ سو صاحب پُرکھ سمرتھے، سچ ساچی جوت کرے رُشنا یا۔ جن بھگتاں ہر دے اندر وسے، گھر مندر سو بھاپانیا۔ اوس دی صفت جگت جیو جہان کی دتے، دسیاں سمجھ کسے نہ آئیا۔ اوہ سمجھے جو پریم پیار اندر بھجے، پھاسی جم کی گلوں تڑانیا۔ سرن سرنائی ساچی ڈھٹھے، ڈھیہ ڈھیہ خوشی منانیا۔ جنم کرم دے مٹن رٹے، جھگڑا چکے لوکانیا۔ سچا لاہا سچ دا کھٹے، کھٹیاں وچوں کھٹّی نام وست امولک جھولی پانیا۔ نام ندھان دے کے جن بھگتاں بنائے اپنے نچے، بچیاں وچوں بچت اپنے کول رکھانیا۔ اگلا گھر اکو دتے، جس گھر وسے بے پروا ہیا۔ گرکھو خوشیاں نال جاؤ نئے، دو جہاناں پنڈھ مکانیا۔ اوتھے پھیر اکٹھے دے اکٹھے، آگے وچھوڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی ہتھیں پیداری دے لکھوا کے پٹے، پروانے دُھر دے ہتھ پھڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے سچ وچ سامانیا۔

☆ ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۱ کرمی پریکی دیوی دے گرہ جھنڈے ☆

نام کہے میں بھگتاں ساتھی، سگلا سنگ نبھانیدا۔ من ہنکاری ڈھاہواں ہاتھی، منہ دے بھار سُٹانیدا۔ اُپر پا کے پاکھر کاٹھی، دُھر دا تنگ کسانیدا۔ گرکھ چڑھن مار پلاکی، چرناں ہیٹھ دبانیدا۔ آگے کھول کے سچی تانکی، در دوارا اک وکھانیدا۔ جتھے امرت بوند ملے سوانتی، نہجھر جھرنا آپ جھرانیدا۔ ہووے پرکاش بن دیا باتی، جوتی جوت ڈمگائیدا۔ میل ملاواں کملاپاتی، گھر ساچا اک سہانیدا۔ جنہاں گرکھاں مٹی میری آکھی، تنہاں آخر اوسے گھر بہانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دیناں دُھر دا ور، ہر جن ساچے سنگ نبھانیدا۔ جن بھگتو میں تہاڈا سنگی، سچا نام رہیا سمجھانیا۔ دیاں وست منہوں منگی، جو ہر دے ہر ہر رہے دھیانیا۔ انگیکار بن کے لاواں انگی، آپ اپنے انگ لگانیا۔ لوکات کنڈ ہون نہ دیواں ننگی، سر اپنا ہتھ لکانیا۔

کرماں کانڈاں والی چھے تنگی، کھلا دست وکھائیآ۔ بھنڈی پئے نہ وِچ وِج بھنڈی، سدھ مارگ دیاں جنائیآ۔ اکھ رہے نہ کوئی اندھی، گرکھ نیتز نور نور رُشنائیآ۔ کوڑی واسنا رہے نہ گندی، سچ سنگدھی دیاں بھرائیآ۔ گیت سنا کے اپنا چھندی، پرَم پُرکھ نال ملائیآ۔ گرکھ ناری کوئی نہ دے رنڈی، جگت سہاگن رُپ وٹائیآ۔ خانہ توڑ کے اگلا بندی، بندگی ساچی دیاں سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا اک وکھائیآ۔ نام کہے میں دیواں سدا، صدقے واری گھولی گھول گھمائیندا۔ پار کر کے جگت حد، حدود بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ گن ندھان دا پھڑا کے ڈگا، سوہنا ناد و جائیندا۔ آو سب دا سواراں اگا، بچھلا لیکھ مکھائیندا۔ شبہی دھار وکھاواں اسو بگا، شاہ سوارا اُتے سو بھاپائیندا۔ جس دا دیک اکو جگا، جاگرت جوت نور رُشنائیندا۔ اوس دے پریم پیار دا ویکھو مزہ، بن رسنا جھوا چکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک الائیندا۔ نام کہے میں چوکیدار، ہوکا دے دے سرب جگائیآ۔ گرکھ ہووو خبردار، بے خبر خبر پچائیآ۔ جگ چوکڑی پچھوں ملیا سانجھیا، سگلا سنگ نبھائیآ۔ جس داٹ نہ جائے پیار، بچھا دے نہ مکھ بھوائیآ۔ اگے پچھے بخشے سچ پیار، رُت سُنجنی نال ملائیآ۔ تئیں اوس دی کھڑی گلزار، جس گلشن بوٹا دتا لگائیآ۔ سو ویکھنہارا ویکھے وِچ سنسار، وڈ سنساری پھیرا پائیآ۔ جگ چوکڑی پیتے اک دو تن چار، چوتھا جگ خوشی منائیآ۔ نیتز کھول کرو دیدار، نین نیناں نال بگسائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان کھیل کھلائیآ۔ نام کہے کیوں کھج سٹے، سٹیاں رین وہائیآ۔ بن پُرکھ اکال کوئی نہ پچھے، پچھاں دے دے تھکی سرب لوکائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر سب دے نالوں رُٹھے، بیٹھے مکھ بھوائیآ۔ سری بھگوان کر کے اپنی گٹھے، اکٹھیاں دتا سمجھائیآ۔ سارے اپنے مودھے کر دیو ٹھوٹھے، سچ دست میری میری جھولی پائیآ۔ منمکھ جیو جو مایا اندر بھوتے، بھوت پریت بیتال رُپ وٹائیآ۔ رُوح پھرن پنا بت جوہ دے، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ دین دہائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا کرائیآ۔ نام کہے میری ویکھو حالت، ہلت پلت دی دیاں سمجھائیآ۔ کھج جیو انت چھڈو جہالت، ظاہر ظہور پھیرا پائیآ۔ جس دی اکھراں نال لکھی گئی عبارت، کلیاں نال کری پڑھائیآ۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر کرن سفارش، سفارشی ہو کے سیو کمائیآ۔ سو صاحب ستگر نرگن نرویر نراکار ہو کے آیا خالص، خالص خالص دے جنائیآ۔ نندرا نیند مٹاؤ آلس، جگت دوار ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا لیکھا لیکھے

پانیا۔ نام کہے اٹھو بھجّو، بھجّ بھجّ پندھ مُکائیا۔ اوس صاحب دی سرنی لگو، جو گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ مان ابھمان دوویں تجو، متا موہ سنگ نہ کوئے رکھائیا۔
 پریم پریتی اندر آگے ودھو، اپنا قدم چُکائیا۔ پریم پیار کر کے اپنے گھر سدّو، گھر تہاڈا کایا بنک نظری آئیا۔ اپنا بھار اوسے دے کندھے لدّو، جس تہاڈی
 بنت بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دے رنگائیا۔ نام کہے کی رہی سوچ، سمجھ چلے نہ کوئے وڈیائیا۔ ایتھے کسے دی نہیں کوئی
 پہنچ، پاندھی بن کے پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ جنہاں پر بھ ملن دا رکھیا اکو شوق، شہنشاہ تہناں آپ ویکھے آ کے چائیں چائیا۔ تہناں لیکھا چکيا لوک پرلوک،
 ساچی خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہر جن ساچے ساچے لیکھے رہیا پانیا۔

☆ ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی رسال سنگھ دے گرہ مناور ☆

نام کہے میں ہر کا پتر، پتا پُرکھ اکال اکھوائیندا۔ ساچی دھاروں آواں اتر، زوریر رُپ وٹائیندا۔ سچی گودی بہواں کچھڑ، سوہنا بنک سہائیندا۔ دوس
 رین آد جگاد کراں شکر، جو میری بنت بنائیندا۔ اوس دے حکمے اندر لگ جاواں ڈونگھی نکر، جگت نیتز نظر نہ آئیندا۔ لکھ چوڑا سی کولوں جاواں نکر، ساچا
 بھو نہ کسے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا میں کھیل وکھائیندا۔ نام کہے میں پر بھ دی گودی، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جگ
 چو کڑی میرے کھوجی، گر اوتار بھجّن واہو داہیا۔ گیانی دھیانی وڈے بودھی، بودھ نال رہے سمجھائیا۔ ساچی کسے نہ آئی سو جھی، سُدھ سُدھ نہ کوئے
 کرائیا۔ ورن برن بن کے روگی، ہوئے ہوکا دین دہائیا۔ رسنا گاؤندے جہوا لوکی، بتی دند کوک سنائیا۔ صفت کردی اکھر کاغذاں نال پوتھی، پُستک رہی
 وڈیائیا۔ میری ہتھ نہ آئی کسے چوٹی، منزل سکے نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا میں رنگ رنگائیا۔ نام کہے میں پر بھ دی
 جھولی، سوہنا بیٹھا آسن لائیا۔ اُس دے کولوں سکھاں اگمی بولی، جس دی سمجھ کسے نہ پانیا۔ جگ چو کڑی دسناں ہوئی ہوئی، ساچے بھگتاں نال ملائیا۔ نال
 رلا کے انحد ڈھولی، ساچا ڈنکا دیاں وجائیا۔ سُرَت سوانی کر کے گولی، رمز اشارے نال اٹھائیا۔ بُدھ بیک اپنے رنگ موئی، محبت ساچی دیواں درڑائیا۔

اُلٹی کر کے نابھ کولی، امرت جھرنا دیاں جھرائیا۔ دھار وکھا کے ساول سولی، جوتی نور کراں رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دتی مان وڈیائیا۔ نام کہے میں پر بھ دے گھر، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیندا۔ پُرکھ ابناشی دتا ور، مہر نظر اُٹھائیندا۔ سچ دوارے ویکھاں کھڑ، دو جہاناں راہ تھکائیندا۔ دُھر اگئی چوٹی چٹھ، سوہنا آسن لائیندا۔ جگ چوکڑی نرویر نراکار رُپ دھر، انوپ کھیل کھائیندا۔ سنت سہیلے لواں ور، گرکھ آپ جگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک وکھائیندا۔ نام کہے پر بھ میرا میت، میں اوسدی سیو کمائیا۔ ست ستوا دی جس دی ریت، شبد انادی راگ سنائیا۔ جس دا لیکھا ہست کیٹ، ہر گھٹ ڈیرہ لائیا۔ آتم پر ماتم جس دا گیت، سوہنگ سچ سچ سمجھائیا۔ پریتم ہو کے وسے چیت، پیار وچوں پیار لئے پرگٹائیا۔ داتا ہو کے دیوے بھیکھ، بھجھیا اک ورتائیا۔ لہنا دینا چکائے اوچ نیچ، نیچاں وچوں نیچ نیکن نیکا اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ میری صفت کردے کئے وچ حدیث، کاغذ دین صفائیا۔ مینٹوں رسنا گاؤندی وچ سنگیت، ناداں وچ وڈیائیا۔ مینٹوں دھیاؤندی لکھ چوڑا سی جیبھ، جہوا خوشی منائیا۔ میرا کھیل عجب عجیب، بھيو کوئے نہ پائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج میری سارے دسدے گئے ترکیب، طرح طرح سمجھائیا۔ مانس منٹھ اپنے بناؤندے گئے نصیب، نسبت اپنی آپ کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا اپنے وچ چھپائیا۔ نام کہے میں پر بھ دا بچہ، بچیاں وانگ سیو کمائیا۔ آد جگادی رہاں سچا، جگ جگ جھوٹا کھیل نہ کوئے وکھائیا۔ اپنی کرنی رہاں پکا، کارج کراں چائیں چائیا۔ ساچا مارگ سدا دساں، کراں ست پڑھائیا۔ نو نو چار پھراں نساں، بن کے پاندھی راہیا۔ سیوک ہو کے کدے نہ تھکاں، تھکاوٹ نیڑ کوئے نہ آئیا۔ جتھے جن بھگتاں لگے پتہ، پتہ پر میثور رہے دھيائیا۔ اوتھے میریاں لگن اکھاں، اکھیں نال اکھیں ملائیا۔ اندر وڑ کے حال دساں، پڑدا آپ چکائیا۔ خوشیاں وچ نچاں، سوہنا تال وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تحم دے سمجھائیا۔ نام کہے میں پر بھ دا پیارا، پیاریاں وچوں نظری آئیا۔ جس نے لبھیا اک سہارا، سو صاحب پیتا اک گوسائینا۔ جس جانیا اک کنارہ، پر م پُرکھ وڈی سرنائیا۔ جس بلایا اک جیکارا، توں ہی توں راگ الائیا۔ جس ماریا اکو نعرہ، واحد نور خدائیا۔ جس کیتا اک اشارہ، دو جہاناں دتا سمجھائیا۔ جس سنایا اک نگارا، برہمنڈ کھنڈ اُٹھائیا۔ جس بخشیا اک ادھارا، لکھ چوڑا سی دے وڈیائیا۔ جس جنایا سرب پسارا، اندج جیرج اُبھج سبتج ونڈ

ونڈا ئیا۔ جس درڑایا دُھر دربارا، پڑدا اوہلا دِتا چُکائیا۔ جس شاستر سمرت وید بنایا بن لکھارا، کاتب ہو کے قلم چلا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچی کرنی دتی سمجھائیا۔ شبد کہے میں پر بھ دا نزدیکی، نام اکو اک سمجھائیا۔ میری اوسے نال پریتی، جو پریتم بے پرواہیا۔ اوس دا کھیل لاشریکی،
 شرکت وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ لبھے نہ مندر مسیتی، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اوس دی کھیل نیکن نیکی، جگت بھگتی گئی سمجھائیا۔ کلجک یاد آئی کبیرے والی
 چچی، جس وچ کنڈا دِتا چُجھائیا۔ جس نے دسی سچی ریتی، پڑدا اوہلا دِتا اُٹھائیا۔ اُس دی بھگت سدا باغیچی، بھل بھلواری مات مہکائیا۔ اوہناں دی اندروں
 باہروں صاف نیکی، کوڑی کرپا نیڑ نہ آئیا۔ ویکھن کھیل اک اندیٹھی، اگٹری رچن رچائیا۔ چڑھیا رنگ ست مچھٹی، کایا چولی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا دکھائیا۔ نام کہے میں پر بھ دا فقیر، فقیراں وچوں نظری آئیا۔ میرات تن نہ کوئے سریر، مایا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔
 میرا من نہ ہوئے دلگیر، میری بُدھی نہ کوئے چترائیا۔ مینوں شرع نہ کوئے زنجیر، میری مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ میری ذات پات نہ ورن برن میں چوٹی
 چڑھاں اخیر، پڑدے اوہلے لگ کے آسن لائیا۔ میں نت نوت جن بھگتاں ہوواں بغلیگر، صوفیاں دستگیر اکھوائیا۔ میری صفت دی چٹے اُتے کالی پئے لکیر،
 کاغذ قلم شاہی دئے گواہیا۔ میرا کھیل بے نظیر، جگ نظر کسے نہ آئیا۔ میں بدل دیواں تقدیر، سچ تدبیر آپ سمجھائیا۔ میں اوکڑ کٹاں بھیر، او جھڑ راہ نہ
 کوئے دکھائیا۔ میرے ہتھ سچی شمشیر، نکھی دھار رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ وڈا دئے وڈیائیا۔ نام کہے میں پر بھ دی کراں
 بھال، کھوجت کھوجت دھیان لگائیا۔ سچکھنڈ نواسی وسے سچی دھر مسال، سچ گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ مینوں تھر گھر دِتا بہال، سوہنی بھومکا دتی سمجھائیا۔ حکمے
 اندر پھیر اُٹھال، سچی سیو اک درسائیا۔ تھاپنا دے کے اپنے لال، لال رنگ دِتا چڑھائیا۔ میں مار کے وڈی چھال، لوکماں پھیرا پائیا۔ جگ چوڑی کھیل
 کراں نرال، اوٹری چال دکھائیا۔ میرا نرگن دے اگٹرا بول چال، گر اوتاراں کر پڑھائیا۔ میرا مارگ اک سکھال، سکھ ساگر روپ نظری آئیا۔ جن
 بھگتاں بن دلال، سودا ونج ساچے ہٹ دکھائیا۔ لیکھا مُکا کے شاہ کنگال، آتم پر ماتم بوجھ بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اکو
 اک درسائیا۔ نام کہے میں دساں کہانی، مہما اکھ کھ سمجھائیا۔ میری صفت چارے بانی، پراپسنتی مدھم بیکھری رہی گائیا۔ میرا کھیل دو جہانی، نرگن

سرگن دھار چلائیا۔ میرا رس امرت پانی، سر سرور روپ وٹائیا۔ میرا بھگت سچی نشانی، لوک مات کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا چُکائیا۔ نام کہے میں بھگون وچولا، وچھڑیاں میل کرائیندا۔ میرا کسے ورلے گرُکھ سمجھ آوے سوہلا، جس سوہنا اپنے رنگ رنگائیندا۔ اندر وڑ چُکاواں پڑدا اوہلا، بحر کپائی کُنڈا لائیندا۔ من منوانہ پاوے رولا، ہوئے ہنگتا گرُھ تڑائیندا۔ اک جنا سچا ڈھولا، سُر ت سوانی پھڑ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ ورتائیندا۔ نام کہے پر بھ تھم ورتتا، ست ستوادی آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی کھیل کھلنتا، خالق خلق بے پرواہیا۔ ساچی سیوا اک لگنتا، دُھر دی دھار بندھائیا۔ جا کے مل ساچے سنتاں، جو ست سرُپ سمائیا۔ بھگت دوارے جا کے کرنتاں، ہر جن لے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا اک لگائیا۔ نام کہے میں پر بھ دے کہنے، آیا واہو داہیا۔ جن بھگت ویکھاں اپنے نینے، نچ نیز نین اٹھائیا۔ جنہاں پریم پیار دے شد پائے گہنے، تن سوہنا سنگار دکھائیا۔ سچ دوارے گھر ساچے بہنے، اپنا رنگ دکھائیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں تھوڑے رہنے، جنہاں ہوئے آپ سہائیا۔ جیو جنت کوڑی کرپا کوڑے وہن وہنے، کلج لے نہ کوئے بچائیا۔ نام کہے میں کدی نہ سناں ڈھولک چھینے، تال راگ وچ نہ رنگ دکھائیا۔ جو ہر جن ہر بھگت پر بھ شرنائی ڈھسنے، تنہاں مل مل خوشی منائیا۔ اوتھے چُکاواں لہنے دینے، بچھلا لیکھا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سچا کھیل رہیا سمجھائیا۔ نام کہے میں پر بھ دے تھم دی کراں تعمیل، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ دوجی مناں نہ کوئے دلیل، اکو کھیل بے پرواہیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج گر اوتار پیر پیغمبر جس دی پاؤندے رہے تعطیل، اگلا تھم نال ملائیا۔ جس دی آگے نو سو پُرانوں چوکڑی دی اکو وار اپیل، سچ سنگھاسن بیٹھا سوہا پائیا۔ نام کہے میں اُس دا بناں وکیل، وکلا ہو کے دیاں صفائیا۔ جنہاں ملیا جس بستر پہنے نیل، نیلی دھاروں پار ڈیرہ لائیا۔ اُس دی اصلیت سب دے نالوں اصل، اصلیت وچ نور خدائیا۔ اُس دی دھار سدا مہین، باریکی وچ تاریخ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ میں ویکھیا، میں تکیا، میں جانیا، میں بُجھیا اوہ بھگتاں ہو کے ادھین، زرگن زراکار اپنا اہمان نہ کوئے رکھائیا۔ اوہ ٹھنڈا ہو کے بھگتاں وسے سین، سچ ہر دے آپ سمائیا۔ جگت مثال نہ کوئی جل مین، وڈ پرین اپنی اگلی کھیل رچائیا۔ لیکھا چُکا کے زمدین، گر سکھ اکو روپ سمجھائیا۔ اوہ درویش بن مسکین، گھر ساچے الکھ

سُنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن سچے لئے ترا ئیا۔ نام کہے پر بھ میرا ٹھاکر، جس ٹھوکر اک لگا ئیا۔ جس دا دو جہان گھر گمبھیر ڈونگھا ساگر، پار کنارہ نظر کسے نہ آ ئیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جگ جگ دیندا رہیا آدر سر اپنا ہتھ لگا ئیا۔ سارے کھندے گئے کریم قادر، قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ جودھا سور پیر وڈ بہادر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکھو ئیا۔ سو کھجک اتم جن بھگتاں کرے کرم اُجاگر، نرمل روپ انوپ وٹا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی کھیل رہیا دکھائیا۔ نام کہے میں پر بھ دا ٹھگ، ٹھگی کرنا پر بھو سکھائیا۔ میں جگ جگ ساچی سیج ویکھاں بھج، اتم انتر سو بھاپا ئیا۔ جتھوں کوئی نہ لئے لبھ، اوتھے بیٹھا آسن لائیا۔ کوٹن کوٹ مندر مسجد شودوالیاں اندر میٹوں رہے سد، اُچی کوک کوک رہے جنا ئیا۔ تھ سرور تیر تھیں اندر رہے لبھ، ڈونگھی بھور تاریاں لائیا۔ اُچے ٹلے پر بت رہے بھج، چوٹی چوٹی لبھن واہو داہیا۔ چاروں کُنٹ وڈے چھوٹے نشانے رہے گڈ، دعوہ بنھ کے رہے سُنا ئیا۔ اسیں پار کر کے ویکھی حد، کوڑی کریا نال رلا ئیا۔ سچا نام کہے میں سب توں اڈ، گھر وکھرا اک بنا ئیا۔ جس ویلے میرا صاحب سترُگ میٹوں لوے سد، میں آواں چائیں چائیا۔ نرگن نر نرائن زوریر زراکار عدلی عدالت کرے اوتھے جج، ظاہر ظہور بیٹھا سو بھاپا ئیا۔ اوتھے قدرت اگئی انوکھی واج جائے ونج، کوٹاں وچوں گرکھ آپ اٹھائیا۔ اوہ سب کچھ پچھلا دیوے چھڈ، اگے اک دھیان لگا ئیا۔ دھیان اندر کھلے اکھ، جس اکھ وچوں بے پرواہ نظری آ ئیا۔ بے پرواہ دی چرنی جائے ڈھٹھ، اپنا آپ مٹا ئیا۔ نیر رو دوئے جوڑ کے ہتھ، بن رسنا جہوا دے سُنا ئیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، پر بھ تیری اوٹ تکا ئیا۔ نام کہے میں اوس ویلے حاضر ہوواں سچ، بن وچولا دیاں ملا ئیا۔ ہوئی جیہی دساں توں سوہنگ ڈھولا رٹ، رٹا مکے جگت لوکا ئیا۔ اگے ویکھ پرکھ سمر تھ، نرگن بیٹھا جوت جگا ئیا۔ تیرا اوسے کولوں پورا ہونا حق، دوجا لہنا جھولی کوئی نہ پائیا۔ جن بھگت ساچی گودی بہے جھٹ، نر بھے ہو کے ڈیرہ لائیا۔ ساچا نام کہے بھگوان ایہہ بھگت تیری اکھ، بن بھگتاں تیرا نور نظر کسے نہ آ ئیا۔ بن اینہاں میٹوں کوئی نہ لوے رٹ، انتر اتم نہ کوئے دھیائیا۔ توں اینہاں اندر گوں وس، ایہہ تیرے گھر آئے چائیں چائیا۔ اینہاں نوں اوتھے جا کے رکھ، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ابناشی کرتا پیا ہس، خوشیاں نال سمجھائیا۔ نہ کوئی سورج چند رو سس، منڈل منڈپ نظر کوئے نہ آ ئیا۔ اکو نرگن نور جوت میرا پرکاش، نورو نور نور دکھائیا۔ اوسے ونج اینہاں

دی مل جائے شاخ، شناخت کرن والا نظر کوئے نہ آئی۔ جس ویلے لوکماں میری پھیر ہوئے خواہش، نرگن دھار وچوں لوواں پرگنائیا۔ ایہہ نام سچ تیئوں دس جاج، بھگتاں دتا سمجھائی۔ زبان نال، اکھراں نال، جہوا نال، دنداں نال کوئی نہ سکے واج، اندر وڈ کے پریم لگائی۔ اکو تیئوں دتا خطاب، مخاطب ہو کے دتا سمجھائی۔ او سے ویلے سچ نام کیتا آداب، جن بھگتاں سیس جھکائی۔ تہانوں ملیا اوہ جناب، جابر جبر سدا اکھوائیا۔ اُس دی وسو سچ محراب، جس محراب اندر محبوب ڈیرہ لائی۔ ایسے کارن اُس نوں کھندے رہے سدا گرو مہاراج، راجن راج اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگتاں کر کے اولٹا کاج، قضیہ سارا دتا مکائی۔

☆ ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ہنس راج دے گرہ پنڈ نگیال ☆

جن بھگت سد تکدے راہ، جگا جگنتر دھیان لگائی۔ کون ویلا پر بھ ملے ملاح، پت پر میثور ہووے سہائی۔ دُبدے پاہن لئے ترا، پاتھر اپنے کندھ اٹھائی۔ ساچا مارگ دے دکھا، رہبر دُھر دا پھیرا پائی۔ جنم کرم داروگ دے گوا، ممتا موہ مٹائی۔ جم کی پھاسی دے تڑا، لکھ چوراسی گٹر کٹائی۔ شبد انادی دے سنا، دُھر داراگ سمجھائی۔ کایا مندر کرے رُشنا، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپائی۔ سرتی شبدی دے ملا، اپنا رنگ رنگائی۔ آتم سیجا دے سہا، سوہنی بنت بنائی۔ آتم پر ماتم اکو گھر دے وسا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیائی۔ جن بھگت جگ جگ ویکھن نین، نیت نین کھلایا۔ کون ویلا پر بھ ملے ساک سجن سین، میت پیارا در گھر پھیرا پائی۔ جنم کرم دا چکائے لہن دین، نام امولک جھولی پائی۔ کوڑی کریا ناتا نٹے مایا ڈین، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائی۔ جن بھگت سدا کرے پکار، پنے پنے سیس نوائیا۔ کرپا میرے نرکار، نرگن تیری اوٹ تکائی۔ دوئے جوڑ کراں نمسکار، چرن کول کول سرنائی۔ در ٹھانڈا دے دربار، گھر امرت میگھ برسائی۔ جگ جنم دے وچھڑے میل ملاؤنا میلنہار، میلا اپنے نال کرائیا۔ گر چیلہا ہیئے اک دوار، دُھر دروازہ دینا کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیائی۔

جن بھگت رہے اڈیک، نت نوت دھیان لگایا۔ پاربرہم تیری سچ پریت، پریت سدا سدا سد نظری آئی۔ دوس رین گائیے گیت، رسنا جہوا سیو کمائی۔ ناتا چھڈ مندر مسیت، کایا اندر کھوج کھوجائی۔ ہوں نیکن نیک، توں صاحب وڈا وڈ تیری وڈیائی۔ در دوارے پاؤنی بھیکھ، بھچھیا اپنا نام ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی آسا پور کرائی۔ جن بھگت سدا سدا کرے آس، ترسنا اپنی آپ ودھائی۔ صاحب سنگر پڑکھ اکال بُجھائے پیاس، امرت میگھ اک برسائی۔ لہنا چکا پر تھی اکاش، گگن منڈل پار نرگن نور دے درسائی۔ دُور دُراڈا وسے آ کے پاس، بن کے پاندھی پندھ مکائی۔ جنم جنم دی پوری کرے خواہش، کرم کرم دالیکھ گوائی۔ مانس جنم کرے راس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکائی۔ جن بھگت کہے پرہ ساچا درس، در ٹھانڈے نظری آئی۔ پورب جنم دی مٹے حرص، ہوس نہ کوئے ودھائی۔ کرپال ہو کے کرنا ترس، کرپن لینا ترائی۔ آتم پر ماتم رہی تڑپ، اٹھے پہر دھیان لگایا۔ سچ دوارے آؤنا پرت، گھر پر میثور پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی سچ وڈیائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تھہ بن سہانک نظر کوئے نہ آئی۔

☆ ۲۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ایشر سنگھ دے گرہ پنڈ دڑ ☆

سو پڑکھ نرنجن ساچی ٹیک، آد جگاد دیا کمائیدا۔ سنگر شبد متو سدا ایک، جگ چوکڑی کھیل کھلائیدا۔ تھر گھر دیوے اگئی ٹیک، ساچا مندر اک سہائیدا۔ وشن برہما شو جس نوں کردے آدیس، نیوں نیوں سیس سرب جھکائیدا۔ ترے پنج جس دا اگئی بھیت، انجھو اپنی کار کمائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جوت نوت دے بھیج، لوکات ویس دھرائیدا۔ نرگن سرگن جس دی کھید، نرور اپنی کار کمائیدا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دالیکھ، قلم شاہی اکھراں گنڈھ پوائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیدا۔ شبد گرو سدا سدا سوامی، ہر کرتا آپ بنائیدا۔ آد جگادی انتریامی، جگ ویکھ وکھائیدا۔ بودھ اگادھ جس دی بانی، دھر داراگ الائیدا۔ لیکھا جانے دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیندا۔ شبد گرو سدا بلوان، ہر کرتے بنت بنائیا۔ تھر گھر جس دا اگم مکان، چھپر چھن نہ کوئے جُھہائیا۔ دیوا جگے اک مہان، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ حکم دیوے شاہ سلطان، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ وشن برہما شو کرے دھیان، دیوت سُر نین اُٹھائیا۔ رُوپ رنگ رکھ سکے نہ کوئے پہچان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان کھیل کھلائیا۔ شبد گرو پر بھ دا رُوپ، نرویر اپنی کار کمائیندا۔ ست ستوا دی شاہو بھوپ، شہنشاہ اکھوائیندا۔ دے سندیسہ چارے کوٹ، دہ دشا ویکھ دکھائیندا۔ جگ چوکڑی میٹے جوٹھ جھوٹھ، ستجگ تریتا دواپر کلجک آپ ہنڈھائیندا۔ سنت سہیلے پرگٹائے دُھر دے پوت، گرکھان گر گر بوجھ بُجھائیندا۔ بھاگ لگا کایا پنج تت بھوت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیندا۔ شبد گرو سرب دا پیر، پیغمبراں وچوں پیغمبر نظری آئیا۔ لکھ چوراسی جس دی دھیر، دھیرج دھرواس اک رکھائیا۔ نام انیالا جس دا تیر، نکھی مکھی پار کرائیا۔ جس دا لیکھا بن شرع زنجیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر دے وڈیائیا۔ سچ گرو شبد گردیو، سو پرکھ نرنجن اک بنائیندا۔ لکھ چوراسی کرے سیو، انڈج جیرج اُتجج سیتج ویکھ دکھائیندا۔ نام ندھانا دیوے میو، اکھر وکھر آپ پڑھائیندا۔ میل ملائے اگم ابھیو، اگم اتھاہ پڑدا لاہندا۔ صفت کرائے رسنا جہو، بتی دند ہلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ گرو اک وڈیائیندا۔ شبد گرو پر بھ شبدی دھار، دیونہار وڈیائیا۔ جس دا حکم رہے جگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس داناد اگم دھنکار، انحد نادی رُوپ وٹائیا۔ جس دی صفت کرے سنسار، چوڈاں وڈیا کر پڑھائیا۔ جو چوڈاں لوکاں وسے باہر، چوڈاں طبقات ڈیرہ ڈھاہیا۔ من مت بدھ نہ پائے سار، انبھو اپنی کار کمائیا۔ جس دا سندیسہ دیندے رہے گرو اوتار، پیر پیغمبر سچ ناؤں سنائیا۔ کاغذ قلم شاہی بندے رہے لکھار، کاتب ہو کے ونڈ ونڈائیا۔ سو سوامی ہر گھٹ و سیا شبد سروپی نر نرنکار، نرگن ہو کے ڈیرہ لائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجک سنت سہیلے کرے خبردار، گر چیلے آپ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر داتا بے پرواہیا۔ گر داتا شبد بے پرواہ، رُوپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آئیندا۔ نت نوت بنے ملاح، لوکات پھیرا پائیندا۔ سچا مارگ دے سمجھا، دُھر دا بھو کھلائیندا۔ گرکھ گر سکھ لے جگا، نیز لوچن اک ورتائیندا۔ جگت دوارے پندھ مُکا، گھر مندر اک دکھائیندا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک ڈیرہ ڈھاہ، ایڑا پنگل موہ چکائیندا۔ انحد نادی ناد وجا، دُھن آتمک راگ

سُنائیندا۔ امرت ساچا جام پیا، کول نابھ اُٹائیندا۔ بحر کپاٹی کُنڈالاہ، ساچا مندر اک سہائیندا۔ جوت زرنجن کر رُشنا، نور نورانہ ڈمگائیندا۔ سچ سُنہنجی اک
 وچھا، آتم انتر کھوج کھوجائیندا۔ پر ماتم میلا دے ملا، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئیندا۔ سَنگَر شبد دُھر دا ڈھولا لئے سُنّا، انراگی راگ الائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 ناؤں رکھا، لوک مات کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے ویکھ وکھائیندا۔ شبد گرو سدا بلوان، سچکھنڈ نواسی دیا کمائیندا۔ جس
 دا جھلدا رہے نشان، تھر گھر ساچے سو بھاپائیندا۔ جس دا تھم سُنج مسان، ڈو نگھی بھوری ویکھ وکھائیندا۔ جس دا تھم دو جہان، وشن برہما شو سیس نوائیندا۔
 جس دا کھیل ترے گن مایا پنچ تت کرے پردھان، زمیں اسمان روپ بنائیندا۔ منڈل منڈپ کھول دکان، پری لوء آکاش پرکاش آپ کرائیندا۔ لیکھا جان
 سری بھگوان، بھيو اُبھیدا اک سمجھائیندا۔ چارے کھانی مارے دھیان، انڈج جیرج اُتبھج سیتج پڑدا لائیندا۔ چارے بانی بولے بنا زبان، پراپسنتی مدھم
 بیکھری ڈھولا اک الائیندا۔ چارے ویداں دے گیان، چارے مکھ سکھ بُجھائیندا۔ چارے جگ کر نشان، سَنجک تریتا دواپر روپ وٹائیندا۔ کلجک کھیل دے
 مہان، مہما اکھ کھ درڑائیندا۔ تینی اوتار دے کے گئے بیان، شاستر سمرت قلم بند روپ وٹائیندا۔ بھگت اٹھاراں منگدے گئے دان، بھکھک ہو کے جھولی
 سرب وکھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کردے گئے کلام، کلمہ نبی رسول پڑھائیندا۔ ساچا سجدہ کردے رہے حق مقام، درگاہ ساچی سیس نوائیندا۔ پروردگار
 نوجوان، لاشریک حق حقیقت ویکھ وکھائیندا۔ سچ سندیسہ دے پیغام، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گرو اک وڈیائیندا۔ شبد گرو سرب دا
 داتا، دین دیال دیا کمایا۔ آد جگادی دُھر دا گیتا، بودھ اگادھا بھيو کھلایا۔ جس دے حکمے اندر کھیل تماشا، کوٹن کوٹن گوپی کاہن راس رچایا۔ جس دا
 برہمنڈ کھنڈ داسی داسا، بن بن سیوک سیوا سچ کمایا۔ جس دی جگ چوکڑی رکھدے سارے آسا، ترسنا اپنی اک ودھایا۔ جس دا گرو دس دیندے گئے
 بھروسا، کھانی بانی راگاں وچ سمجھایا۔ سو صاحب پُرکھ سمراتھا، شاہ پاتشاہ اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔
 شبد گرو کہے میں دُھر دا چیلّا، پتا پرّم پُرکھ اکھوایا۔ دو جہاناں میرا میلا، زرنجن سرگن جوڑ جڑایا۔ ساچے سنتاں بناں سَنج سہیلا، نت نوت ویکھ وکھایا۔
 دھام وکھاواں اک نویلا، جتھے چند سورج نظر کوئے نہ آیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پلا پربت نہ کوئے بیلا، سمنند ساگر روپ نہ کوئے وکھایا۔ ہوئے پرکاش

ساچے دیپک بن باتی تلاء، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی دتی سمجھائی۔ شبد گرو کہے میں آد انت، جگ جگ سیو کمائیدا۔ پر بھ دی
 مہما دساں بے انت، اتھاہ روپ سمجھائیدا۔ بھو کھلا کے گرکھ سنت، دھر دا راگ الائیدا۔ میل ملا کے نار کنت، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیدا۔ بودھ اگادھا
 بن کے پنڈت، ساچی سکھیا اک سمجھائیدا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم پڑدا لائیدا۔ لیکھا چکا دوزخ بہشت جنت، سورگی ڈیرہ پار کرائیدا۔ میرا
 کوئی نہ جانے انت، پُرکھ ابناشی سچا حکم ورتائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا سوامی اکو نظری آئیدا۔ شبد گرو کہے میں داتا سور،
 پر بھ ساچی سیوا لائی۔ آد جگاد حاضر حضور، حضرت ہو کے درس دکھائی۔ سرب کلا بن بھر پور، ویکھنہارا تھاؤں تھائی۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، سچ سچ دیاں
 سمجھائی۔ چتر سنگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، گرکھ ساچے دھندے لائی۔ انتر جوتی بخش کے نور، اندھ اندھیر دیاں مٹائی۔ پنج وکار نہ پائے فتور، فتویٰ سب
 دے اُتے لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائی۔ شبد گرو کہے میں بھگتاں بردا، سیوک ہو کے سیو کمائی۔ بناں بھکھاری
 ساچے در دا، در در الکھ جگائی۔ پڑدا لاہواں ساڈھے تن تھتھ کایا مندر گھر وچ گھر دا، دئی دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ پیار پریتم ہو کے کردا، پریمی اپنے نال
 ملائی۔ محل اٹل اُچ منارے سچ دوارے کھڑدا، خوشیاں اکو راگ لائی۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدا، دوجی سد نہ کوئے سنائی۔ سرت سوانی ساچی وردا،
 دھر دا ہانی بن کے میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا ساچا کھیل دکھائی۔ شبد گرو کہے جگ چار، میں اکھراں بنت بنائیدا۔ نراکھر
 میری دھار، نرویر کھیل دکھائیدا۔ نراکار میرا ادھار، اجونی رہت ناؤں پرگٹائیدا۔ گر اوتار میرا پیار، پیر پیغمبر دھیان دکھائیدا۔ شاستر سمرت وید پُران
 میرا جیکار، گیتا گیان انجیل قرآن ڈھولا سنائیدا۔ کھانی بانی میرا کواڑ، پڑدا اوہلا اک چکائیدا۔ نرگن سرگن سچ ادھار، لکھ چوراسی ویکھ دکھائیدا۔ کر
 پرکاش بہتر ناڑ، تن سو سٹھ ہاڈی کھوج کھوجائیدا۔ جن بھگت سنت جگ چوکڑی مات اٹھال، دھر دی سکھیا اک سمجھائیدا۔ پر م پُرکھ دے ویکھ لال، لال
 گُلا رنگ رنگائیدا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، اوج نیچ اکو گھر وسائیدا۔ ترے گن مایا نہ رہے جنجال، جاگرت جوت اک جگائیدا۔ نام امولک دے کے دان،
 وست اگئی جھولی پائیدا۔ جگ جنم دے وچھڑے میلاں نال، سری بھگوان اگلا پنڈھ مکائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا سچ

لگائیندا۔ شبد گرو کہے میں میل ملاؤندا، ملنی جگدیس کرائیا۔ جگ چوکڑی ویکھ وکھاؤندا، نرگن نرویر ویس وٹائیا۔ بھگت اٹھاراں گنڈھ بندھاؤندا، کبیر جُلاہا دے گواہیا۔ سچکھنڈ دوارے پھڑ بہاؤندا، جس دی منزل چڑھن کوئے نہ پائیا۔ رہبر ہو کے راہ وکھاؤندا، پاندھی ہو کے پندھ مُکائیا۔ سَنگَر ہو کے درس کراؤندا، گر گر ہو کے گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے سچ دتی وڈیائیا۔ شبد گرو کہے میں دُھر دا واسی، بستی ساچی اک سہائیا۔ میرا میل پُرکھ ابناشی، ابناشی اپنے لھم رکھائیا۔ میری سمجھ نہ آئے کسے پنڈت کاشی، مُلا شیخ سمجھ سکے نہ رائیا۔ جن بھگتاں وکھاواں کھیل ساچی، منڈل راسی منڈپ اکو اک سمجھائیا۔ گرہ مندر دیک جوت آد پُرکھ پرکاسی، پرکاش ہووے نور خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ شبد کہے میرا گاؤندے گیت، جیو جنت دھیان لگائیا۔ جگ چوکڑی ویکھ ریت، سارے بیٹھے نین شرمائیا۔ کدے کلمہ کدے حدیث، کدے رام نام دیاں سمجھائیا۔ کدے تیر تھ تٹ وساں اتیت، کدے ترے گن ناتا توڑ تڑائیا۔ کدے مندر کدے مسیت، کدے گرو دوار سو بھاپائیا۔ کدے راجن راج کدے نیچن نیچ، اُچو اوچ آپ ہو جائیا۔ کدے ٹھانڈا ہوواں سیت، کدے اگنی تت تپائیا۔ کدے کوڑا ہوواں بیٹھ، کدے امرت رس روپ وٹائیا۔ کدے بھکھاری ہو کے منگاں بھیکھ، کدے شاہ پاتشاہ ہو سرب ورتائیا۔ جگ چوکڑی جائے بیت، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا سچ لگائیا۔ میں جگ چوکڑی سیوا کردا، شبد گرو سرب جنائیا، نر بھے ہو کدے نہ ڈردا، بھو سرب رہیا وکھائیا۔ نت نوت ساچی ترنی تردا، تار نہارا ہو کے دیا کمائیا۔ لکھ چوراسی گھاڑن گھڑدا، گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر اندر وڑدا، دُگھی بھوری ڈیرہ لائیا۔ محل اٹل اگم اتھاہ اُچے ٹلے چڑھدا، منزل بہہ بہہ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سکھیا دے بھگوان، پٹی اک پڑھائیا، سَتجک تریتا دواپر کھجک نو نو چار دینا دان، وست امولک نام ورتائیا۔ شبد انادی برہم برہمادی دینا اک گیان، وسادی ہو کے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی ونڈ آپ ونڈائیا۔ دُھر دی ونڈ ونڈی نرنکار، پُرکھ اکال کھیل کھلائیندا۔ سیوا لا سدا جگ چار، چوکڑی اپنا لھم منائیندا۔ سندیسہ دے سچ دربار، دُھر دا ناد اک وجائیندا۔ پنج تت چولا کر خبردار، بے خبر خبر پرگنائیندا۔ ناتا جوڑا پر اپار، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ مل

پر ماتم آتم ہوئی گرو اوتار، گر گر اپنا کھیل دکھائیندا۔ سچ سندیسہ دے وچ سنسار، اکھری نام روپ پر گٹائیندا۔ بے انت بے انت بے انت کہن پکار، پنے پنے
 سیس سرب نوائیندا۔ ساچی بھکھیا منگدے گئے بن بھکھار، در درویش ہو کے جھولی آگے ڈاھندا۔ پُرکھ اکال تیرا سہار، تھدھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔
 تیری اوٹ سدا جگ چار، سرگن تیرا بھروسا اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا حکم آپ سمجھائیندا۔ سچا حکم سری بھگونت، ہر
 کرتا آپ جنایا۔ کھیلاں کھیل جگا جگنت، زرگن سرگن روپ دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس کارن کرن منت، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ زرگن ہو
 کے شبدي تیرا روپ اک بے انت، بے پرواہ دے بنایا۔ دوجے در نہ جانا منگت، اتوٹ اٹت تیری وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 تیرا بھيو ابھیدا دے کھلایا۔ شبد گروتوں رہنا تیار، صاحب سنگر حکم جنایا۔ بن پنج تت تیرا آکار، زراکار دے دکھایا۔ سدھر پوری کر گرو اوتار، عدلی
 عدل عدالت وچوں اک دکھایا۔ نوجوان اٹھنا بل دھار، بل دھاری تیرا روپ پر گٹائیا۔ ڈنکا وجاؤنا دو جہان، سری بھگوان آپ سمجھایا۔ برہمنڈاں کھنڈاں
 جھلاؤنا نشان، ست نشانہ تیرے ہتھ پھڑایا۔ کلجک انت ہونا پردھان، سچ پردھانگی اک کمایا۔ سجدہ کرے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈنن نہ کوئے اٹھایا۔
 گر اوتار خوشی منان، پیر پیغمبر ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا رہیا سمجھایا۔ شبد گروتوں جانا جگ، کلجک انتم ویس
 وٹایا۔ کوڑی کریا کرنی پار حد، جوٹھ جھوٹھ پندھ مکایا۔ مارگ لاؤنا اکو سچ، سچ دینی وڈیایا۔ مائی بھانڈے ویکھ کچ، کاپی لگیا کھوج کھوجایا۔ من واسنا جو
 رہے نچ، بدھ بیک دینی کرایا۔ لہنا چکاؤنا سیاں ساڈھے تن ہتھ، مہر نظر اک اٹھایا۔ آتم پر ماتم دسنی گتھ، ڈھولا دھر دا اک پڑھایا۔ ستجک چلاؤنا رتھ،
 بن رتھوا ہی سیو کمایا۔ جن بھگتاں کھول کے تیجی اکھ، نچ نیتز درس دینا دکھایا۔ امرت جھرنا دینا جھٹ، بوند سوانتی اک ٹپکایا۔ سچی جوت کر پرکاش،
 گھر مندر کریں رُشنا۔ ساچے گرہ کر نواس، بنک دوار دینا سہایا۔ ابناشی کرتا تیرے سدا ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ پُرکھ اکال دا پوجا پاٹھ، اکو منتر
 دینا درڑایا۔ دو جہان سُنن تیری آواز، برہما دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا درڑایا۔ شبد گرو تیرا لیکھا مات، متا
 پر بھ دے نال پکایا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، ساچا چند کر رُشنا۔ لہنا دینا چکاؤنا ذات پات، دین مذہب نہ کوئے لڑایا۔ جو زرگن نانک سرگن گیا

آکھ، گوبند کر کے گیا پڑھائیا۔ سرب جیاں دا داتا پُرکھ ابناش، سری بھگوان بے پرواہیا۔ لکھ چوڑاسی رکھے واس، گھٹ گھٹ رہیا سمایا۔ جیو جنت اوسے دی نظری آوے ذات، نور وچوں ظہور دینا پرگٹائیا۔ جو گر اوتار پیر پیغمبر لکھ کے گئے قلم دوات، شہادت لوکمت رکھائیا۔ سو پوری کرنی خواہش، خالص اپنا رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا رہیا سُنائیا۔ شبد گرو اٹھ ویکھ کر دھیان، کلج اندھیرا چھائیا۔ سَنگر شبد نہ کوئی مان، چارے کھانی بھرے بھرم بھلائی۔ انتر آتم گر کا شبد کرے نہ کوئے پروان، رسنا جہوا گا گا تھگی سرب لوکائیا۔ پنڈت پاندھے کرن دکھیان، ویکھن والا نظر کوئے نہ آئی۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے دوارے کھڑ کے درس کوئی نہ پان، سَنمکھ ہو سیس نہ کوئے نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا تیری جھولی پائیا۔ شبد گرو ویکھ مات لوک، لوکائی دے دُہائیا۔ ساچا بھلیا جگت سلوک، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ گھر پرکاش نہ نرمل جوت، دیوے باقی جگت رہے جگائیا۔ کسے بھاگ نہ لگا کایا کوٹ، شبد ناد نہ کوئے شنوائیا۔ سَنگر مل نہ آئی ہوش، سُر تئی شبد نہ کوئے جڑائیا۔ تن نگارے لگی نہ چوٹ، دُئی دَویت ڈیرہ کوئے نہ دُہاہیا۔ منسا من نہ نکلیا کھوٹ، بُدھ بیک نہ کوئے دکھائیا۔ پُرکھ اکال دی رکھے کوئی نہ اوٹ، سادھاں سنٹاں مچی دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری سیوا اک لگائیا۔ شبد گرو اٹھ لوکمت دوڑ، اپنا پندھ مُکائیا۔ لکھ چوڑاسی ریٹھا ہویا کوڑ، ہر کا نام نہ کوئے دِھیائیا۔ اٹھے پہر خبردار ہوئے پنج چور، کام کرودھ لبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ سادھاں سنٹاں پایا شور، اُچی کوک کوک رہے سُنائیا۔ چار ورنّاں ہتھ پکڑے نہ کوئی ڈور، بندی خانہ نہ کوئے تڑائیا۔ جگت اندھیرے تیری لوڑ، بن شبد گرو بیڑا پار نہ کوئے کرائیا۔ تیرا منتر فرنا پھور، فُرنے سب دے بند کرائیا۔ تیرے اگے چلے نہ کسے دا کوئی زور، جور زور سیس نوائیا۔ چڑھ کے ویکھ اگئی گھوڑ، دہ دِشا پھیرا پائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گھور، کوڑی کریا کرے لڑائیا۔ گر مکھ کہن سَنگر پورے واگاں موڑ، کیوں بھلیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا تیرے ہتھ پھرائیا۔ شبد گرو اٹھ کے چل، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ سرِشٹ سبائی گئی ہل، سَت سنو کھ دھیرج جت نظر کوئے نہ آئی۔ امرت دے نہ کوئی پھل، سَنمل رُکھ کوڑے رہے لہرائیا۔ شودوالے مٹھ ویکھ وجدے ٹل، انخد ناد سُنن کوئے نہ پائیا۔ نگر نہ ویکھے کوئی اپیل، گھر سَنگر میل نہ کوئے ملائی۔ جگت مایا کرے ول چھل،

سادھاں سنتاں رہی بھرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری پدوی دسے اٹل، تیرا مندر اک وڈیائیا۔ سَنگَر شبد جا چھیتی، نو کھنڈ ست۔
 دیپ ویکھ وکھائیا۔ تُوں آد جگادی سب دا بھیتی، چوڈاں لوکاں چوڈاں طبقات پڑدا دینا اٹھائیا۔ کوٹاں وچوں کسے دے اندر رہ نہ گئی نیکی، بدی گھر گھر
 بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ مایا ممتا کوڑی کھیڈ کھیڈی، جگت و نجارن ہو کے پھیرا پائیا۔ سادھاں سنتاں دُہاگن نار بن کے کھلی مینڈھی، سوہنا سپیس نہ کوئے
 گندائیا۔ کام کرو دھ دی لگی ہندی، سَنگَر رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ مَنکھتا مَنکھتا نال کھندی، مَنس مَنساں نالوں بیٹھے کُھ بھوئیا۔ ساچی سنگت ہر مندر مل
 کوئے نہ بہندی، پر بھ چرن سرن نہ کوئے تگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری سیوا سچ سمجھائیا۔ شبد گر ویکھ جا کے کھٹرا، لوکات پئی
 دُہائیا۔ کَلج رُڑھدا جاندا بیڑا، نیا نوکا نام نہ کوئے چڑھائیا۔ دیناں مذہباں پیا جھیرا، ذات پات رہی گر لائیا۔ کوڑی کریا دتا گِیرا، مایا ممتا لٹھ بھوئیا۔ سَنگَر
 نظر نہ آئے نیرن نیرا، گھر وچ گھر درس کوئے نہ پائیا۔ حق حقیقت کرے نہ کوئی نیرا، شریعت بھری سرب لوکائیا۔ سری بھگوان دے نام نوں کرن
 بکھیرا، جگت بجلی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا اگلا لیکھا دے وکھائیا۔ شبد گر ویکھ اگلا لیکھا، بچھلا پنڈھ مکائیا۔ کَلج
 کڈھ بھرم بھلیکھا، بھانڈا بھو بھنائیا۔ گر گوہند دا لکھیا لیکھ کر چیتا، جو کالا چٹے اُپر گیا پائیا۔ جس کارن چارے لال کیتے بھیتا، بالے نہیاں ہیٹھ دباپا۔ اُس
 دا بن جا کھیوٹ کھیٹا، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ بھاگ لگا سمبل دیا، جس دا لیکھا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ نرگن ہو کے بن نریشا، سرگن ہو کے حکم ورتائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہنا رہیا وکھائیا۔ شبد گر ویکھ تیرا اگلا لہنا، شاستر سمرت وید پُران سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ سچ دوارے دھر دے
 بہنا، جس دی باڈھی کسے نہ بنت بنائیا۔ پُرکھ اکال دا منا کہنا، نیوں نیوں سپیس نوئیا۔ حق مقام سدا رہنا، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ برخوردار ہو کے بھانا
 سہنا، پُوت سپوتا ہو کے سیو کمائیا۔ جگ چو کڑی دینا دینا، لہنیدار تیرے ہتھ وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر رہیا اٹھائیا۔
 شبد گر ویکھ جگ، صدی چو دھویں دھیان لگائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد گئے بھج، پلو جگت بھڈائیا۔ کلمہ نبی رسول کوئی نہ دسے سچ، کائنات حق نہ کرے
 پڑھائیا۔ اُمت اُمتی کھیرا ہونا بھٹھ، اللہ رانی رہی گر لائیا۔ مکہ کعبہ ساچا جُمرہ خالی دسنا ہتھ، دروہی دروہی کر کے رہے سناپا۔ سچ توفیق خداوند ہوئے نہ

کسے وس، بے بس نیتِ نیناں نیرِ وہانیا۔ تیرا کلمہ الف یے نہ سکے رٹ، تیس بتیس صفت نہ کوئے صلاحیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارے کر اکھ، اکو حکم دے سنایا۔ بیس اکیسا ہر جگدیا کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ اُس دا حکم دُھر داشد ہوئے پرگٹ، ناد انادی ناد سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری سوہنی بنت بنایا۔ شبد گرو اٹھ ویکھ پیکھ، چوتھے جگ چاروں گنٹ چارے ورن بیٹھے کُھ بھوایا۔ کوئی نہ مڑ کے آوے اپنے دیس، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ جگت واسنا رہے کھید، من منسا نال ملایا۔ سنگر شبد پڑھ کے کسے نہ پایا بھیت، تاکی بند نہ کوئے کھلایا۔ ست سرُپ سانت ہو کے جس سپس پوائی ریت، سچ سرُپ گیا سمایا۔ اوس نال کرے نہ کوئے ہیت، اُس دی بانی تیر نرالا بان نہ کوئے چلایا۔ گر کا شبد کاغذ قلم شاہی نال لکھ کے لیکھ، ٹکیاں نال قیمت رہے پایا۔ سنگر اُتوں قربان ہو کے ہویا کوئی نہ بھیٹ، من واسنا چرناں وچ سُٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری ساچی سیوا اک سمجھایا۔ شبد گرو اوہ ویکھ جگت، لوکات نظری آئی۔ کسے انتر نور نہ دُھر دی شکت، شخصیت سارے بیٹھے گوانیا۔ کوڑی کریا وچ گواؤندے وقت، واحد نام نہ کوئے دھیایا۔ پریم پیار دا کسے نہ لگا عشق، لکھ چوراسی ناری کنت رُپ وٹایا۔ پیغمبر لارا دے کے گئے بہشت، اشاریاں نال سمجھایا۔ سچ سچ سب توں اتم اوہ گرکھ سچا سٹ، جو بھگون اُتے اوٹ رکھایا۔ اُس دی لیکھے لگے بوند رکت، پنچ تت ملے مان وڈایا۔ پنچ وکارا نیڑ نہ آوے کٹک، کوڑی کریا نہ کوئے بھرما یا۔ سنگر پورا شبدی شبد کھنڈے دیوے جھٹک، تکھی دھار اک وکھایا۔ ساچی منزل پاندھی بن نہ جائے اٹک، پینڈا کئے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا گرو اک پرگٹایا۔ شبد گرو سرب دا سانجھا، دین مذہب نہ کوئے وکھانیدا۔ بھگت پریتی ڈھولے گاندا، سنت ریتی ست سمجھانیدا۔ ساچی دھوڑی دُھر دی نہاندا، اشنان اکو اک وکھانیدا۔ ساچے مندر ڈیرہ لاند، جس گرہ گرکھ سو بھاپانیدا۔ دُھر دانا تا جوڑ جڑاندا، پُرکھ بدھاتا میل ملائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک وکھانیدا۔ شبد گرو سب دا سنگر، آد انت اکھوایا۔ جو راؤ رنک اُس دے نال جائے جڑ، جوڑی دُھر دی لئے بنایا۔ پریکی پریتم کولوں خالی کوئی نہ آوے مڑ، جھولی سچ سچ بھرایا۔ پھڑ باہوں چڑھائے ساچے گھوڑ، ڈوری اپنے ہتھ رکھایا۔ باہر کرائے اندھ گھور، سچ محل اٹل دے اُکایا۔ اوتھے دوجی رہے کوئی نہ لوڑ، آسا ترسنا نظر

کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد گرو اکو اک اکھوایا۔ شبد گرو سدا اکو ایک، ایککار اکھوایا۔ جس دی صفت اندر جگ چوکری لکھے لیکھ، کھانی بانی صفت صلاحندا۔ سو سدا سدا جن بھگتا بنے ٹیک سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ انتر بدھی کرے بیک، باہروں بسنتر کوڑ بھجائیندا۔ سچ وکھاوے اگئی دیس، گرہ مندر کُنڈا لاہندا۔ جوتی جوت کر پریش، نر نرائن میل ملائیندا۔ اوتھے کوئی تچ نہ سکے ملا شیخ، شیخی والا نظر کوئے نہ آئیندا۔ جس پر م پرکھ پر ماتم آتم دتے اپنا بھیت، سو نیرن نیرا ہو کے درشن پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد گرو صفت صلاحندا۔ شبد گرو کہے میں دیو آتم، انتر سب دے ویکھ وکھایا۔ پر بھ ملاؤنا میرا مہاتم، مہنتا اکو اک جنایا۔ بھو کھلاؤنا ظاہر باطن، نیر نین اکھ رُشانیا۔ نرگن بناؤنا سرگن ساکن، سگلا سنگ جڑایا۔ ڈھولا سناؤنا دھر دی گاتھن، کتھنی کتھ اک درڑایا۔ میل ملاؤنا پرکھ ابناشن، ابناشی کرتا دیاں وکھایا۔ میرا کھیل پر م پرکھ پر ماتم، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار صلاحیا۔ شبد گرو کہے میں بھگتاں سنگ، نت نوت کھیل کرانیندا۔ سنتاں چاڑھ کے اپنا رنگ، کایا چولا رنگ وکھائیندا۔ گرکھاں دے کے اک اند، اند آتم وچوں درڑائیندا۔ گر سکھ چاڑھ کے ساچے چند، لوکماں جگت رُشانیاندا۔ سدا سدا سد بن بخشند، بخشش سب دی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دتا دھر دا ور، دھر دی سیوا اک لگائیندا۔

☆ ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی دھنارام جھماں، ہرنام سنگھ چڑھدا گراں ☆

پت ڈالی خوش مولی بنوالی، اُچے مندر کندر جوہ دھیان لگایا۔ ٹلے پر بت در سوالی، برکھ برچھ نین اٹھایا۔ کرپا کر پرکھ اکالی، اکل کل تیری وڈایا۔ انڈج جیرج اُتھج سیج توں صاحب سب دامالی، مالک آد جگاد اکھوایا۔ بن تیرے نام دسن خالی، ساچی وست نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہایا۔ بناسپت کہے میرے اندر کاشٹ، کشاں وچ دھایا۔ میرا تن من سڑیا آتش، اگنی تت جلائی۔ پریم پیار دی سوانتی بوند بخشے نہ کوئی بارش، امرت جل دھار نہ کوئے دھایا۔ میری کافی بنا کے قلم تیری لکھدی رہی عبارت، صفتاں کر کر خوشی منایا۔ تیرا مندر بنا

سوہنی عمارت، جگ چوکڑی سیو کمائی۔ سچ سنگھاس دیواں ڈھارس، ہیٹھاں پے پے خوشی منائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائی۔ بناسپت کہے میرا رووے انگ، انگ انگ گر لائی۔ جگ چوکڑی گئے لنگھ، کوٹن کوٹ کال وہائی۔ زرگن ہو کے سرگن دیندا رہوں سنگ، سادھاں سنتاں مان ودھائی۔ میرے پیار اندر کدی نہ بیٹھوں سچ پلنگ، سُن پکار نہ دکھ ونڈائی۔ سینے سانت نہ پائی ٹھنڈ، اگنی اگت نہ کوئے بُجھائی۔ میں نیت نیت منگاں رہی منگ، دوئے جوڑ جوڑ سرنائی۔ کرپا کر سورے سربنگ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائی۔ سچ ست دے اند، در تیرے الکھ جگائی۔ میری پچھلی کھول گنڈھ، پٹو دے پھڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائی۔ بناسپت کہے میرا انتم تولا، تیرے اگے عرضوئی۔ تیرے برہوں اندر مرنا، مر کے اپنا آپ گوائی۔ تیرے پریم اندر سڑنا، سوہنا روپ وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ رکھائی۔ بناسپت کہے پرہ کر خیال، پورب لیکھا ویکھ وکھائی۔ میری سیوا سچ کمال، لوکات خوشیاں نال کمائی۔ میں گھالی دھر دی گھال، گھولی گھول گھمائی۔ جس ویلے ارجن تتیاں لواں اُتے دتا بہال، میں تھلے وڑ وڑ اپنا آپ بھیٹ چڑھائی۔ اوس دے اگے کیتا اک سوال، دوئے جوڑ واسطہ پائی۔ ساڈی کون کرے سنبھال، سگی نظر کوئے نہ آئی۔ میرا کٹ کے پت ڈال، تیری بھیٹ دتا چڑھائی۔ تُوں سُن میرا احوال، میں سچ دیاں سُنائی۔ میں آئی کیہڑے دیسا، بچھا بھل کدی نہ جانی۔ تُوں شہنشاہ نریشا، ست پُرکھ بے پرواہی۔ در تیرا ٹھانڈا ویکھا، میری اگنی اگت پوہ نہ سکے رائی۔ اگے میٹ بھرم بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائی۔ بناسپت کہے میں لکڑی ٹوٹا، ٹکڑا ٹکڑا اپنا آپ کرائی۔ ایہہ میرا ساڈھے تن ہتھ دا موچھا، جو تیری سیوا کرن آئی۔ رڑھدا رڑھدا ایہتھے پہنچا، میں سچ دیاں سُنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے منگ منگائی۔ لکڑ کہے میرے ہوئے ٹکڑے، سوہنی ونڈ ونڈائی۔ میٹوں کٹن والے نشکرے، تیری سمجھ کسے نہ آئی۔ لہندی دھار چڑھدی دشا اترے، چڑھدے گراں میٹوں دتا رڑھائی۔ میرے خیال کدی نہ مکرے، دیواں سچ سچ سُنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ساچی منگ منگائی۔ چڑھدے گراؤں پئی رڑھ، اپنا پنڈھ مکائی۔ ساڈھے تن میل تے کندھے گئی جڑ، اگلا راہ نظر نہ آئی۔ جگت ملاح گیا بھڑ، پھڑ باہوں باہر کڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ باہر کدھ رکھیا کنڈھے، چاروں کُنٹ ویکھ دکھائیا۔ میرے وڈے چھوٹے سارے حصے ونڈے، سوہنی بنت بنائیا۔ اوتھوں
چک کے اپنے کندھے، اُتے کھر دتا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سوہنی بنت بنائیا۔ اوس کھر دا دسٹاں لگانا، سچ سچ سمجھائیا۔
چردا پھرے وچ بیابانا، کُھ دند گھاس لگائیا۔ جس گرہ پر بھو تیرا اِنج لگانا، بھومکا سوہنی سچ سہائیا۔ ایتھے رہے غریب نہانا، آپ اپنا جھٹ لگھائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ جس ویلے میں کری پکار، کھر اُتے آسن لائیا۔ میری اوسے نال مل گئی ستار، میرا ہو کے میرا درد
ونڈائیا۔ اُچی اُچی ہینگ رویا زارو زار، نیترا اپنے گھر لگائیا۔ میں کاہنوں چل کے آیا دُور دوار، بچھلا پنڈھ مکائیا۔ میٹوں چُکنا پیا بھار، منزل آگے ہور ودھائیا۔
جے کوئی سُنن والا ہووے پکار، میں دیواں سچ سُنائیا۔ لکڑی کہا واہ واہ میت مُرار، تیرا انتر میٹوں نظری آئیا۔ ست دن دا پینڈا مار، چلنا واہو داہیا۔ تیرا
متر سجن دسٹاں وچ سنسار، جو سچا سنگی نظری آئیا۔ میں وی ویکھنا چل اودھا دیدار، واہ واہ تیرا جُڑیا جوڑ میری آتما خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کھر کہے میں جاواں تُردا، ہوئی ہوئی پنڈھ مکائیا۔ میرے اندر فُرنا اِکو پُھردا، جس دی سمجھ کوئے نہ آئیا۔ میں جیوند
جیوند اہویا مُردا، مُردیوں جیوت روپ وٹائیا۔ آگے نظارہ ویکھیا دُھر دا، نُور نُور نہ نُور اِکو کرے رُشنائیا۔ جس دے نال میرا من جُڑدا، بُھلی جگت لوکائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دیا رہیا کمائیا۔ لکڑ کہے میں جد تیرے اُپر چڑھی، چڑھدے گراں دھیان لگائیا۔ اوہ یاد آئے سکھنی
گھڑی، جس ویلے میٹوں دتا رُڑھائیا۔ میں بناسپت وچوں ہو کے بری، جل دھار تاریاں لائیا۔ تیرے نال لگ کے ہو گئی کھری، قیمت کرتا دے چُکائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ چلدے چلدے اندر باہر کرن صلاح، رسنا جہوانہ کوئے ہلائییا۔ منزل منزل پنڈھ مُکا،
دووے نین خوشی منائیا۔ جگت سرائے ڈیرہ لا، اپنا لیکھا رہے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ کھر دے مالک لکڑ
دتی اُتار، راوی کنڈھا سوہنا سہائیا۔ اودھر براہمن کرن آیا وپار، اپنا پھیرا پائیا۔ باہوں پھڑ کے کہے گھمیار، مالک کھر دا آپ ہلائییا۔ دس کی کچھ لینا اس دا
یار، قیمت دیاں چُکائیا۔ سَودا نقد نہ کوئی اُدھار، ہتھو ہتھ پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دے کرائیا۔ میرا نام اسمیل، قسم

کھا کے رہیا جنایا۔ نہ ایہہ چیل نہ ایہہ کیل، دیار دید نال دکھایا۔ تُوں ویکھ کے ہوویں مائل، خوشیاں خوشی بنایا۔ ایہہ سوہنی چھیل گیل، گنڈھ نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی بنت دتی بنایا۔ اسمیل کہے ایہدی قیمت ساڈھے تن، روک بُہیا اک ہتھ لگایا۔ میرے ہتھ اُتے رکھ دے گن گن، اُدھار پچھے نہ کوئے جنایا۔ لکڑی ماری آواز میٹوں چھیتی نال لوو من، وادھ گھاٹ رہن کوئے نہ پائی۔ میری آئیو رہندی ساڈھے تن دن، سری بھگوان رہیا سمجھایا۔ میٹوں پریم انگیٹھے وچ دینا چن، جس دی سمجھ کوئے نہ پائی۔ میں کراں پیار چھن چھن، سوہنی رسم دکھایا۔ میرا لیکھا بھن بھن، بھنڑی گھڑی دے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رہیا چُکایا۔ پنڈت کڈھ ساڈھے تن دا لیکھا، روکڑ بھی اُتے لئی لگایا۔ اک دوانی گھر سٹن دا ٹھیکہ، میرے نال چُکایا۔ تُوں آیا چل کے کیہرے دیسا، میٹوں پچھا دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا ونج رہیا کرایا۔ اسمیل کہا میرا پنڈ جھماں، پتھراں روڑیاں وچ ڈیرہ لایا۔ پونے دو میل پنڈ چڑھدا گراں، آون جاون کھیل رچایا۔ اُدھ وچکاراک اُچی ٹکری جس اُتے ایس درخت دا نشان، نشانہ دوہاں پنڈاں وچوں نظری آئی۔ اک دن میں بیٹھاں سٹا آ، سٹے ہوئے نوں سچ آواز کسے سنایا۔ اگے کوئی نہ مانے ایس دی چھاں، ایہنوں کٹ دے کٹ کے اپنی سیو کما یا۔ ساڈھے تن ہتھ دا موچھا پا، وچ جھناں دینا رڑھایا۔ ساڈھے تن میل تے جا تکاں، آپے کنڈھے لگے آئی۔ میٹوں پچھلا چیتا بھلا نہ، پچھلے سال اکھ اٹھایا۔ جس ٹلے اُتے گرکھاں نوں بجا کے دتا چڑھا، میرے ساتھی دتا بنایا۔ پھر پچھانہ دتا بھوا، میرا پریم ہور ودھایا۔ چڑھدے گراں جا کے جھناں وچوں دتا نہا، اپنے چرناں اُتے جل پوایا۔ جس پتن براہمن حکم دتا سنا، نہا کے آونا چائیں چانیا۔ اوس مورکھ دتا بھلا، پر بھ کا بھو سمجھ سکے نہ رانیا۔ ایسے کارن دو سال میں کئی ہور سزا، دُکھ سکیا نہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ دوانی دا لایا پھیرا، ساچے دھام دتا پُچایا۔ اوتھے سب نال لگا جھیرا، لکڑی لکڑی رہی گر لایا۔ دس تیرا مالک کیہرا، سچ دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی سیوا اک دکھایا۔ لکڑی کہے ساڈھے تن دن گئے بیت، پر بھ سوہنی بنت بنایا۔ ارجن لیکھا کُیا ٹھیک، فتویٰ شاہ سلطان لگایا۔ اپنی دس توفیق، اکو رمز لگایا۔ ایہنوں اگنی اُتے تل کے کرو ٹھیک، تن کباب روپ

وٹائی۔ لکڑی لیاؤ براہمن دا ٹال نزدیک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھائی۔ ملاکھا براہمن اُچی کُل، چھوں ورنال وچوں
نظری آئیندا۔ اوسے دے نال کروٹل، کافر کافراں ہتھ وکائیندا۔ جے براہمن جواب دے کے جاوے بھل، اوہ وی اس دے نال سزا پائیندا۔ جے
مذہب کر کے جائے دُل، پھر دوزخ وچ اللہ میاں آپ سُٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ چُکائیندا۔ سُن تھم اُٹھے چوہدار،
چلے پندھ مُکائی۔ واہوا لگا ہون وہار، ونج بے پرواہیا۔ براہمن جاندیاں رُپئے منگ لئے چار، اکو آواز سُٹائی۔ اوہناں کیتا آگے اُدھار، دیونوالا شہنشاہیا۔
اسیں چک کے چلے وچ بازار، اپنا پندھ مُکائی۔ اودھر بیٹھا ہو تیار، توی گڈ کے سپس نوائیا۔ تھم کرو میری سرکار، کی سیوا میری لائی۔ کوڑ گڑیارے دتی
اک آواز، خوشیاں نال سُٹائی۔ جیہڑا لیندا نہیں میری دات، داتا بن کے بیٹھا کھ بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا پڑدا آپ
اُٹھائی۔ ملیا تھم سچ فرمان، اک آواز سُٹائی۔ ارجن بھلیا جو نادان، اُس نوں اُپر دیو بٹھائی۔ جیہڑی لکڑی خرید کے لیاندی نوجوان، ستمکھ دیو و سُٹائی۔ سد
کے لیاو اک ترکھان، کھاڑا موڈھے اُتے لکائی۔ ایہدے موچھے پاوے آن، ٹکڑے ٹکڑے ونڈ پوائیا۔ ہیٹھاں اگنی بنے مہان، لاٹاں والی اپنی لاٹ جنائی۔
اس دامیٹ دیو نشان، پنج تت روپ نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ جس ویلے ترکھان مارے کھاڑا،
اُچی بانہ نال ہلایا۔ اکو وار لکڑی کڈھیا ہاڑا، ہوکا دے سُٹائی۔ میں چل کے آئی وچوں جنگل پہاڑاں، ٹلے پر بت گھر تجائی۔ میتوں دیکھ لین دے اوہ سچا
لاڑا، جس کارن بیٹھی پندھ مُکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا میلا لئے ملائی۔ ترکھان کہا میرا کھاڑا تیکھا، سوہنی دھار رکھائیندا۔ میں
تیرا ٹوٹا کرنا نکا نکا، وڈا رہن کوئے نہ پائیندا۔ میں سکھیا ایہو سکھا، وڈھ ٹک کے انگ انگ کٹائیندا۔ تیری ہن چڑھن والی بھیتا، بھٹھیا لگنی لمبو لائیندا۔
کی کردی رہی بچھلا چیتا، ویلا گیا ہتھ نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ بندھائیندا۔ اودھر بھٹھیا لگنی ہو تیار، شہنشاہ
سپس نوائیا۔ میں حکمے اندر تیرا سیوادر، جلا د روپ نہ کوئے وٹائی۔ لکڑی کاٹھ اندر میرا پیار، اگنی نور تیرا جوت رُٹائی۔ میں درشن کراں سچ دیدار،
موقع ملیا چائیں چائیں۔ توں بیٹھا ٹھنڈا ٹھار، تیری ٹھنڈی پون میری اگن بُجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھائی۔

بھٹھیلے دی سُن آواز، لکڑی خوشی منائیندا۔ میں سمجھیا ایہدا راز، اِس دی آتما تُوں ہی تُوں الائیندا۔ ایہدا سوہنا بن گیا ساتھ، خوشیاں گیت سُنائیندا۔
 میٹوں ہتھیاں نال پھڑ کے سڑن دی دس دے جاچ، میں کس بدھ اپنا آپ بھیٹ کرائیندا۔ میری خاک آوے راس، پاک رُوح ایہدے وِچ سمانیندا۔
 ایہہ سُن اگئی بات، گر ار جن دھار اک سُنائیندا۔ میں بچھلی بچھاں وات، اگلی گنڈھ بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اک
 سمجھائیندا۔ گر ار جن انتر آس، دوہاں ویکھ وکھائیا۔ شبدی شبد دے دھرواس، ست دتا سمجھائیا۔ جگ چوکڑی کھیل تماش، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سنگر کہا تھادی ارداس منظور، منسا میرے وِچ سمانیا۔ میں منسا کراں بھرپور، ترسنا جگت بُجھائیا۔
 میرا صاحب حاضر حضور، پُرکھ اکال دیاں سمجھائیا۔ میں اوسے دانوری نور، جوتی جوت ڈمگائیا۔ پنچ تت کایا چولا کوڑو کوڑ، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ دوہاں
 دا بخش کے سرب قصور، قسم کھا کے دیاں سُنائیا۔ تھادا بیڑا بھراں پور، دھر دے کندھ اٹھائیا۔ سچ بچھو پت پر میثور پاربرہم کلجگ انت زرگن ہو کے
 آؤنا ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیا۔ کوئی نہ جانے پینڈا نیڑا دور، دور دُرادا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر سچا ہتھ لکائیا۔
 لکڑی کہے میں دساں سچ کہانی، اگلی تیرے اگے لکائیا۔ میٹوں بخش امرت ٹھنڈا پانی، رس دھر داکھ چوائیا۔ میں پھیر نہ آواں وِچ کہانی، میرا لیکھا
 دے مکائیا۔ جس تیرا بخشیا سچ دھیانی، اپنا سنگ نبھائیا۔ اوس دی سب توں وڈی قربانی، میں اوسے دی منگ منگائیا۔ اوہدی بدھی جگت نادانی، تیری
 سمجھ کوئے نہ آئیا۔ ساڈھے تتاں نال لے کے اک دوانی، گیا مکھ بھوائیا۔ اوہنوں پیسیاں دی خوشی وِچ لہجی نہ تیری نشانی، متا موہ نہ کوئے مٹائیا۔ تُوں
 بخشہار والی دو جہانی، مہربان تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نین لیا اٹھائیا۔ نین اٹھا کے ویکھ گھر گسپیر، در تیرے الکھ
 جگائیا۔ اوہ پنچ تت کایا بھلا سریر، بے نظیر تیری کھیل نظر نہ آئیا۔ میں ویکھ ہوئی دلیگر، ایہہ کی رچنا دتی رچائیا۔ میری ایہو میننتی اُس دی کٹنی بھیر،
 جس لیا کے تیری بھیٹ چڑھائیا۔ صاحب سنگر ہوئی جیہی کہا پر بھ میلے انت اخیر، آخر اپنا رنگ رنگائیا۔ دور دُرادا پینڈا چیر، بھجے واہو داہیا۔ امرت برکھ
 ٹھنڈا نیر، ساتک ست کرائیا۔ چوٹی چڑھ منزل اخیر، اتم اپنا میل ملائیا۔ جنم وچوں کرم نہ ہووے دلیگر، کرم وچوں دھرم دے بنائیا۔ پنچ تت کایا ویکھ

سریر، بے نظیر اگلی پچھلی مسل دئے بنایا۔ جس نوں سارے کہندے دھنا حقیر، حکمت نال دتا ترانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، لیکھا جانے وڈ پیرن پیر، پیراں دا سچا ماہیا۔

☆ ۲۳ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ سیڑ ☆

سنگر شبد کہے میرا سچا دامن، دامنگیر اکو نظری آئیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں بناں ضامن، سچی ضامنی اک نبھائیندا۔ میل ملاواں وچھڑے رامن، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ لیکھ چکاواں چھتری شودر ویش براہمن، برہم وِ دیا اک سمجھائیندا۔ لیکھ چکا کے کامنی کامن، ساچی کامنا پور کرائیندا۔ ساچے تیر تھ سنت سہیلے نہاواں، تال سہاوا اک وڈائیندا۔ گرگھ گیت اگئی گاواں، بودھ اگادھا راگ سناائیندا۔ گرگھ نیوں نیوں سیس جھکاواں، من کا موہ ابھمان مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماائیندا۔ شبد گرو کہے میرا دینا سچ، لہنیدار گرگھ نظری آئیا۔ نت نوت جھولی پاواں حق، سچ حقیقت ویکھ وکھائیا۔ انڈج جیرج اُتبیج سیج لواں تک، کھانی انتر ویکھ وکھائیا۔ بے اُتبیج منگے منگ، آسا منسا پور کرائیا۔ بے سیج منگے اند، اکو رس چکھائیا۔ بے انڈج ساچا ناتا لئے گنڈھ، دھر دی گنڈھ پوایا۔ بے جیرج چاڑھے رنگ، آتم پر ماتم دیاں رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا آپ بنایا۔ شبد کہے میں لہنا دینا، جگ جگ کھیل کرائیندا۔ جن بھگت مناواں اپنا کہنا، کہہ کہہ حال سناائیندا۔ ساچے سنت درس دکھاواں نیناں، نچ نیز نین کھائیندا۔ گرگھ دساں سچ دوارے بہنا، گھر وڈا وڈ وڈائیندا۔ گرگھ دساں سنگر چرنی ڈھنا، دھوڑی ککا مستک خاک رمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ شبد کہے میں جیرج انڈ، سیج اُتبیج دیاں وڈائیا۔ جگ چوکڑی سارے رہے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دھر دی وست دیواں سچ اند، اند اند وچوں پرگٹایا۔ لیکھا جان بھان چند، بھانا دھر دا دیاں وکھائیا۔ جس دا منتر اکو چند، سچ منتر رہیا گایا۔ ٹوں میرا ٹھاکر سدا بخشد، بے انت بے پرواہیا۔ ٹوں سور پیر سورا سیبھنگ، شاہ پاتشاہ ناواں دھرائیا۔ تیری کدے نگئی نہ ہوئے

کند، سر ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ تیرا کھیل سچا برہمنڈ، برہما خوشی منائیا۔ میں دوارا دیکھیا لنگھ، بچھلی منزل پندھ مکائیا۔ تُوں لیٹا اگنی پلنگ، سچ سگھاسن
 ڈیرہ لائیا۔ اوتھے ست سرُوپی اک انند، ڈھولا چھند نہ کوئے سنائیا۔ پرکاش ہوئے بن سورج چند، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا کرائیا۔ ساچی کھیل کرے دلارا، حکمے اندر سو بھاپائیا۔ جگت اگنی تت ویکھ انگیارا، پریم پریتی ناتا رہیا بندھائیا۔ انتر نیز
 رووے بھٹھیارا، ہوئے کے لے لے رہیا سنائیا۔ ہاہاکار کرے انگیارا، کاشٹ بل بل دے دھائیا۔ میں پریتم دا دیکھیا پریمی پیارا، پریم پُرکھ نال مل کے خوشی
 منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کاشٹ کہے ویکھ میرا ہندا کال، جگت نشانہ نظر کوئے نہ آئیا۔ میں اپنا نور تیرے پریم
 وچ دتا بال، تیل باقی سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ تُوں میری ویکھ گھالی گھال، نیز نین اکھ کھلائیا۔ ہوں بالک روپ انجان، بدھ بیک نہ کوئے وڈائیا۔ تُوں
 صاحب ستگر مہربان، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ تیرا لیکھا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ تیری سرنائیا۔ تیری قلم وچ بیان، تیرا کاغذ وچ دھیان، تیرا اکھراں نال
 نشان، جگت شہادت دین گواہیا۔ میں سڑ کے ہوئی ویران، دھوڑی خاک اڈے اسمان، زمیں ناتا دے تڑائیا۔ تُوں سمرتھ پُرکھ مہان، تیری مہما اکھ شبد
 ناد دھنکان، انراگی ہو کے اپنا راگ سنائیا۔ میں کو جھی کملی کملی تیرے چرنی ڈگی آن، تُوں بخشش رحمت کریں میرے مہربان، محبت تیرے نال ملائیا۔
 صدقے داری گھولی ہوئی قربان، اپنی بھیٹ کر کے تیرا پورا کیتا دان، داتے تیری جھولی دتی بھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا
 لیکھے لینا لگائیا۔ کاشٹ کہے میں سڑ کے ہوئی سواہ، لیکھا نظر کوئے نہ آئیا۔ سرشٹی نوں مارے باہ، ہوئے دے کے رہی سنائیا۔ میرے نین رہے شرما،
 اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ تیرا سچ گر ملان، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ میں باہوں پھڑ کے دیاں ہلا، سرتی وچوں سرت جگائیا۔ جس دا میلانا سچ خُدا، رہبر بن
 کے پھیرا پائیا۔ سادھی وچ نہ ہوئے جُدا، آبادی وچ اپنی عادت نہ لئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل دے وکھائیا۔ سواہ
 کہے میں ہو گئی دھوڑ، روپ رنگ ریکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ بال انجانی مورکھ موڑھ، پتر سگھڑ روپ نہ کوئے وٹائیا۔ جگت تن سریر ناتا جانیا کوڑ، کوڑا
 کوڑے دھندے لیکھے لائیا۔ اگنی وچ سڑ کے ملیا اگنی نور، جس نور وچوں نظری آیا بے پرواہیا۔ جس دی دھن اگنی نور، ترت اپنا حکم سنائیا۔ میں ملن

نوں ہوئی مجبور، حالت اگلی بچھلی دیاں سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دینی مان وڈیائی۔ دھوڑ کہے میں اُپر دھول، اپنا آپ لیکھے لائی۔ میرا لہنا جس دا روپ اگئی اول، آسرا سب نوں رہیا دکھائی۔ میں اوسے انتر جاواں مول، بسمل ہو کے بھیٹا اپنا آپ دتا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر لئے اٹھائی۔ اگنی کہے میں تپ کے اگ، اگلی اگ بُجھائی۔ بچھلی لنگھ کے ویکھی حد، پار کنارے ڈیرہ لائی۔ شبد سوامی سنگر پیا لہج، ست سروپ بیٹھا ڈیرہ لائی۔ اگنی پوہ نہ سکے ہڈ، کایا مائی داغ نہ کوئے لگائی۔ ویکھدیاں موہے آیا اند، خوشیاں گیت سنائی۔ واہ صاحب دے ساچے چند، چند چاندنا تیرا نور رُشنائی۔ میری ٹٹی لینی گنڈھ، توں گنڈھنہار اکھوائی۔ سب دے سینے پاویں ٹھنڈ، تتوت نہ کوئے جلائی۔ میں سڑ کے مر کے ناتا چھڈیا جگ، موہ ٹٹا مان لوکائی۔ کراں بندنا جوڑ کے ہتھ، نمو نمو سیس جھکائی۔ میرا لہنا دینا میرا حق، دست اپنی جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائی۔ صاحب سنگر شانت پنچ، شبدی شبد دھار سمجھائیندا۔ میرا بھو اگئی گجھ، رسنا جہوانہ کوئے درڑائیندا۔ دکھاواں کچھ کراواں کچھ، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کوئی چترائی نہ من مت بدھ، وڈیا وچ ویکھن کوئے نہ پائیندا۔ میں نت نوت لواں بچھ، جو دھر دا بن کے سیو کمائیندا۔ پڑدے اوہلے اندر رہاں لگ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ میرا دھن خزانہ کوئی نہ سکے لٹ، ٹھگ چور یار نیتز اکھ نہ کوئے اٹھائیندا۔ میں جگ چوکڑی بھگت سہیلے بنا کے اپنے ست، کوٹ جنم دے اپرا دھی اپنے گلے لگائیندا۔ دیواں وڈیائی ویلے انت تڈھ، سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیندا۔ کاشت کہے میتوں منظور، دوئے بدن سیس نوائی۔ میرا بخش آپ قصور، قسم کھا کے دینی گواہیا۔ میں تیرے نور دا نور، نور نور وچوں رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ لکڑی کاشت کہے میری اگئی آسا، دھر دی دھار دیاں جنائی۔ توں پُرکھ سمرتھ ویکھنہار تماشا، جگ چوکڑی ویس وٹائی۔ توں آد انت سدا ابناشا، وناشی روپ نہ کوئے وٹائی۔ کرپا کر دینا دھرواسا، دھر دی دھیرج دھیر بندھائی۔ ساچے بھگتاں دینا بھرواسا، چرن کول کول شرنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دینا مکائی۔ کاشت کہے میری عرضی، آرزو تیرے آگے رکھائی۔ دوجا نظر نہ آوے کوئی، جس دے آگے جھولی دیواں ڈاہیا۔ توں صاحب سلطان سچ

سوامی زِ رِگنِ نوری جوت سوئی، سو پُرکھ زِ رِجنِ ناؤں دھرائیندا۔ تیرا پرکاش برہمنڈ کھنڈ سرب لوی، زمیں اسماناں آپ رُشائیندا، تیری آشا منسا کدے نہ موئی، مر جیوت رُپ وٹائیندا۔ تیری دست کسے نہ کھوہی، بھے بھو گھٹ گھٹ نظری آسیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا دینا اک ور، در تیرے منگ منگائیندا۔ تیرے در منگ ایک، سَنگَر اوٹ تکانیا۔ اپنا آپ کر کے بھیٹ، لیکھا دتا چُکائیا۔ سچ سندیسہ سُن زِ ریش، زِ رِ نکار تیری وڈیائیا۔ تُوں آد جُگاد رہیں ہمیش، نِت نوت ویس وٹائیا۔ پنچ تت کایا بھوٹ سروپی ارجن بھیس، شبدی دھار بے پرواہیا۔ میرا اگلا ویکھ لیکھ، پچھلا لیکھا دتا مُکائیا۔ تیرے وِچ مل کے ہوئی ابھید، اپنا آپ مٹائیا۔ مینٹوں سوہنی لگی ریت، جو سیس سیو رہی کمائیا۔ تیرا تن نہ ہو یا کھیت، من نہ کوئے چترائیا۔ تُوں سوں کے اپنی سچ، سوہنی خوشی دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ اگلا لیکھا تیرے ہتھ، ڈوری دُھر دی دیاں پھڑائیا۔ میرا مل گیا مینٹوں حق، اگلی حقیقت دیاں سَنائیا۔ تُوں شبد گرو تیری مہما اکھ، رسنا جہوا کہن کوئے نہ پائیا۔ ساچی دھار موہے دس، در تیرے منگ منگائیا۔ جو سنت سہیلے تیرے چیلے تیرا درشن کردے رہے اکھ، چرناں اُپر سیس لُکائیا۔ کی اوہناں جاویں جھڈ، پنچ تت ناتا جگت تڑائیا۔ تیرا اِشٹ کتھوں لین لہ، کون کوئے بھجّجں واہو داہیا۔ کسے کنارہ نظر نہ آوے حد، آر پار ترن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ سَنگَر ارجن شبدی میت، دُھر دا راگ شبد سَنائیا۔ جو کچھ کہا میں سمجھیا ٹھیک، فرق رہن کوئے نہ پائیا۔ جنہاں میرے نال کری پریت، تنہاں وِچولا بن کے سری بھگوان دیاں ملائیا۔ میرے صاحب دی اچرج ریت، جُگ جُگ اپنا لھم ورتائیا۔ میں کُجگ انتم شبد سروپ ہو کے کراں تصدیق، شہادت سچ دیواں بھگتائیا۔ جو گُرکھ پاربرہم پر بھ رہے تینٹوں اڈیک، تنہاں ملاؤنا چائیں چائیا۔ لہنا دینا چُکاؤنا جگت سیس، جگدیش ہونا سہائیا۔ میرے انتر آتم پر ماتم نال وِجی لیک، لیکر سکے نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گُر ارجن انتم کہا بول، شبدی شبد دھار جنائیا۔ جو میرے سنگ رہے کول، تنہاں قول اقرار دے کے دیاں سمجھائیا۔ کُجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے اُپر دھول، دھرنی دھرت سو بھا پائیا۔ جوت سروپی جائے مَوَل، اول اللہ نور خُدا ئیا۔ ساچے کنڈے ترازو تولے تول، تولا بن کے پھیرا پائیا۔ اوس ویلے میں بن کے ساتھی گُرکھاں اندر جاواں بول،

تُوں میرا میں تیرا بچھلا حال سنایا۔ جو چرن پریتی گئے گھولی گھول، سو گھول گھمائی دھر دے لیکھے لایا۔ ہر سنت رہن اڈول، کلجک مایا نہ کوئے ڈلایا۔
 تنہاں دوارا دیواں کھول، نر نرکارا اک دکھایا۔ سرتی رہے نہ کوئی انھول، اکال مورتی دیاں ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر
 نظر اٹھایا۔ ارجن کہا گر شبد میرا روپ، پنج تت نہ کوئے وڈیایا۔ آد جگاد سماواں ست سروپ، ست ستوادی میرا پتا مایا۔ میں وسماں او سے کوٹ، جس
 دی کوٹ دو جہان چرناں ہیٹھاں نظری آئی۔ جو لکھ چوراسی برہمنڈ کھنڈ وشن برہما شو کروڑ تیتیس سُرپت سنے کوک، اٹھے پہر دھیان لگایا۔ میں نرگن
 ہو کے او سے دا پوت، سرگن ہو کے سرشتی وچ پھیرا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سنگ سہایا۔ صاحب سنگر میرا سنگی، پُرکھ
 اکال اک اکھو ایندا۔ میں کاشٹ منسا پوری کراں جو منگ منگی، ترسنا روپ نظر نہ کوئی آئیندا۔ کلجک انت کھا سو گندی، دھر دا میلا آپ کرائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ مہر نظر اٹھائے بھگونت، اپنی دیا کمایا۔ گرکھ ویکھے ساچے سنت، سجن لے جگایا۔ پورب لیکھا
 جانے اگنت، مہما کتھ کتھ درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پار لنگھایا۔ ہر جن پار اتار نہارا، ہر درشتی ایکاپائیندا۔ سنگر شبد
 بن ونجارا، جگ جگ ہٹ چلائیندا۔ ارجن آرجو سن جنہاں دتا سہارا، سگلا سنگ نبھائیندا۔ چن آب دا اک کنارہ، دو آب ویکھ دکھائیندا۔ بھگت وچھل جن
 بھگتاں بن پیارا، پریم پریتی توڑ نبھائیندا۔ نہ کوئی جانے جیو جنت گوارا، بھیو ابھید نہ کوئے کھلائیندا۔ لیکھا جان جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پربت لیکھے
 لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیندا۔ ٹلے پربت ویکھ کے آپ، اپنی دیا کمایا۔ نرگن روپ ساکھیاں، شبد گرو دے
 گواہیا۔ جس دا آد جگاد کر دے گئے جاپ، سادھی اندر دھیان لگایا۔ جو سدا سدا سد میٹے روگ سنتاپ، ہوئے ہنگتا گرھ ٹڑایا۔ جس نوں کہندے
 رسول پاک، پنت پانی ویکھ دکھایا۔ تس نوں سجدہ ک آداب، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ اوہ جگرے وسے سچ محراب، محبوب بیٹھا ڈیرہ لایا۔ نغمہ نام
 سنائے آواز، ترانہ اکو اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ مہربان پر بھ سچ محبوب، محبت بچھلی ویکھ دکھائیندا۔ وسنہارا
 عرش قرص اُتے عروج، اعظم اپنی دھار جنائیندا۔ مُریداں مُرشد رہیا سدا مقروض، جگ جگ قرضہ ادا کرائیندا۔ کلجک انتم اصل نال دیوے سود، سودا

اکو وار چُکائیندا۔ سنت سُہیلے کر محفوظ سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ جگت کنارہ پار حدود، گھر ساچا اک دکھائیندا۔ جس مندر سوامی وسے موجود، حاضر ہو کے سو بھا پائیندا۔ اوتھے تن نہ کوئے وجود، رُوپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آئیندا۔ جس دے پچھے ارجن گیا جھوٹ، شبد شبدی رُوپ وٹائیندا۔ چڑھ کے دیکھے منزل مقصود، آپ اپنی خوشی منائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ جنائیندا۔ صاحب ستگر شبد قربانی، شہادت ہر ہر نام رکھائیا۔ کاشٹ لکڑی تیرا قلم بند کیتا بیانی، بن پُرکھ اکال کھول سکے کوئے نہ رائیا۔ جس براہمن نے دتی اک دوانی، ساڈھے تئیاں نال ملی وڈیائیا۔ اُس دی انت دیکھو نشانی، نشانہ ہر جو رہیا دکھائیا۔ جس دا روداس بنیا بانی، چمارا پڑدا دے اٹھائیا۔ مہر جے کرے سَت بھانی، بھامبر اگنی دے بُجھائیا۔ چوٹھے کہار دی دیکھو چوانی، جو دُگنی ہو کے نظری آئیا۔ جس نے پھیر بھوایا وچ کھانی، جیرج جنم رُوپ وٹائیا۔ اوس پر بھو دا کھیل مہانی، مہانتا وچوں سمجھ نہ کسے سمجھائیا۔ کلج انت کھیل کرے حیرانی، حیرت سب دے اُتے چھائیا۔ جن بھگتاں بخش چرن دھیانی، دیوے سرن سچی سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دوانی کہے میرا دیوانی دعوہ، عرضی پرچہ دتا پائیا۔ جس دا پریتی لگا ہوا، ہو کے لے لے رہیا سنائیا۔ اگنی تت تیا نظری آوے آوا، بھامبر مچے واہو داہیا۔ شبد گر بیٹھا مار کے چوکڑ پٹاں اُتے رکھ کے باہواں، بہڑی بہڑی نہ کوئے سنائیا۔ اوس دے پچھے لگا میرا ناواں، جس دے ناویں وچوں نام ارجن رکھ کے آئیا۔ اگے جن بھگتاں کلج انت جھڈاواں، بن وچولا سیو کمائیا۔ پھڑ کے باہوں صاحب ستگر نال ملاواں، وچھڑیا کوئے نظر نہ آئیا۔ سچ سندیشہ اک سناواں، دُھر دا راگ الاٹیا۔ تُوں میرا میں تیرا باقی جگت سرب نتھاواں، بن تیرے تھان تھنتر نظر کسے نہ آئیا۔ بے شک کوٹن کوٹ پُت جمیاں ماواں، پر بھگت جن والی ماں وری نظری آئیا۔ اوس جننی شبد گرو کہے میں جھک جھک سیس نواواں، دیواں سدا مان وڈیائیا۔ مات لوک وچوں چک سچھنڈ بہاواں، جتھے وسے بے پرواہیا۔ تئیاں توپیاں بن تھنڈیاں چھاواں، اگنی اگت نہ کوئے جلائی۔ اوتھے بہہ کے سَت سرُوپ وچ تیری مہما نوپ دا ڈھولا گاواں، تُوں میرا میں تیرا دوہاں سرُوپ سوہنگ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل رہیا کرائیا۔ لکڑی کہے میں نہ مٹاں، من میرے وچ نہ آئیا۔ جتا چر گرکھ تیرے گھر چڑھدا نہ دیکھاں چنا، بن چندوں کرے رُشنائیا۔ جگت جہان دا پار نہ کرے بنا،

برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ دباہیا۔ سوہنا لگے جس ویلے تیرے مندر وسے بن چھپر چھنا، سورج چند نہ کوئے رُشناہیا۔ اوہناں دے چرن چُجے دھنّا، جنہاں نوں دھنّ وڈبھاگی ملیا بے پرواہیا۔ میتوں عادت نہیں سُنن دی نال کٹاں، بن کٹاں تیرا ناؤں میرے انتر کرے شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کُریا کر، ویلا وقت دینا سہایا۔ اگنی کہے میں سُر کے سڑی، اپنا آپ تپایا۔ ارجن لوح اُتے بیٹھے اک ٹک پڑھی، میرا ہر دا شانت کرایا۔ میں اوسے ویلے اُٹھ کے کھڑی، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ نہ کوئی گور نہ کوئی مڑھی، نہ کوئی جنازہ رہیا اُٹھایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اپنے پریم دی لائی جھڑی، پریتم سوہنی چھبر رہیا دکھایا۔ میں نہانی ہو کے عرض کری، نیوں کے اپنا سیس جھکایا۔ پُرکھ اکال سنگر دیاں اوہناں گرکھاں وریں، جو تیرا راہ تکایا۔ ویکھیں کلجک مایا کولوں نہ ڈریں، آپ اپنا کھ بھوایا۔ تُوں جا کے بچھنا گھرو گھری، جنہاں دا پورب لہنا نظری آیا۔ میں سُر کے مر کے سواہ ہو کے دسی کہانی کھری، کھوٹے کھرے لینے بنایا۔ ارجن دی سیوا کر کے تری، تارنہارا تُوں بے پرواہیا۔ جو گرکھ گرکھ ہر جن ہر بھگت تیرے دیدار اندر پریمن ہو کے کھڑی، کایا کھڑکی کُنڈا لاہیا۔ تُوں صاحب سنگر اوہناں انتم کر کے بری، بندی خانہ دینا تڑایا۔ تیری جوت انت تیرے وچ رلی، رلا کوئی رہن نہ پایا۔ میں پھیر سمجھاں میں لیکھے لگی دے کے بلی، بلوان میرا لہنا رہیا چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اکو دینا ساچا ور، ہر جن ساچے لینے ملایا۔

☆ ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی رنیا رام پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ کلوئے ☆

آتم پر ماتم سچا جاپ، سوہنگ شبد دے پر بھو وڈایا۔ جگ چو کڑی تھاپن تھاپ، نرگن سرگن کھیل کھلایا۔ جن بھگتاں کھول بند کوڑی تاک، پڑدا اوہلا دے اُٹھایا۔ پاربرہم برہم بُجھائے اپنا آپ، بھو ابھیدا دے جنایا۔ گھر جوت نرنجن کر پرکاش، اندھ اندھیر دے مٹایا۔ شبدی راگ سچا دھن ناد، گرہ مندر دے سناہیا۔ کوڑی کریا کر کے ناس، سچ سچ اک سمجھایا۔ کوٹن کوٹ جنم دے اتارے پاپ، من کا منکا دے بھوایا۔ رُوح بُت دوویں کرے پاک، مائی خاکی رنگ چڑھایا۔ سجن سہیلا بن کے ساتھ، دھر دا سنگ نبھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکو سوہنگ گاؤندے گئے گاتھ، رسنا جہوا بتی دند نال

صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ اک دکھانیا۔ ست دھرم دا جاپ، ایکا ایکنکار دے وڈیاں۔ سوہنگ روپ پتا پوت باپ، ناتا
 جڑے بے پرواہیا۔ نچ نیز گھر لوچن کھلے آکھ، نر نرائن نظری آئیا۔ جگت کنارہ پار اترے گھاٹ، پتن ملے بے پرواہیا۔ آون جاون جنم مرن لکھ چوراسی
 کئے واٹ، مات گربھ نہ پھیرا پائیا۔ ہوئے ہنگتا مایا ممتا ہووے ناس، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھانیا۔ ساچے مندر دکھائے اکو راس، سرتی شبدی گوپی کاہن
 نچانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر داشد اک سنایا۔ سوہنگ شبد امرت رس پیا، جن بھگت خوشی منائیندا۔ نرمل ہویا من منوا انتر جیا،
 جیون جگت اک دکھائیندا۔ لہنا چکيا ساڈھے تن ہتھ سیاں، ہوئے روگ گوائیندا۔ ساچا نیچ سچ دوارے بیا، امرت رس پھل دکھائیندا۔ پت پر میثور انت
 سوامی ملے پیا، پار برہم برہم اپنے لیکھے لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ اک جنائیندا۔ سچا مارگ شبد اتھا، سوہنگ سو کرے
 پڑھانیا۔ ابناشی کرتا ملے اک ملال، بیڑا اپنے کندھ اٹھانیا۔ پار کنارے دیوے لا، منجھدھار نہ کوئے رڑھانیا۔ ساچا تڈ دے دکھا، جس در بیٹھا ڈیرہ
 لائیا۔ دھر دا حکم دے سنا، ساچی کرے پڑھانیا۔ گرگھ گر سکھ دے سچا راہ، رہبر ہو کے آپ سمجھانیا۔ سب توں اتم سریشٹ آتم پر ماتم سچا ناں، ناؤں
 نرنکار اک دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہانیا۔ مہربان کرے مہربانی، مہر نظر اٹھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جن
 بھگتاں دیوے نام نشانی، سچ نشانہ اک دکھائیندا۔ تیر نرالا انتر مارے کانی، بجر کپاٹی پار کرائیندا۔ دھر دی گاتھ سنائے سچ کہانی، بودھ اگادھا راگ لائیندا۔
 امرت بخش ٹھنڈا پانی، رس اکو اک چکھائیندا۔ شبد ملاواں سرتی ہانی، سوئی سوانی آپ اٹھائیندا۔ پندھ مکا کے چارے کھانی، اتم اپنے گھر وسائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد سچا سنگ نبھائیندا۔ ساچا شبد ہر کا ناؤں، آتم پر ماتم دے وڈیاں۔ سنت سہیلے سدا سدا سد گاؤ، گہر گمبھیر دے
 سمجھانیا۔ اندر باہر رکھو اکو چاؤ، چاؤ گھنیرا در ساچے نظری آئیا۔ پر م پڑکھ پر ماتم پاؤ، گرہ بیٹھے میل ملائیا۔ نچ نیز نین راہ تکاؤ، دوئے لوچن بند دکھانیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئے ملائیا۔ جپ نام سوہنگ ست، ست ملے وڈیاں۔ آتم دیوے برہم مت، پر ماتم بوجھ نبھانیا۔ ڈھولا
 سن ساچی گاتھ، وے گھر ودھانیا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، ستجگ ساچا نور کر رُشنائیا۔ پر بھ چرن کول بندھائے نات، رشتہ اکو بے پرواہیا۔ جو لیکھ

لیکھے لائے جیوت مرن توں بعد وفات، وفات وچوں مہتاب کرے رُشانیاء۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سدا سدا سد دُھر دا ور، جنہاں جن بھگتاں دُھر مستک پورب ویکھ وکھائیاء۔

☆ ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی منشی رام دے گرہ بدی پُر ☆

سنگر کرپا مٹے دُکھ، دیناں انا تھاں دیا کمائیدا۔ پنج تت کایا مائی آتم دیوے سکھ، سکھ ساگر روپ وکھائیدا۔ ہوئے ہنگتا جگت ترسنا میٹے بھکھ، متا مایا موہ مٹائیدا۔ شبد سہاگی گودی اپنی چک، ہر جن بالک ساچے در بہائیدا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی پیئڈا جائے ٹک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکھائیدا۔ جنم کرم دا میٹے روگ، گر سنگر ہتھ وڈیائیا۔ نام ندھانا دے کے چوگ، سوہنگ اکھراک سمجھائیاء۔ آتم پرما تم نہ ہوئے وجوگ، پاربرہم برہم نہ کوئے جدائیاء۔ چنتا غم نہ رہے سوگ، دُکھ درد نظر کوئے نہ آئیاء۔ دوس رین دیوے درس اموگھ، نج نیز نور چکائیاء۔ سچ پریتی بخشے جوگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سد دیونہار وڈیائیا۔ سنگر کرپا اترے پار، لکھ چوڑاسی گیڑ کٹائیاء۔ ناتا توڑ سرب سنسار، سجن ویکھے ہر رگھرائیاء۔ جس دا محل اٹل اُچ منار، سچ گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیاء۔ جوتی جوت جگے اگم اپار، دیا باقی نظر کوئے نہ آئیاء۔ جس دی آشا رکھدے گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر دھیان لگائیاء۔ سو صاحب شاہ پاتشاہ سری بھگوان، ناؤں نرنکارا اک پرگٹائیاء۔ جن بھگتاں ویکھے مار دھیان، سنجگ تریتا دواپر کلجک پھیرا پائیاء۔ سنت سہیلے کرے پروان، جس جن اپنی بوجھ بُجھائیاء۔ ساچا امرت آتم بخشے پین کھان، کول نا بھی کُھ بھوئیاء۔ انادی شبد سچّی دُھنکان، انحد راگ سٹائیاء۔ گرگھ کر چتر سُبّان، مورکھ موڑھے دھندے لائیاء۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت ترشنا روگ مٹائیاء۔ جنم کرم دا مٹے سنتاپ، سنسار ہن کوئے نہ پائیاء۔ پُرکھ اکال دین دیال نج گھر کرے واس، گھر گھر وچ آسن لائیاء۔ نام جپاوے پون سواس، ساہ ساہ سائیاء۔ ساچے مندر وکھائے راس، ساڈھے تن ہتھ اندر گوپی کاہن نچائیاء۔ نرگن ہو کے وسے پاس، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لئے

تراييا۔ جنم کرم دا مٹے روگ، جگت دکھ درد رہن کوئے نہ پاييا۔ ملے وڈيائي ہر جن بھگت، بھگون بھگتی اکو اک سمجھاييا۔ آتم پر ماتم میل ملائے اپنی شکت،
 شکتی در در دے دکھاييا۔ امرت میگھ ٹھانڈی دھار برس، رس اکو اک چکھاييا۔ پر بھ درشن جو جن رہے ترس، تنہاں سوچھ سروپی نظری آييا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیال دیا کماييا۔ دین دیال ہر ٹھاکر سوامی، سری بھگون دیا کمايندا۔ جس دی مہما اکھ کہانی، شاستر سمرت وید انت
 کوئے نہ پانیندا۔ جگ چوکڑی رچ کے چارے کہانی، انڈج جیرج اُتبیج سیتیج ویکھ دکھانیندا۔ لیکھا جانے چارے بانی، شبد انادی راگ سنانیندا۔ ورو لن ہارا
 اٹھسٹھ تیرتھ پانی، تٹ کنارہ کھوج کھوجانیندا۔ جن بھگتاں بخشنہارا سچ نشانی، ناؤں نرنکارا اک دکھانیندا۔ دوار دکھائے پد نربانی، تھر گھر ساچے سو بھا
 پانیندا۔ دیپک جوت جگے نورانی، نورو نور ڈمگائیندا۔ ساری مشکل کرے آسانی، احسان سر نہ کوئے رکھانیندا۔ کوئی سمجھ نہ سکے جگت ودوانی، گیانی گیان نہ
 کوئے درڈانیندا۔ ہر جن ورا جانے چتر سُبانی، جس جن اپنا پڑدا لاہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلا آپ ملائیندا۔ میل ملائے
 پُرکھ سمرتھ، ہر وڈا وڈ وڈيائييا۔ جن بھگتاں کھول اپنی اکھ، نچ نیتر پڑدا لاہیا۔ سچا مارگ دیوے دس، راہ اکو اک دکھاييا۔ کوڑی کرپا کرے بھٹھ، کام
 کرو دھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکاييا۔ وست اموک حقیقت وچوں دیوے حق، پریم پریتی وچ ورتاييا۔ جگ چوکڑی دُور دُراڈا نرگن نر ویر آوے نس،
 بن پاندھی پندھ مکاييا۔ جن بھگتاں ہر دے جائے وس، ہری ہر کا روپ سماييا۔ ساچا مندر دکھائے شودوالا مٹھ، گرودوار اکو نظری آييا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیونہار وڈيائييا۔ ہر جن تیرا مندر اپار، ساڈھے تن ہتھ نظری آييا۔ گھر وچ گھر کیتا تیار، چھپر چھن نہ کوئے جُھہاييا۔
 دیوا باقی کر اجیار، جوت نرنجن ڈمگائيا۔ سچ سنگھاسن ہر نرنکار، نرگن بیٹھا ڈیرہ لاييا۔ آتم کرے پر ماتم پیار، پریم پریتی اک ودھاييا۔ خوشیاں اندر گاوے
 وار، انحد نادی ناد سنانيا۔ مہر اندر بخشے امرت ٹھانڈا ٹھار، نجھہر جھرننا آپ جھراييا۔ حکمے اندر کر کے آر پار، نو دوار پندھ چکاييا۔ ویکھنہار سچ سرکار، شاہ
 سلطانا اکھ کھلایا۔ کوڑ گڑیارا کرے خوار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر دے وڈيائييا۔ ساچا مندر کایا بنک، سمرتھ پُرکھ آپ
 بنانیندا۔ اکو لیکھا راؤ رنک، راج راجان نہ کوئے وڈيائیندا۔ جوتی شبدی لائے تنک، بن تندی تند ستار ہلانیندا۔ ویس انیکا وٹائے وچ جیو جنت، جاگرت

جوت ڈمگائیندا۔ ہر کا بھو کوئی نہ جانے پاندھا پنڈت، راسیاں وچ بند نہ کوئے کرائیندا۔ سچ دوارے وشن برہما شوگر اوتار بیٹھے منگت، خالی جھولی سرب جنائیندا۔ کلجگ اتم سب توں اتم سریشٹ اوہ پُرکھ اکال دی سنگت، جنہاں کرپا اپنا رنگ چڑھائیندا۔ دُوبے در نہ جاون منگت، ائمگی وست آپ ورتائیندا۔ مانس جنم بنے بنت، گھڑن بھنہنہار ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہ بھو چکائے بھے ڈر، ہر جن ساچے باہوں پھڑ، شبد اگئی لائے لڑ، پلو پر ماتم آتم اپنے نال بندھائیندا۔

☆ ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پنڈ سپر گرنام سنگھ دے گرہ ☆

سنگر کہے میں شبدی پتا، آد جگاد اک اکھوائیندا۔ وڈیوں وڈا تے نکیوں نکا، وجود نظر کسے نہ آئیندا۔ منزل مکان کسے نہ ڈٹھا، تٹ کنارے نہ کھوج کھوجائیندا۔ جن بھگتاں کراں ساچا ہتا، نت نت میل ملائیندا۔ تیر انیالا ماراں تکھا، کھی آر پار وکھائیندا۔ جس دا لیکھ بن قلم شاہی لکھا، تس لہنا جھولی پائیندا۔ اپنا نام دے کے سچا مٹھا، رس بن رسنا اک چکھائیندا۔ دھام وکھا اگئی انڈٹھا، گھر مندر سو بھا پائیندا۔ میری صفت اندر جگ چوکڑی گاؤندی سدا قصہ، رسنا جہوا خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرے ہتھ دتی وڈیایا۔ سنگر شبد کہے میں سب دا داتا، دیاوان اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل تماش، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیندا۔ وشن برہما شو داسی داسا، گر اوتار حکم منائیندا۔ پیر پیغمبر کھولاں بھو خلاصا، ساچی سکھیا اک ورتائیندا۔ سرگن جوڑ نرگن ناتا، نرویر ہو کے اپنی کار کمائیندا۔ ناد اناد دھن آتمک دس کے گاتھا، بودھ اگادھ پڑھائیندا۔ لوکات سچ پریتی جوڑاں ناتا، آپ اپنا بندھن پائیندا۔ جن بھگتاں سدا سہیلا بناں راکھا، رکھک ہو کے سیو کمائیندا۔ سنتاں پوری کراں آسا، آسا اپنے وچ سمائیندا۔ گرکھاں دے سچ بھروسا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ گر سکھاں اندر باہر وساں ساتھ، سگلا سنگ بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا حکم اک ورتائیندا۔ سنگر شبد کہے میں گہر گجھیر، گور گہر گہر وڈیایا۔ میری نظر نہ آئے کسے تصویر، موصوہ بنت نہ کوئے بنایا۔ میری منزل اک اخیر، میری چوٹی بے پرواہیا۔ میرا

لیکھات سریر، پنچ تت کراں گڑمائیا۔ میرا پریم امرت سیر، رس اکو دیاں دکھائیا۔ میری محبت دھر زنجیر، لوکمت سکے نہ کوئے تڑائیا۔ میرا سجن ہوئے
 نہ کدے دلگیر، حیرانی وچ کدے نہ آئیا۔ میں شاہاں دا شاہ حقیراں دا حقیر، نیچاں وچوں نیچ، اوچاں وچوں اوچ نظری آئیا۔ میں پیغمبراں دا پیغمبر
 فقیراں دا فقیر، شہنشاہاں دا شہنشاہ اپنا روپ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری دھر دی بنت بنائیا۔ سنگر شبد کہے میں دھر دا
 گر، جگ جگ ویس وٹائیا۔ میری پوجا کردے دیوت سر، وشن برہما دھیان لگائیا۔ میرے ہتھ سب دی ڈور، لکھ چوراسی تندی تند بندھائیا۔ جگ چوکڑی
 گر اوتاراں میری لوڑ، پیر پیغمبر میری آس رکھائیا۔ میں ست ستوادی برہم برہادی آتم پر ماتم دیواں جوڑ، دھر دا میلا سچ ملایا۔ میں کراں پرکاش
 اندھیرے گھور، نور نورانہ نور رُشنائیا۔ میں پھڑاں ٹھگ چور، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار اپنا بندھن پائیا۔ میں گرکھ گر سکھ ساچے مارگ دیواں تور، تڑت
 اپنا حکم سنایا۔ میں جگ چوکڑی ویکھ دکھاواں حرام خور، حق حلال جاناں تھاواں تھانیا۔ میرا اوڈھن کپڑ بستر سدا نواں نکور، دُرمت میل نظر کوئے نہ
 آئیا۔ میرا منتر اکو پھور، فُرنے سب دے بند کرائیا۔ میرا سچ اگئی گھوڑ، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کارے
 دتا لگائیا۔ شبد کہے میں دھر دا میلا، جگ جگ آپ کرائیندا۔ جس دا کھیل سدا سدا گرو گرو چیل، چیل گرو گندھ پوائیندا۔ ایہتھے اوتھے سجن سہیلا، دھر دا
 سنگ نبھائیندا۔ وسنہارا دھام نویلا، گھٹ گھٹ سو بھا پائیندا۔ کٹنہارا دھرم رائے دی جیلا، لکھ چوراسی پھند کٹائیندا۔ چاڑھنہارا سگن تیل، جوت زرنجن گھر
 رُشنائیندا۔ ویکھنہارا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی بیلا، ساڈھے تن ہتھ کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی میرے ہتھ پھڑائیندا۔ سنگر
 شبد کہے میں وساں اوہلے، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ بھاگ لگاواں بھگتاں چولے، تن مائی خوشی منائیا۔ اندر وڑ کے دساں سوہلے، سوہنا راگ سمجھائیا۔
 گرکھ سوہنگ ڈھولا بولے، انبولت کرے پڑھائیا۔ میں اوسے وقت آواں کولے، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ سرشٹ سبائی رکھاں وچ رولے، بھرے وچ
 جھلایا۔ ساچے کنڈے گر سکھ تولے، نام ترازو اک دکھائیا۔ اوہناں دی قیمت پائی جنہاں ویتچے چھولے، اندر وڑ کے سُر ت کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سمجھائیا۔ شبد سنگر کہے میرا میلا اکال مورت، مہورت ساچی دیاں کرائیا۔ میرا وسیرا اگئی نورت، نورو نور کراں

رُشنا ئیا۔ میرا پیار جن بھگتاں آسا پُورت، پوری کر کے دیاں دکھائیا۔ میرا ناد ساچی تورت، دُھر دا ناد وجائیا۔ میں پتر سگھر بناواں مورکھ موڑھت، بال انجائیاں دیاں وڈیائیا۔ ساچی بخشاں چرن دھوڑت، نام لگا اک لگائیا۔ مہربان ہو کے گرکھاں دکھاواں اپنی صورت، صورت وچوں اپنی ضرورت لواں پرگٹائیا۔ لیکھا چکا نیڑ دُورت، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر میرے ہتھ رکھائیا۔ سنگر شبد کہے میرا واسا اتر پورب پچھم دکھن، دہ دشا خالی نظر کوئے نہ آئیا۔ برہمنڈ کھنڈ میرے ہیٹھاں وسن، اٹھے پہر دھیان لگائیا۔ رَوس دوس رین نہٹھن، بھججن واہو داہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر صفت دسن، رسنا جہوانال صلاحیا۔ جن بھگت ملن دی آسا رکھن، اندر بیٹھے دھیان لگائیا۔ سنت سہیلے سرن ڈھٹھن، مان ابھمان نظر کوئے نہ آئیا۔ گرکھ گر سکھ سچ دوارے ملن دا کرن یتن، آپ اپنا پڑدا لاہیا۔ بن میری کرپا سنگر شبد کہے کوئی مُڑ کے پھیر نہ آیا اپنے وطن، بے وطن دسے لوکائیا۔ کوٹن کوٹ وار لاڑی موت کیتے قتل، لکھ چوراسی قتل گاہ دکھائیا۔ گنتی وچ تھوڑے پریم وچ ہتے گرکھ ورلے ہسن، جنہاں انتر خوشی دکھائیا۔ بن ملاہوں بن بیڑیوں آئے سنگر پتن، بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ اک دُوبے نوں پریم پریتی خوشیاں نال دسن، بن راگاں راگ الائیا۔ پاربرہم پت پریشور شبد سوامی سانوں آیا رکھن، بن سہیلا دُھر دا سچا ماہیا۔ کوڑی کرپا جڑ آیا پٹن، پٹنے والا سنگ رکھائیا۔ اسدے کولوں گر سکھ لاہا کھٹن، باقی سب توں کرے جدائیا۔ بے شک رسنا جہوا مالا منکیاں نال رٹن، بن کرپا پار کنارہ نظر کسے نہ آئیا۔ جو ہر جن سوہنگ ڈھولا گا کے گجن، تنہاں نوں ویکھ گج رہیا شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ شبد سنگر کہے میں دُھر دا متر، متر پیارا اک اکھوائیا۔ ساچی دھاروں آیا نکل، نرویر روپ وٹائیا۔ بے شک پنج تت کھیل نہیں بازاں تتر، تت سروپ نہ کوئے دکھائیا۔ اونوں گرکھاں دا سدا فکر، جنہاں بچھے آیا سمجھائیا۔ پہلوں اکھراں گرنتھاں شاستراں کیتا ذکر، ہن پُرکھ اکال دے وڈیائیا۔ بن سیکلر توں کیتے نکل، نام ندھانا رنگ چڑھائیا۔ سوہنی بنت نال دتے پتر، پترکار بنیا بے پرواہیا۔ سیوا کرن خاطر آیا اتر، نرویر روپ وٹائیا۔ پتا پوت گود سہائے لے کے پتر، پت پریشور ہوئے سہائیا۔ سنگر شبد کر کے قول جگ چوکڑی کدے نہ جائے کمر، کمریاں لئے منائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرکھاں کرے سدا شکر، جو سنسے شک وچوں باہر کڈھائیا۔

☆ ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی مان کور دے گرہ پنڈ سیر ☆

ستگر شبد کہے میتوں دھر دی بان، بانی کھانی کھیل کھلائیندا۔ سچ سندیشہ دے فرمان، جگ جگ نام پرگٹائیندا۔ جیو جنت کر پہچان، سنت سہیلے آپ اٹھائیندا۔ سچ پریتی دے گیان، ناتا اپنے نال جڑائیندا۔ گھر وچ گھر دکھا مکان، کایا کعبہ اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک دکھائیندا۔ شبد گرو کہے میں سدا سنگا، آد جگاد سمائیا۔ پرمانند میرا اندا، ست چت اند رہیا سمائیا۔ آتم پر ماتم میرا چھندا، سوہنگ راگ الائیا۔ تن مائی خاکی پنج تت میرا بندہ، میں بندگی دیاں درڑائیا۔ دو جہاناں آر پار میرا کنڈھا، منجھدھار پھراں چائیں چائیا۔ نام ندھان میرا مردنگا، جگ چوکڑی وجاواں تھواں تھائیا۔ تکھی دھار اگمی کھنڈا، زرگن سرگن دیاں چکائیا۔ محل اٹل اگم اتھاہ اچا ڈنڈا، منزل ساچی آپ لگائیا۔ دین دیال سدا بخشندا، رحمت مات کمائیا۔ دیواں آدھار بُکھانگا، شاہ سلطاناں خاک ملایا۔ کوٹاں وچوں لگے چنگا، جو انتر آتم رہیا دھئیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا مندر رہیا سہائیا۔ ستگر شبد کہے میں سدا بیک، وویکی روپ وٹائیندا۔ اگم اتھاہ میرا لیکھ، لکھیا لیکھ نہ کوئے سمجھائیندا۔ گر اوتار شبدی دھار دتے بھیج، پیر پیغمبر روپ دکھائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ زرگن سرگن کھیل کے کھید، خالق خلق وچوں جنائیندا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، تجربہ سب نوں سچ سمجھائیندا۔ اندر وڑ کے دیندا بھیت، باہروں نظر کسے نہ آئیندا۔ آتم پر ماتم کراواں ہیئت، سوہنا بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اک دکھائیندا۔ شبد گر کہے میں بڑا چالاک، میری چالاکی سمجھ کسے نہ آئیا۔ دو جہاناں اپنے اندر رکھ کے خواہش، خواہش وچ وشن برہما شو بھوائیا۔ وشن برہما شو دے کے ساتھ، ترے گن مایا کری گڑمائیا۔ ترے گن مایا رو کے دتا آکھ، پنج تت جوڑ جڑائیا۔ پنج تت بنا کے اپنی ذات، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ اکٹھے ہو کے بنو اک جماعت، ساچا میل ملایا۔ تن مائی نظری آئے خاک، ہڈ ماس ناڑی روپ وٹائیا۔ اندر وڑ کے کراں کھیل تماش، گھر گھر وچ آپ سہائیا۔ بجر کپائی لاہ کے تاک، پڑدا دیاں اٹھائیا۔ سچ سنگھاسن بہہ کے آپ، کھڑا لواں چھپائیا۔ چرن کولاں وچوں برساں آب حیات، نج گھر امرت روپ نظری آئیا۔ مانسروور سچ تالاب، جوہڑ دیاں بھرائیا۔ انحد میرے پریم داو بے ناد، دھن میری آشا نظری آئیا۔ سرت سوانی پکڑ کے واگ، سدھے رستے دیاں

پائی۔ راہ وِج نہ ہوئے کوئی عذاب، دُکھ درد نہ لاگے رائی۔ نیوں نیوں سجدہ کرے آداب، دوئے جوڑ جوڑ سر نائی۔ کوڑ وِکارا ہووے لاجواب، بچن سکے نہ کوئے سُنائی۔ محل اٹل سہا محراب، محبوب دیاں ملائی۔ ایہہ میرے ہتھ خطاب، سنگر شبد رہیا سمجھائی۔ شاہ نواباں میٹاں خاک، حقیر فقیراں اُپر گود لَواں بہائی۔ جتھے نوری چمکے اک آفتاب، سچ ظہور دے دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سوہنا کھیل بنائی۔ سنگر شبد کہے میں والی دُھر دا، دو جہاناں ویکھ دکھائی۔ اپنی کرنیوں کدے نہ مڑدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ جس ویلے میرے انتر فرنا پُھردا، میں زِگن سرگن روپ وٹائی۔ ہتھیاں پیراں باہواں والا بندہ بناں پھر دا تڑدا، اندر نورو نور ڈمگائی۔ جگت واسنا وِج ہو کے مُردا، مُرید ہو کے مُرشد روپ نظری آئی۔ ایہہ لیکھا اوس ویلے جُڑدا، جس ویلے میرا صاحب پُرکھ اکال تحم سُنائی۔ میں ورپاواں لوڑ دا، ہر کنت اک ہنڈھائی۔ میرے کھیل وِج لیکھا نہیں کسے دے زور دا، جورُ زر سب اپنے تحم چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری ساچی کرنی ویکھ دکھائی۔ سنگر شبد کہے میں پیاریاں وچوں پیارا، پریتاں وچوں پریتم نظری آئی۔ کواریاں وچوں کوارا، ویاہیاں وچوں ویاہیا، جس دا کنت کملاپت بے پرواہیا۔ گواراں وچوں گوارا، گیانیاں وچوں گیانی، داتا روپ وٹائی۔ نظاریاں وچوں میرا نظارہ، مظاہریاں وچوں میرا شبد سب دا مالک نظری آئی۔ ہزاریاں وچوں ہزارا، دروداں وچوں درود اسم نور خُدائی۔ جیکاریاں وچوں جیکارا، نر اکاریاں وچوں نر اکارا، نرویر کھیل کھلائی۔ ونجاریاں وچوں ونجارا، ہٹاں وچوں ہٹ سچ نام چلائی۔ بھنڈاریاں وچوں بھنڈارا، نام وست امولک جھولی دیواں پائی۔ آدھاریاں وچوں آدھارا، کناریاں وچوں کنارہ، تٹ اکو اک سمجھائی۔ لاڑیاں وچوں لاڑا، درباریاں وچوں دُھر دربارا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، جس آپ اپنی بنت بنائی۔

☆ ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی راجندر سنگھ دے گرہ سپر ☆

سنگر شبد کہے میٹوں سدا ڈنڈوت، ڈنڈاوت زمیں اسمان رہے کرائی۔ نت نوت میری متوت، مناون سرب تھاواں تھانیا۔ دو جہان کھیلن دا میٹوں شوق، شوقین بھگت سنت نال رکھائی۔ حکمران ہو کے ماراں دھونس، نام زبان تیر چلائی۔ ساچی ریتی چلاواں رونس، گر اوتار پیر پیغمبر کر پڑھائی۔ حکمے

اندر رکھ کے لاڑی موت، رائے دھرم دے وڈیائیا۔ وسدے گھرانے کراں اوَنت، ایہہ وی میری چٹرائیا۔ جتھے کوئی نہ سکے پہنچ، اوتھے بہہ کے ویکھ
 وکھائیا۔ جس دی کوئی نہ سوچے سوچ، بُدھی سمجھ نہ رکھے رائیا۔ اوتھے کھول کے اپنا لوچ، گرُکھاں درس دیاں کرائیا۔ گرُکھاں دی کر کر کھوج، کھجَل
 ہندے لواں ترائیا۔ تارنا اُدھارنا ایہہ میرا دُھر دا چون، چوجی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چرن کول بخش مَوَچ، مُفلس شاہ بنائیا۔ دین مذہب جھگڑا جُدائی ادائی
 عدوت، عدل انصاف ایہہ وی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر رہیا پھرائیا۔ سَنگَر شبد کہے میری اچرج کہانی، کہن والا نظر
 کوئی نہ آئیا۔ جے کوئی کہے میری صِفَت دی بانی، صاف بیان دے سمجھائیا۔ جے کوئی پیئے میرے چرن دا ٹھنڈا پانی، امرت کہہ کہہ خوشی منائیا۔ جے
 کوئی ویکھے جوت نُورِ نورانی، جس جوت دا مالک بے پرواہیا۔ جے بخشاں تے جانے اوہ نشانی، جس مہربانی کر کے دیا کمائیا۔ میں ہتھ نہ آیا کسے افغانی
 ایرانی یونانی، عیسیٰ موسیٰ محمد مسیح مسلیاں وِچ گئے سَنائیا۔ میری سب توں مُشکل دینی قُربانی، کایا کٹ کے سر وڈھ کے، کوئی مل نہ خوشی منائیا۔ خوشی ملے
 سَنگَر چرنیں ڈھٹھ کے، ڈھٹھیاں ڈگیاں لئے اُٹھائیا۔ دُور دُراڈا آوے نس کے، بجھے بے پرواہیا۔ ہوئی جیہی اندر وڑے اک شبد جائے دس کے، سوہنگ
 کرے پڑھائیا۔ پریم پیار پریتی اندر وس کے، وصل اپنا دے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنت نسل اصل اک
 پرگٹائیا۔ سَنگَر شبد کہے میں سب دا مالک، ملکیت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس ویلے بہواں سچ عدالت، عدلی رُپ وٹائیا۔ اوتھے کرے نہ کوئی وکالت، وُکلا نظر
 کوئے نہ آئیا۔ میں ہر گھٹ بیٹھا گھر وِچ گھروں کراں سفارش، سچ سندیس سَنائیا۔ جن بھگتاں دی جے لکھنی تے لکھ اوہ عبارت، جس عبارت وِچوں تیرا
 تُعارف نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچے گھر، جگ جگ جن بھگتاں اندر مندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ سَنگَر شبد کہے میری
 کھیل اوٹی، اصل اپنے وِچ چھپائیندا۔ جگ چو کڑی بن کے ولی چھلی، اچھل چھل دھاری ویس وٹائیندا۔ پر جس ویلے گرُکھاں دی جا کے وڑاں گلی، کایا کوچا
 ویکھ وکھائیندا۔ اوتھے پریم پریت پیار دی پا کے اگمی تیل پلی، جوتی جوت جگائیندا۔ اوہ جوت جو بن ورن گوت پر بھ دے سنگ رلی، رلا وِچ نہ کوئے
 رکھائیندا۔ سچ سَنگھاسن بیٹھی ملی، ملاح اکو نظری آئیندا۔ اُس دوارے کوئی نہیں لوڑ دین دی ملی، پوچا بھینٹا واسطے آگے جھولی کدے نہ ڈائیندا۔ سَنگَر چرن

کول سچ پریت ایہو سیس دھرنا تلی، جو گوہند کھ صلاحندا۔ شبد گرو کہے میں اوہناں دا دھنی، جنہاں دی کنیں اپنا راگ سنانیدا۔ سچ بچھو سچ دواویوں سرشت سبائی اٹھی، اٹھیاں کول سجا کھا گر کھ نظر کسے نہ آئیندا۔ کواں دے دے چلیا گیا سنگھ منی، منسا وچوں منسا اک پرگٹائیندا۔ جس نے ایس پر بھو دی پھڑی کئی، سو بھگتاں مکنتیاں وچوں باہر کڈھائیندا۔ جس نے دُور دُراویوں دو جہاناں واٹ بھٹی، لوکمت پھیرا پائیندا۔ اوہ گر کھ ویکھے جا کے چھڑ چھنی، کوجھے کملے آپ اٹھائیندا۔ سچ سوانی پرناوے وئی، ڈولے رترے پریم بہائیندا۔ سنگر شبد کہے جنہاں نال میری دھر دی بنی، تنہاں بنی بنت نہ کوئے مٹائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دھر دا ولی، جس نوں ولی ایلے سرب سیس نوائیندا۔

☆ ۲۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی دیوی سنگھ دے گرہ گھووالی ☆

سنگر شبد کہے میری اگئی منسا، بن من مت بدھ پرگٹائیا۔ جگ چوکڑی نت نوت ویس وٹاواں سہنسا، رُپ انوپ کھیل کھلائی۔ کوٹاں وچوں گر کھ پکڑ اٹھاواں ہنسا، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ نت نوت دوتی دُشت سنگھاراں کنسا، راون رُپ نظر کوئے نہ آئی۔ بھگت سہیلا بن کے سچ اُپجاواں ہنسا، ہنسی دھر دی نام سنانیا۔ دے وڈیائی وچ جیو جتا، جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ کوڑی کریا میٹ کے ممتا، مَجت اکو گھر لگائیا۔ لیکھے لا کے بھکھا ننگتا، ساجن ہو کے سیو کمائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈتا، انتر آتم کراں پڑھائیا۔ میل ملا کے ساچی سنگتا، دھر دا جوڑا دیاں جڑائیا۔ ناتا توڑ کے جیرج انڈتا، اُتجھ سیتج پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا اک رکھائیا۔ سنگر شبد کہے میرا اُپدیش، اُپکاری نظری آئیندا۔ جس نوں وشن برہما شو مئے مہیش، دیوت سُر سیس نوائیندا۔ پیر پیغمبر کرن آدیس، گر اوتار شکر منائیندا۔ شاہ سلطان جھکن زیش، نیز نین نہ کوئے اٹھائیندا۔ سرگن ویکھاں زرگن ہو کے کھید، لکھ چوڑا سی پھیرا پائیندا۔ بھگت سنت سجن بھیج، دھر دا حکم سنانیدا۔ گر کھاں انتر ماناں سچ، بنک دوارے بہہ بہہ خوشی وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اگم اتھاہ کرائیندا۔ شبد سنگر کہے میں سدا بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس دا جھلدا رہے

نشان، دو جہاناں ملے وڈیاںیا۔ جس دی مندے رہے آن، چار کُنٹ سیس نوایا۔ جس دے سُنڈے رہن فرمان، چارے کھانی چارے بانی راگ الاںیا۔ جس دا محل اُٹل اُچ مکان، تھر گھر بیٹھا سو بھا پائیا۔ سو صاحب سوامی دُھر دا حکمران، حکم دیوے تھاؤں تھانیا۔ نت نوت جگ چوکڑی بخشے ست ایمان، دیناں وچوں دین اک درڑاںیا۔ دھرماں وچوں دھرم کرے پروان، چرناں وچوں سَنگَر چرن دے سرناںیا۔ شہداں وچوں شہد گیان، جو نراکھراں اکھر بنائیا۔ مندرائ وچوں مندر مہان، ساڈھے تن ہتھ سو بھا پائیا۔ جوتاں وچوں جوت نشان، جو گھٹ کرے رُشناںیا۔ بھگتاں وچوں بھگت بلوان، جس ملیا بے پرواہیا۔ سنتاں وچوں سنت مہان، جس سو جھی آپ بُجھائیا۔ گرکھیاں وچوں گرکھ ویکھے وچ جہان، جس جیون مرن دتا چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ سَنگَر شہد کہے میں اُچ اگم، بے انت کھیل کھلایندا۔ زمیں اسمان رہائے بن تھم، آد انت بھیو کسے نہ آئیندا۔ نرگن ہو کے سرگن کراں کم، لکھ چوڑا سی کھیل کھلایندا۔ گھٹ گھٹ پون سواسی دے کے دم، ساہ ساہ اپنی دھار بندھائیندا۔ گرکھ سنت سہیلے جن کے جن، جن جننی مات وڈیائیندا۔ بھاگ لگا کے ماٹی تن، تند ستار اک وجائیندا۔ وست امولک دے کے دھن، نام خزانہ سچ بھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ سَنگَر شہد کہے میں سب دا سَنج، ویری نظر کوئے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی رہواں مگن، ست سروپ سہائیا۔ سَنجگ تریتا دواپر کُجگ انتم کراں عدل، عدالت اکو اک لگائیا۔ کوڑی ریتی دیواں بدل، بدلہ چکے سرب لوکائیا۔ گرکھ چڑھاواں اپنی منزل، پچھلا پندھ مکائیا۔ نام ندھان سناواں غزل، نغمہ اکو ناد الاںیا۔ اوہناں نیڑ نہ آوے اجل، عزرائیل جبرائیل میکائیل اسرافیل نہ دے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ سَنگَر شہد کہے میری سچ کلام، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ پیر پیغمبر مندے گئے امام سر اماماں نظری آئیا۔ واس ویکھاں ہڈ ماس ناڑی چام، نرگن سرگن کھیل کھلایا۔ لکھ چوڑا سی کر انتظام، حکم اکو اک درڑاںیا۔ دُھر سندیسہ دے پیغام، پیغمبراں دیاں پڑھائیا۔ سچ نشانہ ویکھ زمیں اسمان، چوڑاں طبقات اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا حکم اک سناںیا۔ سَنگَر شہد کہے میں سچ محبوب، محبت کرن والا بے پرواہیا۔ میرا عیسیٰ موسیٰ محمد دے کے گئے ثبوت، ساکھیات درشن پائیا۔ میرا ناتا پنج تت کایا کلبوت، رُوح بُت جوڑ جڑائیا۔ میری منزل اک محدود، مقامے حق سو بھا

پائی۔ بھاگ لگا کے عرشِ عروج، سوہنا دھام دیاں سُہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد میری بنت بنائی۔ شبد گرو کہے میرا کلمہ کائنات، قلم شاہی انت کوئے نہ پائی۔ میرا پریم پیالہ آبِ حیات، رسِ اکو اک دکھائی۔ میرا نور نورانہ میٹے اندھیری رات، چو دس چند اک چکائی۔ میرا دُھر دا اکھر الف یے جانے نہ کوئی لغات، سمجھ سچ نہ کوئے سمجھائی۔ میرا مندر کوئی کر نہ سکے تلاش، کھوجن والا نظر کوئے نہ آئی۔ میں مریداں مُرشد ہو کے پوری کراں خواہش، خصوصیت سب دی ویکھ دکھائی۔ جو ہر دے اندر آتم پر ماتم پڑھدے نماز، تنہاں ویلا وقت سُہائی۔ کرپا کھولاں راز، رشوت لے کراں نہ کوئے صفائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سوہنی بنت بنائی۔ سنگر شبد کہے میرا سچ اشارہ، بن اکھاں دیاں سمجھائی۔ آد جُگاد میرا اگم نظارہ، نظراں وچ نہ کوئے رکھائی۔ جُگ چوکڑی میرا سچ مظاہر، مشتری کراں تھاوں تھانیا۔ میرا اھم چلے جُگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ سجدہ کرے گر اوتارا، پیر پیغمبر دھوڑی خاک رمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی رچنا دتی دکھائی۔ سنگر شبد کہے میرا نورِ الٰہی، نورانہ اکو اک دکھائیدا۔ میرا لیکھا بے پرواہی، بے انت دھار چلائیدا۔ جُگ چوکڑی ویکھاں چائیں چائیں، نت نوت پھیرا پائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں گیا سمجھائی، واک بھوکھت اک درڑائیدا۔ سمت سمتی نال ملائی، صدی سد یوی رنگ رنگائیدا۔ لیکھ لکھا کے قلم شاہی، کاغذ کائنات پر گٹائیدا۔ رسنا جہوا بٹی دند دیو دہائی، طوبی طوبی سرب سمجھائیدا۔ کلج انت پروردگار آوے نور خدائی، جلوہ گر پھیرا پائیدا۔ جس دا لیکھا دو جہان سچی درگاہ وسے چائیں چائیں، محل اٹل اک وڈیائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا پڑدا آپ اٹھائیدا۔ شبد گرو کہے میرا دُھر دا پڑدا، پردانشیں اک اکھوائیا۔ جُگ چوکڑی کھیل کردا، نت نوت ویس وٹائی۔ جس ویلے بھگت جن کوڑی اگن ویکھاں سڑدا، مایا متات جلائی۔ اوس ویلے کرپا اپنی کردا، امرت میگھ اک برسائی۔ اوہلا لاہ کے گھر وچ گھر دا، گرہ مندر دیاں دکھائی۔ جس دوارے سنگر وڑدا، تس بنک وچے ودھائی۔ جس پوڑے چرن دھردا، اپنا قدم اٹھائی۔ اوتھے نور اگمی کردا، دیوا باقی نہ کوئے جگائی۔ امرت جھرنا آپے جھردا، نا بھی کول کُھ بھوائیا۔ میلا ہوئے ساچے پردا، آتم پر ماتم خوشی منائی۔ رس مانے گھر تھر دا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سنگر شبد کہے میرا سچ جھکولا، پون انجاسار نہ پائی۔ جن بھگتاں چکائے پچھلا اوہلا،

سنمکھ ساکھیات دیاں دکھائیا۔ ست ستوادی شبد انادی برہم برہادی آتم پرما تم بولن ڈھولا، سوہنگ راگ الایا۔ اوسے ویلے اندر وڑ کے بناں وچولا، سوہرے پیسے میل ملائیا۔ من واسنا رہے نہ رولا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت وچھوڑا دے چکائیا۔ سنگر شبد کہے میرا مارگ سدھا، سہج سہج سمجھائیا۔ پریم پریتی اندر نگھا، سردی گرمی دواں وچ کدی نہ آئیا۔ اوتھے لیکھا نہیں کوئی نو ندھا، اٹھاراں سدھاں چلے نہ کوئے چترائیا۔ جو گرکھ چرن پریتی اندر بجھا، تس ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ شبد گرو کہے میں کراں سواگت، جن بھگتاں ویکھ دکھائیا۔ سنت ابھارنا میری عادت، پچھلی ریتی سنگ رکھائیا۔ نام جپاؤنا اپنی عبارت، دوجی کراں نہ کوئے پڑھائیا۔ دھرم دوارا دکھاؤنا اک عدالت، جس گھر بیٹھا ہر رگھرائیا۔ اوتھے ایکا دوا کوئی نہ کرے عداوت، جھگڑا دے نہ کوئے لوکائیا۔ من واسنا نہ کوئی بغاوت، ست ستوادی چلے نہ کوئے چترائیا۔ گرکھ گرکھ نظری آئے صحیح سلامت، چننا روگ سوگ نہ کوئے جنائیا۔ کایا اندروں اپنی آتم جسے امانت، پرما تم ویکھ دکھائیا۔ بری کرا کے کایا چولے وچوں دے ضمانت، غمی اکو وار بھرائیا۔ بے شک گرکھ سکھ بال انجانت، ویکھنہارا وڈا وڈی وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لہنا دے چکائیا۔ سنگر شبد کہے میں ساچا ساک، ساقی ہو کے جام پیائیا۔ گرکھاں کھولاں اندروں تاک، طرح طرح پڑا لاہیا۔ پچھلا لیکھا کر بے باق، اگلا کھاتہ دیاں کھلائیا۔ رائے دھرم نہ منگے کوئی حساب، چترکپت نیڑ نہ آئیا۔ شبد اگلی مار آواز، ہر جن لواں جگائیا۔ جو پورب جنم ہوئے گئے ناراض، کلجک انتم لواں منائیا۔ پریم پیار دی بخش کے دات، ناتا چرناں نال جڑائیا۔ ساچے بیڑے چاڑھ جہاز، چپو دھر دا نام لگائیا۔ جو بے مکھ ہو کے گئے بھاگ، تنہاں بھاگاں نال جنم جنم دے لیکھے نال ملائیا۔ جنہاں سروں سن لئی سوہنگ آواز، تنہاں جنم مرن دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سنگر شبد کہے میں لواں لبھ، کھوجیاں وچوں کھوجی وڈا اک اکھوائیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت آتم انتر ویکھاں بھج بھج، دور دراڈا نیرن نیرا پندھ مکائیا۔ جو پریم پریتی آتم ریتی دھر دا ناتا گئے چھڈ، نیرن اکھ نہ کوئے کھلائیا۔ کرپا کر اندر وڑ تنہاں گرکھاں کراواں ساچا جج، حاجت منسا اکو وار پور کرائیا۔ جو کلجک جیو بگڑے بپ، پھر ہنس روپ وٹائیا۔ سنگر دوارا کاگاں دا نہیں ستھ، ستھر

یارڈا اک وکھائیآ۔ جن بھگتاں کھول کے اپنی اکھ، آخر اپنا گھر درسائیآ۔ دوس رین گاؤں جس، رسنا جہوا بٹی دند ملے وڈیائیآ۔ ترے گن مایا پنج تت پت لئے رکھ، رکھیا کرے ہر گوسائینا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سکھیا اک درڑائیآ۔ سنگر شبد کہے میری دھر دی سکھیا، چار ورنناں شتری براہمن شودر ویش اک پڑھائیآ۔ سرشٹ سبائی جانو متھیا، تھر کوئے رہن نہ پائیآ۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جو واک بھوکھت لکھیا، تس دا لیکھا جانے بے پرواہیا۔ جن بھگتاں پوری کرے اچھیا، آساوت پھیرا پائیآ۔ جگت نیز کسے نہ دسیا، گرکھ نین خوشی منائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ابناشی اچتیا، چیتن کر کے ہر جن رہیا جگائیآ۔ سنگر شبد کہے میں کراواں چیتا، چت وت ٹھگوری رہن نہ پائیآ۔ مات گر بھ دا بچھلا لیکھا، نو اٹھاراں اگنی تت تپائیآ۔ کری میننتی پر بھ ہوئے سچ نریشا، انتر دھیان لگائیآ۔ میں تیری سیوا کراں ہمیشہ، جیون جگت نہ کوئے وڈیائیآ۔ ساچا چور کراں نال کیساں، دھوڑی ٹکا مستک لائیآ۔ جن بھگتاں ملن دا دس پیشہ، پیشینگوی اک سنائیآ۔ میں پر م پرکھ پر بھ تیرا بناں بیٹا، دوجی ویراں مینٹوں جنمے کوئی نہ مائیآ۔ ٹوں میرا کھیوٹ کھیٹا، بیڑا پار دینا کرائیآ۔ ایہتے اوتھے منگے کوئی نہ لیکھا، پھر پھر دے نہ کوئے سزائیآ۔ میں مٹیا اکو نیتا، نر نرائن نور خدا ئیآ۔ جس دے حکمے اندر برہما وشن مہیشا، مہکھاسر ورگے بیٹھے مان گوائیآ۔ انتر اپنا آپ کر کے بھیشا، جس دی دست اوسے اگے ٹکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ اپنی گود سہائیآ۔ سنگر شبد کہے سُن بھگت میت، سنت جن سمجھائیآ۔ گرکھ تیری اچرج ریت، گرکھ ویکھ رنگ رنگائیآ۔ پر م پرکھ ساچی پریت، ایشٹ دیو اکو نظری آئیآ۔ آتم پر ماتم ڈھولا گیت، نت نوت کرے پڑھائیآ۔ ست ستوا دی رکھنا سدا چیت، وسر کدے نہ جائیآ۔ سو ٹھا کر صاحب کرے بختیش، بخشش رحمت گرکھیاں جھولی پائیآ۔ کایا مائی کرے ٹھنڈی سپت، اگنی تت بُجھائیآ۔ گرکھ جینودیاں جگ جانا جیت، مریاں پھیر مات لوک نہ آئیآ۔ سچ گھر ساچی لگی اک پریت، پریتم انتم توڑ نبھائیآ۔ درس وکھائے گھر آ نزدیک، پاندھی بن کے پھیرا پائیآ۔ اوسے وچ اک توفیق، جس دا روپ نور خدا ئیآ۔ اوہ کدے نہ بنے کسے دا شریک، شرکت وچ کدے نہ آئیآ۔ بھگتاں سنتاں صوفیاں سچ نام دی پاوے بھیکھ، بھچھیا دے کے خوشی منائیآ۔ آپ آد انت سچکھنڈ دوارے بیٹھا رہے اتیت، ہر جن اپنے چرن کول لئے بہائیآ۔

☆ ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سُندر سنگھ گھووالی، سیوا سنگھ کیر پند، گھووالی ☆

سنگر شبد کہے میں ٹٹی گندھی، وچھڑی آتم پر ماتم رہیا ملایا۔ ساچی پون اگئی دیواں ٹھنڈی، پریم ہلارا اک لگایا۔ ساچی ڈور کھچ کے تندی، تن ستار رباب دیاں وجایا۔ وچوں کڈھ واسنا گندی، کوڑی کریا پار کرایا۔ نام ندھان بخش سنگندھی، سوہنی مہک مہکایا۔ لیکھ چکا جگت نو کھنڈی، برہمنڈی پندھ مکایا۔ سچا مارگ دھر دی ڈنڈی، رہبر ہو کے دیاں سمجھایا۔ جس دا لیکھا ساگر ڈونگھے جگت دھارا کھنڈھی، منجھدھار ویکھے چائیں چانیا۔ کلجگ انتم بھیکھی بھیکھ کرے پکھنڈی، چاروں گنٹ ویسواروپ وٹایا۔ پھڑ پھڑ پائے خانہ بندی، بندہ بندگی وچ نظر کوئے نہ آیا۔ نیتزہن سرشٹی اندھی، اندھکار نہ کوئے چکایا۔ تن کایا مائی پوچ کے بندی چنگی، انتر میل دُرمات دھو نہ صاف کرایا۔ باہروں پٹی واہندی کنگھی، اندر مینڈھی سچ نہ کوئے گندایا۔ باہروں لال گلال مہندی رنگ رنگی، انتر پریم رنگن نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل اک ورتایا۔ سنگر شبد کہے میں دتاں اوٹ، اک اکال جنایا۔ جس دا نام سچ نگارے لائے چوٹ، دھر دی سیوا کما یا۔ اوتھے پچھلی بھلے سوچ، آگے چلے نہ کوئے چترایا۔ من منسا ہوئے خاموش، مت متوالی نہ کوئے گر لایا۔ ڈھولا نکلے اک سلوک، سوہنگ سچ الایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرن کراونہار دیا کما یا۔ شبد سنگر کہے میری سچ جوانی، پردھ بال نہ روپ وٹایا۔ میرا کھیل آد شکت نور نورانی، دُرگا شنبھج سرب سمجھایا۔ چتر بھج میری مردانی، مرداں وچوں مرد بے پرواہیا۔ وشو وچوں وشنو اک نشانی، واسطہ سب دے نال جڑایا۔ پاربرہم وچوں برہم کھیل مہانی، پت پریشور رہیا کرایا۔ شکر وچوں دے کھیل آسانی، اگلا پندھ مکایا۔ گرو آں وچوں گر شبد سچ بانی، انیلا تیر لگایا۔ اوتاراں وچوں اوتار سری بھگوانی، بھگون اپنا کھیل دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہ بے پرواہی کھیل دکھایا۔ سنگر شبد کہے میں سب دا بھرتا، ڈبھاگی نظری آیا۔ جگ چوکڑی سب کچھ کردا، کرنہار اکھوایا۔ نہ بھو ہو کدے نہ ڈردا، بھے سرب رہیا جنا یا۔ نہ جیندا نہ کدے مردا، جنم مرن نہ کوئے رکھایا۔ نہ ڈبدا نہ کدے تردا، تارنہار بے پرواہیا۔ مندر اندر کدے کسے نہ وڈدا، چار دیواری بند نہ کوئے کرایا۔ شتوہ دریا کدے نہ ہڑھدا، جھوٹے وہن نہ کوئے وہایا۔ اگنی اگ کدے نہ سڑدا، گور وچ نہ کوئے

دبائیا۔ کوڑی کریا کدے نہ وردا، نار دُہاگن نہ کوئے ہنڈھائیا۔ مایا سچ کدے نہ چڑھدا، ممتا انگیکار نہ کوئے کرائیا۔ جھوٹھ دوارے کدے نہ کھڑدا، آپ اپنا مکھ بھوائیا۔ جس گرہ گرکھ سوہنگ ڈھولا پڑھدا، تس مندر ویکھاں چائیں چائیا۔ کیتا قول بچن نہ ہردا، ہردے وس وس خوشی دکھائیا۔ سچ پری بن کے بردا، بندی خانہ دیاں تڑائیا۔ لیکھا جاناں چوٹی جڑ دا، چیتن لیکھا بے پرواہیا۔ جس ویلے جن بھگت ویکھاں کوڑی مایا سڑدا، امرت میگھ دیاں برسائیا۔ لکھ چوڑاسی کولوں رکھ کے پڑدا، کایا چولے وچ میل ملائیا۔ لیکھ چکا کے مذہب شرع دا، شریعت وچوں باہر کڈھائیا۔ روپ بنا کے ساچے نر دا، نر نرائن دیاں دکھائیا۔ جو مارگ پاندھی بن کے چلدا، تس اگلا پنڈھ مکائیا۔ شبد سندیسہ اکو گھلدا، کیتی گھال لیکھے لائیا۔ اشارہ دسٹاں پر بھ دے ملن دا، میل ملاواں سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لئے اٹھائیا۔ شبد گرو کہے میں دسٹاں سچ ڈنڈوت، ڈنڈاوت اک درڑائیا۔ جس دی گر اوتار کرن مئوت، سو مجبت کرنے والا دیاں ملائیا۔ جس دی شاستر سمتر وید پُران کردے کھوج، سو کھوجی کرتا گھر گھر دیاں دکھائیا۔ جس دا پریم پیار کرنا چوج، سو چوجی پریم ہر جن سوئے لئے اٹھائیا۔ میں اُس دے نال ملاواں روز، جو پنا روزیاں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اکو رنگ دکھائیا۔ شبد گرو کہے سچ سکھو مت، متا سنگر نال پکائیا۔ کوڑ کڑیاں مٹے تے، اگنی اگت نہ کوئے جلائی۔ آتم پر ماتم گاؤ جس، ساچی صفت صلاحیا۔ پر بھ ابناشی چرنی ڈھٹھ، پچھلی بھل لو بخشائیا۔ سچ پریتی بندھا کے نت، بدھاتا لو منائیا۔ اوس دے ملن دی کھول کے اکھ، پڑدا اوہلا لو اٹھائیا۔ سچ دواویوں پئے لبھ، باہر کھوجن کوئے نہ جائیا۔ جن بھگتاں کئے اگلی حد، ج ساچا دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن پیتا ٹھانڈا سیتا اک اکھوائیا۔ سنگر شبد کہے میں بڑا دلیر، حوصلے والا نظری آئی۔ جگ چوکڑی پچھوں پچھلے وچھڑے لیاواں گھیر، گھیرا اپنا اک رکھائیا۔ جنم کرم دا کٹ کے گیڑ، گیڑا گیڑے وچوں بھوائیا۔ مجبت اندر کر کے مہر، مہر اندر محبوب دیاں ملائیا۔ جس مہربان نوں آد جگاد سارے کھندے شیر، شیر شہنشاہ روپ وٹائیا۔ اُس دا لیکھا سدا بن زبر زیر، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ لکھ چوڑاسی کر کر ہیر پھیر، بھرمی بھرماں وچ بھلائی۔ گرکھ گر سکھ شبد دوشالے لئے لپیٹ، ساچا اوڈھن اکو اُپر پائیا۔ دو جہاناں بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا پار کنارے دئے لگائیا۔ سو گرکھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت سچا سُچا ہویانیک، جس دی

نیکی بدیاں وچوں باہر نظری آئی۔ بندگی بندہ کر کے بنے بیک، بندگی اوہ جو بندنا پر بھو سکھائی۔ جنہاں صاحب ستگر اُپر رکھی ٹیک، لگا مستک نام لگایا۔ سو سچ دوارے خوشیاں اندر اتم لین کھید، جگت کھیل بچھلی پچھے دین تجائی۔ پت پر میثور پار برہم ابناشی کرتا سنت سہیلے ہوئی ہوئی سچ دوارے رہیا بھیج، جتھے بھجن بندگی اکو نظری آئی۔ نگاہ بان ہو کے آپ رہیا دیکھ، دُوبے ہتھ دور نہ کسے پھرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کرے ہیئت، ہتکاری ہو کے ہتیا توں لئے بچائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، رنگ رتیاں وچوں رنگ اپنا نام چڑھائی۔

☆ ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پرکاش چند گھو والی بھگت سنگھ کیر پنڈ، گھو والی ☆

ستگر شبد کہے میں سدا اکلا، آد جگاد جگ چوکڑی کھیل کھلائیندا۔ اُچ اگم اتھاہ میرا محلا، نرگن ہو کے سچ سنگھاسن آسن لائیندا۔ تھر گھر ساچا اکو ملا، چھپر چھن چار دیوار بنت نہ کوئے بنائیندا۔ پُرکھ اکال دین دیال پھرایا پلا، پلو اپنے نال رکھائیندا۔ ست ستوا دی ساچا دے تسلا سر میرے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا اک سمجھائیندا۔ ستگر شبد کہے میں اکیو ایک، اکنکار بنت بنائی۔ سچ دوارے وساں دھر دے دیس، محل اٹل سوہا پائی۔ جگ چوکڑی دھاراں بھیکھ، روپ انوپ وٹائی۔ سچ ست دے سندیس، کراں سچ پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری ساچی سیوا لگائی۔ ستگر شبد کہے میں بناواں بنت، گھرن بھنہار میری سیوا لگائی۔ کھیل کھیلاں آد انت، جگ چوکڑی ویس وٹائی۔ نام درڑاواں سچا منت، وشن برہما شو کر پڑھائی۔ سنگ رکھاواں لکھ چوراسی جیو جنت، ترے گن مایا پنج تت کراں کڑمائی۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، ساچی وِدی اک پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا مارگ اک درسائی۔ ستگر شبد کہے میرا مارگ ست، ست ستوا دی کھیل کھلائیندا۔ لکھ چوراسی ویکھ تت، تتوت کھوج کھوجائیندا۔ پنج تت کایا دے برہم مت، پار برہم پر بھ بھو کھلائیندا۔ نرل جوت کر پرکاش، گھر دیپک اک جگائیندا۔ امرت بخش بوند سوانت، نہجھر جھرنا اک جھرائیندا۔ شبد انادی ساچی گاتھ، انحد راگ سنائیندا۔ پریم پیار دی بخش دات، دست امولک اک ورتائیندا۔ سچ سندیسہ جاواں

آکھ، بن اکھراں آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر حکم منائیندا۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل اپار، اپر پر رچن رچانیا۔ پرگٹ کر گرو اوتار، پیر پیغمبر راگ سنایا۔ سچ سنسہڑا شبدی جیکار، ڈھولا راگ ناد شنوائیا۔ سر شٹ سبائی دے ادھار، اشٹ دیو اک دکھانیا۔ ساچے مندر کھول کواڑ، کایا بنک پڑدا لاہیا۔ گھر دیا باقی کر اجیار، کملاپاتی دیاں ملانیا۔ ساچی سخیاں منگلاچار، گیت گوہند سنایا۔ نج نیز درس دیدار، لوچن نین ملے وڈیانیا۔ جنم جنم داروگ نوار، کرم کرم دا ڈیرہ ڈھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ اک دکھانیا۔ سنگر شبد کہے میں دھر دا پتا، سجن اکو بے پرواہیا۔ سر شٹ سبائی ویکھاں تپدا انگیکھا، ترے گن گنی اگت جلائی۔ امرت بخش ٹھانڈا سیتا، دھار اکو اک چوانیا۔ لیکھ چکا اوچاں نیچاں، راو رنگاں دیاں سمجھانیا۔ پر م پڑکھ دی سچ پریتا، پریمی پریمکا روپ لئے وٹانیا۔ ہر نظری آئے نیکن نیکا، وڈ وڈا ہوئے سہانیا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجانیا۔ اپنے ملن دا سچ طریقہ، جن بھگتاں دے سمجھانیا۔ مٹھا کر کے کوڑا ریٹھا، امرت رس بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھانیا۔ سنگر شبد کہے میں اندر وڈا، باہروں نظر کسے نہ آئیندا۔ نو دوارے خالی کردا، جگت واسنا میٹ مٹائیندا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک پرکاش دھردا، اندھ اندھیرا دور کرائیندا۔ ایڑا پنگل آپے پھڑدا، بل اور نہ کوئے رکھائیندا۔ انحد نادى شبد سیوا کردا، دھن آتمک راگ الائیندا۔ امرت جھرنا اکو جھردا، نا بھی کول اٹائیندا۔ بحر کپائی پڑدا کھلدا، دئی دوتی روپ نہ کوئے دکھائیندا۔ لیکھا جاناں بھگتاں کل دا، بھگوان ہو کے ویکھ دکھائیندا۔ قیمت پاواں جو گرکھ ساچے تول ٹلدا، نام ترازو اک دکھائیندا۔ لیکھ چکاواں رسنا جھوا گایا بتی دند بل دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ سنگر شبد کہے میری انتر جھاک، نرگن ہو کے ویکھ دکھانیا۔ کرپا کر کے کھولاں بند تاکی، پڑدا پڑدا دیاں اٹھانیا۔ پورب جنم دا لہنا باقی، کرم کانڈ جھولی پانیا۔ آتم پر ماتم بناواں ساتھی، دھر دا میل ملانیا۔ سرتی شبدی ہوئے ملاواں پریم پیار دی پہلی راتی، رتڑی اپنے نال مہکانیا۔ سچ پرکاش گھر وچ گھر دیوا باقی، جوت نرنجن ڈمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی بنت دے بنایا۔ سنگر شبد کہے میں گھر سہندا، تن مندر سو بھاپانیا۔ سچ سنگھاسن اک دکھندا، پاوا چول نظر کوئے نہ آئیا۔ نرگن ہو کے اُتے بہندا، بہہ بہہ خوشی منانیا۔ ساچا ڈھولا اکو گاؤندا، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ پریم

پریتی سچ ودھاؤندا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جن بھگتاں بھگون نال ملاؤندا، جگت وچھوڑا دُور کرائیا۔ سچ گھر اک وساؤندا، جس گھر ایکو ایک ایکنکارا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سگلا سنگ آپ نبھائیا۔ سنگر شبد کہے میں انتر سنگی، ساچا سنگ نبھائیا۔ جن بھگتاں پٹھ ہون نہ دیواں ننگی سر اپنا ہتھ لکائیا۔ لہنا دینا چکا کھنڈ برہمنڈی، برہمانڈ پندھ مکائیا۔ لیکھ چکا سورج چندی، روس نہ کوئے رُشنائیا۔ ناتا توڑ خانہ بندی، لکھ چوڑا سی پھاسی نہ کوئے لکائیا۔ متا مان گوا گھمنڈی، ہوئے ہنگتا دیاں چکائیا۔ سُر ت سہاگن کراں رنڈی، دُھر سنجوگی میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اکھ کھلائیا۔ شبد گرو کہے میرا انتر ملاوا، ملنی ہر جگدیس کرائیندا۔ بھگتاں رکھیا دُھر دا دعوا، داعویدار آپ بنائیندا۔ درگاہ سچا لگے ناواں، محبوب مَحَبَّت وچ ویکھ وکھائیندا۔ پھڑ گود اٹھائے جوں بالک پتر ماواں، پتا پوت اپنے گھر وسائیندا۔ جن بھگتاں مل کے ساچا نام اکو گاواں، دُوجا راگ نہ کوئے لائیندا۔ درگاہ ساچی جن بھگتاں ویکھ خوشی مناواں، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیندا۔ گرگھ گرگھ رہے نہ کوئی نتھاواں، سچ محلے اُچ اٹلے آپ بہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا آپ سمجھائیندا۔ سنگر شبد کہے میرا میلا سچ دوار، ساچے سنتاں مات کرائیا۔ میرا حکم چلے جگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میری صفت کرن گرو اوتار، پیر پیغمبر ڈھولا سچ مٹائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پکار، انجیل قرآن تیس بتیس رہی دُرڑائیا۔ کھانی بانی سدا آدھار، امرت پانی جام دیاں پلائیا۔ نت نوت ویکھاں وگساں پاواں سار، نرگن سرگن روپ دھرائیا۔ بھگت وچھل بن گردھار، لوکماں ویکھاں چائیں چائیا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے لواں اُبھار، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ گرگھیاں کھول کواڑ، گھر وچ گھر کراں رُشنائیا۔ گرگھیاں میل سچ دربار، در دروازہ دیاں کھلائیا۔ جتھے نہ کوئی سجن میت مُرار، بھین بھائی ساک سین نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مندر دُھر دا دیاں وکھائیا۔ ساچا مندر وکھاؤنا اک، ایکنکار بنت بنائیا۔ جو پر م پُرکھ پر ماتم دا بنیا سچا سکھ، سکھیا اپنی جھولی پائیا۔ تس دی ترسنا مٹے جگت ترکھ، ہوئے روگ نہ کوئے ستائیا۔ سو سچ دوارے سچکھنڈ بیٹھا وچ، آدھو چکار نہ کوئے اٹکائیا۔ سری بھگوان سدا بھگتاں مت، متر پیارا بن کے سنگ نبھائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا وسے چت، من چت ٹھگوری کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی منزل دے وکھائیا۔ سنگر شبد کہے

جن بھگتاں پینڈا کئے دُور، دُور دُراڈا نیرن نیر دئے دکھایا۔ آسا منسا کر پور، ترشنا دیوے جگت گوائیا۔ ست سوامی ہوئے حاضر حضور، مُرید مُرشد اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جلوہ دے کے نور، ظہور کرے رُشنائیا۔ ناتا توڑ کوڑو کوڑ، سچ سمگری اِکو جھولی پائیا۔ پتر سگھڑ بنا مور کھ موڑھ، نام کارے آپے لائیا۔ من منوا دہ دِشاناہ پائے فتور، چار کُنٹ نہ اُٹھ اُٹھ دھایا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ تئے غرور، جنہاں انتر آتم اپنا درس دکھایا۔ سو گڑکھ گڑکھ ہر جن ہر بھگت ساچی منزل چڑھن ضرور، اگلا پچھلا پندھ مُکایا۔ اوتھے لہنا دینا چکے منصور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ جن بھگت کرے سچ دیدار، دید عید نور رُشنائیا۔ درگاہ ساچی کھیل اپار، اپر پیر سوامی دئے سمجھایا۔ ناتا تئے سرب سنسار، سگل سرشٹی سنگ نہ کوئے دکھایا۔ ساچا مندر اک اپار، پار برہم پر بھ پڑا لاہیا۔ بن بھگتاں دُوجا کوئی نہ وسنہار، بن سنتاں بہہ کے خوشی نہ کوئے منایا۔ بن گڑکھاں بولنہارا نہ کوئے جیکار، بن گڑکھاں راگ نہ کوئے سنایا۔ بن سخیاں کنت نہ کرے پیار، سہاگی روپ نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوت اپنی کار کماپا۔ ستگر شبد کہے میں جگ جگ بھیکھی، بھیکھا دھاری نظر کسے نہ آپا۔ آد جگاد بنیا رہاں پردیسی، دو جہاناں بھجّاں واہو داہیا۔ لکھ چوڑاسی اندر وڑکے سب دا ہوواں بھیتی، روپ رنگ رکھ سمجھ نہ کوئے پائیا۔ جن بھگتاں نال نت نوت کراں نیکی، نیکیوں وڈے دیاں بنایا۔ جگ چوکڑی لنگھ کے جان چھیتی چھیتی، نو سو چُرانوے اپنا پندھ مُکایا۔ جس دوارے گر اوتاراں پیر پیغمبراں دی پر بھو اگے ہوئی پیشی، پچھلا لیکھا سارے رہے سنایا۔ اوتھے لیکھا لکدا وِشن برہما شو گنیشی، کروڑ تیتیس سُرپت اند بیٹھا سیس نوائیا۔ آد پُرکھ اپر پیر سوامی کھیل اگئی کھیدی، خالق خلق دئے جنایا۔ نرگن جوت جلوہ نور کیتا تہی، تجربہ اپنا اور نہ کسے جنایا۔ کوئی صفت کر نہ سکے ہندی اُردو فارسی انگریزی، اکھراں وچ بنت نہ کوئے بنایا۔ کسے ہٹ نہ وکے فارسی، قیمت لوکات نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان وڈایا۔ ستگر شبد کہے جگ چوکڑی رہے لنگھ، اپنا اپنا پندھ مُکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگدے گئے منگ، ستجگ تریتا دواپر کلج اپنی جھولی ڈاہیا۔ کون ویلا پُرکھ اکال دین دیال کھیل کرے سورا سربنگ، شہنشاہ اپنی کل ورتایا۔ شبد ستگر دامہ وجائے مردنگ، پنج تت نہ کوئے وڈایا۔ لواں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھے لنگھ، زمیں اسماناں کھوج کھوجایا۔ لوک پر لوک لیکھا

جانے جگت ور بھنڈ، دہ دشا چارے کُٹ پڑا لاہیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت آتم پر ماتم سچ سندیسہ سنائے ڈھولا چھند، اِکو راگ سمجھایا۔ لیکھا جانے رسنا جہوا
 بتی دند، پُون سواساں کھوج کھوجایا۔ بھيو چُکائے انتر آتم پرمانند، نجانند ویکھنہارا تھاوَن تھانیا۔ دُئی دوتی شر اُطی بھرماں ڈھاہے کندھ، ست
 سروپ اِکو اک دے درڑایا۔ جن بھگتاں کایا چولی چاڑھے رنگ، دوجی وار اُتر کدے نہ جایا۔ نام سُنہیہرا سنائے مردنگ، مدھر دُھن راگ الاہیا۔
 ترے گَن مایا گنی تت بُجھا کے پائے ٹھنڈ، امرت میگھ اک برسایا۔ گھر پرمانند دِپک چاڑھے چند، جوتی نور نور رُشَنایا۔ سچ دوارا ویکھے لنگھ، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلا سچ سُبھایا۔ ستگر شبد کہے میں سہاواں جُھر، مقامے حق میل ملائیا۔ پیر پیغمبراں نال کراواں دُھر دا جُہرا، نعرہ
 سچ سچ سنایا۔ آد جُگاد جُگ چو کڑی کدے نہ ہوواں نہ شُکرا، شُکریئے وِچ کدے نہ آئیا۔ واک بھوکھت دے کدے نہ نکرا، مکمل اپنی کار کماہیا۔ بن رُوح
 بُت دے جوتی نور اگنی اُترا، مہابلی ہو کے پھیرا پائیا۔ بھگت سہیلے ویکھاں اپنے پُتراں، پتا پُوت کھوجے چائیں چانیا۔ لُگیا رہے نہ کسے نکرا، نو کھنڈ پر تھمی
 ست دیپ پڑا رہیا اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا لئے ملائیا۔ ستگر شبد کہے میں سدا ویراگی، ویراگ اِکو اک اُچھایا۔ جن
 بھگتاں بناواں سچ تیاگی، تیاگ کوڑی کریا دیاں دکھایا۔ ناد سنا کے دُھر دانادی، انادی رُپ وٹایا۔ کرم کٹ کے نہکرمی بناواں وڈ بھاگی، بھاگ اپنا جھولی
 پائیا۔ دُرمت میل دھواں داغی، سوچھ سروپ دیاں دکھایا۔ ہنس اُڈاواں پھڑ کے کاگی، سوہنگ ہنسا جاپ چپایا۔ سُرَت شبد ہووے وسادی، بسمل اپنا
 رُپ دکھایا۔ ترے گَن مایا نہ ڈسے ناگی، ناگن اپنا کُھ بھوایا۔ گر کُھ پندھ مکاون اپنا پاندھی، منزل آخر دیاں جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، گھر سچا اک دکھایا۔ ساچا گھر دکھائے آپ، ہر ستگر دیا کمانیدا۔ جتھے رسنا جہوا بتی دند نہ کوئے جاپ، سواساں نال نہ کوئے صلاحندا۔ نہ کوئی پُن نہ
 کوئی پاپ، پت پُنیت نظر کوئے نہ آئیدا۔ نہ کوئی مائی نہ کوئی باپ، پتا پُوت گود نہ کوئے سہائیدا۔ نہ کوئی سبّج نہ کوئی ساک، نار کنت سچ نہ کوئے
 ہنڈھائیدا۔ نہ کوئی دِپک تیل باقی چراغ، ہونی ہون نہ کوئے دکھائیدا۔ نہ کوئی آسا تر سنا اُچے ویراگ، تیاگی رُپ نہ کوئے پرگٹائیدا۔ نہ کوئی شبد ناد
 دُھن مارے آواز، سُر تال نہ کوئے رکھائیدا۔ نہ کوئی بیڑی پتن دسے جہاز، کھیوٹ کھیٹا سنگ نہ کوئے نبھائیدا۔ نہ کوئی نگر کھیڑا دسے آباد، لکھ چوڑا سی

سو بھا کوئے نہ پائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اِکو اِک سَت سرُپ شاہ پاتشاہ پُرکھ اکال، دین دِیال نظری آئیندا۔ جن بھگت ساچے سنت انتم وسن اوس دھر مسال، جس اندر شاہ کنگال، نظر کوئے نہ آئیندا۔ پُرکھ ابناشی دُھر دا ساتھی آپے لئے سنبھال، سر سر اپنا ہتھ اِکائیندا۔ جنہاں گرکھیاں سنگر شبد وچولا ملیا آن، تنہاں منجھدھار نہ کوئے رُڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن سبجن لئے ور، گھر اِکو ایک میل ملائیندا۔

☆ ۲۵ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی انگریز سنگھ کھووالی، رسیارام بدیپڑ، جسبیر کور کوٹھے نہال پُر سنبھل، کھووالی ☆

سَت پُرکھ نرنجن کہے میرا کھیل اپار، شبدی سَت اِک پرگٹائیندا۔ شبد سَت کہے میرا اگم وبار، وشنوں وشو دھار چلائیندا۔ وشن کہے میرا سچ پیار، برہم اپنے رنگ رنگائیندا۔ برہما کہے میں ہو اُجیار، شکر دُھر دا سنگ بنائیندا۔ شکر کہے میں کھول کوڑ، ترے گن مایا پڑدا لائیندا۔ ترے گن مایا کہے میرا ناتا نراکار، پنج تت لیکھا مول چُکائیندا۔ پنج تت کہے میرا رُپ ساکار، ساچی کرنی اِک کمائیندا۔ لکھ چوراسی بن ٹھٹھیار، گھاڑت گھڑ ویکھ دکھائیندا۔ تن ماٹی لیکھا خاکی چھار، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ پُرکھ اکال کہے میرا کھیل اتھاہ، اِک اِکلا آپ کرائیندا۔ شبدی شبد بناں ملاج، بیڑا دُھر دے کندھ اُٹھائیندا۔ وشن برہما شو پرگٹا، ساچی سکھیا اِک درڑائیندا۔ رجو طمعو ستو میل ملا، ساچا سنگی اِک دکھائیندا۔ اپ تیج وائے پر تھی اکاش کھیل کھلا، خالق خلق ونڈ ونڈائیندا۔ انڈج جیرج اُتبیج سیج رنگ رنگا، رنگ رنگیلا ویکھ دکھائیندا۔ بودھ اکادھا شبد سنا، پراپسنتی مدھم بیکھری دُھن آتمک اپنا ناد و جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن کہے میرا سچ دربار، سچکھنڈ وجے سچ ودھائیا۔ سَت شبد کہے میرا تھر گھر نیارا، نرگن بنت آپ بنائیا۔ وشن برہما شو کہے ساڈا محل اٹل سچ منارا، پر بھ سرن ملی سرنائیا۔ ترے گن کہے میرا میلا پنج تت اکھاڑا، مل کے سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ چارے کھانی چارے بانی مل کے بولے اِک جیکارا، دُھر دا سوہلا راگ سنائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ ابناشی کرتا کہے میرا کھیل انوپ، مہما کہن وچ نہ آیا۔ شبد کہے میرا واسا دہ دشا چارے کوٹ، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لایا۔ وشن برہما شو کہے سیوا کریئے بن سپوت، پتا پڑکھ اکال منایا۔ ترے پنج کہے ساڈا مارگ نیک، ہر جو سوہنی وند وندایا۔ کھانی بانی کہے تیری اچرج ریت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان آپ بنایا۔ سری بھگونت کہے میں سچ سہارا، آد جگادی اک اکھوانیندا۔ شبدی گرنٹ اوتارا، نوت اپنا ویس وٹانیندا۔ وشنوں ہتھ سچ بھنڈارا، برہما برہم ویتا ناؤں پرگٹانیندا۔ شکر انت کرے سنگھارا، جو گھڑیا بھن وکھانیندا۔ ترے گن میل پنج تت چیل پر کرتی لگے اکھاڑا، ہر کرتا کھیل کھلانیندا۔ ناد انادی شبد دھنکارا، بودھ اکادھا آپ سنانیندا۔ ساچی سکھیا دھر جیکارا، برہما ویتا بول جیکار چارے ویداں بھو چکانیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچانیندا۔ ساچی کھیل رچے بھگونت، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ جس دا کوئی نہ جانے آد انت، مدھ اپنی دھار چلایا۔ ست ستوادی ساچا سنت، اکو نام دے وڈیایا۔ دھر درگا ہی بن کے پنڈت، ساچی سکھیا دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ چارے کھانی بن کے داتا، دیاوان دیا کمانیندا۔ چارے بانی بن کے گیتا، بھو ابھیدا آپ کھلانیندا۔ نرگن نرویر پڑکھ اکال کرے کھیل تماشا، نراکار اپنی کار کمانیندا۔ جوتی جوت پرکاشا، انجھو اپنا روپ پرگٹانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم آپ سنانیندا۔ دھر دا حکم سچ سندیشہ، شبد دے وڈیایا۔ پاربرہم دا اک اُپدیشا، برہم وڈیا کرے پڑھایا۔ شاہ پاتشاہ بن نریشا، تخت نواسی سو بھاپایا۔ وشن برہما شو کرے آدیا، نیوں نیوں سیس نواپا۔ آپ سہاون والا باشک سیجا، سہنسر مکھ دے وڈیایا۔ سانگو پانگ ہو کے کھیڈے کھیڈا، کھیلنہارا نظر کسے نہ آیا۔ نرگن نرویر نراکار سرگن کرے ویسا، ویس اولڑا آپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی اچھالے پرگٹایا۔ اپنی اچھیا پاربرہم، پت پر میثور آپ پرگٹانیندا۔ سچ دوارے ساچا کرم، نہکرمی آپ کرانیندا۔ آد انادی بنائے دھرم، سچ سچ آپ سمجھانیندا۔ ست ستوادی اپنی لے کے آپے سرن، سرنگت آپ اکھوانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سو بھاپانیندا۔ سچ دوارے بیٹھ سری بھگوان، ہر کرتا کھیل کھلانیا۔ اپنی اچھیا کر بلوان، بھچھیا اکو جھولی پانیا۔ ساچا مندر ویکھ مکان، دیا باقی جوتی جوت رُشانیایا۔ تخت

نِو اسی نوجوان، شہنشاہ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ سُن دُلا را اِک بلوان، بلدھاری اِک اُپجایا۔ کَر کے ساچا حکمران، تھم اِکو وار دِرڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ سُن شبد سُن میت، ہر سَجَن آپ جنائیدا۔ برہمنڈ کھنڈ چلاوَنی ریت، زمیں اسمان گگن گگنتر تیری دھار بندھائیدا۔ رَو سس اُپجاوَنّا ٹھیک، جوتی نُوَر نُوَر چکائیدا۔ انتر بخش سرب پریت، پیا پریتَم اِک درسائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا بھو آپ کھلائیدا۔ دُھر دا بھو کھولے پار برہم، دیوے سچ وڈیایا۔ شبدی کرنا سچا کرم، نہکرمی دِتا دِرڑایا۔ سنجگ تریتا دواپر کجگ بخشاں ساچی سرن سر اپنا ہتھ لکایا۔ تیرا نام ندھانا سارے پڑھن، سکھیا اِک سمجھایا۔ نہ کوئی گوت نہ کوئی ورن، رُپ رنگ ریکھ تیرا نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی سکھیا اِک سمجھایا۔ ساچی سکھیا سُن دُلا رے، ہر کرتا آپ جنایا۔ چارے جگ تیرے ونجارے، چوکڑی بندھن اِکو پائیا۔ چارے وید تیرے سہارے، چاروں کُنٹ کرن رُشانیا۔ چارے کھ برہما پیارے، پرَم پُرکھ دے سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ شبد دُلا رے تیرا مان، ہر کرتا آپ رکھائیدا۔ تیرا لیکھا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ تیرے زیر کرائیدا۔ تیرا تھم سچا فرمان، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیدا۔ تیرا لیکھا زمیں اسمان، گگن منڈل سو بھاپائیدا۔ رَو سس سیس جھکان، نیترا کھ نہ کوئے اُٹھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا تھم اِک سمجھائیدا۔ دُھر دا تھم سچ سرکار، سَت ستوادِی آپ جنایا۔ نرگن سرگن کھیل اپار، پنج تت کایا دے وڈیایا۔ سَت ستوادِی برہم برہمادی شبد انادی نِت نوت لے اوتار، ویس انیکا رُپ وٹایا۔ لکھ چوراسی کرے خبردار، دُھر دی خبر آپ سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچ وڈیایا۔ سچ وڈیائی دیوے دات، داتا دانی دیا کمائیدا۔ نرگن سرگن دے ساتھ، سگلا سنگ بنائیدا۔ آتم پر ماتم دسنی گاتھ، سوہنگ ڈھولا اِک پڑھائیدا۔ تُوں میرا میں تیری ذات، دُجا نظر کوئے نہ آئیدا۔ پار برہم برہم کھیلے کھیل تماش، لکھ چوراسی خالق خلق وچ سمائیدا۔ سیوالائے دوس رات، گھڑی پل ونڈ ونڈائیدا۔ لیکھا جانے کائنات، لوک پرلوک کھوج کھوجائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا اِک دِرڑائیدا۔ دُھر فرمانا جگ چوکڑی چار، چاروں کُنٹ دے سمجھایا۔ سنجگ ساچے لے اوتار، وار اٹھاراں رُپ وٹایا۔ تریتے کرے سچ پیار، دوئے دوئے اپنا کھیل کھلائیا۔ دواپر نُوَر

کرے اُجیار، دوہری دھار دے سمجھائی۔ کلجک ویس کرے نرنکار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ مقامے حق ہو اُجیار، درگاہ ساچی سو بھاپائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر کے خبردار، خالص اپنا تھم جنائی۔ بودھ اگادھی شبدی دھار، کلمے نبی رسول پڑھائی۔ نانک نرگن کر پیار، نام ست دے سمجھائی۔ گوہند بول اک جیکار، ڈنکا فتح دے وجائی۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک اکٹھے کر کے جگ چار، دُھر دا تھم دے سمجھائی۔ شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان نال ملائی۔ انجیل قرآنا دے آدھار، تیس بتیسا کرے پڑھائی۔ کھانی بانی بول جیکار، چارے گنٹ کرے شنوائیا۔ مندر مٹھ کر تیار، شودوالے سو بھاپائی۔ تیرتھ تھ ویکھ کنار، گنگا گوداوری جمنا سُرستی میل ملائی۔ گر در ویکھے وارو وار، بند کواڑی کُنڈا لاہیا۔ مسیت مسجد ویکھے ویکھنہار، حُجرے حق سو بھاپائی۔ سچ توفیق پروردگار، مہبان بیدو کرے اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جُگادی بھیو کھلایا۔ سُن شبد سُن آد جُگادی، جگ چوکڑی بھیو چُکائیدا۔ تیرا ناؤں سدا انادی، ناد دُھر دا اک وجائیدا۔ تیری کھیل سدا برہادی، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیدا۔ تیرا راگ اگئی راگی، سُر تال وِچ کسے نہ آئیدا۔ تیرا عِشق نہ حقیقی نہ مجازی، مجلس بہہ نہ ڈیرہ لائیدا۔ تیرا پُن نہ کوئے صوابی، کوڑی کریا نہ رُپ وکھائیدا۔ تیرا جلوہ نور مہتابی، محبوب اپنے وچوں پرگٹائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار جگ دا لیکھا آپ جنائیدا۔ چار جگ دا لیکھا سمجھ، سمجھاو نہار دے سمجھائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں مارے رمز، اشارے نال کر پڑھائی۔ چوڈاں لوکاں دیوے سبق، چوڈاں طبقات تعلیم اک وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائی۔ سُن شبد سُن کھیل اتھاہ، ہر کرتا آپ جنائی۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک جائے وِہا، نو نو چار پندھ مکائی۔ سرشٹ سبائی گر اوتار پیر پیغمبر بن گواہ، لہنا دینا کھانی بانی اک بُھگتائی۔ جن بھگتاں بھگونت نت نوت ملے آ، زرویر اپنا پھیرا پائی۔ ساچے سنت لے جگا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ گرُکھ گرُگر لے ملا، بند کواڑی کُنڈا لاہیا۔ گرُسکھ گود لے بہا، پھڑ باہوں گلے لگائی۔ تیتوں سچ دیاں درڑا، نراکھر اک پڑھائی۔ جس دا وجود سکے نہ کوئے بنا، ثبوت دے نہ کوئے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھید آپ کھلایا۔ بھیو ابھیدا کھولے پار برہم، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی ویکھنا کرم، نہکرمی دے سمجھائی۔ جھگڑا پوے چار ورن، چھتری براہمن شودر ویش کرن لڑائی۔ گر کاشد نہ کوئے پڑھن، رسنا جہوا ہتی دند

ہووے ہلکائی۔ ساچے مندر مول نہ کھڑھن، سیس جگدیس نہ کوئے جھکائی۔ ساچی کرنی مول نہ کرن، کوڑی کریا کھیہ اڈائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی دشا دے درڑائی۔ ساچی دشا دے جگ چار، کلجگ انت ملے وڈیائی۔ شاستر سمرت کرن پکار، اپی کوک کوک سنائی۔ تینی اوتار
 کرن اظہار، دھر دا ڈھولا راگ الائی۔ پیر پیغمبر سناون وارو وار، سجدہ کر کر سیس نوائی۔ گر گر بولن اک جیکار، جیکار نام سنائی۔ کلجگ انت سرشی بھلے
 وچ سنسار، درشی سکے نہ کوئے کھلای۔ انتر آتم نہ کوئے پیار، پرما تم ملن کوئے نہ پائی۔ گھر وچ گھر نہ ہوئے اجیار، جوت زرنجن نہ کوئے رُشائی۔ آتم سچا
 نہ کوئے آدھار، سچ سَنگھاسن سو بھا کوئے نہ پائی۔ انحد شبد نہ کوئے دھنکار، دُھن ناد نہ کوئے سنائی۔ امرت میگھ نہ ٹھنڈا ٹھار، کول نابھ نہ کوئے اُلٹائی۔
 گرٹھ توڑے نہ کوئے ہنکار، ممتا موہ نہ کوئے مٹائی۔ کلجگ ناتا جڑے کوڑ گڑیار، سچ سچ نہ کوئے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 دیونہار وڈیائی۔ سچ سندیسہ دے کے ایک، بھیو ابھیدا دتا کھلای۔ کلجگ انت رکھنی ٹیک، شاہ پاتشاہ رہیا درڑائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے کے جان سندیس،
 واک بھوکھت اک سمجھائی۔ جس دا اگلا کوئی نہ جانے لیکھ، الکھ اگوچر بے پرواہیا۔ آد انت جگا جگنت کوٹن کوٹ لہدے گئے بھیت، اندر وڑ وڑ دھیان
 لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کرتا اپنے ہتھ رکھائی۔ کرنی رکھے اپنے ہتھ، کرنہار اکھوائیندا۔ کلجگ انت ہو
 پرگٹ، زرنگن اپنا ویس وٹائیندا۔ کھیلے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ اک درڑائیندا۔ دو جہاناں رہیا نس، بن کے پاندھی پندھ مکائیندا۔ گر اوتاراں پیر
 پیغمبراں سچ دوارے کر اکھ، سچکھنڈ ساچے میل ملائیندا۔ اپنی اپنی وارتا دیو دس، چار جگ دا لیکھا منگ منگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دھر فرمانا اک سنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تلو لومکات، ہر کرتا آپ جنایا۔ شبد اگئی جیواں جنتاں جو دے کے آئے دات، ہر دے ہر نہ کوئے وسائی۔ سچ
 پریتی بنھے نہ کوئی نات، جگت نیستی پنجاں وچ سمائی۔ سرتی شبدی مل کے گوپی کاہن کوئی نہ پائے راس، منڈل منڈپ خوشی نہ کوئے منائی۔ سیتا سرتی
 ساچے رام نہ وسے پاس، سچ سُنہنجی بہہ کے انگیکار نہ کوئے کرائیا۔ سگندھی سچ نہ پون سواس، دُرگندھی گھٹ گھٹ نظری آئی۔ نیتز ویکھو چاروں گنٹ
 اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چمکائی۔ من منسا در در پھرے نار کم ذات، لکھ چوڑا سی رہی پرنائی۔ کایا مندر اندر کسے نہ لگا بھاگ، بھگون بیٹھا نظر کسے

نہ آیا۔ ظاہر باطن کرے نہ کوئی بات، شبہی ناد نہ کوئے شنوایا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین مذہب کرن لڑایا۔ جو کھ کے آئے شاہی نال قلم دوات، کاغذاں اُپر حکم سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب نوں رہیا دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اُٹھ کے لو تک، دھرنی دھرت دھول دھیان لگایا۔ کسے نہ ملے اپنا حق، حقیقت بیٹھی کھ چھپایا۔ کوڑ کڑیارا چاروں گنت رہیا نٹھ، بھجے واہو داہیا۔ انتر منتر ہر کا ناؤں کوئی نہ رہیا رٹ، من کا رٹا سکے نہ کوئی مٹایا۔ پڑدا کھلا کسے نہ ہٹ، ونج ونجارا سچا روپ نہ کوئے دھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا منگے تھائیں تھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چاروں گنت کرن دھیان، دہ دشا اکھ کھلایا۔ سرشتی بھلی ہر کا گیان، ساچے مندر بہہ خوشی نہ کوئے منایا۔ سادھ سنت جیو جنت دھیاں بھیناں تکان، نیز اکھ نہ کوئے شرمایا۔ ساچا ملے کسے نہ مان، ابھمان گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ اشٹ دیو نہ کوئے بھگوان، سل پوجس خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ تینی اوتار دسن حال، حالت سب دی رہے جنایا۔ کلجک چاروں گنت کو کے سرتے کال، جگت نگارا رہیا وجایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہے صدی چودھویں ساڈا پورا ہوئے سوال، سوالی بن کے سیس نوایا۔ نانک گوہند کہے بیس اکیسا کھیل کرے کمال، پُرکھ اکال وڈی وڈیاں۔ دھرنی کہے میرے دین دیال، میں تیری اوٹ تکایا۔ لکھ چوراسی وچوں گرکھ تھوڑے رہ گئے لال، کوٹن کوٹاں وچوں بھگت وِرا نظری آیا۔ لکھ چوراسی ترے گن مایا پیا جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے رُشناں۔ آ کے دیکھ مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پایا۔ کلجک ڈنکا دے کوڑا تال، نگارا چاروں گنت سنایا۔ پت دے نہ کسے ڈال، ٹہنی سچ نہ کوئے مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ چوکڑی اپنی دھار بندھایا۔ پیر پیغمبر کھولو اکھ، ہر آخر آپ جنائیدا۔ ملا شیخ مساتک ہوئے دکھ، کلمہ حق نہ کوئے سنائیدا۔ حقیقت وچوں سچ سکے نہ کوئی لبھ، توفیق وچ نظر کوئے نہ آئیدا۔ جگت واسنا رہے نٹھ، نو دوارے پندھ نہ کوئے چکائیدا۔ ساچے حجرے کوئے نہ سکے لبھ، محبوب ملن کسے نہ آئیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجک انتم بھو چکائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہندے، پُرکھ اکال تیری وڈیاں۔ اسیں پھر پھر آئے اتر پورب پچھم دکھن چڑھدے لہندے، لہنیدار کوئی نظر نہ آیا۔ کوڑی کریا ہوئے ہنگتا اکٹھے ہو کے بہندے، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار خوشی منایا۔ تیری

سرنائی گُرکھ ورلے ڈھندے، جنہاں اپنی بوجھ بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ویکھ دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈی طوبی، طوبی طوبی رہے سنائیا۔ ساچا رکھے نہ کوئی روزہ، عید دید چند نہ کوئے رُشنائیا۔ جگت دیکھیا کونا کونا، چوڑاں طبق بھیو چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد چلنا تیری رضائیا۔ پیر پیغمبر رہے رو، نیتز نیناں نیر دہائیا۔ ساڈا انتم رہیا ہو، ہوکا لے کے رہے سنائیا۔ صدی چوڑھویں انتم سب کچھ لینا کھو، خالق تیری خلق تیری جھولی پائیا۔ پچھلے کلے چُکنا موہ، مَجّت اِکو گھر بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ مہر نظر کر محبوب، مہربان تیری سرنائیا۔ تیرا اُچا عرش عروج، قُرص تیری وڈیائیا۔ تیری منزل سچ مقصود، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ نہ کوئی الف یے نہ کوئی پڑھے ہزارا درود، اِسم اعظم نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئی تتوت تن وجود، رُوح بُت نہ کوئے پرگٹائیا۔ نہ کوئی آفتاب ہوئے غروب، نوچندی چند نہ کوئے چکائیا۔ تیرا دیوے نہ کوئے سچ ثبوت، ثابت صورت نظر کسے نہ آئیا۔ ملے کعبے حاضر نہ دے موجود مفلس ہوئی لوکائیا۔ سچ دوارے اندر جُھرے حق بیٹھوں حدود، نرگن اپنا نور چُھپائیا۔ اُمت اُمتی ہوئی مقروض، قرضہ سکے نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہ ہو سہائیا۔ پیر پیغمبر کہن میرے پروردگار، دید تیری وڈیائیا۔ تُوں آد جگادی سانجھیا، رحمت اِک کمائیا۔ ہوں سیوک تیرے برخوردار، عزیز رُپ وٹائیا۔ صدی چوڑھویں تیرا تلکا اِک دیدار، نیتز لوچن نین درسن پائیا۔ پیغمبراں وچوں پیغمبر سردار، پیراں وچوں پیر نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انت لیکھا دینا چُکائیا۔ پیر پیغمبراں سُن کے بات، کلجک لے اِنگڑائیا۔ سوہنی سُنہنجی میری رات، جگت اندھیرا رہی دکھائیا۔ پر م پُرکھ نے دتی سوغات، صدی چوڑھویں میری جھولی پائیا۔ جس وچوں میٹوں ملنی نجات، نہچھاور اپنا آپ کرائیا۔ لیکھا دکھائے کڈھ اوہ کتاب، جس اُپر حرف حروف نظر کوئے نہ آئیا۔ مصلہ دسیا حق جناب، جناب عالی دتا سمجھائیا۔ میٹوں اُس توں ملیا خطاب، جو سب دی خطا مُعاف کرائیا۔ سجدہ سیس کراں آداب، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ اُمت اُمتی جس نے باغ لگایا سو ویکھنہارا باغات، باغبان بے پرواہیا۔ اُس دی صفت کی کردے رہے وِچ لغات، الف یے کر پڑھائیا۔ انتم اوسے دے سرب ماتحت، فرماں بردار ہو کے سیس نوائیا۔ کرپا کر کے جے کرے آپ عنایت، مہر نظر اُٹھائیا۔ بیس اکیسا ہر جگدیا پچھلی میٹے سرب

شرائط، شریعت وچ شرع رہن نہ پائیا۔ آگے کرے اک ہدایت، دُھر دا حکم سنایا۔ چار ورن بننا اک جماعت، ذات پات دین مذہب رہن کوئے نہ پائیا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگت ویکھاں لائق، جو انتر آتم بیٹھن دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ پیر پیغمبر کہن سائوں منظور، سجدہ اکو در سیس نواپا۔ پروردگار حاضر حضور، حضرت دے بے پرواہیا۔ دین مذہب دارہے نہ کوئے غرور، فتویٰ لگے نہ کوئے لوکاپا۔ جگت اُمت تیری مشکور، شکریہ کر کے سیس نواپا۔ صدی چودھویں انت بخش دینا قصور، مفرور ہو کے بیٹھے مکھ چھپایا۔ کوڑا کڈھ دینا غرور، غربت کوئے رہن نہ پائیا۔ تیرے بردے بنے مزدور، گھر ساچے سیو کمایا۔ تیرا ناؤں نرنگار ہووے مشہور، مشکل سب دی حل کرایا۔ گر اوتار تیرے حضور، حاضر ہو کے رہے جس گایا۔ کلجگ اگنی ویکھ تندور، چاروں کُنٹ اندھیرا چھپایا۔ کلمہ نام بھل کے سب نے پایا فتور، سر سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر دینا سمجھایا۔ پیر پیغمبر سنو لا کر کن، ہر کرتا آپ جنائندا۔ کلجگ لگنا انتم ڈن، ڈنکا ہر جو اک وجائندا۔ کوڑا کڑیا دینا بھن، ست سچ اک پرگٹائندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پنج تت ماٹی تن، تتو اکو رنگ رنگائندا۔ انتر سب دے بدھ مت من، منسا منسا وچوں پرگٹائندا۔ پون سواس ہر گھٹ رہیا چل، گھر گھر سیو کمائندا۔ دیک جوت اکو دیوا رہیا جل، نور نورانہ ڈمگائندا۔ دُئی دوتی میٹے سل، ثالث اکو نظری آئندا۔ اوچ نیچ ورن برن کھتری براہمن شودر ویش جاییے رل، دوجا وچ نظر کوئی نہ آئندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اکو ور، در تیرے سیس سرب جھکائندا۔ در تیرے سیس گیا جھک، صاحب سنگر تیری اوٹ سرب تکائندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں ولوں دین مذہب پیڈا جائے مک، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائندا۔ شرع شرائطی بندھن جائے چھٹ، جھٹکارا گھر تیرے نظری آئندا۔ جو کلجگ کریا کرنی کر کے گئے رُٹھ، تنہا تیرا سکھ اکو لیا ئندا۔ توں صاحب سنگر اندر وڑ کے بچھ، گھر گھر وچ کھوج کھوجائندا۔ آتم مولے تیری رت، پر ماتم تیرا سُنھنا رنگ سو بھا پائندا۔ کرے پرکاش نرنجن جوت، اندھ اندھیر چکائندا۔ بھاگ لگے ساچے کوٹ، ساڈھے تن ہتھ سو بھا پائندا۔ سُنئیے تیرا سچ سلوک، گر اوتار پیر پیغمبر شکر منائندا۔ ہر گھٹ تیری اکو جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پر م پُرکھ پر ماتم آد جگاد اک اکھوائندا۔ کلجگ چوتھے جگ دُونگھی کندر سٹ، کھاتہ جتھوں باہر نہ

کوئی کڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچا اک جناہندا۔ در گھر ساچا سُنو اخیر، آخر ہر جناہا۔ پنج تت سب دا جگت سریر، ترے گن کھیل وکھایا۔ آتم پر ماتم دیوے دھیر، دھیر جوان دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا مارگ اک پر گٹایا۔ سب دا مارگ سبج سچا، سو سنگر آپ سُنایا۔ لکھ چوراسی پُرکھ اکال دا بچہ، سرشت سبائی اکو پتا مایا۔ جس دا سچھنڈ دوارا دھر دا پتہ، پت پر میثور رہیا سو بھاپایا۔ اوہ نظر نہ آئے دوہاں اکھاں، نچ نیتر ملے چائیں چائیا۔ جنہاں گرکھاں دھر دا امرت چکھا، رس انتر لیا پر گٹایا۔ اوہناں مریداں بھل گیا مدینہ مکہ، کعبہ گھر وچ سو بھاپایا۔ جنہاں بھگتاں ملیا پُرکھ سمر تھا، سو اٹھسٹھاں بیٹھے پندھ مکایا۔ جنہاں چرن پریتی بدھانا تا، سو جگت ناتے گئے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک وکھایا۔ ساچی سکھیا ست ستونت، ست ستوادی آپ جناہندا۔ جس لکھ چوراسی بنائی بنت، سو آد انت ویکھ وکھائیندا۔ پرگٹ ہو کے کلج انت، سبج دے نیا منت، شبد انمولا دھر دا ڈھولا آپ سُنائیندا۔ آتم پر ماتم میل ملائے نار کنت، آتم سیج سہائے بسنت، سو بھاونت ویکھ وکھائیندا۔ ناتا تے دوزخ بہشت جت، نرک سرگ چرناں ہیٹھ دباہندا۔ دھن وڈیائی گرکھ ساچے سنت، جنہاں پر مہنس روپ وکھائیندا۔ پنج تت کایا بنا کے بنت، دے وڈیائی وچوں جیو جنت، لکھ چوراسی پار کرانہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھن آیا، نرگن داتا ہر کرتار۔ جن بھگتاں دیوے دھر دی چھایا، سمر تھ پُرکھ اگم اپار۔ میٹ مٹائے ترے گن جھوٹھی مایا، پنج تت کرے آکار۔ سوئی سرتی لئے جگایا، شبد ہلونا اکو مار۔ آلس نندرا دے گویا، سچ سروور اک نہال۔ من کا منکا دے بھویا، ساچی سکھیا سچ سکھال۔ ساچی دھر مسال دے بہایا، جتھے دیوا باقی جگے اگم اپار۔ سورج چند نہ کوئے رُشایا، منڈل منڈپ نہ کوئے آکار۔ ساچا مندر اک وڈیایا، جس گرہ وسے آپ نرنکار۔ اندر وڑ کے جنر دے تڑایا، قفل کھولے کھولنہار۔ ساچی منزل دے پُچھایا، اگلا پچھلا پندھ نوار۔ ہر دل ہوئے سیو کمایا، سنت سہیلے کر پیار۔ گر چیلے اکو گھر وسایا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھال۔ مہر نظر کرے پر بھ آپ، اپنی دیا کمایا۔ سرشت سبائی سچا جاپ، آتم پر ماتم دے سمجھایا۔ رُوح بُت دوویں ہوون پاک، سرتی شبد ہووے گڑمائیا۔ گھر تاکی کھلے بند کواڑی تاک، پڑدا دُئی دے چکائیا۔ گر اوتار پیر پینمبراں پورا کر کے بھوکھت

واک، واکیا اگلا دے سمجھایا۔ وید ویاسا لکھ کے گیا اُپر کتاب، پُت سپوتا براہمن گُوڑا پھیرا پائی۔ عیسیٰ کر کے گیا آداب، میرا پتا آوے چائیں چانیا۔ محمد دس کے گیا جناب، حضرت اپنا ویس وٹایا۔ اماں سر جس دا وڈا خطاب، محبان نور رُشانیا۔ نانک گوبند لا کے سچ حساب، بن انگڑیاں دتا سمجھایا۔ کلج انت سری بھگونت پرگٹ ہووے پُرکھ اکال، جس دا پتا نہ کوئے مایا۔ سمبل نگر لئے سُرَت سنبھال، شبد اگئی وچے تال، تلواڑا اِکو اک جنایا۔ ساڈھے تن ہتھ وکھائے پتّی دھر مسال، مندر شودوالا مٹھ وکھائے کمال، مسیت مسجد جلوہ نور رُشانیا۔ آ کے بچھے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائی۔ چار ورناں اٹھاراں برناں حل کرے سوال، صدی سدیوی ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا دتے سچ احوال، اہل اپنا نور درسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی نت نوت کر کر ہت، ابناشی اچت نرگن سرگن سرگن اپنا ویس وٹایا۔

☆ ۲۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی مایا دیوی دے گرہ گھووالی ☆

جن بھگتاں سدا وڈی شان، جگ چوکڑی شہنشاہ آپ بنائیندا۔ سچ دوارے دے کے مان، ابھمان موہ مٹائیندا۔ انتر آتم بخش گیان، انجھو بھيو کھائیندا۔ چرن پریتی اک نشان، سچ دوار سہائیندا۔ ٹھانڈا امرت پین کھان، ترسنا بھکھ گوائیندا۔ گھر سوامی ملے آن، پُرکھ ابناشی پھیرا پائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں دیوے مان سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ہر جن ویکھ بال نادان، انجان گود اٹھائیندا۔ لیکھا چکے جم کی کان، اپنی کلا نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا دیا کمائیندا۔ آد جگادی شان بھگت، بھگون آپ بنایا۔ دے وڈیائی لوکمت جگت، جگ جیون دے درڑایا۔ پریم پیار دی ساچی شکت، شخصیت وچ رکھایا۔ اپنے ملن دادس کے وقت، ویلا دے سہایا۔ آتم پرما تم رہے نہ فرق، فیصلہ پندھ دے چُکایا۔ مہربان ہو کے مردانہ مرد، مردانگی اک کمایا۔ نرگن سرگن ونڈے درد، درد دُکھ بھے بھجن بے پرواہیا۔ جنم جنم دی منظور کر کے عرض، آرزو اپنے لیکھے لایا۔ کرے کھیل صاحب اسچرج، اسچرج لیلدا دے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان بے پرواہیا۔ وڈی شان لوکمت، صاحب سنگر دے وڈایا۔ جنہاں

مل گئی نام دات، ساچی جھولی اک بھرائیا۔ رنگ رتے دوس رات، اٹھے پہر خوشی منایا۔ ساچی مل گئی آتم ذات، پر ماتم وچ سمایا۔ گھر مندر ہويا پرکاش، اندھ اندھیر مٹایا۔ پورب پورب پوری آس، کرم کرم لیکھے لایا۔ جنم جنم دے دھرواس، بھرم بھرم دے چکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ سچ شان جن بھگت ایک، ہر کرتا دے وڈایا۔ جنہاں لکھیا دھر دا لیکھ، مستک میخ دے لگایا۔ جگ چو کڑی اوہناں دیوے بھیت، پردہ آپ اٹھایا۔ مایا موہ نہ لاوے سیک، متا روپ نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ بھگتاں شان سب توں وکھرا، بستر تن نہ کوئے وڈایا۔ نیتز کجل نہ کوئی نخرہ، کوڑا نین نہ کوئے مٹکایا۔ گیان دھیان دا پڑھے کوئی نہ پتر، پستک بغل نہ کوئے اٹھایا۔ پوجا بھیتا کرے کوئے نہ نکرا، چھترا سیس نہ کوئے کٹایا۔ بھے بھو نہ کوئی خطرہ، بھرم بھرم نہ کوئے بھلایا۔ رسنا جہوا گن وڈیائی نہ کوئی اکھرا، پتی دند نہ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اک درڑایا۔ بھگتاں شان سب توں اتم، سوچم سوچ نظری آیا۔ جنہاں پینڈے اگلے مگن، بچھلا لیکھا دتا چکایا۔ سو سوریر ہو کے بگن، سوہنے ڈھولے گایا۔ نوجوان ہو کے اٹھن، اپنا بل دھرایا۔ پنچ وکارا اپنے گھروں پٹن، کوڑی کرپا جڑ اکھڑایا۔ شیر بگھیلے ہو کے بگن، اکو بھبک لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ بھگتاں شان جگت نرالی، صاحب سنگر آپ سمجھایا۔ جنہاں کرے پُرکھ اکال دلالی، بن وچولا ویکھ وکھایا۔ ہووے پرکاش جوت اکالی، اکل کل وڈایا۔ میل ملائے سچی دھر مسالی، دھرم دوارا اک وکھایا۔ بھنڈارے بھرے ویکھ کے خالی، اتوٹ اٹھت وست ورتایا۔ پورب جنم جنہاں گھال گھالی، کیتی گھال لیکھے لایا۔ سچ در جو بنے سوالی، نام پدارتھ جھولی پانیا۔ گرگھ بڈھی ویکھ بالی، انجانی اپنے رنگ رنگایا۔ مستک دیوے سچی لالی، نور نورانہ کرے رشنایا۔ ایہتھے اوتھے بن کے والی، دو جہاناں لئے ترایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈایا۔ بھگتاں شان سب توں سریشٹ، سرشی وچوں نظری آیا۔ اتم گیان سدا انلیکت، لکھتی لکھت نہ کوئے سمجھایا۔ پنچ تت چولا جگت بھیکت، بھیکھیاں وچوں بھیکھ اوڑا اک درسایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ شان کہے میں بھگتاں جوگی، جوگی جوگیشتر جگ جگ دھیان لگایا۔ میرے پچھے کوٹن کوٹ پھرن و جوگی، گھر بار بیٹھے تھایا۔ میرے پریم

دے بن کے روگی، ہوکا لے لے رہے سنایا۔ میرے لہجن دے بن کے کھوجی، بنکھنڈ پھیرا رہے پایا۔ میرے جان دے گیانی بودھی، ودیا نال کرن لڑایا۔ میرا مان لہجے دے وچوں لوکیں، لوکائی وچوں نظر کسے نہ آیا۔ میری منزل سب توں اوکھی، کوٹن کوٹ پاندھی بیٹھے مکھ بھوایا۔ میرے سندیش دی پڑھے کوئے نہ پوتھی، پُستک وچ خوشی نہ کوئے منایا۔ میرے پرکاش دی لہجے کسے نہ جوتی، ساچا نور نہ کوئے رُشنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری وکھری شان بنایا۔ شان کہے میرا میلا دُور، دُور دُراڈا نظری آیا۔ سرشٹ سبائی کھیلے کھیل کرپا کوڑ، گکراماں وچ سمایا۔ چتر سگھڑ بنے مور کھ موڑھ، مگدھ رُپ وٹایا۔ انتر بھریا جگت غرُور، ہنکار کری مات گڑمایا۔ من واسنا ہو مزدور، اٹھے پہر سیو کمایا۔ سچا ملیا نہ کسے نور، اندھ اندھیر نہ کوئے چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھایا۔ شان کہے میں شان سب دی، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجایا۔ بن بھگتاں دُوبے دوارے کدے نہ پھدی، بہہ کے خوشی نہ کوئے منایا۔ میٹوں قسم اوسے پرما تمارب دی، جس میری بنت بنایا۔ میں گُرمکھاں نال مل کے اوہنوں لہجی، کھوج بن کے کھوج کھوجایا۔ سچ دوار اکو لنگھدی، اپنا پندھ مُکایا۔ درویش ہو کے دست اکو منگدی، خالی ہتھ الکھ جگایا۔ بخشش کر اپنے انند دی، انند انند وچوں پرگٹایا۔ پریتی دس گُرمکھ چند دی، چند چاندنا رہیا چکایا۔ میں ناتا اوسے نال گنڈھدی، جو تیرا درشن پایا۔ میٹوں پون آوے ٹھنڈ دی، اگنی تت بُجھایا۔ میں چولی اپنی رنگدی، رنگ رنگیلا اک چڑھایا۔ بھگت دوار کدے نہ سنگدی، مکھ گھنگٹ رہی اٹھایا۔ شان کہے میں شاناں وچوں ہوئی بھگتاں ونڈ دی، ونڈ ہو نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری لجیا لینی رکھایا۔ شان کہے میں ہوداں مشہور، مشورہ بھگتاں نال پکایا۔ جنہاں ملیا آپ حضور، حضرت ہو کے درس دکھایا۔ میری منسا ہووے پور، متا موہ مٹایا۔ میں اُتراں پہلے پور، بیڑے چڑھ کے خوشی منایا۔ میں درس کراں ضرور، ضرورت اپنی جھولی پایا۔ میں بھگتاں ہو مشکور، شکر یہ کر کے خوشی منایا۔ جنہاں صاحب ملیا سرب کلا بھرپور، پور رہیا سرب ٹھایا۔ میں منگاں چرن دھوڑ، دھوڑی کُکا مستک لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری بنت دے بنایا۔ شان کہے میرا لہجے ساک، سجن گُرمکھ نظری آیا۔ بچھلا پورا ہووے بھوکھت واک، اگلی سمجھ دے سمجھایا۔ اندر وڈ کے کھولے تاک، باہروں پڑدا دے اٹھایا۔ سدا

سدا سد دیوے ساتھ، سگلا سگی بن کے نظری آئی۔ میں اوسے نال مل کے جگت جہان لوں شاباس، ملے مان وڈیائی۔ بن بھگتاں میری شان کوئے نہ
 خاص، کوٹن کوٹ راج راجان شاہ سلطان شاناں والے مل گئے خاک، مٹی کم کسے نہ آئی۔ جن بھگت سہیلے سچ دوارے پر م پُرکھ دے وسن پاس، ساچے
 مندر سو بھاپائی۔ اوہناں نال مل کے میں وی ہوواں داسی داس، سیوک بن کے اپنی سیو کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دے
 مکائی۔ شان کہے میں مل گئی نال شمس، تبریز دتی وڈیائی۔ میں بھگتاں جاناں رمز، صوفیاں حال سنائی۔ میںوں اوسے دی سچی قسم، جو قاسم اعظم
 بے پرواہی۔ میری لیکھے لگی بھسم، اپنا روپ وٹائی۔ میں ویکھاں اپنا وطن، بے وطن دیاں دھائی۔ بن بھگتاں کم کسے نہ آوے یتن، جوگی جتی تپی ستی ہٹھی
 رہے گر لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری لگیا لئے رکھائی۔ شان کہے میں کراں شکر، تیرا نام دھیائی۔ جن بھگت ملا دے اپنے پتر،
 پتہ دے سمجھائی۔ ایتھے اوتھے دو جہان میرے نال جان نہ کمر، اپنا کھ بھوئی۔ میں کراں گزارا اوہناں نال کھا کے رکھا کمر، ٹکڑیاں وچوں تیرا پیار
 نظری آئی۔ ساچی دھاروں آؤنا اتر، نرگن نور بے پرواہی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائی۔ شان کہے میں ویکھی شان
 بندی، غریب نمائیاں ملے وڈیائی۔ تیرے در لوڑ نہیں کسے مال دھن دی، پریم پریتی اکو نظری آئی۔ کھیل ویکھی چھپر چھن دی، محل اٹل نہ کوئے
 وڈیائی۔ جن بھگتاں پریتی آتم پر ماتم نال رلدی، مل کے بیٹھی سچی تھائی۔ میں اڈیکاں کردی رہی اچ کل دی، جگ چوکڑی دھیان لگائی۔ ہتھاں پیراں
 تلیاں رہی مدی، گٹیاں گن گن وقت لگھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا اپنا رنگ چڑھائی۔ شان کہے میں بھگتاں ویکھیا رنگ رنگیلا،
 رنگن والا رنگ رنگائی۔ نرگن بن کے جگت وسیلہ، واسطہ اپنے نال رکھائی۔ جن بھگت بنائے قبیلہ، کامل مرشد دے وڈیائی۔ میں وی اٹھ اٹھ کراں
 حیلہ، انتر انتر دھیان لگائی۔ جس نے رنگ وکھایا لال کنجن سوہا چٹاپیلا، نیلا کالا اپنا روپ وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہووے
 سہائی۔ شان کہے میں ویکھی شان، سچھنڈ نواسی ساچی دیا کمائی۔ تھر گھر واسی سنائی دھنکان، اگنی ناد و جائی۔ سُن سادھی ہوئی حیران، انتر انتر لئے
 انگڑائی۔ دسم دوارے کر پروان، نگہبان دھیان لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائی۔ شان کہے میں اندر وڑ گئی، اپنا

قدم اٹھایا۔ بھگت دوارے جا کے کھڑ گئی، اپنا پندھ مُکایا۔ درشن کر کے اوہناں نال تر گئی، بیڑا پار کرایا۔ منزل اگئی اِکو وار چڑھ گئی، اَدھو چکار نہ کوئے اٹکایا۔ بن الف یے دے ڈھولا پڑھ گئی، سوہنگ راگ اِک وڈیایا۔ میں جینودیاں جگ ایویں مر گئی، مُفت پر بھ دی بھینٹا بھینٹ کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دے چُکایا۔ شان کہے میں شان نال ویکھے جگدے، گرُکھ دیکھ نظری آیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں سوہنے لگدے، تھاؤں تھائیں ڈمگایا۔ تیل باقی وچ کوئے نہ رکھدے، جوتی نور ہووے رُشانیا۔ دوس رین کدے نہ اگدے، شمع سکے نہ کوئے بُجھایا۔ اٹھے پہر دُون سوائے گھدے، لاٹ لاٹ وچوں رُشانیا۔ اِک دُوبے نوں ویکھ ویکھ ہسدے، خوشیاں رنگ رنگایا۔ دُھر دا حال پریتم دسدے، پر م پُرکھ صفت صلاحیا۔ ویکھو کھیل پُرکھ سمر تھ دے، مہما کتھ رہیا درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ لیکھا دے چُکایا۔ شان کہے میں لیا تک، تقویٰ اِک رکھایا۔ جن بھگتاں ملدا ویکھیا حق، پورب لہنا جھولی پائی۔ جو سرنائی گئے ڈھٹھ، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ جنہاں جنم بھوگے پچھے اٹھ، ناویں جنم لیا ترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ شان کہے میں ویکھیا براہمن، ٹھکی چوری یاری جس نوں بھایا۔ جگت ترسنا کوڑی کامن، دوس رین رہے ہلکایا۔ کلج اتھم کھیل مہانن، پاربرہم دیا کمایا۔ شبد سرُپی ہو کے ضامن، لیکھا رہیا چُکایا۔ لالو نال پھڑا کے دامن، پلو گنڈھ بندھایا۔ کسے دامیٹ نشانن، حصّہ کسے دا جھولی پائی۔ ایہو کھیل مہانن، پڑدے وچ رکھایا۔ پنچھی گھڑ دا دتا چانن، چند پھیر لئے چُھپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شان بھگتاں بھگتاں سنگ رکھایا۔

☆ ۲۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی تارو سنگھ دے گرہ اودھمپُہر ☆

سو پُرکھ زرنجن ٹھانڈا دربارا، ہر کرتا آپ لگائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن ویکھنہارا، آپ اپنا بھینو چُکائیندا۔ ایکنکار پاوے سارا، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آد زرنجن ہو اُجیارا، جوتی جاتا ڈمگائیندا۔ ابناشی کرتا کھول کواڑا، سچ دوارا اِک سہائیندا۔ سری بھگوان بن میت مُرار، اپنا سنگ آپ بھائیندا۔

پاربرہم پر بھہ دھارا، پت پر میثور کھیل کھلائیندا۔ نرگن نرگن ہو اُجیارا، اپنا نور پر گٹائیندا۔ درگاہ ساچی وسنہارا، لاشریک ناؤں پر گٹائیندا۔ محل اٹل
اُچ منارا، سچکھنڈ ساچا کھیل وکھائیندا۔ چھپر چھن نہ کوئے دیوارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اپنا پڑدا آپ اُٹھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی کھیل
اولا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن اک اِکلا، ایکنکارا ویس وٹائیندا۔ آد نرنجن ساچا دیپک بلا، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ ابناشی کرتا اپنی دھار
آپے رلا، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے وکھائیندا۔ سری بھگوان پکڑے پلا، نرگن اپنی گنڈھ بنھائیندا۔ پاربرہم سچ دوارے آپے کھلا، سوبھاونت سوبھا پائیندا۔
نورِ الٰہی اِکو اللہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک وڈیائیندا۔ سچ دوار صاحب ست، ست ستوادی آپ پر گٹائیا۔ نرگن نرورِ نراکار
ہو پرگٹ، نورو نور کرے رُشنائیا۔ ناؤں دھر پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ آپ اکھوائیا۔ سچ محلے آپے وس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے
مان وڈیائیا۔ سچ محلے ایکنکار، ہر کرتا آپ پر گٹائیندا۔ دیوا باقی کملاپاتی کر اُجیارا، جوتی جلوہ اک وکھائیندا۔ ساچے دھام پروردگار، بے پرواہ سوبھا پائیندا۔ نہ
کوئی میت نہ مُرار، سچن نظر کوئے نہ آئیندا۔ کرے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک
سُہائیندا۔ سچ دوارا سوبھاونت، سچکھنڈ وِجے اک ودھائیا۔ پاربرہم بیٹھا اک اِکت، نرگن نرورِ نراکار رُپ سمائیا۔ گھاٹ گھڑ بنائے بنت، رُپ رنگ
رکھ نہ کوئے جنائیا۔ نہ کوئی ناد شبد دُھن منت، راگ ناد نہ کوئے وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے بیٹھا سوبھا پائیا۔
سچکھنڈ بیٹھ سری بھگوان، ساچے تخت سوبھا پائیا۔ ست ستوادی جھلائے اک نشان، نشانہ اپنا آپ پر گٹائیا۔ کھیلے کھیل آپ مہان، مہما کوئی کھ نہ سکے
رائیا۔ نہ کوئی زمیں نہ اسمان، سورج چند نہ کوئے رُشنائیا۔ منڈل منڈپ پُری لوء نہ کوئے مکان، اِٹ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
جوت دھر، ساچے گھر دئے وڈیائیا۔ ساچا گھر سچ سُہنجنا، سوبھاونت آپ سُہائیندا۔ ابناشی کرتا آد نرنجن، نراکار ویس وٹائیندا۔ جوتی دھار سچ پرولیش آپے
جگنا، دیپک نظر کوئے نہ آئیندا۔ اپنی پریم پریتی اندر آپے رہے مگنا، انتر اپنا کھیل کھلائیندا۔ آپے جانے سچ اندنا، اند اند وچوں پر گٹائیندا۔ آپے رو
س پرکاش نوری چندنا، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے بہ خوشی منائیندا۔ سچکھنڈ دوارے مندر چڑھیا،

نرویر خوشی منایا۔ محل اٹل اگم اتھاہ اُچے مندر کھریا، نیترنین نظر کسے نہ آیا۔ ست سہنجنا سہائے اِکو دریا، در دروازہ اپنے وِچ چھپایا۔ کرتا پُرکھ کرنی کریا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاوُل تھانیا۔ تھان تھنتر رہیا کھوج، ہر وڈا وڈ وڈیاںیا۔ پرُم پُرکھ دا اگم چوج، سوچ سمجھ سمجھ وِچ کسے نہ آیا۔ کر پرکاش اگمڑی جوت، اگم رُپ سنایا۔ سچکھنڈ دوار ساچی درگاہ مقامے حق قلعہ کوٹ، پروردگار بیٹھا نور خُدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تخت نواسی ہو کے شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ سچکھنڈ دوارے شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اک اکھوانیدا۔ پت پر میثور بے پرواہ، پُرکھ اکال حکم ورتانیدا۔ سو پُرکھ نرنجن لے اٹھا، ہر پُرکھ نرنجن اکھ کھلانیدا۔ ایکنکار اشارے نال دے جنا، آد نرنجن جوتی جوت جوت رُشانیدا۔ ابناشی کرتا دے راہ، سری بھگوان رہبر ہو کے دیا کمانیدا۔ پاربرہم پر بھ دے اٹھا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کار آپ کرائیدا۔ دُھر دی کار کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیاںیا۔ جس دا کھیل اگم اپار، بھو ابھید اپنے وِچ چھپایا۔ جس داسُت دُلارا شبدی ناوُل دھرائے نرنکار، نرگن دے مان وڈیاںیا۔ تھر گھر ساچے دے واڑ، سوہنی بنت بنایا۔ آپے ہوئے پچھے اگاڑ، سدا سہانک بے پرواہیا۔ حکمے اندر حکم کرے نرنکار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ تھر گھر سہایا شبدی سُت، پر بھ دیوے مان وڈیاںیا۔ ویکھنہار ابناشی اچت، دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ سچ سہنجنی سہاوے رُت، رُت رُتڑی اپنے نال مہکایا۔ اندر باہر گپت ظاہر نرگن نرگن لے پُچھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیاںیا۔ سُت دُلارے اٹھ کے ویکھ، سو صاحب رہیا درڑایا۔ تیرا اگمڑا اِکو دیس، دُھر دربار دتا سمجھایا۔ نرگن جوت نور پرولیش، شبدی دھار اک پرگٹایا۔ جس دارُپ نہ کوئے رکھ، رنگ رتا بے پرواہیا۔ اُس دا دینا سچ سندیس، سوہلا اک سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ دے وڈیاںیا۔ آد پُرکھ اپر پر سوامی، سو صاحب کھیل سمجھانیدا۔ سُت دُلارے انتریمی، تیرا انتر پڑدا لاہندا۔ گنوتا ہر گن ندھانی، گھر گسپھر ویکھ وکھانیدا۔ سچکھنڈ دی سچ نشانی، تھر گھر تیرا ناد وچانیدا۔ حکمے اندر کرے فرمانی، فرمانا اک سنایدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سچ دربار آپ لگانیدا۔ سچ دربار لگایا ایک، ہر کرتا کھیل کرائیا۔ سُت شبد تیری ساچی ٹیک، سنگر رُپ دے سمجھایا۔ اٹھ جا کے ویکھ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء دھیان لگایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیاںیا۔ سُت دُلا رے اُٹھ کے جھاک، ابناشی کرتا رہیا اُٹھایا۔ جُگ چو کڑی دا پورا ہووے واک، واقع اکھیں ویکھ وکھایا۔ سَجگ تریتا دواپر کُجگ گر اوتار پیر پیغمبر جو گئے آکھ، اکھراں نال کر پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سُنہیہرا رہیا سُنایا۔ سچ سُنہیہرا دیوے بھگونت، بھگون آپ جنایا۔ تیرا کھیل جُگا جُگنت، جُگ چو کڑی لُحم ورتایا۔ نرگن سرگن بنائی بنت، لکھ چو راسی وند وندایا۔ میل ملے اتم پر ماتم جیو جنت، سادھ سنت کرن کُرمایا۔ ترے گن مایا پنج تت سو بھاونت، من مت بُدھ کری رُشنایا۔ گڑھ بنا کے ہوئے ہنگت، کام کرو دھ لو بھ موہ ہنکار ناتا دتا جُڑایا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، گھر شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان رہیا سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا آلس نندرا رہیا مُکایا۔ سُت دُلا رے اُٹھ کے جاگ، جاگن ویلا آیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نٹھ نٹھ بھاگ، بھجیاں پنڈھ نہ کوئے مُکایا۔ چاروں کُنٹ کوڑی کرپا تن آگ، تتوت رہی جلائی۔ ناتا تئیا اتم پر ماتم ساک، گھر سجن ملن کوئے نہ پائی۔ گر کاشد سچ سُنہیہرا سب نوں بھلیا واک، واتا ورن کُجگ رہیا بدلایا۔ بند کوڑی کوئی نہ کھولے تاک، گھر وچ گھر نہ کوئے رُشنایا۔ ملے میل نہ کملاپات، پت پر میثور نظر کسے نہ آیا۔ امرت بوئد پیوے نہ کوئی سوانت، اُلٹا نا بھ نہ کوئے کرایا۔ انحد شبد سُنے نہ کوئی ناد، دُھن آتمک راگ نہ کوئے شنوایا۔ ہنس بُدھی ہوئے کاگ، رسنا کاگ وانگ گر لایا۔ گر کاشد نہ کوئے ویراگ، تیاگی رُپ نہ کوئے بنایا۔ ناری ملے نہ کنت سہاگ، جگت دُہاگن بیٹھی ڈیرہ لایا۔ ساچے مندر سُنے نہ کوئی آواز، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری سیوا اک درڑایا۔ شبد سُت اُٹھ کے ویکھ تک، نو کھنڈ ست دیپ دھیان لگایا۔ کسے نہ لہے حقیقت حق، کھوج کھوج تھئی سرب لوکایا۔ من واسنا سر شٹ سبائی رہی نٹھ، مت متوالی نال رلائی۔ بُدھ بیسی کوئی نہ سکے رکھ، اکھ پر تکھ نہ کوئے کھلایا۔ اتم پر ماتم نالوں ہوئی وکھ، مایا ممتا وچ پھسایا۔ پر کرتی چاروں کُنٹ رہی نٹھ، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ رسنا جہوا بٹی دند سارے کلمہ نغمہ نام رہے رٹ، گیت سنگیت سرب سُنایا۔ ہر دے ہر کسے نہ گیا وس، واسطہ وصل بن وجودوں حق نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دے جنایا۔ اُٹھ سُت شبد ویکھ چارے وید، چارے کھانی رہے سمجھایا۔ چارے بانی کھولے بھید، پرا پسنتی مدھم بیکھری دُھن وجایا۔ تیئی اوتار جو دتے بھجج، سَجگ تریتا

دواپر کلجک روپ وٹایا۔ پیر پیغمبر جو آئے کھید، عیسیٰ موسیٰ محمد نرگن نور جوت کر رُشانیایا۔ نانک گوہند دے کے آئے تیج، جلوہ جوت کر رُشانیایا۔ چوہداں ودیا لکھ لکھ لیکھ، کاتب بن کے قلم چلایا۔ بھگت اٹھاراں دے کے آئے سندیس، دُھر دا ڈھولا اک سُنایا۔ سرب جیاں دا مالک خالق پروردگار رہے ہمیش، پت پر میثور نہ مرے نہ جایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا لکھ چوہراسی ہر گھٹ انتر ہو پر ویش، شبدی ڈنک ناد سُنوایا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک نرگن سرگن دھارے ویس، تیج ت کا یا چولا جگ ہنڈھایا۔ کھانی بانی لکھ کے دُھر دا لیکھ، جیو جنت کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا رہیا سمجھایا۔ سَت شبد ویکھ مات، چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ ساچی دے نہ کوئی جماعت، حرف اک نہ کوئے پڑھایا۔ ورنّاں برناں ٹٹا ساتھ، چاروں کُنٹ پئی لڑایا۔ کوئی نہ اُترے دُھر دے گھاٹ، گھاٹے وچ سرب لوکایا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم پڑھے نہ کوئی گاتھ، رسنا جھوا پتی دند رہے سُنایا۔ رُوح دے نہ کوئی پاک، بُت خاکی نہ کوئے وڈیایا۔ مٹے کسے نہ کوڑی ذات، اذاتی روپ نہ کوئے سَمایا۔ دین مذہب نہ کوئے اتفاق، مُجّت روپ نہ کوئے وٹایا۔ لہنا دینا کرے نہ کوئی بے باق، لیکھا سکے نہ کوئے مُکایا۔ من منوا گھٹ گھٹ اندر رہیا ناچ، نوٹا آہو کے سانگ ورتایا۔ جگ چو کڑی گر اوتار جو گئے آکھ، پیر پیغمبر صفتاں صفت صلاحیا۔ سو نور ظہور دے نہ کائنات، کلمہ نبی نہ کوئے پڑھایا۔ مایا ممتا ہوئے مُحتاج، محبوب مُجّت سچ نہ کوئے کمایا۔ پر ماتم دیوے نہ کوئی ساتھ، آتم ناتا نہ کوئے جڑایا۔ چاروں کُنٹ دے اندھیری رات، اندھ آتم رہے گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک ویلا رہیا دکھایا۔ کلجک ویلا ویکھ شبد گر، تیرے ہتھ وڈیایا۔ سرشی درشی گئی بھل، اشٹ نظر کسے نہ آیا۔ جھکڑا پیا وڈی چھوٹی اُچی بینی کل، کلو نتا روپ سچ نہ کوئے سَمایا۔ مایا ممتا قیمت پایا مل، انملڑا رنگ سکے نہ کوئے رنگایا۔ انتر آتم سب دے گیا ڈلھ، امرت بوند سوانتی کھ نہ کوئے چوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجک انتم رہیا دکھایا۔ کلجک انتم ویکھ عدالت، صاحب ساچا اک درڑائیندا۔ چاروں کُنٹ دے جہالت، سَت دھرم نظر کوئے نہ آئیندا۔ وکلا کرے نہ کوئے وکالت، شہادت حق نہ کوئے بھگتائیندا۔ آتم بنے نہ سچ امانت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا آپ اُٹھائیندا۔ ساچا پڑدا صاحب سَنگر چک، شبدی شبد دے جنایا۔ چاروں کُنٹ ویکھ اُٹھ، اپنی اکھ کھلایا ساچا دے نہ کوئی پُت،

سُت دُلا را نظر کوئے نہ آیا۔ سَری بھگوان کولوں سارے بیٹھے رُٹھ، اپنا اپنا کُھ بھوایا۔ اندر وڑ کے ساچے پوڑے چڑھ کے دسم دوا ری کھڑ کے کوئی نہ لئے پُچھ، دوئے جوڑ سیس نہ کوئے جُھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دئے دکھایا۔ اُٹھ ویکھ کُجک ریت، صدی چود دھویں دئے دُہایا۔ مُلا شیخ مسانک ساچا وڑے نہ کوئے مسیت، مسلّا حق نہ کوئے وچھایا۔ پروردگار نغمہ ناؤں گائے نہ کوئے گیت، کلمہ کلام نہ کوئے سُنا یا۔ سچ دوارے اُج محرابے محبوب نال نہ ہوئے پریت، اتیت نظر کوئے نہ آیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جو کر کے گئے نصیحت، ولی غوث جگت سمجھایا۔ اکھراں نال لکھی وصیت، الف یے جوڑ جُڑایا۔ اُمت اُمتی کُجک انتم سب دی بدلی طبیعت، طبع سکے نہ کوئے بدلا یا۔ نورُ خدا جانے نہ کوئی اصلیت، اصل وچ نہ کوئے سما یا۔ کوڑی کریا نہ کوئی اہمیت، احمق بیٹھے سنگ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈایا۔ شبد کہے میرا سچ پیغام، پیر پیغمبراں گر اوتاراں دتا درڑایا۔ کُجک انتم ساچا دے کسے نہ رام، سُرتی سچ نہ کوئے کُڑمایا۔ سادھ سنت کرن حرام، دھیرج جت نہ کوئے رکھایا۔ مایا ممتا ہوئے غلام، دُئی دوتی تن کڑی رہے بندھایا۔ ہردے دے نہ سچّا نام، نوبت اک نہ کوئے وجایا۔ باہروں کردے سرب اشنان، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ انتر ملے کسے نہ جام، مدھ پیالہ ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ آتم سیجا چڑھ کے کرے نہ کوئے بسرّام، جگت کُٹیا بہہ بہہ نیند گوا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کُجک کہے ساچا دے کسے نہ کاہن، سُرتی گوپی نہ کوئے پرنا یا۔ نام نرالا مارے کوئی نہ بان، انیالا تیر چلا یا۔ سچ سندیسہ سُنائے نہ کوئی بن کان، دُھر دی دھار جنا یا۔ کایا مندر اندر دے ویران، ویراگی رُپ نہ کوئے دکھایا۔ مستک تلک سرب لگان، ترسول دھار نہ کوئے بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک درڑایا۔ سچ سندیسہ کائنات، اکو اک جنا یا۔ بعلے رکھن سرب کتاب، طُلبا طالب بن کے پھیرا پا یا۔ اگلا جانے نہ کوئی حساب، لیکھا سکے نہ کوئے جنا یا۔ انتر پڑدا لتھے نہ کُھ نقاب، نج نیز نہ نورُ رُشنا یا۔ نظر آئے نہ حق محراب، محبوب ملے نہ بے پروا ہیا۔ جھگڑا چکے نہ پُن صواب، دوزخ بہشت پندھ نہ کوئے مُکایا۔ جنہاں پروردگار صحیح سلامت دُھر دا مالک مل گیا آپ، تنہاں نرک سُرگ دوزخ بہشت دوہاں وچوں پھڑ کے باہر کڈھایا۔ بن کے دُھر درگا ہی سچّا باپ، پتا پوت گود اُٹھایا۔ ہوئی ہوئی دے اپنا واک،

توں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ میری تیرے وِج ذات، تیری ذات میرا نور رُشنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیا یا۔ شبد کہے جو گرو اوتار دے کے گئے اُپدیش، سَجگ تریتا دواپر کُجگ کری پڑھایا۔ بودھ اگادھی شبد انادی سنا کے گئے سندیش، قلم شاہی لکھ لکھ شہادت اک بھگتا یا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت مُرید مُرشد لین پیگھ، نچ نیز کر رُشنا یا۔ من واسنا کرنی بھیٹ، تن وجود نہ کوئے وڈیا یا۔ پنچ تت نہ کرنا ہیئت، ترے گن نہ کوئے چترایا۔ صاحب سَنگر بن اکھاں لئے ویکھ، نچ نیز کر رُشنا یا۔ آد جگاد جگ چوکڑی لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت گر اوتار پیر پیغمبر سنت بھگت گرگھ گرگھ صوفی ملا شیخ مسانک اوسے دی کھیل، خالق خلق رہیا کھلایا۔ آتم پر ماتم نرگن سرگن پاربرہم نہکرمی کرم جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرویر ہو پرویش، شبد اناد دُھن برہما، لیکھا جانے آد جگاد، جگ چوکڑی کھیل وکھایا۔ گر اوتاراں دے کے داد، سچ سناے دُھر دا راگ، ست سرُپ ہو وساد، بسمل اپنی دھار بندھایا۔ جگ چوکڑی کرے تیگ، سَجگ تریتا دواپر کُجگ پکڑے واگ، نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ جیو جنت بنے سَجَن ساک، ناتا سب دے نال رکھایا۔ بودھ اگادھا دس واک، بھوکھت دوارے کھولے تاک، اپنے ملن داد سے اتفاق، بھیو ابھیدا دے جنایا۔ دو جہاناں بن کے سرتاج، بھوپت بھوپ راجن راج، دو جہان سوارے کاج، برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ اُتبیج سیتیج اپنا حکم منایا۔ سَجگ تریتا دواپر کُجگ کر کے ونڈ، نت نوت دُھر سندیسہ شبد انادی پاوے ٹھنڈ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، سچکھنڈ دوارا دے جنایا۔ سچکھنڈ نو اسی در دروازہ، سو پُرکھ نرنجن اک کھلایا۔ ہر پُرکھ نرنجن غریب نواج، مہربان رُپ دھرائیندا۔ ایکنکارا شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ آپ اکھوائیندا۔ آد نرنجن سچ دوارے کرے اپنا کاجا، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ابناشی کرتا سری بھگوان دیوے ساتھ، پاربرہم پُرکھ سمرا تھا، اپنی کھیل وکھائیندا۔ شبدی سُنٹ مار آوازا، چار جگ دے وچھڑے سرب اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر درباری کھیل کرائیندا۔ دُھر درباری کھیل اپارا، اپر پیر سوامی آپ کرائیا۔ سچکھنڈ دوارے لا اک دربار، بیس اکیسا رنگ چڑھایا۔ سُنٹ دُلا رے شبد اکٹھے کر گرو اوتارا، میلا ہوئے ایکا تھانیا۔ وشن برہما شو اک ہلارا، دوجی دھار نہ کوئے بندھایا۔ ترے گن مایا دے سہارا، پنچ تت بھیو چُکایا۔ لکھ چوڑاسی جو دیندا رہیا لارا، نت نوت حکم سنا یا۔ شبدی شبد کردا رہیا اشارہ، بن اکھاں

اکھاں نال درڑا ئیا۔ بھگتاں دسدا رہیا اُچ منارا، محل اٹل بے پرواہیا۔ سو ویلا وقت سُنھنجا بن ہر نہ کسے وچارا، آد انت سمجھ کسے نہ پائیا۔ اُٹھ سیوا کر وچ سنسارا، چاکر ہو کے پھیرا پائیا۔ تیری مدد کرے نرکارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج لیکھا رہیا دکھائیا۔ شبد سُت ماری آواز، گر اوتار پیر پیغمبر اکٹھے لئے کرائیا۔ آؤ ویکھو شاہ نواب، شہنشاہ داتا بے پرواہیا۔ جس دا سنجگ تریتا دوا پر کلج کردے رہے کاج، کرتا کرنی وچ رکھائیا۔ اُس دا بھو کھولو آج، پڑدا دیو اٹھائیا۔ جو نام بانی چلا کے آئے جہاز، لکھ چوراسی جیواں جگت سمجھائیا۔ جو کلمہ دس کے آئے نماز، وُضو کرنا سچ سمجھائیا۔ اوہناں وچوں ویکھو کیہڑا دسے پاک، پلِت روپ نہ کوئے وٹائیا۔ کون تن مائی ہو یا مُتاج، مَجّت رکھے نور خدائیا۔ کون جُھک جُھک سجدہ کرے پُرکھ سمراتھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار جگ دے وچھڑے ہوئے اکٹھے، ہر کرتا انت کرائیا۔ پچھلے حال کال مہاکال دین دیال لکھ چوراسی دے، پڑدا اوہلا اک اٹھائیا۔ جا کے ویکھو پاٹھشالا مندر مسجد شودوالے مکتب مدرسے، لوک مات دھیان لگائیا۔ انتر آتم نور خدائی آب حیات کسے نہ ملے رے، سیتل دھار نہ کوئے وہائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار شرع شیطان سارے پھسے، شریعت سمجھ کسے نہ آئیا۔ جگت کتاباں جگت حساباں بدھ بستے، اگلا لیکھا سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں اوچاں نیچاں راؤ رنگاں پئے رٹے، رٹا سکے نہ کوئے مکائیا۔ ساچا لاہا دھر درگاہ سچ دوارے کوئی نہ کھٹے، کوڑی کریا گھر گھر جھولی بیٹھے بھرائیا۔ آتم انتر پریم پریتی ساچے رنگ کوئی نہ رتے، کسبڑا رنگ چاروں گنٹ نظری آئیا۔ بھاگ لگا نہ کسے کایا مٹے، پنج تت تن رباب نہ کوئے وجائیا۔ چوڑاں طبق چوڑاں لوک چوڑاں وِدیا صدی چوڑاں سبقت سارے پڑھ پڑھ اگے، من عاقی نیواں سکے نہ کوئے کرائیا۔ کوٹن کوٹ پھر کے آئے مدینے مکے، کایا مقبرہ کھوج نہ کوئے کھوجائیا۔ جتھے سچ دھام اٹھے پھر وے، دوس رین سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ تیرا گیا تقویٰ، چاروں طرف سَت نظر کوئے نہ آئیا۔ سب دے اُتے صادر کر دے فتویٰ، فیصلہ اکو وار سنائیا۔ جن بھگت گرگھ تیرے ورے جو تیرے نور داتکدے جلوہ، ظاہر ظہور تیرا درشن پائیا۔ جو کھاونہارے پوڑی کڑاہ حلوہ، حالت اوہناں دی دے بدلایا۔ جنہاں دے اندر من نے پایا بلوہ، نو دوارے مچی دُہائیا۔ اوہ کاہنوں

پڑھدے تیرا کلمہ، الف بے کم کسے نہ آئی۔ اوہ ویسوا کولوں سُنْدے نغمہ، جو من مت اندر بیٹھی ڈیرہ لائی۔ اوہناں کلج کولوں منگنا تغمہ، حضوری ہو کے سیس نوائیا۔ تیرا نام اوہناں دے اندر کدی نہ لنگھنا، جو کام کرودھ لوہ موہ ہنکار نال بیٹھے پریت لگائی۔ تیرا دیپ کدے نہ جگنا، جنہاں کوڑ گڑیارا اندر لیا وسائی۔ کوٹاں وچوں گرکھ ورا لہجنا، جس انتر آتم کیتی پر بھو رُشنائی۔ ملے مکند منوہر لکھی نرائن ساچے مدنا، مدھ سون اپنے گھر وسائی۔ آتم تیج سہائے پلگنا، چتر بُجج ویکھے چائیں چائیا۔ آد شکت پائے سگنا، سوہنا گھر وسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاونا ساچا در، جس گھر تیری وجے اک ودھائی۔ گر اتار پیر پیغمبر بن رسنا پئے بول، انبولت پر بھو سنائی۔ چاروں کُنٹ ویکھیا کھول، گھڑی نام ہتھ کسے نہ آئی۔ تیج تت کایا خالی دسیا ڈھول، ہوئے ہنگنا وچ سمائی۔ گرکھ سنت سہیلے ہر بھگت تھوڑے اترے تیرے تول، جنہاں نام ترازو کُنڈے دتا چڑھائی۔ باہروں بھرے تے اندروں پول، خالی بُت رہے گر لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب ستگر ہونا سہائی۔ گر اتار پیر پیغمبر سارے کہندے، اکو وار سنائی۔ سری بھگوان اتر پورب پچھم دکھن اسیں ویکھ کے آئے چڑھدے لہندے، شمال جنوب تیرا راہ نہ کوئے تکائی۔ ملا شیخ مسانک مسیتے اکٹھے ہو ہو ہندے، من ہنکار نال ملائی۔ پنڈت پاندھے ساچے ٹھاکر آگے کوئی نہ ڈھندے، ٹھوکر سب نوں رہے لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا آپے لینا چکائی۔ گر اتار پیر پیغمبر کہن پر بھو سمر تھ، ہتھ تیرے وڈائی۔ جگ چوکڑی چلاویں رتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائی۔ کلج اتنم سب کچھ تیرا حق، حقیقت تیری جھولی پائی۔ اسیں نام کلمہ دس کے آئے تھک، ساڈا سنگ نہ کوئے نبھائی۔ دُور دُراڑے پریتی بناں گئے نٹھ، نیڑے ہو کے دست نہ کوئے ملائی۔ اسیں اپنی بدل لئی آپے کروٹ، پچھا دے کے مکھ بھوئی۔ کوٹاں وچوں تھوڑے جیہڑے تیرے پریم دامان رس، انتر آتم بیٹھے اک دھیان لگائی۔ تُوں اوہناں نال جا کے وس، واسطہ اپنے نال بندھائی۔ باقی کھیڑا کر دے بھٹھ، کلج جیواں دے سزائی۔ جنہاں بھلی دُھر دی مت، من مت کری گڑمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوں بھاوے لینا چلائی۔ گر اتار پیر پیغمبر و کرو تصدیق، ہر کرتا انت جنائندا۔ صدی چودھویں ویلا انت اخیر نزدیک، نیرن نیرا ویکھ وکھائندا۔ پروردگار سانجھیا لاشریک، سچ توفیق اک وکھائندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دی

رکھ کے بیٹھے اڈیک، نیز لوچن نین سرب اٹھائیںدا۔ دیکھنہارا ہست کیٹ، اوچ پنچ اپنا پڑدا لاہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان کھیل
 کھلائیںدا۔ پیر پیغمبر کہن اسیں دیئے شہادت، شہنشاہ اکو وار سنائیآ۔ سچ سب نوں بھلی تیری عبادت، آبرو اپنی بیٹھے گوائیا۔ تیری روح تیرے کیتی نہ
 کسے امانت، خیانت وچ سرب لوکائیآ۔ اسیں دیئے نہ کسے ضمانت، آگے ہو نہ بری کرائیا۔ تیرا حکم صاحب صحیح سلامت سر سر سارے رہے منائیآ۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیآ۔ پیر پیغمبر کہن اسیں دیئے لکھ، لیکھا لکھئے بن قلم شاہیا۔ ساڈا اکھڑ بن تیرے کسے نہ آئے دس،
 جگ نیز سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ تیرے کلمے وچوں کلمہ ملی بھکھ، بھچھیا لوکات ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا اپنی جھولی پائیآ۔ لہنا
 دینا پاؤنا جھولی، جھلک اپنی اک دسائیآ۔ ہوں بردے بر خوردار سیوک تیری گولی، خاک سار نظری آئیآ۔ ساچی دھار سنائی سچی بولی، اگئی راگ الائیآ۔ اللہ
 عالمین وچ وچولی، مہبان بیدوبی خیر یا الہی نور اک سمجھائیآ۔ پیر پیغمبر دستگیر دستیاب تیرے پریم دی کھیلن ہولی، رنگ اکو اک چڑھائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، ور داتے بے پرواہیا۔ گر اوتار سارے کہن، پر بھو تیری وڈ وڈیائیآ۔ اسیں دیکھیا ساچے نین، نیز اپنے نال
 تکائیآ۔ کلجک جیو ناتا تھائی بھین، پتات پوت سچ ہنڈھائیآ۔ مایا ممتا ہوئی ڈائن، شاہ سلطاناں رہی کھائیآ۔ کوئی فرق نہ جانے نقطہ عین غین، زیر زبر نہ
 کوئے سمجھائیآ۔ پروردگار بنیا طرفین، تعارف سکے نہ کوئے جنائیآ۔ ڈو نگھی دھار سارے وہن، دوزخ کرن گڑمائیآ۔ اوہناں ولی اللہ کوئی نہ آوے لین،
 باہوں پھڑ نہ لئے اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہی دینی سمجھائیآ۔ بے پرواہی دس دے مولا، تیرے آگے عرضیآ۔ صدی
 سدوی پورا قول، اقرارا گیا آئیآ۔ تیرے نام دا گایا ڈھولا، میرے ڈھول سچے ماہیا۔ توں انتم بنا اک وچولا، دیکھنہارا تھاول تھانیا۔ تیرے کول کاہدا پڑدا
 اوہلا، توں سب دی بنت بنائیآ۔ توں آد جگادی تول، کڈا رکھیا ہتھ بے پرواہیا۔ کلجک انت سری بھگونت ابناشی کرتے سچ دوار کھولا، خالق خلق رہیا
 درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن اشارے، اکو وار سمجھائیآ۔ پُرکھ ابناشی اپنے لہ لے بھگت
 دُلا رے، لکھ چوڑا سی وچوں کھوج کھوجائیآ۔ پروردگار مُرید مُرشدان سدا پیارے، پریم پریتی سچ لگائیآ۔ تیرا راہ تنگ میت مُرارے، سچ دوارے سو بھاپائیآ۔

رل مل اكو بولن جيڪارے، تُوں ہی تُوں ہی راگ الایا۔ تیرا نور پروردگارے، پت پر میثور تیرے وچوں نظری آئی۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ جگ دیندے گئے لارے، اگلا لیکھامات بنایا۔ پرگٹ ہووے کل کلکی اوتارے، جوتی جاتا ویس وٹایا۔ سمبل وسے دھام نیارے، سوبھاونت آپ سُبھایا۔ شبدی شبد کھیل اپارے، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ بیٹھا رہے سچے دربارے، درگاہ ساچی آسن لایا۔ چار جگ بنے ونجارے، نت نوت ہٹ چلائی۔ انتم ویکھے ویکھنہارے، بے پرواہ پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نور کرے رُشانی۔ نرگن نور ہووے رُشنا، لوکمت کرے رُشانی۔ پرگٹ ہوئے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائی۔ شبد سروپی بن ملاح، لکھ چوراسی بیڑا کندھ اٹھایا۔ بھگت بھگونت لئے جگا، جاگرت جوت کرے رُشانی۔ سنت سہیلے لئے اٹھا، ست ستوادی کر پڑھائی۔ گر لکھ سچا لئے ملا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائی۔ گر سکھ گودی لئے بہا، پھڑ باہوں آپ اٹھایا۔ نو دوارے پندھ دے مُکا، جگت واسنا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دے مٹا، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائی۔ سکھمن ٹیڈھی بنک پار دے لنگھا، اڑاپنگل سیس نوائیا۔ انحد دُھن ناد دے سنا، گھر وچے نام شنوائیا۔ امرت جام دے پیا، کول نا بھی آپ اٹھایا۔ بحر کپائی دے تڑا، ترے گن لیکھا دے مُکایا۔ دسم دوا ری دے سُبھا، سوبھاونت کرے رُشانی۔ سچ سنگھاسن دے وچھا، پاوا چول نہ کوئے بنایا۔ دیپک جوتی دے جگا، تیل باقی نہ کوئے لکایا۔ سرتی شبد لئے ملا، آتم پر ماتم ہوئے کڑمائی۔ اگلا مارگ دے وکھا، شبد اشارے وچ اٹھایا۔ سُن اکوں باہر کڈھا، لہنا دینا دے مُکایا۔ تھر گھر ساچا دے وکھا، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے سمجھائی۔ سچھنڈ دوارے دے بہا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ نورو نور لئے ملا، الکھ نرنجن نور خدائی۔ لیکھا جانے اگم اتھا، ست پُرکھ وڈی وڈیائی۔ سو صاحب سلطان سری بھگوان سچ دربارا رہیا لگا، جس دا پتا نہ کوئی مائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو در رہیا بہا، ترے گن میلا پنج تت چیل نال رکھائی۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی رکھے نال گواہ، شہادت سب دی رہیا جنائی۔ جیو جنت سادھ سنت جو کلمہ نبی رسول نام سنگر گئے بھلا، اشٹ دیو آتم پر ماتم نظر کسے نہ آئی۔ کوڑ کڑیارا ہوئے ہنکارا مایا متا بھریا گناہ، ست دھرم نہکرم کرم کانڈ نہ کوئے مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ ویکھنہارا ہویا پر بھ آپ، اپنی دیا کمائیدا۔ جس نوں عیسیٰ مٹیا باپ، نور خدائی نظری آئیدا۔ جس نوں

محمد کہا پاک، پتت اُدھاری ناؤں دھرائیندا۔ جس دا وید ویسا لکھیا واک، بھوکھت اپنا راگ لائیندا۔ سو پوت سپوتا براہمن گھوڑا کسے وچ نہ آئے ذات، ورن برن نہ کوئے رکھائیندا۔ جس نوں نانک مہابلی گیا آکھ، مات پت گود نہ کوئے اٹھائیندا۔ جس دا گوبند لکھ کے گیا بھوکھت واک، پُرکھ اکال ویس وٹائیندا۔ کل کلکی کسے اندر رہے نہ دس دس ماس، اگنی ہون نہ کوئے تپائیندا۔ سو بھگتاں پوری کرے آس، سنت سہیلے میل ملائیندا۔ گرگھٹاں آتم جوت کر پرکاش، دُئی دوتی پڑدا لائیندا۔ گرگھٹاں کر کے داسی داس، سیوک سیوا اک سمجھائیندا۔ مُریداں مُرشد رکھے پاس، جگت وچھوڑا پندھ مُکھائیندا۔ صوفیاں دے کے اپنی دات، سُفن سکھوپت کھیل وکھائیندا۔ چار ورنّاں اکو جاپ، برن اٹھاراں آپ سمجھائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن ہو کے ساتھ، ہنگ برہم میل ملائیندا۔ بند کواڑی کھول کے تاک، تقویٰ اپنا اک رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد گرو دیا کھائیندا۔ شبد گرو سرب سوامی، چار جگ رہے جس گائیا۔ جس دی صفت گاوے چارے بانی، چارے کھانی دے وڈیائیا۔ جس دا کلمہ سدا مہانی، جس دانام دو جہاناں نظری آئیا۔ جس دا کام سدا آسانی، صلح کُل دے سمجھائیا۔ جس دا حکم اطمینانی، انتر آتم دھیر دھرائیا۔ جس دا لیکھا چکے پیشانی، پیشتر اپنا بھو چکائیا۔ جس دے حکمے اندر ندی نوح تُغیانی، قیامت بیٹھی سیس جھکائیا۔ جس دے حکمے اندر میلا عالمے جابدانی، گھر ساچے ملے وڈیائیا۔ سو محبوب محبت اندر کرے آپ مہربانی، موخانہ اک وکھائیا۔ جس دی نظر نہ آئے نشانی، نشانہ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری انتم ور، سنت سہیلے لئے جگائیا۔ سنت سہیلے کھوجے کھوج، کھوجنہار وڈی وڈیائیا۔ جو انتر درشن رہے لوچ، تنہاں لوچا پور کرائیا۔ تنہاں بھجے چکے لاڑی موت، مرن وچوں جیون دے بدلایا۔ اوہ کدی نہ ہوئے فوت، مائی خاک گور نہ کوئے دبا ئیا۔ تنہاں سدا میلا حشرے روز، رحمت اپنی اک کما ئیا۔ اوہ دوزخ بہشتوں باہر پروردگار نال مانن مَوچ، مَوجودہ ہو کے درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھٹ ساچے دے وڈیائیا۔ گرگھٹ ساچے لاوے بھاگ، بھگتی اکو نام درڑائیندا۔ انتر اُچے اک ویراگ، ویراگی آپ اکھوائیندا۔ کوڑی کریا کرے تیاگ، طاقتور اپنا حکم چلا ئیندا۔ سوئی سرتی جائے جاگ، گر سنگر آپ اٹھائیندا۔ گھر دیک جگائے چراغ، جوتی نور ڈگمگائیندا۔ ترے گن مایا لگی بُجھائے آگ، امرت میگھ اک برسائیندا۔ پھر کے ہنس بنائے کاگ، سوہنگ ہنسا جاپ

جپائیندا۔ دے وڈیائی لوکات، ماتر بھومی پندھ مکائیندا۔ آتم پر ماتم بنا کے ساک، سجن اکو ویکھ وکھائیندا۔ انتم چاڑھ کے اپنے گھاٹ، گھاٹا پچھلا پور کرائیندا۔ ست سوامی مل کے ساتھ، انتر جامی ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے انا تھاں ناتھ، سمرتھ اپنا کھیل کرائیندا۔ گرسکھ سنگر گرو جائے اٹھ، گر منتر اک درڑائیا۔ پریم پریتی اندر پت پر میشور جائے تھ، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ کرپا کر اپناشی اچت، چیتن سرتی دے کرائیا۔ بھاگ لگا کے پنج ت کایا بت، ست انادی لئے بنائیا۔ نرگن سرگن نال مل کے ہووے خوش، خوشیاں وچ اپنا گھر دسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سری بھگوان کہے میں دیواں مبارک، جو ہر دے ہر وسایا۔ اوہناں دے اندر لکھی اوہ عبارت، جس دا بھيو جانے نہ قلم شاہیا۔ بن کلیوں کرے سفارش، دھر دی ڈھارس اک بندھائیا۔ نرگن نال نرگن کرائے اک ثعارف، سچ دا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ سرب جیاں دا اک بھگوان، ہر کرتا آپ اکھوائیندا۔ سرب جیاں دا اک دان، ہر کرتا آپ ورتائیندا۔ سرب جیاں دا اک نام، ہر کرتا آپ جپائیندا۔ سرب جیاں دا اک نشان، ہر کرتا آپ وکھائیندا۔ سرب جیاں دا اک مکان، ہر کرتا آپ بھجھائیندا۔ سرب جیاں دا اک ایمان، ہر کرتا اشٹ وکھائیندا۔ سرب جیاں دا اک پیغام، ہر کلمہ آپ پڑھائیندا۔ سرب جیاں دا اک امام، ہر نوری نظری آئیندا۔ سرب جیاں دا اک اسلام، اسم اعظم آپ سمجھائیندا۔ سرب جیاں دا اک میدان، جس میدان اندر شاہ پاتشاہ کھیل کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ سرب جیاں دا اک محبوب، محبت وچ دے وڈیائیا۔ سرب جیاں دا اک عروج، عرش قُرس دے وکھائیا۔ سرب جیاں دا اک منزل مقصود، در اکو اک سہائیا۔ سرب جیاں دا اک عروج، اوچو اوچ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سد نت نوت کر کر ہت، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ سرب جیاں دا اک بھگونت، بھگون نظری آئیا۔ سرب جیاں دا اک کنت، کنت کنٹول بے پرواہیا۔ سرب جیاں دا اک منت، منتر منتو اک درڑائیا۔ سرب جیاں دا روپ اک سنگت، ورن برن نہ کوئے لڑائیا۔ سرب جیاں دا بودھ اگادھ پت پر میشور وڈا پنڈت، جس دھر دی وڈیا سرب پڑھائیا۔ سرب جیاں دا روپ اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کوئے کرائیا۔ سرب جیاں دا اک داتا گھر گھر بیٹھا منگت، پریم

پیار اگے جھولی اپنی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کرپا توڑ گڑھ، ہوئے ہنگت دے مٹائی۔ سرب جیاں کا ایک روپ، آتم پر ماتم
 بوجھ بُجھائیندا۔ سرب جیاں دا واسا ایک کوٹ، گرہ مندر اک جنائیندا۔ سرب جیاں دا ناتا ٹٹ جائے جوٹھ جھوٹھ، جو پُرکھ اکال دھیانیندا۔ سرب جیاں
 دا اتا سب دے اُتے جائے تھ، ویری نظر کوئے نہ آئیندا۔ شتری براہمن شودر ویش ورن برن سارے دسو اک مُٹھ، رُٹھیا روپ نہ کوئے دکھائیندا۔
 اندر وڑ کے مندر چڑھ کے اپنے آپ کولوں لو بچھ، گھر گھر وچ فیصلہ آپ سناہیندا۔ جیہڑا زرگن ہو کے بیٹھا لگ، اوہ آپے ہوئے تہاڈے ستمکھ، پڑدا
 اوہلا وچوں چُکائیندا۔ ذات پات دا مٹ جائے دُکھ، جس ویلے انتر آتما نظری آئیندا۔ مانس مانکھ منس سب دی منگو سکھ، سکھ ساگر تہاڈے کایا مندر اندر
 ڈیرہ لائیندا۔ کوڑی کرپا جگت میٹو ترسنا بھکھ، آتم سکھ صاحب ستگر سری بھگوان اک اُپجائیندا۔ جننی کرو سفل لکھ، بھگتاں بھگتی رنگ رنگائیندا۔ سچ دوار
 ہر زرنکار پروردگار سانجھے یار پُرکھ اکال دین دیال سد کرپال سدا جاؤ جھک، جو جھکیاں گلے لگائیندا۔ جگ چوکڑی گر اتار پیر پیغمبر سادھ سنت بھگت
 جگت لکھ چوڑا سی جیو جنت سب داییندا جائے نک، پُرکھ اکال اٹل محل اکو سو بھاپائیندا۔ آد جگاد نیت نوت جگ چوکڑی برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پرکاش
 روس دیوت سُرگن گندھرب سُر نر من جن وشن برہما شوگر اتار پیر پیغمبر اوسے دی مولی رت، رت رتڑی وچ سمانیندا۔ ہر جن ہر بھگت گر لکھ
 گر سکھ جیو جنت سادھ سنت چارے کھانی اوسے دے سارے سوت، پتاپت آپے ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، نر نرائن اپنی کار کمائیندا۔

☆ ۲۷ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی تارو سنگھ دے گرہ اودھم پُر ☆

جن بھگتاں پوری کرے سدھر، سدھنا ویکھ ویکھ سیس نوائیندا۔ تقدیر تدبیر نال دیوے بدل، پورب بدلہ مول چُکائیندا۔ ہوئے حیران ویکھ کے
 بدر، پر بھو کس بدھ دیا کمائیندا۔ کیہڑی دھاروں آوے نکل، کون دوارے سو بھاپائیندا۔ کس پریم وچ بنیا مٹر، سچ پریتی کیوں نبھائیندا۔ کون چوٹی چڑھ
 کے بیٹھا سخر، آخر اپنا کھیل دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ناؤں دھرائیندا۔ جن بھگتاں آسا کہے میرا پورا حق، حاکم ملیا

بے پرواہیا۔ جس نوں جگ چو کڑی لہجہ دے گئے تھک، سو اپنا پڑدا رہیا اُٹھایا۔ جس دے پچھے چارے کھانی رہی بھج، سو دُور دُراڈا نیڑے آیا۔ جس دی
 مہما گر اوتار پیر پیغمبر گئے دس، سو داسی ہو کے سیو کمایا۔ جس دا دو جہان گاؤندے سدا جس، سو جن بھگتاں صفتاں کرے صلاحیا۔ جس دا جگ
 چو کڑی چلدا رہیا رتھ، سو رتھوا ہی بن کے پھیرا پائیا۔ جس دا شودوالا مندر مسجد مٹھ، سو جن بھگتاں سنمکھ بہہ کے خوشی منایا۔ جس دا برہمنڈ کھنڈ
 چو داں لوک ہٹ، سو بن و نجارا وست امولک اک وکایا۔ جس دی امرت دھار تیر تھ کنارہ تٹ، سو سرور پھڑ کے ساچے نہاون رہیا نہایا۔ جو آد جگاد
 نت نوت و سے گھٹ گھٹ، سو گرہ مندر سچ سوامی سو بھاپایا۔ جس دا رُپ انوپ سکے نہ کوئی لکھ، سو الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ ویس وٹایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگتاں دے وڈایا۔ اندر باہر جس نوں دھیاؤندا جگت، جگتی نال دھیان لگایا۔ جس نوں آد بھوانی من دے
 شکت، چتر بھج کھیل کھلایا۔ جس نوں گر اوتاراں پیر پیغمبراں کیتا پر سدھ، پڑدا اوہلا اک چکایا۔ جس دے حکمے اندر مایا موہ نو اٹھاراں ردھ سدھ، جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ جس نوں کہندے بھگتاں میت، سو بھگوان دیا کمایا۔ جس دی لہجہ اچرج ریت، سو اسچرج کھیل
 وکھایا۔ جس دا گاؤندے رسناگیت، سو سوہلے رہیا سناپایا۔ جس نوں کہندے نیکن نیک، سو اوچو اوچا نظری آیا۔ جس دوار یوں منگدے رہے بھیکھ، سو
 بھجھیا بھکھیا اپنی اک ورتایا۔ جس دی سدا سدا سد کردے رہے اڈیک، چاروں گنٹ اکھ اٹھایا۔ سو صاحب سلطان جن بھگتاں ملیا ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھن
 وکھایا۔ کایا مندر سہائے سچ مسیت، گرودوار اکو دے وڈایا۔ جتھے بیٹھا رہے اتیت، ترے گن رُپ نہ کوئے وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھایا۔ جس نوں کہندے ہر گھٹ رویا، لکھ چوراسی رہیا سامایا۔ جس نوں کہندے آتم سیجا سویا، سو بھاونت ساچا ڈیرہ لایا۔ جس
 نوں کہندے راگاں ناداں گویا، گیت گوہند درڑایا۔ جس نوں کہندے اُون گون دو جہان بھویا، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سدا سہیلا اک اکھوایا۔ جس نوں کہندے کایا اوہلے، پڑدے اندر بیٹھا بے پرواہیا۔ جس نوں کہندے نوری دھار مولے، مولا رُپ وٹایا۔
 جس نوں کہندے آد جگاد سچ دوارا کھولے، بند کوڑی کُنڈا لاہیا۔ جس نوں کہندے دُھر درگا ہی بولے ڈھولے، سچا راگ سناپایا۔ جس نوں کہندے اندر

وڑ کے وسے کو لے، جنہاں مندر ڈیرہ لائیا۔ جس نوں کہندے کسے ہتھ نہ آوے پنڈت پاندھے رو لے، رو لا پاوے سرب لوکائیا۔ سو صاحب سنگر جن بھگتاں سدا مو لے، سچ پریتی اک نبھائیا۔ جس نوں کہندے آد جگادی خُداوند، خُدی وِچ کدے نہ آئیا۔ چار دیواری نہ ہووے بند، حجرے وِچ نہ کوئے چھپائیا۔ جس دا کلمہ اگمّی چھند، دُھر دا راگ الائیا۔ جس دا سدا اولٹا اند، اند اند وِچوں پرگٹائیا۔ جس دا پرکاش نوری چند، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس دا کسے لہجے روپ رکھ نہ رنگ، رنگ رتّا بے پرواہیا۔ جس دا ناد اگمّی مردنگ، بن سُر تال رہیا وجائیا۔ جس دا کھیل وِچ برہمنڈ، ور بھنڈ کھوج کھوجائیا۔ کرپا کر سورا سربنگ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتاں پائے دُھر دی ٹھنڈ، امرت میگھ اک برسائیا۔ جگ وِچھڑیاں جگ لئے گنڈھ، سُر تِی شبد اکو گنڈھ رکھائیا۔ نام جنائے بھيو کھلائے ہنگ، سو اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیا کمائیا۔ جس نوں کہندے بھگت پیارا، بھگوان ناؤں دھرائیندا۔ سو صاحب کل کلکی لے اوتارا، نر نرائن ویس وٹائیندا۔ جس دا ڈنک شبد اپارا، دو جہان سنائیندا۔ جس دا کاغذ قلم لکھارا، گر اوتار صفتی صفت درڑائیندا۔ جس دا وڈ وڈا بھنڈارا، وشن برہما شو جھولی بھرائیندا۔ جس دا آد جگاد وارا، ترے پنج اپنا حکم ورتائیندا۔ جس دا محل اٹل اُچ منارا، سکھنڈ ساچے سو بھاپائیندا۔ سو سوامی آئے جن بھگتاں دوارا، دواریاں وچوں دوارا اکو اک سہائیندا۔ جس گرہ جس مندر گرگھ وسے پیارا، پریتی پر ماتم نال رکھائیندا۔ اوہناں دا اگے پچھے دا بن سہارا، آر پار کنارہ ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنہاں جنایا سو ہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان جیکارا، جے جے سدا سدا کرائیندا۔

☆ ۲۷ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی کچھن سنگھ دے گرہ اودھم پُر ☆

گرگھ تیری آسا گنگا، امرت دھار وچوں نظری آئیا۔ جس دا نظر نہ آئے کسے رنگا، رنگت روپ نہ کوئے دکھائیا۔ نیتز ویکھ نہال ہوئے ساگر سندھا، اپنی خوشی منائیا۔ جنہاں دین دیال پر بھو ملیا بخشنا، مہربان ہوئے سہائیا۔ کرپا ندھان ٹھا کر گنی گہندا، گہر گمبھیر ویکھ دکھائیا۔ تنہاں دا اُجل جیو

پنڈا، برہمنڈ خوشی منایا۔ جگ چوکڑی سدا زندا، زندگی وچوں زندگی جھولی پائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لگایا۔ گرسکھ آسا کہے میری سچی تانگھ، نت دھیان لگایا۔ میرے اندر سدا آواز اک بانگ، ہو ہو کر کے رہی جگایا۔ میرے اندر پریم پیار دی وڈی کانگ، جو لہر نال لہر رہی ٹکرایا۔ میں اُس دی سُن آواز، اپنی لئی انگڑایا۔ کون کوٹے کھولے راز، پڑدا اوہلا دے چکایا۔ کون دوارے رکھے لاج، ہووے سدا سہایا۔ کون سیس جگدیش سوہے تاج، تاجر بنیا بے پرواہیا۔ کون چڑھائے دھر جہاز، نیا نوکا نام دکھایا۔ مائس جنم سوار کاج، ساچی سرنی لئے لگایا۔ آتم اُپجائے اک ویراگ، ویراگی رپ دے دکھایا۔ دُرم ت میل دھو کے داغ، سوچھ سرپ پرگٹایا۔ ہنس بنائے کاگ، مانک موتی چوگ چکایا۔ اپنے ملن دی دس کے جاج، اپنے سنگ رکھایا۔ میرے جنم کرم نوں آپے لئے واج، میری بدھی نہ کوئے وڈایا۔ گرکھ کہے پرہو میں تیرا داس، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ میری منسا وچ تیری خواہش، تیری خواہش وچ میری آسا نظری آئی۔ تیری آسا وچ میرا سواس، میرے سواس وچ تیری پون سائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سد ہونا آپ سہایا۔ گرکھ کہے میری آسا ٹھنڈی، پرہو تیرا درشن پائی۔ جگت دھاگن ہوئے نہ رنڈی، سد سہاگن رپ وٹایا۔ خانہ رہے نہ کوئی بندی، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھایا۔ واسنا دینی سچ سنگدھی، کوڑی کریا میٹ مٹایا۔ نیتزہن رہے نہ اندھی، کرنی سچ رُشنائی۔ بھوندی پھرے نہ بکھنڈی، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پھیرا پائی۔ او جھڑ دے نہ کوئی ڈنڈی، مارگ اکو دے دکھایا۔ پرہو تیرے پریم دی اکو کراں بندگی، بندہ ہو کے بدنی سیو نہ کوئے کمایا۔ میری آتم لا انگی، انگیکار اکھوائیا۔ میں سیس مینڈھی واہی کنگھی، سوہنا سنگار بنایا۔ بن پاوے چول کھاٹ وچھائی منجی، اتے مجلس ویکھاں بے پرواہیا۔ تیری جوت نورانی لگی چنگی، چاروں گنٹ کرے رُشنائی۔ میری آسا ایہو منگ منگی، پُرکھ اکال ہونا آپ سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈایا۔ گرکھ آسا کہے میں کملی کو جھی، بدھ سدھ نہ کوئے رکھایا۔ تیرا بھو نہ جانا گو جھی، اندر وڑ درس نہ پائی۔ ساچے گھر نہ آئی سو جھی، سمجھ سوچ نہ کوئے رکھایا۔ پڑھ پڑھ تھگی جگت پوتھی، پُستکاں پھول بھلایا۔ تیرے پریم پیار دی کسے نہ لائی سوٹی، سوئی سرتی دے اٹھایا۔ گھر دکھایا نہ اُپر چوٹی، پردہ پرے نہ کوئے ہٹایا۔ میں انتم اکو اک سوچی، ڈھیہ پواں پرہو سرنایا۔ جس دا سنگی روداسا موچی، سوہنا لیکھا رہیا لکھایا۔ اوہدی

نظر نہ آوے پاٹی دھوتی، چیتھر ویس نہ کوئے وٹائی۔ اِکو پار برہم نال مل گئی انتر آتم جوتی، پرماتم میلا سہج سُبھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھگت لئے بنائی۔ گرُکھ آسا کہے میں منگاں دیدار، دید عید چند رُشنائیا۔ صاحب سَنگر دیونہار، مہربان تیری وڈیائی۔ کرماں والا کھیل پچھے رہ گیا باہر، اندر جنم دھرم نظر کوئے نہ آئی۔ پچھلے لیکھے اُتے مار لکار، لکیر نال تقدیر دے بدلایا۔ سچ کرا ونج وپار، ہٹ اپنا اک کھلایا۔ بے پرواہ ہو کے کیوں کریں خوار، اندر لُک کے کُھ چھپایا۔ پرتکھ ہو کے مل یار، لگیاں خوشی نہ کوئے دکھایا۔ بچھلا چُکھا پچھے اُدھار، اگے سَودا نقد بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا وساؤنا سچے گھر، جس گھر وسیں ڈیرہ لائی۔ بھگت آسا کہے میری چُکے منسا، موہ مایا رہن نہ پائی۔ میں تیرا بننا دُھر دا بنسا، سچا سنگ رکھایا۔ من ہنکاری مارنا کنسا، پنج وکارا دُشٹ کھپایا۔ پریکی ہو کے بننا کنتا، نار سہاگن لینا بنایا۔ در دوارے تیرے منگتا، گھر سچے الکھ جگایا۔ ہوئے رہے نہ کوڑی ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ میل ملا دے ساچی سنگتا، جس سنگت اندر اپنا نور رکھایا۔ دوئے جوڑ چرن سرنائی کراں منتاں، نمسکار کر کر خوشی منائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، جس دا لیکھا دُھر در گاہیا۔

☆ ۲۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ٹھاکر سنگھ دے گرہ جیٹھووال ☆

لکھ چوڑاسی ہر کا جیا، گھٹ گھٹ جوت جگائیدا۔ آد جگادی دُھر دا پیا، پت پریشور اک اکھوائیدا۔ گرُکھ بنائے ساچی تریا، ترشنا تریت کرائیدا۔ لیکھ چُکائے ساڈھے تن ہتھ سیاں سر اپنا ہتھ رکھائیدا۔ یج نیچے دُھر دا بپا، امرت پھل لگائیدا۔ آتم پرماتم بن کے ساچا سنیا، سگلا سنگ نبھائیدا۔ نرگن سرگن پکڑے بیہا، ساچی دیا کمائیدا۔ لیکھ چُکائے دھرم رائے دی وینا، گپت چتر نہ حساب دکھائیدا۔ گرُکھاں گرُکھاں دیوے ساچا ہیا، ہر دے اپنی دھار بندھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیدا۔ لکھ چوڑاسی ہر کا رُپ، ہر گھٹ ہر جو نظری آئیدا۔ نرگن نرودیر نراکار ست سرُپ، اجوئی رہت کھیل کھلاییدا۔ سچ سنگھاسن بیٹھ ویکھنہارا چارے کوٹ، دہ دشا دو جہان پھول پھلاییدا۔ لکھ چوڑاسی ہر گھٹ موئے رت، بھل

بُھلواڑی آپ مہکائیندا۔ رحمت کر رُوح بُت، سہمت اپنے نال کرائیندا۔ مہربان ہو ابناشی اچُت، چیتن ستا سَت پر گٹائیندا۔ جن بھگتاں کر اُجل کُھ، مُفت اپنا نام جھولی پائیندا۔ جنم کرم دی میٹ بُھکھ، مایا ممتا ترسنا روگ گوائیندا۔ گود بہا کے ساچے سَت، ست ستوادی ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیندا۔ لکھ چوڑاسی ہر کا انگ، نرگن سرگن دے وڈیائیا۔ آتم سیج بیٹھ پلنگ، ویکھنہارا نور خُدا ئیا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، دُھن آنمک راگ سُنایا۔ محل اٹل اُچ مینار ویکھے لنگھ، منزل منزل پندھ مُکائیا۔ سچ دوارے بخش انند، انند انند وچوں درسایا۔ گیت سہاگی گا چھند، سوبلا دُھر دا کرے پڑھایا۔ گرگھٹاں پوری کر کے منگ، منگلاچار دے جنایا۔ مہربان ہو سورا سرنگ، شہنشاہ دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی ہر کی دھار، دھرنی دھرت دھول سہائیندا۔ لیکھا جان برہمنڈ کھنڈ پُری لو اکار، سمنند ساگر اُچے ٹلے پر بت پھول پھولائیندا۔ اندج جیرج اُتبھج سبتج دیوے سار، ست ستوادی ویکھ دکھائیندا۔ شبد انادی بول جیکار، گھر گھر گیت گوہند الائیندا۔ انتر آتم بخش پیار، پریم پریتی اک درڑائیندا۔ سوئی سرتی شبد اُٹھال، اکال مورتی ویکھ دکھائیندا۔ گرگھ گرسکھ سچے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیندا۔ آلس نندرا وچوں لئے اُٹھال، نچ نیز اکھ کھلا ئیندا۔ لیکھا چکا شاہ کنگال، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ شبد سوامی بن دلال، سچا لیکھا مول مکائیندا۔ کایا مندر اندر سہائے دھر مسال، ساڈھے تن ہتھ بنک وڈیائیندا۔ دیوا باقی کملا پاتی اگتا بال، اندھ اندھیر گوائیندا۔ دُھر داناد وجائے تال، سرتال نہ کوئے رکھائیندا۔ کرپا کر دین دیال، دیناں انا تھاں ویکھ دکھائیندا۔ پریم پُرکھ ہو کرپال، کرپن اپنے گلے لگائیندا۔ جن بھگتاں حل کرے سوال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا سچا در، در دروازہ اک کھلا ئیندا۔ لکھ چوڑاسی ہر کی جوت، گھٹ گھٹ کرے رُشنائیا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، ذات پات نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئی سمجھ نہ کوئی سوچ، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ نہ کوئی آسا منسا لوچ، ترسنا اور نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئی قلعہ بنک دوارا کوٹ، چار دیوار چھپر چھن نہ کوئے چُھہایا۔ نہ کوئی برہمنڈ کھنڈ لوک پرلوک، زمیں اسمان نہ گنت گنائیا۔ نہ کوئی کھانی بانی ناد دُھن شبد سلوک، نہ کوئی اکھراں کرے پڑھایا۔ نہ کوئی عید جُجرہ نہ مُصلّا نہ کوئی روز، کعبہ رُپ نہ کوئے پرگٹایا۔ نہ کوئی لیکھ لیکھ فقرہ ابھياس جوگ، گھر بار نہ کوئے تجایا۔ نہ کوئی چنتا ہرکھ سوگ، غم رُپ نہ

کوئے وٹائیآ۔ آد جُگاد جن بھگتاں دیوے اپنی مَوَچ، مَوَچودہ ہو کے درس دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیآ۔ لکھ چوڑاسی پر بھو سہارا، پاربرہم ویکھ دکھائیندا۔ آد جُگاد جُگ چوڑی کوئی نہ جانے پار کنارہ، منجھدھار سرب نظری آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر نمسکارا، سجدہ سیس سرب جُھکائیندا۔ رسنا جہوا بتی دند بولن سرب جیکارا، صفت صلاحی ڈھولا گائیندا۔ نو کھنڈ ست دیپ برہمنڈ زمیں اسمان لوک پر لوک طبق لین سہارا، آس آسا وِچ پر گٹائیندا۔ پاربرہم پت پر میثور ہر گھٹ رَویا سب توں رہے نیارا، نرِگن نرَویر اپنی کار کمائیندا۔ جُگ چوڑی ست سرُپ جن بھگت آئے دوارا، دُجا در نہ ویکھن پائیندا۔ جیو جنت سادھ سنت جگت وِچار رووے زارو زارا، دھیرج دھیر نہ کوئے دکھائیندا۔ گرُکھ گرُسکھ ہر جن ہر بھگت سوہنگ شبد بولن جیکارا، بے جیکار گھر گھر وِچ نظری آئیندا۔ ایہو کھیل اگم اپارا، وید پُران شاستر سمرت سمجھ کوئے نہ پائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب سیو نہ کوئے کمائیندا۔ لکھن پڑھن توں سدا باہرا، گپت ظاہرا اپنی کار کمائیندا۔ جن بھگتاں سدا سدا سد میلنہارا، ملنی جگدیش سد اپنے نال کرائیندا۔ آتم پر ماتم کر پیارا، پریم پریتی اک دکھائیندا۔ نام ندھان بخش ٹھنڈا ٹھارا، امرت رس چوائیندا۔ گھر دیپک کر اُجیارا، جوت نرِجن ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچن سہیلے آپ اٹھائیندا۔ لکھ چوڑاسی ہر کی تانگھ، نیتر لوچن نین سرب اٹھائیآ۔ نرَویر پُرکھ نرِاکار سوانگی دکھائے سوانگ، ست سرُپی اپنا پھیرا پائیآ۔ کوڑی کرپا کُجک ویکھے کانگ، چاروں کُنٹ کُنٹ لہرائیآ۔ جیو جنت رہے بھاج، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیآ۔ سچ سُنے نہ کوئے آواز، سُرقتی شبد نہ کوئے اٹھائیآ۔ گھر گھر ہندے دسن کاج، لوکماں جگت کُڑمائیآ۔ مایا متا دیندے داج، دھن دولت خزانہ رُپ دکھائیآ۔ انتم سارے ہندے ویکھے ناس، شاہ سلطان رہن کوئے نہ پائیآ۔ جنہاں پاربرہم پت پر میثور ملیا باپ، پرَم پُرکھ پھیرا پائیآ۔ تنہاں گرُکھاں جنائے اکو جاپ، توں میرا میں تیرا دُجی اور نہ کوئے پڑھائیآ۔ آتم پر ماتم بندھائے ساک، سچن اکو نظری آئیآ۔ بند کوڑی کھول تاک، تصویر بے نظیر دے دکھائیآ۔ اوتھے کوئی نہ دسے آفتاب، جوتی جلوہ نور رُشنائیآ۔ اٹاں پتھر بنی نہ کوئی محراب، محبوب بیٹھا جلوہ گر جوتی جوت جوت رُشنائیآ۔ جس نوں آد جُگاد سجدہ کرن شاہ نواب، شہنشاہ اکو اک اکھوائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے میل ملائیآ۔ لکھ چوڑاسی ہر کا بیٹا، پتا پُوت

کھیل کھلائیندا۔ نرگن سرگن بن کے کھیوٹ کھیٹا، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ پورب جنم کرم کدے نہ بھلے چیتا، اُبھل اپنا ناؤں پر گٹائیندا۔ بھگت سنت کرے سچا میتا، ہتکاری اپنا میل ملائیندا۔ دو جہاناں بن کے نیتا، نیتر لوچن اکھ کھائیندا۔ ویکھنہارا موئڈ مُنڈائے دھاری کیسا، ذات پات ورن برن دین مذہب اوچ پنچ نہ کوئے جنائیندا۔ لیکھا جانے پیر پیغمبر ملا شیخا، شخصیت اصلیت پڑدا آپ اٹھائیندا۔ گرکھیاں بدل دیوے بچھلی ریکھا، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچ وکھاوے دُھر دا دیسا، جس مندر بہہ بہہ سو بھاپائیندا۔ آد جگاد رہے ہمیشہ، جنم مرن وچ کدے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی ہر کا پتر، پتا پوت دے وڈایا۔ جوتی دھاروں آئے اتر، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چکے کچھڑ، بال نڈھے آپ اٹھایا۔ دُھر درگا ہی دیوے حکم، سچ سندیشہ اک سنایا۔ ایسے کارن شاستر سمترت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گرو گرنٹھ لکھایا پھیر کوئی نہ جائے مکر، مکھ سکے نہ کوئے بھوایا۔ بھگت بھگوان چلائے دھار دتر، دُتیا پار کرایا۔ سنت سہیلے گر مکھ گر سکھ گر گر چیلے شبدی ڈھولا بگن، اُچی اُچی راگ سنایا۔ منمکھ مگدھ انجان صاحب سنگر کولوں لگن، مکھ اپنا آپ چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے نام ور، جس نام رام رام نام اپنا روپ درسایا۔

☆ پہلی ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

تخت نواسی ہر نرنکار، نرگن نرویر سو بھاپائیندا۔ شاہو بھوپ وڈ سیکدار، شہنشاہ آد جگاد اکھوائیندا۔ جوتی جاتا اگم اپار، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے رکھائیندا۔ سو محل اٹل اُچ منار، درگاہ ساچی سو بھاپائیندا۔ دیا باقی کر اُجیار، کملاپاتی نورو نور نور رُشنائیندا۔ مقامے حق پروردگار، جلوہ اکو اک درسائیندا۔ لیکھا جان سچ گھر بار، سچھنڈ ساچے مان دوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، بھيو ابھید اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچے تخت بیٹھ کرتار، ہر کرتا کھیل وکھائیندا۔ کھولے بھيو اپر اپار، ابھید آپ جنائیندا۔ سٹ دُلا را کرے نمسکار، شبدی شبد سپس جھکائیندا۔ سچ میننتی سچ دربار، اک اکلّا اکو اک

رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان کھیل کھائیندا۔ سچ میننتی شبدی دھار، گھر ساچے آپ کرائیا۔ سچ میننتی وشنوں آدھار، وشو بہہ بہہ واسطہ پائیا۔ سچ میننتی برہما چرن کول منگے پیار، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ سچ میننتی شکر نیتز نیئاں رووے زارو زار، بھولا ناتھ دے دُہائیا۔ سچ میننتی ترے گن مایا اُچی کوک کوک کرے پکار، اپ تیج وائے پر تھی آکاش، پنج ت نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ داتا اک اکھوائیا۔ سچ میننتی سچ دربار، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ سچ میننتی اگلی دھار، شبدی راگ ناد سنائیندا۔ سچ میننتی دسے گرو اوتار، پیر پیغمبر آپ سمجھائیندا۔ سچ میننتی بھگت وچھل جن بھگتاں دے سکھال، انتر آتم بوجھ بُجھائیندا۔ سچ میننتی سنت سہیلے منگن دان، داتا دانی ویکھ وکھائیندا۔ سچ میننتی گرکھ سچ دوار سنان، سُنہارا اک اکھوائیندا۔ سچ میننتی گر سکھ انتر آتم راگ دُھن گان، رسنا جہوا بٹی دند نہ کوئے ہلا سندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا وڈ وڈیائیندا۔ سچ میننتی دُھر دی کوک، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ سچ میننتی سُنے پتا پوت، پت پر میثور ویکھ وکھائیندا۔ سچ میننتی پھرے دروہی چارے کوٹ، چارے جگ سَتجک تریتا دواپر کلجک دوئے جوڑ سیس جُھکائیندا۔ سچ میننتی چارے کھانی چارے بانی کرن در ساچے اوچو اوچ، اگم اتھاہ بے پرواہ ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ سچ میننتی کرے چار جگ، چوکڑ اپنا دھیان لگائیا۔ سچ میننتی کدے نہ جائے مک، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے آس تکائیا۔ سچ میننتی لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت منگے سکھ، سکھداتک اپنا روپ وٹائیا۔ سچ میننتی اُجل کرے مات مکھ، نرگن سرگن دے وڈیائیا۔ سچ میننتی آد جگاد جگ چوکڑی جنم کرم دی میٹے بُکھکھ، دُئی دویتی ترسنا روگ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ سچ میننتی آد جگاد، ہر کرتا آپ درڑائیندا۔ سچ میننتی برہم برہما، برہماویتا آپ سنائیندا۔ سچ میننتی سَمیل روپ ہو وساد، نراکار ساکار آپ درڑائیندا۔ سچ میننتی دو جہاناں کرے آزاد، بندی خانہ نہ کوئے وکھائیندا۔ سچ میننتی سچ محراب، محبوب اپنا پڑا لاہندا۔ سچ میننتی دُھر دی آواز، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُسر سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ سچ میننتی جیرج انڈج سیج اتبج، چارے کھانی رہی کرائیا۔ سچ میننتی چارے بانی رہی لبھ، پراپسنتی مدھم بیکھری کھوج کھوجائیا۔ سچ میننتی کسے نہ آئی حد، حدود سمجھ کوئے نہ پائیا۔ سچ میننتی کر کے

کوئی نہ سکيا رنج، سانت ست نہ کوئے کراييا۔ جوتی جوت، سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہيا۔ سچ میننتی کرے
 ا شنبہج، بن نیر نین دھیان لگایا۔ جس نے میرا بھیو کھلایا گجھ، آد شکت دتی وڈیایا۔ اُس دی نہ کوئی من مت بدھ، جگت جگت نہ کوئے پترایا۔ سچکھنڈ
 نواسی سچکھنڈ دوارے بیٹھا لگ، دو جہاناں نظر کسے نہ آيا۔ جس دی کھیل کدے نہ جائے مک، بھیو ابھید نہ کوئے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ سچ میننتی آد شکت بھوانی، ہر کرتا آپ جنائندا۔ پر م پُرکھ دی اک نشانی، نرگن نرویر نراکار آپ درڑائندا۔ جگ
 چوکڑی جس دی صفت دی چلے جگت کہانی، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن نال ملائندا۔ جس دی چرن دھوڑا ٹھسٹھ سروور پانی، تیرتھ
 تٹ راہ تکائندا۔ جس دا کھیل دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائندا۔ جس دا نور آد نورانی، دیوا باقی نظر کوئے نہ آئندا۔ جس دا محل اٹل اُچ لاٹانی،
 لاشریک سو بھاپائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا آپ جنائندا۔ سچ میننتی جگ چوکڑی کردے، کر کر
 دھیان لگایا۔ پیر پیغمبر گر اوتار ڈردے، نیوں نیوں بیٹھے سیس جھکایا۔ کلمہ نبی رسول پڑھدے، سوہلا ڈھولا راگ الايا۔ نیوں نیوں سیس سجدے
 کردے، نیر اکھ نہ کوئے اٹھایا۔ چرن کولاں اُپر سیس دھردے، آپ اپنا موہ چُکایا۔ توں میرا میں تیرا اکو راگ واہوا کردے، وے سچ سچ ودھایا۔
 کوٹن کوٹاں وچوں سچ میننتی گرکھ وِ رلے کردے، جنہاں انتر آتم پر ماتم اپنے نال ملایا۔ سچ دوارے ست سوامی ہوون بردے، بندی خانہ دین تڑایا۔
 ساچی منزل بن پوڑپوں چڑھدے، دسم دوا ری ادھ وچکار بیٹھی راہ تکایا۔ گر سکھ اس توں اگلا گھر ملدے، جتھے وے بے پرواہیا۔ اوتھے کھیل اچھل اچھل
 دے، سمجھ سکے کوئی نہ رایا۔ اوتھے لیکھے نہیں گھڑی پل دے، چھن بھنگر اپنا رنگ وکھایا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے کدے نہ ہلدے، دو جہان لیکھا سکے
 نہ کوئے مُکایا۔ بن بھگتاں بوٹے کدے نہ پھلدے، لکھ چوڑاسی سنمل روپ نظری آيا۔ بن سنتاں دپیک کسے گھر نہ جگدے، جوت نرنجن نہ کوئے
 رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ سچ میننتی جو کرے پریتم، پریتوان دے درڑایا۔ کایا ماٹی ٹھانڈی ہووے سیتل، اگنی
 تت نہ کوئے تپایا۔ کنچن سونا بنے پیتل، پارس اپنا نام اک لگایا۔ سچ میننتی کرن گر اوتار پیر پیغمبر اڈیکن، سنجگ تریتا دواپر کلجگ انتم راہ تکایا۔ لکھ

چوڑاسی اندر جیو جنت چیکن، اُچی کوک کوک رہے سنایا۔ کون ویلا پر بھ ملے لاشریکن، شرکت سب دی دے گوائیا۔ ساچی دسے اک تاریکھن، بچھلی تاریخ دے مٹایا۔ وست امولک پاوے بھیکھن، بچھیا اکو اک ورتایا۔ بھگت بھگونت مل کے لیکھا چکاون اوچ نیچن، ذات پات رہن کوئے نہ پائیا۔ اک دُوبے دے اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے جگت نیز دوویں دیکھن، نچ نیز اک رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بیننتی کر کر گئے چار جگ، نت نوت سپس نوائیا۔ کون ویلا وقت جائے پگ، لیکھا سب دا ملے تھاؤں تھانیا۔ نوکھنڈ ست دیپ زمیں اسمان سکھنا رہے سکھ، روس بیٹھے دھیان لگایا۔ برہمنڈ کھنڈ دیکھن اٹھ، پُری لوء نیز نین اکھ کھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے جھک، سپس جگدیس اک جھکایا۔ کون ویلا پر بھ سُن بیننتی ساچے سُن، سُن شبد اکو نظری آئی۔ جس دی کایا نہ کوئی بُت، رکت بوند میل نہ کوئے ملایا۔ کرپال ہو کے جاوے تھ، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھایا۔ سچ دوارے آ کے لئے بچھ، دُور دُراڈا داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ بیننتی کر کر سارے روون، نیز نیناں نیر وہایا۔ چارے جگ مول نہ سوون، چارے کھانی نیند سچ نہ آئی۔ اٹھسٹھ تیر تھ جل دھارا سرب ورون، اُپے ٹلے پر بت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ دُونگھی کندر رہی گر لایا۔ لکھ چوڑاسی جیرج اندج اُتبھج سیتج رسنا جہوا بتی دند سارے بولن، بول بول راگ سنایا۔ کون ویلا پر بھ سُن بیننتی سچ دوارا آوے کھولن، خالق خلق دے سمجھایا۔ دُھر دے کنڈے آوے تولن، نام ترازو ہتھ اٹھایا۔ سچ پر بتی آوے گھولن، گھولی گھول گھمائی ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہایا۔ سچ بیننتی کر کر تھکے، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ جیو جنت سادھ سنت اگے، کلجگ انتم بیٹھے حوصلہ ڈھایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ لبھدے پھرے مدینے مکے، کایا کعبہ حجرہ حق کھول نہ ویکھ وکھایا۔ کوڑی کریا جگت وکار ستھر لٹھے، یارڈا سچ نہ کوئے ہنڈھایا۔ من واسنا سارے پھر دے تھے، من کا منکا نہ کوئے بھوایا۔ جگت واسنا سارے رٹے، رٹا مکے نہ کوڑ لوکایا۔ جو گر مکھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت پر بھو پریم پیار تیر نشانے پھٹے، گھاؤ لگا اکو تھانیا۔ اوہ سنت سہیلے چرن کولاں اُپر ڈھٹھے، آپ اپنا مان ابھمان تجایا۔ اوہناں پت آپے رکھے، نرگن ہو کے سرگن دے سمجھایا۔ پر م پُرکھ اکال پت پر میثور گر مکھ جانے اپنے بچے، گر سکھ اپنی گود اٹھایا۔ بیننتی کرن والے

اوہ سچے، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت نو دوارے کوڑی واسنا سارے نچے، وانگ نو آساگ درتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہ ہر سچا مولا، موجودہ اپنا کھیل کرائیندا۔ نہ کوئی پڑدا نہ کوئی اوہلا، دئی دویت نہ کوئے جنایندا۔ نہ کوئی جھگڑا نہ کوئی
 رولا، سدا مارگ سچ سمجھائیندا۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال کردا آیا قولا، سو بیننتی پور کرائیندا۔ پرگٹ ہو کے اُپر دھولا، کل کلکی ویس وٹائیندا۔
 جس دا نورِ الٰہی آلا، عالمین ویکھ وکھائیندا۔ ہر گھٹ سوامی رہیا مولا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ سچ بیننتی کیتی
 وشن برہم شو پکار، ترے پنج نال ملایا۔ تینی اوتار منگدے گئے ادھار، در ٹھانڈے سیس جھکایا۔ موسیٰ ڈگ کے منہ دے بھار، جھولی اکو اک وکھایا۔
 عیسیٰ کہے میرا یار، پروردگار نورِ الٰہیا۔ محمد کہے میری سنے پکار، محبان بیدوبی خیر یا اللہ مہر نظر اک اٹھایا۔ نانک گوبند دا سرشٹ سبائی دس کے گئے
 جہان، جیو جنت جگت جنایا۔ سرب بیننتی سنے سری بھگوان، پت پر میثور سب دا پتا مایا۔ جگ چو کڑی نت نوت سب نوں دیوے دان، داتا اکو اک
 اکھوایا۔ سچکھنڈ نو اسی لکھ چوڑاسی نظری آئے اکو کاہن، بنسری ساچا نام سنایا۔ شبد سروپی نوجوان، نہ مرے نہ جایا۔ جوت سروپی نور مہان، لکھ چوڑاسی
 ڈمگایا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک ویکھے آن، بے پرواہ ویس وٹایا۔ سچ سندیسہ دے فرمان، دھر دی دھار دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ سچ بیننتی کری ^{شٹبھج} ڈرگا، کول نین نین نال ملایا۔ تیرا کھیل آد جگاد سچ دوارے دھر دا، بھو
 ابھید نہ کوئے جنایا۔ تیرا حکم کدے نہ مڑدا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ تیرا منتر اکو پھر دا، فُرنے اندر کھیل سبایا۔ تیرا نور کدے نہ ہووے مُردا، مڑھی
 گور نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ڈرگا کہے میرا دھر دا اِشٹ، ^{شٹبھج} آپ سمجھایا۔ جس دا لیکھا باہر
 درِشٹ، درِشٹی مالک بے پرواہیا۔ جس دا روپ ویکھ کے سرشٹ، نراکار ساکار کھیل کرائیا۔ جس نے میری آشا پرگٹا حرص، ہوس نال ودھایا۔ اپنی
 کھیل وچوں کر کے تھوڑی کرس، میری بنت دتی بنایا۔ میں چل کے آئی اُپر دھرت، دھرتی دھول سو بھاپایا۔ اوہ میرا اگڑا مرد، مردانہ اک اکھوایا۔
 جس نوں پریم پیار دا اکو درد، دوجا دکھ نہ کوئے رکھایا۔ سدا سدا سد کھیل کرے اسچرج، اسچرج اپنی بنت بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، مہربان مہربان اکو اک اک وڈی وڈیاں۔ ا شنبھج کہے میرا تے سریر، اشاریاں نال پرگٹائیا۔ کھنڈا کھڑگ ہتھ شمشیر، سَنکھ چکر گدا نال ملائیا۔
 اپنے نال میل تاثیر، تصویر سوہنی دتی دکھائیا۔ اوہ صاحب بے نظیر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جس نے کٹنی سب دی بھیر، سنبھ نسنبھ دے مٹائیا۔ اوہ میرا
 مددگیر، جس میری بنت بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا چکائیا۔ ا شنبھج سنگھ آسوار، سوہنا ویس وٹائیا۔ جنگل جوہ وچ پہاڑ،
 بکھنڈ کھوج کھوجاں۔ کرپا کر اپنی دھار، سچ دتا سمجھائیا۔ اگنی وٹی اک لکار، ریکھ نظر کسے نہ آئیا۔ اٹھے باہواں جھک کے کرن نمسکار، ہتھ اُلٹے کر
 دکھائیا۔ تیرا کھیل اپر اپار، اپر پیر تیرے ہتھ وڈیاں۔ پُرکھ اکال ہو دیاں ساچی سکھیا دتی سکھال، دُھر سندیس سنائیا۔ تیری شکت وچ جہان، تیرا بھگت
 اک ایمان، تیرا دست اک کمان، تیرا ناؤں رکھائیا۔ سنجگ تیرتا دواپر کلج سب دے نال مل کے چلاؤنی دکان، لوکمت ہٹ دکھائیا۔ انتم کھیل کرے
 سری بھگوان، پُرکھ اکال وڈی وڈیاں۔ نور دھرے مہان، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ پچھلی سب دی کیتی دیکھے آن، اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ ساچا مارگ دے
 وچ جہان، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیس دتا جنائیا۔ ا شنبھج کہا منظور، منزل تیری نظری آئیا۔ کلج انتم
 سارے ہوئے مجبور، مجبوری تیری جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا دستور، کوٹن کوٹ کال دتے وہائیا۔ سرگن اُپجاواں اپنا نور، پنج تت دیاں وڈیاں۔ انتم
 انت اپنا کچھ آپ سرور، ست ست وچ سائیا۔ تہاڈی صفت دی وجے ناد تور، جگت ملے وڈیاں۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ پچھوں انتم آوے آپ
 حضور، حضرت داتا بے پرواہیا۔ آپ سب دی بیننتی کرے منظور، جو آد توں کر کر بیٹھے دھیان لگائیا۔ کوئی لکھ چوراسی وچوں ہو نہ جائے مفرور،
 دُنگھی کندر وچوں کھوج کھوجاں۔ نانا توڑے کوڑو کوڑ، سچ سچ دے سمجھائیا۔ چتر سنگھڑ بنا کے مورکھ موڑھ، نام دھندے دے لگائیا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ توڑ
 غرور، گرکھ ساچے لئے بنائیا۔ زرگن زرویر کل کلکی ہووے مشہور، مشورہ گر اوتار پیر پیغمبر سارے جان سمجھائیا۔ اوہ بھگتاں دا ہوئے آپ مشکور، مشکل
 سب دی حل کرائیا۔ انتر دے کے ساچا نور، جگت بستر دے بُجھائیا۔ اوہ بے آس کنار یوں پار اُتارے گرکھیاں پور، ونجھ مہانا کھیوٹ کھیٹا اپنا اک
 اٹھائیا۔ اوس واسطے دُھلواں نہیں دُور، جو دو جہاناں دیکھے چائیں چائیا۔ بیننتی پھیر ہووے منظور، جو من کا منکا لئے بھوائیا۔ بے باہروں سمجھے سچ تے

اندروں سمجھے کوڑ، کوڑیاں وچ کوڑا ہو کے جھٹ لنگھائیا۔ دیکھو تھوڑیاں بخشی چرن دھوڑ، جنہاں اندر باہر رنگ دتا رنگائیا۔ راتیں سُنٹیاں دے جگدیاں حاضر حضور، پڑدا اوہلا دتا اُٹھائیا۔ غصے وچ آ کے لوے گھوڑ، شبد وچ پریم پیار ودھائیا۔ جن بھگتاں کول آوے سدا ضرور، ضرورت بھگتاں نال اپنی اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ آد شکت جگت بھوانی سب دی مٹیا، ماتا کہہ کے جگت منائیا۔ پرہہ اوس وڈے دے ہتھ سب دی مٹیا، جس دو جہان رچن رچائیا۔ اُس دا لیکھا بن کاغذ وٹیا، قلم شاہی نہ کوئے وڈیائیا۔ اوہ سجنناں دا سجن بھٹیاں دا بھٹیا، مٹراں دا مٹر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ کر بیننتی جے لہجے دسم دوار، ایہہ منزل سنگر سچے کدے نہ بھائیا۔ جنہاں نال کیتا پیار، تنہاں شبد وچ سائیا۔ جنہاں دتا چرن ادھار، تنہاں جوتی جوت ملایا۔ جنہاں درس دتا دکھال، تنہاں کال مہاکال نیڑ نہ آئیا۔ جنہاں دی کری آپ سنبھال، سمبل نگر بہہ کے خوشی منائیا۔ اوہناں دا گر گوہند بن دلال، سودا اکوہٹ کرائیا۔ ایہہ کھیل اولڑی چال، جیہڑی سمجھ کسے نہ پائیا۔ جیو جنت سادھ سنت مندر مسجد شودوالے مٹھاں وچوں کردے بھال، اکھراں اندر دھیان لگائیا۔ کایا مندر کوئی نہ دے دھر دی سچی دھر مسال، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ بے آس کناریوں اگلا کون جانے حال، احوال دے نہ کوئے سمجھائیا۔ اوہناں کولوں بچھ جو لال سنگھ ورگے بن گئے لال، دوابے والے پچھلے اگلے نال ملایا۔ پھیر سوٹ آ جائے تیری چال، چالاکی بچھلی دے گوائیا۔ نصیب سنگھ نال تیرے نصیب لئے اٹھال، قسمت وچوں قسمت دے بدلایا۔ گر میج سنگھ نال رلائے اگلا جنم دے دکھال، جس وچ جنم مرن رہن نہ پائیا۔ اوتھے غریب گھرانے دا پریتم سنگھ اک جوان، اٹھے پہر بھجے واہو داہیا۔ جو ساری سنگت دی کر لئے پچھان، دو جہان گھر وچ نظری آئیا۔ پریتم نال مل کے پریتم کرے پروان، پریتی اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ بیاس کناریوں پار و سیا ڈھلم کھیڑا، صفت نال وڈیائیا۔ گر مکھ جتھے من مت نہ ہووے جھیرا، سو مندر سو بھاپائیا۔ اوتھے اشنہج دُرگا اپنا آسن دے نیرن نیرا، دُر دُر اڈا پندھ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہووے آپ سہائیا۔ پنڈاں وچوں پنڈ پرہو دا، ساڈھے تن ہتھ نظری آئیندا۔ ایہہ کھیل چیل گرو دا، گر چیل ویکھ دکھائیندا۔ ایہو دیس آد جگاد جگ چو کڑی شروع دا، بھگونت بھگتاں سنگ رکھائیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیندا۔ مہر نظر اُٹھائیندا اے۔ دین دِیال دِیا کماؤندا اے۔ بھگت سُہیلے ویکھ وکھاؤندا اے، آر پار کنارہ نہ کوئے جناؤدا اے۔ سچ دوارا اک وساؤندا اے۔ جس گرہ اپنا چرن لکاؤندا اے۔ گرگھ سچن نال رلاؤندا اے۔ چرن دھوڑی دے کے محبن، دُرم ت میل دھواؤندا اے۔ کوڑی کرپا بھانڈے بھججن، ہوئے ہنگتا روگ مٹاؤندا اے۔ سو گرگھ گرگھ جگت دوارے لنگھن، مندر اکو اک وکھاؤندا اے۔ شبد اناد دُھن وچن، راگ اکو اک سناؤندا اے۔ کر پرکاش جوت زرنجن، اد زرنجن میل ملاؤندا اے۔ آتم سیجا بہہ کے سچن، سرتی شبدی جوڑ جڑاؤندا اے۔ انگیکار کر کے لائے انگن، سچ دوارے آپ وڈیاؤندا اے۔ کر میننتی سارے منگن، مانگت گرگھ وِلا نظری آؤندا اے۔ جنہاں انتر رس ملیا اند اندن، اند اکو اک چاہندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سدا سنگ رکھاؤندا اے۔ سدا سنگ رکھے پر بھ آپ، ہر کرتا دِیا کماؤندا۔ جتھے پتا پُرکھ بن جائے باپ، اوتھے آد شکت ماتا آپے نال رلاؤندا۔ سچ دوارے کھول کے تاک، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیندا۔ اپنی ذات نال ملا کے اپنی ذات، اذاتی رُپ وکھائیندا۔ گرگھ نال کر کے باطن بات، ظاہر اپنی کل دھرائیندا۔ جیہڑی زرنگن نانک سُہاگاں والی گائی اک رات، سو رات سنگر گرگھ آپ وکھائیندا۔ ایہو جیہی پھیر کسے ہتھ نہ آئے پر بھات، کوٹن پر بھاتی راگ الائیندا۔ بیاس کنارہ کیہڑا گھاٹ، جگت پتن جگت رُپ وٹائیندا۔ جے بھگت بن کے بھگوان بنا لئے سچن ساک، پچھلا ساک سرب مٹائیندا۔ بن لبھیاں بن سدیاں بن کھوجیاں بن پچھیاں کھل جائے تاک، در دوارا اکو اک وکھائیندا۔ اوتھے نظری آئے اوہو پتا اوہو مات، جس دا باپ گود نہ کوئے اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ پریتم پریتم پریتم سدا اوکھا، اوکھیاں وچوں اوکھا نظری آئی۔ پریتم پریتم پریتم سدا سوکھا، سکھاں وچوں اکو سکھ دے وکھائی۔ پریتم پریتم پریتم نال نہیں کوئی دھوکھا، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاپی۔ لکھ چوراسی وچوں جے مانس جنم مل گیا موقع، مُفت اپنا آپ لو ترائی۔ ہن ویلا نہیں گنکا وانگ دین دا طوطا، مہر نظر نال پار کرائی۔ کیہڑی گل دسم دواہی کوٹھا، سچھنڈ بیٹھا بے پرواہی۔ اوس دا آد شکت نال نہیں کوئی روستا، فقط اپنا حکم ورتائی۔ جن بھگتاں پوری کرے لوچا، لوچن اپنے نال ملائی۔ اس دیاں کیا کوئی کرے سوچاں، سوچ سمجھ سکے نہ کوئے رائی۔ اپنی کرپا نال کھرا کرے کھوٹا،

کھوٹیوں کھرا دیوے بنائیا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکڑی سدا نرم جوتا، آلس وچ سمائیا۔ اُس نوں ملنا سب توں سوکھا، جے آپ آکے ہوئے سہائیا۔
 لیکھا چکے لوک پر لوکا، چوڈاں لوک چوڈاں و دیا چوڈس چند بیٹھے مکھ شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بخشے سدا اکو اوٹا، اوٹ
 اکال اک سمجھائیا۔ پریتم پریت لگاؤنی سکھ، سکھی سکھیا وچوں پرگٹائیا۔ جو کچھ باہروں رہیا دس، اس توں دکھرا اندر نورِ لاہیا۔ جگت نیز سدا اندھ، نچ
 نیز اپنا درس دے درسائیا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، ستمکھ ہو کے نظری آئیا پت پر میثور بن کے پت، بھگت بھگوت گود اٹھائیا۔ آتم پر ماتم کرے ہت،
 ہتکاری اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سد اپنی دیا کمائیا۔ آد شکت ملے ماتا، مطلب سب دا حل کرائیا۔ اکھراں نال
 کرے گیتا، چھنداں بنداں وچ پڑھائیا۔ ناداں نال سنائے راگا، راگنی مل مل خوشی منائیا۔ جگت تال و جاوے ساجا، سوہنی بنت بنائیا۔ کرے کھیل وڈ
 راجن راجا، شہنشاہ اپنا حکم سنائیا۔ کلجک انت سری بھگوت لیکھا جانے بھگت بھگوان ساجا، دوجا سمجھ سکے نہ کوئے رائیا۔ بے شک زرگن سرگن کھیل کرے
 وچ ماجھا، دوآبہ دور نہ کوئے رکھائیا۔ اوہناں دا کرے لاگا، جنہاں دی لاگت پچھے دتی چکائیا۔ پھر آپے آپنڑے گھر آوے بھاجا، بھگتاں گھر اپنا گھر بنائیا۔
 اوہ بھگتاں دا محتاجا، پریم پیار دا بھکھا بھجے واہو داہیا۔ راتیں سٹیاں مارے واجاں، گھر گھر لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میلا اپنے
 نال ملایا۔ ساچا میل کرے ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیندا۔ کوٹ جنم دے اتار پاپ، دُرمت میل دھوائیندا۔ جو آد بھوانی گئی آکھ، تِس دا لیکھا مول
 چکائیندا۔ جو دُرگا کیتا پاٹھ، وانگ سوہنگ سچ سمجھائیندا۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبراں سُنیا بھوکھت واک، تنہاں دی بیننتی اپنی جھولی پائیندا۔ بیننتی اندر
 ہو کے داسی داس، سیوک اپنی سیو کمائیندا۔ پر بھو دا ایہو کھیل خاص، خواہش بھگتاں پور کرائیندا۔ چلاکی وچ بندہ خاکی جے کوئی بنے بدمعاش، بدی میٹ
 نیکی وچ بدلائیندا۔ اوہدا لیکھے لاوے ساس سواس، جو بیننتی ارداس وچ وٹائیندا۔ اوہناں سنگ سنگریوں نہ وسے ساتھ، جو سجن ہو کے اپنے گھر بلائیندا۔
 بیاس کنارہ کیہڑا گھاٹ، جس گھاٹ اُتے گھاٹا نہ پور کرائیندا۔ گرگھ گرگھاں ملے جماعت، صاحب سنگر پیٹی اپنا نام پڑھائیندا۔ ساچی دے اک ہدایت،
 حاصل حق آپ سمجھائیندا۔ لکھ چوڑاسی نالوں کر کفایت، سوہنی ونڈ ونڈائیندا۔ مُرشد مُریداں اُتے کر عنایت، مہر نظر اٹھائیندا۔ سو فقیر کیئے لائق، جو

فقہہ اِکو اکھڑ گائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سد سنگ دُھر دا آپ بنائیندا۔ سچ میننتی لئے من، منسا پور کرائیا۔ سچ دوارے ساچا چن، چند کرے رُشائیا۔ کوڑ گڑیا ریاں دیوے ڈن، کھنڈا کھڑگ نام چکائیا۔ لیکھے لائے بھگت سُہیلے جن، جن جننی دے وڈیائیا۔ جن بھگت دوارے سدا سدا سد دھن، دھن دھن کہے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بالی بدھ نہیں انجان، کھیل کرے وشنوں بھگوان، بھگت سُہیلے لئے پہچان، شبد اعلان نال اٹھائیا۔

☆ ۲ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

جن بھگت میننتی سدا اک، آخر منزل پندھ مکائیندا۔ نچ نیتر نرگن زرویر پے دس، پنچ تت کایا چولا سو بھاپائیندا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، سنمکھ سوچھ سرُپی روپ دھرائیندا۔ پریم پریتی اندر کرے ہت، ہیت سچا سچ لگائیندا۔ بن لیکھیوں لیکھا دیوے کھ، پورب لہنا میل ملائیندا۔ سوامی ہو کے دُھر دا پت، پتر سندیسہ اک سٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیندا۔ بھگتاں میننتی سنی پر بھ آپ، کلج انت دتی وڈیائیا۔ اِکو سمرن دس کے پوجا پاٹھ، ساتک ست دتا کرائیا۔ کوڑی کرپا میٹ اندھیری رات، ساچا چند نور چکائیا۔ شبد امولک دے کے دات، خزانہ گھر بھرائیا۔ سچ ملا جن جماعت، جن جننی لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ہوئے سہائیا۔ بھگت میننتی سدا پر بھ پاس، دوسر اِشٹ نہ کوئے منائیا۔ بدن جوڑ کرے ارداس، آرزو اپنی اک سٹائیا۔ میتوں تیرے ملن دی خواہش، دُجی آس نہ کوئے دکھائیا۔ ہوں سیوک بالا نڈھا داس، گھولی گھول گھمائیا۔ مانس جنم کر راس، رہراس تیری اِکو بھائیا۔ جس گرہ چلے سواس، تس مندر دے وڈیائیا۔ دیا باقی کر پرکاش، جوتی جوت رُشائیا۔ آتم سیجا سونا کھاٹ، پلنگ سہاوا اِکو اک بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ جن بھگت میننتی سنی پر بھ میت، ٹھاکر وڈا وڈ وڈیائیا۔ بن بھگت نہ چلے ریت، مارگ سچ نہ کوئے دکھائیا۔ لیکھا چکے نہ اوچ پنچ، ذات پات ڈیرہ کوئے نہ ڈھاپیا۔ دوارا سچ ویکھے نہ کوئے دہلیز، اندر باہر قدم نہ

کوئے ٹکایا - آتم پر ماتم پریم پریتی اندر جائے تیج، سوہنی کملی رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکایا - بھگت میننتی
 صد نیکن نیکی، اکھراں وچ نہ کوئے وڈیائی۔ جس دی دھار اندھ باریکی، پت پر میثور آپ رکھائی۔ جس دا بنے نہ کوئے شریکی، شرکت وچ نہ کوئے
 رکھائی۔ جس دی سار عشق نہ پائے مجازی حقیقی، عاشقاں پرے ہر جن ڈیرہ بیٹھا لائی۔ اوتھے صفت نہ کوئے تعریفی، کلیاں نال نہ کوئے پڑھائی۔
 محراب نظر نہ آئے مسیتی، مصلہ ملا نہ کوئے سنائی۔ نور خدائے اک توفیتی، دوجا سنگ نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن
 بھگتاں لئے اٹھائی۔ بھگت میننتی کرے سد، نت نوت دھیان لگائی۔ ابناشی کرتے گھر آونا بھج، نرگن بن کے پاندھی راہی۔ میری سیج سُنہنجی بہنا سچ،
 دھر دارپ دکھائی۔ میرا پورا کراونا سچا ج، حاجت اور نہ کوئے جنائی۔ لوکات کرنا کاج، کرتے پُرکھ ہو سہائی۔ اپنے نال بخشا اتفاق، نفاق نظر کوئے نہ
 آئی۔ محبوب میں تیرا مشتاق، مشکل ساری حل کروائی۔ تیرا مٹر پیارا بن احباب، رباب تن شنوائی۔ سچ دوار اک ارداس، میننتی سچ درڑائی۔ جگت
 وچھوڑا کٹ عذاب، دھرا اپنا میل ملائی۔ کُھ پڑا کھول نقاب، چشم دید کر رُشنائی۔ جگت بھلے جُجرہ محراب، محلا اکو سو بھاپائی۔ جس گرہ پروردگار وسے
 آپ، اپنا ڈیرہ لائی۔ اوس دوارے لے جاساتھ، دھر داسنگ بنائی۔ میری کائنات والی نہیں گاتھ، رسنا نال نہ کوئے پڑھائی۔ جن بھگت کہے میں اکو وار
 کہا توں میرا باپ، پتا پوت ہوئے نہ کدے جدائی۔ تیری دھاروں تیری اُچی شاخ، تھدہ بن شناخت کرن کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دوئے جوڑ پیا سرنائی۔ بھگت میننتی انتر انتر، سمجھ سکے کوئے نہ رائی۔ پڑھ پڑھ تھکے جگت جگ منتر، نر منتر برہم میل نہ کوئے ملائی۔ دین دیال
 پر بھ جس بنائے بنتر، ٹھاکر ہو کے ٹھاکر لئے پرگٹائی۔ ویکھ کھیل گگن گگننتر، گرہ مندر کھوج کھوجائی۔ سپیس نوائے وشن برہما شکر، نیوں نیوں لاگے پائی۔
 کنگرا کنگرا وچے مردنگ کنکر، چار کُنٹ سنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سہیلا سچ سکھائی۔ بھگت میننتی آگے ساچے پیا، پریم تیری
 اک سرنائی۔ نرمل نرویر کر گیا، جیون جگت دے سمجھائی۔ لیکھا چکے ساڈھے تن ہتھ سیاں، رائے دھرم نہ دے سزائی۔ اپنے ملن دا بخش ہیا، ہر ہر تیری
 اوٹ تکائی۔ ست دھرم دی لا دے نیہا، جڑ سکے نہ کوئے اکھڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر میرے ہتھ ٹکایا - بھگت کہے سر رکھ

ہتھ، بیننتی اِکو وار سُنائیآ۔ نیتز کھول ویکھ اکھ، پرتکھ رُپ گوسائینا۔ پورب لیکھا دے دے حق، دُھر دی منگ منگائیآ۔ جے بھگتاں کولوں گیا اک، جگ جگ سیو کمائیآ۔ اگے واسطے اپنی سرشٹی کر کے بس، بستے گنڈھ پوائیآ۔ سری بھگوان پیا ہس، شبدی شبد شنوائیآ۔ بن بھگتاں میری قیمت پئے نہ ککھ، جگت ملے نہ کوئے وڈیائیآ۔ کھجگ انتم کر کپا دتا حق، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ جنہاں سچا نام لیا جپ، اوٹ پُرکھ اکال تکائیآ۔ تنہاں میٹ روگ سنتاپ تپ، تپش اگنی دئے بُجھائیآ۔ ساچی دے کے گرم، من مت دئے بدلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہووے سدا سہائیآ۔ بیننتی کہے میں پر بھ توں ڈردی، نیتز نین نین شرمائیآ۔ لکھ چوڑاسی وچوں تھوڑے گرکھاں گھر وڈدی، دوئے جوڑ جوڑ اپنا واسطہ پائیآ۔ میں سیوک دُھر دی بردی، نت نوت سیوا سچ کمائیآ۔ میں حالت ویکھی اوس گھر دی، جس گرہ وسے بے پرواہیا۔ نہ گرمی نہ سردی، رُترئی رُت نہ کوئے جنائیآ۔ شاستر سمرت وید پُران رُوح ویکھی کوئی نہ پڑھدی، بُت خانہ نظر کوئے نہ آئیآ۔ جدھر دیکھن اِکو نظر آئے دردی، جو در بیٹھیاں درد وندائیآ۔ بے پرواہ ہو کے ورتے اپنی مرضی، سد مظلوماں لئے چُھڈائیآ۔ ایہو کھیل اوہدی اسپرجی، اچرج بنت بنائیآ۔ جو آتم پر ماتم سرنی پڑدی، در ٹھانڈا دئے جنائیآ۔ پوڑی چڑھائے ساچے ہر دی، منزل پندھ رہن نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیآ۔ بیننتی کہے میں جگ چو کڑی رہی سٹی، میری اکھ نہ کسے کھلایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں گھر کردی رہی بُتی، دُومنی ہو کے سیو کمائیآ۔ صفتاں وچ بن کے وڈی اُچی، بھجاں واہو داہیا۔ گھر سوانی گھٹ گھٹ ویکھی کُلی، کُھ گھنگٹ نہ کوئے اُٹھائیآ۔ ہر کا ناؤں گاؤندے شبدی راگی تگمیں، طرزاں نال سُنائیآ۔ سچ بُچھو اوہناں دی بیننتی اتتم کی، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ باقی سب توں دوائے چُھٹی، چُھٹکارا دئے کرائیآ۔ جگ جنم دی آتم رُٹھی، پر ماتم لئے منائیآ۔ ایہہ رمز انوکھی گرکھ ورتے بُجھی، جس بُجھارت اپنی آپ سمجھائیآ۔ سچ دوارے لا کے رُچی، سچی سوہنا رُپ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیآ۔ بیننتی کہے میرا دُھر دا چاء، چاؤ گھنیرا اک سمجھائیآ۔ پر بھ ملیا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سَمائیآ۔ جن بھگتاں بن ملاح، بیڑا کندھ اُٹھائیآ۔ ست دھرم دی دے صلاح، ساچی سکھیا اک جنائیآ۔ دُھر دانا تا لو جُڑا، سچا بندھن اک وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیآ۔ بیننتی کہے میں ویکھیا وڈا، وڈیاں وچوں وڈا نظری آئیندا۔ جس دا

مندر اُچ دوارا سَکھنڈا، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے چکائیندا۔ جس دا آد جگادی اِکو انداء، اند اند وچوں پرگٹائیندا۔ جس دا سدا سدا سدا ساچا چندا، جوتی نور
 ڈمگائیندا۔ جس دا لکھ چوراسی چارے کھانی دھندا، دُھر دا سیوک اِکو نظری آسیندا۔ سو صاحب گرکھ بنائے اپنا بندہ، بندگی اپنا نام درڑائیندا۔ من وکار
 رہے نہ گندہ، کوڑ ہنکار پندہ مکائیندا۔ جن بھگتاں سنایا سوہنگ چھندا، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان اِکو نام درڑائیندا۔ سو گرکھ گر سکھ سنت بھگت ایچھے
 اوچھے دو جہان ہووے نہ رنڈا، دُھر دا میلا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پریم پیار دی سگنی بنھے گنڈھا، پلّو اپنے نال جڑائیندا۔ سچ دوار وکھا کے ٹھنڈا، امرت میگھ
 برسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار مکائیندا۔ بیننتی کہے میں ویکھیا کھیل، خالق خلق کرائیا۔ زرگن نال زرگن میل، سرگن
 سرگن نال جڑائیا۔ سچناں نال سچن سہیل، متراں نال میت پیارا روپ وٹائیا۔ گرکھ گر سکھ نار بنے نہ کوئی دھریل، کنت سہاگی گھر ساچے آپ پرنائیا۔
 بندی خانہ توڑ کے جیل، سچ دوارے دے بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ بیننتی کہے پر بھو کرپا کردا، دینن دیا
 مکائیندا۔ لیکھا جانے اپنے گھر دا، گرہ مندر سو بھاپائیندا۔ ساچی منزل پوڑی چڑھدا، ڈنڈا اِکو اک وکھائیندا۔ کرے کھیل زر ہر دا، نرائن پھیرا پائیندا۔ لیکھا
 جانے چوٹی جڑدا، مدھ اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے میل ملائیندا۔ بیننتی کہے میں ملدا ویکھیا
 جگدیس، جگدیش پھیرا پائیا۔ جس دا آد جگاد چھتر جھلے سیس، سچ دوار وچے ودھائیا۔ ساچا ڈھولا سنائے گیت، سوہنگ کرے پڑھائیا۔ چار ورن دی ساچی
 ریت، مصلہ حق جنائیا۔ دُور دراڈا ہو نزدیک، نیرن نیرا پڑدا لاہیا۔ چرن کول بخش پریت، پریتوان ہوئے سہائیا۔ بھگت بھگونت گرہ وسن ساچے ٹھیک،
 محل اٹل رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔

☆ ۱۷ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی دربار وچ جیٹھووال ☆

نرگن سرگن کھیل زیرو، سمجھ کوئے نہ پائیندا۔ نرویر پُرکھ دُھر دا ہیرو، ہر جو اپنا ویس وٹائیندا۔ اکٹھے کر گر اوتار پیغمبر پیرو، پاربرہم پرہم سچ جنائیندا۔ ویکھو کھیل بینظیر، نگاہبان آپ درڑائیندا۔ جس دی آد جگاد کسے ہتھ نہ آئی تصویر، موصور تصور نہ کوئے کرائیندا۔ ایکا کھیل انت اخیر، ہر کرتا کار کمائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کٹائے جو زنجیر، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیندا۔ نرگن سرگن ہو یا صفرا، کھیل بے پرواہیا۔ جس دا الف یے نہ لکھے کوئی فقرہ، کاغذ قلم نہ ونڈ وٹائیندا۔ سو صاحب سلطان آد جگادی دُھر دا مترا، پریکی پیارا اک اکھوائیندا۔ اگمی دھاروں آپے نتر، نرویر ویس وٹائیندا۔ چوٹی چڑھ کے ویکھے سخر، دو جہاناں کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیندا۔ نرگن کھیل اول، ہر کرتا آپ کرائیا۔ زیرو پھڑائے دُؤ آ پلا، دُؤ ایکا رنگ وٹائیا۔ ایکا اینکار اکلا، دُؤا نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ سنگھاسن دُھر دا ملا، شہنشاہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی رہیا کمائیا۔ نرگن سرگن زیرو دُؤا ایکا، اینکار دے وڈیائیا۔ دو جہان جس دی رکھدے گئے ٹیکا، گر اوتار پیغمبر دھیان لگائیا۔ کھانی بانی جس دا لکھدے گئے لیکھا، سندیسہ بھوکھت واک سنائیا۔ ایہتے اوتھے مندے گئے نیتا، شاہ پاتشاہ اک شہنشاہیا۔ کاغذاں قلمناں جس دا کراوندے رہے چیتا، ٹھوکر نام لگائیا۔ سو کھیلن آیا کھیڈا، بن کھلاری پھیرا پائیا۔ جس نے لکھ چوراسی جیو جنت گر اوتار پیغمبر بھیجا، بھجن بندگی مات سنائیا۔ جس نے جوتی نور دتا تیجا، شبدی دھار ڈنک وجائیا۔ جس آتم پر ماتم سُبائی سیجا، برہم پاربرہم درڑائیا۔ جس مجازی حقیقی نرگن نرگن ہو کے پیکھا، پڑدا اوہلا دتا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھائیا۔ ساچی کھیل دکھاونہارا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ آد جگادی جس دا کھیل نیارا، سمجھ سکے کوئے نہ رائیا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا، سنجگ تریتا دواپر کلج رہن نہ پائیا۔ شبد اگمی سناونہار جیکارا، نعرہ اک الاٹیا۔ جوتی جلوہ کرنہار اُجیارا، نورو نور رُشنائیا۔ ناؤں دھراونہارا پروردگارا، ہر نرنکار وڈی وڈیائیا۔ سرگن دیندا رہیا لارا، نرگن حکم منائیا۔ سو ویکھنہارا آپ نظارہ، نظر وچ کسے نہ آئیا۔ کھیلے کھیل گپت ظاہرا، پرگٹ اپنی کل دھرائیا۔ ساچا مندر کرتیارا، اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ شاستر

سمرت وید پُران وسیا باہرا، چارے کھانی بانی سمجھ کسے نہ آئی۔ جس نوں سادھ سنت بھگت بھگونت منّ کے کردے رہے نمسکارا، ملا شیخ مسانک جھک جھک سیس نوایا۔ تس دا اگم اتھاہ بے پرواہ بوہار، ووباری ہو کے دھار چلائی۔ لوکات لے اوتارا، کل کلکی پھیرا پائی۔ دُھر درگا ہی بن کے لاڑا، جوتی جاتا اپنا ویس وٹائی۔ ساچی سخیاں اک اکھاڑا، گرہ مندر آپ سہائی۔ ست ستوادی دس جیکارا، دُھر داراگ سُنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان کھیل کھلائی۔ مہربان کھیل خالق، ہر کرتا آپ کرائندا۔ پر م پُرکھ پر ماتم بن کے ساچا پرتپالک، نرگن اپنا پھیرا پائندا۔ کلجگ انت سری بھگونت بن کے ساچا ثالث، سچ عدالت ویکھ وکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائندا۔ مہر نظر اُٹھاوے اک، اینکار وڈی وڈیائی۔ چار جگ جو لیکھا گیا لکھ، واک بھوکھت اک سمجھائی۔ سو صاحب سلطان کروٹ لے بدلے پٹھ، ستمکھ اکو نظری آئی۔ جس دے آد جگادی ہتھ جت، ہار نظر کوئے نہ آئی۔ دو جہاناں بن کے دُھر دا پت، پت پر میثور خوشی دکھائی۔ جن بھگتاں دیونہارا بھکھ، وست امولک اک ورتائی۔ کرے کھیل صاحب انڈٹھ، انڈٹھری کار کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نرگن کہے میں سرگن ہو آ، دو آ روپ وٹائی۔ دو آ کہے میں تتاں وچ مو آ، صفرا روپ سائی۔ صفرا کہے میں دُھر دا بن کے سوہا، ماٹی ہائی کھوج کھوجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سوہنی ونڈ ونڈائی۔ دو آ صفرا بن کے مات، ہنگ لئے انگڑائی۔ ہنگ کہے میں اُس دانات، سو روپ جو اکھوائی۔ جس دا لیکھا لہے نہ وچوں کسے کتاب، سمجھ سکے نہ کوئی رائی۔ ہندسیاں وچ نہ آئے حساب، انگڑیاں وچ نہ کوئے سمجھائی۔ ہتھ آوے نہ کسے محراب، مندراں وچ نہ سو بھاپائی۔ سار پائے نہ کوئے رباب، تمبور سکے نہ کوئے سمجھائی۔ ہتھ آئے نہ عشق مجاز، حقیقی حق نہ کوئے درڑائی۔ لہ سکے نہ کوئی ناتھ، سدھاں سار کوئے نہ پائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر چھوٹا جیہا نقطہ گئے آکھ، ہوئی جیہی سمجھائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہہ کے گیا ساڈا باپ، پروردگار بے پرواہیا۔ نانک کہا میٹوں ساچی دسی جس نے جاچ، جاکھ ہو کے سیو کمائی۔ گو بند کہے جو میری پت رہیا راکھ، رکھن ہارا اک اکھوائی۔ جگ چوکڑی جس دے داس، داسی بن کے سیو کمائی۔ سارے اوسے دی تگدے رہے آس، آساونت دھیان لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائی۔ آسا وچ رہے تگدے، نیتز نین اُٹھائی۔ پریم پریتی

اندر رہے نسدے، سوہنا رنگ چڑھایا۔ کاغذ قلم شاہی نال کھ لکھ رہے دسدے، اکھراں ونڈ ونڈایا۔ اسیں اوسے دے چرناں وچ دسدے، جو بچھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ اوہدے حکم اندر نسدے، جگ جگ پھیرا پایا۔ پریم پریتی اندر ڈھٹھدے، دھوڑی ٹکا مستک لایا۔ کون ویلا آون ساچے اکھ دے، جگ جگ دے جھگڑے دے مکایا۔ پیر پیغمبر جس دا نام رٹدے، رٹا سب دا دے گویا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک وکھایا۔ ساچا کھیل ویکھ بھگونت، دو جہان وٹی ودھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھو نرگن کنت، نرویر بے پرواہیا۔ جس دی مہما صفت کردے سنت، سنگر کہہ کے سیس نوائیا۔ جس دا لیکھا آدانت، جگ چوڑی کھیل رچایا۔ جس دا بودھ اگادھا منت، منتر سرب درڑایا۔ جس دا لیکھا لکھ چوڑا سی جیو جنت، اندج جیرج اُتبھج سیتج رہیا سمایا۔ جس دوارے وشن برہما شو بیٹھے منگت، اکو اکھ جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہی کھیل ویکھ، دو جہان لین انکڑایا۔ چلو چلیے اوس دیس، جتھے وسے شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنے درویش، گھر ساچے اکھ جگایا۔ کر کرپا بے ساڈے ول لئے ویکھ، نیتز نین اکھ کھلایا۔ اسیں چوڑ کرے نال کیس، سوہنی سیو کمایا۔ جس دا ناتا جڑیا نال دسمیس، پتا پڑکھ اکو گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ اوس دوارے کرے چل آدیس، سجدہ سیس نوائیا۔ جے اُپر تکیے نظری آوے اک نریش، والی دو جہاناں بے پرواہیا۔ جے چار گنٹ ویکھے نظری آوے اوہدی کھید، کھلاری ہو کے رہیا کھلایا۔ جس نے سانوں دتا بھج، لوکات سیو لگایا۔ کلجک انتم جن بھگتاں اندر وچھا کے اپنی تیج، پرہہ جی بیٹھا اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈایا۔ پیر پیغمبر کہن چلو چلیے ساچی منزل، اپنا پنڈھ مکایا۔ گر اوتار کہن پرہہ پیارا سدا ہر دل، ہر گھٹ رہیا سمایا۔ وشن برہما شو کہن اوہدے سیس دھریے باہر سردل، دھوڑی ٹکا خاک رمایا۔ درشن پائیے جودھے مردن، جو سچ مردانگی رہیا وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا وکھایا۔ چلو ویکھے کھیل کرتار، سارے متا پکایا۔ جس وسایا اک دوار، بھگت دے وڈایا۔ اوتھے دوجا نہ کوئے وہار، تیجی صلاح نہ کوئے رلایا۔ چوتھا دے نہ کوئی یار، پنچم بنیا بے پرواہیا۔ چھ گھر رہیا وکھال، ستویں ست ستوا دی سوہا پائیا۔ اٹھاں تتاں آپ اٹھال، نو در ڈیرہ دتا ڈھایا۔ دسم دوا ری سچی دھر مسال، گرکھاں گھر گھر بنایا۔ راتیں نشتیاں درس دکھال، اگلی پچھلی منزل آپ

چُکایا۔ کوڑی کر یا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ آ کے دیکھیا مُریداں حال، مُرشد پھیرا پائیا۔ اندر وڑ کے چلیا نال نال، باہروں نظر کسے نہ آئی۔ گر کُھ بنائے ساچے لال، ہر جن ساچے گود اُٹھایا۔ کرے کھیل آپ کمال، کرنی کرتا رہیا کمائی۔ چلے جگ اوٹری چال، چو کڑ ڈیرہ رہیا ڈھاہیا۔ شبد سروپی بن دلال، ساچا ونج رہیا دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن چلو چل کے تکیے، تقویٰ اک رکھایا۔ پندھ وچ کدے نہ تھکے، ہر دے ہر جو نال وسایا۔ سیس اوہدے چرناں اُپر سٹئے، جس ساڈی بنت بنایا۔ سچا لاہا اکو کھٹئے، اوتھے ایٹھے ملے وڈیایا۔ جن بھگتاں وچ بہکے پھیسے، فریبی نظر کوئے نہ آئی۔ اینہاں دے اندروں اوہنوں لہیسے، جس دا نور ظہور رُشانیا۔ باقی کھسٹا سب دا چھڈیے، جُھے سرب لوکایا۔ پریم پریتی اندر بھیسے، لگی سکے نہ کوئی تڑایا۔ دین مذہب دے مکن قضیے، قضا موت نہ نظری آئی۔ پچھلی کیتی ساری ردیے، اگلا اکو حکم چلایا۔ اُس دی پیئے ساچی ڈنڈیے، جو ڈنڈا نام رہیا دکھایا۔ جگ چو کڑی دی تٹی گنڈھیے، اگے توڑ سکے کوئے نہ رانی۔ سچ پیار اکو ونڈیے، وست اموک اک دکھایا۔ نار بنے کوئی نہ رنڈیے، رنڈیا دینا جگت گوائیا۔ پُرکھ اکال نال ہنڈھیے، جو آد جگاد سچا ماہیا۔ وست اکو اوہو منگیے، جو ہر گھٹ دے سمجھایا۔ سچ دوار چل کے لنگھئے، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائی۔ مہربان دی دھار نکھی، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے دھیان لگایا۔ جس دی کھیل جان وچ نئی، سمجھن وچ وڈیوں وڈی سمجھ کسے نہ آئی۔ پیر پیغمبر وگر اوتارو سادھو سنتو پچھلے لیکھ اُس دے دیکھئے بن کے سخی، جس سخی وچوں سکھیا اکو نظری آئی۔ جس دی گوہند ہتھ پھری چٹھی، ماچھوواڑا یاد کرائیا۔ بن قلم شاہی لکھی، بن کاغذ دتی پھڑایا۔ کوئی سمجھ نہ سکیا مُنی رکی، سادھ سنت سار کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر رہیا اُٹھایا۔ گر اوتار کہن پیر پیغمبر اوہ آئی اگی، جس نوں صدی بیس وڈیایا۔ جس دی کھیل پر بھ آپ نجٹھی، دوجا سنگ نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو اکھراں وچ سمجھایا۔ دو اکھر بنے نراکھر، آخر اپنی کھیل کرائیندا۔ جس دی دھار سب توں وکھر، وکھری کار کمایندا۔ جس دا سندیشہ اگمی پتر، پاتی روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان کھیل کھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن چلو چلیے اُس دوار، دروازہ جس دا اکو نظری آئی۔ جا کے

وِیکھئے کھیل سچّی سرکار، شہنشاہ کی کی کار کماںیا۔ دُور دُراڑے جاییے پندھ مار، منزل اپنی آپ مُکائییا۔ نیتز کھول وِیکھئے اگھاڑ، اکھیاں نال اکھ ملائییا۔ اگے سوہنے دِسن لال، جنہاں لاڑی مَوّت دتی دُرکائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سہیلا اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آئے در، دُوروں وِیکھ خوشی منائییا۔ چار جُگ دا دِتا ور، ساڈا پورا آپ کرائیا۔ بھگت بھگوت لئے پھڑ، وِچھڑے لئے ملائییا۔ سچ دوارے مندر چڑھ، سوہنا ناد سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کماںیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن وِیکھی اگّی، اگّی اگّیاں وِچوں اِکو نظری آئییا۔ جس دی گوہند لکھ کے گیا وِیہ سو اگّی مَتی، مَتر پیارا بے پرواہیا۔ تِس دی جوت نِزالی اِکو ڈٹھی، سچ دوارے سوہا پائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وِیکھن آئے اگّی سِکھ، اگّی اگّیاں دھیان لگائییا۔ پر بھ تیرے ہتھ جِٹ، ہار سب نوں رہیا دکھائییا۔ ساڈی پوری ہوئی سِک، پچھلی ترشنا میٹ مٹائییا۔ اپنا کیتا لیا نَجھ، دُوجا سَنگ نہ کوئے رکھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کماںیا۔ سری بھگوان کہے گر اوتارو، اگے ہو کے درشن لو پائییا۔ وِیکھو گر کُھ گر سِکھ سچّے جنہاں میلا دُھر دربارو، دُھر دی ساچی بنت بنائییا۔ ساچے رنگاں نال کیتے آپ شنگارو، سیس جگدیس چھتر جُھلاییا۔ ایہہ گوہند والا کریا اوہ وِہارو، جس دی سمجھ کوئے نہ پائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائییا۔ گر اوتار کہن پر بھ سانوں نہیں کوئی علم، تیری سمجھ کوئے نہ پائییا۔ پیر پیغمبر کہن ساڈی اُمت پیوے چلم، حُقہ نڑی ہتھ رکھائییا۔ گوہند کہے میرے سِکھاں دی وِیکھو سچّی فِلم، جس دا فیصلہ انتم دِتا کرائیا۔ پُرکھ اکال آیا ملن، ملنی سچ دوار کرائیا۔ ایہہ لاڑے سوہنے اوس دھاروں تِلکن، جس دا مالک اک اکھوائیا۔ لکھ چوڑا سی رہے نہ کوئی تِلکن، ساچے مارگ دِتے لگائییا۔ جیو جنت سارے وِلکن، چاروں گُنٹ اپنے نیتز نیناں نیر وہائییا۔ گوہند ہیرے سارے لِشکن، پُرکھ اکال رنگ چڑھائییا۔ جدھر وِیکھو اِکو چہے دِسن، شتّری براہمن شوڈر وِیش ونڈ نہ کوئے ونڈائییا۔ کوڑ گُڑیارے سارے پٹن، ہو کے وِچ بھری لوکائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی رہیا کماںیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتز رہے تک، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائییا۔ سب دا اِکو جہا حق، وڈا چھوٹا نظر کوئے نہ آئییا۔ وِیہ سو اگّی بکرمی اوہ بوٹا گیا پک، جس دی گوہند جڑ لگائییا۔ اوہ وِکیا اِکو ہٹ، قیمت کرتا آپے پائییا۔ اندر وڑ کے دِتا رس، باہروں دُرمت

میل دھوایا۔ بھگون ہو کے گاؤں جس، شہنشاہ ہو کے سیو کماںیا۔ مہربان ہو کے آیا نٹھ، دیاوان ہو کے دیکھے چائیں چانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر و انج ویکھو اوہ اکھ، جس دی مسل گئے بنایا۔ تئیں میتھوں نہ ہوئے وکھ، میں دکھرا بھگت رہن نہ دینا رانیا۔ میرے کول اکو دیکھن دی اکھ، دوجی اکھ نہ کوئے بنایا۔ جو گوبند گیا دس، گھر گھر حکم سنانیا۔ میں ہو کے اوہدے وس، گھر گھر اپنا پھیرا پانیا۔ جے من کر کے جاؤنس، آتم کر کے لواں بلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا اک سرنانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہوئے خوش، خوشیاں حال سنانیا۔ پاربرہم اسیں ہو گئے چپ، تیری کھیل بے پرواہیا۔ کیوں اینہاں ول کیتا رخ، جو ستمکھ ایہتے نظری آنیا۔ توں بن پیو جن بھگت بنائے پُت، اچرج ریت چلایا۔ بن سدیاں بچھیاں گودی لئے چک، سوہنی سیج سہانیا۔ دروہی خدا دی ہن نہیں کوئی لک، پڑدا اوہلا دتا اٹھانیا۔ جگ چوکڑی دی ساڈی مٹی بھکھ، ترشنا دتی گوانیا۔ تیرے پیار اندر ہن کوئی نہ جاوے رُک، ہر جن بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن توں ول تیرا نظر کسے نہ آنیا۔ جگ چوکڑی رہوں چھلیا، اچھل چھل اپنا کھیل کرائیا۔ اسیں ہن دیکھن آئے تیرا چولا چوراسی کلیاں، جو ست رنگ دتا رنگانیا۔ کوئی اٹھے لیاوے گر کھ بلیا، پر بھ تن دیوے جھہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ تیرا تکیے چوراسی چولا، جس چولا دتا بدلائیا۔ جس پڑدا لاہیا اوہلا، لگوں کھیل جناںیا۔ جس بھگتاں مل کے گایا ڈھولا، سوہنگ ناد وجانیا۔ جو سرگن بن وچولا، نرگن ویکھ وکھانیا۔ جو دو جہاناں بن کے تولا، ساچا کنڈا نام ہتھ اٹھانیا۔ اوہو مل گیا اکو مولا، جو ہر گھٹ نظری آنیا۔ جس داروپ رکھ رنگ نظر نہ آئے کوئی سولا، چٹّی دھار نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں اگی دی اڈیک، سارے بہہ بہہ وقت لنگھانیا۔ چوداں صدیاں مار دے رہے چپک، چوداں طبق دتی دھانیا۔ گر اوتار بن کے نیکن نیک، نج نیز دھیان لگانیا۔ کون ویلا سمر تھ سوامی سب دے آئے نیچ، سانجھا ڈیرہ اک لگانیا۔ انتر آتم لئے جیت، پر ماتم خوشی منانیا۔ اکو وار سب دے اُتے کر بختیش، بخشش اپنی نال رلانیا۔ اپنے تاج دھر کے سیس، سیس سب دے اپنے سیس لکانیا۔ ایہو اکو اک جگدیش، جس دی گوبند اوٹ تکانیا۔ دھر درگا ہی دھر دا میت، گھر آیا بے پرواہیا۔ گر کھان نوں دے نزدیک،

بے کُھ پندھ نہ کوئے چُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں دیکھیا تیرا دلی تخت، تخت نواسی اک اکھوایا۔ اسیں نیا تیرا حکم سخت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ تُوں پریمیاں دا پریمی، تُوں ظالماں اُتے سخت، سوہنا تھم ورتایا۔ نین تکتیاں آیا اوہ وقت، جس دا بیٹھے دھیان لگایا۔ تیرے بھگتاں دی جگت نال لگی شرط، سنسے وچ لوکایا۔ پندراں کتک کوئی نہ ہویا غرق، طعنے دے سناپا۔ گوہند اٹھ کے کہا نہیں رہیا کوئی فرق، بن گر کھیاں جن بھگتاں ساچے در کوئی نہ جاپا۔ لکھ چوراسی پے گئی کُنجھی نرک، اگے سکے نہ کوئے بچاپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن دلی نواسی، تیرا نواس سمجھ کوئے نہ پاپا۔ سرشٹ سبائی کرے ہاسی، تیری ہستی وچ نہ کوئے سناپا۔ تیری کھیل پر بھ ابناشی، خالق خلق کون وڈیائی۔ منزل دے نہ کوئی گھاٹی، رہبر پندھ نہ کوئے مکاپا۔ سندیسہ دیوے نہ کوئی پاتی، سُنسہرا سچ نہ کوئے سناپا۔ گر اوتار سارے گئے آکھی، ویہہ سو اگلی بکرمی کھیل ورتایا۔ تھوڑھی تھوڑی جنہاں بھاکھی، بھاکھیا گئے سمجھاپا۔ پر بھ دی کھیل کسے نہ واچی، واچن والا نظر کسے نہ آپا۔ دو جہاناں جو دیونہارا باقی، لیکھا اپنے ہتھ رکھاپا۔ تتاں وچوں تت نہ متاں وچوں مت نہ جاتی، راجاں وچوں راج نظر نہ آپا۔ جے دیکھو تے ساکھیاں، سوہنی دھار بندھاپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانپا۔ دلی تخت دا سُن لو حال، ہر کرتا آپ جنائندا۔ سرشٹ سبائی کھادھا کال، کل نظر کوئے نہ آئندا۔ لیکھا جانے دین دیال، دوجا سمجھ کوئے نہ پائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا آپ وکھائندا۔ پورب لہنا دلی دربار، دُھر درباری آپ وکھاپا۔ ویہہ سو اگلی بکرمی دا سچ وبار، ہاڑ ستاراں دے سمجھاپا۔ راشٹری نہ رہیا یار، راجندر نظر کوئے نہ آپا۔ نہرو ہو کے انت خوار، چرن ڈگا دُھر دے جاپا۔ اُنگی پھڑ کے دتا وکھال، چاروں کُنٹ بھوایا۔ بن بھگت دوارے دوجی دے نہ کوئی دھرمسال، ساچا گھر نظر کوئے نہ آپا۔ اٹھو دیکھو گر کُھ شاہ بنے کنگال، جنہاں شہنشاہ اپنا رنگ رنگاپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ وڈیائی۔ پنڈت کہے راجندر پرساد، واسطہ گل وچ پاپا۔ ساڈی ایس اگے فریاد، جس انت سر دتا ہتھ لگاپا۔ ویہہ سو اٹھاراں دی اوہو یاد، پہلی چیتز نظری آپا۔ چھڈ کے گئے جگت دا راج، شہنشاہ اگے سپس نوایا۔ جس دا آد جگاد گر اوتار پیر پیغمبر سماج، لکھ چوراسی جیو جنت

سیوک رُپ دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیآ۔ الفی کہے سُن جن بھگت، سچ دیاں سُنائیآ۔ کوئی وڈیائی نہیں وِچ جگت، کوٹن کوٹ گدیاں گئے ہنڈھائیآ۔ برہمنڈ کھنڈ جس دا تگن درس، سو تہاڈی حرص مٹائیآ۔ اِس دے چرناں ہیٹھ کوٹن عرش، فرش بیٹھے سیس نوئیآ۔ ایہہ لکھ چوڑا سی دلی دواریاں دا مردانہ بن کے بیٹھا مرد، سورپیر اک اکھوائیآ۔ اِس دا کھیل اگئی اچرج، اچرج ریتی رہیا دکھائیآ۔ جس نے کلج پٹھی کرنی نرد، سنجگ دھار چلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیآ۔ گوہند کہے میں دساں اوہ، جیہڑا لیکھ نہ کوئے لکھائیآ۔ جس ویلے میرا میرے نال گیا چھوہ، سوہنا اپنے وِچ ملائیآ۔ میں اوسے ورگا گیا ہو، دوجا فرق رہیا نہ رائیآ۔ جن بھگتاں لے کے آیا ڈھو آ ڈھو، دُھر دی وست جھولی پائیآ۔ سچ دوارے ساچی کراں لو، پرکاش پرکاش نال رُشنائیآ۔ پریم پیار دا پا کے موہ، مَجّت اِکو اک جُڑائیآ۔ جن بھگتو تہاڈی وست کوئی نہ سکے کھوہ، دوجا لین والا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ دلی تخت دا ایکا مالک، گہر گمبھیر اکھوائیندا۔ پرَم پُرکھ پر ماتم خالق، خلق اپنی دھار پرگٹائیندا۔ نہ کوئی نندرا دے آلس، جوتی جاتا ڈمگائیندا۔ نرگن سرگن بن کے ثالث، سوہنی سیو کمائیندا۔ ایہہ گوہند لکھی پوری عبارت، حرف حروف ویکھ دکھائیندا۔ کلج کوڑی رہن نہ دیوے شرارت، شرع نانا توڑ تڑائیندا۔ گرگمھاں رکھی اِکو ڈھارس، آتم پر ماتم جوڑ جُڑائیندا۔ سچ بچھو تئیں سارے بن گئے پارس، پارس تہاڈے چرناں وِچ بہہ بہہ سیس جھکائیندا۔ ہُن لوڑ نہیں رہی کسے دی مٹگنی پئے سفارش، شاستر سمرت وید پُران تہاڈا راہ ٹکائیندا۔ کسے دوارے نہ دینی آڑھت، محسُول والا محسُول نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے نال ملائیندا۔ گوہند کہے میلا ملا سدھا، ایہو تیری وڈیائیآ۔ اِکیاں نال اِکی مل کے پایا گدھا، سوہنی جوڑی جگت جُڑائیآ۔ میں نہ جاناں تیرا بھگت وڈا کڈا، جو جگت دوارے بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ اینہاں دا سب توں وڈا حصّہ، جو باہر بیٹھے سیو کمائیآ۔ اندر والیاں دا سب توں سوہنا قصّہ، قِسمت سب دی دتی بدلائیآ۔ گر سکھو بچھلا یاد کرو نہ بچھا، آگے میلا بے پرواہیآ۔ تہاڈے ملن دی ایس نوں کھچا، جو دُور دُراڈا چل کے آیا ماہیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سانجھا یار اک اکھوائیآ۔ گوہند کہے تُوں یار سانجھا، سجنناں میل ملائیندا۔ پیر پیغمبر تیتوں گاندا، تیرا راگ سُنائیندا۔ جگ جگنت تھکا ماندا، آسن بہہ بہہ ایہو دھیان لگائیندا۔ کلج جیو

تیتھوں شرمندا، نیتز درس کوئے نہ پائیندا۔ تیری بولی دس نہ سکے پاندھا، حساب کتاب کم کسے نہ آئیندا۔ میں ویکھیا روداس جو جتیاں لائے گانڈھا، ٹٹی نال جوڑ جڑائیندا۔ ایہہ سارا وسدا آند گوانڈھا، بیٹھا نظری آئیندا۔ تیرا نام اک دھیاندا، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ گوہند کہے پرہہ وکھال گرسکھ، جنہاں تیری ملے وڈیایا۔ اٹھ بچے ویکھ پت، سچ دیاں سمجھایا۔ میں وسیا انہاں چت، ابناشی ہو کے ڈیرہ لایا۔ سوہنے دھر درگا ہی پت، پوت سپوتا گود سہایا۔ توں لیکھا گیا لکھ، میں سوہنی بنت بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ گوہند ویکھ اپنے لال، ہر لالن آپ رنگائیندا۔ لکھ چوڑا سی وچوں بھال، گھر ساچے سچ سہائیندا۔ جنہاں اندر وچے تال، سوہنا راگ لائیندا۔ آپے ویکھے مریداں حال، مرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ پھل لگا ساچے ڈال، پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ ایہہ رہے نہیں کنگال، شہنشاہ اپنی گود سہائیندا۔ تیرا پورا کیتا سوال، سوہنی بنت وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیندا۔ گوہند ویکھ اپنے سوریر، بیرتا رہے جنایا۔ جنہاں نوں ہر دے لگا تیر، نشان اکو اک جنایا۔ تنہاں پُرکھ اکال میلا اخیر، آخر تیرا جوڑ جڑایا۔ سچ دوار دے کے دھیر، دھیرج اپنا نام دوائیا۔ اینہاں دی چار جگ رہے تصویر، روپ انوپ دے وکھایا۔ بنے شہنشاہ شاہ حقیر، فقر فقیر گلے لگایا۔ چل کے آیا دھر داپیر، پروردگار پھیرا پائیا۔ جس دے سچ دوارے آکے وشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر کڈھن لکیر، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دوئے جوڑ کرن نمسکار، ہر کرتا آپ سناپا۔ میرے بھگت خبردار، سوہنا لحم اک درڑایا۔ نہ کوئی تیر نہ کوئی تلوار، سچ ہتھیار اک وکھایا۔ جس دا اندرے اندر وہار، باہروں سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ سب دا جھکیا اکو سر، سروتے گھولی گھول گھمایا۔ پرہہ تیری مل گئی دھر، دھر دی وجی ودھایا۔ اٹا گیرا گیا گڑ، چار گنٹ بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گوہند کہے مینوں آوے ہاسا، خوشیاں نال جنائیندا۔ اچرج تیرا ویکھاں تماشا، پرہہ پُرکھ تیرا نور نظری آئیندا۔ بھگتاں اندر تیرا واسا، آتم ساچے ڈیرہ لائیندا۔ ساچا نور کرے پرکاشا، جوتی جوت ڈمگائیندا۔ تیری کسے سمجھ نہ آئی بھاشا، چوڑاں و دیا راگ جگت لائیندا۔ تیرا لیکھا اُپر آکاشا، پر تھمی دھرت

دھول آپ سمجھائیندا۔ میں گوہند تیرا داسا، پُوت ہو کے سیو کمائیندا۔ تُوں میری پوری کیتی آسا، میں خوشیاں گیت الائیندا۔ میٹوں تیرے اُتے بھروسا، تیرا بھروسا بھگتاں سرب سمجھائیندا۔ ایہہ پرَم پُرکھ دُھر دا دیوے سا تھا، اَدھو چکار نہ کسے اٹکائیندا۔ تئیں منّ لو اِکو آکھا، اکھیاں وچوں اکھیاں آپ ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ چکائیندا۔ گوہند کہے میں ویکھ کے سنگت، خوشیاں وچ سائیا۔ جنہاں دے مستک اِکو رنگت، کروٹ سارے گئے بدلایا۔ پھیر کسے دے نہیں بندے منگت، منگیا داتا بے پرواہیا۔ گھر بیٹھیاں مل گیا پنڈت، ساچی وِ دیا گیا پڑھایا۔ لہنا چک گیا جیرج انڈج، اُتہج سیج ڈیرہ ڈھایا۔ سارے بن کے اِکو سنگت، چار ورن خوشی منایا۔ سچ پریم پیار وکھائے دُھر دی پنکٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا چکایا تھاؤں تھانیا۔ گوہند کہے میں اُٹھ کے تٹاں، نیتز نین نین اُٹھایا۔ گرکھ ویکھ کدے نہ اکاں، چاروں کُنٹ پھراں چائیں چائیا۔ بچھلا حال دساں، بول بول سمجھایا۔ ہُن پھیر کدی نہ نساں، سرے والا پھیر کدے نہ کرے جدایا۔ پریم پریتی اندر وساں، فیصلہ دُھر دا دیاں کرایا۔ تیری پریتی اندر ڈھٹھاں، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ بچھلیاں سب دیاں ویکھاں وٹاں، ذات پات رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ گوہند کہے میں تگے سکھ، سکھی اِکو نظری آیا۔ جنہاں پر بھو ملن دی سک، انتر بیٹھے دھیان لگایا۔ اوہناں بلدی ویکھی بچھ، پر بھ بھکھیا رہیا ورتایا۔ سچ دوارے لیاندے کچھ، در دروازے آپ لگھایا۔ نرگن اندر ہو کے وڑیا وچ، سرگن دیوے مان وڈایا۔ گوہند ملیا پتا پُرکھ اکال کرے ہت، ہرجن ساچے جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ گوہند کہے میرے اندر خُماری، ساچی سچ جنایا۔ جنہاں جوت ملی نرنکاری، نرگن داتا بے پرواہیا۔ میری اوہناں نال یاری، جو سجن چل کے آئے اپنا پنڈھ مکایا۔ داعوے نال آگے رہن نہ دیاں خواری، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ میری اوہ کپی یاری، جس نوں سکے نہ کوئے تڑایا۔ ایہتھے اوتھے بن پیاری، محلا دساں بے پرواہیا۔ جگت بھگتی تھادی پنہاری، تھادے در تے سیو کمایا۔ تھادے اندر وڑ کے پھیری بہاری، کوڑا کرکٹ کوڑا باہر دتا کڈھایا۔ تئیں بن کے سوہنی ناری، پُرکھ اکال اِکو لیا پرنا یا۔ گر سکھ کوئی نہ رہے کنیا کواری، سچ سُنجنی اِک ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان خوشی منایا۔ پیر پیغمبر کر کے سجدہ، دوئے

دوئے سیس نواںیا۔ اسماں پینڈا ویکھیا مکدا، در تیرے درشن پانیا۔ جگ چوکڑی سب دی جڑ پٹدا، گر اوتار کوئے رہن نہ پانیا۔ جن بھگتاں سری بھگوان ہو کے بچھدا، مہربان ہو کے اپنی گود اٹھانیا۔ سچ ویکھیا ناتا جڑیا پیو پت دا، موسیٰ عیسیٰ نیناں نیر وہانیا۔ توں پروردگار ملیا جیہڑا کدی نہ رُسد، رُسیاں لئیں منانیا۔ ایسے کر کے سیس تیرے آگے جھکدا، دھوڑی لگا خاک رمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دا دینا چکانیا۔ اوتار کہن توں دُھر اوتاری، سد اکو نظری آمیندا۔ تیرا محل ویکھی مناری، بھو ابھید کوئے نہ پانیندا۔ تیرا لیکھا ناڑی ناڑی، بہتر ناڑی کھوج کھوجانیندا۔ اسیں ہوئے حیران ویکھ کے ویہ سو اگلی ہاڑی، ہاڑا کڈھ کے سرب واسطہ پانیندا۔ تیرے ہتھ سرب مختاری، توں مفت اپنا نام ورتانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت دوارے کھیل وکھانیندا۔ بھگت دوارا اندر لنگھ، ساچی کھیل وکھانیا۔ گرکھیاں دے اندر سوہنا پلنگ، ہر ساچی سچ بنانیا۔ پریم پریتی دے کے اند، اند اکو دتا وکھانیا۔ پیر پیغمبر ویکھو گجری چند، جس دا چند چو دھویں کرے رُشنانیا۔ اوس دے بچھے کوئی نہ مارے پندھ، جیہڑا لبھیاں لبھ سکے کوئے نہ رانیا۔ اوہ گرکھیاں نال پاوے اپنی گنڈھ، ناتا دُھر دا جوڑ جڑانیا۔ جن بھگتاں ویکھو پئی ٹھنڈ، سیتل دھار اک درسانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیانیا۔ گوہند کہے ایہہ اگلی سر بدھے دستار، دوست پر بھ دے نظری آئیا۔ دھن دھن توں میری سنی پکار، پت پر میثور دیا کمائیا۔ میں تیرا ستھر ہنڈھایا یار، توں میری سچ ہنڈھانیا۔ میں گرکھیاں اندر سوواں پیر سپار، سوہنے آسن ڈیرہ لائیا۔ اوتھے گا گا اگلی وار، گر اوتار سنانیا۔ گرکھ میں تیرا توں میرا یار، یاری سب دے نالوں تڑانیا۔ ایہہ پھیر نہیں لبھنی بہار، نو سو چرانویں چوکڑی جگ بیٹھے نیناں نیر وہانیا۔ ویہہ سو اگلی دا ایہہ دلی دربار، جس دربار اندر کو جھے مکے غریب نمانے سارے دتے ترانیا۔ جس نوں سزا دیوے نہ کوئی کر گرفتار، رائے دھرم نہ بندھن پانیا۔ سو گرکھو تہاڈا سچا جیکار، نعرہ اکو اک لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دے مان وڈیانیا۔ گوہند کہے اکیاں رنگ انوکھا، وکھری کھیل کھلایا۔ میں پڑھنا نہیں ہن پوتھا، کوڑی کریا دتی مٹانیا۔ میں کوک کے دساں جن بھگتاں ایہہ مارگ دتا سوکھا، ریتی ست بنانیا۔ میں ایسے کر کے دس کے گیا پُرکھ اکال دیوے موقع، مہربان ہو کے پھیرا پانیا۔ او پنڈیو پھیر پوچنا پئے نہ چونکا، گوہر ہتھ نہ کوئے اٹھانیا۔ لبھنا پئے نہ پٹنا پونٹا، گھر بیٹھا

بے پرواہیا۔ جس نے ڈھنیا لایا ڈھونکا، اپنی اکھ کھلایا۔ سو پھرے گرکھاں وچ آپ نال شونفا، شوقین ہو کے پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال نال میرا اقرار گوہند کدے نہ جاوے اومتا، اونترا رُپ نہ کوئے وٹایا۔ بن میرے پرساد پُرکھ اکال کسے نہ پہنچا، جس چاہواں دیواں سچ وڈیایا۔ میں باہروں پھڑ کے پونچا، اندر وڑ کے گلوکڑی لئی پائیا۔ میتوں لین نہ دیوے ہوکا، ہو کے وچ مرے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا اک اھوایا۔ گوہند کہے اگی چنگی، چنگی طرح بنایا۔ جس دے چرن دھوئے جمن گوداوری سُرستی مات گنگی، گنگا ساگر ہتھ اٹھایا۔ پائے چیتھر پیریں آوے نگی، اپنا پنندھ مُکایا۔ میں سوانی بن کے سیس نہ واہی کنگھی، نیز کجلا دھار نہ کوئے دکھایا۔ سوہنی تن نہ پائی انگی، سالو سچ نہ کوئے رنگایا۔ امرت دھار نہ دے ٹھنڈی، اگنی تت تپایا۔ نالے روواں نالے گرلاواں میں بھگون بناں رنڈی، کنت سہاگی نظر کوئے نہ آیا۔ اوہ پندراں کنگ بیٹھ میری کندھی، چٹی چادر تیج وچھایا۔ میں اوسے ویلے منگ منگی، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جے براہمن دالیکھا ہندا نہ وچ پکھنڈی، پرہ کرپا کر کے آوندا اودوں ماہیا۔ میں بکرمن بھاگاں مندی، بیٹھی رہی راہ تکایا۔ اچ رت سہنجی لگی چنگی، ویہہ سو اگی بکرمی خوشی منایا۔ جن بھگتاں ملیا سورا سربنگی، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ویکھنہارا اندر وڑیا نظر کسے نہ آیا۔ گنگا کہے سُن جمن بھین، سُرستی تیتوں دیاں سمجھایا۔ گوداوری کی آئی کہن، اپنا بول الاپیا۔ جنہاں ملے پرہ اکو سین، سجن بے پرواہیا۔ اوس دے درتے پائیے وین، نیز تین نیر دہایا۔ سانوں کوئی نہ آیا لین، دُھر دا لاڑا رُپ وٹایا۔ ناتاٹ گیا سجن سین، ساک رُپ نہ کوئے دکھایا۔ کلج کوڑے سادھ سنت ساڈے اُتے بہن، ننگے رہے تاریاں لایا۔ ساڈے کوئے نہ سُنے وین، کھلی مینڈھی نہ کوئے گندایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لیکھا دے مُکایا۔ آوَرل کے چاروں سخیاں، ہر سچا سچ درڑائیندا۔ میرے بھگتاں ویکھو اکیاں، جنہاں اپنی دیا کمانیدا۔ سچ پریم پریتی وچ رتیاں، رتی رت نہ کوئے رکھائیندا۔ ایہہ ستیاں نالوں ستیاں، ست اپنے نال جڑائیندا۔ اینہاں دا پیار نہ وکے کسے ہٹیاں، ونجارا ونج نہ کوئے دکھائیندا۔ قیمت پائے نہ تولے رتیاں، ماشا کھیل نہ کوئے کھائیندا۔ تیس ہتھ وچ پھڑ لو پکھیاں، پرہ ساچا حکم منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ ورتائیندا۔ چارے آون اگے بھج، اپنا پنندھ مُکایا۔ چرن دوارے ہیئے سچ، ملے مان

وڈیاں۔ درشن کریئے تیرا رنج، نیتز خوشی دکھائیا۔ پڑدا ساڈا لینا کج، پر بھو اوٹ نکائیا۔ سانوں دسنا ساچا چچ، ساچی سکھیا درڑائیا۔ گنگا کہے میرے وچ اوہ
 منشاں دے سٹ سٹ ہڈ، میرا اپنا روپ دتا گوائیا۔ میں اودوں دی ہو گئی اینہاں نالوں اڈ، جس ویلے رشی کیش گوردھن دتی مان وڈیائیا۔ پندھ نگدیاں
 نگدیاں ہن لہجی حد، حدود دتی ڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لہنا دے مکائیا۔ گنگا جمناسرستی گوداوری میٹ حدود، حد بھگت دوارا
 نظری آئی۔ آگے تھانوں ملاواں اینہاں نال ضرور، جو بیٹھے آسن لائیا۔ اینہاں اندر پر بھ دا نور، باہروں پنج تت وڈیائیا۔ اینہاں دے چرن دھووو ضرور،
 ساچی سیوا اک سمجھائی۔ ایہہ اکیاں دا سوہنا پور، پر بھ بھریا بے پرواہیا۔ میں انہاں پچھے ہو کے مجبور، نرگن روپ ویس وٹائی۔ جن بھگتاں کرپا تھادے
 بخشاں سرب قصور، کسر کوئے رہن نہ پائیا۔ اوہ دُور دُور نہیں نیڑے آیا جو وسے دُور، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ جے اندر رکھیا غرور، دیواں باہر کڈھائی۔
 چارے کہن اسیں مشکور، ساڈی مشکل دے چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ اگی اگی چرن دوویں لو رکھ، سوہنا
 آسن لائیا۔ گنگا گوداوری سرستی آئیاں نس، اپنا پندھ مکائیا۔ پر بھو دے چرناں دا لے کے رس، مستک ٹکا لائیا۔ گنگا ساگر لے کے ہتھ، اپنا لہنگا لیا کسائی۔
 نیوی ویکھن ہوئی اکھ، جن بھگتاں کھ نکائی۔ اینہاں دے کس طرح ہو گیا وس، وڈا داتا بے پرواہیا۔ ساڈے کولوں آیا بھج، بچھا دے نہ کھ دکھائی۔
 اسیں سیوا کریئے، نک ہوئے ساڈے نتھ، بلاکاں والی ڈوری تند بندھائی۔ دے وڈیائی پُرکھ سمرتھ، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ گنگا کہے میں بڑی چھیتی دیکھے
 اندر گاؤندے ایہدا جس، باہروں بیٹھے چوکنڈا لائیا۔ جمن کہے میں چرنی جاواں ڈھٹھ، اپنا مان مٹائی۔ گوداوری کہے میںٹوں اوہو گوہند دا دے اکھ، جس
 اکھ وچوں اپنا کٹھا روپ درسائی۔ سرستی کہے میں اوسے اندر گئی وس، جو واسطہ اپنے نال رکھائی۔ پریم پریتی اندر پھس، پچھلی پھاسی دتی کٹائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائی۔ گنگا کہے اٹھو پھڑو پانی، نیر نیراں وچوں نظری آئی۔ جس دی پنڈت پاندھے میرے تٹاں اُتے بہہ
 کے پڑھدے بانی، اوانگ سوہنگ تتو سوہا کہہ کے جھٹ لنگھائی۔ سو آیا شاہ سلطانی، شہنشاہ دھر درگاہیا۔ جن بھگتاں دا لیکھا جیو پرانی، آتم پر ماتم میل
 ملائی۔ ایہہ سوہنا لہھا دھر دا ہانی، ہانی ہانیاں نال رکھائی۔ ساڈی بھلے ترل جوانی، جو بن رتی اپنے انگ لگائی۔ در بھیئے اک نمائی، نال نمائیاں دیوے آپ

وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر در گاہیا۔ گنگا گوداوری کہے جن بھگتاں چرن دھوتے، سوہنا نیر وہاںیا۔ اینہاں نال ملے سوہنے مَوَے، مَکِیا پندھ جُداںیا۔ سُنے دُھر دے سچ سلو کے، ڈھولا اِکو گائیا۔ اینہاں دے پیئڈے ویکھے سوکھے، سوہنا جھٹ لنگھائیا۔ اینہاں نوں پڑھنے پئے نہ پوتھے، پُستک بغل نہ کوئے کُائیا۔ کسے رکھنے پئے نہ روضے، فاقیاں وِچ نہ جان گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دتی مان وڈیاںیا۔ سچ وڈیائی ویکھاں دیندا، دِیانِدھ دِیا کماںیا۔ جس نے بھگتاں دتا نیندا، گھر سدے چائیں چائیا۔ اوہ سہاوے سُنہنجی سیجا، سوہنا آسن لائیا۔ نام سندیسہ اِکو بھیجا، بھجن بندگی اِک درڑاںیا۔ آون جاون چُکایا لیکھا، لکھت اپنے ہتھ رکھائیا۔ پرگٹ ہو کے ماجھے دیسا، سمبل سوہنی رُت سہائیا۔ نر نرائن بن نریشا، شہنشاہ اِک اکھوائیا۔ کل کلکی دھریا بھسیا، نہکُنک وِجی ودھائیا۔ ویہہ سو اِکی کھیلے کھیڈاں، کھیڈنہارا اپنے ہتھ رکھے وڈیاںیا۔ جس دا گرکھ پھڑیا نیزہ، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ جس دا ڈلے نال لیکھا، توڑیدار بندوک جناںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ہر رگھرائیا۔ چارے کہن لہنا ویکھا مَکِیا، خوشیاں حال سناںیا۔ جن بھگتاں آ کے پُچھیا، پُچھلی گل سمجھائیا۔ پھڑ باہوں گودی چُکِیا، چک چک گلے لگائیا۔ اینہاں پُچھلا پیئڈا اِکے تک مَکِیا، جتھوں تک سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، اپنے نشانے کدے نہ اُکِیا، لا کے نشانہ تیر اِگم چلاںیا۔

☆ ۱۸ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی دربار وِچ جیٹھووال ☆

میس اِکیسا کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا آپ کرانیدا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں شبد سندیسہ جو گیا دس، واک بھوکھت درڑانیدا۔ سَنجگ تریتا دواپر کلجگ چلا کے گیا رتھ، رتھوا ہی ہو کے کھیل کھلانیدا۔ انتم نرگن جوت کر پرگٹ، جوتی جاتا ویس وٹانیدا۔ سچ دوارے جن بھگتاں کھول اکھ، نچ نیز پڑا لاہندا۔ سرن سرنائی دُھر دی سد، صدا اپنا نام سنانیدا۔ کلجگ کوڑی کریا مٹے حد، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ بن مکے کعبیوں کرائے جج، کایا جُجرہ اِک سہانیدا۔ شبد اناد وجائے ند، دُھن آتمک راگ الانیدا۔ کوڑی کریا وچوں کڈھ، در ساچے میل ملائیندا۔ چار ورن بنا کے وِشوید، ساچی سکھیا اِک

سمجھائیندا۔ دین مذہب ذات پات دی کئی حد، شرع شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی آپ کمائیندا۔ ویہہ سو اگی کھیل اخیر، ہر کرتا آپ کرائیا۔ دو جہاناں کٹ شرع زنجیر، شخصیت اکو دئے سمجھائیا۔ سچ درسائے اگئی تصویر، تصور بن کے بے پرواہیا۔ جوتی جلوہ نور پرگٹائے دھر دا پیر، پروردگار پھیرا پائیا۔ جس دی کاغذ قلم شاہی نال مار دے گئے لکیر، اکھراں ہندسیاں وچ ونڈ ونڈائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر بندے گئے تدبیر، ساچی سکھیا اکو اک سمجھائیا۔ سو کرتا کریم قادر کرے کھیل بن سریر، بے نظیر دھار چلائی۔ داتا جودھا بن کے سور پیر، بے پرواہ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ویہہ سو اگی ساچی سکھیا، ہر کرتا آپ درڑائیندا۔ گر اوتاراں بھوکھت لکھیا، لیکھا اتم پور وکھائیندا۔ لکھ چوراسی دسے مٹھیا، تھر رہن کوئے نہ پائیندا۔ گوہند لیکھا اپر کاغذ چٹیا، پُرکھ اکال آپ پھڑائیندا۔ جس دا نشان کدے نہ ٹیا، آد جگاد جگ چوکڑی اکو نظری آئیندا۔ جس دا آتم کدے نہ جاوے بھٹیا، شتری براہمن شودر ویش نہ ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچی سکھیا ہر بھگونت، نرگن سرگن سرب رہیا سمجھائیا۔ آد جگاد دھر داکنت، پت پر میثور سچا ماہیا۔ وسنہارا لکھ چوراسی جیو جنت، اندج جیرج اُتبیج سیتیج رہیا سائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس بنائی بنت، پنج تت دیونہار وڈیایا۔ سو سوامی نرگن زوریر ساچا کنت، کنٹوہل اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ ویہہ سو اگی کہے موہے لگا بھاگ، بھگون دیا کمائیا۔ سچ دوارے جگیا چراغ، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ جن بھگتاں ملیا کنت سہاگ، انتر آتم لئی پرنائیا۔ جنم جنم دا دھو داغ، دُرمت میل گوائیا۔ انتر سنا سچا راگ، انحد ناد وجائیا۔ ہنس بنا پھڑ پھڑ کاگ، سوہنگ ہنسا جاپ جپائیا۔ نظری آیا رسول پاک، پروردگار نورِ الہیا۔ پت پر میثور بنیا ساک، سجن شہنشاہ اکھوائیا۔ جن بھگتاں کھول کے اندروں تاک، بحر کپائی دتی تڑائیا۔ سچ وکھایا مندر ہاٹ، گھر گھر وچ پڑدا لاہیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیا دتا گوائیا۔ آتم سیجا بھوگ بلاس، سوہنی رُترئی رُت وڈیایا۔ لہنا چکا پر تھی آکاش، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ زوریر ہو کے وسے پاس، نرکار نظری آئیا۔ چوتھے جگ پوری کرے خواہش، نو سوچرانوے چوکڑی جگ پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب داتا بے پرواہیا۔ صاحب داتا ہر داتار، دیادوان اکھوائیندا۔ سچکھنڈ

نواسی ایکنکار، اکل کل ورتائیندا۔ تھر گھر لیکھا جانے آپ اپر اپار، اپر پیر اپنی کھیل کھلائیندا۔ سَت دُلا لائے اُٹھال، شبدی شبد جگائیندا۔ وشن برہما شو ویکھ
 حال، حالت سب دی آپ بدلائیندا۔ ترے گن مایا کر بے حال، پنج تت تت گرلائیندا۔ لکھ چوڑاسی کوڑ جنجال، مایا متا سنگ نبھائیندا۔ سچ دے نہ کوئی
 دھر مسال، دھرم دوارا نظر کوئے نہ آئیندا۔ لیکھا جان گرو اوتار، پیر پیغمبر کھوج کھوجائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران پاوے سار، گیتا گیان پڑا لاہندا۔
 انجیل قرآنا دے ہلار، کھانی بانی بھو چکائیندا۔ تٹ کنارہ ویکھے ویکھنہار، سر سروور کھوج کھوجائیندا۔ جس دی صفت کردے رہے جگ چار، چارے کھانی
 چارے بانی رنگ رنگائیندا۔ جس نوں لکھ چوڑاسی مٹیا کنت بھتار، ناری روپ سرب درسائیندا۔ جس دا مندر اگم اپار، منزل ساچی سو بھاپائیندا۔ جس دا
 جُجرہ سو ہے سچ دوار، پروردگار آپ اکھوائیندا۔ روپ رکھ تے وسیا باہر، جوتی جلوہ ڈگمائیندا۔ آد جگاد کھیل اپار، جگ چو کڑی وند وندائیندا۔ کلجگ انتم سب
 دا پچھلا لاہے ادھار، گر اوتاراں پیر پیغمبراں جھولی آپ بھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اُٹھائیندا۔ پچھلا قرضہ دیوے
 لاہ، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ سچھند نواسی بن ملاح، پُرکھ ابناشی بیڑا رہیا ترائیا۔ جن بھگتاں دے کے سچ صلاح، ساچی صلاح اک سمجھایا۔ پُرکھ اکال بناؤ پتا
 ماں، ناتا توڑ جگت لوکایا۔ اکیو سمر و ساچا ناں، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ نرگن آپے پکڑے بانہہ، پتا پوت گود اُٹھایا۔ سچ دوارے بخشے
 سرب گناہ، کوڑی کرپا پندھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ ویہہ سو اگی کہے ویکھو اوتار، تینیاں سچ سنایا۔ نیر
 کھولو بھگت دوار، بھگون اکھ پر تکھ جنایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ہوو و خبردار، بے خبر خبر سنایا۔ نانک گوہند در کھڑے تیار، ترے گن بیٹھے ڈیرہ ڈھاہیا۔ خالی
 دے سے مندر مسجد شودوالے مٹھ گردوار، ساچا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ ساچا مندر سوہے نہ کوئی نرمل دیا نہ ہوئے اجیار، جوتی جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ کلجگ
 جیو رسنا پڑھ پڑھ کھانی بانی ڈھولے راگ ناداں وچ رہے اُچار، بھو ابھیدا سکے نہ کوئے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رُت سُنجنی اک
 سُنایا۔ ویہہ سو اگی بکرمی سُنجنی رُت، ہر رُتری آپ مہکائیندا۔ گر کھ بنائے ساچے سَت، ہر سنگر دیا کمائیندا۔ نرگن ہو کے رہیا بچھ، سرگن پڑا لاہندا۔
 نیواں ہو کے ویکھے جُھک، جگت ہنکار نہ کوئے جنائیندا۔ جو اندر بیٹھا لگ، سو پڑا آپ اُٹھائیندا۔ نرویر ہوئے سنمکھ، سوچھ سروپی درس دکھائیندا۔ کوڑی

کریا دیوے جڑ پٹ، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ جو سنت سہیلے گرو گرو چیلے پورب جنم گئے رُٹھ، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھاپنڈا۔ ساچی گودی لئے چک، آپ اپنے گلے
 لگائیندا۔ اوہناں اگلا پچھلا پیئدا جائے مک، پت پر میثور جس اپنے گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رت سُنہجی آپ دکھائیندا۔
 رت سُنہجی مولی جگ، پت ڈالی مات مہکائی۔ کرپا کری سورے سرگ، شہنشاہ دیا کمائی۔ بھگت بھگوان سجن لہ، گھر ساچے میل ملائی۔ کوڑی کریا بُجھائی
 اگ، ترکھا ترسنا دتی جلائی۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ، گھر ساچے جوڑ جڑائی۔ آتم سیجا چڑھیا بھج، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئی۔ دُھن وجایا اگئی ند، سُر تال
 نہ کوئے دکھائی۔ درشن دے کے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا میل ملائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا مُکائی۔ ویہہ سو اگئی بکری
 کہے لیکھا چکھا، چار جگ بیٹھے نین شرمائی۔ جن بھگتاں پیئدا مکیا، رائے دھرم نہ دے سزائی۔ چتر گپت نہ کرے بُچھیا، لیکھا سکے نہ کوئے دکھائی۔ کرپا
 کرے ابناشی اچتیا، چیتن دھار اک درڑائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ ویہہ سو اگئی کرے نظر مہر، محبوب وڈ
 گوسائیندا۔ پرگٹ ہويا داتا جودھا سور، کھر گرج اپنا نام دکھائی۔ جس دی اڈیک رہی جگ دیر، جگ چوکڑی بیٹھی دھیان لگائی۔ سوشدی پرگٹ ہويا شیر،
 شہنشاہ اپنا پھیرا پائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر حکمے اندر لئے گھیر، بچیا نظر کوئے نہ پائی۔ سب دالہنا دے نبیر، لیکھا دیوے تھاؤں تھانیا۔ دین مذہب دانہ رہے
 جھیر، ذات پات نہ کرے لڑائی۔ سچ وسائے دُھر داکھیر، کایا کھڑکی اک کھلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈائی۔ دیوے
 وڈیائی سرب سب، ہر کرتا دیا کمائیندا۔ گر مکھ گر مکھ سجن لہ، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیندا۔ نو دوارے کر کے پار حد، گھر ساچا اک سمجھائیندا۔
 دُنگھی ناڑ سکھمن ٹیڈھی جائے لنگھ، ایڑا پنگل ادھو چکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ دُھن شبد ناد پچھے جائے چھڈ، جوت زرنجن پندھ مکائیندا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ
 ابناش زور ہے سچ، سوہنی سیجا آپ ہندھائیندا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا زرنجن نور زور کر پرکاش، پر تھی آکاش پندھ مکائیندا۔ بن گوپی کاہن پائے
 راس، ساچا منڈل آپ سہائیندا۔ شبد سوامی وسے پاس، سوہنا سنگ جنائیندا۔ جن بھگتاں اک سُنہہرا جائے آکھ، دُھر دا بھيو کھلائی۔ پر م پُرکھ پر ماتما
 پروردگار سچا باپ، دُجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ جس دے کول اگئی دات، جگ چوکڑی مات ورتائیندا۔ سو کلجک انت میٹے اندھیری رات، صدی چو دھویں

ویکھ وکھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے نہ کوئے پر بھات، جوتی نور نہ کوئے چکائیندا۔ جس دی اُتجے ساری شاخ، سو شناخت کرن آپے آئیندا۔ سچ دوار
 کھول کے ہاٹ، چار ورن آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی رت آپ سہائیندا۔ ویہہ سو اگی بکرمی سچ سندیسہ، ہر کرتا آپ
 جنائیا۔ پُرکھ اکال اگتا نریشا، نر نرکار نظری آئیا۔ کلجگ انتم دھریا ویسا، جوتی جاتا نور الاہیا۔ کوئی نہ سمجھے اس دا بھسیا، بھیکھا دھاری اپنے وچ رکھے
 وڈیائیا۔ دین مذہب دار ہے نہ کوئی ٹھیکا، ذات پات ڈیرہ ڈھاپیا۔ جیواں جتناں سادھاں سنتاں کرے بدھ بیکا، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دی
 دے ٹیکا، دوجا اشٹ نہ کوئے جنائیا۔ جس دارپ نظر نہ آئے ریکھا، لیکھا جانے تھاواں تھانیا۔ لہنا چکے پیر پیغمبر مسانک ملا شینا، سعید سنگ نہ کوئے
 نبھائیا۔ پنڈت پاندھا منگے کوئی نہ بھینا، پتری کھول نہ کوئے وکھائیا۔ جگت گڑیار کوئی نہ بنے ست پُرکھ دا بیٹا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دھر سندیسہ اک درڑائیا۔ دھر سندیسہ سری بھگوان، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ ویہہ سو اگی بکرمی گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو مار دھیان، پچھلی کیتی سرب
 وکھائیندا۔ شاستر سمرت بھلیا سرب گیان، ودوان و دیا وچوں ودت نظر کوئے نہ آئیندا۔ چوداں لوک ہوئے انجان، چوداں طبق نہ کوئے سمجھائیندا۔
 شرع بدلی وچ جہان، انجیل قرآن ڈھولا کوئی نہ گائیندا۔ مصلہ حق کرے نہ کوئی بیان، سچ امام نہ کوئے منائیندا۔ ملے کسے نہ حق مقام، محبوب نظر کوئے
 نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا آپ وکھائیندا۔ نیز کھولو اوتار گر، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ لوکات ویکھو مُر، پچھلی کیتی
 سرب سمجھائیندا۔ ساچی نبھی نہ کسے توڑ، سگلا سنگ نہ کوئے جنائیندا۔ جس کریا کولوں گئے ہوڑ، کلجگ جیو پچیا نظر کوئے نہ آئیندا۔ چار گنٹ دہ وِشا گڑھ
 ہنکاری سکے نہ کوئے توڑ، من کا منکا نہ کوئے بھوایا۔ انتر آتم ملے نہ کوئی بہڑ، پرام سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ سُر ت شبد سکے نہ کوئی جوڑ، سادھ سنت کوٹن
 کوٹ بیٹھے دھیان لگائیا۔ گوہند کہہ کے گیا پُرکھ اکال ہتھ سب دی ڈور، لکھ چوراسی اپنے تند بندھائیا۔ لیکھا چکائے پنج چور، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار
 رہن نہ پائیا۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش پائے نہ کوئی شور، ترے گن مایا اپنی دھار نہ کوئے جنائیا۔ اوس صاحب دی کلجگ انتم پئی لوڑ، لوک پرلوک
 دھیان لگائیا۔ جو لیکھ چکائے مور تور، تورا مورا اکو دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار رہیا سمجھائیا۔ سچ دوار سہنجنا، سو پُرکھ

نرنجن آپ سہانیدا۔ کھیلے کھیل درد دُکھ بھے بھنجن، ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹانیدا۔ ایکنکار بن کے دُھر دا سجن، گھر ساچے میل ملائیدا۔ آد نرنجن نور پرکاش اکو رکھنا، دیک دیا نہ کوئے جگائیدا۔ اباشی کرتا گھر بہہ ساچے سجن، محل اٹل آپ وڈیائیدا۔ سری بھگوان مارگ دُھر دا دُنا، لیکھ لیکھ نہ کوئے وکھائیدا۔ پاربرہم کرے ساچی وڈنا، حصہ اپنے ہتھ رکھائیدا۔ گیت سہاگی سنائے چھندنا، دُھر دا راگ الائیدا۔ دوجا درکسے نہ منگنا، جس جن اپنی دیا کمائیدا۔ پریم پریتی چاڑھے رنگا، رنگ میٹھی کم کسے نہ آئیدا۔ آتم دیوے اک انندنا، پرماتم اپنا کھیل وکھائیدا۔ ساچا نور چڑھے چندنا، چند چاندنی ڈیرہ ڈھائیدا۔ جن بھگتاں پار کرائے کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈنا، نیکن نیکا اپنا کھیل کرائیدا۔ بھو مکائے جیرج انڈنا، اُبھج سیتج پندھ مکائیدا۔ سچی سمجھائے اکو بندنا، ڈنڈوت پرہ دے چرن وکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں آپ درڑائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تلو اکھ، کلجک انتم آپ جنائیا۔ کایا مائی بھانڈے سکھ، وست سچ نظر نہ آئیا۔ کوئی نہ جانے حقیقت حق، اٹھوتری سار کسے نہ پائیا۔ جو سنجک تریتا دواپر کلجک نت نوت مارگ گئے دس، شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن کر پڑھائیا۔ پنج تت کایا چولا چھڈ گئے نٹھ، انتم پندھ مکائیا۔ پرت کے کسے نہ دیکھیا وت، چوڈاں لوک چوڈاں طبق دین دھائیا۔ سارے کہہ کے گئے پُرکھ سمرتھ، پت پر میثور ہوئے سہائیا۔ صدی چوڈھویں ہو کے سب تول وکھ، وکھری دھار پر گٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھول کے نین، درشن اکو وار پائیا۔ بن رسنا جہوا سارے کہن، توں ہی توں تیری وڈیائیا۔ سرن سرنائی ساچی ڈھن، سیس جگدیس جھکائیا۔ توں کرتا قادر کریم ساک سین، سجن اکو اک اکھوائیا۔ ساڈا لیکھا چکا الف یے نہ پڑھے عین عین، عقل وچ نہ کوئے خدائیا۔ مذہباں وچ نہ کوئے طرفین، شرع وچ کری لڑائیا۔ کلجک انت سرشٹ سبائی ناتا تھائیا بھین، مات پت نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، ہر دھیانی آپ جنائیدا۔ تھاداسب نوں بھلیا گیان، آتم گیانی نظر کوئے نہ آئیدا۔ سچ سروور کرے نہ کوئی اشان، اٹھسٹھ تیرتھ جگت نہائیدا۔ شبد ناد سنے نہ کوئی گان، رسنا جہوا پڑھ پڑھ سادھ سنت سرب گرلائیدا۔ کسے نظر نہ آیا ایشٹ سری بھگوان، گرنٹھاں پنٹھاں سیس سرب جھکائیدا۔ جس دا لیکھا آد انت مہان، مہما اکھ کھ سمجھائیدا۔ جس دا تیر

نرالا بان، انیالا آپ چلائیندا۔ جس نوں گوہند کہا پُرکھ اکال پرتپال، ساچی سیو کمائیندا۔ جو سنت سہیلے گر گر چیلے بنائے اپنے لال، لالن اپنی گود اٹھائیندا۔
 کایا اندر ساچا مندر دکھائے دھر مسال، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیندا۔ دیا باقی جوت جگائے بے مثال، مسل بھگتاں آپ بنائیندا۔ اوتھے لیکھا چکے شاہ کنگال، وڈا
 چھوٹا نظر کوئے نہ آئیندا۔ جس مُریداں پُچھیا آکے حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ اوہ سب دا حل کرے سوال، خالی مُڑ کوئے نہ جائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان کھیل کھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پروردگار، لاشریک تیری سرنائیا۔ تُوں آد جگادی سانجھیا، عالمین تیری
 وڈیائیا۔ تیرے سجدہ کریئے سچ دوار، درگاہ ساچی سیس نواپیا۔ تیرا جلوہ نور ظہور کسے بند نہ ہووے چار دیوار، چھپر چھن نہ کوئے چھپایا۔ تیری صفت
 کرے نہ کوئی وچ سنسار، بے انت تیری وڈیائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیکے ننھے بچے لوک مات ہوئے خبردار، تیرا ڈھولا راگ الایا۔ تُوں کلیاں وچوں وسیں
 باہر، علماں والیاں دا بنے نہ کوئی یار، عالم بھو کوئے نہ پائیا۔ جس اُپر رحمت آپے کریں نرنکار، محبوب ہو کے کریں سچ پیار، کایا جُجرہ اک سمجھایا۔ طیب
 ہو کے دیکھیا بیمار، قریب ہو کے پاویں سار، عجیب اپنی کھیل کرائیا۔ تیری تعریف کرے نہ کوئے سنسار، حدیث وچ لیکھ اپار، لیکھا لیکھے وچ نہ آئیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے جناپا۔ گر اوتار پیر پیغمبر، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ تُوں سوامی سرب بھر تمبر، ہر گھٹ رہیا
 سمایا۔ جگ چوکڑی دیکھیا تیرا سوہمبر، ناری بھگت سرب پرنائیا۔ جگ چوکڑی کریا دیکھ اڈمبر، کیوں بیٹھا کھ پُچھایا۔ بھاگ دے نہ لگا کسے کندر، دُنگھی
 غار نہ کوئے رُشناپا۔ کلجک جیو رسنا کہندے وڑیئے اندر، اندر وڑ کے مندر نہ کوئے سہاپا۔ من واسنا بنھے کوئی نہ بندر، دہ دِش اٹھ اٹھ بھجے واہو داہپا۔
 بحر کپائی ٹٹے نہ جندر، ہنکاری گڑھ نہ کوئے ٹڑاپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا لیکھا دے دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سچ رسول،
 محبوب تیری سرنائیا۔ تیرا حکم سانوں قبول، حکمے وچ تیری لوکایا۔ اُمت اُمتی گئے بھول، ابھل تیری سار کسے نہ پائیا۔ نہ کوئی جانے سچ اصول، اصلیت
 نظر کسے نہ آئیا۔ رسنا جہوا ڈھولا گاؤندے فضول، فیصلہ اندر نہ کوئے کرائیا۔ جگت و دیا وچ ہو مجبور، الف یے نال کرن لڑاپا۔ اپنا جانے نہ کوئے قصور،
 کسر اعشاریئے نال جگت دین اڈاپا۔ گھر گھر کوڑی کریا پایا فتور، فتویٰ دے نہ دیوے کوئے سزایا۔ پروردگار ہووے نہ کوئے مشکور، مشکل حل نہ کوئے

کرائیا۔ دروہی خدائے دی ساڈا رہیا نہ کوئے دستور، دست نال دست نہ کوئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ مہربان میرے محبوب، عیسیٰ موسیٰ محمد دے جنائیا۔ تیرا ویکھیا اک عروج، عرشاں اُتے بیٹھا سو بھاپائیا۔ تیرا گھر سدا محفوظ، محفل اکو اک دکھائیا۔ کلجگ انتم ویکھ اپنی کوٹ، صدی چودھویں رہی گر لائیا۔ ملا شیخ مارن جھوٹھ، جھوٹھی بغل قرآن اٹھائیا۔ جگت مٹے نہ ترشنا بھوکھ، مایا متنا نہ کوئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ نرگن پھیرا پاگنی گہیر، گہر گہیر تیری سرنائیا۔ کلجگ کٹ شرع زنجیر، شریعت اپنی دے سمجھائیا۔ بھرے بھلا جگت فقیر، فقرہ حق نہ کوئے سنائیا۔ تیری نظر نہ آوے سچ تصویر، تسبیح مالا گل رہے لٹکائیا۔ روضیاں وچ ہووے جو بھیر، مسجد ایں وچ کعبے کر کرکھ رہے گر لائیا۔ کوئی تکتے نہ جا کے تیتوں نظیر، نظریہ تیرے نال ملائیا۔ جھوٹھا دے پنچ تت سریر، خاکی بُت کوڑا نظری آئیا۔ پڑدا چکھیا نہ شاہ حقیر، حقیقت حق نہ کوئے دکھائیا۔ چوٹی چڑھیا نہ کوئے اخیر، فرید کوکے دے دھائیا۔ اُچی بانہہ کڈھ کے کہے کبیر، قبر ایں وچ سُن کے نیتراکھ نہ کوئے کھلائیا۔ انتم سارے ہوئے دِگیر، دِلدار ملے نہ سچا ماہیا۔ کوڑی دے لکھ جاگیر، شہنشاہ شہنشاہی سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لہنا دے مکائیا۔ ساڈا لہنا دے آپ خدائے خالق تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرے نالوں تیرے ہوئے جداء، جُز نال جُز نہ کوئے ملائیا۔ کرپا کر میرے مہرباں، محبوب تیری شرنائیا۔ تیرے نام دروہی اسیں ہوئے حیراں، حیرانی ساڈے اُتے چھائیا۔ صدی چودھویں انت ہونا فنا، پچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ اُمت بھری دے گناہ، اللہ رانی نین شرمائیا۔ خاوند پکڑے نہ کسے بانہہ، بیوی بھجے واہو داہیا۔ کلمہ سکے نہ کوئی سنا، نعرہ حق نہ کوئے جنائیا۔ فتویٰ سب تے دیوے لا، لاشریک حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر اپنا ہتھ لکائیا۔ سر رکھ ہتھ میرے مہربان، تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا دے کے گئے بیان، اکھراں وچ سمجھائیا۔ تیرا بھو نہ پایا کسے انجیل قرآن، کعبے وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ ڈھولے گاؤندا جگت جہان، بٹی دند صفت صلاحیا۔ تیرا ملیا نہ کسے نشان، نشانہ نظر کوئے نہ پائیا۔ ویلا وقت ایہہ پہچان، بے پہچان پھیرا پائیا۔ نرگن ہو کے سرگن دوارے بن مہمان، مندر اکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ توفیق تیری نظری آئیا۔ سچ توفیق دے تیرے ہتھ، رحمت اکو نظری آئیا۔ رفیق سارے گئے

نھ، سجن سہیل کھ بھوانیا۔ شریک ہو کے کراں جھٹ، جھگڑا پیا لوکانیا۔ ست سنتو کھ دھیرج رہیا نہ ہٹھ، سائنک ست نہ کوئے ورتانیا۔ تیرے ملن دی کھولے کوئی نہ اکھ، دوئے لوچن دیکھن جگت لوکانیا۔ منصور سولی چڑھ کے بولیا حق، نعرہ تیرا نام لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دے مان وڈیانیا۔ وڈیائی دیون والی ویہ سو اگئی، ہر اکیسا دھیان لگانیا۔ جس دی کھیل سدا اندھٹھی، کلجک نیز نظر کوئے نہ پانیا۔ جس نے گوہند دتی چٹھی، ماچھو واڑے بن اکھراں ہتھ پھڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا سمجھانیا۔ چٹھی اندر گوہند پیار، ہر کرتا آپ جنائندا۔ ویہ سو اگئی بکرمی ستاراں ہاڑ، بچھلا لیکھا آپ جنائندا۔ جودھے سورے اٹھ لال، پوت سپوتے آپ اٹھائندا۔ تیرا سوہے اک دوار، سمبل ڈیرہ لائندا۔ نہ کوئی مندر چار دیوار، چھپر چھن نہ کوئے چھہائندا۔ ساڈھے تن ہتھ اندر کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائندا۔ دیا باقی کر اجیار، جوتی جاتا ڈمگائندا۔ شبد انادی بول جیکار، دھر دا راگ سناائندا۔ وشن برہما شو کر کے خبردار، برہمنڈ کھنڈ اٹھائندا۔ ترے گن مایا پنج تت دے سہار، دھر دا حکم جنائندا۔ اکٹھے کرتینی اوتار، بھگت اٹھاراں جوڑ جڑائندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد رکھے نال نال، شبد اشارے نال وڈیائندا۔ نانک گوہند کر پیار، پریم پریتی اک وکھائندا۔ نو سو چرانوے چوکڑی اترے پار، کلجک ویلا وقت سہائندا۔ صدی چودھویں ہووے خوار، خواری گھر گھر آپ پوائندا۔ چوداں وڈیا گئی ہار، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائندا۔ پنڈت پاندھا تلک للاٹ لا لا ہوئے گوار، جوتی جوت نہ کوئے رُشنائندا۔ ملا شیخ مصلہ لئے نہ کوئے وچار، تعریف طرف نہ کوئے درڑائندا۔ گرنٹھی پنٹھی کرے نہ کوئی سچ وپار، ونجارا روپ نہ کوئے وٹائندا۔ سچ سروور کوئی نہ سکے نہال، اٹھسٹھ تیرتھ تٹ گنگا گوداوری جمنا سُرستی کنارہ جگت ویکھ وکھائندا۔ دین مذہب ہوئے بے حال، سُر تال نہ کوئے وجائندا۔ نیز روون شاہ کنگال، شہنشاہ سکھ وچ نظر کوئے نہ آئندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ تیری کردے سارے بھال، توں بھالیاں ہتھ کسے نہ آئندا۔ دھن بھاگ کلجک انتم کرپا کیتی دین دیاں، دیا ندھ ہو کے پھیرا پائندا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگت لئے اٹھال، اٹھ اٹھ اپنی گود بھائندا۔ گر سکھ ویکھ ساچے لال، لڑی اپنے نام پرومئندا۔ اندر وڑ کے پچھیں حال، باہروں نظر کسے نہ آئندا۔ پریم پریتی اندر کرے پرتپال، بن سیوک سیو کمائندا۔ ویہ سو اگئی بکرمی ہاڑ ستاراں بنے دلال، دلالی دھر دی آپ کمائندا۔

لیکھا جانے حق حلال، حق حق آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچ ور، در تیرے سیس سرب نو ایندا۔ سرب نوایا سیس جگدیس، جگدیش تیری وڈیایا۔ سَجگ تریتا دواپر کُجگ چلی لئی پیس، پیس پیس سیو لئی کمایا۔ کلمیاں دسی حدیث، حضرت ہو کے کری پڑھایا۔ نانک نرگن گایا نر نرکارا گیت، تند ستار رباب وجایا گو بند کفنی توڑا دھر سیس، صاحب سَنگر ویکھے چائیں چاندا۔ جن بھگتاں گرگھٹاں گرگھٹاں دے کے گیا اسیس، ڈھولا راگ سُنایا۔ کُجگ انت سری بھگونت کرے آپ سچ بخشیش، بخشش اپنی جھولی پانیا۔ چار جگ دی میٹ کے ریت، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ناتا توڑ مندر مسیت، گھر وچ گھر دے دکھایا۔ میل ملا کے اوچ پنچ، راو رنگ دے جڑایا۔ ساچا کلمہ دس حدیث، سوہنی کرے پڑھایا۔ وچے ودھائی بیس اکیس، ایکنار حکم ورتایا۔ لیکھا چکھے ہست کیٹ، ہست کیٹ اِکو رُپ دیوے دکھایا۔ جن بھگتاں کدے نہ دیوے پیٹھ، کروٹ اپنی لئے بدلایا۔ چار ورنان جھولی پاوے بھیکھ، نام امولک آپ ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم دے سُنایا۔ ساچا حکم دے سندیسہ، دھر دی دھار جنایا۔ سَجگ ساچا اِکو ہوئے نریشا، راج راجان بے پرواہیا۔ جس دا بھگت اُدھارنا دھر دا پیشہ، پیشینگوئی سرب سُنایا۔ جس حکم اندر وشن برہما شو مہیشا، گنپت گنیشا سیو کمایا۔ جس دی سُرپت اند تیتیس کروڑ کرے اڈیکا، نت نت دھیان لگایا۔ جس دا سَجگ تریتا دواپر کُجگ کھیل سدا اند پٹھا، اند پٹھری کار کمایا۔ جس دی صفت اندر نام گایا چار وید پُران اٹھاراں دھیائے گیتا، تیس بتیس مسلیاں وچ سمجھایا۔ نانک گو بند دسی اُس دی ریتا، ریتوان بے پرواہیا۔ کسے ہتھ نہ آوے وچوں مندر مسیتا، کایا اندر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جانے بھو جیو جی کا، جاننہارا آپ ہو جائیا۔ روداس چمارا کہہ کے گیا اُس دا میل ساڈھے تن ہتھ سیس کا، ناتا پنچ تت دکھایا۔ اوہ کدے بنے نہ سکا پتر دھی کا، جن بھگتاں دیا کمایا۔ رس پین نہ دیوے پھیکا، امرت رس اک جنایا۔ صدی بیسویں ہوئے نیکن نیکا، نیرن نیرا ہو کے پھیرا پانیا۔ جس دی گو بند رکھ کے گیا اڈیکا، اوہ ڈھسٹا سوہنی سچ ہنڈھایا۔ سو صاحب پُرکھ اکال سدا جیتا، جنم مرن وچ نہ آیا۔ آد جگادی سد پاک کدی نہ ہوئے پلپیتا، پت پاپی دے ترانیا۔ ایہتھے اتھے سجن پیتا، سگلا سنگ نبھایا۔ شاہ سلطاناں کرے خالی کھیس، در در گھر گھر دے پھرایا۔ لیکھ چکائے اوچاں نیچاں، نیچوں اوچ دے دکھایا۔ گرگھ ویکھے گو بند سچ باغیچہ، پھل پھلو اڑی انت مہکایا۔

چرن پریتی بخش پریتا، میل ملاوا سہج سُبھایا۔ کوڑا رہن نہ دیوے ریٹھا، مٹھڑا رس بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم ہوئے سہایا۔ کلجگ انت سہائی ہووے آپ، اپنی دیا کمائیدا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبراں مٹیا باپ، سو پتا پُرکھ اکال آپ اکھوائیدا۔ سو صاحب سدھا دسے اپنا جاپ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیدا۔ کوڑی کرپا کر کے پاک، پتت پاپی پار ترائیدا۔ پاربرہم برہم ناتا جوڑ کے ساک، سجن ہو کے ویکھ دکھائیدا۔ اندر وڑ کے کھول تاک، پڑدا دُئی چُکائیدا۔ گرکھاں دے کے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیدا۔ اشارہ دیوے بنائ ہاتھ، بنائ اکھاں روپ سمجھائیدا۔ اوس پریتم ول لو جھاک، جو پریتم تھادے اندر ڈیرہ لائیدا۔ جس دے سپس سوہے تاج، جگدیش کھیل کھلائیدا۔ اوس دا دو جہانناں راج، شاہ سلطانا اک اکھوائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیدا۔ ساچی سکھیا دیوے دات، رحمت آپ کمایا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، سنجگ سچا چند چڑھایا۔ جن بھگتاں سنائے ساچی گاتھ، میل ملا کے پتا باپ، پوت سپوتا گود سہایا۔ اپنے ملن دی آپے دس کے جاج، مارگ پاندھی دیوے پائی۔ من منوانہ کرے ناچ، مت متوالی پرے ہٹایا۔ گرکھو تھادی سیوا کرے بن کے سچا ساک، سجن ہو کے ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا گھر گھر دے چُکایا۔ لیکھا گھر گھر انت چُکاؤنا اے۔ کلجگ اگلا پندھ مکاؤنا اے۔ کوڑی کرپا بُرج ڈھاؤنا اے۔ مایا ممتا موہ مٹاؤنا اے۔ ہوئے ہنگتا گڑھ تڑاؤنا اے۔ بُکھھا ننگتا گلے لگاؤنا اے۔ چار ورن سنگت وچ ملاؤنا اے۔ شتری شور ویش براہمن رہن کوئی نہ پاؤنا اے۔ ساچا منتر نام درڑاؤنا اے۔ چار جگ دا جھگڑا مکاؤنا اے۔ پوجا پاٹھ اک سمجھاؤنا اے۔ جوگ ابھياس اک بُجھاؤنا اے۔ تیرتھ تٹ اک بناؤنا اے۔ ساچا ہٹ اک کھلاؤنا اے۔ دُئی دویت میٹ کے پھٹ، پٹی نام سچ بندھاؤنا اے۔ اکٹھے کرے جھیور جٹ، چھیمبے نائی رنگ چڑھاؤنا اے۔ گرکھاں کھول کے اندر اکھ، در آیاں اپنا درس دکھاؤنا اے۔ جگت نالوں کر کے وکھ، وکھرے مندر آپ بہاؤنا اے۔ پورب جنم دا دے کے حق، لہنا سر سے والا چُکاؤنا اے۔ جو خزانہ رکھیا ڈھک، سو سبناں جھولی پاؤنا اے۔ کر کے کھیل اگمی نٹ، سوانگی اپنا سوانگ دکھاؤنا اے۔ ہر سنگت لیکھے لائے رت، رتی رنگ رنگاؤنا اے۔ ساچی دے کے آتم مت، ودیا برہم اک پڑھاؤنا اے۔ ترے گن پے نہ کوئی رٹ، پنچم اگ نہ کوئے لگاؤنا اے۔ بھانڈے بھرے جو ہوئے

سکھ، وچ سوہنی دست ٹکاؤنا اے۔ بھگتاں دا گا کے آپ پہلوں جس، پھیر اپنا نام سمجھاؤنا اے۔ نرگن ہو کے سرگن وس، سرگن پھیر مات وڈیاؤنا اے۔
 سرگن باہروں دے جٹ، اندر پُرکھ سمرتھ ڈیرہ لاؤنا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیس اکیس وقت سہاؤنا اے۔ بیس اکیس جگت
 جتاؤنا اے۔ ہر بھگت پر بھ اٹھاؤنا اے۔ ساچا وقت آپ سمجھاؤنا اے۔ نرگن درس دیدار کراؤنا اے۔ جنم جنم دی میٹ کے حرص، ہوس سرب
 گواؤنا اے۔ غریب نمایاں اُتے کر کے ترس، فرشوں چک عرشاں اُپر بہاؤنا اے۔ پُرکھ اکال آیا پرت، پت پر میثور پھیرا پاؤنا اے۔ جس اِگی دی
 گو بند لا کے گیا شرط، تس نوں صحیح سلامت گود اٹھاؤنا اے۔ کرے کھیل آپ ندھڑک، بھے بھو نہ کوئے جتاؤنا اے۔ دو جہان نہ جائے اٹک، منزل
 پندھ آپ مکاؤنا اے۔ جو بچھے رہ گیا فرق، ہن فیصلہ ٹھیک کراؤنا اے۔ اس اُتے کسے دا کوئی نہیں ہرکھ، جو گر اوتاراں لوکمت گھلاؤنا اے۔ جس
 دا نام سچا کھڑگ، کھنڈا اِکو ہتھ چکاؤنا اے۔ اس دی سچ دوارے چڑھت، مندر اپنا آسن لاؤنا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر و اپنی اکھراں نال لکھی ویکھو
 پڑھت، قلم شاہی لیکھ پھیر سمجھاؤنا اے۔ پر بھ دے نام دانہ لئے کوئی دھڑت، دھڑے بازی ختم کراؤنا اے۔ گر کھیاں لیکھا چکيا نرک سورگ،
 دوزخ بہشت دوہاں توں پار کراؤنا اے۔ جتھے کھیل کرے اسپرج، اچرج لیلا آپ دکھاؤنا اے۔ بن کے جودھا سوربیر مرد، مردانگی اک کماؤنا اے۔
 گر سکھو تہاڈے نال ونڈے درد، تہاڈا دُکھ اپنی جھولی پاؤنا اے۔ تہاڈا بچھلا لاہیا قرض، مقروض اپنا ہولا بھار کراؤنا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، رُت سُنہجی آپ سہاؤنا اے۔ ہاڑ ستاراں سُنہجی رُتی، رُتاں وچوں بدل کے آئیا۔ گو بند بھاگ لگا پُتیں، گر کھ سوہنے نظری آئیا۔ اُجل
 ہوئی پُرکھ اکال دی سکھی، جوت اکالن خوشی منایا۔ اینہاں اگن نہ ویکھنی پھیر لٹک کے پٹھی، مات گر بھ نہ پھیرا پائیا۔ من واسنا کول رہے نہ لُچی، کوڑی
 کریا دیوے گوائیا۔ چار ورنّاں وچوں گر کھو تہاڈی آتما کرے سچی، مانک موتی دے بنایا۔ جس نے تہاڈی سُر ت اٹھائی سٹی، شبد بلوٹا اک لگایا۔ ہن ویلا
 نہیں گو بند ہتھ رکھے اُتے کجی، پڑدا تھوڑا تھوڑا چکایا۔ پُرکھ اکال دی رمز اِکو سنجی، سو جھی سب نوں دیوے پائیا۔ مہر نظر کر کے سب دی بدل دیوے
 بدھی، بدھو رہن کوئے نہ پائیا۔ جے نامے بنائی جھگی، تہاڈا بھگت دوارا دتا سہایا۔ ایہو مسل مشہور جگ رہ جائے اُگھی، چار کُنٹ ڈھولا گایا۔ دین مذہب

دی چڑھی رہن نہ دینی کوئی گڈی، ڈور سب دی رہیا کٹائی۔ شرع شریعت کر کے ڈڈی، انتم منہ دے بھار سُٹائی۔ کجک اودھ دیکھے پگی، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ رحمت رہیا کمائی۔ رحمت کمائے آپ سلطان، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ ثابت نظر نہ آئے کسے ایمان، عملماں وچ دے نہ کوئے لوکائی۔ مندر مسجد شودوالیاں مٹھاں اندر بیٹھے ہوئے بے ایمان، گروڈوار گر اشٹ نہ کوئے جنائی۔ دے جاگدیاں اکھاں نال راتی کوڑا کرن حرام، سچ سچ سمجھ کوئے نہ پائی۔ اندر وڑ کے کہن ساڈا تیرے اُتے مان، تیری سیو کمائی۔ کاغذاں وچوں بول کے کچھ نہ کہے بھگوان، صفتاں وچ بیٹھا اپنا آسن لائی۔ اوہ دیکھنہارا والی دو جہان، جس گر اوتاراں پیر پیغمبراں نور دتا درسائی۔ اوہ پکڑنہارا جیو جہان، لکھ چوراسی کھوج کھوجائی۔ ایسے کر کے گوہند دے کے گیا بیان، ویہہ سو اکی دھیان لگائی۔ داتا آوے نوجوان، نوبت اپنا نام وجائی۔ کوٹن کوٹاں وچوں تھوڑے کرے پروان، جنہاں گوہند پروانے ہتھ گیا پھڑائی۔ محمد دی چار یاری مار کے آپ دھیان، پھڑ انگلاں نال ہلائی۔ موسے دا اکو سن پیغام، تنن رنگ چڑھائی۔ ایسے دا سن کے اگلا پچھلا پیغام، ستاں سو جھی ہوو دوائی۔ ست تن دس دا کھیل مہان، چار چوڑس لوک دیکھ وکھائی۔ چوڑاں طبقات دیکھے مار دھیان، چوڑھویں چند نین کھلای۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے درزائی۔ بھیو ابھیدا دیکھ کھلدا، ہر خالق خلق کھلای۔ گوہند دا باغیچہ دیکھو بھلدا، پت ڈالی آپ مہکائی۔ دیکھو حال وشوکل دا، چار ورن ملے سرنائی۔ کوئی تول نہ ساچے تلدا، تولن ہارا جن بھگتاں اپنے کنڈے لئے چڑھائی۔ پت پر میثور آد جگاد کدے نہ بھلدا، ابھل روپ وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے جگائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اساں دیکھے بھگت، جو تیرے وچ سمائی۔ اوہ چھڈ کے سارا جگت، جیون تیری جھولی پائی۔ بن جھٹکائیوں گئے جھٹک، بن کسائیوں چھری دتی وکھائی۔ اوہ پے کے سدھی سڑک، گوہند ملے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی رت رہیا وڈیائی۔ گوہند نال کر کے میلا، مل مل خوشی منائی۔ ہو یا سچ وقت سہیلا، سہنجن رنگ رنگائی۔ بھاگ لگا گروگر چیل، چیل گر نظری اکو آئی۔ لکھ چوراسی نالوں گر اوتار پیر پیغمبر کر کے ویہلا، خالی ہتھ چرناں وچ لیا بہائی۔ تھادی بھیتا جو چڑھدا رہیا بکرا لیل چیل، چھری گواں گھات کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائی۔ تھادی کرنی ہندا رہیا جھٹکا،

جگت سیس کٹائی۔ تہاڑے بھر دے رہے کایا مٹکا، مائی خاک خوشی منائی۔ ہُن ویلا آیا اوہ وقتا، جس دی سمجھ کسے نہ پائی۔ لکھ چوراسی حال ہووے خستہ، خالص گرکھ تیرے نظری آئی۔ پر بھو دا نام جنہاں لایا ستا، کوڈیاں اُتوں ہٹ وکائی۔ اینہاں رکھے کنجھی نرکا، باہر سکے نہ کوئے کڈھائی۔ جنہاں پڑھ کے ورقہ ورقہ، پھیر سَنگَر دتا بھلایا۔ تنہاں انت لہجے کوئی نہ پٹکا، خالی ہتھ دے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا رہیا مُکائی۔ جو پڑھدا رہیا نال مصلہ، جہوانال سُنائی۔ اُس دا نظر نہ آیا اصلا، اصلیت سکے نہ کوئے سمجھائی۔ اوہ کھر دی جوئے پئے نسلا، پٹھ بھار اُٹھائی۔ ساچا ملے کوئی نہ وصلا، محبوب انگ نہ کوئے لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار آپ سمجھائی۔ جو رسنا پڑھ پڑھ دسدے رہے جگ، عمل اپنا نہ کوئے کمائی۔ اوہ جوئے وچوں بھوگن گت، کاگاں وچ اوہ کاگ جو وٹھے وچ سمائی۔ ڈھوراں دے کھاؤں ہڈ، چم درشتی چرم نال ملائی۔ پڑھیا لکھیا ایتھے جانا چھڈ، بن سَنگَر جگت نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ جو رسنا پڑھ پڑھ دسدے رہے گیت، پٹی دند چترائی۔ تنہاں اندر نہ ملیا میت، بھرے بھلے پھر دے رہے وچ لوکائی۔ سو انتم نیچاں وچوں نیچ، گُرمی نظری آئی۔ ساچے در نہ ملے بھیکھ، بھچھیا نام نہ کوئے پائی۔ دھر بھننے اُپر تیخ، کباب سوہنا دے بنائی۔ جس ویلے اینہاں دی نکلے چیک، سُنن والے جان گر لائی۔ جِنا چر صاحب سَنگَر شبدی آپ نہ ملے جسدی سدا اڈیک، نچ گھر اپنا پھیرا پائی۔ باقی سب دی جھوٹھی پریت، لگی توڑ نہ کوئے نبھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائی۔ گر اوتار سُن کے کلام، انگلاں کٹاں وچ پائی۔ بہڑی کی کھیل کرے امام، عمل سب دے ویکھ دکھائی۔ جنہاں جُجریاں وچ کیتا حرام، تنہاں پھڑ پھڑ لئے اُٹھائی۔ جنہاں مندریں وچ نال رکھیا شیطان، کام کرو دھ لڑائی۔ جنہاں گردواریاں وچ اکھاں نال کیتا نشان، دھیاں بھیناں لین تکائی۔ سو سارے ہوئے بے ایمان، بیوہ رُپ نظری آئی۔ انت رُڑھائے اوس طوفان، جس وچوں سکے نہ کوئے بچائی۔ گر نتھیاں کسے کم نہ آئے گیان، پنڈتاں دی ودیا سمجھ نہ کوئے رکھائی۔ ملاں دا مصلہ نہ سکے پچھان، الف سکے نہ کوئے سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، بیس اکیسا ویکھن آئی۔ بیس اکیسا کہے میری رُت سہیلی، سُنھنا سنگ نبھائی۔ جو بن رتڑی وڈا لیلی، بجے واہو داہیا۔ پریتی کہے میں گوہند چیلی، چیلیاں وچوں نظری آئی۔

بھگت دوارے آ کے دیکھی میری سنگت سہیلی، سچّناں وچوں سچّ بن کے سنگ نبھائی۔ جگت شریعت نالوں ہو کے ویہلی، ویلا وقت رہی سہائی۔ اینہاں
 ملیا دُھر دا بیل، کلج بیل وچوں باہر کڈھائی۔ اوہ وسے سدا نویلی، گھر سچّ سو بھاپائی۔ جتھے دیک جگے نہ کوئی تیلی، تیل باقی نظر کوئے نہ آئی۔ اچرج
 کھیل پر بھ کل کھیلی، خالص خالصہ لیا اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن لیکھے اپنے لائی۔ ہرجن کہن اٹھو سارے، سچ دیو سنائی۔
 پر بھو جو تیرے پنا رہے کوارے، کنت مات نہ کوئے پرنائی۔ بے شک ماں پیو ساڈے مکھ نوں لائے جُھہارے، پنج تت والی ناری دتی پرنائی۔ سکھ آسن
 سیجا کوئی نہ چاڑھے، بھوگ بلاس کرے لوکائی۔ ایسے کر کے گو بند تیرے آگے کڈھے ہاڑے، تُوں ویکھیں میرے گر مکھ سوہنے لاڑے، جنہاں دی لڑی
 تیرے نال جڑائی۔ اوہ ویلا وقت اوہ رُت ویہہ سو اگّی بکرمی ستاراں ہاڑے، ہر جو اپنا رنگ رنگائی۔ اوہ چل کے آئے تیرے دوارے، دوار کا بیٹھی مکھ
 شرمائی۔ جیہڑے مو سے مل نہ سکے نظارے، تیرا نظارہ تک تک خوشی منائی۔ تُوں پر بھ پریم چاڑھیں اپنے کھارے، وٹنا سوہنا نام لگائی۔ تُوں ویلا نہیں
 صرف پنج تارے، پنج پیارے اکّیاں نالوں ساچی سکھی دتی بنائی۔ سنگر کوئی نہیں کیتا ٹٹو بھاڑے، جو بتیاں نال منائی۔ کرپا ندھان ٹھا کر سوامی ہو کے آپے
 تارے، پھڑ باہوں گلے لگائی۔ اُچے مندر اوس چاڑھے، جس منزل بیٹھا بے پرواہیا۔ پُتراں وانگ کرے پیارے، دھیاں وانگ گودی لئے بٹھائی۔ اکھیں
 ویکھے آپ دُلا رے، نیتز لوچن اکھ کھلای۔ گر مکھو تئیں تر گئے سارے، ساری سنگت نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک
 اٹھائی۔ جن بھگت کہن اٹھو بھائی، بھیناں دیو صلاحیا۔ جُگاں پچھوں رُت سہنجی آئی، پر بھ دیا آپ کمائی۔ زرگن ہو کے آیا ماہی، سرگن لئے جگائی۔
 جس ویلے گو بند بوٹا پٹیا کاہی، دھیان اک وچ لکائی۔ بے شک مینٹوں سرشت کہے شُدائی، میرے گر سکھاں دیویں وڈیائی۔ تُوں دُھر دا سچّا ماہی، میں
 تیری آس تکائی۔ میں ماچھو واڑے داراہی، پاندھی بن کے چلاں چائیں چانیا۔ تُوں سچّا سچ گو سائیں، سکھنڈ اپنا ڈیرہ لائی۔ میں تیری سیو کمائی، بچے نہاں
 ہیٹھ دبائی۔ میں تیرا درشن گرکھاں دیاں کرائی، مینٹوں لوڑ رہی نہ رائی۔ میریاں سکھاں دی دھونی شاہی، دُرمت میل مٹائی۔ میں اپنے تن دی خاک
 ڈھیری اچے تک نہ اٹھائی، ندیڑ وچ دتی لکائی۔ اوہ ویلا آوے گر مکھو جس ویلے اپنی کھیل دے سمجھائی، لکھ چوڑا سی دے چکائی۔ ایس ویہہ سو اگّی دی

ساریاں پئے دُہائی، دو جہان جان گُرا لایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، گوہند نال مل کے گُرمکھاں دین آیا ودھائی، وادھا تہاڈی کُل وِچ پائی۔ وادھا ہووے گُرمکھ کُل، کُلوںتا آپ جنائندا۔ کرتا قیمت نہ لائے کوئی مل، مہر نظر اک اُٹھائندا۔ ایہہ سوہنی پھلواڑی اگڑا بھل، لوکات ویکھ دکھائندا۔ جو سچ پریتی گیا کھل، آپ اپنی آپ لگائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے دیا کمائندا۔ ویکھے بھگت سوہنے سُبجے، سمت اِکو نظری آئی۔ بھگوان ول آون بھجے، بھگت روپ وٹائی۔ جس ویلے پُرکھ اکال اینہاں ول تگے، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ گوہند کہے میرے بچے، جو بیٹھے ڈیرہ لایا۔ پریم اندر سچے، پیار اندر قربانی رہے کرائیا۔ اینہاں نوں لوڑ رہی نہ مدینے کئے، گُردواریاں دا گھر نہ کوئے بنایا۔ ایسے کر کے جگت جہان وینہدے ہوئے ہلے کبے، حقیقت اینہاں دی جھولی پائی۔ ایہہ کیوں گان اکھراں والے بچے، جنہاں امرت چھکیا بے پرواہیا۔ ایہہ کیوں کرن جوگ ابھیاں والے رٹے، جنہاں دا جوگ ابھیاں دتا کٹایا۔ ایہہ کیوں تن بھبوت ملن گھٹے، جل دھارا سیس کرائیا۔ ایہہ کیوں تیر تھ تتاں اُتے پھرن نٹھے، بن پاندھی پھیرا پائی۔ اوہ جنہاں نوں گھر بیٹھیاں ملیا پر بھ سمرتھے، داتا دانی ہوئے سہایا۔ پہلوں دے اپنی اکھے، آخر اپنا میل ملائی۔ ایہہ ہُن نہیں رہے کچے، کچیاں توں پکے دے بنایا۔ سچ دوارے ہوئے سچے، سچ دتی وڈیایا۔ اینہاں نوں دُھر سندیسے ملے پتے، پت پر میثور سچ سٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیایا۔ جن بھگت کہن کون سٹاؤندا، دُھر دا راگ جنایا۔ ساچے سنت کہن کون مناؤندا، رُٹھڑے گلے لگایا۔ گُرمکھ کہن کون گود سہاؤندا، دُرمت میل دھوایا۔ گُرمکھ کہن کون جگاؤندا، جو نیز اکھ کھلایا۔ گُراوتار پیر پیغمبر کہن پُرکھ اکال پھیرا پاؤندا، نرگن ہو کے ویکھن آئی۔ بچھلا لیکھا ساڈا مکاؤندا، اگے تہانوں دے وڈیایا۔ ساڈے ساریاں وچوں گُرمکھ کہن گوہند ایہو چاہندا، میرے گُرمکھاں ملے وڈیایا۔ دوجی بنت نہ کوئے بناؤندا، دیلاں وِچ نہ وقت لنگھایا۔ اِکو ڈھولا پُرکھ اکال دا گاؤندا، گا گُرمکھاں رہیا سٹایا۔ گُرمکھو تہاڈے نال پریم کرے پر بھو من بھاؤندا، تہاڈا من اپنے وِچ چھپایا۔ تہاڈی سیجا اُتے سوندا، سوہنی آپ وچھایا۔ جس ویلے پریم پیار اندر گُرمکھ گاؤندا، سوہنا راگ الائی۔ ایہو ویلا وقت سُنجننا آپ سہاؤندا،

رُت رُتڑی مات مہکائی۔ ویہہ سو اِکّی بکرمی جن بھگتاں نال سُہاؤندا، بھڑی رین دے گواہیا۔ اگلا پینڈا سب دا آپ مکاؤندا، لکھ چوڑاسی ناتا دتا تڑایا۔
بھگت دوارے آپ رکھاؤندا، جس دوارے بیٹھا ڈیرہ لایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان آپ اکھاؤندا، جس دا پنج تت روپ نظر کوئے نہ آیا۔

☆ ۲۰ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی پریم سنگھ دے گرہ ڈھلواں ضلع کپورتھلا ☆

بے آس کنارے سرشت سبائی جگ، کنارہ نظر کسے نہ آئیندا۔ لکھ چوڑاسی لکّی اگ، کلجک انت نہ کوئے بُجھائیندا۔ مانس مانس ہوئے گت، ہنس
روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ سچ دوارا سکے کوئی نہ لنگھ، منزل پندھ نہ کوئے مُکائیندا۔ گھر سنے نہ کوئی ند، انحد راگ نہ کوئے الائیندا۔ کایا بھوری ڈونگھی کھڈ،
سچ نور نہ کوئے چکائیندا۔ کوڑی کریا کسے نہ کئے حد، مایا ممتا موہ نہ کوئے مٹائیندا۔ کایا مائی خالی دسن ہڈ، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیندا۔ سچ دوارے بن سنگر
پورے کوئی نہ آوے چھڈ، منجھدھار نہ پار کرائیندا۔ آتم پر ماتم گھر لئے نہ کوئی سد، صاحب سجن نہ کوئے ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، بے آس کنارہ ویکھ وکھائیندا۔ بے آس کنارہ لکھ چوڑاسی، جیو جنت ترن نہ پائیا۔ چاروں گنت کھیل تماش، ہر کرتا ویکھ وکھائیندا۔ منڈل منڈپ برہمنڈ
کھنڈ پُری لوء ویکھے راسی، نرگن نرویر نراکار ویس وٹائیا۔ لیکھا جانے پر تھی آکاسی، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ ہر گھٹ انتر ویکھنہارا نام اُداسی، گہر گہیر
پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے آس کنارے سرشتی سٹی، نیز اکھ نہ کوئے کھلائی۔ جگت واسنا لکّی رچی،
آتمک رنگ نہ کوئے رنگائی۔ کوڑ وکار ہوئی بھکھی، ترسنا جگت ودھائی۔ اُجل نہ کرے کوئے مکھی، دُرمتم میل دھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، دیون ہار وڈیایا۔ دیوے وڈیائی ہر دین دایلا، سو پُرکھ نرنجن دیا کمائیندا۔ آد جگادی بن پرتپالا، ہر پُرکھ نرنجن ویکھ وکھائیندا۔ ایکنکارا ہو رکھوالا،
گھر ساچے میل ملائیندا۔ آد نرنجن جوت اُجالا، دیا باقی آپ رُشنائیندا۔ ابناشی کرتا وکھائے سچی دھر مسالا، گھر گھر وچ پڑدا آپ اُٹھائیندا۔ سری بھگوان ایکا
دیوے نام ادھارا، گرہ ساچے سو بھاپائیندا۔ پار برہم برہم میلنہارا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ سچکھنڈ دوار سچی دھر مسالا، گرہ مندر اک وکھائیندا۔ تھر گھر

دیکھے دیکھنہارا، سُن اگئی کھوج کھوجائیندا۔ دسم دواہی نہ کوئی دُور کنارہ، نیرن نیرا اکو اک ہو جائیندا۔ جنہاں پر م پُرکھ پرماتم گھر سجنِ ملیا میت مُرارہ، سو گرکھ گرکھ آسن بہہ بہہ خوشی منائیندا۔ سو لیکھا جانے آر پار کنارہ، بے آس کنارہ اپنا کھ چھپائیندا۔ امرت بخش ٹھنڈی ٹھارا، نہجھر نہجھرنا آپ جھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ مہر نظر اٹھائے نرنکار، نرگن نرویر وڈی وڈیائیا۔ جس داسبدی سَت اک اپار، اپر مہر رُپ وٹائیا۔ جس دا کھیل وشن برہما شو دھار، سو اپنی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دا لیکھا ترے گن مایا پنج تت اکھاڑ، اٹھ تت میلا سچ سُبھائیا۔ جس دا لیکھا اندج جیرج اُتج سیتج لکھ چوراسی ونڈے بھنڈار، دھرت دھول آکاش پرکاش برہمنڈ کھنڈ اپنی رچن رچائیا۔ جس دا ناد شبد دھنکار، شاستر سمرت وید پُران رہیا درڑائیا۔ جس دا تھم آد جگاد جگ چوکڑی ورتے وچ سنسار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر پرتپالک اک اکھوائیا۔ پرتپالک ہر گہر گہیر، کرتا پُرکھ اک اکھوائیندا۔ جوتی کھیل بن تت سریر، رُپ رنگ ریکھ نہ کوئے دکھائیندا۔ چوٹی منزل چڑھ کے بیٹھا اخیر، مقامے حق سچھنڈ دوارے سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تارنہارا اک ہو جائیندا۔ تارنہارا ہوئے آپ، پاربرہم پر بھ وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکڑی دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ نرگن سرگن کھیلے کھیل تماش، لکھ چوراسی رنگ رنگائیا۔ گر اوتاراں دے دے دات، پیر پیغمبراں جھولی آپ بھرائیا۔ سَت سرُپی ساکھیات، سَت ستوادی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہ لیکھ اولّا، سمجھ کوئے نہ پائیندا۔ نِت نوت اک اکلا، اینکار کھیل کھلائیندا۔ شبد سندیسہ سدا سدا سد گھلا، لوکمت آپ درڑائیندا۔ جن بھگت پھرائے اپنا پلا، بھگون اپنا رنگ رنگائیندا۔ کایا مندر ویکھ سچ محلّا، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ دپیک جوتی آپے بلا، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ شبدی دھار نرویر ہو کے رلا، نراکار کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میننتی سُننہار آپ اکھوائیندا۔ سچ میننتی سُنے بھگوان، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس وشنوں دتا وشنو دان، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ جس برہمے کیتا برہم پردھان، برہم وڈیا اک درڑائیا۔ جس شکر دکھایا اک نشان، سنسا رہن کوئے نہ پائیا۔ جس ترے گن مایا رجو طمعو ستو اپ تیج وائے پرتھی آکاش کھیلیا کھیل جہان، تتو تت تت جنائیا۔ جس آتم بخشیا دان، کایا مائی ہاڈی جوڑ جڑائیا۔ جس نے تیمی اوتار کیتے

پروان، بھگت اٹھاراں کھوج کھوجا۔ جس نے عیسیٰ موسیٰ محمد دسی کلام، کلمہ نبی رسول جنایا۔ جس نوں نیا سرب امام، لاشریک نورِ اِلاہیا۔ جس دا
 لوک پرلوک سنے پیغام، ناد دھن اک شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو میننتی سُنہار بے پرواہیا۔ میننتی سنے پر بھ ساچا جگت، پُرکھ
 اکال وڈی وڈیا۔ لکھ چوراسی وچوں ویکھے بھگت، بھگوان اپنی کھوج کھوجا۔ انتر آتم دیوے شکت، شخصیت دے ملایا۔ لیکھے لا کے بوند رکت، رتی
 رنگ اپنے رنگ نال رنگایا۔ سہیلا جانے ویلا وقت، بھگت دوار دے سہایا۔ گرکھاں کرے سدا مست، نام خُماری اک چڑھایا۔ لیکھ مکائے کیٹ ہست،
 ہوئے ہنگتا گڑھ تڑایا۔ میل ملے اپنا دست، دستگیر آپ اکھوایا۔ اوتھے لیکھا نہ حقیقی نہ مجازی عشق، عاشق معشوق دواں ڈیر ڈھایا۔ پریم پُرکھ اپنے
 پریم دا کڈھے آپے ارتھ، اتھوا آپے دے سمجھایا۔ جس دی دھار کوئی نہ سکے پرکھ، پارکھو نظر کوئے نہ آیا۔ مہربان مہربان مہر امرت دیوے برکھ،
 بن بادل دے برسایا۔ جن بھگتاں ناتا توڑ سوگ ہرکھ، چننا غم دے چکایا۔ بے آس کناریوں پار کرائے بے دھڑک، جگت دھار نہ کوئے وہایا۔
 اَدھوچکار نہ جائے اٹک، جس سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میننتی اپنی جھولی پائی۔ سچ میننتی سنے گجھ، انجھو کھیل
 کھلیندا۔ انتر آتم لئے بُجھ، رسنا جھوانہ کوئے ہلیندا۔ جن بھگتاں دے کے اگمی سُدھ، من مت بُدھ ڈیرہ ڈھاندا۔ نرگن دھاروں شبدی اُٹھ، سُر تی
 سُر ت جگاندا۔ امرت جام پیا کے گھٹ، رس اکو اک وکھاندا۔ ٹھاکر ہو کے جاوے تھہ، مہربان سر اپنا ہتھ لکھاندا۔ جوت پرکاشے نرل نور ا شُبھج،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھاندا۔ ا شُبھج آد شکت بھوانی، بھو ابھیدا آپ کھلایا۔ جس دا نور اوہو نورانی، نر نرائن وڈی
 وڈیا۔ سُنہ سُنہ جگت کہانی، رسنا کہہ کہہ تھگی لوکایا۔ ساچے مندر منزل چڑھیا نہ کوئے مہانی، نیز درس کوئے نہ پائی۔ جل دھارا پیتا نہ ٹھنڈا پانی،
 اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ جنہاں کرپا کرے شہنشاہ آپ سلطانی، سُنیاں لئے اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیا۔ دیوے
 وڈیائی پُرکھ اکال، ہر کرتا دیا کمائندا۔ سچکھنڈ نواسی ویکھنہارا سچ سچ دھرم مسال، دھرم دوارا اکو سو بھاپاندا۔ سچک تریتا دواپر کلج ہر بھگت سہیلے لئے
 اُٹھال، گر چیلے میل ملیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنال، جاگرت جوت اک جگاندا۔ گھر وچ گھر دے وکھال، مندر سوہنا اک وڈیا۔ دیوا باقی کملاپاتی اکو

بال، محل اٹل رُشائیندا۔ امرت آتم جام پیال، ترسنا بُھکھ بُجھائیندا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، دُئی دوتی ڈیرہ ڈھائیندا۔ انحد شبد وجائے تال، تلوڑا اِکو اِک
 وکھائیندا۔ بھگت نشانی بھگوان آپ بنائے اپنے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دِیال دیا کمائیندا۔ سُنے میننتی
 دیناں ناتھ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جس نے گر اوتاراں دتا ساتھ، پیر پیغمبراں ہویا سہائیا۔ جس دی نرگن سرگن گائے گاتھ، ڈھولا راگ الائیا۔ جس دا
 سمرن پوجا پاٹھ، جوگ ابھياس جگت سمجھائیا۔ جس دا گوپی کاہن کھیل منڈل راس، سوہنی سحیاں سنگ بنائیا۔ جس دا دو جہاناں تاک، برہمنڈ کھنڈ بند
 کرائیا۔ جس دی نظر نہ آئے کسے واٹ، بے آس بیٹھی سرب لوکائیا۔ جس دا پتن اِکو گھاٹ، شہنشاہ داتا ہر اکھوائیا۔ جس دا آتم ساچی ذات، پر ماتم رُپ
 سمجھائیا۔ جس دی بھگت دُھر دی شاخ، شناخت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس توں آد شکت بھوانی منگے دات، سنگھ اَسوار بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ جس دا لیکھا باہر قلم
 دوات، شاہی کاغذ نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دا بودھ اگادھ اگئی وبتے ناد، سارنگ سرنگام کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو تار نہارا
 بے پرواہیا۔ تار نہارا جانو ایک، ایککار ہر اکھوائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج جس دی سرب اڈیک، نیرن سرب اٹھائیندا۔ سو صاحب سنگر دین دِیال شبد
 سرُپی پاو نہارا بھیکھ، بھکھیا اپنا نام ورتائیندا۔ ساچا کلمہ دتے حدیث، حضرت اِکو نام سمجھائیندا۔ بھگت اُدھاری بن جگدیس، جگدیش کھیل کھائیندا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر جس دی کر کے گئے تصدیق، سو تصور مُصور اپنا آپ جنائیندا۔ شبد سرُپی دُھر دا میت، متر پیارا پھیرا پائیندا۔ لیکھ چکائے اوچ نیچ، شتری
 براہمن شودر ویش اِکو رنگ وکھائیندا۔ جن بھگتاں کدے نہ دیوے پیٹھ، کروٹ بدل اپنا کھ سنمکھ آپ کرائیندا۔ کلج اتنم بدلے ریت، ریتوان پھیرا
 پائیندا۔ پھری دروہی جگت مسیت، ملا شیخ مسانک سرب گر لائیندا۔ پنڈت پاندھ مارے چیک، شودوالا مٹھ نہ کوئے سہائیندا۔ گر دوار کوڑی کر یا بدلی نیت،
 گر کا شبد نہ کوئے کمائیندا۔ بے آس کنارے جنہاں صاحب سنگر ملایا ٹھیک، پتن بیڑا اِک وکھائیا۔ تنہاں لگے سچ پریت، پریتوان توڑ نہائیا۔ مانس جنم
 جگ جیودیاں جاون جیت، مریاں ملے بے پرواہیا۔ ساچا دھام دتے انڈیٹھ، جس دا نقشہ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ اوتھے اِکو اِک گیت، توں میرا میں تیرا
 دوجا راگ نہ کوئے الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھائیا۔ مہر نظر اٹھائے کرتار، ہر کرتا دیا کمائیندا۔ کوڑ دواریوں کرے

پار، بے آس وچ بدلائیندا۔ جس وچ امرت ٹھنڈا ٹھار، دھارا اکو اک وھائیندا۔ جس دا رُوپ نظر نہ آئے وچ سنسار، بن سَنگَر پڑدا کوئے نہ لائیندا۔
 اوہ کھیرا اگم اپار، جیہڑا پریم پُرکھ بنائیندا۔ چند سورج نہ کوئے اُجیار، تارا منڈل نہ کوئے سُبھائیندا۔ بھائی بھین ساک سین نہ کوئے متر یار، پتا پوت نہ گود
 اُٹھائیندا۔ سچ سُنہجی نہ کوئی نار، کنت کنتوئل نہ کوئے بنائیندا۔ کوڑی سخیاں کوئی نہ منگلاچار، جگت گیت نہ کوئے سنائیندا۔ ساچے مندر کھیل کرے آپ
 نر نکار، نرگن نر ویر اپنا رنگ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار اک پرگٹائیندا۔ سچ دوارا دتے کایا اندر آپ، اپنی دیا کمائیا۔ جس
 دی ساگراں وچوں کسے نہ آئی ہاتھ، ٹلیاں پربتاں اُتوں سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس دی جگت و دیا دتے نہ کوئی جانج، چوڑاں و دیا رہی گر لائیا۔ جس نوں گر
 اوتار پیر پیغمبر آکھ کے گئے ساکھیاں، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سو صاحب سَنگَر شبد سوامی وسے ساچے گھاٹ، گھر پتن ڈیرہ لائیا۔ سو گرگھ کہے نو دوار مکا
 کے واٹ، کوڑی کرپا پندھ چُکائیا۔ نرگن ہو کے سرگن دیوے ساتھ، سگلا سنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سہیلا اک اکھوائیا۔
 کایا مندر اندر تٹ کنارہ، ہر سَنگَر آپ جنائیندا۔ جس دا جانے نہ کوئی دوارا، در دروازہ آپ کھلائیندا۔ جتھے نیا نوکا دیوے نہ کوئے سہارا، کھیوٹ کھیٹا
 رُوپ نہ کوئے دھرائیندا۔ جتھے کرے نہ کوئے پیارا، پریم پریتی گود نہ کوئے اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اوس کنارے ڈیرہ
 لائیندا۔ بے آس کنارہ ڈونگھا ساگر، کھجک پار نہ کوئے کرائیا۔ کوٹاں وچوں گرگھ ترپا کایا گاگر، پندھ اپنا لئے مکائیا۔ سچ دوارے ست سوامی ہو کے حاضر،
 ساچے بیڑے لئے چڑھائیا۔ جس نوں کہندے دُھر دا ٹھاکر، سو ٹھوکر سچ لگائیا۔ جن بھگتاں نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ ست بناوے
 اک سو داگر، سوہنا ونج دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ پار کنارہ لنگھے پور، پُری لوء پار کرائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پینڈا پچھے رہ
 جائے دُور، دُور دُراڈا نیڑے نظری آئیا۔ جس ہر جن ہر کرتا ملیا آپ ضرور، ضرورت پوری دے کرائیا۔ اپنا دس سچ دستور، ساچی سکھیا دے سمجھائیا۔
 جن بھگتاں نال بھگونت ہوئے مشہور، بن بھگتاں بھگون کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھ چُکائے بے پرواہیا۔ لیکھ چُکائے
 بے پرواہ، بے انت دیا کمائیندا۔ سَنگَر شبد بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیندا۔ سچی میا دے ملا، پُرکھ اکال اکھ کھلائیندا۔ پچھلا لیکھا ہمیا توں دے مٹا، سچا

سُیا رنگ اک رنگا نندا۔ لہنا دینا دُونگھے کھاتے دیوے پا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماندا۔ ساچی مِیا جے درشن پاؤنا،
دُرگا اُشٹبھج نظری آئی۔ پرَم پُرکھ پرَما تم اک مناؤنا، جس ملیاں ملاوا ہووے ہر گھٹ تھانیا۔ آتم پرَما تم ڈھولا ساچا گاؤنا، نرَگن نرَویر کرے پڑھانیا۔ کایا
مندر اک سہاؤنا، گھر وِچ گھر سو بھا پائی۔ آد شکت نرل جوتی نور جگاؤنا، دیوا باقی کملا پاتی اکو اک لکائی۔ آتم سیجا سچ سَنگھاسن اک وِچھاؤنا، سوہنی سِج
سہانیا۔ کملا پاتی اک مناؤنا، دوئے جوڑ بن ہتھاں ڈھیہہ پینا شرانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، میلن ہارا ساچے گھر، دُور نیڑا پندھ مُکائی۔ دُور نیڑا چکے پندھ،
پاندھی نظر کوئے نہ آئی۔ لیکھا چکے جی دند، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ جس اُپر سَنگر آپ ہوئے بخشند، بخشش اپنی جھولی پائی۔ جنم کرم دی ٹٹی لئے گنڈھ،
پورب لیکھا ویکھ وکھائی۔ بھيو کھلائے آتم پرَما تم ہنگ، برہم پڑدا دئے چکائی۔ پوری کرے آسا منگ، ترَسنا روگ مٹائی۔ گھر سَجَن دیوے اند، اند اند
وچوں درسا ئیا۔ سچ سَنائے دُھر دا چھند، کرے اک پڑھانیا۔ خوشی وکھائے بند بند، بندنا اکو اک سَنائی۔ ساڈھے تِن ہتھ چاڑھے رنگ، کایا چولی دئے
رنگائی۔ کرپا کر سورا سربنگ سر اپنا ہتھ لکائی۔ اوس دوارے اُشٹبھج آپے منگاں رہی منگ، دوئے جوڑ دھیان لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائی۔ اُشٹبھج کہے میری ترل جوانی، نور نوراں وچوں نظری آئی۔ سَنگھ اَسوار میرا شیر شیروانی، شہنشاہ دتی مان وڈیائی۔ کھنڈا چکر
دُھج میرا لاثانی، جس دی سمجھ کچھ نہ پائی۔ گرگھ وِلا بھگت میری بھیتا دیوے قُربانی، بن کایا بن تت بن رت اپنا آپ بھیت چڑھائی۔ میں ہواں اُس
دے وس، واسطہ اپنے نال رکھائی۔ شبد رنگیلا ساچا رتھ، رتھوا ہی ویکھاں بے پرواہیا۔ میرے رنگیلے اٹھے ہتھ، اٹھاں تتاں دیاں وڈیائی۔ جس دھار وچوں
آئی نٹھ، پرگٹ ہو کے لوکمت ویس وٹائی۔ انتم اوسے وِچ جانا رچ، آپ اپنا انت چھپائی۔ سچ سندیسہ جاناں سچ سچ، سدا اک درڑائی۔ جس ویلے نو سو
چرانوے چوکڑی جگ سَتجگ تریتا دوا پرکھج لوکمت جائے نچ، بن نوآ اپنا سانگ ورتائی۔ ہر کا نام بھلے جیو جنت کایا مائی کچ، ساچا مندر نہ کوئے سہانیا۔
اوس ویلے پرَم پُرکھ پرَما تم نرَگن نرَویر صاحب سمرتھ، لوکمت ویکھ وکھائی۔ جن بھگتاں کھول کے اپنی اکھ، نچ نیتر درشن دئے کرائیا۔ باقی لہ لہ جان
تھک، لہبیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ اک دوار سوہے تیر تھ تٹ، جتھے بے آس بیٹھن ڈیرہ لائی۔ بے آس کنارہ بنے صاحب دا ہٹ، جتھے ہر کا نام ورتائی۔

جن بھگتاں پچھے بھگوں نہ، پاندھی ہو کے کھوج کھوجاں۔ پورب لیکھا پوری کرے آس، آسانت ویکھ دکھایا۔ ہر کا بھگت کدے نہ ہووے نراس، نراسیاں وچوں اپنی آس بدلائی۔ درشن دیکے پوری کرے خواہش، خالص اپنا روپ جنائی۔ جن بھگت بنائے جگت بد معاش، بد معاشی وچوں دتی کڈھائی۔ سو صاحب سنگر سورا سربنگ چرن پریت بندھائے نات، ناتا اپنے نال جڑائی۔ گرگھ لکھ چوراسی اترے پار گھاٹ، گھاٹا کوئے نظر نہ آئی۔ بھگت بھگوان ملن دی پہلی سہاگی رات، بھڑی رین خوشی منائی۔ بن رسنا جہوا بتی دند کریئے بات، باطن اپنی خوشی دکھائی۔ سچ کنارے لگے بھاگ، بھاگ گرگھیاں جھولی پائی۔ دیک جوت جگائے چراغ، تیل باقی نہ کوئے دکھائی۔ انتر آتم اُپجائے اک ویراگ، ویراگی اپنی دھار پر گٹائی۔ شبد اگئی وچے ناد، ڈھولک جھیننا نہ کوئے کھڑکائی۔ پھڑ کے ہنس بنائے کاگ، کاگ ہنس روپ وٹائی۔ دھن بھاگ جو بیاس کنارے گئے جاگ، ہر جاگرت جوت رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تارنہارا بے پرواہیا۔ تارنہارا پروردگار، بے پرواہ اکھوانیندا۔ آد جگادی سانجھا یار، مجلس اک دکھانیندا۔ حق مقامے ہو تیار، درگاہ ساچی سو بھاپانیندا۔ لاشریک کھیل اپار، شریعت اپنی اک درڑانیندا۔ کلمہ بول جیکار، نغمہ نام سنانیندا۔ کائنات کرے خبردار، سچ پیغام اک الاانیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دے کھڑے دوار، در درباری سو بھاپانیندا۔ صدی چودھویں جس دی کرے پکار، اللہ رانی نین اٹھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے آس کنارہ ویکھ دکھانیندا۔ بے آس کنارہ کہے محمد، ویلا انت وہائی۔ جس رحیم ماری رمز، رحمت نال سمجھائی۔ جس کھل لہائی شمس، منصور سولی دتا چڑھائی۔ تس دی سوہنی دے بنت، گھٹن بھنہار بے پرواہیا۔ سو صدی چودھویں ویکھے انت، چوداں طبقات پھول بھلایا۔ میری اوسے اگے منّت، دوئے جوڑ عرضویا۔ پروردگار میری رہی کوئی نہ ہمت، حوصلہ بیٹھا ڈھاپیا۔ میری اُمت کرے علّت، عالم علم پڑھ پڑھ تھکی لوکائی۔ مُسلم سنی سب دی دے ذلت، خواری انتم سرتے چھائی۔ سچ پیار پریم نہ کوئی ملّت، کلمہ حق نہ کوئے درڑائی۔ لیکھا چکیا بہشت جنت، دوزخ اکو نظری آئی۔ نار پرنائے نہ کوئے بن کے کنت، کرتا انگ نہ کوئے لگایا۔ ملا شیخ مسانک بھرے بھلے سنت، ثابت نظر کوئے نہ آئی۔ کوڑی کریا جگت ویکھے مہنت، مہما ہر نہ کوئے سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دینا تھاؤں تھانیا۔ لیکھا دیونہار پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا آپ درڑائی۔ کلجک انتم ہوئے سرب

بے بس، زور سکے نہ کوئے چلائی۔ مہربان دینِ دیال جن بھگتاں کھولے اِکو اکھ، آخر اپنا میل ملائی۔ دُور دُراڈا آوے نٹھ، برہمنڈ کھنڈ ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنت سہیلے لئے رکھ، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ نام پدارتھ دے کے وٹھ، کایا بھانڈا دے بھرائیا۔ اندر وڑ کے گاؤے جس، دُھر دا سولہا سچ سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ملاوا دے ملائی۔ سچ ملاوا پریتم پریت، بن پریتم سچ نہ کوئے کمائی۔ جن بھگت اولڑی ریت، ریتوان آپ وکھائی۔ کایا کعبہ مندر مسیت، سوہنا حجرہ دے سہائی۔ ساڈھے تن ہتھ مندر انڈیٹھ، گھر وچ گھر دے وڈیائی۔ گرودوار دے اتیت، جتھے ترے گن نظر کوئے نہ آئی۔ پنج وکار رہے نہ پنج، اوچو اوچ اک اکھوائیا۔ اوس دوارے گرگھ لنگھے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بھن وکھائی۔ جنہاں پر م پُرکھ پرما تم نال لائی پریت، سو بھگت روپ وٹائی۔ باقی سارے صاحب کولوں منگدے بھیکھ، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، بھگتن پیتا اک اتیتا ترے گن لیکھا دے چُکائی۔ سچ پریتی سنگر دھار، ہر کرتا آپ جنائندا۔ کر کے گئے برہما سٹ چار، سنت کمار نال وڈیائندا۔ براہ بخش کے اک آدھار، یگے پرش رنگ رنگائندا۔ ہاو غریو کرپا دھار، نر نرائن جوڑ جڑائندا۔ کپل مَن کر پیار، در دروازہ اک وکھائندا۔ رِکھو دیو نین اگھاڑ، ستویں اپنے وچ چھپائندا۔ پرتھو دے کے اگنی دھار، متس جل دھارا وچ ڈبائندا۔ کچھپ چُکا کے سرتے بھار، دھنتر اپنا پڑدا لاہندا۔ موہنی روپ جس کرایا نرنکار، ہنسا اپنا رنگ وکھائندا۔ نر سنگھ جس نے لیا اوتار، باون اپنا ویس وٹائندا۔ جس نے ہری ہر کیتا کھیل اپار، نر نرائن کل وکھائندا۔ جس نے پرس رام پاسہ دتا ہار، رام رام روپ پرگٹائندا۔ جس وید ویاسا بنایا جگت لکھار، کاہن کرشن مکند منوہر لکھمی نرائن ساچی سخیاں منگل گائندا۔ جس بودھ اگادھ دتی دھار، جس موسیٰ جلوہ کیتا اُجیار، جس عیسیٰ بنایا برخوردار، محمد دے کے چار یار، یاری یاراں نال رکھائندا۔ جس نانک نرگن جوت کری اُجیار، پنج تت چولا سوہا پائندا۔ جس گوہند کھنڈا کرتیار، شبد کھڑگ ہتھ پھڑائندا۔ جس لیکھ بھوکھت لکھائے وارو وار، چارے ویداں وقت نال پڑھائندا۔ جس شاستر سمرت پُران دتا آدھار، اٹھ دس کھوج کھوجائندا۔ جس انجیل قرآن کیتا پسار، تیس بتیسا ڈھولا گائندا۔ جس کھانی بانی کر پرچار، پرچہ سب دے آگے پائندا۔ جس دھرو پرہلاڈ لایا پار، بل باون کھیل وکھائندا۔ جس امریک دتا آدھار، جنک اپنا رنگ رنگائندا۔ جس بدر سدھاما سدھنا نام دیو درشن دتا دکھال، بے

دیو اپنی سیو لگائیندا۔ جس دُبدے پاتھر لائے پار، بنی پڑا آپ چُکائیندا۔ جس پانہا گنڈھیا نال رِوداس چمار، جس کبیر جُلا ہے اپنا گھر دکھائیندا۔ جس گنگا دتی سِکھال، جس بدھک دتا اُٹھال، جس اجال اپنا نام درڑائیندا۔ سو کرتا پُرکھ کرنہار، کلجگ انتم نرگن نرور لے اوتار، کل کلکی ویس وٹائیندا۔ سمبل وسے دھام نیار، محل اٹل ڈیرہ لائیندا۔ دیوا باقی جگائے اپار، تیل سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ کھانی بانی وسیا باہر، شاستر سمرت وید پُران نظر کسے نہ آئیندا۔ بھگت وچھل بن گردھار، گرور سنت سہیلے ویکھ دکھائیندا۔ چتر بُجج جس کیتا آکار، اشنُبجج جوڑ جڑائیندا۔ کالا کیتا کال سنگار، سوہنا رنگ رنگائیندا۔ سو صاحب سنگر سب دا پالن ہار، پر م پُرکھ ویکھ دکھائیندا۔ بے آس کنارے جو بیٹھے راہ وچار، تنہاں رہبر ہو کے میل ملائیندا۔ پریتم پریتم پریت اپنی دے سِکھال، جس پریت وچوں پریتم نظری آئیندا۔ لبھیاں کوئے نہ سکے بھال، کھوجیاں کھوج نہ کوئے کھوجائیندا۔ جس اُتے سنگر شبد ہووے دیال، تس اپنے گھر ملائیندا۔ سچ دوار دکھا سچی دھر مسال، مندر اکو اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر پڑا آپ اُٹھائیندا۔ پڑا اُٹھائے بے آس کنارے، بے بس دے لوکائیا۔ پوجا کر کر جو جن ہارے، تنہاں لیکھا لیکھے پائیا۔ گھر وچ کھول بجر کوڑے، دئی دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ کر پرکاش بہتر ناڑے، جوتی جوت کرے رُشائیا۔ لیکھے لائے کڈھے ہاڑے، ہاڑ ہاڑ وچ ملے وڈیائیا۔ پر م پُرکھ دے جو گرکھ چڑھ گیا کھارے، سوہنا سنگن منائیا۔ سو اترے پار کنارے، ادھو چکار نہ کوئے اٹکائیا۔ اشنُبجج بن سوانی آگے پانی وارے، کلس امرت ہتھ اُٹھائیا۔ بھگت بھگوان دے سچ دُلا رے، جو دُلھے بن کے پھیرا پائیا۔ منزل چڑھن اوس چُبارے، جس داتا کُنڈا نظر کسے نہ آئیا۔ ڈھولا گاون گر اوتارے، پیر پیغمبر نعرے سچ لگائیا۔ رسنا بن رسنا کہن واہوا نر نر نکارے، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ کلجگ انتم کوٹاں وچوں تھوڑے تارے، جنہاں اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے چُکائیا۔ دُھر دا لیکھا کُے مات، جگت جیو رہن نہ پائیا۔ کوڑی کریا میٹے اندھیری رات، ساچا چند اک دکھائیا۔ جن بھگتاں ناتا جُڑے پتا پُت باپ، پُرکھ اکال انگ لگائیا۔ سچ دوارے لے کے جاوے ساتھ، وشن برہما شو بیٹھے سیس نوائیا۔ گرکھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت ڈھولا گاوندے سوہنگ گاتھ، تُوں میرا میں تیرا دوہاں ہووے نہ کدے جدائیا۔ ملیا میل پُرکھ سمراتھ، درگاہ ساچی دے وڈیائیا۔ جتھے اکو جوت نور پرکاش،

دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں منزل دے چکا ئیا۔ منزل پینڈا جائے مک، واٹ رہن کوئے نہ پائیا۔ بھگتاں میل ملیا ابناشی اچت، چیتن سرتی دے کرائیا۔ سنجگ دکھائے ساچی رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ کوڑی کرپا جڑ دیوے پٹ، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ نام پدارتھ دیوے سچ سچ، سوہنی دست جھولی پائیا۔ جو کایا مندر اندر بیٹھا لگ، سو سوچھ سروپی ہو کے نظری آئیا۔ اگے دا پینڈا جائے مک، پچھے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی جائے چھٹ، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ مات گر بھ پھیر نہ لئے چک، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ بھگوان کہے بھگت آمیرے ست، ست دُلا رے تیتوں دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جن بھگت لکھ چوراسی وچوں تھوڑے، جنہاں دیوے مان وڈیائیا۔ ہتے ڈھولے سوہلے گاوندے دوہرے، رسنا جھوا تال وجائیا۔ من واسنا کوڑی کرپا گر مکھ ورا ہوڑے، ہوڑا سسے اُپر لگائیا۔ آتم پر ماتم نال جوڑے، ہنگ برہم پاربرہم وچ سائیا۔ جگ جنم دی ٹٹی پر بھ پھڑ کے واگاں موڑے، اندرے اندر دے بھوائیا۔ تنہاں گر مکھاں کارج سورے، جنہاں سار ہر جو پائیا۔ کرپا کر گمبھیر گورے، گہر پڑا دتا کھلایا۔ کوڑی کرپا نہ ہون بولے، بدل دیوے جگت لوکائیا۔ اٹا کر کے نا بھی کولے، امرت جھرنا دے جھرائیا۔ میل ملا کے ساول سولے، سرتی شبد کاہن نال جڑائیا۔ نور ویکھئے عالمین اولے، الا ہی اکو اک در سائیا۔ پنچ وکار نہ کرے حملے، ہولا بھار دے کرائیا۔ جن بھگتاں لوڑ رہے نہ وجاؤن دی طبلے، جنہاں اندر اٹھے پہر انحد دُھن دے جنائیا۔ اوہناں نوں جگت کہے پگے، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ اوہناں دے لیکھے مکے سگے، سگی پایا ہر رگھرائیا۔ اوہ بیٹھے کایا مندر سچ بنگلے، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ اوتھے لوڑ نہ سورج چند رے، جوتی نور نور رُشنائیا۔ بھگت بھگوان اک اندلئے، اند اند وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ اک در رُشائیا۔ بھگت بھگوان مارگ انوکھا، شاستر سمرت وید پُران رہے جس گائیا۔ جس دے وچ کدے نہ دھوکھا، کوڑی کرپا نہ کوئے رُلا ئیا۔ جگ چوکڑی پچھوں ملے موقع، جنہاں اپنا بھیو کھلایا۔ باقی جیو جنت سادھ سنت کجک نیند تے گوڑھی لا کے ڈھونکا، نج نیز اکھ نہ کوئے کھلایا۔ گر مکھ ورا پر بھ ملن دا رکھے شونقا، شاستر سمرت وید پُران کھہڑا لیا چھڈائیا۔ پنڈت ہو کے اپنی کایا اندر دیوے پریم پیار دا چونکا، سوہنا ٹھا کر لئے بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، لیکھا دیون ہار ہو جائیا۔ بھگت بھگوان دیوے لیکھا، لکھت سکے نہ کوئے سمجھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں واک کراؤندے چیتا، چیتن سب نوں رہیا کرایا۔ کلجک انتم پر م پرکھ پر ماتم آوے ایکا، ایکنکارا پھیرا پایا۔ جس دی سارے رکھدے ٹیکا، نیتز نین نین اٹھایا۔ سو جن بھگتاں کرے بُدھ بیکا، وویکی اپنی دھار سمجھایا۔ میل ملاوے گر کھ جوں پتا پیار بیٹا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیتز نین نظر اٹھایا۔ نیتز نظر پر بھو اٹھاوندا اے۔ جگ جگ اپنی دیا کماؤندا اے۔ کلجک انتم ویکھن آؤندا اے۔ بیاس کنارہ اک سہاؤندا اے۔ نگر کھیڑا پڑدا لاہندا اے۔ ڈھلویں ڈھلا ہو کے ڈیرہ لاؤندا اے۔ جس دارنگ کوئی سمجھ نہ سکے لال کنچن سوہا پیل چٹّی دھار نیلا کالا سجن سہیل، اپنا کھیل وکھاؤندا اے۔ جس دا دو جہان اک پرانت، دُور دُراڈا نہ کوئے درڑاؤندا اے۔ نو کھنڈ ست دیپ لکھ چوراسی جس دی شاخ، اندج جیرج اُتہج سیتج چارے کھانی آپ سمجھاؤندا اے۔ چارے بانی جس دی آواز، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولا راگ الاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا سچ سانج، سمگری ساچی نام ہتھ پھڑاؤندا اے۔ بھگت سنت جس دے سیوک داسی داس، گر کھ گر سکھ گود اٹھاؤندا اے۔ واک بھوکھت جو قلم شاہی نال گئے آکھ، آخر اوہناں ویکھ وکھاؤندا اے۔ چل کے آوے اپنے گھاٹ، پتن بہہ کے خوشی مناؤندا اے۔ جنہاں گر کھیاں دے حصے آئی آج دی رات، تنہاں رُتڑی رُت نال وڈیاؤندا اے۔ جگت جگ نہیں کوئی بات، گاتھا دھر دی آپ سناؤندا اے۔ پریتم پریم پریتی پا کے پر بھ دا بننا ساک، سجن اکو اک اکھواؤندا اے۔ کسے کم نہ آؤنا پنج تت چولا کایا مائی خاک، انتم مڑھی گور دباؤنا اے۔ کسے نہ بچھنی ذات، شتری براہمن شودر ویش وند نہ کوئے وند آؤنا اے۔ جنہاں مل گیا پر بھ کملاپات، تس کملی رملی اپنے گھر وساؤنا اے۔ بے آس کنارہ چھڈنا پئے تاٹ، آسا وچوں دھر دی آس پچاؤنا اے۔ ایس پنڈ دی سب دی مکنی واٹ، اگلا پیٹڈا بیتیا پھیر کسے نہ ڈھاؤنا اے۔ جتھے وسے پُرکھ سمراتھ، سوامی اکو نظری آؤنا اے۔ ایتھے جوٹھے جھوٹے سجن ساک، متر سنگ نہ کوئے نبھاؤنا اے۔ جس دا اپاشک او سے نوں بناؤنا مات، دوجی مینا نہ کوئے وکھاؤنا اے۔ جس مینا دا کنت سہاگ، پُرکھ اکال اک وڈیاؤنا اے۔ جے نہیں جاگیا آگے جانا جاگ، گر شبدی اکھ کھلاؤنا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیون ہارا ساچا ور، بھگتن پیتا ٹھانڈا سیتا سچ پریتا، پریتم پریم پیار پر ماتم آتم، آتم پر ماتم آپ رکھایا۔

☆ ۲۱ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ داؤد پُر ☆

لکھ چوڑاسی اوہناں مکے، آون جاون رہن نہ پائیا۔ صاحب سنگر جنہاں پچھے، نرگن سرگن ویکھ دکھائیا۔ گلیا رہن نہ دیوے جگت گٹھے، پڑدا اولہا
آپ اٹھائیا۔ من واسنا جو رہے رٹھے، آتم کر کے لئے ملائیا۔ رائے دھرم نہ پھڑ پھڑ گٹھے، چتر گپت نہ لیکھ دکھائیا۔ اوہناں بھاگ جاگن ستے، جنہاں
ستیاں لئے جگائیا۔ بھگت بھگوان دے بنے پتے، پوت سپوتے روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ لکھ چوڑاسی مکے
پندھ، سو صاحب سنگر آپ مکائیندا۔ دین دیال ہو بخشند، بخشش رحمت آپ کرائیندا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، شبدی ڈوری تند بندھائیندا۔ گرکھاں منسا
پوری کر کے منگ، آسا اپنے نال رکھائیندا۔ گھر پرکاش چاڑھ کے چند، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ سچ سوامی بن کے سنگ، سگلا سنگ رکھائیندا۔ گرہ مندر
دیوے اند، منگل اکو اک سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ لکھ چوڑاسی چکے جھیرا، جھگڑا انت رہن نہ پائیا۔ پر م پُرکھ
آتم پر ماتم ویکھے ویا کھیرا، کایا کھڑکی آپ کھلائیا۔ نرگن ہو کے زوریر دیوے گیرا، چاروں کٹ آپ بھوائیا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیرا، سوچھ
سروپی روپ دکھائیا۔ مہربان ہو کے کرے مہرا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ہوئے آپ سہائیا۔ ہر جن کہے
میری کٹے لکھ چوڑاسی، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ آگے دیوے نہ کوئی پھاسی، پھاسی گل نہ کوئے پائیا۔ چنتا رہے نہ کوئی اداسی، ہوئے روگ نہ کوئے ستائیا۔
پھیرا پائے نہ منڈل راسی، پُریاں لواں نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے مکائیا۔ ہر جن کہے لیکھا مکے چوڑاسی
لکھ، جنم جنم نہ کوئے بھوائیا۔ صاحب سنگر پت لئے رکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نچ نیز کھول کے اکھ، آخر اپنا میل ملائیا۔ جگ جگ بھگتاں دیوے حق،
حقیقت ساچی جھولی پائیا۔ ساچا مارگ اکو دس، دہ دشا ہوئے سہائیا۔ میل ملائے ہس ہس، پریم پریتی اک دکھائیا۔ جنم کرم دی پوری آس، آساونت آپ
دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سہیلا بے پرواہیا۔ جن بھگت کہے آون جاون، لکھ چوڑاسی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ملے میل پتت
پاون، پت پر میثور ہوئے سہائیا۔ جس نے گڑھ توڑیا لنکا راون، شبدی ڈنک وجائیا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر گاؤن، راگاں ناداں وچ صلاحیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیاں۔ جن بھگت کہے میرے بھگونت، تیری سچ سرناں۔ کوڑا ناتا جیو جگت، جگت ہتھ کسے نہ آں۔
 لکھ چوراسی لہجے مُت، نیتز نین رہی اٹھایا۔ بن سنگر پورے کسے نہ آوے سُرَت، سوئی سُرَت نہ کوئے اٹھایا۔ نظر نہ آئے اکال مورت، سچ نور نہ کوئے
 رُشناں۔ نام وجے نہ دُھر دی تورت، انراگی راگ نہ کوئے سُنایا۔ ویلے انت ساچی کرے نہ کوئے مہورت، مُجَت سچ نہ کوئے دکھایا۔ ناتا دسے نہ کوڑو
 کوڑت، کوڑی کرپا پردہ دئے چکایا۔ بخشے چرن نہ سچّی دھوڑت، لگا نام نہ کوئے لگایا۔ کلج جیو مورکھ موڑھت، ہوئے ہنگتا بھری لوکایا۔ بن شبد گیان
 ہوئے مورکھ، من مت نہ کوئے چٹرایا۔ جن بھگتاں پر بھ نوں پئی ضرورت، ضروری اپنا میل ملاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر
 اٹھایا۔ جن بھگتاں بنیا پیتا مٹر، میل ملاوا اپنے ہتھ رکھایا۔ چوٹی چڑھ کے ویکھے سخر، سچ دوارے ڈیرہ لایا۔ نرگن دھاروں آوے نکل، نرور
 بے پرواہیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران گا گا بناؤندے مسل، مصلہ حق قرآن سُنایا۔ اُس دا لیکھا آد جگادی اصل، اصلیت سچ دئے پرگٹایا۔ سچ
 ست کرائے وصل، محبوب اپنی خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دئے وڈیاں۔ جن بھگتاں رنگ ویکھ چڑھدا، گھر ساچے
 خوشی دکھایا۔ ناتا تھے جھوٹھ جڑ دا، گڑھ ہوئے رہن نہ پانیا۔ اگنی تت آپے سڑدا، امرت میگھ اک برسایا۔ کرے کھیل نرائن نر دا، ہر کرتا
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ بھگتاں دیوے دُھر دامن، ہر کرتا دیا کماں۔ شبد سندیشہ سچ فرمان، دُھر دا
 راگ جنایا۔ کایا مندر سُبھائے مکان، گرہ ساچی خوشی دکھایا۔ امرت رس پین کھان، ترسنا بھکھ مٹایا۔ ہتھ پھڑا دھرم نشان، دو جہاناں دئے جھلایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سنگ آپ رکھایا۔ بھگت جن وڈی وڈیائی، ہر وڈا وڈ وڈیاں۔ ساچے گھر ہوئی گڑمائی، سچن اکو نظری
 آئیندا۔ میل ملاوا چائیں چائیں، چاو گھنیرا اک رکھائیندا۔ جگت وچھوڑا ہووے ناہیں، دوہرا اپنا ساک بنائیندا۔ پیا پریتم پکڑے باہیں، انگن گودی آپ
 سُبھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سنگ آپ نبھائیندا۔ جن بھگتاں پھڑا ویکھو بانہ، کلج انت دیا کماں۔ دُھر سندیس سچا ناں،
 سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیندا۔ ہوئے سہائی تھاؤں تھاں، تھان تھنتر کھوج کھوجائیندا۔ لیکھے لائے جننی ماں، پتا پوت نال وڈیاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ بھگت جننی جگت مات، پر بھ دیونہار وڈیائیا۔ کلجک مٹی اندھیری رات، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کرپا کر پُرکھ
 سمراتھ، سمرتھ پُرکھ ہوئے سہایا۔ ویلے انتم لئے راہ، رکھیا کرے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ہر گھٹ تھانیا۔
 بھگت جن جگ تیری نیا، پنج تت کایا چولا ویکھ وکھایا۔ شبد سوامی چاڑھے اپنی نیا، نوکا اکو نام بنایا۔ میل ملاوا ساچے سنیا، صاحب سنگر ہوئے سہایا۔
 رائے دھرم نہ کڈھے ہنیا، پترکیت نہ حساب وکھایا۔ لاڑی موت نہ پکڑے بہینا، جھوٹھانا دتا تھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا
 سدا سدا دیوے مان وڈیائیا۔ بھگت کہے اوہ میری امی، عملوں وچ سمجھ کسے نہ آیا۔ جس دی دھاروں میری دھار جی، تتوت ملی وڈیائیا۔ میں اُس دانام
 سناں کنیں، دوویں سروں ویکھ وکھایا۔ اوہ چاروں گنت پھرے بھنی، اتر پورب پچھم دکھن نٹھے واہو داہیا۔ جگت نیتز ہوئی ائی، نج نیتز سنگر سچ سچ
 رُشائیا۔ اوس اک گل میری تھوڑا سماں مٹی، ہوئی ہوئی جیہی جنایا۔ میں بہہ کے پند اُتے منجی، مجلس اگلی دتی سمجھایا۔ کلجک انت پر م پُرکھ پرماتم میرا
 داتا سورا دھنی، گھر گمبھیر اکھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ پوت کہے میرے جاگن بھاگ، بھگون دیا کمایا۔ اپنے
 ہتھ پکڑے واگ، ڈوری شبدی تند جڑایا۔ کل وچوں جس دا بُجھدا جائے چراغ، تس دا جوتی دیپ ہووے رُشائیا۔ جا کے ملے بھگتاں وچ سماج، سوہنا
 بنس سہایا۔ ست شبد دی پئے آواز، دُھن راگ جنایا۔ پریم پیار اندر ہو وساد، بسمل روپ وٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا
 ور، لہنا دینا دے مکایا۔ لہنا دینا مکیا انت، لوکمت رہن نہ پایا۔ بھگت سہیلا ویکھ سنت، سجن دیا کمایا۔ اندرے اندر من کے منت، منسا منسا نال سمجھایا۔
 جس کارن کردا رہیا ہمت، حوصلہ اک ودھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جدوت جگت نیتز جگ سرپ، کالی دھار
 نظری آیا۔ جن بھگت اگلا بچھلا کڈھکے فرق، فیصلہ دتا وکھایا۔ جس کھنڈے نال دتا جھٹک، سو کھنڈا دے درڑایا۔ جس ویلے بٹوارے ملیا رام پرت،
 پریم پیار دتا جنایا۔ اوس ویلے پائی اک شرط، بن دوہاں سمجھ کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ کھنڈا کھڑگ
 اوہ تلوار، مانس مار لال رنگ رنگائیندا۔ رام نال کہا پیار، پریم پریتی وچ سمجھائیندا۔ جا کے بچھ سجن یار، پتر دھی کون سنگ رکھائیندا۔ کون ہوئے میت

مُرا، اگنی اگ کون لگانیدا۔ انت ویلے کون سہار، سگلا سنگ کون نبھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیدا۔ سُن بٹوارا
 ملے راہ، بنے پاندھی راہیا۔ اگے کھیل بے پرواہ، پر م پُرکھ آپ کرائیا۔ ساڈھے تن ہتھ سروپ دتا بنا، بل زور اک جنایا۔ جس ادھوچکار لیا اٹکا، رستہ
 رہن کوئے نہ پائیا۔ اوس ویلے کھنڈا لیا کھچا، کھڑگ اک چکائیا۔ مارن توں پہلوں مُنہ پرنے ڈگا، اپنا آپ ہلایا۔ مکھوں رام لیا دھیا، تیری اک سرناپا۔
 ساکھیاں ہو کے نظری گیا آ، سر اپنا ہتھ ڈکایا۔ بخشش کیتی بے پرواہ، مہربان دیا کمائیا۔ ناتا جھوٹھا بھین بھرا، سجن ساک سنگ نہ کوئے دکھایا۔ اگلا لیکھا
 دیاں سمجھا، میت مُرا اپنا بھيو کھلایا۔ کلجک انت سیری بھگونت نال جوڑ دیواں جڑا، جوڑ جڑے ساچے تھانیا۔ تیرا بنس سر بنس دیاں ترا، انس اپنی آپ
 بنایا۔ کلجک کوڑا ناگ جم کا روپ دیاں مٹا، نکھی دھار نال کٹائیا۔ ٹکڑے ٹکڑے دیاں دکھا، جوڑ سکے نہ کوئے جڑایا۔ جس نے تیرا جینودیاں درشن لیا پا،
 تس دا انت لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ اک نہیں تارنی تیری ماں، وڈے چھوٹے پار لنگھایا۔ بے شک تیرا سمجھے نہ سچ بھرا، سجن لہجے نہ بے پرواہیا۔ جس
 ویلے چار اپنے کندھ لین اٹھا، اگے کچھے کھ بھوایا۔ اوس ویلے ہووے آپ سہا، دُور دُراڈا نیرا اک دکھایا۔ سنتاں سنگ کنت گنڈھاں رہیا پا، ٹٹی گنڈھ
 دکھایا۔ ایہہ نظارہ اوہ مظاہرا ایہہ اشارہ اوہ دوارا دوہاں دا وچولا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سماپا۔ بچیاں بالیاں دے سمجھا، شبد اگنی دھار جنایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا سب دا لیکھے پائیا۔

☆ ۲۱ ہاڈ ۲۰۲۱ بکرمی سروپ سنگھ دے گرہ پنڈ منگوپُر ☆

سَت کہے پر بھ بخش سَت، سَت سَت تیری سرناپا۔ لکھ چوڑا سی دے مت، وِ دیا سچ پڑھایا۔ میٹ مٹا اگنی تت، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ امرت پیا
 سچا رس، نخبھر جھرنا آپ جھرائیا۔ اپنے ملن دی کھول اکھ، نج نیز کر رُشنائیا۔ چار ورنناں مارگ دس، شتری براہمن شودر ویش نہ کوئے لڑایا۔ ساچا مندر
 گُرو دوار ویکھن مٹھ، کایا کعبہ پڑدا لاہیا۔ اکو نام ڈھولا تیرا لین رٹ، رٹا جگت رہن نہ پائیا۔ پریم پریتی سچ پیار تیرا نام گاؤن جس، رسنا جہوا بٹی دند صفت

صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہانیا۔ ست کہے پر بھ دے دات، در ٹھانڈے اک عرضوئیا۔ اپنے نال ملا میری ذات، اذاتی
 رُپ نظر نہ آئیا۔ سچ دکھا سچی پر بھات، پر م پُرکھ اپنا نور کر رُشنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پورا کر بھوکھت واک، جو سبجک تریتا دوا پر کلجک گئے لکھائیا۔
 کلجک انت شبد اگئی گھوڑے چڑھ راک، پُریاں لوں کھوج کھوجائیا۔ زرگن سرگن دے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ اوچاں نیچاں راؤ رنکاں بنا سچ جماعت،
 پٹی اکو نام پڑھائیا۔ لیکھا لکھ دے بن قلم دوات، کاغذ لوڑ رہے نہ رائیا۔ سرشٹ سبائی بجھے نات، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو
 سہانیا۔ ست کہے پر بھ بخش جوت، زرگن زرویر تیری سرنائیا۔ بھاگ لگا کایا کوٹ، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپائیا۔ شبد اگئی و بے چوٹ، انحد نادى ناد سنائیا۔
 سُرَت سوانی کرے ہوش، نیتز نین اکھ کھلائیا۔ من مت بدھ رہے نہ سوچ، ساچی سمجھ دے سمجھائیا۔ درس تیرے نوں رہے لوچ، آسا منسا پور وکھائیا۔
 پریم پریتی اندر ہوئے مدہوش، نام نُماری اک چڑھائیا۔ لیکھا چکے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق پندھ مکائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پڑھن تیرا سچ سلوک، گر اوتار پیر
 پیغمبر ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ستوادی ہو سہانیا۔ ست کہے میرے غریب نواج، پر م پُرکھ تیری سرنائیا۔ سچ دوارے
 رنج رنج کاج، کرنی کرتا رہیا کمائیا۔ جگ چوکڑی لگدا دیکھیا بھاگ، بھگون اپنا حکم ورتائیا۔ نت نوت جگدا رہیا چراغ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جن بھگتاں
 لدا رہیا کنت سہاگ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم دیندا رہیا داج، وست امولک جھولی پائیا۔ سُرَتی شبدی رچدا رہیا کاج، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔
 شبد اگئی ماردا رہیا آواز، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ سچ پیالہ امرت دیندا رہیا ساتھ، رس اکو اک وکھائیا۔ سمرن منتر پوجا دسدا رہیا پاٹھ، اکھراں نال وٹی
 ودھائیا۔ سچ دوارا کھولدا رہیا ہاٹ، بن ونجارا سیو کمائیا۔ آتم سیجا سہاوندرا رہیا کھاٹ، سچ سُنجنی ڈیرہ لائیا۔ جگ چوکڑی کڈا رہیا واٹ، بن پاندھی پھیرا
 پائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں شبد سندیسے گیا آکھ، آخر اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ ست کہے
 میرے پار برہم، دین دیال تیری وڈیائیا۔ سچا دس اک دھرم، ذات پات رہن نہ پائیا۔ دُھر دا دس اپنا کرم، نہکرمی کرم کمائیا۔ ناتا تے ورن برن، اوچ
 نیچ رہن کوئے نہ پائیا۔ سچ دوار بخش ساچی سرن، سرنگت تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ ساچا ڈھولا جیو جنت سادھ سنت گرکھ سارے پڑھن، انتر آتم اک

آواز سنائی۔ ساچے پوڑے ساچے مندر سنت سہیلے چڑھن، بن پاندھی پندھ مکائی۔ گرگھ گرگھ درس اگئی کرن، سوچھ سروپی نظری آئی۔ لیکھا چکے مرن ڈرن، لکھ چوڑاسی نہ کوئے بھوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا دے سمجھائی۔ ست کہے میرے بھگونت، در تیرے منگ منگائی۔ توں آد جگادی ساچا کنت، زرویر تیری وڈیائی۔ وشن برہما شو کھلوتے منگت، گر اوتار جھولی ڈاہیا۔ تیرا بھو نہ پائے کوئی پاندھا پنڈت، ملا شیخ مسانک سمجھ کوئے نہ آئی۔ در تیرے میری اکو منت، نیوں نیوں سیس جھکائی۔ ساچی بخش ستوادی ہمت، حوصلہ دے ودھائی۔ جن بھگتاں ہوئے کدے نہ ذلت، خواری سب دی دے مٹائی۔ تیرا ڈھولا گاؤن صفت، ناؤں نرنکارا اک سنائی۔ تیرے پریم اندر ہوون گرفت، بندھن دوجا رہن کوئے نہ پائی۔ ناتا توڑ سورگ بہشت، چرن کول بخش سرنائی۔ تیرا نظری آئے اکو اشٹ، پُرکھ اکال سچ سروپ دے سمجھائی۔ جیواں جنتاں کھول درشت، درڑھ وشواس اک دھرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لگایا۔ ست کہے میرے صاحب سلطان، ست ستوادی تیری بے پرواہیا۔ توں آد جگادی مہربان، مجت ہر گھٹ رہیا رکھائی۔ ہوں بالک درویش در منگاں دان، ساچی اکو الکھ جگائی۔ وست امولک دیویں آن، انملڑی آپ ورتائی۔ توں بن کے دھر داکا ہن، منڈل ساچی راس دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ دے جنائی۔ ست کہے میرے نرنکار، نرگن تیرا کھیل سمجھ کوئے نہ پائی۔ جگ چوکڑی میتے وچ سنسار، کلجک ویلا انتم آئی۔ لیکھا لکھ کے گئے تینی اوتار، بھگت اٹھاراں دھیان لگائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کردے رہے پکار، اچی کوک کوک سنائی۔ نانک گوہند بن لکھار، دھر دا لیکھا گئے لکھائی۔ دوئے جوڑ کردے گئے نمسکار، سجدہ سیس جگدیش اک جھکائی۔ کلجک انتم کھیلے کھیل سچی سرکار، شہنشاہ اپنا پھیرا پائی۔ جگ چوکڑی ویکھنہار، ویکھے وگسے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل سچ سکھائی۔ ست کہے میرے سوامی، سوبھاونت اکو نظری آئیندا۔ ست سروپی انتر جامی، انتر گت سرب ویکھ دکھائیندا۔ ایہتھے اوتھے کھیلے کھیل دو جہانی، نرگن سرگن دھار چلائیندا۔ بودھ اگادھ بولے شبد بانی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن آپ لکھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے پد نربانی، سنت سہیلے ساچے گرہ وسائیندا۔ گرگھیں بخش امرت ٹھنڈا پانی، ست سروور اک سہائیندا۔ گرگھیں دے کے چرن دھیانی، دھوڑی ٹکا خاک رمائیندا۔ کلجک

انتم تیری اِکو سچ نشانی، شد انیالا تیر چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکو دے سچا ور، در تیرے منگ منگائیندا۔ ست کہے میرے بلکار، بلکاری تُوں ہی نظری آئی۔ شاہ پاتشاہ سچے سلطان، تخت نواسی تیری وڈ وڈیائی۔ نرگن ویکھ مار دھیان، سرگن پڑا دے چکائی۔ کلج کوڑی کریا ہوئی شیطان، شرع گھر گھر کرے لڑائی۔ جیو جنت بے ایمان، بیوہ رُپ سرب وٹائی۔ چاروں گنٹ دے حرام، دھیرج ست نہ کوئے رکھائی۔ ملے میل نہ گونی کاہن، ساچی سخی رُپ نہ کوئے وٹائی۔ ہر دے چے نہ کوئی نام، رسنا جہوا بتی دند سارے رہے گائی۔ سرتی سنے نہ کوئے کلام، کلمہ پڑھ پڑھ تھگی جگت لوکائی۔ نظر آئے نہ کسے امام، جلوہ نور نہ کوئے رُشنائی۔ سجدہ کرے نہ کوئے سلام، سیس جگدیس نہ کوئے جھکائی۔ ناد دُھن نہ کوئے پیغام، الف یے جگت وڈیائی۔ کرپا کر میرے مہربان، محبوب تیری اوٹ تکائی۔ ست وست دے مہان، واسطہ اپنے نال جڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکائی۔ ست کہے پر بھ بخش دھوڑ، لگا مستک نام لگائی۔ کلج لیکھا چکے کوڑ، کوڑی کریا دے گوائی۔ بخشش کر جودھے سور، سور پر تیری سرنائی۔ منزل دکھا اپنی اک ضرور، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائی۔ جوتی جلوہ سچا نور، ظاہر ظہور تیری رُشنائی۔ کیوں مہربان ہو کے ہوئیوں مفرور، بیٹھا اپنا کھ چھپائی۔ تیرا آد جگاد سچا دستور، جن بھگتاں دست بدست لئیں اٹھائی۔ پروردگار حاضر حضور، حضرت اِکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، میں سب نوں دیاں سمجھائی۔ ست کہے میں کراں پکار، کوک کوک سنائی۔ کلج انتم گیا ہار، میری چلے نہ کوئے چترائی۔ چاروں گنٹ کوڑ پردھان، جوٹھ جھوٹھ بھجے واہو داہیا۔ شرع وچ لڑے شیطان، شریعت اپنی رہیا بنائی۔ سخیاں بنیا دھر دا کاہن، جھوٹھی منڈل راس رچائی۔ سرتی سیتا ملے نہ شبدي رام، بنسری کاہن نہ کوئے سنائی۔ منزل ہووے نہ کسے آسان، پاندھی پندھ نہ کوئے چکائی۔ کلج جیو جگت انجان، مورکھ موڑھے سمجھ کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنا دے درٹائی۔ ست کہے پر بھ دس لیکھا، لکھنارا تُوں اکھوائیندا۔ کلج انتم مٹے بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ ست سوامی دھارے بھسیا، نرگن نرور رُپ وٹائیندا۔ اِکو وسے سمبل دیسا، محل اٹل ڈیرہ لائیندا۔ نر نرائن بن نریشا، نر نرکار سو بھاپائیندا۔ جگ چو کڑی پورب کرائے سب نوں چیتا، چیتن دھار آپ دکھائیندا۔ دو جہاناں بن کے نیتا، وشن برہما شو نیز آپ کھائیندا۔

گر اوتاراں کھول کے بھیتا، پیر پیغمبر پڑا لاہندا۔ کلجگ انتم دین مذہب دارہے کوئی نہ ٹھیکا، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائندا۔ سب دی بُدھ کرے
 بیکا، وویکی اپنی کار کماندنا۔ اک وکھائے ساچا دیسا، گھر مندر سو بھاپائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائندا۔ ست کہے پر بھ
 منّ عرض، در تیرے عرضوئا۔ کلجگ انتم پورا کر فرض، صاحب سنگر اپنی سیو کمائیا۔ کوڑی کرپا ویکھ اسچرج، حیرانی سب دے مکھ تے چھائیا۔ مایا ممتا
 چلے کرد، جگت قصائی روپ وٹائیا۔ بھائی بھائیاں نال ونڈے کوئی نہ درد، پتا پوت نہ کوئے سہائیا۔ من متی وچ انتر آتم کیتا حرج، کوڑے دھندے لگی
 جگت لوکائیا۔ سورپیر دے نہ کوئی مرد، مردانہ روپ نہ کوئے وٹائیا۔ پورب لیکھا کڈھ کے ویکھ فرد، جو واک بھوکھت دتا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ ست کہے پر بھ سندیسہ بھیج، شبدی تحکم وڈیائیا۔ میں کراں اڈیک انتر سیج، سوہنا آسن اک وکھائیا۔ جتھے جلوہ جوتی
 نوری تیج، دیوا باقی نہ کوئے رُشنائیا۔ چھیانویں کروڑ نہ برسے میگھ، امرت دھار اک وہائیا۔ اوتھے لہے سکے نہ کوئی مُلا شیخ، پنڈت پاندھاسار کوئے نہ آئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست اپنا رنگ رنگائیا۔ ست کہے پر بھ دے دے رنگ، رنگنہار اک اکھوائندا۔ کلجگ انتم میری منگ، ستجگ
 تیرا راہ تکائندا۔ کوڑی کرپا میٹ بھیکھ پکھنڈ، مایا ممتا موہ ڈیرہ ڈھائندا۔ جن بھگتاں دے اوہ انند، جس انند وچوں تیرا پیار نظری آئندا۔ ابناشی کرتے
 ڈھولا دُھر دا دس چھند، جس دا سنسا لوکماں نہ کوئے وکھائندا۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تڈھ بن دوجا سنگ نہ کوئے نبھائندا۔
 تیتھوں وچھڑی جگت دُہاگن سُرَت سوانی ہوئی رنڈ، کنت سنگ نہ کوئے رکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دُھر دا ور، در تیرے
 الکھ جگائندا۔ ست کہے میرے ساچے سنگر، گر شبد تیری سرنائیا۔ در خالی تیرے نہ جائے کوئی مُڑ، بے آس نظر کوئے نہ آئیا۔ مہربان ہو کے لیکھا اگلا
 بچھلا دس دُھر، دُھر مستک لیکھا دے وکھائیا۔ نام ندھان اپنا تال دے سُر، دُھن اکو اک شنوائیا۔ تیرا منتر فرنا پئے پُھر، من منسا رہن کوئے نہ پائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے میل ملائیا۔ ست کہے میں کری اڈیک، تریتا دواپر کلجگ دھیان لگائیا۔ کون ویلا میری آئے تریک،
 جگ چو کڑی بیٹھے مکھ بھوائیا۔ ست دھرم دا مارگ چلے ٹھیک، کوڑی کرپا پندھ مکائیا۔ دوجا دے نہ کوئے شریک، شرکت نظر کوئے نہ آئیا۔ رل مل

چارے ورن گاؤن اکو گیت، تُوں میرا میں تیرا دُھر دا میلا ملیا بے پرواہیا۔ سچ دوار نظری آئے مندر مسیت، گرو دوار اکو اک سمجھایا۔ لیکھا چکے ہست کیٹ، اوج نیچ نہ کوئے درسایا۔ مٹھا کرے کلج کوڑا ریٹھ، سبج ساچا رس بھرایا۔ جن بھگت سہیلا بن کے میت، گر چیل لئے ترایا۔ کایا کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھایا۔ دوس رین وسے چیت، چت وت ٹھگوری اور نہ کوئے پایا۔ ساچا کلمہ دتے حدیث، منتر اکو نام سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ست کہے میرا دے دے سنگ، سنگی اکو اک اکھوائیندا۔ اپنا نام دے مردنگ، مردنگا دو جہان سنانیندا۔ نرگن سرگن اندر ویکھ لنگھ، پڑدا اوہلا تیرے کولوں اٹھانیندا۔ جن بھگتاں پوری کر منگ، منسا تیرے وچ سمانیندا۔ ساچا ڈھولا سنا چھند، سوہنگ راگ اکو موہے بھانیندا۔ انتر اُتجے پرمانند، نجاند وچ رکھانیندا۔ دُئی دوتی ڈھاہ دے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھانیندا۔ کلج کرپا کلج نال جائے ہنڈھ، اگلا سنگ نہ کوئے بنانیندا۔ سبج میں ست دھرم دی دات دیواں ونڈ، گھر گھر جھولی آپ بھرانیندا۔ آتم سیجا دساں پلنگ، بن پاوا چول سہانیندا۔ میل ملا سورے سربنگ، شہنشاہ ساچا سنگ دکھانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے سپس نوانیندا۔ ست کہے میرے صاحب سورے، سمرتھ تیری سرناہیا۔ ناتے توڑ پچھلے کوڑے، ساچا مارگ دے لگایا۔ گھر گھر سنے ناد توروے، انحد ناد اک شنوائیا۔ چتر سگھر بنا مورکھ موڑھے، جو بیٹھے تیتوں بُھلایا۔ ساچی بخش چرن دھوڑے، لگا مستک نام جُھھایا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ تے غرورے، غربت سب دی دے چُکایا۔ میں بالا نڈھا در تیرے مشکورے، مشکل میری حل کرائیا۔ تیرے بھنڈا سدا بھرپورے، دیندیاں توٹ کوئے نہ آئیا۔ نو سو پُرائوے چو کڑی جگ تیرے بندے گئے مزدورے، بن سیوک سیو کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لگایا۔ ست کہے میرے صاحب وڈ دیوی دیوا، دیو آتم تیری منگ منگایا۔ پُرکھ اگمڑے الکھ ابھیوا، اگوچر تیری اک سرناہیا۔ محل اٹل تیرا سدا نہکیوا، نہیل بیٹھا ڈیرہ لایا۔ نام پدارتھ جن بھگتاں دیوے میوہ، پھل اکو اک کھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دے چُکایا۔ ست کہے میتوں بخش شانت، اگنی تت بُجھایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ نظری آئے تیرا اک پرانت، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سب نوں بخش امرت بوند سوانت، دُھر دی دھار اک ٹُکایا۔ تیرے پریم دی مل کے کرن بات، کوڑی کرے نہ کوئے

لڑائیا۔ کلج مٹے اندھیری رات، سنجگ چند ہووے رُشنائیا۔ بھنڑی رین بدلے پر بھات، پر بھاتی سوہلا اِکو گائیا۔ گر اوتاراں پورا ہوئے واک، واکیا بھوکھت گئے درڑائیا۔ سرشٹ سبائی بجھے نات، بدھاتا اپنا جوڑ جڑائیا۔ پُرکھ اکال نظری آئے پتاما، دُھر دا داتا دردی درد وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دوارا دے کھلائیا۔ ست دوار صاحب کھول، خالق خلق تیری اوٹ تکائیا۔ جس گھر وسیں سدا اڈول، ڈُل کدے نہ جائیا۔ ہرجن اٹھا اپنے انجھول، بھولے بھالے گلے لگائیا۔ نام ترازو ساچے تول، کُنڈا اِکو ہتھ اٹھائیا۔ نام مردنگا وجا ڈھول، دو جہان لین انگڑائیا۔ امرت بخش ساچی پائل، رس اِکو اک چکھائیا۔ گوہند نال کیتا کر پورا قول، کیتا قول بُھل کدے نہ جائیا۔ بھاگ لگے اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول سو بھاپائیا۔ بھو نہ جانے کوئی پنڈت پاندھا رول، بدھی سمجھ سکے نہ رائیا۔ جن بھگتاں وسناں سدا کول، بند کواڑی کُنڈا لاہیا۔ نرگن ہو کے جانا مول، مولا اپنا روپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ دینی سچ وڈیائیا۔ ست کہے میں تیرا پُت، چھوٹا بالا ننھاں نظری آئیا۔ توں مہربان ہو سہاؤنی میری رُت، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ میرے کول نہیں کُچھ، سب کُچھ تیری جھولی میٹوں نظری آئیا۔ میرے گھر وسا دے سچ سچ، جوٹھ جھوٹھ پرے ہٹائیا۔ ساچے مندر پینا اٹھ، نرگن نور کر رُشنائیا۔ دیال ہو کے جانا تھ، مہربان ہو کے سیو کمائیا۔ کلج پینڈا رہیا نگ، انتم میری واری میٹوں نظری آئیا۔ چاروں کُنٹ دے اندھیرا گھپ، نوری چند نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ ست کہے سُن میرے سجن، گہر گہیر توں ہی نظری آئیندا۔ کلج جوٹھے جھوٹھے بھانڈے بھجن، شبد ٹھٹھیار ویکھ وکھائیندا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہر کا کرے نہ کوئی ساچا بھجن، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیندا۔ سچ پریتی اندر ہوئے کوئی نہ مگن، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار سرب ہلکائیندا۔ کوڑی کریا لگی اگن، تتوت نہ کوئے بُجھائیندا۔ ملے میل نہ گوپال مورت مدن، ساتک ست نہ کوئے کرائیندا۔ سرشٹ سبائی چاروں کُنٹ دے نگن، اوڈھن سیس نہ کوئے کائیندا۔ دہ دشا اٹھ اٹھ سارے بھجن، من واسنا بند نہ کوئے وکھائیندا۔ نام ندھان چاڑھے نہ کوئے رنگن، تن بھبھوتی خاک سرب رامائیندا۔ ساچی گود لئے کوئی نہ انگن، پتا پوت نہ کوئے اٹھائیندا۔ مستک کُٹا لگے نام نہ چندن، ترسولی تیر نہ کوئے چلائیندا۔ پر بھ چرن کول ساچی کرے کوئی نہ بدن، ڈنڈوت وچ اپنا آپ بھیٹ نہ

کوئے چڑھائیندا۔ جگت واسنا سارے منگن، نِرا چھت نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، سَچک تیرا راہ نکائیندا۔ سَت کہے میرے اکال پُرکھ، پُرکھو تم بے پرواہیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، حِرص ہوس نہ کوئے ودھائیا۔ ٹھا کر ہو کے اتم پرکھ، سوامی ہو کے ہو سہائیا۔ نرگن ہو کے دے درس، سرگن بیٹھا اوٹ تکائیا۔ تیری چال اگئی مٹک، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئیا۔ کوٹاں وچوں گرکھ لہجے بھگت، بھگون آپے ہو سہائیا۔ دے وڈیائی وچ جگت، جاگرت جوت کریں رُشنائیا۔ انتر آتم پر ماتم درس، برہم پاربرہم دکھائیا۔ کلج کوڑی کریا میٹیں کٹک، کایا کپڑا دیں بدلایا۔ جگت وکارا دیویں جھٹک، نام کھنڈا ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیویں مان وڈیائیا۔ سَت کہے تُوں صاحب صابر، صبر صبور وچ سمانیندا۔ زوراور دُھر دا جابر، جبرائیل میکائیل اسرافیل عزرائیل در دوار سیس نوائیندا۔ تُوں کریم کرتا قادر، قُدرت تیرا رُپ نظری آئیندا۔ تُوں آد جُگادی لکھ چوڑا سی بنیں سو داگر، گھٹ گھٹ اندر ونج کرائیندا۔ تُوں لیکھا جانے کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ پھول پھولائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا نظری آئیندا۔ سَت کہے تیری مہر نظر، بے نظیر نظری آئیا۔ تیری رحمت سچا فضل، فیصلہ حق دے سنایا۔ پیر پیغمبر گر اوتار مل کے گاؤں اِکو غزل، ڈھولا نغمہ نام سنایا۔ سب دی دے سچی منزل، پاندھی بیٹھے پندھ مکائیا۔ پر بھ کلج کوڑی کریا دے بدل، بدلہ چکے سرب لوکائیا۔ تخت نواسی کر عدل، عدالت اِکو اک سمجھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن رہے نہ کوئی غدر، ذات پات نہ کوئے لڑایا۔ آتم پر ماتم ونڈے درد، دردی ہو کے درویش سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَت کہے موہے دینا ور، جس وچ تیرا رُپ نظری آئیا۔ سَت کہے میرے صاحب سَت سنگی، در تیرا نظری آئیا۔ اِکو وست امولک منگی، گھر ٹھانڈے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگتاں کٹ دے مشکل تنگی، مشکور ہو کے سیو کمائیا۔ اندر رہے نہ واسنا گندی، سچ سگندھی دے بھرائیا۔ گرکھ نار دے کوئی نہ تنگی، شبد دوشالہ اوڈھن اِک سہائیا۔ پریم پیار دی سیس واہنی کنگھی، دُرمت میل دھوایا۔ ساچا بھوشن دینا انگی، بستر اِک پہنائیا۔ مارگ دسنا دُھر دی ڈنڈی، آدھو چکار نہ کوئے اٹکایا۔ سنگی دے نہ کوئے پکھنڈی، کوڑا سچن نظر کوئے نہ آئیا۔ کلج وانگ سادھاں دی لگی رہے نہ منڈی، پُرکھ اکال اِکو تیری اوٹ تکائیا۔ چاہے چنگی چاہے مندی، گرکھ نار لے

پرنايا۔ لکھ چوراسی ٹٹے بندی، بندی خانہ دے چھڈايا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر دینا بہايا۔ ست کہے تیرا گھر سُنہنجا، سوہنا
 نظری آيا۔ دیک جگے آد زرنجا، جوتی جوت جوت رُشنايا۔ پر م پُرکھ ملے ساچا سُنجا، پت پر میثور سہج سکھدايا۔ نیترا پاوے نام انجا، اگیان اندھیر مٹايا۔
 داتا ہووے درد دُکھ جھے بھنجا، بھو ساگر پار کرايا۔ نام چڑھائے اپنی رنگنا، رنگ رنگیلا مادھو بے پرواہيا۔ سچ وجائے ست مردنگنا، نام دُھن اک شنوانيا۔
 کوڑی کریا ڈیرہ بھنجا، جوٹھ جوٹھ بیٹھے مکھ چھپايا۔ بھگت بھگوان سچ دوارے بہہ بہہ سجن، بن نیترا لوچن نین اک دُوجے درشن پانیا۔ بن مکے کعبیوں کرنا
 حنجا، بن حُجریوں لئے ملايا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دیوے مان وڈیايا۔ سری بھگوان کہے سُن جگ ست، جگتی دیاں جنایا۔ تیرا
 ناتا جوڑ نال بھگت، بھگوان اپنا رنگ رنگايا۔ امرت میگھ اکو برکھ، اگنی تت بُجھایا۔ کوڑی کریا میٹ حرص، سائتک ست دے ورتايا۔ لیکھ چکا عرش
 فرش، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاہيا۔ تیرے اُتے رحمت کرے ترس، مہر نظر اٹھایا۔ کلجک انت سری بھگوان زِرگن زِرور زراکار آیا پرت، پت پر میثور پھیرا
 پانیا۔ جس دا لیکھا بیس برکھ، اکیس ہرکھ رہیا مٹايا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجک تیرا ست دھرم دے لگایا۔ سَتجک
 تیرا ساچا وسے کھیڑا، ہر کھڑکی آپ کھلایندا۔ لوکمت بنھے بیڑا، پھڑاپنے کندھ اٹھایندا۔ دُور دُراڈا آوے نیرا، نیرن نیرا ہو کے نظری آئیندا۔ کوڑی کریا
 میٹے جھیرا، سچ سچ جھولی پانیندا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ پچھوں ماریا پھیرا، جگت فریب نہ کوئے جنایندا۔ نام جپا کے تیرا میرا، سوہنگ ڈھولا اک
 سمجھایندا۔ کلجک دے کے دُھر دا گیڑا، چاروں کُنٹ آپ بھوایندا۔ سَتجک تیرے اُتے کر کے مہرا، مَحَبَّت اپنے نال رکھایندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجک دیوے ست، ہر گھٹ اُتے برہم مت، مت متوالی پندھ مُکایندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس ول مہر
 نظر کر کے لیا تک، تِس دا تختہ زمیں اسمان نہ کوئے اُٹایندا۔

☆ ۲۲ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی لال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر ☆

کرپا کرے پُرکھ سلطان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ست پُرکھ زرنجن مہربان، دین دیاں دیا کمائیا۔ درس دیدار بھگت بھگوان، جگت وچھوڑا پنڈھ مکائیا۔ گرہ سہائے سچھنڈ مکان، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ دیا باقی جگے مہان، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ شبدی ناد سچّی دھنکان، اگئی راگ سُنائیا۔ کرپا کر نوجوان، مرد مردانہ ہوئے سہائیا۔ لیکھا جان جیو نادان، جگت ریتی دے درڑائیا۔ انتر آتم برہم گیان، برہم ودیا اک پڑھائیا۔ رس امرت پین کھان، نہجھر جھرنا اک جھرائیا۔ وشن برہما شو ویکھن مار دھیان، نیتز لوچن نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ساچا کھیل سری بھگونت، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ میل ملاوا ہر جن ساچے سنت، صاحب سنگر گود اٹھائیندا۔ ناتا جوڑ دھر دانار کنت، سچ سُنجنی سو بھاپائیندا۔ انتر دے کے اپنا منت، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، بھو ابھیدا آپ کھائیندا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم سمجھائیندا۔ لیکھ چکا کے جیرج انڈج، اُتھج سیتج پنڈھ مکائیندا۔ سچ دوار بنا کے بنت، گھڑن بھنہار ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچی سکھیا شبد پیار، ہر سنگر آپ جنائیا۔ نچ نیتز گرکھ کر دیدار، دوئے لوچن کم کسے نہ آئیا۔ کایا مائی کھول کواڑ، بحر کپائی کُنڈا لاہیا۔ راگ سُنائے اگئی دھار، تال تلواڑا اک جنائیا۔ کر پرکاش بہتر ناڑ، نور ظہور دے درسائیا۔ بھاگ لگا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، ٹلے پربت کھوج کھوجائیا۔ خوشیاں نال تھن گرو اتار، پیر پیغمبر ویکھ وکھائیا۔ نیوں نیوں سجدے کرن سچّی سرکار، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ اُچی بولن ست جیکار، توں ہی توں راگ الائیا۔ دو جہاناں کرن خبردار، برہمنڈ کھنڈ رہے ہلائییا۔ کروڑ تیتیا دے ہلار، سُرپت اند بوجھ بُجھائیا۔ سنجگ تریتا دوا پرکھج اُتریا وچ سنسار، لوکمت پھیرا پائیا۔ بھگت وچھل گرور گر دھار، گہر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ سچ سندیسہ دیوے آن، دھر دا راگ جنائیا۔ نر نریشا نوجوان، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے وکھائیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران کرن گیان، کھانی بانی ڈھولا رہی گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو بھگتن دیوے آپ پہچان، جس پہچان وچوں اپنا درس دے دکھائیا۔ بھگت بھگوان دھر دا درس، انڈ ٹھڑی دھار جنائیندا۔ جنم جنم دی میٹ حرص، ذئی دوتی پنڈھ مکائیندا۔

لہنا چُکا عرش فرش، ساچا مندر اک سہانیدا۔ جنم کرم دی میٹ حرص، مہر نظر اک ٹکانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، اپنا کھیل دسے اسپرج، اچرج لیلدا
آپ جنایندا۔ ساچا درس پُرکھ سمرتھ، دیدار اکو نظری آئیآ۔ کوٹاں وچوں گرکھ ورلے ملے اکھ، جس نیتر اک کھلایا۔ نظری آئے صاحب پرکھ،
ساکیات بے پرواہیا۔ گھر مندر کھلے ہٹ، گرہ وچے نام ودھایا۔ دیا باقی جگے لٹ لٹ، جوتی جوت جوت رُشانیآ۔ شبد اگئی وچے سٹ، سوئی سرتی دے
اٹھایا۔ دُرمت میل دیوے کٹ، اُجل مکھ آپ دکھایا۔ لیکھے لائے رتی رت، رُت رُتری آپ مہکایا۔ ساچی دے کے برہم مت، چوڑاں ودیا پندھ
مُکایا۔ جھولی پائے دُھر دا حق، سچ حقیقت دے سمجھایا۔ پاربرہم پت پر میثور اپنی بدل آپ کروٹ، ستمکھ ہو کے نظری آئیآ۔ دُور دُرڈا نیرن نیرا
آوے نٹھ، دو جہاناں پندھ مُکایا۔ جن بھگت سہیلا اکو دیوے انتر رس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ سچ دیدار گر شبدی دید،
نرِگن نرِویر نظری آئیآ۔ مندر اندر ساچے کعبے اکو عید، محراب محل اٹل اک سہانیدا۔ نغمہ نام ندھان پیغام سچا گیت، رہبر ہو کے آپ جنایندا۔ ست
سوامی سچ اتیت، ترے گن لیکھا پندھ مُکائیدا۔ بھگت بھگوان دی وکھری ریت، من مت بُدھ سمجھ نہ کوئے رکھائیدا۔ ویکھنہارا اوچ نیچ، راؤ رنک کھوج
کھوجائیدا۔ بن ساچے سنت کسے اندر لنگھے نہ کوئے دلہیز، نو دوار پندھ نہ کوئے مُکائیدا۔ جن بھگتاں جگ جگ کرائے ریجھ، سمرتھ پُرکھ مہما اکھ آپ
دُرڈائیدا۔ ساچا کلمہ دسے اک حدیث، نام اکو اک سمجھائیدا۔ چھتر وکھاوے ساچے سیس، دُجا ایشٹ نہ کوئے دُرڈائیدا۔ پر م پُرکھ پر ماتم آتم نال لا کے
پریت، پریتوان ویکھ وکھائیدا۔ جن بھگتاں کایا مندر دکھائے سچ مسیت، گرودوارا اکو اک وڈیائیدا۔ جس گھر سوامی بیٹھا رہے میٹھلو میٹھ، دوس رین
اٹھے پہر گھڑی پل ونڈ نہ کوئے وکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے آپ جگائیدا۔ سچ دیدار آتم انتر،
جن بھگت بھگوان آپ کرائیدا۔ کوڑی کریا بُجھا بسنتر، اگنی تت گوائیا۔ ناؤں نر نکارا دس کے اکو منتر، منتو ساچا حل کرائیا۔ جوت جگا کے برہم نر نتر،
نرِویر خوشی جنائیآ۔ پندھ مکا کے گگن گگننتر، پُری لوء آکاش چرناں ہیٹھ رکھایا۔ سچ دوارے چاٹھ اپنی منزل، بنک دوارا سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوت جن بھگتاں دے وڈیایا۔ جن بھگت دیدار سنگر ست، سو پُرکھ نر نجن آپ کرائیدا۔ ہر پُرکھ نر نجن ہو کے وس، ایکنکار

رنگ چڑھائیندا۔ آد زرنجن جوت پرکاش، جوت زرنجن ڈمگائیندا۔ ابناشی کرتا ہو کے ساتھ، دو جہاناں سنگ دکھائیندا۔ سری بھگوان چلائے راتھ، بن رتھواہی سیو کمائیندا۔ پاربرہم پر بھ کماپات، پت پر میثور ویکھ دکھائیندا۔ برہم لیکھا جانے اپنی ذات، اذاتی رُپ نہ کوئے وٹائیندا۔ زرنجن سترگ ویکھے کھیل تماش، خالق اپنا پھیرا پائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت لہجے سچ جماعت، جنہاں اکھڑ اک پڑھائیندا۔ لیکھا چکے قلم دوات، کاغذ شاہی نہ ونڈ ونڈائیندا۔ انتر آتم دے کے دات، وست امولک جھولی پائیندا۔ سچ سنہیرا جائے آکھ، زرنجن اپنا تھم ورتائیندا۔ ساچا منتر دے پاتھ، پوجا سمرن اکو وار سمجھائیندا۔ سچ سرور تیر تھ نہائے تاٹ، جل دھارا اک وہائیندا۔ بودھ اگادھ شبد اناد دُھن آتمک سنائے راگ، راگ راگنی نین شرمائیندا۔ کوڑی کریا مایا متا ہوئے ہنگتا کرے تیگ، ناتا سچ سچ آپ بندھائیندا۔ جوٹھ جھوٹھ کوڑی بدھی رہے نہ کاگ، کاگ ہنس رُپ وٹائیندا۔ ترے گن مایا ڈسے نہ ڈسنی ناگ، شبد کھنڈا ہتھ پھڑائیندا۔ برہوں وچھوڑے اندر اُتے اک ویراگ، گرکھ ویراگی سچا نظری آئیندا۔ جس دی سوئی سرتی گئی جاگ، سو جاگرت دشا بھگون اپنے درشن پائیندا۔ دُرمت میل دھوئے داغ، کوڑی کریا پرے ہٹائیندا۔ لیکھے لائے کایا مائی پنج تت کایا ہاٹ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش کھیل کھلائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگتن مینا درس کرائیندا۔ بھگت دیدار کرے گھر ساچے، سچ ملے وڈیائی۔ پریم پریتی اندر راتے، رنگ رتزا ملے ماہیا۔ جس دی برہم اُچیا ذاتے، سو پاربرہم ملائی۔ تھر گھر ویکھے سارے گاتھے، گھر گھیر کرے پڑھائی۔ ساچا نام گرکھ وِلا واچے، ہر دے ہر وسائی۔ لکھ چوراسی بھانڈے کاچے، تتوت کرے لڑائی۔ سنت سہیلا گرو گر چیل وِلا وڑے سترگ احاطے، چار دیواری نظر کوئے نہ آئی۔ کر بندناٹوں میرا میں تیرا ساچا شبد اکو آکھ، آخر اپنا آپ تجائی۔ پت پر میثور صاحب سترگ پت آپ راکھ، سر اپنا ہتھ اٹکائی۔ جنم جنم دے پورے کرے گھاٹے، وست امولک نام جھولی پائی۔ انتم منزل رہے نہ ادھواٹے، راہ وچ نہ کوئے اٹکائی۔ جن بھگت وشن برہما شو ٹیکن ماتھے، دوئے جوڑ سیس جھکائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیری کھیل پُرکھ سمراتھے، تیرے ہتھ وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک دیدار دے جنائی۔ پر بھ دیدار سچا درد، ہر دریاں درد ونڈائیندا۔ سو گرکھ جودھا سور پیر مرد، مرد مردانہ اپنے نال ملائییندا۔ کوڑی کریا کلج دیوے ورج، مایا متا موہ چکائییندا۔ مانس جنم پٹھی کدے نہ

پوے نرد، ہار جت وچ پرگٹائیندا۔ جن بھگتاں پچھے پورا کرے فرض، نرگن سرگن ہو کے پھیرا پائیندا۔ ایہو کھیل سدا اسپرج، جگ نیز نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستمکھ اپنا روپ درساہیندا۔ جن بھگت دیدار کرے پر بھ ایکا، پُرکھ اکال اِکو نظری آئیا۔ جگ چو کڑی جس دی ٹیکا، دو جہان سیس نوایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی جس دا لیکھا، قلم شاہی ملی وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا بن کے آوندے رہے نیتا، نج نیز درشن پائیا۔ سو صاحب سوامی انتریامی جن بھگتاں پچھے جگ جگ دھارے بھیکھا، نرگن سرگن بھیس وٹایا۔ کلج انت پورب بھلیا اِجے نہ چیتا، چیتن ہو کے رہیا جگایا۔ سنت سہیلا ساچا بیٹا، پتا پوت گود اٹھایا۔ ستگر بن کے کھیوٹ کھیٹا، بیڑا اپنے کندھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیدار جنہاں درسایا۔ سچ دیدار جنہاں جگ پایا، انترو جی نام ودھایا۔ ترے گن مایا پڑدا لاہیا، پنچ تت نہ کرے لڑایا۔ ہوئے ہنگتا روگ گواہ، مایا ممتا پرے ہٹایا۔ ساچا منگتا بن کے درتے آیا، خالی جھولی لئے بھرایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی سرب سوامی انتریامی ساچی بنتا دے بنایا، گھرن بھنہار اک اکھوایا۔ سرت سوانی شبد ہانی دھر داکنتا دے ملایا، آتم سیجا سو بھاپایا۔ منگل گیت راگ اگمی اک سناہ، کایا ٹھانڈی سیت کرایا۔ ترے گن اگنی تت نہ کوئے جلاہا، ایتھے اوتھے ہوئے سہایا۔ لکھ چوڑا سی پنڈھ مُکایا، جم کی پھانسی دے تڑایا۔ مات گربھ نہ ڈیرہ لایا، دس دس ماس نہ اگن تپایا۔ کنجھی نرک نہ کوئے بھوایا، پتر گپت نہ لیکھ دکھایا۔ رائے دھرم نہ دے سزایا، لاڑی موت نہ انت پرناہیا۔ جنہاں صاحب ستگر سچے درشن پایا، ایتھے اوتھے دو جہان سمجھنڈ دوارے وِجے اک ودھایا۔ دیدار کیتا جس پُرکھ اگم، اگمڑی کھیل کرائیندا۔ لیکھے لاوے پون سواسی دم، ساہ ساہ کھوج کھوجائیندا۔ لہنا دینا چکائے کایا مائی چم، چم درشتی ڈیرہ ڈھائیندا۔ ساچا بیڑا دیوے بنھ، شتوہ دریا نہ کوئے رڑھائیندا۔ بھگت بھگوان چاڑھے چن، چند چاندنا مکھ شرمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دیدار اِکو اک کرائیندا۔ سچ دیدار جگت جگ کرنا، ستگر دیونہار وڈیایا۔ گر مکھ کھلے ہرنا پھرنا، گھر بیٹھیاں دو جہان والی نظری آئیا۔ انتم چکے مرنا ڈرنا، آون جاون رہن نہ پائیا۔ لیکھا کئے ورنناں برناں، چار اٹھاراں نہ کوئے لڑایا۔ پر م پُرکھ دی ساچی سرنا، سرنگت اک سمجھایا۔ پلو پر ماتم اِکو پھرنا، جو نٹی گنڈھ بندھایا۔ ساچی منزل پوڑے چڑھنا، ادھو چکار نہ

کوئے اٹکائیا۔ تُوں میرا میس تیرا ڈھولا اِکو پڑھنا، سوہنگ راگ الائیا۔ سچ دوارے ساچے وڑنا، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ نیتِ لوچن نین پنا درشن کرنا، جوتی جوت جوت ڈمگائیا۔ اُس صاحب دی سرنی پڑنا، جس دی آد جگاد جگ چوکڑی سمجھ کسے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درس دیدار دے دکھائیا۔ درس دیدار جو جن کردا، سچ دوارے سیس نوائیا۔ آد جگاد کدے نہ مردا، جگ چوکڑی دیوے نہ کوئے سزائیا۔ نہ جھے ہو کدے نہ ڈردا، بھو سیس نہ کوئے رکھائیا۔ دُوبے در نہ ہووے بردا، پُرکھ مئے اِکو بے پرواہیا۔ لکھ چوڑا سی کولوں کدے نہ ہردا، جت اپنی گنڈھ بندھائیا۔ منزل اِک اگلی چڑھدا، جس دار رہر نور خدائیا۔ کلمہ محبوب اِکو پڑھدا، محبت جس دے نال رکھائیا۔ درگاہ ساچی وڑدا، مقامے حق سو بھاپائیا۔ جتھے نور پرکاش اِکو کردا، تخت بتخت نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیدار دے دکھائیا۔ سچ دیدار تیرا پر بھ یار، اِکو اِک نظری آئیا۔ جس دے نال اگلی کرے گُفتار، باطن ویکھ خوشی منائیا۔ نہ کوئی طلبہ تند دے ستار، سارنگ ہتھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ نہ کوئی رسنا جھوٹی دند بولے جیکار، راگ راگنی نہ کوئے وڈیائیا۔ سچ محرابے وڈ نوابے تیرا درس اپار، جلوہ گر تیری رُشنائیا۔ تُوں پروردگار، مہربان بے پرواہیا۔ میس تیرے کر کے درس دیدار، تیرا حُجرہ دتا سہائیا۔ پیر پیغمبر دیکھن نظر اُٹھان، عیسیٰ موسیٰ محمد دھیان لگائیا۔ چوڑاں طبق ہوئے حیران، حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ ایہہ کی کھیل کرے بھگوان، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ کلجک سدھا ملیا آن، ساڈی لوڑ رہے نہ رائیا۔ مصلہ پڑھیا نہ کوئی قرآن، کایا کعبہ کھوج کھوجائیا۔ نظری آیا اِک امام، جو پیغام رہیا سنائیا۔ اُسدا ویکھ کے سچ نشان، مُرشد مُرید دوویں خوشی منائیا۔ ساچی منزل ہوئی آسان، پاندھی بن کے پندھ مُکائیا۔ الف یے رہیا نہ کوئی گان، بن حرفوں کرے پڑھائیا۔ تُعارف دے نہ کوئی جہان، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ بھگتاں ملیا بھگون آن، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ داتا دانی گن ندھان، دیاونت سچ سکھدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیدار دے کرائیا۔ کر دیدار ہووے جن خوش، خوشیاں نال سنائیا۔ سُن سادھی اندر ہو کے چُپ، اپنا آپ گوائیا۔ سکھ لئے پتا دی گودی بھکے پُت، دُکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ جتنی سوہے ساچی لکھ، لوکات و بے ودھائیا۔ مہربان ابناشی اچت، چیتن سرتی آپ کرائیا۔ تن سہنجنی مَوَلے رُت، رُت رُتڑی نال مہکائیا۔ جن بھگتاں بھگون لئے بچھ، نِت نوت ویس وٹائیا۔ جے کسے

دے کول نہیں پُکھ، نام پدارتھ جھولی پائیآ۔ نرگن ہو کے اندروں پئے اُٹھ، شبدي ڈنک وجائیآ۔ جوتی جاتا ہو کے جائے تھ، جوت نرنجن کرے رُشنايآ۔ اُجل کر کے مات لکھ، کھڑا دئے صلاحیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا چائیں چائیآ۔ بھگت سہیلا ٹھانڈا میتا، بھگون اِکو اک اکھوائیندا۔ آد جگادی جگ چوکڑی جس دی اُڈیکا، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ شبد انادی برہم برہادی جس دی ساچی دے حدیثا، حضرت ہو کے آپ پڑھائیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت جو پرکھنہارا نیتا، گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیندا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں جو خالی کرنہارا کھپسا، شاہوں خاک بنائیندا۔ جو دیونہارا مان اوچاں نیچاں، غریب بنائیاں گلے لگائیندا۔ سو جگ جگ جن بھگتاں اندر لنگھے دلیزا، دلیلاں وچ ہتھ کسے نہ آئیندا۔ ویکھن والا نیکن نیکا، نیرن نیرا کھیل کھلائیندا۔ بھيو ابھید جانے جیو جی کا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ پر بھ دیدار کرے بے حال، سرتی جگت سرت رہن نہ پائیآ۔ جن بھگت اپنا آپ نہ سکے سنبھال، من مت بُدھ چلے نہ کوئی چترائیآ۔ اپنی چھڈ کے پچھلی گھال، اگلا لیکھا سنگر ہتھ پھڑائیآ۔ تُوں نرگن داتا چلنا میرے نال، سوہنا سنگ بنائیآ۔ میں ویکھاں تیری دھر مسال، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ کوئے چترائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر داسنگ نبھائیآ۔ کر دیدار ہوئے بے ہوش، ہوش جگت رہن نہ پائیآ۔ اوتھے سمجھ نہ کوئی سوچ، سوچ سمجھ سکے کوئے نہ رائیآ۔ کم کرے نہ نیتز لوچ، اکھیاں اکھ نہ کوئے ملایآ۔ دیواراں دے نہ قلعہ کوٹ، چھپر چھن نہ کوئے جُھہائیآ۔ اِکو دیپ جلے نرمل جوت، تیل باقی نہ کوئے لکائیآ۔ شبد ناد دُھن وجے اگئی چوٹ، ڈنکا ڈورُو نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں درس دئے کرائیآ۔ جن بھگت درس دیدار کرے وچوں پڑدا، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیآ۔ سنگر ٹھنڈا ٹھار کرے سڑدا، سڑدا اگنی اگ لئے بجائیآ۔ بھيو کھلائے اپنے گھر دا، گھر وچ گھر دئے سمجھائیآ۔ جتھے دیپ اِکو بلدا، اِکو نور ہووے رُشنايآ۔ اوتھے کھیل اچھل چھل دا، دوجا رہن کوئے نہ پائیآ۔ جو آتم سیجا ملدا، پر ماتم ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ جو جوتی دھار رلدا، شبدي ڈنک شنوائیآ۔ جو کھیل کھیلے محل اٹل دا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دئے جنائیآ۔ کریا دیدار ہر سنگر ٹھا کر، جس ٹھوکر نام لگائیآ۔ لیکھا چکيا کایا گاگر، گھر گمبھیر نظری آئیآ۔ سچ دوارے ملیا آدر، ہر جو آدرشن اِکو دتا وکھائیآ۔ جنم

کرم دا ہویا عدل، عدلی اکو بے پرواہیا۔ اندروں باہروں دتا بدل، بدلہ پچھلا دتا چکایا۔ سچ دکھائی اوہ منزل، جو کبیر گیا صلاحیا۔ نیترا پا کے نام کجل، قضیہ کوڑا دتا مٹایا۔ انتم نیڑ نہ آوے اجل، لیکھا لیکھے لیا پایا۔ رحمت کر کے کرے فضل، فیصلہ اکو حق سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دید عید چند رُشَنایا۔ کر دیدار ہویا گھر چان، چمکیلا نور الاہیا۔ پڑا لاہیا ساچے رامن، رمیا ملیا بے پرواہیا۔ درس پایا دُھر دے کاہن، جس ہنسی نام سنایا۔ کلمہ سنیا سچ اماں، جس کائنات دتی وڈیایا۔ نام ست جانیا گان، نانک نرگن سرگن راگ الایا۔ گوبند ڈنکا سنیا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ سیس نواہیا۔ جن بھگتاں آ کے ملن سیری بھگوان، جگ جگ اپنا پھیرا پایا۔ کجگ انتم کھیل کیتا مہان، مہما کتھ سکے نہ کوئے درڑایا۔ کرپا کرگن ندھان، جگت نادانے لئے جگایا۔ شبد نرالا مار کے بان، تیر انیالا اک دکھایا۔ نام سنا کے ساچے کان، کوڑی کریا دتی گواہیا۔ دامنگیر ہو کے پکڑیا دامن، دست اپنے نال ملاہیا۔ گھر ساچے آ کے بنیا ضامن، دُھر دی ضامنی دئے جنایا۔ بھگت بھگوان درس کرن آہمنو ساہمن، پڑا نظر کوئے نہ آہیا۔ جس دا بھینو کوئے نہ پاوے شوہر ویش شتری براہمن، پاربرہم پرہم اپنا کھیل دکھایا۔ ست دھرم جھلا نشان، نشانہ اکو اک درڑایا۔ چار ورن جس نوں مان، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے سیس نواہیا۔ سو کھیل کرے نوجوان، بردہ بال نہ روپ جنایا۔ جن بھگتاں آیا آپ پہچان، نرکار ویس وٹایا۔ گرگمھاں وچوں گرگمھ لال، لال رنگیلا موہن مادھو اپنے رنگ رنگایا۔ جس نوں جوہاں جنگلاں اُجاڑاں وچ چڑھدے بھال، ٹلے پربت سمند ساگر دُنگھی کھائی دیکھن چائیں چانیا۔ سو صاحب کرتا دین دیال آیا آن فان، نرویر نرکار اپنا پھیرا پایا۔ گرگمھ بنائے چتر سگھر سُبَّان، مورکھ موڑھے لئے تراہیا۔ سچ دوارے سکھ سچا مان، سچکھنڈ ملے مان وڈیایا۔ اٹھے پہر دوس رین گھڑی پل وار تھت درس کرن بھگوان، دوجا اشٹ نظر کوئے نہ آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا در اک دکھایا۔ کر دیدار گھر سچ و سیرا، وصل اکو اک جنائیدا۔ محبوب ملیا ہوئے چاؤ گھنیرا، عروج ساچا سو بھاپائیدا۔ کوڑی کریا رہے کوئی نہ ڈیرہ، جھگڑا دین مذہب نہ کوئے جنائیدا۔ بھگت بھگوان دا کھلا ویہڑا، ذات پات وچ کدے نہ آہندا۔ اکو نانا جوڑ کے تیرا میرا، آد جگاد سدا سدا سوہنگ روپ سمانیدا۔ گرگمھ وسے کایا کھیڑا، کایا کھڑکی آپ کھلائیدا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیرا، نچ گھر اپنا پھیرا پائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درس

دیدار اک دکھائیدا۔ درس دیدار دے دکھال، ویاکھیا اپنی نال جنائیا۔ کرپا کر دین دیاں، دین لئے اٹھائیا۔ کوڑی کرپا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے
 رُشنائیا۔ ساچا مندر سچّی دھر مسال، کایا کعبہ دے پرگٹائیا۔ آکے پیچھے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ نو نو چار دا پورا کرے سوال، مہربان دیا کمائیا۔
 سنت سہیلے سچّی بھال، گرگھ لئے اٹھائیا۔ اوہناں وچوں سوہنا لال، لال سنگھ لال نظری آئیا۔ جس دی دیوت سُر کر دے بھال، مُنی مُنیشتر کھوجن جائیا۔
 جس دا کھانی بانی دے احوال، راگاں ناداں وچ سنائیا۔ سو کھیل کرے پُرکھ اکال، کرتا بے پرواہیا۔ جن بھگت لئے اٹھال، سُتیاں اکھ کھلایا۔ اٹھو گرگھو
 میرے چلو نال، بن کے سچکھنڈ دے پاندھی راہیا۔ تہاڈا میلا اوس سِری بھگوان، جس دے بھانے اندر ڈردا گر اوتار پیر پیغمبر سیو کمائیا۔ اوس دا جھلے سدا
 نشان، سچ نشانہ اک دکھائیا۔ سو مہربان ہو کے ہر جن ساچے ملے آن، ملنی اپنے نال کرائیا۔ درس دیدار دے کے دو جہان، جیوت جیوت جیون دے
 بدلائیا۔ اندر وڑ کے دے پچھان، اپنا نور سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن مِتا اک اکھوائیا۔ بھگتن مِتا دُھر دا مِتر، ہر کرتا آپ
 اکھوائیدا۔ ساچے گھر وچوں آئے نکل، کایا پڑدا پرے اٹھائیدا۔ چوٹی چڑھ کے بیٹھا سحر، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیدا۔ پورب لہنا ویکھ کے مُسل، جنم کرم
 پھول پھولائیدا۔ بھگت بھگوان آد جگاد ساچی نسل، دکھری دھار بندھائیدا۔ جنہاں وچوں لہے اصل، اصلیت ونڈ ونڈائیدا۔ اوہناں نال مل کے کرے
 وصل، واسطہ اپنے نال جڑائیدا۔ ساچے بھگت جگت کی کچھ دس، دس والا بھیت سمجھ کسے نہ آئیدا۔ اوہ جانن جو صاحب نال وسن، جنہاں مل کے خوشی
 منائیدا۔ درس دیدار دے کے پُرکھ سمر تھن، سمسّیا اپنی پھیر سمجھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت جگت آئے رکھن، راکھا ہو
 کے سیو کمائیدا۔

☆ ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی لال سنگھ دے گرہ ہیر ☆

وڈبھاگی وڈہویا بھاگ، بھگوان بھاگ اک ونڈائیدا۔ وڈبھاگی وڈبھاگ گئے جاگ، ہر کرتا جاگ کھلاییدا۔ وڈبھاگی وڈبھاگ ملیا داج، ہر بھاگی جھولی
 آپ کھائیدا۔ وڈبھاگی وڈبھاگ ملیا اک سواد، ست ستواد ہر جو اپنا نام دکھائیدا۔ وڈبھاگی وڈبھاگ ہویا لوکماں، پُرکھ ابنش دیا کمائیدا۔ جن بھگتاں دس

اپنی ذات، جگت وفات ڈیرہ ڈھاندا۔ جنم کرم دے بدل حالات، حاصل اپنا انک سمجھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ونڈنہارا ساچا بھاگ، جگا ونہارا سچ چراغ، بُجھا ونہارا جگت آگ، اُجھا ونہارا پریم ویراگ، دھوا ونہارا دُرمت داغ، اُڈا ونہارا ہنس کاگ، ملا ونہارا کنت سُہاگ، چڑھا ونہارا اگم جہاز، بخشنہارا چرن پریتی سچا راج، بنا ونہارا نرگن سرگن سماج، چکا ونہارا لیکھا آد جگاد، درسا ونہارا ڈیرہ پاربرہم برہما، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در سچا اک سُہانیا۔ بھاگ ہو یا در ملیا سوہنا، سوہنی نگری نظری آئی۔ جتھے نہ ہسنا نہ رونا، خوشی غمی نہ کوئے جنایا۔ نہ نندرا نہ سونا، جاگرت ونڈ نہ کوئے دکھانیا۔ نہ رسنا نہ گاؤنا، دُھن آواز نہ کوئے شنوایا۔ نہ گھڑاؤنا نہ ڈھاؤنا، بناون والا روپ نہ کوئے دکھانیا۔ سچ دوارا اکو سو بھا پاؤنا، جس گرہ بہہ کے گرکھ خوشی منایا۔ دیپک دیا اکو نظری آؤنا، زویر نور رُشانیا۔ سو حصہ جن بھگتاں جھولی پاؤنا، بھاگ وچوں بھاگ دُھر دی ونڈ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سرنایا۔ ونڈیا حصہ پُرکھ اگم، بھاگاں بھریا جھولی پانیا۔ جس دی قیمت نہ کوئی دم، دمڑی مل نہ کوئے رکھانیا۔ کرپا کر سری بھگون، مہربان مہر نظر ٹکانیا۔ لیکھ چکا کے چھپر چھن، ساچا مندر دے سُہانیا۔ جو گرکھ گیا من، تنہاں منسا پور کرائیا۔ لوکماں چاڑھ کے چن، سچھنڈ کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیال ہوئے سُہانیا۔ بھاگ کہے میں بھاگاں بھریا، بھرمیاں ہتھ کدے نہ آئیندا۔ گرکھ ورلے پھریا لڑیا، سچ پریتی اک جڑائیندا۔ جس نے اکھر دُھر دا پڑھیا، تس اپنا میل ملائیندا۔ میں ہتھ نہ آواں پانی ٹھریاں، اگنی تت سڑیاں انگ نہ کوئے لگائیندا۔ میں نظر نہ آواں مندر وڑیاں، گردوار پھر باہوں کول نہ کوئے بہائیندا۔ میں لہ نہ سکاں پر بت چوٹی چڑھیاں، ڈونگھے ساگر پلو نہ کوئے بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا حصہ اپنے حصے اک رکھائیندا۔ بھاگ کہے میں حصیدار، سانجھی دُھر دا نظری آئی۔ جن بھگتاں نال میرا وہار، بوہاری ہو کے سنگ نبھانیا۔ جس ویلے جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، کلجک انتم ویلا آئی۔ کرپا کرے آپ زرنکار، نرگن ہوئے سُہانیا۔ جوتی جاتا ہو اُجیار، سوچھ سروپ روپ وٹانیا۔ میتوں لے کے آوے نال، اپنی انگلی لائی۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ وچوں دے دکھال، گرکھ سجن بھانیا۔ ہر جن بنائے ساچے لال، لالن اپنے رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دے دکھانیا۔ بھاگ کہے میرا حصہ ادھ، ادھو چکار ویکھ

و کھائیندا۔ میری نو دواویوں پار حد، حدود اکو اک وڈیائیندا۔ جتھے و بے اگئی ند، تار ستار نہ کوئے ہلائیندا۔ جتھے نہ کوئی سورج چند، جوتی نور ڈمگائیندا۔ جتھے نہ کوئی گیت چھند، رسنا جہوانہ صفت صلاحندا۔ جتھے کوئی نہ سکے لنگھ، سچ سنگھاسن سو بھا کوئے نہ پائیندا۔ صاحب سنگر بیٹھا آپ بخشند، بخشش اپنے ہتھ رکھائیندا۔ اوتھے جن بھگتاں میرا حصہ دیوے ونڈ، بھاگ ابھاگی اپنے گھر بنائیندا۔ ست بخش کے اند، اند اند وچوں پر گٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سوہنی بنت بنائیندا۔ بھاگ کہے میں بھگتاں جوگا، جگتی پر بھ نے آپ بنایا۔ میں ہتھ نہ آواں لوکاں، لبھن وچ لوکایا۔ میں سچ دوارے دے کے ہوکا، اپنی سیو کمایا۔ جس ویلے پر بھو جن بھگتاں اندر جگاون لگے جوتا، آگے ہو کے سیس نوائیا۔ ایہو سہنجنا میرا موقع، ہر جن مل کے اپنا میل ملائیا۔ کایا مندر اندر ویکھ سوہنا کوٹھا، سچ سنگھاسن ویکھ خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے بے پرواہیا۔ بھاگ کہے میں سناواں کی، کہن وچ کچھ نہ آئیا۔ جس ویلے پر بھو جن بھگتاں کرے نرمل جی، جیون جگت دے سمجھایا۔ اوسے ویلے چرن کولاں جاواں تھی، اپنا آپ مٹایا۔ گھر ویکھیا ساڈھے تن ہتھ سیس، بنک دوارے سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکایا۔ بھاگ کہے جس ویلے پر بھ کرے مہر، مہر نظر اٹھائیندا۔ بھگت بھگوان لئے گھیر، گھیرا شبدی اک جنائیندا۔ پچھلا لہنا دے نیڑ، اگلا پندھ مکائیندا۔ بھاگ لاوے کایا کھیڑ، کھڑکی کڈا آپ کھائیندا۔ اوس ویلے میں چرن کولاں آواں نیڑ، نیرن ہو کے سیس نوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا ڈھر داسنگ رکھائیندا۔ بھاگ کہے میں نیز کھولاں، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ بہڑی بہڑی کر کے بولاں، دروہی دروہی نور خدایا۔ ساچا راگ گاواں اکو سوہلا، توں مہربان میرا سچا ماہیا۔ جن بھگتاں نال بناں وچولا، میرا میلا دینا ملائیا۔ اندر رہے نہ پڑدا اوہلا، سجن ساکھیات نظری آئیا۔ جس ویلے جن بھگت تیرا سوہنگ گاون ڈھولا، میں سُن سُن خوشی منایا۔ میں وساں سدا کایا چولا، چولی تیرا رنگ ویکھ وکھایا۔ در درویش بناں گولا، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت دتی سمجھایا۔ بھاگ کہے میری ونڈ اوئی، اول اللہ آپ کرائیندا۔ میں ہوکا دیواں گلیو گلی، لگھ چوراسی جیو جنت سمجھائیندا۔ پر م پُرکھ آد جگادی ولی چھلی، ول چھل دھاری ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جو دھا سور بیر وڈا بلی، بل باون کھیل کھائیندا۔ جس نے لیکھے لائے عیسیٰ

موسیٰ محمد علی، اللہ ہو نور آپ اکھوائیندا۔ جس دے پچھے گوہند سیس رکھیا تلی، دو جہاناں نین اٹھائیندا۔ جس دی چرن دھوڑ آد جگاد بھگتاں منگی، خالی جھولی سرب بھرائیندا۔ جس دی کھیل ساچے سنتاں لگے چنگی، ہر جن چنگی طرح سمجھائیندا۔ جو گرگھیاں کوڑی کریا کٹے تنگی، تنگ دست نہ کوئے دکھائیندا۔ جو گرگھیاں لاوے انگی، انگیکار آپ ہو جائیندا۔ اندروں واسنا کڈھے مندی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائیندا۔ ساچی دیوے نام سنگندھی سوہنا روپ دکھائیندا۔ مارگ دسکے دھر دی ڈنڈی، رہبر اشارے نال سمجھائیندا۔ پندھ مکا کے کھنڈ برہمنڈی، برہمانڈ ڈیرہ ڈھائیندا۔ جس ویلے جن بھگتاں سناوے اپنا سوہنگ چھندی، ایہو بھاگ جو گرگھیاں جھولی پائیندا۔ ایہو جیہی ونڈ کدے نہ ونڈی، جو سیدھا جن بھگتاں جھولی آپ بھرائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، سب توں اتم سریشٹ ریتی ایہو لگی چنگی، اپنی مہر نال پار کرائیندا۔

☆ ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی نصیب سنگھ دے گرہ پنڈ بویا رائے ☆

کرپا کر سری بھگوان، سمرتھ پُرکھ تیری سرنائیا۔ ست نام منگے دان، جھولی اپنی اک دکھائیا۔ کلجک ہویا میں حیران، حیرانی میرے اُتے چھائیا۔ سریشٹ سبائی گھر گھر دے شیطان، کوڑی شرع کرے لڑائیا۔ کلجک رہے نہ کوئے ایمان، صدق صبوری نہ کوئے ہنڈھائیا۔ سوہنا لگے نہ کوئے مکان، مقبرے کوڑے نظری آئیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار چڑھیا طوفان، اٹھے پہر چلے واہو داہیا۔ کوڑی کریا جگت کر حرام، حرامی روپ سریشٹ سبائیا۔ ملے میل نہ سچے رام، رمیا سارے بیٹھے بھلائییا۔ نظر آئے نہ کسے کاہن، گھنڈیا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ پڑا چکے نہ کوئے امام، نوبت حق نہ کوئے سنائییا۔ ساچا دیوے نہ کوئے پیغام، پیغمبر کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ ست دے نہ کوئے اسلام، اسم نور نہ کوئے رُشنائییا۔ امرت پیئے کوئی نہ جام، مدھ رس نہ کوئے رکھائیا۔ کلجک انتم میں ہویا بال انجان، میری چلے نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر دے سمجھائیا۔ ست نام مارے دھاہ، دو جہاناں رہیا جنائیا۔ پر م پُرکھ میرے مہرباں، شہنشاہ تیری شرنائیا۔ تھر گھر چھڈیاں آگے ملے کوئی نہ تھاں، دھرنی دھرت دھول نہ کوئے وڈیائیا۔

کلج جیو ہنس بُدھی ہوئے کاں، رسنا کاگ وانگ گُرا لایا۔ کوئی کھاوے سُر کوئی کھاوے گاں، شرع کوڑی کرے لڑایا۔ تیرا کرے نہ کوئی دھیان، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ ساچا مندر ملے نہ وِچ جہان، محل اٹل نہ کوئے رُشنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دے مان وڈیا یا۔ ست کہے میں بھجاں جگ، نام اپنا ست سُنایا۔ سرشت سبائی ویکھی لگی اگ، تتوت رہیا تپایا۔ سچ دوار ویکھے کوئی نہ حد، کوڑی کرپا پھرے لوکا یا۔ ساچے جُجرے ملے کسے نہ جج، کعبہ رُپ نہ کوئے وٹایا۔ آب حیات پیالہ پیوے کوئی نہ مدھ، مدھر پتّی نہ کوئے دکھایا۔ کوڑی کرپا جگت وِہار گئے پھس، پھاسی گل نہ کوئے کٹایا۔ انتر آتم پوری کرے کوئی نہ آس، پر ماتم میل نہ کوئے ملا یا۔ نرمل دیا جوت نہ کوئے پرکاش، گھر مندر نہ کوئے رُشنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے درڑایا۔ ستنام کہے میں ہویا دُور، سچ گھر ڈیرہ نظر کسے نہ آئیندا۔ کلج جیواں کولوں ہو مفرور، دُور دُراڈا کھ چھپائیندا۔ کسے مندر نہ حاضر حضور، مٹھ شودوالا نہ کوئے وڈیائیندا۔ چاروں کُنٹ لیکھا ویکھیا کوڑو کوڑ، سچ سچ نہ کوئے پرنا ئیندا۔ ہوئے ہنگتا بھریا غرور، ممتا موہ گھر گھر نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در ساچا ویکھ دکھائیندا۔ ست کہے میں دسٹاں کی، کہن وِچ کچھ نہ آ یا۔ نرمل دے نہ کوئے جی، جیون جگت ملے نہ کوئے وڈیایا۔ ناتا تپتا دھی، بھین بھائی سنگ نہ کوئے بنا یا۔ پھری دروہی ساڈھے تن ہتھ سیں، سچ سچ سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ست نام کہے میں لبھاں جن، چاروں کُنٹ کھوج کھوجایا۔ بھاگ لگاواں کس تن، تتوت ویکھ دکھایا۔ کوڑاشنا بھھاں من، ممتا موہ چُکایا۔ بھرم بھلیکھا کڈھاں جن، ہوئے گڑھ تڑایا۔ پنچ وکارے دیواں ڈن، ساچا کھنڈا اک چُکایا۔ گڑھ ہنکاری دیواں بھن، ٹھیکر رہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دے چُکایا۔ ستنام کہے میری آسا نسا ہوئی کوڑ، سچ نظر کوئے نہ آئیندا۔ کلج جیو مورکھ موڑھ، میرا سنگ نہ کوئے نبھائیندا۔ کوڑی کرپا وقت لنگھان فضول، فضل رحمت میری جھولی کوئے نہ پائیندا۔ پچھلا دسیا بھل گئے اصول، اگلا لیکھا ہتھ کسے نہ آئیندا۔ کوڑی کرپا وِچ ہوئے مجبور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میل نہ کوئے ملا ئیندا۔ ستنام کہے میں سادھاں کولوں دُردا، کلج بیٹھا کھ چھپایا۔ سادھ سنت جو میٹوں رسنا نال پڑھدا، انتر دھیان نہ

کوئے لگایا۔ مایا متا اندر سڑدا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نال لڑایا۔ ساچی منزل کوئی نہ چڑھدا، پاندھی ہو کے پندھ نہ کوئے مُکایا۔ سچ دوارے کوئی نہ کھڑدا، سنمکھ ہو نہ درشن پائیا۔ جینودیاں جگ کوئے نہ مردا، مرد مردانہ رُپ نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، سچ دوارے لہنا دے چُکایا۔ ستنام کہے میں چھڈیا چولا، کایا چولی بیٹھا نہ سو بھاپایا۔ کلجک جیو ہویا گولا، ہو چھی مت بنایا۔ کوئی نہ گاوے انتر آتم ساچا بولا، انبولت راگ الایا۔ کوئی نہ سناوے دُھر دا ڈھولا، اگئی ناد وجایا۔ کوئی نہ بناوے میٹوں دو جہاناں سچ وچولا، نرگن سرگن سنگ دکھایا۔ کلجک جیو کوڑی کریا اندر رکھیا اولہا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے مُکایا۔ ستنام کہے میرا گیا ہٹھ، ہوکا لے کے رہیا سناپا۔ میں ویکھیا ت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ کھوج کھوجایا۔ سب نوں بُھلی ستگر مت، من مت کری گڑمایا۔ پر بھو دے ملن دی کسے نہ کھولی اکھ، جگ نیتز نین نین شرمایا۔ ونج ہویا نہ دُھر دے ہٹ، بن ونجارا ساچی دست منگ نہ کوئے منگایا۔ جگت ترسنا اندر نٹھ، بھاونہ ویکھی جگت لوکایا۔ منکیاں نال میٹوں رہے رٹ، رٹا من نہ کوئے چُکایا۔ میٹوں گاؤندے اُتے تیر تھ تٹ، گھر سرور بہہ نہ کوئے نہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ ستنام کہے میرے سورے سر بگا، صاحب تیری سرنایا۔ اپنا بخش اک اندا، اند اند دے پر گٹایا۔ تیرا خاکہ سمجھے کوئی نہ خاکی بندہ، خالص رُپ نہ کوئے جنایا۔ صدی بیسویں ہویا اندھا، نیتز اکھ نہ کوئے کھلایا۔ جیرج انڈج بنیا گندہ، کوڑی کریا ڈیرہ لایا۔ من واسنا بھیکھ پاکھنڈا، ہوئے ہنگتا سو بھاپایا۔ لیکھا جانے نہ خاکی بندہ، بندگی حق نہ کوئے کمایا۔ تیرے نالوں کر وچھوڑا ہویا رنڈا، سہاگی رُپ نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پڑدا دے اٹھایا۔ ست نام کہے میں دساں سچ، شبد کہانی نال جنایا۔ سر شٹ سبائی ویکھیا نسّ نسّ، نو ست پھیرا پائیا۔ لکھ چوڑا سی کایا ماٹی کچ، گھر گھر پھولاں چائیں چانیا۔ کوڑی کریا جگت واسنا سارے رہے ہس، ہستی تیرے نال نہ کوئے ملایا۔ کلجک انتم گر اوتاراں پیر پیغمبراں سب نے کیتی بس، بستے سارے رہے بندھایا۔ کرپا کر پُرکھ سمر تھ، دُھر دی منگ اک منگایا۔ صدی چودھویں آؤنا نٹھ، خالق خلق ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نر ویر ویس وٹایا۔ ستنام کہے پر بھ چھیتی آ، شہنشاہ تیری اک

شرنا ئیا۔ میں وی بناں انت گواہ، شہادت ساچی دیاں بُھگتائیا۔ چار ورن تیتوں گئے بُھلا، شتری براہمن شوڈر ویش تیرا ناؤں نہ کوئے دھیائیا۔ دین مذہب
 جھگڑا رہے پا، ذات پات کرے لڑائیا۔ مندر مسجد شوڈوالے مٹھ ساچا چپے نہ کوئے ناں، ناؤں نرکارا نہ کوئے سنا ئیا۔ غریب نمائیاں کو جھیاں کملیاں
 پکڑے کوئے نہ بانہہ، شاہ سلطان بیٹھے کُھ بھوائیا۔ ملا شیخ مسانک کرن حرام، اُمتی اُمت روپ نہ کوئے دکھائیا۔ ساچا کلمہ نہ کوئے کلام، صفتی صفت نہ
 کوئے سنا ئیا۔ کرپا کر میرے مہربان، محبان بیدو تیری اوٹ تکائیا۔ ست دھرم دا مٹیا نشان، چاروں گُنٹ اندھیرا چھائیا۔ ساچا منتر اکو دے گیان، لکھ
 چوڑاسی کر پڑھائیا۔ اشٹ دیو دو جہان، سرگن نرگن دے دکھائیا۔ نظری آؤنا بن کے رام، کاہن ہو کے بنسری ست وجائیا۔ امام ہو کے دینا اک پیغام،
 نانک ہو کے نام سمجھائیا۔ گوہندا ہو کے ڈنکا وجاؤنا دو جہان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ سویا کوئے رہن نہ پائیا۔ ساچا مندر سہاؤنا مکان، ساڈھے تن ہتھ دے
 وڈیائیا۔ سمبل بیٹھ کریں آرام، سچ سُنہجنی سو بھاپائیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنی کار کمائیا۔ ہوں بالک بال انجان، تیرا صفتی صفت ڈھولا
 جگت سنا ئیا۔ کلجک انتم لیکھ لکھنا آن، باقی کوئے رہن نہ پائیا۔ توں داتا دانی دیونہارا دان، انملڑی وست ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 پورب لیکھا دے مکائیا۔ ست نام کہے کلجک گیا ست، ستوادی نظر کوئے نہ آئیندا۔ ساچی دے نہ برہم مت، وِ دیا برہم نہ کوئے پڑھائیندا۔ سچ دوا ریوں
 سارے گئے نٹھ، مندر حق سو بھاکوئی نہ پائیندا۔ رسنا جہوا منکا منکا نام رہے رٹ، منسا من نہ کوئے مٹائیندا۔ تیر تھ تتاں اُتے رہے نٹھ، دُرمت میل نہ
 کوئے دھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، در تیرے الکھ جگائیندا۔ ستنام کہے میری منزل کئی، پینڈا نظر کوئے نہ آئیا۔
 کلجک جیو آتما سرب سٹی، سُنٹیاں اکھ نہ کوئے کھلایا۔ آتم پر ماتم تیرے نالوں رُٹھی، رُسیاں سکے نہ کوئے منائیا۔ کلجک مت دتی پٹھی، اُلٹی کری پڑھائیا۔
 جگت واسنا دھیاں پُتیں، پتا پُرکھ اکال نہ کوئے ملا ئیا۔ انتر آتما پر ماتما کدے نہ جُھکی، باہروں سپس سرب جُھکائیا۔ بُدھی ہوئی نہ بیک سچی، دُرمت میل
 نہ کوئے دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھ بنائیا۔ ستنام کہے میرا بنے کوئے نہ میت، مَتر پیارا نظر
 کوئے نہ آئیندا۔ جگت کارنے گاؤندے گیت، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیندا۔ بججے پھر دے مندر مسیت، کایا کعبہ نہ کوئے وڈیائیندا۔ جھگڑا پیا اوچ نیچ، ذات

پات لیکھ نہ کوئے گوائیندا۔ مل صاحب سنگر کایا کرے نہ کوئے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیندا۔ سچ دوارپوں منگے کوئے نہ بھیکھ، بھیکھا دھاری
 گھر گھر پھیرا پائیندا۔ ملے میل نہ صاحب اتیت، ترے گن ڈیرہ کوئی نہ ڈھائیندا۔ لیکھا چکے نہ ہست کیٹ، راج راجان شاہ سلطان سنسا روگ نہ کوئے
 مٹائیندا۔ پر م پرکھ پر ماتم انتر آتم آپ کر بختیش، بخشہارا اک اھوائیندا۔ برہنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دو جہان ساچی دے اک حدیث، ورن برن
 ساچا کلمہ نغمہ نام اک سٹائیندا۔ ہر گھٹ و سیں سدا چیت، چیتن سرتی آپ بنائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے منگ منگائیندا۔
 ستنام کہے توں سنگر سو، سوبھاونت تیری وڈیایا۔ نرگن سرگن آپے ہو، اچرج کھیل رچایا۔ سچ پرکاش کر کے لو، جوتی جوت ڈمگایا۔ آتم پر ماتم بخش کے
 موہ، مُجّت اپنے نال وکھایا۔ امرت آتم ساچا چو، نہجھر جھرنا اک جھرایا۔ اپنے جیہا آپے ہو، ہنگ برہم روپ وٹایا۔ دُھر دا ڈھو آ دیویں ڈھو، نت نوت
 پھیرا پائیا۔ تیرا بھو نہ جانے کو، اگم اتھاہ تیری اک سرنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وست دے ورتایا۔ سچ وست دے ست
 سرپ، ست ستوادی تیرے ہتھ وڈیایا۔ تیرا نام نگارا و بے چارے کوٹ، دہ دشا کرے شنوایا۔ ناتا توڑ جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کریا دے گوائیا۔ آتم
 پر ماتم تیرا تانا پیٹا سوٹ، دُھر دا میل لے ملائی۔ پر م پرکھ اپنی گودی چک پوت، پتا ہو کے سیو کمایا۔ کلجک بھرے بھلا پنچ بھوت، پنچ ناد شبد نہ کوئے
 شنوایا۔ کرپا ندھان سچ دوارا دس اوچ، اگم اتھاہ نظری آئی۔ جتھے گر اوتار پیر پیغمبر جاندے کر کے کوچ، انتم اپنا آسن لایا۔ اوتھے نہ سمجھ نہ کوئی
 سوُجھ، سوچ نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہایا۔ ست نام کہے تیرا سوہنگ رنگ، آد جگادی نظری آئی۔ سچکھنڈ
 سہائے تیرا پلنگ، پاوا چول نہ کوئے بنایا۔ تھر گھر و بے شبد انند، انراگی راگ سٹایا۔ وشن برہما شو کر کے ونڈ، ترے گن مایا میل ملائی۔ پنچ تت چاڑھ کے
 چند، اپ تیج وائے پر تھی آکاش کھیل رچایا۔ لکھ چوراسی گا کے چھند، سوہنگ ڈھولا دتا درڑایا۔ کر و سیرا جیرج اند، اُتبھج سیتج سوبھا پائیا۔ ستجک تریتا
 دواپر کلجک کھیل کر سورے سربنگ، صفتی نام دتے سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے بنایا۔ ساچا نام دے اک، ایکنکار
 تیری سرنایا۔ سچ دوارپوں ملے بھکھ، بھجھیا دے ورتایا۔ اگلا لیکھا دینا لکھ، بچھلا پنڈھ چکایا۔ آتم پر ماتم ہووے ہت، دوجی کرے نہ کوئے پڑھایا۔

دِیال ہو کے وسیں چت، چیتن سُرَتی آپ کرایا۔ پُرکھ اکال بننا پت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ آسن لاؤنا کایا وِچ، ساڈھے تِن ہتھ گھر گھر وِچ سو بھاپایا۔ تیری سار نہ پائے کوئی مُن رِکھ، شاستر سمرت وید پُران تیرا ڈھولا جس رہے گایا۔ کلجک انتم کروٹ لے بدل لے پٹھ، آپ اپنا پڑدا لاہیا۔ کھیل دکھا اک اندھ، جس دی سمجھ کوئے نہ آیا۔ جن بھگتاں کر ساچا ہت، متر بن کے میل ملایا۔ تیرے ملن دی اکو سک، دوجی آس نہ کوئے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیرن نیرا ہو قریب، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ تیرا مارگ ویکھاں عجیب، عجب طرح دے سمجھایا۔ میں جنم کرم دا تیرا مریض، بن طبیب لے بچایا۔ تیری چھوہ چرن بدلے میرے نصیب، نسبت اپنی وِچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سیر اپنا ہتھ لکایا۔ سیر رکھ ہتھ سمرتھ، مہما اکھ تیری وڈیایا۔ نام جیکارا دس اکھ، اکھ زرنجن تیرا ڈھولا اکو گایا۔ وست اموک دیدے اگئی وتھ، زرنجن سرگن سرگن کایا جھولی دے بھرایا۔ آتم پر ماتم نج گھر درس کراؤنا ہس ہس، ہستی مسقی نام نُماری دے چڑھایا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دال کے چلے اکو رتھ، رتھ رتھو ہی تُوں ہی نظری آیا۔ تیرا نام ندھان میرا پوجا پاٹھ، سمرن اکو دے درڑایا۔ تیرا نور ظہور میرے گھر جوت پرکاش، اندھ اندھیر دے چُکایا۔ تُوں صاحب سوامی میں وساں تیرے ساتھ، جگت وچھوڑا رہن نہ پانیا۔ تیرا کھیل پر تھی اکاش، گگن گگنتر پُری لوء بھجیس واہو داہیا۔ میں منگاں چرن کول سچ نواس، سچکھنڈ دوارے وچے تیرے نام ودھایا۔ میرا لیکھے لگے پون سواس، سواس سواساں وچوں تیرا رُپ نظری آیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دی پوری ہووے خواہش، خالص ہو کے اک دُوجے سنگ نبھایا۔ تُوں داتا گھر گبھیہر سرب گنتاس، داتا دانی دیاوان اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، دُھر دا منتر اک سمجھایا۔ دُھر دا دس ساچا منتر، چار ورن پڑھایا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، گھٹ گھٹ ویکھ دکھایا۔ نرمل جوت جگے زرنتر، زرویر زراکار نظری آیا۔ تن کایا مائی بچھے بسنتر، اگنی تت نہ کوئے جلا یا۔ ہوئے پرکاش گگن گگنتر، دیوا باقی کملاپاتی اکو اک رُشایا۔ جن بھگتاں چولا تن بدلا بستر، بھوشن اوڈن اکو اک دکھایا۔ نام کھنڈا بخش شستر، کوڑی کریا پندھ چُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے لیکھے لایا۔ ہر جن لیکھے جائے لگ، تیری اوٹ تکایا۔ سرشٹ سبائی نالوں ہو کے اوڈ، در

ٹھانڈے سیس جھکایا۔ ناتا توڑ کایا مائی کاچے ہڈ، حد تیری دیکھ خوشی منائی۔ میل مل کے وشو جد، وشو اپنا رُوپ جنایا۔ ست سرنائی صاحب ڈھٹھ، ہوئے روگ مٹایا۔ لیکھ چکا کے تت اٹھ، نو در ڈیرہ ڈھایا۔ دسویں گھر تیرے سنگ وس، واسطہ اپنے نال جڑایا۔ ساچا نور کر پرکاش، انحد نادی ناد سنایا۔ شبد سوامی رکھنا پاس، نہکامی اپنا کرم کمایا۔ توں میرا میں تیرا داس، داس سیوک دوویں مل کے خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پوری کر آس، آسا منسا، منسا ترسنا، ترسنا ترکھا اپنے وچ ملایا۔

☆ ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی پال سنگھ دے گرہ للیاں کلاں ☆

بھگت بھگوان میل مات، نرگن سرگن کھیل کھلائیندا۔ اپنی دس کے ساچی ذات، بھو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ نام دے کے ست سوغات، ساچی ویدا برہم درڑائیندا۔ چرن پریتی بنھ کے نات، سچ سرنائی اک وکھائیندا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، سنگر ساچا چند چکائیندا۔ لہنا دینا چکا کے مستک ماتھ، پورب لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ مانس جنم کرائے راس، تتوت کھوج کھوجائیندا۔ لیکھ مکا کے دس دس ماس، مات گر بھ بھند کٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا میل ملاییندا۔ جگ جگ میلا بھگت بھگوان، وچے لوکات ودھایا۔ نرگن سرگن ملے آن، نرویر پرکھ پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کرے پہچان، ہر جن ساچے کھوج کھوجایا۔ آتم پر ماتم سچ پریتی بخشے چرن دھیان، کول اکو اک وکھایا۔ کوڑی کریا میٹ جگ شیطان، شرع کرے نہ کوئے لڑایا۔ مندر وکھائے اک دھر مسال، دھرم دوارا کایا ہٹ جنایا۔ دیوا جوتی جگ مہان، کملاپاتی کرے رشنایا۔ انحد شبد سچی دھنکان، اگمی راگ سنایا۔ امرت دیوے پین کھان، جھرننا نچھر آپ جھرائیا۔ جنم کرم دا دکھ میٹے آن، سکھ ساگر رُوپ وکھایا۔ میل ملے دو جہان، جگت وچھوڑا پندھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان لیکھا دھر، درگاہ ساچی دیا کمائیندا۔ آتم پر ماتم جو جن گئے جڑ، سرتی شبدی جوڑی آپ جڑائیندا۔ کوڑی کریا جگت وہن نہ جائن رڑھ، شتوہ دریا نہ کوئے سٹائیندا۔ ساچا منتر فرنا جائے پھر، اکھر وکھر آپ پڑھائیندا۔ انت

بھگونت ہر کنت جائے بہر، مہربان دیا کمانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک سمجھانیندا۔ بھگت بھگوان مارگ دے، آد جگاد دیا کمانیندا۔ ہر دے اندر ساچے وسے، مندر گرہ سوبھا پانیندا۔ پریم پیار پریتی اندر ہسے، سوہنگ ہنسا راگ الایندا۔ کوڑی کریا میٹ رین اندھیری مسے، ستگر ساچا چند چکائیندا۔ گلوں کٹ چوراسی رسے، جم کی پھاسی پھاہ کٹائیندا۔ چرن کول جن سیس رکھ ٹیکے متھے، تنہاں مستک بھاگ آپ بنائیندا۔ سجن ساکاں وانگ کدے نہ اگے، دکھیاں دردیاں اپنا درد ونڈائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر سچ پریم اندر ننھے، آوندا جاندا نظر کسے نہ آئیندا۔ کرم کاند جگت ویکھے مایا متا موہ لگے، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑائیندا۔ تتی واؤ انت پوہ نہ سکے، جس سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ لہنا دینا چکائے ہتھو ہتھے، ہتھ سمرتھ سر آپ لکائیندا۔ درس دکھائے تیجی اکھے، دوئے لوچن بند کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم میلا سچ ملانیندا۔ بھگت بھگوان کرے ملاپ، ملنی اپنے نال کرائیا۔ جنہاں جیپا ساچا جاپ، جگ جیون گئے بدلایا۔ روج بُت دوویں پاک، خاکی خاک ملے وڈایا۔ شاہ پاتشاہ پر بھ سچا ساک، سگلا سنگ بنایا۔ روگ سوگ چنتا دکھ جگت کرے وناس، ابناشی اپنا رنگ رنگایا۔ سجن سہیلا ہو کے وسے پاس، گر چیل گود اٹھایا۔ انتم پت لئے راکھ، راکھا ہو کے سیو کمایا۔ ایہو وڈیائی پُرکھ سمراتھ، ہر جن ساچے گود اٹھایا۔ پار لنگھائے اپنے گھاٹ، پتن بہہ کے خوشی منایا۔ جنم جنم دی میٹے واٹ، کرم کرم داروگ مٹایا۔ سچ سندیشہ نر نریشا شبدی دھار جائے آکھ، آخر اپنا گھر دکھایا۔ سچ دوارے کھول تاک، پڑدا اوہلا دے چکایا۔ اپنے ملن دی آپے دس کے جاج، دھر دی کرے نام پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے گود اٹھایا۔ ہر جن گودی چکے انت، انتشکرن ویکھ دکھائیندا۔ کرپال ٹھا کر سوامی سری بھگونت، بھگون اپنی دیا کمانیندا۔ دے وڈیائی وچوں جیو جنت، جاگرت جوت ڈمگائیندا۔ مائس جنم بنائے بنت، گھٹرن بھنہار آپ ہو جائیندا۔ ہر جن لیکھا ساچے سنت، صاحب ستگر ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم اپنے گھر وسائیندا۔ ساچے گھر بھگت وسیرا، وشو اکو نظری آئیا۔ میل میلے گرو چیرا، چیرا گرو روپ سمایا۔ سوہنا لگے اکو کھیڑا، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ آون جاون چکے جھیرا، جھگڑا کوئے رہن نہ پائیا۔ ناتا جوڑے تیرا میرا، سوہنگ روپ سمایا۔ سوہنا لگے بھگتاں ڈیرہ، بھگون ویکھ ویکھ خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سنگ آپ

نبھائی۔ ساچا سنگ نبھائے صاحب، پُرکھ سمرتھ وڈی وڈیائی۔ آد جگاد جگ چو کڑی رہے غائب، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ جن بھگتاں کردا رہے ہدایت، دھر سندیشہ نام سنائی۔ پر م پُرکھ دی سچ روایت، رہبر بن کے رہیا سمجھائی۔ نام ندھان وست کرے عنایت، مہر نظر اٹھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اگلا پچھلا دے سمجھائی۔ جن بھگت منگے منگ ایک، دوے جوڑ سرنائی۔ چرن کول پر بھ تیری ٹیک، دوجی اوٹ نہ کوئے نکائی۔ پورب جنم چکے لیکھ، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائی۔ سچ دوارے لے چل دیس، سچھنڈ ساچے سو بھاپائی۔ جتھے تخت نواسی اک نریش، نر نرکار نظری آئی۔ اوتھے بھگت بھگوان دوارے رہے کھیل، سوہنی ساچی خوشی منائی۔ اوسے منزل دینا بھیج، ادھو چکار نہ کوئے اٹکائی۔ تیرا درشن لیئے پیکھ، پیکھ پیکھ خوشی منائی۔ لیکھا چھٹ جائے روپ رکھ، رنگ رہن کوئے نہ پائی۔ سچ دوارے رہیے ہمیش، جنم مرن پندھ مکائی۔ سنگ نبھائیے دس دسمیش، دہ دشا خوشی وکھائی۔ انتم اپنا دسنا بھیت، پڑدا اولہا اک اٹھائی۔ تیری کرپا تیری مہر تیرا پیار کرے بدھ بیک، سرتی شبد کرے کڑمائی۔ تیرا چرن ساچی ٹیک، اشٹ دیو اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر وساؤنا بے پرواہی۔ جن بھگت کہے پر بھ کھول دروازہ، درگاہ ساچی کُنڈا لاہی۔ ہر جن تیرا ٹوں غریب نواجا، غریب نمانے گود اٹھائی۔ کوٹن کوٹ جنم پچھوں پر م پُرکھ پر بھ سجن لادھا، ملیا بے پرواہی۔ جس نوں مل کے رائے دھرم دے نہ سزا، لکھ چوڑاسی نہ کوئے بھوئی۔ کایا مائی ناتا چھٹے ہڈاں، مڑھی گور رہن کوئے نہ پائی۔ میں اوس دوارے اٹھ اٹھ بھجاں، جس گھر وسے سچا ماہیا۔ بھگتاں اندر بہہ کے سجاں، دوجی جماعت نظر کوئے نہ پائی۔ تیرا نام لے کے تینوں پر بھو سداں، ہوکا دے کے دیاں جنائی۔ تیرا پریم پیار دا چکھاں مزہ، مجلس اپنا پندھ مکائی۔ درشن پیکھ کے بن اکھاں، آخر تیرا نور تیرے وچ لکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری لیکھے لاؤنی سیوا کیتی ہتھاں، حاضر ہو کے دیا کمائی۔ بھگت کہے میں تیرا نڈھا، بچن وچوں بچن اک جنائندا۔ توں صاحب سنگر سب توں وڈا، بے انت بے انت اکھوائندا۔ میں لکھا کایا ہڈاں، توں سچھنڈ سو بھاپائندا۔ میرا پریم تیرے پیار نال بدھا، پریم تڈھ بن نظر کوئے نہ آئندا۔ میں ست سوامی تینوں دیواں سدا، سنہڑا اکو اک جنائندا۔ توں ٹھاکر آویں بھجا، بن پاندھی پندھ مکائندا۔ جس ویلے گرکھ گرکھ ہر جن ہر بھگت جگت روگ نال ڈگا ویکھیں اُپر منجا، نیز

نہیں اکھ کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہربان مہربان نظر اٹھائیندا۔ بھگونت کہے میرے بھگت، سد دیاں وڈیائیا۔ اوکھی گھڑی نہ دے جگت، جگت اندرے اندر دیاں سمجھائیا۔ تیرے چرناں بیٹھاں رکھ کے مکت، اتوں دوہرا بھار دہائی۔ اپنے ملن دی دے کے ساچی سُرَت، سُرَت شبد نال جڑائیا۔ کر پرکاش اکال مورت، مورت وچوں صورت دے بدلایا۔ شبد ناد وجائے تورت، تورت اپنا تھم سناپیا۔ جن بھگتاں نال جگ جگ کرے مہورت، مہربان اپنا پھیرا پائیا۔ ناتا توڑ کوڑو کوڑت، ست سچ لئے جڑائیا۔ پتر سنگھڑ بنا کے مورکھ موڑھت، آپ اپنا رنگ رنگایا۔ آسا سدا سدا سد پورت، پوری اچھیا آپ کرائیا۔ جن بھگتاں پر بھ نوں سدا ضرورت، بن بھگتاں پر بھ کم کسے نہ آپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے گود اٹھایا۔ ہر جن گودی لئے چک، چکھار دیا کمائیندا۔ لوکات پیٹا جائے مک، پاندھی اپنا پندھ گوائیندا۔ آگے میل ابناشی اچت، چیتن دھار اک سمجھائیندا۔ مات گربھ نہ اٹارخ، دس دس ماس نہ اگن تپائیندا۔ سچ دوارے ساچا سکھ، سکھ آتم پر ماتم نال ملائیندا۔ کایا مائی ہڈاں کوڑا دتا دکھ، رکت بوند اتنم لیکھے پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہربان نرگن دھار اپنے وچ رلائیندا۔ رلی نرمل دھار رلی، رلا رہن کوئے نہ پائیا۔ کایا مائی تن تن سس جگدیش کر کے بھیٹ ملی، بل اپنا گئی ودھایا۔ مارے کوک سچ دوار سکھنڈ ساچی گلی، ہوکا دے کے رہی سناپیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناسن بیٹھا ملے، بے انت بے پرواہ ڈیرہ لایا۔ گرکھ اوس باغ دی مہکدی کلی، جس کلی دا بوٹا گوبند آیا لایا۔ امرت رس نال پلی، پت ڈالی شاخ لوکات مہکایا۔ سوہنے پھل پھلی پھلی، چاروں کُنٹ وچ وڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دتا مکایا۔ لہنا مکایا ملیا آپ، اپنی دیا کمایا۔ ساچا دس کے اگتا جاپ، اگٹری کھیل وکھایا۔ پورب جنم رہیا نہ کوئی پاپ، آگے روگ سنتاپ سنگ نہ کوئے وکھایا۔ پر م پُرکھ پر بھ دے کے سچی دات، خالی جھولی دتی بھرائیا۔ جن بھگتاں ملیا ساتھ، سوہنا سنگ نبھایا۔ میں وسوں چرناں پاس، سرن ملی سرنایا۔ نظری آئے پُرکھ ابناش، نر نرائن دھر درگاہیا۔ لیکھا چکھا پر تھی آکاش، گگن منڈل مکھ چھپایا۔ چار کُنٹ دہ دشا اکو جوت جوت نور پرکاش، سورج چند دیوا تھی نظر کوئے نہ آپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، میرا لیکھے لا کے سواس سواس، سوار تھ پرمار تھ اکو گھر وکھایا۔

☆ ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ دھنوالی ☆

کھیلے کھیل پُرکھ سمراتھ، صاحب داتار دیا کمائیندا۔ گوپی کاہن مل مل پاوے راس، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ سچ سُنہیہڑا شبد سواس، پون پوناں نال ملائیندا۔ جن بھگتاں پوری کرے خواہش، خالص اپنا درس کرائیندا۔ سنت سہیلے کر کر پوری آس، گر چیلے میل ملائیندا۔ گرگھاں چرن کول دے دھرواس، دھرنی دھرت دھول وڈیائیندا۔ گرگھاں جنائے اپنی ذات، پاربرہم برہم اپنا بھو کھلائیندا۔ دے وڈیائی لوکات، مطلب پچھلا حل کرائیندا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، نرویر سچا چند چکائیندا۔ آتم پر ماتم بنا کے سچا ساک، سجن اکو اک درسائیندا۔ لیکھا جانے کایا مائی خاک، بند کوڑی تاک آپ کھلائیندا۔ ساچا ونج کرائے اگے ہاٹ، چوڈاں لوک چوڈاں طبق نین شرمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیندا۔ سچ کرنی کرے کرتار، قدرت اپنا کھیل کھلائیا۔ ویکھے وگسے جگ چوکڑی چار، سنجگ تریتا دواپر کلج اپنی دھار بندھائیا۔ وشن برہما شو کر کر خبردار، دھر سندیسہ اک درڑائیا۔ میل ملائے گر اوتار، پیر پیغمبر دھر داسنگ بنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران اچار، گیتا گیان دے درڑائیا۔ انجیل قرآناں کھول کوڑ، نیز لوچن نین اکھ سمجھائیا۔ کھانی بانی دے ادھار سر اپنا ہتھ لگائیا۔ لیکھا جان اگم اپار، اگوچر اپنی کار کمائیا۔ سوچ سمجھ توں وسنہارا باہر، من مت بدھ نہ کوئے وڈیائیا۔ کاگد قلم نہ لکھنہار، لیکھا چکے جگت شاہیا۔ صاحب سنگر شاہ سلطان، شاہ پاتشاہ ایکنکار اک ہو جائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچ مکان، اُچ محراب ڈیرہ لائیا۔ مقامے حق ہو حکمران، درگاہ ساچی اکو حکم سنائیا۔ لاشریک نوجوان، مرد مردانہ وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی ویکھے مار دھیان، نت نوت پھیرا پائیا۔ اندج جیرج اُتبھ سیتج دیونہارا گیان، شتری براہمن شودر ویش کرے پڑھائیا۔ چارے بانی بولے بناں زبان، پراپسنتی مدھم بیکھری دھر دا راگ سنائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں جن بھگت سہیلے ویکھے آن، سنت ساجن آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ سنت سجن لے لہ لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیندا۔ کوڑی کریا کر کے پار حد، نو دوارے ڈیرہ ڈھائیندا۔ شبد اگم وچاند، انحد نادی راگ سنائیندا۔ ڈونگھی بھوری آپے لنگھ، ساچی منزل پندھ مکائیندا۔ شبد اناد سناوے چھند، دھر داتال وچائیندا۔ آتم سچ سُنہنجی پلنگ، گھر مندر آپ وڈیائیندا۔ سرتی شبدی پوری کرے منگ، آسا ترسنا

میٹ مٹائیندا۔ بھو کھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم پڑدا لاہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی اپنی کل دھرائیندا۔ آد جگادی جگا جگنتر، جگ چوکڑی ویکھ دکھائی۔ سرب ویاپی دیونہارا دُھر دا منتر، شبد اگنی راگ سنائی۔ لکھ چوڑاسی ہر گھٹ جانے انتر، چارے کھانی ویکھ دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ لیکھا جانے آد جگاد، جگ چوکڑی ویکھ دکھائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کجگ کھیلے کھیل وچ برہما، برہمانڈ اپنی کار کمائیندا۔ پُری لوء وجائے ناد، دُھر داراگ آپ سنائیندا۔ سچ پریتی اندر ہو وساد، بسمل اپنا آپ جنائیندا۔ پیر پیغمبر گُر اوتار وشن برہما شو دے کے دات، سچ بھنڈارا ہتھ پھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے مات، متا اپنے نال پکائی۔ جن بھگتاں دیوے ساچی دات، وست امولک جھولی پائی۔ چرن کول بندھائے نات، بدھاتا اپنا رنگ دکھائی۔ نظری آئے اک اِکانت، سوچہ سروپی بیٹھا سو بھاپائی۔ جن بھگت دوارا سچ پرانت، سوہنا حصہ دے سمجھائی۔ جتھے لبھ نہ سکن جگت جیو کر کر لے ہاتھ، کھوجیاں ہتھ کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ سد وڈیائی دیوے بھگت، بھگون اپنی دیا کمائیندا۔ انتر آتم ساچی شکت، شہنشاہ اکو اک سمجھائیندا۔ زرگن نر ویر نراکار نرکار آوے پرت، نر ادھار ساکار رُپ وڈیائیندا۔ کر پرکاش اُپر دھرت، دھرتی دھرت دھول سہائیندا۔ ویکھنہارا فرش عرش، دہ دشا کھوج کھوجائیندا۔ جن بھگتاں اُتے کر کے اپنا ترس، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ امرت میگھ دیوے برس، جھرننا نچھر آپ جھرائیندا۔ جنم کرم دی میٹے بھٹک، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگا جگنتر ہر جن ساچے ویکھ دکھائیندا۔ ہر جن ساچے ویکھے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیندا۔ انتر آتم کس ویراگ، کون ویراگی نیتز نیناں نیر وہائیندا۔ سُر ت سوانی کس دوارے گئی جاگ، آلس نندرا ڈیرہ ڈھائیندا۔ کون مندر لگا بھاگ، دیا باقی کملا پاتی اکو اک رُشنائیندا۔ کون ہنس ہو یا کاگ، کاگ ہنس رُپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوت ویکھ دکھائیندا۔ نت نوت ویکھن آیا، ہر کرتا وڈ وڈیائی۔ جن بھگتاں رکھے ٹھنڈی چھایا سر اپنا ہتھ لٹکایا۔ ترے گن میٹے کوڑی مایا، متا موہ چُکائی۔ نام پدارتھ جھولی پایا، خالی بھانڈا دے بھرائیا۔ پورب جنم منور تھ پور دے کرایا، آسا منسا کوئے رہن نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بھو جنائی۔ جن

بھگتاں بھو کھولے اکھ، نہجہ نیز کرے رُشناہیا۔ ساچا مارگ اِکو دس، اگم اتھاہ کرے پڑھایا۔ نرگن سرگن چلا کے رتھ، بن رتھواہی سیو کماہیا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، آخر اپنا جوڑ جڑایا۔ سچ دوار درسائے ہٹ، بن بنجارا اپنی کرت کار کماہیا۔ لیکھ چکائے مندر مسجد شودوالا مٹھ، گرو دوار اِکو اک کاہیا مندر اندر نظری آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دے سمجھایا۔ جن بھگت جنائے دھر دا ٹھاکر، ٹھوکر اپنا نام لگایا۔ بھو چکائے کاہیا گاکر، دُنگھی بھوری ڈیرہ ڈھایا۔ پار کرا کے اگمی ساگر، ساچی نیا نوکا نام درٹایا۔ سچ دوارے دیوے آدر، آدرش اپنا اک وکھایا۔ کرپا کرے کریم قادر، کرنہار وڈی وڈیایا۔ جن بھگتاں نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ترایا۔ ہر جن تارے آپ پر بھ، پت پر میثور دیا کمانیدا۔ لکھ چوڑا سی وچوں لبھ، چارے کھانی ویکھ وکھانیدا۔ نام ندھان امرت چوا کے اُلٹی کول نبھ، گیڑا گیڑے وچ پھرانیدا۔ شبد اگم وجائے ند، دُھن آتمک راگ سنائیدا۔ جگت وکارا پار حد، گھر مندر سو بھاپانیدا۔ نرمل نور دیا دیپک رہیا جگ، جوتی جاتا آپ رُشناہندا۔ آتم انتر پر ماتم بہے سچ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیدا۔ دھرم نشانہ دیوے گد، دو جہاناں جڑ نہ کوئے اکھڑانیدا۔ پچھلی کرنی کرتا پُرکھ کرتا جگ چوکڑی دیوے چھڈ، اگلا مارگ آپے لائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھانیدا۔ اگلا مارگ دیوے سچا، جگ چوکڑی بھو کھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنائے اپنا بچہ، ساچا بچپن جھولی دیوے پایا۔ بھاگ لگا کے کاہیا مائی کچا، تتوت کرے رُشناہیا۔ آتم پر ماتم ناتا جڑے پیو پت سکا، پتا پوت گودی اک اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرناہیا۔ سچ سرنائی دیوے سرنگت، سرب سوامی کھیل کرائیدا۔ جگ چوکڑی مہما اکھ، کتھنی کتھ سمجھ کوئے نہ پائیدا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج چلاونہارا رتھ، جگ جگ اپنا ویس وٹانیدا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا گر چیل مارگ دس، رہبر اپنا راہ وکھانیدا۔ آتم پر ماتم میل ملاوا ہس ہس، ہستی اپنے رنگ رنگانیدا۔ جن بھگتاں اندر ہو کے وس، واسطہ وصل اپنا اک جنانیدا۔ نرگن روپ ہو پر تکھ، سوچھ سروپی ساکھیاں جوتی جاتا ڈگمگائیدا۔ ساچے سنتاں دے کے حق، حق حقیقت کھوج کھوجانیدا۔ جگ چوکڑی پندھ مکائے نٹھ نٹھ، آوند ا جاندا نظر کسے نہ آئیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سلطان اپنا پھیرا پائیدا۔ جن بھگت تیری ساچی ریت، ریتوان آپ

بنایا۔ چار ورن لیکھا چکے ہست کیٹ، شتری براہمن شودر ویش اکو گھر وسایا۔ آتم پر ماتم مل کے سخیاں گاوے گیت، ہنری کاہنا نام وجایا۔ رام رحیم بیٹھ اتیت، ترے گن لیکھ دے مکایا۔ کایات کرے ٹھانڈا سیت، امرت میگھ اک برسایا۔ ساچے چرن کول بندھائے پریت، پریتم اپنا جوڑ جڑایا۔ شبد اگئی سنائے گیت، گھر گجھیر کرے شنوایا۔ کلجک انتم کایا چولی چاڑھے رنگ محیٹھ، ساچی رنگن دے رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئے ترایا۔ ہرجن تارے کلجک تھوڑے، لکھ چوڑا سی وچوں نظری آیا۔ پر م پڑکھ نال جنہاں ناتے جوڑے، لیکھا مکیا جگت لوکایا۔ شبد اگئی چڑھے گھوڑے، دو جہاناں بھججن واہو داہیا۔ اہناں دے لیکھ اُتے کاغذ کورے، قلم شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سو گرکھ پر م پڑکھ دے بانکے چھوہرے، پروردگار ویکھے چائیں چانیا۔ اکھراں نال نہ گاوے دوہرے، کلے نال نہ کوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہ سچ محبوب، مہربان اک اکھوانیدا۔ وسنہارا دھام وڈ عروج، عرش فرش کھیل کھلایندا۔ جس دی منزل اگم اتھا مقصود، محفل اپنا نام جنانیدا۔ آد جگاد جگ چوڑی چوڑاں طبق سمجھ نہ سکے حدود، پیر پیغمبر ونڈ نہ کوئے ونڈایندا۔ سو صاحب سلطان مرید مُرشد لیکھ چُکائے ایک دُوج، دُو آیکا اکو گنڈھ پوانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ دکھانیدا۔ جن بھگتاں ویکھے پاربرہم، برہم اپنے رنگ رنگایا۔ نہکرمی کرے سچ کرم، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھایا۔ ساچا دسے اکو دھرم، دھرم آتم پر ماتما نال جڑایا۔ پر م پڑکھ دی ساچی سرن، ایشٹ دیو اکو نظری آیا۔ کرپا کرے ہر کرنی کرن، کرتا پڑکھ کار کمایا۔ جن بھگت کھول کے نیز ہرن پھرن، اپنا درس دے دکھایا۔ سو منزل پوڑے ساچے چڑھن، چوتھے پوڑے بہہ بہہ خوشی منایا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا ساچا پڑھن، الف یے لیکھا رہن کوئے نہ پایا۔ تُوں ہی تُوں ہی اکو کرن، کرتا پڑکھ تیری سرنایا۔ جینودیاں در تیرے مرن، مرن کے جیوت روپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری انتم ور، جن بھگتاں ویکھے چائیں چانیا۔ بھگت ویکھن دا چاو گھنیرا، سری بھگوان نرگن سرگن پھیرا پانیدا۔ دُور دُراڈا چل کے آئے نیرن نیرا، نہجھ گھر اپنا ڈیرہ لایندا۔ پریم پریتی اندر کرے مہرا، مہربان ہو محبوب مُجّت اک سمجھانیدا۔ اندر آتم دیوے گیڑا، من کا منکا آپ بھوانیدا۔ جگت واسنا چکے جھیرا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئی ہلاکایندا۔ جن بھگت وساوے ساچا

کھڑا، ساڈھے تِن ہتھ بنک سہانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم ویکھ وکھانیدا۔ کلجگ انتم ویکھے نرائن، نر ہر وڈی وڈیاں۔ رسنا
 جہوا بُدھی کچھ نہ سکے کہن، سوچ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جن بھگت سہیلے پھڑ میلے اپنے نین، دوئے لوچن نین بند کرائیا۔ نُقطہ نظر نہ آئے غین، این اپنا گھر
 وکھانیا۔ الف یے ساک سین، سجن بنے بے پرواہیا۔ دیونہار دُھر دا دین، وست اگم جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری
 انتم ور، نہکٹنک نرائن نر، ہر کرتا اپنی کھیل کھلایا۔ ہر کرتا کھیل کھلاؤندا اے۔ نرگن نر ویر نر اکار ویس وٹاؤندا اے۔ جوتی جاتا بھو کھلاؤندا اے۔
 پُرکھ پدھاتا ہو کے نظری آؤندا اے۔ کلجگ میٹے اندھیری راتا، ستجگ سچا چند چکاؤندا اے۔ چار ورن دی اکو گاتھا، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھاؤندا اے۔
 گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیوے ساتھ، سگلا سنگ جناؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماؤندا اے۔ سچ کرنی کار کماؤندا
 اے۔ گھٹ گھٹ واسی سو بھا پاؤندا اے۔ بھگت اداسی دُور کراؤندا اے۔ شبد سواسی پون چلاؤندا اے۔ اندھیری راتی میٹ مٹاؤندا اے۔ بند تاکی آپ
 کھلاؤندا اے۔ شبد انادی ناد و جاؤندا اے۔ برہم برہادی کھوج کھجاؤندا اے۔ وسادی اپنا پھیرا پاؤندا اے۔ بودھ اگادھی آپ پڑھاؤندا اے۔ سچ
 ویراگی نظری آؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کر وکھاؤندا اے۔ سچ کرنی کر وکھاؤندا اے۔ نرگن نر ویر ویس وٹاؤندا
 اے۔ شبد اگنی بول جیکار، جے جیکار اک الاؤندا اے۔ سنت سہیلے لئے اٹھال، گرگھ گرگر میل ملاؤندا اے۔ دھرم دوارے لئے بہال، رائے دھرم
 نیڑ نہ آؤندا اے۔ اندر باہر گپت ظاہر، ایتھے اوتھے کرے پرتپال، بن پرتپالک سیو کماؤندا اے۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک رُشناؤندا
 اے۔ سدا سہیلا اک اکیلا نرگن چلے نال نال، سرگن اگلا پندھ مکاؤندا اے۔ پورب جنم کیتی گھال، ہر خالق جھولی آپے پاؤندا اے۔ شبد سوامی بن
 دلال، جگت وچولا ویکھ وکھاؤندا اے۔ بھگت سہیلے سچے لال، لالن اپنی گود اٹھاؤندا اے۔ انت نیڑ نہ آوے کال، مہاکال در دُرکاؤندا اے۔ سچ دوارے
 دئے بہال، جس مندر اندر ہر جو سو بھا پاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری انتم ور، بھگتی مارگ اک سمجھاؤندا اے۔ بھگتی
 مارگ لاوے جگ، چار ورن درڑاںیا۔ کوڑی کرپا بُجھائے اگ، امرت میگھ اک برساںیا۔ کایا کعبہ اندر کرائے جج، حضرت سچا نظری آںیا۔ دیپک جوت

جگائے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا رنگ دکھائی۔ در دروازہ دیکھے لنگھ، بحر کپائی کُنڈا لاہیا۔ بودھ اگادھ سنا کے ند، ساچی دُھن کرے شنوائیا۔ بھگت بھگوان اک دُوبے نال پریم پریتی اندر جاون بجھ، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ لیکھا چکے پڑا بپ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیہ۔ مہربان سری بھگونت، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ آد جگادی دُھر دا کنت، کنت کنتویل دیکھ دکھائیندا۔ گرگھ سجن لہجے سنت، لگھ چوراسی دیکھ دکھائیندا۔ نام ندھانا دیوے نیا منت، من کا منکا آپ بھوائیندا۔ سچ دوارے بن کے پنڈت، دُھر دی ودیا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے کھیل دکھائیندا۔ ہرجن دکھائے اپنا کھیل، گہر گہچیر وڈی وڈیائی۔ کرے پرکاش بن باقی تیل، جوتی جوت ڈمگائیہ۔ گھر سجن ملے سہیل، صاحب اپنا پڑدا اٹھائیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، انتکرن دیکھنہارا تھاؤں تھائیہ۔ تھان تھنتر لئے پھول، چارے کھانی کھوج کھوجائیندا۔ چارے بانی بول کے بول، اگئی راگ آپ پرگٹائیندا۔ ساچے کُنڈے تول کے تول، تولنہارا اپنا انک بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے پار کرانیدا۔ ہرجن اترے پار کنارہ، نیا نوکا نام چڑھائیہ۔ کوڑی کریا رووے زارو زارا، نیتز نیناں نیر وہائیہ۔ جوٹھ جھوٹھ کرے ہاکارا، ہوئے ہنگتا اُچی کوک کوک سناہیا۔ نو کھنڈ ست دیپ دھیرج ملے نہ وچ سنسارا، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ تیر تھ تٹ نہ کوئے سہارا، گنگا گوداوری جمنا سُرستی نیتز نین اکھ کھلایا۔ چارے وید کرن پکارا، چاروں کُنٹ کرن شنوائیا۔ سمتر کوئی نہ پاوے سارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، جن بھگتاں جوڑ جڑائیہ۔ جن بھگتاں جوڑ جڑے ایک، ایکنکارا میل ملائیہ۔ پت پر میثور تیری ٹیک، دُجا اشٹ نہ کوئے جنائیہ۔ ترے گن لگے نہ کوئے سیک، اگنی ت نہ کوئے تپائیہ۔ بدھی کر آپ بیک، وویکی اپنی کھیل دکھائیہ۔ نظری آؤنا نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مکائیہ۔ تُوں میرا میں تیرا کراں ہیئت، ہتکاری میرے سچ گوسائینا۔ زرگن سرگن کھیلے کھید، خالق خلق رُپ وٹائیہ۔ اپنا دے سچ سندیش، دُھر دا حکم الایہ۔ تُوں داتا نر نریش، نر ہر اکو اک نظری آئیہ۔ تیرا شبد اگڑا بھیس، جوتی نور تیرا رُشنائیا۔ تُوں وسیں سچھنڈ ساچے دیس، درگاہ ساچی سو بھاپائیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پکڑی تیری ٹیک، کُکا مستک دینا نام لگائیہ۔ کُکا مستک لا لاٹ، اپنی دیا کمائیہ۔ نرمل جوت ہووے پرکاش، اگیان اندھیر

چُکائی۔ تیرا درس کریئے ساکھیات، گھر بہہ کے خوشی منائی۔ اوتھے لیکھ لکھیا نہ جائے نال قلم دوات، کلمہ کم کوئے نہ آئی۔ لہنا چکے آب حیات، امرت کھ نہ کوئے چوائی۔ سنگ دے نہ کوئی احباب، رباب ستار نہ کوئے سنائی۔ نظری آئے اِکو شہنشاہ نواب، نوبت اپنا نام وجائی۔ جس دوارے گر اوتار پیر پیغمبر سرب محتاج، در بیٹھے الکھ جگائی۔ سو کرتا پُرکھ جن بھگتاں رچے کاج، جگ چوکڑی ویکھ دکھائی۔ چار ورن جس دا سچ سماج، ذات پات اوچ نیچ دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لئے اُٹھائی۔ بھگت سہیلا جائے اُٹھ، نیتز لوچن اکھ کھائی۔ سری بھگونت جائے ٹھہ سر اپنا ہتھ لکائی۔ امرت جام پیائے گھٹ، رس اِکو اک چکھائی۔ آون جاون لکھ چوڑا سی جائے چھٹ، جونی جون نہ کوئے بھوائی۔ آتم پر ماتم مل کے مولے رُت، رُت رُتری اک مہکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیرا اتم ور، سنت سہیلا ہر جن ساچے ویکھ دکھائی۔ ہر جن ویکھے اپنے نیتز، جگ لوچن نظر کوئے نہ آئی۔ رُت مولے بسنتی چیتر، بھل بھلوڑی آپ مہکائی۔ مستک لکالائے میکھن، جوت لالا کرے رُشنائی۔ آتم پر ماتم بن کے بھیتن، دُئی دوتی پڑا دے چکائی۔ بھگت بھگوان کایا مندر اندر اک دُوبے نوں ویکھن، نرگن نرگن روپ نظری آئی۔ آتم سیجا بہہ بہہ ساچی کھیل کھین، کایا کھڑکی کُندا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ویکھے سچ سُبھائی۔ ہر جن ویکھے سچ سُبھاؤ، گہری اکھ نہ کوئے بدلائندا۔ پریم پیار اندر پکڑے باہوں، پریم اپنی گود اُٹھائندا۔ ساچا دے نرکارا ناؤں، نام ندھان اک درڑائندا۔ سو پُرکھ نرجن دیوے ٹھنڈی چھاؤں، ہنگ برہم پڑا آپے پائندا۔ لیکھا جانے جوں بالک پتا ماؤں، پوت سپوتے گود سُبھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے گلے لگائندا۔ ہر جن گل پائے گلوکڑی، اپنا مان رکھائی۔ پریم پُرکھ پر بھ ٹیک تیری اِکو پکڑی، دُوجا در نظر کوئے نہ آئی۔ میں نام نہیں پڑھنا اکھڑی، نراکھ دے سمجھائی۔ جگ جگ بھگتاں چال وکھڑی، جگت جیواں سار کسے نہ آئی۔ میں سٹا تیری سچ ستھری، سوہنا آسن لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے کھائی۔ بھو ابھیدا کھول اندر، پڑا اوہلا دے چکائی۔ بھاگ لگے ساڈھے تن ہتھ مندر، زوداس چمارا دے گواہیا۔ جگت وکارا ٹے جندر، زندگی وچوں زندگی دے بدلایا۔ من واسنادہ دشا اُٹھ نہ جائے بندر، بندگی اپنی اک درڑائی۔ دیپک جگے اندھیری کندر، ساچا نور ہووے رُشنائی۔ تیرے

نام دا سناں منگل، گھر وجے سچ ودھایا۔ کوڑی کریا شرع دا ٹٹے سنگل، زنجیری رہن کوئے نہ پایا۔ تیری دھوڑ دا لاواں چندن، ٹکا نام دکھایا۔ بھگت بھگوان تیرے دوارے منگن، مانگت ہو کے الکھ جگایا۔ تُوں چاڑھ اپنی رنگن، کیوں بیٹھاکھ چھپایا۔ کلجک انت صدی چودھویں ہندی دے سے بھنگن، بیس اکیس رہیا گر لایا۔ کسے رس نہ آوے پرماندن، نجانند کرے نہ کوئے رسایا۔ کلجک جیو ہوئے پکھنڈن، سادھ سنت کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکایا۔ آتم دے سب دی رنڈن، سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ رسنا جہوا بٹی دند تیرا گاؤندے گیت چھندن، ہر دے سچ نہ کوئے وسایا۔ دوئے جوڑ ڈنڈاوت کردے بدن، بندی خانہ سکے نہ کوئے تڑایا۔ گرو دوارے مندر مسجد شودوالے مٹھ سارے لنگھن، گھر وچ گھر اندر وڑ تیرا درس کوئے نہ پایا۔ کرپا کر سورے سرنگن، شہنشاہ تیری سرنایا۔ جن بھگت تیرا آد جگاد جگ چوکڑی منگن، دوجی اوٹ نہ کوئے تکایا۔ تُوں کنت سہاگی بن کے لاؤنا انگن، انگیکار اک ہو جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، تیرے بھگت بھگوان تیرے نال ہنڈھن، لوکات جگت ہووے جدایا۔

☆ ۲۴ ہاڑ ۲۰۲۱ پکرمی گر میت سنگھ دے گرہ پھرالا ☆

ساچا رنگ جیو جہان لبھن، لکھ چوڑاسی بھجے واہو داہیا۔ آتم پر ماتم ملے کسے نہ رنگن، نور ظہور نہ کوئے رُشنائیا۔ نو کھنڈ پر ختمی ست دیپ دہ دِش اٹھ اٹھ نسن، بن بن پاندھی پندھ مکایا۔ آتم ملے نہ ساچا رسن، رسیا رس نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگا جگتر اچرج کھیل آپ ورتایا۔ لکھ چوڑاسی رہی کھوج، کھوجت کھوجت دھیان لگایا۔ گھر وچ گھر ملے کسے نہ موج، موجودہ ہو کے درس کوئے نہ پایا۔ پریم پیار پریتی اندر کوئی نہ ہوئے مدہوش، خُماری نام نہ کوئے چڑھایا۔ چار گنت سارے رہے سوچ، سوچ سمجھ چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ ساچا رنگ نہ لبھے جگ، سرشی بھجے واہو داہیا۔ جگت ترشنا لگی اگ، کوڑی ترکھانہ کوئے بُجھایا۔ نو دوار نہ مکے حد،

پاندھی پندھ نہ کوئے چُکائیا۔ ساچا مندر دیکھے کوئی نہ لنگھ، پڑدا اوہلا نہ کوئے اُٹائیا۔ کلجک اندھیرا دسے اندھ، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ سنگر شبد بُھلیا
چھند، رسنا جہوا ہوئی ہلکائیا۔ انتر ملے نہ کوئے اند، بسنتر تت نہ کوئے گوائیا۔ نام پدارتھ پوری کرے کوئی نہ منگ، سورا سربنگ نظر کسے نہ آئیا۔ لیکھا
چکے نہ نار دُہاگن رنڈ، سہاگی کنت نہ کوئے پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ساچا رنگ نہ ملے مت، جگ پیتا نظر
کوئے نہ آئیندا۔ گھر سوامی کرے نہ سچا ہت، ہتکاری اپنے انگ نہ کوئے لگائیندا۔ نج نیتز پئے نہ کسے دس، دوئے لوچن بند وکھائیندا۔ کروٹ لے نہ
بدلے پٹھ، سمنکھ روپ نہ کوئے دھرائیندا۔ وسنہارا دھام اندٹھ، اولڑی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر ڈیرہ لائیندا۔
سرشت سبائی لہ لہ تھگی، تھکاوٹ سب دے اُپر چھائیا۔ چاروں کُنٹ بھیجی نٹھی، دہ دشا پھول پھولائیا۔ سروور دیکھے کنارے تئی، اٹھسٹھ پندھ مکائیا۔ اندر
وڑ کے ہتھ نہ آیا شودوالے مٹھی، مندر دین دُہائیا۔ بُدھ مت من چترائی چلی نہ رتی، رتی رت نہ کوئے سُکائیا۔ پرکا درس نہ پایا اکھی، جگ نیتز نظر کوئے
نہ آئیا۔ گرہ بنی نہ ساچی سخی، منگلاچار نہ کوئے سُنائیا۔ دیوا جگیا نہ کوئے بتی، جوت زرنجن نہ کوئے رُشنائیا۔ سچ سنگار نہ کیتا سیس پئی، جگدیش جگت نہ
کوئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرنجن ییٹھا کھ چھپائیا۔ سرشت سبائی دیکھے کُنٹ چار، چار ورن دھیان لگائیا۔
کسے ہتھ نہ آئے سانجھ یار، محبوب محبت کرے نہ بے پرواہیا۔ ملا شیخ مسانک گئے ہار، پنڈت پاندھے دین دُہائیا۔ نیتز نین کھلیا نہ کسے کواڑ، تکی بند نہ
کوئے کھلائیا۔ جگے جوت نہ بہتر ناڑ، گھر مندر نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ لہ لہ تھگی جگت سرشتی،
سچ سچ دھیان لگائیا۔ انتر کھلی نہ کسے درشتی، پڑدا سکے نہ کوئے چُکائیا۔ لیکھا وینہدے بچھلا کھیتی، بھوکھت سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ کھیل کھیلدے سُررتی
زرتی، زرویر رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ سُررت سوانی تھگی پھردی پھردی، پھڑ باہوں گود نہ کوئے بٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے
تھاؤں تھانیا۔ لہ لہ تھکا جگت جگ، جگت ہتھ کسے نہ آئیا۔ ترے گن مایا گھر گھر لگی اگ، امرت میگھ نہ کسے برسائیا۔ کر کر تھکے مکے کعبے جج، جُجرہ حق نہ
کوئے سہائیا۔ پروردگار نہ آیا ہتھ، جلوہ نور نہ کوئے رُشنائیا۔ مُرشد مُرید نہ ہویا وس، وصل سچ نہ کوئے کرائیا۔ گھر نور نہ ہویا پرکاش، دھواں دھار نہ

کوئے مٹائیا۔ پھری دروہی پر تھی آکاش، گگن گگننتر رہیا گر لائیا۔ چو داں لوک دسن اُداس، چو داں طبق دھیر نہ کوئے دکھائیا۔ چو داں وِ دیا وست نہ کوئی
 پاس، خالی رووے مارے دھائینا۔ چو داں رتن نہ کوئی راس، ساچی ونڈ جھولی کوئی نہ پائیا۔ اِکو بُھلیا پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا کُھ چُھپائیا۔ ساچی پونجی گھر
 دے سے کسے نہ راس، جگت و نجارے خالی ہتھ دکھائیا۔ گوپی کاہن کوئی نہ پاوے راس، سخیاں منگل کوئے نہ گائیا۔ سَنگر شبد وے سے کسے نہ پاس، سُنجی بیج
 نظری آئیا۔ کُجک جیو جنت لیکھے لگے نہ کوئی سواس، ساہ ساہ نہ کوئے سمائیا۔ کوڑی کریا مایا متا لکھ چو راسی پھاس، پھاسی جم نہ کوئے تڑائیا۔ ساچی دے سے نہ
 کوئی پر بھات، رین اندھیری سرتے چھائیا۔ آتم پر ماتم سب نوں بُھلی گاتھ، گہر گمبھیر راگ نہ کوئے سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو سرگن ہو کے گئے آکھ،
 نرگن بھيو کھلائیا۔ سو صاحب سَنگر پرگٹ ہووے ساکھیاں، شاہ پاتشاہ پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں بندھائے چرن نات، گر کُھ ورلے انگ لگائیا۔ مُرشد
 مُریداں دیوے آب حیات، حیاتی اگلی دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ لکھ چو راسی لبھے لوک مات، دھرنی
 دھرت دھول کھوج کھوجائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم سجن ملے نہ دُھر دا ساک، سگی سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ کر کر تھکے پوجا پاٹھ، سمرن جوگ ابھياس نال ملائیا۔
 بند کوڑی کھلے کسے نہ تاک، تختہ سکے نہ کوئے اُٹائیا۔ نرمل جوت نہ جگے لالا، نور ظہور نہ کوئے رُشنائیا۔ پر بھ ملن دی کھلے کسے نہ آنکھ، آخر جوڑ نہ
 کوئے جڑائیا۔ باطن کرے کوئی نہ بات، ظاہر روپ نہ کوئے دکھائیا۔ بھرے بُھلی کائنات، کلمہ حق نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ لبھیاں پر بھ ہتھ کسے نہ آؤندا، نرگن اپنا کُھ چُھپائیا۔ جگت جہان پھرے بھاؤندا، چاروں کُنٹ پھیرا پائیا۔ رسنا جہوا جیو
 جنت گاؤندا، بتی دند نال ملائیا۔ سارنگ سرنگ جگت تمبور ناد و جاؤندا، انحد راگ نہ کوئے اُچچائیا۔ من واسنا جگت ہنکاری بُرج بناؤندا ڈھاہندا، من کا منکا نہ
 کوئے بھوئیا۔ اکھری نام صفتاں وِچ صلاحندا، وکھری سیو نہ کوئے کمائیا۔ آتم انتر پر ماتم بھیٹ نہ کوئے چڑھاؤندا، سپس جگدیس جھولی کوئے نہ پائیا۔
 جیو دیاں جگ مرن کوئی نہ چاہندا، مریاں جیوت روپ وٹائیا۔ کُجک کوڑ گڑیار کوڑی کریا وِچ بھراؤندا، بھرے بُھلی سرب لوکائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ
 واسی درس کوئے نہ پاؤندا، نچ نیتر سَنمکھ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ سر شٹ سبائی

لبھے سرگن تیری دھار، نرگن سمجھ کسے نہ آئی۔ شاستر سمرت وید پُران رہے وچار، گیتا گیان نال ملائی۔ انجیل قرآن کر پکار، بودھ اگادھ کھانی بانی بھو سمجھائی۔ بن صاحب سنگر کوئی نہ بنے سانجھ یار، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائی۔ سرب جیاں دا متریار، پروردگار اک اکھوائی۔ جس نوں لہجہ دے گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر دھیان لگائی۔ سو بچھنڈ نو اسی نرمل نور جوت اُجیار، تتوت نہ کوئے درسائی۔ بن بھگتاں کسے ہتھ نہ آیا وچ سنسار، لکھ چور اسی انگ نہ کوئے لگائی۔ سنجگ تریتا دوا پرکھج ویکھے وگسے وارو وار، نرگن نرویر نرکار اپنی کار کمائی۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے کرپا لے اٹھال، آلس نندرا دور کرائی۔ گرگھ گرسکھ ساچے لال، لالن اپنا رنگ چڑھائی۔ کوڑی کریا توڑ جنجال، ترے گن ڈیرہ ڈھائی۔ سچ دوارا دکھا سچی دھر مسال، مندر اکو اک رُشنائی۔ ہر جن سچے لئے بہال، دوجا نظر کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، سنت سہیلے ویکھ دکھائی۔ جگ چو کڑی کھوجت لوک، پرلوک دھیان لگائی۔ جیو جنت گا گا سلوک، ڈھولیاں سولیاں نال منائی۔ ٹلاں اُتے لگا کے چوٹ، نوبت ڈنڈیاں نال کھڑکائی۔ بدھی نال کر کے سوچ، اتھوا بھو رہے سمجھائی۔ کسے نظر نہ آئے نرمل جوت، جوتی جاتا بیٹھا کھ چھپائی۔ جھگڑا پا کے ورن گوت، دین مذہب رہیا لڑائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں تھوڑا تھوڑا چکيا بوجھ، انتم بیٹھے بھار سٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے جنائی۔ چار گنٹ لبھن نیر، نین نظر کسے نہ آئیندا۔ نو نو چار ویکھن کھیت، درشت ایشٹ وچ رکھائیندا۔ پریم پرکھ پر ماتم کسے نہ بنے ہیتن، ہتکاری روپ نہ کوئے دھرائیندا۔ ساچی ملے نہ کسے ریکھن، روپ نظر کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑا اوہلا آپ دکھائیندا۔ پڑا اوہلا رکھے جگ، جیو جنت نظر کسے نہ آئیندا۔ بھگت بھگوان آپے لبھ، جگ جگ مات اٹھائیندا۔ ساچی دے کے برہم مت، ودیا اکو اک پڑھائیندا۔ لیکھ چکا کے جگت تت، تتو اکو اک سمجھائیندا۔ گھر سوامی ٹھاکر وس، انتریامی پڑا لاہندا۔ سچ پریم پریتی انترو ہو کے وس، منتر اکو اک درڑائیندا۔ سچ جیکارا بول الگھ، نعرہ اکو اک لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنا میل ملائیندا۔ جگت لبھیاں ہتھ نہ آؤندا، بھرے بھلی سرب لوکائی۔ جن بھگتاں بچھے پھیرا پاؤندا، نرگن سرگن ویس وٹائی۔ نت نوت پھڑ پھڑ باہوں گلے لگاؤندا، پریم پریتی اک سمجھائی۔ جگت جہان پرے تجاؤندا، لوک لاج نہ کوئے وڈیائی۔ سنت سہیلے وچھڑے آپ ملاؤندا،

رُسڑے لئے ملائیا۔ ساچا منتر اک سکھاؤندا، دُھر دی کرے پڑھائیا۔ بندہ بندگی وِچ لاؤندا، بندنا اک درسائیا۔ کوڑی کریا پرے ہٹاؤندا، سچ سچ دست جھولی پائیا۔ دیوا باقی اک جگاؤندا، اگیان اندھیر چُکائیا۔ امرت آتم جام پیاؤندا، ترسنا بُھکھ مٹائیا۔ سچ سہنجی سوبھا پاؤندا، ست ستوا دی ڈیرہ لائیا۔ شبد انادی راگ سناؤندا، انحد ناد وجائیا۔ برہم برہادی ویکھ وکھاؤندا، برہمانڈ خوشی جنائیا۔ کوٹن کوٹ وچوں بھگت بھگوان بھاگ وان بناؤندا، بھگتی بھاگ اپنا جھولی پائیا۔ جاگت سوت درشت اندرشت اپنا درس دکھاؤندا، حرص جنم کرم پورب دے چُکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں اُپر ترس کماؤندا، تنہاں ترسیواں اگلا بچھلا دے چُکائیا۔

☆ ۲۴ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی چرن کور دے گرہ پنڈ پھرالا ☆

۲۰۷

کر کرپا جنہاں پرہ آپ لبھیا، بن کھوجن کوئے نہ جائیا۔ سُنّیاں جاگدیاں گھر ساچے سدیا، دُھر سندیش نام جنائیا۔ پریم پیار پریتی نال بدھیا، شرع زنجیر دتا تڑائیا۔ مانس جنم رکھ کے لُجیا سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ رس پیا کے آتم مدھیا، نام نمار چڑھائیا۔ بے پرواہ ہو کے پڑدا کجیا سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جگت دوار پار کرا کے حدیا، گھر سچا اک وکھائیا۔ جس دوارے صاحب سنگر سبیا، ابناشی کرتا ڈیرہ لائیا۔ شبد وچے اگئی ندیا، اکو راگ شنوائیا۔ وِلا گرمکھ جانے پرہ دا سچا مزیا، جس دی منزل کئی چُکیا پنڈھ لوکائیا۔ نیز درس کر دیدار رُجیا، دید عید چند رُشنائیا۔ لیکھا چُکیا مدینہ مکہ حجیا، حاجت انتر پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل ملاوا کریا چائیا۔ جنہاں تھاکر لہجے آپ، اپنی دیا کمائیدا۔ بچے گود اٹھائے بن کے باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیدا۔ جگت جہان میٹ کے تاپ، ترے گن ڈیرہ ڈھائیدا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پت پُنت وکھائیدا۔ آتم پر ماتم دس کے گاتھ، سوہنا راگ سمجھائیدا۔ دُور دُراڈا سد سے پاس، سگلا سنگ نبھائیدا۔ اپنے نال ملائے جن بھگتاں ذات، دُئی دویتی ڈیرہ ڈھائیدا۔ سمنکھ نظری آوے ساکھیاں، سجن صاحب درس دکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے لبھن دی اپنے وِچ چُھپائے جاج، بن یاچک ہتھ کسے نہ آئیدا۔ جنہاں لتھے

۲۰۷

پڑدے اوہلے، نیتزن اھ کھلایا۔ بھاگ لگے کایا چولے، چولی دے بدلایا۔ انتر وڑ کے آپے بولے، دھر دا راگ سنایا۔ سو گرکھ گاؤندے ڈھولے،
توں میرا میں تیرا ناتا جڑیا ایکا تھانیا۔ اُہناں لوڑ رہے نہ کسے وچولے، وچلا پڑدا دے اُٹھایا۔ ساچے کنڈے پھر کے تولے، ترازو نام ہتھ اُٹھایا۔ اندر وڑ
کے کنڈا کھولے، باہروں نظر کسے نہ آیا۔ سرتی شبدی رنگ مولے، مولا ہووے بے پرواہیا۔ امرت جھرنا جھرائے ساچے کولے، کول نابھ آپ اُٹھایا۔
دیوے وڈیائی اُپر دھولے، دھرنی دھرت خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن لیکھا لیکھے وچ رکھایا۔ جنہاں لہجے سری بھگوان،
بھگتاں جوڑ جڑایا۔ تنہاں نظری آئے ساچا کاہن، گوپی سخی میت متریل کے خوشی منایا۔ اکو مندر سو بھاپان، گھر گھر وچ سیج ہنڈھایا۔ اکو دیوا باقی جوتی
دیپ جگان، سیج سچ کرن رُشایا۔ اکیو ڈھولا منتر مل کے گان، سوہنگ کرن پڑھایا۔ بھگتاں جگ جگ لہجن آئے بھگوان، در در گھر گھر کھوج کھوجایا۔
باقی ہتھ نہ آئے کسے جہان، جگت جیو نیتز روون مارن دھانیا۔ کلجک انت سری بھگونت ہو مہربان، مہر نظر اک اُٹھایا۔ سنت سہیلے لئے پیچان، پورب لیکھ
چُکایا۔ بنا سدیاں ملے آن، بناں بچھیاں پچھلا لیکھا جھولی پایا۔ کرپا کر دیوے دان، دولت نام خزانہ اک درتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت
دھر، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ہرجن اُٹھائے پھر پھر بائناں۔

☆ ۲۴ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی گرجن سنگھ دے گرہ پنڈ پھالا ☆

جن بھگتاں بانہہ لئے پکڑ، بن ہتھاں ہتھ ملائیدا۔ سیج دوار دا دیوے فخر، پیر فقیر نین شرمائیدا۔ نام ندھان پڑھا کے اپنا اکھر، آخر چوٹی آپ
چڑھائیدا۔ کوڑی کریاسٹ کے ستھر، یارڈا ستھر اک سمجھائیدا۔ بجر کپائی توڑ کے پتھر، پڑدا اوہلا آپ چُکائیدا۔ لکھ چوڑا سی وچوں کر کے وکھر، وکھرا راہ
جنائیدا۔ دھر دا پریم بن کے متر، پریتی اکو اک نبھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنہاں اپنے رنگ رنگائیدا۔ بانہہ پکڑے پریم بازو،
مہر نظر اُٹھایا۔ نام کنڈے تول ترازو، قیمت کرتا دے چُکایا۔ سو گرکھ لوکماں بنیا سچا سادھو، جس سدھا ملیا بے پرواہیا۔ دو جہان دھر دا آگو، اپنی آگیا

وِچ لئے چلائیآ۔ بن بھگتاں بھگوان کدے نہ ہويا وادھو، ہر گھٹ وِسیا بن گُرکھاں نظر کسے نہ آئیآ۔ پر م پُرکھ دا اگمڑا جادو، جس دی سار کوئے نہ پائیآ۔
 اِس دا بھیت تھوڑا جہا گو بند دِسیا دادو، دہرے اندر ڈیرہ لائیآ۔ اوس نے اپنے گُٹنے ہیٹھ لکا تماکو، طع کوڑی دتی تجائیآ۔ نین تک ویکھیا پریم پیار دا نظری آیا
 باپو، پتا کہہ کے شکر منائیآ۔ گو بند اپنی کٹار نالوں کھول کے چاکو، چار گُٹ لکیر وگائیآ۔ کلجک انت سری بھگونت اِکو بنے وڈا ناہڈھو، نڈھے بالے گر اوتار
 پیر پیغمبر اپنی اُنگی لائیآ۔ جن بھگتاں ہووے آپ آگُو، اگے ہو ہو دئے سمجھائیآ۔ اوس ویلے کوٹاں وِچوں وِلا جاگو، جس جگ جیون داتا آپ جگائیآ۔ اِکو
 اکال پُرکھ ہر دے انتر آتم ارادھو، اور اِشٹ نہ کوئے منائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لئے اُٹھائیآ۔ جن بھگتاں پکڑ کے آپے
 بانہہ، بالے اپنی گود اُٹھائیآ۔ دو جہاناں بن کے پتا ماں، سگلا سنگ نبھائیآ۔ ساچا نام ندھانا دئے جنا، دُھر دا ڈھولا اِک سنائیآ۔ جس گُرکھ اِک ویر ہاں وِچ
 ملائی ہاں، ہوکيا وِچ کدے نہ آئیآ۔ اُس نوں دیوے اگمڑا سچا تھاں، سچ دوارا اِک سہائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے
 ترائیآ۔ بانہہ پکڑ نہ دیوے بچھا، بچھلا لیکھا رہیا چُکائیآ۔ کرپال ہو کے کرے رچھا، رچھک بنیا بے پرواہیا۔ گو بند آسا وڈی اچھا، اچھیا پور پت پر میشور ہوئے
 سہائیآ۔ جن بھگتاں دیون آیا آپ سکھا، سکھیا اور نہ کوئی پڑھائیآ۔ جو بچھے لیکھا لکھا، سو انتم ویکھے چائیں چانیا۔ بن بھگتاں بھگوان کسے نہ دِسا، جگت نیر ہین
 دِسے لوکائیآ۔ سب نوں سٹا دے کر پٹھا، اپنی کروٹ نہ لئے بدلائیآ۔ جن بھگتاں پریم پیار دیوے مٹھا، رس اِکو کُھ چوائیا۔ جنہاں دا لیکھ کیتا چٹا، کالی
 دُرمت میل دھوتی شاہیا۔ اُہناں دے دوارے بن قیمتوں آپ وکا، وکری گھر گھر رہیا دکھائیآ۔ بھگتاں پاون آیا جھولی اپنا حصّہ، حصیدار رہیا بنائیآ۔
 اندروں کڈھ کے کوڑ رس پھکا، امرت امیوں رس کُھ چوائیا۔ مہاراج شیر سَنگھ وِشنو بھگوان، گُرکھاں بن شبدی دھار پتا، پاتر دے کے شبد سنیہرا رہیا
 گھلائیآ۔

☆ ۲۴ ہاڑ ۲۰۲۱ ہکرمی منسا سنگھ دے گرہ پنڈ پھرالا ☆

جن بھگتاں بھيو کھلائے پر بھ نہجر، نجاند کرے رُشنايا۔ لیکھا چُکائے پورب بدر، بدھ اپنی اک درُڑايا۔ ساچی دھاروں آوے نکل، نرویر رُپ پر گٹايا۔ بن اکھاں آپے نرگن رُپ ہو کے دسن، ده دشا کرے رُشنايا۔ سنت سُهیل بن کے آوے ملن، ملنی ساچے گھر کرايا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے اُٹھایا۔ جن بھگت پر بھ سدا ملدا، مل مل خوشی منایا۔ لیکھا جانے انتر دل دا، پڑدا آپ چُکایا۔ ساچا کھیل اکو کھیدا، کھیلنہار وڈ وڈیايا۔ دیوا بال اگنی تیل دا، گھر ساچے کرے رُشنايا۔ لیکھا چُکا کوڑی جیل دا، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہوونہار سدا سہایا۔ سدا سہانک ہووے پر بھ، پر م پُرکھ دیا کمانیدا۔ جگت جگ دی پار کر کے حد، گھر سچا اک وکھانیدا۔ گرسکھ گرسکھ ہر جن ہر بھگت امرت پیا کے نام مدھ، نام نُماری گھر چڑھانیدا۔ بھاگ لگا کے کایا حد، تتوت رنگ رنگانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیدا۔ ساچی کرنی ساچے گھر، سو پُرکھ نرنجن آپ کرايا۔ ہر پُرکھ نرنجن دے کے ور، بھگت سُهیلے لئے اُٹھایا۔ اینکارا کرپا کر، میل ملائے چائیں چانیا۔ آد نرنجن نور دھر، دیوا باقی کرے رُشنايا۔ ابناشی کرتا باہوں پھر، جگت وچھوڑا پنڈھ مکایا۔ سری بھگوان پوڑے چڑھ، محل اٹل سو بھاپایا۔ پار برہم پر بھ دیوے ور، برہم و دیا اک درُڑايا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرایا۔ پار برہم برہم لاسے پڑدا، انبھو کھیل جنانیدا۔ گرسکھ اُٹھاوے اگنی سڑدا، امرت دھار برسانیدا۔ لیکھ چُکا کے پچھلے گھر دا، اگلا راہ وکھانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمانیدا۔ مہربان دیا ندھ، ہر کرتا وڈ وڈیايا۔ جن بھگتاں کارج کر کے سدھ، سدھا اپنے نال ملایا۔ بھيو چُکا کے نو ندھ، اٹھاراں اٹھ دس نہ کوئے چترایا۔ بھاگ لگا کے جیو پنڈ، برہمنڈاں کھیل کھلایا۔ دھار وگا کے ساچی سندھ، امرت رس بھرایا۔ جن بھگت بنا کے اپنی پنڈ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیايا۔ بھگت کہے میں پایا بھگوان، گھر وٹی نام ودھایا۔ لیکھا چُکيا جگت جہان، ناتا تٹا موہ لوکایا۔ درشن کیتا نوجوان، گھر وٹی اک ودھایا۔ پت پر میثور ملیا آن، دُور دُراڈا پنڈھ مکایا۔ سوہنگ ڈھولا دس کے گان، جیون جگت دتی بدلایا۔ درگاہ ساچی دے کے مان، ابھمان دتا تڑایا۔

سچ سندیشہ دے فرمان، فرنا بچھلا بند کرائیا۔ ساچا مندر دس مقام، محل اٹل کیتی رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر
 رگھرائیا۔ ہر رگھرائی رگھپت، رگھناتھ دیا کمائیندا۔ جن بھگت سہیلے لئے رکھ، رکھک ہو کے پھیرا پائیندا۔ نام پدارتھ دے کے وٹھ، وصل اکو اک
 جنائیندا۔ نچ نیز کھول کے اکھ، پڑدا دئی مٹائیندا۔ سچ دوار سمجھا کے ہٹ، گھر ساچے سو بھا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سہیلا
 سنگ رکھائیندا۔ سدا سہیلا پر بھ جو سگی، سگلا سنگ بنائیا۔ جن بھگتاں آسا منسا پوری کرے سورا سرنگی، سورپیر اپنے ہٹھ رکھے وڈیائیا۔ کوڑی کریا واشنا
 کڈھے گندی، سچ سنگدھی اک بھرائیا۔ لیکھا چکا کے بتی دندی، اجپا جاپ اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر گھر وچ میل ملائے
 سچ سُبھائیا۔ گھر وچ گھر ہوئے ملاپ، ہر سجن میل ملایا۔ کوٹ جنم دے کٹ کے پاپ، دُرمت میل دھوایا۔ سچ پریتی جوڑ کے نات، ودھاتا ویکھ
 وکھائیا۔ جنم جنم دی پوری کر کے خواہش، مرن مرن دا لیکھ مٹایا۔ آگے پیچھے ہو کے ساتھ، سوہنا سنگ نبھایا۔ ڈیرہ ڈھاہ کے پر تھمی آکاش، گگناں اُپر
 گگن، منڈلاں اُپر منڈل، برہمنڈاں اُپر برہمانڈ اکو اک جنایا۔ جس گھر صاحب ستگر دا اکو ہووے منگل، اکو راگ دھن شنوایا۔ نہ کوئی جوہ اُجاڑ پہاڑ دے
 جنگل، سمند ساگر نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے جوتی دھار بیٹھا مگن، ست سرُپ سماپا۔ ست سرُپ سری
 بھگونت، ہر کرتا سو بھا پائیندا۔ جن بھگتاں ویکھے جگا جگنت، جگ چوکڑی کھوج کھوج پائیندا۔ نام پدارتھ دے کے نیا منت، من منسا میٹ مٹائیندا۔ مہر نظر
 نال بنائے ساچے سنت، سادھنا اکو اک درڑائیندا۔ ست سندیش دیوے بن کے پنڈت، برہم ویتا اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے پار لنگھائیندا۔ ہر جن پار جائے لنگھ، شتوہ دریا نہ کوئے رڑھائیا۔ کرپا کرے سورا سرنگ، سورپیر ہوئے سہایا۔ سچ
 سُنجنی وکھائے پلنگ، جس اُپر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ آد جگاد اکو اند، اند اند وچوں درسایا۔ ساچا ڈھولا سنائے چھند، گرکھ لئے منایا۔ ناتا توڑ کے بندی خانہ
 بند، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیز لوچن اکو در بُجھایا۔ در ساچا سچ بُجھاؤندا اے۔ جن بھگتاں اکھ کھلاؤندا اے۔ پر تکھ پر بھو گھر ساچے
 نظری آؤندا اے۔ سمرتھ ہو کے کھیل کھلاؤندا اے۔ جگ چوکڑی مارگ دس، رہبر راہ درڑاؤندا اے۔ جن بھگتاں پریم پیار دی پا کے نتھ، ڈوری تند

بندھاؤندا اے۔ انتر دھیرج دے کے ہٹھ، ست سنتو کھ اک وکھاؤندا اے۔ کرم کانڈ دا لیکھا کٹ، سچ سچ وست ورتاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا ویکھ وکھاؤندا اے۔ دھر دا لیکھا ویکھ وکھاؤندا اے۔ پُرکھ ابناشی پھیرا پاؤندا اے۔ لوکات کھیل کھلاؤندا اے۔ نرگن جوتی جوت ڈگمگاؤندا اے۔ قلعہ کوٹ بنک سہاؤندا اے۔ شبد چوٹ نگارے اک لگاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے گھر وساؤندا اے۔ ہر جن ساچے گھر وسدا اے۔ اکو نام پرہو دا چیدا اے۔ چرن کول سرنائی ساچی ڈھٹھدا اے۔ بن بٹی دنداں خوشیاں نال آپے ہسدا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے اک ور، ور داتا اپنا بھيو گھر آ کے سجن لکھدا اے۔ اپنا بھيو آپ کھلاؤندا اے۔ دیوی دیو نظری آؤندا اے۔ الگھ ابھيو پڑدا لاہندا اے۔ جن بھگتاں کر کے ساچی سیو، جگ جگ اپنی خوشی مناؤندا اے۔ وسنہارا دھام سدا نہکیو، نہچل اپنا آسن لاؤندا اے۔ سنجگ تریتا دواپر کر کے کھيڈ، سچ کھلاری پھیرا پاؤندا اے۔ گر اوتار پینمبر بھیج، پیر پیراں سر آپ اکھاؤندا اے۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، اپ تیج وائے پر تھی آکاش رنگ رنگاؤندا اے۔ نرگن ہو کے مانے تیج، سرگن سوہنا بنک سہاؤندا اے۔ بن نیناں لئے ویکھ، بن اکھاں ویکھ وکھاؤندا اے۔ جن بھگتاں کر کے ہیت، ہتکاری میل ملاؤندا اے۔ نظری آوے نیتن نیت، نج گھر بیٹھا سوہا پاؤندا اے۔ آد جگاد رہے ہمیش، جگ جگ اپنا نام درڑاؤندا اے۔ وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیس، سچ سنگھاسن اکو اک وڈیاؤندا اے۔ کلجگ انتم بن کے نر نریش، نر نرائن حکم سناؤندا اے۔ کوڑی کرپا مٹنا بھیکھ، جوٹھ جھوٹھ پندھ مکاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنی گود بہاؤندا اے۔ ہر جن گودی چکدا، ہر کرتا بے پرواہ۔ ساچے سنتاں پینڈا مکدا، لہنا چکے دو جہاں۔ گرکھاں گر سنگر آ کے بچھدا، ست سوامی بن ملاج۔ گر سکھ گر کی دھاروں اٹھدا، گر وگر ہووے آپ سہا۔ پُرکھ اکال دین دیال جن بھگتاں آ کے جھکدا، دُور دراڈا پندھ مکا۔ ناتا جوڑ پیو پُت دا، گنڈھ اگلی لئے پا۔ ایہو کھیل ابناشی اچت دا، جو جگ جگ رہیا کرا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مان رکھے مائس منکھ دا، مانو اپنا رنگ رنگا۔ سانجھيوال ہووے جن بھگت تیرے دُکھ دا، بن دردی درد لئے ونڈا۔ ڈیرہ ڈھاہوے کوڑی بھکھ دا، آسا ترشنا دے مٹا۔ آون جاون چکے اُلے رُکھ دا، لکھ چوڑاسی گیرا دے مکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے

مندر دے وساء۔ ساچے مندر گرکھ و سنا، محل اٹل اک در سائیا۔ جن بھگتاں مل مل خوشیاں نال ہسنا، سوہنگ ہنسائیت سنا۔ اگلا پچھلا حال دسنا، پیتی کہانی اک در سائیا۔ کرپا کیتی جس بھاگ لگایا پٹنا، پت پر میثور دتا انت ملا۔ اُس دی کوئی نہ جانے گھٹنا، گھٹے وچ سرب لوکائیا۔ جس گرکھ ورا رکھنا، رکھک ہو کے سیو کمائیا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت ورو لے گرکھ مکھنا، چھاچھ کم کسے نہ آئیا۔ بن ہر کرپا چارا چلے کوئی نہ یٹنا، یٹھا یگت سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ کوئی نہ پرتے اپنے وطن، مڑ کے گھر کوئے نہ جائیا۔ کرپا کرے پر بھو سمر تھنا، پُرکھ اکال ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں دوارا اکو دسنا، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ لوکمت کلجک انتم لاہا اکو کھٹنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر دے وسائیا۔ ساچے مندر جانا وس، ناتا توڑ جگت لوکائیا۔ پر ماتم دیوے اکو رس، رس رسیا رس چوائیا۔ بھو ابھیدا کھول کے دیوے دس، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ سچ دوارے بھگت بھگوان سوہنا گاؤندے جس، جس صفتاں نال صلاحیا۔ میل ملا کے مہما دسے اکھ، کتھنی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ پچھلا لیکھا بچھے جان چھڈ، اگے اکو داتا نظری آئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجک انتم دے کے دان، جن بھگت کیتے اڈ، اڈرا اپنا گھر وسائیا۔

☆ ۲۵ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی گریت سنگھ دے گرہ پنڈ پھرا لا ☆

بھگت کہے تیرے نام مندر، نین موند نظری آمیندا۔ پڑدا چکاوے گہرا دھندلا، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ اُلٹی اُلجھی کھولے گنجھلا، اندھ ٹھری کار کمائیندا۔ بھو کھلاوے آدھلا، پردہ پرے ہٹائیندا۔ دیوے اشارہ بن ہتھیاں انگلاں، سینت اکھ نہ کوئے لگائیندا۔ لیکھ چکائے غار ڈونگھلا، ساچی ترنی اک ترائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ منتر اک در سائیندا۔ بھگت کہے تیرا نام بھبھوتی، بھاونی پور کرانیا۔ پریم پیار سچ آہوتی، بھگوان دے سمجھائیا۔ کرے پرکاش کایا کوئی، دہ دشا ہووے رُشائیا۔ کرپا چکے اندروں جھوٹھی، سچ ملے وڈیائیا۔ چیت بسنتی مولے رُتی، بھل بھلواڑ مہکائیا۔ سرت سوانی اٹھے سٹی، آپڑے گھر لے اگڑائیا۔ جگت جہان رہے نہ رُٹھی، مل پر سنگر خوشی منائیا۔ آتم بدل جائے نہ رُچی، پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر رکھنا ہتھ لگایا۔ بھگت کہے تیرا نام گہنا، گہر گہیہر نظری آیا۔ تیرا پریم پیار وسے نیتز نیناں، نچ لوچن سوہا پایا۔ ہوئے وسیرا چرناں بہنا، کول ملے وڈیایا۔ نام ڈھولا دُھر دا کہنا، کہہ کہہ خوشی منایا۔ سمرتھ سوامی توں بھگتاں دینا، در در گھر گھر پھیرا پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مندر سُنہجنا دینا دکھایا۔ بھگت کہے تیرا نام سوہنا، سوچھ سرُپی نظری آئیندا۔ آد جگاد جگت جگ موہنا، موہنی رُپ وٹائیندا۔ کرے پرکاش نیتز لوننا، لوچن اکھ کھلاییندا۔ دُرمِت داغ پھڑ پھڑ دھونا، پاپاں میل مٹائیندا۔ یج اگئی دُھر دا بونا، کھیتر ہل چلائیندا۔ امرت میگھ اک برساؤنا، پون سنگدھی نال ملاییندا۔ پت ڈالی گھر مہکاؤنا، مہر مجبّت دیا کمائیندا۔ جگت وچھنی جوڑ جڑاؤنا، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ ساچی کلی بھاگ لگاؤنا، چھپر چھن ڈیرہ لائیندا۔ انملی وست آپ ورتاؤنا، نام ندھانا جھولی پائیندا۔ سچ نشانہ تیر لگاؤنا، انیالا ہتھ اٹھائیندا۔ کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاؤنا، برہمانڈ کھوج کھوجائیندا۔ راگ ناد پندھ مُکاؤنا، دُھن آتمک آپ سمجھائیندا۔ مار آواز بھگت اٹھاؤنا، چوہدار سیوک سیوک ہو کے سیو کمائیندا۔ ساچے مندر آپ بہاؤنا، جگت دوارا پندھ چُکائیندا۔ بھیو ابھیدا آپ کھلاؤنا، دُئی دوتی پڑدا لاییندا۔ دیا باقی ڈگمگاؤنا، جوتی جوت نورُ رُشنائیندا۔ سچ سُنہجنی سوہا پاؤنا، سچ سنگھاسن بہہ بہہ خوشی منائیندا۔ نار کنت اکو رنگ دکھاؤنا، آتم پرما تم پرما تم سنگ نبھائیندا۔ درس دیدار گھر ساچے اک درساؤنا، دید عید چند رُشنائیندا۔ اگلا پچھلا منزل پندھ مُکاؤنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھ لکھائیندا۔ جن بھگت کہے تیرا نام سنگ، دُھر دا سنگ بنایا۔ لوڑ رہے نہ نہاون گنگ، تیرتھ تٹ نہ کوئے پتھرائیا۔ تال وبتے نہ کوئے مردنگ، ڈھولک چھینا نہ کوئے کھڑکایا۔ رسنا جہوانہ کوئی ڈنڈ، بتی دند نہ راگ الاپا۔ انتر آتم گا کے چھند، سوہنگ رُپ سَمایا۔ توں میرا میں تیرے نال جاواں ہنڈ، ہر کنت تیری سرناپا۔ جگت وچھوڑا نہ ہووے رنڈ، بن سہاگن خوشی مناپا۔ انگیکار لاؤنا انگ، جوں انگد وتی وڈیایا۔ تیرا بھگت تیرا چند، تیرا نورُ کرے رُشنائیا۔ تیرا دوارا تیتھوں لینا منگ، دُوبے در منگن نہ جاپا۔ تیرا پریم تیرا اند، تیرا تیرے وچوں پرگٹایا۔ تیرا سوہلا تیرا ڈھولا تیرا چھند، تیرا گیت بے پرواہیا۔ تیری سچ تیرا پلنگ، تیرا میت اک ہنڈھاپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آسا منسا اپنے نال رکھایا۔ جن بھگت کہے تیرا نام مٹھا، ڈکھ نظر کوئے نہ آیا۔ چرن لگ کے گھر ساچے

ڈٹھا، جگت و نجارا ہٹ نہ کوئے وکائی۔ جس دے نال پر م پُرکھ اکال ملیا پتا، پت پر میثور بے پرواہیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے وار تھتا، گھڑی پل سار کوئے نہ آئی۔ بن اکھاں نیر نین اندرے اندر دسا، دشا اپنی پڑدا لاہیا۔ وست امولک دے کے حصہ، حصیدار لیا بنائی۔ لوڑ رہی نہ پڑھن دی چٹھا، اکھر وکھر وِتا سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں مارگ دس کے نگا، نکیوں وڈے رہیا بنائی۔ بھگت کہے پر بھو تیرا نام نگا، نیکن نیکا نظری آئیندا۔ جنہاں لاویں دھر دا نگا، مستک جوت جگائیندا۔ ایہتے کدے نہ دیویں پیچھا، آگے اپنا سنگ نبھائیندا۔ جگ چوکڑی کریں رچھا، رچھک ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ نام پدارتھ پا کے بھچھا، خالی جھولی آپ بھرائیندا۔ انتم مرن توں پہلوں جنم دا کڈھیں سٹا، سخر چوٹی آپ چڑھائیندا۔ ایہو کھیل نت نوتا، جگ جگ کار کمائیندا۔ جس دا لیکھ لیکھ کر کے گر اوتاراں لکھا، لیکھ لیکھنی نین شرمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے اک ور، در تیرا تیرے وچوں نظری آئیندا۔ جن بھگت کہے تیرا نام گوڑھا، لالن اکو رنگ رنگائی۔ چتر سنگھڑ بنا کے موڑھا، مورکھ گدھ لئے ترائی۔ آد جگاد جگ چوکڑی ساچا دس اک دستورا، دوست سبجن لئے بنائی۔ پریم پیار دا رنگا دو باہواں چاڑھ کے چوڑا، چوڑی کنگن اکو اک پہنائی۔ ناتا توڑ کے کریا کوڑا، کرکٹ پرے دیویں ہٹائی۔ ممتا توڑ مان غرورا، غربت دیں مکائی۔ بھگت ملن لئی ہو مجبور، مفلس ہو کے پھیرا پائی۔ میل ملا کے نہ دیسیں دُورا، دُور دُراڈا نیرن نیرا نظری آئی۔ ایسے کارن تیرا تیرے بھگتاں کیتا نام مشہور، مشورہ تیرے نال پکائی۔ توں صاحب پریم پیار دا دے پنگھوڑا، دو جہاناں ہلارا اک لگائی۔ جس ویلے سہج سُبھاؤ کایا مندر اندر وڑیں ماریں اک کھنگھوڑا، اوس ویلے انحد و بے چائیں چائیں۔ بن راگ تال ستار اُتجے تورا، تریا مکھ شرمائی۔ اوتھے بھگت کہے میری منسا پورا، بھگون ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، جگا جگنتر جن بھگتاں نام سناوے اپنا منتر، مطلب پیچھلا حل کرائیا۔

☆ ۲۵ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی لال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈلیوال ضلع جالندھر ☆

چاند کہے موہے ہوئی حیرانی، بھگون سچ دیاں درڑائیا۔ گوہند ویکھ سچ نشانی، شہنشاہ میری اکھ شرمایا۔ جن بھگتاں لیکھ ویکھیا وچ پیشانی، مستک دھیان لگایا۔ جوت جگی اک نورانی، نورو نور نور رُشنائیا۔ ساچی سنی اگئی بانی، انیالا تیر رہی لگایا۔ چار جگ دی بچھلی بھلی کہانی، قہقہہ لا کے رہیا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ چند کہے میرا نین موند، اکھ نہ کوئے اٹھایا۔ پاربرہم موہے بھلی سوہج، سمجھ رہی نہ رانیا۔ میرا لیکھا کُیا دُوج، تیج ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ تیرے بھگت جو تیرے پریم اندر رہے جھوٹ، اپنا آپ مات مٹایا۔ میں ویکھیا کھلدا گوہج، پڑدا اوہلا نظر نہ آئیا۔ ساکھیات اوہناں نظر آئے محبوب، محبت خانے بہہ کے خوشی منایا۔ سوہنا روشن دے عروج، عارف صفت نہ کوئے سٹایا۔ سچ دوار ہو محدود، محبت تیرے نال لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیویں مان وڈیائیا۔ چند کہے میں ہویا چپ، رسنا کہن کچھ نہ پانیا۔ جگت اندھیرا ویکھ کے گھپ، بھے اکو نظری آئیا۔ لکھ چوڑا سی تیرا ناتا گیا چھٹ، پلو گڈھ نہ کوئے بندھایا۔ نو نو چار ہتھ کسے نہ کچھ، جیو جنت رہے گر لایا۔ دھن وڈیائی توں بھگتاں لیا بچھ، نرگن ہو کے ویس وٹایا۔ کر پیار پر م پُرکھ بنائے ست، اپرا دھی اپنے گلے لگایا۔ دُور دُراڈے نیواں ہو کے ویکھیا جھک، منزل اپنا پنندھ مکایا۔ وست امولک دے کے سچ، سچ دتا سمجھایا۔ جو اندر بیٹھا لگ، سو پڑدا رہیا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہویا آپ سہایا۔ چند کہے میں چند نوچندا، چو دھویں رین ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ کلج ویکھیا کوڑی کریا گندہ، گندگی متا وچ سٹایا۔ لوک پرلوک نہ دسیا ٹھنڈا، اگنی تت تپایا۔ گیت نہ سُنیا ساچا چھندا، سوہلا راگ نہ کوئے الاٹیا۔ بن تیرے بھگتاں نظر نہ آیا بندہ، بندگی سچ نہ کوئے کماٹیا۔ دھن وڈیائی توں شبد اگئی پھیر کے رندا، دُرمست میل دتی دھوائیا۔ پھڑ باہوں چڑھایا اکو ڈنڈا، جس دا کنارہ اپنے گھر دکھایا۔ میں تک کھنڈ برہمنڈاں، جیرج انڈاں دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، توں جن بھگتاں چکیں اپنے کندھا، سیس جگدیس بھار اٹھایا۔ چند کہے موہے دے اندھیرا، آندھی چار جگ نظری آئیا۔ کوئی نہ جانے سچ سویرا، سچ پرکاش نہ کوئے دکھایا۔ میں جگ جگ ویکھیا گرڈا گیرا، تیرے حکمے اندر سیو کماٹیا۔ نت نت ویکھیا جھڑدا جھیرا، لکھ چوڑا سی تیرا

جگت لڑا۔ در در دیکھیا ہندا کھلا ویہڑا، خالی ہتھ پھرے لوکائیا۔ بن تیری کرپا کوئی نہ کہے تیرا میرا، میرا تیرا اکو نانا نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا سنگی بن کے سنگ نبھائی۔ چند کہے میں دیکھی جگت جھگی، جھوٹے سارے پھول پھولائیا۔ پنج تت کا یا اودھ سب دی مکی، مکمل حال نہ کوئے سنائی۔ بھاگ لگا نہ کسے لکھی، جنتی جن نہ کوئے دکھائی۔ گرگھ ورلے سرت اٹھائی سٹی، شبد ہلونا اک لگائی۔ اپنے نال ملائی رچی، رت رتڑی نال مہکائی۔ ویکھ دکھائے چارے کوئی، دشا اپنی حد سمجھائی۔ واسنا رہن نہ دیوے جھوٹھی، کوڑی کرپا باہر کدھائی۔ نام ندھان امرت رس پیا اگئی بوٹی، بوٹا ساچا دے لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ چند کہے میں دیکھیا تک، نین نین اٹھائی۔ سرشٹ سبائی کھیڑا دے بھٹھ، کلج گنی رہیا تپائی۔ چوداں لوک خالی نظری آئے ہٹ، چوداں طبق وست نہ کوئے ورتائی۔ نیتز روندے ویکھے تیر تھ تھ، اٹھسٹھ دین دھائی۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ، دھواں دھار سرب لوکائی۔ تیرا نام لئے نہ کوئی رٹ، منکا من نہ کوئے بھوائیا۔ ناڑ بہتر ابلے رت، گھر گھر دے لڑائی۔ چاروں کُنٹ دیکھیا نٹھ، پاندھی بن کے پھیرا پائی۔ کوٹاں وچوں گرگھ ورا تیرا بھگت، جو بھگون تیرے چرن دھیان لگائی۔ اُس دی مہما وچ جگت، تیرا نام ندھان شبد اکھر رہیا جنا۔ میں ویکھ کے تیرا سوہنا سہنجا وقت، ویکتی ہو کے پھیرا پائی۔ نج نیتز لوچن نین کر کے درس، اپنی حرص مٹائی۔ مینٹوں نظر نہ آیا کدے اُتے عرش، لوکات آ کے چرن کول سیس جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، واہو تیرے ہتھ وڈیائی۔ چند کہے میں دیکھیا چندو، کلج کوڑ دھیان لگائی۔ دین دیال میرے دینا بندھو، بندھن سارے دے کٹائی۔ میرے ٹھاکر میں دیکھیا تیرا گنگو، کوڑی کرپا نال پرنائیا۔ جس دا درد وچ کوئی نہ وگیا ہنچھو، ہوکا لے نہ کوئے سنائی۔ میں سجن دیکھیا تیرا اک گوہندو، گوہند تیرے نال کری گڑمائی۔ جس دی دھار ساگر سندھو، گہر گبھیر نظری آئی۔ میرا پرکاش دیوے ساتھ اودھی صفت قلم شاہی نال کون نندو، اکھراں نال کی سمجھائی۔ توں ٹھاکر سوامی داتا گنی گہندو، تیرے ہتھ وڈی وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لگایا۔ چند کہے میں کھولیا پڑدا، چاندنی نور وچوں چکائی۔ درویش ہو کے تیرا بردا، بندگی کر کے سیس جھکائی۔ توں جودھا سوربیر مردانہ مردا، وڈ مردانگی اک کما۔ آد جگاد کدے نہ ہردا، ہر ہر دے بیٹھا ڈیرہ لائی۔ دو

جہاناں لکھ چوڑا سی برہمنڈ کھنڈ آپے پھر داءِ نرگنِ زورِ ہو کے بھجے واہو داہیا۔ میں جاناں تیرا بھگتاں نال لہنا چر داءِ کلجگ انتم جھولی پائیا۔ میں دیکھاں گیار اگڑ داءِ کس بدھ دیویں لٹھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر داسنگ رکھائیا۔ چند کہے میں دیکھیا چوکڑ، جگ جگ نین اٹھائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ بھگتاں اُتے آؤندی رہی اوکڑ، دکھیاں دکھ نال پرنائیا۔ کوئی نہ جانے تیرا صدقہ تیرا پھنچن، کون ویلے ہوئیں سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ساچی سیو کمائیا۔ چند کہے میں دیکھے گاؤندے، رین راتی دھیان لگائیا۔ آپ اپنا بھیٹ چڑھاؤندے، مان موہ مٹائیا۔ سولاں کنڈیاں سیج ہنڈاؤندے، سوہنا آسن لائیا۔ نیتز اٹھ اٹھ راہ تکاؤندے، لوچن نین بگسائیا۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندے، مستک لگا دھوڑی خاک رمائیا۔ جل دھارا سیس واؤندے، اگنی تت تپائیا۔ تن بھبھوتی خاک رماؤندے، گھر بار جان تجائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈیرہ لاؤندے، ٹلے پربت سوہنا آسن رہے بنائیا۔ دُونگھی کندر وڑ وڑ مکھ لکاؤندے، میرا درس کوئے نہ پائیا۔ گل پلّو پا اک عرضوئی سناؤندے، آرزو تیرے اگے لکائیا۔ گل سُنہیڑا تینیوں در منگاؤندے، سدا دیون واہو داہیا۔ تن پنجر لکڑی وانگ سکاؤندے، کایا مائی ہاڈی بھیٹ چڑھائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے پھر وی تیرا درشن پاؤندے، جنہاں اُپر تیری مہر نظر بے نظیر نظری آئیا۔ کلجگ دیکھ موہے آئی حیرانی جو تیرا نام پنج وار گاؤندے، تنہاں ملے چائیں چائیا۔ پھر وی تیرا شکر مناؤندے، ساکار ہو کے سگلا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دکھاؤنا اک گھر، جس گھر تیرا نور رُشنائیا۔ چاند کہے میرا مٹیا پشچا تاپ، سچ دیاں سُنائیا۔ جس ویلے جن بھگتاں کولوں سُنیا تیرا جاپ، سوہنگ ڈھولا بے پرواہیا۔ میٹوں بھل گیا اپنا آپ، سُدھ بدھ رہی نہ رائیا۔ نیتز دیکھیا سب دے اُتر دے دے سے پاپ، پت پت پتیت روپ وٹائیا۔ سجن بندا دیکھیا ساک، صاحب سچ گوسائینا۔ کھولدا دیکھیا تاک، کایا کھڑکی کُنڈا لاہیا۔ پورا کردا دیکھیا بھوکھت واک، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ اپنے نال ملا کے بھگتاں ذات، ذات پات دتی چُکائیا۔ شبد اگئی دے کے ذات، داتار ملیا چائیں چائیا۔ شبد گھوڑے چاڑھ راک، رقبہ سارا چرناں ہیٹھ دباہیا۔ گوہند کر پورا بھوکھت واک، وقت ویلا رہیا سہائیا۔ دھن وڈیائی تیری پُرکھ سمراتھ، سمرتھ تیری شرنائیا۔ چند کہے میری بھگتاں ول لگی اکھ، جو آخر تیرا درشن پائیا۔ اوہناں دا بچھلا ملیا حق، حقیقت دیکھ خوشی منائیا۔ میں وی مل کے گاواں جس، صفتی ڈھولا صفتاں نال

صلاحیا۔ میری پوری ہوئی آس، آسمان و بے ودھائی۔ کرپا کر بے میٹوں رکھیں اپنے پاس، پاسہ میرا دیں بدلایا۔ میں ہو کے رہاں داسی داس، در ساچی سیو کماٹیا۔ ایہو جیہا سکھ میٹوں نہیں ملدا وچ آکاش، جو تیرے چرناں وچوں نظری آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد وسا اپنے گھر جتھے پیندی ویکھاں راس، گوبی کاہن تیرا روپ نظری آتیا۔

☆ ۲۵ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی چھمن سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں ☆

سچے بھگت تیرا عشق حقیقی، حقیقت وچوں حق درڑائندا۔ جس دی دھار آد جگاد باریکی، جگ نیز نظر کسے نہ آئندا۔ جس دا لیکھا ملے نہ وچ تاریخی، تواریخ وچ نہ کوئے سمجھائندا۔ پُرکھ اکال جس دے آپ ہووے نزدیکی، نیرن نیر سچ سمجھائندا۔ آتم پرما تم جوڑ پریتی، پریتم اپنا رنگ دکھائندا۔ جگت جہان اولڑی ریتی، وید کتیب نہ کوئے سمجھائندا۔ کایا کرے ٹھنڈی سیتی، امرت میگھ برسا ئندا۔ پریم پیار دی گنڈھ جائے پیچی، دو جہان نہ کوئے کھلائندا۔ ساچا کلمہ نام دسے حدیثی، حضرت آپ سکھائندا۔ ہرجن دیکھے چڑھکے سخر ٹیسی، محل اٹل اک وڈیائندا۔ جتھے کوئی جان نہ سکے نیتی، نیتیاوان اکو نظری آئندا۔ پچھلی کھیل جانے نیتی، دو جہاناں کھوج کھوجائندا۔ صاحب سلطان کرے کھیل اگم اندیٹھی، اندیٹھی کار اپنے ہتھ رکھائندا۔ جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائندا۔ جن بھگت تیرا عشق محبوب، محبت اکو گھر جناٹیا۔ دیکھ چڑھ منزل مقصود، پردہ اپنا پرے ہٹائی۔ لیکھا چکے ہزارا درود، جگت کرے نہ کوئے پڑھائی۔ مُرشد مُریداں بیٹھا گھر محفوظ، مجلس اپنے گھر لگائی۔ کوئی سمجھ نہ سکے حدود، آر پار قدم نہ کوئے لگایا۔ چرن کول کر محدود، دیکھنہارا چائیں چائیا۔ سوہنا سُنہنا سہائے عروج، عرش قُرس دوویں نین شرمایا۔ کرے صفت کی معشوق، مصلہ جگت نہ کوئے وڈیایا۔ سچ خدائے اک توفیق، مہربان بے پرواہیا۔ آد جگادی بن رفیق، رفاقت اپنے نال بنایا۔ اپنے ملن دی اپنے گھر دسے آپ تمیز، طمع سنگ نہ کوئے جناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائی۔ سچ خدائے رحمتے عاشق، مشکوک نظری آئندا۔ پروردگارے صحیح سلامت،

سد نغمہ نام جنائیندا۔ اگم اتھاہ دس عبادت، نعرہ حق حق پڑھائیندا۔ بن سوامی کر حفاظت سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ من واسنا کرے نہ کوئی بغاوت، کھنڈا خنجر کھڑگ ہتھ اٹھائیندا۔ کوڑی کریا کر ممانت، مہمان خانے اک بہائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پریم پیار اندر رکھ امانت، عمل اپنے وچ لیائیندا۔ سچ خدا عشق اتھاہ، رہبر سچ جنایا۔ نغمہ نظم ڈھولا گا، دھر داراگ وڈیایا۔ پڑا اوہلا دے چکا، کھ گھنگٹ رہن کوئے نہ پایا۔ نیز نین لئے مٹکا، کروٹ اپنی لئے بدلیا۔ سوہنا ڈھولا لئے گا، رسنا جہوا بتی دند صفت صلاحیا۔ بن وچولا میلا لئے ملا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ مہربان کرے مشق، مصلہ جگ جگ حل کرائیندا۔ ویکھنہارا اُپر فلک، دُور دُراڈا نظری آسیندا۔ لیکھا جانے سرشٹ سبائی خلق، خالق اپنا کھیل کرائیندا۔ کوئی سمجھ نہ سکے گھڑی پلک، جگت ونڈ نہ کوئے وکھائیندا۔ دھر درگاہی بن کے ملک، مولا اپنا تھکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی کرتا آپ کرائیندا۔ عشق اندر مہر آرام، محبان دے سمجھایا۔ بن کلمیوں دے کلام، بن کعبیوں کعبہ دے وکھایا۔ بن سنگھاسن کرے بسرام، بن سیجا ڈیرہ لایا۔ بن حاکم کرے نظام، نوبت اپنا نام سنایا۔ بن اکھراں دے پیغام، سندیسہ تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پردہ اوہلا رہیا اٹھایا۔ سچا عاشق دھر جھگی، سوہنی منزل ڈیرہ لایا۔ جس دی اودھ انتم نگی، پونجی ساری رہیا لٹایا۔ لوکمت رہے نہ گجھی، گوجھ گیان رہیا سمجھایا۔ سرتی کوئی نہ رہے سٹی، نٹیاں رہیا جگایا۔ پریم پیار اندر بنھ کے اپنی رچی، روشن ضمیر کرے سچ رُشایا۔ منزل دسکے دھر دی اُچی، اگم اتھاہ دے وڈیایا۔ گرکھ آتم کر کے سچی، سوہنے مندر دے بہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وڈا تا بے پرواہیا۔ عشق اندر لہجے پیار، پیار اندر یار نظری آیا۔ یار اندر غمخوار، غمخوار اندر دھار، دھار جوت نور رُشایا۔ جوت نور نور اُجیار، محل اٹل سوہا پایا۔ محل اٹل تھانڈا دربار، درگاہ ساچی ناؤں دھرائیا۔ درگاہ ساچی مقامے حق اکھاڑ، پروردگار ویکھے چائیں چانیا۔ پروردگار کرے پیار، وچ سنسار اپنا پھیرا پایا۔ سجن سہیلے لئے اٹھال، پھڑ باہوں گود بہایا۔ چرواہا نہیں مہیوال، احوال اپنا دے درڑایا۔ جس مندر اندر صاحب محبوب سنگر ملے آن، ساکھیات سوچھ سروپی نظری آیا۔ اُس دا آد جگاد جگ چوکڑی لوکمت رہے مان، ابھمان سنگ نہ کوئے رکھایا۔ ست سندیسہ نر نریشا نرگن دیوے آن، انیالا تیر چلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دیکھنہارا بال انجان، ہرجن اپنے انگ لگایا۔ اٹھ بھگت دھر دے بچو، بچپن سچ دیاں درڑایا۔ جل دھار جس نوں لبھدے گئے مجھ کچھو، کچھ کچھ پینڈا بھجن واہو داہیا۔ سو صاحب سنگر گھر دس آیا ڈھولا اکو سچو، سچ سچ سمجھایا۔ لکھ چوراسی وچوں گرکھ سجن ورلے رکھو، جس سر اپنا ہتھ لکایا۔

باقی سب دا بنھ کے کو، رائے دھرم ہتھ پھڑایا۔ اوڈھن سیس نہ دسنا کسے پٹو، سہاگن نظر کوئے نہ آیا۔ ویہویں صدی سارے ہوئے منکھو، بن سنگر سیوا لکھ چوراسی دولت دھن کم کسے نہ آیا۔ رائے دھرم اگنی دوزخ وچ سٹو، شوہ دریا رڑھایا۔ اوہناں وچوں کوئے نہ بچو، جنہاں پر بھو دیوے آپ سزایا۔ دو جہان نام مدھانے نال متھو، بھگت پیار نیزا اک اٹھایا۔ تہاڈے وینہدیاں وشن برہما شو چرناں اپر ڈھٹھو، گر اوتار پیر پیغمبر جھک جھک سیس نوایا۔ دھرتی دھول دھرتی بھوائے وانگ لٹو، لاٹو مدھانیا تھل اسگاہ اُس دے نال رلایا۔ بن پُرکھ اکال کیڑا پت رکھو، رکھن ہارا نظر کوئے نہ آیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ دو جہان کدھر نٹھو، چاروں کنٹ گوہند دھکا رہیا لایا۔ کلجک صدی چودھویں بھاڑے کیتا ٹٹو، کلجک جیواں بھار اٹھا کے نیتز رووے مارے دھاین۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے رہیا جگایا۔ ہرجن ساچے چھیتی اٹھ، اٹھدیاں دیر لگن کوئے نہ پانیا۔ نو سوچرانوے چوکڑی جگ جو بیٹھا رہیا چپ، ہوئی ہوئی اپنا راگ سنایا۔ دو جہاناں ویکھ کے سہنجی گٹھ، سنت سہیلے میلے بے پرواہیا۔ دیال ہو کے گیا تھ، کرپال ہو کے اکھ کھلایا۔ مہربان ہو کے جے اگلا لیکھا گیا ہووے مک، کیا لیکھا پھیر جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سہیلا اک اکھوایا۔ اٹھ بھگت کیوں رہیا سٹا، سٹیاں جگ چوکڑی گئے وہایا۔ کوٹن کوٹ گھرانے چھڈ کے گئے جگت خزانے پتاں، سنگی سنگ نہ کوئے نبھایا۔ شاہ سلطان راج راجان کدھدے گئے غصہ، تیر کمان ہتھ اٹھایا۔ سورپیراں جگت کسے نہ دسا، لوچن ویکھن مات لوکایا۔ جگ چوکڑی جن بھگتاں جھولی پائے اپنا حصہ، حصیدار لئے بنایا۔ کروٹ بدل بدلے پٹھا، ستمکھ سوہناست سوامی نظری آیا۔ انت ویلے جو مہیوال ہر دے اندر لکھیا چٹھا، بن قلم شاہی کرے پڑھایا۔ توں صاحب سلطان سب دا پتا، توں میری کیتی حق نہ سچ گڑمایا جگت کہانی میرا پچھے رہ جائے قصہ، قسمت تیری جھولی پانیا۔ بے شک میں بدھی وچ نکا، پریم پیار اندر وڈا نظری آیا۔ میں جگت رس ویکھ کے پھکا، فطرت اپنی دتی گوانیا۔ عشق حقیقی جان مٹھا، مسل ساچی دتی لکھایا۔ اوس

دوارے وکا، جس دی قیمت تیرے ہتھ پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دینا مکائیا۔ اٹھ بھگت آجا نیڑے، کیوں بیٹھا کھ
چھپائیا۔ پر بھ وسیا تیرے کھیرے، کایا کھڑکی رہیا کھائیا۔ کوڑ وکارا چکے جھیرے، جھگڑا جھوٹا دئے گوائیا۔ جوت پرکاش کرے اندھیرے، ہر مندر روپ
وٹائیا۔ ناد شبد گائے بٹھیرے، بوہ بھانتی راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر داسنگ دکھائیا۔ عاشق کہے میرے شاہ سلطان، کی
تیری وڈیائیا۔ جگ چوکڑی کریں حیران، اپنی کل جنائیا۔ وسدے گھر کریں ویران، ویری ہو کے گھر گھر پھیرا پائیا۔ کی تیتوں ایس وچوں ملے بھگوان،
بھاولی سب دے اُتے لکائیا۔ عاشق معشوق ویراگ اندر دوویں گرلان، کوک کوک دین دھائیا۔ توں بیٹھا رہیں بن انجان، اپنا آپ چھپائیا۔ کہ ایہہ
تیتوں آد جگاد دُھر دی بان، شکھ دُکھ وچ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، بھيو ا بھیدا آپ کھلائیا۔ صاحب کہے اٹھ ویکھ
اکھ، بن نیناں نین ملانیندا۔ جس دانور سدا پر تکھ، ظہور وچ سمانیندا۔ سو صاحب سچ مارگ دیوے دس، رہبر اکو اک اکھوانیندا۔ جے پریم کرن توں پہلوں
میرے ہوویں وس، واسطہ اپنے نال جڑانیندا۔ تیتوں وصل دیواں حق، حقیقت وچوں حقیقی عشق آپ پر گٹانیندا۔ اوتھے عاشق معشوق دوویں رہے وس،
جھگڑا جگت نہ کوئے جنانیندا۔ نہ کوئی رو نہ کوئی سس، سورج چند نہ کوئے جنانیندا۔ نہ کوئی تتو نہ کوئی تت، نک منہ ہتھ نظر کوئے نہ آئیندا۔ نہ کوئی
دُکھرا اک دُجے نوں سکے دس، رسنا جھوا بتی دند نہ کوئے ہلانیندا۔ نہ کوئی اشارہ کرے اکھ، نہ کوئی فرنا کایا مندر اندر من دے نال پرانیندا۔ ساچا مندر
وکھاواں دُھر دا ہٹ، جس گرہ بہہ بہہ وچ کرانیندا۔ عاشق معشوق دوویں اکو آس رہے رکھ، پروردگار چرن دھیان لگانیندا۔ جگت جہان ہو کے بے بس،
سمل اپنا روپ وٹانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن وکھائے اپنا در، تس منزل پنڈھ مکانیندا۔ عاشق کہے میرے معشوق ربی،
رحمت تیری نظری آئیا۔ تیری پریم پریتی بدھی، بندھن سارے دئے کٹائیا۔ میں ویکھاں جگت آخری صدی، صدقہ تیرے اُتے اپنا آپ لکائیا۔ میری
واسنا تیرے دوارے آوے بھجی، بھج بھج پنڈھ مکائیا۔ تیری ویکھاں سچھنڈ نو اسی دُھر دی گدی، گداگر ہو کے پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں گھر بہیں اُپر منجی،
مجلس غریب نماںیاں نال رکھائیا۔ پچھلی کیتی ہو جائے رڈی، رنگ اپنا اک چڑھائیا۔ پریم پیار دی چاٹھ کے ساچی گدی، گاڑی بان ہو کے سیو کمائیا۔

جن بھگتاں لیکھے لائے اک اک ہڈی، سورا سرنگی ہو کے دیکھ دکھائیا۔ تیری جوت نرل نور وچوں جگی، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لاؤنا بیسویں صدی، سدا دے کے اپنے گھر بہائیا۔ واہ عاشق میرے مُتاج، مہربان رہیا جنائیا۔ تیرا اندروں کھولاں راز، پڑا اوہلا پرے ہٹائیا۔ تیری لیکھے لگے نماز، سجدہ جھکے بے پرواہیا۔ تیرا کھول کے دساں آغاز، آخر اپنا میل ملائیا۔ تیرا انتر نہ ہووے اُداس، باہروں بستریاں بُجھائیا۔ چل کے آواں تیرے پاس، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ تُوں نہ جانے میرا کیہڑا سبّجَن ساک، سوہنا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دیکھ دکھائیا۔ کی پروردگار، رحمت رحم کماوینگا۔ ہُن وہا کے جل دھار، پھر اپنا رنگ چڑھاوینگا۔ کی مجلس و سیں دربار، درگاہ ساچی سوہنا پاوینگا۔ نام ست دے خُمار، غمی خوشی اکو گھر دکھاوینگا۔ وچھڑیاں پھیر ملا کے یار، یاری یاراں نال ہنڈھاوینگا۔ تیرا لیکھ لکھیا نہ جائے وچ کسے اشتہار، عَشق معشوق کس دوارے جوڑ جڑاوینگا۔ تیرا انت نہ پاروار، پرہت چوٹی کس بدھ دیکھ دکھاوینگا۔ پُرکھ اکال دے پیار، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا دینا اپنے ہتھ رکھاوینگا۔ لہنا دینا ہتھ رسول، رسوا اکو اک نظری آئیندا۔ تُوں میرا کعبہ کرنا قبول، معقول حکم اکو اک سنانیندا۔ تیرا کہنا کدے نہ سکاں ادول، دُلھا ہو کے نظری آئیندا۔ میرا آد جگاد سچ اصول، اصل وچوں اصلیت آپ پرگٹائیندا۔ لکھ چوڑا سی نال جھگڑا کراں فضول، فضل رحمت بھگتاں اُپر کمائیندا۔ سیوک بن در مزدور، سیس کھاری آپ اٹھائیندا۔ دُور دُراڈا حاضر ہو کے حضور، کایا جُھرے بہہ کے خوشی منائیندا۔ جے بھگتاں جنم کرم کر کے کیتا ہوئی قصور، قصور کسر اعشاریے نال پرے ہٹائیندا۔ جن بھگتاں ملن واسطے ہوواں مجبور، مجبوری اپنی تہاڑی جھولی پائیندا۔ دسَن دکھاؤن نوں سدا دُور، ملن واسطے اندر میل ملائیندا۔ آواں جاواں سدا بادستور، عدل بدل اپنا کھیل کھلائیندا۔ بھگتاں نال مل کے ہوواں مشہور، مشورہ اپنا نام سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ جگائیندا۔ جن بھگت اٹھ چھیتی، آلس نندرا دے چُکائیا۔ تیری یاد آوے پچھلی نیکی، نیکیوں وڈے دے بنائیا۔ پرہ سرب جیاں دا بھیتی، بھلیا کوئے رہن نہ پائیا۔ ایسے کر کے گرکھ ورلے جائے دیکھی، باقی چھڈی جائے لوکائیا۔ آپ بن کے دُھر دا بیسی، بھگون آیا ویس وٹائیا۔ ایہہ کھیل گر اتاراں پیر پیغمبراں پچھے کھیڈی، کیوں لیکھا گئے لکھائیا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن میلے سچ سبھائی۔ اٹھ بھگت آ اکھاڑے، پر بھ سوہنا کھیل کھلایا۔ درویش ہو کے آیا تیرے واڑے، واری اپنی پھیرا پائی۔ جس نے کوٹن کوٹ جگ چوکڑی اُجاڑے، چوکڑیاں خاک نال ملائی۔ لوکات پرگٹ کر گر اوتارے، پیر پیغمبر حکم سنایا۔ لکھ چوڑاسی کر کھیل نیارے، نراکار ویکھ دکھایا۔ سو سوامی انتریامی نہکامی آیا جن بھگت دوارے، دوارکا ملے نہ کوئے وڈیایا۔ ایدھیا رام نہ کوئے پسارے، سُرَت سوانی پھڑ نہ کوئے اٹھالے، دُھر دارنگ نہ کوئے رنگایا۔ گرگھ گرگھ اوہ آد جگاد جگ چوکڑی سدا رہن کوارے، بن سری بھگونت نار نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پیار دے سمجھایا۔ سچ پیار سچ پر، پریتم دکھایا۔ جو ایٹھے اوتھے دو جہان رہے، جینودیاں مردیاں اکو رنگ دکھایا۔ اگنی وچ نہ ہووے لے، مڑھی گور نہ کوئے دباہیا۔ سو پریم پُرکھ سچ اگم سچ کہانی کہے، کہہ کہہ رہیا سنایا۔ جن بھگت تیرا دوارا جس گھر سوامی ٹھاکر آ کے ہے، سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، پیار وچوں پیار پریم وچوں پریم اک پرگٹایا۔ بھگت کہے کی تیرا پریم، پریمکا روپ وٹایا۔ کی پر بھو تیرا سچا نیم، سچ دے سمجھایا۔ بھگن کہا سچ بچھو گوہند کولوں جس کمایا ہم، گنٹ اپنا ڈیرہ لایا۔ سو میرے نال مل کے تہانوں آیا کہن، کہہ کہہ رہیا سمجھایا۔ پر بھ دا پریم کسے نظر نہ آوے نین، نج آتم دیوے سچ سچ سمجھایا۔ رسنا کوڑ نہ سکے کہن، لکھت لیکھ نہ کوئے وڈیایا۔ جس پریم پیار اندر بھگت بھگوان اکو سیجا بہن، خوشیاں اندر خوشی اک پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ گھر، جس گھر وے اک شنوایا۔ شنوائی کہے میرا تال گھنگھور، سوہنا رنگ دکھایا۔ میں پر بھو ٹھاکر سنگر ویکھیا چور، جو چوری چوری گرکھاں اندر آہیا۔ ہوئی جیہی پھڑ کے سرن اپنے نال لئے جوڑ، جوڑی دُھر دی لئے بنایا۔ لا پریت نبھاوے توڑ، ادھوچکار نہ کوئے اٹکایا۔ اوتھے ہور کسے دی رہے نہ لوڑ، سانجھیوال حصہ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو وار بھگت بھگوان اپنے ہتھ وچ پھڑ لئے ڈور، ڈوری تند اپنے نال بندھایا۔ جس مانس جنم وچ سنگر مل کے اک وار ہتھ دتے جوڑ، جگت جہان دوویں پار کرایا۔ سچ دوارے لے کے جائے نال غور، گھر گمبھیر ہووے آپ سہایا۔ سچکھنڈ دوار بہا کے اپنے ہتھیں کرے چور، چوہدار نظر کوئے نہ آہیا۔ ایٹھے ہور اوتھے ہور، پنج تت وچوں زرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ جس نوں صوفیاں گایا دُھر دا ماہی ڈھول، ڈھولا

سُناوے چائیں چائیا۔ جس دی نیاز دیندے رہے چوّل، ستّ رنگ رنگ رنکایا۔ جس دی گوہند بخش کے گیا پاہل، امرت جام پیایا۔ جس نوں پنڈت پاندھے انکڑیاں وچ دسدے رہے رول، رولا پا کے لٹن جگت لوکایا۔ سو صاحب سنگر نرگن ہو کے آیا اُپر دھول، دھولاں مار کے گرکھ رہیا جگایا۔ پھڑ کے باہوں کرے بھار ہول، گٹھڑی اپنے سر رکایا۔ کلج کوڑی کرایا دے جوہڑ، چھلیں نیر دوویں دین دہایا۔ بن سنگر پریم سب نوں لگی اوڑ، امرت بوند سوانت مکھ نہ کوئے چوایا۔ چاروں گنٹ جیو جنت سادھ سنت سارے لاون زور، جورو زر دوویں دین دہایا۔ سچ دربار کوئی نہ سکے بہڑ، ڈنڈا ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ جن بھگتاں پر بھ ملن آوے چڑھ کے سچ اگئی گھوڑ، جس دا روپ رنگ رکھ نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے سنگ رکھایا۔ جن بھگت کہے پر بھ ڈٹھا عشق عارضی، سُنیا وچ لوکایا۔ تُوں کلمہ دسیا وچ فارسی، عربی نال گڑمایا۔ تُوں مندریں وچ دسی آرتی، شودوالیاں وچ ہون کرایا۔ تُوں نام نشانہ لکھیا عبارت، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ تُوں گر اوتاراں دے روپ وچ بنیا رہوں سفارشی، تھوڑے تھوڑے اپنے نال جڑایا۔ تُوں پیسیاں ٹکیاں وچ بنیا رہوں آڑھتی، اپنا ہٹ بنایا۔ دین مذہب تیری کھیل ویکھی دھار دی، ذات پات کرے لڑایا۔ سچ پچھیں تیری کھیل پنج تت کایا ایہو آئی ساڑدی، جو گر اوتار پیر پیغمبر گئے سمجھایا۔ تیرے ہتھ رمز ناڑ ناڑ دی، کیوں شمس پٹھی کھل لہایا۔ ایہہ پریتی بنی سوہنے یار دی، تئیاں تویاں اُتے بہایا۔ منصور اناحق پکار دی، کوکاں دے جنایا۔ اسیں منگدے پریتی اوہ پیار دی، گھر بیٹھیاں نظری آیا۔ تیری کھیل شبد گھنگھار دی، رسنا جہوانہ کوئے پڑھایا۔ منزل اُتوں تیری معشوق کدی نہ ہار دی، محبوب ویکھاں چائیں چائیا۔ ایہہ کھیل گر سکھ کنیا کوار دی، جس تیری اوٹ تکایا۔ واٹ نیڑے ویکھ دھر دربار دی، بھجی آئی چائیں چائیا۔ تیری کرپا سب دے کارج سوار دی، سُرَت سوانی خوشیاں ڈھولا گایا۔ ایہہ سنگت بھکھی تیرے درس دیدار دی، دُکھیاں دُکھ درد رہیا ونڈایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اک بھکھ تیرے سچ پیار دی، پیار وچوں سکھ آتم نظری آیا۔

☆ ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی گرداور سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں ☆

جن بھگتاں پر بھ بنے سنگی، میت مُرار اک اکھوائیندا۔ نام پدارتھ کٹے تنگی، وست اکو جھولی پائیندا۔ سُرَت سوانی کرے تنگی، کوڑی کریا پرے
ہٹائیندا۔ سر سرور نہائے ساچے گنگی، امرت سر اک وکھائیندا۔ پریم پیار اندر جائے رنگی، رنگ رنگیلا رنگ چڑھائیندا۔ آتم دیوے سچ انندی، اند انند
وچوں پرگٹائیندا۔ سنگر شبد دھر دا چھندی، سوبلا ڈھولا راگ سنائیندا۔ ناتا توڑے خانہ بندی، لکھ چوڑا سی پندھ مکائیندا۔ کرتا پڑکھ لا کے انگی، انگیکار آپ
کرائیندا۔ کوڑی کریا کڈھے واسنا مندی، نام سنگدھی وچ بھرائیندا۔ جوت نرگن چاڑھ چند نوچندی، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں سدا دیوے ساتھ، ہر سنگی اک اکھوائیا۔ کرپا کر پڑکھ سمرا تھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اپنے ملن دی کھول
کے اکھ، نج نیتز کرے رُشائیا۔ شبدی ناد وجائے انحد، دُھنی راگ سنائیا۔ امرت آتم دیوے جھٹ، سچ نیر کھ چوائیا۔ دُئی دوتی میٹ پھٹ، پٹی اپنا نام
بندھائیا۔ سچ وکھائے دھر دا ہٹ، مندر اکو سوبھاپائیا۔ جوت جگائے لٹ لٹ، دوس رین کرے رُشائیا۔ سچ سُنھنجی سوبھاپائے کھاٹ، کھٹیا اکو ڈیرہ لائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں میلا سچ سُبھائیا۔ جن بھگتاں پر بھ دسے راہ، رہبر اکو نظری آئیندا۔ شبد سروپی بن ملانج، کھیوٹ
کھٹا بیڑا اپنے کندھ وکھائیندا۔ ساچا منتر درڑائے ناں، ناؤں نرکارا آپ سمجھائیندا۔ سچ دوارا دے کھلا، خالق خلق پڑدا لاہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اپنا بھو کھائیندا۔ جن بھگتاں پر بھ سد بھو کھولے، پڑدا رہن کوئے نہ پائیا۔ انتر آتم نرگن ہو کے بولے، سچا بولا دے
سمجھائیا۔ پڑدا لاہوے اپنا اوہلے، سمنکھ اکو نظری آئیا۔ بن سوامی وسے کوئے، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ سچ سنائے اپنے ڈھولے، دھر دا راگ الائیا۔ پریم
پیار پریتی اندر موئے، مولا اپنی کار کمائیا۔ اُلٹا کرے نابھ کوئے، امرت جھرنا اک جھرائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھوئے، دھرنی دھرت خوشی منائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن سچن لئے ترائیا۔ ہر سچن صاحب سنگر تارے، تار نہار دیا کمائیندا۔ لیکھا جانے جگ چارے، چو کڑی اپنا حکم
منائیندا۔ حکمے اندر گر اوتارے، پیر پیغمبر سیوا لائیندا۔ سیوا کرن وچ سنسارے، لکھ چوڑا سی حکم منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن

ساچے کھوج کھوجائیندا۔ جن بھگتاں پر بھ سدا سُہیلا، دُھر دا سنگی نظری آئی۔ نرِ گن ہو کے کرے میلا، سرِ گن جوڑ جڑائی۔ رُپ پنا گرو گر چیل، گرہ
 مندر خوشی منائی۔ جوت نرِ جن چاڑھ تیل، ساچا سگن اک سمجھائی۔ نت نوت اچرج کھیل پت پر میثور آپے کھیل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ بھگت سُہیلا وڈا میت، متر پیارا اک اکھوائیندا۔ کلجک انت اولڑی ریت، ہر کنت آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں دس کے دُھر دا گیت،
 سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیندا۔ مہربان ہو ہر جگدیش، جگدیش اپنے رنگ رنگائیندا۔ لیکھ چکائے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں راؤ رنگاں اکو گھر وسائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت اُدھاری دیا کمائیندا۔ بھگت اُدھارن آپ پر بھ، نت نوت جگا جگنتر ویکھ وکھائی۔ کوٹن کوٹ وچوں سنت سُہیل
 لئے لبھ، در در گھر گھر گھٹ اپنا پڑا لاہیا۔ جگت دوار کر کے پار حد، ساچا مندر دئے وکھائی۔ جتھے وے پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ رہیا درڑائی۔ اٹھے
 پھر دوس رین گھڑی پل وے ند، دُھن اپنا نام جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پیار دی پیا کے مدھ، رس نُماری دئے چڑھائی۔ رس
 نُماری دیوے نام، ہر کرتا دیا کمائیندا۔ اکو وار پیا کے جام، ضامن ہو کے پار لنگھائیندا۔ سچ پھڑائے اپنا دام، دامنگیر دیا کمائیندا۔ میل ملاوا ساچے رام،
 سوئی سرتی آپ اُٹھائیندا۔ کایا مندر اک گرام، گرہ ساچے سو بھاپائیندا۔ جتھے جھلے ست نشان، ست ستوا دی آپ جُھلائی۔ دیوا باقی جگے مہان، جوتی جاتا
 ڈمگائیندا۔ کوڑی کریا نہ کوئی بے ایمان، بیوہ رُپ نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ملے آپے آن، آن فائن اپنا
 میل ملائی۔ بھگت سُہیلا صاحب ستگر، ہر کرتا وڈ وڈیائی۔ جس دا لیکھا آد جگادی دُھر، دُھر مستک ویکھ وکھائی۔ لہنا دینا چکا کے دیوت سُر، مَن جن ڈیرہ
 رہیا ڈھاہیا۔ گرگھ گرگھ سوہنی سچ پریتی جاون جڑ، ناتا اپنے نال بندھائی۔ کرے پرکاش اندھیرے گھور، اگیان اندھیر چکائی۔ پنج تت نہ پاوے شور،
 کوڑی کریا نہ کوئے ہلاکائی۔ من مت بدھ نہ چلے کوئے زور، جابر ملیا بے پرواہیا۔ سنت سُہیلے شبد اشارے نال لئے تور، توت اپنا حکم منائی۔ ایٹھے اوٹھے
 دو جہان نرِ گن سرِ گن جائے بہر، دُور دُراڈا پندھ مُکائی۔ جنہاں گرگھیاں پورب جنم دی پر بھو ملن دی لگی اوڑ، تنہاں انتر آتم ساتک ست ست دئے
 کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے نام دی لا کے مہر، مورا تورا دئے چکائی۔

☆ ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۱ ہجری درشن سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں ☆

کرپا کرے سری بھگوان، جن بھگتاں جگ جگ دیا کمائیندا۔ سچکھنڈ دوارا دس مکان، محل اٹل اک وکھائیندا۔ ست ستوادی جھلے نشان، دو جہاناں آپ لہرائیندا۔ دھر سندیشہ دے فرمان، شبد سنہیہڑا اک گھلائیندا۔ جودھے سورپر بنو بلوان، بل دھاری بل وکھائیندا۔ نیز پر سو اکو رام، جو رمیا ہر گھٹ نظری آئیندا۔ درشن کرو ساچے کاہن، جو گھر گھر بنسری نام و جائیندا۔ شبد سنو ساچا سچّی دھنکان، انحد ناد نال ملائیندا۔ امرت رس پیو سچا پین کھان، جگت ترسنا بھکھ گوائیندا۔ اپنی آپ کرو پچھان، پاربرہم برہم پڑدا آپ اٹھائیندا۔ کایا مندر اندر ویکھو مار دھیان، نرگن نرویر سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دیونہارا دان، داتا دانی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے بھو چکائیندا۔ دیاوان سری بھگونت، بھگتاں ایکا بوجھ بھجائیا۔ اٹھو ویکھو ساچے سنت، صاحب سنگر پڑدا لاہیا۔ گھر ملاوا نارکت، سنہنجی سچ سو بھاپائیا۔ نام ندھانا منیا منت، منتر اکو اک درڑائیا۔ کوڑی کرپا گرھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم رہیا سمجھائیا۔ دے وڈیائی وچ جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، نر اکھر کر پڑھائیا۔ میل ملاوے ساچی سنگت، ہر بھگت دھر دا جوڑ جڑائیا۔ لیکھا چکے جیرج انڈج، اتبھج سبتج ڈیرہ ڈھاپیا۔ ہر بھگت دوجے در نہ جائے منگت، دیونہارا اک رگھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے رہیا جگائیا۔ صاحب سنگر پڑکھ اکال، اکل کل وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی دین دیال، جگ چوکڑی بے پرواہیا۔ بھگت سہیلے اٹھائے لال، بالے اپنی گود بہائیا۔ ساچا مارگ دے وکھال، رہبر بن کے پڑدا لاہیا۔ ساچا منتر دے سکھال، دھر دی کرے سچ پڑھائیا۔ نرگن ہو کے بنے دلال، سرگن میلا سچ سبھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کھال، نرگن جوت کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان وڈیائیا۔ صاحب سنگر پڑکھ اتھاہ، ہر کرتا آپ اکھوائیندا۔ گرگھ سجن لئے جگا، نیز لوچن اکھ کھلائیندا۔ ساچا میلا لئے ملا، وچھوڑا پندھ مکائیندا۔ انتر آتم ساتک ست دے کرا، اگنی تت بھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، برہم مت اک درڑائیندا۔ جن بھگتاں دیوے برہم مت، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ نج نیز کھول کے اکھ، آخر اپنا گھر دے سمجھائیا۔ پریم پیار پریتی

اندر سدّ، سدّا دیوے چائیں چاننیا۔ ہر جن ہر بھگت جگت دوار لنگھ کے دیکھو آگے ملے پُرکھ سمرتھ، گھر گمبھیر سچ سریر ڈیرہ لایا۔ جس آتم دتی وتھ، سو پرما تم اپنے کھاتے لئے گھت، لیکھ چکاوے چائیں چاننیا۔ اوس سجن نال جاؤ وِس، جس توں وچھڑ لکھ چوراسی وچ پھیرا پائیا۔ جنم جنم پچھوں پوری ہووے آس، تراس تراس کر کے گر اوتار پیر پیغمبر گئے ڈرائیا۔ جنہاں پر م پُرکھ پرما تم گھر آتم وِسیا پاس، سو اپنا پاسہ گئے اُٹائیا۔ انتم مل جوت ابناش، ابناشی روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں وکھائے ساچی منڈل راس، جس گھر گوپی کاہن پر بھ اکو نظری آئیا۔

☆ ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی کیہر سنگھ دے گرہ رڑکا کلاں ☆

پُرکھ اکال کرپا کر یا، کرپاندھ دیا کمائیا۔ بھگت سہیلا آیا گھریا، گرہ مندر وِجی ودھائیا۔ گرکھ سجن جس ویلے پوڑی ڈنڈے چڑھیا، چرن اپنا اُپر ٹکائیا۔ کٹھ کہے میرا تن من ٹھریا، اگنی اگت بُجھائیا۔ ست سرنائی ساچی پڑیا، رو رو پچھلا حال سٹائیا۔ کوٹن وار جسیا مر یا، جنم مرن تیری کھیل نظری آئیا۔ پت پر میثور تیرا تیرے بھگتاں سنگ درس کدے نہ کر یا، دید عید نہ کوئے رُشنائیا۔ پہلی وار در دوارے منگے وریا، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہونا سہائیا۔ پوڑی ڈنڈا کرے پکار، ہوئی ہوئی رہیا جنائیا۔ واہ واہ میری سرکار، شہنشاہ تیری شرنائیا۔ میں درس کر کے ہویا نہال، بن اکھاں خوشی منائیا۔ جس ویلے تیرے گرکھ دیکھے تیرے نال، تیرے نالوں سوہنے میرے من بھائیا۔ اوہناں اندر پریم بے مثال، جس دی مسل سکے نہ کوئے بنائیا۔ جنہاں دی مُجّت جگت کاغذاں اُتے سکے نہ کوئے وڈیائیا۔ جنہاں دی آد جگاد جگ چوکڑی نبھے تیرے نال، دوجا سنگی نہ کوئے بنائیا۔ میں نہ سمجھاں کیہڑی کوٹوں لیاندے بھال، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ کر کرپا جس مٹیا دُھر سوال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دتا مُکائیا۔ ڈنڈا کہے جس ویلے میرے اُتے آیا چرن، مہربان دیا کمائیا۔ میرا جینودیاں بدل گیا مرن، مرن وچوں

جیون نظری آئی۔ میرا کھل گیا ہرن پھرن، بن اکھاں آخر اکو ویکھاں چائیں چائیا۔ جس ویلے سنت سہیلے اُپر چڑھن، قدم اپنا آپ اٹھایا۔ ہر دے اندر
 تیرا میرا ڈھولا پڑھن، دوجا ایشٹ نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ پوڑی کہے میرا اکو پوڑا، پر م پڑکھ آپ لگایا۔
 دھن بھاگ گھر میرے بھڑا، بھڑی سنی حال دھایا۔ شبدی چھڈا گئی گھوڑا، چرن کول اک لکایا۔ میں درس کیتا وقت تھوڑا، تھوڑے وچوں بھنتا نظری آئی۔
 جو پچھے ویکھیا بھگتاں نال جوڑا، جوڑی اپنی آپ سمجھایا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران گاؤندے دوہرا، راگ ناد صفت صلاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ پوڑی کہے جاں میں ویکھیا چڑھدا، منزل منزل پندھ مکایا۔ میرا تن من جائے تھردا، اگنی تت بُجھایا۔ جن بھگتاں
 شبد اشارے کردا، ہوئی ہوئی رہیا درڑایا۔ آو ویکھو کھیل نر ہر دا، نر نرائن آپ درڑایا۔ جس دوارے گرگھ وسدا، محل اٹل سو بھاپایا۔ اوتھے پڑکھ
 اکال سچ سگھاسن بہہ کے سجدا، سو بھاونت ڈیرہ لایا۔ ایہہ کھیل نہیں اچ دا، جگ جگ ریتی اپنے نال نبھایا۔ اوہ ڈنڈا کدے نہ بھجدا، جس اُپر چرن
 لکایا۔ اوہ سجن سچے سددا، ہوکا دے اٹھایا۔ جنہاں نال پریتم وسدا، پریم پریتی اندر رنگ رنگایا۔ سو گرگھ خوشیاں وچ ہسدا، غمی چنتا چرناں ہیٹھ دباہیا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ پوڑی کہے میں بھگت سہارے، بھگون دتی وڈیایا۔ میری سیوا میں سد بلہارے، بلہاری اپنا
 گر منایا۔ چھوٹیاں وڈیاں پھڑ کے چاڑھ دیواں اوس چبارے، جس چبارے وچ وسے بے پرواہیا۔ جس دی منزل وچ کوٹن کوٹ سادھ سنت ہارے،
 پاندھی پندھ نہ کوئے مکایا۔ کر کرپا پت پریشور میرا لہنا دینا چکایا وچ سنسارے، سنساروگ دتا مٹایا۔ جن بھگت لگے اوس کنارے، جس کنارے جگت
 نیا نظر کوئے نہ آئی۔ پر م پڑکھ دے سچ سہارے، سیہرا اپنے سپس بندھایا۔ جس ویلے میں سنے سچ جیکارے، سوہنگ ڈھولا رہے گایا۔ چرن کول
 کول چرن بلہارے، نمسکارے نیوں نیوں سپس جھکایا۔ جس اپنے مندر ہر جن آپ واڑے، وارث ہو کے ہو یا سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کاٹھ لیکھا پار اتارے، اُدھار پچھلا دتا چکایا۔

☆ ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ جنڈیالا ضلع جالندھر ☆

وید کہے میرا سچ ویدانت، ویدا برہم پڑھائی۔ من بُدھی کرے شانت، سائیک ست ورتائی۔ انتر آتم کرے اِکانت، در دوار خوشی منائی۔ سچ دوارے کھولے تاک، پڑدا اوہلا اُٹھائی۔ آتم پر ماتم کرائے بات، باطن فہم ورتائی۔ جگ چوکڑی میٹے اندھیری رات، سچ نور رُشنائی۔ اکھراں نال دس کے گاتھ، شبدی ونڈ ونڈائی۔ بھيو چُکائے تت آٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش، رجو طمعو ستو سوبھا پائی۔ سچ دوارا کھول کے ہاٹ، ونج ونجارا دے سمجھائی۔ پتن وکھائے اگما گھاٹ، سروور اِکو اِک درڑائی۔ اگلی بچھلی مکائے واٹ، پاندھی پندھ نہ کوئے رکھائی۔ سچ سمجھائے نرگن ذات، سرگن بوجھ بُجھائی۔ لیکھا لکھیا میرا نال قلم دوات، شاہی سوہنی بنت بنائی۔ کاغذاں اُتے کھولکے میرا آغاز، حال دُھر دا دتا جنائی۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک دیندا رہیا ساتھ، سچا سنگ رکھائی۔ گر اوتار پیر پینمبر میری کردے رہے بات، ہوئی ہوئی مات جنائی۔ گوہند سورا کلجک انتم اِکو گیا آکھ، سچ سُنہیڑا اِک درڑائی۔ پرگٹ ہووے پر م پُرکھ دُھر دا باپ، پت پر میثور پھیرا پائی۔ ست ستوادی ساچا دے اِکو جاپ، دُھر دی کرے پڑھائی۔ میرا کوئی نہ جانے پاٹھ، پوجا سمرن کُھ بھوئی۔ سو وقت سُہیلا سوہے وِچ لوکماں، برہمنڈ کھنڈ خوشی منائی۔ میں نیتر تگاں پر تھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجائی۔ کی سچ پر بھ نرگن جوت کرے پرکاش، جوتی جاتا ویس وٹائی۔ جن بھگتاں ملے خاص، خواہش اپنے نال رکھائی۔ ساچی بخش کے دُھر دی دات، دولت مند دے بنائی۔ اپنے ہتھ وِچ پکڑ واگ، وارتا اپنی دے سمجھائی۔ برہوں پریم اُپجا ویراگ، جگت تیاگ دے کرائی۔ میل ملائے کنت سُہاگ، سُنہنجی سیجا دے وڈیائی۔ دیک جوت جگا چراغ، گھر مندر کرے رُشنائی۔ کرم کانڈ دی میٹ کے آگ، اگلا گھر دے وکھائی۔ جتھے صاحب ستگر رہیا جاگ، ہر جن سوئے آپ جگائی۔ اوتھے اِکو اِک وبھاگ، دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ ابناشی کرتا جن بھگتاں دھو کے دُرمات داغ، نرمل نرور رہیا بنائی۔ اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے مارے اِک آواز، سوہنگ ڈھولا ناد سُنائی۔ گرکھاں کھولے انجھو اپنا راز، رحمت ساچی سچ کمائی۔ اوس ویلے چارے وید ہون اُداس، اُداسی سب دے کُھ تے چھائی۔ ساڈا کوئی نہ کرے پاٹھ، پاٹھشالا نہ کوئے وڈیائی۔ پر م پُرکھ سمرتھ سوامی جن بھگتاں ہو کے داس، گرہ سیوک روپ وٹائی۔ انتم چلیے اُس دے پاس، جو پاسہ

سب دا رہیا پلٹاؤ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ اٹھ دس اٹھاراں کہن پُران، پُنہ پُنہ سیس نواؤ۔ ساڈا لیکھا لکھت مہان، اکھر وکھر ونڈ ونڈاؤ۔ ساڈا سندیسہ دُھر فرمان، جیو جنت رہیا جگائیا۔ ساڈا داتا حکمران، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ اسیں سرگن نرگن دے بیان، عبارت دُھر دی رہے بنائیا۔ اسیں مندر دِسیئے سچ مکان، جس گھر بیٹھا اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ رسنا بولے شاستر چھ، کوک کوک سُنائیا۔ پر بھو بھگتاں سنگ لگایا نینہ، پلّو اپنے نال بندھائیا۔ امرت آتم برکھے مینہ، ترشنا اگ بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل رہیا ورتائیا۔ چھ شاستر پئے بول، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ سنجک تریتا دوا پر کلجک پر بھو تیرے نام دا وجایا ڈھول، جگت جیو جہان جنائیا۔ چار کُنٹ دوارے دتے کھول، دُھر دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ تیرا نام سندیسہ دیندے رہے انمول، انملڑی سیو کمائیا۔ تیرے اتوں آپا آپ گھولی دتا گھول، مان اہمان نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے کندے تل کے تول، اپنا آپ تملڑ لیا چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ شاستر چھ رہے دس، اپنا حال سُنائیا۔ پر بھو ہو گیا بھگتاں وس، ساڈی چلے نہ کوئے چترائیا۔ بھڑی کدھر جائے نھ، چاروں کُنٹ راہ نظر کوئے نہ آئیا۔ صاحب سنگر جن بھگتاں دے کے اپنی برہم مت، ساچی وِدیا دتی پڑھائیا۔ ساڈے ول کرے کوئی نہ اکھ، نیتز نین نہ کوئے ملائیا۔ اکو ڈھولا گاوندے پُرکھ سمرتھ، تُوں میرا میں تیرا دواں گھر وِجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ نیتز کھول پکارے گیتا، اٹھاراں دھیائے نال ملائیا۔ پُرکھ ابناشی ایہہ کی کیتا، کرنہار تیری وڈیائیا۔ نرگن سرگن پرکھی نیتا، در در گھر گھر پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں انتر کیتا ٹھانڈا سیتا، امرت میگھ ست برسائیا۔ رنگ رنگیا اوچاں نیچاں، راؤ رنکاں دتی وڈیائیا۔ بھگت بھلوڑی لایا سچ باغیچہ، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ مٹھا کیتا کوڑا ریٹھا، دُکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ شاہ سلطاناں کیتا خالی کھپسا، مایا رانی دے دُہائیا۔ تیرے بھگتاں نام ندھان اکو پیتا، سچ خُماری تن چڑھائیا۔ جینودیاں جگ جیتا، مریاں مرن وِج کدے نہ آئیا۔ کایا تپے نہ تت انگیکٹھا، گنی اگ نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لہنا ویکھ، در تیرے اک عرضوئیا۔ گیتا کہے میں دساں گیان، گوجھ بھو چُکائیا۔ میرا لیکھا کرشن کاہن، بنسری دُھر دی اک سُنائیا۔ بھگتاں سنگ میل مہان، ار جن عرض

جھولی پائی۔ چُپکے ہوئی اوس ویلے دتا اک بیان، جس دی قلم وند نہ کوئے وندائی۔ کلجگ انتم صاحب صاحبوں وچوں ہوئے پردھان، جس صاحب دی ست سرنائی۔ سو بھگت اکٹھے کرے آن، جگ وچھڑے میل ملائی۔ اپنا دے کے سچا نام، سچ دوارے لئے بہائی۔ امرت پیا کے دُھر دا جام، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ سچ سندیسہ دتا اک، ست ست درڑائی۔ گیتا ارجن جھولی بھکھ، نیتا دُھر دا بے پرواہی۔ کلجگ انت اُدھارے گرُکھ سکھ، سنت بھگت اپنی گود بہائی۔ پت پریشور بن کے پت، پیت پیتمبر سیس سہائی۔ چار کُنٹ دہ دشا آئے دس، گھر مندر ڈیرہ لائی۔ آتم پر ماتم ہو کے کرے ہت، ہتکاری ویکھ وکھائی۔ سوامی ہو کے وسے چت، ٹھگوری نظر کوئے نہ آئی۔ لکھ چوڑاسی لئے جت، ہار بیٹھے کھ چھپائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائی۔ گیتا کہے میری اکو عرض، آرزو تیرے آگے رکھائی۔ جن بھگتاں ملن دی تیتوں مرض، مریض جگ جگ ویکھیں چائیں چائیں۔ دُھر درگا ہی تیرا فرض، تیرے ہتھ سرب وڈیائی۔ جودھے سوربیر مردانے مرد، مردانگی اکو نظری آئی۔ کلجگ کھیل کیا اسچرج، اسچرج اپنا ویس وٹائی۔ غریب بنائیاں نال وندیں درد، ردی ہو کے دیا کمائی۔ چُھری قصائی نہ چلے کرد، رائے دھرم نہ دئے سزائی۔ پورب جنم دی کھول کے سب دی فرد، لیکھا ویکھیا چائیں چائیں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا لیکھا دتا درڑائی۔ گیتا کہے میں دساں کی، رسنا کہن کُجھ نہ پائی۔ جن بھگتاں لیکھا چکا کے ساڈھے تن ہتھ سین، روداس چمارے جوڑ دتا جڑائی۔ اگم اتھاہ پریم پیار دا برکھ کے مینہ، رُت رُتڑی آپ مہکائی۔ وڈے چھوٹے بڈھے نڈھے بنا کے پتر دھی، اپنی گود لئے بہائی۔ پریم پیار اندر اک دُوبے نوں کھندے جی، جیو جیوت جیون جگت دتی درڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکائی۔ گیتا کہے میں ویکھیا حال، چاروں کُنٹ دھیان لگائی۔ جن بھگتاں وسے سدا نال، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائی۔ کوڑی کریا توڑ جنجال، جیون جگت دتی سمجھائی۔ لیکھ مکا کے کال مہاکال، دین دیال ہو یا سہائی۔ کایا مندر سچّی دھر مسال، سچ دوارا دتا پرگٹائی۔ آ کے ویکھیا مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائی۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھال، ہر جن اپنے آپ اٹھائی۔ زرگن سرگن بن دلال، سیوک ہو کے سیو کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے لئے اٹھال، گرُکھ گرُگر گود بہائی۔ انجیل قرآن مارے نعرہ، ہوکا دے سنائی۔ تیرا کھیل پروردگار، سمجھ کوئے

نہ پائی۔ عیسیٰ موسےٰ نین اگھاڑا، محمد اکھ کھلایا۔ بے عیب خدائی سانجھا یارا، جلوہ گر ویس وٹایا۔ مُریداں مُرشد دے دیدارا، دیدِ عید چند چڑھایا۔ تیس بتیس نہ کوئے پیارا، کلمہ کلام نہ کوئے سُنا یا۔ کائنات نہ کوئے اکھاڑا، جگت ملنگ نہ کوئے نچایا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، درگاہ ساچی خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میلا لیا ملا یا۔ انجیل قرآن رہی کوک، ہوکا دے سُنا یا۔ سرشٹ سبائی سٹی گھوک، چوواں طبق لئے نہ کوئے انگڑایا۔ اُمت اُمتی ناتا جڑیا جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ نہ کوئے وڈیا یا۔ پروردگار بے پرواہ سُہائی ساچی رُت، صدی چو دھویں خوشی منایا۔ ہرجن بنا کے اپنے سُت، پتا پُت گود اٹھایا۔ نام درڑا کے اکو کھ، سوہنگ ڈھولا دتا سمجھایا۔ دھرنی خاک خاکی اُتوں چک، خالص اپنے وچ سمایا۔ سچ نشانیوں کدے نہ گیا اک، تیر انداز بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دکھایا اک گھر، جس گھر بیٹھا خوشی منایا۔ کھانی بانی ماری چیک، بھڑی بھڑی کر سُنا یا۔ جس دی جگ چو کڑی رکھ دے گئے اڈیک، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ انجیل قرآن دسے تاریخ، طریقہ سمجھ کوئے نہ پائی۔ سو سمرتھ سوامی کلجگ انتم آیا نزدیک، نیرن نیرا ہو کے دیکھ دکھایا۔ جن بھگتاں دُھر دانام پائے بھیکھ، بھچھیا ست ست ورتا یا۔ ست ستوادی سچ چلائی ریت، ریتوان خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لہنا رہیا مُکایا۔ کھانی بانی کہے ساڈا کُیا پندھ، ابناشی کرتا انت مُکایا۔ سچا دس کے اپنا چھند، دُھر دا ڈھولا رہیا پڑھایا۔ بندی خانہ کٹ کے بند، بندنا اکو اک دکھایا۔ نچ آتم دے کے انند، پرمانند وچ سمایا۔ سُرتی شبدی جوڑا گنڈھ، دُھر دی بنت دکھایا۔ بھرم بھو کوڑی کُریا ڈھاہ کے کندھ، ساچا مندر اک سُہایا۔ جتھے کھیل سدا بوہ رنگ، رنگ رتڑا آپ کرایا۔ پریم رنگیلا سچ پلنگ، پاوا چول نہ کوئے جنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ چارے بانی کر پکار، نیتز نیناں نیر وہایا۔ کلجگ انتم ملیا سانجھا یار، سانجھی وارتا آپ بنا یا۔ زرگن سرگن کرے پیار، پریتم ہو کے پریم کمایا۔ سجن ہو کے دے بہار، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ سنگر ہو کے دے دیدار، ست سرُپی نظری آ یا۔ مُرشد ہو کے کرے خبردار، سُتیاں آپ اٹھایا۔ داتا ہو کے کرپا کرے داتار، وست امولک جھولی پائی۔ کرتا ہو کے کرپا دے دھار، دھرنی دھرت دھول نال ملا یا۔ کاہن ہو کے ساچی سخیاں کرے منگلاچار، دُھر دا گیت اگم سُنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا

لیکھا رہیا مُکانیا۔ سارے کہن ساڈا لیکھ گدا، جن بھگت رہے مُکانیا۔ ویکھو سانوں کوئی نہ جھکدا، سری بھگوان چرن کول تئی اک سرنایا۔ ساڈا حال کوئی نہ بچھدا، متر پیارے مل مل خوشی منایا۔ ناتا جڑیا پیو پُت دا، پتا پُرکھ اکال دُھر دا سنگ نبھایا۔ ہر جن بوٹا کدے نہ سُکدا، پت ڈالی مات لہرایا۔ اوہناں منزل پینڈا گدا، جنہاں درگھر آکے ہوئے سہایا۔ ایہو کھیل ابناشی اچت دا، چیتن سرتی سرب کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ملایا۔ وید شاستر سمتر انجیل قرآن رہے رو، روسا پر بھ دے نال رکھایا۔ کلجک انتم ایہہ کی گیا ہو، ہوکا دے کے رہے سنایا۔ اپنا نام رکھ کے سو، ہنگ برہم لیا ملایا۔ ست ستوا دی نیج بو، پھل اکو اک پرگٹایا۔ ساڈے کولوں اپنی وست کھو، جن بھگتاں اندر دتی کُکایا۔ اپنے نال پا کے مجت موہ، نرموہ ساڈے نالوں دتے کرایا۔ جو تیرے نال اک وار گیا چھو، سو شہنشاہ تیرے وچ سمایا۔ ناتا ٹٹیا مڑھی گو، خاکی خاک نہ کوئے سمایا۔ گھر پرکاش ہوئی لو، اندھ اندھیر دتا چُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیایا۔ شاستر سمتر بچھلا حال دسن، واہوا تیری وڈیایا۔ تیرے ویراگ اندر سارے ننھن، تیرے پیار اندر دُہایا۔ تُوں کدھروں آئیوں جن بھگتاں رکھن، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آیا۔ ساڈی جڑ آئیوں پُٹن، اپنے ہتھیں بوٹا لایا۔ جس کاہن گھر گوالیاں کھا دھا مکھن، گویاں خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنے ہتھ رکھی وڈیایا۔ شاستر سمتر اکٹھے ہو کے کہندے، سچ سچ درڑایا۔ اسیں تیرے دوارے ڈھندے، ڈھیہ ڈھیہ سیس نوایا۔ تیرا بھانا جگ جگ سہندے، چو کڑی سیو کما یا۔ کلجک انت گرسکھ تیرے ساڈا نام مول نہ لیندے، نین اکھ ساڈی شرمایا۔ جس ویلے تیرے چرناں کول بہندے، تیرے ورگے نظری آیا۔ پر بھو تُوں اوہناں دے کدے سرہانے کدے پیندے، سُنیاں نہ کدے جگایا۔ اوہ تیری گود سکھاں وچ رہندے، سکھ آسن دتا وچھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ایہہ کی بنت بنایا۔ انجیل قرآن کڈھے ہاڑا، دروہی دروہی نام خُدا یا۔ تیرے پچھے رُلدے رہے جنگلاں وچ پہاڑاں، اُچے ٹلے پر بتاں پھیرا پانیا۔ گُدے رہے وچ غاراں، اپنا آپ چھپایا۔ کلجک انتم تیرا ویکھیا کھیل نیارا، نرگن داتے بے پرواہیا۔ تُوں کوجھیاں کملیاں بن کے یارا، یاری متراں نالوں چنگی دتی بنایا۔ ہر جن ہر بھگت پریم پریتی نال شنگارا، الفی سوہنی تن چھہایا۔ کاگد قلم نہ لکھنہارا، نیز

رووے جگت شاہیا۔ جنہاں ملیا پروردگارا، ٹھانڈے دربارا بہہ بہہ خوشی منایا۔ کسے دا سجدہ سیس نہ جھکے پنج وارا، جگت نماز نہ کوئے پڑھایا۔ سنمکھ ہو
 کے دیا دیدارا، اکو نور ظہور کیتا رُشنایا۔ تیرا انت نہ پاراوارا، بے انت تیری وڈیا یا۔ کی سچ صدی چودھویں دا ایہہ کنارہ، نیا سب دی رہیا دُبا یا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی دے اشارہ، آشیانے وچوں سارے باہر کڈھایا۔ ابناشی کرتا کہے کی دتا بیان، سب نوں در بلا یا۔ نیز کھول
 کرو دھیان، اکھاں وچوں اکھ اٹھایا۔ جس دی کلیاں نال کردے رہے کلیان، نام نال صفتی کر وڈیا یا۔ جس نوں مندے رہے بھگوان، نرگن نرویر
 رُپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھایا۔ جو آد جگادی سب دا صاحب سچا سلطان، تخت نو اسی اک اکھوایا۔ جس دا حکم چلے وچ جہان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر جس در توں منگدے گئے دان، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ ساچا دیندے گئے نشان، نشانہ اکو اک تکانیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل
 قرآن، جگ چوکڑی جگت مہمان، مہمانی گھر گھر رہے کھایا۔ جس ویلے صاحب سورا آوے بلی بلوان، سارے بیٹھن مکھ چھپایا۔ اندرے اندر ہون
 حیران، باہروں وبتے نہ کوئے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان اپنی کل آپ دھرایا۔ شاستر سمرت وید پُران
 کرو نہ روسا، پر بھ رُسیاں رہیا منایا۔ اٹھسٹھ پانی تہاڈے نہاون نوں ہویا کوسا، اگنی تت تپایا۔ مندر مسجد شودوالا مٹھ پاک رہیا نہ کوئی کوٹھا، پوت روپ
 نہ کوئے وٹایا۔ نام نگارا وچیا نہ سکتے چوٹا، دُھن ناد نہ کوئے شنوایا۔ تہانوں پڑھدیاں سُنڈیاں کلجک جیو ہو گیا کھوٹا، کھوٹی مت نہ کسے گوا یا۔ گھر جگے نہ
 نوری جوت جوتا، اگیان اندھیر نہ کوئے مٹایا۔ ایسے کر کے جن بھگتاں راہ دتا سوکھا، اپنا نام دتا سمجھایا۔ نو سو پُرانوںے چوکڑی جگ گئے بیت تھوڑیاں
 ملیا موقع، جنہاں نوں ملکھوت کولوں دتا جھڈایا۔ اوہناں دے اندر مار کے غوطہ، سوہنگ مانک موتی ہنسا باہر کڈھایا۔ نام چھوٹا بھاگ بہتا، وچھڑیاں
 سہاگ کنت دتا ملا یا۔ جینودیاں جینودیاں بدل دتا چوغا، چولی تن اپنا رنگ رنگایا۔ ست ستواد سنا کے سلوکا، چنتا سوگ دتا گوا یا۔ نیز اٹھا ویکھن لوک
 پرلوکا، دو جہان دھیان لگایا۔ جس ویلے شاستر سمرت وید پُران ہویا تھوٹھا، تھر تھر کبے بلہین دے دھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن
 بھگتاں در جگائے اگئی جوتا، جوتی جوت جوت وچوں رُشنا یا۔ شاستر سمرت وید پُران کہن پر بھو تیرے بھگت چنگے، نیز ویکھ خوشی منایا۔ سرشی وچ سرشی

ورگے بندے، درِ شئی وِچ تیرا رُپ نظری آئیآ۔ جنہاں اندر پریم پیار و جن مردنگے، مدد کرن والا اکو بے پرواہیآ۔ اوہ منزل پندھ اپنی لنگھے، پینڈا بیٹھے مکائیآ۔ غریب نمانے پیریں ننگے، سر اوڈھن نام ٹکائیآ۔ پریم پُرکھ اوہناں دی ٹٹی گنڈھے، جنہاں گوہند رہیا ملائیآ۔ اوہ مندیوں ہوئے چنگے، چنگی طرح رہیا سمجھائیآ۔ رائے دھرم دے کدے نہ آون وِچ شکنجے، چتر گُپت لیکھا نہ کوئے دکھائیآ۔ بے شک بھاویں تیا سَنگھ ورگے گنجے، گنج انبار سچ پریم دے دین دکھائیآ۔ اوہ پر بھو دے نال پریمی کر کے ہنڈھے، پریتیم وچوں پریت اک ہنڈھائیآ۔ پار کنارے اُترے اپنے کنڈھے، جس گھاٹ داما ملک اک اکھوائیآ۔ اوتھے بہہ کے گاؤں دُھر دے چھندے، سوہنگ راگ الائیآ۔ ابناشی کرتا آپ لگائے اپنے انگے، انگیکار آپ ہو جانیآ۔ ناتا چھڈ جگت ور بھنڈے، برہمنڈے لیکھا جان مُکائیآ۔ سچھنڈ دوارے اوہ وسندے، جنہاں دتا پرمانندے، نرگن چندے چند وِچ سمائیآ۔ مہاراج شیر سَنگھ وِشنو بھگوان، جنم کرم دی ٹٹی گنڈھے، پتا پُت ست سپُت سچ اپنا جوڑ جڑائیآ۔

☆ ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی سورن سَنگھ، چرن سَنگھ دے گرہ جھنگی ☆

سو پُرکھ نرنجن سچ نریشا، شہنشاہ تیری وڈیائیآ۔ نرمل نور جوت پرکاش ساچے دیسا، سچھنڈ دوارا سو بھاپائیآ۔ آد جگاد جگ چوکڑی بیٹھا رہے نرگن دھار ایکا، ایکنکار بے پرواہیآ۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دسدا رہوں لیکھا، بودھ اگادھ کرے پڑھائیآ۔ نرگن سرگن شبدی دھار کھول اپنا بھیتا، انجھو سچ دسیں درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ ساچی کرنی تیری کرتار، ہر کرتے نظر کسے نہ آئیآ۔ سچ سندیسہ سدا رہے جگ چار، نت نوت تھم ورتائیآ۔ لکھ لکھ لیکھا لیکھ بنایا وِچ سنسار، شاستر سمرت وید پُران ناؤں دھرائیآ۔ اٹھ دس بھر بھنڈار، گیتا گیان وِجی ودھائیآ۔ انجیل قرآن کھول کواڑ، پڑدا دتا اٹھائیآ۔ کھانی بانی بھر بھنڈار، وست امولک سچ ورتائیآ۔ کھیل کھلاؤندا رہوں نو سو پُرانوے چوکڑی جگ وِچ سنسار، جگتی اپنے ہتھ رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی آپ کمائیآ۔ دُھر دی کرنی پُرکھ سمرتھ، ہتھ تیرے نظری آئیآ۔ آد جگاد مہما اکھ،

بھیو ابھید نہ کوئے کھلایا۔ نرگن سرگن چلائے رتھ، بن رتھو ہی ہوئے سہایا۔ گر اوتار مارگ دس، پیر پیغمبر حکم منایا۔ نچ نیتز لوچن نین کھول اکھ، گھر میلا سہج سُبھایا۔ آتم پر ماتم دس کے جس، ڈھولا دُھر دا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ تیرا لیکھا تھان تھنتر، برہمنڈ کھنڈ و بے ودھایا۔ نام ندھانا چلے منتر، دو جہان سدا جس گایا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، گھٹ گھٹ رہیا سمانیا۔ کریں پرکاش گگن لگنتر، جوتی جوت جوت رُشَنایا۔ دوار چڑھ کے ویکھیں منزل، محبوب ہو بے پرواہیا۔ بھاگ لگائیں اگے مندر، محل اٹل کریں رُشَنایا۔ کر پرکاش اندرے اندر، دیوا باقی اک ڈمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ہر گھٹ تھانیا۔ لیکھا جانے صاحب سلطان، سو پُرکھ نرنجن تیرے ہتھ وڈیایا۔ شاستر سمرت وید پُران، تیرا دین بیان، شہادت اکو وار بھگتایا۔ انجیل قرآن اُچی کوک کوک سنان، کلمہ حق حق درڑایا۔ دُھر سندیسہ دینا پیغام، سچ سندیسہ بے پرواہیا۔ ناؤں نرنکارا تیرا اک ندھان، نام ست نظری آلیا۔ جگ چوکڑی ونڈدا رہوں دان، سنجک تریتا دواپر کلجک جھولی آپ بھرائیا۔ تیرا بھجو جانے نہ کوئے سری بھگوان، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بالے نڈھے انجان، در سیوک روپ ساچی سیو کمانیا۔ واک بھوکھت سناؤندے رہے فرمان، فرنا تیرے نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیری سرنایا۔ شاستر سمرت وید پُران گاؤندے رہے گیت، اکھراں نال کر پڑھایا۔ ناتا جڑاؤندے رہے شودوالے مٹھ مندر مسیت، گردوارے گر گر بوجھ بُجھایا۔ پت پر میثور تیری انتر جانے کوئی نہ ریت، من مت بدھ چلے نہ کوئے پترایا۔ جن بھگتاں اپنا کھیل دسیں انڈیٹھ، انڈیٹھرا بھجو چُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ پڑدا اوہلا جائے اٹھ، کوڑی کریا رہن نہ پانیا۔ جس اُپر گوپال سوامی جائے ٹٹھ، مہر نظر لکایا۔ سو سنت سہیلا تیرا ست، گھر ساچے سو بھاپانیا۔ سچ سُنہنجی مولے رُت، پت ڈالی اک مہکایا۔ جنم کرم دی میٹ کے بھکھ، ترسنا دُکھ دے گوانیا۔ انتر آتم اُپجے اک سُکھ، پر ماتم میلا سہج سُبھایا۔ شاستر سمرت وید پُران سپس نواون جُھک، دوئے جوڑ جوڑ ڈھیہہ پین سرنایا۔ کلجک انت سب دا بھنڈارا رہیا نگ، پاندھی ہو کے الکھ جگایا۔ تیرا بھانا صاحب سلطان ابناشی کرتے کدی نہ جاوے رُک، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ صدی چودھویں ویلا رہیا دُھک، پیر پیغمبر دین گواہیا۔ عیسیٰ

موسیٰ محمد لاشریک کولوں رہے بُچھ، پروردگار اِکو اوٹ تکانیا۔ گر اوتار سجدہ کرن جُھک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کُریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔
 بے پرواہ تیرا ادب، آداب اِکو نظری آئیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار حیران ہوئے دیکھ کُجک مذہب، دین کرے لڑائیا۔ دروہی خدائے ہویا غضب، ست سچ نہ
 کوئے سمجھائیا۔ کوڑی دھار دیوے کوئی نہ بدل، ممتا موہ نہ کوئے مٹائیا۔ ساچا کرے نہ کوئی عدل، عدالت حق نہ کوئے کرائیا۔ لیکھا چکے نہ مقتول قاتل،
 قتل گاہ رہی گر لائیا۔ صوفی سنت چڑھے نہ کوئے اپنی منزل، پاندھی ادھوچکار بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ تیرے نام دا نغمہ سچ سنائے نہ کوئی غزل، جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کُریا کر، اِکو در تیرے منگ منگائیا۔ تیرے در منگی منگ، انجیل قرآن گر اوتار پیر پیغمبر شاستر سمرت بیٹھے سیس جُھکائیا۔ کُریا کر
 سورے سربنگ، تیرا وجہ نام مردنگ، دو جہاناں اِکو اک کر شنوائیا۔ لواں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھ لنگھ، جیرج انڈا اُتبیج سیتج پھول پھولائیا۔ نو کھنڈ
 پر تھمی ست دیپ لکھ چوڑاسی جیو جنت ہویا ننگ، ساچا اوڈھن سیس نہ کوئے کُکائیا۔ در در گھر گھر کوڑی کُریا ہوئے ہنگتا بھریا گھمنڈ، مایا ممتا پرے نہ
 کوئے ہٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن شتری براہمن شور ویش تیرے پریم دا گائے کوئی نہ چھند، بے جیکار نہ کوئے سنائیا۔ ساچا ملے نہ کسے انند، امرت
 رس کُھ نہ کوئے چوائیا۔ چار کُنٹ بھیکھ پکھنڈ، جوٹھ جھوٹھ بھجے واہو داہیا۔ سُرَت سوانی بن شبد ہانی ہوئی رنڈ، کنت کنتوہل میل نہ کوئے ملائیا۔ ساچی
 دے نہ کوئے سگندھ، دُرگندھ باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ نور پرکاش نہ سچا چند، جگت اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ رسنا جہوا بتی دند سارے گاوندے تیرا چھند،
 ہر دے نام نہ کوئے وسائیا۔ جن بھگتاں پوری کر اِک اُمنگ، مانگت بیٹھے سیس جُھکائیا۔ پرَم پُرکھ پر ماتم آتم دے اِک انند، نجانند کر رسائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کُریا کر، ساچا مارگ دے درڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گئے ہار، ہر کے پوڑے نہ کوئے چڑھائیا۔ کوڑی
 کُریا جگت کرے وِہچار، دُشٹ دُراچار نظری آئیا۔ ساچی سکھیا کرے نہ کوئے پیار، بھکھیا نام نہ کوئے پائیا۔ دہ دِشا ہوئی خوار، سُرَتی شبد نہ کوئے جُڑائیا۔
 درس ملے نہ سانجھے یار، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ کایا مندر کھولے نہ کوئے کواڑ، بند تاکی کُنڈا لاہیا۔ پنج وکار نہ مٹے دھاڑ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار
 ہویا ہلاکائیا۔ لیکھا چکے نہ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، ٹلے پر بت پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ دیا باقی سچ نہ ہوئے اُجیار، کملاپاتی کرے نہ کوئے رُشنائیا۔ امرت بوند سوانتی

ملے نہ ٹھنڈی ٹھار، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ تیرا درس نچ نیز کسے نظر نہ آئے وچ سنسار، دوئے لوچن بند نہ کوئے کرائیا۔ جن بھگت اندرے اندر اُچی کوکن دھاہاں رہے مار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک گھر، جس گھر تیرا نور نظری آئیا۔ ساچا گھر پر بھ دس ایک، ایککار تیری سرنائیا۔ چار ورن ملے ٹیک، مذہب دین نہ کوئے لڑائیا۔ اوچ نیچ نہ کوئے بھیکھ، ذات پات نہ کوئے رکھائیا۔ بدھی ہوئے ست بیک، من منکا دئے بھوائیا۔ صاحب ملے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ آتم پر ماتم دتے ساچی کھیڈ، مارگ اکو اک سمجھائیا۔ بدھ بیکی سرتی کرے چیتن چیت، چت وت ٹھگوری کوئے نہ پائیا۔ سچ دوارے کھولے بھیت، پڑدا اوہلا دئے چکائیا۔ نظری آوے نیتن نیت، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ سچ دوارے لئے پیکھ، گھر سجن بے پرواہیا۔ اپنا آپ کر کے بھیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا دھر دا ور، در تیرے سس نوایا۔ تیرے در جھکے سس، در ٹھاندا نظری آئیا۔ جگ چوکڑی پیسن لیا پیس، کلجک اتم ویکھ وکھائیا۔ سرشٹ سبائی کلمہ پڑھے نہ کوئی حدیث، ہر دے نام نہ کوئے وسائیا۔ مٹھا ہوئے نہ کوڑا ریٹھ، امرت دھار نہ کوئے وھائیا۔ لیکھا چکے نہ اوچ نیچ، شرع کئے نہ کوئے جدائیا۔ صدی دیہویں رہی بیت، چوڑاں لوک بیٹھے نین اٹھائیا۔ چوڑاں طبق گاؤندے گیت، مصلہ حق حق سنائیا۔ کروٹ بدل اپنی پیٹھ، پروردگار تیری اوٹ تکائیا۔ مرید مُرشد مل کے ہووے ٹھاندا سیت، کایا کعبہ سچ مسیت سو بھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وکھاؤنا اک در، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس گھر وسیا آپ سوامی، پُرکھ اکال سو بھائیا۔ آد جگاد جگا جلنت تیرا نام ندھانا چلے بانی، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ نرگن نرویر نرمل جوت جگے مہانی، دیوا باقی سکے نہ کوئے ٹکائیا۔ او تھے لیکھا چکے چارے کھانی، چارے بانی روپ نہ کوئے پرگٹائیا۔ منزل دس اک لاثانی، لاشریک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا پریم کرے قربانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وکھاؤنا اک گھر، جس گھر اپنا رنگ رنگائیا۔ جس گھر ہووے تیرا رنگ، رنگ رتا اکو نظری آئیا۔ جن بھگت منگ رہے منگ، انتر آتم دھیان لگائیا۔ شبد اناد بے مردنگ، دھن آتمک راگ سنائیا۔ جوتی جوت ہووے پرکاش اگے چند، روس نین شرمائیا۔ کوڑی کرپا کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چکائیا۔ پندھ کئے برہمنڈ کھنڈ، جیرج انڈ رہن نہ پائیا۔ تیرا ڈھولا سناں اکو چھند، جس دی گھڑت اکھراں وچ نظر کسے نہ آئیا۔ منزل اتوں منزل

چکے پندھ، پندھ وچوں پاندھی لینا بچائی۔ تُوں داتا گھر گمبھیر گئی گہند، ہر گور تیری سرنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر دینا جنائی۔
 ساچا گھر دسنا خالق، مہربان تیری اوٹ نکائی۔ جن بھگت تیرا نڈھا بالک، مُرید ہو کے مُردا رُوپ دکھائی۔ تیرا پریم اگئی خالص، خالص تیرا نور جوت
 رُشنائی۔ کوڑی کرپا رہے نہ آلس، جگت نندرا ناتا دینا تڑائی۔ شبد سوامی بن کے ثالث، ساچا فیصلہ دینا سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 گھر پڑدا دینا اُٹھائی۔ گھر اُٹھاون پڑدا آپ، مہربان دیا کمائی۔ سچ درٹاونا اِکو جاپ، جس وچ تیرا رُوپ نظری آئی۔ رُوچ بُت دوویں کرنے پاک، خاکی خاک
 ملے وڈیائی۔ نرگن نرگن بننا ساک، سرگن سرگن لینا اُٹھائی۔ بند کوڑی کھول کے تاک، بجر کپائی کُنڈا لاہیا۔ گھر وچ گھر دکھاونا ہاٹ، گرہ مندر ہوئے
 رُشنائی۔ نرل جوت جوت پرکاش، اندھ اندھیار مٹائی۔ لیکھا جانے پُون سواس، ساہ ساہ سمجھائی۔ امرت جام پیا بُجھاوَنی پیاس، نہجھر جھرنا اک جھرائی۔
 شبد اگم و بے ناد، دُھن اپنے نال ملائی۔ کایا مندر اندر وڑ کے پر بھو کھولنا اپنا راز، رازق رحیم سرن سرنائی۔ پڑدا چکے پر تھمی آکاش، گگن گگننتر ڈیرہ
 ڈھائی۔ تیرا بھگت تیری سُنے اک آواز، دُوجی کرے نہ کوئے پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا دینی جنائی۔ ساچی سکھیا دینی
 سچ، ست ستواد تیرا ناوَن نظری آئی۔ بھاگ لگاونا کایا ماٹی کچ، پنج تت و بے نام ودھائی۔ ساڈھے تن کروڑ اندر جانا رچ، جگت نیتز نظر کسے نہ آئی۔ جن
 بھگتاں جھولی پاونا پچھلا حق، حقیقت تیرے ہتھ ویکھی بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم میل ملنا ست، ست ستواد دی ہونا سہائی۔ اپنا دسنا سچا جس، دُھر دا ڈھولا
 راگ سمجھائی۔ اپنے ملن دی دینی اکھ، نج نیتز کر رُشنائی۔ دُئی دُیتی کھیڑا کرنا بھٹھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو
 دینا دُھر دا ور، جن بھگت ساچی منگ منگائی۔ سچ بھگت کہے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائی۔ تُوں میرا نڈھا بال انجان، بالی بدھ دیاں سمجھائی۔ سچ سندیسہ
 دیواں آن، دُھر دی دھار جنائی۔ تُوں میرا میں تیرا ساچا گاونا گان، سوہنگ اک پڑھائی۔ بھاگ لگے کایا مندر مکان، کعبہ اِکو دیاں دکھائی۔ دیا باقی جگے
 مہان، جوتی جوت جوت رُشنائی۔ شبد ناد و بے دُھنکان، انحد سیوا لائی۔ امرت ٹھنڈا پین کھان، ترشنا بُھکھ گوائی۔ کوڑی کرپا مٹے نشان، سچ سچ دیاں
 پرگٹائی۔ ساڈھے تن ہتھ دے کے سچا دان، مہما اکھ اک سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل صاحب سمرتھ، دین دیاں ہوئے

سہایا۔ دین دیاں صاحب سوامی، ہر کرتا دیا کمائیندا۔ سرب جیاں گھٹ انتریامی، سنت سہیلے ویکھ وکھائیندا۔ لیکھ چکاوے آون جاون چارے کھانی، چارے بانی اکو راگ الائیندا۔ ساچی منزل دے کے پد نربانی، نربان پد اک وکھائیندا۔ سچ دوار دی سچ نشانی، ست ستوادی اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے کے دھر دا ور، دھر مستک لیکھ بنائیندا۔ دھر مستک لیکھا جائے بن، ہر داتا دیا کمائیا۔ ایکا راگ سنائے کن، دھر داناد و جائیا۔ من کا منکا پھیرے من، متا موہ مٹائیا۔ بھاگ لگا کے کایا تن، تتوت دے سمجھائیا۔ نام پدارتھ دے کے دھن، سچ خزانہ دے بھرائیا۔ کر پرکاش نیترا انھ، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ پنچ وکارا دیوے ڈن، ڈنکا اکو اک جنائیا۔ کوڑی کرپا بھانڈا دیوے بھن، گڑھ ہنکار آپ تڑائیا۔ ویکھنہارا چھپر چھن، محل اٹل سو بھاپائیا۔ کلجگ انت سورا سربنگ، سری بھگونت ویس وٹائیا۔ سچ دوارا ویکھے نگھ، منزل اپنا پنڈھ مکائیا۔ جن بھگتاں سچ سہنجنی پلنگ، آتم انتر سوہنا روپ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلے چائیں چائیا۔ ہر جن ملاؤنا ساچے در، در دروازہ آپ کھلائیا۔ منزل منزل جانا چڑھ، پوڑی ڈنڈے پنڈھ مکائیا۔ ست دوارے جانا کھڑ، صاحب سنگر حکم منائیا۔ سوچھ سروپی شاہو بھوپ کرپا دے کر، کرپا ندھان بے پرواہیا۔ جوتی جاتا نور دھر، ظہور اپنا دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لئے ملائیا۔ جن بھگت میلا اُچ اٹاری، منزل اکو اک درسائیا۔ جتھے جوت جگے نرنکاری، نرگن بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ صاحب سنگر میت مزاری، سجن اکو اک اکھوائیا۔ ویکھنہارا پچھا اگاڑی، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ دہ دشا پائے ساری، پڑا اوہلا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت آتم کرے پیاری، پریتم ہو کے میل ملائیا۔ پریتم ہو کے کرے ملاپ، پریم پُرکھ دیا کمائیندا۔ اکو دتے دھر دا پاٹھ، ساچا سوہلا راگ سمجھائیندا۔ آتم پرما تم دھر دی ذات، ذاتی روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ گپت ظاہر باطن کرے بات، سچ سندیشہ اک سنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو واک بھوکھت گئے آکھ، آخر لیکھا سرب مکائیندا۔ کلجگ میت اندھیری رات، سنجگ سچا چند چمکائیندا۔ سرشت سبائی اکونات، بدھاتا اپنے نال جڑائیندا۔ چار ورن بنے سچ جماعت، دھر دانام آپ پڑھائیندا۔ ڈیرہ ڈھٹھے ذات پات، دین مذہب نہ کوئے رکھائیندا۔ ست ست دی سچ کتاب، صاحب سنگر اپنا نام سمجھائیندا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی رہے پاک، پوت اپنے نال

کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا در آپ سہائیندا۔ ساچا در سہنجنا، جن بھگت دے وڈیاں۔ نیر پا کے نام انجنا، اگیان اندھیر چُکایا۔ چرن دھوڑی سچا منجا، دُرمت میل دھوایا۔ سچ نگارا اکو وِجنا، کلجگ انتم دے سمجھایا۔ لکھ چوڑا سی بھانڈا بھجنا، تھر کوئے رہن نہ پایا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت بھگت دوارے بہہ کے سچنا، مُرید مُرشد لئے ملائیا۔ اکو دیوے پرماندنا، اند اند وچوں پرگٹایا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ گاؤنا ساچا چھندنا، سنسا روگ رہے نہ رایا۔ آتم پر ماتم ٹٹی آپے گنڈھنا، گنڈھنہار اک گوسائیا۔ جن بھگت تیری پوری آسا منسا ہووے منگنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ مہر نظر کرے رحمت، رحمان دیا کمایا۔ پروردگار ہو کے سہمت، سہم کوڑا دے چُکایا۔ گرگھ بنے نہ کوئی احمق، ساچی سکھیا اک وکھایا۔ شبد اشارہ دیوے سینت، سچ سچ درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری انتم ور، سچا مارگ اک لگایا۔ سچا مارگ بھگت بھگوان، ہر کلجگ انت لگائیندا۔ چار ورناں اک گیان، برن اٹھاراں آپ سمجھائیندا۔ جس دی صفت کردے شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان راگ الاہیندا۔ جس دانعرہ لاؤندے انجیل قرآن، تیس بتیسا ونڈ ونڈائیندا۔ جس دی کھانی بانی دے پچان، پراپسنتی مدھم بیکھری دھر داناد سٹائیندا۔ سو پُرکھ اکال دین دیاں کھیل کرے مہان، مہما کتھ نہ کوئے درڑائیندا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن زرویر پرگٹ ہووے والی دو جہان، چوڑاں لوک چوڑاں طبق چوڑاں و دیا چوڑاں چند کھوج کھوجائیندا۔ لکھ چوڑاں اندر باہر گپت ظاہر ویکھے ست ایمان، صدق صبور ی بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ لیکھا جانے ساچے رام، رمیا ہو کے کار کمائیندا۔ بھلیکھا کڈھے دھر دا کاہن، گھنٹیا ہو کے اپنا کھیل وکھائیندا۔ حضرت ہو کے دے پیغام، حاضر ہو کے پڑا لاہندا۔ بھگونت ہو کے بدلے نظام، نوبت اپنا نام سٹائیندا۔ سچا مارگ دے آپ مہربان، محبان بیدو اپنی کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے سنگ نبھائیندا۔ ساچا سنگ نبھائے جگ، جگ جیون داتا وڈی وڈیاں۔ سچ دوار کرائے جج، حاجت سب دی پور وکھایا۔ جن بھگت کایا مندر اندر وچوں لئے لبھ، باہر کھوجن کوئے نہ جایا۔ شبد سوامی پار کنارہ دے حد، حدود اپنی دے درڑایا۔ بھیو کھلا کے وشو جد، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ اکو دے کے امر اپد، اگلی پچھلی منزل دے مکایا۔ سنت سہیلے سجن سد، سادھنا ساچی دے درڑایا۔ نام ندھان امرت رس پیو مد، سچ نُماری اک چڑھایا۔ جگ

چو کڑی کوٹن کوٹ لوکماں گئے لد، گر اوتار پیر پیغمبر جگ جگ پھیریاں پائیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیاں سچ سنگھاسن سچکھنڈ دوار کوئی نہ بہے سچ، شاہ سلطان بھوپت بھوپ راج راجان نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ہر بھگت سہیلے لئے لبھ، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار کٹ دہ دشا لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اندر پھول پھولا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، وشنو اپنی دھار بندھائیا۔

☆ ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۱ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ کرتار پُر ☆

صاحب سنگر ساچی کرپا، کرپن لئے ترا ئیا۔ جنم کرم دی کٹے پیتا، روگ سوگ مٹائیا۔ ہر سنت سہیلے ویکھن آئی ماتا ترپتا، نانک گودی جو لکائیا۔ جنہاں پر م پُرکھ دا اکو ایشا، دوجا سیس نہ کوئے جھکائیا۔ وار تھت گھڑی ویکھے ست پروشٹا، دوس رین خوشی منائیا۔ صاحب سنگر اُتے جنہاں پورب نسا، سچ پریت اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سہیلا اک ہو جائیا۔ صاحب سنگر کرپا ندھان، نرگن زویر نظری آئیا۔ جس دا آد جگادی اک دھیان، جگ چو کڑی ویکھ وکھائیا۔ جس دا ست دُلا را گو بند نو جوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس دا نام کھنڈا تیز کرپان، کھڑگ ساچی ہتھ چکائیا۔ جس نوں سجدہ کرے زمیں اسمان، لوک پرلوک سیس جھکائیا۔ جس دا ست ستوادی اک ایمان، دھرم اکو اک درڑائیا۔ جس دا جھلدا سچ نشان، شاہ سلطان سر نہ کوئے اٹھائیا۔ جس دا مندر سچ مکان، سچکھنڈ ساچے سو بھا پائیا۔ دیوا باقی جوت مہان، گھٹ گھٹ اندر کرے رُشائیا۔ جس دا امرت پین کھان، جگت ترسنا بھکھ گوائیا۔ جس دا نام ندھانا نرالا بان، شبد انیالا تیر چلا ئیا۔ جس دا کھیل جگ جگ جن بھگتاں ملنا آن، میل ملاؤنا سچ سبھائیا۔ سو سمر تھ پُرکھ سری بھگوان، ہر کرتا کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، وڈ داتا بے پرواہیا۔ بے پرواہ گہر گہیر، ہر کرتا آپ اکھوائیا۔ کرے کھیل بے نظیر، نظر کسے نہ آئیدا۔ جن بھگتاں دس سچ تصویر، تصوّر اپنا اک درڑائیدا۔ جنم کرم دی کڈھ کے بھیر، او جھڑ راہ پندھ مکائیدا۔ منزل دس کے اک اخیر، آخر اپنے گھر وسائیدا۔ جتھے لیکھا کھچے شاہ حقیر، راؤ رنگ نہ کوئے وڈائیدا۔ جتھے من مت بُدھ چترائی چلے نہ

کوئے تدبیر، تجویز اپنی اک سمجھائیندا۔ جس در جھکدے شاہ پیغمبر پیر، شہنشاہ اکو سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان گھر ساچے سو بھاپائیندا۔ سو بھاونت سری بھگونت، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ کھیلے کھیل جگا جگنت، چوکڑی اپنا ویس وٹائیا۔ ناؤں نرکار پرگٹائے مہما جنائے اگنت، لیکھا لکھت نہ کوئے سمجھائیا۔ ہرجن میلے دھر دے سنت، سجن اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیتز نین اکھ نیتز نین اکھ کھولے خالق، خلق دے سمجھائیا۔ جن بھگتاں بنے آپ پرتپالک، سیوک ہو کے سیوکمائیا۔ نرگن سرگن بھيو چکائے اکو ثالث، سچ عدالت اک سمجھائیا۔ کلج انت کسے دی منے نہ کوئے سفارش، عبارت کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے ضمانت، ضامنی اپنی اک رکھائیا۔ ضامن بنے دھر دامیت، ہر کرتا کھیل کرانیندا۔ سنجگ ساچی بنھے ریت، رہبر اکو راہ دکھائیندا۔ مندر دکھائے اگم مسیت، اتھاہ نظری آئیندا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیکن نیک، وڈ وڈا پھیرا پائیندا۔ لکھ چوراسی آتم جیت، پر ماتم بھيو کھائیندا۔ جن بھگت کایا کر ٹھنڈی سیت، سامتک ست کرانیندا۔ نظری آئے اک اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھائیندا۔ لیکھ چکاکے نیچو نیچ، اوچو اوچ آپ بنائیندا۔ نام پدارتھ پا کے بھیکھ، جھولی آپ بھرائیندا۔ جنہاں گرکھاں جنم جنم دی لگی رہی اڈیک، تنہاں نیتز لوچن درس آپ کرانیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سوامی ہو کے کرے پریت، نہکامی ہو کے نہکر من گلے لگائیندا۔

☆ پہلی ساون ۲۰۲۱ بکرمی دربار وچ جیٹھووال ☆

سو پُرکھ نرنجن تیرا آد جگاد، مدھ بھيو کوئے نہ پائیندا۔ سچکھنڈ دوار رہے وساد، بسمل روپ آپ سمائیندا۔ جگ چوکڑی دیوے داد، وست امولک سچ ورتائیندا۔ ست ست وجا اگمی ناد، شبدی راگ الائیندا۔ وشن برہما شو دے کے داد، دھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔ کھیلے کھیل وچ برہما، برہمانڈ اپنا حکم ورتائیندا۔ روس نور دے سورج چاند، منڈل منڈپ آپ رُشنائیندا۔ دھرت دھول پر تھمی آکاش دے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ نرمل دیا باقی کر

پرکاش، دو جہاناں ڈگمگائیںدا۔ ست سوامی ساچے منڈل پاوے راس، گوپی کاہن ناچ نچائیںدا۔ ہر پُرکھ نرنجن تیرا کھیل تماش، اینکارے بھو کوئے نہ آئیںدا۔ ابناشی کرتے تیرا محل اٹل اُچ منار سو بھے اُپر آکاش، آکاش آکاشاں چرناں ہیٹھ رکھائیںدا۔ پاربرہم پت پر میثور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیںدا۔ دُھر دا لیکھا سچ سوامی، تیرا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ تُوں کرتا پُرکھ آد جگاد انتریامی، دیکھنہارا گھٹ گھٹ تھائیںدا۔ بودھ اکادھ اگم اتھاہ شبد ناد تیری بانی، انیالا تیر بان لگائیا۔ جگ چوکڑی نرگن سرگن تیری اکھ کہانی، رسنا جہوا بتی دند ڈھولا صفت صلاحیا۔ تیرا پرویش چارے کھانی، انڈج جیرج اُتھج سیج سو بھاپائیا۔ تیرا ناؤں نرنکار پد نربانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری چارے بانی رہی جس گائیا۔ تیرا چرن سروور امرت رس ٹھنڈا پانی، ساچا جھرنا اک جھرائیا۔ تیرا نزل نور جوت سچ نورانی، نورو نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل سچ سکھائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ اگم، ہر کرتے سمجھ کوئے نہ پائیںدا۔ نت نوت کھیلے کھیل سری بھگون، بھگونت اپنی کار کمائیںدا۔ نرگن سرگن چاڑھ کے چن، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگائیںدا۔ سچکھنڈ دوارے بیڑا بنھ، تھر گھر اپنا رنگ رنگائیںدا۔ درگاہ ساچی آپے من، مقامے حق کھیل وکھائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیںدا۔ سچ کرنی کار کرے کرتار، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سچکھنڈ نو اسی سرجنہار، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکڑی لے اوتار، نرگن سرگن جوت کرے رُشنائیا۔ وشن برہما شو دے آدھار، ترے گن میلا پنج ت چیلو جوڑ جڑائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلج ویکھے وارو وار، نو نو چار پندھ مکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران بن لکھار، کاتب ہو کے قلم شاہیا۔ شبد اگئی بول جیکار، ناد دُھن کرے شنوائیا۔ انتر آتم سچ پیار، پریتم پریتی اپنے نال رکھائیا۔ محل اٹل کایا منار، مندر اکو اک سہائیا۔ دیوا باقی کر اُجیار، جوت نرنجن کرے رُشنائیا۔ ساچی سیجا کر پیار، سو بھاونت ویکھ وکھائیا۔ کرتا پُرکھ کرے کرائے کرنہار، دوسر سنگ نہ کوئے رلائییا۔ لیکھا منگے گرو اوتار، پیر پیغمبر حکم سنائیا۔ کلج انت ہووو سارے خبردار، بے خبر خبر رہیا درڑائیا۔ نیز کھولو بند کواڑ، لوچن اکو اک سمجھائیا۔ جس دے نال گُفت شنید کردے رہے گُفتار، کلمہ کلام نبیاں رہیا پڑھائیا۔ جس نوں مندے رہے سیکدار، پروردگار نورِ الہیا۔ سجدہ کر کر جھکدے رہے جگ چار، چوکڑی بیٹھے دھیان لگائیا۔ جس دا کردے گئے اظہار، رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ لیکھا لکھدے رہے

وِچ سنسار، کاغذ قلم شاہی جوڑ جڑا ئیا۔ جس دے در توں منگدے رہے بن بھکھار، در درویش پھیرا پائیا۔ جس نوں نمو نمو کھندے رہے دوئے جوڑ کر
نمسکار، ڈنڈوت کر کے سیس جھکائیا۔ سو لیکھا منگے منگنہار، سمر تھ پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کار آپ کمائیا۔ کرنی
کرتا کرے شاہ نواب، شہنشاہ وڈی وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جھک کے کرن آداب، سجدہ اِکو گھر دکھائیا۔ ابناشی کرتا ست سروپی مار اِک آواز، شبہ
اشارے نال اُٹھائیا۔ پورب لیکھا کڈھو کتاب، ورقہ ورقہ دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا دکھائیا۔ گر اوتار پیر
پیغمبر چکو پڑدا، پروردگار آپ جنائندا۔ میں لیکھا جاناں گھر گھر دا، بچیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کلج اگنی مایا وِچ سڑدا، امرت میگھ نہ
کوئے برسانیندا۔ سادھ سنت ساچی منزل پوڑے کوئی نہ چڑھدا، محل اٹل بیٹھ گھر درس کوئے نہ پائیندا۔ ملا شیخ مسانک کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار اندر
سڑدا، پنڈت پاندھا دھیرج دھیر نہ کوئے جنائندا۔ ساچے جُجرے کایا کعبے کوئے نہ وڑدا، مندر مسیت چاروں کُنٹ پھیرا پائیندا۔ آتم سروور ساچی تاری
کوئی نہ تردا، اٹھسٹھ تیر تھ دُرمت میل نہ کوئے دھوائیندا۔ پر م پُرکھ پر ماتم آتم پلو کوئے نہ پھڑدا، من واسنا جگت سرب گُرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں آپ دکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تلّو جگ، کلج چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ کایا مائی پنج تت گھر گھر لگی
اگ، تتوت رہیا جلا ئیا۔ جیو جنت ہوئے ہنس گت، بدھی کاگ وانگ گُرا لایا۔ من واسنا چاروں کُنٹ رہے بھج، دہ دشا پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ ساچا کرے
کوئی نہ جج، مکے کعبے پئی دُہائیا۔ پیر پیغمبر اُٹھ ویکھو اپنی اکھ، ہر آخر دئے دکھائیا۔ جس دا لیکھا آئے دس، الف یے کر پڑھائیا۔ جس دے ہو کے رہے
وس، واسطہ نرگن نور نال جڑا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ہلارا اِک لگائیا۔ سچ ہلارا لگائے بھگونت، بھگون اپنی دیا کمائیندا۔ گر اوتار
ویکھو جیو جنت، جاگرت جوت نہ کوئے جگائیندا۔ سب نوں بھلیا دُھر دامت، منتر ہر نہ کوئے درڑائیندا۔ نار دُہاگن ہوئی بن ساچے کنت، نر ہر نرائن
کنت نہ کوئے ہنڈھائیندا۔ چولی چڑھے نہ رنگ کسے بسنت، پھولن برکھا کوئے نہ لائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران پڑھ کے گڑھ تئے نہ ہوئے ہنگت، ہنگ
برہم نہ کوئے سمجھائیندا۔ نو دوارے سرشٹ سبائی ہوئی منگت، ساچی وست جھولی کوئے نہ پائیندا۔ لیکھا چکے نہ جیرج اندج، اُتبھج سیتج پندھ نہ کوئے

مُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں آپ اُٹھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھو یاد، یادداشت بچھلی رہیا کرائیا۔ جس پنج تت کایا چولا لوکمت کیتا آباد، سو ویکھنہارا پڑدا لاہیا۔ جس دا ڈھولا نغمہ نام گاؤندے رہے گاتھ، اکھراں نال کر پڑھائیا۔ جس دا صفت صلاحی رکھدے رہے روزہ نماز، وضو کر کے وصل اکو اک بنائیا۔ سو صاحب سنگر کھیلے کھیل پڑکھ ابناش، ابناشی کرتا ویس وٹائیا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ نرگن سرگن پیندی ویکھی راس، گھر گھر نچے واہو داہیا۔ سچ ملیا نہ کسے پڑکھ ابناش، ابناشی رُپ نہ کوئے جنائیا۔ صدی چودھویں چوداں طبق ہوئے اداس، حیرانی سب دے اُپر چھائیا۔ حجرہ حق نہ جانے کوئی محراب، محبوب ملے نہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو حکم، ہر حاکم آپ جنائیندا۔ نور نورانہ ویکھو تخم، تاثیر سب دی اک درڑائیندا۔ جس دی دھاروں آئے اتر، جوتی جاتا ویکھ وکھائیندا۔ جس بالے ننھے بچے بنائے پتر، پتا پڑکھ اکال پھیری پائیندا۔ کلجگ انتم اوس دا کرو شکر، جو شکرانیاں وچ کدے نہ آئیندا۔ قول اقرار کر کے گیا نہ نکمر، مُفت اپنی سیو کمائیندا۔ کلجگ جیو کوڑی کرایا ہوئے بچر، شبد کھنڈا ہتھ نہ کوئے اُٹھائیندا۔ پرم پڑکھ پرماتم کسے نہ چکے اپنے کچھڑ، گودی گود نہ کوئے سہائیندا۔ چار گنت دہ دشا لکھا رہن نہ دیوے کوئے نکمر، نُقطہ سب دامیٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو کالی دھار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سرشٹ سبائی رہی ہار، چاروں گنت اندھیرا چھائیا۔ سجن ملے نہ میت مُرار، سنگی سنگ نہ کوئے جنائیا۔ گر کا شبد نہ کوئے پیار، گردر مندر مسجد شودوالے مٹھ دین دُہائیا۔ اٹھسٹھ تیر تھ نیز رووے زارو زار، گنگا گوداوری جمنا سرتی کھلی گت رہی وکھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دوئے جوڑ کرن نمسکار، اللہ رانی نیز نین نین شرمائیا۔ تینی اوتار برخوردار، بندے ہو کے بندگی اکو اک جنائیا۔ نانک گوہند بول جیکار، دہ دشا کر شنوائیا۔ تیرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر تیرے ہتھ وڈائیا۔ تیرا سندیسہ دیندے رہے جگ چار، کاغذاں اُتے کر لکھائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ رکھے سنبھال، اشٹ دیو جگت بنائیا۔ تیرا سنگ کسے نہ نبھیا نال، کوٹن کوٹ بیٹھے مکھ بھوائیا۔ دیناں بندھپ دین دیاں، سچکھنڈ ویکھی تیری سچی دھر مسال، چھپر چھن نہ کوئے چُھہائیا۔ دیوا باقی اکو بال، کملا پاتی کھیل کرے کمال، کول نین اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دُھر دا دینا سچ ور، در تیرے الکھ جگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بولن الکھ، واہوا تیری وڈ وڈیایا۔ تیرے حکمے اندر ہوئے دکھ، سرگن چولا آئے ہنڈھایا۔ تیرا
 نام سندیشہ دس، دہ دشا کری جنایا۔ تیرے ملن دی رکھ کے آس، آسا تیرے نال پرناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شاہ پاتشاہ پُرکھ
 ابناش، ابناشی کرتے تیری اوٹ تکایا۔ تیری اوٹ تلی ایک، ایکنکار تیری سرناہیا۔ سچھنڈ دوارا تیرا دیس، لوکات ساڈی بنت بناہیا۔ شبد سندیشہ دُھر دا
 بھیج، بھیجن بندگی دتی درڑایا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، آتم پرما تم پڑدا لاہیا۔ سچ سُنہنجی بخش کے تیج، سوہنا آسن دتا وچھایا۔ کرپا کھول کے اپنا
 بھیست، انجھو اپنی دھار جنایا۔ دُھر دا لکھ کے آئے لیکھ، بن قلم شاہی وند وندایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نریش تیری سرناہیا۔ سچ
 نریش پر بھو سلطان، ست ستوادی تیری اک سرناہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے چرن کول کرن دھیان، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ بن رسنا جہوا تہی دند
 گاوندے تیرے گان، توں ہی توں ہی راگ الایا۔ امرت رس پین کھان، ترشنا بھکھ نہ کوئے وڈیایا۔ سخی بن کے دیکھیا دُھر دا کاہن، گوپی ہو کے خوشی
 منایا۔ سو جھی دے کے ملیا آن، آتم پرما تم جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا چکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو چرن،
 صاحب سنگر اک سمجھایا۔ جنم پیچھوں ملیا مرن، مرن پیچھوں کرم دتا بدلایا۔ ناتا توڑ کے ذات پات ورن برن، مذہب شرع زنجیر نہ کوئے رکھایا۔ سچ
 دوارے سارے ڈھولا اکو پڑھن، توں صاحب سچا دُھر دا ماہیا۔ منزل منزل اگئی پوڑی چڑھن، بن پاندھی پندھ مکایا۔ پر م پُرکھ دی ملے سرن، سرنگت
 اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ مہر نظر کرے کرتار، ہر کرنی سچ درڑائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو لیکھا دس
 کے آئے نال وستھار، وشو اپنا حکم ورتائیندا۔ اُمت اُمتی پائے سار، دین دین کھوج کھوجائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت چارے کھانی کرے بھال، پڑدا اوہلا
 آپ اٹھائیندا۔ کوٹن کوٹاں وچوں سنت سہیلے گرکھ لہے لال، بھگت بھگوان اپنا جوڑ جڑائیندا۔ نام دھن خزانہ دیوے مال، انملڑی دولت آپ ورتائیندا
 کوڑی کریا ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت آپ سمجھائیندا۔ پروردگار آ کے پیچھ مریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ سُرَت سوانی کرے سنبھال، شبد
 ہانی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ کھائیندا۔ دُھر دا لیکھا دے وکھال، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ پت پر میثور ہو

دِیال، دین دِیال پڑدا دے اُٹھایا۔ سنت سہیلے گر چیلے رکھے نال، کوڑی نالیش دے گوائیا۔ کایا مندر اندر سچّی دھر مسال، دھرم دوارا اک پرگٹایا۔ جتھے
 وسے شاہ کنگال، وڈا چھوٹا نظر کوئے نہ آئیا۔ ذات پات نہ کوئے دھیان، اوچ نیچ نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں
 پیر پیغمبراں دھر دا لیکھا رہیا درڑایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو اُپر امبر، انتر انتر آپ جنایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم آتم رچیا سچ سویمبر، سوہنی جوڑی رہیا جڑایا۔
 سرب کلا ہو بھر تمبر، گھٹ گھٹ ویکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں اک اشارے نال سمجھایا۔ گر اوتار
 تَنو اشارہ، عالیشان آپ جنائیدا۔ پیر پیغمبر ویکھو نظارہ، بے نظیر آپ درڑائیدا۔ کلجک انت لگا اک اکھاڑا، کرتا پُرکھ کھیل کھلائیدا۔ لکھ چوڑاسی وچوں
 گرکھ ویکھیا سچا لاڑا، سیس جگدیس اپنا ہتھ لکھائیدا۔ شبد اگم اتھاہ وجائے ناد نگار، نوبت اپنا نام سنائیدا۔ دُجا نہ کوئے مٹر پیارا، سجن سنگ نہ کوئے
 رکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیدا۔ مہر نظر اُٹھائے آپ، پر بھ اپنی دیا کمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو دھر دا
 ساتھ، ہر سگلا سنگ نبھایا۔ جن بھگتاں دس کے اکو اگم جاپ، جیوت مُت دتے کرایا۔ کوٹ جنم دالاہ کے پاپ، دُرمت میل دھوایا۔ سمرن دس کے
 اگم پاٹھ، پوجا اکو اک جنایا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، سنجگ نور کرے رُشنائیا۔ من واسنا رکھے نہ نار کم ذات، کلکھنی درتوں دے دُرکایا۔ جو جگ
 جگ بھوکھت سندیشہ گئے آکھ، سو آخر ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مناوون خوشی، خوشیاں
 حال جنایا۔ دھن وڈیائی پر بھ توں ساڈے ول کیتی رُچی، اپنا دھیان لگایا۔ ساڈی واسنا تیرا پریم کر کے اُچی، اوچو اوچ تیرا درشن پائیا۔ دروہی خدائے
 ساڈی اودھ انتم کی، صدی چودھویں چند نور نہ کوئے چکایا۔ اُمت اُمتی گوڑھی نیند سٹی، آلس نندرا سکے نہ کوئے مٹایا۔ کلجک جیواں مت ہوئی پٹھی،
 مارگ سچ نہ کوئے سمجھایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں پر بھ تیرے بھگت اکو مٹھی، بہتیاں وچوں نظری آئیا۔ جنہاں داناتا جڑیا پیا پیار پیو پُتیں، پتا پوت نظری
 آئیا۔ تنہاں سہاؤنی ساچی رُتی، رُت اپنے نال مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دینی مان وڈیایا۔ گر اوتار کہن پر بھ در تیرے آئے
 منگن، مانگت دھر دے نظری آئیا۔ گودی چک لگاؤنا انگن، ایہو تیری وڈیایا۔ نام لگا لگاؤنا چندن، مستک دھوڑ رمانیا۔ سچ بندگی دسنی بدن، بندی خانہ

دیں گوائیا۔ پریم پیار دینا پرمانندن، نجاند کریں رسائیا۔ جے پر بھ بھگتاں آئیوں اپنا نام ونڈن، وست امولک اپنے ہتھ اٹھائیا۔ دھر دا ڈھولا دس آئیوں چھندن، سوہنگ راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا پڑدا دینا اٹھائیا۔ دھر دا پڑدا دینا کھول، خالق خلق تیری سرنائیا۔ نرگن دھارا وچوں سچ جیکارا دینا بول، آتم پر ماتم میلا سبھائیا۔ اگئی کنڈے تولنا ساڈا تول، جگت ترازو ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ سوامی ہو کے جانا مول، روپ رنگ رکھ نظر کوئے نہ آئی۔ پورب لہنا پورا کرنا قول، گوہند گیا سمجھائیا۔ پر م پڑکھ پر ماتم کل کلکی پرگٹ ہووے اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول ہو لا بھار کرائیا۔ سچ دوارا دیوے کھول، چار ورن اک سرنائیا۔ ذات پات دین مذہب کوئے نہ کرے گھول، جھگڑا مکے جگت لوکائیا۔ شبد دامہ و بے ڈھول، ڈھولا گاؤنا بے پرواہیا۔ لیکھا کھکے پنڈت پاندھارول، ملا شیخ مسانک نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا پور وکھائیا۔ دھر دا لیکھا کرنا پورا، پروردگار تیری سرنائیا۔ پیر پیغمبر منگدے تیرا نور، جوتی جوت رُشنایا۔ مستک لاؤنا ساچی دھوڑا، ٹکا خاک رمائیا۔ کایا چولی چاڑھنا رنگ گوڑھا، اتر کدے نہ جائیا۔ لیکھے لاؤنا چتر سگھڑ بناؤنا مورکھ موڑھا، من مت ڈیرہ دینا ڈھائیا۔ ٹوں صاحب وڈا سورا، سوربیر اک اکھوائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی گھر گھر اندر حاضر حضور، حضرت ہو کے میل ملائیا۔ برہمنڈ کھنڈ اندر نت نوت رہیں مفرورا، لہیا ہتھ کسے نہ آئی۔ کلجگ انت جن بھگتاں ملیں ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ در ٹھانڈے جھکیا سیس، سنساروگ رہن نہ پائیا۔ سچ سوامی پر بھو جگدیس، جگدیش تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا کلمہ سچ حدیث، حرف حروف اک سمجھائیا۔ تیرا چرن سچ پیریت، پریم میلا سبھائیا۔ تیرا نام ندھانا دھر دا گیت، گھر گمبھیر جگت شنوائیا۔ تیرا نرگن آنا جانا کھیل اندیٹھ، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ کرپا کر سچ گھر ویکھنا بیٹھ اتیت، لیکھا سرب چکائیا۔

نام نُماری دُھر دی مستی، انتر آتم رنگ رنگاںیا۔ میل ملاوے ساچی ہستی، ہست کیٹ ڈیرہ ڈھانیا۔ قیمت دے سب توں سستی، کرنی کرتا آپ درڑاںیا۔ بھيو چکائے عرش فرشی، پڑدا اوہلا آپ اُٹھانیا۔ مان وڈیائی دھرن دھرتی، دھول وے ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام پدارتھ جھولی پانیا۔ نام نُماری اگئی رس، بن رسنا جہوا آپ جنائیندا۔ پریم پُرکھ پر بھ جن بھگتاں دیوے ہتھ، سچ پیالہ اک پھڑائیندا۔ جس دی صفت مہما اکھ، راگاں ناداں وچ کوئے نہ گائیندا۔ جگت صُراجی سکے نہ کوئی رکھ، وست امولک گرہ ساچے آپ لکائیندا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، مہربان دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نُماری اک چڑھائیندا۔ سچ نُماری نشہ نام، رس اکو اک جنائیا۔ پریم پیالہ دُھر دا جام، مدھر روپ وٹانیا۔ مُشکل کرے سچ آسان، احسان سر نہ کوئے رکھانیا۔ ہر جن ویکھ بال انجان، بالی بُدھ دے سمجھانیا۔ سچ پریتی سچ دھیان، گیان اکو اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیانیا۔ ساچا نام دُھر دا نشہ، نشانہ اکو اک لگائیندا۔ بھنگ پوست افیم نالوں اچھا، شراب آب نہ کوئے وڈائیندا۔ مہربان ہو کے کرے جس دی رچھا، پرتپالک ہو کے دیا کمائیندا۔ سو گرکھ اترے پار دُھر دا بچہ، بچپن اپنی گود رکھائیندا۔ کوڑی کریا ناتا توڑ کچا، چرن پریتی دُھر دا میل ملائیندا۔ سچ دوار دا دے کے پتہ، پت پر میثور بھيو کھائیندا۔ درس کر کے نچ نیتز اکھا، آخر اپنے گھر بہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیندا۔ نام ندھان سچا پوست، پریم پُرکھ اک درڑانیا۔ سنگر پریتی بنا کے دُھر دا دوست، دستگیر اک اکھوانیا۔ لیکھے لائے کایا ماٹی گوشت، گوشہ کونا ویکھ وکھانیا۔ تھم سندیشہ دیوے سدا انبولت، انراگی راگ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ نام نُماری سچ افیم، افیون اکو اک جنائیا۔ جس دا نسخہ دے نہ کوئے حکیم، حکمت وچ کدے نہ آئیا۔ طلبا پڑھ سمجھائے نہ کوئے تعلیم، تُعارف کرے نہ کوئے لوکائیا۔ مہربان پروردگار شان عظیم، اعظم اپنا کھیل درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سد ہووے آپ سہانیا۔ سچا نام سچ نُماری، خالص اکو اک درڑائیندا۔ پریم پُرکھ نبھا کے یاری، یارڑا اکو نظری آئیندا۔ دیوے درس سچ اپاری، دوس رین رنگ رنگائیندا۔ انتر آتم

بخش ادھاری، من ممتا موہ مٹائیندا۔ نام پدارتھ بن بھنڈاری، دست امولک آپ ورتائیندا۔ تن مٹی خاک نہ ہوئے خواری، جھوٹھی کھیہ نہ کوئے
اڈائیندا۔ ممتا روگ نہ لگے بیماری، ہوئے ہنگتا گڑھ چکائیندا۔ زرگن سرگن کرتیاری، پریتم اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر
نظر اٹھائیندا۔ نام نشہ چڑھے تن، تتو رنگ رنگائی۔ جگت واسنا بنھے من، من منکا آپ بھوایا۔ پنچ وکارا دیوے ڈن، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے
ہلکائی۔ بھاگ لگاوے کایا چھن، چھپر ساچا سو بھاپایا۔ دست امولک دے کے دھن، خزانہ اک ورتایا۔ پرکاش اگنی چاڑھ کے چن، اگیان اندھیر مٹایا۔
بھانڈا بھرم بھو دیوے بھن، کوڑی کریا پندھ مکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ سچ وڈیائی نام اپارا، اپر پر آپ جنائیندا۔
جس دا لیکھا نہ کسے وچارا، وشا ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جس دا بھو نہ وچ سنسارا، پڑدا اوہلا نہ کوئے رکھائیندا۔ جس دا انت نہ پاراوارا، بے انت تھم
ورٹائیندا۔ جس دا ناؤں نہ ہکتنک نرائن زراتارا، جوتی جاتا ڈمگائیندا۔ جس نوں وشن برہما شو کرے نمسکارا، کروڑ تیتیا سپس جھکائیندا۔ جس نوں گر اوتار
پیر پیغمبر کہن ساچا یارا، سچ توفیق اک دکھائیندا۔ جس نوں بھگتاں کہا سچ پیارا، پریمی پریتم پیارا اک اکھائیندا۔ تس ساجن سدا سدا سد بلہارا، بلہاری گھولی
گھول گھمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا نام بھنڈارا، دست امولک جھولی پائیندا۔ دست امولک نام وٹا کے، وٹا اکو اک جنایا۔
خُماری وچ نشہ بدلا کے، ابھیا اپنی دیا کمائی۔ دین دیاں ہو کے رچھیا اپنے ہتھ رکھا کے، بھچھیا دھر دی جھولی پائی۔ جنم کرم دا لیکھ لکھیا آپ مٹا کے، کرم
کانڈ ڈیرہ ڈھائی۔ ساچی سکھیا اک سمجھا کے، بودھ اگادھ شبد پڑھائی۔ نام پیالہ ہتھ پھڑا کے، رس اکو اک جنایا۔ دین دیاں ویکھنا آ کے، لوکمت پھیرا
پائی۔ ساچی دھر مسالا ہر دھرم دوار آپ وڈیا کے، جس گرہ زرگن جوت کرے رُشنائی۔ سرب جیاں بن رکھوالا، نت نوت ویکھ وکھا کے، جگ چوکڑی
پھیرا پائی۔ کلجک انت مارگ دتے سکھالا، سوہنگ ڈھولا اک درڑائی۔ گرکھاں دے کے جام پیالہ، سچ خُماری دے چڑھائی۔ کوڑی کریا تھے جنجالا، جیون
جگت اک دکھائی۔ نام اگم دے کے مالا، من کا منکا دے بھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، رس اکو اک دکھائی۔

☆ ۶ ساون ۲۰۲۱ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ☆

میرا ناؤں اگلی الکھ، علمی عِلّیت سمجھ کوئے نہ پائی۔ میرا دیکھے کوئی نہ حرف، رُوپ رنگ رکھ شکل نظر کسے نہ آئی۔ میرا مقام حق یکطرف، محبوب عروج سہائی۔ میرا لاشریک نال تعلق، دُجاسنگ نہ کوئے بندھائی۔ میرا وسیرا اُپر فلک، عرشِ طے نہ کوئے وڈیائی۔ میرا کوئے نہ پاوے درس، دید وِچ نہ کوئے لُکائی۔ جگ چوکڑی میں آد اکیلی رہی تڑپ، اپنا آپ پرگٹائی۔ مینٹوں کوئے نہ ملیا جودھا سُوپر مرد، مردانہ اپنے سنگ لیا۔ برہوں وِچھنی اُجے نہ مٹی درد، دُکھیاں دُکھ نہ کوئے ونڈائی۔ صاحبِ سلطان مہربان اگے کیتی عرض، آرزو اپنی اک سنائی۔ میں تیرے پریم دا نبھاواں پورا فرض، سیوک ہو کے سیو کمائی۔ کر کھیل اسچرج، اچرج لپلا اپنے ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دُھر دا سنگ جنائی۔ الکھ کہے میرا حصّہ اگلا، اگوچر سمجھ کوئے نہ پائیندا۔ جتھے راگ ناد دُھن کوئے نہ منگلا، کلمہ نبی رسول نہ کوئے سنائیندا۔ رواس سورہ نہ کوئے چندنا، پرکاش پرکاش نہ کوئے وڈیائیندا۔ نہ کوئے دُنداوت نہ کوئے بندنا، سجدہ سیس نہ کوئے جھکائیندا۔ نہ کوئے محل اٹل چار دیوار دے بنگلا، عرش فرش رُوپ نہ کوئے وٹائیندا۔ ڈھول نگارا نہ کوئے مردنگنا، راگی راگ نہ کوئے لائیندا جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا میرے نال رکھائیندا۔ الف کہے میں کھیل دساں اگلی، آگن وِچ دھیان لگائی۔ جیہڑا ہتھ نہ آوے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ کسے منڈلی، برہمنڈ کھنڈ اُپر سمجھ کوئے نہ پائی۔ جس دا لہنا دینا آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن جیرج اندج اُتہج سیج بیج سہاوے رنگی، رنگراتا بے پرواہیا۔ جس دی نیت نوت گر اوتار پیر پیغمبر کردے بندگی، صفتاں نال جگت وڈیائی۔ میں اُس دوارے صاحب ست دی اک مُچھندگی، موسیٰ عیسیٰ محمد ناتا نہ کوئے جڑائی۔ میرے اشارے دی لوکمت اک الف آئی ونگی، جس چاروں طرف چتر سگھڑ عالم دتے بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا اپنے وِچ چھپائی۔ اگلی الف کہے میرا لیکھا اللہ، اکھراں وِچ نہ ونڈ ونڈائی۔ میری پریم پُرکھ نال صلاح، پروردگار مل کے خوشی منائی۔ میرا وسیرا سچی درگاہ، سچ دوارے سو بھاپائی۔ میرا نور نورانہ زویر رہیا چمکا، جوتی جوت کر رُشنائی۔ میری دھاروں کھیل دے کرا، انجھو اپنا کھیل چکائی۔ شبد دُلارا سچ سُبھا لئے پرگٹا، پوت سپوتا گود اٹھائی۔

جس الف دا نقشہ سکے نہ کوئے بنا، مصوّر تصوّر نہ کوئے کرائیا۔ سو الف جلوہ نورِ خدا، نور و نور وچ سمائیا۔ اُس دے وچوں ننھا نکا انگ ہو جدا، جگت الف دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے شہنشاہیا۔ الف کہے میرا بھیو نہ پائے کوئے عارف، الفی والا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میرا نو سو پُرانوے چو کڑی جگ کیتا نہ کسے تُعارف، سَنمُکھ ہو نہ خوشی منائیا۔ میری رسنا جہوا بتی دند قلم شاہی لکھی نہ کسے عبارت، نُقطہ سکیا نہ کوئے سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگت الف نال میری کردے رہے سفارش، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ میرا محل اٹل اگم اتھاہ نرالی عبادت، عمل وچ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دتا اک ور، میرا لہنا اپنے نال رکھائیا۔ الف کہے میں سب توں اگے، اگلا حصّہ نظری آئیا۔ جس سَنگھاسن صاحب سورایری بھگوان سچے، میں سَنمُکھ ہو کے درشن پائیا۔ پریم پریتی اندر جس ویلے سدے، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ دُجا اوتھے کوئے نہ لہے، سنگی رُپ نہ کوئے دھرائیا۔ اُس دوارے اکو نمائی پھے، پریم پاتی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دتی مان وڈیائیا۔ اگلی الف کہے میری سچ اُمید، آشا وچ سمائیا۔ میری کرے نہ کوئی تمہید، لیکھا لکھت نہ کوئے سمجھائیا۔ سَجَن ملایا نہ کوئے رفیق، فریق سمجھ کسے نہ آئیا۔ حضرت کری نہ کسے تعریف، طوبیٰ طوبیٰ کر کے گئے سَنائیا۔ میرا دھام اندھڑا عجیب، نرالا اکو نظری آئیا۔ پروردگار میرے قریب، سَجَن وڈا بے پرواہیا۔ نہ کوئے مُرشد نہ مُرید، سجدہ سیس نہ کوئے جھکائیا۔ اکو اک میری کرے دید، نہ دید وچ سمجھائیا۔ آد مینوں کیتی اک تاکید، طرح طرح سمجھائیا۔ جس ویلے گر اوتار پیر پیغمبر میری کرن اڈیک، نیتز لوچن راہ تکائیا۔ اُس ویلے تیرا سنگ رکھاواں ٹھیک، اپنا بندھن پائیا۔ آد جگاد میری اکو توفیق، مہبان رہیا سمجھائیا۔ اگلی الف سدا لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، ساچی اپنی دس حدیث، حاجت پوری دے کرائیا۔

☆ ۶ ساون ۲۰۲۱ بکرمی راج سنگھ دے گرہ ہیمراج پُرا ☆

نرگن نرویر دوارا پُرکھ سمرتھ دا، سچکھنڈ وِجے ودھائیآ۔ جوت اگئی دیپک جلداء، دیوا باقی نہ کوئے لکائیآ۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن اِکو پھدء، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جلوہ نور اگئی رب دا، حق مقامے ڈیرہ لائیآ۔ کھیلے کھیل اکتھنا اکتھ دا، کتھنی کتھ نہ سکے رائیآ۔ رتھواہی بنے ساچے رتھ دا، بن سیوک سیو کمائیآ۔ محل اٹل اگمڑے وسدا، سوبھنیک آپ سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیآ۔ پتئی کرنی کرے سمرتھ، ہر وڈا وڈ وڈیائیآ۔ سچ دوارے آپے وس، نہچل بیٹھا خوشی منائیآ۔ اگمڑا مارگ دھر دا دس، ویکھنہارا اک اھوائیآ۔ دوسر نہ کوئی دسے ساتھ، سنگی سنگ نہ کوئے بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولاء، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن اک اکلّا، دھام نیارے سوبھا پائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن اچھل اچھلا، ول چھل دھاری چال وکھائیندا۔ اینکارا جوت پرکاش آپے بلا، آد نرنجن ڈگمگائیندا۔ ابناشی کرتا پھڑے دھر دا پلا، سری بھگوان اپنی گنڈھ پوائیندا۔ پاربرہم سچ دوارا اِکو ملا، چھپر چھن نہ کوئے جھہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ سچ دوارا دھر دا، درگاہ ساچی اک وڈیائیآ۔ جتھے کھیل اگئی گر دا، بے پرواہ ویس وٹائیآ۔ اوتھے لیکھا نہیں دیوت سُر دا، وشن برہما شو نہ کوئے چترائیآ۔ نرگن سرگن کوئے نہ جڑدا، تتوت نہ کوئے رکھائیآ۔ لہنا کوئی نہیں تال سُر دا، راگ ناد نہ کوئے جنائیآ۔ منتر نام نہ کوئے پھردا، فُرنے وِچ نہ کوئے لوکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اپنے ہتھ رکھائیآ۔ ساچی کھیل کرے پروردگار، بے عیب نور خدایا۔ حق مقامے سانجھا یار، سچ سنگھاسن سوبھا پایا۔ صفتی تعریفی وسیا باہر، حق حقیقت نہ کوئے درڑایا۔ عشق معشوق نہ کوئے یار، محبت رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ شبد حدیثی نہ گُفتار، کلمہ نبی نہ کوئے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی درگاہ ڈیرہ لایا۔ ساچی درگاہ محل اپارا، اپرپر سوبھا پائیآ۔ جلوہ گر نور اُجیارا، جلال اِکو اک درسائیآ۔ کھیلے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر وڈی وڈیائیآ۔ گھر مندر گرہ کر پیارا، پریم اپنے وچوں پرگٹائیآ۔ پریتم پریتی نال دے سہارا، سگلا سنگ جنائیآ۔ کاگد قلم نہ لکھنہارا، کاتب چلے نہ کوئے وڈیائیآ۔ نرگن نرگن کرے پسار، نرویر نرکار اپنی کار کمائیآ۔ اپنی اچھیا بھر بھنڈارا، ساچی بھچھیا

جھولی پائی۔ انتر خواہش بول جیکار، ناؤں نرنکار اپنا ناؤں لیا پرگٹائی۔ گرہ مندر سچا میت مُرا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو اک درسائی۔ اِکو ناؤں ہر نرنکار، آد پُرکھ آپ پرگٹائی۔ سچکھنڈ دوارے بول جیکار، جے جے جیکار آپ الایا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اِک پیار، آد جُگاد سکے نہ کوئے تڑایا۔ سچ محل اٹل منار، درگاہ ساچی دھام سُہایا۔ دیوا باقی جگے جوت ہوئے اُجیار، ہون دیپ دھوپ نہ کوئے دکھایا۔ ست پُرکھ نرنجن ساچے تخت بیٹھ سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم جنایا۔ آد پُرکھ ٹھانڈا دربار، سو پُرکھ نرنجن آپ سُہایا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویکھنہار، ایکنکارا خوشی منایا۔ آد نرنجن نور اُجیار، ابناشی کرتا سو بھاپایا۔ سری بھگوان کرے اِظہار، پاربرہم پر بھ دُھر دا گیت الایا۔ تُوں میرا میں تیرا یار، سچن اور نہ کوئے دکھایا۔ ست پُرکھ نرنجن ست سوامی دُھر دی کری اِک وچار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ کھلایا۔ ساچا بھو ویکھو کھلدا، گہر گمبھیر آپ کھلایا۔ جس دا تول کوئے نہ تُلدا، انتول بے پرواہیا۔ جس دی قیمت لیکھا جانے نہ کوئی مُل دا، اٹل وڈی وڈیائی۔ جس دا لہنا آد جُگاد نہ جانے کوئی اٹھل دا، بُھل رُپ نہ کوئے وٹائی۔ جس دا بوٹا نِت نوت کدے نہ ہل دا، دُھر دی مہک اِک مہکائی۔ لیکھا جانے نہ کوئے آد پُرکھ ابناشی تیری کُل دا، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے درڑائی۔ دُھر دا لیکھا دے آپ، ہر اپنی دیا کمانیندا۔ جس دانہ کوئی مائی نہ کوئی باپ، گودی گود نہ کوئے سُہانیندا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھ، سمرن سنگ نہ کوئے نبھانیندا۔ نہ کوئی تیرتھ نہ کوئی تاٹ، سروور ونڈ نہ کوئے ونڈانیندا۔ نہ کوئی ونج نہ کوئی ہاٹ، ونجارا رُپ نہ کوئے دکھانیندا۔ نہ کوئی رُپ رنگ رکھ نہ ذات، تتوت نہ کوئے سمجھانیندا۔ نہ کوئی رسنا جھوا بتی دند کرے بات، اُچی کوک نہ کوئے سُنانیندا۔ نہ کوئی ڈھولا گائے گاتھ، کلمہ کلام نہ کوئے سُنانیندا۔ نہ کوئی پیالہ آب حیات، مدھر رس نہ کوئے پھڑانیندا۔ نہ کوئی لیکھا لکھے کتاب، قلم شاہی نہ ونڈ ونڈانیندا۔ نہ کوئی مسجد شہود والا مٹھ دے محراب، محبوب محبت حق نہ کوئے کرائیندا۔ نہ کوئی سجدہ سپس جگدیس جھکے آداب، نمونہ نہ کوئے سُنانیندا۔ نہ کوئی سورج چند جوتی نور روشن محتاب، اندھ اندھیر نہ کوئے پرگٹانیندا۔ نہ کوئی لہنا دینا جانے حساب، اکھر اکٹڑے انت نہ کوئے لگانیندا۔ پُرکھ ابناشی سچکھنڈ دوارے صاحب سچا مہاراج، صاحبان سو بھاپانیندا۔ جو اپنی اچھا کرے اپنا کاج، کرتا پُرکھ اپنی کھیل دکھانیندا۔ اپنی

کرنی آپ دے کے داج، وست اموک آپ بھرائیندا۔ آد پُرکھ اپنا چلا کے سچ رواج، رہبر ہو کے دیکھ دکھائیندا۔ اپنے گھر دے اگئی دات، گھر ساچا اک سہائیندا۔ جھنی جن بن پُرکھ ابناش، گود سہنجی آپ وڈیائیندا۔ ساچے منڈل پا کے راس، سوہنی بنت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا آپ درڑائیندا۔ دھر دا لیکھا ہر نرکار، اکو اک جنایا۔ جوتی جاتا ہو تیار، پُرکھ بدھاتا پڑدا لاہیا۔ جھنی جن سرجنہار، صاحب ستگر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ ست دُلا را کر تیار، شبدی رپ وکھایا۔ سچھنڈ دوار یوں کھول کواڑ، پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ چرن کول دے سہار، تھر گھر مندر اک سمجھایا۔ پتا پوت چلے دھار، پُرکھ اکال اکو حکم ورتایا۔ سچ سندیسہ دیوے دیونہار، نر زیشا آپ جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نرگن دے وڈیائیا۔ نرگن نرگن اُجیا پوت، پت پر میثور آپ اپائیندا۔ اکو تاگا تانا پیٹا سوت، دوجا تند نہ کوئے رکھائیندا۔ اکو دشا اکو کوٹ، اکو مندر سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار ساچا ور، ساچا حکم آپ سٹائیندا۔ ست دُلا رے تیرا ناؤں گوہند، ہر شبدی شبد جنایا۔ پُرکھ اکال اپائی اپنی بند، مات پت نظر کوئے نہ آیا۔ داتا دانی گئی گہند، گھر گسپھر ہوئے سہایا۔ تھر گھر دوارا تیرا جیو پند، برہمنڈ تیری سرنا یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکایا۔ ست اُجیا گوہند ایک، آد پُرکھ دتی وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی ساچی ٹیک، سمر تھ دتا سمجھایا۔ تیرا نور ظہور سدا بیک، غرور وچ نہ کوئے رکھایا۔ تیرا قلم شاہی لکھے نہ لیکھ، کاغذ دیوے نہ کوئے وڈیائیا۔ تیرا جیو جہان پائے نہ بھیت، ابھو دے سمجھایا۔ تیرا نرگن سرگن ہونا کھید، خالق خلق رپ وٹایا۔ حکمے اندر دیواں بھیج، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کما یا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند ست، دھر دے شبد تیری وڈیائیا۔ تیرا میلا ابناشی اچت، چیتن اکو وار کرایا۔ تیرا پیٹنڈا کدے نہ جاوے مک، آون جاون کھیل وکھایا۔ دو جہان مولے رت، رتڑی تیرے نال مہکایا۔ پریم پیار تیری بھکھ، ترشنا آتم رس وکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ہووے آپ سہایا۔ سدا سہانک ہووے تیرا، سچھنڈ نواسی آپ جنائیندا۔ تھر گھر وسے دھر دا کھیڑا، کھڑکی کُندا آپ کھائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ تیرا کھلا دیڑا، جیرج انڈج اُتھج سیتج بند نہ کوئے کرائیندا۔ نو ست تیرا گھیرا، لوک پرلوک تیرے چرناں ہیٹھ وکھائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیرے کندھ اٹھاوے بیڑا، کھیوٹ

کھینٹا تیرا ناؤں دھرائیںدا۔ نانا جڑیا تیرا میرا پتا پڑکھ اکال آپ سمجھائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ پرگٹائیںدا۔ دُھر دا لیکھا شبد گوہند، نرگن نرویر آپ جنائیا۔ تیرا پریم رس ساگر سندھ، امرت روپ پرگٹائیا۔ تیری کیا کوئی کرے بند، نندیا وچ نہ روپ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دتا بہائیا۔ سچ دوارا گھر تھر، گھر اکو اک سہائیا۔ پرم پڑکھ ابناشی کرتا ملیا پر، پریتی اکو وار جڑائیا۔ تیرا روپ نرویر نر، نرنکار دتا سمجھائیا۔ دو جہان تیرا پڑ، سورپیر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا پریم غنچہ گلشن پھل جائے کھڑ، دو جہان عرش فرش دے مہکائیا۔ جگ چوکڑی گیرا جاوے گڑ، لکھ چوراسی لٹھ آپ بھوائیا۔ ابناشی کرتا سد سے تیرے نیڑ، دُور دُرڈا پنڈھ مُکائیا۔ میل ملاواں گرور گردھار گر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے اک بہائیا۔ سچ دوارے ساچے بہنا، ہر شبدی گر جنائیںدا۔ درشن کرنا اپنے نیناں، لوچن جگت نہ کوئے دکھائیںدا۔ نت نوت بھانا سہنا، حکمے اندر حکم منائیںدا۔ پرم پڑکھ پت پر میثور مننا کہنا، کہہ کہہ تیرا کھیل جنائیںدا۔ ست دوارے ساچے بہنا، دھام بھومکا اکو اک وڈیائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گر آپ سمجھائیںدا۔ شبد گوہند گیا سمجھ، آد پڑکھ سیس نوائیا۔ پڑکھ اکال تیری رمز، رحمان ملی وڈیائیا۔ تیرا وچھوڑا میرا غضب، ادب وچ سو بھاپائیا۔ تیرا حکم آد جگاد جگ چوکڑی دُھر دا دے عدل، عدالت اکو اک دکھائیا۔ تیرا فرماں بردار کدے نہ جاوے بدل، بدلی تیرے حکم وچ رضائیا۔ تیرا دوارا دُھر دی منزل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سر ہتھ رکھے نرنکار، ہر کرتا آپ جنائیںدا۔ اٹھ ویکھ سچا دربار، شاہ پاتشاہ بھو کھائیںدا۔ نرمل جوت جگے اگم اپار، روپ رنگ رکھ نہ کوئے جنائیںدا۔ اگم اتھاہ اچرن لیلہ اپار، اپر پر سوامی آپ سمجھائیںدا۔ ست دُلا رے رہنا خبردار، بے خبر خبر تیری جھولی آپ بھرائیںدا۔ تیری سیوا لاواں اپر اپار، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال، روس منڈل منڈپ تیرے رنگ رنگائیںدا۔ تیرا دھام نیارا چرن کول سچ سچّی دھرمسال، تھر گھر اکو بنت بنائیںدا۔ کرپا ندھان ہو کے دیاں بہال سر اپنا ہتھ لکائیںدا۔ تیری کسے نہ آوے بھال، کھوجیاں کھوج نہ کوئے کھوجائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر اک سہائیںدا۔ ابناشی کرتا حکم دے دُھر رب دا، سچ سوامی دیا کمائیا۔ گوہند گرو سب دا، آد جگاد اکو نظری آئیا۔ پڑکھ اکال چرن دوارے پھدا، تھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔

جگت و دیا جگت نین کسے نہ لہجدا، کھوج کھوج دیکھے سرب لوکائی۔ جگ چوکڑی بھانڈا دیکھے بھجدا، سنجگ تریتا دواپر کلجگ تھر رہن کوئے نہ پائی۔ آر پار کنارہ دیکھے لوکمت حد دا، پر لوک پڑا آپ اٹھائی۔ راگ سناوے اگئی ند دا، انحد نادى تال وجائی۔ پنج تت سرگن سروپ آپے سجدا، گھر گھر ڈیرہ لائی۔ جوتی دیک آپے جگدا، جوت نور نور رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سنگر اک اھوائی۔ صاحب سنگر گوبند سچا، آد پرکھ آپ اپیای۔ ابناشی کرتے بنا کے اپنا بچہ، بچپن اپنا اک سمجھای۔ پنج تت کایا مائی تیرا کھیل کراں مائی بھانڈا کچا، جگ جگ ویس وٹای۔ شبد سندیشہ اکو دساں، دھر داراگ الایا۔ رسنا جھوا بٹی دند مانس ہو کے ہساں، سوہنا روپ وٹای۔ چار کُنٹ دہ دشا پاندھی ہو کے نساں، نت نوت پندھ مکایا۔ گرکھاں ہر دے ہر جو ہو کے وساں، ہر جن میل ملایا۔ گرکھاں امرت دے کے رسا، رسنا رس کوڑا دیواں چکایا۔ ساچے سنتاں کھول کے اپنیاں اکھاں، نج نیز میل ملایا۔ جن بھگتاں انتر آتم جا کے وساں، پر ماتم دھر دا جوڑ جڑایا۔ کراں کھیل بن پیراں ہتھاں، تتوت نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، شبد دلارا منگ منگایا۔ شبد دلارا منگے منگ، گوبند اپنی جھولی ڈاہیا۔ ٹوں صاحب سورا سربنگ، شہنشاہ تیری وڈیایا۔ میں نت نوت تیرا وجاواں مردنگ، ڈھولا دھر دا آپ سنائی۔ آتم پر ماتم ناتا دیواں گنڈھ، لکھ چوراسی چارے کھانی چارے بانی اکو رمز جنائی۔ وست امولک برہمنڈ کھنڈ دیواں ونڈ، جیرج انڈ پڑا لاہیا۔ تیرے پریم پیار دا گرکھاں بخشاں انند، انند تیرے نال سمایا۔ جگ چوکڑی سنجگ تریتا دواپر کلجگ جائے لنگھ، ویلا وقت اک سہایا۔ جننی جن پا کے ٹھنڈ، سیتل دھارا اک وگایا۔ ناؤں رکھا کے گجری چند، جگت چند مان مٹایا۔ دو جہان توڑ کے بندی بند، بندنا تیرے آگے اکو سیس جھکائی۔ دھر دا ڈھولا گا کے چھند، سوہلا ساچا اپنے وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ شبد گر کہے میں دیکھاں مات، لوکمت ویس وٹایا۔ تیرا نام پدارتھ دھر دی دات، املڑی اپنے ہتھ رکھایا۔ سچ سندیشہ دساں گاتھ، اگئی اک پڑھائی۔ سرب جیاں دا کملاپات، پت پر میثور سچا ماہیا۔ جس نرگن نانک دتا ساتھ، جوتی جوت نال ملایا۔ جس دی بھاکھیا اگئی بھاکھ، تریلوکی سلوکی اکھراں اندر بند کرائیا۔ جس سنی اگم آواز، دما دم جنائی۔ جس سچکھنڈ دا کھول کے راز، تھر گھر پڑا دتا اٹھایا۔ جس لہنا چکا کے وضو نماز، نوازش اکو دتی جنائی۔ صاحب سنگر سچا وکھا

کے گرو مہاراج، محبوب گھر گھر دتا ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا اپنے لیکھے لائیا۔ پُرکھ اکال کہے ساچے سورے، سورہیر تیری وڈیائیا۔ آد جگادی دھر دے نورے، تیرا نور ہوئے رُشنائیا۔ ناتا تئے کوڑی کوڑے، سچ سچ کریں گُرمائیا۔ گُرمکھاں بخش چرن دھوڑے، ٹکا مستک نام لگائیا۔ پتر سگھر بنائیں موڑھے، مورکھ اپنے دھندے لائیا۔ درس دکھائیں سمنکھ حضورے، حاضر ہو کے لئیں ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا میلا سچ سُبھائیا۔ گوہند کہے واہ میرے بھگونت، پُرکھ ابناشی تیری وڈیائیا۔ تیرا نام سندیہ منت، گر منتر دیاں جنائیا۔ جس آد بنائی بنت، سو جگاد ویکھے چائیں چائیا۔ جس نوں نانک مٹیا کنت، لکھ چوڑاسی ناری روپ گیا درڑائیا۔ جس دی مہما سدا بے انت، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن سمجھ سکے نہ رائیا۔ سو سوامی سمرتھ میری بنائے بنت، گھاڑن گھڑن اپنے ہتھ رکھائیا۔ دے وڈیائی وچ جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شبد گرو گوہند میت، مٹر پیارا ہر جنائیدا۔ جگ چو کڑی جس دی ریت، ریتوان ویکھ وکھائیدا۔ جس دا ڈھولا گاؤندے مندر مسیت، شودوالے مٹھ راگ لائیدا۔ جس دا وسیرا ہست کیٹ، اوچ پنچ ہر گھٹ اندر بیٹھا سو بھاپائیدا۔ جس دا کلمہ سچ حدیث، حضرت ہو کے آپ پڑھائیدا۔ سو صاحب سوامی سچ انتریامی لیکھا جانے بیس اکیس، اینکارا حکم ورتائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیدا۔ شبد گرو گوہند گردیو، دیو آتما ویکھ وکھائیا۔ آد جگادی الکھ ابھیو، اگوچر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ وسنہارا دھام نہکیو، نہچل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اُس دی صفت کرے کی جہو، بتی دند نہ کوئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں گُرمکھاں گُرمکھاں امرت رس دیوے اگئی میو، پھل اکو اک وکھائیا۔ اندر وڑ کے کھولے بھیو، باہروں پڑدا رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہند گُرمکھاں اکو اک، آد پُرکھ آپ جنائیدا۔ جس دی جگت سرشی رکھے ٹیک سر سب دے ہتھ لگائیدا۔ جس دی درشی نال بدھ ہووے بیک، ویششی اپنا میل ملائیدا۔ سو سور سورہیر رنبھومی نہ ہووے کھیت، کھڑگ کھنڈا کٹار گھاؤ نہ کوئے لگائیدا۔ گُرمکھاں اپنا انتر کھولے بھیت، بسنتر باہروں اگت بھجھائیدا۔ سدا سہیلا سچ سُنہنجی کھیلے کھید، جگت کھلاری پھیرا پائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سوامی انتریامی گھٹ بیٹھا ویکھ وکھائیدا۔ شبد گرو گوہند مردنگا، نام ندھان

وجایا۔ نمو نمو کرے سورج چندا، وشن برہما شو سیس جھکایا۔ بے شک پنج تت خاکی نظری آوے بندہ، اندروں بندھن رہیا تڑایا۔ جس دا سچ سنگھاس
 تھر گھر اگئی منجا، پاوا چول نظر کوئے نہ آیا۔ جس گرہ دوس رین اٹھے پہر گھڑی پل اک اندا، اند اند وچ سمایا۔ جس دا آد جگاد پریم پُرکھ دا سچا
 چھندا، میرا تیرا ڈھولا گایا۔ جس دا نام فرمان دُھر دا ڈنڈا، کھنڈا کھڑگ اپنا حکم ورتایا۔ جو گرکھیاں شبد سندیسے دیوے گنڈھاں، جگ وچھڑے میل
 ملایا۔ ناتا توڑ کے جیرج انڈا، اُتبیج سیتیج ڈیرہ ڈھاپیا۔ مورکھ مگدھ انجان جے ہووے مندا، پھڑ بانہوں گلے لگایا۔ جگت واسنا من ہنکاری ہووے گندہ،
 دُرمت میل دھوایا۔ ستگر وچھوڑے آتم پرما تم ہووے رنڈا، نارکنت سہاگن میل نہ کوئے ملایا۔ انگیکار لائے اپنے انگا، انگن اکو اک دکھایا۔ ہرجن
 چرن چُسن آ کے گنگا، جمنائستی گوداوری نیوں نیوں لاگن پائی۔ وشن برہما شو سناون آ کے چھندا، سچا راگ الاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوہند گرو سب دا سانجھا، ونڈن ونڈ نہ کوئے ونڈائیدا۔ پریم پریتی اندر باندھا، بندگی اکو نام سمجھائیدا۔ پُرکھ اکال دے گیت
 گاندا، سری بھگوان اک منائیدا۔ امرت جام گرکھیاں دے کے گیا دُشندا، اندر باہر کوڑی کرپا باہر کڈھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ستگر اکو اک اکھوائیدا۔ ستگر مٹیا نانک اک، ایکنکار سیس نوائیا۔ راگاں ناداں وچ دتا لکھ، شبدی شبد ڈھولا گایا۔ سرشٹ سبائی دسیا پت، پت پریشور
 بے پرواہیا۔ آتم پرما تم کرے ہت، دوجی بیج نہ کوئے ہنڈھایا۔ آوے جاوے نت نوت، جگ جگ ویس وٹایا۔ لکھ چوراسی اندر وڑیا وچ، وچے رہندیاں
 ملن کوئے نہ پائی۔ جنہاں من واسنا ہووے بیج، مت متوالی رہی گر لایا۔ تنہاں منزل پندھ نہ مکے سوا گٹھ، چار گنت بھججن واہو داہیا۔ گھر سوامی کروٹ
 بدل نہ بدلے پٹھ، سنمکھ روپ نہ کوئے درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر اکو اک درسایا۔ گوہند کہے میرا پُرکھ
 اکال، پتا اکو نظری آئیدا۔ جس دا سوہنا سہنجن لال، لاڈاں وچ گود سہائیدا۔ جگ چوکڑی کدے نہ ہووے کنگال، شہنشاہ شاہ روپ آپ دکھائیدا۔ زرگن
 زویر ہو کے چلے نال، دُھر داسنگ نبھائیدا۔ لوکمت میرا تن بنائے سچی دھر مسال، آتم سیجا بہہ بہہ خوشی منائیدا۔ پریم پیار امرت رس سچ پیالہ دے
 پیال، دین دیا لا دیا کمائیدا۔ جگ چوکڑی بچھلا دے احوال، بھيو اگلا آپ کھائیدا۔ چرناں ہیٹھ رکھائے کال مہاکال، مہابلی حکم ورتائیدا۔ گرکھ گرکھ

سنت سہیلے سجن لئے اٹھال، سوئی سرتی آپ جگانیندا۔ جن بھگتاں مل کے ہووے نہال، نہالی پے اپنے رنگ رنگیندا۔ آون جاون جنم مرن لکھ چوراسی
 وچوں کر کے بحال، جم کی پھاسی پھند کٹانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ اپنے گھر وسائیندا۔ گرسکھ گرسکھ گرسکھ جگ جگ جگھڑا، جگھڑے
 وچ سے بے پرواہیا۔ نام ندھان من کسوٹی لائے رگڑا، رگڑا اکو اک جنایا۔ جگت واسنا رہے وکھرا، ترشنا اپنی ونڈ ونڈایا۔ لہجدا پھرے وچوں اکھراں،
 گیتاں وچ اپنا آپ مدھر دُھن کرے شنوایا۔ کھوجدا پھرے ٹلے پرہت پٹھراں، سمنڈ ساگر ڈونگھی کھایا۔ صاحب سچے کول ہر جن تیرا سوہنا وچیا
 نظری آوے ستھرا، ستھریارڈا اکو اک سمجھایا۔ جس دا ورقہ کسے نہ پلٹیا پترا، نغمہ نام نظم نہ کوئے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، ہر سنگر داتا اک اکھوایا۔ صاحب داتا سنگر آد، انت اپنے ہتھ رکھایا۔ جس نوں گاؤندے برہم برہما، برہمانڈ دھیان لگایا۔ جس دا
 گر اوتار پیر پینمبر و جاؤندے ناد، دُھن آتمک راگ سنایا۔ جس دا نرگن سرگن لکھ چوراسی جیو جنت سجن ساک، سگلا سنگ اکو اک سمجھایا۔ گھر گھر اندر
 بند تاک، بحر کپاٹی پڑدا لایا۔ گوہند گایا بھوکھت واک، ویلا وقت گیا سمجھایا۔ جو زوریر پُرکھ نرکار نرکار دُھر دا دیوے ساتھ، سگلا سنگ اکو اک جنایا۔
 سو سوامی سدا نہکامی انتریمی کلجک میٹے اندھیری رات، رتزی رت نال مہکایا۔ گوہند وچوں گوہند پرگٹ ذات، گرسکھ گرسکھ روپ وٹایا۔ گرسکھ گرسکھ ناد گرسکھ
 برہم گرسکھ برہما گرسکھ آواز، رسنا جہوا بتی دند نہ کوئے ہلایا۔ جس گوہند دا لکھ چوراسی جیو جنت سماج، سو گوہند سورا داتا اک اکھوایا۔ جس نوں غریباں
 مٹیا غریب نواز، سیس کلغی توڑا اک چکایا۔ جس دانیلے سمجھیا راز، شاہ سوار چک چک خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو گوہند
 سٹ پُرکھ اکال اکو اک وڈایا۔ گوہند گرسکھ سب دا سجن، لکھ چوراسی میت نظری آئیندا۔ اوچاں نیچاں راؤ رنکاں شتری براہمن شودر ویش کرائے محن،
 مجلس اپنے نال رکھانیندا۔ نانک نرگن نام ندھان نگارے وچن، تال تلواڑا اکو اک وجائیندا۔ گرسکھ گرسکھ چرن پریتی کر کے مگن، اگلا بچھلا لیکھا اپنا جھولی
 پائیندا۔ ترے گن مایا نہ جالے اگن، امرت میگھ برسانیندا۔ جنہاں گرسکھاں گرسکھاں امرت لایا سگن، دُھر داناتا آپ بندھانیندا۔ من واسنا دُور دُراڈے بھجن،
 انتر آتم وچھوڑا نہ کوئے کرائیندا۔ پر م پرکھ پرما تم سب دا سوامی بن کے سجن، ساجن ہو کے ویکھ وکھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، گوہند گرجری چند گرنکھاں سنگ لگائی اپنی لگن، دیک جوت لوکمت جگن، جگ جیون داتے دتی وڈیائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، ست سچ چاڑھ کے رنگن، رنگ کوڑا دتا مٹائی۔

ستاراں سو بکرمی سٹھ، رتڑی ساون سچ سہائی۔ پری اندتوں میل اٹھ، دکھن دشا سو بھاپائی۔ گوہند سنگت اک اکھ، دھر دا جوڑ جڑائی۔ پریم پیار
نال گرنکھاں بھلتھا رہے دس، اشاریاں نال سمجھائی۔ ہولی جیہی مار کے سٹ، سرتی دین کھلایا۔ گرسکھ مار چھال پین ٹپ، سوہنا جوش دکھائی۔ لہندی دشا
آگیا رنگڑ جٹ، ڈانگ ہتھ وچ لکائی۔ گوہند ول ویکھ کے رہیا ہس، ایہہ کی کھیل رچائی۔ جے میتوں لوں سد، آگے ہو کے ہتھ دیاں دکھائی۔ غصے نال
جس ویلے دوہاں ہتھوں دی اتوں ماراں سٹ، کلغی توڑا پراں دیواں سٹائی۔ جانہار صاحب سمرتھ، کھیل او سے ویلے بند کرائی۔ اوہدے کول آئے جھٹ،
ڈانگ پھڑ کے دتی اٹھائی۔ سور پیرے میرے ول ویکھ تک کے اکھ، نیت نین نال ملایا۔ میتوں ماریاں جے تیرا ہووے جس، ایہو جیہی ہور کیہڑی وڈیائی۔
توں پریم اندر ایہو چاء رکھ، میں گوہند سیس چوٹ لگائی۔ میں سب دا دیواں حق، میری پریم نال لڑائی۔ او سے ویلے رنگڑ چرناں اتے ڈھٹھ، میننتی
اک سٹائی۔ میرے اندر تیرا بھریا آیا وٹ، میری نہ کوئے چترائی۔ میری اہلی کیوں رت، بہتر ناڑ دتی دھائی۔ صاحب میری پت رکھ، اک تیری اوٹ
تکائی۔ باقی سنگت کولوں اٹھ کے رہی دس، صاحب سنگت تیرے ہتھ وڈیائی۔ ایہو جیسے توں جھوکنے وچ بھٹھ، اگنی لبو میٹھاں لائی۔ جس دی ماری گئی
مت، تیری سار کوئے نہ پائی۔ صاحب پریم پیار نال لے کے اٹھائے بغل وچ کچھ، اتوں سر دتا دہائی۔ ایس پیار اندر جانا پھس، بغلیگر تیرا ماہیا۔ جس
ویلے زرگن روپ شبدی دھار آواں پلٹ، ہٹ ساچا سچ کھلایا۔ تیتوں دے کے مائس جامہ اپنے ملن دی پہلوں کھول کے اکھ، اکھ پھیر بند کرائی۔ جس
ویلے میتھوں ہووے وکھ، کوڑ گڑیار ہنکار سوٹا تیرے ہتھ پھڑائی۔ کیتے قول توں کدی ناں جاواں ٹھ، اقرار وچ نہ کراں جدائی۔ جس سنگت وچ تیتوں
دتا دس، ایسے سنگت وچ اپنے سیس بھار اٹھائی۔ جس ویلے ہنکار وکار دی مارے سٹ، تیری سٹ نال تیرا درچار گوائی۔ پھیر اینہاں آگوں کھل جائے

اکھ، اوہناں نالوں ہوئے جدائیآ۔ جنہاں نال اپنا آپ کیتا خراب، آب حیات کُھ گوائیآ۔ ایہہ ڈانگاں والا سب توں وڈا صواب، پُناں وچوں پُن نظری آئیآ۔ پچھلا لیکھا بدھی نال چکے حساب، من مت بدھ سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ دُور دُراڑے تیری سُندی رہی آواز، بھجی آوے چائیں چائیآ۔ سکھ نہیں سکھنا بد معاش، بد معاشی تتاں نال کمائیآ۔ ایس ڈانگ دا اوہ سواد، جس دی سٹ لگیاں کایا مندر ہٹ نظری آئیآ۔ پچھلا دُرمات دھوتا داغ، اگنی اگ بُجھائیآ۔ اوہ گوہند تیرا جگائے چراغ، جس گجری چند ہو کے کیتی رُشائیآ۔ اوہ نانک بنے ساک، جس دُھر دی جوت اکالن اک پرنائیآ۔ سو سجن بنے مائی باپ، پتا پوت گود سہائیآ۔ جس ڈانگ دا کھولیا راز، سو ڈانگ رضا وچ دے چلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھاں کولوں کھا کے ڈانگاں، ڈنگ اپنا رہیا ٹپائیآ۔

☆ ۶ ساون ۲۰۲۱ بکرمی درشن سنگھ دے گرہ ہیمراج پُر ☆

سچکھنڈ دوارے سچ دربار، وشن برہما شو سیس جھکائیندا۔ گر اوتار کرن نمسکار، نمو نمو سرب جنائیندا۔ پیر پیغمبر کہن پروردگار، نعرہ حق سرب درڑائیندا۔ جن بھگت چرن دھوڑی منگن چھار، مستک لگا اکو نظری آئیندا۔ سنت سہیلے منگن دیدار، دید عید چند رُشائیندا۔ گرکھ درویش بن بھکھار، گھر ساچے جھولی ڈاہندا۔ گر سکھ در دوار ویکھ ٹھانڈا دربار، گرہ مندر خوشی منائیندا۔ پت پر میثور شاہ پاتشاہ سچا سلطان، نہ ہر نرائن حکم ورتائیندا۔ جگ چوکڑی میتے وچ جہان، سبجک تریتا دواپر کلجک پنڈھ مکائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران جگ جگ دیندے گئے گیان، اٹھ دس ونڈ ونڈائیندا۔ انجیل قرآن صفت صلاحی رسنا جہوا بول زبان، توحفہ تعریف نال درڑائیندا۔ کھانی بانی کر پردھان، نام سندیشہ اک سٹائیندا۔ شتری براہمن شودر ویش کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سوہا پائیندا۔ سچ دوار سری بھگونت، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیآ۔ جس دی کھیل آد انت، مدھ اپنا حکم ورتائیآ۔ ویکھ وکھائے جگا جگنت، جگ چوکڑی روپ وٹائیآ۔ پکڑ اٹھائے ساچے سنت، بھگتن میل ملائیآ۔ نام درڑا کے نیا منت، منتر اکو

اک سمجھایا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، کوڑی کریا پندھ چُکایا۔ لیکھ سمجھا دوزخ بہشت جت، جاگرت جوت کرے رُشایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ بیٹھا بے پرواہیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ اگم، الکھ اگوچر کھیل کرانیندا۔ نت نوت نرگن سرگن جانے کم، کرنی اپنے ہتھ رکھانیندا۔ دو جہاناں بن کے جننی جن، لکھ چوراسی ساچی گود سہانیندا۔ نام پدارتھ دیونہارا دھن، سچ خزانہ اک ورتانیندا۔ بھاگ لگا ونہارا کایا پنج تت تن، آتم پر ماتم ونڈ ونڈانیندا۔ نرگن جوت نرنجن چاڑھنہارا چند، آد نرنجن کھیل وکھانیندا۔ گہر گہچیر سناونہارا دُھر دا چھنڈ، ڈھولا سولہا راگ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے سچا آسن اک سہانیندا۔ سچکھنڈ دوار دُھر دا آسن، ہر کرتا آپ لگایا۔ تخت نواسی سوہے شاہو شتاباسن، شہنشاہ داتا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے آکھن، بن رسنا جہوار ہے سُنایا۔ پت پر میثور جگ چوکڑی ویکھے کھیل تماش، نرگن سرگن ویس وٹایا۔ بھيو ابھیدا کھولے ظاہر باطن، اندر باہر اپنا رنگ وکھایا۔ اپنے نام دا جانے آپ مہاتم، دُسر سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ مہربان پُرکھ سمرتھ، سچکھنڈ نواسی اکو نظری آئیندا۔ درگاہ ساچی رہیا وس، مقامے حق سو بھاپانیندا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، دیا باقی نہ کوئے رُشانیندا۔ شبد اگئی و جا کے ناد، بودھ اگادھ سنانیندا۔ کھیلے کھیل برہم برہما، برہمانڈ اپنی کار کمانیندا۔ لواں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں دیونہارا داد، وست امولک سچ ورتانیندا۔ وشن برہما شو کھول کے راز، پڑدا اوہلا آپ چُکائیندا۔ گر اوتاراں نرگن سرگن بنھ کے نات، ناتا بدھاتا آپ جُڑانیندا۔ پیر پیغمبراں دے کے ساتھ، کلمہ نبی رسول سمجھانیندا۔ اکھڑ وکھڑ لیکھا لکھ کے قلم دوات، شاہی کاغذ ونڈ ونڈانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا سچ عروج، محبوب اپنے گھر سو بھاپانیندا۔ سچ گرہ وسے محبوب، پروردگار نور الایہا۔ محل اٹل اُچ عروج، عرش قرص دوویں سیس نوایا۔ صاحب سوامی سدا محفوظ، چھپر چھن نہ کوئے چُھہایا۔ جس دی جانے نہ کوئے حدود، آر پار نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن بہہ بہہ حکم ورتایا۔ سچ سنگھاسن سری بھگوان، ہر کرتا سو بھاپانیندا۔ ست دھرم دا اک نشان، دو جہاناں آپ وکھانیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے گان، گیت گوہند اکو اک درڑانیندا۔ نو نو چار ویکھنہارا مار دھیان، دہ دشا کھوج کھوجانیندا۔ شاستر سمرت وید جس دی دسدے گئے پچان،

بے پہچان نظر کسے نہ آئیندا۔ جگ چو کڑی نام پدارتھ دیونہارا دان، داتا دانی اپنا محکم ورتائیندا۔ سچ دوارے دُھر دا کاہن، لکھ چو راسی گوپی اپنے محکم دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر اک وڈیائیندا۔ گرہ مندر سچ سُنہنجا، سوبھادنت آپ سُبھائیآ۔ کر پرکاش آد زرخشا، زرخشا بیٹھا جوت جگائیآ۔ نیت نوت درد دکھ جھے بھنجنجا، بھو ساگر پار کرائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں مندے سچا سجنجا، ساکھیات جلوہ نور خدائیآ۔ جس دے گرہ اکو جیہا اعلیٰ ادنیٰ، اوج نیچ نہ کوئے وڈیائیآ۔ ہر گھٹ لکھ چو راسی دیونہارا پرمانندنا، نجانند کرے رُشنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنائے دُھر دا چھندنا، سنسار روگ رہے نہ رانیآ۔ سچکھنڈ دوارے اکو چھند، مچھندگی ہور نہ کوئے رکھائیندا۔ بن قلم شاہی کاغذ کیتا بند، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ صفت جانے نہ کوئی زبان بٹی دند، رسنا نال نہ کوئے وڈیائیندا۔ بن صاحب سنگر کوئی نہ سکے وند، حصہ ہتھ نہ کوئے پھڑائیندا۔ دین دیال سدا بخشن، بخشش رحمت اپنی آپ کمائیندا۔ جگ جگ جن بھگتاں دے کے اپنا اند، اند اند وچوں پرگٹائیندا۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سندیشہ اک سنائیندا۔ شبد سندیشہ دیوے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیآ۔ گر اوتاراں جس دی ٹیک، پیر پیغمبر سیس جھکائیآ۔ جگ چو کڑی جس دا ویس، انیکا روپ دکھائیآ۔ انجھو دسے اپنا بھیت، بھوکھت دے وڈیائیآ۔ سدا سہیلا کھیل کرے انیک، انک کل آپ ہو جائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سندیشہ اکو اک سنائیآ۔ سچ سندیشہ دیوے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیندا۔ جگ چو کڑی دسے جاپ، جیون جگت سرب سمجھائیندا۔ جن بھگت بحر کپائی کھول کے تاک، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیندا۔ زرخشا نور کر پرکاش، جوت زرخشا ڈمگائیندا۔ لیکھے لا پون سواس، سواس سواساں اپنا رنگ رنگائیندا۔ سدا سہیلا وسے آس پاس، دُور دُراڈا پنڈھ مکھائیندا۔ گرہ مندر گھر دکھائے پر تھمی آکاش، گگن منڈل کھوج کھوجائیندا۔ آتم پر ماتم سمجھائے ذات، ذاتی روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کرنی کرتا پُرکھ، جگ چو کڑی آپ کرائیآ۔ جن بھگتاں میٹ کے سوگ ہرکھ، چنتا غم ڈیرہ ڈھائیآ۔ زرخشا سرگن دیوے درس، جوتی جاتا نظری آئیآ۔ امرت میگھ دیوے برس، اگنی تت بُجھائیآ۔ غریب نمائیاں اُتے کر کے ترس سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھائیآ۔ مہر نظر اٹھائے

پر بھ، ہر وڈا وڈ وڈایا۔ سنت سہیلے لئے لہ، لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ نام پدارتھ دیوے جھب، جھلک جوتی نور رُشانیا۔ نو دوارے پار حد، گھر دسویں
 رنگ رنگایا۔ شبد نگارا جائے وِج، دُھن آتمک راگ الایا۔ اگیان اندھیرا جائے بھج، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ امرت جام پلائے سد، سچ پیالہ اک وکھایا۔
 سرتی شبد اک دوارے جان وس، وصل اکو اک وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کماہیا۔ سچھنڈ نواسی
 اک اکلا، اینکار دیا کمانیدا۔ دو جہان ویکھنہار محلا، برہمنڈ کھنڈ پھیرا پائیدا۔ پاوے سار جلاں تھلاں، اُچے ٹلے پر بت سمند ساگر کھوج کھوجایندا۔ نام
 سندیشہ دُھر دا گھلا، شبدی شبدی راگ الایندا۔ جوتی دیک آپے بلا، نور نورانہ ڈمگمانیدا۔ جن بھگت پھرائے اپنا پلا، بھگون اپنی گنڈھ پوانیدا۔ کوڑی کریا
 میٹ کے جھوٹھا بنا، سچ سچ اک سمجھایندا۔ چار ورنناں دیوے ساچی سرنا اکو راگ سنائے کناں، دُھر داناد اگئی آپ وجایندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک لگایندا۔ سچھنڈ نواسی مارگ ایک، جگ چوکڑی آپ لگایا۔ چار ورن ساچی ٹیک، سمرتھ دے سمجھایا۔ شتری براہمن شودر
 ویش بدھ کرو بیک، وویکی اکو دھار سمجھایا۔ اندر وڈ کے مندر چڑھ کے صاحب سنگر دا جانو بھیت، پڑدا اوہلا رہیا اٹھایا۔ نچ نیتر ساچے نین لینا پیکھ،
 لوچن اکو خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اٹھایا۔ پڑدا اوہلا جائے اٹھ، کایا مندر رہن نہ پانیا۔ ہر سنگر سوامی جائے
 تھ، مہربان دیا کماہیا۔ کوڑی کریا جڑ دیوے پٹ، سچ سچ پت ڈالی آپ مہکایا۔ گرکھ گرکھ گود بہاوے جوں بالک مات پت، پتا پوت خوشی جنایا۔ ہر جن
 تیری مولے ساچی رت، رت رتڑی خوشی وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ لیکھا جانے تھان تھنتر، گھٹ گھٹ
 واسی ویکھ وکھایندا۔ بھو چکائے گنگن گنگنتر، پُریاں لواں برہمنڈاں کھنڈاں پڑدا لاہندا۔ کلجگ انت سرب جیاں ساچا دے منتر، شبد اگئی راگ الایندا۔
 آتم پر ماتم بنائے منتر، جگت وچھوڑا انت چکمانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ویکھ وکھایندا۔ مہربان ویکھے اپنی نظر، مرید مرشد نین
 اٹھایا۔ رحمت نال کرے فضل، فاضل ہو کے حکم ورتایا۔ زرویر ہو کے کرے عدل، عدالت اکو اک سمجھایا۔ کھنڈا کھڑگ کٹار کوئی نہ کرے قتل،
 مقتول روپ نہ کوئے وٹایا۔ گھر وچ گھر من واسنا دیوے بدل، بدھی اپنے رنگ رنگایا۔ ساچے پوڑے چڑھائے اگئی منزل، منزل اکو اک وکھایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ہر رنگ و کھائیا۔ ہر جن ویکھ رنگ کرتار، ہر کرتا آپ جنائندا۔ جس نوں سجدہ کردے گر اوتار، پیر پیغمبر
سپیس نوائندا۔ جس دا صفتاں وچ صلاحی لگا سنسار، رسنا جہوا ڈھولا سرب گائندا۔ سو صاحب ویس وٹائے آپ نر نکار، نر گن نراکار پھیرا پائندا۔ واک
بھوکھت درشت ایشٹ نال وچار، سرشت مول انت چکائندا۔ ساچی نگری دھام اجیار، سمگری اپنی وچ لکائندا۔ بودھ اگادھا بول جیکار، نعرہ نام نغمہ حق
آپ سنائندا۔ بند کواڑی کھول کواڑ، سچ دروازہ ویکھ وکھائندا۔ پر م پُرکھ سانجھیا، پروردگار پھیرا پائندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دی دس کے گئے گفتار، سو
گفت شنید اپنا کھیل کرائندا۔ گر اوتار جس دا کردے گئے پیار، مجت اکو گھر سمجھائندا۔ جو نت نوت جگ چوکڑی جن بھگتاں لجیا رکھا رہیا آن، نر گن
سر گن پھیرا پائندا۔ سو کھیل کرے مہان، خالق خلق ویکھ خوشی منائندا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ہوئے حیران، نو ست سمجھ کوئے نہ پائندا۔ شاستر
سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن نہ سکے پہچان، کھانی بانی ونڈ نہ کوئے ونڈائندا۔ چوداں لوک چوداں طبق ہوئے حیران، چوداں وید چودس چند نہ
کوئے چکائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کل کلکی پھیرا پائندا۔ کل کلکی نر ہر نرائن، سچکھنڈ نواسی ویس وٹائیا۔ رسنا
جہوا کوئی نہ سکے کہن، ویدیا وچ نہ کوئے سمجھائیا۔ الف یے سمجھ نہ پائے این، ہما حق نہ کوئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کردا، قدرت قادر ویکھ وکھائندا۔ مقامے حق آپے وڑدا، لاشریک نظر کسے نہ آئندا۔ کلمہ اگم اتھاہ پڑھدا، نام ندھان
ست سمجھائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارے آپے پھڑدا، ساچی ڈوری تند بندھائندا۔ دو جہان بنائے بردا، سر اُپر نہ کوئے اٹھائندا۔ صدی چودھویں
کرنی آپے کردا، قدرت قادر ویکھ وکھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ کھائندا۔ سچکھنڈ نواسی پروردگار، رحمت اپنی آپ
کمائیا۔ ساچا نام سندیسہ دے دو جہان، دو جہاناں والی اپنا حکم منائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندا دھر فرمان، من کا منکا آپ بھوائیا۔ چار ورنناں اک
گیان، شتری براہمن شودر ویش نہ کوئے لڑائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی اکو ایشٹ منان، پُرکھ اکال نور رُشائیا۔ شودوالے مٹھ مندر مسیت گرو دوارے اکو
دھیان لگان، نیز لوچن نین اکھ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رہبر رستہ اکو اک وکھائیا۔ ساچا رہبر دسے راہ، دھر دی دھار

جنائیا۔ کلج انت آپ اٹھا، نیز اکھ کھلائیا۔ شبد اگئی ناد سنا، دُھن اک اُچائیا۔ میل ملا کے سچ سُبھا، پورب لیکھا دتا مُکائیا۔ جوگ ابھياس اک درڑا، تٹ تیر تھ اشان اکو وار کرائیا۔ دُرمت میل دھوا، پتت پُنیت اپنے لیکھے پائیا۔ جنم جنم دے بخش گناہ، کرم کرم دا سوگ مٹائیا۔ درس دیدار اک کرا، دید عید چند رُشائیا۔ چُھری کرد نام ہتھ پھڑا، کھنڈا کھڑگ اک چکائیا۔ پنج وکارا دُشت دینا مُکا، تن مندر اندر رہن نہ پائیا۔ ذات پات دین مذہب جھگڑا دینا گوا، آتم پر ماتم اک سمجھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سرب جیاں دا اک خُدا، پت پر میثور اکو بے پرواہیا۔ جس توں آد ہوئے جُدا، سو اتنم اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا دے سمجھائیا۔ ساچی سکھیا دین دیاں، ہر کرتا آپ جنائندا۔ چار ورنّاں اکو دھر مسال، کایا مندر اندر آپ وکھائندا۔ دیوا باقی اگم بال، جوتی جاتا ڈگمگائندا۔ امرت سروور سچّا تال، گھر تیر تھ اک وکھائندا۔ انحد شبد وے سچّی دُھنکان، اناد انادی راگ الائندا۔ شبد گرو سوامی سچ ملے آن، سُرَت سوانی گیر چُکائندا۔ آتم سیجا کر پروان، گھر ساچے سوبھا پائندا۔ ست سروپی دے گیان، اندھکوپنی ڈیرہ ڈھائندا۔ اکو اک پُرکھ اکال آد جگادی دین دیاں، دیا ندھ ٲا کر سوامی اپنی کھیل کھلائندا۔ کلج انت سَتجگ دیوے دان، داتا ہو کے آپ ورتائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل سچّا ہر، سنت سہیلے لئے پھڑ، کایا مندر پوڑے چڑھ، سچ سُنھنجا سُبھائے گڑھ، دیا باقی کملاپاتی اکو اک کر رُشائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نہ جنم نہ جائے مر، جنم مرن وچوں گرکھ پار کرائیا۔

☆ ۷ ساون ۲۰۲۱ بکرمی جرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ سدا ☆

جن بھگت کہے تیرا نام کیہڑا، دُھر دا میل ملائیا۔ کایا مندر وسا دے کھیڑا، کھڑکی تاکی بند کھلائیا۔ پنج وکار چُکائے جھیرا، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ من منوا دیوے اُلٹا گیرا، کوڑی کریا پڑدا لاہیا۔ نظری آئے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ لیکھا چکے تیرا میرا، میں توں بھيو رہے نہ کائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نام دے سمجھائیا۔ پاربرہم تیرا نام کی، سچ سچ سمجھائیا۔ نرمل ہووے جیا جی، جیون جگت وڈیائیا۔ لیکھا چکے ساڈھے تن ہتھ

سیں، دھرنی دھرت دھول خاک نہ کوئے ملائیا۔ امرت بر سے اگئی مینہ، دھار اکو اک وہائیا۔ ناتا جوڑے پتر دھی، پتا پرکھ اکال اکھوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دے سمجھائیا۔ تیرا نام کون رنگ، رنگ رتڑے دے سمجھائیا۔ کس دوارے منگیئے منگ، بھچھیا بھکھیا کون پائیا۔
 کون وجائے مردنگ، دھر دانا دجنائیا۔ کون دوارا دیکھیے لنگھ، کون گرہ وجے ودھائیا۔ کون سجن میت ہووے سنگ، دھر داسنگ بنائیا۔ کون بھیو چکائے
 وچ ور بھنڈ، برہمنڈ دے دکھائیا۔ کون بخشے نجاند، پرمانند وچ سمائیا۔ کون ڈھولا دھر دا چھند، سنسار روگ دے چکائیا۔ کون ٹٹی دیوے گنڈھ، پلو اپنا نام
 بندھائیا۔ کون وست امولک دیوے ونڈ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست سچ دے دکھائیا۔ سچ پر بھو تیرا نام کون، کون ملے وڈیائیا۔ ساچی
 دیوے ٹھنڈی پون، اگنی تت نبھائیا۔ لیکھا چکے پوجا پاٹھ ہون، ہوس نہ کوئے دکھائیا۔ من ممتا مٹے ہنکاری رون، کوڑی کریا لکا گڑھ تڑائیا۔ ساچی سیجا
 ملے سون، سکھ آسن سو بھاپائیا۔ لیکھا چکے اون گون، لکھ چوڑا سی نہ کوئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ منتر دے سمجھائیا۔ سچ پر بھو
 تیرا نام کی وست، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ نام خمار چاڑھے مست، مستی اکو اک سمجھائیا۔ لیکھ چکائے کیٹ ہست، ہستی ساچی دے سمجھائیا۔ میل
 ملاوا دھر دے دست، دستگیر ہوئے سہائیا۔ لیکھا چکے تت اشٹ، اشٹ اپنا اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا نام دے سمجھائیا۔
 سچ نام تیرا کون دوار، مندر ساچے سو بھاپائیا۔ کسے نظر نہ آئے وچ سنسار، جگ نیتز دین دھائیا۔ لہ لہ تھکے جیو گوار، چاروں گنٹ بھجن واہو داہیا۔ وہ
 دشا واجاں رہے مار، اچی کوک کوک سنائیا۔ رسنا جہوا بتی دند گاؤندے وار، وارتا اکھراں وچ الائیا۔ کسے نہ ملیا سچ دیدار، دید عید چند نہ کوئے رُشنائیا۔
 منزل چڑھ چڑھ گئے ہار، محل اٹل بہہ خوشی نہ کوئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے جنائیا۔ ساچا لیکھا دسنا آپ، پر بھ
 اپنی دیا کمائیا۔ شتری براہمن شودر ویش جیدے تیرا جاپ، دوس رین دھیان لگائیا۔ کسے نہ اترے لوکات پاپ، پتت پُنیت روپ نہ کوئے وٹائیا۔ ناتا
 جڑیا نہ سجن ساک، آتم پر ماتم میل نہ کوئے دکھائیا۔ دُرمت میل کوئی نہ سکے کاٹ، ہوئے گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ جنم جنم دی کُے نہ کوئے واٹ، پاندھی
 پندھ انت نہ کوئے دکھائیا۔ چار گنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ ساچی دس اگئی گاتھ، جس وچ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ساچا نام ندھان اک سمجھانیا۔ نام ندھان دس پر بھ ایک، اینکار تیری سرنا نیا۔ شاستر سمرت وید پُران لئے ویکھ، کھوج کھوجیا جگت لوکانیا۔ اگم اتھاہ کسے نہ دسیا بھیت، ابھیو سکیا نہ کوئے سمجھانیا۔ پریم پریتی اندر سارے کردے ہیئت، دُور دُراڈے سیس نوانیا۔ الکھ اگوچر تیری جانے کوئی نہ کھید، سچ کھلاری، پڑدا دے اٹھانیا۔ سنجگ تریتا دواپر کجگ جو اکھری نام دتا بھج، بھاجی گھر گھر آپ ورتانیا۔ کجگ انتم سارے ستے کوڑی بیج، لوکمت لئے نہ کوئے انگڑانیا۔ میں پھر پھر لیا ویکھ، دہ دشا دھیان لگانیا۔ روندے پھر دے ملا شیخ، پنڈت پاندھے رہے گر لانی۔ کسے نظر نہ آیا نیتن نیت، نچ نیز درس کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر دے سنانیا۔ ساچا منتر دس، دہ دشا وچے ودھانیا۔ پریتم پیارا ملے ہس، گھر سجن سچ سبھانیا۔ جگ چوکڑی پوری کرے آس، آسا اپنی نال رکھانیا۔ زرگن ہو کے دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھانیا۔ پر ماتم ہو کے دسے گاتھ، آتم کرے پڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک اپانیا۔ ساچا نام دس اپما، اپکاری نظری آنیا۔ گر اوتار پیر پینمبر جس دالیندے رہے سنفنا، بھوکھت لیکھاں وچ لکھانیا۔ اُس دا کھیل پینڈا پچھلا گنا، واٹ دُور نیڑے آنیا۔ دُھر دا بھانا کدے نہ رُکنا، روک سکے نہ کوئے لوکانیا۔ ساچی دھاروں جس اٹھنا، جے مات نہ پتا مانیا۔ شیر ہو کے دو جہاناں بگنا، بھبک اپنا نام لگانیا۔ ساچا اوسے دا نام بچھنا، جو پچھلا لیکھا رہیا مکانیا۔ جس دا لہنا آد جگاد جگ چوکڑی مڈھلا، ویکھنہارا تھاوں تھانیا۔ صاحب سوامی اپنے نام دی کھول کے دس گنجھلا، گنڈھ اپنی دے کھلانی۔ اشارہ کریں نہ نال انگلا، اکھاں نال نہ کوئے سمجھانیا۔ تن بھوتی نہ پاؤنا کوئی مُندرا، خاکی خاک نہ کوئے رمانیا۔ جل دھار نہ وہنا ڈوگھے دھار ساگر سُمندرا، ٹلے پریت بہہ نہ خوشی دکھانیا۔ مکند منوہر لکھمی نرائن ساچے سُمندرا، سوہنا تیرا درس اکو وار نظری آنیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر دینا آپ درسانیا۔ ساچا نام دس بھگونت، پر بھو تیرے ہتھ وڈیانیا۔ ہوئے ملاوا دُھر دے کنت، سہنجی سچ سو بھاپانیا۔ لیکھا چکے جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ گرٹھ تھے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اکو نظری آنیا۔ بودھ اگادھا دسے پنڈت، دوجی کرے نہ کوئے پڑھانیا۔ تیرے دوارے درویش ہوئے منگت، خالی جھولی رہے دکھانیا۔ لہنا چکے جیرج اندج، اتبھج سیتج پندھ چکانیا۔ چرن پریتی چرن کول اُپر دھول کردے منت، نیوں نیوں سیس نوانیا۔ جگ ریتی چھڈ گئی اپنی ہمت، کجگ

حوصلہ گئی ڈھاہیا۔ چاروں کُنٹ دسے عِلّت، شرع کرے لڑائی۔ دین مذہب ہوئی ذِلّت، خواری گھر گھر بیٹھی آسن لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائی۔ مہربان دس راہ، رہبر تیری اوٹ تکائی۔ چار جگ جو گر اوتار پیر پیغمبر دیندے رہے صلاح، مشورہ تیرے نال پکائی۔ شاستر سمرت وید پُران بندے رہے گواہ، انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی شہادت اک بھگتائی۔ کلجگ انت صدی چودھویں سارے کر گئے نانہ، سر سکے نہ کوئے اُٹھائی۔ مُرید مُرشد پکڑے نہ کوئی بانہہ سر ہتھ نہ کوئے رکھائی۔ لیکھا چُکنا پُتراں ماں، پتا پُوت گود نہ کوئے سہائی۔ کلجگ جیو مایا متا لیندے تیرا ناں، کوڑی کریا اپنے انگ لگائی۔ پڑھدے پڑھدے ہوئے ہنس کاں، بدھی کاگ وانگ گر لائی۔ بن کلمیوں بن شرع بن ذبح کھاندے سور گاں، چھری حق حلال ہتھ نہ کسے اُٹھائی۔ نو نو چار اندھیرا گیا چھا، نوری چند نہ کوئے رُشنائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے مکھ چھپا، سنمکھ نظر کوئے نہ آئی۔ کوٹن کوٹ جو تیرا نام رہے دھیا، دھیان دھیان وچ لگائی۔ سو سارے در ٹھانڈے سپس رہے جھکا، دوئے جوڑ میننتی اک سنائی۔ کرپا کر سری بھگوان، بھگون تیری اوٹ تکائی۔ کلجگ انتم دسے اوہ نشان، جو نشانہ گر اوتار پیر پیغمبر گئے لگائی۔ خالی دسے مندر مکان، ساڈھے تن ہتھ دیوا باقی کملا پاتی نہ کوئے رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر اک سمجھائی۔ ساچا منتر دس پر بھ متر، ہر جن ہر ہر منگ منگائی۔ پر م پُرکھ ابناشی کرتے پتر، پت پر میثور تیری اک سرنائی۔ تیرا ناؤں نر نکارا گھر ساچے آئے نکل، نرویر ہو کے روپ وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائی۔ ساچی دے پر بھو سچ سکھیا، سخاوت تیرے ہتھ نظری آئی۔ وست اموک پابھچھیا، قیمت کرتا نہ لوکمت دکھائی۔ انتر آتم کر رچھیا، پر ماتم ہو سہائی۔ تیرا نور ظہور کتے نہ دسیا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائی۔ کلجگ رین اندھیری مسیا، مست بیٹھی کوڑ لوکائی۔ جن بھگت ورا تیرے دوارے دسیا، واسطہ تیرے نال رکھائی۔ توں دھر در گاہی آویں نٹھیا، بن کے پاندھی راہیا۔ پریم پریتی اندر ہسیا، دھر داراگ الائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا جھولی پائی۔ ساچا لیکھا دے دے سو، سو بھاونت تیری سرنائی۔ تیرے جوگے گئے ہو، ہوکا دتا وچ لوکائی۔ سر شٹی نالوں کر نر موہ، محبت اپنے نال جڑائی۔ کوڑی کریا لے کھو، سچ سچ اک ورتائی۔ پورب جنم جے تیرے حکمے اندر کیتا دھروہ، مکھ کھڑا گئے بھوائی۔ کلجگ انت تیرے چرن کول

چھوہ، شہنشاہ دُرمت میل دھوایا۔ انتر آتم نچ نیتز رہے رو، نیناں نیر نہ کوئے وہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیایا۔ ساچا منتر سنائے سوامی، صاحب سچ درڑایا۔ شبد اگم انتریامی، آد جگاد ویکھ دکھایا۔ بودھ اگادھ دُھر دی بانی، تیر نرالا بان چلایا۔ جس دا لیکھا چارے کھانی، اندج جیرج اُتبیج سیتیج دے وڈیایا۔ جس داگیت چارے بانی، پراپسنتی مدھم بیکھری رہی سنایا۔ جس دا مارگ اٹھسٹھ پانی، تیر تھ تٹ رنگ رنگایا۔ جس دا کھیل دو جہانی، نرگن سرگن کار کمایا۔ جس دا مندر پد نربانی، نرور تھم ورتایا۔ سو صاحب سنگر ساچی دیوے اک نشانی، ناؤں نرکارا آپ درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ساچا نام سچ سندیسہ، سدا اکو وار جنایا۔ جس نوں گاؤندے وشن برہما شو مہیشا، سُرپت اند کروڑ تیتیس دھیان لگایا۔ آد جگاد جس دا لیکھا، جگ چوکڑی ونڈ ونڈایا۔ نرگن سرگن جو نت نوت دھارے بھیکھا، گر اوتار پیر پیغمبر سچا تھم سنایا۔ ناد شبد دُھن جس دی ہندے بھیتا، اپنا آپ آپ مٹایا۔ ایتھے اوتھے نرگن سرگن جو بندا کھیوٹ کھیتا، بن ملاح اپنے کندھ بیڑا رہیا اٹھایا۔ جس نرگن نرور نرکار نرکار گوہند بنایا بیٹا، پتا پُرکھ اکال نظری آئی۔ سو پورب جنم دا بچھلا کرائے چیتا، چیتن ہو کے آپ سمجھایا۔ لیکھ مکائے ماچھوواڑے سیجا، یارڑا ستھر آپ ہنڈھایا۔ شبدی نام سمجھائے بن اکھاں ویکھا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ ساچا نام سخر چوٹی، محل اٹل آپ دکھایا۔ جس گرہ جگے اکو جوتی، دیوا باقی نہ کوئے رُشایا۔ جس دی سوچ کسے نہ سوچی، سمجھ نال نہ کوئے سمجھایا۔ جس دا لیکھا لکھے رِوداس چمارا موچی، قلم کلمے نال ملائی۔ شبد اشارے نال سُر ت اٹھائے سوتی، سُنیاں اکھ کھلایا۔ جن بھگت بنائے اپنے گوتی، ورن برن ذات پات ڈیرہ رہیا ڈھاہیا۔ لکھ چوراسی وچوں ہیرے ویکھ مانک موتی، کوستک نیاٹکا مستک لایا۔ دے وڈیائی وچوں کوٹن کوٹی، کوڑا اپنا لئے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر اک سنایا۔ ساچا منتر سنائے پرہ، پرم پُرکھ دیا کمائیندا۔ اگلی بچھلی مٹائے حد، گھر اکو اک وسائیندا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا ج، جُجرہ اور نہ کوئے وڈیائیندا۔ گرہ مندر ساچے سچ، سنگھاسن سوہا اکو پائیندا۔ آتم پر ماتم میلا ہس، سوہنگ ہنسا روپ وٹائیندا۔ ساچے سنتاں مارگ دس، مہما اپنی آپ سنائیندا۔ پرم پُرکھ پر ماتم ہو کے وس، آتم اپنے رنگ رنگائیندا۔ مل کے دوویں گاؤندے جس، وید پُران نہ صفت صلاحیندا۔ دوہاں دی اکو ہو

گئی اکھ، آخر اپنا گھر وسائیندا۔ گرگھیاں دے کے پورا حق، حقیقت سب دی جھولی پائیندا۔ آگے رہن نہ دیوے وکھ، واسطہ اپنے نال جڑائیندا۔ نام ندھانا سچا دس، دہ دشا حکم سنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو کر اکھ، گھر ساچے سچ بہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا منتر آپ درسائیندا۔ سوہنا منتر سوہنگ میلا، آتم پر ماتم وچے ودھائیا۔ اکو گھر وسے گرگھر چپلا، چپلا گر روپ وٹائیا۔ پت پر میثور سجن سہیلا، سری بھگوان ہوئے سہائیا۔ وسنہارا دھام نویلا، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر اک سنائیا۔ ساچا منتر تیرا میرا، سوہنگ روپ سمجھائیا۔ آون جاون چکے جھیرا، لکھ چوراسی نہ کوئے بھوئیا۔ اندرے اندر گیڑے گیڑا، اُلٹی لٹھ بھوئیا۔ ساڈھے تن ہتھ وسے کھیرا، ساچے بنک خوشی منائیا۔ نظری آئے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ منتر اک وکھائیا۔ ساچا منتر پر بھ دا اک، ایکنا دے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم کرنا ہت، برہم پار برہم سائیا۔ چرن پریتی جانا وک، کرتا قیمت لئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ ساچا نام گھر گمبھیر، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیندا۔ ہنگ برہم اک تاثیر، دُوجا روپ نہ کوئے درسائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پریم دی بنھے زنجیر، شرع وند نہ کوئے وندائیندا۔ امرت آتم بخشے سیر، ساچا نیر کھ چوائیندا۔ جنم جنم دی بدل تقدیر، تدبیر اپنی آپ سمجھائیندا۔ چوٹی چاڑھ پھڑا خیر، آخر اپنا میل ملائیندا۔ ہر بھگت انت ہوئے نہ کوئے دلگیر، دلبر اپنا سنگ وکھائیندا۔ لیکھ چُکائے شاہ حقیر، شہنشاہ اپنی گود اٹھائیندا۔ سچ وکھا ستوا دی تصویر، تصور اپنا آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر نام درڑائیندا۔ ساچا منتر دسے درڑھ، وشواس اکو اک جنائیا۔ دیوے وڈیائی وچ لوک مات پڑ، سور پیر سو بھاپائیا۔ اگلا کھیل جو رہیا چھڑ، چھیکڑ انت دے کرائیا۔ کرے کھیل زرویر زر، زراکار پھیرا پائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی لوک مات آئی پھر، بن کے پاندھی راہیا۔ جن بھگتاں ملاون آئی پر، پیا پریتم شہنشاہیا۔ گرگھیاں منتر آتم کول نا بھی بھل جائے کھڑ، پنکھڑیاں سوہنا رنگ وکھائیا۔ شبد ملاواں گھر تھر، دعوا اکو اک جنائیا۔ صاحب سرنائی جس دا پریم نال جھکیا سر، سو سر کر کے گیا لوکائیا۔ پریم پُرکھ پر ماتم گن ندھان کرے مہر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ناؤں رکھا کے سنگھ شیر، سوہنگ بھگت بھگونت روپ وٹائیا۔

☆ ۷ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بیبی گیبو دے گرہ پنڈ کٹھیالی ☆

گرکھ آتم نام رنگ، آد جگاد دھیان لگایا۔ کرپا کر سورے سربنگ، پاربرہم تیری سرناپا۔ دھن آتمک وے ناد سنے اگئی چھند، دھر دی دھار دے سمجھایا۔ پنج تت کایا چولی چڑھے رنگ، دُرمت میل دھوایا۔ سچ سرور نہاؤنا گنگ، امرت اکو اک دکھایا۔ جنم کرم داکٹ پھند، لکھ چوراسی گٹر چکایا۔ بھيو کھلا ہنگ برہم، پڑدا اوہلا پرے ہٹایا۔ ساچا دینا نجانند، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد پرمانند وچ سماپا۔ جن بھگت کہے پرہ تیری اوٹ، نت نوت دھیان لگایا۔ نام نگارا لاچوٹ، شبدی ڈنک وجایا۔ کوڑی کرپا کڈھ کھوٹ، جوٹھ جھوٹھ کر صفایا۔ سچ پرکاش بخش نرمل جوت، نورو نور نور رُشناپا۔ لیکھا چکے چنتا سوگ، غمی غم نہ کوئے رکھایا۔ تیرا نام سندیسہ ست سلوک، سوئی سرتی لئے اٹھایا۔ لہنا دینا چکائے لوک پرلوک، بخشے سچ سچ سرناپا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہایا۔ جن بھگت کہے پرہ بخش ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ پورب لہنا ویکھ ماتھ، مستک کھوج کھوجایا۔ سچ پدارتھ دے دات، نام امولک جھولی پاپا۔ کوڑی کرپا مٹے اندھیری رات، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ آتم پر ماتم بنے ساک، سچن اک اکھوایا۔ بند کواڑی کھول تاک، بحر کپائی ڈیرہ ڈھاپا۔ امرت جام پیا پُرکھ ابناش، ابناشی اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے کھلایا۔ گرکھ کہے پرہ تیرا درس، نج نیز نظر آپا۔ جنم کرم دی مٹے حرص، اگلا پچھلا پنڈھ رہن نہ پاپا۔ لیکھا چکے عرش قرص، دو جہاناں چرناں ہیٹھ دباپا۔ رحمت کر کے ترس، مہر نظر اک اٹھایا۔ امرت سپر دھر دی دھار برکھ، میگھ اکو روپ وٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو دس اسچرج، اسچرج لپلا دے دکھایا۔ جن بھگت کہے پرہ کھول پڑدا، دُئی رہن کوئے نہ پاپا۔ برہوں وچھوڑے اندر مردا، مر جیوت روپ لئے وٹایا۔ ترے گن اگنی سڑدا، تتوت نہ کوئے سمجھایا۔ تیرے پوڑے بن تیری کرپا کوئی نہ چڑھدا، پاندھی پنڈھ نہ کوئے مکاپا۔ بھيو کھلا اپنے گھر دا، گھر گھر وچ ہوئے رُشناپا۔ جتھے دیک جوت اگئی بلدا، تیل باقی نظر کوئے نہ آپا۔ صاحب سلطان سچ سنگھاسن اکو ملدا، شہنشاہ بیٹھا ڈیرہ لاپا۔ ویکھئے کھیل محل اٹل دا، درگاہ ساچی وے ودھایا۔ لیکھا چکے جل تھل دا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا لینا ملاپا۔ جن بھگت کہے

پر بھ تیرا ملاپ، لوکماں اِکو نظری آئیآ۔ آتم پر ماتم دسنا جاپ، دوجی جگت نہ کوئے پڑھائیآ۔ کوڑی کریا میٹنا روگ سنناپ، ہوئے ہنگتا دُور کرائیآ۔ نرِگن سرگن دینا ساتھ، سگلا سنگ دکھائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا دواں دا اِکو ہووے پاٹھ، پوجا سمرن جوگ ابھیاں دینا سمجھائیآ۔ کلجک مٹے اندھیری رات، کوڑا ماوس ڈیرہ ڈھاہیا۔ محل اٹل ساڈھے تن ہتھ مندر کرنی سچی بات، باطن اپنا حال سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی دینا دکھائیآ۔ جن بھگت کہے پر بھ میرے دیال، دین تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ سچ دوار تیرا دھر مسال، چرن کول اِکو نظری آئیآ۔ جستھے لیکھا چکے کال مہاکال، بھے بھیانک روپ نہ کوئے دکھائیآ۔ ترے گن مایا تئے جنجال، پنچم پنچ نہ کوئے لڑائیآ۔ نام پدارتھ ملے مال، وست اموک اک ورتائیآ۔ گرکھ گرکھ بنا اپنے لال، لالن اِکو رنگ چڑھائیآ۔ شبد اگنی و بے تال، انحد نادی ناد سنائیآ۔ آکے ویکھ مریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیآ۔ جگ نیز نین چاروں کُنٹ تھکے بھال، دہ دشا روپ نہ کوئے در سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر میلا لینا ملائیآ۔ جن بھگت کہے پر بھ تیری آسا، اِکو اک اوٹ تکائیآ۔ آتم پر ماتم سچ بھرواسا، دُھر دی دھار جنائیآ۔ لکھ چوراسی ویکھیا کھیل تماشا، جیرج انڈج اُتبیج سیتیچ پھیرا پائیآ۔ نت نوت مات گر بھ ہندا رہیا واسا، جوُن اجوُنی روپ وٹائیآ۔ نر نرنکار تیرا ملیا نہ کوئی ساتھ، سگی سنگ نہ کوئے نبھائیآ۔ رسنا جہوا پڑھ پڑھ تھکی پوجا پاٹھا، سل پوجس پاہن سیس نوائیآ۔ آتم پر ماتم سچ جوڑے کوئی نہ ناتا، برہم پار برہم نہ کوئے ملائیآ۔ دھرم رائے دا لیکھا چکے نہ وچوں کھاتہ، خالص روپ نہ کوئے دکھائیآ۔ ذات پات جھگڑا چکے نہ لوکماں، اوج پنچ پنڈ نہ کوئے مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی منزل دے سمجھائیآ۔ ساچی منزل دس ایک، ایکنکار تیری سرنائیآ۔ دو جہاناں ملے ٹیک، برہمنڈ کھنڈ بھو رہے نہ رائیآ۔ آتم پر ماتم کر بیک، بدھی کاگ وانگ نہ کوئے گر لائیآ۔ ترے گن مایا نہ لگے سیک، تتوت نہ کوئے جلائیآ۔ گھر سوامی ویکھ سچ، سوہنی سُنہنجی اِکو اک وچھائیآ۔ جوتی جلوہ دے تیج، نورو نور کر رُشنائیآ۔ امرت آتم برس میگھ، بوند سوانتی مکھ چوائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہو سہائیآ۔ جن بھگت کہے پر بھ میرے ٹھاکر، جگ جگ تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ کلجک انتم ڈونگھا ساگر، جیو جنت ترن نہ پائیآ۔ سور پیر دے نہ کوئی بہادر، سادھ سنت بیٹھے مکھ چھپائیآ۔ پلا پھرائے نہ کریم قادر، کرتا سنگ نہ کوئے نبھائیآ۔ در درویش تیرے عاجز، بندگی بندنا

وچوں پر گٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، من سازش دے ہٹائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ آسوامی، نیر نین دھیان لگائیا۔
 آد پُرکھ انتریا می، گھٹ گھٹ بیٹھا سو بھاپائیا۔ گرگھ گرگھ سگھر سُجھی تیری رانی، چاروں گُنٹ بیٹھی راہ نکائیا۔ امرت آتم بخشش ٹھنڈا پانی، اگنی تت
 بُجھائیا۔ بودھ اگادھ شبد اناد سنا بانی، تیر نرالا انیالا آپ چلائی۔ چوتھے جگ لیکھا چکے چارے کھانی، چاروں گُنٹ اکو روپ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم ملے ہانی، گھر ساچی خوشی دکھائی۔ گرگھ کہے پر بھ سجن سہیلے، سچ تیری سرنائیا۔ جنم کرم دے وچھڑے میلے، گھر
 میلا سچ سُبھائی۔ ایک رنگ گرو گر چیلے، چیل گرو روپ وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشے سچ سچ سرنائیا۔ دیوے
 سرنائی صاحب ست، ست ستوادی دیا کمائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں رکھ، ہر جن اپنے رنگ رنگائیندا۔ نرگن سرگن درسائے پرتکھ، سوچھ سروپی آپ
 پرگٹائیندا۔ جنم کرم دادے کے حق، حقیقت سب دی جھولی پائیندا۔ دُھر دامارگ اکو دس، منتر سچ سچ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اپنے ملن دی کھول کے اکھ، آخر اپنا میل ملائیندا۔

☆ ۷ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بی بی چنو دے گرہ پنڈ خوشی پُر ☆

لیکھا کڈھ روداس چمار، پورب لہنا رہیا جنائیا۔ کرم جنم دا جو کہار، کہانی اکھ وڈیائیا۔ سچ دوار کر نمسکار، درگاہ خوشی منائیا۔ شبدان وچ کیتا آدھار،
 اکھراں وچ سمجھائی۔ سدھراں وچ پیار، خوشیاں رنگ رنگائی۔ جنم وچوں جنم بدل سنسار، مانکھ نار روپ پرگٹائی۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ
 رکھائی۔ پر م پُرکھ سچ شہنشاہ شاہ پاتشاہ سچ سرکار، دُھر فرمانا اک سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ روداس کڈھ اوہ
 کتاب، جس دا اکھ نظر کسے نہ آئیندا۔ پر م پُرکھ دے ہتھ حساب، اکٹریاں وچ نہ کوئے سمجھائیندا۔ محل اٹل ٹکا کے اُچ محراب، محبوب اکو ویکھ
 دکھائیندا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر کرن آداب، سجدہ سیس سرب جھکائیندا۔ سو دیونہارا سچ خطاب، مخاطب ہو کے آپ سنائیندا۔ دو جہاناں بن

احباب، محبوبِ اِکو کھیل کرانیندا۔ نرِگن سرِگن پکڑے واگ، ڈوری تند بندھانیندا۔ لوکات جگا ونہارا چراغ، جوتی جاتا جوت رُشانیندا۔ جنم کرم دا دھونہارا داغ، امرت آتم جام پیا نیندا۔ ہنس بنا ونہارا پھڑ پھڑ کاگ، کاگوں ہنس آپ اُڈانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اُٹھانیندا۔ رُوداس چمار کھول گنڈھ، پورب لیکھا رہیا سمجھانیا۔ سچ دوارے دات جو دتی وند، دانہ اِکو اک کُھ لگانیا۔ پنجاں پے گئی سَت دوارے ٹھنڈ، اگنی تت بُجھانیا۔ پرَم پُرکھ ہو بخشند، بخشش رحمت آپ کمانیا۔ جس دی صفت کرے نہ بتی دند، رسنا جہوا راگ نہ کوئے الانیا۔ آتم پر ماتم دے اند، نام خُماری اِک چڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار دیا کمانیا۔ رُوداس کہے میں کی دساں، کہانی تیرے ہتھ وڈیانیا۔ جنم جنم میں ویکھاں اکھاں، نچ نیز لوچن کر رُشانیا۔ لہنا دینا چکائے ہتھو ہتھا، جگت اُدھار نہ کوئے رکھانیا۔ پریم پیار اندر جس پرَم پُرکھ پر ماتم تیرے چرن کول ٹیکیا متھا، تس مستک لیکھ دتا بدلانیا۔ پریم پیار اندر جو در دوار ڈھٹھا، پھڑ باہوں گلے لگانیا۔ ناتا توڑ کے تت اٹھاں، برہم مت اِک سمجھانیا۔ سچ سُنہنجی دے متا، مطلب اپنا اِک درڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان کھیل رچانیا۔ رُوداس کہے تیرا کھیل اپار، پر بھ سمجھ کوئے نہ آنیا۔ میں ویکھا رہیا سدا جگ چار، چوکڑی تیرے نال ہنڈھانیا۔ تُوں نرِگن رُپ نراکار، میں سرِگن پنچ تت سمجھ نہ پانیا۔ تیرا انتر پریم پیار، منتر اِکو اِک سمجھانیا۔ جے بچھلا تیرا درس دیداری اِک کہار، چاراں وچوں چوتھے جگ خوشی منانیا۔ پنچم میلا وچ سنسار، وڈ سنساری تیرے ہتھ وڈیانیا۔ گھر آسا گرہ ترشنا من منسا ہوئے روگ نوار، نورتی پر کرتی اِکو در بہانیا۔ آتم درسی دے دیدار، عرشی فرشی پندھ مکانیا۔ اُس دا لیکھا کیا کوئی لکھے بن لکھار، جس کاتب بنیا بے پرواہیا۔ مجلس لگائے سچ دربار، درگاہ ساچی خوشی منانیا۔ قاصد بھیج شبد بلکار، بلدھاری اپنا حکم سنانیا۔ جگ وچھڑے جگ میلے میلہناہار، ملنی جگدیس آتم پر ماتم آپ کرا نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، سَت سَت تیری سرنا نیا۔ ویکھ رُوداس دُھر دی دھار، ہر کرتا آپ جنانیندا۔ جن بھگتاں سنگ میرا پیار، پرَم پُرکھ آپ درڑانیندا۔ سَتجگ تریتا دوا پر کلج ویکھاں وارو وار، نت نوت ویس وٹانیندا۔ چھپر چھن مندر مسجد شودوالے مٹھ وساں باہر، کاغذ قلم بند نہ کوئے کرانیندا۔ برہمنڈ کھنڈ جیرج اندج اُتج سیتج جوتی نور کر اُجیار، نرِگن سرِگن سرِگن نور پر گٹانیندا۔

گُرمکھاں گُرمکھاں لہنا دینا پورب کرم وچار، قرضہ مقروض سب دی جھولی پائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پکار، گر اوتار پیر پیغمبر، کوک کوک
 سنانیندا۔ جنہاں دا متر پر م پرکھ پر ماتم بنیا سانجھا یار، سگلا سنگ ایختے اوتھے دو جہان آپ نبھانیندا۔ اوتھے کی کرے روداس چمار چمریٹا، کھیٹ کھیٹا اکو
 ویکھ پتا پوت بیٹا، گھر ساچے سو بھاپائیندا۔ ابناشی کرتے بن لیکھ لکھیاں میٹوں آیا چیتا، چیتن سرتی تیرے نال ملانیندا۔ جس ویلے اک اک دانہ کیتا بھیتا،
 وست امولک جھولی پائیندا۔ اوس ویلے بچھلا کُلیا لیکھا، اگلا لیکھا تیرے نال جڑائیندا۔ نت نوت تیرا بھگت اُدھارنا ٹھیکا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اک دکھاؤنا ساچا گھر، گرہ مندر منگ منگانیندا۔ ابناشی کرتا کہے سچ روداس، روی اکو اک جنائیا۔ نت نوت میں سنتاں پاس، بھگتاں میلا سچ
 سُبھائیا۔ جنم جنم دی پوری کراں آس، کرم کرم داروگ گوائیا۔ گھر دیوا باقی کر پرکاش، اندھ اندھیا دیاں مٹائیا۔ منڈل منڈپ بہہ کے پاواں راس،
 نرگن سرگن گوپی کاہن نچائیا۔ ایہو میرا آد جگاد کھیل خاص، خواہش جن بھگتاں نال رکھائیا۔ اپنا ناؤں رکھ پُرکھ ابناش، ابناشی ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا لیکھے رہیا لگائیا۔ لیکھا لگے کول چرن، چرن کول ملے وڈیائیا۔ جن بھگتاں کھولے ہرن پھرن، نیز
 لوچن اک رُشنائیا۔ لہنا چکے مرن ڈرن، لکھ چوڑا سی بھند کٹائیا۔ سنگر پوڑے ساچے چڑھن، ادھو چکار نہ کوئے اٹکائیا۔ انتر آتم ڈھولا پڑھن، سوہنگ راگ
 اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دے وڈیائی اُپر دھرنی دھرن، دھول اپنے لیکھے پائیا۔ روداس کہے کی بات سچ، کہانی تیری تیرے
 وچوں نظری آئیا۔ میں ویکھاں اوس اکھ، جس اکھ تیرا میل سچ سمجھائیا۔ کوٹن کوٹ وار کایا کھیڑا ہویا بھٹھ، جگت اگنی تت تپائیا۔ تیرا دوارا ہر نرنکارا
 کسے نہ دسیا ہس، خوشیاں نال راہ نہ کوئے پائیا۔ نو دوارے سرشتی رہی نچ، درشتی اشٹ نہ کوئے جنائیا۔ کایا مائی بھانڈا ویکھ کچ، کوڑی کریا بیٹھی ڈیرہ لائیا۔
 جنہاں اُپر کرپا کرے آپ سمرتھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، در ٹھانڈا نظری آئیا۔ سُن روداس
 روی کر دھیان، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ جنہاں نوں پچھلے جنم دتا گیان، شبدان نال سمجھانیندا۔ تنہاں پر م پُرکھ پر بھ ملیا آن، آپ اپنی گود بہانیندا۔ آگے

چکی جم کی کان، جھگڑا رائے دھرم نہ کوئے تکائیندا۔ تنہا مانس جنم لیکھے لایا آن، مانس جنم منکھ اپنا رنگ رنگائیندا۔ کرپا کر سری بھگوان، بھگوان اپنا گھر
وسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پتراں نالوں پتا سُبجان، جس دا ناؤں سدا مہربان، نگاہ بان اک اکھوائیندا۔

☆ ۷ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بابو پُر ☆

کرپا کر پت پاون، کرپال تیری شرناںیا۔ وشن برہما شو دھیان لگاون، نیتز لوچن نین اکھ کھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوار دھیاون، چرن کول
ڈھیہ پئے سرناںیا۔ کروڑ تیتیس سُرپت گاؤں، گن گندھرب اپنا راگ الایا۔ بھيو اھید جنا دھر دے باؤں، بل دھاری تیری اوٹ رکھایا۔ جگ چوکڑی
جن بھگتاں بندا رہوں ضامن، دو جہاناں ہوئیں سہاںیا۔ جس دا روداس نال بندھایا دامن، دامنگیر ہو کے ویکھ وکھایا۔ بھونڈیاں بھونڈیاں لوکمت وار
تھت ویکھ کے آیا ساون، ست ستوا دی اپنا پھیرا پائی۔ جنم کرم دا وچھڑیا نال ملایا باہمن، برہم ویدا اک سمجھایا۔ کوڑی کریا مٹے اندھیری شامن، شانت
رُپ نہ کوئے وٹایا۔ ساچا کلمہ دس کے کلامن، کایا کعبے کیتی رُشانی۔ دھر دا جپایا رام رامن، رمیا اپنا رنگ وکھایا۔ بھيو کھلایا دھر دے کاہن، بنسری
ساچی سچ سناںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا دے مکایا۔ لہنا دینا دے بھگونت، ہتھ تیرے وڈایا۔ کھیلے کھیلے جگا جگنت، چوکڑی
اپنی دھار چلایا۔ بھگت اُدھاریں پچ سواریں سنت، گرگھ گرگھ گود بٹھایا۔ میل ملاویں آتم پرما تم نارکت، سچ سُنجنی سو بھاپایا۔ ناؤں نرنکارا دسیں اپنا
منت، منتو اکو وار سمجھایا۔ نت نوت بنائیں بنت، گھڑن بھنہار سمرتھ تیری وڈایا۔ لیکھا جانے جیو جنت، لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ جیوت جیوت جگ
آیا انت، انتشکرن رہیا گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ مہر نظر اٹھا کے تک، تقویٰ تیرا نظری آئی۔ حقیقت
وچوں کڈھ اپنا حق، لاشریک رحمت سچ کماںیا۔ جگ چوکڑی وینہدیاں وینہدیاں گئے تھک، تھکاوٹ بیٹھی ڈیرہ لایا۔ تیرا رُپ ست سروپ کسے نہ آیا
ہتھ، مہندی رنگے رنگ سو بھا کوئے نہ پائی۔ رسنا جہوا بتی دند سُنیا تیرا جس، صفت وید پُران رہے جناںیا۔ ساچے نیتز دھر دے لوچن ملیا میل نہ اگمی

اکھ، آخر چوٹی منزل پڑدا کوئے نہ لاہیا۔ سچ پریتم مارگ دس، دہ دشاناتا دے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جھولی پائیا۔ لہنا دینا جھولی پا، غریب نواز تیری اک سرنائیا۔ پورب جنم دے وچھڑے جھولی رہے ڈاہ، دوئے دوئے نمو نمو نمسکار اک کرائیا۔ سچ سوامی سچ دوارے ساڈا اک گواہ، شہادت دیوے نام بھگتائیا۔ جس نوں پچھلے جنم روداس چمارا کہہ کے رہے بلا، پائے چیتھر نظری آئیا۔ کلجگ انتم آیا ویس وٹا، چولا پنج تت ہنڈھائیا۔ گھر ٹھا کر سوامی ملیا آ، گھر گمبھیر ہویا سہائیا۔ تن سریر لیکھے لا، شرع زنجیر دتی کٹائیا۔ شاہ حقیر اکو گھر وکھا، پڑدا اوہلا دتا مٹائیا۔ جلوہ نوری درس وکھا، حرص ہوس دوویں دتے مٹائیا۔ ساڈے اُتے تیری رحمت نال ترس رہیا کما، کوجھے کملے ویکھ وکھائیا۔ جگ چوکڑی تیری سچّی لگے صلاح، صاحب تیری صفت تیرے وچوں نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ ہو سہانک صاحب مہربان، محبوب تیری اوٹ تکائیا۔ چوڈاں لوک ہوئے حیران، برہمنڈ کھنڈ بیٹھے نین شرمائیا۔ گر اوتار پیر پنیمبر دین بیان، دُھر دا لیکھا بن لیکھیوں رہے سمجھائیا۔ لہنا تے شاستر سمتر وید پُران، انجیل قرآن ناتا گئے تڑائیا۔ ساچا مندر دے تیرا اک مکان، منزل ظاہر بے پرواہیا۔ جس گھر وسے آپ محبان، بیدواپنا ڈیرہ لائیا۔ تس دوارے سچ سلام، سیس جگدیس اک جھکائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھ آن، چوڈاں طبق دین دُہائیا۔ ساچا سبق سکھاؤنا اک مہربان، محبت اپنی نال بندھائیا۔ نیترو کے کہے قرآن، کایا گرہ دے سمجھائیا۔ صدق صبور سچ ایمان، امانت دُھر دی لئے بنائیا۔ جنم کرم دے سدا غلام، فرماں بردار ہو کے سیو کمائیا۔ توں شہنشاہ امام، پاتشاہ اکھوائیا۔ تیرے ہتھ دو جہاناں نظام، نوبت اپنی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ دے پیغام، دُھر دا لیکھا دے جنائیا۔ دُھر دا لیکھا دس یار، ہر کرتے تیری اوٹ رکھائیا۔ جگ چوکڑی بیتے وچ سنسار، سنساری ہو کے کھیل وکھائیا۔ کاتب ہو کے بندا رہوں لکھار، قلم شاہی ونڈ ونڈائیا۔ ناداں وچ بولدا رہوں جیکار، راگاں وچ اپنا نام صلاحیا۔ برہماداں وچ دسدا رہوں نرگن دھار، آکاش آکاشاں اُپر نرگن جوت نور رُشنائیا۔ داساں اندر ہندا رہوں غمخوار، خوشی غمی اکو رنگ رنکائیا۔ بچھلا لیکھا ویکھ روداس سجن میت مُرار، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ جگت بھگتی بھگت یار سچ کہار، یاری چاروں نال بندھائیا۔ لہنا دینا اگم اپار، کاغذ قلم لکھ نہ سکے شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وار تھت آپ

وچار، گھڑی پل تیرے حصے آئی۔ گھڑی پل ویکھ منٹ، وقت تیرے وچ سائی۔ جس دالہنا آد جگادی اک اٹ، مٹی گارا دے وڈیائی۔ بن اکھراں روداس دی کڈھ کے ویکھ چٹ، چٹ لکھی دھر درگاہیا۔ جس دے ساتھی دی سب نوں رہے کچھ، بھجیا آوے واہو داہیا۔ نرگن ہو کے وڑے وچ، نیر نین درس کوئے نہ پائی۔ جگت کسیرا کوڈی کہندے رچ، مولی تند سگناں نال بندھائی۔ پرم پڑکھ پرما تم مت، متر پیارا ویکھ دکھائی۔ کلجگ اتم کرے ہت، ہتکاری پھیرا پائی۔ جنم کرم دالیکھ لائے نجھ، ویکھنہارا تھاواں تھائی۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، ستمکھ نور ظہور کرے رُشائی۔ مائس جنم جگت جیو جہان لائے جت، جگت اپنی دے سمجھائی۔ کوڑی کریا لاہ کے وکھ، امرت آتم جام پیائی۔ جدھر ویکھے اودھر پئے دس، چار گنٹ دہ دشا اپنی اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائی۔ ست کہے میں آیا، ساون رنگ رنگائی۔ میرا مالک داتا دایا، دو جہاناں والی بے پرواہیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی جس نے کھیل رچایا، وشن برہما شو سیو لگائی۔ نرگن سرگن جس وند وندایا، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پرکاش جوتی نور کرے رُشائی۔ ترے گن مایا پنج تت جس حکم ورتایا، لکھ چوراسی گنڈھ پوئی۔ آتم پرما تم جس سنگ نبھایا، گر اوتار پیر پیغمبر شبدی ناد سنائی۔ کاگد قلم جس لیکھ لکھایا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کرے پڑھائی۔ سچکھنڈ دوار جس آسن لایا، چھپر چھن نہ کوئے چھہائی۔ تھر گھر ساچے سٹ دلا را اک وسایا، شبدی پوت دے وڈیائی۔ جگ چو کڑی جس بھگتاں بھگون ہو کے درس دکھایا، نج نیر نور کر رُشائی۔ روداس چمار جس حکم ورتایا، دھر سندیشہ آپ سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھ سب دا ویکھ دکھائی۔ ویکھ لیکھ پڑکھ سمرتھ، داتے تیرے ہتھ وڈیائی۔ تیری مہما صفت گائیے جس، ڈھولا ناد اک سنائی۔ سچ سرنائی چرن کول جاییے وس، وصل اکو اک دکھائی۔ آتم کرے پرما تم پکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جھولی پائی۔ روداس کہے پر بھ مار جہات، جھاک اپنی اک دکھائی۔ پھر اپنی قلم دوات، تیرا لیکھا لکھیا مک نہ سکے رائی۔ کر کرپا چرن پریتی بخش نات، ناتا اپنے نال جڑائی۔ اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے ساچی دس گاتھ، دھر داراگ اک سمجھائی۔ پورب جنم جنہاں بخشی دات، تنہاں ویکھ چائیں چائیا۔ میں وی اوہناں آیا آکھ، سچ سندیشہ اک سنائی۔ جس ویلے پرگٹ ہووے میرا پڑکھ سمراتھ، لوکات پھیرا پائی۔ بن بھگتی بندگی اوہدے نال ملن دی دساں جاچ، ہوئی ہوئی اکو نام درڑائی۔

اوہ پتن تیرے بیٹھے گھاٹ، بھار اپنا سرب اٹھایا۔ تیرے نالوں وچھڑی تیری ذات، انتم تیرا راہ نکالیا۔ کایا ماٹی پنج تت پاؤندا رہیا وفات، مڑھی گور اگنی ہون جلائی۔ جگ چوکڑی پچھوں بھاگاں بھری بھنڑی سہنجی آگئی ساون رات، ست ست خوشی منائی۔ تیرے نام دی کتھا کہانی نہ کوئی جگت دے بات، باطن پڑدا دے کھلایا۔ توں پُرکھ اکال تیتوں گوہند مٹیا باپ، کیوں، گوہند گر اکو سیس نوائیا۔ جوں بھاوے پت لینی راکھ، رکھیا کرنی ہر گھٹ تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جھولی پائی۔ لہنا دینا پاوے مول، مالک داتا بے پرواہی دا۔ تیرا بھگتاں دسیا سچ اصول، اوتھے لیکھا نہیں کسے گواہی دا۔ توں داتا نہ ہر نرائن کنت کنوہل، ناتا تھے دھی جوائی دا۔ تیرا پریم پیار اگنی بر سے پھول، دوس رین اکو رنگ رنگائی دا۔ ہوں بالک در گئے بھول، توں مہربان بخشش رحمت وچ رحمان اک صلاحی دا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرا منگ منگائی دا۔ بھگوان کہے کی آیا وقت، جس دی اڈیک دو جہان لگائی دا۔ روداس کہے ہن کچھ نہیں فرق، فیصلہ ہویا بے پرواہی دا۔ جن بھگت منگن تیرا درس، لیکھا نہیں کوئی مجھے گناہی دا۔ مہربان ہو کے امرت میگھ برس، لہنا چکے اگن تت تپائی دا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در ٹھاندا گھر ساچا منگ منگائی دا۔ روداس کہے سُنو یارو، پچھلی کتھا سنائی دا۔ مانس منگھ مرد چار کھارو، فرد لیکھا بے پرواہی دا۔ پورب لہنا گھر وچارو، پڑدا چکے شہنشاہی دا۔ کلج انت چار گنٹ اندھیارو، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل اگم اتھاہی دا۔ کھار کہن دسیں کی، سمجھ وچ نہ آئی۔ کدی مایاں دے پتر کدی مایاں گھر بنے دھی، دھی جوائی نال پرنائیا۔ روداس کیہڑا لیکھا ساڈھے تن ہتھ سیں، جو سیٹل دھار دے وہائی۔ جس سہارے جگ جیون لینے جی، جگت جوگ اک درڑائی۔ نام ندھان امرت رس لینے پی، پیالہ تیرے ہتھ ویکھئے سچ صراحی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا میل لے ملائی۔ روداس کہے سُنو بچے، بچیاں وانگ سمجھائی۔ تسیں اوہناں نالوں اچھے، جیہڑے اچھے بن کے بیٹھے پر بھو بھلائی۔ تہانوں ڈھالیا اوس سنے، جس سنے دا بھگت بھگوان مل کے خوشی منائی۔ بے شک بچھے رہ گئے بھانڈے کچے، اگے گھمیار ملیا بے پرواہی۔ مات گربھ کسے تپنا نہ پئے بھٹھے، اگنی اگ نہ کوئے جلائی۔ پچھلے جنم دے سارے کر اکٹھے، اکثر اکو گھر وکھائی۔ پریم پریتی نال رتے، رتی رت لیکھے پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ہر مندر بہہ کے ہر دے سے، ہر جو اپنا ڈیرہ لائی۔ کہار کہن سچ دی گل، روی سانوں دے سمجھائی۔ تیرا پر بھو پچھے کرا آیا دل چھل، اچھل چھل دھاری نظری آئی۔ جے جنم بدل کے لوکماں دتا گھل، تن مائی خاک سو بھا پائی۔ کی تیرے ملن دا سانوں دیوے پھل، رس امرت اک چکھائی۔ روداس کہے اوہ بیٹھا نہچل دھام اٹل، سچھنڈ نواسی سچ دوارے سو بھا پائی۔ کلجک انت سدھا ہو یا بھگتاں ول، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائی۔ جو میرے سنگ گیا رل، تنہا ملن آئے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دی جھولی پائی۔ کہار کہن کی لیکھا دیندا، دیونہار پھیرا پائی۔ کہ ایویں رسنا جہوا کہندا، بالک بالیاں وانگ ورچائی۔ روداس کہے میرا پر ماتم ہر گھٹ وینہدا، گھر بیٹھا سو بھا پائی۔ ناتا ویکھے دھر دے نیس دا، لگا نیس نہ کوئے تڑائی۔ کرے کھیل پتر پیو دا، پتا پڑکھ اکال ویس وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے لیکھے رہیا چکائی۔ اودھروں لیکھا ویکھ چکدا، براہمن رہیا سمجھائی۔ روداس میتوں کیوں نہیں بچھدا، کیوں بیٹھا کھ چھپائی۔ میں وی پیسا اوسے دی ترشنا بھکھ دا، جس نوں کہندے بے پرواہیا۔ خوشی غمی وچ کدے نہ رسدا، دکھیاں نال اپنا درد وٹائی۔ میں وی ناتا جڑاؤندا اودے نال پیو پت دا، پتا اکو اک پڑکھ اکال بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، در ٹھانڈا نظری آئی۔ روداس کہے اٹھ پنڈت، تینوں پاندھے دیاں سمجھائی۔ جس دوارے سارے منگت، خالی جھولی رہے بھرائی۔ جس دے ونجارے جیرج اندج، اتبھج سیتی ہٹ چلائی۔ جس دے نگارے برہم برہمنڈپ، برہمانڈ کرن شنوائی۔ سو صاحب سنگر ویکھن آیا جگت کنارے، کلجک کنڈھے پھیرا پائی۔ پورب جنم جنہاں نوں دتے لارے، اشاریاں نال سمجھائی۔ جنہاں دا لیکھا نال چمیارے، روداس کرے گڑمائی۔ پھڑ کے باہوں پار اُتارے سر اپنا ہتھ لکائی۔ نہ کوئی ویکھے ویاہے کوارے، دوہاں اکو رنگ رنگائی۔ توں وی تک اوس دے چرن کولارے، جتھے ملے مان وڈیائی۔ نو نو جنم پیٹے وچ سنسارے، سنسار ساگر پار نہ کوئے کرائی۔ جینو دیاں جگ کوئی نہ مارے، مریاں جیوت روپ نہ کوئے وٹائی۔ ساچا میل ملے نہ نر نرکارے، نرکار نہ کوئے سمجھائی۔ ست ساون دی اوہ سہنجی رین جس راتی روداس دوارے پر بھ دتے سچ بھنڈارے، کنکا کنکا دانہ دانہ اک ورتائی۔ اوسے ویلے رسنا بولے سارے جیکارے، توں ہی توں ہی راگ الائی۔ تھہ بن دوجا نہ کوئے مٹر پیارے، سجن سنگ نہ کوئے درسائی۔ روداس کہا

نال اشارے، ایہو بے پرواہیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چارے، چوکڑی بیٹھی سیس نواںیا۔ وشن برہما شو جس دے در پنہارے، پیسن پیس کے سیو کماںیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر جس دے نام دے لاؤندے جیکارے، جے جے کار کر سناںیا۔ سو صاحب سوامی وندن آیا اپنی دست اپارے، امولک تہاڈی جھولی پانیا۔
 ہن تسیں بن کے جگت کہارے، جگت ڈولی کندھ اٹھانیا۔ کلجگ انت پرکھ ابناشی کرپا دھارے، نرگن نرویر ہوئے سہانیا۔ کھیوٹ کھیٹا بن وچ سنسارے،
 بیڑا اپنے سیس اٹھانیا۔ ٹھگ براہمن نال تارے، براہمنی نیناں راہ تکانیا۔ کوئی ڈبے نہ وچ منجھدھارے، ادھ وچکار نہ کوئے سٹانیا۔ جس پھڑیا تیس لائے
 پار کنارے، نیا نوکا اپنے نام چڑھانیا۔ جس دے ہتھ نہ آئے کسے ونجھ مہانے، سمنڈ ساگر بیٹھے راہ تکانیا۔ سو صاحب جن بھگتاں لائے اوس ٹکانے، جس
 گھر ٹکا لگے سچے شہنشاہیا۔ اپنے چڑھائے ست بانے، بان شبد روپ وٹانیا۔ گرکھاں سدا سہیلا کھڑا رہے سرہانے سر پاؤں اکو رنگ رنگانیا۔ بھل نہ جائے
 ویکھ بالے نڈھے، جگت انجانے، گھڑ سیانے آپ دے وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساون سوہنا رنگ دکھانیا۔ ساون کہے میری
 بھڑی رین، ست ستوادی دتی وڈیانیا۔ ساچی سخیاں آئی کہن، سندیسہ اک سٹانیا۔ جگت اٹھو ویکھو میری بھین، پرم پرکھ بے پرواہیا۔ جس نوں ابناشی
 کرتا سارے کہن، کہہ کہہ راگ الاںیا۔ سو پچھلا لیکھا گرکھاں آیا دین، دے دے خوشی منانیا۔ ساچے سنتاں بن کے ساک سین، ناتا جوڑے تھاوں
 تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیانیا۔ بھڑی رین کہے میں آئی دس، ساول سندر روپ وٹانیا۔ گرکھاں ہر دے آئی وسن،
 دُور دُراڈا پندھ چکانیا۔ منمکھاں کولوں آئی نس، پیریں پانہی نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیانیا۔ بھڑی رین
 کہے سُنو جن بھائی، بھگتاں ملے مان وڈیانیا۔ ویلا رکھو یاد جس ویلے گوبند بوٹا پٹیا کاہی، کلمہ نبی سارے بیٹھے بھلایا۔ کلجگ جڑ دتی اکھڑائی، بچے نیہاں ہیٹھ
 دبانیا۔ اوس ویلے پرکھ اکال نال کیتی سائی، ماچھوواڑے تیج ہنڈھانیا۔ تیری میری نہ ہوئے جدائی، جدا انگ نہ کوئے جنانیا۔ پرکھ اکال دتا سمجھائی، شبد
 سندیسہ اک الاںیا۔ میرا نور تیری رُشائی، دو جہاناں نظری آںیا۔ میرا ناد تیری شنوائی، تیرا شبد میری وڈیانیا۔ تیرا مندر سو بھا اکو پائی، ساڈھے تن ہتھ
 ویکھے جگت لوکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک جنانیا۔ بھڑی رین کہے میری سجن سنیو، شاہ ساچا دیاں ملاںیا۔ جس دی

پکڑی بھگت کبیر بنیو، بازو اپنی بغل لگایا۔ جس دا لیکھا کسے حساب کتاب نہ آوے وہیو، کاغذ قلم نہ دیوے گواہیا۔ جو پار کراوے چاڑھ کے ساچی نام
 بنیو، نوکا اکو اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھنڑی رین رنگ دکھایا۔ بھنڑی رین کہے ویکھو رنگ چڑھدا، ہر کرتا
 آپ رنگایا۔ گرکھ ورلے سنت سہیلے پھردا، نرگن ہو کے بھجے واہو داہیا۔ گرکھاں بھانا اپنے سیس جردا، جگدیس خوشی دکھایا۔ کرتا پُرکھ ہو کے کرنی
 کردا، قادر قدرت رہیا نچایا۔ سنت سہیلے سجن وردا، سوہنا اپنا میل ملایا۔ جو برہو وچھوڑے اندر ہووے مردا، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان وڈیایا۔ بھنڑی رین کہے میں کی آکھاں، کہنا کہن کچھ نہ جانیا۔ سرتھ پُرکھ میں ویکھیا بھگتاں راکھا، گھر گھر
 ہوئے سہایا۔ اوہناں ہووے داسی داسا، عاجز ہو کے سیو کمایا۔ پریم پیار اندر چلے وچ سواسا، ساہ ساہ اپنا نام چپایا۔ سرتی شبدی مل کے پائے راسا، گوی
 کاہن روپ وٹایا۔ پنجاں پوری کرے آسا، نال براہمن رہیا ترایا۔ جس دی جگت جگ بنی رہے گاتھا، گائے سرب لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچ لگایا۔ بچھلا لیکھا لیکھے لگا، لگن اپنی وچ جنایا۔ سب دا سورا اگوں آگا، اگلا پنڈھ مکایا۔ ہنس بنیا بگلا بپڑاگا، کانگوں ہنس
 اڈایا۔ نو جنم دا بھکھا ننگا، گنگا لیکھا رہیا مکایا۔ چار کہاں پوری منگا، مانکھ ناری روپ درسایا۔ روداس مٹر بنیا چنگا، جس ناری اکھ اٹھایا۔ سب دا اکو بنیا
 سنگا، سوہنا جوڑ جڑایا۔ روداس چھڈیا آر رمبا، ٹٹی گنڈھ دکھایا۔ انہاں وچوں کوئی نہ رہیا گندہ، گندگی باہر کڈھایا۔ پریم پُرکھ بن بخشدا، بخشش رحمت
 آپ کمایا۔ اک چاڑھنا چودس چندا، جس نوں وید ویاس گیا گایا۔ اوس بھانے نوں جر نہ سکے کوئی بندہ، بندگی والا اکو بے پرواہیا۔ جگت وہار سینہ کر کے
 ٹھنڈا، اپنا بھانا دتا ورتایا۔ پوت سپوتا شبدی چڑھے نو چندا، چند چاندنی نین شرمایا۔ جل ساگر لے کے بھجی آوے گنگا، گنگوتری اپنا پھیرا پائی۔ جمن کہے
 میرا مینڈا ننگا، اوڈھنی سیس نہ کوئے لگایا۔ سرتی کہے میرا لیکھ بھاگاں مندا، بھگوں سنگ نہ کوئے رکھایا۔ گوداوری کہے بن گوہند میرا جل کرے نہ
 کوئے ٹھنڈا، سیتل دھار نہ کوئے وہایا۔ جے تکیئے نظری آئے اکو پُرکھ اکال سرب بخشدا، بخشنہار سد اکھوایا۔ جے دیا کمائے سرگن پرگٹ ہوئے تت
 دکھائے بندہ، بندھن وچ بند بند نہ کوئے کرایا۔ جے اندر وڑ کے ویکھئے گاوے اکو چھندا، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ منزل چڑھ کے

ویکھئے ڈنڈا، امر اپد گھر ساچے سو بھا پائیا۔ اوتھے نہ کوئے سارنگ نہ مردنگا، ڈھولک جھیننا نہ کوئے چھنکائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم اِکو بیٹھا سب تو چنگا، جس دے ہتھ چنگی وڈیائیا۔ اوہ بھگت ادھاری تیج سوارے پار اُتارے گندیوں گندہ، جس سر اپنا ہتھ اُکائیندا۔ کجک انت بن ترکان جنہاں اُتے پھیریا رندا، بن ہتھاں آپ دبا ئیا۔ اوہناں نوں لوڑ نہیں رہی نہاوں دی گنگا، اٹھسٹھ پھیرا نہ کوئے پائیا۔ سچ کنارے بیٹھے کنڈھا، اپنا پندھ مُکائیا۔ جنہاں نوں رُوداس دوارے ملیاں گنڈھاں، دانہ اِکو اک دکھائیا۔ اوہناں انتم دیوے پرماندا، اند اند وچ سمائیا۔ بھگت بھگوان رل مل گوی کاہن گایا سوہنگ چھندا، ڈھولا اِکو اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لائے اپنے انگا، انگیکار آپ کرائیا۔

☆ ۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بابو پُر ☆

دھرم لیکھا لکھ چمیار، گرکھ ہتھ وڈیائیا۔ قلم شاہی کوک کرے پکار، کاغذ سجدہ سیس نوائیا۔ نمو نمو میری نمسکار، دھرم رہیا دھیائیا۔ کایا مائی چوں کیتا باہر، ہاڈی ماس ناڑی جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ پورب لہنا دے اُدھار، لہنا دھر دا دتا دکھال، اگے لیکھا چکے سنسار، سمند ساگر کھائی پار کرائیا۔ منزل پوڑے دتا چاڑھ، کوڑی کریا حد مُکائیا۔ سچ دوارے دتا واڑ، بند کواڑی کھڑکی آپ کھلایا۔ ناؤں نرنکار دس جیکار، سرتی شبد دھن سمائیا۔ دیا باقی کر اُجیار، کملا پاتی جوت کرے رُشنائیا۔ ساچی سخیاں منگلاچار، گیت گو بند سنائیا۔ وچھڑیاں وچھوڑا گیا ملیا پر م پُرکھ کرتار، کرتا کرنی آپ کمائیا۔ ہرکھ سوگ دا روگ نوار، چنتا غم رہیا گھٹائیا۔ جننی جن تیج سوار، سمرتھ سر ہتھ رکھائیا۔ اگم اتھاہ کر وہار، بودھ اگادھ پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ رُوداس کہے لکھاں کیہڑا لیکھ، لیکھے وچ کچھ نہ آئیا۔ پہلوں دس اپنا بھیت، اوہلا پڑدا دے اٹھائیا۔ میں نیز درشن لوں پیکھ، پیکھت خوشی منائیا۔ بھگوان ہو کے کرہیت، بھگت اپنی گود اٹھائیا۔ مٹھا کر کوڑا بیٹھ، امرت رس بھرائیا۔ سدا رکھ سایہ ہیٹھ، مہر نظر اُکائیا۔ نظری آویں نیز نیت، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ نمسکار کرے در دوارے شیش، باشک تشکا سیس نوائیا۔ سانگوں پانگ نہ کوئے ہیٹھ، آسن سنگھاسن نہ کوئے سو بھا پائیا۔ نرگن نرویر تیری

سوہنی لگے کھید، بن کھاری آپ کھڈایا۔ جے گُرکھ گُر سکھ سجن دتے بھیج، بھجن بندگی اپنی دے لگایا۔ جوتی جلوہ دے تیج، تجربہ اکو دے سمجھایا۔ اوہ ویکھ نیتزیر وھاوے شمس تبریز، ہنخبھواں ہار پروئیا۔ دُور دُرڈا منصور ہویا پیش، پیشینگوئی رہیا دُرڈایا۔ جس نوں مندے وشن برہما شو مہیش، میکھائے ورگے سیس جُھکایا۔ برہمنڈ کرن آدیس، رَوس لاگن پائی۔ جس دا بھو نہ پایا رکھی کیش، گوردھن کوک کوک سَنایا۔ سو وے ساچے دیس، سچ سَنگھاسن ڈیرہ لایا۔ کلجک انت اولڑا ویس، رُپ انوپا ہر وٹایا۔ مچھ داڑھی نہ کوئے کیس، موئڈ مُنڈایا نظر کسے نہ آئی۔ شبدی رُپ دس دسمیس، گوہند بیٹھا ساچا ماہیا۔ آد جُگاد رہے ہمیش، نہ مرے نہ جانی۔ کھوئڈی بھوری سچ پریتی موڈھے رکھے کھیس، نانک زرگن سرگن ساچی کرنی کار کمائی۔ جن بھگتاں دے کے بھیت، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ سیس پا کے تٹی ریت، تویاں تپش بُجھایا۔ رَوداس چمار دے کے ٹیک، چمریٹا اپنے رنگ رنگایا۔ شہہ دریائے بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا دُھر دا کندھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا اک سمجھایا۔ اٹھ رَوداس پھڑ قلم، ہر کرتا سچ دُرڈایا۔ جس دا کسے نہ آیا علم، عالم بھو کوئے نہ پائی۔ رسنا جہوا اکھراں وچ نہ پڑھی تعلیم، نقطے ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سو کھیل کرے عظیم، اعظم اکو بے پرواہیا۔ جس دی آد جُگاد جُگ چوکڑی وکھری سب توں تقسیم، حصہ دُھر دا رہیا سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا دُرڈایا۔ رَوداس کہے کی لکھاں لکھت، قلم شاہی سنگ نہ کوئے نبھایا۔ پُرکھ اکال کہے جو گوہند دسیا بھوکھت، بھاکھیا اک جنایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت سرب جیاں دا اکو اشٹ، پُرکھ اکال نظری آئی۔ غریب نہانیاں کوجھیاں کملیاں گھر بیٹھیاں کھول درشت، دید چند کرے رُشٹایا۔ ناتا توڑ دوزخ بہشت، جنت پیراں ہیٹھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی دیوے عشق، عاشق معشوق اکو رنگ رنگایا۔ رَوداس کہے کی دتا احوال، حالت اپنی دے سمجھایا۔ میرا اکو در سوال، سوالی ہو کے منگ منگایا۔ جن بھگتاں وسنا سدا نال، دُھر دا سنگ بنایا۔ اوہناں نیڑ نہ آوے کال مہاکال، جو تیری اوٹ تکایا۔ سچکھنڈ دوارا ویکھیا سچی دھر مسال، گھر مندر لینا بہایا۔ تیرے نام دا وچے تال، تلوڑا نظر کوئے نہ آئی۔ جنہاں تیرے پریم پیار دی کھا دھی دال، دلدریاں وچوں دلدر دے کڈھایا۔ اک چوَل دی وست کمال، کامل پُرش تیرے در تے نظری آئی۔ میں

ویکھیا اوہ حال، جس ویلے دے حال دین ڈھانیا۔ سرشتی وچوں کوئی نہ دے نال، گرہستی سنگ نہ کوئے نبھانیا۔ دُکھی ہوئے وال وال، ساڈھے تن کروڑ
 روم دین ڈھانیا۔ کوڑی کریا ترے گن مایا نہ ٹٹے جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے رُشانیا۔ بن بھگتاں سوئی سرتی سکے نہ کوئے اٹھال، مورت اکال نظر کسے نہ
 آئیا۔ پنج تت کایا وچوں کر بحال، رحمت اپنی نال ترانیا۔ جگت وچھڑے جنم کرم نہ اپنے سکن سنبھال، سو جھی سچ نہ کوئے جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، مہربان دے وڈیانیا۔ روداس کی دتا آکھ، بن اکھراں رہیا جنانیا۔ سچ پچھ ایہہ بھگت پرہو دی دھر دی شاخ، شناخت وچ کسے نہ آئیا۔
 جنہاں اپنا نام ندھان دیوے دات، دانی ہو کے جھولی دیوے بھرانیا۔ تنہاں مستک لیکھ انکرے بھاگ، بھگون میلا سہج سُبھانیا۔ گھر دیک جوت جگے
 چراغ، گرہ مندر ہوئے رُشانیا۔ تنہاں ناتا تٹے کوڑ سماج، ذات پات ڈیرہ ڈھانیا۔ لیکھا کھچے پنج وقت نماز، روزہ وضو بانگ نہ کوئے سنانیا۔ اکو پروردگار ملن
 دی تانگھ، تسبیح مالا نہ کوئے لٹکانیا۔ اندرے اندر ناد دُھن سُنن آواز، شبد سدند اک شنوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور،
 پڑا اولہا رہیا اٹھانیا۔ روداس کہے پرہو تیرا کھیل چنگا، چنگیاں وچوں چنگا نظری آئیا۔ تیرا نام اگئی دُھر دا چندا، سنساروگ چُکانیا۔ بندگی وچ بندہ لا
 چڑھائے چندا، چند نور کرے رُشانیا۔ جو براہمن بھٹکیا اُپر گنگا، گنگوتری سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ جنم کرم دا گندہ، کوڑی کرکٹ میل دھوانیا۔ دُور دراڈا
 کٹ کے آیا پندھا، پاندھی ہو کے پھیرا پانیا۔ ست دوارا تیرا منگا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں صاحب سدا بخشندا، بخشش تیرے ہتھ وڈیانیا۔ میری
 پکار کرے آر، ہوکا دیوے رمبا، رمبی اپنا حال سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، صاحب تیری وڈیانیا۔ روداس کیہڑی
 کیتی گل، ہر ہر جو آپ جنانیا۔ ایہہ پرہو دا ول چھل، اچھل چھل دھاری کھیل رچانیا۔ جیہڑے ٹھکدے رہے گنگا جل، پانی پانیاں وچوں بھرانیا۔ اتھے
 اوہناں دا رہے کوئی نہ بل، بلہین سرب گر لائیا۔ تارن لگیاں لگے نہ گھڑی پل، پلک وچوں پلک اپنے لیکھے پانیا۔ جے گرکھیاں دا پڑدا کھول کے ویکھے
 سل، دُرمت بھری لوکانیا۔ جس ویلے مہربان ہو جائے بھگتاں ول، ساچی بھگتی نیوں نیوں لاگے پانیا۔ نرگن ہوئے سرگن اندر جائے رل، جوتی شبدی
 دھار سمانیا۔ سچ دوارے آپے کھل، سوچھ سروپی روپ وٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سد ہوئے سہانیا۔ روداس کہے پرہو تُوں

وڈا ٹھگ، براہمن ٹھگی جس سمجھائی۔ آپ لگ کے اوہلے اُپر شاہ رگ، بیٹھے مکھ چھپائی۔ جیواں لاکے کوڑی اگ، رسنا جہوا من واسنا کاگ وانگ ہلکائی۔ چاروں کُنٹ وانگ سوان رہے بھج، دہ دشا ننٹھن داہو داہیا۔ کام کردھ لوہہ موہ ہنکار گھر اپنے رہے سد، تیرا نام نہ کوئے دھیائی۔ تیرے پریم دی لنگھ کے حد، کوڑی کریا کرن لڑائی۔ گاں سور کھا کے ہڈ، کہن ملیا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر صدی میسویں سب داسنگ گئے چھڈ، ناتا توڑ نہ کوئے نبھائی۔ میں اکھیں ویکھے سب نالوں ہوئے اڈ، گھر تیرے بیٹھے سوہا پائی۔ اکو گاوندے سچا چھند، توں میرا میں تیرا دوہاں بھید رہیا نہ رائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی رنگن آپ رنگ، جس دالاری نظر کوئے نہ آئی۔ روداس رنگ چاڑھے لاری، نام رنگن اک وکھائی۔ لکھ چوڑاسی بن ہر کنت سرشٹ کواری، سوہنا سبھر سیس نہ کوئے لکائی۔ چاروں کُنٹ ہوئے بیماری، جگت خواری رہی ستائی۔ پنج تت نال لاوندی رہی یاری، یارانہ توڑ نہ کوئے نبھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دالیکھا رہیا سمجھائی۔ روداس کہے سُن سجن یار، سچ سچ دیاں درڑائی۔ توں سبناں کریں خوار، کی تیری وڈیائی۔ کدی منزل دیویں چاڑھ، کدی خاک وچ رُلائی۔ کدی کر کے اندر گفتار، کدے بتی دند مکھ بند کرائی۔ تیرا کہو جہا وہار، میری سمجھ وچ نہ آئی۔ سری بھگوان کہا نال پیار، شبدی اشارے نال اٹھائی۔ میں نرگن رُپ نرکار، نرکار اپنی کھیل کرائی۔ لکھ چوڑاسی وچوں ہو کے باہر، گر مکھ سجن لواں جگائی۔ اوہناں دس کے اپنی دھار، دھار کایا دیواں بدلایا۔ بے شک جنم جنم دے غریب نمانے کو جھے کملے کہاں، پندھ مارن بن کے پاندھی راہیا۔ اوہناں دا پریم پُرکھ نال وہار، وہاری ہو کے کھیل رچائی۔ ویکھ تیرا تر دیاں چمیار، تیلی ملی وڈیائی۔ ایہو جی پھیر ہتھ نہیں آونی کسے بہار، کوٹن کوٹ جگ پیٹے اپنا رنگ وکھائی۔ اک گھر اک در اک در اک ہر اک زیور اک زر، کنگن اکو ہتھ پھرائی۔ اک جپوت گئے مر، اک مر جپوت رُپ وٹائی۔ گنگا گوداوری کی کسے نہاؤنا سر، سر سرور اکو اک وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مستک لیکھ وکھائی۔ روداس کہے توں بڑا کھوجی، کھوجت کھوجت ویکھیں سرب لوکائی۔ بھگوان کہے توں بڑا بودھی، بودھ وچ وڈیائی۔ روداس کہے تیری کریا میتوں آئی سو جھی، میری سمجھ نہ کوئے چترائی۔ سری بھگوان کہے توں بھگتاں بننا موڈھی، اپنا کندھا آگے ڈاہیا۔ روداس کہے میں ہتھ لاواں تیری گوڈیں، اچھل چھل دھاری

تیری سمجھ کسے نہ پائی۔ ابناشی کرتا کہے میں دُھر دا ٹھاکر موی، جن بھگتاں نال کھیل رچائی۔ رَویداس کہے بے شک تُوں بنیں چوجیاں دا چوجی، چولا بدل کے مُڑ مُڑ پھیرا پائی۔ تیرے بھگتاں نوں تیرے نام دی روزی، رازق رحیم تیرے ہتھ وڈیائی۔ میں نہانی کملی کو جھی، پاٹے چستھڑ تن سنگار نہ کوئے رکھائی۔ سری بھگوان کہے میں بھگتاں دا اندر وڈ کے بنیا روگی، ہوئے روگ رہیا چُکائی۔ رَویداس کہے میں توں وصل اصل کرا ہو موجودی، موجودہ اپنا بھو چُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے سرنائی۔ رَویداس مگے سرن کیڑی، سرنوں وچوں سرن دے سمجھائی۔ بھگت کہے تیری پریت بٹھیری، دُجی لوڑ رہے نہ راہیا۔ بھگوان کہے اک دست اس توں ہور چنگیری، چنگی طرح سمجھائی۔ جے نار بن جاویں میری، پیا پریتم آد جُگاد جُگ چو کڑی اکو اک ہنڈھائی۔ لوڑ پئے نہ کپڑا رنگن دی نال گیری، رنگ مچھ اکو دے وکھائی۔ در در گھر گھر پاؤنی پئے نہ پھیری، بغلی ہتھ نہ کوئے اٹھائی۔ پو جی پئے نہ جنڈ کریر بیری، پاہن سیس نہ کوئے نوائی۔ مستک جھکانا پئے نہ کسے مڑھی گور ڈھیری، دھوڑی خاک نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دے سمجھائی۔ رَویداس کہے پر بھو تیرا صدقہ، ہوں صدقے واری گھول گھمائی۔ میرا لیکھا بچھلا کد کا، قادر کرتے دے سمجھائی۔ لہنا چکے بچھلی حد کا، حدود اپنی دے بتائی۔ تُوں لبھیاں کسے نہ لبھدا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ تُوں مالک بے پرواہ سب دا، سچ توفیق تیرے ہتھ خدائی۔ تیرا نور اگئی رب دا، مقامے حق ڈیرہ لائی۔ تیرا نگار نوبت نام و جداء، دو جہاناں کرے شنوائی۔ تیرا کھیل انوکھے جج دا، حاجت پوری دے کرائی۔ تیرا پریم رس ساچے مد دا، خُماری اکو اک چڑھائی۔ لیکھا چکے ترے گن گنی اگت دا، پنچم پنج نہ کوئے لڑائی۔ جو جن تیرے چرن دوار ڈھٹھ دا، مان ابھمان مٹائی۔ اُس نوں میل کرائیں تہی اکھ دا، دو لوچن بند کرائی۔ سچ دست اکو دوارے منگدا، مانگت ہو کے جھولی ڈھیا۔ ناتا ٹٹے جیو دُہاگن رنڈ دا، سہاگی کنت اکو اک ملائی۔ تُوں مالک جیو جنت دا، سادھ سنت تیری سرنائی۔ براہمن کھار تیلی یار لیکھا انت دا، بے انت اپنے وچ چُھپائی۔ ہو یا میلا دُھر دے کنت دا، دو جہان نہ کوئے جدائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل ملایا چائیں چائیا۔ میل ملاپ پورب لہنا، لہنیدار گرکھ نظری آئی۔ بھگت بھگوان مٹیا کہنا، در ساچے خوشی وکھائی۔ بھگت بھگوانت اکٹھے ہو کے بہنا، اکو مندر و بے ودھائی۔ اک دُوبے دا درشن بن نیناں، نورو نور نور

رُشنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سہیلا ہوئے سہائیا۔ رَویداس تیری گاتھا چنگی، چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ جن بھگتاں بن کے سنگی، دُھر داسنگ دکھائیا۔ تیرا لیکھا پیریں ننگی، دھوڑی خاک رمائیا۔ تیری رمبی آر اُس دوار ٹنگی، جتھے ٹٹیاں گنڈھ دکھائیا۔ کی کرے ماتا گنگی، کھلڑے کیس دے دُہائیا۔ جمنائے سستی ہوئی اندھی، گوداوری اکھ نہ کوئے ملائیا۔ بن کنت سہاگن ہوئی رنڈی، اوڈھن سیس نہ کوئے لکائیا۔ بھجی پھرے وچ ور بھنڈی، برہمنڈاں رہی سُنائیا۔ میرا پاٹا چیتھڑا لیرو لیرا اُنگی، تن خاکی ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ میں کو جھی کملی ہوئی مندی، بھاگ ہین رہی سُنائیا۔ میرے نالوں اوہناں دی قیمت چنگی، جنہاں نوں قسم کھا کے رَویداس رہیا ملائیا۔ کر اشارے پائے دُنڈی، دُنڈوت بندنا اکو اک سمجھائیا۔ دین دیال صاحب بخشندی، بخشنہار بے پرواہیا۔ مہربان ہوئے لیکھے لا مندی چنگی، مندیوں چنگی دے بنائیا۔ جس نے پچھلی ٹٹی گنڈھی، اگے گنڈھنہار اک اکھوائیا۔ اُس دی پریم پیار دی سوہنی تندی، جو رَویداس پانہے نال رکھائیا۔ اُس دے وچوں آوے اوہ سنگندھی، جس نوں دیوت سُر رہے گر لائیا۔ سچ پچھو لوکات نرگن نرور نرکار سرگن دھار بیٹھا اُپر منجی، مجلس بھگتاں وچ رکھائیا۔ خانہ توڑ کے بندے بندی، بندگی اکو وار جنائیا۔ نام جنا کے دُھر دا چھندی، سوہنگ ڈھولا رہیا گائیا۔ سخی سہیلا لا کے اُنگی، آنگن اپنے لئے بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آتم کر کے ٹھنڈی، من داسنا دے چکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بھاونا اندر بنے سنگی، بھاؤ وچ میلا سچ سُبھائیا۔

☆ ۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بی بی باجی دے گرہ بابو پُر ☆

گولی نہیں ایہہ کھیل اسچرج، دُھر سندیشہ رہی سُنائیا۔ بھائی بھین رہیا ورج، نیتز نیر نہ کوئے وہائیا۔ میں مریا نہیں کسے مرض، پر بھ گودی لیا اُٹھائیا۔ ہوئی نہیں کوئی درد، حکیم حکمت نہ کوئے چٹرائیا۔ میرا پچھلا لتھا قرض، جو علی اللہ نال گنڈھ دکھائیا۔ میرا پورا ہویا فرض، فضل رحمت پر بھ مہر نظر اُٹھائیا۔ ہر سنگت میری اک وار کریو عرض، رَویداس میننتی سچ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ دے سندیشا سچی

گولی، دُھر دا نام جنائیا۔ تُوں بھین نکی بھالی بھولی، بچپن وچ سمجھ کوئے نہ آئی۔ جس ویلے چڑھ کے جائے ڈولی، گھر سوہریاں بھاگ لگائیا۔ اُس ویلے ہر سنگت وچوں پنچ گرکھ تیتوں بنھن تند موی، ساکھیات میرا ملاپ نظری آئی۔ نیز رو نہ کریں بھڑی، حال کوک نہ کوئے سنائیا۔ ایہہ مٹھی نہیں کوڑی، رس امرت رہی پیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک لگائیا۔ گولی کہے میں آئی وچوں اُس گوک، جس دا مالک بے پرواہیا۔ ایہہ وست جہان وچوں امولک، جو شبدی گر ہتھ پھرائیا۔ جس دی گھر گھر ویکھو رونق، در در وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہويا سہائیا۔ گولی نہیں ایہہ سدا دلپ، دیپاں لواں پار نظری آئی۔ کہے میں بھین بیٹھا اُس قریب، جس دا در اوچو اوچ نظری آئی۔ اوتھے نظارہ ویکھیا عجیب، جن بھگت خوشی منائیا۔ کوئی نہ دسیا دوجا شریک، شرکت وچ نہ کرے لڑائیا۔ اوتھے اکو پرہو دی سنی تعریف، دوجی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دتا دُھر دا در، گھر ساچے لیا بہائیا۔ پرہہ گولی دتی نام کٹیا روگ، سنسا رہیا مٹائیا۔ بن بھگتیوں ملیا جوگ، جگت جگیشتر دتی سمجھائیا۔ لیکھا چکيا ہرکھ سوگ، چنتا غم نیڑ کوئے نہ آئی۔ میں چھڈ کے مات لوک، سچھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ تِساں وی رکھنی اُس دی اوٹ، جیہڑا مینٹوں گودی رہیا اٹھائیا۔ آکے ویکھیا اکو نرمل جوت، نورو نور رُشنائیا۔ میری صفت کرن والے نظر نہ آئے ہونٹ، جہوا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ گولی نہیں ایہہ مرضے دوا، دعوت گرکھیاں رہی جنائیا۔ جنہاں ملیا مہربان نوری خدا، خدی خود غرض دوویں دے مٹائیا۔ اوہ میں جانڈیاں جانڈیاں ویکھی مائی حوا، آدم بیٹھا سیس جھکائیا۔ میں گیا رواں رواں، راہ وچ نہ کوئے اٹکائیا۔ اکو گیت صاحب دے گاواں، تُوں میرا میں تیرا تھہ بن اوٹ نہ کوئے تگائیا۔ پرہہ چکيا انہاں باہواں، گودی لیا اٹھائیا۔ اوتھے میں نہیں دیکھیاں روندیاں ماواں، پُتر پُتر نہ کوئے دھائیا۔ جس ویلے تکیا گرکھ ہتھیاں نال کرن ٹھنڈیاں چھاواں، سچ سنگھاسن بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ میں بلہارے اوہناں راہاں، جنہاں راہواں پرہہ ملیا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری لچیا لئی رکھائیا۔ گولی نہیں ایہہ دُھر دا گولا، شبدی روپ وٹائیا۔ جس چکيا پڑدا اوہلا، نیز اکھ کھلائی۔ جس سنایا اپنا ڈھولا، دُھر دا راگ جنائیا۔ منزل چڑھ کے ویکھیا اوہ نظری آیا مولا، جو ہر گھٹ رہیا سائیا۔ جس گوہند نال کیتا قول،

اقرار پورا کر دکھائی۔ میرے پیچھے پیچھے کوئی نہ پائیو رولا، اتھے رونق بے پرواہیا۔ بھین تیرا سکھنا کدی نہ جاوے ڈولا، گرکھ دین گواہیا۔ میں سچ دسٹاں تیرا میرا پُرکھ اکال وچولا، جس دے ہتھ دو جہان گڑمائی۔ آد جگاد نواں نروآ، بردھ بال نہ رُپ وٹائی۔ آلس نندرا وچ کدے نہ سویا، جاگت جاگے شہنشاہیا۔ میں دسٹاں اوہ بھگتاں جوگا ہویا، ہوکا دے کے دیاں جنائی۔ جس نے اپنا آپ سب کچھ کھوہیا، پنج تت نظر نہ آئی۔ جوت سروپ ہو کے جن آتما موہیا، پرما تما اپنا رُپ وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو گھر دیون آیا ڈھوآ، دُھر دی دست ہتھ پھڑائی۔ گولی کہے میں کسے نہیں جانا کو چا گلی، چار کُنٹ نہ بھجائ واہو داہیا۔ میٹوں تھم دتا اکو مہابلی، سور پیر گیا سمجھائی۔ میں تیتوں رکھیا اُس دی تلی، جس دا ویر سپس رکھ کے تلی میری گلی گیا آئی۔ ایہو جہا ویلا ہتھ نہیں آیا محمد علی، سپس نار کولوں کٹائی۔ ایہو جیہی نو سو چُرانوے چو کڑی جگ کسے نہ دتی بلی، کوٹن کوٹ گئے اپنا آپ بھیت چڑھائی۔ سچ بھومکا درگاہ ساچی کسے نہ ملی، جس دا مالک اک اکھوائیا۔ ایسے کر کے ایہہ گولی لوکمت گھلی، گھالن وچ نہ پئے لوکائی۔ میری ماں نہ ہو جائے جھلی، رو رو نیر وہائی۔ میں پتر باجھوں نہ پھلی، لوکمت نہ کوئے وڈیائی۔ میں کہاں توں اوہناں وچ رلی، جنہاں دا مالک نور الاہیا۔ جس دا واسا جلیں تھلیں، گھٹ گھٹ رہیا سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا لیکھے پائی۔ گولی کہے میں پاواں گلو کڑی، سوہنا سچ پیار جنائی۔ میٹوں کھادھیاں لیکھا چک جائے شودر براہمن ویش کھتری، خالص اکو نظری آئی۔ ناتا جڑ جائے نال بہتری، ستری خوشی دکھائی۔ مجبّت ہو جائے مہر چہتری، چاروں کُنٹ وجے ودھائی۔ میں کدی نہ ہوئی اونتری کھتری، جن بھگتاں نال گڑمائی۔ میری کوئی نہ دیکھے پھول کے پتری، کُنڈلیاں وچ نہ کوئے سمجھائی۔ میں بڑی جد خور اتھری، غصے والی نظری آئی۔ کسے کولوں نہ جاواں پکڑی، میٹوں ہتھ سکے نہ کوئے لگائی۔ میرا تول ترازو تولے نہ کوئے نکڑی، دھڑی سیر ماشا تولا رتی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ میں اُس صاحب دی سُنجنی، جو وچھڑے سجن رہیا ملائی۔ میں نہاواں اکو مجنی، مجلس دیکھاں بے پرواہیا۔ میں جس دوارے آواں کدے نہ جاواں سکھنی، سچ پریتی اپنے نال رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور سر اپنا ہتھ رکھائی۔ گولی کہے میں دیواں دلاسا، خوشیاں حال سنائی۔ جن بھگتو اکو سچ بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ دین دیال صد داسی داسا، سیوک ہو کے

سیو کمائی۔ گرکھاں ہون نہ دیوے نراسا، نراس وچوں آس لئے پرگٹائی۔ ایہہ اولٹا انوکھا ساکہ، کہانیاں وچوں کہانی لئی بدلایا۔ وست امولک رکھ کے اُپر ہاتھا، دُھر دی ونڈ ہتھ پھڑائی۔ سکھیا دے کے پتاما، وڈیاں چھوٹیاں کرے جنایا۔ میں بے شک بے زبان گولی میرا کاہن میتوں بن اکھراں رہیا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت لے جائے اپنے گھر، جس گرہ رکھیا اپنا واسا، واسطہ اپنے نال جنایا۔ ایہو کھیل پُرکھ سمرا تھا، دیونہار سد وڈیایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سہیلا دُھر دا راکھا، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔

☆ ۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بیبی باوی دے گرہ بابو پُر ☆

جگ چوکڑی کھیل ساچے گر دے، سنگر شبد ہتھ وڈیایا۔ بیڑے پار کرائے رڑھدے، شتوہ دریائے نہ کوئے ڈبایا۔ جیوت روپ بنائے مُردے، مُرید مُرشد ویکھ وکھایا۔ ہر جن لیکھے لائے پھردے تڑدے، تڑت اپنا رنگ چڑھایا۔ مورکھ مگدھ انجان رہے جُھردے، جھولا ملیا نہ بے پرواہیا۔ دھن بھگت جنہاں دے اندروں فُرنے پُھردے، منتر اکو نام درڑایا۔ سچ پریتی نال جڑدے، آتم میل پرما تم نال وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ رہیا وڈیایا۔ اگئی کھیل ساچے گر دا، گر کرتا روپ وٹایا۔ ویکھ وکھائے لیکھا دُھر دا، گھر مستک کھوج کھوجایا۔ جگت اگنی سیتل کرے سڑدا، میگھ امرت اک برسایا۔ پنج وکارا دُور کرائے، گھر ہنگتا گڑھ تڑایا۔ سُرَت سوانی ہانی ہو کے پھڑدا، شبدی پھیرا پائی۔ محل اٹل سوہنے مندر وڑدا، بند تاکی کُنڈا لاہیا۔ درس دیدار بن اکھاں نیناں کردا، میل ملاواں سچ سُبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا سرنایا۔ پورا سنگر شبد سوامی، ہر کرتا آپ پرگٹایا۔ جس داسندیشہ اگئی بانی، اکھراں نال گڑمایا۔ جس دی صفت چار بانی، پراپسنتی مدھم بیکھری رہی سُنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دسدے گئے نشانی، نشانہ نام تیر انیلا بان چلایا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی کوئی نہ دسے ثانی، آسانی اپنی اک سمجھایا۔ جیہڑا ہتھ نہ آوے لہجیا زمیں اسمانی، چوڈاں لوک چوڈاں طبق رہے گرلایا۔ جس دا گھر اکو پد زبانی، محل اٹل سوہا پائی۔ جس دی دینی سکھی نہ کسے قُربانی، کربلا وچ کوٹن

بیٹھے سیس کٹائیا۔ جس دا نور کدے نہ ہووے فانی، فتویٰ سکے نہ کوئے جنایا۔ سو محبوب دو جہاناں کھیل کرے مہانی، مہربان اپنی کل دھرائیا۔ دُھر دا
 بن کے اِکو بانی، بابل ویکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لہنا رہیا چُکائیا۔ ساچا کھیل گر ساچا کرے، کرنی اپنے ہتھ
 رکھائیندا۔ نر بجھے ہو کدے نہ ڈرے، بھو اپنا سرب جنایندا۔ سچ دوارے محل اٹل آپے کھڑے، سوچھ سرُپی رُپ پر گٹائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں ویکھے
 کھوٹے کھرے، خالص اپنے نال ملائیندا۔ جگ چوکڑی جن بھگتاں دے آیا دھڑے، حصّہ ساچا جھولی آپ لگائیندا۔ سو گرکھ جیوت جیوت جیوت رُپ
 مرے، مریاں جیون وچوں بدلائیندا۔ شبد سوامی ستگر سچا اتشکرن انتر آتم بانہہ پھڑے، بن ہتھاں گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کے پوڑے آپ چڑھائیندا۔ سچا ستگر سرب سکھ داتا، ست سرُپی نظری آئی۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران گاندے
 گاتھا، گا گارہ سَنائیا۔ جس لوکماں پر گٹائے رام راما، کرشنا کاہنا گاؤندے گاتھا، بنسری نام ہتھ پھڑائیا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر مندے دُھر دا داتا،
 دیاوان ہوئے سہائیا۔ جو جگ جگ جن بھگتاں پوری کرے آسا، آشا ترشنا میٹ مٹائیا۔ جو ساچے سنتاں خالی بھرے کاسہ، وست امولک اک ورتائیا۔ جو
 گرکھیاں دے بھروسا، چرن کول سچی سرنائیا۔ جو گر سکھاں دیوے ساٹھا، سگلا سنگ نبھائیا۔ جس دا سمرن پوجا پاٹھا، جوگ ابھياس رہے جس گائیا۔ جس دا
 کھیل تت آٹھا، اٹھسٹھ تیرتھ کھوج کھوجائیا۔ جس نوں کہندے پتا ماتا، پُرکھ اکال ناؤں دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ میٹنہار
 اندھیری راتا، ساچا سچ نور کرے رُشنائیا۔ ستگر سچا شبد گردیو، گرواں وچوں ستگر اِکو نظری آئی۔ جس دا لیکھا اگم اتھاہ ابھیو، بھید سکے نہ کوئے سمجھائیا۔
 جس دا آسن سدا نہکیو، نہپیل بیٹھا سو بھاپائیا۔ جس دی نہ کوئی رسنا نہ کوئی جہو، بتی دند نہ کوئے جنایا۔ جس دا امرت رس اگئی میو، جن بھگتاں مکھ
 رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر صاحب بے پرواہیا۔ صاحب ستگر شبد اگما، اگڑی کار کمائیندا۔ نہ مریا نہ کدے
 جمّا، مات گر بھ نہ ڈیرہ لائیندا۔ نہ کوئی پتر نہ کوئی اتاں، مات پت نہ کوئے دکھائیندا۔ نہ کوئی سپر نہ کوئی مُنّا، رس مکھ نہ کوئے لگائیندا۔ نہ کوئے نیز نہ
 کوئی اٹھا، نادان رُپ نہ کوئے وٹائیندا۔ نہ کوئے سورج نہ کوئے چنّا، چاندنی چن نہ کوئے رُشنائیندا۔ نہ کوئے حد نہ کوئے بتّا، حدود وند نہ کوئے وندائیندا۔

نہ گھڑیا نہ کسے بھٹا، گھاڑت وچ گھڑت نہ کوئے گھڑائیدا۔ جگ چوکڑی کوئی نہ دیوے ڈنا، ڈنکا اپنا نام سنائیدا۔ جن بھگت دوارے آوے بھٹا، دُور دُراڈا
پندھ مُکائیدا۔ کی ہو گیا جے پچھے اک تاریا دھنا، دھنیاں نالوں دھناڈھ اِکو ہر جن نظری آئیدا۔ جس دوارے صاحبِ سوامی آپ مٹا، منسا آسا پُور
کرائیدا۔ کی ہویا جے بھاگ لگایا نامے کٹورا چھٹا، موئی گُو پھیر اُٹھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نِت نوت جن بھگت دوارے آپے مٹا،
مان ابھمان نہ کوئے جنائیدا۔ ستگر شبد کہے میں اُچا سُچا، گل اپنی اک درڑائیا۔ میں بھاگ لگاواں گرکھ پُتاں، گوہند گود سہائیا۔ سوہنی سُنہنجی ویکھاں
رُتا، لوکماں جگت مہکائیا۔ میں کھیل کراں حکمے اندر ابناشی اپتا، چیتن سُرُتی رہیا دکھائیا۔ نو سو پُرانوں چوکڑی جگ رہیا رُٹھا، اپنی کروٹ نہ کوئے
بدلائیا۔ کلج انتم لکھ چوراسی وچوں گرکھ تھوڑے لبھے مُٹھا، مُٹھی اپنی وچ بند رکھائیا۔ جنہاں اُپر ٹھاکر میرا تھھا، دین دیاں ہویا سہائیا۔ اُہناں اُتے کاہدا
عُصّہ، گلہ وچ نہ کوئے رکھائیا۔ سیوک ہو کے کرے رچھا، پرتپالک ہو کے ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں دی ایہو اچھا، گھر ملے بے پرواہیا۔ ویکھن وچ نکیوں
نکا، سُنن وچ وڈیوں وڈا، وڈا رہے جنائیا۔ آکھن وچ سب دا پتا، بالک گرکھ گود اُٹھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان نہ دے پچھا، پچھلی بھل دے بخشائیا۔ کرم
کانڈ دی کوڑی کڈھے وِسا، وکھ امرت رُپ وٹائیا۔ مہربان ہو کے پُرب جنم دا کہاراں دا جھولی پایا حصّہ، حِصیدار اپنے نال بنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں
بھگوان، اپنا کھیل آپ نبھٹھا، دُجا سکے نہ کوئے سمجھائیا۔

☆ ۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی دلیپ سنگھ دے گرہ بابو پُر ☆

منگلاچار سُن کے آیا منگل، شنی پلو اک پھڑائیا۔ ویہڑا سوہنا ویکھیا انگن، شکر شکر منائیا۔ نام پریتی چڑھی رنگن، ویر ویراں ملے بھائیا۔ سچ پریتی
اِکو منگل، بُدھ بیکی رُپ وٹائیا۔ دھرم دوارا دُھر دا لنگھن، سوم سومنا تھ بیٹھا سیس نوائیا۔ لیکھا چکے پہاڑ جوہ جنگل، ایت ایتگی اپنی پھیری پائیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سہیلا دے وڈیائیا۔ منگل سُنیا منگلپار، مانگت دو جہان نظری آئیا۔ بھجے پھر دے محمد یار، چار یاری واہو داہیا۔ رسنا

کوک کہن پکار، اُچی اُچی الایا۔ تیرا کھیل پروردگار، پت پر میثور تیری وڈ وڈایا۔ کلمیاں وچوں کلمہ نغمیاں وچوں نغمہ سنی سچ گفتار، ناداں وچوں ناد سچی شنوایا۔ کاغذاں وچوں باہر، لیکھا وچ نہ کوئے اظہار، قلم شاہی دیوے نہ کوئی اشتہار، تاریخ توحفہ نہ کوئے پُچایا۔ جنہاں انتر آتم بخشیا ست پیار، سو کوکاں رہے مار، تُوں ہی تُوں راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈایا۔ ویکھ وڈیائی مان ملدا، دو جہان رہے شرمایا۔ دلبر بھیو جانے ساچے دل دا، دلدار ملیا بے پرواہیا۔ پریم پیار بھل غنچہ کھلدا، گلشن گرکھ آپ مہکایا۔ ایہتھے لیکھا نہیں تل دا، تیک للائی جوت کرے رُشنا یا۔ لیکھا چکاوے بجر کپائی سل دا، پاہن پاتھر پرے ہٹایا۔ شبد سوامی ہو کے ملدا، انتریامی پھیرا پایا۔ ہُن ویلا نہیں ڈھل دا، ڈھلیاں رہیا جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ مہر نظر اٹھائے ٹھاکر، ٹھوکراں نال جگانیدا۔ گرکھو پار کرو کایا ساگر، ساگر اکو اک جنائیدا۔ ونج کرو بن سوداگر، سودا اپنے ہٹ وکانیدا۔ سوریر بنو بہادر، بل دھر دا آپ سمجھائیدا۔ ملو میل کریم کرتے قادر، کرتا نرگن ویکھن آئیدا۔ نام دوشالہ اوڈھن لو چٹئی چادر، دُرمت میل دھوائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در بیٹھیاں ساریاں دیوے آدر، عدل اپنے ہتھ رکھائیدا۔ عدل کہے تُوں دھر دا عدلی، عدالت تیری نظری آئی۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ پندھ کُیا منزلو منزلی، پینڈا بیٹھا کھ چھپایا۔ پاربرہم پت پر میثور گھر بیٹھیاں راتیں نٹیاں دے جاگدیاں گرکھاں دی کر بدلی، من واسنا دے ہٹایا۔ تیرا لیکھا سدا نہیں رہنا پنچ تت کایا بدنی، بدلہ چکانا تھاو تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا ایکار، صاحب تیری سرنایا۔ اوہ صاحب سرب دے سوامی، جن بھگت دھیان لگایا۔ کدھر گئی تیری بچھلی بانی، بان نرالا تیر نہ کوئے چلایا۔ سُر ت نہ ملیا شبد ہانی، کیوں بیٹھا کھ چھپایا۔ رچنا رچ کے چار کھانی، چاروں گنت وند وندایا۔ اپنی آتم تُوں کیوں نہ پرنائی دھر دی رانی، راجن راج شاہو بھوپ اپنا پھیرا پایا۔ بن تیرے گھر سوہے نہ سوٹ سوانی، جگت دھاگن بیٹھی رہی گر لایا۔ امرت بخش ٹھنڈا پانی، مہر بوند اک برسایا۔ تیرے نام دی ملے اوہ نشانی، جو سدھا نشانہ تیرا دے دکھایا۔ آون جاون چکے کانی، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھایا۔ اکو بخشے پد نربانی، چرن کول ملے سچ سرنایا۔ شاہ پاتشاہ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچے گھر در گرہ کر پروانی، پروانہ اپنا نام جنایا۔

☆ ۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بلاک سنگھ دے گرہ بابو پُر ☆

پر بھ تیتوں لہجہ دے پہاڑ ٹلے جنگل جوہ، جاگرت دشا دھیان لگائیا۔ سمند ساگر کسے ہتھ نہ آئیوں کھائی کھوہ، کھوج تھکی مات لوکائیا۔ شاستر سمتر وید پُر ان تیری اشاریاں نال دسدے سوہ، پھر باہوں نہ کوئے ملائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر تڑپھن بُت رُوح، بُتخانہ دے دُہائیا۔ کروٹ لے وکھا اپنا منہ، مکھ صفتاں نال صلاحیا۔ گوڑھی نیند سٹے اک وار کہو ہو، ہوکا دے جنائیا۔ میری دھار کہے تُوں ہی تُوں، گوبند تن رباب وجائیا۔ تیرے نال آتم جائے چھوہ، پر ماتم رُپ وٹائیا۔ تیرا نور اوہ ہو بہو، جس نوں پیر پیغمبر گئے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ آؤنا چائیں چائیا۔ پروردگار تیتوں لہجہ تھکے، تھکاوٹ وچ لوکائیا۔ پھر دے رہے مدینے مکے، مقبریاں سیس نوائیا۔ شرارت اندر رہے نٹھے، شریعت نال گڑمائیا۔ بٹی دند کہہ کہہ تھکے، تیس بتیس کرے پڑھائیا۔ تیرے سچ نشانے کتوں نہ ملے پتے، کوٹن پترے دتے اُٹائیا۔ تیرے برہوں ویراگ اندر کوٹن کوٹ صوفی پھٹے، گھاؤ دُونگھا اک لگائیا۔ یوصف جہے وک کے ہٹے، قیمت مات نہ کوئے رکھائیا۔ موسیٰ چڑھ کے پھاسی پھٹے، عیسیٰ تندری تار گل لٹکائیا۔ محمد تک کے جلوہ اکھے، آخر سجدہ سیس نوائیا۔ منصور انا الحق بکے، بکتا ہو کے گیا جنائیا۔ شمس تبریز کھل لہائی اپنے ہتھے، تن مائی پریم نہ کوئے رکھائیا۔ ارجن بہہ توی ستے، تپدے ہر دے شانت وکھائیا۔ گوبند نہاں ہیٹھ رکھے نچے، نچے تیری جھولی پائیا۔ ایہہ گرکھ اُنہاں دے آئے وٹے، وٹاندرا کریا بے پرواہیا۔ سچ دوارے لکھن پڑھن دے نہیں کوئی رٹے، سنسا سارا بیٹھے رہے چُکائیا۔ دھنے وانگ لوڑ پئی نہ وچوں نکلن دی وٹے، ساکھیاں بیٹھا بے پرواہیا۔ نرگن سرگن ہو کے چاردا رہیا وچھے، وچھیاں والے سارے اُنکلیاں نال پھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام بیچے اپنے وٹے، پت ڈالی بھل مہکائیا۔ تیتوں لہجہ دے مندر مٹھ، شودوالے دھیان لگائیا۔ اٹھسٹھ تیر تھ رہے نٹھ، بھجّن واہو داہیا۔ رسنا جہوار ہے رٹ، ڈھولے بٹی دند سٹائیا۔ جگت ونجارے کھول کے ہٹے، تیرا نام رہے وکائیا۔ دے وڈیائی اپنی مت، جگت رہے سٹائیا۔ دوئے لوچن رہے تک، نچ نیتر نہ کوئے رُشنائیا۔ تیرا نور سکیا نہ کوئی لہجہ، پڑدا رہیا نہ کوئے اُٹھائیا۔ تُوں کرپا کر جہب، شاہ پاتشاہ پھیرا پائیا۔ کلج مکدی ویکھ حد، حدود اپنی دے درسائیا۔ سنت سہیلے سجن رہے سد، انتر آتم آواز

لگایا۔ جے پچھے رہوں اڈ، اگے ملنا چائیں چانیا۔ نت نوت آد جگاد جگ چوکڑی تیری جد، وشو تیری دھار پلٹایا۔ توں صاحب پُرکھ سمرتھ، بے انت تیری شرنا یا۔ سر رکھنا دے کر ہتھ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اک دکھانا دھر دا گھر، جس گھر بہہ بہہ خوشی منایا۔

☆ ۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی دلیپ سنگھ دے گرہ بابو پُر ☆

اٹ کہے میں چڑھ کے بھٹھی، بھٹھیا لا جگت دتا دکھایا۔ اپنا آپ کر کے ستی، ناتا ست نال جڑایا۔ میں یاد رکھی رویداس متی، جو مطلب نال دتی سمجھایا۔ حصہ رکھ کے اپنی پتی، دھر دا جوڑ بنایا۔ ستجگ تریتا دوا پر جو پھر دی رہی نٹھی، کلج بن کے پاندھی راہیا۔ انتم اُس دوارے ڈھٹھی، جتھے ملے مان وڈیا یا۔ اگے بھرنی پے نہ کوئے چئی، ڈن سکے نہ کوئے لگایا۔ میٹوں کچھ ہتھ نہ آیا تیر تھ تئی، مندر مسجد شو دوالے مٹھ کوٹن دتے بنایا۔ میری پت کسے نہ رکھی سر ہتھ نہ کوئے لگایا۔ پریتم بن کے بنائی نہ کسے سخی، گوپی کاہن نہ کوئے پرنا یا۔ میں چار جگ پینڈا مکایا وہیر گھتی، بھٹھی واہو داہیا۔ میرا لیکھا رویداس لکھایا ہتھیں، ناتا جوڑ دھر درگاہیا۔ جس ویلے لیکھا کئے جگ چھتی، راگ چھتیا صفت صلاحیا۔ تینوں پرہو دکھاواں اکھیں، اکھاں کھول نین رُشایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رہیا مکایا۔ اٹ کہے میں ویکھیا گھراٹل، بیٹھا بے پرواہیا۔ جس دا سوہنا سندر محل، نرگن دیوا باقی کرے رُشایا۔ اُس دا دوارا بیٹھا مل، اپنا آپ بھیٹ کرایا۔ ایہہ رویداس نوں دسیا ول، ول پچھلا دتا کڈھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا دھر داسنگ دکھایا۔ اٹ کہے میں لہے سنگی، سوہنا جوڑ جڑایا۔ جنہاں دی آسا منسا اکو منگ رہی منگی، جگ چوکڑی دھیان لگایا۔ ہونا سہائی وچ ور بھنڈی، برہنڈی دینی وڈیا یا۔ سچ دکھاؤنی اکو ڈنڈی، رہبر ہو کے دینا سمجھایا۔ اندر واسنا رہے نہ گندی، دُرمت میل دھوایا۔ میرا چکے وچھوڑا اگے ہوواں نہ رنڈی، سہاگی کنت دینا ملا یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے لایا۔ میں لیکھا ویکھیا لیکھے لگدا، لاؤنہار دیا کماندا۔ جس کھیل رچایا جگ دا، جگ جیون داتا ویس وٹاندا۔ جو چار کُنٹ دہ دشا جوت سروپی بھجدا، دو جہاناں پندھ مکاندا۔ اناد انادی ہوئے گجدا،

برہم برہادی آپ سنانیدا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ جس دے نام دا نگارا وجداء، ٹل ٹلیاں دین دُہایا۔ سو صاحب سلطان سچ سندیشہ اک گھلدا، دُھر دا
 محکم ورتایا۔ لیکھا چُکيا ول چھل دا، اچھل چھل دھاری اپنا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میٹے وچھوڑا سل دا، اصل اپنا دے سمجھایا۔
 اٹ کہے میری نکلی اٹکن، اگے بچھے نہ کوئے اٹکایا۔ جگ جنم دی مٹی بھٹکن، ترسنا ترکھا بُجھایا۔ میرا میلا ملیا نال بھگتن، بھگن جوڑ جڑایا۔ میں نت
 نوٹ کراں بہہ کے درشن، گھر ساچے خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دتا چُکایا۔ میرا لیکھا چُکيا بھگت دوار، بھگن آپ
 چُکایا۔ جس دی منزل اُتے منار، منار اندر نرنکار سوبھا پائی۔ جس دی مہما صفت سُندی رہی جگ چار، چوڑی اپنا دھیان لگایا۔ اُس دے در خادم ہو کے
 برخوردار، غلام ہو کے سیو کمایا۔ فرشاں اُتے اپنا آپ سوال، عرشی پریتم ویکھاں چائیں چانیا۔ جس نال لگی پریتی نبھ جائے نال، ایٹھے اوٹھے نہ کوئے
 تڑایا۔ اوہ شہنشاہاں دا شہنشاہ کنگالاں دا کنگال، دلالاں دا دلال، دو جہاناں ونج کرایا۔ جس نہیاں ہیٹھ دبے بال، اُتے گرکھ دتے سوال، گوڑھی نیند
 دکھایا۔ اوہ مُرشد مُریداں ویکھن آیا حال، نرگن نرنکار پھیرا پائی۔ جس دی تیرتھ تٹاں اُتے کسے نہ ہوئی بھال، شودوالے مٹھ کوکن دین دُہایا۔ سو
 صاحب بھگت دوارے ملیا آن، اُچ چُبارے بہہ کے درس دکھایا۔ میرا لیکھا کیتا پروان، اٹ اٹ ہوئی قربان، رَویداس چٹ اپنے نال رکھایا۔ جس دا
 کاغذ اُتے نہ کوئے نشان، گوبند خون لایا آن، رتی رت اپنے رنگ رنگایا۔ اوہ ساکھیات نظری آیا بھگوان، جو آد جگادی دیونہارا دان، جن بھگتاں گھر بنے
 مہمان، مہمانی اپنی آپے کھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے سرب جہان، جہاں لیکھا تہاں چُکایا۔ رب رب دی ربی بیماری، طبیب
 ویکھن آیا بے پرواہیا۔ پُتراں دے سبب نال تیری لگی یاری، یارانہ دُھر دا لئے بنایا۔ بچھے اُمر بیت گئی ایویں ساری، سنسیاں وچ لنگھایا۔ اگے دیوے نام
 جُماری، مستی اک چڑھایا۔ تیری آتما پرما تمالے جاوے اپنے نال مار اڈاری، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ بہائے اُس وچ اٹاری، جس وچ گرکھ بیٹھے سوبھا پائی۔
 اوٹھے قلم کی کرے وچاری، کاغذ شاہی دے دُہایا۔ جنہاں ملیا آپ نرائن نر نرنکاری، لیکھا دتا مُکایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بن کے آیا تیرا
 وپاری، بن پیسیوں دھیلیوں تیری قیمت دے چُکایا۔ تیرے لیکھ دی وڈی طاقت، تیری لیکھنی وچ وڈیایا۔ جس نال تردے نندک ساقط، دُشٹ دُوت

پار کرائیا۔ اوہناں نوں لیا کے وِچ معرفت، محرم ملیا چائیں چائیا۔ صفت کرے کی کوئی عارف، الف بیے نہ کوئے پڑھائیا۔ تیری قلم گرکھاں کروایا
تعارف، طرح طرح سمجھائیا۔ ایہہ دُھر دا صاحب سچا پارس، سونا کنچن روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے وڈیائی تیری عبارت،
اکھراں نال کرے وڈیائیا۔

☆ ۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الٹھ پنڈی ☆

پر بھو کہے واہ شباباس، دس کون کی تیری وڈیائیا۔ اگوں بولی بھگتاں خواہش، رو رو حال سنائیا۔ جگ چوکڑی میں رکھی آس، نت نوت دھیان
لگائیا۔ دوس رین رہی اداس، برہوں روگ ستائیا۔ پھر پھر تھکی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ وِچ پر بھاس، ٹلے پربت کھوج کھوج گئی آکھ، دروہی
دروہی رہی سنائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کوئے نہ دیوے ساتھ، سارے بیٹھے کُھ بھوئیا۔ رسنا جھوا پتی دند کردے دیکھے پاٹھ، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔
بجھے پھر دے تیر تھ تاٹ، آتم سرور سچ اِشان نہ کوئے کرائیا۔ جھگڑا دیکھیا ذات پات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ مندر مسجد شودوالا مٹھ دیکھیا خاص،
خیر خواہ نظر کوئے نہ آئیا۔ سادھ سنت ہوئے بد معاش، بدی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ پتن ملیا نہ کوئے گھاٹ، بیڑا کندھ نہ کوئے اٹھائیا۔ پر بھو میں دُور دُراڈی
کٹ کے آئی واٹ، بن کے پاندھی راہیا۔ جے کرپا کریں تیرے اگے کراں ارداس، دوئے جوڑ سیس نوایا۔ میں اک انوکھی پنچھنی بات، جس دی سمجھ
کوئے نہ پائیا۔ اوہ کیہڑی رات، جس ویلے جن بھگتاں اپنی گود لوں اٹھائیا۔ اوہ کیہڑی پر بھات، جس وِچ پر بھاتی راگ بیٹھن سیس نوایا۔ اوہ کیہڑی
جانج، جو اپنے جاچکاں رہیا سکھائیا۔ اوہ کیہڑی ڈاک، جیہڑی بن چٹھی رسین پُچائیا۔ اوہ کیہڑی قلم دوات، جیہڑی ہتھ روداس پھڑائیا۔ اوہ کیہڑی وفات،
جیہڑی مریاں پنچھوں تیرے نال ملائیا۔ میں نہانی نئی ننھی بچی اوہناں دی خواہش، جنہاں خاص تیرے ملن دی اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، پنچھن آئی پہلی وار، تیرے گھر در اپنی جھولی ڈاہیا۔ پر بھو کہے جن بھگتاں خواہش توں نئی بچی، بچیاں وانگ نظری آئیا۔ کی پنچھیں گل سچّی،

سچ کہانی دیاں درڑا ئیا۔ پہلوں ویکھ اوہناں نوں اکھیں، جیہڑے اکھاں میرے نال ملا ئیا۔ اوہناں نوں پچھ جہناں ملیا کملا پاتی، پت پر میسور بے پرواہیا۔
 جہناں میرے نام دی پڑھی پئی، پلٹا کایا وچوں گئے کھائی۔ اوہناں دے اندر کھلی اوہ ہئی، جس ہٹ دا مالک اک اکھوئی۔ بے شک توں دُور دُراڑی آئی
 نٹھی، اپنا پندھ مکائی۔ کی تیتوں لوڑ پئے کوئی دیوا بتی، تیرے ہتھ دیاں پھڑائی۔ کی تیتوں لوڑ بن دی سخی، تیتوں جگت کاہن دیاں ملا ئیا۔ سچ سچ خواہش
 اپنی حالت دسیں، دُھر دا حال سنائی۔ ویکھیں حیران نہ ہوئیں گرکھ بیٹھے اُتے ککھیں، سوہنا آسن لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی
 طرح سمجھائی۔ خواہش کہے میں پر بھ کی سوچاں، سوچن والی سوچ رہی نہ رائی۔ جہناں نوں جنگل بیلے کاہی وچ کھوجاں، لبھاں تھاؤں تھائی۔ اوہ ویکھے
 ماندے مَوجاں، مجلس تیرے نال لگائی۔ اوہناں نوں مل گیا عہدہ، جس عماری وچ بیٹھا بے پرواہیا۔ میں اوتھے کس طرح پہنچاں، اپنا پندھ مکائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ ابناشی کرتا کہے توں نئی جیہی کڑی، (جو بنوتی) نظری آئی۔ بے کاشی رام حکیم ورگے کولوں
 لے لئیں پڑی، نام خُماری دے چڑھائی۔ جہناں دی بیڑی کدے نہ رڑھی، اپنے بیڑے لین بہائی۔ بے شک توں بھرماں وچ بُری، کرماں وچ بُگڑی،
 ستگر درسن کدے نہ پائی۔ ایسے کر کے چنگی توں پیریں آئی تری، نیر نین دھیان لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائی۔ آشا
 کہے میں آئی پیریں ننگی، دُور دُراڑا پندھ مکائی۔ سیس گندا نہ واہی کنگھی، کجل نین دھار نہ کوئے جنا ئیا۔ سوہنی تن نہ پائی انگی، پائے چیتھر رہی وکھائی۔
 میری آشا اوتھے رہ گئی ننگی، جتھے لبھن کوئے نہ جائی۔ میں کجک وچ ہتھ آگئی سادھ بکھنڈی، جوٹھے جھوٹھیاں اپنا گھیرا لیا پائی۔ میں بُھل گئی تیری
 ڈنڈی، مارگ چھڈیا بے پرواہیا۔ اچانک تیرے در دی آئی پون ٹھنڈی، ہلاریاں نال اٹھائی۔ اٹھ سوانی جا راوی کنڈھی، کنڈیاں وچ بیٹھا بے پرواہیا۔ جیہڑا
 لیکھے لاوے چنگی مندی، مندیوں چنگے بنائی۔ بے کوڑی کرپا رل کے ہو گئی گندی، دُرمیت میل دے دھوئی۔ تیتوں بھگتاں دی دیوے اوہ سو گندھی،
 جس سو گندھ وچ اپنا روپ وٹائی۔ اوہدے کول انوکھی نئی جیہی بندی، کایا مندر آپ لکائی۔ پریم پیار نال جس ویلے ہلاوے اوس دی تندی، توں ہی توں
 راگ سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکائی۔ خواہش کہے میٹوں آوے خوشی، خوشیاں گیت الائی۔ میری اوہناں نال لگ

جائے رُچی، جنہاں روزِ ملے بے پرواہیا۔ جے میں پچھے رہی لُچی، بکھنڈیاں نال کری گُرمایا۔ میں دُہاگن بن کے رہی سُتی، ویراگن رُپ نہ کوئے وٹایا۔ میں گھر گھر پھر دی رہی سوان بن کے کُتی، خالی بھانڈے ویکھ بھجیاں واہو داہیا۔ میری حالت کسے نہ پچھی، پڑدا دِتا نہ کسے کھلایا۔ دھن بھاگ میں گُرمکھاں سنگت ویکھی سُچی، سُچے مانک موتی نظری آئی۔ میں در دروازے وڑدیاں ہو گئی اڈی اُچی، پتھّاں اُتے خوشیاں نال قدم اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دینا چُکایا۔ پر بھو کہے خواہش نَنھی، بچیاں وانگ سمجھایا۔ تُوں آ بھگتاں کنیں، نیڑے کر کے دیاں سمجھایا۔ دُور دُراڈی واٹ بھنی، بن کے آئی پاندھی راہیا۔ ویکھیں ہُن نہ ہوویں اَنھی، نیتز لوچن نین دیواں پڑدا لاہیا۔ تُوں اینہاں نال منیں، جنہاں نال مٹیا شہنشاہیا۔ لوڑ رہے نہ راگ سُنن دی کنیں، ڈھولیاں وِچ نہ کوئے وڈیایا۔ پر م پُرکھ پر بھہ اِکو ملیا دُھر دا دھنی، داتا دات ساچی جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں نال رکھایا۔ سُن خواہش ویکھ بھگت، تیتو دیاں سمجھایا۔ اینہاں نال مل کے ناتا چھڈنا پئے جگت، جگت اِکو وار درڑایا۔ نو سو چُرانوے چو کڑی پچھوں ویلا ملے وقت، واقف اپنے نال کرایا۔ گُرمکھاں نال ملا کے تیرا دست، ہتھ نال ہتھ دئے جُڑایا۔ ایہہ پریم نِرا لا عشق، عاشقاں وچوں معشوق، معشوق وچوں حقوق نظری آئی۔ نیتز لوچن نین کرلا درس، درے دربار دیدار دیاں دکھایا۔ تیری پچھلی مٹے حرص، ہوس اگے نہ کوئے ودھایا۔ جے اینہاں آجاوے ترس، تیتو پلّو دین پھڑایا۔ تُوں اُتے لیٹ فرش، دھوڑی لگا مستک لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر داناتا دئے بندھایا۔ خواہش کہے میں عاجز نہانی، نمو نمو سیس جُھکایا۔ لہہ لہہ تھگی گُرمکھ ہانی، سبجَن نظر کوئے نہ آئی۔ پھر پھر تھگی اٹھسٹھ پانی، سمند ساگر وِرو لے تھاو تھانیا۔ کھوج کے آئی چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبھج سیتج پھیرا پائی۔ سُن کے آئی چارے ہانی، پراپسنتی مدھم بیکھری ڈھولا گایا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت رہیا خاک چھانی، وست امولک ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ صدی چو دھوی ہو نہانی، اپنا بل مٹایا۔ سندیسہ دِتا کسے رُوحانی، بن رُوح بُت کری گُرمایا۔ ویکھ پیغمبر لاثانی، آسانی اِکو اک جنایا۔ جس دی پیر پیغمبر دسدے گئے نشانی، شہداں نال کر پڑھایا۔ اوہ جلوہ نور جگے جوت رُوحانی، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا دکھایا۔ خواہش کہے میں بھگی دوڑی، دُور دُراڈی چل کے آئی۔ اگے

ویکھی گلی سوڑی، بھیرا راہ نہ کوئے لنگھایا۔ میں چار کُنٹ نین تک کے کیتا بھڑی بھڑی، نیتز رو رو دتی دھایا۔ لکھ چوراسی سرشی دسی کوڑی، امرت جام
 نہ کوئے پیایا۔ کسے آواز سنائی اندروں ہوئی، سہج نال سمجھایا۔ میں پچھلے جنم دے کہاں دی مچھی ڈولی، اوہ سب دی آسا پور کرایا۔ اوہدے نال
 روداس چمار جس دے کول تند موئی، گھر گھر گانے رہیا بندھایا۔ اوتھے لوڑ نہیں پون دی روئی، روئک بھگتاں نال لگایا۔ اوتھے دیوے سندیسہ پون پونی،
 اپنا تھم ورتایا۔ تیری منسا پوری کرے بھاؤنی، بھاوننا تیری ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل ورتایا۔ آسا کہے میں کملی
 کوچھی، اندر باہر نہ کوئے وڈیایا۔ میٹوں کسے دتی سو جھی، سمجھ نال سمجھایا۔ اوہ سب دا وڈا کھوجی، دو جہاناں ویکھے تھاوں تھانیا۔ آد جگادی وڈا بودھی،
 اگادھ بودھ کرے پڑھایا۔ اُس نوں مالک کہندے لوکی، پرلوک خوشی منایا۔ اُس دی سوچ کسے نہ سوچی، سوچ سمجھ نہ کوئے وڈیایا۔ اُس دا جنجوبہ نہ
 کوئی بودی، تلک للاٹ نہ کوئے وکھایا۔ ہوئے ہنگتا اندر نہ ہوئے روگی، ممتا موہ نہ کوئے ودھایا۔ نہ سنیا سی ویراگی دے جوگی، رکھ من روپ نہ کوئے
 دھرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اوہ سب نوں دیوے روزی، رازق رزق رحیم اکھوایا۔ خواہش کہے میں ہوئی بے سمجھ، سمجھ نہ کوئے
 جنایا۔ جس ویلے بھگتاں وچدی ویکھی رمز، رحمت رہیا کماہیا۔ میں اوسے ویلے کھائی قسم، بندنا سیس نوایا۔ میں اینہاں دی دھوڑی گنگا لاواں مستک اوہ
 بھسم، جیہڑی بھسم نہیاں ہیٹھ دباہیا۔ جس دا رواج اولڑی رسم، رہر بے پرواہیا۔ تن وجود نہ کوئی جسم، تتوت نہ کوئے ہنڈھایا۔ اُس دا نور اگتا اسم،
 اعظم اکو نور خداہیا۔ اُس دا درشن کراں نال چشم، گھر ساچے خوشی منایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا سنگ بناہیا۔ پر بھو کہے سُن
 اک سندیسہ، جو سُنیاں رہیا جگایا۔ بچھلا چکاوے لیکھا، آگے دے وڈیایا۔ جے بھگتاں نال پاؤنا حصہ، سوہنی ونڈ ونڈایا۔ کملیسے پھیر نہ تکیں اپنا بچھا،
 سادھاں والی ریت مندر مسیت ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ ایہہ گرکھ میرے اتیت، ترے گن بیٹھے ڈیرہ ڈھاہیا۔ جینودیاں جگ گئے جیت، جیون جگت اکو وار
 دتا سمجھایا۔ اوہ خواہش تیرے نال مل کے ہون نہ کدے پلٹ، پت پت پت اکو وار کرایا۔ کیوں انہاں دا میرے نال سانجھاگیت، سوہنگ ڈھولا رہے
 گایا۔ میری اُلٹی لگی پریت، پُٹھی سدھی دے کرایا۔ جو کہا سو ٹھیک، شاستر سمرت وید پُران دیوے نہ کوئے گواہیا۔ انہاں دی کون کرے ریس، چار

کُنٹ دہ دشا بھجن واہو داہیا۔ جنہاں ملیا آپ جگدیس، جگدیش پھیرا پائیا۔ اپنا ہتھ رکھ کے پیٹھ، تھپکیاں نال سوائیا۔ نہ کوئی اوج نہ کوئی نیچ، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ کوئی ہست نہ کوئی کیٹ، آتم پر ماتم اکو رنگ رنگائیا۔ نام پیالہ گرگھیاں پھرایا جو پی گئے لا کے جھیک، خالی کٹورا جگت دکھائیا۔ ساچا کلمہ پڑھ کے حدیث، حاجت اپنی پور کرائیا۔ انہاں کول نہ آئے ابلیس، شیطان پھیری کوئے نہ پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دیکھن لا کے نیچھ، لوچن پلک اکھ کھلایا۔ تینی اوتار کہن ایہہ کی رہی بیت، پت پر میثور اچرج کھیل ورتایا۔ نانک گوہند کہے سنگر گرگھیاں نال کرے ریچھ، پھر باہوں گلے لگایا۔ ٹھاکر ہو کے گیا پتچ، پر ماتم ہو کے میل ملائیا۔ آپ پر بھو بن کے ناچیز، گرگھ سچ دہلیزوں باہر کرائیا۔ جتھے بیٹھا ہر جگدیس، تاج سوہنا سیس لگایا۔ اوتھے لیکھا بیس اکیس، اکیس اپنے نال رکھایا۔ اوس ویلے خواہش نے رو کے ماری چیک، بھڑی بھڑی دتا سنایا۔ تیری کرپا میری بھگتاں نال بنے پریت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، تیرا سوہنا سنگ نظری آئیا۔ بھگتاں نال بے کرنا ملاپ، اپنا جوڑ جڑایا۔ پہلوں سکھ انہاں توں اوہ جاج، جس نال وچھڑے رہیا ملائیا۔ جنم کرم دے دھو کے پاپ، پت پُنت رہیا بنایا۔ دوئے جوڑ کے پھیر آکھ، اچی کوک سنایا۔ میں سیوک تھادی داس، در بردی روپ وٹایا۔ نت تھادا کوڑا کراں صاف، جھاڑو دیواں چائیں چانیا۔ جس ویلے تھادی آتم پر ماتم پوے راس، گھر ساچے وجے ودھایا۔ اوس ویلے میری کھلی رکھنی اکھ، اکھیں تکاں بے پرواہیا۔ بھگتاں کہا جو ساڈے نال ملیا اوس دا اوہو حق، وادھ گھاٹ وچ نہ کوئے رکھایا۔ جے ساڈے نال مل کے تیتوں پے گیا شک، پھر کے باہوں باہر دیئے دکھایا۔ ساڈا پریم ساڈے نال ملا کے ہتھ، ہتھیلی اُتے ہتھیلی گیا لگایا۔ آگے پچھے رہیا نٹھ، سچے کھجے بھجے واہو داہیا۔ جس ویلے جن بھگتاں کرے اکھ، دُور دُراڈا آوے چل کے ماہیا۔ اپنا مارگ ہوئی ہوئی پھیر دیوے دس، دہ دشا کرے جنایا۔ جس ویلے اسیں اُس دے گائیے جس، سو ساڈے ڈھولے سنائے تھاوں تھانیا۔ تیری خواہش پوری آس، نواس چرن اک گوسائینا۔ جو سب دامائی باپ، سدا سہیلا وسے ساتھ، دو جہاناں میلا رہیا ملائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جنہاں ملیا آپ، تنہاں کر گیا پاک، بن کے سجن ساک، کھول کے بند تاک، سچ دوارے ساچے گھر سجن لئے بہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی خواہش نال جن بھگتاں اندر کرے نواس، بھومکا اکو اک سہایا۔

☆ ۱۷ ساول ۲۰۲۱ بکرمی گرانام سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ☆

کرپا کرے ہر نہکرے، سو پڑکھ نرنجن دیا کمانیدا۔ نیتز کھول وشن برہے، پاربرہم پرہم آپ سمجھانیدا۔ لکھ چوراسی لگی گکرمے، کرم کانڈ بھو نہ کوئے چکانیدا۔ نو ست نہ کوئے دھرے، ساچی سکھیا نہ کوئے درڑانیدا۔ سادھ سنت پئے بھرے، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھانیدا۔ اندج جیرج اتہج سیتج کھانی جیو جنت جنم، جنم مرن نہ کوئے چکانیدا۔ جھگڑا پیا ورنے برنے، ذات پات پڑدا نہ کوئے اٹھانیدا۔ پھری دروہی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ بن میں، ٹلے پریت سمنڈ ساگر سنگ نہ کوئے جنانیدا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ بنیا من میں، ممتا موہ نہ کوئے چکانیدا۔ سرشی لگی لالچ کوڑے دھن میں، نام ست ہتھ نہ کوئے پھڑانیدا۔ پرہم کا نام جناندے من میں، ساکھیات ست سروپ نظر کسے نہ آئیدا۔ جوگ ابھیاں تپ ہتھ ویکھیا گھر گھر میں، انتر آتم رنگ نہ کوئے رنگانیدا۔ در بھکاری پھر دے منگدے، سچ درویش الکھ نہ کوئی جکانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیہ اک سنانیدا۔ وشن برہما اٹھ ویکھ، ہر کرتا آپ جنایا۔ نو نو چار وسدا رہیا سچا دیس، دسنتر اپنا تھکم ورتانیا۔ سرگن کردا رہیا ویس، روپ انوپ وٹانیا۔ نام سندیہ دیندا رہیا سندیس، شبدی ڈھولا راگ الایا۔ نرگن سرگن جوت کردا رہیا پرویش، آتم پرما تم میل ملانیا۔ برہم پاربرہم کھیلدا رہیا کھید، بن کھلاری ویکھ وکھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہیا بھج، ملا شیخ مسانک نال رلایا۔ دیندا رہیا نرگن نرویر نرکار سچ سندیس، دھر دا نغمہ نام سنانیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نو نو چار رہیا ہمیش، سنجک تریتا دواپر کلجک آپ ہنڈھانیا۔ اندر باہر گپت ظاہر ہر گھٹ رہیا ویکھ، نچ نیتز لوچن نین اکھ اک کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ وشن برہما اٹھ کر خیال، ہر کرتا آپ جنایا۔ لکھ چوراسی دے بے حال، بہیل ہو کے دے ڈھانیا۔ گر کا شبد نہ کسے نال، سنگر سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ کوڑی کریا و بے تال، چاروں کُنٹ ناچ نچانیا۔ ساچی گھالن کوئی نہ سکے گھال، جیو جنت بھجن واہو داہیا۔ بن پڑکھ اکال بنے نہ کوئی دلال، وچولا سچ سنگ نہ کوئے نبھانیا۔ حقیقت دے نہ حق حلال، لاشریک شرکت نہ کوئے مٹانیا۔ گود اٹھائے نہ کوئی بال، گوہند نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی خبر آپ سنانیا۔ وشن برہم اٹھ ویکھ تک، چار کُنٹ دھیان لگانیا۔ کسے نہ کھلی اندر اکھ، لوچن تیلے

جگت لوکائیآ۔ آتم پر ماتم گھر مندر سکے نہ کوئی لہجہ، دہ دشا بھجن واہو داہیا۔ نو دوارے پار نہ کرے کوئی حد، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ کوڑی کریا نالوں
 ہو نہ بے اڈ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ناتا نہ کوئے تڑائیآ۔ تیری بنے نہ کوئی جد، وشو روپ نہ کوئے سمجھائیآ۔ من واسنا سارے رہے نچ، من نو آساگ
 ورتائیآ۔ وست کسے نہ آوے ہتھ، خالی ہتھ دین دھائیآ۔ لیکھا چکے نہ شکلا کشاپکھ، جوتی جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ گڑھ ٹٹے نہ تت اٹھ، نو در پندہ نہ کوئے
 چُکائیآ۔ گھر گھر وچ کوئی نہ بے وس، مندر سو بھا کوئی نہ پائیآ۔ امرت آتم کسے نہ ملے رس، اٹھسٹھ بھجن واہو داہیا۔ بودھ اگادھ شبد اناد دُھن آتمک سُنے
 نہ کوئی گاتھ، رسنا جہوا پڑھ پڑھ تھگی سرب لوکائیآ۔ ساچے منڈل بن گوپی کاہن ویکھے کوئی نہ راس، شبدی تال نہ کوئے وجائیآ۔ صاحب سَنگر کسے نہ وسیا
 پاس، سُنجی سچ رہی گر لائیآ۔ پھری دروہی پر تھمی آکاش، گگن گلنتر دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ نرگن زرویر نرکار ست سرُپ کسے نظر نہ آئے ساکھیات،
 ساکھیاں پڑھ پڑھ سارے رہے سُنائیآ۔ گھر پر میثور آکے کرے نہ کوئی بات، باطن پڑا سکے نہ کوئی اُٹھائیآ۔ جینودیاں جگ پائے نہ کوئی وفات، فتویٰ سکے
 نہ کوئے مٹائیآ۔ اکھر پڑھ کے وچوں لغات، الف یے کرن چترائیآ۔ سچ دوارے کسے نہ جڑیا نات، ناتا بدھاتا سنگ نہ کوئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اشارے نال اُٹھائیآ۔ وشن برہما کھولو لوچن، ہر کرتا آپ جنائیآ۔ کسے سوچ نہ آوے وچ سوچن، سمجھ چلے نہ کوئے چترائیآ۔ راہ
 تگُو چوداں لوکن، چوداں طبق رہے گر لائیآ۔ چوداں وِدیا ہوئی پھوکن، چودس چند نہ کوئے رُشنائیا۔ اپنے گھر کلجک جیو پھیر نہ لوٹن، جوئی جون ڈیرہ لائیآ۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ سلوکن، نام سندیشہ اک سُنائیآ۔ وشن برہما شو لین انگڑائی، کروٹ اپنی رہے بدلایآ۔ کون سندیسہ رہیا
 سُنائی، دُھر دھام بے پرواہیا۔ کون جلوہ گر کرے رُشنائی، نورو نور نظری آئیآ۔ کون حق حقیقت رہیا بُجھائی، کلمہ اکو اک درڑائیآ۔ کون مندر مسجد بنائی، سچا
 جُجرہ رہیا سُهائی، محبوب اپنا آسن لائیآ۔ کون کلمہ رہیا پڑھائی، بن اکھراں رہیا سمجھائیآ۔ کون کرے سچ شنوائی، ناد ایکا نام وجائیآ۔ کون چار گنت دہ دشا
 ویکھے چائیں چائیں، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیآ۔ وشن کہے برہمے اُٹھ، سچ سچ دیاں درڑائیآ۔ اگلا لیکھا میتھوں بچھ، بھيو ابھیدا
 دیاں کھلائیآ۔ نو سو چُرانوے چوکڑی جو بیٹھا رہیا لگ، نرگن نور بے پرواہیا۔ جس گر اوتار پیر پینمبر بنائے ننھے پُت، چھوٹے بالے گودیاں وچ اُٹھائیآ۔ سو

صاحب ٹھاکر سوامی رہیا تھ، بے پرواہ بے پرواہی وچ آئیا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا ہو کے گیا جھک، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جگ جنم جو وچھڑے گئے رُس، سو گرُکھ گرُکھ ہر جن ہر بھگت رہیا منایا۔ سچ سُبھاؤ پریم پریتی گودی چک، شبد ہلارا اک دکھایا۔ ساچے امرت دھو کے مکھ، دُرمت میل دھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کریا کھیل ابناشی اچت، چیتن سُرَتی رہیا کرایا۔ برہما کہے وشن کی بات، سچ سچ دے درڑایا۔ میں دیکھاں کلجک اندھیری رات، چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ جھگڑا پیا ذات پات، آتم برہم نظر کسے نہ آئیا۔ پت پر میثور کوئی نہ جوڑے نات، کوٹن کوٹ ایشٹ گر دیو رہے منایا۔ آتم پر ماتم کوئی نہ چلے ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ رسنا جہوا بٹی دند کردے پوجا پاٹھ، دوس رین دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل کی ورتایا۔ وشن کہے برہم کی دساں، کہن وچ کچھ نہ آئیا۔ خوشیاں وچ دو جہان ویکھ ویکھ ہساں، چوڑاں طبق راگ الاٹیا۔ صاحب ابناشی کرتے ٹیکاں متھا، مستک چرن کول چھہایا۔ جو کچھ ویکھیا اکھاں، میں سچ دیاں سمجھایا۔ ابناشی کرتا لوک مات نرگن دھار آیا نٹھا، جوتی جامہ ویس وٹایا۔ ہر جن ہر بھگت جگ جنم دا وچھڑیا کیتا اکٹھا، پھر باہوں گلے لگایا۔ آتم پر ماتم دے کے اکو متا، ساچی سکھیا دتی سمجھایا۔ پریم پریتی جوڑے ناتا، بدھاتا اپنا رنگ رنگایا۔ ایتھے اوتھے ہوئے راکھا سر شبدی ہتھ لکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی گاؤندے رہے گاتھا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گئے درڑایا۔ جس نوں کہندے ناتھ انا تھاں، سہائی ہووے ہر گھٹ تھانیا۔ سو کھیلے کھیل آپ سمراتھا، سرب کلونتا پھیرا پانیا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دی آپے دس کے جاچا، دُھر دا پڑدا دتا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ برہما کہے وشن کی ایہہ سچ، سچ دتا درڑایا۔ میں وی دیکھاں اوس اکھ، جیہڑی اکھ اپنے نال ملائیا۔ لکھ چوڑا سی اندر جوت ہو کے رہیا دس، میرا میلا سچ سُبھایا۔ گھر مندر ساڈھے تن ہتھ ہووے پر تکھ، گرہ بیٹھا سو بھاپانیا۔ میرا پڑدا کھول کے ہٹ، بن ونجارا ونج کرایا۔ میں چرن جاواں ڈھٹھ، نمو نمو سیس جھکایا۔ بن ہتھاں جوڑ کے ہتھ، ڈنڈوت کر کے مستک لگا لایا۔ ساچی وتھیا دیواں دس، جو اٹھ تت نو دوارے کر کر تھگی لوکایا۔ برہم پار برہم پریم مٹھارس، جام سچ نہ کوئے پیانیا۔ شاستر سمرت گئے تھک، برہم ودیا ہتھ کسے نہ آئیا۔ سچ دواویوں کلجک جیو دُور دُراڈے گئے نٹھ، ساچے مندر بہہ کے میرا درس کوئے نہ پانیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، صاحب تیری سرنا یا۔ وِشن کہے برہمے کریئے ارداس، سچ میننتی اِک سنا یا۔ جس دی کھیل آد
جُگاد، جُگ چو کڑی ویکھ دکھایا۔ جس دا پسار برہم برہما، برہماند رنگ رنگایا۔ جس دا شبد دُھن اگئی ناد، دو جہان رہیا سنا یا۔ جس دا نرگن سرگن کھیل
تماش، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ جس دا کھیل منڈل منڈپ برہمنڈ کھنڈ پاؤنی راس، گوپی کاہن نچایا۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیونہارا دات، نام بھنڈارا اپنا
جھولی پائی۔ جو آتم پر ماتم لکھ چو راسی بندھنہارا نات، پاربرہم برہم میلہ سچ سُبھایا۔ جس دی آد انت اِکو ذات، رُپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آیا۔ سو
صاحب سمر تھ پُرکھ ابنش، کرنی کرتا کار کما یا۔ سبجگ تریتا دوا پرکھج گر اوتار جو آئے آکھ، بھوکھت سندیسہ مات سنا یا۔ تنہاں دی انتم بچھے وات، سچکھنڈ
نوا سی اپنی لئے اگٹرایا۔ لیکھا جانے لکھیا قلم دوات، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن پھولے تھاؤں تھانیا۔ لہنا دینا جانے چار ورن اٹھاراں برن
جماعت، شتری براہمن شوڈر ویش بچیا کوئے رہن نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ برہما کہے کریئے ننتی، چرن
اِک عرضو یا۔ وِشن کہے پر بھ کھیل اگنتی، لیکھا گنت وچ نہ آیا۔ برہما کہے اوہ مالک لکھ چو راسی بن دا کنتی، کنت کنتول وڈی وڈیا یا۔ وِشن کہے چاڑھے
رنگ بسنتی، آد جُگاد اُتر کدے نہ جایا۔ برہما کہے اُس دے نام دی صفت کر کر تھئی جُگ جُگ بھگتی، اکھراں وچ جگت وڈیا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، مہربان کھیل کھلایا۔ وِشن کہے اوہ تک، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جیہڑا آد جُگاد کسے نہ آیا ہتھ، شاستر سمرت دین گواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
کھول کے اپنی اکھ، آخر اپنا رنگ رنگایا۔ نام پدارتھ دے کے حق، حقیقت وچوں دتا پرگٹایا۔ سبجگ تریتا دوا پرکھج چلا کے رتھ، بن رتھوا ہی سیو
کمایا۔ نرگن نرویر کھجگ انت ہو پرگٹ، جوتی جوت کرے رُشنا یا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، چار ورنناں ونج کرایا۔ دُئی دویتی میٹ کے پھٹ، بھانڈا
بھرم بھو بھنایا۔ آتم پر ماتم دے کے برہم مت، برہم وِدیا رہیا سمجھایا۔ پر بھ ملن دی کھول کے اکھ، دوئے لوچن بند کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما یا۔ وِشن کہے ویکھ کھیل کرتار، برہم دیواں سچ جنایا۔ گر اوتار کرن نمسکار، پیر پیغمبر سجدہ سیس جُھکایا۔ رسنا جہوا بن
بتی دند اُچی کوک کوک رہے پُکار، تُوں ہی تُوں راگ الا یا۔ نمو نمو نمو نمسکار، در در خاک مستک اِکا دھوڑ رما یا۔ تیرا جلوہ پروردگار، مقامے حق تیری

رُشناہ۔ سبکھنڈ تیرا آدھار، تھر گھر وے شبد ودھایا۔ کریں کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر تیری وڈ وڈیایا۔ شاستر سمرت وید پُران وس کے باہر، وصل بھگتاں دے کرایا۔ اپنا اصل کر اظہار، عشق دُھر داریت بنایا۔ نرگن سچ کر گُفتار، گُفت شنید کریں شنوایا۔ تیری مجلس سانجھے یار، چو داں طبق ہتھ کسے نہ آہا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیز رو رو کرن پکار، اچی کوک کوک سُنایا۔ صدی چو دھویں آئی ہار، چو دس چند نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ پیر پیغمبر کہے پر بھ تیرا بردا، بندگی اکو اک جنایا۔ تُوں لیکھا جانے گھر گھر دا، گھر گھر وچ کھوج کھوجایا۔ تیرا کلمہ دو جہان پڑھدا، کائنات صفت صلاحیا۔ جو جنمے سو انتم مردا، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیتھوں ڈردا، حکمے اندر بھجے واہو داہیا۔ بن تیری کرپا سنت بھگت گرگھ گرگھ صوفی پوڑی کوئی نہ چڑھدا، منزل حق نظر کسے نہ آہا۔ تیرا رُپ نرائن نر دا، نر ہر تیرے ہتھ وڈیایا۔ تُوں آد جگاد جگ چو کڑی لکھ چو راسی جیو جنت گھاڑن گھڑدا، گھڑ گھڑ ویکھیں تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرایا۔ وشن کہے برہمے اوہ ویکھ ساتھ، ہر کرتا آپ نبھایا۔ مہربان پُرکھ ابناش، ابناشی اپنا پھیرا پانیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، شبدی ڈنک گر ناد وجایا۔ دو جہاناں پا کے راس، برہمنڈ کھنڈ رہیا نچایا۔ جن بھگتاں پوری کر نہارا آس، پورب لیکھا رہیا چکایا۔ داتا دانی سرب گن طاس، گُنوتا وڈ وڈیایا۔ پرگٹ ہوئے شہنشاہ شاہو شاباس، دُھر فرمانا حکم منایا۔ لیکھا لکھنہارا بن قلم دوات، کاغذ وند نہ کوئے وندایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ اگم اتھاہ، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ جن بھگتاں بن ملاج، کھیوٹ کھیٹا پھیرا پانیا۔ لکھ چو راسی وچوں تھوڑے اپنے کندھ اٹھا، خوشیاں راہ تکانیا۔ نیز لوچن اک کھلا، بن اکھال اکھ ملاہا۔ بن رسنا جہوا ڈھولا گا، آتم پر ماتم کری پڑھایا۔ تُوں میرا میں تیرا ساچا ناتا لیا جڑا، ایتھے اوتھے نہ ہوئے جدایا۔ ابناشی کرتا دو جہاناں مالک وڈ خالق سدھا ملیا آ، جوگ ابھیاں لوڑ رہی نہ رانیا۔ سنت سہیلے لئے جگا، جاگرت جوت کر رُشناہ۔ گھر وچ میلے لئے ملا، باہر کھوجن کوئے نہ جانا۔ آتم پر ماتم دتا سمجھا، سوہنگ ڈھولا اک درڈایا۔ بن وچولا نوری نور جوالا دتا درسا، پڑدا اوہلا آپ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا چکایا۔ وشنو کہے اٹھ ویکھ جگت، چار کُنٹ دھیان لگایا۔ پت پر میثور میلا ہویا بھگت، بھگون اپنی دیا کمانیا۔ لیکھے لا

کے بوند رکت، گرگھ گرگر گود بہائیا۔ آتم پر ماتم دے کے شکت، شخصیت ساچی دتی سمجھائیا۔ انتر رہن نہ دتا فرق، باہروں سمجھ کوئے نہ پائیا۔ شبدي دھار کیتی لکھت پڑھت، عرضی نویس قلم ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل رہیا دکھائیا۔ برہما کہے وشنوں پر بہ دی اچرج لیا، لیکھا سمجھ کچھ نہ پائیا۔ جن بھگتاں بن آپ وسیلہ، وصل دھر دا دتا کرائیا۔ میل ملاوا ہویا اکو حیلہ، ہر جو آیا واہو داہیا۔ سجن ملیا جھیل چھبلا، نہ مرے نہ جائیا۔ سچکھنڈ دوارے جس دا سچ قبیلہ، سنت سہیلے رہیا وسائیا۔ اوتھے رنگ نہ کوئی سوہا پیل کالانیا، چٹئی دھار نہ کوئے وڈائیا۔ من مت بدھ چترائی نہ کوئی دلایا، کھانی بانی شبد ناد نہ کوئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، دھر دا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ وشنوں کہے میں دیکھے پڑھدے، گرگھ سوہنگ ڈھولا گائیا۔ انتم پوڑے اوس چڑھدے، جو گوبند گیا لگائیا۔ نہ بھجے ہو کسے کولوں نہ ڈردے، آگے جاون واہو داہیا۔ توں میرا میں تیرا اکو ایک کردے، دھار اینکار وچ سائیا۔ دیکھو کھیل اگئی ہر دے، ہر دے وڑ کے رہیا ترائیا۔ کوٹاں وچوں گرگھ تھوڑے تردے، جنہاں اپنے کندھ اٹھائیا۔ کرن اشان سچ سروور سر دے، دُرمت میل دھوائیا۔ اوہ سجن کدے نہ مردے، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ اوہ اگن کدے نہ سڑدے، مڑھی گور نہ کوئے دبا۔ سچ دوارے ساچے کھڑدے، جس گھر وسے شہنشاہیا۔ سیس چرن کولاں اُتے دھردے، مستک اکو خاک رمائیا۔ در غلام تیرے بردے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے رہیا ملائیا۔ برہما کہے میں دیکھیا میلا، ملنی جگدیس کرائیا۔ اکو گھر سوہے گرگھ چلا، چلا گرگھ نظری آئیا۔ پت پر میثور پاربرہم سجن سہیلا، دو جہاناں والی بے پرواہیا۔ وسنہارا دھام نویلا، ہر جن دیکھے چائیں چائیا۔ کلج انت سری بھگونت اچرج کھیل پاربرہم کھیل، بھو ابھیدا سمجھ کسے نہ آئیا۔ ہر جن ساچے سنت سہیلے چاڑھے تیل، جوت نہ رنجن کر رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ وشن کہے برہم اٹھ چلیے دھاء، اپنا پنڈھ مکائیا۔ دیکھیے کھیل بے پرواہ، کی کرتا رچن رچائیا۔ نیز لوچن مہر نال درشن لئیے پا، حرص اک مٹائیا۔ لوکمت کی کھیل رہیا ورتا، وارتا اپنی کی جنائیا۔ منزل منزل پنڈھ لئیے مکا، بن کے پاندھی راہیا۔ سچ دوارا دیکھیے جا، جس گرہ بیٹھا سوہا پائیا۔ وشنوں کہے میری ایہو صلاح، چلیے واہو داہیا۔ سب دا پتا ماں، گودی دو جہان اٹھائیا۔ کلج انت کی کھیل رہیا کرا، کرنی کرتا کی کار کمائیا۔ جا کے سیس لئیے جھکا،

دوئے جوڑ جوڑ سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ برہما کہے میں لوں سمجھل، اپنا آپ اٹھایا۔ وشنوں کہے میں ویس لوں بدل، روپ انوپ دھرایا۔ بچھے اپنی ساچی منزل، پچھلا پندھ چکایا۔ نام سندیسہ سنیئے غزل، جو ڈھولا رہیا گایا۔ تخت نواسی کیہرا کردا عدل، عدالت اکو اک سمجھایا۔ ساچی سیج کرائے وصل، اصل اپنے وچوں سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا میلا لئے ملائی۔ وشنوں کہے ویکھ کُیا پندھ، پاندھی بیٹھے آئی۔ جن بھگتاں چڑھیا نوری چند، گرکھ کرن رُشایا۔ سب دے ویکھ بند بتی دند، ہر دے ہر جو رہے دھیایا۔ نظری آئے اکو گجری چند، جس دی چند سو بھا کر نہ سکے سمجھایا۔ جس دا لیکھا اُپر برہمنڈ، نو کھنڈ وٹی ودھایا۔ سو نام پدارتھ اکو ونڈ، چار ورنّاں جھولی رہیا بھرایا۔ دھر دا ڈھولا سناؤنا چھند، سچا راگ الایا۔ گرکھاں پوری کر کے منگ، آسا ترسنا دئے بُجھایا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا چولی رنگ، رنگ اگئی دئے چڑھایا۔ انتر آتم اک اند، پرمانند وچ رکھایا۔ جگ جنم دی پچھلی گنڈھ، ناتا دھر دا جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ برہما کہے اوہ ویکھ لیکھا لکھدا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ دوئے لوچن کسے نہ دسدا، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ کسے دے اُتے کدے نہ دسدا، بے پرواہ وڈی وڈیایا۔ کرے کھیل اگئی چھن دا، زرگن زوریر پھیرا پایا۔ لہنا دینا چکائے رین دن دا، بھنڑی ونڈ ونڈایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی لوک پرلوک دو جہان برہمنڈ کھنڈ آپے مند، چرن کولاں ہیٹھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی سکھیا اک سمجھایا۔ وشنوں کہے میں ویکھی سکھیا، ساکھیاں رہیا درڑایا۔ جن بھگتاں پائے دھر دی بھچھیا، آتم جھولی آپ بھرایا۔ دوس رین کرے رچھیا، پرتالک ہو کے سیو کمایا۔ جگت جیو کسے نہ دسیا، گرکھ ویکھ خوشی منایا۔ نو سو چرانویں چوکڑی جگ دا لہنا انت نچھیا، گر اوتار پیر پیغمبر سد بہایا۔ شبد اگادھ بودھ جو واک بھوکھت لکھیا چھیا، ورقہ ورقہ رہیا اٹھایا۔ ویکھو کھیل اگلا اندھیا، اندھڑی کار سمجھایا۔ جن بھگتاں کرن آیا ہتیا، ہتکاری پھیرا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھایا۔ مہر نظر کرے زرنکار، زرگن وڈا وڈ وڈایا۔ جن بھگتاں رہیا ادھار، بھگت وچھل سچا شہنشاہیا۔ ساچی سکھیا دسے سنسار، ذات پات ورن برن ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھا لکھیا پورا کر نہار، ہر جو ہر مندر اک سہایا۔ جتھے نوبت و بے نام نگار، ڈھولک جھیننا نہ کوئے کھڑکایا۔ دیوا باقی کملاپاتی اکو کرے اجیار، باقی

تیل نہ کوئے ڈمگائیا۔ ساچی سخیاں منگلاچار، دوس رین وبتے ودھائیا۔ محل اٹل سہائے آپ کرتار، کرتا قادر ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی رہیا کمائیا۔ اپنی کرنی ویکھو کردا، کرنہار اک اکھوائیندا۔ سنت سہیلے گرکھ وردا، ہرجن اپنے رنگ رنگائیندا۔ بھگت بھگوان آپے پھڑدا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ ساچے مندر پوڑے چڑھدا، سکھن ٹیڈھی بنک ایڈاپنگل راہ وچ نہ کوئے اٹکائیندا۔ بھیکھ کھلا کے اپنے گھر دا، سرت سوانی شبد ہانی نال ملائیندا۔ بھو چکا پریتم پر دا، پچھلا لہنا جھولی پائیندا۔ جن بھگت دوارے زرگن دھار ہو کے پھردا، کھوجت کھوجت ویکھ دکھائیندا۔ کلجک انتم گیرا ویکھو گڑدا، ہر جو اٹلی لٹھ بھوائیندا۔ لیکھا جانے ہر گھٹ دل دا، دلبر ہو کے ویکھ دکھائیندا۔ پڑدا لاہے بجر کپائی سل دا، سیتل دھار امرت اک چوائیندا۔ کوٹن کوٹاں وچوں گرکھ ورلا ملدا، جس ملنی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے آپ اٹھائیندا۔ وشن کہے میں جن بھگت ویکھے اٹھدے، جاگت سوت اکو لین انگڑائیا۔ نام پدارتھ ویکھے لڈے، بن ہتھاں جھولی رہے بھرائیا۔ اپنی بیٹی اندر ویکھے پگدے، بازی انت جت روپ وٹائیا۔ ساہمنے پینڈے ویکھے گدے، جنہاں اپنی گود بہائیا۔ اوہ بھگت کسے کولوں کچھ نہ بچھدے، سدھے ملن چائیں چائیا۔ وشنوں کہے برہما اوہ ساڈے کولوں نہیں رُکدے، جنہاں ملیا شہنشاہیا۔ اوہ مالک دھام اُچ دے، سچکھنڈ وسن ڈیرہ لائیا۔ اوتھے ہوو کوئے نہ بچدے، کوٹن کوٹ راہ وچ بیٹھے ڈھیریاں ڈھائیا۔ پرہ چرن پریتی موجد لڈے، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ اوتھے لیکھ نہیں اوہلے لک دے، پڑدا نظر کوئے نہ آئیا۔ سنت سہیلے شبدی دھار بکدے، بھبک اکو نام سناٹا۔ اوتھے میلے پیو پت دے، گوہند اپنا رنگ رنگائیا۔ اکو صاحب سلطان سیس جھکدے، دوجا ایشٹ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے گود بہائیا۔ برہما کہے سچ ایہہ ہویا، حیرانی میرے اُتے چھائیا۔ گرکھ جاگدا ویکھیا لوکات نہ سویا، سرتی شبد نال ملایا۔ صاحب سوامی امرت آتم اکو چویا، نبھھر جھرننا دتا جھرائیا۔ اوہ گر سکھ کدے نہ مویا، لاڑی موت چرناں ہیٹ دباٹا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی وست امولک دیوے ڈھوآ، اپنا نام اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمائیا۔ وشنوں کہے کی دساں کھیل داتار، میتوں انگلی نال لگائیا۔ مات لوک دا دس وہار، بوہاری دتا سمجھائیا۔ میرا اوہناں نال پیار، جنہاں انتر آتم اک لو لائیا۔ ناتا تٹا کوڑ سنسار، ملیا اکو اک

بے پرواہیا۔ ڈھولا گاؤندے دُھر دی وار، سوہنگ راگ الایا۔ آتم پر ماتم دے ادھار، برہم پاربرہم تیرا رُپ نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکایا۔ وشن برہما شو کہن واہ، واہوا تیری وڈیایا۔ تُوں داتا بے پرواہ، بے انت تیری سرنائی۔ تُوں مقامے حق رہن والا خُدا، نورو نور رُشنائی۔ تُوں سچھنڈ نواسی شہنشاہ، نر نرکار تیری اوٹ تکایا۔ تُوں رام راما رُپ نرکار رہوں اکھوا، اکھراں وچ نہ ونڈ ونڈایا۔ تُوں ساچا کاہن کوٹن کوٹ گوپی رہیا ہنڈا، محل اٹل اکو سو بھاپایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک پھیرا پا، گر اوتار پیر پیغمبر مارگ دتا سمجھایا۔ کلجک انتم ویس وٹا، ڈنکا اکو نام سُنایا۔ کل کلکی آپ اکھوا، سبمل لیکھا رہیا چُکایا۔ ہر مندر اک وسا، شبدی ناد دُھن شنوایا۔ ساچے بھگتاں لیا جگا، سنتاں ست ست سمجھایا۔ گر کُھاں اکھ لئی کھلا، گر سِکھاں انگلیاں نال اٹھایا۔ ساچا بیڑا لیا بھنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا لیکھے لایا۔ وشن برہما تیری سُن پُکار، ہر کرتا انت جنایا۔ نرگن نرویر نرکار، نر ہر اپنی سیو کمایا۔ جُگ چو کڑی پیتے وچ سنسار، کلجک انتم ویکھ وکھایا۔ سنت سہیلے لئی اٹھال، بھگت بھگوان آپ ملائی۔ دیناں بندھپ دین دیاں، دیا ندھ ٹھاکر ہو یا سہایا۔ لیکھ چُکائے شاہ کنگال، راؤ رنک راج راجان اکو گھر بہایا۔ ایتھے اوتھے درگاہ ساچی دیوے مان، ابھمان رُپ نہ کوئے وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ جنائے اک نشان، نشانہ دو جہاناں رہیا جُھلایا۔ سچ نشانہ دُھر دا جُھلدا، جُھلا ونہار اک اکھوائیندا۔ دُوسر کوئے نہ اوہدے ٹلدا، تان نظر کوئے نہ آئیندا۔ اوہ لیکھا جانے جن بھگتاں کُل دا، کُلوٹا اپنا پھیرا پائیندا۔ آد جگاد کدے نہ بُھلدا، بُھلیاں مارگ آپے پائیندا۔ ساچے سنتاں نال پھلدا بُھلدا، گر کُھ گر سِکھ گُشن اپنا آپ مہکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے گھر وسائیندا۔ وشنو ویکھ گر کُھ ہسدے، خوشیاں تال وجایا۔ گیت گاؤں پر بھو دے جس دے، پُرکھ اکال اک منایا۔ لیکھے چُکے مندر مٹھ دے، مسیت مصلہ حل نہ کوئے کرایا۔ منکا منکا من نہ کوئے رڈے، منکا من کا گئے بھوایا۔ اکو سیس صاحب چرناں اُتے رکھدے، دُوسر اوٹ نہ کوئے تکایا۔ سچ دوارے اکو وسدے، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ اوتھے میلے تیجی اکھ دے، نچ نیز ہوئے رُشنائی۔ ایسے گل توں سادھ سنت نٹھ دے، اندر وڑ کے درس کوئے نہ پائی۔ رسنا جہوا سارے رڈے، ہوکا دے کے جگت سُنایا۔ گیت گاؤندے دھنّے جٹ دے، دھٹا بن نہ کوئے وکھایا۔ گھاؤ جانن نہ

اگئی پھٹ دے، جو گوہند شبد کھنڈے نال لگایا۔ دروازے کھلے نہیں دے دھر دے ہٹ دے، پر بھو میل نہ کوئے ملائیا۔ میلے بنے رہے ترے گن مایا
 رت دے، پنج تت پوجن تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے رہیا اٹھایا۔ وشنوں کہے برہما اوہ ویکھ
 جوگ، پر بھو سچ سچ درڑایا۔ جن بھگتاں ہوئے چکلیا روگ، ہنگتا بیٹھی مکھ چھپایا۔ برہما کہے میتوں ہوئی خوشی برہم دا پاربرہم نال ہو یا سنجوگ، ساڈھے تن
 ہتھ گھر وچی ودھایا۔ لیکھا چکلیا ہر کہ سوگ، چنتا کوئے رہن نہ پائیا۔ گرکھیاں سیس نو اوندے چو داں لوک، چو داں طبق لاگن پائیا۔ جنہاں گایا پر بھ دا
 سلوک، سوہنگ ڈھولا اک سنایا۔ تنہاں دی پر بھ نے کر کے آپ کھوج، کلج میلا لیا ملائیا۔ پُرکھ اکال دے اگئی چوج، جن بھگتاں آپ جنایا۔ ساچے
 سنت گھر بیٹھیاں درشن کردے روز، ستیاں جاگدیاں اکو رنگ دکھایا۔ تنہاں گرکھیاں نام دی لگ گئی ساچی جھوک، بھنگ فیم پوست نشہ کم کوئے نہ آئیا۔
 اندر وڑ کے مندر چڑھ کے گاوندے سچ سلوک، میں تیرا توں میرا سچا ماہیا۔ اوتھے صاحب سوامی آپے جائے پہنچ، شبدی سنگر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ ویکھو دیوے وڈیائی وڈا، مہر نظر نال ترائیا۔ لیکھ چکائے بڈھا نڈھا، جو بن اکو رنگ رنگایا۔ جنم کرم
 دی توڑ کے حداء دین مذہب دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ دوارے دے کے سدّا، گرکھ لئے منایا۔ مہربان ہو کے پڑدا کجا، شبد دوشالہ اوڈھن اک دکھایا۔ دُور
 دُراڈا آیا بھجا، سچکھنڈ نو اسی پھیرا پائیا۔ جنہاں گرکھیاں دا پچھے نالوں سوہنا بنیا آگا، آگے سکے نہ کوئے اٹکایا۔ اوہ ہنس ڈار کدے نہ رلن سگاں، کاگ وانگ نہ
 کوئے گر لایا۔ لیکھا چکلیا بگلا پیرا بگا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ درس دکھائے اُپر شاہ رگا، گھر پڑدا دے اٹھایا۔ ترے گن آگن نہ تپائے آگا، پنج تت نہ کوئے
 لڑایا۔ نام نگارا اوتھے وچا، جس گھر گرکھ خوشیاں رہیا منایا۔ بن مکیوں کعبیوں کرایا حجا، حجرہ حق دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن
 بھگت رہیا ترائیا۔ وشن کہے پر بھ بھگت ادھاری، آد جگاد اکھوایا۔ کلج انتم کھیل نیاری، نرگن نرنکار آپ جنایا۔ کل کلکی لئے اوتاری، جوتی جاتا ویس
 وٹایا۔ پریم پیار دا بن وپاری، گھر گھر ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جنہاں انتر آتم لگی یاری، سو سجن رہیا اٹھایا۔ گر سکھ سرتی رہے نہ کوئے کواری، شبد ہانی میل
 ملائیا۔ خوشیاں نال بولی بھنڑی رین اچ سوہنی لگے دہاڑی، تیوہار دھر دا رہی منایا۔ ملیا میل جوت نرنکاری، نر ویر کھیل کھلایا۔ اک ست دا ونج وپاری،

ستاراں ساون سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اک ست کہے میں دستاں حال، بچھلا آپ جنائیا۔ جس دے سنگ
 وسیا کال مہاکال، دین دیال دیا کمائیا۔ جو دیندا رہیا احوال، دھر داسندیس سنائیا۔ جس داپتا پُرکھ اکال، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ جس داسمبل سچ مکان،
 ہر مندر ڈیرہ لائیا۔ جس دانام پنا زبان، ڈھولا شبد ناد الایا۔ جس داکلمہ نبی رسول دین پیغام، حضرت کرن پڑھائیا۔ سو کھیل کرے بھگوان، بھگوان اپنا
 پھیرا پائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُریاں لواں ویکھ انتظام، نو ست کھوج کھوجائیا۔ صدی چودھویں سب نوں لائے آپ الزام، عالم سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دھر درگاہیا۔ دھر درگاہی لیکھ اولّا، آد جگاد آپ کرائیندا۔ کل کلکی پرگٹ ہوئے اک اکلا، اکل کل
 دھاری پھیرا پائیندا۔ داتا جودھا سوربیر اچھلا، ول چھل اپنا کھیل کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نال رلا کے رانی اللہ، عالم گیر اپنا حکم منائیندا۔ جگ
 چوکڑی جو پھڑاؤندا رہیا پلا، دامنگیر اکو نظری آئیندا۔ سچ سندیش سدا اکو گھلا، دو جہاناں حکم منائیندا۔ کلجک انت لکھ چوراسی جیو جنت ہووے جھلا، جھلک
 نہر نہ کسے جنائیندا۔ بن ہر نامے کایا مائی خالی دے کھلا، خالق خلق کولوں اپنا پڑدا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ کلجک آئے اندھیری راتی، رتڑی رت نہ کوئے سہائیا۔ وشنوں برہما شو ایہہ نئی جہی پاون باقی، آپو اپنا حال سنائیا۔ جھٹ ویکھیا
 پر بھ چڑھیا اُپر راکی، شہنشاہ سوارا سیس تاج لکائیا۔ جس دی گاؤندے جگ چوکڑی ساکھی، ساکھیاں پھیرا پائیا۔ سچکھنڈ جوت جگے دیوا باقی، لکھ چوراسی
 گھر گھر کرے رُشنائیا۔ جس دا جلوہ نور آفتابی، محبوب بے پرواہیا۔ جو نت نوت سدا ساتھی، احباب رباب سنائیا۔ سو لہنا دینا پیر پیغمبراں مکائے باقی، لیکھا
 سب دا ویکھ دکھائیا۔ بچیا رہے نہ کوئے بندہ خاکی، خالق خلق کھوج کھوجائیا۔ کرے کھیل بوہ بدھ بھاتی، بھگوان اپنا پڑدا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچ منزل ویکھے چائیں چائیا۔ ساچی منزل ویکھے آتم انتر، انتشکرن کھوج کھوجائیندا۔ لیکھ چکائے گنگ گنگنتر، گرہ مندر سو بھاپائیندا۔ جس گھر
 نام ندھان اکو منتر، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جس گرہ اکو سوہنا شستر، سوربیر اکو نظری آئیندا۔ جس در اکو اگنی بستر، رُپ رنگ آپ چڑھائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو دوارا سو بھاپائیندا۔ سو دوارا بھگتاں گھر، ہرجن و بے ودھائیا۔ جتھے ملے دھر دا ور، مہربان ہوئے سہائیا۔ جتھے

جم کا بھو چکے ڈر، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ جتھے گرکھاں پلو لئے پھڑ، گنڈھ اپنے نال پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دیونہار وڈیائیا۔ وشن کہے برہما اوہ گھر کیہڑا، چار گنٹ نظر کوئے نہ آئیا۔ برہما کہے اوہ بھگتاں کیہڑا، جتھے پاربرہم بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اوتھے لہنا چکيا تیرا میرا، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیرا، منزل اپنا پنڈھ مکائیا۔ گر سکھاں ہر سنگت روپ بن کے پریم پیار اپنا پایا گھیرا، چاروں گنٹ آسن لائیا۔ اوہناں دا ایہتے ہويا نہیرا، آگے دیوے نہ کوئے سزائیا۔ سچ بچھیں جینودیاں جگ بنھیا بیڑا، مریاں سکے نہ کوئے رڑھائیا۔ گرکھاں من چاؤ گھنیرا، گھر وچے سچ ودھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگوان کر کے پایا پھیرا، بھگت بھاگ اپنا لیا ملائیا۔

☆ ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی ہیرا نند دے گرہ بابا چمبل ☆

سچ بھگتی پر بھ تیری کرپا، جن بھگت رہے جس گائیا۔ کوٹ جنم دی مٹے بیتا، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ نظری آوے اکو ایشا، پُرکھ اکال سچا شہنشاہیا۔ دوس رین کھلی رہے درشا، پڑدا اولہا نہ کوئے جنائیا۔ سچ پیار لگا رہے عشقا، معشوق مشق نہ کوئے دکھائیا۔ ہوئے تفریق بن اکھر ہندسا، حاصل انت نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگت کہے تیرا پریم انوکھا، بن کرپا ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جس دے وچ کوئی نہیں دھوکھا، کوڑا رنگ نہ کوئے رنگائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں گرکھ ورنے دیویں موقع، جس جن اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ بھگت کہے بن تیری مہر، محبت سچ نہ کوئے کمائیا۔ آون جاون چکے نہ کسے گیز، پاندھی پنڈھ نہ کوئے مکائیا۔ آتم پر ماتم ہوئے نہ میل، ملنی جگدیس نہ کوئے کرائیا۔ گھر ملیا نہ سجن سہیل، سوامی انگ نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہے توں دُھر دا ضامن، دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ لیکھا مکائے کھتری براہمن، شودر ویش گود بہائیا۔ ساچا نام پھڑائے دامن، پلو اپنے نال گنڈھائیا۔ بن کے دُھر درگا ہی رامن، رمیا اپنا کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ جن بھگت کہے صد تیرا

پریم، تھدہ بن جھولی کوئے نہ پائیندا۔ انتر انتر دُھر دا نیم، گنڈھن گنڈھ نہ کوئے دکھائیندا۔ ویکھ دکھائے عبدل رحیم، اپنی دشا آپ جنایندا۔ درس دکھا کے اپنے نین، لوچن اکھ نال ملائیندا۔ دُھر درگاہی بن کے سین، سجن اپنا روپ وٹائیندا۔ پورب جنم دا لہنا دین، لہنا ہتھو ہتھ مکائیندا۔ شبد اگئی آیا کہن، نام سندیشہ اک سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیندا۔ جن بھگت کہے پر بھ تیرا سہارا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جگ چوکڑی ویکھے پار کنارہ، دو جہاناں چرناں ہیٹ دبا ئیا۔ نت نوت وجدار ہے نگارا، نام ندھان کرے شنوایا۔ گر اوتار لگا اکھاڑا، پیر پیغمبر ناچ نچایا۔ جن بھگتاں کھول کواڑا، پردہ اوہلا دے اٹھایا۔ بن کے سجن سین یارا، ساک کُتب اپنا لئے پرنا ئیا۔ کھیلے کھیل کھیلنہارا، خالص اپنا رهن ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہایا۔ جن بھگت کہے توں دُھر دامت، متر پیارا اک اکھوایا۔ گھر درشن دیویں نت، نوت اپنا ویس وٹایا۔ ابناشی ہو کے وسیں چت، چت وت ٹھگوری نظر کوئے آئی۔ کروٹ لے بدلایں پٹھ، سنمکھ سوچھ سروپی نظری آئی۔ گھر وسیرا کریں نت، انتر بیٹھا سو بھاپایا۔ اپنے ملن دی آپے کر کے بدھ، ناتا جوڑیں سچ سُبھایا۔ شبد اگئی لا کے کچھ، کھچی آویں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوویں سہایا۔ جن بھگت کہے میں دیکھیا اندر، گھر پڑا اک اٹھایا۔ سرب سوامی بیٹھا مندر، منزل اپنا پنڈھ چُکایا۔ سچ دوارے توڑ کے جندر، گنڈی کھڑکی پرے ہٹایا۔ من واسنا میٹ کے بندر، دہ دشا رنگ رنگایا۔ شبد ناد اگم سنائے منگل، خوشیاں راگ الا ئیا۔ شرع شریعت توڑ کے سنگل، نام ڈوری تند بندھایا۔ آپ اٹھا کے اپنے انگن، ساچی گودی لئے سُبھایا۔ نام انوکھی چاڑھ کے رنگن، دُرم ت میل پرے ہٹایا۔ جن بھگتاں نال پا کے اپنا سگن، آتم پر ماتم کرے گُرمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ جن بھگت کہے مہر نظر کرے بے نظیر، سر اپنا ہتھ لُکائیندا۔ جلوہ دکھا اگئی تصویر، تصور اپنا آپ کرائیندا۔ لیکھے لاشاہ حقیر، حقیقت حق وچوں درڑائیندا۔ جگ چوکڑی بدل تدبیر، تقدیر سب دی ویکھ دکھائیندا۔ داتا جودھا بن کے سوربیر، بیرتا اپنی اک پرگٹائیندا۔ دُور دُراڈا پینڈا چیر، پاندھی ہو کے ویکھ دکھائیندا۔ منزل چڑھ کے آپ اخیر، آخر اپنا حکم سنائیندا۔ جن بھگتاں اپنے نال ملا کے تاثیر، دُئی دوتی ڈیرہ ڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے گھر وسائیندا۔ جن بھگت کہے

موہے چاؤ گھنیرا، گھر ملیا بے پرواہیا۔ گرہ چکيا تیرا میرا، ملیا میل بے پرواہیا۔ پندھ نظری آیا نیڑا، دُور دُراڈا لیا مُکائیا۔ سوہنا ویکھیا وسدا کھیڑا، خالص بیٹھا
 نُوںِ الاہیا۔ شرع شریعت نہ کوئے جھیرا دین مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ ذات پات نہ کوئے ڈیرہ، کوڑی ونڈ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دُور کر کے مذہبی کوڑا، سچ سچ رہیا سمجھائیا۔ جن بھگت کہے میں تگاں اکھاں، لوچن نال ملایا۔ بن خوشیوں غمیوں ہساں، ہستی اپنی آپ
 بدلایا۔ بن ہتھیاں پیراں نہٹھاں، سُرقتی شبد نال جڑائیا۔ بن رسنا جہوارٹاں، ہر دے ہر ہر نام دھیانیا۔ دُھر دا لاہا اکو کھٹاں، پر بھ ملے سچ سرنائیا۔ بن نیتز
 پیکھیا رسنا بودھ کدے نہ بکاں، جہوا نال نہ کوئے سناٹیا۔ سچ دوارے سپس جگدیس چرن کول اُپر رکھاں، مستک ٹکا دھوڑی لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ دے درسائیا۔ جن بھگت کہے میں تٹیا اوہ، جس ہتھ سرب وڈیائیا۔ اوہ میرے جو گا گیا ہو، ہوکا دے کے رہیا سناٹیا۔ جس
 گر اتاراں کولوں اپنا آپ لیا کھوہ، مُجّت گر گر شبد اک سمجھائیا۔ جس دی آد جگاد جگ چو کڑی ساچی لو، لواں پُریاں کرے رُشناٹیا۔ جس دی پیر پیغمبر
 دیندے رہے سو، دُھر سندیسہ راگ سناٹیا۔ سو صاحب سوامی جن بھگتاں سنگ اپنا لا کے پریم پریتی موہ، مُجّت ناتا رہیا جڑائیا۔ سو آتم پر ماتم نال آپے گیا
 چھوہ، شاباس بھگتاں دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، مہر نظر اک اٹھائیا۔

☆ ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی تارا سنگھ دے گھر چمبل ☆

رَویداس ویکھ بچھلی چٹھی، در بیننتی اک عرضوئیا۔ بن اکھراں دھار جس دی چٹھی، قلم شاہی نہ ملے ڈھوئیا۔ جگت نظر نہ آئے مات اندھٹھی،
 لوچن ویکھ کوئے نہ پائیا۔ جس وچ میرے نو جنم دی کہانی لکھی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، گھر ساچے دیوے ڈھوئیا۔
 رَویداس ویکھ اگمڑا لیکھ، لکھت جگت نہ کوئے وڈیائیا۔ جس وچ ملیا دُھر سندیش، سچ نام شنوائیا۔ جس نوں لبھدے وشن برہما مہیش، بھجّجن واہو داہیا۔ جو
 وسیا سچکھنڈ دیس، درگاہ ساچی ڈیرہ لائیا۔ جس نوں نمو نمو آدیس، سجدہ سپس سرب جھکائیا۔ جو صاحب جن بھگتاں سنگ کرے ہیئت، نت نوت ویس

وٹائی۔ جس نے تیرے نال میری رلائی کھید، دُھر دا میل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے چُکایا۔ اوہ چٹھی کڈھ پتر، پت پتونتا دیا کمائیدا۔ جنم نو پائے جس دی خاطر، خطرہ سیس نہ کوئے رکھائیدا۔ جگت ونجارا بنیا رہیا چاتر، چاترک رُپ نہ کوئے بنائیدا۔ اکھر پڑھدا رہیا نال جوڑ کے لگاں ماتر، نراکھر سمجھ کوئے نہ پائیدا۔ درس نہ پایا گھر گسپھر باطن، ظاہر ویکھ نین نہ کوئے شرمائیدا۔ بتی دند رسنا جہوا سارے آکھن، بن اکھاں اکھ نہ کوئے ملائیدا۔ پر ماتم ہو کے آتم بنے نہ کوئے ساتھ، دُھر دا سنگ نہ کوئے رکھائیدا۔ لیکھا چکے نہ پوجا پاٹھن، مستک تلک لاٹ نہ کوئے جنائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ویلا وقت ویکھ وکھائیدا۔ رَویداس کڈھ کاغذ کورا، قلم شاہی بیٹھی مکھ بھوایا۔ جس دی پئی انتم لوڑا، لوہڑا پیندا ویکھنا جگت لوکایا۔ جس دے نال ناتا جُڑدا رہیا جوڑا، جوڑی جگدیس مات بنایا۔ جس دا لیکھا رہ گیا تھوڑا، سوچ سمجھ چلے نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رہیا مُکایا۔ رَویداس ویکھ بچھلا انتر، انتشکرن نہ کوئے جنایا۔ جس بنائی میری بنتر، گھٹرن بھنہار ویکھ وکھایا۔ جس دا نام اگئی منتر، دو جہان رہے جس گایا۔ جس دا لہنا دینا اُپر گنگن گگننتر، برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ دباہیا۔ جس نے جن بھگت بُجھاؤنی لگی بسنتر، امرت میگھ اک برسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا در در رہیا چُکایا۔ رَویداس کہے اوہ چٹھی کھول، بن اکھراں دے گواہیا۔ اوہ دے اُتے اگئی بول، بن رسنا کرے پڑھایا۔ اوہ دے انتر انوکھا تول، بن پیلوں رہیا تُلایا۔ اوہ دے ساتھی اگئی ڈھول، نام نگارا رہیا وجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ چٹھی کہے میٹوں لاوے کون ہتھ، ہتھاں وچ ہتھ نہ کوئے ملاہیا۔ میرے اُتے لیکھا پُرکھ سمرتھ، چوڑاں ودیا نہ کوئے پڑھایا۔ میں گر اوتاراں پیر پیغمبراں جگ جگ مارگ دس، شبد اشارے نال سمجھایا۔ پریم پیار دا دے کے رس، میلا پریتم نال کراواں سچ سُبھایا۔ انتم ساریاں کولوں رہی نٹھ، پھڑیاں ہتھ کسے نہ آہیا۔ اکھراں نال میری صفت دیوے دس، الف یے کر پڑھایا۔ اک ہو کے بھگتاں وس، وصل سچ دتا کرایا۔ رَویداس قلم شاہی اُس خانے دتی گھت، جس خانیوں سکے نہ کوئے کڈھایا۔ پُرکھ اکال دین دیال شبد اگئی دے کے مت، مطلب اپنا دتا سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیال اپنی دیا کمایا۔ چٹھی کہے میرا لیکھ اولّا، پڑھن والا نظر کوئے نہ آئیدا۔

میں پر م پُرکھ دا پھڑیا پلا، پلو اپنے نال بندھائیندا۔ وسنہار نہچل دھام اٹلا، محل اٹل سو بھا پائیندا۔ وسنہارا جلاں تھلاں، گھٹ گھٹ انتر ڈیرہ لائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی پھرے اٹلا، دوجا سنگی سنگ نہ کوئے بنائیندا۔ نت نوت کرے ول چھلا، اچھل چھل دھاری اپنی کار کمائیندا۔ لیکھا جانے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈو نگھی ڈلا، سمنڈ ساگر کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، داتا دانی دیا کمائیندا۔ رويداس کہے چٹھی کر چپ، دھر دا لیکھا اک جنائیا۔ کلجک ویکھ اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کوئے رُشنا یا۔ ہوئی ہوئی سب دا پیٹا جائے مک، پاندھی بنے پاندھی راہیا۔ جو نو سو پُرانوی چوکڑی جگ بیٹھا رہیا لک، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنا مکھ چھپائیا۔ سو ٹھاکر ہو کے گیا اٹھ، زرگن زویر جوتی جوت کر رُشنا یا۔ اُس دا لہنا تیرے نال کچھ، ویکھنہارا بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑا اولہا رہیا چُکائیا۔ چٹھی کہے کی دتا سندیش، میرے انتر آتم آواز لگائیا۔ میں تگدی رہی ہمیش، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ جس دا اگم اگمرا دیس، بن تیل باقی دیک جوت کرے رُشنا یا۔ اوہ داتا جودھا سوربیر نریش، نر نرائن اک اکھوائیا۔ جو بھگتاں کرے ہیت، ہتکاری ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دیوے مان وڈیائیا۔ چٹھی کہے میرا اٹلا کر پتر، پتن اپنا دیاں سمجھائیا۔ جس دی دھاروں آئی اتر، اتر پورب پچھم دکھن سمجھ کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اس چٹھی دا کردے رہن شکر، نیوں نیوں آد جگاد سیس جھکائیا۔ اسے چٹھی دے نال ناتا جڑیا گو بند پو پتر، پتا پُرکھ اکال سچ سندیشہ دتا سنائیا۔ رويداس در درویش کوئی نہ جائے مکر، اکھ سکے نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا رہیا چُکائیا۔ چٹھی کہے میرے اُتے نہیں کوئی حرف، حلیہ میرا نہ کوئے جنائیا۔ میری سست نظر نہ آئی کوئی طرف، چاروں کُنٹ ویکھ تھئی لوکائیا۔ میں سب توں ہو کے بے طرف، یک طرف اکو اوٹ تکائیا۔ میری اُس نال شرط، جیہڑا سب دی شرع رہیا بدلایا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ جو غریب نمائیاں اُتے کرے ترس، رحمت اپنی نال پرنائیا۔ جو نو جنم وچ رہے بھٹک، بھٹکنا دے گوائیا۔ ادھو چکار نہ جاون اٹک، منزل پندھ دے مکائیا۔ کوڑی کریا وچ نہ ہوون غرق، شوہ دریا نہ کوئے ڈبائیا۔ آگے رہے نہ کوئی فرق، پچھلا لیکھا دیوے چُکائیا۔ لیکھا چُکیا سورگ نرک، دوہاں چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ میرا مالک مردانہ مرد، محبوب نور خدائیا۔ جس جنم جنم پچھوں ونڈائی آ کے درد،

دُکھیاں دُکھ اپنی جھولی پائیا۔ رَوید اس تیرا کی ہونا حرج، اِکو وار ورقہ دینا اُلٹا پائیا۔ بچھلا لہہ جائے قرض، اگے ملے بے پروا ہیا۔ ایہو کھیل سدا اسپرج، جس دی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، اگے کوڑی کریا لگن نہ دیوے کوئی درگ، واگ اپنے ہتھ رکھائیا۔

☆ ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی تیجا سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ☆

سُرت کہے میں اُٹھی سُنّی، سَنگر سُنّیاں لیا جگائیا۔ نرگن کر کے آپ سُنّی، سوکھم روپ دتا سمجھائیا۔ کٹ وچھوڑا پورب دُکھی، سکھ ساگر وِچ سما پیا۔ میں ویکھاں چڑھکے منزل اُچی، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ نین تگاں صاحب سلطان پنج کھی، پنچم لہنا رہیا چُکائیا۔ جس دا ویہڑا سُنہنا سوہے جن بھگتاں سنگ پُتیس، بھل بھلواڑی سچ مہکائیا۔ میں کوک پکار کراں اوتھے اُچی، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ دھن بھاگ سَنگر شبد مل کے بنی وچھڑی ملی اُٹھی، گر رُسیا لیا ملا پیا۔ میری اتم کھیل کئی، جھٹھی جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے نال لگا کے میری رُچی، رچنا اپنی دتی دکھائیا۔

☆ ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی نرنجن سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ☆

سَنگر کہے اُٹھ سوانی، سُرت سوانی لئے انگڑائیا۔ لیکھا چُکاواں چارے کھانی، اندج جیرج اُتہنج سیج پندھ مُکائیا۔ امرت پیواں ٹھنڈا پانی، نَجھر جھرنا اک جھرائیا۔ بودھ اگادھ سناواں اگئی بانی، گھر وِجے نام ودھائیا۔ آون جاون چُکے کانی، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھاہیا۔ میل ملاواں دُھر دا ہانی، جگت وچھوڑا دُور کرائیا۔ گھر درساواں پد نربانی، محل اٹل اِکو نظری آئیا۔ میل ملاواں شاہ سُلطانی، گھر سجن نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ آتم دیوے ور، پر ماتم اپنے گھر بہائیا۔

☆ ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی پنڈ چمبل ☆

سُرت کہے میںں ساچی سخی، دُھر شبد ہووے کُڑمائیا۔ پریتَم ویکھاں اپنی اکھیں، نیناں نین مٹکایا۔ چارے کُنٹ پھراں نئی، بھجیاں واہو داہیا۔ اُچی کوک رہی دسی، بھگتاں رہی سنایا۔ اِکو ہو کملاپتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی سدا پُرکھ سمر تھی، صاحب سَنگَر اِک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا گھٹ گھٹی، گرہ مندر دے وڈیایا۔ مہاراج شیر سَنگھ وِشنوں بھگوان، کارج کرے اپنی ہتھیں، دُسر ہتھ نہ کسے پھڑایا۔

☆ ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی دیدار سَنگھ دے گرہ پنڈ جٹا ☆

نَو نو کھیل اتھاہ، چار چار سمجھایا۔ نَو نو بے پرواہ، چار چار وڈیایا۔ نَو نو بھيو چُکا، چار چار سمجھایا۔ نَو نو ونڈ ونڈا، چار چار رُشایا۔ نَو نو رنگ چڑھا، چار چار سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انک انک میل ملایا۔ پہلا نایا نو دوار، ویکھنہار ہر اکھواینیدا۔ دُجانایا نو کھنڈ پر تھمی سنسار، پریتَم اپنا حکم ورتائینیدا۔ چوتھا چارے کُنٹاں کرے وچار، نرگن سرگن پھول بھلائینیدا۔ تنہاں انکڑیاں ہندسیاں کر شمار، سینکڑیاں وِچ بدلانینیدا۔ اِکائی اِکلی کرے پُکار، دہائی دوہرا تال وجائینیدا۔ سینکڑیاں وِچ ہو شمار، سنسار سرب مٹائینیدا۔ جس دا آد جُگاد نیت نوت سدا وِہار، وِہاری ہو کے کھیل کھلائینیدا۔ جو نَو نو چار توں وسے باہر، نرگن نرویر نراکار، نر نرائن سو بھا پائینیدا۔ سو نَو سو چُرانوے چوکڑی جُگ جگت کرے گُفتار، شبد ناد دُھن شنوائینیدا۔ نرگن سرگن لے اوتار، پنج تت کایا چولامات ہنڈھائینیدا۔ دو ہو کے خبردار، انتر صفرارُپ سمائینیدا۔ صفریوں پھر ہو کے اپنی دھار، نرگن سرگن ویس وٹائینیدا۔ نرگن نراکار ہو تیار، ایکا دھار چلائینیدا۔ دُوائے ہو اُجیار، ایکا رنگ رنگائینیدا۔ اِکو ایکا ایکنکار، اکل کل دھاری ویکھ وکھائینیدا۔ جس دا انت نہ کوئے شمار، بھيو بھيو نہ کوئے کھلائینیدا۔ سو سمت سمتی ویکھنہار، جُگ چوکڑی پھول بھلائینیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نو دوار کردے گئے اظہار، نو کھنڈ پر تھمی مان رکھائینیدا۔ چار

جگ دا جگت سنگار، کایا مائی تت ہنڈھائیندا۔ کلجگ انتم تت سریوں ہو کے باہر، من مت بدھ نہ کوئے رکھائیندا۔ اِکو شبد اگئی تار، بن تندى تند ہلائیندا۔ اِکو جوت جوت نرنکار، نرگن اپنا کھیل کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اُبھیدا آپ سمجھائیندا۔ نو نو چار کھیل ملنگ، ہر کرتا آپ وکھائیا۔ نرگن ہو کے دو جہان سرب دوارے لنگھ، گھر گھر ویکھے چائیں چائیا۔ شبد دمامہ نام وجائے مردنگ، راگ اپنا اک سنايا۔ بھيو چکا کے برہم ہنگ، پار برہم ہوئے سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو جگ چوکڑی رہے منگ، تنہا آسا منسا پور کرائیا۔ ساچی سیجا بیٹھ پلنگ، رت رتڑی آپ مہکائیا۔ دُھر دا ڈھولا جنا کے چھند، سنسا روگ چکائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جس دی کوئے نہ پائے سمجھ، سو رمز اِکو اک لگائیا۔ جس دا کھیل اگئی غضب، غرض اپنی پھیرا پائیا۔ جس نوں ویکھ وشن برہما شو ہوون تعجب، حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ جس دا دینا نہ کوئی دین نہ کوئی مذہب، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ اِکو جن بھگتاں سدھا کرے ادب، آداب اپنا اک جنائیا۔ درگاہ ساچی وکھائے اپنا قدم، پدم دیوے نہ کوئے وڈیائیا۔ تس دا لیکھا جانے نہ کوئی عدم، انت کہن وچ نہ آئیا۔ لکھ چوراسی توڑنہارا بندھن، بندگی اِکو اک سنايا۔ نو نو چار جو گرگھ گر سکھ ہر جن سنت سہیلے منگن، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کایا چولی ساچی رنگن، دُرمت میل دھوائیا۔ ملے وڈیائی وچ برہمنڈن، ورہنڈ خوشی منائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی نہ صفت گائے بتی دندن، رسنا جہوا سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی اگے پچھے رہی جاندی، وقت اپنا پنڈھ مکائیا۔ دوس رین رہی گاندی، دُھر دا راگ الائیا۔ در درویش رہی باندی، بندنا کر کے سیس جھکائیا۔ گرگھیں سچ سندیشہ رہی آندی، سُنہیہڑا اک سنايا۔ درگاہ دسندی رہی بھومکا ٹھانڈی، ٹھنڈک اک ورتائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پنج تت کایا گر اوتار پیر پیغمبر اِن تن مائی رکھی سامبھی، تن سوہنا پوچ پچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کریا کھیل ساچے ہر، روپ انوپ لیا وٹائیا۔ نو سو چرانوے ویکھو چوکڑ، شہادت چوکڑاں نال ملائیا۔ جن بھگتاں کٹے آپ اوکڑ، اوکھی گھاٹی پار چڑھائیا۔ سنت سہیلا کوئے نہ جاوے اونتر، بھاگ لگے تھاوں تھائیا۔ جوت اکالن بن کے شوقن، گھر گھر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رہیا ملائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ جاوے بیت، بتی کہانی پھیر بدلائیا۔ نرگن چلا کے اپنی ریت، سنگر

سَت سَت درڑا ئیا۔ کایا کعبہ مندر مسیت، در در آیا آپ پرگٹا ئیا۔ شودوالا مٹھ اک انڈیٹھ، گھر سچا دے وکھائی۔ لکھ چوڑاسی اکو گیت، دُھر دا ڈھولا دے پڑھائی۔ جن بھگت کایا کر کے ٹھنڈی سیت، اگنی تت بُجھائی۔ پر م پُرکھ پر ماتم گر اوتار پیر پیغمبر صدیاں نال آوے ٹھیک، ٹھیکیدار ہو کے پھیرا پائی۔ بچھلی کہانی اُتے پھیر کے لیک، لیکھ اگلا دے بدلا ئیا۔ لہنا دینا چکائے لاشریک، شرکت سب دی میٹ مٹائی۔ اپنے وچ رکھے توفیق، دُجے در نہ منگن جائی۔ دُور دُراڈا ہو نزدیک، نیرن نیرا ہو کے درس وکھائی۔ نو سو چُرانوے چو کڑی جگ بچھوں پر بھ ملے آپ اتیت، اتیاچار ویکھے سرب لوکائی۔ ایہہ دھار سدا انڈیٹھ باریک، وِ دیا جوگ ابھیاں سمجھ نہ کوئے رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سنگ کرے اپنی ریجھ، سیہرا سیس جگدیس گندائی۔ مہاراج شیر سنگھ وِ شنوں بھگوان، چار ورنال کر کے اک پریت، پرتیندھ ہو کے پاسہ دے پلٹائی۔

☆ ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی چن سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ☆

گرکھ آتم کہے بن سوئی جاگی، نج نیز اکھ کھلا ئیا۔ سنگر شبد پایا وڈبھاگی، بھاگاں بھری خوشی منائی۔ سُنیا راگ اگم انادی، گھر وِجی سچ شہنائیا۔ درشن کیتا بن کے حاجی، حُجرہ کایا حق سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری منسا پور وکھائی۔ میری منسا وچوں پُنی منسا، مائس جنم ملی وڈائی۔ ویکھن آیا اتوں عرشنا، عرشی پریتم بے پرواہیا۔ مان دوائے اُتے فرشا، فضل رحمت آپ کمائی۔ پورب جنم دا لاہے قرضہ، مقروض لیکھا رہیا مکائی۔ کریا کھیل اگم اسچرجا، اچرج لپلا آپ ورتائی۔ جودھا بن کے سوربیر مردا، نام مردانگی اک سمجھائی۔ غریب نمائیاں نال ونڈے دردال، دُکھیاں دُکھ اپنی جھولی پائی۔ ایہتھے اوتھے دو جہان سچ پریتم سندا رہے عرضاں، آرزو سب دی اپنے کول لکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پٹھیاں سدھیاں کرے نردال، پاشا جگت دے اُلٹائی۔

☆ ۱۸ ساون ۲۰۲۱ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ موگا ☆

سِت پُرکھ نرنجن سِت دربار، سِت ستوادی آپ لگانیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویکھنہارا، آد جگادی نین کھلیندا۔ آد نرنجن کر اجیارا، جوت اُجالا
 ڈمگانیندا۔ اک اونکار دے ادھارا، گھر خوشیاں رنگ رنگیندا۔ ابناشی کرتا کر سپارا، سری بھگوان بھو چکانیندا۔ پاربرہم پرہم پاوے سارا، انجھو اپنی کھیل
 وکھانیندا۔ شاہو بھوپ بن سکدارا، شہنشاہ اپنی کار کمانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی اپنے ہتھ رکھانیندا۔ ساچی کرنی ہتھ کرتار،
 کرتا اپنے ہتھ رکھانیا۔ نرگن نرگن ہو اجیار، نرگن ویکھے چائیں چانیا۔ نرگن کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر بھو ابھیدا اپنا دے کھلایا۔ نرگن اچھا نرگن
 بھنڈار، نرگن دیونہار اپنی دیا کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ پرگٹایا۔ نرگن کھیل کرے پرگٹ، ہر کرتا وڈ وڈایا۔ دھر
 دی اچھا کھول کے ہٹ، سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ نرگن نور کر پرکاش، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا کار کمانیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہ ہر بے انت، وڈا وڈ وڈایا۔ میل ملاواں نار کنت، گھر ساچے جوڑ جڑایا۔ نرگن
 نرگن بنا بنت، لیکھا جانے اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اپنے ہتھ رکھانیا۔ ساچا کھیل کرے بھگوان، بھگوان اپنی دیا
 کمانیندا۔ سِت دوارا کر پروان، سچھنڈ ساچا اک سہانیندا۔ دیا باقی جگے مہان، کملاپاتی آپ لکانیندا۔ مقامے حق کر پردھان، جلوہ نور نور رُشانیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر اک سہانیندا۔ ساچا مندر ساچی درگاہ، سچھنڈ نواسی آپ سہانیا۔ تخت نواسی بے پرواہ، سچ سنگھاسن سو بھا
 پایا۔ اپنی اچھا آپ پرگٹا، بھچھیا دھر دی دے ورتایا۔ ناتا جوڑ سچ سُبھا، نار کنت رُپ وٹایا۔ جننی جن بن کھیل کرے اتھاہ، سِت دُلارا اپنی گود
 اٹھانیا۔ پوت سپوتا ناؤں دھرا، شبدی دیونہار وڈایا۔ چرن کول دے رکھا، تھر گھر لیکھا دے سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ
 اپنی کرنی کار کمانیا۔ کرنی کار کرے نرنکارے، ہر کرتا وڈ وڈایا۔ جننی جن بنے سِت دُلا رے، شبدی شبد دے وڈایا۔ مات پت بن مٹر پیارے، سخا
 سہائی آپ ہو جائیا۔ محل اٹل اُچ منارے، درگاہ ساچی خوشی منایا۔ سِت سندیسہ دیوے دیونہارے، ایکا ایک کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے درڑا نیا۔ دُھر دا لیکھا سدا بے انت، ہر کرتا آپ جنایندا۔ نرگن نرویر نراکار مہما اپنی جانے اگت، لیکھا لیکھ نہ کوئے سمجھائیندا۔ سُت دُلا راشدی پرگٹائے ساچا سنت، سپاہی اکو اک بنایندا۔ جس دا کھیل آد انت، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایندا۔ سُت دُلا راشد سپاہی، ہر کرتا آپ اٹھائیا۔ آد پُرکھ پر بھ رچن رچائی، تھر گھر دیوے مان وڈیائیا۔ سچ سندیسہ اک سنائی، دُھر دا راگ الاہیا۔ نرگن نرویر ہو کے بنا پاندھی راہی، منزل منزل دتی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑا نیا۔ سپاہی کہے میں دُھر دا سنت، پُرکھ اکال آپ بنا نیا۔ میرا وچھوڑا آد جگاد نہ ہووے کنت، نار دُھاگن روپ نہ کوئے وٹائیا۔ دو جہان مہما اگت، لوک پر لوک جگ چوکڑی سدا سدا جس گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ سنت سپاہی گیا اٹھ، ہر شبد لئے انگڑائیا۔ ساچی دھاروں گیا ٹٹھ، بھو ابھیدا دے کھلائیا۔ نام کھنڈا پھڑیا مُٹھ، دو جہاناں رہیا چمکائیا۔ جس نوں برہمنڈ کھنڈ رہے جھک، پُری لوء سپس جھکائیا۔ جس دا وار نشانہ کدے نہ جائے رُک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ ساچا حکم اک ورتنت، ہر کرتا ست درڑائیندا۔ کھیلے کھیل جگا جگنت، جگ چوکڑی ویکھے ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنا کے بنت، پنج تت کایا چولا جگت ہنڈھائیندا۔ شبد انادی دے کے منت، دُھر منتر نام سنائیندا۔ گڑھ توڑنہارا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھو چمکائیندا۔ ملاونہارا ساچی سنگت، سگلا سنگ آپ وکھائیندا۔ کایا چولی چاڑھنہارا رنگت، رنگ اکو اک رنگائیندا۔ ناتا توڑنہارا جیرج اندج، اُتہج سیج پندھ مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی کھیل کھائیندا۔ سنت سپاہی اٹھ اٹھ جاگ، ہر کرتا آپ جگائیندا۔ نرگن سرگن ویکھ مار جھات، لکھ چوڑا سی تیری اکھ ملائیندا۔ جگ چوکڑی تھدھ بن بچھے کوئی نہ وات، پھریدار نظر کوئے نہ آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر انت پنج تت خاکی ملے خاک، ماٹی تن رہن کوئے نہ پائیندا۔ گھر گھر اندر سچ کرائے نہ کوئے اتفاق، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیندا۔ ناری ملے نہ کنت سہاگ، سہنجنی سچ نہ کوئے ہنڈھائیندا۔ ساچے اسو گھوڑے چڑھے نہ کوئے راک، شاہ سوارا کھڑگ کھنڈا ہتھ نہ کوئے چمکائیندا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ کوئی نہ پڑدا سکے ڈھاک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ سمجھائیندا۔ شبد سُت

ویکھ دُلا رے، کرتا پُرکھ آپ جنایا۔ جُگ چو کڑی تیرے کھیل نیارے، خالق خلق دے سمجھایا۔ گر اوتار تیرے سہارے، پیر پیغمبر تیری اوٹ تکایا۔
 شاستر سمرت وید پُران تیرے ونجارے، انجیل قرآن کھانی بانی تیرا رہی جس گایا۔ اٹھسٹھ تیرتھ راہ تگن تیرا کنارے، جل تھل مہینل تیرا کھیل
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے سنت رہیا جگایا۔ ساچا سنت شبد گر اٹھیا، دوئے جوڑ سیس نوایا۔ ٹھا کر سوامی پر بھوٹھیا،
 پت پر میثور دیا کمایا۔ دو جہاناں شیر ہو کے بکيا، بھبک اپنا نام لگایا۔ برہمنڈ کھنڈ کدے نہ مکيا، پڑدا سکے نہ کوئے پانیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت
 کولوں بچھیا، گھر گھر پھیرا پانیا۔ تن مندر کوڑی کرپا ٹھگ چور کس دا لٹیا، نو در دین کون دھانیا۔ امرت آتم کس دا مکيا، نجھہر جھرنانہ کوئے جھرا نیا۔ آتم
 پر ماتم کون دوارے بیٹھا رُسیا، گھر سجن نہ میل ملا نیا۔ برہم پاربرہم نال کی کرے غصیا، دُئی دوتی ڈیرہ کوئے نہ ڈھانیا۔ شتر و من نہ کسے دا جھکيا، شبد
 کھنڈا نظر کسے نہ آ نیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا درتایا۔ سَت شبد کہے میں دیکھیا جگ، چار کُنٹ دھیان لگایا۔ دہ دِشا
 لگی اگنی اگ، ترے گن سکے نہ کوئے نبھانیا۔ دین مذہب ذات پات بنی حد، من مت جھگڑا نہ کوئے چکایا۔ ہنس بُدھی ہوئی گگ، جیو کاگ وانگ
 گر لایا۔ دیک جوت نہ گھر کسے گیا جگ، کوڑ اندھیر نہ کوئے گوانیا۔ ساچے کعبے کرے نہ کوئے جج، جُجرہ حق نہ کوئے سہانیا۔ آتم سنے نہ کوئی ند، انحد
 راگ نہ کوئی الایا۔ کوڑی واسنا سارے رہے بھج، چاروں کُنٹ سرشٹ ہلکایا۔ سادھ سنت ڈگے دُونگھی کھڈ، آر پار کنارہ نظر کسے نہ آ نیا۔ بن ہر نامے
 خالی دسن ہڈ، چم درشتی چم نال پرنا نیا۔ سور پیر جودھا کوئی نہ دسے وِشو جد، واسطہ تیرے نال رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی
 مان وڈیایا۔ سَت دُلا رے سنت سپاہی اٹھ اٹھ دوڑ، ہر کرتا آپ سنانیندا۔ لکھ چوڑاسی ویکھ ریٹھا کوڑ، گھر گھر اندر تیرا راہ جنائیندا۔ کون گرہ مندر ساچا لگا
 پوڑ، منزل پاندھی کون پندھ مکائیندا۔ کون کوڑی کرپا پاوے شور، رسنا جھوا بٹی دند بول سنانیندا۔ کون گھر لگا ٹھگ چور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھانیندا۔ سنت سپاہی شبدی داتا، پُرکھ اکال سیس نوایا۔ تیری کرپا کراں ارداسا، بیننتی دُھر دی اک سنانیا۔ لکھ چوڑاسی اندر
 گھر گھر ویکھیا کر کے واسا، گرہ گرہ کھوج کھوجایا۔ تیرے اُتے رہیا نہ کسے بھر واسا، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ گھر وِج گھر چھڈیا تیرا ساتھا، سجن شتر و

رُپ نظری آئی۔ جھگڑا پیا ت آٹھا، من مت بُدھ کرے لڑائی۔ چار کُنٹ دہ دشا آیا گھاٹا، خالی بھنڈار نہ کوئے بھرائی۔ نظر نہ آئے تریلو کی ناتھا، رام رام نہ کوئے سہائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نہ دئے نجاتا، اللہ رانی نین شرمائی۔ نانک گوہند دا گاندے سا کہ، ساکھیاں درس کوئے نہ پائی۔ لیکھا لکھدے نال قلم دواتا، کاغذ دیندے جگت وڈیائی۔ دست ملائے نہ کوئے ہاتھا، سمر تھ ملے نہ کوئی سرنائی۔ اندر باہر گپت ظاہر ایختے اوختے نبھائے نہ کوئے ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے جنائی۔ گھر سرت سوانی جس دا منے آکھا، سو سنت سپاہی نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ سنت سپاہی سترنگ ایک، گوہند گر وڈیائی۔ جس دی دو جہاناں ٹیک، برہمنڈ کھنڈ سرنائی۔ جس دا لیکھا سدا اتیت، ترے گن کھیل نہ کوئے دکھائی۔ جگ نیز کوئی نہ لئے پیکھ، نج نیز گرکھ ورا درشن پائی۔ جو سپیس جگدیس کر کے بھیٹ، آپ اپنا گیا مٹائی۔ شبد الگی کھیڈ کے کھیل، نہکرمی کرم نہ کوئے جنائی۔ ہتکاری ہو کے کریا ہیت، نیتن نیت ہو کے درس دکھائی۔ اندر وڑ کے کھولیا بھیٹ، باہروں کرے نہ کوئے پڑھائی۔ سچ سنت سپاہی پُرکھ اکال جگ دیوے بھیج، شبدی شبد رُپ وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رکھیا کرے تھاؤں تھائی۔ شبد سپاہی اٹھ سورے، سور پیر سمجھائیندا۔ کلجگ انتم کھیل ویکھ ادھورے، حضرت ہر ہر آپ سناہندا۔ چاروں کُنٹ ناتے کوڑے، سچا جوڑ نہ کوئے جناہندا۔ گرہ گرہ دسے مان مغرورے، ہنکار گرھ نہ کوئے جُھڈائیندا۔ ساچا سنے نہ کوئے تورے، نام ناد نہ کوئے وجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری سیوا اک لگائیندا۔ اٹھ سپاہی ویکھ مات، چار کُنٹ رہی گر لائی۔ ساچی دسے نہ کوئے جماعت، شتری براہمن شودر ویش دین دہائی۔ انتر آتم کسے نہ دیوے ساتھ، من واسنا سرشت ہوئی ہلکائی۔ پھری دروہی کائنات، کلمہ نبی نہ کوئے سنائی۔ پیالہ ملے نہ آب حیات، امرت مد جام ہتھ نہ کوئے پھڑائی۔ ساچا دیوے نہ کوئے ساتھ، سنگی سنگ نہ کوئے رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر تیرے ہتھ لکائی۔ شبد سٹ اٹھ بلوان، سنت سپاہی ہر جناہندا۔ کلجگ ویکھ کوڑی شان، دہ دشا نظری آہندا۔ نو کھنڈ پر تھی کوٹن کوٹ جیو ہوئے بے ایمان، بیوہ رُپ ساچا خاوند گھر نہ کوئے ہنڈھائیندا۔ ثابت دسے نہ کوئی ایمان، صدق صبوری نہ کوئے ہنڈھائیندا۔ ست دھرم دا خالی دسے میدان، سچ سچ رُپ نہ کوئے پرگٹھائیندا۔ کوڑی کریا جگت حرام، شرع شیطان سنگ دکھائیندا۔ گر اوتار پیر

پَیغمبر بھوکھت دے کے گئے جو بیان، لیکھا سب دا تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ دو جہاناں ویکھ مار دھیان، پڑدا اوہلا رہن کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ شبد سُت مار للکار، اِکو اک جنائیا۔ وِشن برہما شو کر خبردار، کروڑ تیتیس سُرپت سویا رہن نہ پائیا۔ تیئی اوتار لئے اُٹھال، عیسیٰ موسیٰ محمد نال رلائیا۔ بھگت اٹھاراں رکھنے نال، دُھر دا سنگ بنائیا۔ نانک گوہند دسّ حال، حالت سب دی دئے جنائیا۔ چار کُنٹ ہوئی بے حال، بہل ہو کے رہی گرلائی۔ ساچی وست نہ کسے جھے نال، خالی ہتھ دین دُہائی۔ پیر پَیغمبر جو دے کے گئے پیغام، گر اوتار نغمہ نام سُنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری سیوا سچ لگائی۔ سنت سپاہی کہے میں جاوانگا۔ پُرکھ ابناشی تیرا تھم سیس اِکاوانگا۔ وِشن برہما شو پھڑ ہلاوانگا۔ تیئی اوتار نال ملاوانگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد اکھ کھلاوانگا۔ نانک گوہند دُھر دا سنگ بناوانگا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج نو سو چُرانوے چو کڑی جو بیتیا پرسنگ، ساکھ سب دا آپ سناوانگا۔ تیرا پھڑ کے اک مردنگ، دو جہاناں ناد وجاوانگا۔ برہمنڈ کھنڈ آپے لنگھ، لوکمت ویکھ دکھاوانگا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن جو منگے منگ، آسا سب دی تیرے نال ملاوانگا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ گھر گھر جو دے بھیکھ پکھنڈ، اُس دی حالت آپ جاناوانگا۔ جو تیرے وچھوڑے اندر ہوئے رنڈ، تِس دا رنڈیا دُور کراوانگا۔ جس دے من ہنکاری گنڈھ، تِس دا پڑدا پھول بھلاوانگا۔ تیرا شبد چنڈ پرچنڈ، گوہند ہو کے اک چکاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، سنت سپاہی ہو کے سیو کماوانگا۔ نرگن ہو کے پھیرا پاوانگا۔ سرگن ہو کے سرب اُٹھاوانگا۔ دُھر درگاہی لے کے ڈھوئے، جن بھگتاں جھولی پاوانگا۔ جو تیرے پریم پیار موہے، تنہاں امرت جام پیاوانگا۔ جو گوڑھی نیندر سوئے، تنہاں شبد ہلوانے نال اُٹھاوانگا۔ جو نیز نیناں رہے روئے، تنہاں اپنی گود بہاوانگا۔ جو سُنڈے تیری سوئے، ساکھیاں ہو کے نظری آوانگا۔ گرکھ قبضہ کرے نہ کوئے بھوئیں، کایا دھرتی اُتے تیرا حق جاناوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے سیس جھکیگا۔ تیرا شبدی سُت اِکو بگیگا۔ سنت سپاہی کدی نہ رکیگا۔ کوڑی کریا پھڑ پھڑ کٹیگا۔ شوہ دریائے انتم سٹیگا۔ کلج کالکھ سب دی لٹیگا۔ دُو نگھی جڑ پھڑ کے پٹیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرے چرن کول اِکو اوٹ تکیگا۔ شبد سُت اُٹھ ویکھ رکان، جو بن ونٹی رہی

کُرا لایا۔ جس دا نور ظہور جگت مہان، مہما شاستر سمرت وید پُران رہے جس گایا۔ جس دا صدق اک ایمان، صبر صبوری اپنے اندر بند کرایا۔ اوہ دینہار فرمان، سچ سندیشہ رہیا لایا۔ جو بن ونقی نوجوان، کُھ گھنگٹ اک اُٹھایا۔ میری نبھ جائے تیرے نال، دوجا کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ میرا مندر سچ سچی دھر مسال، جس گھر بیٹھن ڈیرہ لایا۔ ویکھ چن میرا حال، بہل ہو کے دے دُہایا۔ جگ چوکڑی پیٹے کال، سنجگ تریتا دواپر کُجگ کوٹن وار پھیرا پایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں آگے دسدی رہی احوال، سچ کہانی اک سنایا۔ بن سنگر شبد کوئی نہ نبھیا نال، لگی توڑ نہ کوئے نبھایا۔ سارے چھڈ کے گئے میدان، انتم اپنی پٹھ وکھایا۔ توں سور پیر نوجوان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا درڑایا۔ شبد کہے سُن جو بن ونقی، دیواں مان وڈیایا۔ تیرا روپ اک بسنتی، لوکات اتر کدے نہ جایا۔ تیرا میلا دُھر دے کنتی، کنت کنتول بے پرواہیا۔ تیری مہما اندر سارے لکھدے گئے پنگتی، اکھراں نال کر وڈیایا۔ توں میرا میں تیرا کدے نہ ہوواں کسے دوارے منگتی، درویش روپ نہ کوئے وٹایا۔ تیری سمجھ نہ آئے پنڈتی، چوڑاں وڈیا دے دُہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر کرنی رہیا کمایا۔ میں جو بن ونقی سُنجنی نار، در تیرے سپس نواپا۔ توں سور پیر سردار، جو بنوتا اک اکھوایا۔ تیرے ہتھ کھڑگ کھنڈا تلوار، ترکش تیر رہیا چکایا۔ تیرا لیکھا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ تیری وڈیایا۔ تیرا کھیل اگم اپار، میری سمجھ وچ نہ آپا۔ میں تیرے چرن کول بلہار، ہوں گھولی واری گھول کمایا۔ اٹھ جا کے مار لکار، اک آواز سنایا۔ گھر وچ گوانڈھی ہوون خبردار، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار سویا رہن کوئے نہ پاپا۔ تیرا جھلے نہ کوئی وار، سپس سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ سارے روون زارو زار، نیتز نیناں نیر وہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا میری جھولی پاپا۔ میں سنت سپاہی دُھر دا، ہر شبدی شبد جنایا۔ حکمے اندر کدے نہ مڑدا، پچھے پرت نہ کُھ وکھایا۔ میں اسوار اگلی گھوڑ دا، سچ پلانا اک لکایا۔ میں شتر دُشمن سارے روڑھدا، در رہن کوئے نہ پاپا۔ میں نار وچھنی سرتی اپنے نال جوڑدا، جگت وچھوڑا پنڈھ مکایا۔ ناد سناواں اپنا گھنگھور دا، دُھن آتمک راگ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ توں ڈھول سپاہی دُھر دا بانکا، چھیل چھیل نظری آپا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں بنیا راکھا، جن بھگتاں ہويا سہایا۔ ساچے سنتاں جوڑیں دُھر دا ناتا، ملنی ہر جگدیس کرایا۔ گر کھیاں لہنا دینا مکایات

آٹھا، نو در ڈیرہ دتا ڈھاہیا۔ گرسکھاں دے کے نام داتا، ایکا رنگ دتا رنگایا۔ بلہاری تیرے چرن کول ٹیکاں ماتھا، چرن دھوڑی مستک خاک رمایا۔ تیرا پتا پُرکھ اکال سدا سمراتھا، سمرتھ ہتھ تیری وڈیایا۔ تُوں ہوئیں سہائی ناتھ انا تھاں، غریب بنائیاں لئیں ترائیا۔ آتم پر ماتم دسیں گاتھا، کریں سچ پڑھایا۔ ناتا توڑ کے ذات پاتا، ورن برن ڈیرہ ڈھاہیا۔ من مت گھر رہن نہ دیویں نار کمذاتا، کلکھنی بجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ تیرا کھیل اولّا، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیایا۔ شبد اگمی تیرا بھلا، دو جہاناں بجے وکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سیس نو اوندے سجدہ کرے رانی اللہ، حق حق تیرا ناؤں رہے دھیایا۔ مُرید مُرشد پھڑا ونہارا پلا، پلو اپنی گنڈھ پوایا۔ چوڑاں طبق چوڑاں لوک چوڑاں وڈیا تیرا جھل نہ سکے کوئی ہلا، حالت سب دی دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے دیاں لگایا۔ شبد کہے میں سپاہی ایک، سپاہ سالار بے پرواہیا۔ نت نوت میری کھید، خالق خلق وچ کھلایا۔ جگ چوڑی میٹوں بھیج، زرگن سرگن سیو سمجھایا۔ لکھ چوڑاسی دیواں ٹیک، رکھیا کراں تھاؤں تھانیا۔ سنت سہیلے سجن ویکھ، گرکھ گرسکھ لوّاں اٹھایا۔ انتر آتم کراں ہیٹ، پر ماتم ساچا میل ملایا۔ مان گوا کے ملا شیخ، مسانک ڈیرہ دیواں ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا اک لگایا۔ میں سیوا کراں سدا جگ، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھانیدا۔ جن بھگتاں ملاں اُپر شاہ رگ، نو دوارے پندھ مکھانیدا۔ سچ دوار سُن کے ند، سُرَت سوانی آپ اٹھانیدا۔ جیہڑا وسدا رہیا الگ، گھر سجن آپ ملانیدا۔ اٹھ سچے چٹھ بھج، بھانڈا بھرم بھو بھنانیدا۔ لال رنگیلے ہتھ رنگ، مینہدی اکو نام وکھانیدا۔ بن سجدیوں کرے جج، حضرت سنمکھ سو بھاپانیدا۔ پریم پریتی اندر جا بھج، بازو ہتھ نہ کوئے لگانیدا۔ تیرا پڑدا لئے کج، سر اپنا ہتھ لگانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیدا۔ گھر سوانی کہے میں رکھی اڈیک، نیتزن نین اٹھایا۔ میری اچے نہ ٹٹی پریت، پریتوان بھل کوئے نہ جانیا۔ میں بیٹھی رہی اتیت، ترے گن سکی نہ کوئے لو بھانیا۔ میرا ٹھا کر ملے ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھن وکھایا۔ سو سوامی نیڑے لیاندی تارخ، طریقہ اپنا دتا سمجھایا۔ کلج انتم رہن نہ دینا کوئی شریک، شرکت سب دی دے مٹایا۔ پروردگار ہتھ تو فین، توحفہ گھر گھر دے پُچایا۔ ساچا کلمہ دے اک حدیث، حضرت ہو کے کرے پڑھایا۔ مٹھا کرے کوڑا ریٹھ، امرت رس سچ بھرائیا۔ آتم پر ماتم

پاوے بھیکھ، بھچھیا جھولی نام جنایا۔ کوڑی کریا میٹے ریت، ساچی سکھیا اک پرگٹایا۔ نظری آئے نیکن نیک، نیرن نیرا ہو کے درس دکھایا۔ لیکھ چکائے ہست کیٹ، راؤ رنکاں اکو گھر بہایا۔ آندھی گوانڈھی سارے ہو جان ٹھیک، جھگڑا رہے نہ کوئے لوکایا۔ پُرکھ اکال نال کرن پریت، ایشٹ دیو اک منایا۔ آستک ناستک دوہاں لئے جیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ شبد سوامی کہے گر اوتار ہوو اکٹھے، کلج انت سندیسہ اک سٹنایا۔ سچ دوارے آونٹھے، بن کے پاندھی راہیا۔ جو پر بھ نے سنجگ تریتا دواپر کلج مارگ دے، نیز ویکھو تھاوں تھانیا۔ جو دھر سندیش لکھا کے پتے، بن کے کاتب قلم چلایا۔ دین مذہب پئے رٹے، ذات پات کرے لڑایا۔ پریم رنگ کوئی نہ رٹے، کوڑا لالچ نظری آیا۔ نانک گوہند جو مارگ دے، چار ورن بنائے بھین بھایا۔ امرت باٹے اکو چھکے، سہنسے روگ دتے چکایا۔ تیر پوا کے دھر دے کچھ، دھیرج جت اک سمجھایا۔ کیس سوہنے اُپر رکھے، سو بھاونت دتی وڈیایا۔ کڑا کرپان بخش حقے، حقیقت دیوے نال گواہیا۔ کنگھا کوڑی کریا کٹے، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہن نہ پانیا۔ واگر واکھر اکو رٹے، واہ واہ گرو وڈیایا۔ نانک نرگن نام جے، ست ست گیا سمجھایا۔ سارے ویکھن اکو اکٹھے، دوجی پلک نہ کوئے بدلایا۔ اوہ مُرشد مدینے کٹے، مقبریاں وچ پھیرا پانیا۔ لکھ سندیشہ دے کے گیا لوکماں دھر دے پتے، پت پریشور محم سٹنایا۔ کھیل کرے پُرکھ سمرتھے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سور پیر جودھا اکو اٹھے، بلدھاری اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ کوڑی کریا کلج میٹے رٹے، مایا ممتا جھگڑا دے چکایا۔ دُئی دوتی میٹے پھٹے، نام پٹی اک بندھایا۔ سچا مارگ دھر دا دے، پُرکھ اکال اک سرنایا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو حقے، آتم پر ماتم اکو گھر وسے سچ سمجھایا۔ پیر پیغمبر گر اوتار گاون جسے، وید پُران شاستر سمرت صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ میرا شبد سپاہی دھر دا چنگا، پُرکھ اکال آپ جنائندا۔ جس دے ہتھ نام مردنگا، دو جہاناں آپ اٹھائندا۔ چار کُنٹ دہ دشا لکھ چوڑا سی ویکھے بھکھا ننگا، شاہ سلطان کھوج کھوجائندا۔ دھار جانہارا گنگا گوداوری جمناسرستی سورا سربنگا، سور پیر ویکھ وکھائندا۔ لہنا دینا چکا ونہارا سورج چندا، رواس پڑدا لائندا۔ کھوجنہارا کوٹ برہمنڈاں، برہم برہما اپنی کار کمائندا۔ اُپجا ونہارا جیرج انڈاں، اُتبھج سیتج کھیل کھائندا۔ دیونہارا پرماندا، نچ آتم رس اک چکھائندا۔ میٹنہارا گوانڈھی گندہ، گھر گھر وچوں کوڑی کریا

باہر کدھائیندا۔ بندگی اندر لا کے اپنا بندہ، بندنا اِکو اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ کھائیندا۔ ساچا بھو آپ
 کھائوندا اے۔ پُرکھ ابناشی دیا کماؤندا اے۔ گھٹ گھٹ واسی ویکھ منڈل راسی، راسی راس رچاؤندا اے۔ وشن برہما شو آپ اُٹھائوندا اے۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر کول بہاؤندا اے۔ صدی چو دھوی، عیسیٰ موسیٰ محمد اشارے نال سمجھائوندا اے۔ بیس اکیسا ہر جگدیا، نہکرمی کرم کماؤندا اے۔ کلج کوڑی کریا
 پھڑ کے شمشیر گر اوتاراں آگے آپ لکاؤندا اے۔ ویکھو جھگڑا اے نہ چلیا اوچاں نیچاں، نانک گوہند شبد نہ کوئے کماؤندا اے۔ کوڑ واسنا جگت پریتاں،
 شبدی میل نہ کوئے ملاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی آپ سمجھائوندا اے۔ سچ کرنی نہ کوئے کماؤندا اے۔ نیچوں وینچ نہ
 کوئے اکھوائوندا اے۔ انگد انگ نہ کوئے لگاؤندا اے۔ امرؤ امر نہ کوئے بناؤندا اے۔ رام داس رام نہ کوئے ملاؤندا اے۔ ارجن عرض سُن بودھ
 اگادھ نہ کوئے درڑاؤندا اے۔ ہر گوہند کھیل، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے چکاؤندا اے۔ ہر رائے کرے نہ کوئے میل، ناتا بدھاتا جوڑ نہ کوئے جڑاؤندا اے۔
 ہر کشا چاڑھے نہ کوئے تیل، سچ گیان نہ کوئے سمجھائوندا اے۔ تیغ بہادر وانگ کٹے نہ کوئے غریباں جیل، سپیس بھیٹ نہ کوئے چڑھائوندا اے۔ گوہند
 کر کے اپنا ویہل، پورب لہنا سب دی جھولی پاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سپاہی اک وڈیاؤندا اے۔ شبد سپاہی سنگر سچا، آد
 جگاد نظری آئیندا۔ جس دالکھ چو راسی اِکو بچہ، بچپن اپنی جھولی پائیندا۔ جس دا بچن نہ کوئے کچا، کوڑی کریا ذلیع نہ کوئے دکھائیندا۔ جس دی کرے کوئے
 نہ ہتا، جنم مرن گیار نہ کوئے سمجھائیندا۔ جو نظر نہ آئے جگت اکھاں، نچ نیز رنگ رنگائیندا۔ سو صاحب سوامی انتریامی کنت کنتوہل پکا، نار سہاگن اک
 بنائیندا۔ شترؤ دشمن دے کے دھکا، سچ دواویوں باہر کدھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیندا۔ مہر نظر نال تارے
 گر سکھ، سنگر ہتھ وڈی وڈیاں۔ نام پدارتھ پا اگئی بھکھ، انتر آتم جھولی دئے بھرائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے مَن رکھ، جوگ جگیشتر بیٹھے دھیان لگایا۔ ٹھاکر ہو
 کے ملے پت، پر میثور ہو کے گود بہایا۔ گھر مندر کرے ہت، نت نوت خوشی منایا۔ ٹھگوری پائے نہ کوئے چت، چیتن سرتی آپ کرائیا۔ پریم پیار
 دی پا کے کچھ، ناتا اندرے اندر بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیاں۔ شبد سپاہی دیوے قربانی، کربلا ملے نہ کوئے

وڈیاں۔ بچے نہاں ہیٹھ نشانی، آسانی گُرکھاں گیا بنایا۔ نام نشانہ مار کے کانی، بحر کپائی آپ تڑایا۔ امرت بخش کے ٹھنڈا پانی، گھر سرور دتا نہایا۔ بودھ
 اگادھ سنا کے بانی، چارے کھانی پندھ مکایا۔ شبدی شبد ملا کے بانی، سُر ت اکال موُرت کری گُرمایا۔ ہر دے پد زبانی، محل اِکو دتا سمجھایا۔ جتھے لیکھا
 چکے آون جانی، گیرا نظر کوئے نہ آئی۔ ساچے مندر بہنا بن کے رانی، دُھر دا کنت اِک ہنڈھایا۔ سگھڑ سچھی بن سوانی، اپنا کنت لئے منایا۔ مُشکل حل
 ہووے آسانی، احسان سیس نہ کوئے رکھایا۔ دُشمن دُور کیتی تُغیانی، جگت ہڑ نہ کوئے رُڑھایا۔ پال ویکھے پہاڑ برفانی، ہم گُنٹ کھیل رچایا۔ سُر پیر
 جودھا مرد مردانی، مردانہ اِکو اِک اکھوایا۔ چلن نہ دیوے کسے دی کوئے بے ایمانی، شیطانی سب دی رہیا مٹایا۔ جس دی صفت کرے نہ کوئے زبانی،
 الف یے نہ سکے سمجھایا۔ جس دا اشاریاں نال ملے پیغامی، پیغمبراں رہیا پڑھایا۔ سو سپاہی اِک مقامی، مکمل اپنی سیو کمایا۔ گُرکھ کسے دی کرے نہ کدی
 غلامی، چاکر روپ نہ کوئے دکھایا۔ اوہنوں کوئی ہتھ نہ پائے پنج تت زبانی، جو کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہی ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچا کھنڈا اِک چمکایا۔ ساچا کھنڈا اُٹھائے کھڑگ، خالص اپنی تیغ چمکائیدا۔ باقی چال رکھے اگئی مٹک، قدم نظر کسے نہ آئیدا۔ جگت نیز تے جگت،
 جگ جیون داتا کھ چھپائیدا۔ واک بھوکھ اندر لکھیا وقت، ویلا اپنا ہتھ رکھائیدا۔ جن بھگتاں چھچھے آوے فقط، فقر ہو کے ویس وٹائیدا۔ لیکھے لائے بوند
 رکت، رنگ دُھر دے نال جنائیدا۔ دُوبے در نہ جاوے منگت، مانگت سرب جہان دکھائیدا۔ رچھیا کرے گُرکھ سگت، سگی ہو کے کھوج کھوجائیدا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا آپ ملائیدا۔ دُشمن شتر و گھر وچ مار، کوڑی کریا کرے صفایا۔ بحر کپائی پاڑ پہاڑ، سلا اُلٹی دے کرائیا۔
 لیکھا چکا کے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، گھر پر بھاس دے وڈیایا۔ دُونگھے ساگر ٹلے پر بت ویکھے غار، سُمند کھائی کھوج کھوجایا۔ کوڑی کریا کر خوار، تھم حق اِک
 سناپا۔ گُرکھو سنگر اُتے کرو اعتبار، حوصلہ دُھر دا دے بنایا۔ وچھوڑا ہووے نہ سانجھے یار، ساچا سنگ اِک رکھایا۔ نیز رووے نہ گُرکھ نار، ہنچھواں ہار نہ
 کوئے بنایا۔ پت پر میثور پاو نہارا سار، حدوں آر پار ڈیرہ لایا۔ نواں کھنڈاں وچوں بھارت کھنڈ سچا سردار، جس دی سرداری گوبند نال لگایا۔ اُس دا شبد
 سروپی اِک اشتہار، اشاریاں نال کرے جنایا۔ گُرکھ وِرا پڑھے وِچ سنسار، بن رسنا جہوا کرے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ

دیونہار وڈیاں۔ سنت سپاہی دے دلاسا، اشاریاں نال جناں۔ میں کھول کے دساں خلاصہ، اگلا بھو سمجھایا۔ کلجگ انتم بدلن والا پاسہ، پاسہ سب دا دے اٹھایا۔ پُرکھ ابناشی ویکھنہار تماشا، دو جہاناں ناچ نچایا۔ کلجگ کوڑی کریا خالی کرنا کاسہ، مدھر جام ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا اک لگایا۔ ساچی سیوا مات کرنی، شبد سپاہی اک جماندا۔ لہنا دینا چکانا ورنی برنی، ذات پات پندھ مکائیدا۔ لکھ چوراسی آتم پھرنی، ڈوری شبدی تند اٹھائیدا۔ ساچی گھاٹ اکو گھرنی، گھڑ کے آپے ویکھ وکھائیدا۔ گرکھیاں گھر پوڑی اکو چڑھنی، ڈنڈا اپنا نام لگائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا تھم اک ورتائیدا۔ دھر دا تھم دین دیال، دیا ندھ اک جمانا۔ سنت سپاہی سچا لال، سنگر شبد لے انگڑایا۔ نال رکھا کے کال مہاکال، لیکھا جانے تھاون تھانیا۔ رائے دھرم لے اٹھال، چتر گپت آپ سمجھایا۔ لاڑی موت پا دھمال، گھر گھر ڈنک وجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی شبد کھیل وکھایا۔ شبد سپاہی سچ رنگیلا، رنگ رتا نظری آئیدا۔ کلجگ ویکھ جگت قبیلہ، کامل پُرکھ اپنا پھیرا پائیدا۔ جگ چوکڑی جو سندا رہیا دیلا، اکھراں وچ وڈائیدا۔ پیر پیغمبراں جو بندا رہیا وسیلہ، وصل اپنا حق کرائیدا۔ سو کلجگ انتم سب دی سُنن آیا لپیلا، سچ عدالت اک لگائیدا۔ اوتھے لوڑ نہ رہے وکیلا، وکلا سنگ نہ کوئے نبھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا آپ لگائیدا۔ سیو لگائے کر کے مہر، محبان بیدو بیخیر یا اللہ وڈایا۔ مرید مُرشد لیاوے گھیر، کلمہ اکو نام جمانا۔ کوڑی کریا کر کے ڈھیر، خاکی بُت آپ سمجھایا۔ انتر نظری آوے نیڑ، باہروں دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ دھر دا لیکھا دے نیڑ، لہنا لہنیدار جھولی پائیا۔ دھرت مات دا کھلا کر کے ویڑ، ویلا وقت دے سہایا۔ جو کوڑی کریا جھکڑا رہے چھیڑ، تنہاں چھیکڑ دے وکھایا۔ من مت دا ہووے بھیر، گُرم ت بیٹھے کر جڈایا۔ شبد سورا بھکے اکو شیر، دھر دا نام سُنایا۔ آگے رہے نہ ہیر پھیر، پھیرا اپنا اکو پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ پڑدا اوہلا اٹھاوے آپ، اپنی دیا کمائیدا۔ پت پر میثور بن کے باپ، پتا پُرکھ اکال دیا کمائیدا۔ سنت سپاہی دے کے دات، وست امولک اک ورتائیدا۔ سرشٹ سبائی دسنی سچّی گاتھ، دھر دا ڈھولا اک سُنائیدا۔ تُوں میرا میں تیرا ساک، سچّی سوامی نظری آئیدا۔ گوہند پورا کر بھوکھت واک، واقف اپنے نال بنائیدا۔ صفتاں والا اکھر وچوں لہجے نہ کوئے لغات، نظماں وچ نہ کوئے

سمجھائیندا۔ محبوبِ محبت کرے ساتھ، سچ دوارے میل ملائیندا۔ سنت سپاہی سپیس نوائے سچ جناب، آداب اکو اک کرائیندا۔ کھڑا دیکھے اُچ محراب، درگاہ
 ساچی سوہا پائیندا۔ جتھے کدے نہ آوے عذاب، اعظم اکو در دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سپاہی اک بنائیندا۔ سنت سپاہی
 چڑھیا چوٹی، منارا منزل دیکھ دکھائیا۔ جتھے جگے اگئی جوتی، دیوا باقی نظر کوئے نہ آئیا۔ اوتھے جوت اکالن اک کھلوتی، بیٹھی سوہا پائیا۔ جس دی سوچ
 کسے نہ سوچی، سوچ سمجھ نہ کوئے رکھائیا۔ اُس دا پار کنارہ لوک پرلوکی، پر م پُرکھ آسن اک وڈیائیا۔ اُس دی صفت نہ وچ سلوکی، چارے بانی سپیس نوائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا تھم اک ورتائیا۔ شبد سپاہی چڑھ گیا سخر، مٹ اکو اک سہائیندا۔ جتھے رہے کوئی نہ فکر، فقرہ ہور نہ کوئے
 جنائیندا۔ اوتھے رسنا جہوا کرے کوئی نہ ذکر، اکھراں نال نہ کوئے سمجھائیندا۔ اوتھے اکو اک پتر، پُرکھ اکال نظری آئیندا۔ جس دی دھاروں آئی نکل،
 مات گربھ نہ کوئے دکھائیندا۔ جس دی نظر نہ آئے شکل، عقل نال نہ کوئے وڈیائیندا۔ جس دا سپاہی کدے نہ ہووے مُعتل، سچ دوارے بہہ بہہ خوشی
 منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سپاہی اک سہائیندا۔ سنت سپاہی چڑھ گیا مندر، منزل پندھ مکائیا۔ اوتھے نہ کوئے سوریانہ کوئے
 چندر، منڈل منڈپ نہ کوئے رُشائیا۔ نہ کوئی صحن نہ کوئے ویہڑانہ کوئے آنگن، چار دیواری نہ بنت بنائیا۔ نہ کوئی ہار سنگار کرے پا کے کنگن، نیر نین
 کجل دھار نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئی جگت سوامی لائے انگن، سچ سُنھنجی ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ نہ کوئی مستک دکھا دے چندن، سُرخ رنگ نہ کوئے دکھائیا۔
 نہ کوئے بازو دے بدن، نک نتھ سہاگ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ جو دیکھیا سو در سوامی اکو منگن، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیوے مان وڈیائیا۔ سنت سپاہی چڑھ منارے، کوک کوک سنائیا۔ اٹھو گُرکھ گُر سکھ ڈلارے، گُر گوہند رہیا جگائیا۔ ساچے سنتن بنو پیارے، پریتی پریتم
 نال نبھائیا۔ بھگت بھگوان دیکھو چل اکھاڑے، جس گرہ گوپي کاہن نچائیا۔ دُھر در گاہی بنو لاڑے، سوہنے چیرے سپیس بندھائیا۔ کھڑگ کھنڈا ہتھ پکڑو
 تلوارے، تیر کمان اک سمجھائیا۔ دوئے جوڑ کرو نمسکارے، سپیس صاحب سوامی اک نوائیا۔ اُچی بولو نام جیکارے، بے جیکار دو جہان سنائیا۔ درشن کرو
 اک نرنکارے، جو سب دا سچا ماہیا۔ گُر اوتار پیر پینمبر اوسے دے در پنہارے، بیٹھے الکھ جگائیا۔ گرنتھ شاستر سمرت وید پُران کرن اشارے، اشاریاں

نال سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رکھیا کرے ہر گھٹ تھانیا۔ شبد سپاہی دیوے ہوکا، آر پار حد جنایا۔ اپنا گھر سامجھن دا اکو موقع، سترگ ملنا چائیں چانیا۔ شتر و کرے نہ کوئی دھوکھا، بھلیکھا بھرم نہ کوئے بھلایا۔ اگلا مارگ ہووے سوکھا، ادھو چکار نہ کوئے اٹکایا۔ جس نے بھاگ لگایا پٹنا پوٹھا، بچے نیہاں ہیٹھ دبا یا۔ اُس د اشد اگئی اکو سوٹا، دو جہاناں رہیا درڑایا۔ کلجک اتم پرکھے کھرا کھوٹا، لکھ چوڑا سی ویکھ دکھایا۔ سچ دوارے مانہارا موچا، مجلس بھگتاں نال رکھایا۔ جس بھے چکایا کولوں موتا، شبد شہیدی گانا تند بندھایا۔ لہنا دینا مکایا چوداں لوکاں، نام سلوک اک سنایا۔ اُس صاحب دی رکھو اوٹا، اوڑک ملے تھاوں تھانیا۔ شبد سپاہی اکو بہتا، بہتی سینہ کم کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک سپاہی دتا اٹھایا۔ سنت سپاہی اٹھ کھلوتا، اپنی اکھ کھلایا۔ کلجک دسدا پھرے چوداں لوکاں، بھجے واہو داہیا۔ میرا اتم آیا موقع، ویلا وقت وایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل دتی ورتایا۔ کلجک پھرے چار گنٹ، بھجے واہو داہیا۔ کریا کھیل نو اسی بیکنٹھ، سچکھنڈ دھاری پھیرا پایا۔ اپنی کرن لگا اُنت، میرا لیکھا رہیا چکایا۔ مُسلم کوئی نہ رہے جس کیتی سُنّت، سُنّی سرب مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک سمجھایا۔ شبد سپاہی کیتا خبردار، بے خبر خبر سنایا۔ پہلوں ویکھ محمد چار یار، چاروں گنٹ پھیرا پایا۔ صدی چودھوی آئی ہار، چوداں طبق دینی صلاحیا۔ اللہ رانی رووے نار ٹیار، ساچا کنت نظر کوئے نہ آیا۔ خاوند ملے نہ سانجھ یار، پروردگار اُنکی انت نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تحم رہیا ورتایا۔ سنت سپاہی ماری اک آواز، سُنو جگت لوکایا۔ اپنا اپنا کھولو تاک، پڑدا دیاں اٹھایا۔ پنج وقت ساچی پڑھے نہ کوئے نماز، حُجرہ حق نہ کوئے دکھایا۔ سجدہ سیس نہ کرے آداب، سلام علیکم اللہ نہ کوئے سنایا۔ چاروں گنٹ خالی دسے باغ، باغیچہ پت ٹہنی نہ کوئے لہرایا۔ جو محمد کیتا آباد، گلشن لوکات مہکایا۔ سو اتم ہوون لگا خراب، چاروں گنٹ پئی دُہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا سمجھایا۔ شبد سپاہی مارے ہاک، حاکم لوکات جگایا۔ نو نو چار کھولو تاک، طاقت اکو اک درڑایا۔ نیز تکو ذات پات، فتویٰ سب تے رہیا لگایا۔ پورا کرے بھوکھت واک، جو گو بند گیا سمجھایا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنی کار کما یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کما یا۔ شبد کہے اٹھو شتری براہمن، شودر ویش جگایا۔ کسے نہ دسے

کوئی ضامن، گر اوتار بیٹھے پلو جھڑایا۔ دامنگیر نہ پکڑے دامن، پلو گنڈھ نہ کوئے گنڈھایا۔ کلجک بدلن والا نظامن، ثوبت اکو نام سنایا۔ شبد سندیسہ دے پیغامن، پراپسنتی مدھم بیکھری چارے رہیا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر لکایا۔ شبد کہے سُنو تدبیر، پروردگار سچ جنایا۔ کلجک انت بدلے تقدیر، شاہ حقیر ویکھ رکھایا۔ لوک پرلوک ہوون دلگیر، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ شرع شریعت کئے زنجیر، شہنشاہ بے پرواہیا۔ کھیل دکھائے بے نظیر، نظر سکے نہ کوئے لکایا۔ ایتھے دے نہ کوئے مدگیر، آگے سکے نہ کوئے بچایا۔ جس دے ہتھ کھنڈا کھڑگ سچی شمشیر، شریر میٹے تھاؤں تھانیا۔ مُریداں دس کے اصل تصویر، اصلیت دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ شبد سپاہی ستگر گوبند، گہر گمبھیر اکھوانیدا۔ نہ کوئے ہرکھ سوگ نہ چند، چنتا غم نہ کوئے سمجھانیدا۔ گرکھ بنا کے انادی بند، برہم برہمادی آپ سمجھانیدا۔ امرت دھار وہائے ساگر سندھ، نہجھر چرناں ہیٹھ جھرانیدا۔ داتا ہو کے گنی گہند، دست اموک جھولی پانیدا۔ مہربان بن بخشند، بخشش رحمت آپ کمانیدا۔ لیکھا جان جیو پنڈ، انڈ برہمنڈ کھوج کھوجانیدا۔ تند ستار وجا کے کنگ، مردنگ اکو اک سنانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک الانیدا۔ سچ سندیشہ دیوے سنت سپاہی، کلجک انت انت جنایا۔ کلجک جیو دھوے کوڑی شاہی، دُرمت میل پرے ہٹانیا۔ ستگر دوارے بنو پاندھی راہی، مایا ممتا موہ چکانیا۔ اٹھ کے بھجو واہو داہی، پچھلا پیئدا جگت مکانیا۔ جس نے بوٹا پٹیا کاہی، کائنات کھیل رکھایا۔ سو شہادت دین والا گواہی، انتم اکو نظری آئی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے نین شرمائی، نیز اکھ نہ کوئے اٹھایا۔ بھڑی بھڑی پئی دہائی، دروہی دروہی رہے سنایا۔ ساچا نور نہ کوئے رُشنائی، جلوہ نظر کوئے نہ آئی۔ آگوں پکڑے کوئے نہ باہیں، پھڑ گلے نہ کوئے لگایا۔ ناتا جوڑے نہ بھائی بھائی، چار ورنان دیوے نہ کوئے شرناںیا۔ ساچا بنے نہ کوئے سائیں، سنیا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سمجھایا۔ سنت سپاہی ستگر نہ پھر دا نہ تُردا، ہتھ پیر نہ کوئے رکھایا۔ نہ جنمے نہ ہووے کدے مُردا، مڑھی گور نہ ڈیرہ لائی۔ جل جل دھار کدے نہ رُڑھدا، شتوہ دریا نہ کوئے سُٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت آپ بنایا۔ سنت سپاہی بنیا ایک، اینکار دتی وڈیایا۔ جس داسِت سروپی بھیکھ، رُپ رکھ نظر کسے نہ آئی۔ جو وسیا اگمڑے

دیس، تھر گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جگ چوڑی دینا رہے سندیش، گر اوتار پیر پیغمبراں حکم منایا۔ شاستر سمرت وید پُران لکھاؤندے رہے لیکھ، انتر انتر کر پڑھایا۔ زرگن سرگن کھیڈا رہے کھیڈ، لکھ چوڑاسی ونڈ ونڈایا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، گھر گھر کرے رُشنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سپاہی رہے ہمیش، ست دوارا اک سمجھایا۔ سنت سپاہی کدے نہ سؤندا، آلس نندرا وچ کدے نہ آیا۔ اپنی سیوا کردا کدے نہ بھؤندا، کروٹ لے نہ مکھ بد لایا۔ نت نوت گر مکھ سدا اٹھاؤندا، سُتیاں رہیا جگایا۔ دھر داراگ اک الاؤندا، تُوں ہی تُوں تیری وڈیا یا۔ بُھلیاں مارگ پاؤندا، جھے نال جگایا۔ رُسیاں آپ مناؤندا، پریم پریتی اک جنایا۔ منہ دے بھار ڈگیاں پھڑ اٹھاؤندا، غریب نمائیاں ہوئے سہایا۔ شاہ سلطاناں خاک ملاؤندا، جنہاں بُھلیا بے پرواہیا۔ ایر غیر پرے ہٹاؤندا، گر مکھ اندر وڑن کوئے نہ پایا۔ آندھی گاندھی مار مکاؤندا، شیطان کرے نہ کوئے لڑایا۔ جن بھگتاں کھیڑا اک وساؤندا، چھپر چھن چھہایا۔ سنت سُہیلے وچ بہاؤندا، پھڑ باہوں آپ کُکایا۔ گر مکھ وچھڑے نال ملاؤندا، جگت وچھوڑا دے چُکایا۔ گر سکھ اکو در جاناؤندا، دوجی اوٹ نہ کوئے تکانیا۔ چار ورنناں بنت بناؤندا، برن اٹھاراں بھیو کھلایا۔ سنت سپاہی اکو سب نوں نظری آؤندا، رچھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ سچ دروازے آپ لنگھاؤندا، پھڑ باہوں پار کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا یا۔ سنت سپاہی بڑا چالاک، ست دوارے سیو کمایا۔ بن بھگتاں کدے نہ کھولے تاک، ایر غیر لنگھ کوئے نہ جایا۔ دُور دُراڈے سارے رہے جھاک، کلجک جیو جنت نین اٹھایا۔ اگوں دے بھوکھت واک، جو گوبند گیا سنا یا۔ جنا چ نہ کرو اتفاق، مل کے بہو نہ بھائی بھایا۔ اگے دیوے نہ کوئی نجات، چوڑاسی پندھ نہ کوئے مُکایا۔ خاکی مٹی ملے خاک، خالص رُپ نہ کوئے وٹایا۔ مہندی رنگے نہ کوئے ہاتھ، رنگ سچ نہ کوئے چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لہنا جھولی پایا۔ سنت سپاہی بڑا تیکھا، نکھی دھار جنانیدا۔ کلجک انتم اٹھ جاگ گر سکھا، کیوں ویلا وقت گوانیدا۔ سچ دواریوں منگ بھکھا، بھکھک جھولی سرب بھرائیدا۔ جو آد جُگاد کردا آیا رچھا، پرتپالک ویس وٹانیدا۔ جس نوں گوبند بنایا پتا، پُرکھ اکال اپنی کھیل کھلایندا۔ نکیاں وچ سب توں نگا، وڈیاں وچوں وڈا اکو اک آپ ہو جانیدا۔ جس دا کسے نہ سمجھیا بچھا، اگلا حال نہ کوئے درڑانیدا۔ اوہ کھیل کرے اندھٹھا، اندھٹھی کار کمانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

داتا دانی دیا کماندا۔ شبد سپاہی گائے سلوک، سوہنگ ڈھولا اک الایا۔ پر بھ دوارے دیکھی مَوج، مجلس بے پرواہیا۔ نِت نوت درشن روز، اٹھے پہر دید
 رُشنایا۔ ٹھگ چور دی کئی سوچ، جھگڑا چکے جگت لوکایا۔ اوٹھے دیوے نہ کوئی دوش، نردوش لئے ترایا۔ سد رہنا پئے خاموش، رسنا جہوانہ کوئے پڑھایا۔
 لوچا پوری ہووے لوچن لوچ، نیتز نین ترپت کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انت سندیشہ اک سُنایا۔ سنت سپاہی کہندا نال زور، زیر زبر
 نہ کوئے وڈیایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم ایٹھے ہو رتے آگے ہو ر، نظر کوئے نہ آیا۔ ناتا تڑاوے ٹھگ چور، کوڑا شور مٹایا۔ لہنا چکاوے مڑھی گور، گود اپنے
 لئے بہایا۔ حکمے اندر لئے تور، تڑت اپنا تھم سُنایا۔ کلج گھٹا اندھیرا گھور، نرگن جوت کرے رُشنایا۔ ساچے سپاہی دی سدا لوڑ، اٹھے پہر دھیان لگایا۔
 جو جگت وُجھنی لئے جوڑ، سوانی ساچے رنگ رنگایا۔ جس نوں ہتھیں دتا تور، خوشیاں راگ الایا۔ اوہ انتم واگاں آیا موڑ، پھیرا پائے بے پرواہیا۔ آد
 جگادی اکو جہا بانکا چھوہر، بردھ بال جوان رُپ نہ کوئے وٹایا۔ ست اگئی چڑھیا گھوڑ، شاہ سوارا نور الایا۔ میرے ول تئے کر کے غور، گہر گسبھیر نگاہ
 اٹھایا۔ میرا مان ہووے اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول جس گایا۔ کوئی سمجھ نہ سکے پاندھا رول، پنڈت گیان نہ کوئے درڑایا۔ جو گوہند نال کیتا قول،
 سو پورا رہیا کرایا۔ جوت سرُپ آپے مول، مولا ہو کے دیکھ دکھایا۔ جس دی مہما کرے نہ کوئی بُھگول، بھگوت سکے نہ کوئے سمجھایا۔ سندیشہ دیوے نہ
 کوئی پون، اُنجا پون رہی شرمایا۔ جو وڈیائی دیوے اٹھاراں ساون، گرکھ تے رہیا جگایا۔ اُس دا لیکھا جانے کون، رسنا کہہ کوئے نہ پائیا۔ لہنا مکاوے آون
 جاون، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھاپیا۔ من ہنکاری میٹے راون، دوتی دُشٹ دے کھپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی حد دے جنایا۔ ساچی حد
 نو دوار، دُشمنان کولوں صاف کرایا۔ کھنڈا کھڑگ کھچ تلوار، چاروں گنٹ آپ بھوایا۔ کر کر اگئی وار، وارتا بچھلی دتی مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کریا کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اگم، اگمڑی کار کماندا۔ سنت سپاہی بن ناڑی چم، کایات نہ کوئے دکھاندا۔ پون سواس لئے نہ
 دم، رسنا جہوانہ کوئے ہلاندا۔ کمر کسا لئے نہ بنھ، پٹکا سیس نہ کوئے دکھاندا۔ نہ کوئی چھپر نہ کوئے چھن، چار دیوار نہ کوئے بناندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سہاندا۔ سنت سپاہی سچ دوارے، ساکیات نظری آیا۔ بُھل رہے نہ وِچ سنسارے، سنساروگ مٹایا۔ انتم آیا جگت

اکھاڑے، دِن دہاڑے پھیرا پائیا۔ چاروں کُنٹ ہاہکارے، نو دوار ہويا ہلکائیا۔ سچ کرے نہ کوئی پیارے، پریتم پریم نہ کوئے بنائیا۔ جو بن دیکھے نار ٹیارے، دُھر دا لوچن اک کھلایا۔ مُڑ کے آیا اُس دوارے، جس گھر وچوں گیا واہو داہیا۔ آتم سیجا بیٹھ سچے منارے، سو بھاونت سو بھاپائیا۔ ساچی گودی دے ہلارے، آلس نندرا دے گوائیا۔ پورب جنم دے لاه کے بھارے، ہوئے بھار آپ دکھایا۔ آر پار حدوں گرکھ سارے رہن سکھالے، گھر وچ گھر کرے نہ کوئے لڑایا۔ سنگر شبد سدا نالے، دوس رین ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ترایا۔ شبد سپاہی بنیا سنگی، سگلا سنگ نبھایا۔ پچھلی منگ جو پچھے منگی، پوری دے کرائیا۔ نام کٹار کر کے ننگی، بھکھیاں لئے ترایا۔ کھج کوڑی کریا میٹ کے گندی، سچ سچ لئے پرگٹایا۔ غریب نمانیاں خانہ توڑ کے بندی، بندگی اکو دے سمجھایا۔ پریم پُرکھ ملن دی ساچی ڈنڈی، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ گرکھیاں سنگ رہے نہ کوئے پکھنڈی، جوٹھا جھوٹا ڈیرہ ڈھایا۔ جس نے کھیل کھلایا پُر اندی، نند چند اک رُشنائیا۔ جس نے بھاگ لگایا پُتراں کندھی، کھج کنڈھا دیکھے چائیں چائیا۔ دُھر دا ڈھولا سناوے چھندی، سگلا اکو راگ الاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا رہیا جھولی پائیا۔ سنت سپاہی کہے میں ہمیش، جن بھگتاں سیو کمائیا۔ سچ دوارے بن درویش، دُھر دی الکھ سناپیا۔ سیس نواندے برہما شو ہمیش، شکر دھوڑی خاک رمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن آدیس، جگ جگ جھک جھک سیس نوائیا۔ زرگن سرگن کھیاں کھیڈ، بن کھلاری پھیرا پائیا۔ کھج انت جن بھگتاں انتر ماناں سچ، سہنجی رین اپنے نال سہایا۔ بن اکھراں لکھاں لیکھ، بن قلم شاہی دیاں گواہیا۔ بن اکھاں دکھاواں دیس، جس گھر بیٹھا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سپاہی خوشی منایا۔ سنت سپاہی مناؤندا خوشی، ہر سنگت سچ درڑایا۔ میری سنتاں نال رُچی، بھگتاں نال وڈایا۔ گرکھیاں سرتی ویکھ سچی، گرکھیاں کراں گُرمایا۔ میں پہرہ دیواں پریم پیار دی روٹی کھا کے سُکی، جگت پدارتھ لوڑ نہ کوئے رکھایا۔ میں درس کراواں صاحب دا جس دا لیکھا پنج مکھی، مُفت اپنا نام ورتائیندا۔ جس دے دوارے کوئی نہ رہے دُکھی، دُکھیاں درد ونڈائیندا۔ جو بھاگ لگائے کھنیں، گر اوتار پیر پیغمبر جن جننی میل ملائیندا۔ جو ونج کرائے پُتیں، پتا پوت گنڈھ پوائیندا۔ جو سرت سوانی منائے رُٹھی، رُسیاں گلے لگائیندا۔ گُلیا رہن نہ دیوے گھنیں، جو ہر دے ہر دھائیندا۔ اُس کولوں اکو

گل پُچھی، جس دا لیکھا لکھت وِچ نہ کوئے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی آپ کمائیندا۔ شبد سپاہی کہے سچ، ست ست ست درڑائیا۔ کایا مائی سب دے بھانڈے کچ، کاجی گگریا نظری آئی۔ باہروں پوچ پُچان ہتھ، انتروں صاف نہ کوئے کرائیا۔ جِناں چر ستگر پورا امرت جام نام پیائے نہ رس، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ کرپا کر نہ کھولے اکھ، پڑدا پرے نہ کوئے چکائیا۔ دُھن ناد نہ سنائے جس، بودھ اکادھ نہ کوئے پڑھائیا۔ متا من نہ کرے وس، مت متوالی ڈیرہ ڈھائیا۔ اندر وڑ کے، مندر چڑھ کے سچا مارگ نہ دیوے دس، سچ اشارے نال سمجھائیا۔ اوناں چر پیا پریتم گلوکڑی نہ لئے گھت، پھڑ باہوں گلے نہ کوئے لگائیا۔ دُور دُراڈے شترؤ نہ جاون ٹھ، شبد کھنڈا نہ ہتھ چکائیا۔ حدوں آر پار سکھی کوئی نہ جاوے وس، جِناں چر سنسار وگ نہ کوئے مٹائیا۔ سنت سپاہی شبد سندیشے نال کر رہیا اکھ، ہوئی ہوئی رہیا بلائیا۔ اکو مندر اکو دوار اکو گھر اکو زمین اسمان اکو گرہ جانا وس، ستگر اکو نظری آئی۔ اکو پوجا اکو پاٹھ، اکو تیرتھ اکو گھاٹ، اکو دست اکو ہاٹ، ونجارا اکو بے پرواہیا۔ اکو مجلس اک جماعت، اک پڑھائی اکو گاتھ، اکو سجن اکو ساتھ، اکو دیوے انگنتی دات، اکو بھرنہارا کھات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرہ ساچے خوشی منائیا۔ اکو اک ساچا گرہ، گھر مندر نظری آئی۔ چار ورن جتھے بہے، شتری براہمن شور ویش سو بھاپائیا۔ اک دُوبے دا کوئی نہ کرے کھے، ہنکار اندر نہ کوئے کرائیا۔ ہوئے وِچ نہ نعرہ لائے میں، متا موہ نہ کوئے ودھائیا۔ ستگر شبد سپاہی اکو سندیشہ سب نوں کہے، کھجگ انتم رہیا سنائیا۔ سرشٹ سبائی ہونا کھے، خالص وچوں لئے بچائیا۔ گرگھ وِلا سچ دوارے بہے، جس گھر اکو نام وِجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھ مکا و نہارا انتم اکو اک اکھوائیا۔ سنتری کہے کھولو سرتی، سُنیاں رہیا جگائیا۔ نیتز نین نچ تلو اکال مورتی، مورتاں وچوں سو بھاپائیا۔ ناد سُنو اگئی تورتی، تریا کھ شرمائیا۔ آسا منسا کرے پورتی، پوری اچھیا کر وکھائیا۔ منزل کئے نیڑ دُور دی، دُور دُراڈا پندھ چکائیا۔ ویکھو کھیل اگئی حضور دی، حضرت پیر رہیا اٹھائیا۔ حد مٹے کھجگ کوڑ دی، ستجگ ساچی نیہہ دھرائیا۔ مت چکے مورکھ موڑھ دی، گرگھ گرمٹ اک درسائیا۔ نار کنت کھیل سمرتھ پُرکھ بھرپور دی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے ہوئے سہائیا۔

☆ ۱۹ ساون ۲۰۲۱ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ موگے ☆

شاہ پاتشاہ ہر نر نریشا، شہنشاہ وڈی وڈیاں۔ سنگر شبد دھر سندیشہ، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ جگ چوکڑی جانہارا لیکھا، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔
 مٹاونہارا کوڑی ریکھا، سچ سچ اک پرگٹائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کھیلنہارا کھیڈاں، منڈل منڈپ راس رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرتا اپنا لھم
 ورتائیا۔ ہر کرتا کرتار، قدرت کار کمائیندا۔ نرگن سرگن ہو اُجیار، جوتی جاتا ڈمگائیندا۔ شبد اگئی بول جیکار، دھر داناد سنائیندا۔ بھگت بھگوان لئے اُٹھال،
 لوکمت ویکھ وکھائیندا۔ ست سوامی ہو دیال، دینن اپنے رنگ رنگائیندا۔ گرگھیاں وکھاوے سچی دھر مسال، گرہ مندر پڑدا لاہندا۔ گرگھیاں چلے نال نال،
 ایٹھے اوٹھے سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کمائیندا۔ دھر دی کرنی کرے کرتا، سو پُرکھ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ دو
 جہاناں کرتا دھرتا، ہر پُرکھ نرنجن شاہ پاتشاہ شہنشاہیا۔ آد جگاد کدے نہ مردا، ایکنکار بے پرواہیا۔ نرمل نرور جوت اگئی دھردا، نورو نور کرے رُشائیا۔
 محل اٹل ساچے وڈا، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں گھلدا، نام سندیشہ اک سنائیا۔ کھیل کرے نہچل دھام اٹل دا، اُچو اُچ اک
 اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہ اگم اتھاہ، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی ویس وٹا، لوکمت کھوج
 کھوجائیندا۔ کلجک لہنا دینا رہیا مُکا، بھيو اُجھیدا آپ کھلائیندا۔ نہکٹکا ناؤں رکھا، ڈنکا شبد اک سنائیندا۔ راؤ رنکاں رہیا جگا، شاہ سلطاناں آپ ہلائیندا۔ ست
 سندیشہ دھر سنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرنے آیا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ بھگت بھگوان رہیا اُٹھایا، نیتز
 لوچن نین اکھ کھلائیا۔ انتر آتم اک ویراگ اُججایا، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ بن رسنا جہوا انرس سواد اک درڑایا، جس دی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ گرہ
 مندر گھر ناد وجایا، دُھن آتمک راگ الائیا۔ دیا باقی محل اٹل اک رُشایا، جوتی جوت ڈمگائیا۔ صاحب سنگر ٹھا کر سوامی ہر کرتا کرتار ویکھن آیا، گھر سجن
 سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ مہربان ہر داتار، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ کھیلے کھیل جگ چوکڑی چار، نت نوت
 پھیرا پائیا۔ دہ دشا پاونہارا سار، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ ناتا جوڑ گر اوتار، پیر پیغمبر بندھن پائیا۔ انتم لہنا دینا سب دا دئے نوار، لیکھا کوئے رہن نہ

پائیا۔ شبد سندیشہ دیوے ایکا وار، ایکنکار رہیا سنائیا۔ پورب قرض دے اُتار، مقروض اپنا فرض پورا کر وکھائیا۔ سچ حدود دس نرنکار، محدود اپنے حکم کرائیا۔ اُج عروج نہ کوئے شمار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ مہربان ہر مرد مردانہ، سچ مردانگی اک کمائیندا۔ نرگن نرویر پہریا بانا، بان نرالا تیر چلائیندا۔ کھیلے کھیل دو جہاناں، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگت کرے پروانا، سنت سہیلا آپ اُٹھائیندا۔ ست سروپی بنھے گانا، شبدی ڈوری تند ہتھ اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا لیکھے لائیندا۔ دُھر دا لیکھا جانے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی جس تھاپن لیا تھاپ، لکھ چوراسی گھاٹ لیا گھڑائیا۔ وشن برہما شو بنایا پرتاپ، وڈ پرتاپی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار بنایا ساک، پیر پیغمبر سجن نال ملایا۔ گھٹ گھٹ انتر لکھ چوراسی جس بند رکھایا تاک، کھولنہار اک ہو جائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دا دسدے بھوکھت واک، نام سندیشہ اک سنائیا۔ سو صاحب سوامی ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ لیکھا جانے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیندا۔ نو نو چار پنڈھ مُکا، کل کلکی ویس وٹائیندا۔ ساچے مندر ڈیرہ لا، نگرے اکو اک سہائیندا۔ دُھن شبد ناد وجا، برہم برہمانڈ آپ سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اک وکھائیندا۔ شبدی ڈنکا وچیا ایک، ایکنکار رہیا وچایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھ کے گئے ٹیک، بجھے آون واہو داہیا۔ جس دا کسے نہ لہیا بھیت، پڑا سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ جس نے آد جگاد جگ چوکڑی لکھ چوراسی کیتا کھیت، کھنڈا کھڑگ نام اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اگم اتھاپا۔ اگم اتھاپا آپ اپر پیر، ہر کرتا وڈ وڈیائیندا۔ جس دا جگ چوکڑی دُھر دا منتر، سچا نام اک سمجھائیندا۔ لکھ چوراسی سرب جیاں بدھ جانے انتر، چچیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ کھیلے کھیل گگن گگنتر، منڈل منڈپ سو بھاپائیندا۔ نو نو چار لگاونہارا بسنتر، اگنی تت جلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ ساچا اک وڈیائیندا۔ گرہ وڈا گھر مندر سوامی، ہر کرتا نظری آئیا۔ ست ستوادی بولے بانی، بان نرالا تیر چلائیا۔ لیکھا جانے چار کھانی، ویکھنہارا تھاون تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیا۔ ہر جن ویکھے پار برہم، پت پر میثور دیا کمائیندا۔ نہکرمی جانے اپنا کرم، کرم کانڈ نہ کوئے وڈیائیندا۔ جن بھگتاں آتم دتے سچا

دھرم، پر ماتم پڑا آپ اُٹھائیںدا۔ لہنا چکے ورن برن، ذات اذاتی پندھ مُکائیںدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مندر اک سہائیںدا۔ ساچا مندر ساڈھے تن ہتھ، کلجک انت لے وڈیائیا۔ جس گرہ وست امولک دتی رکھ، نام بھنڈارا اک بھرائیا۔ نہجھر دھارا دیوے رس، امرت اک چوائیا۔ ست ست مارگ دھر دا دس، رہبر اک سمجھایا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، دھر دی ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑا اوہلا رہیا چُکایا۔ پڑا اوہلا چکے کایا گرہ، گھر گھر خوشی وکھایا۔ بھگت بھگوان اک دوارے ہے، دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ نت نوت بھانا سہے، سہہ سہہ خوشی منایا۔ تُوں میرا میں تیرا نام ندھانا اکو کہے، ڈھولا دھر دا راگ الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا کر وکھایا۔ کرنی کرتا کرن آیا، کل کلکی ویس وٹایا۔ سنت سہیلے رہیا ملایا، گر چیلے گود اُٹھایا۔ ناتا توڑے ترے گن مایا، پنچ تت نہ کوئے لڑایا۔ ساچا مارگ اک سمجھایا، گر شبدی کرے پڑھایا۔ محل اٹل سچ رُشنا، جوتی جوت ڈگمگایا۔ شبد ناد اک شنوایا، انحد نادی ناد وجایا۔ امرت سچا جام پیایا، ترشنا بھکھ گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا مُکایا۔ پورب لیکھا مکا ونہارا، جن بھگت دے وڈیائیا۔ کلجک انت لے اوتارا، پرم پُرکھ پھیرا پائیا۔ وسنہارا دھام نیارا، سمبل بیٹھا چرن ٹکایا۔ دیا باقی کر اُجیارا، کملا پاتی سو بھاپایا۔ بوند سوانتی ٹھنڈی ٹھارا، امرت دھار اک وہایا۔ چار ورنناں سانجھا یارا، برن اٹھاراں لیکھے لایا۔ صفت صلاح وسیا باہرا، کاغذ قلم شاہی چلے نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا ملایا۔ جن بھگت ملاواں کرے گھر، گرہ وے نام ودھایا۔ بند کوڑی کھولے در، در مندر سو بھاپایا۔ درس وکھائے آگے کھڑ، سوچھ سرُپی روپ وٹایا۔ محل پوڑے جائے چڑھ، منزل پندھ مُکایا۔ سچا ڈھولا لے پڑھ، سوہنگ راگ الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلا سچ سُبھایا۔ ہر جن میل کرے ملاپ، پورب لیکھ مُکایا۔ ست ستوادی دھر دا جاپ، جگ جیون داتا دے جنایا۔ ناتا جوڑ پوت پتا باپ، پُرکھ اکال خوشی منایا۔ لہنا دینا میٹے روگ سنتپ، سہا ڈکھ مٹایا۔ لیکھے لائے مائی خاک، تن اپنے رنگ رنگایا۔ آتم پر ماتم دے ذات، برہم پاربرہم سمجھایا۔ گر اوتار پیر پینمبر شبد سندیسے جو گئے آکھ، آخر لیکھا پور کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت رہیا وڈیائیا۔ جن بھگت کہے میں نیکن نیکا، پر بھ تیری اک سرناہیا۔ پنچ تت کایا مائی رس پھیکا، امرت رس

نہ کوئے بھرائیا۔ لیکھا جانا نہ ساڈھے تن ہتھ سیں کا، وندن وند نہ کوئے سمجھایا۔ پردہ چکے نہ جیو جی کا، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ نام ندھان نہ کوئی پیتا، رس سمجھ کوئے نہ پائیا۔ دست اموک خالی کھیسہ، دات نظر کوئے نہ آئیا۔ ترے گن مایا تپدا ویکھیا انگلیٹھا، پنچ تت اگنی رہیا ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے سچ دینا سمجھایا۔ سری بھگوان بھگت رہیا دس، بھگوان دے وڈیایا۔ توں میرا میں تیرے وس، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ رنج نیز کھول کے اکھ، آخر منزل دیاں دکھایا۔ حقیقت وچوں جھولی پاواں حق، حقوق تیری وند وندایا۔ کوڑی کریا نالوں کر کے او، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ وشو بنا کے اکو جد، لہنا دینا دیواں چکایا۔ جگت دوارا پار حد، کوڑی کریا پندھ مکایا۔ چرن دوارے اپنے سد، سدا نام سندیش سنایا۔ سر رکھنا دے کر ہتھ، ایٹھے اوٹھے دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ جن بھگت کہے میں کملا کو جھا، من مت بدھ نہ کوئے چترایا۔ میری سمجھ سوچ نہ کوئی سو جھا، سرتی شد نہ کوئے گڑمایا۔ سنیا سچ نہ کوئے سلوکا، دھر دا راگ نہ کوئے الاپیا۔ پڑھیا جگت مات نہ پوتھا، پُستک بغل نہ کوئے اٹھایا۔ مندر مسجد شودالا مٹھ نہ ویکھیا کوٹھا، چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ ڈونگھی دھار اٹھسٹھ تیرتھ ماریا کوئی نہ غوطہ، سر سرور نہاون کوئے نہ جانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو دینا کھلایا۔ سری بھگوان سچ سندیش دسدا، جن بھگت دے جنایا۔ میں انتر آتم و سدا، جگ نیز نظر نہ آئیا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے تھوڑے رکھا، آپ اپنا رنگ چڑھایا۔ کھیلاں کھیل پُرکھ سمرتھ دا، سمرتھ ہو کے ہوواں سہایا۔ پنچ وکارا آپے نتھدا، شبدی ڈوری تند بندھایا۔ لہنا دینا چکاواں جوگ ابھیس دا، سمرن پوجا پاٹھ نہ کوئے درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس سر اپنا ہتھ لکایا۔ جن بھگت کہے میں نہ جانا جوگ، جگتی سمجھ کوئے نہ آئیا۔ کوڑی کریا سیس چکیا بوجھ، چاروں گنٹ بھجیاں واہو داہیا۔ میتوں طعنہ مارن لوک، جیو جنت رہے ڈرائیا۔ میں تیرا سن کے اک سلوک، گھر آتم خوشی منایا۔ میں روندی ویکھی چرناں ہیٹھ مکتی موکھ، نیز رو رو دے دھایا۔ میتوں اگلی پچھلی نہیں کوئی سوچ، سمجھ وچ نہ کوئے وڈیایا۔ پُرکھ اکال دین دیال اکو رکھی تیری اوٹ، اوڑک لینا آپ ترایا۔ میں آلیوں ڈگا بوٹ، تھد بن سکے نہ کوئے اٹھایا۔ آد انت پر بھ تیری جوت، تیتھوں وچھڑی تیرے وچ سمایا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، ذات پات نہ کوئے

رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے لائی۔ سری بھگوان دسے حال، حالت سچ دے جنائی۔ گرکھ گرکھ ہر جن ہر بھگت توں
 دھر دا لاڈلا لال، لالن اپنے رنگ رنگائی۔ تیرے کایا گھر گھر وچ دکھائے سچی دھر مسال، دھرم دوارا اک جنائی۔ دیپک اگنی جوت بال، دوس رین کرے
 رُشنائی۔ اٹھے پہر رہے خوشحال، غمی چنتا سوگ نیڑ کوئے نہ آئی۔ شبی شبد وجاؤندا رہے تال، تلواڑا اکو اک سمجھائی۔ سچ سروور دے نہال، امرت آتم
 اک دکھائی۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت دے بدلایا۔ انت پوہ نہ سکے کال، مہاکال سیس نوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر
 تیرے ہتھ لکائی۔ جن بھگت کہے میں مورکھ موڑھ، مگدھاں وچوں مگدھ نظری آئی۔ کلجک ناتا جڑیا کوڑو کوڑ، سچ سچ نہ کوئے سمجھائی۔ پھر پھر ویکھیا
 نیڑے دُور، دہ دشا ویکھ دکھائی۔ ست سروپ ساکھیات نظر نہ آیا حضور، حاضر ہو کے میل نہ کوئے ملائی۔ کوڑی واسنا پیا فتور، فتویٰ سب تے رہیا لگائی۔
 مایا ممتا ہوئی مشہور، مشورہ اپنے نال پکائی۔ ساڈھے تن ہتھ کایات تپے تندور، امرت میگھ نہ کوئے برسائی۔ مستک ملے نہ دھر دی دھوڑ، لکنا نام نہ کوئے
 لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تیری سچ ملے سرنائی۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ نرگن زوریر شبد الاؤندا اے۔ بھگت
 بھگوان آپ سمجھاؤندا اے۔ سنت سُبان پکڑ اٹھاؤندا اے۔ گرکھاں دے گیان، اگیان اندھیر مٹاؤندا اے۔ گرکھاں بخش دھیان، چرن پریتی جوڑ
 جڑاؤندا اے۔ جنہاں اُپر ہویا آپ مہربان، محبت حق اک سمجھاؤندا اے۔ لیکھا چکے شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان سیس جھکاؤندا اے۔ نین
 شرمائے انجیل قرآن، کلمہ جس نوں آپ پڑھاؤندا اے۔ کرپا کرے وڈ امام، رحمت اپنی آپ کماؤندا اے۔ دھردا دس کے نغمہ کلام، نوبت حق حق
 وجاؤندا اے۔ بردا در کرے سلام، سیس جگدیس سرب جھکاؤندا اے۔ مُرید مُرشد ویکھے آن، کائنات پھیرا پاؤندا اے۔ جن بھگتاں کرے آپ
 پہچان، بھگوان اپنا پڑدا لاہندا اے۔ گھر سوامی دے کے دان، دست امولک جھولی پاؤندا اے۔ لیکھا چکے آون جان، لکھ چوڑا سی پندھ کٹاؤندا اے۔ سنگر
 دھوڑی چرن اِشان، اٹھسٹھ لیکھا پندھ مکاؤندا اے۔ دھر داشد اک گیان، آتم پر ماتم آپ پڑھاؤندا اے۔ دھرم دکھا کے سچ نشان، سچکھنڈ نواسی اپنے
 ہتھ اٹھاؤندا اے۔ ساڈھے تن ہتھ کر پروان، پروانہ اکو اک دکھاؤندا اے۔ جس دے ہتھ زمیں اسمان، دوزخ بہشت ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ چوڑاں طبق

ہون حیران، ہر کا بھو کوئے نہ پاؤندا اے۔ جنہاں بھگتاں پر بھ سدا ہلایا آن، تنہاں ایٹھنہ اوتھنہ نہ کوئے اٹکاؤندا اے۔ ابناشی کرتا دئے فرمان، جن بھگتاں آپ وڈیاؤندا اے۔ کلجک انت ہو مہربان، کل کلکی پھیرا پاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مورکھ موڑھے پار لنگھاؤندا اے۔ مورکھ موڑھے پار لنگھاؤنگا۔ ابناشی کرتا اک اکھواؤنگا۔ سچھنڈ نواسی ہو کے دیا کماؤنگا۔ جن بھگتاں بنا کے اُتم ذاتی، ذات اپنی وچ ملاؤنگا۔ ناتا توڑ کے تن خاکی، خالص اپنا رنگ رنگاؤنگا۔ منوا رہے کوئی نہ عاقی، منسا سب دی میٹ مٹاؤنگا۔ گھر مندر کھول کے تاکی، پڑدا اوہلا آپ چکاؤنگا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک جو پچھے رہ گئی باقی، سب دا لہنا جھولی پاؤنگا۔ جنم جنم دے وچوں بدل دیواں حیاتی، ہر جن ساچے انگ لگاؤنگا۔ انتر آتم سنا کے اپنی ساکھی، دھر سندیسہ اک جناؤنگا۔ شبد اگئی بن کے پاٹھی، پاٹھشالا اک وڈیاؤنگا۔ جن بھگتو تہاڈا دوجا نہ کوئی جماعتی، الف یے لیکھا جگت رکھاؤنگا۔ پت پر میثور بنیا آپ ساتی، سچ پیالہ مکھ لگاؤنگا۔ کلجک میٹ اندھیری راتی، سنجگ سچا چند چمکاؤنگا۔ چار ورن دی اکو گاتھی، برن اٹھاراں راہ درساؤنگا۔ شبد سندیشہ دھر دی پاتی، پت پر میثور ہو کے آپ الاؤنگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پار لنگھاؤنگا۔ ہر جن ساچے پار لنگھاؤندا اے۔ جگ جگ اپنی دیا کماؤندا اے۔ نرگن سرگن ویس وٹاؤندا اے۔ لوکات پھیرا پاؤندا اے۔ کرے کھیل تماش، اگم اتھاہ بھو چکاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پوری کر کے آس، آسا اپنے نال ملاؤندا اے۔ جن بھگت کہے میں مورکھ اندھ، تیری سار کوئے نہ آئی۔ رسنا جہوا کوڑ گڑیارا لگا گند، سچ سچ نہ کوئے سمجھائی۔ گھر پرکاش نہ چڑھیا چند، جوتی جوت نہ کوئے رُشنا۔ صفت کری نہ بتی دند، رسنا جہوا نہ کوئے وڈیائی۔ منزل پینڈا چکیا نہ پندھ، راہی بنیا نہ بھجیا واہو داہیا۔ تیرا ڈھولا گایا نہ چھند، دوس رین نہ دھیان لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہوں بالک لینا ترا۔ جن بھگت کہے میں تیرا داس، داسی روپ وٹائی۔ نہ کوئی جوگ نہ ابھیس، سُن سادھ نہ کوئے سما۔ نہ کوئی میننتی نہ ارداس، سپس جگدیس نہ کوئے جھکائی۔ نہ کوئے پون نہ سواس، ساہ ساہ نہ ہر جس گائی۔ نہ کوئی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈیرہ لایا پر بھاس، ٹلے پر بت بیٹھ راہ نہ کوئے تگائی۔ اکو انتر تیرے ملن دی آس، دوجی چلے نہ کوئے چترائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی گودی لینا اٹھائی۔ سری بھگوان سچ درڑاؤندا اے۔ جن

بھگت آپ سمجھاؤندا اے۔ مہربان مہر نظر نال تراؤندا اے۔ کَریا پندھان کَریا کر کے، ہنس کاگ بناؤندا اے۔ سنت سہیلے سچن پھڑ کے، ساچے پوڑے چڑھ کے درس دکھائے آگے کھڑ کے، سوچھ سروپی نظری آؤندا اے۔ جن بھگت جینودیاں جگ دیکھن مر کے، مریاں جگت نام وڈیاؤندا اے۔ جس بھانڈے لیاندے گھڑ کے، سو ٹھٹھیار قیمت پاؤندا اے۔ جو صاحب سنگر سس چرناں دھردے، تنہاں دھرت دھول اُپرمان رکھاؤندا اے۔ درگاہ ساچی بندے بردے، بندی خانہ توڑ تڑاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر اوہناں دا درشن کردے، جنہاں پُرکھ اکال اپنی گود بٹھاؤندا اے۔ اِکو نام ہری دا پڑھدے، تُوں ہی تُوں راگ جئاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، مَحَبَّت اپنے نال رکھاؤندا اے۔ جن بھگت کہے میں کی دساں، بدھی چلے نہ کوئے وڈیاں۔ میریاں باہروں روون اکھاں، اندروں درد کوئے نہ آئیا۔ جگت واسنا اٹھ اٹھ نساں، من کا منکا نہ کوئے بھوآئیا۔ رسنا جھوا کوڑ گڑیار بکاں، بکتا ہو کے تیرا نام نہ کوئے صلاحیا۔ ساچی سیوا کری کوئی نہ ہتھھاں، پیراں نال چل پندھ نہ کوئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، اپنے لیکھے لینا لائیا۔ جن بھگت تیری انتر آتم پکار، سُننہار اک اکھوائندا۔ ناتا تٹا کوڑ سنسار، سنگر سوامی ویکھ دکھائندا۔ گرہ مندر کرے پیار، پریتم اپنا رنگ رنگائندا۔ گھر ویکھنا منگلاچار، دُھر دا ڈھولا آپ سَنائندا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ سچا اک جیکار، آد جگاد گر اوتار پیر پیغمبر سرب سَنائندا۔ جس دی شاستراں وچوں کرے نہ کوئے وچار، اکھراں وچوں اکھڑ ونڈ نہ کوئے ونڈائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، سوہنگ روپ آپ سمجھائندا۔ سوہنگ روپ دتے سو، سو پُرکھ نرنجن وڈی وڈیاں۔ اکال مورت آپے ہو، نرنجن نرویر کھیل کھلایا۔ سچ گرہ کر کے موہ، مَحَبَّت اپنے نال جڑایا۔ نرنجن نال نرنجن چھوہ، سوہنی بنت بنایا۔ مات پت آپے ہو، دائی دایا بن کے سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کَریا کھیل بے پرواہیا۔ سو صاحب ہويا دائی دایا، جننی جن روپ وٹائندا۔ شبدی سَت دُلا را جایا، ہنگ ناؤں دھرائندا۔ دوہاں مل کے سگن منایا، بھيو ابھید نہ کوئے کھلائندا۔ سو پُرکھ نرنجن سچکھنڈ دوارے سو بھاپایا، ہر پُرکھ نرنجن خوشی منائندا۔ سَت دُلا را تھر گھر ڈیرہ لایا، چرن کول دھیان دھرائندا۔ آد پُرکھ ابناشی کرتے اپنا کھیل رچایا، نرنجن نرنجن اپنی ونڈ ونڈائندا۔ ناؤں نرنکار اک صلاہیا، صفتی صفت نہ کوئے سمجھائندا۔ پتا پوت رہیا بلایا، اِکو نام سَنائندا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماندا۔ سوہنگ رُپ ہویا آپ، جوت شبد کری گُرمایا۔ سچھنڈ نواسی وڈ پرتاپ، تھر گھر دتی مان وڈایا۔
توں میرا میں تیرا، دواں دا اکو جاپ، دُجا پاٹھ نہ کوئے سمجھایا۔ پُرکھ اکال دین دِیال آد اکو وار دتا آکھ، انت دیکھے چائیں چانیا۔ جس دی وشن برہما
شو اُتجے شاخ، ترے گُن مایا وند وندایا۔ پنج تت دے کے دات، اپ تیج وائے پر تھی آکاش بنت بنایا۔ چارے کھانی جھولی پا کے راس، اندج جیرج اُتجھ
سیتج ساچا رنگ چڑھایا۔ نر گن سر گن کھیلے کھیل تماش، نرویر پُرکھ پھیرا پایا۔ صفت صلاحی لیکھا لکھ کے قلم دوات، کاتب ہو کے اپنا تھم پر گٹایا۔ سنجگ
تریتا دوا پر کھج دیونہار نجات، مہربان وڈی وڈایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دانام نغمہ کلمہ پڑھن نماز، سجدہ سیس جھکایا۔ سو پروردگار بے مسال بے نظیر
لا تصویر کھیلے کھیل تماش، خالق خلق مخلوق بھو کوئے نہ پایا۔ پیر پیغمبر جس دے داس، نت نوت رکھن آس، بیٹھے دھیان لگایا۔ سو سنگر آد جگادی اکو
باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوایا۔ اُس دا سوہنگ دُھر دا جاپ، جس نوں جیاں جگ ناتا کوڑ رہن نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے
مان وڈایا۔ جن بھگت کہے میں سُنیا تیرا ناؤں، نر نکار تیری وڈایا۔ میری بُدھی جگت بنی کاؤں، کاگ وانگ گُرمایا۔ کوئی پھڑے نہ آگوں باہوں، گلے
نال نہ کوئے لگایا۔ سیس دیوے نہ ٹھنڈی چھاؤں سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ تئی بُجھے نہ کوئے واؤ، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ جننی بنے نہ ساچی ماؤں،
سکھنی گُکھ نہ کوئے سہایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تکیا راہو، جو رہبر گئے سمجھایا۔ ایتھے کرے نہ حق نیاؤں، سچ عدالت نظر کوئے نہ آیا۔ تیرے
چلے نہ کوئی بھاؤ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنایا۔ تیرے ملن دا کسے نہ دے چاؤ، بھرے بُھلی سرب لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر
ساچے لینا بہایا۔ سری بھگوان کہے میرے بھگت دُلا رے، سچ دیواں مان وڈایا۔ کوٹن کوٹ جگ میرے کھیل نیارے، نت نوت دیکھ وکھایا۔ گر اوتار
پیر پیغمبر جو تگدے رہے سہارے، اوٹ اکو اک رکھایا۔ قلم شاہی نال لیکھا لکھدے رہے بن لکھارے، واک بھوکھت جنایا۔ در درویش ہو کے منگدے
رہے دوارے، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ تیئی اوتار بن دے رہے ونجارے، جگت سودا ہٹ وکایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لاؤندے گئے نعرے، کلمہ حق حق جنایا۔
نانک گوہند دس کے گئے جیکارے، فتح ڈنکا اک وجایا۔ کھجگ انت کل کلکی لئے اوتارے، جس دی سمجھ کسے نہ آیا۔ ماتا جنمے نہ کوئی گُکھ پتا کرے نہ

کوئے پیارے، بھین بھائی بندھن کوئے نہ پائی۔ ہر مندر بیٹھے دھام نیارے، جس دا چھپر چھن ہر جو آپ جھہائی۔ جن بھگتاں اٹھ اٹھ واجاں مارے، کلج ستیاں لئے اٹھائی۔ اٹھو ویکھو نیا انت کنارے، نوکا اپنی دے سمجھائی۔ ونجھ مہانا نہ کوئے سہارے، چپو سنگ نہ کوئے نبھائی۔ کھیوٹ کھیٹا بیٹھا پار کنارے، دُور دُراڈا بیٹھا کھ چھپائی۔ بن بھگتاں سُنے نہ کسے دے ہاڑے، ہوکے لے کے رووے لوکائی۔ لکھ چوڑاسی لٹی جائے دِن دِہاڑے، راکھا رہن کوئے نہ پائی۔ گرکھیاں گرکھیاں ہوئے سہائی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑے، ٹلے پریت سُمند ساگر ڈونگھی کھائی لئے بچائی۔ ساچا دس کے نام جیکارے، جے جیکار دے کرائی۔ تُوں میرا میں تیرے سہارے، بھگت بھگوان و جے ودھائی۔ محل اٹل بہائے اوس چُبارے، جس دی باڈھی بنت نہ کوئے بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے سنگ رکھائی۔ ہر جن ساچے سنگ رکھاوانگا۔ لواں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں لنگھ، جیرج انڈ پندھ چُکاوانگا۔ آتم پرما تم دے کے اک اند، پرمانند وچ سماوانگا۔ سوہنگ ڈھولا سنا کے چھند، جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ پواوانگا۔ گرکھ آتم کدے نہ ہووے رنڈ، گھر سہاگن روپ درساوانگا۔ اگلی پچھلی پوری کر کے منگ، منگلاچار اک جناوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بن پڑھیاں پار لنگھاوانگا۔ گرکھ پڑھن دی رہے نہ لوڑ، جس نراکھر آپ پڑھائی۔ سرتی شبد نال دیوے جوڑ، تندى تند نال گنڈھائی۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، نرگن نور کرے رُشنائی۔ واہو داہی بھججن پنج چور سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ بھگت بھگوان نوں سدا لوڑ، اک دُوبے داسنگ چھڈ نہ سکن رائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لئے ملائی۔ جن بھگت کہے میں مگدھ گوار، تُوں داتا بے پرواہیا۔ ابناشی کرتا کہے تُوں میرا سنگار، تُدھ بن میرا روپ نہ کوئے ہنڈھائی۔ جن بھگت کہے میں تیرا جھاڑو بردار، سیوک سیوک کمائی۔ سری بھگوان کہے تُوں میرا سچا سردار، گھر ساچے سو بھاپائی۔ جن بھگت کہے میں کراں نمسکار، نیوں نیوں سپس جھکائی۔ سری بھگوان کہے میں اپنے کندھ لواں اٹھال، بھجناں واہو داہیا۔ جن بھگت کہے میں تیرا کراں دیدار، نچ لوچن درشن پائی۔ سری بھگوان کہے میں سچکھنڈ لے کے جاواں نال، ادھوچکار نہ کوئے اٹکائی۔ جن بھگت کہے میں ویکھاں تیری سچّی دھر مسال، جس وچ دیوا باقی اک رُشنائی۔ سری بھگوان کہے اٹھ ویکھ میرے لال، ہر لالن رہیا دکھائی۔ جتھے تھوڑے بیٹھے آن، لکھ چوڑاسی وچوں لینا آپ بچائی۔ ایتھے اوچ نیچ

دی نہیں پہچان، راؤ رنگ نہ کوئے سمجھایا۔ ہندو مُسلم سکھ نہ کوئے نشان، دین مذہب نہ کوئے لڑایا۔ شرع شریعت نہ کوئے ایمان، قلمنا نال نہ کوئے لکھایا۔ نہ کوئی زمیں نہ اسمان، سورج چند نہ کوئے رُشنائیا۔ نہ کوئی شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن نہ کوئے پڑھایا۔ نہ کوئی پنج تت دھرے دھیان، اکھراں نال کوئے پڑھایا۔ نہ کوئی رسنا کرے گیان، بتی دند نہ کوئے صفایا۔ نہ کوئی شودوالا مٹھ مندر مسیت دسے نشان، چار گنت چار دیوار نظر کوئے نہ آئی۔ اکو نور سری بھگوان، جس دا ظہور سرب لوکایا۔ ساچے تخت تخت نواسی بیٹھا نوجوان، شاہ پاتشاہ سو بھاپایا۔ جن بھگت اپنے گھر بہائے مہمان، پریم پیار نال لیا۔ سچ سندیشہ دے فرمان، ایکناکار اکو وار کرے پڑھایا۔ بن اکھال بن نیتران ویکھو مار دھیان، جوتی جاتا ڈمگگایا۔ جس نالوں وچھڑے اوسے نال ملے آن، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ ایہو کرپا کرے مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سوہنگ روپ ست سرپ سما۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں کلجگ انتم ناتا توڑ کوڑ جہان، کریا کوڑی وچوں باہر کڈھایا۔ میں اتم سریشٹ بناں سنتان، پوت سپوتے گود اٹھایا۔ گھر لے کے جائے سچ مکان، مڑھی گور رہن کوئے نہ پائی۔ انتم جوتی جوت ملائے آن، ورن گوت ڈیرہ ڈھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سہیلا لئے ترائیا۔ جن بھگت کہے میرے وڈے پیر، مُرشد تیری سرنایا۔ چوٹی چڑھ کے ویکھیا آخر، آخر اکو نظری آئی۔ جس دی نظر نہ آئے کسے تصویر، مُصوّر تصوّر سکے نہ کوئے کرائیا۔ اوہ بیٹھا لاشریک، شرکت سب دی رہیا مٹائی۔ اُس دے وچ ویکھی توفیق، تحوفے گھر گھر رہیا پچایا۔ جس دی رکھدے گئے اڈیک، صدی چودھویں پھیرا پائی۔ چوداں طبق ویکھے ٹھیک، نیرن نیرا ہو کے درس دکھایا۔ کلجگ میٹے اندھیرا تاریک، ساچا چند کرے رُشنائیا۔ جو کالی چٹے اُتے ماری لیک، اکھراں نال کری لکھایا۔ تس دی کرن آیا تصدیق، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پار لنگھایا۔ جن بھگتاں انتم لنگھنا پار، نیا اکو اک چڑھایا۔ لیکھا ٹکے منجھدھار، بیڑا وچ نہ کوئے ڈبایا۔ کھیوٹ کھیٹا ہر زرنکار، زرن گن داتا سچا ماہیا۔ جس دی صفت سدا کرے جگ چار، چوڑی رہی جس گایا۔ سو بھگت وچھل آپ گردھار، گرور ویکھے چائیں چانیا۔ کوجھے کملے مورکھ مگدھ انجانے لے جائے اپنے نال، شبد ڈوری نال بندھایا۔ لیکھا چکا کے شاہ کنگال، راؤ رنگاں ویکھ وکھایا۔ آ کے پچھیا مریداں حال، مُرشد بنیا بے پرواہیا۔ سجن سہیلے لئے بھال، کھوجت

کھوجت کھوج کھوجاں۔ سَنگَرُ شبد بن کے دُھر دلال، وِج اِکو اِک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا اِک درساں۔ سچ دوارے کریا درس، جن بھگت خوشی منائیندا۔ جنم کرم دی مٹی حرص، اگے ہوس نہ کوئے ودھائیندا۔ پُرکھ اکال کیتا ترس، رحمت رحم کمائیندا۔ جُگ جنم دے جو رہے بھگت، وِچھڑیاں میل ملائیندا۔ بچ وِکارا میٹ کے کٹک، کرنی دُھر دی آپ سمجھائیندا۔ دُھر فرمانا دے کے سخت، ناتا جگت نالوں تڑائیندا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤنا فقط، فِدہ آتم پر ماتم آپ بنائیندا۔ کلجک ویلا آیا انت، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ سو بھگت سہیلا سچا سنت، جس اپنے گھر وسائیندا۔ میل ملاواں دُھر دے کنت، کنٹول اپنی گود اٹھائیندا۔ جس دا لیکھا آد سو لہنا دیوے انت، مدھ اپنے وِچ چھپائیندا۔ دھن وڈیائی ہر جن ساچی سنگت، سَنگَرُ سگلا سنگ نبھائیندا۔ دُوبے در نہ جانا منگت، بھکھاری رُپ نہ کوئے وکھائیندا۔ مہربان ناتا توڑیا جیرج اندج، اُتبھج سیج پھیر نہ کوئے پھرائیندا۔ گر کھونرک سورگ دوزخ بہشت چرناں ہیٹھ دباؤنا جنت، کُتی نالوں مُفت تھانوں اگے لے جائیندا۔ کلجک ویلے انت ہر جن رہن نہ دیوے کوئی سست، راتیں سٹیاں شبد دھار اٹھائیندا۔ لیکھا چُکا کے مورکھ گلدھ، سُدھ آتما جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں مان رکھائیندا۔ جن بھگتاں مان رکھے سچکھنڈ، وِجے نام ودھائیا۔ وِشن برہما شو در درویش رہے منگ، منگن دھیان لگائیا۔ گر اوتار گاؤن چھند، پیر پیغمبر نعرہ اِک الائیا۔ تُوں داتا سورا سور پیر سربنگ، صاحب سلطان اکھوائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ دیونہارا اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ سنت سہیلے دُھر دے چند، درگاہ ساچی کرے رُشائیا۔ آسا منسا پوری کر کے منگ، مانگت اپنے در بہائیا۔ جنم جنم دا میٹ کے پندھ، پاندھی منزل دتے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، وسنہارا سچکھنڈ، سَت سچ سچ سَت، سنت سچن بھگت بھگوان اپنے وِچ سماں۔

☆ ۱۹ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بیبی شام کور دے گرہ موگا ☆

کرپا کرے پر بھ دین دیا، دیندھ دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں مارگ دس سکھالا، سدھا مارگ آپے لائیندا۔ انتر آتم امرت جام پیائے پیالہ، رس اکو اک وکھائیندا۔ دھر دا منتر شبد اگئی ساچی مالا، من کا منکا آپ بھوائیندا۔ ترے گن کوڑا توڑ جنجالا، جیون جگت اک سمجھائیندا۔ گرہ مندر صاحب سنگر بن رکھوالا، کوڑی کرپا پرے ہٹائیندا۔ دیا دیک جوت کر اجالا، نرگن نور نور رُشائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن پڑدا آپ کھائیندا۔ جن بھگتاں مارگ دسے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ چرن پریتی دھر دی ٹیک، سرتھ پُرکھ سمجھائیا۔ کایا بدھی کر بیک، دُرمت میل دھوایا۔ ہوئے ہنگت لائے نہ کوئی سیک، تتوت نہ کوئے جلائی۔ جنم کرم دی بدل کے رکھ، لیکھا اپنا دے سمجھائیا۔ آتم پر ماتم کر کے ہیئت، سُر ت شبد نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لئے ترائیا۔ جن بھگت دسائے مارگ سدھا، راہ وچ نہ کوئے اٹکائی۔ سیس نوائے نو ندھا، اٹھاراں سدھاں ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ من ہنکار نہ کرے ضداں، ہوئے ہنگت گڑھ تڑائی۔ اپنے ملن دی دس کے بدھا، انتر آتم دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لئے جگایا۔ بھگتاں مارگ دسے اگم، الکھ اگوچر دیا کمائیندا۔ نرگن سرگن بیڑا بنھ، ست ستوادی اپنے کندھ اٹھائیندا۔ نام پدارتھ دے کے دھن، گھر خزانہ اک لکھائیندا۔ بھرم بھلیکھا کڈھ کے جن، کوڑی کرپا دور کرائیندا۔ کر پرکاش اندھیرے تن، نرمل جوتی جوت رُشائیندا۔ من واسنا دیوے بنھ، وہ دشنا نہ اٹھ اٹھ دھائیندا۔ اکو راگ سنائے کن، بن اکھراں آپ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دھر دا سنگ بنائیندا۔ جن بھگتاں ملے صاحب سنگر میت، متر پیارا بے پرواہیا۔ گھر وکھائے اک اندھ بھ، بند کوڑی کُندا لاہیا۔ دوس رین اٹھے پہر گائے گیت، شبدی شبد کرے شنوایا۔ لیکھا چکے مندر مسیت، کایا کعبہ خوشی منایا۔ ست ستوادی دھر دی دس کے ریت، پریتی اکو اک بندھائیا۔ اٹھے پہر وسے چیت، گھر بہہ بہہ خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہایا۔ جن بھگت سہیلا سجن سنت، سنگر وڈ وڈیائیا۔ مانس جنم بنائے بنت، تتوت ویکھ وکھائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ میل ملاوا ساچی سنگت، گرگھ گرگھ جوڑ جڑائی۔ شبد انادی بن کے پنڈت،

برہم و دیا کرے پڑھائیا۔ لیکھا جان آد انت، انتنگن کھوج کھوجائیا۔ شبد ملاوا ساچے کنت، گھر میلا سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن لیکھا دے چُکائیا۔ ہرجن لیکھا ہر جو ہتھ، جگ جگ آپ چُکائیندا۔ جگ جنم دے وچھڑے کر اکھ، نہکرمی کرم کمائیندا۔ پڑدا لاه کے تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ پھول بُھلائیندا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، ہڈ ماس ناڑی کھوج کھوجائیندا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، نج نیز پڑدا لائیندا۔ پریم پریتی اندر ہو کے وس، واسطہ اپنے نال جُڑائیندا۔ کرپا کر پُرکھ سمر تھ، ہرجن ساچے گود بہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ جن بھگت مارگ دو جہان، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ کرپا کرے سِری بھگوان، بھگون آپے ہوئے سہائیا۔ دیونہارا دُھر دا دان، وست اموک آپ ورتائیا۔ درس دکھائے سچے کاہن، گھر بنسری نام وجائیا۔ کر پرکاش اگنی بھان، جوتی جوت جوت ڈگگائیا۔ بے سمجھاں سمجھ دیوے آن، رمز اشارے نال اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرُکھ لے جگائیا۔ بھگت سہیلا سجن ٹھاکر، ہر اکو اک اکھوائیا۔ سنتاں میلا جگ گھر گمبھیر ڈوگھے ساگر، کایا گاگر ویکھ دکھائیا۔ گرُکھاں نرمل کرم کر اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ گر سیکھاں درگاہ دیوے آدر، عدل اکو اک کمائیا۔ مہربان محبوب کرتا قادر، قاتل مقتول ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتاں راہ دسے آپ، اپنی دیا کمائیندا۔ آتم پر ماتم سچا جاپ، صفتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جنم کرم دا اترے پاپ، دُرمت میل دھوائیندا۔ اندر باہر کر کے صاف، نام رنگن اک رنگائیندا۔ منزل پندھ مُکا کے گھاٹ، اوچھڑ راہ ڈیرہ ڈھائیندا۔ ساچے در مُکا کے واٹ، گرہ مندر آپ سُبھائیندا۔ ناتا جوڑ پُرکھ ابناش، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن پوری کر کے آس، آسا اپنے نال ملائیندا۔ آسا کہے میں گرُکھ سہیلی، سگلا سنگ نبھائیا۔ جگ چو کڑی پھراں اکیلی، بھجیاں واہو داہیا۔ کلج رین ہوئی دُہیلی، سچا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ ستگر ملے نہ دُھر دا بیلی، متر پیارا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہندا دے مکائیا۔ گرُکھ آسا رہی بھج، نٹھے واہو داہیا۔ کون پڑدا لے کج، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ کوڑی کرپا کئے حد، سچ سچ دے سمجھائیا۔ ساچے کعبے کرائے جج، جُجرہ اکو اک سُبھائیا۔ محبوب محبت خانے پئے لہ، گرہ مندر ملے چائیں چائیا۔ جس نالوں وچھڑ ہوئی او، انتم او سے

وِچ سمانیا۔ خالی دِسن کایا ہڈ، چڑی رنگ نہ کوئے چڑھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے لائیا۔ گر سکھ آسا ہو پیاسی، چاروں گُنٹ دھیان لگایا۔ جنم کرم دی لتھے اُداسی، خوشیاں رنگ چڑھانیا۔ پر م پُرکھ پر بھ لے ساتھی، دُھر داسنگ بنایا۔ جس دی سیوا ایراپت ہاتھی، دکھن دِشا سیس سہانیا۔ جس دے اسو اُپر زین اگئی کاٹھی، پاکھر پائی بے پرواہیا۔ جو بھگتاں کرے راکی، رکھک ہو کے سیو کمائیا۔ جس دی جگ چو کڑی کھانی گاؤندی ساکھی، ساکھیاں رُپ وٹایا۔ گرہ مندر کھولے تاکی، گھر پڑدا دے اُٹھانیا۔ سچ وکھائے دُھر دی ہائی، بن ونجارا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری ترشنا دے مٹانیا۔ گر کُھ آسا بولے ترشنا، ترکھاونت گر لائیا۔ میں ناتا چھڈیا برہما وِشنا، شکر سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ لیکھا چُکیا پکھ سَکلا کِشنا، عید چند نہ کوئے رُشانیا۔ صاحب سوامی سچ دوارے اکو دِسن، اِشٹ دیواک منانیا۔ جس میرا لیکھا بن قلم شاہی لکھنا، دُھر دی بنت دیوے بنانیا۔ جو آد جگاد کدے نہ ہووے مِتھنا، سرشٹ سبائی مِتھیا رہیا وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری ترکھا دے بُجھانیا۔ گر کُھ آسا کہے میں وڈی بلوان، بل دھاری نظری آئیا۔ جگ چو کڑی کھیلیا کھیل وِچ جہان، سَجبک تریتا دواپر کُجک مات ہنڈھانیا۔ راس پاؤندے ویکھے گوپی کاہن، بن پُھردے ویکھے سیتا رام، بھججن واہو داہیا۔ نبی رسول کلمہ پڑھدے ویکھے کلام، نعرہ کوک کوک جنانیا۔ گر اوتار درڑاؤندے ویکھے نام، سَت سَت گئے سمجھانیا۔ میں جگ جگ سب نوں کردی رہی سلام، نیوں نیوں اپنا وقت لنگھانیا۔ بھڑی دروہی چار جگ سدھا ملیا نہ آ بھگوان، بھاگاں بھری نہ دتی وڈیانیا۔ کُجک انت ہو مہربان، محبوب دیا کمائیا۔ کرپا کر نوجوان، نر نرائن وِلیس وٹانیا۔ دُور دُراڈا گھر چل کے آیا دُھر دا کاہن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو یا سہانیا۔ آسا کہے میں ہوئی خوشحال، خوشیاں حال سنانیا۔ کرپا کری دین دِیاں، دینا بندھپ دین رہیا اُٹھانیا۔ گر کُھ ویکھ سچے لال، ہرجن گود بہانیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، احوال اپنا اک سمجھانیا۔ رائے دھرم نہ کرے بے حال، چتر گپت لیکھ نہ کوئے وکھانیا۔ لاڑی مَوّت نہ پائے دھال، گھنٹ چک نچے نہ واہو داہیا۔ سنگر شبد میری کرے سنبھال، پھر بانہوں گلے لگایا، لہنا دینا چُکائے شاہ کنگال، اُوچ نیچ نہ کوئے وکھانیا۔ لکھ چو راسی

وچوں کر بحال، جم کی پھاسی دے تڑائیآ۔ انت ملاوے اپنے نال، بھگت بھگونت ہو سہائیآ۔ سچکھنڈ وسائے سچی دھر مسال، جس مندر اکو دپیک جوت جوت
رُشنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیکھے اپنے لال، لال داتا بے پرواہیآ۔

☆ ۱۹ ساون ۲۰۲۱ بکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ ناتھیوال ☆

پُرکھ اکال کھول کے راز، گوبند سُت دتا جنائیآ۔ سیس تک اگئی تاج، تخت نواسی آپ درڑائیآ۔ جس دے حکمے اندر دُھر دے کاج، ہر کرتا کار
کمایآ۔ دو جہاناں جس دا سچا راج، رعیت دیکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیآ۔ تک تاج سیس جگدیس،
جگدیش ہر جنائندا۔ جس دی کوئی نہ کرے ریس، ثانی نظر کوئے نہ آئندا۔ جس دی اگم اتھاہ اُچ پریت، پریتوان ناؤں دھرائندا۔ نت نوت جس دی
اولڑی ریت، برہمنڈ کھنڈ راہ چلائندا۔ ہر گھٹ لکھ چوراسی وسے چیت، گھر گھر اندر ڈیرہ لائندا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ گود بہائندا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائندا۔ گوبند کھول اپنی اکھ، گھر سچ دھیان لگائیآ۔ ست سروپ پرم پُرکھ پرکھ، پت پر میشور نظری آئیآ۔ جس
سیس تاج لیا رکھ، پنچم کھ کھ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیآ۔ گوبند تکیا دُھر دا تاج، جس دی گھاٹ نہ کسے
گھڑائیآ۔ وچوں آئی اگئی آواز، شبدی شبد سنائیآ۔ ایہہ کھیل دیکھ تماش، طرح طرح جنائیآ۔ جس دے حکمے اندر پر تھمی آکاش، گگن منڈل بھجن واہو داہیآ۔
گوپی کاہن پاوندے راس، نوٹے نٹ اپنا سانگ ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیشہ اک سنائیآ۔ تاج کہے سُن گوبند سچے، سچ
دیاں درڑائیآ۔ کوٹن کوٹ لوکمت جینی جنے بچے، لکھیں بھاگ لگائیآ۔ انتم بھانڈے ہو کے کچے، ٹھیکر گئے بھنائیآ۔ ست پریم کوئی نہ رتے، رتی رنگ نہ
کوئے رنگائیآ۔ ساچا ملیا نہ کسے حقے، حقیقت ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا درڑائیآ۔ تاج کہے سُن میری
بات، باطن دیاں جنائیآ۔ نیز کھول مار جھات، جھاک اکو نظری آئیآ۔ کھیل کرے تیرا پُرکھ اکال باپ، پت پر میشور وڈ وڈیائیآ۔ متر پیارا بن کے ساک،

سجّٰن ہو کے رہیا اُٹھایا۔ مہربان پُرکھ سمراتھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماۓا۔ گوہند کہے میں پنچ تے مَنہ، کُھ کھڑا صفت صلاحیا۔ جس دے اندر اگئی رُوح، نیز نین نظر کسے نہ آیا۔ جس دا حلیہ ہو بہو، ہر اپنے نال ملاۓا۔ جو صاحب سلطان سیس جگدیس گیا چھوہ، شہنشاہ دیوے مان وڈیاۓا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلایا۔ گوہند کہے تاج اولّا، تاجر دو جہان نظری آئیندا۔ پُرکھ اکال اک اکلّا، اینکار سیس اُکائیندا۔ جس دے وچوں سندیسہ گھلا، سچ کُھ راگ الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ تاج کہے میں دساں ایک، اکو وار جناۓا۔ میرا کسے نہ پایا بھیت، میری قسم نہ کوئے سمجھایا۔ ساچا کرے نہ کوئی ہیئت، ہتکاری نظر کوئے نہ آیا۔ آد جُگاد جُگ چو کڑی گر اوتار پیر پیغمبر حکمے دتے بھیج، دُھر دا حکم منایا۔ گھر گھر وکھا سُنجنی سیج، آسن پُرکھ ابناشن دتا جناۓا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، گرہ گرہ کری رُشناۓا۔ آپ بن کے نر نریش، شاہ پاتشاہ حکم منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بھیو آپ کھلایا۔ تاج کہے میرا پنچ کُھ، اکو نظری آیا۔ جس نوں پیکھت اُترے بھکھ، ترسنا رہن نہ پایا۔ چنتا سوگ نہ ہووے دُکھ، ہوئے روگ نہ کوئے جلاۓا۔ ایہتے اوتھے بخشے اوٹ، دیوے سچ شرناۓا۔ سچ دکھائے قلعہ کوٹ، سچ دوار سو بھا پایا۔ کر پرکاش نرمل جوت، سمنکھ نُوَر ظہور کر رُشناۓا۔ اوتھے کوئی نہ سکے پنہنچ، پاندھی پندھ نہ کوئے چُکایا۔ بُدھی کرے نہ کوئی سوچ، سمجھ چلے نہ کوئے چترایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن کولاں رکھدے گئے اوٹ، سیس جگدیس نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیاۓا۔ تاج کہے سُن گوہند دُلا رے، پُرکھ اکال دے وڈیاۓا۔ تیرے نال کرے پیارے، پریتی پریتم اک جناۓا۔ ساچا دے کے اک اشارے، عالیشان اپنی شان دکھایا۔ جس دے لوک پرلوک سہارے، دو جہان آس تکایا۔ سو شاہ پاتشاہ دیوے درس دیدارے، سچ دید کرے رُشناۓا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماۓا۔ پنچ کُھ ویکھ اتھاہ، اگم دے جناۓا۔ جس دا مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سماۓا۔ نیز لوچن درس دے کرا، کرامات نہ کوئے وڈیاۓا۔ بن پنجاں پر م پُرکھ دی پوری نہ ہووے صلاح، پنچ راہ نہ کوئے درڑایا۔ سچکھنڈ دوارے لئے بہا، سیس اپنے آپ اُٹھایا۔ لوکات نشان نظر سکے کسے نہ آ، اکھاں نال نہ کوئے دکھایا۔ جُگ چو کڑی گئے وہا، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ

پھیریاں پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نام ندھانا ڈھولا رہے گا، رسنا جہوا جگت سنایا۔ سچ نشانہ سکیا نہ کوئے پرگٹا، حلیہ ست نہ کوئے جنایا۔ تخت نواسی سچا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ رہیا سمجھایا۔ بن پنجاں کوئی نہ دے گواہ، شہادت انت نہ کوئے بھگتایا۔ عدل عدالت عدلی سکے نہ کوئے کما، حکم حقیقت حق نہ کوئے جنایا۔ میں پنچم پیتا پنچم سیس لیا اٹھا، جگدیس اپنی دیا کما۔ توں میرا ست نیکن نیکا، تینوں دتاں اک طریقہ، سچ سچ سمجھایا۔ توں نام ندھان میرا پیتا، رس اکو مکھ چوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان رہیا درڑایا۔ کرپا کرے آپ مہربان، مہربان دیا کما۔ داتا دانی سری بھگوان، وست امولک اک دکھایا ست دلا رے نوجوان، جو بن رتے دھر دے ماہیا۔ سورپیر وڈ بلوان، بے انت تیری وڈیایا۔ تیرا مالک پُرکھ اکال، دو جہاناں ہوئے سہایا۔ تیرا جگت جھلے نشان، زرگن سرگن دے جھلایا۔ تیرا لیکھا جیو جہان، جگ داتا دے درڑایا۔ سچ رحمت بخش کرے آن، دھر دی وست اک ورتایا۔ توں میرا اولڑا انوکھا بال، بالاں وچوں اکو نظری آیا۔ تیرے گھر اُتے ست سنتان، رکت بوند وند نہ کوئے وندایا۔ حکم دیوے سری بھگوان، ابا نشی کرتا آپ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلایا۔ سُن کے شبد گوہند کرے دھیان، انتر انتر ویکھ دکھایا۔ کی سندیسہ دے سری بھگوان، ہوئی ہوئی رہیا جنایا۔ کون وست دیوے مہان، میری جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا چُکائے چائیں چانیا۔ گوہند کہے کی کراں وچار، سمجھ سوچ نہ کوئے درڑایا۔ میں ویکھ کے سچ دربار، ساچی خوشی وچ سمایا۔ تخت نواسی ایکنکار، اکل کل دھاری بیٹھا سو بھاپایا۔ سیس جگدیس آپ سوار، پنچ مکھی تاج لکایا۔ جس وچوں آئی اک آواز، دھر دا حال سنایا۔ اگلا کھولے اگمڑا راز، رحمت سچ کما۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ دیوے وڈیائی سری بھگونت، ہر کرتا دیا کمائیدا۔ جگ چوکڑی مہما اگنت، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن صفت صالائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے دے منیا منت، سچ سندیشہ جگت الائیدا۔ سُرقتی شبدی میل ملاواں نار کنت، گھر سجن ویکھ دکھائیدا۔ گوہند تیری انوکھی دکھری بناواں سچی بنت، سر اپنا ہتھ لکھائیدا۔ لکھ چوراسی ویکھ جنت، جیواں وچوں جیو جیوت روپ درسائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیسہ راگ الائیدا۔ سُن سندیشہ بولیا تاج، گوہند رہیا جنایا۔ ست دھرم دا سچا راج، سچکھنڈ دوارے جگ جگ

رہیا کمائی۔ مات لوک تیرا نات، بدھاتا رہیا جڑائی۔ ست دھرم دی سچ جماعت، چار ورنّاں باہر سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائی۔ گوہند کہے چار ورنّاں کی باہر، باطن سمجھ کوئے نہ آئی۔ جلوہ دس اگنی ظاہر، ظاہر ظہور تیری وڈیائی۔ مسلیاں نال بننا شاعر، اشاریاں نال نہ کوئے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہويا سہائی۔ مہربان ہويا نرائن، نہر دیا کمائی۔ پنج کھ جو شبدی ڈھولے کہن، دھر دا راگ جنائی۔ اوہناں پڑدا لاه کے اپنے نین، نین نین نال ملائی۔ گوہند تیرا دینا دین، دیونہارا جھولی پائی۔ بن کے دھر دا ساک سین، سچن ہو کے سیو کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائی۔ صاحب سنگر دیا کمائیدا۔ پنج دھار اک چوائی، امرت رس وکھائیدا۔ گوہند پیالہ ہتھ پھڑائی، دین دیا خوشی منائیدا۔ رسنا جھوا لاؤنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک سمجھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیدا۔ گوہند ملی دھر دی دات، سو پرکھ نہر نجن جھولی پائی۔ نہر گن سرگن روپ پرگٹ کر کے ساکھیاں، بن تتاں تت دتا جنائی۔ جس دا سوہنا نظری آیا لباس، نیز نین ویکھ خوشی منائی۔ پرکھ اکال ہوئی جیہی گیا آکھ، اشارے نال جنائی۔ گوہند تیری پنجاں نال بنے جماعت، لوکات وے ددھائی۔ توں بننا دھر دا سچن ساک، سگلا سنگ نبھائی۔ اوہناں دی پت لینی راکھ، جنہاں تیری اوٹ تکانی۔ میں وچولا بناں آپ، اندر وڑ کے میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی دتی جنائی۔ گوہند تکیا درس اپار، پنچم روپ نظری آئی۔ تن بستر سوہنا سنگار، کچھ کڑا کرپان رہیا چکائی۔ سیس جگدیش سوہنا کاج سوار، کیس ہمیش درویش رہیا وکھائی۔ سنمکھ ہو کے کری پکار، اچی کوک کوک سنائی۔ سوہنی شبدی ہتھ دستار، مستک لکا نام لگائی۔ پر م پرکھ کر پیار، پیار وچوں پیارے دتے پرگٹائی۔ ست سروپی درس وکھال، دین دیال دیا کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائی۔ تاج کہے میں دھر دا راجا، سچھنڈ سوہا پائی۔ گوہند تیرا رچیا کاجا، لوکات وے ددھائی۔ پنچم مل کے بنیا ساتھ، سگلا سنگ نبھائی۔ اوچ پنچ نہ کوئی جاتا، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائی۔ سرب جیاں دا اکو پتا اکو ماتا، پرکھ اکال نظری آئی۔ توں اوس دا منیا آکھا، تیرا حکم جگ چلے واہو داہیا۔ ایہہ پر بھ دا کھیل تماش، سنگ تیرے رہیا کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ مہر نظر دیوے امرت سیر، امیوں رس آپ وکھائیدا۔

کوڑی کریاکٹ شرع زنجیر، شریعت اِکو اک درڑائندا۔ ست سرُپ سچ تصویر، ست ستوادی آپ سمجھائندا۔ میل ملاواں بیرن بیر، سوربیرتا اِکو ہتھ رکھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ پرگٹائندا۔ گوہند تیرا سچ سہارا، پُرکھ اکال نظری آئیآ۔ پُرکھ اکال گوہند تیرا پیارا، پریتم بے پرواہیآ۔ کھیلے کھیل وچ سنسارا، خالص اپنا تھم ورتائیآ۔ پنچم کر سچ شنگارا، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیآ۔ لوکمت دا جگت دوارا، پنجاں نال وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی گھاٹ لئے گھڑائیآ۔ گوہند کہے سمجھند نواسی کی تیرا راز، جگ چوکڑی سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ توں زرگن ہو کے سر تے رکھیا تاج، سیس جگدیس رہیا سہائیآ۔ میں لوکمت لے کے تیری دات، جگ ساچی سیو کمائیآ۔ جو دُھر سندیسے دتا آکھ، آخر تھم منائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، گھر ساچے منگ منگائیآ۔ گھر ساچے منگ منگاؤندا اے۔ گوہند اپنا سیس جھکاؤندا اے۔ پُرکھ اکال دیا کماؤندا اے۔ وست امولک جھولی پاؤندا اے۔ ہوئی ہوئی بھو کھلاؤندا اے۔ مولی تند نال بندھاؤندا اے۔ تھر گھر سوہنا سگن مناؤندا اے۔ پُرکھ اکال چل کے آؤندا اے۔ گوہند ست آپ اُٹھاؤندا اے۔ ابناشی اچت رت سہاؤندا اے۔ کلجگ اودھ رہی مک، اپنی کار کماؤندا اے۔ سمجھند نواسی جو بیٹھا رہیا چُپ، دُھر دا راگ آپ سناؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہنا تیری جھولی پاؤندا اے۔ تیرا لہنا جھولی پایا اے۔ ابناشی کرتے تھم سنایا اے۔ دُھر درباری اپنی دیا کمایا اے۔ جوت زرنکاری کھیل رچایا اے۔ تخت نواسی وڈ درباری، اپنا تھم منایا اے۔ گوہند تیری پنجاں نال سرداری، پنجاں مان آپ بنایا اے۔ پنجاں کرے جگت خواری، کوڑا ڈیرہ پھڑکے ہتھیں ڈھایا اے۔ امرت جام دے خُماری، خالص اپنے نال رلایا اے۔ ہوئے ہنگتا کٹ بیماری، نام رنگن رنگ رنگایا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچ پیارے آپ پرگٹایا اے۔ پنچ پیارے پنچ پرگٹاؤندا اے۔ پنچ کھی تاج سہاؤندا اے۔ پنچ پردھان آپ بناؤندا اے۔ سچ نشان اک جھلاؤندا اے۔ زمیں اسمان سیس جھکاؤندا اے۔ گوہند سورا ویکھ انتم، اپنی اچھیا اک پرگٹاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماؤندا اے۔ پنچ پیارے ہوئے پرگٹ، گوہند ملی وڈیائیآ۔ دھن وڈیائی حصہ جگت، جگ جیون خوشی بنائیآ۔ انتر آتم دے کے شکت، سچ شخصیت دتی دکھائیآ۔ گوہند منگی منگ پر بھ دس اپنا وقت، ویلا دے سمجھائیآ۔

کون گھڑی سُنہنجی دیکھن آویں پرت، نرِگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہونا سہائیا۔ گوہند تیرے پنج پیارے، پنجاں نال کُڑمائیا۔ کرپا کرے ہر گردھارے، گرہ مندر دیکھ دکھائیا۔ جگ چوکڑی میتے وچ سنسارے، لوکات رہن نہ پائیا۔ کُجگ انتم نرِگن نرِاکار لئے اوتارے، کل کلکی ویس وٹائیا۔ سمبل وسے دھام نیارے، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ پنجاں وچوں پنج پیارے، پنجاں نال پنچے لئے ملایا۔ جو تاج دُور دُراڈا واجاں مارے، سو نیرن نیرا ہو کے دیکھ دکھائیا۔ ابناشی کرتا کھیل کرے نیارے، نرِاکار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پنچم پنج آپ اُپائیا۔ تاج دیکھے کُھ پنچ، پنچم مان وڈیائیا۔ پنج پیارے بھاگ لگے کایا مائی کنچ، کچ کنچن رُپ وٹائیا۔ گوہند کھیل کرے کرائے سچ، سُت دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو یا سہائیا۔ پنج پیارے سچے جگ، جُگتی ہر جنائیا۔ ہنس بنائے پُھر کے گگ، امرت جام پیائیا۔ گوہند سُر پیر سر بگ، الپک لئے ترانیا۔ جگت جہان پار کر کے حد، حد د اکو اک سمجھائیا۔ سچ پریتی پریم رنگن رنگ، رنگ چلوں اک چڑھائیا۔ پُھر کے باہوں لائے انگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ جگت پکھنڈیاں دکھایا پکھنڈ، ہتھ کٹار اٹھائیا۔ جگت قنات اندر لنگھ، کوڑی کرپا دھار باہر کڈھائیا۔ سنگر پورا پریم پیار اندر سیس لئے منگ، کھنڈا کھڑگ وار نہ کوئے دکھائیا۔ جنہاں دے اندر نرِگن نرِاکار گیا لنگھ، تنہاں دی رتی رت اپنے لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ پنج پیارے ہوئے بھیتا، سنگر گود سرنائیا۔ گوہند پُرکھ اکال دا بیٹا، بیٹے گر سکھ اپنے لئے بنائیا۔ چھتریاں بکریاں والا نہیں کوئی ٹھیکا، چھری کرد کٹار تلوار سیس نہ کوئے کٹائیا۔ پریم پیار دے اندر میتا، چیتا پر بھ جو رہیا کرائیا۔ جو سنگر سرنائی ہوئے کھیتا، بن جھو جیاں جھو ج دکھائیا۔ اوہناں دا کیا کوئی لکھے لیکھا، قلم شاہی دے دُہائیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت جگت بھلیکھا، گوہند دھار سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جو دُھر دا آیا سندیسہ، سو لوکات سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، پنج نشان آپ بنائیا۔ پنج کُھ دے پنج نشان، دو جہاناں کھیل کھلائی۔ کرپا کر سری بھگوان، گوہند سُت دتی وڈیائیا۔ امرت اگنی پین کھان، ترشنا بھکھ مٹائیا۔ پنج پیارے کر پروان، پاتر پاتی اپنی دتی سُنائیا۔ بن پڑھیاں دے گیان، دھیان اکو چرن جنائیا۔ سچ سروور کر اشان، دُرمت میل دھوائیا۔ نام کھنڈا کھڑگ کرپان، تن گاترے آپ لٹکائیا۔ گوہند دُھر دا

دے کے دان، داتے دانی دیا کمائیا۔ پنجاں پیاریاں داکسے نہ پایا گیان، گیانی دھیانی وڈ ودوانی سمجھ نہ کوئے رکھائیا۔ جس دا لیکھا اوہ جانے آپ بھگوان،
دوُجا بھاگ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے کے ست دان، ست دھرم دکھایا اک نشان، پنجاں وچوں پنچ کر
پردھان، پردھانگی اکو اک دکھائیا۔

☆ ۲۰ ساون ۲۰۲۱ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ ناتھ وال ☆

ہر کرپا جن اُچے بھگت، بھگتی سیو کمائیا۔ پرہہ کرپا پرگئے جن سنت، سچ سچ ملے وڈائیا۔ سنگر کرپا سرت سہاگن ہووے کنت، گرکھ سوہا پائیا۔
گر گر کرپا ناتا تھے لکھ چوراسی وچوں جیو جنت، جیون جگت اکو نظری آئیا۔ من منسا میٹ کے مایا مت، موہ وکار گوائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ
برہم اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ ویکھ دکھائیا۔ ہر کرپا جن ہووے ہریا، سوکا کاسٹ نظر کوئے نہ آئیا۔ سنگر کرپا
جن کدے نہ مریا، جیون مُت کرائیا۔ گر گر کرپا منزل ساچے پوڑے چڑھیا، ادھو چکار نہ کوئے اٹکائیا۔ سنگھ دوارے ساچے کھڑیا، سنمکھ درس پائیا۔
سرن سرنائی اکو پڑیا، سیس جگدیس جھکائیا۔ جھکدیاں ڈھولا منتر اکو پڑھیا، سوہنگ روپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈائیا۔
ہر کرپا وڈیائی بھگت، بھاگ دھر دا جھولی پائیندا۔ سنگر کرپا لہنا چکے جگت، جیون جگت اک سمجھائیندا۔ گر کرپا لہنا ہووے وقت، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے
ونڈائیندا۔ ست دوارے دے کے درس، دردی دیا کمائیندا۔ جنم کرم دی میٹ کے حرص، حد حدود پار لنگھائیندا۔ امرت میگھ اگئی برس، برکھا اپنے نام
لگائیندا۔ جگ جنم جو رہے تڑپ، اگنی تت بُجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ ہر کرپا بنے جن سکھ، سکھیا سنگر بھائیا۔
سنگر کرپا کھلے درشت، نیز اکھ رُشائیا۔ گر کرپا بوجھے اپنا اشٹ، دیو سوامی اک منائیا۔ ست ستوادی ست کرائے لکھت، بن اکھراں جوڑ جڑائیا۔ آد جگاد
واک بھوکھت، نت نوت ویکھ دکھائیا۔ سچ پریتی دے کے عشق، مشکل پچھلی حل کرائیا۔ نام پدارتھ دے کے وست، امولک جھولی پائیا۔ سچ خُماری

چاڑھ کے مست، مستی اک دکھائی۔ لیکھ چکا کے کیٹ ہستی، اپنی ہستی دے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ لئے بنائی۔ گرسکھ کوئی نہ دیکھے بن دا، گھاٹ نظر کسے نہ آئی۔ مات پت جگت جیو سرب جندا، پنچ تت بنت بنائی۔ بھو کھولے نہ کوئی گھر دا، گھر وچ گھر نہ کوئے سمجھائی۔ صاحب سنگر جس ویلے کرپا کردا، مہر نظر اٹھائی۔ لیکھ چکائے بھو ڈر دا، بھیانک نظر کوئے نہ آئی۔ چپ کیتا اندر شٹ اندر وڑا، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئی۔ ساچی منزل اپنی پوڑی چڑھدا، سچ دوارے سو بھاپائی۔ سٹی سوانی سرتی آپے پھڑدا، پھڑ باہوں لئے اٹھائی۔ اٹھ دیکھ کھیل اپنے در دا، دروازہ دے کھلایا۔ گھر دیکھ اکو جگدا، جوتی نور کر رُشنائی۔ سچ سنگھاسن اکو سجدا، آتم سیجا سو بھاپائی۔ ناد نگارا اکو وجد، انخد ناد سنائی۔ پندھ مکاوے کوڑی حد دا، گرہ اکو اک وڈیائی۔ رس دے کے اپنے پریم اند دا، اند اند وچوں پرگٹائی۔ لیکھ دس کے گجری چند دا، چند چند کرے رُشنائی۔ سو گرمکھ گرسکھ سنگر سرنی لگدا، جس سر اپنا ہتھ لکایا۔ کلج گنی مول نہ تپدا، ترے گن تت نہ کوئے تپائی۔ سچ سرنائی بہہ کے سجدا، سجدا کرے چائیں چائیا۔ لیکھ مکیا کایا جج دا، کعبہ اکو نظری آئی۔ جس جگرے محبوب بہہ بہہ سجدا، وجود وجد نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ ساچے آپ بنائی۔ گرسکھ سچا بن دامت، جس سنگر دے وڈیائی۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، ناتا اپنے نال رکھائی۔ نام پدارتھ دے کے دات، کایا چولی دے بھرائی۔ جھگڑا مکا کے ذات پات، آتم برہم دے سمجھائی۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، سچ چند کرے رُشنائی۔ در دوارے کر کے داسی داس، سیوک سیوا سچ سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ ساچے لئے اُچھائی۔ گرسکھ بنائے سنگر پورا، شبدی شبد دیا کمائیدا۔ کایا مندر ہونجھ کے کوڑا، کوڑی کریا باہر کڈھائیدا۔ چتر سنگھڑ بنا کے مورکھ موڑھا، ساچے دھندے نام لگائیدا۔ چرن کول مستک لا کے دھوڑا، دُرمت میل دھوائیدا۔ رنگ مچھٹی چاڑھ کے گوڑھا، منزل اکو اک سمجھائیدا۔ داتا بن کے جودھا سورا، سوریر آپ اٹھائیدا۔ جوتی جلوہ دے کے نورا، اگیان اندھیر گوائیدا۔ سرب گناں کر بھر پورا، گرسکھ گرسکھ اپنی بوجھ بُجھائیدا۔ پندھ مکا کے نیڑ دُورا، دُور دُراڈا نیرن نیرا، گھر گھر وچ نظری آئیدا۔ پنچ وکار چکے جھیرا، جھگڑا ہور نہ کوئے دکھائیدا۔ کوٹن کوٹاں وچوں گرسکھ سچا اک بتھیرا، جس گھر گرہ مندر کایا اندر سنگر آسن لائیدا۔ اوتھے دوہاں دا ہوئے نہیرا، میرا تیرا نظر کوئے نہ آئیدا۔ نظری

آئے گرو چیلہ، چیلہ گرو آپ اکھائندہ۔ جوتی شبدی ہوئے میلا، جگت وچھوڑا پندھ مکائندہ۔ صاحب ستگر سجن سہیلا، گرسکھاں سنگ رکھائندہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستگر گرسکھ اپنا روپ درسائندہ۔

☆ ۲۰ ساون ۲۰۲۱ بکرمی سوداگر سنگھ دے گرہ ناٹھیوال ☆

ہر جن سجن سچا گرسکھ، گرمکھ نام وڈیایا۔ جس صاحب ملن دی سدا سک، سکھیا دھر دی انتر رہیا وسایا۔ برہوں وچھوڑا لگے کچھ، انیالا تیر چلایا۔ اکو نیتز لے دیکھ، پیکھ اپنی خوشی منایا۔ گھر سہنجنا سہائے دیس، گرہ مندر وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تس گرمکھ دے وڈیایا۔ گرمکھ توں ہی سچا سجن، جس سچ ملی وڈیایا۔ ستگر دھوڑی کرے مجن، اٹھسٹھ نہ اٹھ دھایا۔ کایا مائی بنائے کنجن، کچا گڑھ سہایا۔ نیتز پائے نام ندھان انجن، دھر دی اکھ کھلایا۔ پریم پریتی اندر رہے مگن، مانگت بنے نہ جگت لوکایا۔ گھر پرکاش دیپک جگن، اندھ اندھیر مٹایا۔ نرگن سرگن پاوے سگن، پرما تم آتم جوڑ جڑایا۔ نظری آئے مورت گوپال مدن، مدھر دھن راگ سناپا۔ سچ دوارا اکو لنگھن، منزل چرناں ہیٹھ رکھایا۔ پریم پڑھ دے لگ کے انگن، انگیکار گود سہایا۔ ساچا ڈھولا گاؤں چھندن، آتم پرما تم راگ سناپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ ساچے رہیا ترایا۔ گرمکھ سجن کہیئے ست، جو ستگر رہیا منایا۔ ناتا توڑ من مت، گرمت اپنی جھولی پاپا۔ اٹھے پہر رہیا تک، نج نیتز دھیان لگایا۔ کون ویلا ملے سمرتھ، ستگر سچا شہنشاہیا۔ ستمکھ ہو کے پئے ہس، سوہنگ ہنسا روپ وٹایا۔ کھیرا دیکھے تت اٹھ، نو در پڑدا دے چکایا۔ دسم دوا ری آپے وس، وصل سچ کرایا۔ آتم سیجا چڑھے بھج، دُور دُرڈا پندھ مکایا۔ نام پریتی چاڑھے رنگ، رنگ رتا اکو رنگ رنگایا۔ سچ سہنجنی سہائے پلنگ، بھوشن اوڈھن دے وڈیایا۔ گھر ٹھانڈے پائے ٹھنڈ، اپنی گود سہایا۔ جنم جنم ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تندی تند جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سناپے اک چھند، سوہنگ ڈھولا گایا۔ گرسکھ سجن سو پیارا، جس پریتی سچ جنایا۔ جگت جہان کر کنارہ، نیا ستگر بیٹھا چائیں چانیا۔ چرن کول تک سہارا، اوٹ اک

رکھائی۔ رسنا بول حق جیکارا، تُوں ہی تُوں راگ الایا۔ تُوں میرا پتا میں تیرا دُلا را، پتا پُت دے وڈیایا۔ تیرا گھر مندر گرہ ٹھانڈا دربارا، محل اٹل و بے
 ودھایا۔ تیرا نور سدا اُجیارا، جوتی جوت جوت رُشَنایا۔ تیرا جلوہ اگم چمکارا، دوس رین کرے رُشَنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان
 کھیل کھلایا۔ گر سکھ کہے میں گر کا بیٹا، جگت پتا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ شہو دریائے کھیوٹ کھیٹا، گر گر اکو نظری آئی۔ جس دے ہتھ میرا لیکھا، لکھیا
 لیکھ دے بُجھایا۔ دو جہاناں سچا نیتا، راجن راج نظری آئی۔ جس دے حکمے اندر کھیلی کھیڈا، خلق وچ پھیرا پائی۔ اُس دے نال سدھالائے دیدا، دوسر
 اکھ نہ کوئے ملایا۔ میرا بنیا پکا عقیدہ، عقل بُدھ چلے نہ کوئے چٹرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری لگی توڑ نبھایا۔ گر سکھ کہے میں
 سَنگر پُتر، پتا اکو اک منایا۔ جس دی دھاروں آیا اُتر، مات شِکم ڈیرہ لایا۔ اُس دا کراں شکر، جو اگنی اگت بُجھایا۔ دس ماس دا لیکھا کدے نہ جاواں نکمر،
 مکھ نہ مات بھوایا۔ نار دُھاگن بناں کدے نہ جُھٹھڑ، گلکھنی روپ نہ کوئے وٹایا۔ جس ایہتے اوتھے دو جہاناں چکنا کچھڑ، پھر سوہنی گود بہایا۔ جس دا دتا
 کدے نہ مکے ٹکمر، نیت نوت کھا کھا خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہگنت لئے بنایا۔ گر سکھ کہے میں اوس دا بچہ، بچیاں وچوں
 نظری آئی۔ جس دے ہتھ اگمی سچا، کوٹن کوٹ رہیا پرگٹایا۔ جس دا قول اقرار کدے نہ کچا، جگ چو کڑی ویکھ وکھایا۔ جس دا شاستر سمرت گاندے
 جسا، وید پُران رہے صلاحیا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر کہندے اچھا، اچھی طرح رہیا سمجھایا۔ جس نے مان دوا یا کچھیاں مجھیاں، سمنند ساگر سو بھاپایا۔
 اُس دے چرنی اکو دھٹھیاں، دوئے جوڑ لاگا پائی۔ اپنی حالت پچھلی دساں، جنم جنم جو گیارا دتا بھوایا۔ مات گر بھ دا لیکھا ویکھیا نہ جائے اکھاں، بہڑی
 بہڑی کوک سُٹایا۔ کرپا کرے چک اپنیاں ہتھیاں، پھر باہوں گلے لگایا۔ تیری سرن سرنائی اکو تگاں، سرنگت دینی شہنشاہیا۔ لوک مات وچوں ناتا توڑ نٹھاں،
 سجن سین سنگ نہ کوئے رکھایا۔ گل پو واسطہ گھتاں، مستک دھوڑی خاک رمایا۔ میں اکو پکایا متا، من مت بُدھ سنگ نہ کوئے رلائی۔ نیت نوت سدا
 سدا سد سَنگر درشن کراں اکھاں، آخر اکھاں اکھاں وچ سمائی۔ لوک مات جگت ماتا میری کوئی نہ کرے رکھا، رکھیا والا ملیا بے پرواہیا۔ ساچا گر مکھ کہے میں
 اوس دا بچہ، جو بچیاں والا آپ اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر مکھ گر سکھ کرے اکھا، گھر اپنے لئے بہایا۔

☆ ۲۰ ساون ۲۰۲۱ بکرمی رام سنگھ دے گرہ فروز پُر چھاؤنی ☆

سچ دربار پُر کھ سمرتھے، سچھنڈ نواسی اک سہانیدا۔ شاہو بھوپ شہنشاہ اکو سچے، تخت نواسی سو بھاپانیدا۔ سیس جگدیس تاج رکھے، دو جہاناں ویکھ
 وکھانیدا۔ وشن برہما شو در درویش سدے، حکم اپنا نام سنانیدا۔ گر اوتار آؤ آگے، پیر پیغمبر نال ملانیدا۔ بھگت سہیلے سچے کھجے، صوفی سنت جوڑ جڑانیدا۔
 سچ دوارا ویکھو حدے، حدود اکو اک سمجھانیدا۔ سچ دربار دُھر درگا ہی لگے، پروردگار ویکھ وکھانیدا۔ بودھ اگادھ نام ندھان وچے، سُر تال نہ کوئے
 سمجھانیدا۔ لکھ چوڑاسی ویکھنہارا مندے چنگے، گھٹ گھٹ اندر کھوج کھوجانیدا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ چار کُنٹ دہ دشا پھرن بھجے، حکمے اندر سرب بھانیدا۔
 ویکھے کھیل سورج چندے، رَوس پڑا لاہندا۔ داتا جودھا سور پیر وڈ سورا سربنگے، ست ستوادی کھیل کھانیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت
 دھر، در گھر ساچے سو بھاپانیدا۔ تخت نواسی پُر کھ سمرتھے، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیانیا۔ سچھنڈ دوارے رہیا وس، چھپر چھن نہ کوئے سہانیا۔ جوتی جوت کر
 پرکاش، نرگن نور نور رُشانیا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، دو جہاناں بھيو چُکایا۔ منڈل منڈپ پائے راس، گوپي کاہن نچایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچی کھیل رہیا وکھانیا۔ ساچی کھیل کرے نرنکار، سو پُر کھ نرنجن وڈ وڈیانیا۔ ہر پُر کھ نرنجن بیٹھ ٹھانڈے دربار، اینکارا سنگ ملانیا۔ آد نرنجن کر
 اُجیار، جوتی جوت کرے رُشانیا۔ ابناشی کرتا ہو تیار، سری بھگوان سنگ رکھانیا۔ پاربرہم پر بھ کھول کواڑ، پڑا اک اٹھانیا۔ شبد اگئی اٹھ سردار، ست
 ستوادی دئے وڈیانیا۔ جگ چوکڑی میتے وچ سنسار، کلجک ویلا اتم آئیا۔ پورب لہنا سرب وچار، لیکھ بھوکھت پڑا لاہیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار جو بنے لکھار،
 کاتب بن کے قلم چلائی۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پکار، گیتا گیان دئے دھانیا۔ انجیل قرآن رووے زارو زار، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ کھانی بانی کرے
 ہاہاکار، دہ دشا رہی سمجھانیا۔ نو کھنڈ پر تھمی دھواں دھار، ست دیپ نہ کوئے رُشانیا۔ چوڑاں طبق نہ دھرے کوئی پیار، مَحبت حق نہ کوئے درڑانیا۔ ساچا
 سبق سکھے نہ کوئی یار، کُفتار حق نہ کوئے سنانیا۔ رہبر ملے نہ اگم اپار، مارگ لائے نہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ ساچے
 سو بھاپانیا۔ سچھنڈ نواسی سری بھگوان، ہر کرتا حکم جنانیدا۔ جگ چوکڑی ویکھے مار دھیان، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجانیدا۔ کلجک اتم شرع ہوئی شیطان،

ویری گھر گھر نظری آئیندا۔ دین مذہب نہ کوئے ایمان، دُھر دی ذات نہ کوئے سمجھائیندا۔ انتر ہووے نہ کسے گیان، بسنتر من نہ کوئے بُجھائیندا۔ جوتی دیک نہ جگے مہان، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیندا۔ امرت ملے نہ پین کھان، ترشنا بُھکھ نہ کوئے مٹائیندا۔ گھر سوامی درس دیوے آن، اٹھسٹھ تیر تھ پندھ نہ کوئے مکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ کھائیندا۔ بھو ابھیدا کھولے بھگونت، بھگون دیا کمائیا۔ کلجک مایا پائی بے انت، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ بھرے بھلے سادھ سنت، جیو جنت جگت ہلکائیا۔ آتم ملے نہ پر ماتم کنت، بن دُہاگن رہی گر لائیا۔ گرٹھ ٹٹے نہ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھائیا۔ شبد ملے نہ دُھر دا پنڈت، چو داں ودیا سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیشہ اک سٹائیا۔ سچکھنڈ نواسی دُھر سندیسہ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ تخت نواسی اک نریشا، نر نرائن کھیل وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اٹھو میرے بیٹا، پتا پُت آپ سمجھائیندا۔ کلجک دے کوئی نہ کھیوٹ کھیٹا، بیڑا کندھ نہ کوئے اٹھائیندا۔ نظری آئے نہ کوئی نیتا، نیتز نین درس کوئے نہ پائیندا۔ اندر کھولے کوئی نہ بھیتا، پڑدا دُئی نہ کوئے چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک ویلا وقت وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ نیڑے، ہر کرتا تھکم سٹائیا۔ نو نو چار ویکھو لگے جھیرے، دین مذہب کرے لڑائیا۔ کوئی نہ چڑھے تہاڈے بیڑے، پتن بیٹھا ماہی نظر کسے نہ آئیا۔ کایا مائی اُجڑے کھیرے، مندر سچ نہ کوئے سہائیا۔ حقیقت حق نہ کرے نہیڑے، اگلا پندھ نہ کوئے مکائیا۔ مایا ممتا پائے گھیرے، جگت جنجال نہ کوئے تڑائیا۔ لیکھا چکے نہ کسے سنجھ سویرے، جوتی جوت نہ کوئے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سندیسے نال اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ در، ہر کرتا آپ ہلائییا۔ لوک مات ویکھو جگت گھر، گھر گھر پئی دُہائیا۔ دُھر دا پلو سکے نہ کوئی پھر، نام گندھ نہ کوئے رکھائیا۔ ساچے پوڑے جائے نہ چڑھ، محل اٹل نہ سو بھاپائیا۔ ملے میل نہ نرائن نر، سنت سجن سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی درس نہ دیوے آگے کھڑ، سوچہ سروپی نظر کسے نہ آئیا۔ جیو جنت سادھ سنت ہوئے بنیا ہنکاری گڑھ، من کا منکا نہ کوئے بھوایا۔ اگنی مایا رہے سڑ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ لیکھا چکے نہ سیس دھڑ، لکھ چوڑا سی ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ رسنا جہوا مٹی دند سارے رہے پڑھ، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک جنائییا۔ تینی اوتار گئے

جھک، در ساچے سیس نواںیا۔ پر م پُرکھ پیر پیغمبر ہوں بالک تیرے سَت، ننھے بچے ناؤں دھرایا۔ ساڈا بینڈا رہیا مک، کلجگ انتم گیا آںیا۔ ساڈے کول نہیں کچھ، تیری دست تیرے اگے لکایا۔ کوڑی کریا کلجگ پی لٹ، مایا ممتا ہوئی ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جوں بھاوے لینا چلایا۔ پیر پیغمبر کرن سجدہ، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ ہوں درویش تیرے در دا، برخوردار نظری آںیا۔ طوبی طوبی بن رسنا جہوا کردا، نیتز رو رو نیر وہایا۔ دروہی کلمہ اکو پڑھدا، توں ہی توں خدایا۔ چوداں طبق ویکھیا سڑدا، اگنی تت چار گنت جنایا۔ صدی چودھویں ساچا منتر کوئے نہ پڑھدا، فُرنے وچ سرب لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی لئے کمایا۔ نانک گوہند کرن ارداس، گھر ٹھانڈے سیس نواںیا۔ پر م پُرکھ پت پر میثور ابناش، سری بھگوان تیری سرناںیا۔ جگ چوکڑی دا کھیل تماش، نت نوت تیری وڈیاںیا۔ ہوں بالک سیوک داسی داس، چاکر خاک نظری آںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دینی مان وڈیاںیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو اگنی بات، ہر باطن رہیا جنایا۔ ہر کا لیکھا کسے نہ لکھیا قلم دوات، کاغذ شاہی نہ دے گواہیا۔ حرف لہے نہ وچوں لغات، حروف ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ صفت کرے نہ کوئی کائنات، دین دُنی نہ کوئے سمجھایا۔ ونڈ ونڈے نہ کوئی احباب، حساب سکے نہ کوئے جنایا۔ دے سکے نہ کوئے خطاب، مخاطب ہو کے رسنا نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہندے، اُچی کوک کوک سناںیا۔ اسیں چاروں گنت اُتر پورب پچھم دکھن پھر کے آئے چڑھدے لہندے، بن کے پاندھی راہیا۔ پت پر میثور تیرا نام کوئی نہ لیندے، کوٹن کوٹ اشٹ رہے منایا۔ پتھر پاہن چرنیں ڈھندے، بُت پوجس خوشی منایا۔ اکھراں جہوا تیری صفت کہندے، بتی دند صفت صلاحیا۔ ساچے در مول نہ بہندے، انتر آتم ڈیرہ لایا۔ تیرا بھانا سنگر نہ سہندے، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ مارگ دے جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو بالک، ہر کرتا آپ جانیندا۔ پر م پُرکھ پر ماتم پروردگار کھیل کرے خالص، خصلت سب دی میٹ مٹانیندا۔ سَت سروپی شاہو بھوپتی شبدی بنے ثالث، دو جہاناں پھیری پائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت نندرا لاہوے آلس، چیتن سرتی آپ کرانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھانیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیرا عروج، عرش قرص تیری وڈیاںیا۔ تیرا گرہ ویکھیا

چڑھ منزل مقصود، گھر ساچے سو بھاپایا۔ تیری آر پار نظر نہ آئی حدود، سمجھ سکے نہ کوئے سمجھایا۔ تیرے چرناں ہیٹھ سدا رہیے محفوظ، محبت تیرے نال لگایا۔ لوکات شاستر سمرت وید پُران تیرا دین ثبوت، ثابت صورت سچ نہ کوئے درسایا۔ پنج تت کایا تیرا کھیل کلبوت، رُوح بُت جوڑ جڑایا۔ تیری مہما پنج بھوت، پنج تت رہیا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرناہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے آکھن، در ٹھانڈے سیس نواہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال جگ چوکڑی تیرے نام دا دے کے آئے بھاشن، رسنا جہوا جگت سمجھایا۔ سچکھنڈ دوارا ہر نرنکارا تیرا دسیا آسن، ست ستوا دی سو بھاپایا۔ جگ چوکڑی نت نوت، سنجک تریتا دواپر کلجک میٹے اندھیری راتن، نرگن ساچا چند کرے رُشناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو بچے، پر م پُرکھ سمجھایا۔ رسنا جہوا بٹی دند سارے سچے، جومات آئے سمجھایا۔ انتم کایا ماٹی بھانڈے نکلے سب دے کچے، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ جس پرگٹائے سوانت اپنے کھاتے گھتے، جوتی جوت وچ ملاہیا۔ سو کھیل کرے پُرکھ سمرتھے، سمرتھ پُرکھ رہیا اٹھایا۔ نیز ویکھو تت اٹھے، اپ تیج وائے پر تھی آکاش، من مت بُدھ لوکات رہی گر لایا۔ چار ورن پھرن ٹٹھے، برن اٹھاراں واہو داہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پت کسے نہ رکھے، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوارے روون مارن دھاپینا۔ لکھ چوڑا سی مل کوئی نہ پئے لکھے، کوڈی ہٹ نہ کوئے وکایا۔ ناتاٹیا بھائی بھین سکے، نار کنت تیج نہ کوئے ہنڈھایا۔ اٹھسٹھ تیرتھ پانی ہو کے تے، گنگا گوداوری جمنائستی، نیز نین اکھ شرمایا۔ سچ سُنیہڑا کوئی نہ دیوے دُھر دے پتے، بودھ اگادھ نہ کوئے سمجھایا۔ پر ماتم آتم ملے نہ اپنی اکھے، نچ نیز ہوئے نہ کوئے رُشناہیا۔ نو نو چار سچ دوارے سب دے ڈھٹھے، مندر ہٹ نہ کوئے سہایا۔ من ممتا پیے رٹے، رٹا سکے نہ کوئے چکایا۔ کوڑی کرپا کھیہ اڈائی گھٹے، شاہ سلطاناں خاک ملاہیا۔ کوٹاں وچوں گرکھ تھوڑے جو پر م پُرکھ پریتی رٹے، نام رنگن اک رنگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شہادت دین اوہناں دی حقے، جنہاں حقیقت دتی جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا سمجھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ تیرا تقویٰ، لاشریک تیری سرناہیا۔ جوں بھاوے توں دے فتویٰ، فیصلہ اکو حق سناہیا۔ تیرے بھانے اندر کوئی نہ بچنا، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جو گھڑیا سو انتم بھجنا، گھڑن بھنہار تیری سرناہیا۔ جو تیرا سو توں ہی

رکھنا، تیرے ہتھ وڈیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سری بھگوان کہے سُنو گرو اوتار، پیر پیغمبر اکھ کھلایا۔ جگ چوکڑی جگت وہار، نرگن سرگن تہاڈے ہتھ جنایا۔ چارگنٹ کردے آئے خبردار، بے خبراں خبر سنایا۔ دُھر دا ناؤں بول جیکار، کلمہ کائنات سنایا۔ لوکات لئے اختیار، پورا حصہ ونڈ ونداں۔ دین مذہب کر پیار، ذات پات شرع سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیتز نین سرب در سائی۔ نیتز نین تگوانت اخیر، صدی چودھویں ہر سمجھائیندا۔ ثابت دے نہ کوئی فقیر، فقرہ حق نہ کوئے لائیندا۔ ساچی دے نہ کوئے تدبیر، جگت زنجیر نہ کوئے کٹائیندا۔ ناتا تے نہ شاہ حقیر، ہوئے روگ نہ کوئے مٹائیندا۔ نظر پائے نہ بے نظیر، نیتز اکھ نہ کوئے ملائیندا۔ چوٹی چڑھے نہ کوئے اخیر، منزل پندھ نہ کوئے مکائیندا۔ سچ سمجھائے نہ کوئے تصویر، موصوّر تصوّر نہ کوئے کرائیندا۔ گھر گھر در در لگی کوڑی کرپا پیر، ہوئے روگ نہ کوئے مٹائیندا۔ آب حیات بخشے نہ کوئے نیر، امرت رس نہ کوئے چکھائیندا۔ ملا شیخ مسانک ہوئے دلگیر، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک درڑائیندا۔ گر اوتار ویکھو نظارہ، بے نظیر آپ جنایا۔ بیس اکیسا انت کنارہ، نیا ڈولے تھاوں تھانیا نرگن سرگن نہ دے کوئی سہارا، سیس ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ بھرے بھلا سرب سنسار، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنایا۔ گر کاشد نہ کسے وچارا، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ رسنا جہوا بٹی دند گاوندے وارا، اپنی وار تا گھر ساچے نہ کوئے لایا۔ ملیا میل نہ کسے پیارا، پریتم سنگ نہ کوئے رکھایا۔ سحیاں گایا نہ منگلپارا، گیت گوہند نہ کوئے سنایا۔ کایا مندر اندر سچا ویکھیا نہ گرو دوارا، دیوا باقی کملا پاتی جوتی جوت نہ کوئے رُشناں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجک درشتی رہیا دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھجک ویکھو درشتی، درشت سب نوں اک جنائیندا۔ بھرے بھلی ساری سرشتی، سریشٹ نظر کوئے نہ آئیندا۔ راہ لبھدے پھرن دوزخ بہشتی، جھگڑا گھر گھر آپ پوائیندا۔ نیا ڈولے سب دی کشتی، بیڑا پار نہ کوئے لنگھائیندا۔ کوٹاں وچوں گرکھ وِلا دے صدقی، جو پر بھ چرن دھیان لگائیندا۔ پریم پیار ساچا کرے عشقی، عاشق اکو روپ درڑائیندا۔ بند کوڑی کھول کے کھڑکی، معشوق در سن نت نت پائیندا۔ دوس رین اٹھے پہر سرتی بدل نہ جائے برتی، شدی رنگ رنگ رنکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلاییندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے پئے ہس، صدی

چو دھویں پر بھ نوں رہے سُنائیا۔ پروردگار سانجھے یار ساڈا چلے کوئی نہ وس، وصل حق نہ کوئے جنایا۔ لوکات مار جھات جگ چوکڑی جو مارگ آئے دس، جیواں جنتاں آپ سمجھائیا۔ وست اموک تیرا نام دے کے آئے پُرکھ سمرتھ، گھر گھر دات سچ ورتائیا۔ تیرے ملن دی کھول کے آئے اکھ، نچ نیتر کر رُشنائیا۔ کجگ انتم کوڑی کر یا مایا ممتا ہوئے ہنگتا سارے کیتے وس، جگت جنجال نہ کوئے تڑائیا۔ ابناشی کرتے تیرے دواویوں پچھے گئے ہٹ، انتم اپنا مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈا انتم ویلا، وقت آخری دے دُہائیا۔ پر م پُرکھ تیرا ساچا میلا، صاحب تیری سرنائیا۔ کوٹاں وچوں وِلا گُرکھ لہجے چیلّا، جو چیلّا گُر وِچ سمائیا۔ صاحب سنگر سجن سہیلا، گرہ جا کے ویکھ دکھائیا۔ جوت زرنجن چاڑھے تیلّا، آد زرنجن کرے گُرٹائیا۔ پار کرائے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ بیلا، سمنڈ ساگر دُو نگھی کھائی منجھدھار نہ کوئے رُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا دینا چُکائیا۔ ابناشی کرتا کرے اشارہ، شبدی دھار جنایندا۔ نیتر تگُو گُر وِچ اوتارا، پیر پیغمبر اکھ کھلائیندا۔ جس دا لیکھ لکھدے رہے اگم اپارا، قلم شانی نال وڈیائیندا۔ جس نوں مندے رہے پروردگار، مقامے حق سو بھاپائیندا۔ جس نوں کہندے رہے زرنکارا، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیندا۔ جس نوں کردے رہے سدا نمسکارا، جھک جھک سیس سرب جھکائیندا۔ جس دا منگدے رہے دوارا، نت نوت بھچھیا نام ورتائیندا۔ جس دا بھردے رہے بھنڈارا، سمرتھ پُرکھ ویکھ دکھائیندا۔ سو صاحب سلطان سری بھگوان کل کلکی لئے اوتارا، زرنگن زرویر زراکار اجوئی رھت جوتی جوت ویس وٹائیندا۔ جس دا سمبل دھام نیارا، جوتی دپیک اک اُجیارا، پون دے نہ کوئے ہلارا، محل اٹل نظر کسے نہ آئیندا۔ تیئی اوتار عیسیٰ موسیٰ محمد دس گُر وِچ قرض دے اُتارا، مقروض اپنا فرض ادا کرائیندا۔ اگے کھیل کرے نیارا، جس دا لیکھ لکھن توں باہرا، شاستر سمرت وید پُران نہ کرے کوئے اظہارا، اکھر اکھر وند نہ کوئے وندائیندا۔ جو دھا سوربیر بلکارا، شاہو بھوپ بن کرتارا، قدرت قادر کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھولو اکھ، ہر کرتا انت کھلائیا۔ سمرتھ سوامی سدا نہکامی انتریامی ہو پرتگھ، ساکھیات اپنا نور کرے رُشنائیا۔ سنت سہیلے گُر وِچ چیلے بھگت بھگوان ہو مہربان لئے رکھ، رچھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ آتم پر ماتم برہم پار برہم مارگ دیوے دس، دھر دی کرے سچ پڑھائیا۔ لہنا

دینا چُکائے اٹھ تت، اک درڑائے برہم مت، برہم وِ دیا اک سمجھائیا۔ پریم پریتی جوڑنت، وست امولک دے کر ہتھ، ناتا بدھاتا اک لگائیا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، ساچا مارگ دیوے دس، دہ دشا کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں میل ملائے نٹھ، دو جہاناں پار ٹپ، پُری لوء آکاش پاتال چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہما جنائے آکھنا اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ شبد نگارا بول اکھ، گرگھ لکھ چوڑاسی نالوں کر کے وکھ، وکھری وِ دیا دے جنائیا۔ جس دا جگ چار کرن سدا جس، کھانی بانی چر نیں جائے ڈھٹھ، سیس سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ ست دوار ہر نرکار نرگن نر ویر کھول کے ہٹ، وست امولک اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبراں اکو نین درسائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہوئے حیران، حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ کریا کی کھیل بھگوان، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ جس دا اشاریاں نال دے کے آئے بیان، واک بھوکھت درڑائیا۔ عیسے موئے کہا میرا پتا وڈا مہربان، پیغمبر نورِ الہیہ۔ محمد کہا صاحبِ امام، کامل پُرش اک اکھوائیا۔ وید ویاس دس نشان، پوت سپوتا براہمن گوڑا گیا جنائیا۔ نانک نرگن دتا بیان، مہابلی آوے واہو داہیا۔ گوہند سنایا سچ پیغام، پُرکھ اکال میرا پتا مائیا۔ آد جگادی نوجوان، نہ مرے نہ جائیا۔ سکھنڈ وسے سچ مکان، چھپر چھن نہ کوئے جھہائیا۔ جوتی نور دیپ مہان، نت نوت کرے رُشنائیا۔ پرگٹ کلج ہووے آن، آن اپنی اک جنائیا۔ دھر سندیشہ سنائے کاہن، شاہ سلطاناں دے اٹھائیا۔ کھیلے کھیل زمیں اسمان، لوک پرلوک کھوج کھوجائیا۔ وشن برہما شو کرے دھیان، کروڑ تیتیا سُرپت اند اکھ اٹھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں لیکھ چُکائے آن، لہنا کوئے رہن نہ پائیا۔ گرگھ سچے سنت سہیلے لہجے وِج جہان، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ ساچی بھگتی جوگ ابھیاں دے چرن دھیان، بخشش رحمت آپ کرائیا۔ آتم پر ماتم کر پروان، ناتا جوڑے سبج سُبھائیا۔ پاربرہم برہم کرے پہچان، بجر کپاٹی پڑدا لاہیا۔ کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار میٹ شیطان، کوڑی شرع دے گوائیا۔ منزل مکائے ہو مہربان، محبوبِ محبت اپنے نال رکھائیا۔ اُس دی صفت کی کرے زبان، لیکھا لکھے کی قلم شاہیا۔ جو آد جگادی داتا سری بھگوان، دیونہارا سچا ماہیا۔ کلج انت جن بھگتاں ملے آن، دُور دُرڈا پندھ مُکائیا۔ راتیں سٹیا درس دکھائے مہان، نچ نیز کر رُشنائیا۔ سندیشہ دے کے جائے کان، ہوئی ہوئی درڑائیا۔ اٹھ گرگھ بال نادان، پتا پُرکھ گود اٹھائیا۔ نو سو پُرانویے چو کڑی جگ بچھوں مہربان ہو کے دیوے دان،

داتا دست اموک آپ ورتانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے گود بہانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دُوبے ول
 رہے جھاک، بن اکھاں اکھ اُٹھانیا۔ ویکھو پورا ہندا بھوکھت واک، واقع سب نوں رہیا جنانیا۔ جن بھگتاں کھول کے اندروں تاک، تختہ دتا اُٹھانیا۔ آتم
 پر ماتم بن کے ساک، دُھر دی گنڈھ پوانیا۔ ناتا توڑ کے ذات پات، دین مذہب کرے صفانیا۔ چار ورناں اٹھاراں برناں بنائے اتفاق، نفاق رہن کوئے نہ
 پانیا۔ پریم پریتی اندر ہو مشتاق، مُشتری سارے رہیا کرائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، ناتا بدھاتا اک سمجھانیا۔ لیکھے لا کے تن مائی خاک، خالص روپ
 دئے دکھانیا۔ نظری آوے ساکھیات، ست سرُپی سچا ماہیا۔ جس دی باطن کردے رہے بات، سو ظاہر ظہور بے پرواہیا۔ جن بھگتاں میٹ اندھیری
 رات، اندر باہر چند چڑھانیا۔ ایہو جی پھیر نہیں ملنی سوغات، جو گھر آ کے جھولی پانیا۔ بچے گود اُٹھائے بن کے باپ، پتا پُرکھ اکال ہو سہانیا۔ جوت اکالن
 بن کے مات، لوریاں دے پرچانیا۔ جن بھگتوئیں میری ذات، میرے وچوں میرا روپ پرگٹانیا۔ انت بیڑے چڑھو اُس جہاز، جو سری بھگوان دتا بنانیا۔
 ۳۷۷ تہاڈا اندروں کھلے راز، شبد اگم دے ساز، دُھن آتمک راگ الانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تہاڈا سوہنا بنایا سماج، سمگری نام جھولی پانیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھو جن بھگت تردے، لوک مات ملے وڈیانیا۔ جو پر بھ دی سرنی پڑدے، چرن دھوڑی مستک ٹکا خاک رمانیا۔ اوہ نہ جیوندے نہ
 کدے مردے، مر کے جیوت روپ وٹانیا۔ اوہ مالک اوس گھر دے، جس گھر بیٹھا شہنشاہیا۔ وشن برہما شو نیوں نیوں سیس بدن کردے، دُندوت کر کر
 رہے جنانیا۔ دھن گرگھ گرگھ جو پت پر میثور وردے، گھر جاوَن چائیں چانیا۔ ادھو چکار کدے نہ اڑدے، اگے ہو نہ کوئے اٹکانیا۔ اوہ ڈھولا گیت اکو
 پڑھدے، توں میرا میں تیرا، دُوجا نظر کوئے نہ آنیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن سچے رہیا ترانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھو ساقی،
 ساکھیات نظری آنیا۔ جسم اسم نہ بندہ خاکی، تن وجود نہ کوئے دکھانیا۔ نر ویر نر اکار اگم اتھا اچھل چھل کر کے چلاکی، چال اپنی لئی بدلانیا۔ جوت سرُپی
 شبدی گا تھی، ساکھی ساچی رہیا سنانیا۔ جو نبھیا نرگن سرگن ہو کے عاقی، آخر آپے ویکھ دکھانیا۔ کھلک انتم کسے دی رہن نہ دیوے باقی، وسیقہ نویس بنیا
 بے پرواہیا۔ ایہہ کھیل نہیں اتفاقی، جو سمجھایا لکھایا سو پورا رہیا کرائیا۔ پہلوں شبد سُنسیہڑا دیندا رہیا پاتی، گر اوتار پیر پیغمبر ہلکارے مات گھلانیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہر وڈی وڈیاں۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھو پیا لوہرا، لوہا نرگن رُپ وٹاں۔ جوتی شبدی جُڑیا جوڑا، پنج تت نہ کوئے وڈیاں۔ سسے اُپر لا کے ہوڑا، ہوکا دیوے لوکایا۔ ہنگ برہم آپے بھڑا، بھڑی بھڑی کرے خُداں۔ جس دا سوہنگ بنیا دوہرا، دوہری تال وجاں۔ نانک گوہند کہا مورا، مورا تورا تیری بھیٹ چڑھایا۔ اوہ گوہند دا بچیاں جوڑا، نیہاں ہیٹ دباں۔ آیا بانکا چھوہرا، بن کے سچا ماہیا۔ جس دے آگے نہیں کوئی زور، زیر زبر بیٹھے سارے آکھ جناں۔ اُس دا شبد اگلی گھوڑا، دو جہاناں رہیا دوڑاں۔ جس دا کوئی سہہ نہ سکے پوڑا، چوڑاں طبق رہے گر لایا۔ جن بھگتاں پریم پیار دی لگی ویکھی اوڑا، دُور دُراڈا امرت میگھ رہیا برساں۔ لکھ چوڑا سی ریٹھا ویکھیا کوڑا، امرت پھل نظر کوئے نہ آں۔ جن بھگتاں اندر لگا کے اگلی پوڑھا، مندر چڑھیا بے پرواہیا۔ سادھ سنت کہن راہ بھیڑا مارگ سوڑا، سنگر کہے گرگھ بھجو واہو داہیا۔ تہاڈا لیکھا بچھلا صاف کیتا کورا، آگے اکو راہ جناں۔ تہاڈا لیکھا لکھیا رویداس چمارا، جو ڈھوندا رہیا ڈھورا، چم درشتی پرے ہٹاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے اپنے انگ لگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھو لگدے انگ، انگیکار اک اکھوئیندا۔ جس نوں کہندے سورا سربنگ، سو شہنشاہ ویس وٹاں۔ جس دا نام اگم و بے مردنگ، دو جہان سدا جس گائیندا۔ جس گوہند مان دتا پُری اند، اند چند اکو نظری آئیندا۔ اُس دا اُلٹ کے سوہلا بنیا سوہنگ چھند، توں میرا میں تیرا، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ پُرکھ ابناشی کروٹ لے بدل لئی کڈ، سنمکھ نظری آئیندا۔ جن بھگتاں انتر پا کے ٹھنڈ، بسنتر باہروں جگت بُجھائیندا۔ جن بھگتو بچھلی جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ، آگے اپنے سنگ رکھائیندا۔ مات گربھ دس دس ماس اگنی ہون نہ تینا تن گند، جوئی جون نہ کوئے بھوائیندا۔ رائے دھرم نہ دیوے ڈن، چترکپت نہ حساب وکھائیندا۔ لاڑی مَوّت نہ ویاہے سوہنا چند، پُرکھ ابناشی اپنی گود بہائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن دھن دھن دھن دھن، پت پر میثور جن بھگتاں اپنے گھر وسائیندا۔ پُرکھ ابناشی کہے سُنو گر اوتار، اگلا حال جناں۔ بچھلا لیکھا جو تہاڈے اختیار، جگ جگ جھولی پانیا۔ اُس دا لہنا حساب ہويا بے باق، اتفاق نال اپنے نال ملاں۔ صدی سدپوی پر بھ دا کھیل خاص، خواہش بھگتاں نال رکھایا۔ جگ چو کڑی جنہاں رکھی آس، تہناں پیاس رہیا بُجھایا۔ سیوک بن کے داس، چاکر رُپ وٹاں۔ جے کوئی لبھے کھو جے پُچھے اندر لا راز، سمجھ کسے نہ آں۔ جے کوئی دوئے جوڑ کہے غریب

نواج، پر بھ تیری وڈ وڈیاں۔ اوسے ویلے کر کپا دیوے اوہ سواد، جیہڑا رس رسنا ویکھ سکے نہ رانیا۔ گھر مندر اندر دکھائے برہم برہما، برہمانڈ و بے ودھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں نال رکھی سدا سانجھ، اکلا پُرکھ اکال کم کسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو میں تہاڈے جوگا، جوگی جو گیشتر میرا دھیان لگایا۔ کوئی نہ جانے میرا بدلایا چوغا، چولی سب دی ویکھ دکھانیا۔ کوئی نہ سمجھے میرے نام دا سچ سلوکا، کوٹن کوئی صفتی نام رہے دھیانیا۔ کوئی نہ جانے نرمل جوت نراکار جوتا، نورو نور نور کرے رُشانیا۔ میرا لیکھا کسے نہ سوچا، سوچ سمجھ چلے نہ کسے چترانیا۔ کوٹاں وچوں کسے گرکھ ملے موقع، جس جن اپنا بھو کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت اپنے رنگ رنگانیا۔ جن بھگت کہے پر بھ چاڑھ رنگ، کیوں بیٹھا کھ بھوانیا۔ آتم سیجا میں ویکھاں اوہ پلنگ، جس اُپر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ اٹھے پہر و بے مردنگ، چھٹی راگ نین شرمایا۔ توں میرا گا چھند، میں تیری کراں وڈیاں۔ میں تیرا نور چند، دو جہان ہووے رُشانیا۔ تیرا کدے نہ ٹٹے سنگ، میری کدے نہ ہووے جدانیا۔ بھگت بھگوان اک دُوبے نوں دوویں رہے منگ، بن بھگتاں بھگوان، بھگوان بن بھگت دوویں کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دیونہارا ساچا دان، سنت سہیلے ویکھے آن، انتاں وچوں کنت ہو کے ملے چائیں چانیا۔

☆ پہلی بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی جیٹھوال ☆

آد پُرکھ اکال سمرتھے، نرگن نرویر نراکار خوشی منایا۔ سچکھنڈ دوارا سچ سنگھاسن بہہ بہہ پھبے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ اگم اتھاہ کھیل کرے اکتھے، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ گھر گمبھیر گونتا پر بھ ٹھاکر ہسے، بے پرواہ پڑدا آپ اٹھانیا۔ سچ سُنہیرا اگم دھار و س، جگ چوکڑی سکے نہ کوئے سمجھانیا۔ پریم پیار نال کہے اٹھ شبدی گوہند بچے، پریم نال لئے انگڑانیا۔ نیز لوچن نین ویکھ اپنی اکتھے، آخر اکھر رہیا سمجھانیا۔ لیکھا لیکھ دھر کے بھیکھ جو پنچ تت کایا ہتھے، ہست کیٹ دے درڈانیا۔ جگ چوکڑی جس دا چلدا رہیا رتھے، نت نوت بنے رتھواہیا۔ سچک تریتا دواپر کلج گر اوتار پیر پنیمبراں جس مارگ

دستے، رہبر ہو کے راہ جنایا۔ جس مان رکھایا پنج تے، ترے گن مایا پنج تے جوڑ جڑایا تے اٹھے، نو در لیکھا دسویں چیتا چیتن رہیا کرایا۔ واک بھوکھت
 سندیسے دھر دے پتے، پت پر میشور کھوج کھوجایا۔ رسنا جہوا بتی دند جو پنجن بولے سچے، سچ سچ نال ملایا۔ کلجک جیو کایا مائی بھانڈے ویکھ کچے، تتوت
 کھوج کھوجایا۔ ست پریتی کون رتے، رنگ رتڑا رہے منایا۔ چرن دوارا کون ڈھٹھے، دھوڑی خاک رمایا۔ سچ ونجارے رہے بنے دھر دے ہٹے، وست
 اموک جھولی پائی۔ چار جگ دے پچھلے جو بن اکھراں لکھ کے دتے پٹے، کاغذ شاہی قلم نہ کوئے چلایا۔ نت نوت جس نے پائے رٹے، دین مذہب ونڈ
 ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا رہیا جنایا۔ شبدی ست سُن ایک، اینکار جنایا۔ پتا پُرکھ جو رکھی ٹیک، پت پر میشور اک
 منایا۔ جس دے حکمے اندر دھاریا بھیکھ، جگ جگ ویس وٹایا۔ جس دانیا روپ رنگ نہ کوئی رکھ، جوتی جاتا سد اکھوایا۔ مجھ داڑھی نہ کوئی کیس، سیس
 جگدیس نہ کوئے منڈایا۔ آد جگاد رہے ہمیش، نہ مرے نہ جانیا۔ وشن برہما شو در درویش کرن آدیس، گر اوتار پیغمبر سیس نوایا۔ لوکات جس کرپا کر
 دتے بھیج، بھیجن بندگی نام درڑایا۔ جس نرگن ہو کے مانی سچ، نار کنت آپ پرناپا۔ سو گوہند اُس دی اٹھ کے ویکھ کھیل، خالق خلق رہیا کرایا۔ جوتی
 جلوہ نوری تیج، ظہور دے بے پرواہیا۔ سکھنڈ نواسی وساوے اک سمبل دیس، تیرا سمبل دیس اک سہایا۔ جوتی نور جوت پرویش، شبدی تیری دھار
 بندھایا۔ بال جوان الڑ وریس، واسطہ سب دے نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنیہڑا اک سناپا۔ اٹھ ست شبد ڈلارے، ہر
 کرتا آپ اٹھایا۔ جگ چوکڑی میتے وچ سنسارے، لوکات پھیرا پائی۔ پیر پیغمبر بن ونجارے، گر اوتار ہٹ چلایا۔ کاغذ قلم بن لکھارے، شبد شاہی دتی
 وڈیایا۔ پنج تے بھر بھنڈارے، ترے گن لیکھا دتا درڑایا۔ اچی کوک کوک سرب پکارے، بن رسنا جہوا ڈھولا گایا۔ بے انت بے انت کہہ کے انتم
 ہارے، انت سکے نہ کوئے جھڈایا۔ بن ستگر دے سارے کوارے، ساچا سگن نہ کوئے منایا۔ بن بالاں چڑھیا نہ کوئی کھارے، سوہنا رنگ نہ کوئے
 رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان رہیا سمجھایا۔ گوہند اٹھ کھول پردہ، پاربرہم رہیا جنایا۔ جو آد جگاد گھاڑن گھڑدا، گھٹ بھانڈے
 رہیا سناپا۔ جو نت نوت جننی جن بند، مات پت پُرکھ اکھوایا۔ جو لکھ چوڑا سی تانا تندا، انڈج جیرج اُتھج سیج سوہا پائی۔ جو شبد اگئی ڈھولا تیرا ناو

دھردا، پرا پسنتی مدھم بیکھری پھول بھلایا۔ جو شاستر سمرت وید پُران صفتی کھیل کردا، اکھراں نال کرے وڈیایا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ ہر گھٹ اندر وڑدا، گرہ گرہ ڈیرہ لایا۔ آتم سیجا سچ سہنجی چرن کول دھر دا دھردا، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجایا۔ سنت سہیلے گرو گرو گر چیلے گرو گھ سجن پھڑدا، بھگت بھگوان جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھو کھلایا۔ گوہند ویکھ اپنا ورقہ، ہر وارتا رہیا سمجھایا۔ جس دے پچھے پاربرہم پت پر میثور پرتا، بے پرواہ ویس وٹایا۔ تیرا ویکھیا کوئی سوگ نہ ہر کھا، چنتا غم نہ کوئے جنایا۔ مان جانیانہ کوئے کھنڈا کھڑگا، چلے تیر نہ کوئے وڈیایا۔ سیس سہایا جس نے تیرے کلغا، کلغی توڑا ونڈ ونڈایا۔ توں سچا ست دلارا اکو اوہدے ورگا، ونگی لوکمت دکھایا۔ دوجا کوئی نہ ثانی بندا، آسانی سب نوں حیرانی رہی دکھایا۔ بنا پڑکھ اکال گوہند پت کوئے نہ جندا، گجری خالی سیو کمایا۔ ایسے کر کے تیری پکار سندا، گر اوتار پیر پیغمبر اپنے چرناں ہیٹھ دہایا۔ کوئی نہ لیکھے جانے پر بھ دے سگن دا، کہہ سکے نہ رایا۔ ایہہ لیکھا اگلا بچھلا نہیں ہن دا، ہوئی ہوئی پڑدا رہیا چکایا۔ ایہہ کھیل اگمی منتر بھن دا، فُرنے بند کرایا۔ تیرا پریم کسے تول کدے نہ تلدا، ترازو بیٹھے کھ بھوایا۔ توں بچے اکے کُل دا، جس کُل دا مالک بے پرواہیا۔ اوہ پت کدے نہ بھلدا، جس دی انبھل بنت بنایا۔ دو جہان کدے نہ رلدا، رلایا تن گلے لگایا۔ ویکھ تیرا غنچ بھل کیہری بھلواری وچوں بھلدا، لیکھا ہووے دُن سوانیا۔ ہن ویلا میں ویکھاں چھتر تیرے سیس جھلدا، جھلس دیواں سرب لوکایا۔ میرا سوربیر جودھا کس ویلے اٹھدا، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ پاربرہم واسطے ایہہ کھیل نگا جہا بھن دا، جس دی سمجھ کسے نہ آئی۔ جس دا پینڈا مکایا کدے نہ مکدا، کوٹن کوٹ بیٹھے پاندھی راہیا۔ ہن ویلا نہیں چار ورنّاں دی بھٹ دا، پنچم میلا سچ سبھایا۔ لیکھا چکے ٹھگ چور یار لٹ دا، کوڑی کریا پرے ہٹایا۔ ناتا جڑے پیو پت دا، وچولا رہن کوئے نہ پائی۔ شاستر سمرت وید پُران تیرے میرے ہندیاں پھرے لکدا، نیز اکھ نہ کوئے اٹھایا۔ تیرا پریم جام اگمی گھٹ دا، بوہند سوانتی جھرنّا اک دکھایا۔ اٹھ حصّہ لے لے اپنی اگمی گھ دا، بھاگاں بھری دھیان لگایا۔ بن تیرے میرا بھار کوئی نہ چکدا، سیس آگے نہ کوئے لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیایا۔ اٹھ لاڈلے میرے لال، ہر لالں رہیا جنایا۔ میں ویکھاں تیری دھر مسال، سچ دوارا خوشی منایا۔ جتھے نہ کوئی شاہ نہ کنگال، ذات پات نہ کوئے وڈیایا۔ نہ کوئی ونج

نہ و نجارا دے دلال، سودا جگت ہٹ نہ کوئے وکائی۔ نہ کوئے شستر نہ چلہ تیر کمان ڈھال، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے اٹھائی۔ نہ کوئی بھجے چارے کُنٹ کال، دہ
دشا نہ اٹھ اٹھ دھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیشہ اک سنائی۔ اٹھ لاڈلے ویکھ جگ، میں اکیسا دے جنائی۔ ہنس بدھی ہوئی
گت، کاگ وانگ گر لائی۔ نو نو چار لگی اگ، دہ دشا نہ کوئے بُجھائی۔ من مت رہے بھج کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائی۔ کوڑی کرپا گھر گھر سدا رہے
سد، جوٹھ جھوٹھ وٹی ودھائی۔ پت پر میثور نالوں ہو کے اڈ، سرشٹ سبائی ونڈاں رہے پائی۔ بن ہر نامے خالی دسن ہڈ، ہستی ہر نہ کوئے ملائی۔ انتر کھلی
نہ کسے اکھ، آخر مذہب نہ کوئے مُکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا لیکھے لائی۔ اٹھ ویکھ ویکھ اخیر، آخر ہر درڑائندا۔ تیرے
وچوں میری نظر آوے تصویر، تصور ہور نہ کوئے کرائندا۔ تیرے بچھے ہو فقیر، فقرہ حق اک سنائندا۔ تیرا لیکھا دیوے گنی گہیر، گہر گور جھولی پائندا۔
جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائندا۔ اٹھ ویکھ ویکھ جگت، جگ چوکڑی بھجے واہو داہیا۔ لگی اگ بوند رکت، گھر گھر رہی جلائی۔
نظر نہ آوے کوئی شکت، شخصیت کھ بھوائیا۔ مات پت پت پیا فرق، بھین بھائی نہ کوئے سنگ نبھائی۔ جیہڑی تیرے نال لکھی شرط، سو ویلا رہیا سمجھائی۔
پر تیندھ ہو کے آیا پرت، پت پر میثور پھیرا پائی۔ تیرا لیکھا چکاوے ندھڑک، خوشی غمی اکو گھر دکھائی۔ اگے رہے نہ کوئی اٹک، اڑچن ساری دے
مٹائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دے سمجھائی۔ اٹھ گوبند مار دھیان، دھرنی رہی گر لائی۔ ست دھرم نہ کوئے نشان، دھیرج
جت نہ کوئے وڈیائی۔ سخی ملے نہ دھر دا کاہن، گوپا انگ نہ کوئے دکھائی۔ سُرتی ملے نہ سیتا رام، ساچا جوڑ نہ کوئے جڑائی۔ شبدي سُنے نہ کوئے کلام، کلمہ
حق نہ کوئے درڑائی۔ منزل ملے نہ کوئی امام، محبوب گود نہ کوئے اٹھائی۔ سجدہ کرے نہ کوئے سلام، سپس سکے نہ کوئے جھکائی۔ پیغمبر دیوے نہ کوئے
پیغام، مقامے حق نہ کوئے وڈیائی۔ چاروں کُنٹ دے حرام، بے نظام ہوئی لوکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا لیکھے رہیا پائی۔ اٹھ
ویکھ جگت ریت، ریتوان درڑائندا۔ جھگڑا دے مندر مسیت، شودوالا مٹھ سو بھا کوئے نہ پائندا۔ ناری گائے نہ سچا کوئی گیت، رسنا جہوانہ کوئے سنائندا۔
متران ملے نہ کوئی میت، دروہی گھر گھر سو بھا پائندا۔ لیکھا چکلیا نہ ہست کیٹ، اوچ نیچ ایکا رنگ نہ کوئے سائندا۔ من واسنا سارے ہوئے پلٹ، وصل

حق نہ کوئے کرائیندا۔ سَنگَرُو دوارا لنگھے نہ کوئے دہلیز، جیو جنت چاروں کُنٹ ہلکائیندا۔ کیوں نیتز رہیا میٹ، تیری دُھر دی اکھ کھلائیندا۔ جس دی جوگ جگت کرے اڈیک، بھوگ بھگت آپ سمجھائیندا۔ جس دا مارگ سدا باریک، چلدیاں نظر کسے نہ آئیندا۔ پچھلی بدل دیوے سرب تاریخ، طریقہ اگلا اک جنائیندا۔ برہوں وچ نہ مارے چیک، وچھوڑے وچ نہ کدے گھبرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیندا۔ گوہند ویکھ اوہ کھڑگ کھنڈا کٹار، چلہ تیر کمان نظری آئیا۔ چاروں کُنٹ امبر انبار لگے بے شمار، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ جس ویلے کرپا آپ کرے کرتار، کرتا پُرکھ ہوئے سہایا۔ اوس ویلے تیرا شبد، تیرا سخن، تیرا بچن مارے مار، کھنڈا کھڑگ تلوار تیر کمان کم کسے نہ آئیا۔ اوہ ویکھ ستھر لٹھیا یار، تیج تیری اک سہایا۔ توں میرا میں تیری سناں پکار، دوہاں مل کے خوشی منایا۔ شاستر سمرت وید پُران کوٹن کوٹ کر دے گئے پکار، اُچی کوک کوک سُنایا۔ آد جگاد نیت نوٹ میں سب دے نال کیتا اُدھار، اشاریاں نال آگے آگے جنایا۔ اکھراں نال کر کے پرچار، پرچا سب دا جگت دتا جنایا۔ آپ سب توں ہو کے باہر، بیٹھا مکھ چھپایا۔ جے کسے دسیا نرگن نرنکار، ساکھیات نہ کوئے دکھایا۔ جے کوئی اٹھیا دوئے جوڑ کر نمسکار، تُو ہی تُوں ہی گیا جنایا۔ چرن دھوڑی منگ پروردگار، خاکی خاک وچ سما یا۔ میرے چرن کول مار دھیان، کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے آسن لایا۔ جنہاں دا انت نہ کوئی شمار، شمع دیوے ننگے ننگے بیٹھا بال، اُتے اپنی کرے رُشنا یا۔ سب دی رہیا سُرَت سنبھال، نہ کوئی چیستن نہ کوئی چتر، سگھڑ سیانا نظر کوئے نہ آئیا۔ جد تئے تے ننگے ننگے بال، ننھے ننھے اپنیاں اُنکلیاں نال پھرائیا۔ جے ویکھے اوہ منگدے دسن دان، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ جے کرپا کراں ہوواں مہربان، مہر نظر اٹھایا۔ چرن پریتی بخش مہان، ساچی ریتی دیاں سمجھایا۔ ناتا جوڑ جگت جہان، جیو آتم برہم پار برہم نال ملا یا۔ ایہو جیہا جگ چوکڑی رچیا گھمسان، جسدی آر پار سمجھ کسے نہ پایا۔ جس نوں تیج تت گرو منن نشان، تِس نوں انتم شمشان بھومی دتا سہایا۔ لوکات میٹ نشان، اُس دا نشانہ اکھراں نال کاگتاں اُتے جنایا۔ کاگت کہن نہیں اوہ مالک سری بھگوان، جس سب دی بنت بنایا۔ اسیں گاون والے شیطان، شرع وچ لڑایا۔ ساڈا سَنگَر اک ایمان، گوہند وصل کرے گڑمایا۔ جتھے الف یے لیاوے نہ کوئے طوفان، حق حقیقت وچ نہ کوئے صلاحیا۔ رسنا دیوے نہ کوئی پیغام، بتی دند نہ کوئے پڑھایا۔ دروہی اوتھے دیوے نہ کوئے

الزام، اُلفت کر نہ کوئے وڈیاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پڑدا اوہلا رہیا اُٹھایا۔ گوہند ویکھ جوڑا گھوڑا، ہر کرتا آپ جناں۔ اگلا پچھلا لیکھا تھوڑا، بہتا ہور ودھایا۔ لہنا دینا نیڑ دُورا، دُئی سار کسے نہ آئیا۔ سسے اُپر لگا ہوڑا، ہوکا دئے سناں۔ پت پر میثور اگے چلے نہ کوئی جورا، جورو زور سارے پرے ہٹایا۔ کرپا کر کے سَت دُلا را شبدی پر گٹایا بانکا چھوہرا، جس نوں چھوہری سکے نہ کوئے پرناں۔ جس دا کسے نہ گایا دوہرا، سو دوہری دھار چلاں۔ جے پچھے ت کر کے پیا وچھوڑا، شبدی ہووے نہ کدے جُداں۔ تیرا کسے کولوں چُکیا جائے نہ مہرا، راجا وزیر سارے بیٹھے ڈیرہ ڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا لیکھے لایا۔ گوہند ویکھ اُٹھ اپنا چولا، زری پٹا نال نظری آئیا۔ جس دے اندر میرا اوہلا، نیتر نین اکھ نہ کوئے ملاں۔ جس دے پرے دُھر دا ڈھولا، سچا راگ سناں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان رہیا سمجھایا۔ گوہند لے اپنا منکا، منکا تیرے ہتھ پھڑایا۔ ایہہ سنگار اوس تن دا، جس دا تن پنج تت نہ کوئے سمجھایا۔ پُرکھ اکال جس دا پتا بن دا، اوسے دی جھولی پائی۔ جس نوں جُگ چو کڑی کوئی نہ بھندا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جگت جہان کھیل ناہینا انھ دا، بلا سَنڈ رُپ نظری آئیا۔ ایہہ نور میرے چن دا، بن چنوں کرے رُشناں۔ جو میرا پریم پیار بیڑا بھندا، سوہنی سیو کماں۔ اوہدے کول ڈھولا صبر سنتو کھ دھن دھن دھن دا، چنتا غمی نہ کوئے رکھایا۔ میں ایسے کارن اوس دی مندا، بن منتاں ہوواں سہایا۔ ایہہ لیکھا نہیں رات دن دا، جُگاں جُگاں دی ہوئی کُڑمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری ریکھا رہیا بدلاں۔ گوہند لے اپنی دستار، تیرے ول دھیان لگایا۔ ایہہ سُنہرہ دیوے اگئی یار، یارڑے رہی سمجھایا۔ تیرا نِت نوت اگٹرا وہار، بوہاری سمجھ کوئے نہ پائی۔ تیرا اوس نال پیار، جس دا پیار نظراں وچ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ گوہند ویکھ اُٹھ اپنا پاجامہ، جو پنجیاں اُتوں دتا چڑھایا۔ اوہ ہو یا چٹر سگھڑ سُبانا، سوہنا حال سمجھایا۔ تُوں بدل کے آیا بانا، بان زالا تیر ہتھ اُٹھایا۔ تیرے چرن چھوہ کے مینٹوں لبھیا سچ لگانا، جتھے کوئی ٹک سکے نہ رانیا۔ میں سُن کے سچا گانا، اپنی خوشی منایا۔ کرپا کرے سری بھگوانا، بھاگ میرا میری جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھے کھیل سچ سکھایا۔ گوہند ویکھ اپنی درِ شئی، دہ دشا ہر جناہندا۔ جگت کُڑاوی ہوئی سرِ شئی، سریشٹ رُپ نہ کوئے جناہندا۔ پھری دروہی دوزخ

بہشتی، نرک سورگ سرب گرا لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیز لوچن سرب دکھائیندا۔ گوہند ویکھ چار ورن، وارتا رہے جنایا۔ ست ملے نہ کسے سرن، سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ ڈو نگھی بھوری سارے پھرن، بھجّن واہو داہیا۔ جگت ساگر کوئی نہ ترن، نیا نام نہ کوئے چڑھایا۔ اندھ اندھیرے انتر ڈرن، بھے بھو نہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا رہیا دکھایا۔ گوہند ویکھ جیو جہان، جگت دھیان لگایا۔ سارے ہوئے بے پچھان، سنگر درس کوئے نہ پایا۔ لہجہ پھرن بیابان، بن کھوجن تھائیں تھانیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہوئے حیران، گردوار نشان نہ کوئے سمجھایا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کریا کیتے بے ایمان، لوبھ موہ کرے لڑایا۔ کایات لُجیا شیطان، شرع سچ نہ کوئے سمجھایا۔ ثابت رہیا نہ کوئی ایمان، دھرم نہ کوئے کمایا۔ ویکھ نیز روندے شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن دے دھایا۔ لکھ چوراسی وچوں کون ہويا پروان، پروانہ اپنا دے دکھایا۔ انتم لیکھا چکنا زمیں اسمان، ضامن ہو نہ کوئے چھڈایا۔ پُرکھ اکال کہے آہ ویکھ اپنا بیان، جو ماچھیواڑے دتا لکھایا۔ میں اوہو اکو امام، جس دا عمل کرے لوکایا۔ جس دے پچھے ہوئیوں قربان، بھیٹا پوت چڑھایا۔ جس دا ویکھدا رہوں نشان، دو جہاناں نظری آیا۔ جس دا رکھدا رہوں مان، اہمان دتا مٹایا۔ اوہ تیری کر پچھان، لکھ چوراسی وچوں اپنے نال رلا یا۔ توں اُس دا بچہ سوہنا اک نادان، نوجوان سوہا پایا۔ جس دا مندر سچ مکان، محبوب رہیا سہایا۔ توں ہونا نہ انت حیران، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان رہیا سمجھایا۔ گوہند ویکھ کھلی کھڑکی، دو جہاناں رہیا جنایا۔ لکھ چوراسی وچوں کس دی برتی، پت پر میثور نال لگایا۔ میں کسے ہتھ نہ آواں سرتی نرتی، بن سنگر میل نہ کوئے ملا یا۔ پچھائیئوں دسی اپنی پھرتی، باقی سمجھ کوئے نہ پایا۔ تیرے نال میری سانجھی بُرکی، ایہو حصہ دتا ونڈایا۔ میری گر اوتار پیر پیغمبر جھلی کسے نہ گھڑکی، ویکھ چرناں ہیٹھاں بیٹھے ڈیرہ لایا۔ تیری دھار شبد دو جہان پھردی تُردی، بھجّے واہو داہیا۔ اوہ جینودیاں وچ کدے نہ ہوئی مُردی، مُردیاں وچوں زندے رہی بنا یا۔ اوہ اپنے کھیل کرنوں کدے نہ مُردی، اُدھو چکار نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہ رہیا سمجھایا۔ گوہند ویکھ کھلی تاک، طاقتور آپ کھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہی نہ کوئی باقی، باقی نویس آپ حساب دکھائیندا۔ تیری لا کے اپنے نال چھاتی، شاستر سمرت وید پُران تیرے چرناں ہیٹھ دبا لائیندا۔ میںوں

اے اوہ یاد پاتی، جو سؤلاں ستر سچ سنائیندا۔ بے شک اودوں توں پنج تت خاکی، ہُن شبدی رُوپ میرا بچہ نظری آئیندا۔ اگلی پچھلی مک گئی واٹی، واتاوارن سمجھ کسے نہ آئیندا۔ میں ونجارا توں میری ہاٹی، میرا سودا تیری دکان اندر سو بھاپائیندا۔ توں میرا دیک میں تیری باقی، تھہ بن میری جوت جگت نہ کوئے جگائیندا۔ میں تیرا پر م پرکھ پر بھ کما پاتی، توں دھر دا ساتھی، اپنی انگلی نال پھرائیندا۔ تیرے آگے رہے نہ کوئے عاقی، تیری پچھلی ساکھی ساکھیاں سرب درڑائیندا۔ تیرے پچھے چڑھ کے منزل گھاٹی، تیرے اندر ڈیرہ لائیندا۔ میٹوں کٹنی پئے نہ واٹی، دُور دُراڈا اپنی منزل پندھ مکائیندا۔ توں منی میری آکھی، آخر تیرا رنگ رنگائیندا۔ کراں کھیل بوہ بدھ بھانٹی، بھو ابھیدا تیرے وچ چھپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ گوہند ویکھ عجب نظارہ، بے نظیر رہیا دکھائیا۔ جگت جہان دا انت کنارہ، نو نو آپ سمجھائیا۔ کسے نہ دے کوئی سہارا، لکھ چوڑا سی دے ڈھائیا۔ ملے نہ متر میت مُرا، گودی گود نہ کوئے بٹھائیا۔ ساچی منزل کوئی نہ چاڑھا، پچھلا پندھ نہ کوئے چُکائیا۔ حق لائے نہ کوئی نعرہ، حقوق جھولی کوئی نہ پائیا۔ ساچا بنے نہ کوئی برخوردار، برخلاف ہوئی لوکائیا۔ سچ نہ سنے نہ کوئی نگار، نوبت کرے نہ کوئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا اتم رہیا جنائیا۔ گوہند ویکھ اوہ کتاب، جیہڑی بن اکھراں پر بھو بنائیا۔ جس دے وچ آد جگادی حساب، مدھ بیٹھا بند کرائیا۔ اُس دے پچھے سارے لاجواب سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ پیر پیغمبر و تہاڈی کوئی نہ سنے آواز، لوکات جیو جنت ہو یا ہلاکائیا۔ تھوڑے تھوڑے سمیں واسطے دے کے خطاب، ننگے ننگے خط خطوٹ تہا تھوں دتے لکھائیا۔ کوئی رکھ کے آیا وچ محراب، کوئی پیسہڑیاں اُتے لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا چُکائیا۔ گوہند ویکھ جگت تصویر، پروردگار آپ درسائیا۔ ساچا دے نہ کوئی مشیر، ساچی مشق نہ کوئے کمائیا۔ دست پھڑے نہ کوئی دستگیر، دستیاب نظر کوئے نہ آئیا۔ جو لیکھا لکھیا شاہی نال مار لکیر، پیر فقیر اوسے دا جس گائیا۔ سمجھے کھیل نہ کوئے بے نظیر، تقدیر تدبیر نہ کوئے درڑائیا۔ مسجد اں وضو اں نمازاں پڑھدیاں لگی بھیر، بھیرا راہ نہ کوئی پار لنگھائیا۔ جنہاں سرتے چکی بیر، بیرا اپنا رہے ڈبائیا۔ بن سنگر پورے کوئی نہ ونڈے پیر، دردی نظر کوئے نہ آئیا۔ گوہند کہے پر بھو آ پھڑ اپنے بستر چیر، جوڑا گھوڑا تیری بھیٹ چڑھائیا۔ چلہ کمان ترکش ترنگ نہ کوئے تیر، کھڑگ کھنڈا نہ کوئے وڈیائیا۔ پرہاں سٹی جگت شمشیر،

لہار تر کھان لوڑ رہی نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہانیا۔ سری بھگوان کہے گوہند اوہ ویکھ اپنے سکھ، جنہاں سکھیا آپ سمجھانیا۔ اوہ بنا تیرے ہو رکسے نہ پئے دس، جگت جہان سمجھ کوئے نہ پانیا۔ گوہند اوہ ویلے کڈھ کے دکھائے اپنی چٹ، جو چٹھی پر بھو دتی لکھانیا۔ ایہہ میرے گرکھ اوہ انڈٹھ، جنہاں جگت نال نہ نظر ملائیا۔ جنہاں نوں مردیاں ماواں نہ لین پٹ، بھیناں نہ دین دھانیا۔ جنہاں دی دسم دوارے نہ لگے پٹھ، سچکھنڈ جاون چائیں چانیا۔ اہناں دے منزل مندر دوارے آپ لگائی اٹ، اٹ سب دی دتی اکھڑانیا۔ گوہند تیرا سپر کدے نہ جاوے پھٹ، نیر امرت روپ وٹانیا۔ میں ہو کے ابناشی اچٹ، چیتن سب نوں دتا کرانیا۔ سدھا آ کے ویکھ اپنی رت، بھل بھلواری آپ مہکانیا۔ تینوں بنا کے اپنا پُت، اپنے پوترے تیری گود دتے بھانیا۔ ویکھیں آگے ایہناں نال رہیں نہ چپ، راتیں سٹیاں گھر گھر درس دکھانیا۔ کلجک ویکھ اندھیرا گھپ، تھوڑے وچوں لئے اٹھانیا۔ پھڑ باہوں گودی لینا چک، چھاتی سینے نال چھہانیا۔ ایہناں دامات لوک دا پینڈا جائے مک، جنم جگت رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا سوہنا سنگ نبھانیا۔ گوہند کہے میرے بھگونت، واہ واہ تیری وڈیانیا۔ ایہہ گر سکھ گرکھ دھر دے سنت، جنہاں ستیا تیرے نال ملائیا۔ توں ابناشی کرتا بنیا کنت، کنتول سچا شہنشاہیا۔ میں در درویش بن کے منگت، انہاں جھولی دیاں بھرانیا۔ بھر کے جھولی کہا ایہہ تیری سنگت، ہر جو آپ بنائیا۔ ناتا توڑ کے جیرج انڈج، اُتھج سیتج ڈیرہ ڈھاہیا۔ روپ بنا کے اک اکھنڈت، اکھنڈ تیرے وچ سمائیا۔ تیرا بودھ اکادھا نام جناواں بن کے پنڈت، براہمن کرے نہ کوئے پڑھانیا۔ چرناں ہیٹ دبا کے بہشت جنت، سورگ ٹھیدیاں نال پرے ہٹانیا۔ سیوا کر کے تیرے نال ملاواں انت، جگا جگنت نہ ہوئے جدانیا۔ ایہو شبد اوہ دھر دا منتر منت، جو انتر آپ دتا اُچانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچ تیری شرانیا۔ گوہند ویکھ اپنے دُلا رے، دُلھے دھر دے نظری آئیا۔ جنہاں گرہ وجدے پریم نگارے، تریا مکھ شرمانیا۔ راتیں سٹیاں تنگن نظارے، دے جاگدیاں خوشی دکھانیا۔ توں میرا میں تیرا لاؤن جیکارے، سوہنگ ڈھولا رہے سنانیا۔ مانس جنم جت انت نہ ہارے، ہر کی پوڑی چڑھن چائیں چانیا۔ منزل ویکھن سچ منارے، پروردگارے درشن پانیا۔ نرمل جوت جوت چمتکارے، دیا باقی نہ کوئے رُشانیا۔ پنج تت نہ کوئے وہارے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گوہند کہے واہ بھگوان، پر بھ تیرے ہتھ وڈیاہیا۔ تُوں سکھاں دا بخش کے میٹوں دان، وڈا داتا دتا بنایا۔ ایہہ میرا جگت نشان، نشانہ تیرا رہے جھلایا۔ انہاں اندر میرا ایمان، جو صدق رہیا نبھایا۔ ایہہ چھڈ کے ناتا جگت جہان، بیٹھے تیری اوٹ تکایا۔ انتم آگئے وچ میدان، لوک لاج پرے ہٹایا۔ شرع مذہب نیڑ نہ آئے شیطان، شریعت کرے نہ کوئے لڑایا۔ اکو منن سری بھگوان، سو گوہند میلا سچ سُبھایا۔ سو سچے در ہوئے پروان، جنہاں پروانہ دتا پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشی سچ سرناہیا۔ گوہند کہے میں دیکھے بالے، گرگھ روپ وٹایا۔ جنہاں دی کرے آپ پرتپالے، پرتپالک ہو کے سیو کمایا۔ میں وساواں اُس سچے دھر مسالے، جس دا دروازہ بنا میرے نہ کوئے کھلایا۔ اوتھے دپیک جگے بے مسالے، اٹھے پہر ہووے رُشناہیا۔ خوشیاں مانن شاہ کنگالے، اُوچ نیچ وبتے ودھایا۔ جدھر دیکھن چلاں نالے، وچھوڑا کوئے رہن نہ پایا۔ گرگھ میٹوں باہر کوئی نہ بھالے، میں گھر سُنٹیاں لوں اٹھایا۔ میری تہاڈے اندر پریم دی بن گئی مالے، من کا منکا دیاں بھوایا۔ جیہڑے ڈھولک چھینیاں نال نہیں وجنے تالے، اوہ تال دیاں سناہیا۔ تہاڈے پچھے گھال اپنی گھالے، تہاڈی پچھلی کیتی گھال لیکھے لایا۔ دوس رین اٹھے پہر شبد سروپ ہوئے رہاں آلے دُآلے، چاروں کُنٹ بھجیاں واہو داہیا۔ اوہ ترے وستو تہاڈے رکھیاں اندر تھالے، جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر گئے جناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے نال بنایا۔ گوہند کہے میرے اوہ پتر، جو پتا پُرکھ اکال بنایا۔ جو زِگن دھاروں آئے اتر، اتر پورب پچھم دکھن سو بھا پایا۔ میں اوہناں توں کس بدھ جاواں مکر، جو پچھے اپنا آپ بھیٹ کرایا۔ اوہ میٹوں دیکھ کے کرن سُکر، میں سُکرانہ کہہ کے خوشی منایا۔ پُری انند چھڈیا جے بُکھے رہ کے پچھے ٹکڑ، ٹکڑے آگے نہ کوئے منگایا۔ دیکھو وشن برہما شو سارے تہانوں جھکُن، گر اوتار پیر پیغمبر دیکھ خوشی خوشی رہے جس گایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم ویلے نال تہانوں آیا چکُن، سوہنا ویس وٹایا۔ گرگھ کھول کے اپنی دیکھو بُگل، اندر بیٹھا بے پرواہیا۔ گودی چڑھ کے پھیر نہ جانیو اتر، جو بیٹھلے اُتے رہیا چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی بنت بنایا۔ گوہند کہے میں دیکھاں لال، جنہاں لالسا میری ودھایا۔ جنہاں دے پچھے نہاں ہیٹ دبا کے بال، بالے اپنے پھیر پر گٹایا۔ جنہاں پچھے ہو کے کنگال، اُنچ دا پیر روپ وٹایا۔ جنہاں پچھے چک کمان، چلہ دتا چڑھایا۔ جنہاں پچھے کر کے

قول ساچی امان، پروردگار سوگند رکھائیا۔ اُنہاں ویکھاں پھیر آن، لوکات سو بھاپائیا۔ سور پیر نو جوان، گرکھ سوہنے سنگ رکھائیا۔ وِچ وچولا سِری بھگوان، دُھر دا گولا لیا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلا رہیا ملائیا۔ گوہند کہے میں ویکھیا ہندا ملاپ، ملنی جگدیش کرائیا۔ پہلوں بن کے میرا باپ، پھیر میتوں گر سکھ دا بابو دتا بنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے جاپ، سوہنگ ڈھولا دتا بنائیا۔ دو جہان رہے کانپ، تھر تھراہٹ سرب لوکائیا۔ رسول دے نہ کوئے پاک، پت پت پت دوویں دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا رہیا جنائیا۔ گوہند کہے گرکھ سوہنے، سوہنی بنت بنائیا۔ پریم پریتی اندر موہنے، چم درشتی کم کسے نہ آئیا۔ جو آتم سیجا سونے، جگت کھاٹ نہ کوئے وڈیائیا۔ جنہاں دُھر دے ڈھولے گاؤنے، پریم پُرکھ اک منائیا۔ اوہناں دے کھیل سدا انہونے، انہنڈی کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم دیوے مان وڈیائیا۔ گر سکھ کہے میں ویکھیا گر سکھ چنگا، چنگیاں وچوں نظری آئیا۔ جنہاں دے چرن دھوون آئے گنگا، جمنائستی گوداوری بجھے واہو داہیا۔ پیر پینمبر درتے آئے ننگا، در درویش رُپ وٹائیا۔ وشن برہما شو منگدے منگا، آگے اپنی جھولی وکھائیا۔ رَو سس سس نو اوندے سورج چندا، منڈل منڈپ دھیان لگائیا۔ سار کی جانے خاکی بندہ، بندگی بھل کے بھلیا جگت راہیا۔ جنہاں ملیا صاحب بخشدا، بخشش اپنی دتی کرائیا۔ سو مورکھ موڑھا چتر سنگھڑ بنایا گندہ، دُرمت میل دھوئیا۔ پھڑ کے باہوں کہا اٹھ گرکھ میرے چندا، تیری چاندنی سوہنی کرے رُشائیا۔ گوہند تیرے بنا رندا، ساچی تیج بہہ کے خوشی نہ کوئے منائیا۔ میں ویکھیا پھر کے وِچ برہمنڈ کھنڈاں، نو نو چار دھیان لگائیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جگت جہان اندھا، نابینا ہو کے اکھ نہ کوئے کھائیا۔ دھن وڈیائی گر سکھ تیری تُوں میرا دتا سنگا، نال سگلا سین ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت وچھوڑا رہیا کٹائیا۔ اوہ گوہند کہے میرا سکھ آیا، سوہنی وٹی ودھائیا۔ جس سوہنگ ڈھولا گایا، ڈھولک چھینے پرے ہٹائیا۔ جس نام انمولا پایا، مالک بنیا بے پرواہیا۔ کوڑا رولا نہ کوئے وکھایا، رُلدیاں لیا ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لیا ملائیا۔ گوہند کہے ویکھو گرکھ ملدا، سمجھ کسے نہ آئیا۔ ایہہ حال دلبر دلدار دل دا، دلیل وِچ نہ کوئے رکھائیا۔ جس ویلے پریم پیار دا غنچ کھلدا، پنکھڑیاں مہک وچوں مہکائیا۔ اوہ رُپ بنے سوہنا بھل دا، گلشن دیوے آپ وڈیائیا۔ جس ویلے سوہنے بوٹے دے سرتے جھلدا، چاروں

کُنٹ لئے انگڑائیا۔ اوس نوں مالک مالی کدے نہ بُھلدا، جس اُپروں بیٹھاں نگاہ تکا یا۔ اوہ ایہہ نشانہ میری کُل دا، جس نوں کُل مالک دتی وڈیا یا۔ گوہند
 بچیاں اپنیاں کوں بُھلدا، جو بُھلیاں رہیا سمجھایا۔ اوہ خوشی وچ لیکھا چُکاوے پچھلے کُل دا، قیمت آپے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا
 لیکھا جن بھگتاں دے جنا یا۔ گوہند کہے ویکھ پرہ، گرُکھ تیری شرنا یا۔ پرہو کہے گوہند تیں ایہہ میٹوں دتے لہ، تیری دست تیرے ہتھ پھڑا یا۔
 گرُکھ کہن اسیں جگت دوارا چھڈ کے ہٹ، حضرت ویکھنا چائیں چائیا۔ گوہند کولوں پینی اکو مد، جس دا نشہ اتر کدے نہ جائیا۔ پُرکھ اکال گھر اپنے لینا
 سد، سدا دے کے رہے جنا یا۔ جے پُری اند وانگ جانا چھڈ، سانوں پہلوں دے جُدا یا۔ جھٹ پُرکھ اکال اگوں بولیا گج، دھر فرمان سُنایا۔ بچھو تہانوں
 دساں سچ، سچ نام کری گُرمایا۔ گوہند تہاڈے لوں لوں اندر گیا رچ، اگلی رچنا جس نے اپنے ہتھ رکھایا۔ میں بن وچولا تہاڈا ایہدے نال کراواں پک،
 پکی گنڈھ اپنی لینی بنھایا۔ بچھے رہ گیا جیہڑا شک، ویہہ سو اگی بکرمی وچ دیاں کڈھایا۔ جے تہاڈی قیمت کسے نہیں پائی ککھ، ککھاں وچوں ککھ، لکھاں
 وچوں الکھ سمجھایا۔ سچ بچھو بنا تہاڈے درس دتا نہیں کسے پرکھ، سارے رو رو رہے گُرا یا۔ تئیں تکو باہری اکھ، میں اندر لی اکھ نال اکھ ملا یا۔ تئیں
 چُپ میں تہاڈا گاواں جس، ایہو وڈی وڈیا یا۔ بھاویں گرنوں پار کرن لئی سرتے رکھیا ہتھ، پھڑ باہوں لوں لنگھایا۔ دھرم راج تہاڈے چرنیں جائے
 ڈھٹھ، چترکُپت دوئے جوڑ جوڑ لاگن پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تہانوں اگوں ملن ہس، خوشیاں راگ سُنایا۔ چلو اوتھے جا کے جاؤ وس، جتھے وسیا شہنشاہیا۔
 اوہ تہاڈی رکھیا رہیا رکھ، راکی کرے تھاؤں تھانیا۔ ایہہ گوہند دا پہلا حق، اگلا حق ایدوں آگے دے وڈیا یا۔ جو وڈا خزانہ اپنے اندر رکھیا گھت، ہوئی ہوئی
 کُنجی رہیا لگا یا۔ گرُکھو جِناں چاہو پھیر اوناں لو چک، باہوں پھڑ پرے نہ کوئے ہٹا یا۔ نو سو چرانوے جگ چوکڑی بچھوں پُرکھ اکال نے گوہند دا کھولیا
 ہٹ، بن وچولا رہیا لٹا یا۔ تئیں لے کے جانیو آگے اڑ کے ڈٹ، بچھے کوئے رہن نہ پائیا۔ میٹوں یاد تہانوں لگے تلواراں دے پھٹ، ہُن پٹی نام دی اُتے
 رہیا بدلا یا۔ ویکھو بُھل کے نہ جانیوں ایہہ جٹ، جگت مالک شہنشاہیا۔ بے شک ایہدے خالی ہتھ، دو جہان اپنا کھیل ورتا یا۔ تہاڈے اندر وڑ کے تہاڈا
 چلائے رتھ، بن رتھو ہی سیو کمایا۔ اپنا حق کر کے رہن فک، مالک تہانوں دتا بنایا۔ تئیں میرے میں تہاڈا دوہاں نے ملنا سدا انجھک، نیویں اکھ کرے

نہ کوئی رانیا۔ میں راتیں سُنٹیاں تہاڑی چھاتی اُتے چڑھاں جھٹ، دُکھ درد گوانیا۔ تئیں میری اوہ رت، جس رت نوں جے نہ کوئی پتا مانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی مسل رہیا بنانیا۔ گوہند کہے میں تگے گرکھ، جو بیٹھے روپ وٹانیا۔ جنم کرم دا پورب لہنا لینا سکھ، سکھ ساگر وچ سماںیا۔
 سفل کراوئی جننی گکھ، دینی مان وڈیانیا۔ سنگرو دوارے بن کے سوت، ساچا ناتا اک رکھانیا۔ اجل کرنے اوہناں کُھ، کھیسے دینا بنانیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سگلا سنگ رکھانیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن گوہند میلے، واہ واہ وٹی ودھانیا۔ جُڑیا جوڑ سچے گھر چیلے، چیتن نظری آنیا۔ جو وسن دھام
 نویلے، گرہ وکھرا ڈیرہ لائیا۔ اوہ جو بن متے البیلے، سوہنا روپ وٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مانس جنم لیکھے لائیا۔ گوہند کہے گرکھ نہیں
 منکھ، منکھتا وچوں دتی وڈیانیا۔ عرش فرش توں آپے چک، پوری شرط دتی کرائیا۔ سینے نال شبد لایا گھٹ، وچوں کڈھی دئی کھٹ، اجل کُھ دتا وکھانیا۔
 جوئی گربھ نہ اُٹا رُکھ، دس دس ماس نہ کوئی دُکھ، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ کلجک میٹ اندھیرا گھپ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نور
 کرے رُشانیا۔ ساچا نور ویکھیا چند چانن، جگت ہوئی رُشانیا۔ جس دا رنگ گرکھ مانن، اندر باہر دبے ودھانیا۔ آتم انتر گاؤن گانن، گات راگ الاہیا۔
 ناتا مٹیا شتری براہمن، شودر ویش ہوئی جُدانیا۔ ساچا ملیا اک نشانن، دو جہاناں نظری آنیا۔ جس دا مالک اگئی رامن، رمیا سوہا پانیا۔ جو سدا سدا سدا بنے
 ضامن، ایہتے اوہتے لئے جُھڈانیا۔ جس نوں پیغمبر کہندے اماں امام نور خُدانیا۔ جس دا کلمہ اک کلامن، کائنات کرے پڑھانیا۔ جس نوں کوئی نہ سکے
 پہچانن، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے وکھانیا۔ سو کھیل کرے آنن فانن، فیصلہ اپنے ہتھ اٹھانیا۔ جس نے رام دھنُش پھرایا بانن، گوہند چلیاں نال کرے
 لڑانیا۔ سو کھیل کرے بھگوانن، بھادی سب دے اُتے وکھانیا۔ گرکھو تہاڑے سنمکھ ہو کے ساہمن، سماں سماں سمیں نال رنگانیا۔ دامنگیر ہو کے پکڑے
 دامن، دمدمے والا دبے پیر آنیا۔ کاہناں والا بن کے کاہن، گرکھ گوی رہیا پرانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ گوہند
 کہے میرا مکیا ڈھونکا، ڈھول مردنگ نگارے رہے جس گانیا۔ بچھلا کھیل پٹنا پونٹا، پاٹل اپنی دھار چلائیا۔ ہُن کسے ہتھ نہ آئے پونچا، جگت نین نہ کوئے
 وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنی دھار بندھانیا۔ گوہند کہے میں ویکھیا انند، پُری انند تجانیا۔ جس وچوں اُتے انوکھے چند، چند

ستارے رہے شرمائیا۔ جنہاں دے لیکھے لگے بند بند، بندی خانہ آئے تڑائیا۔ جنہاں دے کپڑے خون نال لئے رنگ، سوہنا رنگ دکھائیا۔ جنہاں داناتا
 تئیا نالوں مسند، مچھندگی مٹی بے پرواہیا۔ اوہناں پچھے مار کے پندھ، دُور دُرڈا چل کے آیا ماہیا۔ مَحَبَّت وِچ گائے چھند، پیار وِچ ڈھولے رہیا سُنائیا۔ روندی
 ویکھی گوداوری گنگ، جس وِچ اک وار چرن جُھہائیا۔ اوہ تگے سُرے سربنگ، نیز تین اکھ اُٹھائیا۔ کوک پکار پاوے ڈنڈ، رو رو رہی گر لائیا۔ آسا منسا
 کوئی نہ پوری کرے منگ، مانگت دے دُہائیا۔ جد ویکھیا تکیا جانا بُجھیا گر کھٹا اُتے مہربان ہو سورا سربنگ، نظر مہر اُٹھائیا۔ دُئی دُیتی بھرم بُھلیکھا ڈھاہے
 کندھ، محل اٹل اک وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا لہنے رہیا پائیا۔ پُری اند کہے میں کو جھی کملی، کملیاں وچوں نظری آئیا۔ میں
 بنی رہی جگت جہان یملی، جاگرت وِچ نہ خوشی منائیا۔ نام خُماری وِچ نہ ہوئی عملی، عملاں اُتے چل نہ سیو کمائیا۔ میری تقدیر تدبیر نال جس بدلی، بدلہ
 رہیا مُکائیا۔ اوہ داتا بن کے آیا عدلی، عدالت اکو اک سمجھائیا۔ میں برہوں ویراگن پھراں پگی، اگلی سار نہ کسے سمجھائیا۔ میں سمجھیا ایہہ کوئی راہی بیٹھا
 جنگلی، اپنا ڈیرہ لائیا۔ جسدا حساب کسے نہ واچیا وِچ سنگلی، کُندلیاں وِچ نہ کوئے سمجھائیا۔ میں سمجھیا ایہہ گل وِچ پا کے بغلی، کوئی منگتا پھرے واہو داہیا۔
 میریاں اکھاں کھلیاں ایہہ دُھر دا داتا سگلی، جو گر کھٹاں انتر کرے رُشنائیا۔ جس دی جوت دُجی وار لوکات جگنی، پُرکھ اکال شمع نال شمع ملائیا۔ اُس
 کولوں دو جہان وست منگنی، گر اوتار پیر پیغمبر جھولی ڈاہیا۔ اوہدا لیکھ کوئی نہ سمجھے تن بدنی، بادلاں وِچ چمک جس چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پُری اند کہے میں ہوئی بھولی، بھولے بھاؤ سار نہ آئیا۔ در دوار نہ بنی گولی، سیوا کر نہ سیو کمائیا۔
 جس نے پریم پیار دی میرے اندر کھیلی ہولی، ہولی ہولی دھار چلائیا۔ اتم چک کے اپنی ڈولی، چُپ کیتا چلیا راہیا۔ اُس دے ہتھ تند موی، جاندی وار اک
 سگن گیا دکھائیا۔ ہولی جیہی رمز نال سمجھائی بولی، انبولت راگ سُنائیا۔ رنجیت نگارا نہیں ایہہ دُھر دا ڈھولی، ڈھولا رہیا سُنائیا۔ ہائے دُہائی میں واری نہ
 گھولی، گھولی نہ گھول گھمائیا۔ اوہدے پچھوں تئیں چرناں بیٹھوں مٹی پھولی، نور نظر آیا بے پرواہیا۔ اوتھے چھڈ کے گیا اپنے پریم دی پین والی اک نکی
 جیہی کولی، جس دے اندر سوا تولع وزن اکو وار ٹکائیا۔ میں پھڑ کے خوشیاں نال موی، بھجی واہو داہیا۔ اُچی کوک پائی رولی، چار کُنٹ سُنائیا۔ میری

گھنڈی جس اَجے نہیں کھولی، پڑا گیا پائیا۔ اگوں اُڈی آئی دھول اُتے دھولی، میرے نال چھوہ کے میٹوں گئی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگئی کھیل وکھائیا۔ پُری انند کہے میٹوں ہوئی حیرانی، ہابکار سنائیا۔ سوہنا بازکا چھیل چھیل کوئی دے کے گیا نہیں نشانی، اگلا نشانہ نہ کوئے سمجھائیا۔ چھوٹا جیہا بن کے بانی، بالیاں نال رلائی۔ سر سے دی ویکھ تئانی، اپنی طبع دتی بدلایا۔ اگلا مارگ دس آسانی، اصل اصل وچوں دتا پرگٹائی۔ پریم پیار دی دسے قربانی، کر بلا بیٹھا ڈیرہ ڈھایا۔ میں ہوئی جی اُٹھی بال انجانی، اپنی اکھ کھلایا۔ کدھر گیا میرا شاہ سلطان، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جو ہتھ وچ پھڑ کے تیر کانی، مکھی نال میری چھاتی وخن وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل اپنے نال رکھائیا۔ پُری انند نوں آیا سندیسہ، سرسا پون رہی جنائیا۔ ایہہ گوہند نہیں دس دسمیا، دہ دشا رمیا بے پرواہیا۔ ایہدا آد جگاد جگ چوکڑی اوٹرا بھسیا، بھیکھا دھاری اکو اک اکھوائیا۔ کملیئے کس نوں دیویں سندیشہ، جو سدے گھر گھر رہیا سنائیا۔ جے تیرا اس دے نال پیتا، نیوں نیوں لاگ پائیا۔ ایہہ صاحب کدے بھلن نہیں والا چیتا، تیری چیتا وئی اپنے نال رکھائیا۔ ایہہ پریم پُرکھ دا بیٹا، جوت اکالن اس دی مایا۔ ایہہ گرکھاں دا کھیوٹ کھیٹا، بن ملاح بیڑا بنے رہیا کرائیا۔ اس دا کھیل ویکھی ویکھا، ویکھدیاں ویکھدیاں کوٹن کوٹن کوٹ جگ گئے وایا۔ پُری انند تیرے نالوں ایہنوں چنگا لگا سمبل دیا، جس دی اٹ کسے کاریگر نہ مات لگایا۔ جتھے کوئی فتویٰ نہ لائے ملا شیخا، قاضی پیر نہ کوئے وڈایا۔ اوتھے چلدیاں راہ وچ لگے نہ کوئی ٹھیڈا، جل دھارا نہ کوئے رڑھایا۔ اوتھے صرف گرکھاں نوں لگی بھیتا، دوتی دشمن شتر و نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے جانے اپنا لیکھا، سارے لیکھے منگو تھائیں تھائیا۔ پُری انند کہے میں صدقے، واری گھولی گھول گھمائیا۔ جیہڑا میرے کولوں گیا بھج کے، پاندھی بن کے پندھ مکائیا۔ گرکھاں نال لے گیا سد کے، سدا دے کے تھاوں تھائیا۔ بہڑی درس نہ کیتے رنج کے، اپنی ترکھا بھجائیا۔ چرناں ہیٹھاں خوشی نال نہ سٹی رنج کے، سوہنا آسن بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ ورتائیا۔ پُری انند کہے میں دیواں ہوکا، حکم نال سنایا۔ میرے ہتھوں گیا موقع، جگت جہان سنو دھیان لگایا۔ میرے گوہند دا اوہ سچا کوٹھا، جتھے گرکھ بیٹھے راہ تکایا۔ کلجک انتم اُس نے دینا پھیر موقع، مکمل اپنا پھیرا پائیا۔ میں کیتی میننتی پھیر نہ دیویں دھوکھا، اپنا مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائی۔ پُری اند کہے سُن جگت میرے ویر، میں سچ دیاں سُنائی۔ میں گھتدا دیکھیا دھیر، چلیا واہو داہیا۔ جس دے سوہنے بستر چیر، کلنی توڑا سیس لکائی۔ میںوں دے وچھوڑا اخیر، اکھ گیا بدلایا۔ بھٹھے وچ رکھ کے تیر، کمان کندھے نال لکائی۔ داتا بن کے گنی گھیر، گہری چوٹ گیا لگائی۔ میری روندی دے نیناں چوں سکے نہ نیر، ہنچھوڑا ہار بنایا۔ اٹھے پہر رہاں دِگِیر، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ اوہ سوہنا بانکا بے نظیر، کول نین نظری آئی۔ جس دے ہتھ سچی شمشیر، سماں سارے گیا سمجھائی۔ اوہ پیراں دا پیر، پریتوان اک اکھوائیا۔ میں اُس دے پچھے نک نال کڈھاں لکیر، مستک خاک رمائی۔ اک ویر آزدیک، مڑ کے پھیرا پائی۔ میں تکاں تیتوں ٹھیک، ٹھوکر تیری انتر اک لگائی۔ میرا رہے نہ کوئی شریک، شرکت بیٹھے پندھ مکائی۔ تیرے وچ اوہ توفیق، گھر گھر تحوفے دے پچائی۔ اپنے ہتھیں میری تقدیر دی کر جا تصدیق، تسلی نال سمجھائی۔ میں کس طرح کراں اڈیک، کون نین اٹھائی۔ کو جھی کملی نیچاں دی نیچ، گلکھنی بیٹھی مکھ بھوائیا۔ میںوں سمجھ نہ آئی تیری پریت، انت پریتم ہوئی جدائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے سمجھائی۔ سُن پریتم ساچے اندی، اند رہیا جنائی۔ ساری بھومکا دساں چنگی، چنگی طرح سمجھائی۔ سمبل نگری کدے نہ ہووے گندی، کوڑی کریا رہن کوئے نہ پائی۔ او جھڑ راہ نہ کوئی ڈنڈی، سدھا مارگ اک دکھائی۔ اوتھے پریم پیار دی سدا سنگندھی، مہک نال مہکائی۔ برہوں ویراگن کوئی نہ دے رنڈی، کنت سہاگ اک ہنڈھائی۔ اوتھے دھر دا ڈھولا چھندی، شہنشاہ سُنائی۔ تیری چار دیواریاں رہے کوئی نہ بندی، بندی خانہ روپ نہ کوئے وٹائی۔ اوتھے ملے وست سدا منہوں منگی، دیونہار دیا کمائی۔ سون نوں دیوے کوئی نہ منجی، آتم سیجا اک وچھائی۔ صاف کرن نوں گلی کوچا سدے کوئی نہ بھنگی، اپنی ہتھیں دُرمت میل دھوائیا۔ تیری اند پُری نالوں اوہ پُری چنگی، جتھے مندیاں چنگیاں رہیا بنائی۔ توں کملی سروں ہوئی گنجی، گنجیا تیری چوٹی مَن کے اپنے نال لیا لائی۔ میرا کھیل سدا برہمنڈی، نوکھنڈ پھیرا پائی۔ جے توں لگنا میری انگی، انگیکار اکھوائیا۔ توں کلج انت گرکھاں دی بننا سنگی، سوہنا سنگ نبھائی۔ پھیر کدے نہ ہووے تنگی، دکھ درد نہ لاگے رائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ پُری اند کہے توں بے پرواہ، بے پرواہی وچ سائیندا۔ اپنا مارگ دس کے جا، تیرا بھیکسے نہ آئیندا۔ پڑدا اوہلا چک کے جا، تیرا کھیل نہ کوئے سمجھائیندا۔ جاندی وار

نہ لگ کے جا، تیرا اوہلا موہے نہ بھانئدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گوہند وچھوڑا سہا نہ جانئدا۔ پُری انند اٹھ پیاری، سچ دیاں سمجھائی۔ تیری انت ہون نہ دیواں خواری، خواہ مخاہ توں لوں بچائی۔ پہلوں بھگتاں نال بنا کے تیری یاری، یارانہ اکو گھر دکھائی۔ پھیر بن کے سچ لکھاری، شبد پروانہ دیاں گھلایا۔ ویہہ سو اکی بکرمی پہلی اسورت سنساری، سنسا دیاں مٹائی۔ لیکھا لیکھ دے کے وچ جگت اخباری، آخر فیصلہ دیاں سنائی۔ جس نوں کہندے رہے بے اعتباری، سو اعتبار سب نوں دے جمائی۔ گرکھیاں نوں چاڑھ کے اوہ خُماری، کھیا وچوں کھیا جھولی پائی۔ آگے بچھے جنم مرن دی نہ رہے بیماری، طبیب ملیا بے پرواہیا۔ جے پر بھ نال لگ جائے یاری، یرانے والا دوجا رہن کوئے نہ پائی۔ گوہند چک کے لے جائے اُس اٹاری، جس نوں اٹل پدوی رہے سنائی۔ اوتھے سچ ستگر سوامی آپ سواری، کملیئے تیتوں لیف تلتائی دی لوڑ رہے نہ رائی۔ منزل چڑھ کے ویکھیں اوہ بھاری، بھار اپنا بچھے سنائی۔ تیتوں کی سمجھ جگ چوکڑی رہی کواری، کنت سہاگ سیجے نہ سو بھاپائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے اپنی واری، وارتا بچھلی نہ کدے بھلایا۔

☆ ۲ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

گوہند کہے میں تکیا وچوں جھروکھے، پر بھ چرن دھیان لگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے اتھاہ ساگر وچ کھاندے غوطے، انتر انتر رہے دھیایا۔ مہربان مہبان سکھی وسدے ویکھے تیرے پوتے، جنہاں دیویں مان وڈیایا۔ اوہناں پڑھنے پئے نہ پوتھے، پُستک بغل نہ کوئے اٹھایا۔ رکھنے پئے نہ کوئی روضے، فاتے وچ نہ فکر جنایا۔ مارگ لا اگئی سوکھے، سوہنا راہ جنایا۔ منزل چڑھدے ہون نہ اوکھے، آگے ہو کے گود اٹھایا۔ ادھوچکار کوئی نہ روکے، وشن برہما شو سب بیٹھن سیس جھکایا۔ دھن وڈیائی جنہاں دتے اپنے موئے، مکمل اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ رکھایا۔ گوہند کہے میں تکیا پر م پُرکھ تیری باری، بن اکھاں دھیان لگایا۔ جگمگ جوت جگے نرنکاری، ست سروپ سمایا۔ محل اٹل ویکھ مناری، منزل تکی

بے پرواہیا۔ جن بھگتاں بنیا ادھاری، عادت اپنی لئی بدلائیا۔ زرگن ہو کے لائی یاری، سرگن سنگ نبھایا۔ شبد اگئی آواز اِکو ماری، اشارے نال سمجھایا۔ جو گرگھ آتم کنیا رہی کواری، کایا گرہ لواں پرنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ پرہ ویکھ تیرا دروازہ، خوشی خوشی وچوں پرگٹایا۔ لیکھا چکھا پر تھی اکاشا، گگن منڈل ڈیرہ ڈھاپیا۔ لہنا چکھا گوپی کاہن راسا، تت رام نہ کوئے منایا۔ دُھر دا دے اِک بھروسا، گرگھ گرگھ لئے جگایا۔ جات میں جوت، جوت میں جاتا، جاگرت جوت کر رُشنا یا۔ ساڈھے تن ہتھ لہا چوڑا وڈا احاطہ، حدود اپنے ہتھ رکھایا۔ ناویں لا کے دُھر دا کھاتہ، مالک گھر دا دتا بنایا۔ آپ بچھ کے انتم واتا، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ وشن برہما شو ویکھے نہ کوئے تماشا، تماش بین نہ کوئے لوکایا۔ ایہہ کھیل پرہو سمراتھا، سمرتھ ونڈ ونڈایا۔ گوہند پورا کر کے گھاٹا، اتوٹ اٹوٹ آپ ورتایا۔ نظری آیا اِکو پتاما، پُرکھ اکال سچا شہنشاہیا۔ جس دیاں گر اوتار پیر پیغمبر نکیا نکیاں شاخاں، مَوَسَم بہار وچ اُپجایا۔ اُس دے پریم دیاں کر کر باتاں، جگت جہان دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھایا۔ گوہند کہے میں تکیا پار، پار برہم بے پرواہیا۔ جگت ویکھا ارار، نیا نوکا نظر کسے نہ آیا۔ بھیناں بھیا روون زارو زار، میا سنا نہ سنگ نبھایا۔ کڈھ وئیا رائے دھرم کرے خبردار، چترگیت لیکھا رہیا جنایا۔ سگی بنے نہ چار یار، محمد مہم نہ کوئے وٹایا۔ عیسیٰ موسیٰ نہ ہوئے بے دار، بے دل ہو نہ اکھ کھلایا۔ سچ دوارے ستے پیر پسار، پُرکھ ابناشی تھکیاں نال سوا یا۔ گر اوتار کرے نہ کوئے پیار، پریمکا لئے نہ کوئے پرنا یا۔ چار گنٹ دھواں دھار، دہ دشا ہنیرا چھایا۔ کوڑی کریا اڈے چھار، جوٹھ جھوٹھ و بے ودھایا۔ سرشٹ سبائی گئی ہار، ہر کا راہ نہ کوئے دکھایا۔ گر اوتار بن کے پاندھی اپنا پندھ گئے مار، لوکمت پھیرا پایا۔ دُھر سندیشہ بتی دند گئے اچار، شیخی چلی نہ کوئے وڈایا۔ توں بخشند کہہ کہہ گئے پکار، پُنے پُنے تیری سرنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ دے جنایا۔ گوہند کہے میں تکیا آسن، زمیں اسمان نظر کوئے نہ آیا۔ نہ کوئی داسی نہ کوئے داسن، سیوک سیو نہ کوئے کما یا۔ اِک اِکلا بیٹھا پُرکھ ابناشن، ابناشی کرتا سو بھاپایا۔ سچ دوارے کرے واسن، سو بھاونت سہا یا۔ کھیلے کھیل ظاہر باطن، بھو ابھید اپنے ہتھ رکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پت پر میثور جس نوں آکھن، پروردگار کہہ سنا یا۔ سو صاحب سلطان بنیا دُھر دا ساتھن، سگلا سنگ نبھایا۔ گوالیاں کولوں نہ کھاوے ماکھن، بندرا

راس نہ کوئے رچایا۔ رسنا نال نہ دیوے بھاشن، بٹی دند نہ کوئے پڑھایا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناشن، ابناشی کرتا اپنی کار کماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے جناہیا۔ گوہند کہے میں تکیا منارا، مئی مُنشر نظر کوئے نہ آہیا۔ چھپر چھن نہ چار دیوارا، باڈھی بنت نہ کوئے بناہیا۔ اٹ
 پتھر نہ کوئے گارا، دہ دشا ونڈ نہ کوئے دکھایا۔ دیا باقی نہ کوئے اُجیارا، نرمل جوت کرے رُشناہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ بیٹھا اک
 سہایا۔ گوہند کہے میں ویکھیا گرہ، گھر گمبھیر نظری آہیا۔ شاہ سلطانا اکوہے، تخت نواسی سوہا پائیا۔ مرد مردانہ اکو رہے، رہبر نور خدایا۔ آد جگاد جگ
 چوکڑی جو فرمانا کہے، سوگر اوتار پیر پیغمبر مات سناہیا۔ نت نوت جس دی دھار شبدی رووہے، دو جہان واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، مہربان ہووے سہایا۔ گوہند کہے میں تکی تیری اوٹ، اوڑک اکو نظری آہیا۔ دساں نال نگارے چوٹ، چوٹا بن کے دیاں سناہیا۔ جس نے سب دا
 کڈھنا کھوٹ، ہو چھی مت گواہیا۔ آد جگادی جس دی پہنچ، کایا مائی پوچ نہ کوئے پچایا۔ جس دی کسے نہ آئی سوچ، سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ جس دا کھیل
 چوڑاں لوک، پرلوک وبتے ودھایا۔ سو دیونہارا نام سلوک، سوہلا اک سمجھایا۔ گرگھو کم نہ آوے کسے موکھ، مکتی چرناں ہیٹھ دباہیا۔ تہاڈا لہنا ملنا جوت،
 انتم جوت سہایا۔ ایہو جی جگ چوکڑی کسے نہ دتی ہوش، ہوشیار ہو کے اپنے نال ملاہیا۔ سرشٹ سبائی نال بیٹھا رہے خاموش، خواہ مخاہ پائی جدایا۔ جن
 بھگتاں ملے روز، نت نوت ویس وٹایا۔ اُس دی کیا کوئی کرے کھوج، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آہیا۔ ایہہ وی گوہند صدقہ کرے چوج، چوجی پریتم
 بے پرواہیا۔ گرگھیاں نال مل کے مانے مَوَج، مَوَجُود ہو کے دیا کماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا نانا اک جڑایا۔ گوہند کہے میں
 تکیا حضور، حضرت بے پرواہیا۔ جس دا حکم سدا منظور سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جس نے سب تے لایا قصور، بچیا کوئی رہن نہ پائیا۔ جاں تکیا گرگھیاں دا
 راہ تگے منصور، انا الحق نعرہ لایا۔ اوہ نیڑے نہیں دُور، دُور دُراڈا گھر گھر سوہا پائیا۔ اوہ شہنشاہ اوہ مزدور، اوہ مفرور ہو یا کولوں لوکایا۔ اوہ جوتی جلوہ اگئی
 نور، نورانہ اک اکھوایا۔ جس نے آد جگاد جگ چوکڑی حکمے اندر مچایا فتور، فتویٰ سب دے اُتے لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل
 سچا شہنشاہیا۔ گوہند کہے میں تکیا تیرا دربار، اکو اکھ اٹھایا۔ تیرا کھیل ویکھ نرنکار، نرگن وٹی نام ودھایا۔ میں ہو کے خبردار، شبد سندیشہ دتا سناہیا۔ کل

کلی اک اوتار، کل مالک ہر اکھوائیا۔ مطلبی کوئی نہ رکھے یار، کوڑی تسبیح گل نہ کوئے لٹکائیا۔ مکتبیں پڑھن نہ جائے وچ سنسار، حرفاں نال نہ قلم چلائی۔
 متعصب ہو نہ کرے پکار، تعجب ہو حیرانی نظر کوئے نہ آئی۔ دین مذہب توں وسے باہر، ادب آداب اکو اک جنائی۔ دو جہاناں بن آپ سردار، سردھا
 پور صاحب اکھوائیا۔ اُس دا لیکھ لکھ کے دیوے کیا کوئی وچ اشتہار، اخبار خبر نہ کوئے سنائی۔ جس دی ہر گھٹ لگی اگئی تار، دوس رین رہیا ہلائی۔ اوہ کسے
 دی مدد نہ منگے مددگار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا کسے نہ کریا اعتبار، بے اعتبار اپنا یقین دے بنائی۔ جو بغاوتاں دا بغلگیر سنسار، عدالتاں دا عدلی اک
 اکھوائیا۔ سو کھیل کرے کرتار، کرتا قدرت ویکھ وکھائی۔ گو بند تیرے نال پیار، پریم وچوں محبت لئی پرگٹائی۔ ایہو جہا کسے نہیں لبھیا یار، یارانے لا کے
 گئی لوکائی۔ عاشق معشوق لہدے دُبدے مردے ڈٹھے وچ پیار، مات پت جگت جدائی۔ وچھڑ کوئی نہ ملیا آن، آن اپنی نہ کسے جنائی۔ جنہاں دی لہہ گئی
 اک وار مکان، مکان سکیا نہ کوئے بنائی۔ سارے کہن اوہ ملیا وچ بھگوان، بھانا اپنے سر اٹھائی۔ ابناشی کرتا نہیں انجان، اپنے حکم اندر کھیل رچائی۔ اپنے
 ہتھ سمرتھ رکھ کمان، حکم دیوے تھاؤں تھائی۔ سب توں وڈا بن بلوان، بالے نئے نئے نال رلائی۔ اپنے جہا گرکھاں دیوے مان، گر سکھاں ہوئے سہائی۔
 کلج اتھم بخشش رحمت کر کے دان، دولت اپنے نام دتی ورتائی۔ جگ چوکڑی سبجگ تریتا دواپر کلج کوٹن نام بدل کے اکو نام پر سدھ کیتا، سوہنگ مہاراج
 شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس وچوں باہر رہن کوئے نہ پایا۔

☆ ۳ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی مستری پالا رام دے گرہ امرتسر نواں کوٹ، گکا رام سنگھ بابر پُر ضلع انبالہ والے نال ☆

چلو تکیے ویکھیے اوہ گرو مہاراج، آد انت جگا جگنت جس دی وڈی وڈیائی۔ صاحب سلطان مہربان نوجوان، سیس جگدیس رکھے تاج، محل اٹل
 مقامے حق درگاہ ساچی سو بھاپائی۔ ناد شبد دُھن نہ کوئی آواز، رسنا جہوا پتی دند نہ کوئے چٹرائیا۔ مسجد روزہ بانگ نہ کوئے نماز، خاکی خاک نہ کوئے رمائی۔
 سورج چند منڈل منڈپ نہ کوئی دوس نہ رات، پر تھی آکاش گگن گگنتر نظر کوئے نہ آئی۔ کاغذ قلم شاہی لیکھا نہ کوئی دوات، حرف حروف الف یے نہ

کوئی پڑھائی۔ مکتب پانٹھالا نہ کوئی کتاب، شیخ شاعری شرع وچ نہ کوئی سنائی۔ راج راجان بھوپت بھوپ نہ کوئی نواب، نعرہ نوبت نہ کوئی سنائی۔
 مخاطب ہو کے سچ سچ داؤ جواب، اگم اتھاہ بھيو کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کون سنگھاسن بیٹھا بے پرواہیا۔ چلو چلیئے سچ دربار، در
 دربارا کو سو بھا پایا۔ جس گرہ وے سو پُرکھ نرنجن وسنہار، ہر پُرکھ نرنجن سو بھا پایا۔ ایکنکار شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچ سرکار، شہنشاہ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ آد نرنجن
 کرے اُجیار، جوتی جاتا ڈمگایا۔ ابناشی کرتا کھیلے کھیل اپرا، بھيو ابھیدا اپنے وچ چھپایا۔ سری بھگوان ہو تیار، تخت نواسی اپنا حکم ورتایا۔ پاربرہم پت
 پر میثور ویکھے وگسے ویکھنہار، وڈ وڈا وڈ وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھنہارا ساچا گھر، بچھنڈ پڑدا آپ اٹھایا۔ چلو چلیئے سچ دوارے،
 منزل پندھ مکایا۔ دپک کون کوٹ ہوئے اُجیارے، کون دشا کرے رُشنائیا۔ کون لوک پروردگارے، لاشریک کون اکھوایا۔ کون محبوب سرجنہارے،
 محبت وچ سمایا۔ کون توفیق دھر دربارے، کون دے وڈایا۔ کون سیس جگدیس دھرے دستارے، کلغی توڑا کون گھاٹ لئے گھڑایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا سچ گھر، گرہ سچا اک اپایا۔ آؤ چلیئے اوس دیس، جس دی مہاجگ چوکڑی سمجھ کسے نہ آیا۔ کوٹن کوٹ روندے
 وشن برہما شو مہیش، گر اوتار پیر پیغمبر مارن دھایا۔ نیوں نیوں سجدہ کرن آدیس، نیترنین اکھ نہ کوئے اٹھایا۔ نت نوت جس دا اولڑا بھیس، برہمنڈ کھنڈ
 چرناں ہیٹھ دبا یا۔ سدا سدا جس دی اڑھ جوانی اک وریس، بردھ بال نہ روپ وٹایا۔ اُس نال بن کے لال کریئے ہیئت، پریم پیار اندر سمایا۔ سچ
 دوارے بھیئے کھیڈ، سوہنی کھیڈ بنایا۔ جس نے سانوں دتا بھیج، اُسوں جا کے لہیئے چائیں چائیا۔ کی تیرا جوتی تیج، جوت جوت کرے رُشنائیا۔ کھول دس
 اپنا بھید، پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ در ٹھانڈے ہو درویش، ساچی منگ اک منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، بچھنڈ سچ دوار سو بھا پایا۔
 چلو چلیئے اُس دروازے، جس دا در نظر کسے نہ آئیندا۔ جس نوں کہہ کہہ سارے گئے غریب نوازے، لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت ویکھ وکھائیندا۔
 جس صاحب دے سیس سوہے تاجے، کلغی توڑا نظر کسے نہ آئیندا۔ اُس دے گر اوتار پیر پیغمبر سدا سدا سدا سرب محتاجے، خالی جھولی سب دی آپ
 بھرائیندا۔ سبجگ تریتا دواپر کلج جس نے رچے کاجے، نرگن سرگن ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر اک سہائیندا۔

چلو چلیے سوہنے مندر، جس دی باڈھی بنت نہ کوئے بنایا۔ جس داکسے نہ لبھیا لگا جندر، قفل سکے نہ کوئے کھلایا۔ نہ کوئی اندھیرا نہ کوئی کندر، آدانت اِکو تیری رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا سچ گھر، گھر ساچا دے دکھایا۔ آو چلیے مکے پنڈھ، پاندھی نظر کوئے نہ آئیا۔ جتھے تیرا میرا اِکو چھند، دُجا ڈھولا نہ کوئے سُنایا۔ اِکو سچ اِکو پلنگ، اِک سِنگھاسن رہیا سُنایا۔ اِک پریم اِک انند، اِکو تار رہیا ہلایا۔ اِکو سورپیر سربنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا کھیل سرب برہمنڈ، برہمانڈ تھم ورتایا۔ اُس دامانیے چل کے رنگ، رنگ رنگیلا اپنی رنگت دے چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ ویکھ ویکھ خوشی منایا۔ چلو ویکھئے سچھنڈ دا سچ نظارہ، بن نظراں نظر لُکایا۔ جس دا کوئی نہ جانے آر پار کنارہ، وِوہارا بے پرواہیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت جس دا سدا سہارا، صاحب سَنگر اِک اکھوایا۔ سیس جگدیس تاج سوہوے کلغی توڑا اپارا، جوتی شبدی جوڑ جُڑایا۔ دو جہاناں شاہ آسوارا، چوڑاں لوکاں چوڑاں طبقاں چرناں ہیٹھ دباہیا۔ اوتھے گر اوتار پیر پیغمبر کی کرے بے چارا، چھوٹے بالے بالیاں وانگ تھم وِچ پھرایا۔ کلج انت کھیل بھگونت، سنتاں وچوں لبھے سنت، ست ویکھے تھائیں تھانیا۔ چلو چل کے ملیے اُس کنت، جس دا آگن سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھنہارا اوہ گھر، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ کون سرُپ سچ سِنگھاسن، سو بھاونت سو بھاپایا۔ کون کوٹ لگا آسن، کون روپ مکھ رُشنائیا۔ کون دھار کرے اگئی باتن، گپت ظاہر سچ شنوانیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گیتا گیان سارے آکھن، رسنا جہوا بتی دند اکھراں نال کرن پڑھایا۔ لوک پرلوک برہمنڈ کھنڈ جگت چلاون ہاٹن، بن ونجارے پھیرا پانیا۔ جس سرُپ وِچ تکیا پُرکھ ابناشن، اُس دا حلیہ دینا سمجھایا۔ اگے پھیر چلے اوہ باتن، جس دی بدلی سکے نہ کوئے کرایا۔ حلیہ دسو کر تصدیق، نیناں ویکھیا حال سُنایا۔ پھیر آگوں جواب ملے ٹھیک، فرق ذرا رہن نہ پانیا۔ جس نوں سارے کہندے مالک غریب، اسیں سمجھیا بھجیے واہو داہیا۔ اوہ دُور دُراڈا ویکھئے نزدیک، نیرن نیرا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وساونہارا اِک گھر، جس گھر اپنا آسن لایا۔ سندیش اندر ہووے خوشی، خوشیاں وِچ بے پرواہیا۔ خوشیاں اندر لگے رُچی، آتما ملے وڈایا۔ اوہ پرماتما دی کہانی سدا سچی، جس دی صفت کرے قلم شایا۔ اُس دی مہما کدے نہ کئی، گر اوتار پیر پیغمبر دے بیان گئے سمجھایا۔ چلو چڑھ کے ویکھئے

منزل اوہ اُچی، جس گھر اگم اتھاہ بیٹھا آسن لایا۔ جس دے سیس تاج پنج کھی، چار کُنٹ دہ دشا ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا سچ در، سچ دوارا اکو اک وڈایا۔ سچکھنڈ دا دسو بھیت، دُھر دا بھو جنایا۔ برہمنڈ کھنڈنگی جی کھیڈ، بن کھلاری آپ کھلایا۔ جس دوارے اگم اتھاہ جوتی تچ، نور نور رُشانیا۔ صفت دسو سنگھاسن اُس سچ، کس بدھ گھاڑت لئی گھڑایا۔ اُس دے اُپر کیہڑا لکھیا لیکھ، کس نام نال صلاحیا۔ جس نوں جگ نیتر سکے کوئی نہ ویکھ، بدھی چلے نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا اک گھر، جس گھر بیٹھا آسن لایا۔ اوس سنگھاسن دی دسو جڑت، لما چوڑا چاروں کُنٹ کیڈا نظری آئی۔ کس دوارے بہہ گھڑی گھڑت، سوہنی ونڈ ونڈایا۔ جس دا نقشہ دتے نہ اُتے کوئی دھرت، مڑ پرت نہ کوئے سمجھایا۔ اس وچ بڑا اے فرق، جوٹساں دتا جنایا۔ جیہڑا عرشاں اُتوں عرش، جتھے بے ترس وے بے پرواہیا۔ جس دی اکھراں وچ کسے گر اوتار پیر پیغمبر کولوں نہ لتھی فرد، اوہ اکھڑ لوکات نہ سکیا سمجھایا۔ جنہاں پچھے سب نال ونڈے درد، دین دُنی ویکھ وکھایا۔ دسنا گرُ اوتار پیر پیغمبر کیہڑیاں لفظاں نال کردے عرض، آرزو کی سنایا۔ کس تھم نال پر م پُرکھ اگوں دیوے ورج، دُھر فرمانا اک درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بنا سچکھنڈ دوجا در ویکھن کوئے نہ پایا۔ سچکھنڈ وچ سنگھاسن اُپر کس بدھ بہندا، پت پر میثور اپنا آسن لایا۔ سب توں اتم سریشٹ کیہڑا اتم واک مکھ کہندا، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے سمجھایا۔ کون سیس جگدیس جگت سرنائی ڈھندا، پیشانی نورانی نور کرے رُشانیا۔ کون لہنا دینا کس بدھ دیندا، وست اموک اک ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ کیہڑی کھیل رچایا۔ کون سنگھاسن مارے چوٹکڑ، کون چرناں ہیٹھ اُپر لکایا۔ کون سب دے آگے رکھے اوکڑ، اوکڑ اپنا نہ کسے سمجھایا۔ کون مستی نام خُماری پریم پریتی اندر لائے جھوکن، کون رنگ وچ رنگایا۔ کون گائے اک سلوکن، سوہلا سچ سنایا۔ ایہہ اوہ دتے جو اُس دھام پہنچن، دوجا سکے نہ کوئے سمجھایا۔ اہناں وشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر کی راہ وچ روکن، سارے بیٹھے نیوں نیوں سیس جھکایا۔ پُرکھ ابناشی سچ سلطانا سری بھگوانا نو جوانا مرد مردانہ کیہڑا کرے موشن، کون روپ لئے انگڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا اک گھر، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ کون گوڈا رکھے اُتے، کون گھٹنا نیچے رہیا لکایا۔ کون حق نال کہے گر اوتار پیر پیغمبر میرے نکلے نیچے، پچیاں

وانگ سمجھائی۔ پھر باہوں اٹھائے سَجگ تریتا دواپر کلجگ سَٹے، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کس بدھ گرہ مندر اپنے کول سدّ کے حال بُچھے، مُرید مُرشد دواں دے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَکھنڈ بیٹھا سو بھا پائی۔ سَکھنڈ سَنگھاسن کیہری کوٹ، اُتر پورب پچھم دکھن سمجھ کوئے نہ آیا۔ کون ہلارا پرُم پُرکھ رہیا جھوٹ، جھکولا اک لگایا۔ کون در درویش کھڑا دُوت، نمو نمو سیس نوائیا۔ کون نظر آئے روپ، پنج تت نہ کوئے سمجھایا۔ اُس دا سچ دینا ثبوت، شبد نال درڑایا۔ جیہڑا مقبریاں وچ کدی نہیں آیا محبوب، مہربان نورِ لاہیا۔ جس دا منزل پرے منزل اک عروج، عرش قُرس دوویں پیراں ہیٹھ دباہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا سچ گھر، جس گھر بیٹھا شہنشاہیا۔ شہنشاہ اوہ کڈا وڈا، وڈیاں وچوں وڈا نظری آیا۔ کون ناڑی کون ہڈا، کون چمّ کری گڑمایا۔ کون دھار تتو بدھا، کون رس مدھا نظری آیا۔ کون تھم دے کے دیوے سدّا، سدّے اپنے تھاوں تھانیا۔ ویکھو کتے بچن رہ نہ جاوے ادھا، اچرج کہانی دُھر دی بانی، شروع ہون والی نیڑے آیا۔ ہُن تک لاؤندا رہیا پچّا، اپنا اصل نہ کسے سمجھایا۔ چلو دوویں سَکھنڈ چڑھ کے ویکھئے اُس دا مزہ، منزل مکے بے پرواہیا۔ جتھے نہ کوئی قضا تے نہ کوئی سزا، نہ کوئی برہما جوئی جوئی بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَکھنڈ خوشیاں ویکھے، ویکھ رہیا جناہیا۔ اُٹھو شبدی کریئے دوڑ، بھجئے واہو داہیا۔ اُس منزل جاییے بہڑ، جس دا ڈنڈا نظر کسے نہ آیا۔ نال تکیئے بن اکھاں غور، گھر گسپھر بے پرواہیا۔ جس نوں مینہدیاں بدل جائے تور، طبع طبیعت دواں دے بدلایا۔ جاں ویکھئے اور کا اور، اور اور کرائیا۔ جس دا منتر سارے کہندے فرنا پھور، فرنا گھر گھر رہیا جناہیا۔ سدا سدا انتِ نوتِ نواں نکور، بستر بھوشن دُھر دا رنگ چڑھایا۔ جس گرہ لیکھا مکے تور مور، مہر مُجّت دے گسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاو نہارا ساچا گھر، جس گھر بیٹھا سو بھا پائی۔ ویکھیاں ڈٹھیاں کرے بیان، بیاناں وچوں بیان باہر نظری آیا۔ جس نوں سُنے کوئی نہ کان، نیز نین اکھ تک نہ سکے رایا۔ جس دا مسلیاں نال دین بیان، بانیاں نال پڑھایا۔ جس نوں اٹاں پتھر کر کے مندے رہے بھگوان، کاغذ قلم شاہی سیس نوائیا۔ جس نوں رسنا جہوا ہتی دند دسدے رہے کر کے کلام، اکھراں نال صفت صلاحیا۔ جس دا پریم پیار دا پیندے رہے آپ جام، پیالہ مدھر ہتھ پھڑایا۔ اوہ صاحب سچ سچ جو وکھاوے ساکھیات، اک دُجے نوں وچھڑے لئے ملاہیا۔ اُس دی کریئے

بات، باقی گرو کم کسے نہ آئی۔ سچ بچھو جس دا دھر دے مالک نال اتفاق، اتفاقہ اپنا پھیرا پائی۔ سب دا لیکھا کرے بے باق، باقی رہن کوئے نہ پائی۔ کھول دیوے تاک، بجر کپائی کُنڈا لاہیا۔ نرل جوت کرے پرکاش، شبد ناد ڈنک کرے شنوائیا۔ پہلا لیکھا کئے حساب، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ لکھ چوڑا سی مات گربھ پھیر نہ سووے اگنی کھاٹ، پنج تت جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ اگلی بچھلی کئے واٹ، منزل ویکھے بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا کسے نہیں دسیا وچ لغات، لگاں ماتراں کوٹن کوٹ کرن صفت صلاحیا۔ چلو اُس دی ویکھے جات، جس جات وچوں جاتی نظر آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا سچھنڈ دا کھیل تماش، جتھے گوپی کاہن دوویں بیٹھے سیس جھکائی۔ گوپی کاہن بیٹھن جھک، سینا رام سیس نہ کوئے اٹھائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پیڈا جائے مک، اگے قدم نہ کوئے لگایا۔ نانک گوہند گئے رُک، نیتز نین نین ویکھن تھاؤں تھانیا۔ سارے کوکن پکارن کہن پر بھو اسیں تیرے چھوٹے پُت، بالے نظری آئی۔ کر کرپا سانوں گودی چک، اپنے گلے لے لگایا۔ تیرے دوار تیرے دربار، تیرے گھر بار سچی سرکار ہر نرنکار پروردگار سانجھے یار ویکھے اوہ رُت، جس رُتڑی وچوں تیری مہک نظری آئی۔ گلشن کھڑ کرے گلزار، آوے موسم اوہ بہار، جس دی صفت کر کر گئے ہار، گرفت وچ سرب لوکائی۔ چلو تکیئے اوہ مزار، جس دی منزل اپر اپار، کوٹن کوٹ عیسیٰ موسیٰ محمد راہ وچ بیٹھے سجدے کرن پروردگار، کلمہ حق حق سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا سچ گھر، سچھنڈ نو اسی سوہنی کھیل ویکھ وکھائی۔ اُپر ویکھے سچھنڈ دا کھیل، نظارہ تکیئے بے پرواہیا۔ جتھے بنا کلبوت کردا میل، جگت وچھوڑا پندھ مکائی۔ جتھے دیوے بلے بن باقی تیل، جوتی جوت نور الاہیا۔ جتھے اکو داتا سچن سہیل، سگلا سنگ اک بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا ساچا گھر، گرہ مندر اک سہائی۔ انتر آتم دیو پرساد، وست امولک جھولی پائی۔ دھر درگاہی ملے داد، رسنا جہوا سواد نہ کوئے وکھائی۔ بن راگاں ناداں اگئی وجے ناد، دُھن آتمک ہوئے شنوائیا۔ بن بنسری سنیئے راگ، دُھولا بے پرواہیا۔ اوہ کھلے دُونگھا راز، جس دا رہبر اک اکھوائیا۔ واگرو نام ست سیس جھکا نہ پڑھیئے نماز، رام کرشن نہ کوئے وڈیائی۔ کھانی بانی شاستر سمتر وید پُران بائبل ہووے نہ کوئی ساتھ، اکھراں وچ نہ کوئے پڑھائی۔ جہاز بیڑا ملے اوہ راتھ، جس دا رتھواہی نظر کسے نہ آئی۔ منزل پوڑے چڑھن دی مل جائے اوہ جاج، جس دی سارے جاکچ منگ منگائی۔ جے

کوئی گلاں باتاں نال دے آکھ، آخر منزل پندھ نہ سکے مُکائیا۔ نہ سورن نہ پارس نہ پارجات، کنچن سونا روپ وٹائیا۔ ایہہ سوہنی گرکھاں دی دیکھی جماعت، گر پیر پیغمبر دوویں بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ دوجا جانے نہ کوئی بات، ظاہر باطن نہ کوئے سمجھائیا۔ اکو اک سدا سدا نت نوت سچا پرساد دیوے، دیاوان دیا کمائیا۔ اوتھے کی کرن امرت رس مٹھے میوے، چھتی بھوجن نہ کوئے چترائیا۔ کوئی لہ نہ سکے دیوت سُر دیوی دیوے، وشن برہما شو بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ کرپا کرے الکھ ابھیوے، اگم اتھاہ ہوئے سہائیا۔ اوس پرساد دا رس سمجھ نہ سکے جہوے، بتی دند کھا کھا نہ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پرشاد اکو اک جنائیا۔ سچ پرشاد جے ہے کول، بھورا سواد دیو وکھائیا۔ بچن بلاں نہیں مخول، سنگر گر سنگر شبد گڑمائیا۔ پنج تت پھوکا نہیں چوبل، اندر وڑیا بے پرواہیا۔ جے اوہ گھڑی گھڑی پل پل بدلے چول، اُس دا چولا دیو سمجھائیا۔ جے اوہ جوت سرپ رہیا مول، نورو نور رُشنائیا۔ جے آوے اُپر دھول، دھرتی دھرت دھول ڈیرہ لائیا۔ جے بیٹھا سدا اڈول، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ جے اوہ لکھ چوڑاسی دے بول، اپنا راگ لائیا۔ جے اوہ تولے دھر دا تول، ساچا کُندا نام ہتھ اٹھائیا۔ اُس دا پرشاد ہتھیں وچ کوئی نہ سکے مدھول، پیسے نکلیاں نال خرید نہ کوئے لیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پرساد اک سمجھائیا۔ سچ پرساد اگمی وست، صاحب سنگر ہتھ رکھائیا۔ بن گر پورے کسے نہ پھڑیا ہست، کوڈی کوڈی نہ ہٹ وکائیندا۔ مایا متا دی پئی نہ رہی رسد، قیمت کرتا نہ کوئے رکھائیندا۔ جس پرشاد نوں کھادھیاں سنت سنگر ہو گئے مست، مست رکھا دتی بدلائیا۔ دیکھیا کھیل باہر مجازی حقیقی وچوں عشق، عاشق اک اکھوائیا۔ جس نوں کھادیاں کھل جائے درشت، سرتی سرت بھوائیا۔ نین شرما جان رام وشٹ، اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ نیترون سورگ بہشت، کوکن دین دھائیا۔ جس نوں کھا کے گرو اتاراں پیر پیغمبراں دی بنے فہرست، روز نامے وچ گئے آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پرشاد اکو اک، اک دوار ورتائیا۔ پرشاد دیو ست سرپ، سائیک ست دے کرائیا۔ سچ وست نہ ہووے جھوٹھ، جھوٹھ ملے نہ کوئے وڈائیا۔ مہربان جس اُپر جائے تھ، مہر نظر رکھائیا۔ اُس دی ترسنا اترے بُکھ، آسا منسا دے مٹائیا۔ اُجل کر دے مکھ، دُرمت میل دھوہائیا۔ پرشاد کھادھیاں مات گربھ نہ ہووے اُٹارُخ، لکھ چوڑاسی نہ کوئے بھوائیا۔ اگلا پینڈا جاوے مک، گھر ساچے ملے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرپ

ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچ پرشاد اِکو اک بنایا۔ سچ پرشاد جو دین جوگا، بن جگتیوں جگت دے بنایا۔ جس نوں پریم پرساد دا بخشے چوگا، چُغلی نندیا دے گواہیا۔ اندر وڑ کے دیوے ہوکا، سٹی سُر ت اُٹھایا۔ جنہاں نوں سَنگَر پرشاد کھان دا مل گیا مَوَق، مانس جنم لیکھے لایا۔ اوہ سَنگَر نہیں جو گر سِکھاں نال کرے دھوکھا، در آیاں خالی دے مُڑا ہیا۔ جنہاں رکھی اوس دی اوٹا، اوڑک اوہناں دا بنیا بے پرواہیا۔ جے کُچھ اندر ہووے کھوٹا، سَنگَر صاف سَستھرا دے کرایا۔ جے کوئی دُنگھی غار ہووے دیکھے مار کے غوطہ، سَکھمن ناڑی نہ کوئے اٹکایا۔ سَنگَر شیطاناں وچوں چوٹا، چوٹ شبد نگارے دے لگایا۔ سَنگَر پرشاد کدی کھایا نہ جائے نال ہونٹاں، بلاں نال نہ کوئے چٹرایا۔ جس نوں کھا کے ملدیاں اوہ مَوَجاں، جتھے سنت بھگت بیٹھے ڈیرے لایا۔ ایہہ وہار نہیں والا لوکاں، لوک لُجیا نہ کوئے رکھایا۔ سَنگَر واسطے سَکھ تارنا نہیں اوکھا، پھڑ باہوں پار لنگھایا۔ کیہڑا پڑھنا پینا پوتھا، کیہڑا اکھڑ دینا جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَت پرشاد اِکو اک رس ویکھ وکھایا۔ سَنگَر پرساد وست اگمی، جگت حلوائی نہ کوئے بنایا۔ آد جُگاد نہ ہوئے کئی، ٹھنڈی ہوئی پرے نہ کوئے سٹایا۔ گھرت تیل اگنی جگت وست کسے نہ جی، سوچی میوہ سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جنہاں اُپر کرپال کرپا کرے وڈ داتا دھنی، دھناڈھ ہو کے دیا کمایا۔ اوہ آتم پر ماتم پرشاد کھان نوں آوے بھنی، اندرے اندر پندھ مُکایا۔ جے کول آیا سَنگَر بن کے کترا جاوے کئی، گر کُھ پلا جُھڈا بھج کدے نہ جایا۔ جے ہووے اپنی اکھ اَنھی، کسے نوں سُبھا کھا کی دینا بنایا۔ جو آپ ہویا ڈنی، دُجا ڈن نہ سکے مٹایا۔ جس نے اَجے آپ روٹی کھاندھی ہووے چپا کھنی، کی بُکھیاں دیوے رجاہیا۔ نہیں، اوہ سَنگَر پورا جس دی اِکو مٹی، گھر گھر رِزق پُچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَت پرساد کھا کھا خوشی وکھایا۔ سَنگَر پرشاد دین دی سدا لوڑ، بن لوڑوان سَنگَر کم کسے نہ آئیندا۔ جو وچھڑیاں دیوے جوڑ، جوڑی اپنے نال بنائیندا۔ پھڑ باہوں چڑھائے گھوڑ، واگاں اپنے نال بندھائیندا۔ اوتھے کسے دا چلے نہ کوئی زور، اگے ہو نہ کوئے جُھڈائیندا۔ بے شک کُجگ ہووے اندھیرا گھور، جوت سچ پرکاش وکھائیندا۔ جے من واسنا رہیا ہووے دوڑ، اگوں موڑ اپنے نال ملائیندا۔ ساچے مارگ دیوے تور، راہ اِکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پرساد گھر ساچے آپ ورتائیندا۔ سَنگَر پرساد جس ورتاؤنا، واتاؤرن دیکھے چائیں چائیا۔ گر سَکھ کھا جس سَنگَر پاؤنا، سَنگَر اگے اپنی جھولی ڈاہیا۔

جے دوہاں نے اک دُوبے توں پلا جھڈاؤنا، دوویں کم کسے نہ آئیا۔ جے سنگر ہو کے اپنا بھيو چھپاؤنا، گرسکھ پڑدا نہ کوئے اٹھائیا۔ ایہو جہا کھیل سکھند
نواسی کدے نہ بھاؤنا، جو بھگتاں بھاونی پور دکھائیا۔ جگ چوکڑی بے شک بنیا جانا آؤنا، پنج تت کایا جگت ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
ست پرساد اکو منگ منگائیا۔ پرساد کہے میں سب توں ٹھنڈا، میری سنگر بنت بنائیا۔ میٹوں کھا کے رہے کوئی نہ رنڈا، سرتی شبد جڑائیا۔ میں چٹھاواں
اوس ڈنڈا، جس دی گھاٹ آپ گھڑائیا۔ میرے ورتاؤن والا ہووے کوئی نہ بندہ، بندگی والا بندنا میری دے جنائیا۔ ایہہ بنیا اوہ انج دھندا، جس دی
گنجھل کھلن وچ نہ آئیا۔ بے شک خالی دے منجا، سنگر آسن سدا سدا نظری آئیا۔ اُس دارس سدا سدا ازنگا، سورا سربنگا دے سمجھائیا۔ جس گرنکھ
گر پرساد کھادھا بن دنداں، نانک دادک دوویں گیا تجائیا۔ اوہ ساچے گھر چڑھ گیا چندا، چند نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جانہارا
آر پار مدھ کنڈھا، سکھند نواسی پُرکھ ابناشی اپنی اکھ پر تکھ کھلائیا۔

☆ ۵ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ دھنوالی ☆

گوہند کہے میں گوہند پیتا، گرنکھ گر گر مان وڈیائیا۔ آد جگادی ٹھانڈا سیتا، جگ چوکڑی ویکھ دکھائیا۔ جن بھگتاں بخش سچ پریتا، پت پریشور میل
ملائییا۔ ست ستوادی دس کے حدیثا، آتم پر ماتم کراں گڑمائیا۔ دھام دکھا اک انڈیٹھا، گرہ مندر پڑدا لاہیا۔ ترے گن گنی تت بُجھا انگیٹھا، امرت میگھ
اک برسائییا۔ مارگ دس نیکن نیکا، رہبر ہو کے سنگ نبھائییا۔ لیکھا جاناں جیو جی کا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائییا۔ نام پدارتھ دیواں میٹھا، وست امولک اک
ورتائییا۔ بھيو چٹکاواں اوچاں نیچاں، راؤ رنگاں رنگ رنگائییا۔ لیکھ مٹاواں ہست کیٹاں، مہر نظر اک رکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد
دیونہار وڈیائیا۔ گوہند کہے میں گوہند رنگ، گرنکھ گر گر آپ چڑھائییا۔ انتر آتم اک اند، پرمانند وچ سمائییا۔ شبد اگئی دھر دا چھند، انادی ناد وجائییا۔ آتم
سیجا سچ پلنگ، سہنجی سچ وڈیائیا۔ سچ محل اُچ منار آپے لنگھ، گھر گھر وچ ویکھ دکھائییا۔ امرت دھار وھا گنگ، نہجھر جھرن دیاں جھرائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گوہند کہے میں گوہند سجن، گر گر دیواں مان وڈیایا۔ سچ درساواں اکو محن، دُرمت میل دھوایا۔ نام ندھانا
 دھر دا بجن، بن اکھراں بندگی دیاں سمجھایا۔ نیتزن پا کے ساچا کجل، نوری نور نور کراں رُشایا۔ پکڑ چڑھاواں دھر دی منزل، پاندھی پندھ نہ کوئے
 رکھایا۔ ڈھولا راگ ناد نغمہ نام کلمہ سناواں غزل، کراں سچ پڑھایا۔ ریتی نیتی دیواں بدل، عدل عدالت اک کماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دھر دا لیکھا لیکھے لایا۔ گوہند کہے بن گوہند دھار، مات پت جھنی جن نظر کوئے نہ آہیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت شبد سروپی ساچی کار، پنج
 تت نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت بن ورن گوت کر اُجیار، کوٹن کوٹ لکھ چوراسی جیو جنت کراں گڑمایا۔ اپنا نام ندھان شبد گیان بول جیکار، ناد دھن
 آتمک انتر برہم برہماد دیاں سناہیا۔ پار برہم برہم دس پیار، بجر کپاٹی کھول کوٹا، سکھمن ٹیڈھی بنک کر پار، ایڑاپنگل راہ وچ سکے نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہر جن ساچے لئے تراہیا۔ گوہند کہے میں گوہند ایک، ایککار دتی وڈیایا۔ سنجک تریتا دواپر کلج اولڑا
 بھیس، بھیکھا دھاری سمجھ کوئے نہ پانیا۔ بال جوانی الھڑ وریس، جو بن متا ہر گھٹ تھانیا۔ گر اوتار پیر پینمبر سجدہ کرن آدیس، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ نیتز
 لوچن نین راہ تگن وشن برہما شو مہیش، کروڑ تینتیس سُرپت اند بیٹھے دھیان لگایا۔ جن بھگتاں کراں سچا ہیت، سنت سہیلے ویکھ دکھایا۔ گر کھیاں اندر رہیا
 کھید، گر سکھاں جوڑ جڑایا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، اندھ اگیان دیاں مکایا۔ جنم کرم دی میٹ کے ریکھ، وست اموک جھولی پانیا۔ آتم پرامت دس کے
 بھیت، بھیا ابھیدا دیاں کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ گوہند کہے میں گوہند سورپیر، پیرتا میری سمجھ کسے نہ آہیا۔
 کھڑگ کھنڈا نہ کوئی چلہ کمان تیر، ترکش کندھ نہ کوئے اٹھایا۔ اکو چوٹی منزل چڑھ ویکھاں اخیر، آخر اکو ڈیرہ لایا۔ جس دا راہ تگن پیر فقیر، کتب غوث
 ولی سنت سادھ بیٹھے دھیان لگایا۔ نہ کوئی شرع نہ زنجیر، دین مذہب نہ کوئے رکھایا۔ نہ شاہ نہ حقیر، سچ توفیق اک خدایا۔ ویکھاں کھیل بے نظیر، جگ
 نیتز نظر کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گوہند کہے میں گوہند ست، ست ست میری
 وڈیایا۔ جن بھگتاں دیواں برہم مت، ساچے سنتاں سچ پڑھایا۔ گر کھیاں بھجا کے اگنی تت، ناتا اکو گھر جڑایا۔ گر کھیاں لیکھے لا کے رت، رتی رت دیاں

مہکائی۔ ست سنتو کہ بخش دھیرج بیت، جوگ جگت دیاں درڑائی۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، نج نیتز کراں رُشنائی۔ لہنا دینا ہتھو ہتھ، نام پدارتھ جھولی
 پائی۔ گرکھیاں مارگ سدا رہیا دس، اندر باہر گپت ظاہر وچھڑ کدے نہ جائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر گر اکو اک
 جنائی۔ گوہند کہے میں دھر دا گر، سنگر دیوے مان وڈیائی۔ کوئی نہ سمجھے میرا تال سر، سرتی شبد نہ کوئے ملائی۔ بھو نہ پائے کوئی انتر فرنا پھر، فرنے وچ
 سرب لوکائی۔ جنہاں لیکھا لکھیا دھر، مستک ویکھاں چائیں چائیا۔ جو چرن پریتی گئے جڑ، جوڑی دھر دی دیاں بنائی۔ نام اگئی چاڑھ کے گھوڑ، واگاں اپنے
 ہتھ رکھائی۔ سچ دربار سچھنڈ اگم اتھاہ لگا پوڑ، منزل منزل پندھ مکائی۔ نظر تگاں کر کے غور، ہرجن سچن ویکھ وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے رنگ رنگائی۔ گوہند کہے میں گوہند سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ نظری آئیندا۔ نام نگارا اک مردنگ، دو جہاناں
 برہمنڈاں کھنڈاں آپ سنانیندا۔ بودھ اگادھ شبدی چھند، ڈھولا سوہلا راگ لائیندا۔ آتم پرما تم دیونہارا سچ اند، پرمانند وچ سمانیندا۔ جنم کرم دی ٹٹی
 گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنے نال ملائیندا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے گرکھ چاڑھ چند، جگت اندھیرا دور کرانیندا۔ بھو کھلا ہنگ برہم، پاربرہم اپنے گھر
 وسانیندا۔ لیکھے لائے کایا مائی ہاڈی چم، پنج تت اپنا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیوے دھر دا ور، ساچا لیکھا آپ
 لکھائیندا۔ گوہند کہے میں گوہند شاہ، پاتشاہ دتی وڈیائی۔ نت نوت دساں راہ، مارگ اک سمجھائی۔ شبد سروپی بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائی۔ دئی دوتی
 ڈیرہ ڈھاہ، چار ورن کراں گڑمائی۔ شرع شریعت پندھ مکا، ساچی سکھیا اک سمجھائی۔ چار ورن اکو در بہا، شتری براہمن شور ویش بھو رہن نہ پائی۔
 ساچا مارگ دیاں جنا، چاروں کُنٹ اکھ کھائی۔ دھر دا ڈھولا اکو گا، بھگت کراں پڑھائی۔ پڑدا اوہلا پرے ہٹا، جوتی جوت ڈگمگائی۔ گرکھ گرکھ ہرجن ہر
 سنت ہر سنگر سچن ست سچ میل ملا، ملاپ دھر دا آپ کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوٹن کوٹ کوٹ جنم دے کٹ کے پاپ، پتت
 پنپت کر کے پاک، پوت اپنے سنگ رکھائی۔

☆ ۵ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی درباری لال دے گرہ لڈھیانا ☆

پُرکھ اکال پریم انوکھا، گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکڑی گئے کماہیا۔ بھگت سنت تگن موقع، سبجک تریتا دواپر کلجک دھیان لگایا۔ گرکھ گر سکھ راہ
 ویکھن سوکھا، چرن لگ لگ پائینا۔ مہربان پر بھ ٲھا کر سوامی پریم پیار دی لا کے چوٹا، تن نگارے ناد وجایا۔ انتر آتم بخش پریم کوڑی کریا من متا کڈھے
 کھوٹا، ہوئے روگ گواہیا۔ نرمل پرکاش اگم اتھاہ کر اپنی جوتا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ دُھر دا پیار کسے وچ نہ آوے سوچا، سمجھ سکے نہ کوئے لوکایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریم اک درڑایا۔ پُرکھ اکال پریم عجب، نرالا سمجھ کسے نہ آہیا۔ لکھ چوڑا سی ہوئے تعجب، پڑدا سکے نہ کوئے
 اٹھایا۔ سرشتی بھرمی دین مذہب، ذات پات کری گڑمایا۔ آتم پر ماتم کرے کوئی نہ ادب، آداب سیس نہ کوئے جھکایا۔ پر بھ ملن نوں رکھے نہ کوئی
 قدم، پاندھی پندھ نہ کوئے مکایا۔ گرہ گرہ گھر گھر چار ورن دے تشدد، سُر ت شبد نہ کوئے ملاہیا۔ کوٹاں وچوں گرکھ ورلے گنتی وچ عدد، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریم اک دکھایا۔ پُرکھ اکال پریم اپار، اپر پر آپ کرانیندا۔ نرگن سرگن دے ادھار، گر اوتار میل ملائیندا۔ شبد اگم
 بول جیکار، دُھن ناد آپ سنائیندا۔ کوڑی کریا کڈھ کے باہر، دُرمت میل دھوائیندا۔ اُجل کر مندر منار، گرہ اپنا آسن لائیندا۔ سوئی سُر ت کر کے خبردار،
 شبد ہانی آپ جگائیندا۔ امرت پانی ٹھنڈا ٲھار، نہجھر جھرنا اک جھرائیندا۔ بجر کپائی کھول کواڑ، پڑدا دُئی دویت پرے ہٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچ پیار اک ودھائیندا۔ سچ پیار دیوے بھگونت، جن بھگتاں دیا کماہیا۔ میل ملاواں دُھر دی نار کنت، جگت وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ اُتم
 سریشٹ کر کے وچوں جیو جنت، سادھ سنت وچوں اٹھایا۔ انتر آتم نیا منت، من کا منکا دے بھوایا۔ بودھ اگادھ بن کے پنڈت، نراکھر کرے پڑھایا۔
 گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ میل ملاواں جوت اکھنڈت، کھنڈ برہمنڈ چرناں ہیٹھ دہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 پریم اک رکھایا۔ پُرکھ اکال پریم اگم، اگمڑی کھیل کرانیندا۔ کوئی سمجھ نہ سکے کایا مائی چم، تتوت گنڈھ نہ کوئے بندھائیندا۔ مہربان ہو کے جنہاں انتر
 آتم دیوے بنھ، پر ماتم اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوت پرکاش چاڑھ کے چن، رواس نین شرمائیندا۔ نام پدارتھ دیوے دھن، انملڑی دولت آپ ورتائیندا۔

شبد سندیش سنائے کن، انراگی راگ الانیندا۔ من واسنا بنھے من، ممتا موہ مٹائیندا۔ پنچ وکارا دیوے ڈن، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نیڑ نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریم اک رکھائیندا۔ پُرکھ اکال پریم اک، ایکنکار ونڈ ونڈائیا۔ جگ نیز کسے نہ آئے دس، لکھ چوڑا سی درس کوئے نہ پائیا۔ مہربان ہو کے جس گُرکھ پائے بھکھ، بھجھیا اپنی اک ورتائیا۔ انتر آتم کر کے ہت، پر ماتم میلا سچ سُبھائیا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، سنمکھ نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ پُرکھ اکال پریم اولٹا، شاستر سمرت وید پُران رہے جس گائیا۔ دو جہان کرے اک اکلٹا، برہمنڈ کھنڈ جیرج اند اُتبھج سیتج اپنا بندھن پائیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں ہر جن ورلے پھڑے پلڑا، پلّو اپنے نال بندھائیا۔ جوتی شبدی نرگن نرگن دھار رلڑا، سرگن سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ وسنہارا نہیل دھام اولٹا، اُچ اگم اتھاہ بے پرواہ اپنا پڑا دے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنا رنگ رنگائیا۔ ستگر پیار سدا سدا سدا سجن، ایٹھے اوتھے سنگ بنائیندا۔ پریم پریتی اندر کرائے دُھر دا مجن، دُرم ت میل دھوائیندا۔ شبد اگمی تال ناد انا دی وجن، ڈھولک چھینا نہ کوئے کھڑکائیندا۔ گڑھ ہنکاری بھانڈے بھجن، بھرم بھو مٹائیندا۔ درس دکھائے گوپال مورت مدن، مدھ سوڈن اپنی کار کمائیندا۔ ہر بھگت سہیلے مستک تلک للاٹ لگائے چندن، جوتی جاتا ڈمگ کائیندا۔ نمسکار نمو نمو سوامی اکو دے بندن، ڈنڈوت ساچی اک سمجھائیندا۔ انتر آتم پر ماتم بخش کے انندن، نجاند رس چکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ ستگر پیار جگت جگ چار، کوٹن کوٹ کال مک کدے نہ جائیا۔ جگ چوڑی نت نوت وہار، بوہاری اپنی کار کمائیا۔ نرگن سرگن لے اوتار، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ شبد اگمی بول جیکار، ناد دُھن کرے شنوائیا۔ سیوا لاگر اوتار، پیر پیغمبر حکم منائیا۔ شاستر سمرت وید پُران بن لکھار، کاتب اپنی قلم چلائی۔ چار گنٹ دہ دِشا نو نو پائے سار، بھيو ابھیدا آپ کھلایا۔ گھٹ گھٹ اندر دیا باقی کملا پاتی نرگن جوت کر اُجیار، گرہ گرہ کرے رُشنائیا۔ شبد سندیش نر نریشا ست ست دیوے دیونہار، ست ستوادی آپ سنائیا۔ وشن برہما شو بھر نہار بھنڈار، وست امولک اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال پریم سدا سدا، نرگن سرگن آپ کرائیندا۔ جگت دوار کر کے پار حد، گھر اپنا اک دکھائیندا۔ بن مکے کعبیوں کرائے جج، بن مندر مسیت شو دوالے مٹھ گُرودوار اکو اک

وڈیائیندا۔ لہنا دینا چوڈاں لوک چوڈاں طبق ہٹ، چوڈاں ودیا پندھ مکائیندا۔ سچ پریتی اندر رکھ، رکھک ہو کے سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ جگت جہانوں کر کے
 وکھ، بھیو ابھیدا بھیو کھائیندا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، نج نیتز پڑدا لائیندا۔ دئی دویتی میٹ کے پھٹ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائیندا۔ لیکھے لائے کایارت،
 رتی رت اپنے رنگ رنگائیندا۔ انتر آتم دے کے برہم مت، برہم ودیا اک پڑھائیندا۔ میل ملاواں کملاپت، کنت کنٹول اکو نظری آئیندا۔ سچا مارگ دھر
 دادس، رہبر ہو کے پندھ مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پیار اک درڑائیندا۔ سچ پیار کرے جن بھگت، پرہ اپنی دیا کمائی۔ اتم
 ہووے وچوں جگت، جگ جیون داتا ویکھ وکھائی۔ لیکھے لائے بوند رکت، پنچ تت وبتے ودھائی۔ نام خمار کرے مست، دوس رین اپنی دھار چلائی۔ لیکھا
 چکے کیٹ ہست، اوچ نیچ نہ کوئے سمجھائی۔ دین مذہب نہ کوئے فرق، شتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ ویکھ وکھائے جودھا سورپیر مردانہ
 مرد، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہی۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں ونڈے درد، دُکھیاں دُکھ اپنی جھولی پائی۔ سنگر پریم سدا اسچرج، اسچرج لیل وچ سائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائی۔ سنگر پیار سدا سدا سدا، آد جگاد رہے جس گائی۔ پُرکھ اکال کیتا گوہند بن کے پت، ہیمنٹ
 وبتی ودھائی۔ گوہند گرکھیاں ویاچت، چت وت ٹھگوری کوئے نہ پائی۔ پورب لیکھا ویکھ اگلا دتا لکھ، باقی رہن نہ کوئے پائی۔ شبد ستار مارے کچھ، دھرا
 تال وجائی۔ جو گرکھ گرکھ کھ بھوا کے دے جائے پٹھ، تس ٹھور کوئے نہ پائی۔ ایہتے اوتھے ملے نہ کوئی سکھ، ساتک ست نہ کوئے کرائی۔ جننی سفلی
 نہ ہووے ککھ، دس دس ماس پندھ نہ کوئے چکائی۔ جو گرکھ سنگر پیار پرہ سرن پریتی گئے جھک، سیس جگدیس بھیٹ چڑھائی۔ اوہناں پینڈا جائے
 ٹک، رائے دھرم نہ دے سزائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریم اک وکھائی۔ سنگر پریم نہ ہوئے وچھوڑا، وچھڑ کدے نہ جائی۔ آد
 جگاد بھگت بھگوان دا جوڑا، جگ چوڑی سوہا پائی۔ جگت اندر ویکھے اندھ گھورا، چار گنت دہ دشا کھوج کھوجائی۔ پاوے سار ٹھگ چوراں، گلیا کوئے رہن نہ
 پائی۔ پٹو پنکھی چارے کھانی ویکھے ڈھورا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان بھیو کھائی۔ سنگر پریم گرکھ ورلے جاتا، جس اپنی بوجھ بُجھائی۔
 بن پڑھیاں ہويا گیتا، چوڈاں ودیا چرناں ہیٹ دبا۔ ست ستوادی برہم برہادی آتم انادی جڑیا ناتا، بدھاتا اپنے رنگ رنگائی۔ اتم ہوئی جگت داتا، جوتی

جوت کرے رُشناہ۔ ساچا کھیل اگم اتھاہ کایا مندر اندر بھاکھا، باہروں کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ منزل منزل چکے واٹا، پوڑی پوڑی لئے چڑھائیا۔ جنم کرم دا پورا کرے گھاٹا، پورے ستگر ہتھ وڈیائیا۔ آتم سیج سُنجنی سُنہائی کھاٹا، سیج سِنگھاسن سو بھاپائیا۔ امولک اُل اُل نام پدارتھ دیوے داتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر پریم اک بندھائیا۔ ستگر پریم دُھر دا بندھن، بندگی وچوں بندنا نظری آئیا۔ جنہاں اُٹھایا اپنے انگن، ساچی گودی لئے بہائیا۔ سو گر سکھ دُوجے دوارے کدے نہ جاون منگن، گداگر نہ روپ وٹائیا۔ نچ آتم مانن اک انندن، پرمانند وچ سمائیا۔ ویکھے کھیل وچ برہمنڈن، ور بھنڈی بھو اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیج پریم اک لگائیا۔ ستگر پریم جنہاں لگا، لگ ماتر نظر کوئے نہ آئیا۔ ست خُماری اندر پھرے بھجا، منزل اپنی پندھ مُکائیا۔ جگت واسنا ہوئے نہ گندھ، کوڑی کریا نہ کوئے گڑمائیا۔ سیٹل دھار سدا اٹھنڈا، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ انتر آتم ہووے نہ رنڈا، کنت سہاگی اک ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم اندر پریم جنائیا۔ ستگر پریم دُونگھا ساگر، جگت نیا نوکا ہتھ کسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں دیوے دو جہان آدر، آدرش اپنا اک دکھائیا۔ کرتا پُرکھ کریم قادر، قُدرت داتا بے پرواہیا۔ نت نوت سدا سدا سد جن بھگتاں اگے حاضر، حضور حضرت اپنا روپ وٹائیا۔ جودھا سوربیر بن بہادر، کوڑی کریا من واسنا پرے دیوے ہٹائیا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، جو ستگر پیار بنے سو داگر، گھر مندر ہٹ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم اندر ڈوری تند اک جنائیا۔ پریم اندر ستگر متا، من مت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پریم اندر ستگر رتا، رتی رت رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ پریم اندر ستگر وسا، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ پریم اندر ستگر ننھا، بھج بھج نو دوارے پندھ چُکائیا۔ پریم اندر ستگر ست پُرکھ نرنجن سدا سمرتھا، سمرتھ اپنی کار کمائیا۔ پریم اندر نچ نیتز جن بھگتاں کھولے اکھا، آخر اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیج دیوے مان وڈیائیا۔ کرے پریم جوت نرنکاری، نرگن ہتھ وڈیائیا۔ سرگن ست شبد پیاری، پریم پریتی اک بنائیا۔ گرکھاں گر سکھاں جن بھگتاں ساچے سنتاں رنگ رہیا چاڑھی، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ویکھے وگسے وارو واری، نیتز نین اکھ نظر کسے نہ آئیا۔ پریم وچوں پریم کرے شنگاری، تن جو بن دیوے مان وڈیائیا۔ ستگر پریم پُچھو کولوں لال درباری، جس گرہ دربار لیا لگائیا۔ ایہہ فیل ہاتھیاں نالوں اُچی حماری، جس اُپر بیٹھا آسن لائیا۔ تریتے جگ

دی بچھلی یاری، یارانہ بھل کدے نہ جانیا۔ انگد تیری انگ لگن دی آئی داری، بن سنگر پورے وارتا بچھلی نہ کسے سمجھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی رہیا دکھانیا۔ سچ پریتی ملیا پر، پیر پیغمبر اک اکھوانیدا۔ جس دا لیکھا لہنا گر، گھر گور آپے کھوج کھوجانیدا۔ جس دی جگ نیتر تک سکے نہ کوئی تصویر، موصور تصور نہ کوئے کرانیدا۔ جو منزل چوٹی چڑھ کے بیٹھا اخیر، مقامے حق سو بھاپانیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا پریم اک بنانیدا۔ دھر دا پریم کرے گر پورا، سنگر پورے ہتھ وڈیانیا۔ جس دا لیکھ نہ ہووے ادھورا، کوڑا نیہوں نہ کدے لگانیا۔ چتر سنگھڑ بنائے مور کھ موڑھا، غریب بنانے کو جھے کملے گود اٹھانیا۔ داتا بن کے جودھا سورا، کوڑی کرپا پرے ہٹانیا۔ نام جُماری کر مخمورا، مشکل اگلی حل کرائیا۔ حاضر ہو کے سچ حضور، حاضری اپنی لئے لگانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمانیا۔ درباری لال پریم اپار، سنگر ست ست جنانیا۔ جس نوں ترسدے سدا سدا جگ چار، نت نوت دھیان لگانیا۔ جس دا راہ تنگ کروڑ تیتیا نین اگھاڑ، سُرپت اند سنگ ملانیا۔ جس نوں وشن برہما شو کرن پکار، اُچی کوک کوک سنانیا۔ جس نوں گر اوتاراں پیر پیغمبراں نیا پُرکھ اکال، اکل کل دھاری وڈ وڈیانیا۔ جو نت نوت دو جہاناں دین دیاں، دین دنی اپنی جھولی پانیا۔ جس دے ہتھ کال مہاکال، رائے دھرم بیٹھا سیس جھکانیا۔ سو صاحب سنگر کھیل کرے کمال، جس کمالا کبیر جلاہا دتی مان وڈیانیا۔ سو سچ ست بنائے سچی دھر مسال، جس گرہ اپنا چرن لکانیا۔ تریتا جگ دی پریتی رہیا پال، پرتپالک بھل کدے نہ جانیا۔ ایہو شبد انوکھی جگت مثال، جس دی مسل نہ کسے بنانیا۔ شاستراں وچوں نہ ملے احوال، ویداں وچوں نہ کوئے دسانیا۔ گیاناں وچوں نہ کوئے گیان، دھیاناں وچوں نہ کوئے دھیان، قرآناں وچوں نہ کوئے ایمان، ایماناں وچوں نہ کوئے پرگٹانیا۔ پریم پُرکھ پر ماتم آتم جگ جگ وچھڑیاں میلے آن، وچھوڑا بچھلا پنڈھ مکانیا۔ ایہو جہا لبھیاں کسے نہ ملے بھگوان، جو گھر بیٹھیاں رہیا ترانیا۔ کوٹن کوٹ تیر تھ تنٹاں گنگا گوداوری جمنا سُرستی کردے دان، جگت اشنان تاریاں لائیا۔ رسنا جہوا تھی دند صفت صلاحی گاوندے گان، اکھراں نال اکھر میل ملانیا۔ بن سنگر پریتی کسے نہ ملیا ساچا تھان، سچکھنڈ سو بھاکوئے نہ پانیا۔ تن مائی خاکی خاک رہے چھان، جنہاں بھلایا بے پرواہیا۔ نہ صدق نہ کوئے ایمان، صبر صبور سگ نہ کوئے رکھانیا۔ اکو نانا جڑیا پین کھان، رسنا جہوا جگت ہلکانیا۔ جنہاں پریم پریتی اندر اپنا آپ

کیتا بلیدان، سو جودھا سورِ بیر دو جہان سو بھا پائیآ۔ جنہاں اندر کام شیطان، لو بھ موہ ہنکار ہوئے ہلکائیآ۔ سو سنگر سوامی بن ہر کرپا سکے نہ کوئے پچھان، نیز
 اکھ درس کوئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ پریم پریتی اندر مدھا، آد جگاد اکو رنگ سائیآ۔ جن
 بھگتاں دے ساچا سدا، گھر ساچے میل ملائیآ۔ مہربان ہو کے پڑدا کجا، سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ بھگت جگت کوئی رہے نہ ننگا، اوڈھن اکو نام جنائیآ۔ امرت آتم
 ساچا نیر وہائے گنگا، گوداوری سُرسی نال ملائیآ۔ نوری چند چکائے چندا، چوڈس چوڈاں ویکھ وکھائیآ۔ سچ دوار وکھائے ٹھنڈا، چرن کول وڈیائیآ۔ ناتا توڑ کے
 جیرج انڈا، اُتہج سیتج لہنا رہیا مکائیآ۔ بنا بندگیوں پار کر کے بندہ، بندھن سارے رہیا تڑائیآ۔ جو ہر سنگت وچ مل کے ہويا گندہ، تس دی گندگی آگے
 پچھے سکے نہ کوئے دھوئیآ۔ پُرکھ اکال دین دیال آد جگاد جگ چوڑی سدا بخشندا، بخشنہار اک اکھوئیآ۔ پریم پریتی اندر جنہاں بن ڈوری تند بدھا، جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ سنگر پریم سچا حق، حقیقت وچوں نظری آئیآ۔ لوڑ چکائے مدینہ مکہ، مقبریاں لیکھا دے مکائیآ۔
 پروردگار نورِ الہی سانجھا یار وکھائے اپنی اکھاں، نچ لوچن اک کھلائیآ۔ لہنا چکائے چوڈاں طبقات جگت ہٹاں، گھر مندر سو بھا پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، پریم اندر رنگ چڑھائیآ۔ جن بھگت کہے پر بھ پایا پریم اک، گھر وچی نام ودھائیآ۔ دوس رین لگی سک، اٹھے پہر رہی ستائیآ۔ آتما کتے نہ
 بہوے ٹک، من مت بدھ سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ جس میرا لہنا دتا لکھ، سو دیونہار ویکھ وکھائیآ۔ اوس دے چرن پریتی بن قیمتوں جاواں وک، خاکی ماٹی
 بھیت چڑھائیآ۔ اوہ صاحبِ نرالا جوت اکالا سدا پرتپالا آپے کرے ہت، ہتکاری وڈ وڈیائیآ۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا گرہ و سنہارا آتم پر ماتم مارے کھچ، پار برہم
 برہم اپنا میل ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا چکائے جو انتر وچ، وچوں اپنا آپ پر گٹائیآ۔ سنگر پریم اندر وڈیا، باہروں نظر کسے نہ
 آئیآ۔ گرکھ کوئے میرے مندر چڑھیا، پوڑے پوڑے قدم لکائیآ۔ سچ دوارے جا کے کھڑیا، سوچھ سرُپی روپ وٹائیآ۔ کر پرکاش بہتر نڈیا، اگیان اندھیرا
 دتا مٹائیآ۔ آتم مل کے پر ماتم ڈھولا اکو پڑھیا، سوہنگ راگ الائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریتی اپنے نال جڑائیآ۔ سنگر پریتی پریم
 پیاری، پیاریاں وچوں نظری آئیآ۔ گرکھ کرے وِلا بن کے ناری، نر نرائن کنت ہنڈھائیآ۔ جس دی تٹ نہ جائے یاری، آد جگاد مکھ نہ کدے بھوئیآ۔ سچ

محل بٹھائے اٹاری، محفل اپنے نال لگایا۔ دیا باقی کملا پاتی نرگن جوت کرے اُجیاری، دیوا باقی نظر کوئے نہ آئی۔ شاہ پاتشاہ سچا سکداری، تخت نواسی اک اکھوایا۔ جودھا سوربیر بکاری، مرد مردانہ سو بھاپایا۔ نورِ الٰہی پروردگاری، مقامے حق کرے رُشنائیا۔ محبان بیدوبی خیر یا اللہ سچ توفیق سچ سرداری، شاہ نواب وڈی وڈیایا۔ پیر پیغمبر جس دے قداماں اُتے مستک رکھ منگن دات اپاری، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ سو بخشنہارا دیوے پریم پریتی وڈ سنساری، جگت ریتی نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ سنگر پریم جنہاں جگ لایا، لگی اک بُجھایا۔ ناتا تھاترے گن مایا، رجو ستو طمعو پوہ نہ سکے رانیا۔ پریم پُرکھ دی ملی چھایا، بھے بھو رہن کوئے نہ پانیا۔ گرہ مندر اپنا اک سُہایا، گھر ساچے وچے ودھایا۔ نام اگئی ڈھولا گایا، جوت نور دتا پرگٹایا۔ جنم مرن دا گیار چکایا، آون جاون رہیا نہ رانیا۔ مات گربھ نہ پھیرا پایا، دس دس ماس نہ اگن تپایا۔ چتر گپت نہ لیکھ وکھایا، لاڑی موت نہ کوئے گڑمائی۔ جیرج اندج اُتج سیتج نہ کوئے بھوایا، چارے کھانی ناتا گیا تڑانیا۔ ساچی بانی راگ الایا، پراپسنتی مدھم بیکھری نیوں نیوں سپس نیوایا۔ کاگد قلم نہ لیکھ چکایا، شاہی نیتز نیناں نیر وہایا۔ سنگر پریم اک سکھایا، جس دی سکھیا دو جہاناں پانیا۔ تینی اوتاراں مل کے سنگ نبھایا، عیسیٰ موسیٰ محمد جوڑ جڑایا۔ نانک گوہند گنڈھ رکھایا، پلو اپنا اک پھڑایا۔ بھگت اٹھاراں رنگ چڑھایا، پریم پریتی اندر وچے ودھایا۔ تکیاں تکیاں لوکات ایہہ ویلا آیا، جس دی رُتری آپ سُہایا۔ گر چیل اکو گھر بہایا، گھر ساچے خوشی وکھایا۔ پورب جنم دا وچھڑیا میلا انت ملایا، ملنی ہر جگدیس کرایا۔ سجن سُہیلا بن کے آیا، دُور دُراڈا پاندھی راہیا۔ ویلا وقت آپ سُہایا، بھڑی رین خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پیار اک جنایا۔ ویکھو پریم پیار پریم پُرکھ دا، پریتاں وچوں پریت لگایا۔ ناتا جوڑ پیو پُت دا، گرگھ گرگر گود بہایا۔ اپنے نشانیں کدے نہ اُکدا، جگ چوکڑی شبدی تیر چلائی۔ کلجک ویکھو پندھ مکدا، رین اندھیری پڑدا دے اٹھایا۔ جن بھگتاں مارگ دے سکھ دا، سکھ آتم وچ جنایا۔ ایہہ کھیل مرد مردانے منکھ دا، جو منش دیوت رہیا بنایا۔ پسو پریت پریم پیار اندر گودی چکدا، دیونہار وڈیایا۔ سنگر پورا کدے نہ رُٹھدا، جگ جگ رسیاں لئے منایا۔ اپنے مارگ اوتوں رہبر ہو کے کدے نہ اک دا، بھٹا جاوے واہو داہیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت پسو پنکھی پنچھی آپے بچھدا، سمنند ساگر جل مین ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک لگائیا۔ سچ پریتی لاونہارا، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی لے اوتارا، سنجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ویکھنہارا، برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھوجائیندا۔ پر تھی آکاش پاوے سارا، گگن منڈل پڑدا لاہندا۔ رَو سس سورج چند دے ادھارا، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کلجگ اتم سُن پکارا، ست ستوادی ویس وٹائیندا۔ کل کلکی لے اوتارا، نرگن اپنی دھار چلائیندا۔ شبدي ڈنکا وچ سنسارا، راو رنکاں آپ سنائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی وسے باہرا، انبھو اپنا راہ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پیار اندر سرب سمجھائیندا۔ پریم پیار سرب داسا نچھا، ہر سنگر آپ جنائیا۔ اس توں کوئی نہ رہے وانجھا، شتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ آتم پر ماتم سب دا گاندا، گا گا خوشی منائیا۔ من واسنا بھریا بھانڈا، نو در کوڑ ہلاکائیا۔ دسم دواری کھیل ٹھانڈا، ہر ٹھوکر نال جنائیا۔ پورب جنم جو تھکا ماندا، تس پھڑ باہوں لے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پیار اک دکھائیا۔ پریم پیار دے دکھال، گر گر آپ جنائیا۔ سنگر ہوئے دیال، دینن لے ترائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ آکے ویکھے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرکھ بھال، ہر جن اپنے نال جُڑائیا۔ نرگن ہو کے بنیا دلال، سرگن ونج اک کرائیا۔ جو پورب جنم گھالن گئے گھال، تنہاں لیکھا لہنا رہیا جھولی پائیا۔ حقیقت جانہار حلال، ہر گھٹ ویکھے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پیار کہے میںں بالا نکا، نکیاں وچوں نظری آئیا۔ پر م پُرکھ اکال اکو پتا، پتا اکو اکو میری مائیا۔ جس میرے مستک اپنا لایا نکا، ٹکئی اپنے نال لگائیا۔ میںں اوس دے کولوں سکھی اکو سکھا، سکھاں نال مل کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ لوک مات میتوں سچ پریم دا ملیا حصہ، سوہنی وست اپنے وچ لکائیا۔ جے کوئی میرے پیار دا رسنا گاؤندا رہے قصہ، ہر دے ہر نہ سکے وسائیا۔ میںں اوہناں کدے نہ دسا، نیتزہن دین دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا میلا رہیا ملائیا۔ گرکھ کہے میںں پیارا پریم، پریمیاں وچوں نظری آئیا۔ راہ تنگن میرے نین، لوچن آسا نال ترسائیا۔ اندروں ناد اندادی سارے کہن، اُچی کوک کوک سنائیا۔ آتم پاوے وین، رو رو دے دھائیا۔ کون ویلا میرا ملے سین، سجن بے پرواہیا۔ ناتا تٹے بھائی بھین، مات پت نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریم

آپ ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے مینوں دُھر دا فِکر، فِریاں وِچ نہ کسے سمجھائیا۔ جو میری دھاروں آئے نکل، انتم اوہناں لینا ملایا۔ دُھر دا پریم بن کے مِتر، ساچا میلا دینا کرائیا۔ آسا نسا پوری کر کے اچھت، بھچھیا دُھر دی جھولی پائیا۔ نانا توڑ دوزخ جنت سورگ بہشت، چرن کول دینی سرنائیا۔ بن گر اوتاراں پیر پیغمبراں ساچے بھگتاں میرے نال کسے نہ لایا عشق، عاشق معشوق حقیقی مجازی دوویں نہ گئے تجائیا۔ کر کرپا جس نوں اپنا دتا اِشٹ، درِشٹ اک کھلایا۔ سو گر کُھ نانا توڑ کے کوڑی سرِشٹ، پریم سَتگر نال پائیا۔ جنہاں دی باقی جگ جگ دی بچت رہ گئی لکھت، اوہناں دے لیکھے آپ لکھائیا۔ ایہو سَتگر پیار دی ساچی مِٹھت، جس دی رسنا جہوا سار نہ پائیا۔ گرُ پیار بدلے کرنی پئے نہ کسے دی مِنت، جھولی آگے کسے نہ ڈاہیا۔ جو سَتگر سرنی لگ کے کرے نہ عِلّت، تِس کو جھے کملے پار کرائیا۔ بن سَتگر کرپا پنج تت کایا مائی کسے نہ ملدا خلعت، سر ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ انت خواری دُنیا داری ذِلّت، زیوزینت نظر کوئے نہ آئیا۔ پریم پیار پر بھو دی مِلّت، مل مل بھگتاں خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا پریم سرب سمجھائیا۔ ساچا پریم سُنو چار ورن، شتری براہمن شُور ویش آپ درڑائیندا۔ نچ نیتز کھولو ہرن پھرن، جس دے وچوں سَتگر نظری آئیندا۔ درشن پاؤ دھرنی دھرن، تارنہارا دیا کمائیندا۔ لیکھا چکاؤ مرن ڈرن، آون جاون پنڈھ مُکائیندا۔ سکھیا سکھو ساچے پوڑے چڑھن، کایا مندر اندر اک درسائیندا۔ لیکھا مکے ورن برن، ذات پات نہ کوئے سمجھائیندا۔ پریم پُرکھ دی ساچی سرن، سرنگت اک رکھائیندا۔ آتم پر ماتم جگ جیو جہان ڈھولا پڑھن، دُھر دا راگ اک سُنائیندا۔ درگاہ ساچی سچ دوارے سنت سہیلے وڑن، ادھو چکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ پریم پیار پریتی اندر جو سَتگر سرنائی پڑن، تنہاں مستک ٹکا نام ندھان اک لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریم اک بنائیندا۔ سچ پریم بنیا درباری لال، لالاں وچوں لال نظری آئیا۔ جس دا نرگن بن دلال، سرگن جوڑ جڑائیا۔ پورب حل ہويا سوال، آگے لیکھا چکيا قلم شاہیا۔ ساچی گودی لئے اٹھال سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ ہرجن وڈیائی مانس جنم، کلج و بے سچ ودھائیا۔ نہکرمی لیکھے لائے تیرا کرم، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھایا۔ دُھر سرنائی ہر دی سرن، سرنگت اک جنائیا۔ کوڑی کرپا گڑاوے پاپ جھڑن، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر جن لال

رنگیلے، رنگ رٹا آپ چڑھائیندا۔ پر بھو ملن دے سچ وسیلے، وصل اپنا اک کرائیندا۔ لیکھا چکيا جگت تحصیلے، سچ عدالت عدل کمايندا۔ لبھنا پئے نہ کوئے
 وکیلے، وکلا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ آگے کرنی نہ پئے اپیلے، اپر پر سوامی انتريامي سيو کمايندا۔ جو وسدا امبر اُپر نیلے، نیلے والا جوڑ جڑائیندا۔ جس نوں
 سمجھ نہ سکے کوئی دلیے، سوچ سوچ نہ کوئے رکھائیندا۔ سو گر کھ گر سکھ ہر جن ساچے سچ نگینے، تخت نواسی اپنے تاج ٹکائیندا۔ جیہڑا پروردگار ملیا نہ مکے
 مدینے، مددگار ہو کے پھیرا پائیندا۔ ساچے اسوکس کے زینے، شاہ سوارا ویس وٹائیندا۔ دو جہاناں کر ادھینے، اعلیٰ ادنیٰ بھیو چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پیار اندر ویکھ وکھائیندا۔ ویکھے اندر پریم اتھاہ، دین دنیٰ سمجھ نہ آئی۔ رہبر بن کے اک خُدا، خودی تلبیری رہیا مٹائی۔ جو آتم
 نالوں ہو یا جُدا، جُز اپنا ونڈ ونڈائی۔ سو صاحب مہربان، محبوب پھیرا پائی۔ کوئی سمجھ نہ سکے انسان، حیوان بھیو نہ رائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا لاؤندے
 گئے انمان، بھوکھت ڈھولے راگ الائیا۔ سو زرگن زرویر زراکار اجوئی رہت بھگوان، جن بھگتاں ہوئے سہایا۔ گر کھو گر سکھو پریم پریتی بن منگیا دیوے
 دان، ٹھانڈی سیتی جھولی پائی۔ شبد سوامی دھر دا کاہن، گھنٹیا بنسری نام وجائی۔ پیتا سرتی سنیا ميا کرے پرنام، بندھن اکو اک وکھائیندا۔ چار ورن
 اٹھاراں برن لبھیا نہ وچ جہان، چار گنٹ دہ دشانو کھنڈ ست دیپ آپ سمجھائیندا۔ سنگر پیار سچا ایمان، گر کھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت ساچے سنت جگ جگ
 جگت کرن جہان، جنہاں دھیان اپنے نال ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سروپی ہو مہربان، شبد سروپی اپنا راہ
 وکھائیندا۔

☆ ۶ بہادروں ۲۰۲۱ بکرمی اجمیر سنگھ دے گرہ پنڈ گھگرانا ☆

جس نوں کہن گرو مہاراج، آد جگاد جگ چوکڑی سو بھاپائیندا۔ جس دا دو جہاناں سچا راج، شاہ پاتشاہ بھوپت بھوپ اک اکھوائیندا۔ جس دا اگم اتھاہ
 دُونگھا راز، بھیو ابھید نہ کوئے کھائیندا۔ جس دے گھر گر اوتار پیر پیغمبر سرب محتاج، وست امولک اک ورتائیندا۔ جس دے سپس ست ستوادی سچا

تاج، تختِ نواسی نام رکھائیندا۔ جس دا لکھ چوڑاسی گھٹ گھٹ اندر واس، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ اپنی کار کمائیندا۔ سو سَنگَر صاحبِ سچ دوار کرے نواس، جس دا چھپر چھن نہ کوئے جُھہائیندا۔ سورج چند نہ کوئے پرکاش، منڈل منڈپ نظر کوئے نہ آئیندا۔ لیکھا دے نہ پر تھی اکاش، گگن گگنتر نہ سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ کھائیندا۔ جس نوں کہن گُرو مہاراج، سچکھنڈ نواسی بے پرواہیا۔ جس دی سچ ست امولک دات، نتِ نوت رہیا ورتائیا۔ جس دی بودھ اگادھ گاتھ، شاسترِ سمِرت وید پُران رہے جس گائیا۔ جس دا کھیل اکھن لاکھ، اکھ اگوچر وڈی وڈیائیا۔ جس دا سچ دوارے سچ نواس، محلِ اٹل چار دیوار نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سچ مہاراج پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اک اکھوائیندا۔ سچکھنڈ نواسی دینِ دیال، دیا ندھ ٹھاکر اپنی دیا کمائیندا۔ سَت دُلارا جننی جن بن کے جنے لال، پُوت سپوتا آپ پرگٹائیندا۔ ساچا بخشِ اک سَتھان، بھومکا دُھر دی آپ سمجھائیندا۔ تھر گھر کھول در مکان، مہربانِ مہبان اپنا پڑا لائیندا۔ شبد گُرو کر بلوان سر اپنا ہتھ لکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمائیندا۔ سَت دُلارا شبدی گُرو، پر م پُرکھ آپ پرگٹائیا۔ نر گن دھار جوتی جُڑ، میل ملاوا اپنے نال رکھائیا۔ سَت ستوادی اپنی پوری کرے لوڑ، جوڑا دُھر دا دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرو سَنگَر ایکا دے جنائیا۔ سچ مہاراج سچا شہنشاہ، پُرکھ اباشی اک اکھوائیندا۔ تختِ نواسی بے پرواہ، بے انت اپنی کار کمائیندا۔ شبد اگم ایکا جگہ، سچ دوار اک وسائیندا۔ چرن کول دے لکا، تھر گھر رکھ ناؤں آپ سمجھائیندا۔ سچ و سیرا آپ کرا، نیرن نیرا در سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ محلِ اک وڈیائیندا۔ شبدی گُرو پر بھ چرن نواس، تھر گھر ملے مان وڈیائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل تماش، ہر پُرکھ نرنجن ویکھ وکھائیا۔ ایکنکار دیوے دات، آد نرنجن خوشی منائیا۔ اباشی کرتا کر کے واس، سری بھگوان پردہ دے اٹھائیا۔ پاربرہم پت پر میثور سرب گنتاس، نر گن زرویر نور خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک در سائیا۔ شبد گُرو سچ دوار، تھر گھر مندر اک بنائیا۔ دیا باقی کملاپاتی کر اُجیار، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ دوس راتی نہ کوئے وہار، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ رُتی رُت نہ کوئی تھت وار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ گھر اک وسائیا۔ شبدی گُرو گھر اگم، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جیون جگت

نہ کوئے وڈیاںیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی کرے اپناکم، ہر کرتا ساچی کار لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچ نواس اک دکھایا۔ سچ نواس پُرکھ اکال سرن، پُرکھوتم دیونہار وڈیاںیا۔ نیتز کھول اپنا ہرن پھرن، نچ نین کرے رُشناںیا۔ منزل پوڑے اکو
 چڑھن، پاندھی پندھ نہ کوئے وڈیاںیا۔ دُھر دا ڈھولا سوہلا اکو پڑھن، بن اکھراں راگ الاںیا۔ سوت ڈلارے ساچے وڑن، محل اٹل اُچ منار وچے ودھایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا سچ گھر، گر مندر اک سمجھایا۔ گر شبد کہے میرا سچ لکانا، ست پُرکھ نرنجن آپ بناںیا۔ جس نوں سمجھ نہ
 سکے کوئی چتر سگھر سیانا، من مت بُدھ بھو نہ رانی۔ پنج نہ سکے بنا، پون انجا سیس جھکایا۔ مان نہ رہے کوئی رانا، راج راجان شاہ سلطان دین دہایا۔ کرپا
 کر بخش کرے سری بھگوانا، بھگون اپنی دیا کماںیا۔ محل اٹل اک سہانا، سچ دوار کری رُشناںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ گرہ گھر ست نواس، آپ کرائے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا وڈ وڈیاںیا۔ نہہکنک ہر نرنکار، نرگن وڈا وڈ وڈیاںیا۔ جوتی جاتا جوت اُجیار، رُپ رنگ رکھ
 سمجھ کوئے نہ پانی۔ شبدی ڈنک وچ سنسار، وڈ سنساری آپ وجایا۔ نانک گوہند بن لکھار، واک بھوکھت گئے سمجھایا۔ وید ویاسا کر پکار، اُچی کوک کوک
 الاںیا۔ عیسیٰ واماں گیا مار، میرا پتا بھجا آوے واہو داہیا۔ محمد نین رہیا اٹھال، چوڈاں طبقات پرے دھیان لگایا۔ پروردگار سانجھا یار، جلوہ نور کرے
 رُشناںیا۔ شاستر سمرت وید پُران رہے پکار، کھانی بانی رہی سمجھایا۔ کاغذ قلم شاہی گئے ہار، کاتب بن بن اپنی قلم چلاںیا۔ سنگر شبد نہہکنک نرویر کلکی اوتار،
 جس نوں جنمے کوئی نہ مایا۔ پوت سپوتا براہمن گوڑا پنڈت پاندھا ملا شیخ مسانک سمجھ نہ پائے کوئی جیو وچ سنسار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچی کرنی کار کماںیا۔ نہہکنک ہر کا رُپ، ہر جو آپ اکھوانیندا۔ جس دا ڈنکا چار کوٹ، دہ دشا تھم سنانیندا۔ لیکھ چکائے جوٹھ جھوٹھ، مایا متا موہ
 مٹانیندا۔ دئے وڈیائی کایا پنج تت بھوت، بھوکھت اپنا ویکھ دکھانیندا۔ وسنہارا محل اٹل اک عروج، عرش فرش چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ بھو کھلائے اپنا دوج،
 جن بھگتاں پڑا لاہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کلکی ویس وٹانیندا۔ کل کلکی جوت اُجالا، نرویر وڈی وڈیاںیا۔ دو جہاناں بن رکھوالا،
 زمیں اسماناں ویکھ دکھایا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ ویکھے ہالہ، لکھ چوڑا سی کھو جے تھاوں تھانیا۔ کلج کوڑی کریا ترے گن ویکھے جگت جنجالا، پنج تت اپ تیج

وائے پر تھی آکاش پڑا رہیا اُٹھایا۔ ست دھرم دی سچ سچی دھر مسالا، سبکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اِکو اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کلکی دئے وڈیایا۔ کل کلکی نہکلنک ایک، آد پُرکھ نظری آئی۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی رکھدے ٹیک، بھگت بھگوان اوٹ رکھایا۔ ہر گھٹ انتر جو رہیا ویکھ، انجھو اپنا کھیل رچایا۔ سمبل و سنہارا ساچے دیس، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپایا۔ جس نوں لہجہ دے وشن برہما شو گنیش، کروڑ تیتیس ہتھ کسے نہ آئی۔ سو صاحب سوامی انتریامی جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن سرگن کر کے بھیس، ویس اولڑا اک وٹایا۔ دھر سندیشہ نر نریشا سنجگ ست ست دیوے سندیش، بودھ اگادھ کرے پڑھایا۔ جن بھگتاں گرکھیاں ساچے سنتاں کایا مندر اندر وڑ کے ساچے پوڑے چڑھ کے دسے بھید، بجر کپائی پڑا پرے ہٹایا۔ سو انتر آتم پر ماتم لین پیکھ، نج نیز خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، و سنہارا نہکلنک اِکو ایک، اینکار اکھوایا۔ پنج تت نر نہکلنک، تتوت نہ کوئے وڈیایا۔ پُرکھ اکال جس دا دو جہان ساچا ڈنک، شبہی شبد راگ الاپا۔ سو صاحب دیال ہو کے ساڈھے تن ہتھ سہائے بنک، بنک دواہی سو بھاپایا۔ جس نوں انکڑیاں وچ کرے نہ کوئی انک، بیس بیس ہر جگدیشا شاہ پاتشاہ اک اکھوایا۔ چار ورن اٹھاراں برن شتری براہمن شودر ویش دسے سچ حدیثا نام منتر قلمائ ست، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک بے پرواہیا۔ نہکلنک سری بھگوان، جن بھگتاں دیا کمائیندا۔ جگ چوکڑی دیوے دان، سنجگ تریتا دواپر کلجک ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوہرا سی جیو جنت سادھ سنت آتم پر ماتم بن کے ساچا کاہن، نام بنسری اک سنائیندا۔ لواں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں مار دھیان، جیرج انڈاں کھوج کھوجائیندا۔ جودھا سورپیر بن بلوان، نوجوان اپنا لھم ورتائیندا۔ کھڑگ کھنڈا تیر کمان، شستر بستر اک نشان، شبہی دھار دھار دھار وچوں پرگٹائیندا۔ جسدا گر اوتار پیر پیغمبر رسنا جہوا بتی دند دے کے گئے بیان، کاغذ قلم شاہی ونڈ ونڈائیندا۔ سو صاحب سوامی پُرکھ نرنجن دھر دا داتا سری بھگوان، نہکلنک کل کلکی اک اکھوایا۔

☆ ۶ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی بلونت سنگھ دے گرہ سیوک کالونی پٹیالا ☆

سرگن دھار نہ کوئے جڑت، باڈھی بنت نہ کوئے بنائیندا۔ اکھراں وچ نہ کوئی پڑھت، قلم شاہی ونڈ نہ کوئے دکھائیندا۔ زمیں اسمان نہ کوئی دھرت، محل اٹل روپ رنگ نہ کوئے جنائیندا۔ ایہو کھیل پر بھو اسچرج، جگ چوکڑی سمجھ کوئے نہ پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہہ کہہ گئے مردانہ مرد، مہربان کھیل دکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن اک درڑائیندا۔ ہر سنگھاسن اگم اتھاہ، مہما اگنت گنی نہ جائیا۔ آپ اپائے بے پرواہ، بے انت دیا کمائیا۔ اپنی اچھیا لئے رکھا، آپ اپنے وچ سمائیا۔ جگت جگ کوئی جانے نہ، بھيو ابھید نہ کوئے کھلایا۔ زمیں اسمان رنگ مانے نہ، پاوا چول نہ کوئے وڈیایا۔ چندو آچندن کوئی تانے نہ، ہیرے جڑت نہ کوئے جڑایا۔ چار گنت دہ دشا کوئی ویکھ دکھانے نہ، ناپ ماپ نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلایا۔ ہر سنگھاسن اگم اپار، ہر اپر پیر آپ بنائیندا۔ جس دی مسل مثال نہ وچ سنسار، اشارے نال نہ کوئے درڑائیندا۔ جس دا لیکھا جانے نہ کوئی لوہار، ترکھان گھاٹ گھاڑ نہ کوئے گھڑائیندا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے جگ چار، چارے کھانی چارے بانی بھيو کوئے نہ آئیندا۔ جو منزل مقصود ویا سب توں باہر، بے نظیر اپنی نظر وچ رکھائیندا۔ جس نوں سجدہ کرن پیر اوتار، گر گر سیس جھکائیندا۔ سو تخت نواسی ساچا تخت جانے آپ نرنگار، نرگن اپنا رنگ رنگائیندا۔ سچ سندیہ نر نر سیا آد جگاد جگ چوکڑی دیونہار، بن رسنا جہوا بول سنائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کر کے خبردار، شبدی شبدی راک الائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلاییندا۔ سچ تخت جوت سرپ، جوتی جاتا آپ جنایا۔ جس دا رنگ روپ نہ کسے کوٹ، دہ دشا نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی دھاگانہ کوئی سوٹ، سوٹ دھاری سمجھ کسے نہ آئیا۔ بیٹھنہارا بیٹھ بھوٹ، تتوت نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن اک رکھایا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ اکال، اکل کل دھاری آپ اپائیندا۔ جس دے اُپر نہ کوئی چادر نہ کوئی اوڈھن دے رمال، کھٹیا روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ نہ کوئی دیوا باقی دیوے بال، جل دھار نہ کوئے دکھائیندا۔ نہ کوئی ویکھے کایا مائی کھال، خالق خلق نہ کسے سمجھائیندا۔ سمجھنڈ دوار رکھیا سچی دھر مسال، جس دا آر پار مدھ نظر کسے نہ آئیندا۔ تخت نواسی بیٹھ نوجوان، شاہ پاتشاہ اپنا

تھم منائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، جوتی جاتا اک جنائیندا۔ ست سندیسہ اک فرمان، ست ستوادی اک سمجھائیندا۔ اکو اکھر جس دا صفتاں وچ نہ ہوئے بیان، قلم شاہی رنگ نہ کوئے رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک درڑائیندا۔ ہر کا تخت سنگھاسن کسے نہ جڑیا، زر جو بن نظر کوئے نہ آیا۔ جوت سروپ اُپر چڑھیا، پت پر میثور بے پرواہیا۔ ست ستوادی سچ دوارے کھڑیا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ نرگن زرویر نراکار نراکھر اکو پڑھیا، اشارے نال سمجھائیا۔ سچ دوارا ویکھو گھریا، گرہ مندر سو بھاپائیا۔ نر بھو چکائے بھے ڈریا، بھو روپ نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر سچا اک سہائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ پر ماتم، ہر کرتا آپ اپائیندا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی آتم، لکھ چوڑاسی نظر کسے نہ آئیندا۔ جس دا کھیل اگنی باطن، ظاہر ظہور ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ اکھری صفتی سارے آکھن، بن اکھر نہ کوئے سمجھائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناشن، ابناشی اپنی کار کمائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر کے داسی داسن، بالے ننھے انجانے اپنے تھم چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا پڑدا آپ اٹھائیندا۔ سچ سنگھاسن چڑھ بھگونت، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سچ سندیسہ دیوے منت، منتر اکو اک سمجھائیا۔ ناتا جوڑ کے نار کنت، سچ سہنجی لئے سہائیا۔ بھو کھلا کے آدانت، انتر اپنا رنگ رنگائیا۔ جس بنائی تہاڈی بنت، سو ٹھاکر سوامی بے پرواہیا۔ بودھ اگادھا دھر دا پنڈت، ساچی سکھیا دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک اپائیا۔ دھر فرمانا ست سندیس، سو پُرکھ نرنجن آپ اپائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھولنہارا بھیت، ایکنکار سرب سمجھائیندا۔ آد نرنجن وسنہارا دیس، ابناشی کرتا پڑدا لائیندا۔ سری بھگوان سب نوں کرے چیستن چیت، پاربرہم اپنا تھم منائیندا۔ نرگن زرویر نراکار کرے ہیت، ہتکاری اکو اک اکھوائیندا۔ جس دی گودی اندر رہے کھید، بھو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ جس لوکات نرگن سرگن دھار دتا بھیج، کایا پنج تت ہنڈھائیندا۔ اندر وڑ کے مانے سچ، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، نورو نور نور رُشنائیندا۔ آپ وسے سچکھنڈ اگمڑے دیس، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنیہرا اک اپائیندا۔ سچ سنیہرا دھر دی رمز، اشارے نال سمجھائیا۔ جس دی کسے نہ پائی سمجھ، بودھ کر نہ کوئے جنائیا۔ اکو جلوہ نور نورانہ جھلک، آدانت کرے رُشنائیا۔ جس بنائی سب دی بنت، سو گھٹن بھنہار

دیکھ وکھائی۔ مہما دسائے آپ اگنت، پورب لیکھا دئے لکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا لیکھے لائی۔ سچ سگھاسن چڑھ کے آپ، پر بھ دُھر دا حکم جنائیندا۔ گر اوتارو پیر پیغمبر و پر م پُرکھ پر بھ تہاڈا باپ، دُوجا پتا نظر کوئے نہ آئیندا۔ ست ستوادی دیوے جاپ، انبولت راگ لائیندا۔ وست امولک جھولی پائے دات، گھر ساچے آپ ورتائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دی دُھر دی گاتھ، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ نرگن سرگن دیوے ساتھ، سگلا سنگ بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ شبد اک سنائیندا۔ سچ سگھاسن ہر جو چڑھ کے، تخت نواسی حکم سنائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو پنج تت کایا چولی آئے چھڈ کے، لوکات پندھ مکائی۔ ساچی سرنی آئے بھج کے، نیوں نیوں لاگے پائی۔ تنہاں دُھر دربارے سد کے، سچ سندیشہ اک سنائی۔ پہلوں درشن کرو رنج کے، ترسنا بھکھ مٹائی۔ سچ سرنائی ساچی لگ کے، ایکا دُوجا بھيو مٹائی۔ خوشیاں اندر مستی وِچ نچ کے، سوہنا تال وجائی۔ کھوں کہنا نام ندھانا ہس کے، تُوں میرا میں تیرا سچا میرا ماہیا۔ پریم پریتی اندر دیکھنا پھس کے، فیصلہ اکو وار سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم آپ ورتائی۔ دُھر دا حکم دے بھگوان، کون لہنا رہیا مکائی۔ بن اکھاں نیتروں بخشے دھیان، لوچن نین نہ کوئے بنائی۔ بن پڑھیاں دے گیان، اکھر وکھر آپ سمجھائی۔ مہر کرے ہو مہربان، محبت اپنے نال رکھائیندا۔ محل اٹل اُچ مکان، بن چھپر چھن جُھہائیندا۔ روس سورج چند نہ کرے پہچان، دیا باقی نظر کوئے نہ آئیندا۔ نہ زمیں نہ اسمان، گگن گگنتر پُری لوء آکاش پرکاش نہ کوئے کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ پیغام، سچ سندیشہ اک سنائیندا۔ سچ پیغام دیوے مقامے حق، حقیقت اپنی دے درڑائی۔ پیر پیغمبر کھولو اکھ، نیز لوچن اک کھلایا۔ سچ دوارا دیکھنا جھٹ، پڑدا اوہلا رہیا اٹھایا۔ جگ چوکڑی نت نوت جو مارگ آئے دس، تس دا بھيو رہیا کھلایا۔ سچ دوارے آ کے اکو ڈھولا گاونا ہس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ حکم اک سنائی۔ تخت نواسی سچ کلام، بن کلمیوں کرے پڑھائی۔ پیر پیغمبراں دے ایمان، عمل وِچ آپ لایا۔ بالے نڈھے ویکھو انتر مار دھیان، دھیان دھیان وِچ رکھائی۔ داتا دانی سدا سد مہربان، مہبان بیدونور خدائی۔ شاہ پاتشاہ نوجوان، بھوپت بھوپ وڈی وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو اکھر بن اکھراں دے درڑائی۔ ساچا حکم درڑاوے ایک، اکنکار سمجھائی۔ سچ دوارے اکو

ٹیک، دُجی اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ بن ہر کرپا کھلے نہ کوئے بھید، پڑا سکے نہ کوئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک
 سُنائیا۔ دُھر دا تھم سوہنگ سو، صاحبِ سوامی آپ جنائندا۔ میرے میرے جوگے گئے ہو، ہور نظر کوئے نہ آئیندا۔ دُجا سکے نہ کوئے چھوہ، شوہر تیج نہ
 کوئے ہنڈھائیندا۔ سچِ مَحَبّت دس کے موہ، دُھر دا میللا میل ملائیندا۔ پچھلا لیکھا سارا دھو، اگے مارگ اک درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں آپ سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ نیڑے، سچھنڈ نواسی دیا کمائیا۔ پُرکھ اکال دے چڑھو بیڑے، باہوں پھڑ کے رہیا
 چڑھائیا۔ دین مذہب دے چُکائے جھیرے، جھگڑا مات رہن نہ پائیا۔ کایا مندر اندر وسن سوہنے کھیرے، بجر کپاٹی بند کھڑکی کُنڈا دے کھلایا۔ ایکا گرہ
 سوہن گرُ گرُ چیرے، چیلارُ ایکارُپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا تھم اک منائیا۔ سوہنگ سو کہے سد سچا، سچ سچ وڈیائیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر جس دا بچہ، بچپن اپنے نال ہنڈھائیا۔ ساچا مارگ جس نے دسا، دہ دشا کرے پڑھائیا۔ نرگن ہو کے سنگ و سا، وچھڑ کدے نہ جائیا۔
 پریمی ہو کے پریم رتا، رنگ رتڑا بے پرواہیا۔ ہنسکھ ہو کے ہسا، سوہنگ ڈھولا راگ الائیا۔ دُھر سندیشہ اکیو دسا، دہ دشا اکو وار سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ تریتا دواپر کھجگ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اکو دسا رہیا اپنا پتہ، پت پریشور آپ جنائیا۔ سچ سنگھاسن چڑھ کے دیوے
 تھم، ہر کرتا آپ جنائیا۔ پریم پُرکھ دا اکو تخم، تاثیر بدل کدے نہ جائیا۔ کھجگ اتم پینڈا آوے کمن، بھج بھج تھکن پاندھی راہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 سارے اٹھن، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ در دوارے سجدہ کر کر جھکن، نمو نمو سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سب نوں آئے بچھن، بھيو اہیدا آپ
 کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی ساچی کار کمائیا۔ پر بھ سندیشہ کہے میں دساں ست، ست ست وڈیائیا۔ جس ویلے سری بھگوان
 پر بھ دیوے اپنا حق، حقیقت اپنی نال ملائیا۔ اوس ویلے اکو نرا کھر دیوے دس، جس دی ونڈ نہ کسے ونڈائیا۔ بالے نڈھے ننھے بچے میری سرنائی جانا وس،
 دُجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ میرے ملن دی سد کھلی رکھنی اکھ، دوئے لوچن کم کسے نہ آئیا۔ سچھنڈ دوارا اکو ہٹ، ونجارا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اہیدا دے کھلایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دسے رانا، رحمت اپنی اک کمائیا۔ توں میرا میں تیرا اکو گاؤنا گانا، گات گاکا خوشی

منایا۔ نت نوت سدا سدا سر منا میرا بھانا، بھانے وچ سمایا۔ چرن کول رکھنا دھیانا، دُجی اوٹ نہ کوئے تکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایہو مت دئے درڑایا۔ بھانا منا تھم ایک، آد جگادی سدا سنانیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر و پر م پُرکھ پر بھ کھیوٹ کھیٹ، دو جہاناں نظری آئیندا۔ جس دے بالے ننھے نچے بنا بیٹ، پتا پوت گود سہانیندا۔ اُس نال کرنا سچا ہیٹ، ہتکاری آپ اکھوانیندا۔ چرن پریتی کرنی پر بھ کھولے اپنا بھیت، پڑدا اوہلا آپ چکانیندا۔ نظری آوے نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مُکانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ تھم اک ورتانیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آون آگے، آگن وچ وڈیایا۔ صاحب سلطان سری بھگوان دُھر فرمانا اکو دتے، دیونہار آپ اکھوایا۔ میں سدا سہیلا اک اکیلا دوس رین سچے کھبے، آگے بچھے بھجنا واہو داہیا۔ اپنے پریم دے دیواں انوکھے مزے، نو رس کم کسے نہ آیا۔ لہنا دینا چُکاواں ہتھو ہتھے، نام پدارتھ جھولی پایا۔ سچ سرنائی جو سچ دوارے ڈھٹھے، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک منایا۔ گر اوتار و پیر پیغمبر و منا کہنا، ہر کرتا آپ جنایا۔ سبجک تریتا دوا پر کلجک بھانا سہنا، سیس سکے نہ کوئے اٹھایا۔ سدا سدا سد درشن کرنا نیناں، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ دُھر دا ڈھولا اکو کہنا، کرنی سچ پڑھایا۔ دھام اولڑے ساچے بہنا، سبکھنڈ سوبھا پایا۔ کوڑے وہن کدے نہ وہنا، تار نہار رہیا سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ ساچی سکھیا دیوے نال ادب، ہر عدلی دیا کمائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو چل کے آئے قدم قدم، سو پُرکھ زرنجن ویکھ وکھائیندا۔ دُھر فرمانا سُننا نانا توڑنا دین مذہب، ذات پات نہ کوئے جنائیندا۔ ساچی دھار آ کے جانا بدل، پورب بدلہ آپ مُکانیندا۔ جوتی جوت ہونا مگن، متوت نہ کوئے سمجھائیندا۔ ساچی وست امولک دیوے نام بھنڈارا سگن، سگلا سنگ وکھائیندا۔ چڑھ کے ویکھو اُپر گگن، گہر گہبھر سوبھا پائیندا۔ ترے گن مایا کوئے نہ آگن، پنچم تت نہ کوئے تپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اکو پرگٹائیندا۔ اکو تھم دئے زرنکار، زرن گن وڈا وڈ وڈیایا۔ گر اوتاراں کرے خبردار، بے خبراں خبر سنا یا۔ سرب جیاں دا سانجھیا، پروردگار نور خدایا۔ مقامے حق وسے وسنہار، بے عیب اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی نور کر اُجیار، دیوا باقی نہ کوئے رُشنا یا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، کاتب بیٹھے کُھ بھوایا۔ جگ چوکڑی کھیل وچ سنسار، وڈ سنساری اپنے ہتھ رکھایا۔ کلجک انتم کھیل اپار، اپر مپر

سوامی رہیا کرائیا۔ چوڈاں طبقاں پاوے سار، چوڈاں وِ دیا کھوج کھوجائیا۔ چوڈس چند دیکھے اُجیار، نو کھنڈ پر تھی ستّ دیپ چار کُنٹ دہ دِشا پڑا رہیا اُٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت دیکھنہار، آتم پر ماتم پڑا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سمجھائیا۔ ساچا تھم دیوے بھگوان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اُٹھو نوجوان، مرد مردانہ رہیا اُٹھائیا۔ بچھلا لیکھا کرو بیان، بے وفا نظر کوئے نہ آئیا۔ دین مذہب ذات پات اپنا سچ دسو ایمان، اسم اعظم کون درڑائیا۔ سادھ سنت جیو جنت نہ ہر کنت کرو پیچان، پڑا اوہلا انتر آتم کھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا اپنے وچوں جنائیا۔ دُھر دا لیکھا کر پرگٹ، ہر گھٹ واسی ویکھ دکھائیدا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، ابناشی کرتا دیا کمانیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے چرنی گئے ڈھٹھ، دوئے جوڑ واسطہ پائیدا۔ دھنّ وڈیائی کیتا اکھ، ستجگ تریتا دوپر کلج اپنا پنڈھ مکائیدا۔ پت پر میثور دے دے حق، پروردگار تیرا رحم اکو نظری آئیدا۔ سچا مارگ دینا دس، رہبر اکو اک اُکھوائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی دھار آپ سمجھائیدا۔ دُھر دی دھار سمجھنا دھرم، ادھرمی نظر کوئے نہ آئیا۔ نہکرمی دسے کرم، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھاپیا۔ لہنا چکے ورن برن، ذات پات نہ کوئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سب دی ساچی سرن، سرنگت اکو اک رکھائیا۔ جو میرا تیرا ڈھولا پڑھن، پر بھ ملے چائیں چائیا۔ سو سچن ساچی منزل پار کرن، ادھو چکار نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر اک سنائیا۔ ساچا منتر ہر کرتار، بن اکھراں آپ پڑھائیدا۔ جس دا جگ چوکڑی صفت کرے وستھار، صفتاں نال صفت صلاحیدا۔ اوس دا سمجھ سکے نہ کوئے آکار، آکاش دھرت نین شرمائیدا۔ اوہ اکھراں وچ نہ ہوئے شمار، کاغذاں اُتے نہ رنگ رنگائیدا۔ ہر کا تھم دُھر دی دھار، تیکھی تلوار آپ جنائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ تھم اک ورتائیدا۔ سچ تھم ورتے ورتنت، وارتا سمجھ کسے نہ آئیا۔ جس دی مہاسدا اگنت، شاستر سمرت وید پُران رہے جس گائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئے پنڈت، وِ دیاہین دین دُہائیا۔ جس دے دوارے سارے منگت، گرہ بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ جس دا کوئے نہ جانے انت، بے انت کہے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو اپنی ونڈ ونڈائیا۔ سچ سنگھاسن نہ کوئے جگت، صفت مُصوّر سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ تک نہ سکے کوئے درِشٹ،

اِشٹ رُپ نہ کوئے وٹائی۔ بھو نہ پایا رام وِشٹ، کاہن کہن کچھ نہ پایا۔ مات جنم جو اُٹا برکھ، تت چولا گیا ہنڈھایا۔ آوے جاوے پھرت پھرت، نت
 نت پھیرا پایا۔ تِس نوں سمجھ نہ سکے سُر تِرت، زِرویر کھیل کرائیا۔ جو کسے نشانے وِچ نہ آوے شِست، عِشقاں وِچوں عِشق نہ کوئے وُڈیایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو سَنگھاسن اپنے پریم نال رنگایا۔ سوہنی جڑت سَنگ پریم رنگ، ہر کرتا آپ رنگایا۔ بن پاوا چول اگم پلنگ، بن
 دھرنی دھرت سُبھایا۔ جس اُپر بیٹھے سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آد جگد مانے اک اند، اند اند وِچ سمایا۔ اوس اُپر بیٹھ کے گاوے اوہ چھند،
 جس داسنا نہ کوئے چُکایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پوری کرے منگ، مہر نظر اک اُٹھایا۔ کر پرکاش چاڑھ کے چند، نورو نور ڈمگایا۔ بھو کھلا کے
 کوٹ برہمنڈ، برہمانڈ دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ ساچی سکھیا دُھر اُپدیش، اُپما دُھر دی اک جنایا۔
 تخت نواسی زِرنیش، زرائن دے وُڈیایا۔ پریم پُرکھ پرہ کرنا سچا ہیئت، دُوجی پریت نہ کوئے لگایا۔ لوکات بالے بنانیک، دُھر داناؤں ڈھولا گایا۔ پھیر
 مڑ کے آؤنا اپنے دیس، بھجنا چائیں چائیا۔ میں آؤندیاں لواں ویکھ، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ جگت وُڈیائی مچھ داڑھی نہ کیس، منسا کوئے نہ موئڈ مُنڈایا۔ سچ
 دوارے جوت پرویش، زِگن نور نور رُشایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیشہ اک سمجھایا۔ سُنو سندیشہ بنا جگ اکھر، زِر آپ
 جنائندا۔ جگت جہانوں رہن وکھر، وکھری دھار پرگٹائندا۔ چوٹی چڑھ کے ویکھنا سَنر، سچ مُنارا اک وکھائندا۔ پر بھو ملن دار کھنا فکر، فقرہ اکو اک الائندا۔
 میرے پریم دا کرنا ذکر، ظاہر ظہور آپ درڑائندا۔ جگت مایا وِچوں انتم آؤنا نکل، ترے گن مایا بند نہ کوئے رکھائندا۔ کوڑی کریا کم نہیں آؤنا پتل، پارس
 اپنی جھولی پائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائندا۔ سچ سَنگھاسن بیٹھ سمرتھ، دو جہان سمجھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سر
 رکھاں دے کر ہتھ، مہر نظر اُٹھایا۔ نام پدارتھ دینا وتھ، انملڑی جھولی پائیا۔ لوکات ورتاؤنی جگت، جگ جیواں دینا سمجھایا۔ لیکھے لگے بوند رکت،
 ناڑی ناڑی خوشی منایا۔ لکھ چوراسی وِچوں ویکھنے دُھر دے بھگت، جنہاں بھگن بھگتی لئی کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔
 سچ سندیسہ دیوے انت اخیر، ہر آخر آپ سَنائندا۔ نیتز نین تگور اوتار پیر، پیغمبر اکو نظری آئندا۔ جس دی اصل سچ تصویر، تسبیح مالا نہ گل لٹکائندا۔

جس دا نور بے نظیر، جگ نیتز نظر کوئے نہ پائیندا۔ جس دا لیکھا ہست کیٹ، لکھ چوراسی اندر ڈیرہ لائیندا۔ جس دا نام شبد انڈیٹھ، جگت ہتھ نہ کوئے پھڑائیندا۔ جس دا لیکھا مندر مسیت، شودوالے مٹھ گر در کھوج کھوجائیندا۔ جس دانت نوت انوکھاگیت، گر اوتار پیر پیغمبر سرب دھیانیندا۔ جو سچ سوامی سدا نہکامی انتریامی میت، متر پیارا اک اکھوائیندا۔ جس دے تاج سوہوے سیس، جگدیش اپنا حکم سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بالے نکے ناچیز، مان ابھمان سرب مٹائیندا۔ جس ویلے لنگھے سچ دہلیز، سیس اُپر نہ کوئے اٹھائیندا۔ پر بھ چرنی چرن سچ پریت، پرتیوان اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ منائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جاون صدقے، گھولی واری گھول گھمائیا۔ پر بھ تیرا در گھر پایا نٹھ کے، پندھ مکیا جگت جدائیا۔ ترے گن مایا پنچ تت کایا چولا آئے تپ کے، جیواں جنناں کر لڑائیا۔ تیرا نام آئے دس کے، ڈھولا شبد سٹائیا۔ انتم آئے نس کے، کایا مائی بھیٹ چڑھائیا۔ سکھ مانیئے تیرے چرناں وچ وس کے، واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ پُرکھ اکال دے سنیہرا اکو وار سمجھائیا۔ جن بھگتاں ویکھنا سچا ویہڑا، چھڈنی جگت لوکائیا۔ جتھے نام اکو تیرا میرا، میں ممتا دتی مٹائیا۔ تس گرہ سوامی وسے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ میل ملے گر گرو چیرا، چیل گرو اکو روپ نظری آئیا۔ سو سہنجنا ہوئے کھیرا، آد زرخنا کرے رُشائیا۔ شوہ دریا نہ ڈبے بیڑا، تارنہارا پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن بہہ کے خوشی منائیا۔ سچ سنگھاسن انوکھی بنت، سوئی دھاگا تند نہ کوئے وڈیائیا۔ جس دا لیکھا آد انت، جگا جگنت سو بھارہیا پائیا۔ جس اُپر بیٹھا دھر دا کنت، کنتوہل اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ سنگھاسن کہے میرا سوہنا مالک، مالک بے پرواہیا۔ جس نوں کدے نہ نندرا آلس، غفلت روپ نہ کوئے وٹائیا۔ میرے اُتے بہہ کے بنے ثالث، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جگ جگ جن بھگت سہیلے کڈھے خالص، خواہش اپنے نال رکھائیا۔ سنت سہیلے ویکھے بالک، بالی بدھ دے وڈیائیا۔ گر کھاس بنے پرتپالک سر اپنا ہتھ لکائیا۔ گر سکھاس نال کدے نہ کرے نالیش، کوڑی کرپا پرے ہٹائیا۔ گنی اک نہ لگے آتش، امرت میگھ اک برسائیا۔ پریم پریتی اندر کر کے یاچک، یاد اپنی دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے پائیا۔ سنگھاسن کہے میرا مالک ست، ست سچی وڈیائیا۔ جو سب نوں

دیوے برہم مت، برہم و دیا رہیا پڑھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں مارگ دس، بھگتاں رہیا جگایا۔ سنتاں کھول کے اپنی اکھ، اکھراں کولوں کھہڑا دے
 جھڈایا۔ گر کھیاں ہر دے انتر وں، آتم پر ماتم کرے گڑھایا۔ گر سکھاں میٹ اندھیری رات، ساچا چند جوت چکایا۔ پورب جنم دا پورا کرے گھاٹ، گھاٹا
 اپنے لیکھے وچ رکھایا۔ جنم جنم دی میٹ واٹ، کرم کرم دا پندھ گوانیا۔ سجن سہیلا بنے ساک، سگلا سنگ رکھایا۔ گھر مندر کھول کے تاک، پڑدا دئی
 دے اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنا یاد کرو بھوکھت واک، جو لوکمت گئے سنایا۔ جس دی نُماری اندر نٹوے بن کے کیتا ناچ، نیا نوکا نام چلایا۔ جس دا
 پریم پیار پریتی اندر بخش کے آب حیات، امرت رس نہجھر جھرنا دتا دکھایا۔ جس نوں مٹیا پت پر میثور کملاپات، دُھر دا مالک نور خدایا۔ جو احباب
 وجاوے رباب، سچ ستار اک ہلایا۔ جو عیسیٰ موسیٰ محمد پورے کرے خواب، خالص اپنا رنگ جنایا۔ ساچا تجرہ دکھا اک محراب، محبوب بیٹھا بے پرواہیا۔
 سجدہ کر کرن آداب، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ تیرا لہنا دینا تیرے ہتھ حساب، ساڈی چلے نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچے تخت بہہ کے خوشی منایا۔ ساچے تخت چڑھے تخت نواسی، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناشی، ابناشی اپنی کار کمائیندا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر رہنا بن کے داسی، داسی داس آپ سمجھائیندا۔ کلجگ انتم لہنا دینا دیوے باقی، لیکھا لیکھے سب دا پائیندا۔ کرے کھیل بہیدھ بھاتی، بھادی بھانا اپنا حکم
 ورتائیندا۔ سچ بات اکو آکھی، جس دا اکھر نہ کوئے بنائیندا۔ میں دُھر دا تہاڈا ساتھی، دو جہاناں سنگ نبھائیندا۔ تِساں میری مٹی آکھی، میں آخر پندھ
 مکائیندا۔ بھن تہاڈا پنج تن خاکی، انتم خاک وچ سمائیندا۔ تہاڈی جوت زربل باقی، باطن اپنے وچ رکھائیندا۔ میرا سنیہڑا دُھر دی پاتی، پت پر میثور
 آپ اکھوائیندا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤنا گاتھی، گھر گسبھیر آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتاراں پیر
 پیغمبراں دیوے ور، وارث سب دا آپ اکھوائیندا۔ وارث ہو کے دیوے نصیحت، نغمہ نام سنایا۔ میں کدے کسے نوں کر کے نہ دیواں وصیت، میرے
 بچھوں دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ سب دے وچ میری اصلیت، اصل وچوں وصل رہیا کرایا۔ میری کدے نہ بدلے طبیعت، تابع داری بر خورداری دوہاں

وچوں اپنا آپ باہر رکھائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ گُر اوتار پیر پیغمبر آد جگاد میری ملکیت، مالک اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنگھاسن آپے چڑھ، دُھر سندیسہ اک سنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرتا پُرکھ کرتار اپنی کرنی کر، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔

☆ ۸ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی دلی دربار وچ ☆

سُت شبد کہے پر بھ ست سوامی، سَنگَر سلطان تیری سرنائیا۔ تیری صفت صلاح آد جگاد اگئی بانی، ناد انادی ناد وجائیا۔ جگت سندیسہ چارے کھانی، دہ دشا کرے شنوائیا۔ نام بھنڈارا دُھر دی بانی، انیالا تیر چلائیا۔ کاغذ قلم شاہی لکھ لکھ بنائے جگت کہانی، کہاوت وچ رکھائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے جیو نادانی، من مت بُدھ نہ کوئے چترائیا۔ گُر اوتاراں پیر پیغمبراں دتی چھوٹی اک نشانی، نشانہ اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا دتا اُٹھائیا۔ شبد کہے میں گو بند پتر، پتا پُرکھ اکال نظری آئیا۔ دُھر دی دھاروں آیا اتر، سرگن جنمے کوئی نہ مانیا۔ پنج تت چڑھیا کسے نہ کچھڑ، گودی گود نہ کوئے اُٹھائیا۔ تیری دیکھی انوکھی اولڑی بُکل، جس دا اوڈن پلّو نظر کسے نہ آئیا۔ پت پر میثور پاربرہم ست سرُپی اکو کھیل آیا بھجن، بھو ابھیدا دینا کھائیا۔ کلجک انتم پینڈا آیا کمن، دھرت دھول آکاش زمیں اسمان بھجن واہو داہیا۔ تیرا ساچا بیڑا اپنے کندھے آیا چلن، ترکش تیر کمان بھٹھا پرے سٹائیا۔ تیرے پریم پیار اندر آیا اُٹھن، ریتی نیتی تیرے در توں پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لہنا دینا جھولی پائیا۔ سُت شبد کہے میرے صاحب سلطان، ہر پُرکھ زرنجن تیری وڈیائیا۔ دو جہان ویکھیا مار دھیان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء پر تھی آکاش کھوج کھوجائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر تیرے بن دے ویکھے مہمان، لوک مات مہمان خانے وچ پھیرا پائیا۔ انتم ہوئے بال نادان، ننھے بچے رُپ وٹائیا۔ میں ویکھ کے ہویا حیران، حیرانی حیرت میرے اندر آئیا۔ کی کھیل کرے بھگوان، بھگون اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا لینا لیکھے لائیا۔ گو بند کہے میں ماریا چلّ، چکدورتی نظر کوئے نہ آئیندا۔ پچھلے سندیشے کھول کے ویکھے پتر، پاتی کمال کی لیکھ ہتھ پھڑائیندا۔ جس دی ڈھائیاں اکھراں وچوں اکو سطر، ستیا اپنی

نال پر گٹائیا۔ اُس دا نظر نہ آوے کسے کوئی اکھر، الف یے نہ کوئی ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لہنا منگ منگائیندا۔ گوہند کہے میں کھولی پوتھی، پُستک تیری بے پرواہیا۔ جس دے وچوں گر اوتار پیر پیغمبراں ملدی رہی روزی، رازق رحمت کر کے جھولی پائیا۔ جس دے وچوں تیرے نام پیار دی آئی سو جھی، سوجھ بوجھ اک درڑائیا۔ جس دے وچوں کوئی نہ لہے جنجوتکا بودی، کیس سیس نہ کوئے دکھائیا۔ جس دی قیمت تیرے بنا پاوے نہ کوئے کوڈی، لکھ چوراسی ہٹ نہ کوئے وکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دینا سمجھائیا۔ گوہند کہے میں ماریا پھیرا، پھرت پھرت اپنا ویس وٹائیا۔ نو نو چار ویکھیا ڈیرہ، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیناں مذہباں پایا جھیرا، ذات پات کرے لڑائیا۔ ساچا مندر و سیا نہ کوئے کھیڑا، کھڑکی بند نہ کوئے کھلائیا۔ پت پر میثور کسے نہ ویکھیا نیڑا، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ تیرا میرا کسے نہ کیتا نکھیڑا، جوت شبد نہ کوئے درڑائیا۔ برہمنڈ کھنڈ دسدے گئے اگئی ویڑا، اندر بہکے خوشی نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ گوہند کہے میں ویکھیا اکھ، نیتز نین نیناں نال ملایا۔ پت پر میثور ہو کے دکھ، سچکھنڈ بیٹھا سوہا پائیا۔ ہوئی ہوئی میتوں رہیا دس، ست اشارے نال سمجھائیا۔ میرا لیکھا کدے نہ ہووے بس، میرا حکم میٹے نہ کوئے لوکائیا۔ جگ چوکڑی جو گاؤندے گئے جس، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ڈھولے گائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں لوکات ویکھیا حق، حقیقت وچوں پھول بھلائیا۔ سنت سہیلے ساچے بھگت پھر باہوں لواں رکھ سر اپنا ہتھ وکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا ناتا لینا جڑائیا۔ گوہند کہے میں ویکھیا جگ ساگر، چار گنٹ پھول بھلائیا۔ مان ملے نہ کسے آدر، عدل وچ نہ کوئے لوکائیا۔ نرمل ہو یا نہ کوئے اُجاگر، سرتی شبد نہ کوئے گڑمائیا۔ سورپیر نہ کوئے بنیا بہادر، من کا منکا لئے بھوائیا۔ ملیا میل نہ کرتے قادر، پروردگار نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میلا لینا ملایا۔ گوہند کہے میں ویکھیا جگ، دوس رین دھیان لگائیا۔ لکھ چوراسی لگئی اگ، شتتری براہمن شودر ویش دین دھائیا۔ کوڑ وکارا پار نہ کرے کوئے حد، مایا ممتا ہوئے ہنگتا ڈیرہ نہ کوئے ڈھائیا۔ گھر مندر سنے نہ کوئے ند، دُھن ناد راگ نہ کوئے الائیا۔ تیرا پیار پر م پُرکھ پت پر میثور ہندو مسلم سکھ عیسائی گئے چھڈ، سوان وانگ کوک کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، میرا میلا لینا ملائیا۔ گوہند کہے میں ہو یا حیران، حیرانی میرے اندر چھائیا۔ سرشت سبائی دے ویران، بھل بھلوڑی نہ کوئے مہکائیا۔ نظری آئے نہ کوئے باغبان، ہری سنج کیاری نہ کوئے ویکھ دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو دے کے گئے پیغام، دھر سندیش مات سنائیا۔ اتم چھڈ کے گئے مقام، مکان رہن کوئے نہ پائیا۔ ویکھیا تکیا تیرے چرناں ہیٹھ کرن آرام، آمد تیرے نال رکھائیا۔ در بردے ویکھے غلام، سیس سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ بچھلا چھڈ کے سارا نظام، نظر اپنی اکھ بچائیا۔ مان دیوے نہ کوئے کلمہ کلام، کائنات نہ سوہا پائیا۔ دروہی تیرے نام دی اک مہربان، محبوب رہے سنائیا۔ اکھراں وچ تیرے صفتی نام دی جو لکھ لکھ گئے اکھی کرے میزان، مسلاں وچوں مسل مسلیاں والی نظری آئیا۔ ایہہ ہر گھٹ سرب تمام، طمع جگت نال پرنائیا۔ جنس چر آپ ملے نہ آن، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ اوناں چر مشکل حل نہ ہوئے آسان، حوصلہ سکے نہ کوئے ودھائیا۔ جگت گڑاوے ودھان، ودیا بیٹھی مکھ چھپائیا۔ سری بھگوان تھہ بن بدلے نہ کوئے نظام، نوبت نام نہ کوئے وجائیا۔ جگت سرشتی درشتی دے آسان، شیطاں شرع نال کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے چکائیا۔ گوہند کہے میں تکیا کنارہ، نیا نوکا نظر کوئے نہ آئیا۔ چار ورنان نہ کوئے سہارا، سچا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ ورن برن روون زارو زارا، دھیرج سچ نہ کوئے جنائیا۔ رسنا جہوا کوکن بتی دند کرن پکارا، من واسنا دین دھائیا۔ آتم انتر پریم پڑکھ نہ کوئے پیارا، سرتی شبد نہ کوئے بنائیا۔ دیا باقی کملاپاتی گرہ مندر کوئے نہ کرے اجیارا، اندھ اندھیرا جگت نہ کوئے مٹائیا۔ بوند سوانتی ملے نہ ٹھنڈی ٹھارا، امرت جل نہ کوئے پیائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی بھرے نہ کوئے بھنڈارا، دھر دی ڈاک وڈ کرامات ہتھ نہ کوئے پھرائیا۔ شاہ سلطان وچ جہان نیز روون زارو زارا، سیس جگدیش ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ میں ویکھیا دو جہان اوہ نظارہ، جیہڑا نظر کسے نہ آئیا۔ وشن برہما شو کرن پکارا، رجو طمعو ستو نال مل کے دے دھائیا۔ پنج تت لگا اکھاڑا، آخر بیٹھا ڈیرہ ڈھاپیا۔ لکھ چوراسی کوئے نہ پاوے تیری سارا، سرب سوامی نظر کسے نہ آئیا۔ کلجگ انت سری بھگونت میرا اکو تیرے آگے ہاڑا، ہوکیاں نال جنائیا۔ ہن لیکھا چھڈ دے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں، ٹلے پر بت سمند ساگر ڈو نگھی کھائی بھوری اپنا پڑدا لاہیا۔ سچ نام دا اک نگارا، دو جہان و جا گم اپارا، اپر پیر اپنی دھار چلائیا۔ کل کلکی پرگٹ پر سدھ ہو نر نرائن اوتارا، بچیاں نال تیری ضد مینوں مول نہ بھائیا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پورب لہنا منگ منگائی۔ گوہند کہے میں دیکھیا مات، متا جگت رہیا پکائی۔ چاروں گنت اندھیری رات، ندھ بن چند نہ کوئے رُشنائیا۔ ودیا لیکھا قلم دوات، پر ماتم پڑدا نہ کوئے اٹھائی۔ مات پت بھین بھائی بنے سجن ساک، نار کنت جوڑ جڑائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا بھوکھت گئے آکھ، ورتاون والا نظر کوئے نہ آئی۔ دُور دُراڈے تیرے چرن کولاں ہیٹھ رہے جھاک، جھاک اپنی اک لگائی۔ ہوئی ہوئی اک دُوجے نال کرن بات، یتنی کہانی رہے سنائی۔ چار گنت دہ دشا ساچی نظر نہ آئے کوئے جماعت، پٹی نام نہ کوئے پڑھائی۔ پنج تت کایا پا کے سب دا گیا وفات، وفاداری اپنے نال نبھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دھرنی دھرت دھول اُپر کھیل کھائی۔ گوہند کہے جگت ڈکیت، سچ کہانی دیاں سنائی۔ تیرے پچھے آپا کیتا بھیٹ، بالے نہاں ہیٹھ دباں۔ ایہہ وی سمجھ کے تیری کھیڈ، کھیل اپنی نال ملائی۔ جس مالک خالق میٹوں دتا بھیج، پرتپالک اکو لیا بنائی۔ تیری دیکھی سُنہنجی ساچی سچ، سوبھاونت نظری آئی۔ جوتی جلوہ نوری تیج، شبدی ناد کرے شنوائیا۔ نہ کوئے رنگ رکھ، رُپ کہن کوئے نہ پائی۔ نرگن ہو کے کرے ہیت، ہتکاری وڈ وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دینا دکھائی۔ گوہند کہے میں دیکھیا لیکھ، جیہڑا دُھر دا دتا بنائی۔ نانک رکھ کے موڈھے تے بھوری کھیس، بن اکھاں اکھ رہیا کھائی۔ سوہنا کیہڑا سُنہجنا دیں، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائی۔ اندر وڈ کے دسے بھیٹ، پڑدا اک اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دے جنائی۔ گوہند کہے میں دیکھیا جگت مکان، مقبرہ رُپ نظری آئی۔ چاروں گنت کوڑ طوفان، طوبی طوبی کرے لوکائی۔ جیو جنت کرے حرام، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائی۔ تیرا دسیا نہ کوئے استھان، بھومکا ملے نہ کوئے وڈیائی۔ کس گرہ کریں آرام، سچ سَنگھاسن سوبھا پائی۔ بھیو ابھیدا دس سیری بھگوان، در تیرے منگ منگائی۔ میں بالا ندھاک نادان، شبدی رُپ وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا ساتھی دینا دکھائی۔ گوہند کہے میں دیکھیا سگلا سنگ، جگ جیو نظری آئی۔ میں کس کے اسوتگ، شاہ سوارا بن کے پھیرا پائی۔ میں وجا کے رنجیت نگارا مردنگ، مرد مردانہ رُپ وٹائی۔ میں جل دھارا پار لنگھ، دُھر دی کار کماں۔ میں پھڑ کے کھڑگ کھنڈ، خالص تیری لوڑ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دینا جنائی۔ گوہند کہے میں دیکھیا گھاٹ، پر بھ پتن تیرا نظری آئی۔

جتنے کوئے نہ سبّجَن ساک، اوتھے تیری اوٹ تکانیا۔ جتنے دیوے کوئی نہ دات، تیرا بھنڈارا بے پرواہیا۔ جتنے کوئی نہ پتّامات، گودی تیری سو بھاپایا۔
 جتنے کوئی نہ جگت کھاٹ، ساچی سیجا ڈیرہ لایا۔ جتنے کوئی نہ دسے اناٹھ، چرن کول سچّی سرناپا۔ جتنے کوئی نہ نیز آنکھ، اٹھے پہر ہووے رُشناپا۔ جتنے
 کوئی نہ جیکارا الکھ، اوتھے تیرا نام انتر انتر اپنا راگ سُناپا۔ جتنے میرا کوئی نہیں وس، اوتھے پُرکھ سمرتھ سوہنا ویکھاں چائیں چانپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا اگلا دینا دس، دس دسمیس منگ منگاپا۔ گوہند کہے میں پھر پھر تھکا، تھکاوٹ تیری جھولی پاپا۔ خالی ویکھیا میں مدینہ مکہ،
 سارے رہے گر لایا۔ مندر ویکھے ویکھیا شودوالا مٹھا، گُرو دوار نہ کوئے چتر اپا۔ نو نو چار پھریا نہٹھا، بن کے پاندھی پندھ مُکاپا۔ جگت واسنا جگت لُٹا، اپ
 تیج وائے پر تھی آکاش ست سرور ہوئے نہ کوئے سہاپا۔ سچ پریتی اندر کوئی نام نہ لئے رتا، رتی رت رنگ نہ کوئے رنگاپا۔ میں کیہڑا کیہڑا بھو دساں،
 تُوں ویکھنہار بے پرواہیا۔ تیری کرپا اندر میں کیہڑے دیس وساں، ساچا مندر دے سمجھاپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا آسن
 دینا سمجھاپا۔ گوہند کہے میں رکھی آس، اصل تیری اوٹ تکانیا۔ ناتا تھانجا جگل جوہ پر بھاس، ٹلے پر بت چوٹی دتی تجاپا۔ تیرے چرناں کرنا واس، نوں س
 اکھر سچ پریتی اپنی جھولی پاپا۔ اے نہ بُھلی اوہ رات، جیہڑی ماچھو واڑے وچ دکھاپا۔ اوہ چٹھی لکھی نہیں قلم دوات، شبد سندیسہ دیوے چائیں چانپا۔
 جس دامای محبوب محبت کرن والا ساک، سبّجَن اکو بے پرواہیا۔ ساچے تخت کرے نواس، سرب بھوپ وڈا شہنشاہیا۔ جس کرنا آپے کاج، کرتا قادر اک
 اکھو اپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھانا دھر دا در، در دروازہ آپ کھلایا۔ گوہند کہے میں پھر کے آیا، دو جہاناں پندھ مُکاپا۔ کوڑی
 دسی جگت مایا، محل سچ نہ کوئے سہاپا۔ تیرا روپ نظر نہ آیا، چاروں گُٹ اندھیرا چھاپا۔ بچھلا لیکھا چیتے آیا، ڈھولا اک سُناپا۔ جس دا بھٹّا آپ کھوایا،
 پر بھ در دتا دکھاپا۔ سو سنت دُلا در منگن آیا، بن کے پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دینی مان وڈاپا۔ گوہند کہے میں
 ویکھیا بن کے منگتا، گھر گھر الکھ جگاپا۔ جگت جیو بُھکھا نکتا، سچ وست ہتھ نہ کوئے رکھاپا۔ سب دا لیکھنا رنڈ دا، کنت سہاگی نہ کوئے ہنڈھاپا۔ ٹٹی
 مات نہ کوئے گنڈھدا، چھڑے لئے نہ کوئے ملاپا۔ ونجارا ویکھیا بھیکھ پکھنڈ دا، پکھنڈی رنگ رلیاں رہے مناپا۔ مُمکھاں کوئی نہ ڈنڈ دا، گر اوتار پیر پیغمبر

پلّو گئے جُھڑا ئیا۔ مان رہیا نہ بانی کھانی چھند دا، سنسا سکے نہ کوئی اُٹھایا۔ ڈر رہیا نہ گجری چند دا، چندن کھیا جس اپنا آپ بھیٹ چڑھایا۔ جہان ویکھیا و ہن کوڑی کنگ دا، متانال سرشتی بجے واہو داہیا۔ دست امولک پت پر میثور اِکو تیرے درتوں منگدا، نیوں نیوں سیس جُھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر داسنگ دینا سمجھایا۔ گوہند کہے میٹوں ہو یا فکر، فقریاں وِچ سنایا۔ سجن دے نہ کوئی مِتر، مِیت مُرارا نظر کوئے نہ آئی۔ پریم پیار دی دھار وچوں کوئی نہ آوے نکل، نرنگار نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچ گھر، جس گھر بہہ کے تیرا دھیان لگایا۔ گوہند کہے میٹ ویکھے گھر دروازے، گرہ گرہ پھیرا پائی۔ کسے ملیا نہ غریب نوازے، نوازش وِچ نہ کوئے لوکایا۔ سُرراں نال وِجدے ویکھے واجے، انحد راگ نہ کوئے سنایا۔ کوٹن کوٹ کرن اند کا جے، تیری کرے نہ کوئے گڑمایا۔ پرم پُرکھ پت پر میثور ہوئی جی مارے آوازے، اپنی آپ جنا ئیا۔ تیرا کھیل دیس ماجھے، مجلس اپنے نال بنا ئیا۔ تیرا مالک راجن راجے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شبدی سٹ تیتوں نوازے، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ گُرو اوتار پیر پینمبر تیرے حکمے اندر باندھے، بندگی دتی درڑا ئیا۔ دوس رین ڈھولا سوہلا گاؤندے، کلمہ نبی نبی الایا۔ کلج ویکھ انت شرماؤندے، نین سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ چار جُگ دے تھکے ماندے، چرن کول بہہ بہہ خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دے جنا ئیا۔ پاربرہم کہے اوہ گوہند تک، طرح طرح جنا ئیا۔ جس دا لیکھا لکھیا نال ہتھ، ہست ہست نال ملا ئیا۔ صاحب پُرکھ سمرتھ، وڈ داتا اک اُکھوایا۔ لوکات نرگن دھار جوت سروپ آیا نٹھ، شبدی روپ وٹا ئیا۔ ساچے مندر اُچ محل اٹل منار گیا وس، سمبل ڈیرہ لایا۔ جس نوں تگے نہ کوئے اکھ، نیز سکے نہ کوئے جنا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا رہیا درڑا ئیا۔ تیرا لہنا پہلی آسو، اصول نال دے سمجھایا۔ اوہ ویکھ مسیح یسُو، جُستجو وِچ دھیان لگایا۔ محمد محبان کھیل ویکھ ہسُو، ہستی بے پرواہ نظری آئی۔ نانک نرگن سب نوں دسُو، دہ دشا ڈھولا گایا۔ پُرکھ اکال بن دلال دو جہان نٹھو، بجے واہو داہیا۔ گوہند تیتوں چڑھنا پئے نہ اُتے ٹو، واگ ہتھ نہ کوئے وکھایا۔ شبد سٹ میرا کدے نہ ہووے منکھٹو، کھٹی دو جہاناں تیری جھولی پائی۔ پُرکھ اکال دین دیال اپنے بھانے پچھے کدے نہ ہٹو، ہٹ وِنجارے چوڑاں لوک چوڑاں طبق ویکھ وکھایا۔ وشن برہما شو پاندھی بن کے نسُو، نس نس لاگے پائی۔ گُرمکھ وِلا سچ دوار چرن کول وسُو،

واسطہ تیرے میرے نال جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہنا تیری جھولی پائی۔ گوہند کہے پر بھ توں بڑا چلاک، اچھل چھل تیری سمجھ کسے نہ آئی۔ کوٹن کوٹ گرو اوتار پیر پیغمبر سنت ملائے وچ خاک، خاکی خاک روپ سائی۔ تھوڑی تھوڑی جھولی پا کے دات، جگت دانے وڈے اکھوئی۔ دین مذہب بنائی جماعت، ضامن ہو کے گئے سمجھائی۔ جنہاں دا دیکھیا ہندا دہانت، مقبریاں وچ بیٹھے ڈیرہ لائی۔ اوہناں دا سدا سدا سد کی بنیا رہے سدھانت، ودھان سکے نہ کوئے سمجھائی۔ میں حیران ہو یا تیری ایہہ نئی جی بات، سمجھ سکے کوئے نہ رائی۔ مرید مُرشد دوویں پا کے گئے وفات، وفادار ہو کے سیو کمائی۔ سب نوں لیکھا دینا پیا حساب، حاصل سکیا نہ کوئے بچائی۔ کسے سمجھ نہ آیا حقیقی عشق مزاج، مجازی بن کے ساریاں نوں دتا تڑپھائی۔ نہ تیرا کوئی جلوہ نہ آواز، آداب درشن کر کر سیس نوئی۔ کسے نوں جُرحہ دس کے محراب، محبت اپنا پڑدا دتا چُکائی۔ کسے نوں باہر لگا کے قنات، اندر شبدی حکم جنائی۔ کسے نوں حصیاں وچ ونڈ جماعت، جُملیاں اکھراں وچ کری پڑھائی۔ کسے نوں ہتھ دے کے قلم دوات، کاتب ہو کے لیکھ لکھائی۔ اتم ساریاں نوں دے عذاب، عجیب طرح اپنے نال ملائی۔ کسے نوں گھوڑے اُتے چاڑھ ہتھ پھرائی واگ، بھجیا واہو داہیا۔ کسے دے اندر نئی جی جوتی جگا کے چراغ، پیغمبر دتا بنائی۔ کسے نوں آتم پر ماتم دس کے ساک، ناتا لیا جڑائی۔ کسے دا کھول کے اندروں تاک، طریقیاں نال بندھائی۔ کسے نوں ہوئی جی آکھ، شبدی لیا اٹھائی۔ کسے نوں لہیا جا کے رات، سرتی پندھ مُکائی۔ کسے نوں اگلا لیکھا گیا آکھ، دُھر فرمانا اک درڑائی۔ کجگ اتم کھیل کراں تماش، تماشین ہو کے ویکھ دکھائی۔ بن کے گوپی کاہن پاواں راس، منڈل منڈپ آپ سہائی۔ ٹھگاں چوراں یاراں ڈاکوواں وچوں بن کے آپ بد معاش، بد معاشی سب دی دیاں مٹائی۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے لبھاں داس، گرگھ گرسکھ آپ بنائی۔ اپنے ملن دی دس کے جاج، جاکر روپ دیاں جنائی۔ گوہند جتھے کوئی سمجھ نہ سکے دماغ، بدھی کم کوئے نہ آئی۔ اُس توں اگے میری پہلی چلے آواز، اگے ہو کے دے دے رہیا سنائی۔ ایہہ کھیل اولٹا ڈونگھا راز، جس دی رمز سب نوں رہیا لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن پریتی بخشے دُھر دی دات، دیاوان دیا کمائی۔ گوہند کہے کی دسیا گھر، گھرانیاں وچوں نظری آئی۔ کس بدھ اندر جاواں وڑ، در دروازہ کون کھلای۔ کس پوڑی جاواں چڑھ، منزل پندھ مُکائی۔ کس محرابے جاواں کھڑ، محبوب

دیکھاں چائیں چائیا۔ کون کلمہ لوں پڑھ، کلام بے پرواہیا۔ کون سنگھاسن چرن کول لوں دھر، ست ستوادی ہوواں سد سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دینا جنایا۔ گوہند تیرا گھر گھرانہ، گھر گھر بنایا۔ اگم اتھاہ سچ مکانا، بے مقام رہیا سنایا۔ جتھے آد جگاد جگ چوکڑی اک ترانہ، آپ اپنا دے سمجھایا۔ آسن سنگھاسن سچ مہانا، مہما وچ صفت صلاحیا۔ آپ دکھائے شاہ پاتشاہ راج راجانا، شہانہ روپ نظری آئی۔ کرپا کر سری بھگوانا، بھگون آپ دے وڈیایا۔ پھڑ باہوں بال انجانا، گوہند آگے دے لگایا۔ پھیر دے دھر فرمانا، سچ سندیشہ اک سنایا۔ نیتز کھول نوجوانہ، بال بردہ نہ روپ وٹایا۔ تیرا لیکھا جگت جہانا، لوکمت دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل شہنشاہیا۔ گوہند تیرا مندر سہاونا، سوبھاونت دے وڈیایا۔ سچ سنگھاسن اک وچھاونا، لیف تلالی لوڑ رہے نہ رایا۔ دیوا باقی اک جگاونا، نزل جوت کرے رُشایا۔ امرت رس اک رکھاونا، نام نُماری سدا چڑھایا۔ پڑدا اوہلا آپ چکاونا، دُئی دوتی رہن کوئے نہ پایا۔ ساچا ڈھولا اکو گاونا، ٹوں میرا میں تیرا دوجا روپ نہ کوئے دکھایا۔ ساچے مندر میل ملاونا، ملیا وچھڑ کوئے نہ جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا آگے دے پرگٹایا۔ گوہند تیرا لیکھا آگے، اگلی وارتا سمجھ کسے نہ پایا۔ ہوئی ہوئی صاحب سوامی دے، دہ دشا کرے جنایا۔ جن بھگتاں نیتز دکھائے اکھے، نین دے دکھایا۔ جو احباب بنے رہے سکھے، انتم سگلا سنگ بنایا۔ جنہاں تیرے سچ پریم پیار دے ڈھولے رٹے، انتم رٹا دے چکایا۔ جنہاں چرن دھوڑی خاک لائی تن رتے، رتی رت لیکھے لایا۔ تنہاں صاحب سوامی دیکھے اپنی اکھے، آخر اپنی گود اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سمگری اکو وار دے سمجھایا۔ گوہند کہے کی دتا سندیشہ، دھر دا حال جنایا۔ میں اکھیں اینہاں دیکھاں، جنہاں دیکھیا بے پرواہیا۔ جنہاں نوں پاربرہم دیوے سندیشہ، دھر دا راگ سنایا۔ میں اینہاں چکاواں لیکھا، پچھلی لکھت دے گواہیا۔ جنہاں ساتھ میرا پنج تت مجھ داہڑی کیسا، کھنڈا کھڑگ تن کٹار دکھایا۔ اینہاں پچھے دھار کے بھسیا، شبدی اپنا روپ دکھایا۔ شاہ پاتشاہ دیکھ کے نر زیشا نرائن اکو لیا جنایا۔ بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، پیشینگوی سدا رہیا جنایا۔ جس دی گودی اندر ہو کے کھڈاں، پچیاں وانگ سوبھا پایا۔ اُس دا لہنا دینا میرے نالوں سدا ڈیوڈھا، دُگنیاں چوگنیاں وچ سار نہ کوئے جنایا۔ جے کوئے پچھے پر بھو کیڈا، وڈیاں وچوں وڈا سکے نہ کوئے وڈیایا۔

میں اِکو جانا جس نے آد جُگاد گُر اوتار بھیجا، بھجن بندگی وِچ لگائیا۔ اوہ صاحب اگئی سٹا سیجا، بانکا سوہنا چھیل چھیلانورِ اِلاہیا۔ میں اوس دا اوہناں دیاں
 سندیسہ، دُھر دا حال سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ورتمان تیرے لیکھے لائیا۔ گوہند کہے کی ورتمان، وارتا ساچی
 دے جنائیا۔ پُرکھ اکال ویکھ مار دھیان، دھیانی نظر کوئے نہ آئیا۔ گوہند کہے گُر اوتار پیر پیغمبر دے کے آئے گیان، اکھراں نال سمجھائیا۔ پُرکھ اکال
 کہے اوہ ویکھ سارے ہوئے بے ایمان، بیوہ رُپ وٹائیا۔ ثابت رہیا نہ کسے ایمان، صدق صبورِی نہ کسے ہنڈھائیا۔ گھر گھر اندر وڑیا شیطان، دوس رین پنج
 وکار کرے لڑائیا۔ گوہند کہے پر بھو میں گُرکھ لے پچھان، جنہاں دا بچھلا لیکھا میرے نال چلیا آئیا۔ اوہناں نوں اِکو اک تیرا گیان، دُوبی پٹی نہ کوئے
 جنائیا۔ ڈھولا گا کے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، اپنا پلا گئے بھڈائیا۔ سجدے کردے پیر پیغمبر نال سلام، گُر اوتار نمو نمو کہہ سنائیا۔ اوہ
 بیٹھے با آرام، آرامگاہ تیری نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے لینا لگائیا۔ اکال پُرکھ کہے گوہند سچے، سچ تیری وڈیائیا۔
 میں جنہاں لکھ کے دتے پٹے، پاٹل ہو کے تھم سنائیا۔ اوہ کدے نہ چڑھے پھانسی پھٹے، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ وک گئے ساچے ہتے، کرتا قیمت
 رہیا چُکائیا۔ آون جاون جنم مرن دے چک گئے رٹے، رٹیا اِکو سچا ماہیا۔ پچھلی مثال سارے کہن دھن پایا وچوں وٹے، کلجگ انتم سنمکھ ہو کے درس
 دکھائیا۔ ایہو جیسے لاہے کسے نہ کھٹے، چار جگ گُر اوتار سارے گئے دھیان لگائیا۔ لکھ لکھ سندیشے پتراں اُتے دے کے گئے پتے، قلم شاہی نال بنائی
 گواہیا۔ پاندھی بن کے پھر دے رہے نئے، بھج بھج پندھ مکائیا۔ آسن لاؤندے رہے مدینے مکے، مقصود منزل گئے سمجھائیا۔ کلجگ انت سری بھگوان در
 گھر آگُرکھاں پت رکھے، پریتم پریم پریتی اپنے نال رکھائیا۔ گوہند کہے ایہہ میرے گُرکھ گُرکھ بالے بچے اوہ سکے، جنہاں ناتا دُھر دا لیا جڑائیا۔ گُرکھ
 کہن اسیں سرنائی اوہدی ڈھٹھے، جو ڈھٹھیاں گلے لگائیا۔ پُرکھ اکال کہے تسیں دُھر دے دھرو نالوں چنگے بچے، جنہاں راہ وِچ نہ کوئے اٹکائیا۔ مہاراج شیر
 سنگھ وِشنو بھگوان، چرن دوار اپنے رکھے، رکھیا کرے ہر گھٹ تھانیا۔

☆ ۹ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی سرُپ سَنگھ دے گرہ دِلّی ☆

شبِ گوہند گوہند شبد، شبد گوہند رُپ وٹائیآ۔ دوہاں دانہ کوئی دین نہ مذہب، ذات پات نہ کوئے رکھائیآ۔ سچ دوارے اِکو جیہا ادب، وڈا چھوٹا نظر کوئے نہ آئیآ۔ شبد گوہند دھار لئے بدل، نرگن سرگن ویس وٹائیآ۔ گوہند شبد ہو کے کرے عدل، عدالت اِکو اک وکھائیآ۔ شبد گوہند چڑھائے منزل، در ساچا اک سُبھائیآ۔ گوہند شبد کدے نہ آئے اجل، آدانت نہ کوئے مٹائیآ۔ شبد گوہند گائے غزل، نام نغمہ اک سمجھائیآ۔ شبد گوہند کوئی نہ تولے وزن، جگت ترازو سمجھ کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے رنگ آپ سَمائیآ۔ گوہند تھم شبد فرمان، شبد گوہند آپ جنائیآ۔ شبد گوہند کرے دھیان، دھیان گوہند شبد لگائیآ۔ شبد گوہند کرے پروان، پروانہ شبد گوہند آپ پھڑائیآ۔ شبد گوہند دیوے مان، مان گوہند شبد اک رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمائیآ۔ شبد گوہند گوہند شبد بلدیو، بلدھاری آپ پرگٹائیندا۔ گوہند شبد کرے سیو، سیوا گوہند شبد لگائیندا۔ شبد گوہند دیوے میو، میوہ شبد گوہند رس چکھائیندا۔ گوہند وسے دھام نہکیو، گوہند شبد نہچل دھام ویکھ وکھائیندا۔ شبد گوہند گائے رسنا جہو، جہو رسنا گوہند شبد وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا راہ آپ چلائیآ۔ شبد گوہند بن سوامی، گوہند شبد مان رکھائیآ۔ شبد گوہند انتریامی، گوہند شبد ویکھے چائیں چائیندا۔ شبد گوہند اگئی بانی، گوہند شبد رہیا جنائیآ۔ شبد گوہند امرت رس ٹھنڈا پانی، گوہند شبد جھرنا رہیا جھرائیآ۔ شبد گوہند محل اٹل وسے سچ سُلطانی، گوہند شبد سَنگھاسن ساچے سوہا پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرہ مندر گھر سَجّج اِکو اک بنائیآ۔ شبد گوہند آد جگاد، جگ چو کڑی گوہند شبدی رُپ وٹائیآ۔ شبد گوہند اناد برہما، گوہند شبد برہم برہمانڈ سَنائیآ۔ شبد گوہند اک آواز، گوہند شبد راگ الائیآ۔ شبد گوہند سِیس پہنائے تاج، گوہند شبد شکر منائیآ۔ شبد گوہند کرائے سچ راج، گوہند شبد سِیس نوائیآ۔ دوہاں وچولا آپ مہاراج، نرگن نر ویر نر اکار پُرکھ اکال اکھوائیآ۔ مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، شبد گوہند اپنی دُھر دی رکھی دات، نت نوت آپ اپنی رہیا ورتائیآ۔

☆ ۹-۱۰ بھادروں ۲۰۲۱ ہجری رتن سنگھ دلی، کرتار سنگھ شکور بستی دلی ☆

ستگر پورا سد کرے مہر، مہربان دیا کمائیندا۔ گرسکھ گرکھ ہر جن ہر سنت ست دوارے لیائے گھیر، کوڑی کریا وچوں کڈھائیندا۔ من کا منکا دیوے
 پھیر، منسا ممتا موہ چکائیندا۔ دئی دوتی جڑ دیوے اُکھیر، ہوئے ہنگتا روگ گوائیندا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیر، گھر پاندھی پندھ مکائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی مہر اپنی آپ کمائیندا۔ مہر کرے ہر بھگونت، بھگونت وڈ وڈیائیا۔ مہر اندر کھیل انت، اکل کل دھاری
 روپ وٹائیا۔ مہر اندر مہما اگنت، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ مہر اندر بنائے بنت، بن نار کنت شبدی ست اُپجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہربان اک اکھوائیا۔ مہربان سری بھگوان، ہر مہبت آپ جنائیا۔ مہر اندر دے کے دان، نرگن جھولی سچ بھرائیا۔ مہر اندر دیا باقی کملاپاتی جگائے مہان،
 نور و نور کرے رُشنائیا۔ مہر اندر سچھنڈ نواسی تھر گھر کرے پروان، آپ اپنی کھیل کھلائی۔ مہر اندر شبدی دھارا وشن برہما شو دیوے دان، داتا دانی وڈ
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر اکو اک رکھائیا۔ مہر اندر گھر گمبھیر، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ مہر اندر بے نظیر، پروردگار اپنا حکم
 ورتائیندا۔ مہر اندر کھیل کرے اخیر، آخر اپنا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ جنائیندا۔ مہر اندر ترے گن مایا، پنچ
 تت دے وڈیائیا۔ مہر اندر نرگن سرگن کھیل رچایا، تتوت نال جڑائیا۔ مہر اندر اندج جیرج اُتہج سیتج رچن رچایا، چارے کھانی بنت بنائیا۔ مہر اندر شبد
 انادی ڈھولا گایا، پراپسنتی مدھم بیکھری راگ الائیا۔ مہر اندر برہمنڈ کھنڈ مان جنایا، پُری لوء آکاش پاتال رواس سورج چند سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ مہر اندر
 آتم برہم گھر گھر لکایا، مندر ساچے آپ بہائیا۔ مہر اندر جگ چوکڑی ویس وٹایا، اچھل چھل دھاری اپنی کار کمائیا۔ مہر اندر گر اوتار پیر پیغمبر سندیشہ نام
 سنایا، دُھر دا ڈھولا سوہلا واک اک سنائیا۔ مہر اندر بھگت بھگوان لے جگایا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ مہر اندر سنت سہیلے سنگ رلایا، سگلا سنگ نبھائیا۔
 مہر اندر گرکھ گر گر گود بٹھایا، انگن اکو اک جنائیا۔ مہر اندر گر سکھ ٹھانڈا در ایک جنایا، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ مہر اندر مہمان بید و مہبت اپنے نال پرگٹایا،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان سچا شہنشاہیا۔ مہر اندر جگ چوکڑی چار، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ مہر اندر کھیل سرب سنسار، وڈ سنساری

آپ کرائیا۔ مہر اندر کھانی بانی بول جیکار، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ مہر اندر کرے کھیل آپ نرنکار، نرگن نرویر نرنکار ساچی کار کمائیا۔ رچنارچ دیکھے
وگسے دیکھنہار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ مہر اندر کرے بن نظراں نظر نہال، بھیو ابھیدا آپ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے
سرب تھانیا۔ مہر پنا کاہدی کوئے ندر، ندری نظر نہالیا۔ پنا مہر کسے دی قیمت نہ کوئے قدر، قدرت تار نہ اندر دھرا لیا۔ پنا مہر پوری ہووے نہ سدھر،
اکھ نال پر تکھ روپ درس کسے نہ پا لیا۔ پنا مہر ناتا تئے نہ جگت غدر، کوڑی کرپا ہوئے ہنگتا روگ گوا لیا۔ جنہاں اُتے سنگر پورے کیتی مہر، انہاں دے
آگے پچھے ندر، سیوک داسی روپ وٹا لیا۔ ایہہ اُچی سچی سچی منزل، پُرکھ ابناشی کھیل رچا لیا۔ جنہاں اکھراں نال ڈھولے گائے غزل، کلمہ نبی رسول الف
یے سمجھا لیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان بے پرواہی وچ سما لیا۔ مہر کہے میری ندر داسی، داسیاں وچوں نظری آئیا۔ ندر
کہے میرا شہنشاہ شاہو شاباسی، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ جیہڑا جگ چو کڑی میٹوں بخشے داتی، اپنی مہر میرے نال ملا لیا۔ بن مہر میں کسے دی بنی نہ کدے
ساتھی، سگی ہو کے سنگ نہ کوئے جنا لیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دو جہاناں داتا بے پرواہیا۔ ندر کہے مہر توں میری،
میریاں وچوں نظری آئیا۔ میں اوس صاحب دی چیری، جس تیری بنت بنا لیا۔ جس دی آد جگاد جگ چو کڑی لکھ چوڑا سی گیزی، گیزا اپنا ہتھ رکھائیا۔
نت نوت پاونہارا پھیری، چار گنٹ دہ دشا برہمنڈ کھنڈ آوے جاوے داہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر ندر
اک دوجے نال ناتا دے جڑا لیا۔ مہر کہے سُن ندر بھین، ہوئی جیہی سمجھائیا۔ تیتوں سندیسہ دسٹاں ساچے صاحب سین، جو دھر دا رہیا جنا لیا۔ بن اوس دی
کرپا تیرا کوئی نہ بنے دینا دین، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈا لیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر ندر ندر مہر آگے پچھے پچھے آگے دوہاں اپنے نال
رلا لیا۔ پہلوں سمجھو ساچا مرد، مرد مردانہ دے جنا لیا۔ جس دا کھیل سدا اسچرج، جگ چو کڑی سمجھ کسے نہ آئیا۔ نت نوت کھیلے کھیل عرش فرش، دو
جہاناں پھیرا پائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اپنے کول رکھے فرد، فرماں بردار اپنے حکم چلا لیا۔ ستجگ تریتا دواپر کھج کسے دا ہون نہ دیوے حرج، ہر جانے
سب دے لیکھے لائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں جس نے لاہنا قرض، مقروض اکو اک اکھوائیا۔ جس بے دردی نوں سب دا درد، در دیوانہ روپ

وٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اگم اتھاپیا۔ ساچا مرد پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اک اکھوانیندا۔ جس دا سوہنا سُنہنا لال، گوہند رُپ نظری آئیندا۔ جس دا دو جہاناں ایہتے اوتھے وِجے تال، چھتّی راگ سمجھ نہ پائیندا۔ جس دے تھم اندر کال مہاکال، برہمنڈ کھنڈ نیوں نیوں سیس جُھکائیندا۔ جس دا بودھ اکادھ شبد اگئی گان، آتم پر ماتم بھيو اُجھیدا آپ کھلائیندا۔ جس دا لہنا دینا تھم زمیں اسمان، رَو سس سورج چند نیوں نیوں سیس جُھکائیندا۔ جس دا وِشن برہما شو کرن دھیان، کروڑ تیتیا سنگ ملائیندا۔ جس دا عیسیٰ موسیٰ محمد من سچ مقام، مقامے حق لائریک سوہا پائیندا۔ جس دا کھیل چوڈاں طبق چوڈاں لوک چوڈاں ودیا کرے حیران، چوڈس چند کھ شرمائیندا۔ سو جودھا سورپیر بلوان، بلدھاری آپ پرگٹائیندا۔ جس دا چلّہ ترکش انوکھا تیر کمان، شمشیر اپنی آپ پرگٹائیندا۔ جس دا کھنڈا نظر نہ آئے وِج جہان، لوہار ترکھان نہ کوئے گھڑائیندا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران نہ کرن بیان، انجیل قرآن صفتی صفت نہ کوئے صلاحندا۔ سو گھر گمبھیر نوجوان، ست سرُپ سوہا پائیندا۔ جس ولّ جیو جنت سارے کرن دھیان، جگت نیز نظر کسے نہ آئیندا۔ جو سدا سدا سدا سُنہنا فرمان، انتر اکو اک دھیان رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مرد اپنا بھيو کھلائیندا۔ ساچا مرد سچ سلطان، پت پر میثور نظری آئی۔ جس دا لیکھا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ سیس نوائیا۔ جو ایہتے اوتھے تھمراں، جگت جگدیش جگدیش اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔ جس نوں جُھکدے کوٹن کوٹ گوپي کاہن، رام رمیا بیٹھے اکھ کھلایا۔ جس دا نانک نرگن لکھیا بیان، سرگن نانک جنایا۔ سو مرد مرداں وچوں اوہدا کسے نہ ملے نشان، نام مردانگی وِج کدے نہ آئی۔ اگم اتھ محل اٹل بیٹھا اوس مکان، جس دا مالک اک اکھوائیا۔ شبد سرُپی سندیش دُھر فرمان، دُھر دی دھار جنایا۔ نانک نرگن نرویر نرنکار سچ سندیسہ دتا جہان، لکھ چوڑاسی جیو جنت سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دُھر دا مرد کہے پر بھ سجن سہیلا، ست ستوادی آپ جنایا۔ سد و سنہارا دھام نولیا، محل اٹل کرے رُشایا۔ آد جگاد جگ چو کڑی کدے نہ بے ویہلا، گھڑن بھنہنا سمرتھ سوامی اپنی کار کمائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں درگاہ ساچی سچ بھومکا لگا رہے میلا، دُھر دی دھار وچوں رہے جنایا۔ اینہاں وچوں شبدی گر گر گوہند ساچا چیلّا، جس دا چلّہ تیر کمان جگت نیز دیکھن کوئے نہ پائیا۔ سدا سرشٹ سبائی ویکھے بن اکھاں اکیلا، درِ شئی سب

دے اُتے اُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا درڑائیا۔ نانک کہا مرد کا چیلہ ایک، اینکار ایکا بنت بنائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، پنچ نت نہ کوئے وڈیائیا۔ گر گر کھیاں گر سکھیاں جن بھگتاں کرے ہیئت، انتر آتم دیکھ وکھائیا۔ رنبھومی کدی نہ سٹا کھیت، انگ انگ نہ کوئے کٹائیا۔ سیس کٹ کرے نہ کوئی بھیٹ، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے چلائیا۔ اوس چیلے دی اگئی کھید، جیہڑا کھج چلتر دے گوائیا۔ اوہ پُرکھ اکال دیوے بھیج، دُلا را دُھر دا آپ بنائیا۔ ساچی مانے اِکو سچ، جس دا پاوا چول نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جلوہ حکمے تیج، شبدي ناد کرے شنوائیا۔ جس دی مہما صفتاں وچوں الیکھ، کاتب قلم شاہی نہ کوئے وڈیائیا۔ تس چیلے نوں سارے کرن آدیس، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ ایہہ پر م پُرکھ دا ویس، کھج انتم کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کیتا قول پورب اقرار، نانک شبدي نور اُٹھائیا۔ مرد کا چیلہ آونا جگ، زرگن نانک گیا سمجھائیا۔ اوہ اُتے وسے شاہ رگ، نو دوارے سمجھ کوئے نہ پائیا۔ گھر وچ گھر پار کرائے حد، مندر اندر نرمل زرگن جوت کرے رُشنائیا۔ شبدي اگئی ناد جائے وچ، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ دُونگھی بھوری دیکھے کایا کھڈ، سکھمن ٹیڈی بنک پڑدا دے چُکائیا۔ سنت سہیلے گر چیلے گر کُھ آپ بنائے اپنی جد، جد اکو اک وڈیائیا۔ مہر نظر نال لکھ چوڑاسی وچوں لئے کڈھ، دو جہاناں اپنا درس وکھائیا۔ لیکھے لائے کایا مائی ہڈ، آتم پر ماتم نال جُڑائیا۔ اوہ مرد مردانہ سری بھگوانا دیکھے ہس ہس، کی کی چیلہ میرا کھیل وکھائیا۔ کوڑی کر یا بھانڈا جائے بھیج، کاپی مٹکی رہن کوئے نہ پائیا۔ جس صاحب سنگر کولوں ہوئے اڈ، تس دے نال نالش کرن والے لئے ملائیا۔ اِکو ست جیکارا بولے گج، دو جہان دے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مرد کا چیلہ اپنی کھیل کرائیا۔ چیلہ کہے مرد اگڑا باپ، پتا پُرکھ اکال اک اُکھوائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت ساچا جاپ، گر اوتار پیر پیغمبر سارے دھیان لگائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کرے پاٹھ، اکھڑ اکھڑ رہے جس گائیا۔ سنتاں بھگتاں جیواں جنتاں دے خطاب، مخاطب ہو کے دے سمجھائیا۔ محل اٹل وسے اُچ محراب، محبوب بے پرواہیا۔ اوہ مرد کا چیلہ سب دا دیکھے حساب کتاب، ہست کیٹ اوچ پنچ راج راجان شاہ سلطان لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر شبدي دھار چلائیا۔

☆ ۱۱ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی راجارام دے گرہ دلی ☆

وست پوے جس ساچے بھانڈے، جو بن گھمیار دتا بنایا۔ جگت دوار کر کے ٹھانڈے، امرت رس بھرایا۔ جس دی سمجھ نہ پاوے آندھ گوانڈھے، جگت جانے نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ بھانڈا کہے پر بھ دے وست، وستواں وچوں اپنا نام جھولی پائی۔ ست نُماری ہوواں مست، المست روپ وٹایا۔ کھسٹا چک جائے کیٹ ہست، ہستی تیری ویکھاں چائیں چائیا۔ کوڑ گڑیا کرنا نشٹ، بھانڈا بھرم بھنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ سچ وست جس بھانڈے پاؤندا، پت پر میثور دیا کمایا۔ سوگیت اگماں اکو گاؤندا، گا گا شکر منایا۔ چرن کول دھیان لگاؤندا، نیز نین اکھ شرمایا۔ گل پلّو واسطہ پاؤندا، ہوئے موہ تجایا۔ پر م پُرکھ دا بردا بندہ اکھواؤندا، بندگی وچ سمایا۔ پرماندا وچ سماؤندا، بنجاندا اکو رس دکھایا۔ دوس رین درشن پاؤندا، دہ دشا ویکھے تھائیں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکایا۔ بھانڈا کہے میں ساڈھے تن ہتھ، ہتھیں لیا نہ کسے بنایا۔ میں چڑھیا نہیں کسے چک، تھتھوا سیس نہ کوئے لگایا۔ جگت اگنی مول نہ گیا تپ، ٹھوکر مات نہ کوئے دکھایا۔ تیری کرپا مہر نظر نال سرب سوامی گیا پک، آپ اپنا میٹ مٹایا۔ سب کچھ تیتوں سونیا حق، قیمت ہو نہ کوئے چکایا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، گھر اپنے آپ لکایا۔ میں خوش نہ ہوواں رہ کے سکھ، سکھنا ہو کے دیاں دھایا۔ اوہ وست میرے وچ گھت، جو بھگتاں جھولی پائی۔ میری ابلے نہ بہتر ناڑی رت، اگنی اگت نہ کوئے لگایا۔ تیری سرن سرنائی جاواں ڈھٹھ، دھوڑی لگا مستک خاک رمایا۔ بن درشن دن کدے نہ لنگھن اٹھ، اٹھاں تتاں ویکھ دکھایا۔ ایہہ بھانڈا نہیں تیرا ہٹ، بن ونجارا لینا چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا میری جھولی پائی۔ سُن کایا مائی بھانڈے کچے، کاپی لگیا آپ جنایا۔ تیرے بچن امولک سچے، سچ رہے جنایا۔ نیز لوچن راہ تگن بن اکھ، آخر اپنا آپ مٹایا۔ سچ وست امولک منگے حقے، حقیقت ویکھی بے پرواہیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم ساچا مارگ اک دسے، سمجھاونہارا آپ سمجھایا۔ جو سرن سرنائی ساچی ڈھٹھے، اپنا آپ بھیٹ کرایا۔ اوہناں وچ وست وستو آپے رکھے، واسطہ اپنے نال جڑایا۔ جو پڑدے اندر رکھی ڈھکے، اُس دا اوہلا دے چکایا۔ اوس ویلے گرکھ کایا مائی بھانڈے وچوں

وچلی وست پا کے ہستے، ہست خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ بھانڈا کہے میرا بخش قصور، کسر اپنی جھولی پائیا۔ تیرا تھم مینٹوں منظور، محبوب سچے ماہیا۔ میں خالی توں کرنہار بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ تیرے کولوں تیری وست لینی ضرور، ضرورت اپنی پور کرائیا۔ بچھلا قول اقرار نہیں کوڑ، جھوٹھی گنڈھ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لکائیا۔ کایا ماٹی بھانڈے چم، چم درشتی دیاں گوائیا۔ ہرکھ سوگ نہ رہے غم، چنتا چکھانہ کوئے تپائیا۔ وست امولک دے کے دھن، وڈ دھناڈھ دیاں بنائیا۔ لیکھے لا کے نام دما دم، دامن اپنا دیاں پھڑائیا۔ توں میرا میں تیرے نال جاواں من، من کا منکا دیاں بھوائیا۔ ہووے پرکاش نیترا انھ، اگیان اندھیر مٹائیا۔ لوک مات چمکے گرکھ ہو کے چن، چند چاندنی نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھر دا دیوے سچا دان، دانی ہو کے آپ ورتائیا۔

☆ ۱۲ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی ریشم سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ☆

پر م پُرکھ پت پر میثور سرجنہار، آد جگاد داتا وڈ وڈی وڈیائیا۔ محل اٹل اُج منار وسنہار، درگاہ ساچی پروردگار، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ شبد انادی بودھ اگادھی اگم اتھاہ کرے جیکار، کلمہ نام نغمہ ڈھولا اکو گائیا۔ زرگن سرگن کھیل کرے شہنشاہ شاہ سلطان، مہربان محبوب مہر نظر اک اٹھائیا۔ جگ چوکڑی سبجک تریتا دواپر کلجک نت نوت دیونہارا دان، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت اندج جیرج اُتبھج سیج ویکھ دکھائیا۔ جودھا سوربیر اچھل چھل دھاری نوجوان، چارکُنٹ دہ دشا برہمنڈ کھنڈ ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سنگر دیا کماٹیا۔ صاحب سنگر دیاوان، ہر کرتا آپ اکھوائیندا۔ نت نوت ہو مہربان، مجت اپنے نال بنائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں گرکھ گرکھ سنت سہیلے کر پروان، پر م پُرکھ پت پر میثور اپنے رنگ رنگائیندا۔ ساچی سکھیا دیوے دان، وست امولک کایا گولک جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، کرنی کرتا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کرنی کرتا کرنے جوگ، سو پُرکھ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن سناونہارا دھر سلوک، بن اکھراں راگ الائیآ۔ ایکنکارا پرگٹاون ہارا ساچی جوت، آد نرنجن کرے رُشنائیا۔ پُرکھ ابناشی میلنہارا دھر سنجوگ، سری بھگوان نرنجن سرگن جوڑ جڑائیآ۔ پاربرہم برہم دیونہارا درس اموگھ، سوچھ سروپی نظری آئیآ۔ لہنا دینا چکاونہارا لوک پرلوک، چوواں طبق چرناں ہیٹھ دکھائیآ۔ محل اٹل دکھائے سچا کوٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیآ۔ مہربان سرب گنوت، ہر کرتا وڈ وڈیائیآ۔ کھیلے کھیل جگا جگنت، نت نوت پھیرا پائیآ۔ نام نرنکارا پرگٹائے نیاں منت، رسنا جہوا بٹی دند صفت صلاحیا۔ آتم پر ماتم گرکھیاں دیوے نام انت، اکل کل دھاری اپنی دیا کمائیآ۔ دے وڈیائی جیو جنت، سنگت ساچی روپ دکھائیآ۔ گرٹھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک درڑائیآ۔ لیکھا مکا بہشت سورگ جنت، دوزخ لیکھا نہ کوئے بنائیآ۔ چرناں ہیٹھ دبا منڈل منڈپ، زمیں اسمان پندھ مکائیآ۔ پریم پیار دی چاڑھ کے رنگت، کایا چولا دے رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر ہر رکھائیآ۔ مہر نظر کرے بے نظیر، نظر اپنی وچ ملائیندا۔ ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی دکھائے اگم تصویر، جس نوں مصور تصور نہ کوئے کرائیندا۔ منزل چوٹی سمجھنڈ دوارے حق مقامے چاڑھے اخیر، آخر اپنی کار کمائیندا۔ پر بھ مرشد دسنبہار تدبیر، کلمہ نبی رسول آپ سمجھائیندا۔ انتر آتم بن طیب، طبع سب دی دیکھ دکھائیندا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا نظری آئے نزدیک، نرنجن اپنا پندھ مکائیندا۔ اپنے ہتھ رکھے سچ توفیق، لاشریک اپنی کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچی کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کرنی دھر دی پریت، ہر پریتم آپ جنائیآ۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دسی ریت، نرنجن سرگن سرگن جوڑ جڑائیآ۔ نام ندھانا سنا کے اگئی گیت، دھر دا ڈھولا دتا جنائیآ۔ تن مائی کایا کر ٹھانڈا سیت، تتو سچ دتا بُجھائیآ۔ لیکھ چکائے ہست کیٹ، روپ انوپ اک سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیآ۔ ساچی کرنی ہر کرتا، قدرت قادر آپ جنائیندا۔ بھگت وچھل گرور گر دھار، گہر گمبھیر کھیل کھلائیندا۔ سرشت سبائی سانجھیا، ایٹھے اوتھے دو جہاناں سگلا سنگ نبھائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، کاتب جگت جگ نہ کوئے وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل جن بھگت، ہر بھگوان آپ جنائیآ۔ انتر آتم دے کے شکت، سچ شخصیت آپ سمجھائیآ۔ لیکھا توڑ

سوک ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے رکھانیا۔ پڑدالاہ عرش فرش، کایا گرہ کرے صفایا۔ آتم پر ماتم نج گھر سوامی دیوے درس، دُھر دیدار اک کرائیا۔ مہربان
 محبت وِج کرے ترس، محبوب اپنے ہتھ رکھے وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر صاحب داتا اک اکھوانیا۔ ستگر داتا صاحب سچ، گھر
 وڈا وڈ وڈیانیا۔ بھاگ لگائے کایا مائی کچ، ساڈھے تن ہتھ ویکھے چائیں چانیا۔ من واسنا ہر جن نہ پئے نچ، کوڑی کریا کایا کوٹ سو بھا کوئے نہ پانیا۔ امرت
 آتم نجھر جھرن کول کولی دے رس، امرت رس مکھ اک چوانیا۔ اپنے ملن دی نج نیز کھول کے اکھ، پرتکھ کرے رُشانیا۔ دُھر دامارگ ساچا دس، ساچی
 سکھیا اک سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھانیا۔ ساچا درس کر دیدار، گرہ گرہ اپنا روپ جنائیندا۔ منزل چٹھ آپ
 نرنکار، بن کے پاندھی پندھ مکائیندا۔ دیا باقی کملا پاتی نرگن جوت کر اجیار، اندھ اگیان اندھیرا دُور کرائیندا۔ شبد انادی بول جیکار، بن رسنا جہوا ڈھولا
 گائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ درس آپ وکھائیندا۔ سچ درس دیوے گھر گمبھیر، ہر کرتا وڈ وڈیانیا۔ بھاگ لگا پنج تت سریر، شریر
 وچوں دیوے باہر کڈھانیا۔ اندر باہر گپت ظاہر ہوئے بگلگیر، دستیاب اپنا دست لئے ملائیا۔ ناتا توڑ شاہ فقیر، اوچ نیچ راؤ رنگ اکو در وسائیا۔ گرکھ گرکھ
 ہر جن ہر سنت ستگر مل نہ ہوئے دلگیر، جگت زنجیر شرع رہن کوئے نہ پانیا۔ جس منزل نوں لہجہ دے پیر فقیر، پیغمبر بیٹھے اکھ کھلائیا۔ پاندھی بن کے
 جگت مُشیر، مشاعریاں نال ڈھولے دے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے سچ ور، درس اکو گھر وکھائیا۔ گرکھ درس کرے
 پر بھ نت، نیت نیت روپ جنائیا۔ آتم پر ماتم سچا ہت، ہتکاری ویکھ وکھائیا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، سنمکھ ست سروپی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی دید اکو اک دے سمجھانیا۔ سچ دید دیدار نرگن جوت، نرویر نرنکار آپ کرائیندا۔ کوڑی کریا مایا متا ہوئے ہنگتا کڈھے
 کھوٹ، سچ سچ ست ستوادی دھار بندھائیندا۔ کر پرکاش نرنجن جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نورو نور نور رُشانیاندا۔ بھاگ لگائے کایا کوٹ، بنک دواری گرہ
 مندر اک سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا درس ساچے نین آپ کرائیندا۔ گرکھ وِلا درس کرے کلجک جگ، جگ جیون داتا
 دے وڈیانیا۔ ترے گن گنی بُجھا اگ، اگلا لیکھا دے مکائیا۔ کوڑی کریا پار حد، مایا متا موہ دے ہٹانیا۔ بن مکے کعبیوں گھر سوامی کرائے جج، مُرید مُرشد

جوڑ جڑائیا۔ دیا دھار درس دکھا اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا بھو جنائیا۔ دُھن آتمک وجے ند، انادی راگ الایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کڈھ، ساچا مارگ اک درسائیا۔ بن سنگر پریم کایا مائی کسے کم نہ آئے ہڈ، چم درشی اشٹ نہ کوئے منایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ساڈھے تن ہتھ چولا گئے چھڈ، بن ہر پریتی پریتم انت نہ میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں وشو بنائی ید، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ درس دیدار دے پرہ ٹھاکر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ کلجک بیڑا پار کرائے بھو ساگر، ڈونگھے سمنڈ رہن کوئے نہ پائیا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوایا۔ در آیا گھر دیوے آدر، آدرش اپنا اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نین اکھ نال کھلایا۔ نین اکھ دے ملا آپ، نہجہ نیز وجے ودھایا۔ ناتا جڑے پتا پوت باپ، پُرکھ اکال کھیل کھلایا۔ دوہاں دال کے اکو بنے جاپ، جپ جپ گھر ساچے خوشی منایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دُھر داساک، ناتا چھٹ کدے نہ جائیا۔ وست امولک سنگر پورا دیوے دات، دُھر دی جھولی آپ بھرایا۔ من واسنا گھر رہن نہ پائے نار کم ذات، گلکھنی بیٹھے مکھ بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ملائے صاحب سنگر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جنہاں لیکھا لکھیا دُھر، دُھر مستک ویکھے تھواں تھانیا۔ اوہناں سچ پریتی گئی جڑ، چرن کول کول چرن اُپر دھول سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دات اکو اک ورتایا۔ ساچی دات کُل کُلونتا، ہر کرتا آپ ورتائیدا۔ جس نوں جگ چوکڑی لہجہ دے گرو اوتار در درویش ہو کے منگتا، بھکھک بھکھاری روپ وٹایا۔ جس دانام صفتی کوٹن کوٹ اکھراں وچ انتا، انت کہہ نہ کوئے سمجھایا۔ سو لکھ چوڑاسی جیو جنت اندج جیرج اُتبھج سیتی بنائے بنتا، چارے کھانی رنگ رنگایا۔ چارے بانی پراپسنتی مدھم بیکھری بن کے دُھر دا پنڈتا، دو جہان سری بھگوان برہمنڈ کھنڈ کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ سر ہتھ رکھ سمرتھ، جن بھگت آپ جگایا۔ نام امولک دے کے وتھ، آتم پر ماتم بوجھ نبھایا۔ توں میرا میں تیرا گاؤنا جس، جس وید پُران صفت صلاحی سچ نہ کوئے سمجھایا۔ تیرے میرے ملن دی اکو اکھ، دوئے لوچن ویکھن جگت لوکایا۔ جس پر ماتم نالوں آتم ہوئی وکھ، تس سنگر شبد شبدی روپ لئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی وڈا وڈ، گھر گمبھیر دیا کمائیدا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گر مکھ کڈھ،

ہر اپنا میل ملائیندا۔ کایا چولی نام مجیٹھی چاڑھ رنگ، رنگ رتا سوبھا پائیندا۔ امرت دھار وہا اگئی گنگ، گنگا گوداوری جمننا سُرستی نین شرمائیندا۔ گھر سوامی
 شبد نہکامی وجائے مردنگ، مرد مردانہ ساچی تار بن تند آپ ہلائیندا۔ ساچی منزل منار محل اٹل دیکھے لنگھ، ادھو چکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ گرکھ تیری سچ
 سُنہنجی آتم سوئے پلنگ، پاوا چول ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جنم کرم دی پورب سب دی جھولی پائی منگ، گرکھ مانگت نظر کوئے نہ آئیندا۔ صدی
 چودھوی چاڑھ کے چند، دو جہاناں آپ رُشنائیندا۔ بھيو چکا کے برہم ہنگ، ہنگتا روگ سرب مٹائیندا۔ آتم انتر دے کے اند، نجانند اکو درسائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی جوڑ جڑائیندا۔ سچ پریتی دیکھو جوڑ جڑدا، جوتی شبدی میل ملائیا۔ گرکھ سچ دواویوں خالی کدے نہ مڑدا، سری
 بھگوان دیونہارا بے پرواہیا۔ کلجگ انت ویلا نہیں تھڑدا، یہملا کرتا قیمت آپے پائیا۔ لکھ چوراسی کوڑی کریا اندر بیڑا سب داڑڑھدا، گرکھ ہر جن ہر
 بھگت ساچی نیا نوکا بیٹھے چائیں چائیا۔ جس دا منتر دو جہان بن اکھراں فرنا پھر دا، فرنے وچ دیکھے سرب لوکائیا۔ اوہ سنگر بن سچ پریتی لوکات سدا مردا،
 بن کفنوں گور وچ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا لہنا دینا دھر دا، دھر دھامی دیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول بخشے اک سرنائیا۔
 چرن کول ہر جوڑے ناتا، ناتواں آپ اکھوائیندا۔ پر م پرکھ بن آپ ودھاتا، بدھ دھر دی سچ سمجھائیندا۔ کلجگ دیکھ اندھیری راتا، نوست کھوج کھوجائیندا۔
 اندھیرا دے پر تھی آکاشا، گنگ منڈل سوبھا کوئے نہ پائیندا۔ رسنا جہوا بتی دند کلجگ جیو کرن پوجا پاٹھا، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیندا۔ پر بھ ملن دی پوری
 کسے نہ ہووے آسا، نر اساروپ جیو جگت نظری آئیندا۔ جگت و دیا لے پڑھاو اپنی بھاشا، بھاکھیا سچ نہ کوئے سمجھائیندا۔ جو آد جگاد پتا ماتا، پرکھ اکال اک
 اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے گو بند، گو بند ہر وڈیائیا۔ کلجگ ترشنا میٹ کے چند، چکھا اگن
 دے بُجھائیا۔ داتا دانی گہر گمبھیر گنی گہند، وڈ ساگر بے پرواہیا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے، شبد انادی بنائے اپنی بند، آتم پر ماتم دے پر گٹائیا۔ پریم لہر
 وکھائے گمبھیر ساگر سندھ، قطرہ بوند نہ کوئے ٹپکائیا۔ بھاگ لگائے جیو پنڈ، برہمنڈ کھنڈ دے سمجھائیا۔ جس پریتی نوں ترسن کروڑ تیتیا سُرپت اند، وشن
 برہما شو اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو پریتی اک سمجھائیا۔ سچ پریتی سنگر سرنائی، سرنگت سمجھائیندا۔ کوڑی کریا ہوئے جدائی،

جدا جُز نہ کوئے دکھائیںدا۔ انتر آتم و بے ودھائی، شبد شنوائی آپ سمجھائیںدا۔ نرگن نور ہوئے رُشنائی، جوتی جاتا ڈمگائیںدا۔ سچ پریتی اک لگائی، ایتھے
 اوتھے نہ کوئے تڑائیںدا۔ صفت کی لکھے کاغذ قلم شاہی، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیںدا۔ درس دیدار کرنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک وڈائیںدا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا منسا پور آپ ہو جائیںدا۔ آسا منسا پور پر بھ ایک، ایکنکار نظری آئی۔ جن بھگتاں بخش کے دُھر دی ٹیک، کلجک کایا کپڑ دتا
 بدلائیا۔ انتر آتم بدھی کر بیک، من مت ڈیرہ ڈھائی۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے محل اٹل رہیا ویکھ، جس گھر دیا باقی کملاپاتی آپ جگائی۔ شبد انادی ہو
 کے کھولے بھیت، بھيو اپنا دے سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریتی پریتوان توڑ نبھائی۔ پریتی کر نہارا پر بھ سوامی، جن بھگتاں رہیا
 سمجھائی۔ آد جگاد جس دی بانی، گر اوتار پیر پیغمبر گئے سنائی۔ اوس صاحب دی سچکھنڈ دوارے اکھ کہانی، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوٹن
 کوٹ کھڑے کر چرن دھیانی، نیتزن اکھ نہ کوئے کھائی۔ جگت و دیا پھرے نہ کوئے مشرانی، گھر گھر پھیرا پائی۔ نظر نہ آئے اٹھسٹھ تیر تھ پانی، سرور
 لہر نہ کوئے جنائی۔ راگ الایا نہ کوئے کھانی، چارے بانی نہ کوئے پڑھائی۔ پون دے نہ مسانی، ست سرُپ نہ کوئے وٹائی۔ سو شہنشاہ شاہ پاتشاہ صاحب
 سلطانی، پروردگار نور خدائی۔ اوہ اپنا آپ پریم پریتی اندر کر کے بھیٹ دے قربانی، کایا لیکھا انت مکائی۔ بھگتاں جگ چوکڑی رہ جائے سچ نشانی، نشانہ
 پریم پُرکھ لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک انتم آیا بن کے دُھر دا بانی، بان انیلا ایکا لائی۔ جن بھگتو سکھو پریت، ہر سنگر آپ
 سمجھائیںدا۔ کایا کعبہ مندر مسیت، ساڈھے تن ہتھ پڑدا لاہندا۔ اٹھے پہر شبد سوامی دے وچ انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمائیںدا۔ نت نوت جگ چوکڑی جس
 دی سمجھے کوئے نہ ریت، ریتوان سچ سوامی گھر بہہ بہہ خوشی منائیںدا۔ جو مالک نیچاں نیچ، عدالت اپنی حق جنائیںدا۔ پیر پیغمبراں جیہڑا دسدا رہیا حدیث،
 حضرت ہو کے کائنات سمجھائیںدا۔ اوس دی پریت سدا جگ ٹھیک، کوڑی کریا روپ نہ کوئے وٹائیںدا۔ دیدار دین نوں چل کے آوے نزدیک، عرش
 فرش پندھ مکائیںدا۔ کلجک انتم جس دا حکم دُجا کرے نہ کوئے تصدیق، حق حقوق ہتھ نہ کسے پھڑائیںدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن
 بھگتاں پریتی آپ کمائیںدا۔ جن بھگتاں پریتی آپ کماؤندا اے۔ سو پُرکھ نرنجن مہر نظر ٹکاؤندا اے۔ ہر پُرکھ نرنجن اپنی کل وکھاؤندا اے۔ ایکنکارا

اچھل چھل اپنی دھار چلاؤندا اے۔ آد زرنجن دیپک جوتی بل، گرہ مندر سچ رُشناؤندا اے۔ ابناشی کرتا وسنہارا نہچل دھام اٹل، سچ دوار اِکو اک رکھاؤندا اے۔ سری بھگوان سچ سندیسہ جگ چوکڑی رہیا گھل، گر اوتاراں آپ پڑھاؤندا اے۔ پاربرہم سچ سنگھاسن جو آتم سیجا بیٹھا مل، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لاؤندا اے۔ لکھ چوراسی نال کر کے دل چھل، گر کھ گر سکھ گوڑھی نیند ستے آپ اٹھاؤندا اے۔ دُور دُرڈا نہکامی انتریامی گھر سوامی آئے چل، چلترا اپنا اک ورتاؤندا اے۔ دُئی دُیتی شرع شرانٹی کوڑی کریا میٹ کے سل، سل اپنا نام درڑاؤندا اے۔ کٹ وچھوڑا گھڑی پل، چھن بھنگر اپنی دھار درساؤندا اے۔ جوں جل دی بوند جل وچ جائے مل، انت جل ہی جل وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پریت لگاؤندا اے۔ جن بھگت کہے پر بھ دس دے راز، رحمت آپ کمائی۔ کس پدھ تیرے وچ ہوواں بسما، بسمل روپ وٹائی۔ تیرا نام ڈھولا گاواں اِکو ناد، انادی تیری کراں وڈیائی۔ توں میرا میٹوں تیری آوے یاد، یادداشت دینی سمجھائی۔ تیرا لیکھا سدا آد، جگاد تیری شرنائیا۔ تیئوں گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر م پُرکھ گرو مہاراج، مہما تیری جس شاستر سمرت وید پُراناں وچ سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی بخش دات، اِکو دُھر دی منگ منگائی۔ ساچی دات بخش دے جگ کل، کل کاتی نیڑ کوئے نہ آئی۔ امرت رس انوکھا دینا پھل، بناسپت وند نہ کوئے وندائی۔ پوت سپوتا سنگر شبد بالا نہھا بچہ گرکھاں اندر دینا گھل، گھولی گھالی گھال لیکھے پائی۔ تیرا ست سروپ اگئی بل، بلدھاری تیرے ہتھ وڈیائی۔ تیرا ویکھ اگئی دھام نہچل اٹل، دو جہان خوشی منائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں درس دیدار دے نینہ اپنے نال لگائی۔ جن بھگتاں درس دیدار دینا مات، ایہہ پر بھ دی وڈی وڈیائی۔ ایہو دُھر دی لے کے آیا سوغات، نام انملڑا جھولی پائی۔ بھرم مٹائے ذات پات، اوچ نیچ کرے گڑمائی۔ اندر وڑ کے جائے آکھ، باہروں کرے نہ کوئے پڑھائی۔ گر سکھ توں صاحب سنگر دی ساچی شاخ، بن سنگر شناخت سکے نہ کوئے کرائیا۔ کلج ویکھو اندھیری رات، اندھلی کوئے دے دُہائی۔ بن بھگتاں بھنڑی کسے نہ وکھائے سچ پر بھات، پر بھاتی رووے مارے دھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اِکو اک لگائی۔ سچ پریتی گرکھ تیری، تیرے وچوں نظری آئی۔ تیری آتم پر ماتم بنی چیری، گھر ساچے بہہ بہہ سوہنا منگل گائی۔ کسے کم نہ آوئی کایا ڈھیری، انتم خاکی خاک

سماںیا۔ سَنگَر دست نام پدارتھ دیوے جیہڑی، ایہو پریت رُپ وٹاںیا۔ تن مَوَلے کایا کھیڑی، بند کُوڑی کھڑکی دے کھلانیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریت اندر درس دیدار اک کرائیا۔ پریت اندر کرنا درس، ہر درسی آپ کرائیندا۔ جنم جنم دی مٹے حرص، اگے ہوس نہ کوئے ودھانیندا۔ مہربان ہو کے کرے ترس، طرح طرح نال سمجھانیندا۔ جن بھگتاں بچھلا مقروض لاوے قرض، اگے لہنا نظر کوئے نہ آئیندا۔ ایہو کھیل سدا اسچرج، اسچرج لیلہ آپ ورتائیندا۔ جودھا سورپیر بن کے مرد، مدد بھگتاں آپ کرائیندا۔ پُٹھی سدھی کر کے نزد، نرک سورگ دوہاں وچوں پار کرائیندا۔ جنم مرن دی رہن نہ دیوے مرض، لکھ چوڑا سی پندھ چُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی گُرکھیاں آپ دکھائیندا۔ گُرکھ پریتی کایا مندر، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ لگے بھاگ اندھیری کندر، ست سچ کرے رُشناںیا۔ مایا ممتا توڑے جندر، نام کنجی اکو لائیا۔ من واسنا بنھے بندر، دہ دِشنا نہ اٹھ اٹھ دھانیا۔ کر پرکاش ڈوگھے کھنڈر، ساچا نور دے چکائیا۔ مان تئے سوریا چندر، رَو سس نین شرمائیا۔ پُرکھ اکال بھگت بھگوان دوویں اک دُوبے نوں کرن بندن، بندنا بندگی ڈنڈوت رُپ وٹاںیا۔ اک دُوبے نوں لاون انگن، انگیکار اکھوائیا۔ سچ پریتی چڑھے رنگن، رنگنہارا بے پرواہیا۔ اندر باہر آوے سگندھن، نام ندھان بُھل بُھلوڑی مہک مہکائیا۔ مستک ٹکا جوت للاٹ لگائے چندن، سوہنا سگن منائیا۔ آتم پر ماتم سدا اک دُوبے دے نال ہنڈھن، جگت یار کم کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھج تیری انتم ور، سچ پریتی اکو نینہ دکھائیا۔ سچ پریتی لگے نینہ، نہکرمی آپ لگائیا۔ امرت اگم اتھاہ بر سے مینہ، جھرنا دُھر دا آپ جھرائیا۔ گُرکھ گُر سکھ اڈول رکھے جوں کے توں، کھج واء نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا لیکھے پائیا۔ گُر سکھ کہے پریت ہمیش، چت چرن رہے دھیان لگائیا۔ جس درشن نوں ترسن وِشن برہما شو ہمیش، گنپت گنیش دھیان لگائیا۔ جس نوں کروڑ تیتیس سُرپت کرے آدیس، نیوں نیوں نین شرمائیا۔ جس دی کھیل اندر گُر اوتار پیر پیغمبر رہے کھید، خالق خلق وِچ پرگٹائیا۔ جس دا جوتی جلوہ نور اگمی تیج، پر تھی اکاش کرے رُشناںیا۔ جس نوں دو جہان سجدہ کرن آدیس، بردے بن بن لاگن پائیا۔ سو سَنگَر سوامی انتریامی جن بھگتاں کرے ساچا ہیت، بن ہتکاری پھیرا پائیا۔ ہر جن گُر سکھ سوہنے بنا کے نیک، نیکی اپنے نال جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، پریتی دُھر دی دے سمجھایا۔ دُھر پریتی پُرب پتونت، ہرکھ سوگ نہ کوئے رکھایا۔ پریم وچوں بنی بنت، مُجّت وچ گُرمایا۔ سو سوامی دیکھنہارا جُگا جُگنت، سنجک تریتا دواپر کلجک بُھل کدے نہ جایا۔ نرگن سرگن بناونہارا بنت، گھاڑت گھر گھر دیکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ پریم پریتی پچھلا لہنا، لیکھیاں وچوں لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ درس دیدار سنگر لوچن نیناں، اکھ پر تکھ دے وڈیایا۔ گر سرنائی ساچی بہنا، چرن کول اُپر دھول درڑایا۔ کوڑی کرپا کدے نہ وہنا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار حق سکے نہ کوئے جمایا۔ حکمے اندر سدا رہنا، بجے بھاؤ دوویں سیس جُھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی آپ سمجھایا۔ پریت کہے میں بھگتاں جوگی، جُگیشر مُنیشتر تپیشتر گئے سمجھایا۔ بن میرے گر سکھ سدا روگی، کوڑا روگ نہ کوئے گوانیا۔ میں کھیل کراں وچ کایا جوگی، چُغلی نندیا موہے کدے نہ بھایا۔ میں میل ملاواں نال پریم چوگی، جو چولے اندر بہہ کے دیکھ دکھایا۔ پریم پیار کر کے گر سکھاں بنانا ساچے کھوگی، دُھر دامارگ اک دکھایا۔ جن بھگتاں پریم میری روزی، رازق رزق رحیم ایہو دتی وڈیایا۔ میں اوس صاحب دی سواواں اگئی گودی، جتھے پنج تت والا نظر کوئے نہ آئی۔ مہر کر کے کملیاں کوجھیاں دیواں سو جھی، سُتی سُرت سُرتی آپ جگایا۔ میں ناتا جُھڈاواں جنجوبودی، سُنّت تلک داہری مُچھ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں بھيو کھلاواں گیانی بودھی، آتم بودھ دیاں سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا دتی لگایا۔ پریتی کہے میں سیوا کرنی، چاکر رُپ مات وڈیایا۔ جن بھگتاں دی کئی پھرنی، پلو پر بھ دے نال بندھایا۔ میں لیکھ چکاؤنے برنی ورنی، ساچی سرن اک سمجھایا۔ میں نین کھلاؤنے ہرنی پھرنی، ہر دے ہر اک وسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے لئے لگایا۔ پریم کہے اُٹھو گر کھو، کُھ اُجل لو کرائیا۔ پریم پُرکھ دے ساچے سُنّو، سُرتی شبد لو جگایا۔ کلجک انت نشانیوں مول نہ اُکو، ویلا وقت نہ جائے وہایا۔ ہُن سنگر کولوں پچھو، نرگن داتا دُھر درگاہیا۔ اوس صاحب نال کدے نہ رُسو، جو رُسیاں رہیا منایا۔ من وکار کوڑی کرپا کُٹھو، جوٹھا جھوٹھا ڈیرہ ڈھاہیا۔ صاحب سنگر پُرکھ اکال دین دیال پروردگار دُھر دے رام جُھکو، جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر سیس نوانیا۔ نیز نین موند جگت جگ مول نہ چھپو، پڑدا سکے نہ کوئے پانیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا اندر دھواں دھار ہو نہ دُھکو، سوہنی سچ کرو رُشناہیا۔ سنگر پریتی دُھر دا شبد بولنا

مکھوں، جہوا نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریت اکو گھر دکھائیا۔ پریت کہے میں جگت نمائی، نمائیاں وچوں نظری آئیا۔ دیواں سندیسہ دو جہانی، بھجیاں واہو داہیا۔ اندروں باہروں ویکھاں چارے کھانی، اندج جیرج اُتبیج سیتیج میل ملائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرکھاں کر پچھانی، پہچان اوس دے نال کرائیا۔ جس دی گر اوتاراں صفت وچ گائی بانی، بان نرالا تیر چلائیا۔ اوہ سمرتھ سوامی سب دا جان جانی، جاننہار اک ہو جائیا۔ جس دا امرت رس انوکھا ٹھنڈا پانی، سمند ساگر کوٹن کوٹ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریت اپنے گھر دکھائیا۔ ویکھو پریت پر بھو گھر کردا، دُھر دی کرت کمائیا۔ غریب نمائیاں دُکھیاں ونڈے دردا، دردی ہو کے ہوئے سہائیا۔ جگ جنم پچھلیاں جنہاں کیتیاں عرضاں، آرزواں وچ روپ جنائیا۔ انہاں دیاں کڈھ کے ویکھے فرداں، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے گھر گھر دا، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ پریت کہے میں بڑی سُبھی، سونہیاں وچوں سوہنی نظری آئیا۔ وست امولک اکو منگی، ناتا جڑے گرکھ گر سکھ سنت سجن سچے ماہیا۔ میری مینڈھی سیس چوٹی نہ ہووے تنگی، ساچا اوڈھن دینا سر لکائیا۔ میری داسنا جگت وچ ہووے نہ گندی، کوڑی کرے نہ کوئے کُرمائیا۔ میں منمکھاں کراں نہ کدے مچھندگی، سنمکھ ہو نہ درس دکھائیا۔ میں تیریاں بھگتاں تیرے پریم اندر سناواں بندگی، بندے خاکی اک جنائیا۔ توں دسنا بھو، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ سچ گسائیا۔ پریت کہے لو اُٹھ تک، تقویٰ اک جنائیا۔ لیکھا جانے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ وڈی وڈیائیا۔ پریم پیار اندر ہو کے وس، واسطہ گرکھاں نال جنائیا۔ روگ سوگ چنتا دُکھ جگت سنکھیا وچ پئے ہس، ہستی اپنی اک درڑائیا۔ جگت وچھوڑے وچوں آئے نٹھ، گرکھاں سنگ جائے وس، اصل وصل بنا وجود آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنہاں آتم پریتی دتا رس، سو رستے پے پے خوشی منائیا۔ پریت کہے میں دسیا رستہ، براستہ وچو وچ جنائیا۔ چکنا پئے نہ کوئے پوتھی بستہ، اکھراں نال نہ کوئے وڈیائیا۔ رہبر ملایا دُھر دا سستا، جس دی قیمت نہ کوئے مکائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں پت رکھدا، نرگن سرگن سرگن نرگن روپ وٹائیا۔ جو سچکھنڈ دوارے ست سروپی وسدا، تھر گھر شبدی سٹ بہائیا۔ اوہ کول اقرار کر کدے نہ نسدا، پلو جھڈا نہ مکھ بھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مالک بنے دُھر دے ہٹ دا، ونجارا

اِکو نظری آئیآ۔ پریت کہے میں ملاواں میل، ملنی جگدیس کرائیآ۔ ناتا جڑے دھر دے سجن سہیل، ساجن اِکو بے پرواہیآ۔ دھام ملاواں سچ نویل، اِگم اتھاہ بے پرواہ سوہا پائیآ۔ دیک جگے بن باقی تیل، جوتی جوت جوت رُشنائیآ۔ اچرج دکھاواں اُس دا کھیل، جو خالق خلق اکھوائیآ۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں گرکھیاں گرکھیاں بن کرنیوں کلجک اتم دیوے میل، ملاپ اِکو گھر دکھائیآ۔ درس دیدار دیوے نہکیو، سچ سنگھاسن نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دیدار پریتی دھر دی ریتی ہست کیٹی اوچ نیچی صدی پسی کھیل اِکیسی اِکناکار ہر نرنکار شبد دھار سرت پیار پریکی پریمکا پریم دے بنائیآ۔

☆ ۱۲ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی ہنرورا سنگھ دے گھر گرایا ☆

گر اوتار پیر پینمبر لین ہوکا، حیرانی حیرانی وچوں پرگٹائیآ۔ جگت جیو لیکھا چکیا ساچے ناؤں کا، نرنکارا ہر دے ہر نہ کوئے وسائیآ۔ جگت وہن وہے کوڑے دریاؤ کا، نیا نوکا سنگ نہ کوئے رکھائیآ۔ لیکھا چکیا بھے بھاؤ کا، سیس جگدیس نہ کوئے جھکائیآ۔ وکار ودھیا ہوئے ہوں کا، متا موہ نہ کوئے مٹائیآ۔ مان چکیا پتا ماؤں کا، بھنیا بھین سنگ نہ کوئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیآ۔ گر اوتار پیر پینمبر تک تک تھکے، بن اکھاں نج نیتز دھیان لگائیآ۔ کلجک اتم صدی چو دھویں ہوئے ہکے بکے، حقیقت حق نہ کوئے سمجھائیآ۔ سچ پریتی نام رنگن اتم پر ماتم کوئے نہ رتے، کوڑی کریا گھر گھر نظری آئیآ۔ بھگت بھگوان نرگن سرگن ست ستوادی مل کوئے نہ ہستے، ہستی ہر وچ نہ کوئے سمجھائیآ۔ نجھ نیتز لوچن نین سنگر درس کرے نہ کوئے اکھے، شاستر سمرت وید پُران پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیآ۔ نرگن جوت نرنکارا گرہ مندر کوئے نہ جگے، اندھ اگیان نہ کوئے مٹائیآ۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار جوٹھ جھوٹھ کوئے نہ تھے، مان اہمان نہ کوئے تجائیآ۔ من واسنا نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ چار کُنٹ دہ دشا پھرن بجھے، بھو ساگر پار نہ کوئے کرائیآ۔ لہنا دینا لوکمت کوئے نہ رکھے آگے، اگلا پنڈھ نہ کوئے سمجھائیآ۔ مایا متا ہوئے ہنگتا ترے گن اگنی سرشٹ سبائی تھے، امرت میگھ نہ کوئے برسائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیال شبد سوامی تیرا نام کوئے نہ جپے، رسنا جہوا ہتی دند دوس رین کرن پڑھائیآ۔ کایا کعبہ حضرت ویکھیا نہ

کسے مکے، جگت مقبریاں بیٹھے سیس نواںیا۔ ساچا رام منزل مقام کسے نہ دے، محبوب سمنکھ روپ نہ کوئے درساںیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن شاہ پاتشاہ ست سرُپ سچ دوارے اِکو پھبے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے سیس نواںیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکڑی ویکھ جگت، نیز نین نین شرمایا۔ صدی ویہویں آیا وقت، واکیا سب نوں دے درڑاںیا۔ پت پر میثور سری بھگوان اپنی کرے نرگن حرکت، زرویر اپنی کار کماںیا۔ دو جہاناں میٹے شرکت، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ لوک پرلوک کھوج کھوجاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیاںیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تگن مات، متا اپنے نال پکاںیا۔ جگ چوکڑی سنجگ تریتا دواپر کھج جو دیندے رہے دات، سرگن ہو کے کر پڑھایا۔ نام وست بھنڈار امولک بھردے رہے ڈوگھے کھات، خاطر مان جگت وڈیاںیا۔ گوپی کاہن منڈل منڈپ پاوندے رہے راس، مورکٹ سیس لُکایا۔ رام سیتا پھر دے رہے بنواس، جگت وچھوڑا سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ کھج انتم ویکھ ہوئے ہراس، حیرانی سب دے اُپر چھایا۔ سچ وست نہ کسے پاس، پاشا ہر جو دتا اُٹایا۔ رسنا جہوا انتر آتم ہر دا جپے نہ کوئے سواس، مُردا دے سرشٹ سبایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، پر بھو تیرے ہتھ سچ وڈیاںیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تگن رین دن، دوس رین نہ کوئے وڈیاںیا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ بتائے گن گن، گنتی اکھراں انکڑیاں وچ شمار نہ کوئے کراںیا۔ صاحب سوامی ٹھاکر پروردگار ویس وٹائے بھن بھن، چھن چھن اپنی کار کماںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، ست ست سچ ملے شرناںیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تگن نین، لوچن اک کھلایا۔ نرگن دھار نرگن کہن، نرگن ڈھولا سوہلا رہے گانیا۔ نرگن لیکھا نرگن دین، نرگن لہنا اِکو گھر بناںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرنی دُھر دی آپ کماںیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن گلی گلی، چوڈاں لوک چوڈاں طبق دھیان لگانیا۔ پت پر میثور ولی چھلی، اچھل چھل دھاری ویس وٹایا۔ جس نوں سیس جھکاوندے گئے وشن برہما شو جودھا سور پیر وڈ علی، اللہ کہہ کہہ نعرہ لگانیا۔ کوٹن کوٹ گر اوتار جس باغیچے باغ دی مہدی کلی، کول روپ نظری آںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا آپ درڑاںیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دُجے نوں کرن اشارہ، سینت نال سمجھایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیز لوچن نین تگن پروردگار، بے پرواہ تیری وڈیاںیا۔

تینی اوتار نیوں نیوں کرن نمسکارا، پنے پنے سیس جھکائی۔ دس گر بول جیکارا، توں ہی توں راگ الائی۔ بھگت اٹھاراں دھوڑی ٹکا مستک لاون چھارا، مستی نام خُماری اک چڑھائی۔ سَتجک تریتا دواپر کلجک جگ چوکڑی ویکھیا تیرا نظارہ، بے نظیر سمجھ کوئے نہ پائی۔ کلجک انتم کھیل اپارا، اپر پر سوامی سدا نہکامی انتریامی اپنی کھیل رچائی۔ نرگن نرویر پُرکھ اکال دین دِیال لئے اوتارا، کل کلکی ویس وٹائی۔ سمبل وسے دھام نیارا، دیا باقی کملاپاتی نرگن جوت رُشائی۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب مان دیوے نہ شاہیا۔ سرشٹ سبائی جگت بنے نہ کوئے ونجارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جو اپنا کھیل رچائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیز لوچن نین کھول، خالق خلق تیری کھیل ویکھ وکھائی۔ واہ واہ سوامی تولے تول، تولنہارے تیرے ہتھ وڈیائی۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت تے انھول، سرتی شد نہ کوئے ملائی۔ گر لکھ گر سکھ ورلے چرن پریتی رہے گھولی گھول، گھول گھمائی تیری اکو سیو کمائی۔ دُور دُراڈے نیرن نیرے شد اگمی تیرے وچدے ڈھول، ڈھولک چھینا کم کسے نہ آئی۔ جن بھگتاں بجر کپائی پڑدے دتے کھول، دُئی دوتی شرانٹی پرے ہٹائی۔ ست سروپی انتر آتم گیا مَوَل، پر ماتم اپنا رنگ چڑھائی۔ اُلٹا کر کے نابھ کول، نہجھر جھرنا امرت رس جھرائی۔ دے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت سوبھاونت اک سُبھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن کلجک انتم دھار، کلکاتی پھیرا پائی۔ بھرے بھلیا سرب سنسار، ست سچ نہ کوئے درڑائی۔ رسنا جھوا ڈھولے رہے اُچار، گولے بن نہ سیو کمائی۔ دوئے دوئے جوڑ کرن نمسکار، ڈنڈاوت کر نہ خوشی منائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اگمی رہیا وکھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر جھک جھک کرن سجدہ، سچ سُبھا سیس نوائی۔ ہوں بر خوردار تیرا بردا، بندگی بندگی وچوں نظری آئی۔ نہ چوندانہ کدے مردا، مُردا ہو نہ گور سمائی۔ ایہو کھیل پُرکھ اکال دُھر دے ہر دا، ہر گھٹ ہر دے ویکھے چائیں چانیا۔ نت نوت لوکات کدے نہ ڈردا، بجے بھاؤ دوویں اپنے ہتھ رکھائی۔ بھگت سہیلے ساچے وردا، ناتا دُھر دا جوڑ جڑائی۔ دُونگھی بھوری کایا کوری وچوں پھڑدا، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ منزل منار آپے چڑھدا، بنک دوار ڈیرہ لائی۔ توں میرا میں تیرا ساچا ڈھولا اکو پڑھدا، بن پُستک کرے پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن دھار باریک، جس دی سار کوئے نہ پائیدا۔

سَچِک تریتا دواپر کلجک جو دسدے رہے تریک، تاریخ اپنی آپ بدلائیندا۔ جس دی نرگن نرودھار کردے رہے اڈیک، سو صاحب سلطان مہربان پھیرا پائیندا۔ جس نوں پروردگار کہے لاشریک، مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔ جس دے ہتھ سرب توفیق، توحفہ گھر گھر آپ پہنچائیندا۔ جس نوں سجدہ کرے قرآن مجید، موجودہ نظر کسے نہ آئیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دی کر کے گئے تائید، تابع داری وچ سیو کمائیندا۔ جس دی نانک گوہند لکھ کے گئے رسید، جگت اکھراں ناتا جوڑ جڑائیندا۔ جس نوں بھگتاں مٹیا ٹھیک، کایا ٹھیکر بھنّ وکھائیندا۔ جس نوں صوفی کہن لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئیندا۔ جس نوں سنتاں مٹیا سب توں نزدیک، دُورن دُور پندھ مکائیندا۔ جس نوں گرگھ کہن سدا سُر جیت، جنم مرن نہ کوئے رکھائیندا۔ جس نوں گرگھیاں گر سکھاں مل کے لائی پریت، پریتم اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا داتا ویس وٹائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پر م پُرکھ تیری ویکھن جھاک، کلجک انتم ویس وٹائیا۔ نو نو چار دی دے باقی، لہنا دینا سرب دا حساب مکائیا۔ سچکھنڈ دواویوں کھول اگئی تاکی، دُھر دا جھروکھا پڑدا دتا اٹھائیا۔ کلجک میٹ اندھیری راتی، نرگن جوت باقی چند رُشنائیا۔ شبد کہانی دسے دُھر دی ساکھی، ساکھیاں دے سمجھائیا۔ بن کے پر م پُرکھ پر بھ کملاپاتی، پت پریشور روپ وٹائیا۔ نام جام پلائے دُھر دا ساقی، ساکھ اپنا دے درڑائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے بندہ خاکی، خالص تیری دھار نہ کوئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پوری کرے آسی، آسا ترسنا اپنے وچ سمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جاون بلہاری، بل بل کہہ رہے جس گائیا۔ کلجک انتم تیری واری، سب تیری اوٹ تکائیا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچا سکداری، دو جہاناں تھم ورتائیا۔ وشن برہما شو کرن نمسکاری، کروڑ تیتیس سُرپت اند نیوں نیوں سپیس جھکائیا۔ سَچِک تریتا دواپر کلجک ویکھے وارو واری، وارتا اپنی نال درڑائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیوے نام خُماری، خُمار اپنا اک چڑھائیا۔ کاغذ قلم شاہی کر تیاری، دُھر دا ڈھولا صفتی رہی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا تھم ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دُوجے نوں دسن، درشٹی درشٹی نال ملایا۔ ویکھو کوڑ گڑیارے کلجک نسن، بھججن دوس رین واہو داہیا۔ پُرکھ ابناشی لکھ چوڑاسی ورو لے آپ کھن، ست مدھانا ہتھ اٹھائیا۔ سنت سہیلے آیا رکھن، رکھیا کرے چائیں چائیا۔ دُھر دا مارگ آیا دسن، دہ دشا کرے پڑھائیا۔ کوڑی کریا آیا متھن، چرناں ہیٹھ دباہیا۔

غریب بنائیاں کو جھیاں کملیاں پڑدے آیا ڈھکن، اوڈن نام ہتھ اٹھایا۔ کوڑی کریا آیا کڈھن، ممتا موہ مٹایا۔ امرت دیون آیا رسن، جھرنار سک رسک جھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ملیا جوڑا، دھر دی جوڑی ہر بنایا۔ سارے کہن ویکھو لگا ہوڑا، سنا سنگر صفت صلاحیا۔ لکھ چوڑا سی دسے جیو جنت مٹھا کوڑا، ہنگ برہم کھوج کھوجایا۔ نرگن نرویر نرکار نرکار پھرے دوڑا، دو جہان زمیں آسمان پُری لوء برہمنڈ کھنڈ پھیرا پایا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ جس نے اپنا کاگت رکھیا کورا، گر اوتار پیر پیغمبر ہتھ نہ کوئے لگایا۔ اوس دے اُپر لگا کے اپنی مہرا، مہر نظر نال تکایا۔ تس دی کلجگ انتم لوڑا، پاربرہم آپ درڑایا۔ سرشٹ سبائی ہوئے اندھ گھورا، سچا چند مکھ چھپایا۔ اوس ویلے شبدی ست دھر دا بانکا آوے چھوہرا، جو بنوتا پھیرا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن کاغذ چٹا، حرف حروف لکیر نظر کوئے نہ آیا۔ سارے کہن ویکھو اس دا کی نکلے سٹا، سٹا لا جگ جگ آئے پھیریاں پایا۔ گر اوتار کہن ایہہ کھیل اگمی پتا، پت پر میثور رچن رچایا۔ گوہند کہے میں بے شک سب توں چھوٹا نکا، بچیاں وچوں بچہ نظری آیا۔ پُرکھ اکال میرے نال کرے ہتا، ہتکاری ہو کے دیا کمایا۔ ماچھو واڑے بن اکھراں مینوں ایہو جہا دتا چٹھا، جس دی چٹھی مضموناں وچ نہ کسے چھپوایا۔ ایہہ کھیل ابناشی اچتا، چیتن سب نوں رہیا کرایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن ساڈا پینڈا مکا، پاندھی اپنا پندھ مکایا۔ موسیٰ کہے مینوں یاد پچھلا رتہ، جو کوہ طور ڈگدیاں نظری آیا۔ عیسیٰ کہے میں ویکھیا ایہہ کاغذ سُچا، جس دی چمک بے پرواہ آپ چمکایا۔ محمد کہے میں اس دی بچھدا رہیا بچھا، پروردگار اگلی دھار نہ کوئے جنایا۔ نانک کہے میں اسنوں ویکھیا بنا جسا، پنج تت نظر کوئے نہ آیا۔ گوہند کہے لاڈ کرے وانگ پتاں، پتا پُرکھ اکال سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ چٹا کاغذ کہے میں اشٹام، اشٹ سب دا ویکھ وکھایا۔ میرے ہتھ جگت نظام، بے نظیر دیا کمایا۔ جس دے اُتے میرا محبوب محبت وچ لکھے کلام، کلمیاں نال نہ کوئے پڑھایا۔ جس دے حکمے اندر کھیل تمام، تعمیل سب دی آپ کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ اشٹام کہے میں کاغذ کورا، میری بنت نہ کسے بنایا۔ میرے اُتے پر م پُرکھ اپنے نام دی لاوے مہرا، مہر نظر اک اٹھایا۔ جس دے اگے گر اوتاراں پیر پیغمبراں رہے

کوئے نہ زوراء، جابر رُپ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَت دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سوہنے اشٹام، کی تیری وڈیائیا۔ کی تیرے اُپر رُپ لکھیا جائے بنام، بالی بالے ونڈ ونڈائیا۔ کی تیرے اُتے انگوٹھیاں نال لگایا جائے نشان، کی اکھراں نال لیکھ بنائیا۔ بھيو کھول آپ تمام، طاقت اپنی دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو ابھیدا رہیا درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو میرا کام، بن کاغذاں کاغذ رہیا جنائیا۔ کلجگ انتم کھیل کرے سِری بھگوان، ہر کرتا کار کماائیا۔ تِس دے اُتے بن رسنا جہوا بولے تہاڈے لکھے بیان، تصدیق لاشریک آپ کرائیا۔ اگلا کھیل کرے مہان، خالق خلق اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ کوڑی کرپا بدل دیوے نظام، نوبت اِکو نام وجائیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں گرکھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت کر پروان، پروانگی اپنی اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ مہر نظر پر بھو اُٹھاویگا۔ دین دِیال دِیا کماویگا۔ مہربان ویس وٹاویگا۔ دیس پردیس سرب تجاویگا۔ وشن برہما شو مہیش سیس نواویگا۔ گر اوتار کر آدیس، پیر پیغمبر سجدہ سچ جھکاویگا۔ آپ وسے اگمڑے دیس، سمبل چرن ٹکاویگا۔ جوتی جامہ دھر کے بھیس، بھیکھا دھاری بھيو ابھید آپ درڑاویگا۔ دو جہاناں کھیڈے کھیڈ، کھنڈا کھڑگ نام چکاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نے دتے بھیج، بھجن بندگی سو اپنا نام سمجھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کرے ہیت، ہتکاری بن کے میل ملاویگا۔ کاغذ کہے بے شک میری نہیں کوئی قیمت، جگت نہ کوئے وڈیائیا۔ میرا موقع جنہاں بھگتاں ملیا اوہ سمجھن غنیمت، گہر گبھیرو گور دے وڈیائیا۔ پریم پیار کی جانے ساگر جل جل ینت، ہر جن ہر ہر دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ کاغذ کہے میں دساں قواعد، قاعدہ اک سمجھائیندا۔ میرا گوبند نال عہد، عہد نامہ لیا لکھائیا۔ پتہ کسے نوں اے نہیں لگا شاید، شاہ سلطان سمجھ کسے نہ آئیا۔ رسنا جہوا کر کے سمجھاوے نہ کوئے واعظ، نعمیاں وچ کوئے نہ گائیا۔ میرا جانے نہ کوئے فرائض، فرار ہو کے سب توں مکھ چھپائیا۔ کلجگ انتم جن بھگتاں کراں ازمائش، دھر دے ناویں وچوں ناویں جگت پر گٹائیا۔ میرا طول عرض کرے نہ کوئے پیمائش، پیمائیاں وچ ناپ نہ کوئے جنائیا۔ پر بھ چرن دوار میری رہائش، آرامگاہ اک سمجھائیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی اِکو مانا سچا عیش، عاشق معشوق سمجھ کسے نہ پائیا۔ میرے اُتے لیکھ لکھن والا کدی نہ آوے وچ تیش، غصہ غم نہ کوئے

جنائیا۔ جد ویکھاں گر اوتاراں پیر پیغمبراں کرے ہدایت، حضرت سرب نوں سچ سمجھائیا۔ مہربان ہو کے اپنا نام کرے عنایت، وست اموک جھولی پائیا۔ جن بھگتاں خاطر میٹوں رکھیا کر کفایت، اپنے چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ میں انتم کرنی اوہناں حمایت، جو ہوئے روگ گئے تبا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ کاغذ کہے، میں اپنا لیکھ درڑاوانگا۔ جس نوں دو جہان کرن آدیس، تس دا عدل اک سمجھاوانگا۔ جس نوں مندے ست نریش، تس دا نام اک پرگٹاوانگا۔ جس نوں کہندے رہے ہمیش، اس دا بھیاو ابھید کھلاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماوانگا۔ کاغذ کہے، میں سیو کماؤنی اے۔ کھیل دساں الکھ ابھیاو، جس لپلا اچرج آپ دکھاؤنی اے۔ جس نوں لبھدے دیوی دیو، تس نرگن جوت رشناؤنی اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی ست درڑاؤنی اے۔ کاغذ کہے میں کار کماوانگا۔ پچھلا لیکھا سرب درڑاوانگا۔ گر اوتاراں نال رلاوانگا۔ پیر پیغمبراں پھڑ اٹھاوانگا۔ جن بھگتاں اکھ کھلاوانگا۔ کیتا قول اقرار، اقرار نامے اتوں درساوانگا۔ جس نوں چھاپ سکے نہ کوئے اشتہار، شکل اکھراں وچ نہ کوئے بناوانگا۔ جس دا کھیل چلے جگ چار، حکم چوکڑی اک ورتاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، گھر پڑا اک کھلاوانگا۔ گھر پڑا اکو کھلیگا۔ جن بھگت ساچے تول ٹلیگا۔ دھر دا کاغذ لوکمت کدے نہ رلیگا۔ سبجگ دسے ساچی دھار، سچ بھلواڑی وچ بھلیگا۔ جس دا لیکھا سکے نہ کوئے وچار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب سوامی ٹھھیگا۔ کاغذ کہے میں دساں چنگا، چنگی طرح سمجھائیا۔ میرا لکھیا کدے نہ ہووے مندا، مابدولت میری سیوا لائیا۔ میرا لیکھا من مت بدھ سمجھ سکے نہ بندہ، بندش وچ فیسلہ نہ کوئے سنا ئیا۔ ویکھ سکے نہ نیتزہن جیو اندھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میرا دھر دا سنگ نبھائیا۔ کاغذ کہے میں بھگتن پتا، متر پیارا نظری آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران اپنے اُتے رکھی اٹھاراں دھیائے گیتا، انجیل قرآن سینے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دی رچنا آپ جنائیا۔ دھر دی رچنا آپ بناؤنی اے۔ ساچی سند بن اکھراں لکھ کے، دھر درگاہ آپ ٹکاؤنی اے۔ جو بھگت پریم پیارے ہت دے، تنہاں تھکڑی دو جہان آپ تڑاؤنی اے۔ پہلی اسوشد ست حکم سناؤنے اگئی پت دے، پاتر پاتی ونڈ نہ کوئے ونڈاؤنی اے۔ جو گرگھ گر سکھ سنت سہیلے

جُگ ساچی سَکھیا رہے سَکھدے، تہاں سَکھاں چوٹی چڑھ کے اپنی جوت جگاؤنی اے۔ جیہڑے محل اٹل مندر اندر نہیں دسدے، تہاں نظر کر فضل اکھ نال اکھ ملاؤنی اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل نال زور حق دے، حکمت اپنی نہ کسے سمجھاؤنی اے۔ جُگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر وید پُران شاستر سمرت گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی گئے لکھدے، لکھ لکھ لیکھ ریکھ ونڈ نہ کسے ونڈاؤنی اے۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کرے کھیل آپ اندھ دے، اندھڑی کار جن بھگت وہار آپ کراؤنا اے۔

☆ ۲۰ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ مہاوا ☆

گر اوتار کرن پرنام، سچکھنڈ دوارے سیس جھکانیا۔ پیر پیغمبر کرن سلام، پروردگار تیری شرناںیا۔ جُگ چوکڑی ویکھیا جگت جہان، لوکات دھیان لگائیا۔ برہمنڈ کھنڈ تیرا جھلدا دسیا نشان، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ صدی ویہویں نوکھنڈ پر تھمی ست دیپ من واسنا ہویا حرام، ہر دے ہر کا نام نہ کوئے سماںیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑی کرپا پھرے شیطان، شرع گھر گھر کرے لڑائیا۔ دین مذہب کسے گھر نہ آئے سچ پیغام، نوبت نام نہ کوئے وجائیا۔ مایا ممتا ترسنا ہوئے غلام، غربت سکے نہ کوئے مٹائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجک صدی سدیوی جو دیندے رہے پیغام، دُھر سندیسہ نام سناںیا۔ انتر آتم سکے نہ کوئے پہچان، بے پہچان ہو کے اپنی کل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر در ٹھانڈے رہیا سناںیا۔ گر اوتار کرن پکار، کوک کوک سناںیا۔ پیر پیغمبر اُچی کوکن روون زارو زار، نیز نیناں نیر وہائیا۔ صدی چودھویں ہوئے خوار، خالق خلق مخلوق تیری سار کسے نہ پائیا۔ ساچا دے نہ کوئی یار، پریتی حق نہ کوئے نبھائیا۔ چوداں لوک دے خوار، چوداں طبق دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ چوداں ویدا سمجھ سکے نہ کوئے سنسار، چودس چند نہ کوئے رُشناںیا۔ طوبی طوبی استغفار، غافل ویکھی مات لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، پت پر میثور پروردگار شاہ پاتشاہ تیری اوٹ تکانیا۔ گر اوتار کرن آس، آسا تیرے وچوں پرگٹائیا۔ پیر پیغمبر رکھن خواہش، جیو جنت تیرے تیرے وچ سماںیا۔ کلجک انتم ہوئے سارے

اُداس، گھر گھر حیرانی اِکو چھانیا۔ مِلیا مِل تیرا پرتھی آکاش، گنگن منڈل کھوج کھوجایا۔ سچ جوت نرمل دسے نہ کوئے پرکاش، اندھ اگیان نہ کوئے
 رُشنائیا۔ رسنا جھوا شبد نہ کوئی سواس سواس، پُون پوناں راگ نہ کوئے الایا۔ ساچی دُھن نہ کوئی ناد، اگم اتھاہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ گر اوتار کرن جھولی، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ پیر پیغمبر بولن ہوئی ہوئی، آہستہ آہستہ رہے جنایا۔
 پروردگار نُور خُدا پاربرہم پت پر میثور ساچا تول اِکو تولی، تولنہارا بے پرواہیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت کایا چڑھیا رنگ کسے نہ چولی، رنگت رنگ سکے نہ کوئے
 رنگایا۔ من واسنا سرشٹ سبائی ہوئی گولی، گھر گھر سیو کمایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سمجھے کوئے نہ بولی، انبولت تیرا راگ راگ راگنی صفت نہ
 کوئے صلاحیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبر اِن نال جو کیتا اقرار کول اُپر دھولی، لیکھا دے چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، گر
 اوتار پیر پیغمبر در ٹھانڈے منگ منگایا۔ گر اوتار کہن پر بھ تیری پریت، پُرکھ اکال سچی سرنایا۔ پیر پیغمبر کہن انلیک قُچ کھیل، خالق خلق وڈ وڈے
 تیری بے پرواہیا۔ نرگن ہو کے سرگن میل، میل ملاواں تھاوں تھانیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بن سبج سُبیل، سگلا ساتھی دُھر دا نظری آیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا چُکاؤنا تھاوں تھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نین پیکھا، کلجک انتم دھیان لگایا۔ شاستر سمرت وید پُران دیندے گئے
 سندیسے، کھانی بانی دُھر دا تحم جنایا۔ جگ چوکڑی نرگن سرگن وٹاؤنہارا ویسا، ویس اولّا رُپ وٹایا۔ شاہ پاتشاہ راج راجان نر نریشا، نر ویر نر اکار اِک
 اکھوائیا۔ بھگت وچھل سنت اُدھارن جس دا پیشہ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس نوں جھکدے کوٹن کوٹ برہما وشن شو مہیشا، کروڑ تیتیس دھوڑی کُٹا مستک
 خاک رمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در در تیرے الکھ جگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگاون الکھ، اُچی کوک کوک نعرہ جگت الایا۔ نرگن
 نر ویر پُرکھ اکال دین دِیال ہو پرتکھ، پاربرہم اپنا ویس وٹایا۔ جگ چوکڑی پورا کر حق، حقیقت دُھر دی دے سمجھایا۔ مُرید مُرشد کھول اپنی اکھ، نچ نیز
 لوچن نین کر رُشنائیا۔ کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار مایا متا کر بھٹھ، جوتی اگنی لمبولا یا۔ چار ویداں اٹھاراں پُراناں دُھر دا مارگ دس، شتری براہمن شودر
 ویش کر پڑھایا۔ پروردگار پُرکھ سمرتھ، دین دِیال تیرے ہتھ وڈایا۔ بودھ اگادھ شبد ناد مہما تیری اکھ، شاستر سمرت وید پُران آد جگاد جگ چوکڑی

رہے جس گانیا۔ جن بھگتاں رکھ دے کر ہتھ سر اوڈھن اکو نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوار ست سرنائی رہے ڈھٹھ، سیس جگدیس اک جھکانیا۔
 ناتا تھات اٹھ، سرگن روپ نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، شہنشاہ تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر رہے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کلج کوڑی کریا سرشٹ سبائی کیتا ننگ، سنگر شبد پڑدا نظر کسے نہ آئیا۔ من واسنا کوڑی کریا نچے وانگ ملنگ،
 پھر پھر ڈورو ڈنکا رہی وجائیا۔ ست شبد مل کے کسے نہ آیا اند، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ نبھر جھرنا امرت جائے نہ کوئی سنج، اگنی اگ نہ کوئے
 بُجھائیا۔ جنم جنم دی ٹٹی دیوے نہ کوئی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تیری اک سرنائیا۔ دھر دا ڈھولا سولہا سنیو اکو چھند، شرع شریعت بندھن رہن
 کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر تیرا سچا نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن ارداس، نمو نمو سیس جھکانیا۔
 سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناش، سری بھگوان تیری اوٹ تکانیا۔ سو پُرکھ نرنجن دو جہان برہمنڈ کھنڈ تیری شبدی ویکھی راس، بن گوپا کاہن راس رچائیا۔ جن
 بھگتاں ساچے سنتاں نرمل جوت کر پرکاش، دیوا باقی کملاپاتی اکو اک ٹکانیا۔ کلج مکے اندھیری رات، سچج سچا چند کرے رُشنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت
 تیرے نام دی گاون گاتھ، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، پر ماتم آتم آتم پر ماتم -----

☆ ۲۰ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی سُر جن سنگھ دے گھر پنڈ بھرو بھال ☆

سچھنڈ دوارے ابناشی اچت، سو پُرکھ نرنجن صاحب سلطان سوبھا پائیا۔ چرن کول ست دلار شبدی ست، در ٹھانڈے سیس جھکانیا۔ پار برہم پت
 پر میثور تیری ویکھی رت، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگائیا۔ چار گنٹ دہ دشا سچ دست کسے کول نہ کچھ، لکھ چوراسی بھانڈے نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پیڈا
 رہیا مک، پاندھی منزل چڑھ کے بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ آتم پر ماتم تیرا بوٹا رہیا سک، ہریا سنج نہ کوئے کرائیا۔ نرگن نرویر نرنکار کون دوارے بیٹھوں لگ،
 جوتی نور نہ کوئے رُشنائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ہنیرا گھپ، ساچا چند نہ کوئے رُشنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دسن نہ اک مٹھ، آتم پر ماتم ناتا نہ کوئے

جڑا۔ پنچ وکار گرہ گرہ گھر گھر جیواں جنتاں رہیا کٹ، سادھ سنت دین دہایا۔ کلج کوڑی کریا در در پائی لٹ، دھیرج دھرم ست سنگ نہ کوئے رکھایا۔
 من ممتا ویکھی پھٹ، ساچا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار کیوں بیٹھوں چپ، بے زبان بن رشنا اپنا تھم نہ کوئے سنا۔
 سادھ سنت بھگت بھگونت تیتوں رہے جھک، دوئے جوڑ سیس نوا۔ ٹھاکر سوامی ہو کے گھر گمبھیر ٹٹھ، بے انت بے پرواہ اپنی نین اکھ کھلایا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہایا۔ مہربان پر بھ دھر دے ٹھاکر، سو پُرکھ زرنجن تیری ست سرنا۔ کلج بھوری ویکھ ڈونگھا ساگر، گھر
 گمبھیر گور اپنا پھیرا پائی۔ ساچا امرت ساڈھے تن ہتھ دے کسے نہ گاگر، ست سروور بیٹھے مکھ بھوایا۔ نچ نیز نظر نہ آئے کریم کرتا قادر، پروردگار جلوہ
 دے نہ نور الایا۔ سادھ سنت سورپیر بنے نہ کوئے بہادر، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار من واسنا دے مٹایا۔ بن تیرے زمل کرم کرے نہ کوئے اُجاگر،
 دُرمت میل دھوایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر تیرے نام دے بن سوداگر، وست امولک چوڑاں لوک چوڑاں طبق گئے ورتایا۔ غریب
 نہانیاں کوجھیاں کملیاں کوئی نہ دیوے آدر، آدرش اگما سچ اشٹ نہ کوئے جنایا۔ شاستر سمرت وید پُران تیرا نام دان پڑھن اُپر کاغذ، انتر آتم دھیان نہ
 کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ مہر نظر اٹھا پر بھ ابناش، پُرکھ ابناش تیری اک سرنا۔ سچکھنڈ دوارے
 تیرا نواس، بھومکا نظر کسے نہ آیا۔ زرنجن نور جوت پرکاش، دیوا باقی سنگ نہ کوئے رکھایا۔ مقامے حق پاکی پاک، لاشریک نور خدایا۔ جگ چوکڑی
 پچھوں تیرے ملن دا ہووے اتفاق، زرنجن سرگن میلیں چائیں چانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو کہہ کے گئے بھوکھت واک، واکیا تیرا جگت سنا۔ سو صاحب
 سلطان کھول اگلی تاک، پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ بھو کھلا لوکماں، بھو نہ کوئے رکھایا۔ وست امولک دے دات، دھر بھنڈارا نام ورتایا۔ لکھ
 چوراسی دس اپنی ذات، ذات پات ورن برن پنڈھ مکایا۔ کر پرکاش تن مائی خاک، پنچ تت و بے اک ودھایا۔ ظاہر باطن تیری اکو بات، بیتل اپنا دھام
 دے پرگٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ مہربان ہو سہا سدا نت، سہانک اکو نظری آئیندا۔ کوئی نہ جانے تیری وار
 تھت، دوس رین ونڈ نہ کوئے ونڈ آئیندا۔ توں ٹھاکر سوامی ابناش پت، پُرکھ اکال اکو نظری آئیندا۔ شبد دلارے گوہند سنگ کیتا ہت، بن ہتکاری ویکھ

دکھائیںدا۔ شبد اگئی بن شاہی لکھ کے چٹ، بن اکھر اپنی دھار پر گٹائیںدا۔ جس دا بھیاو ابھیدا بھو کھ، بھو کھت واکاں وچ نہ کوئے سمجھائیںدا۔ جگت کویشہ
 پئے نہ کسے دس، رسنا جھوا صفت نہ کوئے صلاحندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، سچ دلارا منگ منگائیںدا۔ سچ دلارا منگے
 منگ، مانگت بے پرواہیا۔ ابناشی کرتے سہاونہارے سچ پلنگ، سچھنڈ وچے تیری ودھائیا۔ تیرا گھر تیرا اک انند، انند انند وچوں سمجھائیا۔ جتھے نہ کوئی
 سورج چند، روس نہ کوئے وڈیائیا۔ منڈل منڈپ نہ کوئی برہمنڈ، جیرج اندج اُتہج سیتیج روپ نہ کوئے درسائیا۔ ساچے دھام دھر دے رام وسنا سنگ،
 مقامے حق تیری شرنائیا۔ ساچے اسو شاہ سوارے کسنا تنگ، زین پاکھر آخر اپنی اکو پائیا۔ نام ندھان دو جہان و جاونا مردنگ، تال تلواڑا نظر کسے نہ آئیا۔
 پُریاں لوں برہمنڈاں کھنڈاں آونا لنگھ، زمیں اسمان چرناں ہیٹھ دہائیا۔ کھیل ویکھنا وچ ور بھنڈ، سرشٹ سبائی ہوئی رنڈ، نہ ہر کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ بھیاو
 چکیا نہ رسنا جھوا بٹی دند، آتم انتر پر ماتم گائے نہ کوئی چھند، سوہلا ڈھولا راگ ناد نغمہ نام نہ کوئے سنائیا۔ مہر کر سورے سربنگ، سچ دوار آپ لنگھ، کایا
 مندر اندر نرگن پھیرا پائیا۔ پڑدا کھول کوڑی بند، جوت اگئی چاڑھ چند، اندھ اندھیر اک مٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا
 کمائیا۔ شبد سُت دھر دلارا، اکو اک جنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کھول کوڑا، ہر پُرکھ نرنجن پڑدا لایا۔ تیرا ناؤں ایکنکارا، آد نرنجن تیرا نور اک رُشنائیا۔ ابناشی
 کرتے تیرا سہارا، سری بھگوان تیری سرنائیا۔ پاربرہم تیرا پسارا، برہم تیرا روپ وٹائیا۔ وشن برہما شو تیرا بھنڈارا، ترے گن مایا جھولی پائیا۔ پنچ تت تیرا
 اکھاڑا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش ونڈ ونڈائیا۔ اندج جیرج اُتہج سیتیج، چارے کھانی تیرا سہارا، چارے بانی تیری صفت صلاحیا۔ سنجگ تریتا دوا پر نرگن
 سرگن لئے اوتارا، کرے کھیل اگم اپارا، لکھ اگوچر اپنی کار کمائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان بن لکھارا، کھانی بانی بودھ اگادھ
 وڑائیا۔ تیئی اوتاراں دے سہارا، نام ندھان بول جیکارا، جوتی نور کر اُجیارا، کایا مندر اندر سوہا پائیا۔ پیر پیغمبر بخش بخش چمتکارا، عیسیٰ موسیٰ محمد کھول
 کوڑا، جلوہ نورِ الہی پروردگار اک دکھائیا۔ نانک گوہند کر پیارا، شبدی شبد و نجارا، دو جہان لا اکھاڑا، نام ندھانا ناد و جائیا۔ کاتب ہو کے سچ لکھارا،
 سرشٹ سبائی لیکھ وچارا، لکھ چوڑا سی جانے کنارہ، آد انت سری بھگونت اپنے ہتھ رکھائیا۔ نو سو پُرانویں چوکڑی جگ دیندا رہوں لارا، دسدا رہوں شبد

اشارہ، بن اکھاں اکھاں نال سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ در ٹھانڈے سیس نوایا غریب
 نواز، ہر کرتے تیری اوٹ تکانیا۔ شاہ پاتشاہ سچے مہاراج، شہنشاہ تیری سرنایا۔ جگ چوکڑی کھیل تماش، نرگن سرگن ویکھ دکھایا۔ گر اوتاراں پیر
 پیغمبراں دیویں دات، وست امولک اک ورتایا۔ انتم سب دی کر کے وفات، فاتحہ لوکماں پڑھایا۔ جوت وچ ملا کے ذات، ذاتی اپنی کھیل کرایا۔ بن
 اکھراں لیکھا دس اگلی اک لغات، جس دی الف یے سمجھ کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ الف یے نہ
 جانے نُقطہ، نظریہ نظر نہ کوئے اٹھایا۔ تیرا حکم حاکم محبوب محبت اندر بختہ، پشت پناہ اپنی اک دکھایا۔ جس دا آد جگاد ویلا وقت کدے نہ مکدا، تھت وار
 ونڈ نہ کوئے دکھایا۔ جس دے حکم اندر پیر پیغمبر پنج تت خاکی تن بُت اٹھدا، نت نوت پھیرا پائی۔ عاجز مسکین بنانا ہو کے بچھدا، بردا ہو کے سیس
 جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، در تیرے اکھ جگایا۔ سُت شبد کہے اکھ ایک، اینکار جنائندا۔ کلجگ انتم تیری ٹیک،
 ٹکا مستک اور نہ کوئے لگائندا۔ نرگن زویر زراکار زرنکار دھر بھیکھ، کوڑا بھیکھ تیرا راہ تکانیدا۔ سچ وسا سبمل دیس، جس دا دروازہ نظر کوئے نہ آئندا۔
 گوہند سُت کر ہیت، نیتن نیت روپ وٹائندا۔ رُت سُنہجنی موئے چیت، گلشن سچ بہار لگائندا۔ نچ نیز لوچن اپنے نین پیکھ، پیکھنہار تیرا راہ سرب
 تکانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، آسا منسا پور کرائندا۔ سُت شبد کہے پر بھ آ، آمد اپنی دے جنایا۔ کلجگ انتم بن
 ملاج، چپو دھر دا نام اٹھایا۔ راو رنکاں راج راجاناں شاہ سلطاناں دے اک صلاح، دھر دی سکھیا اک سمجھایا۔ ذات پات دین مذہب سب دا پتا ماں،
 پُرکھ اکال اکھوائیا۔ کوٹن کوٹ صفتی ناں، جس دی رسنا جہوار ہی سنائی۔ سو صاحب سوامی سب دی پکڑے بانہہ، ورن برن ذات پات نہ کوئے رکھایا۔
 اتم پر ماتم سچ دکھائے نشاں، نشانہ اکو اک جنایا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاں، کاگوں ہنس اڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دے مان جگت
 وڈایا۔ شبد سُت کہے پر بھ آ جانیرے، دُور دُر اڈا پندھ مکایا۔ کوڑی کریا مگن جھیرے، جھگڑا کوئے نظر نہ آئی۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا پائے گھیرے، تڈھ
 بن پھند نہ کوئے کٹایا۔ راہ تگن تیرا گرو چیرے، چیلے گر تیرا دھیان لگایا۔ شاستر سمیرت کہن کلجگ انت سیری بھگونت کرے مہرے، مہر نظر اٹھایا۔

سنت سہیلے ساچے بھگت چڑھائے اپنے بیڑے، نیا نوکا اکو نام جنایا۔ ناتے جوڑ تیرے میرے، میں ممتا دے گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک ویکھنا سچا در، در دروازہ دے کھلایا۔ در دروازہ اپنا کھول، خالق خلق تیری وڈیایا۔ ست وجا دھر دا ڈھول، ڈھولک جھینا کم کسے نہ آئی۔ ہر گھٹ اندر جانا مول، مولا روپ بے پرواہیا۔ نام کنڈے تولنا تول، جگت ترازو پرے سٹایا۔ کوڑی کرپا کایا وچوں لینا پھول، دُرمت میل دھوایا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے لینے وروں، نام مدھانا اک رکھایا۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں کڈھنے پول، پڑدا اوہلا انت چکایا۔ کر پرکاش اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول رہی گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا پھیرا پائی۔ شبد کہے میرا گوبند روپ، مہما صفت صلاحیا۔ پھرے دروہی چارے کوٹ، دہ دشا اکو راگ الاپا۔ سُت دلا را تیرا پوت، پتا پُرکھ اکال تیرا دھیان لگایا۔ لکھ چوراسی ویکھاں تانا پیٹا سوت، سوتر دھاری تیرا روپ نظر نہ آئی۔ توں شہنشاہ پاتشاہ دھر دا بھوپ، راج راجان اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا پھیرا پائی۔ نرگن نرودیر کھول اکھ، آخر اک دھیان لگایا۔ سچ سروپ ہو پرتکھ، پارکھو بن کے ویس وٹایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو بھوکھت لیکھا گئے دس، ناتا جوڑیا قلم شاہیا۔ سب دا نیڑے آکے دے حق، حقیقت سب دی جھولی پائی۔ صدی چودھویں تیرے اُتے پیا شک، شکوگ سکے نہ کوئے مٹایا۔ کون دوارے گیوں نٹھ، اپنا کھ لکایا۔ نور نورانے نوجوانے کھ نقاب چک، شاہ نواب پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا دے مکایا۔ پروردگار بولے جیکارا، اکو اک جنایا۔ شبد سُت ویکھ کھیل نیارا، نر نرائن آپ درڑایا۔ ساچے در اکٹھے کر گر اوتاراں، پیغمبر نال ملائی۔ سبنا دینا اک اشارہ، سینت نال سمجھایا۔ چار جگ دا لیکھا سب دا کڈھنا باہر، گپت سکے نہ کوئے چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک جنایا۔ پروردگار کہے موہے سچ توفیق، مہبان بید و مہان وڈی وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر نزدیک، اگلا بچھلا پندھ چکایا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج جو کردے گئے اڈیک، انتر انتر راہ تکایا۔ جنہاں منزل مارگ پندھ دسیا باریک، قدم قدم چل نہ کوئے مکایا۔ سو صاحب سلطان لاشریک، جلوہ گر نور خدایا۔ سب دا ویکھے کلمہ سچ حدیث، حضرت حق پڑھایا۔ بھو کھلایے سپارے قرآن مجید، موجودہ ہو کے دے درڑایا۔ کسے سمجھ نہ آئی صاحب دی ساچی عید، فطرت بنے نہ کوئے لوکایا۔

محمد کیتی اک تاکید، تائید جگت دُنیا سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہار پچھلی رسید، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیآ۔ سری بھگوان کہے سدّ دُھر دے بچّے، جنہاں بچپن دتی وڈیائیآ۔ راہ چھڈ کے آئے کایا مائی بھانڈے کچّے، کاپی گگریا ناتا نہ کوئے رکھائیآ۔ شبدی شبد سندیشہ دے کے آئے دُھر دے پتے، پت پر میثور اک درڑائیآ۔ کلجک انت صدی چو دھویں پت آپے رکھے، رکھک بن کے صاحب گسائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ فرمانا اک الائیآ۔ سُنّت دُلا را دیوے سدّا، دُھر داناد وجائیآ۔ ویکھو کھیل سورا سرِبا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آپ جنائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچھنڈ دوارے حکمے بدھا، بندگی اکو سیس نوائیآ۔ تتوت نہ دے بندہ، خاکی تن نہ کوئے ہنڈھائیآ۔ نہ کوئی بستر چولی رنگا، بھوشن اوڈھن تن نہ کوئے وڈیائیآ۔ بن کپڑ دے کوئی نہ ننگا، سنگ رکھے نہ لیف تلائیآ۔ مہربان صاحب سلطان سچ سہانا پلنگ رنگیلا دیوے اکو منجا، جس دی پاوا چول نہ کوئے بنائیآ۔ اٹھے پیر آد جگاد دوس رین وجے مردنگا، وڈ مردانہ آپ وجائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے ویکھ دکھائیآ۔ شبد سُنّت کہے آؤ گر اوتار، پیر پیغمبر سنگ بنائیآ۔ ویکھو اپنا دُھر دایار، جگ چو کڑی سچّا سنگ رکھائیآ۔ منزل مندر چڑھ کے ویکھو سب توں وسیا باہر، اندر وڑ کے ویکھو ہر گھٹ ڈیرہ لائیآ۔ نِت نوت جگا جلنت سب دی تیج رہیا سوار، سر اپنا ہتھ لگایا۔ تِس صاحب سمرتھ کرو نمسکار، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیآ۔ جس دا جگت وچوں صدی پیسویں اٹھیا اعتبار، بے اعتبار نظری آئیآ۔ سو صاحب سوامی سب نوں رکھن ہار، رکھیا کرے تھاؤں تھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن نمسکار، نیوں نیوں لاگن پائیآ۔ پُرکھ اباشی سچ اشارے نال لئے اُٹھال، اپنا حکم ورتائیآ۔ نیتز کھولو لوکمت کرو خیال، جیو جنت ویکھ دکھائیآ۔ سچّا ڈھولا دُھر دا سوہلا پڑھے نہ کوئی زبان، ذبیح کر کر جیو خوشی منائیآ۔ ثابت ویکھو نظر نہ آئے کوئی ایمان، عمل وچ نہ کوئی لوکائیآ۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جو دے کے آئے تسیں پیغام، پیغمبر ہو کے کرو شنوائیآ۔ رام کرشن کرو دھیان، بنسری دُھر دی ہتھ اُٹھائیآ۔ سیتا سرتی نہ کوئی پچھان، راجا رام رنگ نہ کوئے رنگائیآ۔ نانک نرگن گوہند ویکھ بلوان، بلدھاری بل جنائیآ۔ پنجاں گھر گھر شور مچایا بن شیطان، کام کرو دھ لو بھ موہ ہنکار کرے لڑائیآ۔ تیرا دھرم کھنڈا دے نہ کسے میان، دھیرج جت نظر کوئے نہ آئیآ۔ ساچا امرت کرے کوئی نہ پان، پیر رس نہ کوئے جگائیآ۔ انتر آتم ہووے نہ کوئی گیان، گوشت کر کر سرشٹ رہے سُنائیآ۔ سور پیر نظر نہ

آئے کوئی میدان، خالی نشان رہے جھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم دشا سب نوں رہیا دکھایا۔ تینی اوتار ویکھو جھک، ہر دھر دا حکم سنایا۔ ناتا تیا پیو پت، بھائی بھین سنگ نہ کوئے نبھایا۔ ہر کا نام گھر گھر گیا رٹھ، آگے ہو نہ کوئے منایا۔ کوڑی کرپا کوئی نہ سکے کٹھ، کھنڈا کھڑگ نہ ہتھ اٹھایا۔ صدی یسویں سب دی اودھ گئی پگ، بیٹھی پندھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا رہیا درڑایا۔ تینی اوتار کہن بے پرواہی، تیرا انت کوئے نہ آیا۔ اسیں لیکھا لکھ کے آئے قلم شاہی، شاہی فرمان اک سنایا۔ نام شہادت دے کے آئے گواہی، انگڑیاں وچ کری گڑمایا۔ تیرے حکمے اندر ہوئے سرب گناہی، ہمراہی نظر کوئے نہ آیا۔ ایسے کارن تیرا لیکھا آئے سمجھائی، سمجھ نال ملایا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہووے بے پرواہی، کل کلکی ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا ویلا لینا سلجھایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہندے محبوب، مجلس تیری سچ جنایا۔ توں وسیں اُچ عروج، عرش قُرس تیری سرناہیا۔ تیری منزل سچ مقصود، مقبریاں والے دین گواہیا۔ تیری اصل وچوں وصل لہجی نہ کسے حدود، بے انت تیری وڈیایا۔ کلمے وچِ الہی تیتوں جانا موجود، حرفِ حروفِ دتی ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دھر دا لیکھے دے لگایا۔ نانک نرگن کہے میرے بھگونت، واہوا تیری وڈیایا۔ توں آد جگادی دھر داکنت، کنتوہل اک اکھوایا۔ تیرا نام ندھانا منت، منتر بے پرواہیا۔ جگت سہارا جیو جنت، جگت ہوئے آپ سہایا۔ ہوں بھکھاری در درویش منگت، بھکھک روپ نظری آیا۔ ناتا توڑ سورگ بہشت جنت، چرن کول اکو اوٹ نکایا۔ لکھ چوراسی آگے کر کے آیا منت، جہاں غریبی چاکری نال سمجھایا۔ پُرکھ اکال وچ اکو ہمت، جو ہم روپ لئے بنایا۔ کلجگ انتم کوڑی کرپا میٹے علت، علم عالم دوویں ویکھ دکھایا۔ جس ویلے سنگر نام ہون لگے بے عزت، اوس ویلے پھیرا پائیا۔ جس ویلے گر دھاماں دی ہووے ذلت، خواری گھر گھر نظری آیا۔ اوس ویلے نرگن جامہ پرگٹاوے پہنے اپنی خلعت، خالق اپنا روپ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ گوہند کہے میں شہدی دھار، سُت دُلا را اک اکھوایا۔ میرا پتا پُرکھ اکال، جنمے کوئے نہ مایا۔ میں وساں سچکھنڈ سچی دھر مسال، چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ دیوا باقی سکے نہ کوئی بال، اکو نرگن نور جوت رُشناہیا۔ میرا صاحب سنگر ٹھاکر دین دیال، دیندھ اک اکھوایا۔ اوہ لیکھا جانے شاہ کنگال، غریب نہانے گود

اُٹھایا۔ کلج انت کوڑی کریا کولوں کرے بحال، جوٹھا جھوٹھانا دے تڑایا۔ سمبل وسے سچ مکان، بے مقام ڈیرہ لایا۔ جس نوں محمد نیا اک امام، امن دا مالک نور خدایا۔ جس دا دو جہاناں سدا انتظام، نظام اپنے ہتھ رکھایا۔ اوہ مالک خالق سدا بے پچھان، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ کلج انت پرگٹ ہووے نوجوان، روپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھایا۔ نام کھنڈا رکھے بنا میان، لوہار ترکان نہ کوئے گھڑایا۔ صاحب سور بیر کھیلے کھیل دو جہان، دوئے دوئے اپنی کار کمایا۔ ہوں بالک نڈھا سٹ دُلا را انجان، در ٹھانڈے اکو منگ منگایا۔ توں میرا میں تیرا دُجا اور نہ کوئے دھیان، ایشٹ اکو اک رکھایا۔ کریا کریں سری بھگوان، موہے دینا دُھر دا دان، داتے تیری اوٹ تکایا۔ بھگت سنت ملاؤنے آن، گرکھ گر سکھ جگاؤنے وچ جہان، نج نیتز اکھ کھلایا۔ امرت آتم کراؤنا پان، جوتی دیپ جگاؤنا مہان، انحد شبد وچے سچے دُھنکان، آتمک راگ الایا۔ آتم سیجا کرنا پروان، نظری آؤنا ساکھیات سری بھگوان، جوتی جاتا دُگمگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر سچے لینا ملائی۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ صاحب سلطان حکم سناؤندا اے۔ نو نوجوان آپ فرماؤندا اے۔ مہربان محبان مہر نظر اُٹھاؤندا اے۔ سچکھنڈ دوارے کر پروان، پروانہ تھر گھر آپ پھراؤندا اے۔ سٹ دُلا رے دے پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری تیری سیوا لوکمت جناؤندا اے۔ سرشٹ سبائی ایک رام ایک نام ایک جام، ایک رس پیاؤندا اے۔ ایک مندر اک مکان اک نشان، مہربان اک جھلاؤندا اے۔ ایک چرن اک دھیان، ایک شبد اک گیان، انتر اکو اک پڑھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا بھو آپ کھلاؤندا اے۔ دُھر دا بھو انت کھلاؤنگا۔ پڑدا اوہلا سرب چکاوانگا۔ ساچا دُھولا راگ الاوانگا۔ مولا ہو کے نظری آوانگا۔ گر اوتاراں کیتے قولا، اقرار انتم پور کر اوانگا۔ لکھ چوراسی کوڑی کریا جو کلج پاوے رولا، رونک سب دی میٹ مٹاوانگا۔ دھرنی دھرت دھول کر کے بھار ہولا، دوتی دُشٹ سرب کھپاوانگا۔ جن بھگتاں بن وچولا، آتم پر ماتم جوڑ جڑاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر مستک ویکھ وکھاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُن سُن خوشی مناؤندے نے۔ بن نیناں اکھاں تک، جوتی درشن اکو پاؤندے نے۔ انتم سب نوں ملے حق، حاکم اکو اک مناؤندے نے۔ جس نوں کوئی نہ سکے ٹھگ، سو ٹھا کر اک وڈیاؤندے نے۔ جس ترے گن مایا اگن بُجھاؤنی اگ، تتوت نہ کوئی تڑپھاؤندے نے۔ جس نے بنا مکے کعبیوں کا یا مندر

کراؤنے ج، جُجرہ اِکو اک سمجھاؤندے نے۔ جس نے ساڈھے تِن ہتھ اندر دکھاؤنے مندر مسیت شودوالا مٹھ، گرو دوار رنگ رنگاؤنے نے۔ جس لیکھ چکانے تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی اکاش من مت بُدھ اپنی جھولی پاؤنے نے۔ سچ دوارا کھول کے ہٹ، نام و نجارے گرکھ لوکمت اُپجاؤنے نے۔ دُئی دویتی میٹ کے پھٹ، کوڑے جھگڑے پرھاں ہٹاؤنے نے۔ چار ورنّاں اٹھاراں برناں اوچاں نیچاں راؤ رنگاں راج راجاناں شاہ سلطاناں اِکو مارگ دس، منزل مقصود آپ پُچاؤنے نے۔ ہر دے اندر جس نرگن ہو کے جانا وس، واسطے اپنے نال رکھاؤنے نے۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جھولی پا کے حق، حق وند ونداؤنے نے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں جنائے ساچے جس، جس وید پُران نہ صفت صالاخنے نے۔ جن بھگت خوشی مناؤندے نے۔ انتر آتم ڈھولا گاؤندے نے۔ تیری اِکو اوٹ تکاؤندے نے۔ دُجا اِشٹ نہ کوئی مناؤندے نے۔ نیز نیناں نیر وھاؤندے نے۔ بے نظیر تیرا درشن پاؤندے نے۔ کٹ شرع زنجیر، جھگڑے دین مذہب مٹاؤندے نے۔ تیری من کے اک تدبیر، رُتبہ تیرے گھر پاؤندے نے۔ تیری صفت کردے گئے شاہ حقیر، تیرا فقرہ اِکو اک الاؤندے نے۔ بن کے ننھے بچے بال حقیر، حقیقی عشق آپ کماؤندے نے۔ تیرا نور جلوہ لاثانی لا تصویر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اِک ور، در گھر تیرے سوبھا پاؤندے نے۔ مُرید مُرشد مارن ہاک، ہوکا دے سناٹا۔ غُربت وِچ کھول تاک، تقویٰ تیری اوٹ تکاٹا۔ پڑدا لاہ ظاہر باطن اپنی کر بات، بھیو ابھید جناٹا۔ چاروں گنٹ اندھیری رات، چند نور نہ کوئے رُشناٹا۔ ساڈا لیکھا کئے حساب، کتاب سکے نہ کوئے کھلاٹا۔ جام پیاؤنا حیاتِ آب، حیاتِ وِچوں حیاتِ دے بدلاٹا۔ ہوں تیرے در بیٹھے محتاج، محبت تیری منگ منگاٹا۔ تیرے سیس اگمی تاج، تخت نواسی وڈ وڈیاٹا۔ انتم پورا کردے کاج، کرتا کرنہار اِک اکھواٹا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی گودی لینا اٹھاٹا۔ ساچے سنت کہن سنگر، صاحب تیری سرناٹا۔ ست دوارے آؤنا مڑ، اپنا پھیرا پائا۔ سُرُتی شبدی جائے جڑ، جوڑی تیرے نال جناٹا۔ شبد اگمی چڑھاؤنا گھوڑ، واگاں اپنے ہتھ رکھاٹا۔ انتم ویلے جانا بہر، کوک کوک دہاٹا۔ کسے نے لکھیا پوت سپوتا براہمن گوڑ، وید ویاسا قلم چلاٹا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انت اپنے انگ لگاٹا۔ گرکھ کہن صاحب سوامی، ساکھیات نظری آٹا۔ چار جگ تیری سُنڈے رہے کہانی، کہاوت نال وڈیاٹا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری

لکھدے گئے بانی، بان انیالا تیر چلائیا۔ سر سرور امرت آتم پر ماتم منگدے گئے ٹھنڈا پانی، جل دھارا دین دُہائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی کی کرے نمانی، سیس سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ روندی ویکھی تیری چارے کھانی، چاروں کُنٹ رہی گر لائیا۔ کسے نہ ملیا پد نربانی، نربان پد نہ کوئے سمائیا۔ سگھڑ سُجھی بنی نہ کوئی سوانی، سچے گھر بہہ نہ خوشی منائیا۔ سُرتی شبد نہ ملیا ہانی، مندر ہوئی نہ انت گرٹائیا۔ ہوں بالی نڈھی کو جھی کملی جگت انجانی، سوچ سمجھ نہ کوئے رکھائیا۔ اِکو چرن سرن تیرے دھیانی، دھیان دھیان وچوں پر گٹائیا۔ پت پر میثور مہربان کرنی مہربانی، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک ہونا انت سہائیا۔ گر سکھ کہے میرے گردیو، گر وُگروُ گر تیری وُڈیائیا۔ انتر آتم ساچی کراں سیو، سیوک اپنا آپ بنائیا۔ تُوں داتا دانی الکھ اُجھیو، بے انت تیری وُڈیائیا۔ کراں صفت کی رسنا جھو، تئی دند سنگ نبھائیا۔ تُوں وسنہارا دھام سدا نہکیو، نہچل ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک انت پھڑ باہوں لینا ترائیا۔ سری بھگوان دُور دُراڈا، دُھر در گاہی دیا کمائیا۔ بھگت سنت گر مکھ گر سکھ ایتھے اوتھے آئڈھ گوانڈھا، نیڑا دُور نہ کوئے جنائیا۔ مقام دھام رام بھگوان پروردگار دیوے ٹھانڈا، سیتل دھار اک چوائیا۔ لہنا دینا مکاوے کرم کانڈا، پر کرتی پُھرتی سُرتی نرتی سب دا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری انتم ور، نہکلنک نرائن نر، نر ہر اکو اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پئے ہس، ہستی اکو نظری آئیا۔ جس نے سارے کیتے وس، بے بس دے لوکائیا۔ جس دا جگ چوکڑی گایا جس، صفت صلاح ملی وُڈیائیا۔ سو صاحب پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ رہیا جنائیا۔ کلجک انتم نرگن جوت کر پرگٹ، ہر گھٹ ویکھے تھائیں تھانئیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، برہم مت اک جنائیا۔ سچ پنج نیچ کایا وٹ، بن کر سانا نام بل اک پھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم اپنے ملن دی دے کے اکھ، بن اکھراں دے پڑھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ اوہ اکھ کی، سچ سچ دے سمجھائیا۔ جس نال لیکھا ٹکے ساڈھے تن ہتھ سیں، دھرنی دھرت دھول ونڈ وندائیا۔ تیرا درس نت نوت کر کر لئیے جی، جیون جگت تیرے کولوں پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دینا سمجھائیا۔ سری بھگوان کہے میری اکھ اوئی، جن بھگت دیاں درڑائیا۔ جو سب توں وکھری اک اِکلی، دھام اگے آپ اِکائیا۔ جس دے اندر جوت نرنجن اکو بلی، نورو نورو کرے رُشنائیا۔ اُس نوں جانے ہر کرتا ولی چھلی، اچھل اچھل

جس نے کھیل رچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے رہیا رکایا۔ جن بھگت کہے پر بھ دس ٹکانا، کون دھام ملے وڈیایا۔ جس بدھ ہووے سچ پہچانا، بھرم گڑھ تڑایا۔ نظری آوے اوہ نشانہ، جو نشانہ ستگر دتا جنایا۔ درشن کریئے اوس کاہنا، جو لکھ چوڑا سی گوپی رہیا پرنا یا۔ دھام ویکھئے اوہ مکانا، جس دی چھپر چھن نہ کسے چھہایا۔ درشن پائیے نوجوانہ، جس دا روپ رنگ رکھ نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پڑدا دینا کھلایا۔ سری بھگوان کہے میری اکھ بے نظیر، نازک سب نوں آپ بنایا۔ جس دی کوئی نہ جانے اکسیر، اکثریت وچ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نقشے وچ نہ کوئی تصویر، موصو تصور سکے نہ کوئے کرایا۔ جس دے اُتے مہر کر بدل دیواں تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑایا۔ جو اندر باہر چوٹی ویکھے اک اخیر، آخر اکو گھر نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو اکھ پر تکھ جن بھگتاں دے کھلایا۔ گر اوتاراں پیر پینمبراں کہا سچ، سچ تیری وڈیایا۔ بھاگ لگاویں کایا ماٹی کچ، کچ کنجن روپ وٹایا۔ منوا من نہ جائے نچ، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھایا۔ پنج وکارا کرے بھٹھ، متا موہ مٹایا۔ دُرمت میل کٹ، نرمل روپ پرگٹایا۔ ساچا مارگ دس، پاندھی پندھ چلایا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، اکھیاں وچوں سکھیا دیں سمجھایا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، جگ چوکڑی ملے وڈیایا۔ تیری چرن سرنائی کول دھول اُپر جاییے ڈھٹھ، دھوڑی ٹکا خاک رمایا۔ لیکھے لاؤنے تت اٹھ، نو دوارے پندھ چُکایا۔ دسویں مل کے جانا ہس، سوہنگ ہنسا راگ سُنایا۔ تُوں میرا میں تیرے وس، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ سنجگ ساچی دھار کرنی اُتیت، اُپما اپنا نام سمجھایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دُھر دی نیہہ دینی رکھ، سیں جگت ملے وڈیایا۔ جس نوں اگنی داہ نہ لائے لکھ، دھواں دھار نہ کوئے سما یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ستوا دی رنگ چڑھایا۔ ست ستوا دی رنگ چڑھاؤنا، کوڑ رہن کوئے نہ پایا۔ آتم سیجا پلنگ سہاؤنا، سوامی بہہ بہہ ڈیرہ لایا۔ نام مردنگ اک وجاؤنا، انادی ناد شنوایا۔ ساچی گنگ اپنے چرن نہاؤنا، امرت آتم جام پیایا۔ جگت وچھوڑا رنڈ چکاؤنا، نارکنت مل خوشی منایا۔ پُرکھ اکال انگ لگاؤنا، دین دیاں گود سہایا۔ سد بخشند مہربان محبوب محبت وچ میل کراؤنا، ملاپ وچ میلا اک وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ستوا دی دینا ور، برہم برہمادی آپ جنایا۔ برہم برہمادی پاربرہم، پت پتونے سچ دینا سمجھایا۔ نہکرمی جناؤنا اکو کرم، کرم کاند ڈیرہ ڈھایا۔ من واسنا

مٹے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ لیکھا چکے چم درشی چرم، چند نور اک رُشایا۔ پُرکھ اکال تیری ساچی سرن، سرنگت ملے وڈیایا۔ اگے لیکھا چکے مرن ڈرن، لکھ چوڑاسی نہ کوئے بھوایا۔ جم کا دوت نہ آوے پھرن، چترگپت نہ لیکھ دکھایا۔ رائے دھرم چکے ڈرن، بھے بھو نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اتم ور، انتشکرن اپنے لیکھے لایا۔ سری بھگوان کہے شبد سُت جگ پیتا، متر شتر ویکھ دکھایا۔ نت نوت جس دی سُنجنی ریتا، آد زرنجن کھیل کھلایا۔ جو سدا سہانک اوچاں نیچاں، راو رنگاں ویکھ دکھایا۔ اوس دے نال کروچ پربتیاں، پیا پریتم اک اکھوایا۔ جس دیاں سارے کردے رہے اڈپکاں، تاریخاں تواریخاں دین گواہیا۔ اوس دوارے منگو بھیکھا، جو بھچھیا دے خوشی جنایا۔ اوس دی سچ سُنو حدیثا، جو حضرت ہو کے کرے پڑھایا۔ جو لیکھا جانے جیو جی کا، جگت جگت رہیا سمجھایا۔ جس لہنا چکاونا اتم ساڈھے تن ہتھ سیں کا، مڑھی گور دوویں کھوج کھوجایا۔ سو صاحب سوامی نیکن نیکا، اوچو اوچ بے پرواہیا۔ جس نے سنجگ ساچا سانجھا دسنا اک طریقہ، یک طرفہ حکم سنایا۔ کروٹ لے بدلے اپنی پٹھا، سنمکھ ہو کے درس دکھایا۔ جس نوں گوہند پُرکھ اکال مٹیا پتا، پت پریشور پاربرہم سچا شہنشاہیا۔ سو سب سنگ کرے اکو ہتا، جو دُور نیڑے ہندو مُسلم سکھ عیسائی بیٹھے دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن ز، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا، کلجک میٹے اندھیری راتا، سچ سناوے دُھر دی گاتھا، ویس وٹائے پُرکھ سمراتھا، ہوئے سہائی ناتھ انا تھاں، نام پدارتھ دیوے داتا، دولت اکو اک ورتایا۔ ہر بھگت ہر سنت گرکھ گرکھ تیرے نیڑے نہ آئے من مت نار کمذاتا، کلکھنی بیٹھے اپنا مکھ بھوایا۔

☆ ۲۱ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی ہری سنگھ، پورن سنگھ دے گرہ پنڈ سوبل ☆

پُرکھ اکال کر عدل، گر اوتار پیر پیغمبر چرن دھیان لگایا۔ پاربرہم پت پریشور سچ دکھا اپنی منزل، محبوب محبت اپنے نال رکھایا۔ کوڑی کرپا کلجک کایا بدل، مایا متا موہ مٹایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کر قتل، شبد کھنڈا ہتھ اٹھایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ لکھ چوڑاسی پیا غدر، من مت کرے لڑایا۔

جن بھگتاں پوری کرے کوئی نہ سدھر، ساچا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ تیرے نام دا چار کُنٹ کوئی نہ قدر، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے درڑایا۔ پاربرہم پرہہ کر انصاف، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ تیری قدرت ہوئی گُستاخ، قادر کریم تیری سمجھ کوئے نہ پانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو نام پدارتھ دے کے گئے دات، بن ونجارے مات ورتایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن لکھ کے گئے گاتھ، کھانی بانی راگ ناد سنایا۔ نو کھنڈ پر تھی جیو جنت سادھ سنت کلج سارے ہوئے اُداس، حیرانی سب دے اُتے چھایا۔ من منوا گھر وچ وڑیا بدمعاش، ساتک ست نظر کوئے نہ آیا۔ تیرے ملن دی انتر آتم پوری ہوئے نہ خواہش، خالص رُپ نہ کوئے درسایا۔ ساچے منڈل دے کوئی نہ راس، گوپي کاہن گھر گھر نچن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ سو پُرکھ نرنجن کرپا کر، ہر پُرکھ نرنجن تیری شرنا یا۔ اینکار لوک مات ویکھ اپنا گھر، آد نرنجن کر رُشنا یا۔ ابناشی کرتے ساچے مندر اگم اتھاہ چڑھ، سری بھگوان پڑدا لاہیا۔ پاربرہم ویکھ اپنا پنج تت کایا مائی دھر، برہم بیٹھا کُھ چھپایا۔ گئی اگ بہتر نڈ، تتوت رہی جلا یا۔ ساچا ملے نہ کسے سر، امرت سرور نہاون کوئے نہ آیا۔ رسنا جہوا بٹی دند کلمہ کائنات رہی پڑھ، سچ محبوب درس دیدار نہ کوئے کرایا۔ سجدے کر کر دھرنی دھرت دھول خاک اُپر ڈگن دڑ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، ست تیری سرنا یا۔ کرپا کر صاحب سلطان، گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگایا۔ جگ چوکڑی میتے وچ جہان، سنجگ تریتا دواپر کلج اپنا پنندھ مُکایا۔ نت نوت تیرا سندیشہ نام سُنہیہڑا دے کے گئے گیان، کاغذ قلم شاہی ونڈ ونڈایا۔ صدی چو دھویں پرگٹ ہوئے نوجوان، داتا دو جہان پھیرا پانیا۔ بیس بیس ہر جگدیا کھیل کرے مہان، مہما اکھ کتھ بن کتھنی آپے گایا۔ نو نو چار ویکھے مار دھیان، زمیں اسمان کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے درڑایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در دوارے رہے بول، دُھر دا راگ الا یا۔ لکھ چو راسی کلج انت ہوئی انھول، سٹی سرشٹ نہ کوئے جگایا۔ شبد اگئی ناد انا دی گھر سُنے نہ کوئی ڈھول، ڈھولا تیرا راگ نہ کوئے شنوایا۔ ساچے کنڈے تولے کوئی نہ تول، تولنہارا نظر کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دے نام وڈیا یا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در گاہ ساچی کرن عرض، مقامے حق سیس جھکایا۔ پروردگار

تیرا فرض، فاضل تیری رحمت نظری آئی۔ کلج کھیل ویکھ اسچرج، حیرانی حیرت غیرت سب دے اندر لئے انگڑائی۔ کوڑی کیریا شاستر سمرت وید پُران کوئے نہ سکے ورج، بجھے بھو نہ کوئے درڑائی۔ بھرے بھلانا مرد، مرد مردانے تیری اوٹ تکائی۔ جیواں جتناں چھری سیس کرد، قتل گاہ دے لوکائی۔ کیتا قول اقرار چار جگ دی ویکھ فرد، بھو ابھیدا اک سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن بھکھ، پر بھ بھچھیا دے ورتائی۔ جو لیکھا لکھ کے آئے بھوکھ، کاغذ قلم دے وڈیائی۔ تس دالہنا دینا ہر گھٹ چت، جگت ٹھگوری ڈیرہ ڈھاہیا۔ کروٹ لے بدل لئے اپنی پٹھ، ستمکھ لئے اپنی انگڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھ کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ ویکھ مات، متا تیرے نال پکائی۔ کوڑی جگت اندھیری دے رات، ساچا چند نہ کوئے رُشنائی۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین مذہب کرے لڑائی۔ الف یے کرے ناچ، گھر گھر ڈورُو ڈنک رہی وجائی۔ من واسنا ہوئی کم ذات، مکھ گھنگٹ اک رکھائی۔ آتم پر ماتم جڑے نہ کسے نات، برہم پاربرہم نہ کوئے ملایا۔ توں میرا میں تیرا ساچا ڈھولا گائے کوئے نہ گاتھ، گھر گبھیر نہ کوئے سرنائی۔ ساچی کرے نہ کوئے ارداس، آسا پور نظر کوئے نہ آئی۔ کرپا کر ٹھاکر سوامی سب دی پوری کر آس، ترسنا تیرے نال ملایا۔ دو جہان ہو مہربان جھاک، بند کواڑی کُنڈا لاہیا۔ بھرے بھلا پنج تت خاکی خاک، خالص اپنا روپ بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر جوڑن ہتھ، بن ہتھال سیس نوایا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، سمرتھ تیری سرنائی۔ سرشٹ سبائی مارگ دس، بھر میاں بھرم گڑھ تڑائی۔ اپنے ملن دی کھول اکھ، نج نیز اکھ کھلایا۔ امرت جھرنا جھراس، بوند سوانتی اک پکائی۔ نظری آگھٹ گھٹ، گرہ گرہ سو بھاپایا۔ لہنا دینا چکات اٹھ، نو در کھوج کھوجائی۔ دسم دواہی بہہ کے ہس، سوہنگ ہنسا راگ الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دے جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن منگ، مانگت ہو کے سیس نوایا۔ کرپا کر سورے سربنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری وڈیائی۔ دو جہان پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آپے لنگھ، بن منزل پنڈھ مکائی۔ نام ندھان سچ و جا مردنگ، ڈھولا اکو اک جنایا۔ انتر آتم پر ماتم دے اند، نجا نند رس چکھائی۔ دُئی دویتی شرع شرالطی ہوئے ڈھاہ کندھ، بھانڈا بھرم بھنائی۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کر کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ اک چکائی۔ سرب سہیلا بن کے سب دے وس

سنگ، سگل سرشی درشی اِکو اِک کھلایا۔ تُوں مالک خالق کھ چوراسی تیری ڈوری نال پتنگ، آکاش آکاش سوبھا پایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، کلجگ انتم در تیرے اوٹ تکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در ٹھانڈے گرلایا، سچکھنڈ ساچے رہے سُنایا۔ کرپا کر سچ سکھایا، پاربرہم تیری وڈیایا۔ کلجگ میٹ کوڑی مایا، ترے گن ڈیرہ ڈھایا۔ سمرتھ پُرکھ سر رکھ ٹھانڈی چھایا، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ تُوں آد جگاد دانی دایا، دوس رین کھیل کھلایا۔ بے انت بے انت تیتوں گایا، رسنا جہوا تیری صفت صلاحیا۔ راگاں ناداں برہم برہمادا تیرا بھیو کسے نہ آیا، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھایا۔ نو سو چُرانویں چو کڑی جگ بچھوں وقت سُنجننا اِکو آیا، اینکار تیرے نام و بے ودھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا دینا دکھایا۔ اینکار تیرا نام ڈنکا، چاروں کُنٹ کرے شنوایا۔ پکڑ اٹھائے راؤ رنکا، راج راجاناں شاہ سلطاناں دے ہلایا۔ جن بھگتاں سہائے ساچا بنکا، بنک دواری اِکو نظری آئی۔ گھٹ گھٹ اندر تیری جوتی تنکا، کرن کرن کرے رُشَنایا۔ کلجگ جیواں پر بھ پھیر دے من کا منکا، من ممتا موہ مٹایا۔ بھیو چکا جیو جگ تن کا، تن ماٹی خاکی سوبھا پایا۔ ایکا وسیرا چھپر چھن کا، چرن کول ملے وڈیایا۔ لہنا ککے کوڑے دھن کا، نام پدارتھ دے ورتایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مالک تیتوں مند، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ تُوں پتا اوس چن دا، جس نوں گو بند کہہ کہہ سیس جھکایا۔ کھ چوراسی گھرے آپے بھندا، گھرن بھنہار تیرا کھیل سمجھ کوئے نہ پایا۔ وشن تیرا حکم مندا سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ سُرپت اند کروڑ تیتیاں آپے دُندا، دُھر فرمانا حکم جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دینا چکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن، کہہ کہہ شکر منایا۔ تیرا درشن منگیئے لوچن نین، اکھ پرتکھ وڈیایا۔ تُوں صاحب سوامی ساک سجن سین، سگلا سنگ نبھایا۔ جگ چو کڑی دیوے لہنا دین، دیونہار اِک اکھوایا۔ کلجگ انتم کوڑی کرپا ویکھ وہن، نو نو چار دھار وہایا۔ ناتا تھابھائی بھین، بھنیا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میلا لینا ملایا۔ اپنا میلا کر ملاپ، در ٹھانڈا اِک سمجھایا۔ سرشٹ سبائی اِکو جاپ، اِکو منتر دے درڑایا۔ تُوں دین دیال ٹھاکر سوامی پُرکھ اکال سب دا باپ، گر اوتار پیر پیغمبر تیری گودی بہہ بہہ خوشی منایا۔ دُھر سندیشہ نت نوٹ گئے آکھ، آخر تیری اوٹ تکایا۔ کلجگ انت پرگٹ ہو ساکھیات، صاحب سنگر پھیرا پایا۔ کل میٹ اندھیری رات، چند چاندنا کر رُشَنایا۔ ساچی دس

سچ پر بھات، پر بھاتی اِکو راگ سُنائیَا۔ تیرا پریم تیرا دُھر دانات، ساچا ساک اِک سمجھائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن پھیرا پائیَا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن بہر، پروردگار ویس وٹائیَا۔ کسے لکھایا آوے براہمن گوڑ، پُوت سپوتا ویس وٹائیَا۔ کسے دکھایا آوے پروردگار نورِ الٰہیَا۔ کسے جنایا سیس جھلائے چور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی درگاہ ساچی سو بھاپائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر تیرا بردا، در بیٹھا سیس جھکائیَا۔ حکمے اندر تیتھوں ڈردا، بھانے وچ رہیا سائیَا۔ نیوں نیوں سجدہ عیسیٰ موسیٰ محمد کردا، مُشکل حل نہ کوئے کرائیَا۔ کلمہ نبی رسول پڑھدا، عالم علم نہ کوئے دکھائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، گھر ساچا دے سمجھائیَا۔ پروردگار بے پرواہ، سو پُرکھ زرنجن دیا کمائیندا۔ شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہ، ہر پُرکھ زرنجن دیا کمائیندا۔ ایککارا ناؤں دھرا، آد زرنجن ڈمگائیندا۔ ابناشی کرتا دسے راہ، سری بھگوان رہبر اِک اکھوائیندا۔ پاربرہم پڑدا لاہ، برہم اپنا سنگ جنائیندا۔ زرنجن زرویر زراکار جوئی رہت ویس وٹا، جوتی جاتا ڈمگائیندا۔ مات پت کوئی سکے نہ گود اُٹھا، جننی جن روپ نہ کوئے دکھائیندا۔ محل اٹل کر اِک رُشنا، دیوا باقی کملاپاتی سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیندا۔ دیوا باقی نہ کوئے محل، چار دیواری نظر کوئے نہ آئیَا۔ اپنی دھاروں آپے بل، زرنجن نور کرے رُشائیَا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹل، بیٹھا بے پرواہیَا۔ جگ چوکڑی اچھل اچھل، ول چھل دھاری اپنی کھیل کھلائیَا۔ ستجک تریتا دواپر کجگ گر اوتار پیغمبر گھل، سندیسہ دُھر دا آپ سُنائیَا۔ کجگ انت سری بھگونت نہکٹک کل آوے چل، کلکی اپنا پھیرا پائیَا۔ دو جہان ویکھے جل تھل، مہیئل پڑدا آپ اُٹھائیَا۔ جوتی شبدی جائے رل، روپ رنگ نظر کسے نہ آئیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاوں تھانیا۔ تھاوں تھال ویکھن جوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ بھو جانے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق پڑدا لاہندا۔ وسنہارا ساچے کوٹ، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیندا۔ پرگٹا ونہارا زمل جوت، جوتی جوت جوت چمکائیندا۔ لگا ونہارا اگنی چوٹ، نام نگارا اِک سُنائیندا۔ کدھنہارا کوڑا کھوٹ، کوڑی کریا باہر کدھائیندا۔ منزل - - - - - دُور دُراڈا پندھ مُکائیندا۔ اوتھے کوئے نہ سوچے سوچ، سمجھ رمز نہ کوئے لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا ویس وٹائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وسنہارا اگمڑے دیس، جس دیس داما لک اِکو نظری آئیندا۔

☆ ۲۱ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبو آ ☆

گر اوتار پیر پیغمبر منگن منگاں، ست دوار دھیان لگایا۔ کرپا کر سورے سرنگا، شاہ پاتشاہ تیری وڈیایا۔ گرہ مندر ویکھے سجھنڈا، درگاہ ساچی سو بھایا۔ آد جگاد رہے اک اندا، اند اند وچوں پرگٹایا۔ نہ کوئے سورج نہ کوئے چندا، نرگن نور جوت رُشٹایا۔ نہ کوئے خاکی دے بندہ، بندگی رسنا جہوانہ کوئے سمجھایا۔ نہ کوئے شستر دھار ہوئے کھنڈا، کھڑگ روپ نہ کوئے دھرایا۔ نہ کوئے رس جنائے گنگا، سرور سمجھ نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دوار دینی وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن لکار، پنے پنے سیس نوائیا۔ سو پڑکھ نرجن شاہ پاتشاہ سچی سرکار، ہر پڑکھ نرجن تیری شرٹایا۔ اینکار وکھا سچ دربار، نرگن نور جوت کر رُشٹایا۔ ابناشی کرتے سچ سندیشہ دینا ایک وار، سری بھگوان سچ درڑایا۔ پاربرہم پت پر میثور نیز نین اکھ اگھاڑ، لوئن اپنا اک پرگٹایا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ مہربان تیرا سچ دربارا، سجھنڈ ساچا نظری آئیندا۔ محل اٹل اُچ منارا، مندر اکو سو بھاپائیندا۔ جلوہ کر نور اُجیارا، پروردگار کھیل کھلائیندا۔ دیا باقی کملاپاتی جوتی جوت جگے اپارا، اپر مہر اپنی کار کمائیندا۔ نہ کوئے سجن میت مرارا، جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در سوہنا ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہے پر بھو پر بھ سچا، ہر سچ تیری وڈیایا۔ تیرا مقامے حق مقام دھر دا پکا، بختہ اکو نظری آئی۔ جس دا بھو جگ چو کڑی کسے نہ دتا، ست سچ نہ کوئے درڑایا۔ سو تیری کرپا تیری مہر تیرے دوارے دسا، در ٹھانڈا ویکھ وکھایا۔ جگ چو کڑی نت نوت دیندا رہوں اپنا حصہ، دھر دی ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مندر کر رُشٹایا۔ سچ مندر ہر پر بھ تیرا ٹھاکر، اکو نظری آئی۔ جس دوارے بنے سرب سوداگر، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ دیونہارا کرتا قادر، کریم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا سب دی پور وکھایا۔ آسا پوری کر بھگونت، در تیرے الکھ جگایا۔ ویکھیا کھیل جگا جگنت، سنجگ تریتا دواپر کلج مات ہنڈھایا۔ نام سندیشہ دیندے رہے نیا منت، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کر پڑھایا۔ بودھ اگادھے بن بن پنڈت، کاتب بن کے قلم چلائی۔ لیکھا دسدے رہے تیرا آد انت، بے انت صفت صلاحیا۔ پڑدا لاہندے رہے جیو جنت، گھر گھر وچ کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہایا۔ مہربان دین دیاں، در تیرا نظری آئی۔ شاہ پاتشاہ پُرکھ اکال، اکل کل تیری وڈیائی۔ نت نوت تیرا دیندے رہے احوال، حالت سرشٹ سبائی جگت لوکائی۔ جس دے ہتھ کال مہاکال، محبوب بے پرواہیا۔ جس دانام شستر سوہنا چلہ تیر کمان، دو جہاناں ڈیرہ ڈھایا۔ جودھا سورپیر مرد مردان، ست ستودی اک اکھوئی۔ لکھ چوراسی دھر دا کاہن، گھر گھر گوپی کاہن ناچ نچایا۔ ہر گھٹ و سنہارا رام، رمیا اکو اک اکھوئی۔ دیونہارا دھر پیغام، پیر پیغمبراں کرے پڑھایا۔ جس نوں جھک جھک کرن سلام، سجدے وچ لوکائی۔ سو کھیل کرے بھگوان، کرنہار اک ہو جایا۔ سچ دوارے ہر نرنکارے دینا اگئی دان، داتا ہو کے آپ ورتایا۔ جس دی کرے نہ کوئے پیچان، بے پیچان ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دینا وکھایا۔ دھر دا لیکھا دس بھگونت، گر اوتار منگ منگایا۔ ابناشی کرتے ساچے کنت، کنتوہل تیری سرنایا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھ انت، چاروں کنٹ اندھیرا چھایا۔ بھرے بھلا جیو جنت، من واسنا ہوئے ہلکایا۔ کوئے نہ جانے گر کا منت، انتر آتم لونہ کوئے لگایا۔ ہوئے ہنگتا گرٹھ بنیا ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھایا۔ جھگڑا پیا بہشت جنت، سورگاں وچ لوکائی۔ انگیکار ہو کے کوئے نہ لاوے انگت، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ در درویش بھکھاری منگت، نو دوارے الکھ جگایا۔ دسم دواہری تیرے پریم دی کرے کوئی نہ سنگت، سجن سچ نہ کوئے ملائی۔ در ٹھانڈے کردے منت، نیوں نیوں لاگن پائی۔ کلجگ کرماں ویکھ علت، ذلت وچ لوکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ویکھ وکھایا۔ مہربان پر بھ ساچے خالق، در تیرے الکھ جگایا۔ آد جگادی دھر دے پرتپالک، بے پرواہ تیری وڈیائی۔ کلجگ انتم بن ثالث، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ گر سکھ سجن کڈھ خالص، خالص خالص اپنا روپ وٹایا۔ کوڑی کریا میٹ عادت، مایا ممتا موہ چکائی۔ اپنے نام دی دس عبادت، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ ساچے گھر کر تعارف، اپنا پھیرا پائی۔ زردھناں نیڑے آ کے کر حفاظت، دُور دُراڈا پندھ مُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھ چکاؤنا تھاؤں تھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مارن کوک، سچ دوارے حال سنایا۔ پھری دروہی چارے کوٹ، دہ دشا ہوئی ہلکائی۔ گھر گھر وڈیا جوٹھ جھوٹھ، ممتا موہ نال رلائی۔ ساچا دسے نہ کوئے پوت، سپوت نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا شبد دو جہاناں ویکھنہارا دوت، جگ چوکڑی بھجے واہو داہیا۔ پڑدا لاہے پنج تت کایا بھوت، اپ تیج وائے پر تھی

آکاش کھوج کھوجاںیا۔ جیو جنت سادھ سنت صدی ویہویں سَتے گھوگ، نچ نیتراکھ نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در در دینی مان وڈیاںیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے آکھ، آخر انت جناںیا۔ اپنا پورا کر بھوکھت واک، بھاکھیا بھاشا وچ بدلایا۔ کلجک جیو ہوئے گستاخ، غصے وچ لوکاںیا۔ بند کواڑی کھلے کسے نہ تاک، جوت نرنجن نہ کوئے رُشناںیا۔ نو دوار نہ مکے واٹ، دسویں بہہ نہ خوشی مناںیا۔ شبدی دُھن نہ سُنے آواز، آتمک راگ نہ کوئے الاںیا۔ ساچی پڑھے نہ کوئے نماز، وضو حق نہ کوئے دکھایا۔ رسنا جہوا باہروں کردے پاٹھ، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جو لوکمت دسی جانج، سو یاچک گئے بھلایا۔ گپت ظاہر باطن کرے کوئی نہ بات، بیتل رُپ نہ کوئے وٹایا۔ گھر ملے نہ حیات آب، امرت رس جھرنانہ کوئے جھراںیا۔ جُجرہ سوہے نہ کوئے محراب، محل اٹل نہ کوئے رُشناںیا۔ نظر آئے نہ حق جناب، لاشریک نہ درس دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک انتم ویکھ دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ انتم ویلا، تھت وار تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ کوڑی کریا گھر گھر بنیا گرو چیل، ساچا سنگر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ بنیا بیلا، ٹلے پر بت کوٹن دین دُہایا۔ صاحب میت ٹھاکر سوامی مُرید مُرشد نہ ملے سجن سہیلا، آتم پر ماتم سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویلا وقت لینا سہایا۔ پار برہم پر بھ ویکھ ویلا وقت، واسطہ در تیرے عرضوایا۔ ہاکار کرے سرشٹ سبائی جگت، جیون جگت نہ کوئے سمجھایا۔ ساچی نظر نہ آوے کوئی شکت، شخصیت بیٹھی مکھ بھوایا۔ مایا ممتا پایا فرق، پڑدا دُئی دینا اُٹھایا۔ تیرے نال نانک گو بند لا کے گیا شرط، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا ندھ تیری وڈیاںیا۔ گر اوتار کہن پر بھ اُٹھ ویکھ تک، تقویٰ تیرا کو نظری آئی۔ ساڈی جھولی پا حق، حقیقت اکو منگ منگایا۔ کلجک جیو انتر رہیا کوئی نہ ست، کرم دھرم نہ کوئے جناںیا۔ تیرے نالوں سب دی بدل گئی اکھ، ملن والا پاندھی پندھ نہ کوئے چُکایا۔ چار کُنٹ کھیل بازی گر نٹ، کلجک اپنا سوانگی سوانگ دکھایا۔ ساچی سکھیا گئی نٹھ، مٹھیا ہوئی لوکاںیا۔ پھر پھر ویکھ اٹھسٹھ، تیر تھ تھ رہے گر لایا۔ گنگا گوداوری جنما سُرستی ستر بیٹھی گھت، نیتراکھ نہ کوئے کھلایا۔ جوٹھ جھوٹھ وڈیا مندر مسجد شودوالے مٹھ، کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار ہلکایا۔ دھیاں بھیناں کوئی نہ رکھے پت، پت پر میثور بھلیا بے پرواہیا۔ صدی چودھویں دُئی دویتی لگا پھٹ، پٹی نام نہ

کوئے بندھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سر چرناں اُتے بیٹھے سٹ، اکھ پر تکھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ اللہ رانی رنگے تک ہتھ، نتھ سہاگ نہ کوئے جنائیا۔ چوڑاں طبق خالی ہٹ، ونجارا بہہ کے خوشی نہ کوئے منائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ پیر پیغمبر ہو خاموش، سجدہ سیس جھکائیا۔ تیرے درشن نوں رہے لوچ، اک دھیان لگائیا۔ انجیل قرآن مسلیاں وچوں کرن کھوج، لبھن واہو داہیا۔ نکھے مرن روزیا وچ روز، رازق رزق رحیم تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ مسلیاں وچ نہ آوے تیری سوچ، بدھی سمجھ نہ کوئے رکھائیا۔ کلجک انتم چکے کوئی نہ بوجھ، دھرنی دھرت دھول دے دُہائیا۔ لکھ چوڑاں کا یا کپڑ لگا روگ، ہوئے رہی ستائیا۔ ساچی دیوے نہ کوئے چوگ، تیرا نام بن الف یے کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ اکھراں نال پڑھن سلوک، جہوا نال گائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھکے سچ دوارے پر ماتم تیری مانے کوئے نہ مَوچ، مل مل خوشی نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک انتم پھیرا پائیا۔ گر اوتار کہن پر بھ ساچے چوچی، پریم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ہوں بالے نڈھے بیٹھے تیری گودی، بالک روپ سہائیا۔ کلجک مات جھگڑا پیا جنجو بودی، تلک دین دُہائیا۔ سادھ سنت ہوئے بھوگی، بھگون تیری اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ من ممتا ہوئی کو جھی، بدھ بیک نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھن آؤنا چائیں چائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آکھن اکھٹے، اکو وار جنائیا۔ شرن شرنائی تیری ڈھٹھے، چرن ٹکا مستک دھوڑ رمائیا۔ چار جگ دے جو سانوں دتے پئے، حکم نال لکھائیا۔ سو انتم تیرے چرناں وچ رکھے، ناتا جگت نالوں تڑائیا۔ تیرے ہتھ حقیقت حقے، مالک خالق بے پرواہیا۔ اسیں تیرے نشانے دسدے آئے پتے، پتیاں اُتے لیکھ لکھائیا۔ کلجک انت سری بھگونت شاہ پاتشاہ شہنشاہ سب دی پت رکھے، پت پر میثور پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا چکائیا۔ پاربرہم تیری ساچی سرن، شرنگت اک جنائیا۔ نیز کھول ہرن پھرن، گرکھ گر سکھ بوجھ بُجھائیا۔ سنت سہیلا تارن ترن، گر چیلان مان وڈیائیا۔ بھگت بھگون تیری منزل چڑھن، گھر ساچے درشن پائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا اکو پڑھن، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ چرن کول ساچے پھرن، دو جہان نہ کوئے بھڈائیا۔ لیکھا چکاؤنا ذات پات ورن برن، دین مذہب کرے نہ کوئی لڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر دینا وکھائیا۔ ساچا گھر وکھاؤنا ایک، اینکار منگ منگائیا۔ جس دی لکھ چوڑاں رکھی ٹیک، ٹکا مستک سیس

جھکائی۔ سرشت سبائی کرنی بُدھ بیک، من ممتا موہ مٹائی۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت دینا بُجھائی۔ سچ دوارا دکھاؤنا گھر وچ گھر ساچا دیس، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئے جگائی۔ ہرجن ساچے جگاؤنے آپ، پرہہ اپنی دیا کمائی۔ ست ستوادی دس کے جاپ، جیون جگت اک دکھائی۔ ترے گن مایا میٹنا تاپ، اگنی تت نہ کوئے دکھائی۔ رُوح بُت دوویں کرنے پاک، پتت پُنت ویکھنے تھاوں تھانیا۔ سجن سہیلا بننا ساک، دُھر داسنگ نبھائی۔ صدی چو دھویں بھوکھت واک، واکیا نال دینا سمجھائی۔ بھگتاں تیرے ملن دا ہويا اتفاق، میل ملاؤنا سچ سُبھائی۔ اندر وڑ کے کھولنا تاک، بحر کپائی کُنڈا لاہیا۔ نرگن جوت جگاؤنی للاٹ، نورو نور نور رُشناہیا۔ امرت جام پلاؤنا ساچے باٹ، گھر کاسہ اک رکھائی۔ آتم سچ سہاؤنی کھاٹ، کھٹیا اکو اک وڈیائی۔ نرگن جوت کر پرکاش، محل اٹل دینا سہائی۔ شبد اگنی کرنی بات، رسنا جہوانہ صفت صلاحیا۔ سدا ملدے رہنا اِکانت، اک اِکلا میل ملائی۔ تُوں میرا میں تیری ذات، ذاتی رُپ نہ کوئے وٹائی۔ تُوں ٹھاکر سوامی پتاما، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ تیرا لیکھا لہجے نہ وچوں لغات، فقریاں وچ نہ کوئے سمجھائی۔ کلجک انت سری بھگونت دُھر دے کنت سب دا لیکھا کرنا بے باق، حساب دینا انت چُکائی۔ جن بھگتاں بخش اک خطاب، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دینا ہر گھٹ تھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے دس، دہ دشا دھیان لگائی۔ پُرکھ ابناشی پیا ہس، ہستی ہستی وچوں جنائی۔ نت نوت جگ چوکڑی آد انت کراں کھیل پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ اکھ وڈیائی۔ دو جہاناں چرناں ہیٹھ دب، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء اکو حکم ورتائی۔ جگ چوکڑی اپنا لیکھا اپنے وچوں کڈھ، اگلا دیاں سمجھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر دُھر دی جد، بنس اکو اک سہائی۔ کلجک کوڑی کریا میٹ کے حد، حدو داتم دیاں کھپائی۔ ستجک سچا کر پرگٹ، ست ستوادی راہ دکھائی۔ چار ورنناں جنا کے اکو جاپ، جیون جگت سچ سمجھائی۔ جن بھگتاں کوٹ جنم دے میٹ کے پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ جو پیر پیغمبر گئے آکھ، سو اکھاں نال دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کھلاؤندا اے۔ جگ چوکڑی ویس وٹاؤندا اے۔ نرگن سرگن دھار بناؤندا اے۔ تیج تت کایا جگت ہنڈھاؤندا اے۔ نام ندھانا سوہلا دُھر دا گاؤندا اے۔ دیا باقی کملاپاتی، جوتی دیک اک رُشاؤندا اے۔ دو جہاناں بن کے ساتھی، دُھر دی گاتھی شبد پڑھاؤندا اے۔ کلجک میٹے اندھیری راتی،

سَچِک ساچا چند چکاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتاؤندا اے۔ ساچا حکم دُھر فرمان، ہر کرتا آپ جنایا۔ وِشنوؤں اُٹھ کر دھیان، حکم دیوے بے پرواہیا۔ برہمے برہم کر پچھان، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجایا۔ شکر بخشے اِکو مان سر اپنا ہتھ لگایا۔ کروڑ تیتیس بال انجان، سُرپت اند بن اکھراں کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منزل منزل ویکھ وکھایا۔ منزل منزل ویکھے پندھ، پاندھی اِکو اک اکھوائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ آپے لنگھ، پُری لوء چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ لکھ چوڑاسی گھر گھر اندر آتم سیجا سہائے پلنگ، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ شبد اناد وجائے مردنگ، انحد راگ الائیندا۔ امرت دھار نچھر جھرنا جھرائے گنگ، بوند سوانتی آپ ٹپکائیندا۔ توڑنہارا بندی خانہ بند، لکھ چوڑاسی گیڑ چکائیندا۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنا رنگ سہائیندا۔ بھگت بھگوان ہو بخشند، بخشش رحمت جھولی آپ بھرائیندا۔ ساچے سنتاں دیوے اند، اند آتم وِچ سمانیندا۔ گرگھیاں دُئی دوتی ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ گرگھ نور اُجالے چاڑھ کے چند، گوہند لگا نام لگائیندا۔ کھیلے کھیل سورا سربنگ، سورج چند نین شرمائیندا۔ کلجک میٹے بھیکھ پکھنڈ، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھائیندا۔ اتم دیوے سب نوں دند، جو ہر کا نام بھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جُک جُک اپنا کھیل کھلائیندا۔ ہر کا نام نہ بھلو جگ، گر اوتار پیر پیغمبر گئے جنایا۔ بن مکے کعبیوں ساڈھے تن ہتھ اندر کرو ج، جُجرے بیٹھا بے پرواہیا۔ درشن کرو اُپر شاہ رگ، جگت دوارے پندھ مکایا۔ آتم سیجا چڑھو بھج، سکھمن ٹیڈھی بنک بیٹھے مکھ شرمایا۔ آتم پر ماتم مل کے درشن کرو رنج، جُک جنم دی ترسنا بھکھ گوائیا۔ اپنا لیکھا دیو دس، سُننہار اک ہو جائیا۔ باطن بات سدا کروا نچھک، سُرقتی شبد ملایا۔ جو وسنہارا گھٹ گھٹ، گرہ گرہ سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نور نور رُشنائیا۔ نرگن نور تیرا نرکار، ویکھن وِچ جگت نہ آیا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پُکار، اٹھاراں دھیائے گیتا گیان رہیا درڑایا۔ انجیل قرآن دسدے رہے نشان، منزل حق نہ کوئے ملایا۔ صدق صبور توحفہ دیندے رہے ایمان، امانت اپنی جھولی پائیا۔ پیر پیغمبر دسدے گئے پیغام، اکھراں نال جنایا۔ صوفی کردے گئے سلام، سجدہ سپس جھکایا۔ مُرید ہندے گئے غلام، چاکر ناؤں دھرائیا۔ تیتوؤں لہدے گئے امام، عملاں وِچ کھوج کھوجایا۔ کلجک انتم شرع ویکھ ہوئی شیطان، گھر گھر کرے لڑایا۔ بھرے بھلے جیو نادان، نندیا وِچ

سرب لوکائی۔ جھگڑا پیا پین کھان، رسنا رس ہوئی ہلکائی۔ مارے کوئی نہ انوکھا بان، انیلا تیر نہ کوئے چلائیا۔ رسنا سارے کہندے سب دا داتا اک بھگوان، اندروں من خوشی نہ کوئے بنائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر صدی ویہویں سارے ہوئے حیران، ہر جی اچرج کھیل ورتائی۔ کوڑ گڑیارا ہويا پردھان، بھجے واہو داہیا۔ کلجک بنیا باغبان، مالی جھوٹے بوٹے ویکھ خوشی منائی۔ پُرکھ ابناشی شبد سوامی کون ویلا ہوئے ویرانی، وراثت نظر کوئے نہ آئی۔ شتوہ دریائے چڑھے تُغیانی، چاروں گنٹ پائے ڈھائی۔ سرشٹ سبائی دے فانی، فیصلہ حق کون سنائی۔ جگت نیتز اندھ ہوئے بینانی، نور ظہور نہ کوئے رُشنائی۔ سمجھ نہ سکے کوئی ایرانی یونانی، افغانی بیٹھے مکھ بھوئی۔ تیرا لیکھا جانے اک سُت بھانی، جنھ دھر دی قلم اٹھائی۔ گوہند دس کے گیا نشانی، نشانہ اپنے نال ملائی۔ میرا پتا پُرکھ اکال نوجوانی، بردھ بال نہ رُوپ وٹائی۔ ساچے مندر وے مقامی، سمبل اپنا ڈیرہ لائی۔ جوتی نور چمکے ویکھنہار شاہ سُلطانی، شہنشاہ اکو اک نظری آئی۔ جس دی آد جگاد جگ چو کڑی صفت صلاح کرے بانی، ڈھولے راگ سلوکاں وچ گائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک لیکھا دے چکائی۔ کلجک لیکھا چکنا، لوکمت رہن نہ پائی۔ انتم ویلے پندھ مکنا، پاندھی بیٹھا ڈھیریاں ڈھاہیا۔ ہر کا بھانا کدے نہ رُکنا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائی۔ پرم پُرکھ پر ماتم جودھا سوریر اکو اٹھنا، لاثانی آسانی اپنی لئے کرائیا۔ شبدی شیر ہو کے بکنا، بھبک اپنا نام سنائی۔ جوٹھیاں جھوٹھیاں کولوں بچھنا، ننداں دے سزائی۔ جن بھگتاں سنتاں گُرکھاں گُرکھاں نیویں ہو کے جھکنا، ہنگتا روگ گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ دے دکھائی۔ سچ مارگ پر بھو لگاویگا۔ بیس اکیسا کھیل کھلاویگا۔ جگت جگدیا تھم ورتاویگا۔ جگ چو کڑی وقت جو بیتا، بیتی کہانی پھر پرگٹاویگا۔ سنجگ ساچی دے ریتا، ریتی اکو اک رکھاویگا۔ مان گواوے ہست کیٹا، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھاویگا۔ نام ندھان دے رس میٹھا، انرس دُور کراویگا۔ پر بھ ملن دا سچ طریقہ، طرح طرح سمجھاویگا۔ جس دیاں گُر اوتار پیر پیغمبر رکھدے گئے اڈیکا، سو مہابلی اپنی دھاروں اتر اپنا کھیل کھلاویگا۔ اُس دا رُوپ نیکن نیکا، پُتر بن کے مات گود نہ ڈیرہ لگاویگا۔ لہنا جانے جیو جی کا، لکھ چو راسی کھوج کھجاویگا۔ لیکھا چکاوے ساڈھے تن ہتھ سیں کا، رویداس چمارا نال ملاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رہبر اکو اک ہو جاویگا۔ رہبر ہووے اک خُدا، خُدی کلجک میٹ مٹاویگا۔ جو وچھڑ ہوئے جُدا، تنہاں جُز انگ ملاویگا۔ مارگ دس کے اکو سدھا، سدھانت

ساچا سچ سمجھاویگا۔ پر م پُرکھ دی ساچی بدھا، آتم پر ماتم جوڑ جڑاویگا۔ جنم کرم دی پور کرائے سکا، سگلا سنگ رکھاویگا۔ مان رکھوائے وڈا نکا، اکو رنگ چڑھاویگا۔ سنجک ساچا چلے سکے، سرشٹ سبائی اکو مہر لگاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل انڈھا، جگ چوکڑی لکھیا دھر دا چٹھا، بن اکھراں کھول وکھاویگا۔ جن بھگتاں کر کے ساچا ہتا، ہتکاری روپ نظری آویگا۔ دیوے وڈیائی گرکھ ساچے گر سکھاں، آتم پر ماتم جوڑ جڑاویگا۔ جاگت سووت دوس رین پر بھ ملن دیاں اندر پیندیاں رہن کھچاں، تند ستار اک ہلاویگا۔ پُرکھ اکال آد جگاد جو سب دا سانجھا ہتا، تس دی گود بہاویگا۔ جس دا نام شبد راگ چھتیا کدے نہ ہووے پھکا، پھکیاں رس بھراویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت میل ملاواں دھر دے کنت، جگت وچھوڑا پندھ مکاویگا۔

☆ ۲۱ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی گر بخش دے گھر گلوبو آ☆

سنگر داتا سجن سہیلا، دین دیال دیا کمایا۔ باہروں ملن دار کھے تھوڑا ویلا، اندرے اندر جوڑ جڑاویا۔ سرت شبد بنائے گرو گر چیل، چیل گرو روپ سمایا۔ دوس رین اٹھے پہر بن پریتی کدے نہ بہے ویہلا، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتاں مارگ دس کے نویلا، ہر کرتا گھر ساچا دے وکھایا۔ جتھے راہ وچ لہجہ دے روندے عاشق معشوق مجنوں لیا، لے لے اکو حال سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان دے وڈیایا۔ باہر ملن دا چکے وقت، انتر آتم بو بھ بھجایا۔ جن بھگتاں دیوے ساچی شکت، شکتی نال گڑمایا۔ نج نیز ہووے دھر دا درس، نین اکھ ملایا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، ہوس دے گواویا۔ مہربان ہو کے کرے ترس، رحمت آپ کمایا۔ آگے رہن نہ دیوے کوئی فرق، فرقاں وچوں باہر کڈھایا۔ جگ چوکڑی کھیل کیتا پھرت پھرت، پھیرا انتم اکو اک سمجھایا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی سرت نرت، بدھی ملے نہ کوئے وڈیایا۔ سو سنگر سوامی کھولنہارا کھڑک، پڑدا دے اٹھایا۔ جس نے جگ چوکڑی در دواویوں سارے چھڈے جھڑک، سو گرکھ انتم میل ملایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی اپنی منزلوں کدے نہ جائے

تھڑک، پاسہ سکے نہ کوئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا اُلٹا برکھ، برچھ بوٹا آپ پرگٹائیا۔ باہر ملن دا چکے اُدھار، ونج ساچا اک کرائیا۔ منزل منزل چڑھ کے دلدار، دید عید چند کرے رُشنائیا۔ مَجّت وِچ کرے پیار، محبوب محراب سُبھائیا۔ جگت وِچھوڑا کُتّ عذاب، اصل اپنا تھم ورتائیا۔ سچ دوارے دے خطاب، خطا بچھلی معاف دکھائیا۔ مہربان ہو کے کرے انوکھا ناز، نیا نوکا اک چڑھائیا۔ بھو چکا پر تھمی آکاش، پرکاش دے پرگٹائیا۔ سچ دوار کر کے واس، آواز اِکو اک سُنائیا۔ آتم پر ماتم وس پاس، پاسہ اپنا لئے پلٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل اگم اتھاپیا۔ باہر ملن دا تھوڑا ویلا، گھڑی پل دے گواہیا۔ انتر آتم چاڑھے تیلّا، ساچا سگن منائیا۔ اچرج کھیل پاربرہم پر بھ آپے کھیلّا، خالق خلق رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمی تھم ورتائیا۔ باہر ملن دا وقت تھوڑا، رُترئی رُت گئی واپائیا۔ پرم پُرکھ پر بھ چڑھیا گھوڑا، واگاں اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ نرگن ہو کے پھرے دوڑا، بھجے واہو داہیا۔ جس دا مارگ کدے نہ ہوئے سوڑا، اُدھو چکار نہ کوئے اُٹکائیا۔ جو ویکھنہارا بے نظیر نظر کر کے غور، گور رُپ وٹائیا۔ جو نوجوان چھیل چھیل بانکا چھوہرا، شاہ پاتشاہ اپنا کھیل دکھائیا۔ جس داسے اُپر اِکو ہوڑا، ہوکا دے کے کرے جنائیا۔ ہنگ برہم گھر گھر بھڑا، بھڑی ویکھے سرب لوکائیا۔ جس نے جگ چوکڑی اپنے نام دا کاغذ رکھیا کورا، اُپر حرف نہ کوئے رکھائیا۔ تِس دے اُتے کرے تصدیق بھگت بھگوان بنائے جوڑا، جوڑی اپنے نال رکھائیا۔ کرے پرکاش اندھ گھورا، جوت نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویس اولّا رُپ دھرائیا۔ باہروں چکے ویلا جگت، دے درڑائیا۔ پریم پیارے ساچے بھگت، بھگوان لئے اُٹھائیا۔ اندر وڑ وڑ دیوے درس، حرص سرب چُکائیا۔ گھر گھر وِچ دکھائے فرش عرش، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ نام سُنائے بن راگ طرز، ثریا دھار جنائیا۔ کوڑی کرپا کوئی نہ لائے ورگ، وگن مذہب کوئے رہن نہ پائیا۔ دُکھ بھجن ہو کے ونڈے درد، دُکھیاں دُکھ ویکھے تھاوں تھانیا۔ سچ دوارے منّ کے عرض، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ باہر ملن دا چکے شور، ہوکا جگت نہ کوئے لوکائیا۔ اپنے سنگ لئے تور، تُرت اپنا جوڑ جُڑائیا۔ لیکھا لکھے جس چمّ لاہیا اُپر ڈھور، درِ شئی اِکو اک پرگٹائیا۔ کوڑی کرپا رہیا ہوڑ، ہوئی ہوئی بھو کھلائیا۔ اپنے نام دی لاوے مہر، نشانہ اِکو اک جھلائیا۔ جس دے اگے نہیں کوئی زور، جو رُز سِیس جُھکائیا۔ جس دا

منتر اِکو پھور، فُرنے سارے بند کرائیا۔ سو صاحبِ سوامی داگاں آیا موڑ، دُور دُراڈا بن کے پاندھی راہیا۔ شبد اگمّی چڑھ کے گھوڑ، بھجّا پھرے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاںیا۔ باہروں ملن دا چکے بھروسا، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ گھر گھر وِچ کرے پرکاشا، پرکاشوان بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان کھیل کرے داسی داسا، نرگن سرگن دھار چلایا۔ کلجگ انتم بدلے پاسہ، پاشا جگت دے اُٹایا۔ ویکھنہارا کھیل تماشا، خالق خلق رہیا درڑایا۔ انتم سب نوں آوے گھاٹا، گھائے وِچ لوکایا۔ گرکھ وِرلے لاہا کھاٹا، جس ملیا بے پروہیا۔ نام پدارتھ ملی داتا، اتلڑی انملڑی آپ ورتایا۔ رائے دھرم دا مکا کھاتہ، لیکھا سکے نہ کوئے جنایا۔ دھن وڈیائی جنہاں پرَم پُرکھ دا مٹیا آکھا، آخر منزل چڑھ چڑھ درشن پائی۔ گوہند پریم پیار دا پیائے باٹا، امرت اپنی دھار وہایا۔ گرہ مندر وڑ کے کھولے سچ خلاصہ، خوشیاں نال سمجھایا۔ کسے توں پڑھنا نہ پئے کا کھا، خواہ مخواہ وِدیانہ کوئے لڑایا۔ سدھا آتم پرما تم جوڑے ناتا، پُرکھ بدھاتا دیا کماںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لئے جگایا۔ باہر ملن دا کُے رولا، روک اندر دے دکھایا۔ کرم کانڈ دا بھار کر کے ہو، سبھے سبھے لئے چلایا۔ دھن آتمک راگ سنائے ساچا ڈھولا، ڈھول اپنا دے ملاںیا۔ شبد اگمّی اِکو بولا، انبولت راگ الاںیا۔ پورا کر اقرار قول، کرتا قیمت دیوے پائی۔ لیکھا جان دھرنی دھولا، دھول دے وڈیاںیا۔ انتم کر کے بھار ہو، سر اپنا ہتھ لکایا۔ چوتھے جگ پندھ مکا کے مولا، مارگ اگلے دیوے پائی۔ جویں رِوداس نے گنڈھیا پولا، پانہی ڈھور بندھایا۔ سو صاحبِ سوامی دا لکھنہارا سوہلا، سوہنی بنت بنایا۔ جن بھگتاں بھگتی وِچوں بن وِچولا، وِچلا لیکھا دے اُٹھایا۔ ہووے پرکاش ساڈھے تن ہتھ کایا کھولا، ڈو گھئی بھور کرے رُشانیا۔ دوہاں لہنا چکے پڑدا اوہلا، سنمکھ اِکو نظری آںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیاںیا۔ باہر ملن دا چکے شکا، شرع وِچو وِچ سمجھایا۔ بھو کھلائے راو رنکا، رعیت اِکو اک بنایا۔ مان گوائے ہوئے ہنگتا، ہر ہر دے دے وسایا۔ اوڈھن دے کے بھکھا ننگتا، غریباں ہوئے سہایا۔ لہنا جانے پنج تت تن کا، من مت بدھ کھوج کھوجایا۔ مارگ دساوے ساچے جن کا، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ ویلا چکے اگیان اندھیراں کا، ان پرکار کرے رُشانیا۔ بیڑا بنھے واسنا من کا، دہ دشا نہ کوئے ہلکایا۔ لیکھا چکے رائے دھرم ڈن کا، چوڑا سی گیار نہ کوئے بھوایا۔ وقت سہیلا دھن دھن دھن دھن دھن کرے لوکایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ باہر ملن دا چکے جھگڑا، لیکھا آپ مٹائیا۔ مارگ دے پربھ جی اگلا، آگیا وچ سمجھائیا۔ جیو جنت کوئی
 رہے نہ پگلا، پنگل پربت دے چڑھائیا۔ پربھو لبھن نہ جائے کوئی ون جنگلا، گھر گھر بیٹھا سو بھاپائیا۔ دوس رین کرے چار منگلا، شبدی شبد راگ الائیا۔
 شرع شریعت پنج تت تندلا، ڈوری ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ دھام مقام دکھاوے اگئی بنگلا، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ہر سنت لئے اٹھائیا۔ باہر ملن دی کئے آس، انتر اک دھیان جنائیا۔ بھگتاں پوری کرے خواہش، خالص رُپ سمجھائیا۔ چنتا وچ نہ ہونا اُداس، غمی
 وچ نہ کوئے گھبرائیا۔ نیتز نیر نہ وہاؤنا وچ وفات، موت وچ نہ کوئے جدائیا۔ ایہہ پربھ دا کھیل تماش، جگ جگ ویکھ دکھائیا۔ اکو صاحب ملن دی سکھنی
 جانچ، اندر وڑ کے دھیان لگائیا۔ ہنس رُپ بناؤنا کاگ، کوڑی کرپا میل دھوائیا۔ گھر دیک جوت جگاؤنا چراغ، اندھ اندھیر مٹائیا۔ آتم بناؤنا پرماتم داس،
 داسی رُپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ باہر ملن دا ویلا چکے پچھا، پچھلی کہانی دے بدلایا۔ آگے کرے
 بھگتاں رچھا، رچھیاوان سچ سکھدائیا۔ اپنے ملن دی دے کے سکھا، سکداری ساچی دے سمجھائیا۔ لیکھے لائے وڈا نکا، بردھ بال جوان اکو گھر بہائیا۔ جن
 بھگتاں بن کے دُھر دا پتا، پت رکھن ہار اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر آتم کھوج کھوجائیا۔ باہر ملن دا گیا ملاپ، ملنی جگدیش
 کرائیا۔ ہر جن بنا کے اپنی ذات، نور نور وچوں رُشنائیا۔ گوپی کاہن بن کے پاوے راس، سرتی شبدی ناچ نچائیا۔ رمیا ہو کے وسے پاس، سنیا سیتا سنگ
 نبھائیا۔ پیغمبر ہو کے دے نجات، رحمت اک کمائیا۔ ستگر ہو کے بخشے دات، دولت نام جھولی پائیا۔ گر گر ہو کے رہیا آکھ، اکھراں نال سمجھائیا۔ شاہی
 قلم نال کرے بات، بھو ابھید کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدے وچوں پڑا دے چکائیا۔ باہر ملن دا چکيا پڑدا، پردے وچوں نظری
 آئیا۔ جن بھگت اُدھارے کلج سڑدا، اگنی تت بُجھائیا۔ بھو کھلائے اپنے گھر دا، گھر گھر وچ میل ملائیا۔ درس کراوے اکو زدا، نرائن نظری آئیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے خوشی منائیا۔ باہر ملن دی مٹے رُچی، رچنا دُھر دی دے دکھائیا۔ جن بھگتاں آتم کر کے سُچی، سچ دوارے
 لئے کائیا۔ اُجل کر کے مات کھی، کھیئے لئے بنائیا۔ بھاگ لگا کے ماتا کھی، سفل دے وڈیائیا۔ پچھلی منزل سب دی چکی، چلنے کر کے لئے اٹھائیا۔ سرتی

رہے نہ کوئی سُتی، گر کُھستے لئے جگایا۔ مت دیوے نہ کوئی پُٹھی، سدھا مارگ اک لگایا۔ بھاگ لگاوے اُلے رُکھی، رُخ اپنے ول بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ہر اپنی کھیل کرائیا۔ باہر ملن دا چکے شوق، شوقین اکو نظری آئی۔ جو آد جگاد کدے نہ گیا اونٹ، نپنسک روپ نہ کوئے وٹایا۔ جو سدا سوامی سب دا کھونت، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچا شہنشاہیا۔ سو ساچے سنتاں وکھائے اپنی مَوَج، مَوَجُودہ ہو کے مجلس وِچ بہایا۔ کلجگ انت مکا کے اودھ، سنجگ ساچی دھار پرگٹایا۔ سرشٹ سبائی چکا کے کوڑا روگ، ساچا نام رنگ رنگایا۔ چنتا غم مٹائے سوگ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑایا۔ نام نُماری کر مدہوش، مدھر دُھن سُنایا۔ باہروں کایا مائی کوئی نہ پوجے پوش، انتر سنگر شبد اکو اک دے درڑایا۔ جس دا کھیل لوک پرلوک، دو جہان خوشی منایا۔ جس دا گر اوتاراں پیر پیغمبراں گایا سلوک، سولہاں وِچ سمجھایا۔ اُس دے کول نام بھنڈارا تھوک، جگ چوکڑی رہیا ورتایا۔ جن بھگتاں دے کے اپنی اوٹ، اوڑک اپنے نال ملائی۔ میل ملاواں نرمل جوت، جوتی جوت جوت سمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آپ سوچے اپنی سوچ، دُجی سمجھ نہ کسے سمجھایا۔

☆ ۲۲ بھادروں ۲۰۲۱ بکری کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ بھوجیاں ☆

سو پُرکھ نرنجن صاحب سمرتھ، پروردگار تیری وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ٹیکن متھ، سچکھنڈ دوارے سیس جُھکایا۔ چار جگ دی اکھ کہانی رہے دس، پورب لیکھا رہے سُنایا۔ نرگن سرگن لوکماں کھیل کر آئے نٹھ، بن پاندھی پندھ مُکایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی مارگ آئے دس، شبد ناد دُھن برہمنڈ کھنڈ شنوایا۔ آتم پر ماتم دے کے آئے ساچا حق، حقیقت اکو اک سمجھایا۔ تیرے ملن دی کھول کے آئے اکھ، نچ نیز کر رُشَنایا۔ امرت آتم جھرنا آئے جھٹ، بوند سوانتی اک ٹپکایا۔ ست دھرم دا کھول کے آئے ہٹ، بن ونجارے سیو کمایا۔ بھاگ لگا کے آئے کایا ساڈھے تن ہتھ مٹ، جوتی جوت جوت رُشَنایا۔ نام ندھان لگا کے آئے سٹ، انحد ناد دی ناد و جانیا۔ مہربان ہو کے پت آئے رکھ، پت پر میثور تیرا

دھیان جنایا۔ اکھراں وِچ صفت صلاحی گایا جس، سوہلا ڈھولا دُھر دا راگ الایا۔ واک بھوکھت چار ورن اٹھاراں برن چارے کھانی آئے دس، چارے
 بانی نال سمجھایا۔ جگ چوکڑی سبجک تریتا دوا پر جائے لنگھ، کلجگ انتم وِجے ودھایا۔ نرگن نرویر نراکار پُرکھ اکال ہووے پرگٹ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا
 شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آد جگاد نیت نوت لکھ چوڑاسی وسنہارا گھٹ گھٹ، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ رَو سس سورج چند کرے رُشناہیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے
 بھگت بھگوان لئے رکھ، گُرکھ گُر سکھ گُر گُر گود اٹھایا۔ گُر اوتاراں پیر پیغمبراں جو دیونہارا مت، برہم وِدیا کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ساچا ور، گُر اوتار سس نواہیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر سچکھنڈ دوارے، درگاہ ساچی سس نواہیا۔ کرپا کر پروردگارے، بے پرواہ
 تیری وڈیایا۔ جگ چوکڑی ویکھے تیرے نظارے، بے نظیر نظر اک اٹھایا۔ شاستر سمرت وید پُران کاگت قلم لکھ لکھ ہارے، کاتب بیٹھے مکھ بھوایا۔ کوٹن
 کوٹ صفتی تیرے نام وِچارے، رقابت وِچ پئی لوکایا۔ اُچی کوک مندر مسجد شودوالے مٹھ تیرے لائے نعرے، دُھر دا راگ جنایا۔ انتر آتم پر ماتم
 پریتم ماہی اکو پُکارے، دُھر دی دھار جنایا۔ لیکھ لکھت بھوکھت رسنا جہوا کر وِچارے، بتی دند ملی وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان
 دیا کماہیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر رسنا کہن، سچ دوارے نام جنایا۔ کلجگ انتم ویکھ اپنے نین، نیز لوچن اپنی اکھ کھلایا۔ ساچا دے نہ کوئی سین، سچن بیٹھے مکھ
 بھوایا۔ ہر کا نام انتر کوئی نہ لین، بتی دند جگت وڈیایا۔ کوئی نہ چکاوے لین دین، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو
 دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ تیری سرناہیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر آگے ہو ہو جھکدے، سجدہ سس نبھکایا۔ ہوں ٹھا کر سوامی تیرے بردے، بندنا تیری اکو بھایا۔
 توں لیکھے جانے گھر گھر دے، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجایا۔ پیر پیغمبر تیرا نام ڈھولا پڑھدے، نغمہ اکو اک جنایا۔ گُر اوتار گولے تیرے در دے، وِچولے
 جگت اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر منگن ست، ست ستوادی تیری اوٹ
 تکایا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، آخر ویلا دے دُہایا۔ نو کھنڈ پر تھمی دیپ ست، لکھ چوڑاسی جیو جنت رہیا گراہیا۔ ترے گن مایا تیا مٹھ، امرت میگھ نہ
 کوئے برسایا۔ پھری دروہی چوڑاں طبق چوڑاں لوک ہٹ، چوڑاں وِدیا ہوئی ہلکایا۔ آتم سیجا سوہے نہ کوئی ساچی کھاٹ، سنگھاسن سوہا کوئے نہ پانیا۔

من واسنا مکے نہ کوئے واٹ، ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ جھگڑا چکے نہ ذات پات، گوہند گر نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، تھدھ بن دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن دات، داتا دانی اکو نظری آئیا۔ سچکھنڈ دوار تیرا نواس، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ محل اٹل وچ تیرا محراب، محبوب و سیں بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیندا رہوں خطاب سر مستک ہتھ لکائیا۔ سجدہ کراؤندا رہوں اپنا آداب، نمو نمو سیس جھکائیا۔ شبد اناد برہم برہماد دیندا رہوں آواز، دُھر داراگ الایا۔ آتم پر ماتم مل کے کھولدا رہوں تاک، پڑدا اوہلا پرے ہٹائیا۔ کلمیاں وچوں دسدا رہوں نماز، جُجریاں وچوں حق حق سمجھائیا۔ دیکھدا رہوں کھیل تماش، جگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ دین مذہب چلاؤندا رہوں رواج، ذات پات ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، ست سچ تیری شرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن منگ، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ کرپا کر سورے سربنگ، سو پُرکھ زرنجن تیری اوٹ تکائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن لاؤنا انگ، آد زرنجن نور کر رُشنائیا۔ ایکنکار سورے سربنگ، سری بھگوان تھدھ بن دُجا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ ابناشی کرتے دین مذہب ذات پات وچوں ڈھاؤنی کندھ، ساچا چند اکو نور رُشنائیا۔ پاربرہم پت پر میثور آتم دینا پرمانند، نجاند رس چکھائیا۔ سچ پریتی آوے سنگندھ، دُرگندھ روپ نہ کوئے وٹائیا۔ زرنجن جوت گھر گھر چڑھاؤنا چند، دوس رین ہووے رُشنائیا۔ امرت میگھ برس پاؤنی ٹھنڈ، اگنی تت بُجھائیا۔ گر کُھیاں گر سکھاں جنم کرم دی ٹٹی لینی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ انتر آتم نہ ہووے رنڈ، ہر جو کنت اپنا آپے میل ملائیا۔ توں میرا میں تیرا ساچا ڈھولا سناؤنا چھند، سنساروگ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچن میلا سچ سُبھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ کھول تاکی، طاقتور اکو نظری آئیا۔ کلجگ انتم لہنا دینا چکے باقی، صدی ویہویں رہی گر لائیا۔ پڑدا چک بندہ خاکی، خالق خلق دے سمجھائیا۔ من واسنا رہے کوئی نہ عاقی، دہ دِشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ منزل چڑھا اپنی گھاٹی، نو دوارے پندھ مُکائیا۔ شبد گرو گرو دیو سوامی بننا دُھر دا ساتھی، پنچ تت چولا کم کسے نہ آئیا۔ امرت جام پیاؤنا کایا بائی، گھر گھر وچ خوشی منائیا۔ جگت اندھیرا چکے رین راتی، ست سچ چند کرے رُشنائیا۔ توں مات پت آد جگاد جگ چوکڑی کریں راکھی، رکھک ہو کے سیو کمائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دی من آکھی، آخر

اپنا حکم ورتایا۔ صدی چودھویں پیر پیغمبر تیرا دیکھن کھیل تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر ساچے بھو چکایا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ چک پردہ، دو جہاناں نظری آئی۔ ٹٹے مان ہنکار جھوٹے گڑھ دا، کوڑی کریا دے کھپایا۔ ویکھ لیکھا چوٹی جڑ دا، لکھ چوڑا سی کھوج
 کھوجایا۔ بھو مٹا سیس دھڑ دا، گھر گھر کر رُشنا یا۔ تیرا روپ نرائن نر دا، نر ہر تیری سرنا یا۔ تیرا کلمہ نبی رسول پڑھدا، بن اکھراں ڈھولا گایا۔ گر
 اوتار تیتھوں ڈردا، حکمے اندر سیو کما یا۔ توں مالک ساچے گھر دا، سچھنڈ نواسی پڑکھ ابناشی اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ویکھ
 ٹھگ چور یار دا، کلجک اپنا پھیرا پائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر مارن طعنہ، ترانیاں وچ سنایا۔ کرپا کر سری بھگوانا، بھگون تیرے ہتھ وڈیا یا۔ ست دھرم دا جھلا
 اک نشانہ، نو کھنڈ پر تھمی تیرے نام دی وے ودھایا۔ چار ورنان اٹھاراں برناں، شتری براہمن شودر ویش دے اک گیانا، منتر اکو اک درڑایا۔ امرت
 آتم بخش پینا کھانا، جگت کوڑی ترشنا بھکھ گویا۔ انتر آتم ملا ساچا کاہنا، سرتی سینتا رام لئے پرنا یا۔ نانک نرگن نظری آوے شاہ سلطانا، گوہند میلا سچ
 سبھایا۔ جودھے سوربیر مرد مردانہ، جگت مردانگی اک پرگٹایا۔ لیکھا چکا جگت جہانا، جیو جنت رہے گرلایا۔ چاروں کٹ ہون حیرانا، دہ دشا دھیر نہ
 کوئے دھرایا۔ بھرے بھلا راجا رانا، رعیت رنگ نہ کوئے دکھایا۔ راہ تگن گر اوتار پیر پیغمبر پر م پڑکھ پر ماتم ورتا اپنا بھانا، سد بھانے وچ سرب سما یا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ گھر گمبھیر، گور تیری اوٹ تکایا۔ پرگٹ ہو بنات شریر،
 نرگن جوت کر رُشنا یا۔ ویکھ ویلا انت اخیر، منزل چڑھ کے اکھ کھلایا۔ مانگت ہوئے پیر فقیر، سادھ سنت دین دھایا۔ کٹے کوئی نہ شرع زنجیر، شریعت وچ
 سرب لڑایا۔ کلجک جیواں بدل دے تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھایا۔ بھایاں نال ملاوے ویر، چار ورن کر گڑمایا۔ لیکھا چکے شاہ حقیر، اوچ نیچ اکو گھر
 وسایا۔ تیرے نام دی بھل گئے ساچی بیر، بیڑا اپنا رہے رڑھایا۔ ہوئے ہنگتا گھر گھر لگی پیر، سچ طبیب نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کلجک ویکھنا چائیں چانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ٹھا کر سوامی آ، پروردگار تیری اوٹ تکایا۔ نرگن ہو کے بن ملاح، سرگن بیڑا کندھ اٹھایا۔
 بھگت جن دھیان رہے لگا، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ کون کوئے آوے شہنشاہ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ڈبدے پاتھر لئے ترا، پاہن اپنا چرن چھہایا۔ کوڑی

کریا مُردے لئے جوا، امرت انتر میگھ برسایا۔ رُڑھدے جاندے لئے بچا، نیا نوکا نام چڑھایا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاں، کاگوں ہنس اڈایا۔ سَتگر ہو کے پکڑے بانہہ، سوامی ہو کے گود اٹھایا۔ دُھر دا مالک بن کے پتا ماں، بال انجانے لئے بچایا۔ گر گوہند لیکھا لکھ کے گیا سہج سُبھا، مان دیوے قلم شاہیا۔ کلج انت سری بھگونت میرا پتا پُرکھ اکال جاوے آ، عاجز غریب نہانے لئے اٹھایا۔ سچ دوارے سمبل ڈیرہ لئے لا، بنک دوارا اِکو اک وکھایا۔ جس نوں جنم نہ کوئی ماں، پتا گود نہ کوئے اٹھایا۔ جس دا اکھراں وچوں لہجے نہ ناں، الف یے نہ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اٹھ ویکھ اپنا گھر، گرہ مندر کُنڈا لاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آکھن اٹھ پر بھ، پر بھو تیرے ہتھ وڈیایا۔ کلج ویکھ کنارہ حد، حدو اپنا پنڈھ مُکایا۔ چار کُنٹ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ انتر آتم گائے نہ کوئے تیرے چھند، وہنا وچ سرب لوکایا۔ کام کرودھ لو بھ موہ گھر گھر و سیاگند، سنگندھ تن نہ کوئے مہکایا۔ تیری آتم بن تیرے ہوئی رنڈ، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھایا۔ گھر ملے نہ کوئی اند، چند دیپ نہ کوئے رُشناہیا۔ پھری دروہی وچ در بھنڈ، برہمنڈ دین دُہایا۔ دس کے گیا بھو انوکھا گجری چند، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج ویکھ اپنا در، در درویش پھیرا پایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھو آدیش، آدرش تیرا نظری آہیا۔ چرن جھکدے وشن برہما شو مہیش، کروڑ تیتیس سُرپت دھوڑی خاک رامایا۔ توں آد جگاد جگ چو کڑی رہیں ہمیش، جنم مرن اپنی کھیل رچایا۔ تیرا نہ کوئی مجھ داہڑی نہ کیس، موئڈ مُندایا نظر کسے نہ آہیا۔ سد و سیں اگمڑے دیس، سکھنڈ ساچے سو بھا پایا۔ تخت نواسی بن نریش، دو جہاناں حکم چلاہیا۔ گر اوتار پیغمبر بھیج، پیراں کریں پڑھایا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، شبدی ناد دُھن شنوایا۔ اکھراں وکھڑ لکھائے لیکھ، کھانی بانی باہر پڑھایا۔ مُرید مُرشدان بنا کے ہیت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھایا۔ سد و سے نیتن نیت، دُور دُراڈا اپنا ڈیرہ لایا۔ نرگن ہو کے لکھ چو راسی رہیا ویکھ، سرگن ہو کے ساچی کار کماہیا۔ جن بھگتاں دسیں اپنا بھیت، بند کواڑی کُنڈا پرے ہٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، ویلا وقت تیرا دھیان لگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھو تیرا دھیان، چاکر بردے مسکین لگایا۔ شاہ پاتشاہ سچا سلطان، ست نواسی اک اکھوایا۔ جگ چو کڑی تیرا پیغام، اکھراں وچ صفت صلاحیا۔ دُوجا نرگن تیرا نظام، نوبت نام وجے بے پرواہیا۔ در بردے کریئے سلام، علیکم تیری صفت صلاحیا۔ جگ چو کڑی مینے

وِچ جہان، کلجک ویلا انتم آئیا۔ جوٹھ جھوٹھ ہویا پردھان، کوڑی کریا گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ نو دوار پھرے شیطان، من واسنا ہوئے ہلکائیا۔ ساچا نظر نہ آئے کسے امام، سنگر میل نہ کوئے ملائیا۔ تیری سرشتی بن تیری درشتی ہوئی بے پہچان، اشٹی اشٹ نہ کوئے سہائیا۔ کر کریا نو جوان، تھدہ بن دوجا ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اٹھ ویکھ اپنا گھر، گرہ مندر پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساچے بھگونت، بھگون تیرے ہتھ وڈیائیا۔ توں صاحب سوامی سچا کنت، کر نہار اک اکھوائیا۔ کلجک ویکھ جیو جنت، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ کوئی نہ گاوے انتر منت، منتو حل نہ کوئے دکھائیا۔ کوڑی کریا گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھائیا۔ راہ تكدے سورگ بہشت جنت، تیرا نور نظر کسے نہ آئیا۔ بودھ اگادھ کوئی نظر نہ آوے پنڈت، آتم بودھ نہ کوئے سمجھائیا۔ جو دے سو در در منگت، خالی جھولی رہے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیرا ویس اولہ، نرگن سمجھ کوئے نہ پائیا۔ آد جگاد پھریں اکلا، جگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ تیرا کھیل جلاں تھلاں، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک، نو نو چار پھڑاویں پلا، پلو اپنے گنڈھ پوائیا۔ گھٹ گھٹ مندر دیپک تیری جوت بلا، گرہ گرہ کرے رُشنائیا۔ نت نوت اچھل اچھلا، ول چھل دھاری اپنی کھیل رچائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن محل اٹل اُچ اگم اتھاہ اکو ملا، جس داما ملک ہو کے حکم رہیا ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرویر اپنی دھار جنائیا۔ نرویر پُرکھ پُرکھ اکال، اکل کل تیری وڈیائیا۔ سچ سوامی دین دیال، دیال تا تیری سب نوں بھائیا۔ کلجک انتم آ کے وقت سنبھال، سمبل رنگ رنگائیا۔ کوڑی کریا دے نکال، لوکمت نظر نہ آئیا۔ سرگن بن آپ دلال، نرگن سیو کمائیا۔ جوتی جلوہ دے جلال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ تینی اوتار کرن پرنام، نمو نمو سیس نوائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرے سلام، سجدیاں وِچ وڈیائیا۔ نانک گوہند کہے سری بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری سچ سرنائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، دوئے دوئے اپنی کار کمائیا۔ صدی ویہویں کر پروان، پروانہ تیرا سارے رہے دکھائیا۔ شبد اگمی آ میدان، مرد مردانہ ویس وٹائیا۔ ساچے سنتاں گرکھاں گر سکھاں اپنی دے پہچان، مکھ نقاب پڑدا دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیری اوٹ، اوٹک اک دھیان لگائیا۔ توں داتا مالک نرمل جوت، تیرا نور جوت رُشنائیا۔ تیرے لبھن دی کسے

کول نہیں سوچ، سوچ وچ کدے نہ آئیا۔ نو سو پُرا نوں چو کڑی جگ رہے لوچ، لوچا انتم پور کرائیا۔ تیرا بھانا پر بھو کوئی نہ سکے روک، زکاوٹ نظر کوئے نہ آئیا۔ کلج کوڑی کریا کڈھ کھوٹ، سچ سچ ست سمائیا۔ شبد نگارے پنج تت لگا چوٹ، سوئی سُرَت دے اُٹھائیا۔ پڑدا چکے چو داں لوک، پر لوک در در نظری آئیا۔ آتم پر ماتم دس سلوک، سوہلا سچ سنائیا۔ گھر سوامی ویکھ چوچ، چوچی پر یتیم ہو کے لئے ملائیا۔ جھگڑا چکے ورن گوت، دین مذہب ساچا دھرم اکو توں ہی نظری آئیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا کپڑ کوٹ، کوٹن کوٹ سنسے دینے مٹائیا۔ کلج جیو آلتیوں ڈگے بوٹ، تڈھ بن انت نہ کوئے اُٹھائیا۔ اکو تیرے ہتھ پہنچ، جو پت پاپی پُنیت کر کے اپنی گود بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زِگن ہو کے ویکھ دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ہر ہر بہر، بہڑی بہڑی کرے لوکائیا۔ کلج مٹھارس ہو یا کوڑ، امرت رس نہ کوئے بھرائیا۔ تیرے ملن داساچا کوئی نہ کرے غور، غیرت چھڈی سرب لوکائیا۔ من واسنا رہے دوڑ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہو یا ہلاکائیا۔ اُچی کوکن پاون شور، رسنا جہوا بتی دند ہلاکائیا۔ تیرا فرنا سمجھے کوئی نہ پھور، پڑدا دُئی نہ کوئے اُٹھائیا۔ صدی چو دھویں پیر پیغمبر کہن تیری لوڑ، عیسیٰ موسیٰ محمد دھیان لگائیا۔ مقبریاں وچوں ہوکا دیوے گور، گور وچوں ہو ر تُو ہی تُو ہی راگ الاکائیا۔ کسے کم نہ آؤنے کوڑے جگت مجور، مجلس ملے نہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیناں ناتھ دیا کماکائیا۔ دیناں ناتھ آدین، دیال تیری سرناکائیا۔ جن بھگت گرلاون در مسکین، نیر نیناں نیر وہائیا۔ در بردے ہوئے ادھین، جھٹھی مان وڈیائیا۔ انتر آتم تیرا نام چین، چنتا روگ گوائیا۔ تیرا مارگ سدا مہین، باریک دھار دے سمجھائیا۔ لیکھا جھٹھے لوک تین، ترلوکی ناتھ کوٹن بیٹھے سیس نوائیا۔ تُوں صاحب سلطان شہنشاہ وڈ شوقین، والی دو جہان اکھوائیا۔ کوئی مثال نہ دیوے جل مین، تیرا برہوں روگ نظر کسے نہ آئیا۔ تیرا لیکھا ز مدین، مرد مردانے تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرا رنگ اگمرا بھین، بہڑی رین خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج کوڑی کریا دے کھائیا۔ کلج کوڑی کریا دے کھپا، خالق خلق ویکھ دکھائیا۔ نیر لوچن کھول ویکھ اکھاں، آخر منزل پندھ مکائیا۔ سجن سین کوئی نہ رہیا سخا، پتا پوت جھگڑا کرے لڑائیا۔ گرمت رہی کوئی نہ متا، من مت بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ دھیرج کیا سب دا جتا، سادھ سنت کلج دھیاں بھیناں رہے تکانیا۔ کوڑی کریا ویکھ بازی گر نٹا، شاہ سلطاناں گھر ناچ نچائیا۔ بھيو چکے نہ تتاں

اٹھاں، من مت بُدھ اپ تیج وائے پر تھی آکاش، سمجھ نہ سکے کوئے سمجھائیا۔ جگت شیطان نو دوارے پھرے نہا، بھجے بن کے پاندھی راہیا۔ تیرے دوارے ستر کسے نہ گھتا، بن گوہند سندیش نہ کوئے سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم ویکھ دکھایا۔ کلجگ انتم ویکھنا چاروں گنٹ، لوکمت دھیان لگایا۔ کرپا کر ناتھ یکنٹھ، سچھنڈ نواسی تیری بے پرواہیا۔ متا موہ چار گنٹ، دہ دشا ہوئی ہلکایا۔ جھگڑا پیا جنجو بودھی سُنّت، ساکھیات سَت سرُپ گرکھ نظر کوئے نہ آیا۔ سَتجگ ساچی کر اُنّت، بنت اپنی دے سمجھایا۔ سیس مُنڈائے نہ کوئی سُنّت، چوٹی سکے نہ کوئے کٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رہبر بن کے اپنا پھیرا پایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ستگر، سوئی سُرّتی دے جگایا۔ تیرا لہنا دینا کلجگ انتم دُھر، دُھر مستک ویکھ دکھایا۔ کیوں سچھنڈ دوارے بیٹھا لگ، پڑدا اوہلا اک رکھایا۔ صدی چودھویں پیر پیغمبر ایں پینڈا رہیا مک، آگے منزل راہ نہ کوئے تکایا۔ ہوں بالے نڈھے تیرے پُت، انتم تیری گودی بہہ بہہ خوشی منایا۔ لوکمت مار جھات، نرگن دھاروں آپے اٹھ، سور پیر ہو کے کھیل کرائیا۔ کرپا ندھان ہو کے جاناٹھ، مہربان مہر نظر لگایا۔ اپنیاں بھگتاں لینا بچھ، ساچے سنتاں لینا جگایا۔ جو اندرے اندر تیتوں رہے جھک، بن سیسوں سیس نوائیا۔ اوہ گوہند دے لاڈلے پُت، تیرے پوترے روپ وٹایا۔ لیکھا چکاونا جننی کھ، مات گر بھ ہونا سہایا۔ لکھ چوراسی اوہناں جاوے چھٹ، جو تیرا نام دھیایا۔ کوڑی کرپا جڑ دینی پُت، بوٹا سچ سَت دینا لگایا۔ سَتجگ موّ لے تیری رُت، بسنت اکو اک سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا مارگ دینا سمجھایا۔ سوہنی موّ لے سہنجی رُت، رُتری تیرے نال مہکایا۔ جنہاں بچھے گوہند نہیاں ہیٹھاں دتے پُت، سو گر سکھ پوترے تیرا دھیان لگایا۔ کلجگ انت سری بھگوان بنا کے سَت اپنی گودی لئے چک، دُوبے ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ اُہناں دا ایٹھے اوتھے دو جہاناں پینڈا جائے مک، پاندھی بن نہ پھیرا پایا۔ رائے دھرم نہ ٹنگے ٹٹھے چتر کُپت نہ لئے بچھ، لاڑی موّت نہ کوئے پرناپا۔ اوہناں دے ہر دے دے دے سچ سچ، جگت مایا کولوں خالی کول نہیں کچھ، کُشتہ اپنا نام دینا جھولی پایا۔ جے مورکھ ہو کے تیتھوں گئے رُٹھ، پھڑباہوں لینا گلے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَتجگ ساچی دھار جناپا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہسدے، ہسّ ہسّ خوشی منایا۔ پر بھ چرن کول سرنائی وسدے، مندر سوہنے ملی وڈیایا۔ کلجگ انتم آس اکو تكدے، تیری اوٹ جناپا۔

کھول بھنڈارے نام سچ دے، ست دے ورتایا۔ جو ترے گن مایا اگنی وچ تپدے، گرکھ ورلے رہے منایا۔ جو تیرا نام انتر انتر رٹدے، رٹے دینے جگت مکایا۔ جو اوٹ تیری تگدے، آسرا اک سرنا یا۔ اوہ تیرے نام نرالے تیر نال پھنڈے، پٹی دینی نام بنھایا۔ تیرا رس امیوں اکو چنڈے، نورس نو دوارے بیٹھے ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دینا چکایا۔ دھر دا لیکھا چکانا بن کے مالک، مطلب سب دا حل کرایا۔ کلج اتنم بن کے ثالث، فیصلہ حق دینا سنا یا۔ چار ورنال وچوں گرکھ لہ کے خالص، خالصہ اپنا لینا پرگٹایا۔ جس نوں اکو تیرے ملن دی لالس، دوجا لالچ نہ کوئے رکھایا۔ اوہناں دی گرو گو بند دے کے گیا ضمانت، شبد وچولا ہو کے لینا چھڈایا۔ پر بھ ٹھاکر تیری امانت، گھر ٹھانڈے دتی کٹایا۔ سو آد جگاد رکھنے صحیح سلامت، سہم چننا روگ نیڑ کوئے نہ آیا۔ جس گھر دوارے تیری ہووے آمد، سو مندر محل اٹل سو بھا پایا۔ پچھلی عادت چھڈ پر بھو کراونی خوشامد، کلج اتنم غریب نمائیاں لینا گلے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مالک اکو اک اکھوایا۔ مارگ اک وکھانا جگ، جگ جیون داتے تیری سرنا یا۔ بن مکے کعبیوں قراناج، گھر جھرہ اک وڈیا یا۔ بن مندر مسجد شودوالیوں سہانا ساچا مٹھ، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لایا۔ نرگن جوت کر پرگٹ، بن تیل باقی کر رشنا یا۔ انحد نام اگنی وچے سٹ، دھن آتمک راگ الا یا۔ امرت آتم اپنا جھٹ، سرور اکو اک پرگٹایا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، نام بھنڈارا جھولی پایا۔ سرشٹ سبائی دے کے مت، گرمی اکو اک جنایا۔ تیجا نیتر کھول کے اکھ، آخر اپنا گھر جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ہر جن ساچے میل ملا یا۔ ہر جن ملاؤنا کر کے کرپا، کرپا ندھ تیری وڈیا یا۔ کلج دُور کراونی بیتا، پیر سکے نہ کوئے ستایا۔ دھن وڈیائی ستگر نانک جننی سو بھا پائے تربتا، جس تربت کیتی لوکایا۔ جس دی آد جگادی اکو سکھتا، سکھیا سچ گیا سمجھایا۔ جس دا واک انوکھا بھوکھتا، نہہلنک وڈ وڈیا یا۔ جس دا پُرکھ اکال ایشا، درشٹ سب دی رہیا کھلایا۔ لیکھا چکا کے سورگ بہشتا، سچکھنڈ سچا گیا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، گر اوتار منگن چائیں چائیں۔ چائیں چائیں منگن مانگت، جھولی اپنی آگے ڈاہیا۔ چار ورن بناؤنے پر بھو سنگت، ہر سنگت روپ وٹایا۔ نرگن ہو کے لاؤنا انگت، انگیکار آپ ہو جایا۔ نام درڑاؤنا بن کے پنڈت، بودھ اگادھ سمجھایا۔ روپ وکھاؤنا اک اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کوئے جنایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا مالک اِکو نظری آئیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر اِکٹھے کرن ارداسا، عدل عدالت ویکھ وکھائیآ۔ تیرے اُتے سچ بھروسا، بھرم بھو نہ کوئے جنائیآ۔ تُوں مالک رسن سواسا، پوناں وِچ سائیآ۔ تیرے درتے کوئی نہ رہے نراسا، نر اچھک جھولی لئے بھرائیآ۔ گر اوتار تیری شاخا، پیر پیغمبر ٹہنی پت رہے مہکائیآ۔ تیرا ویکھنا کھیل پر تھی آکاسا، گگن منڈل تُو ہی سو بھاپائیآ۔ تیرا نوری جوت سچ پرکاشا، دو جہان کرے رُشائیآ۔ تیرا گوپی کاہن مل کے پاؤن راسا، سخیاں مل کے منگل گائیآ۔ تیرا نام ندھان اگئی واجا، وضاحت نال سرب سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دسنا اِک سماجا، جس دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن سچ سماج، سمگری تیری نظری آئیآ۔ جس بدھ رچنا رچی آد، مدھ اپنی کھیل کھلایآ۔ سچھنڈ دوارے کریں راج، تھر گھر شبدی سُت اُٹھائیآ۔ برہمنڈ کھنڈ لئیں سماج، پُری لوء آکاش پاتال بنت بنائیآ۔ وشن برہما شو دیویں دات، ترے گن مایا کھیل کھلایآ۔ پنج تت سواریں کاج، لکھ چوراسی گھاٹ لئیں گھرائیآ۔ آتم پر ماتم دے سوغات، گھٹ گھٹ اپنا رُپ سائیآ۔ پار برہم برہم دھار پرگٹا اپنی شاخ، شناخت اپنے ہتھ رکھائیآ۔ اپنی اچھیا مار آواز، شبد نادی ناد سنائیآ۔ تک کھیل آپ تماش، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ سچجک تریتا دواپر کھجک حکمے اندر نواز، نوازش وِچ دتی وڈیائیآ۔ اندج جیرج اُتبیج سیجج پرا پسنتی مدھم بیکھری سنا کے راگ، راگنیاں نال دتا پرچائیآ۔ دوس رین گھڑی پل ونڈ وڈا چلایا جہاز، برکھ ماس سو بھاپائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اِک ور، وارث بن کے ہونا سہائیآ۔ کھجک انتم بن وارث، گر اوتار پیر پیغمبر رہے سنائیآ۔ ساڈی بچھلی لکھی ویکھ عبارت، جو کاغذ دین گواہیا۔ سچجک تریتا دواپر کھجک کردے رہے سفارش، گر کھ گرسکھ تیرے نال ملایا۔ پریم پریتی اندر کراؤندے رہے تعارف، تعریف وِچ شنوائیآ۔ کھجک انتم سارے کر گئے بغاوت، گھر گھر پئے لڑائیآ۔ دین مذہب کرن عداوت، جھگڑے وِچ لوکائیآ۔ بن پروردگار سانجھے یار کوئی نہ کرے سخاوت، رحمت نام نہ کوئے ورتائیآ۔ ساچی بُھلی سرب عبادت، عمل وِچ نہ کوئے لوکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھ مکاؤنا تھاؤں تھائیآ۔ لیکھ مکا پر بھ تھان تھنتر، چاروں کُٹ رہی گر لائیآ۔ کھجک کوڑی لگی بسنتر، تھدہ بن سکے نہ کوئے بُجھائیآ۔ جیواں جتناں بُھلیا دُھر دا منتر، سنگر چرن دھیان نہ کوئے رکھائیآ۔ سرتی شبد نہ جڑے انتر، باہروں پڑھ پڑھ گئے سنائیآ۔ ویکھ کوئی نہ تیری منزل، تھکے

ماندے پاندھی راہیا۔ سب دے سرتے کوکے اجل، کلج ڈورو ڈنک رہیا وجایا۔ ست دھرم دا ہویا قتل، جوٹھ جھوٹھ مجلس اک دکھایا۔ کرپا جگت ریتی نیتی دے بدل، بدلہ اپنے ہتھ رکھایا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں تیرا عدل، عدالت اکو نظری آئی۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں کوڑا پایا غدر، سدھر سچ پور نہ کوئے کرائیا۔ تیرے سنتاں ملے نہ کوئی آدر، عدم تشدد وچ دوس رین لڑایا۔ پریم پُرکھ پر ماتم صدی چودھویں پہلاں چک اپنا قدم، مہربان دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا دے مکایا۔ سب دا دس پر بھ جو لیکھا، بن لکھیاں دے سمجھایا۔ کوڑی کرپا مٹے بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھنایا۔ نظری آئے اک نریشا، جو نرگن نانک گیا درڑایا۔ جس نوں گر گو بند دتا سندیشہ، ماچھو واڑے سچ سہایا۔ سو سب دا کر نہارا ایکا، ایکنکار اکو دھار چلایا۔ سرشٹ سبائی دیوے ٹیکا، ٹکا مستک دیوے نام لگایا۔ گرگھیاں کرے بدھ بیکا، دُرمت میل دھوایا۔ پر بھ ملن دا سچا پیشہ، بچھلی پیشنگوئی دے درڑایا۔ جو آد جگاد سوامی رہے ہمیشہ، ہوئے دے مٹایا۔ جس دے حکمے اندر کوٹن کوٹ وشن برہما گنیش مہیشا، شو شکر جٹا جوٹ دھار بیٹھے سیس نواپا۔ سو کلج انتم کل کلکی ہو کے کھیدے کھیداں، نہکلکی ناؤں دھرایا۔ جس دا سمبل اگئی دیسا، چھپر چھن نہ کوئے جھہپایا۔ جس دا جوت سروپ اگئی بھیکھا، پنج تت بند نہ کوئے کرائیا۔ جس وڈیائی دتی دس دسمیسا، دہ دشا پُرکھ اکال نال ملایا۔ سو ہر گھٹ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے دسم دواہی دے نام سندیشہ، سچ خماري اک دکھایا۔ لہنا دینا چکائے مسانک ملا شینجا، شینی سب دی دے گواپا۔ دو جہان نظری آئے اکو نیتا، نر نرکار بے پرواہیا۔ بچھلا سب دا چکے ٹھیکا، لہنا دینا دے انت مکایا۔ پیر پیغمبر پر بھ چرن قربان ہوون بھیتا، بیٹا گو بند اکو سو بھا پاپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ست دینا جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ بخش ست، ست ست ستوادی مالک اک اکھوایا۔ سرشٹ سبائی دے پر بھ مت، وڈیا پر بھ پڑھایا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، اگنی اگت نہ کوئے لگایا۔ درس دینا اُپر شاہرگ، نو دوارے پندھ چکایا۔ ساچی منزل چڑھنا بھج، تخت نواسی ڈیرہ لایا۔ جو تیرے نالوں وچھڑ گرکھ ہوئے اڈ، تنہاں ملاؤنا پھڑ کے باہیاں۔ بن تیرے کم نہ آوندے تن سو سٹھ خالی ہڈ، مائی چم سو بھا کوئے نہ پاپا۔ توں سب دی جانہارا مت گت، گت مت تیرے ہتھ نظری آئی۔ صاحب سلطان پُرکھ سمرتھ، مہربان تیری شرناپا۔ ستجگ مارگ لاؤنا ہس، ہستی اپنی

دینی جنائیا۔ سچ سچ لوک مات دھرنی دھرت دی گودی دینا رکھ، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ گرکھ گرکھ ہر جن ہر بھگت تیرے نام دا گاؤن جس، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اکو دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔

☆ ۲۳ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی پریتم سنگھ، منی سنگھ دے گرہ پنڈ نارلا ☆

گر اوتار پیر پیغمبر کہن پُرکھ اکال، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری سچی شہنشاہیا۔ سچکھنڈ دوارا جوت اُجیارا سوہنی دے دھر مسال، مقامے حق سوہا پائیا۔ ہوں بالک نئے نڈھے نچے تیرے بال، اوستھا سمجھ کسے نہ آئیا۔ سبجک تریتا دواپر کھجک نو نو چار گھالن آئے گھال، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ تیرا نام سندیشہ دیندے رہے وچ جہان، شبد ناد دُھن کر شنوائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ کردے رہے گیان، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی جگت پڑھائیا۔ محل اٹل اُچ اگم اتھاہ تیرا دسدے رہے مکان، محبوب تیری صفت صلاحیا۔ کلیمیاں وچ جاناؤندے رہے ایمان، نام ندھانے وچ دھرم دھرم درڑائیا۔ نرگن نرویر نراکار سمجھاؤندے رہے دھر دا کاہن، لکھ چوڑاسی گوپی روپ درسائیا۔ تیتوں مناؤندے رہے اک اکلّا رام، ہر گھٹ وسیا تھاؤں تھانیا۔ پروردگار بن کے بردے کردے رہے سلام، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ سچ دوارے مندے رہے امام، اُمت تیرا روپ جنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ٹھانڈے در دسدے رہے سری بھگوان، بھگوان اکو بے پرواہیا۔ شبد نرالا تیر تیرا لاؤندے رہے بان، رسنا چلہ اک چڑھائیا۔ راگاں ناداں وچ دسدے آئے گان، گہر گبھیر تیری صفت صلاحیا۔ بن روپ رنگ ریکھ تیری دسدے رہے پہچان، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا، نورو نور ڈمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دے دھر دا ور، دھر مستک لیکھ لکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیرا سہارا، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ نور الہی شاہو بھوپ پروردگارا، بے نظیر تیری خدائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب بیٹھن مکھ بھوائیا۔ برہمنڈ کھنڈ جیرج اندج اُتھج سیج کوٹن کوٹ جیو جنت سادھ سنت کرن نمسکارا، وشن برہما شو در بیٹھے الکھ جگائیا۔ دو جہان نوجوان مرد مردان تیرا اک جیکارا، ڈھولا سوبلا نغمہ نام ترانہ اکو گائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن

کول تیری دھوڑ منگدے خاک چھار، مستک ٹکا اک رمایا۔ نت نوت آد انت جگا جلنت بخشنہارا سچ پیارا، پریم پریتی ساچی نیتی اک سمجھایا۔ دکھاؤندا رہوں محل اٹل اُچ منارا، گرہ مندر اندر پڑا آپ اٹھایا۔ آتم پر ماتم دیندا رہوں ادھارا، پاربرہم برہم لاؤندا رہوں اکھاڑا، سرتی شبدی گھر گوپی کاہن ناچ نچایا۔ کاغذ قلم شاہی نال لکھ لکھ سندیشہ دیندا رہوں وچ سنسارا، ست ستودای برہم برہمادی شبد انادی راگ الاپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اگڑا ور، اگڑی کھیل دے سمجھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پُرکھ اگم، لکھ اگوچر وڈی تیری وڈیایا۔ نت نوت جانے اپنا کم، نہکرمی کرم کماپیا۔ جگ چو کڑی بیڑا بنھ، دھیرج دھیر اک دکھایا۔ کر وسیرا بن چھری چھن، ست دوارے سو بھاپایا۔ اپنا منتر نام ندھان دے کے دھن، دولت گھر گھر اک ورتایا۔ سنت سہیلے گرو گرو چیلے جن بھگت گرو گرو سکھ بنائیں جن، جن جننی اپنا ناؤں دھرایا۔ ساچا راگ ہو وساد سنائے کن، بن اکھراں کرے پڑھایا۔ بھاگ لگائے کایا تن، پنچ تت دے برہم مت، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، نج نیتر ہو پرکھ، دئی دوتی پڑا دے اٹھایا۔ سچ دوار کھول کے ہٹ، نرگن جوت کر پرکاش، لیکھا چکا پر تھی آکاش گگن منڈل اکو دھار دکھایا۔ نرگن سرگن وسے ساتھ، شبد اگم پڑھائے گاتھ، مکتب پاٹھشالا نظر کوئے نہ آپیا۔ گھر سجن بن کے دیوے ساتھ، ایٹھے اوٹھے دو جہاناں وسیں پاس، پت پر میثور اپنا سنگ نبھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے داس، سیوک سیوک بردے در دے تیرے نظری آپیا۔ توں شہنشاہ راجن راج بھوپ شاہو شتاباس، ست ستودای اک اکھوایا۔ تیرا بھو ابھیدا بودھ اگادھ، اچھل اچھیدا سمجھ کوئے نہ پاپیا۔ نت نوت ویکھیا کھیل تماش، خالق خلق روپ وٹایا۔ کلجگ انتم صدی چودھویں سارے ہوئے اداس، حیرانی گھر گھر نظری آپیا۔ من واسنا ہوئی بد معاش، بدھ بیک نہ کوئے درڑایا۔ کوئی نہ اترے تیرے گھاٹ، کلجگ کوڑ گڑیار شہو دریائے رہیا رڑھایا۔ صدی یسویں کمی واٹ، پاندھی اپنا پندھ مکا کے تیرا چرن دھیان لگایا۔ جو بول کے آئے بھوکھت واک، واکیا سب نوں دے سمجھایا۔ تیرا آون دا ہویا مات اتفاق، اتفاقا اپنا پھیرا پاپیا۔ اپنی سرشی درشی نال ویکھ ہوئی گستان، بھے بھو نہ کوئے سیس لگایا۔ ست ستودا سب دا ٹٹانات، جوٹھ جھوٹھ کری گڑمائی۔ جھگڑا پیا ذات پات، اوچ نیچ راو رنگ شاہ سلطان کرن لڑایا۔ کوئی نہ منگے چرن دھوڑی ساچی خاک، مستک ٹکا نام نہ کوئے لگایا۔ نو کھنڈ پر تھی

اندھیری رات، ست ستوادی چند نہ کوئے چکائیا۔ ساچی نظر نہ آئے کسے پر بھات، پر بھاتی راگ نہ کوئے الا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، گر اوتار پیر پیغمبر در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر روون اتھر، ہنجنھواں ہار دہائیا۔ کیوں بھلیا یارڑا ستھر، بیج سہنجنی سو بھا پائیا۔ کیوں چوٹی چڑھ کے بیٹھوں سخر، نو دوارے نہ ڈیرہ لائیا۔ لوکمت جیواں جتناں غریب نمائیاں کر فکر، فاقے وچ مری لوکائیا۔ تیرا رسنا جہوا بتی دند گھر گھر ہندا ذکر، ظاہر ظہور نظر کسے نہ آئیا۔ زرگن دھاروں زور پرکھ اکال نتر، تیتوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ پت پر میثور بھگت بھگوان ویکھ اپنے پتر، سنت سہیلے گود اٹھائیا۔ اوہ مل کے تیتوں کرن اپنا شکر، شکرئے وچ خوشی منائیا۔ گودی چکنا ساچے کچھڑ سر اپنا ہتھ لکائیا۔ اُجل کرنا مات کھڑ، دُرمت میل دھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ آچھیتی، ویلا وقت دہائیا۔ سرب جیاں داٹوں انتر بھیتی، گھٹ گھٹ ڈیرہ رہیا لائیا۔ کوئی نہ جانے تیرے نام دی سچی نیکی، نیت بدلی سرب لوکائیا۔ گھر گھر مایا ممتا ہوئے ہنگتا مارے شیخی، شخصیت سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ کلج کوڑ گڑیارے انتم کھید کھیدی، نو نو چار پی دہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے ویکھ اپنا گھر، جس گرہ لکھ چوراسی ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ویکھ اپنی لکھ چوراسی، چاروں کٹ دھیان لگائیا۔ ساچے در بنے نہ کوئی داسی، سیوک روپ نہ کوئے وٹائیا۔ تیرے نام دی سارے کردے ہاسی، سوہنگ ہنسا راگ نہ کوئے الا ئیا۔ انتر بھلیا پرکھ ابناشی، وناسن روپ سارے بیٹھے بنائیا۔ کایا مندر چڑھے نہ کوئی گھاٹی، نو دوارے پندھ نہ کوئے مکائیا۔ گرہ مندر جگے کسے نہ دیوا باقی، زرگن جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ امرت ملے نہ بوند سوانتی، کول نابھ نہ کوئے اٹائیا۔ سُر ت شبد مل کے بنے نہ کوئی سچا ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دی بھلے سارے آکھی، دھرم شرع نظر کوئے نہ آئیا۔ کلج انتم بن تیرے مکاوے کوئی نہ واٹی، لیکھا سکے نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، وڈ داتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ویکھ لوکمت کھیڑا، کھڑکی اپنی بند کھلائیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ بچھوں آیا گیرا، توں گیرے وچ پھیریں لوکائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ پیا جھیرا، جھگڑے وچ سرب خدائیا۔ تیرا نور ظہور کسے نہ دسے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ

نہ کوئے مُکائیآ۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کوڑی کریا پایا گھیرا، پنچ تت نہ کوئے سمجھائیآ۔ بن تیرے لکھ چوڑا سی اُتے کرے کوئی نہ مہرا، مُجّت وِچ ناتا نہ
 کوئے جُڑائیآ۔ چاروں گنٹ دسے اندھیرا، اندھ آتم اُچی کوکن مارن دھائیآ۔ کوئی نہ کہے پُرکھ اکال میرا، تیرا ناتا سارے گئے تڑائیآ۔ بن بھگتاں دھرت
 مات دا ہو یا خالی ویڑا، منمکھ بیٹھے ڈیرہ لائیآ۔ نہ کوئی گرو نہ کوئی چیرا، چیلّا گر دوویں بیٹھے کُھ بھوئیآ۔ صدی چودھویں دُبا ویکھ بیڑا، سنگ محمد چار یار
 سکے نہ کوئے بچائیآ۔ عیسیٰ موسیٰ مار کے گئے پھیرا، تیرا جلوہ نور تک گھر ساچے خوشی منائیآ۔ نانک گوہند سمجھا کے گئے ہتھیرا، چار ورن کر پڑھائیآ۔ پر م
 پُرکھ پر ماتم آتم آد جگاد کرے حق نبیرا، حقیقت ویکھے تھاؤں تھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہونا سہائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن
 پر بھ اودھ کئی، ویلا انتم گیا آئیآ۔ انتم منگدے سارے چھٹی، چھٹکارا ہووے جگت لوکائیآ۔ سبجگ تریتا دوا پر تیری دیندے رہے نام دی چھٹی، سچ سندیشہ
 اک سنائیآ۔ کلجگ انت سری بھگونت کرے کھیل اک اندیٹھی، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیآ۔ ویکھے وگسے چار جگ دی پچھلی پیتی، ریتی اپنے نال ملائیآ۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک وکھا ساچا در، در گھر ساچا رُپ در سائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھو تیرا سچا دربار، درگاہ ساچی نظری آئیآ۔
 جتھے اکو چوہدار، شبد سُت سو بھاپائیآ۔ تھر گھر جس دا سدا پسار، چھپر چھن نہ کوئے وڈیائیآ۔ وشن برہما شو جس دے تابعدار، بیٹھے سیس نوائیآ۔ سُرپت اند
 کروڑ تیتیا کرے نمسکار، گن گندھرب سوہلے ڈھولے راگ لائیآ۔ گر اوتار بن لکھار، پیر پیغمبر کائنات گئے سمجھائیآ۔ سرب جیاں دا سانجھ یار، پروردگار
 اک اکھوائیآ۔ پُوت سپوتا براہمن گوڑا کھیلے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیآ۔ عیسیٰ کر کر نمسکار، سجدے کر کر دھوڑی خاک رمائیآ۔ محمد ہو
 ہو کر کے کرے جیکار، تُوں ہی تُوں ہی راگ لائیآ۔ اماں وچوں وڈا امام میرا سکدار، شہنشاہ اکو اک اکھوائیآ۔ نانک نرگن کہا مہابلی اترے اوتار، کلکی اپنا
 ویس وٹائیآ۔ گوہند کہا میرا پُرکھ اکال، نہہکنک والی دو جہان اکھوائیآ۔ سمبل وسے دھام نیار، جس دا دروازہ غریب نوازا نہ کسے سمجھائیآ۔ بن تیل باقی نرگن
 نور کر اُجیار، جوتی جوت کرے رُشائیآ۔ شبد اناد و بے دھنکار، چھٹی راگ بیٹھن سیس جھکائیآ۔ محل اٹل سوہے اک منار، محبوب اپنا ڈیرہ لائیآ۔ گُفت
 شنید کرے سچ سچ گُفتار، نعرہ اکو حق حق سنائیآ۔ سچ توفیق پروردگار، رحمت اپنی اک جنائیآ۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، الف یے نہ کوئے پڑھائیآ۔ نرا کھر کریا کر

جن بھگتاں جھولی دیوے ڈار، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اپنا ور، واہوا تیری اک سرنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مارن آہ، ہوکیاں وچ جنایا۔ کرپا کر سچے شہنشاہ، ویکھ لوکماں شہنشاہیا۔ خلق خدائی بھلی تیرا راہ، رہبر راہ نہ کوئے جنایا۔ حجرے منگے نہ کوئی دُعا، سجدہ سیس نہ کوئے نوانیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ راہ رہے تکا، تقویٰ اوٹ جنایا۔ کرپا کر سری بھگواں، بھگوان اپنا ویس وٹایا۔ توں مرد مردانہ نوجواں، بردھ بال نظر کدے نہ آئی۔ تیرا آد جگاد اکوناں، ناؤں نرکارا ست پرگٹایا۔ کلجک انتم پکڑ بانہ، گر مکھ گر سکھ لے ترائی۔ بالک اٹھ بن کے پتا ماں، گودی گود گود سہایا۔ ہنس بدھی ہوئی کاں، جگت کاگ وانگ گر لایا۔ تیری دسے نہ کوئی پہچان، بے پہچان تیتھوں بیٹھے مکھ بھوایا۔ گھر گھر در در ویکھیا ہندا حرام، حیرانی سکے نہ کوئے گوانیا۔ پنچم پنچ ملے شیطان، شرم حیا بیٹھی مکھ چھپایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، ست ست ساچی منگ منگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ بخش ستودا، کوڑی وادی دے مٹایا۔ تیرے نام دا وبتے اکو ناد، ساچی دُھن کرے شنوایا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں تیرا نظری آوے راج، رعیت رپ سرب لوکایا۔ اندر وڑ کے کرنا کاج، باہروں سکھیا نہ کوئے سمجھایا۔ توں پت پر میثور سچا مہاراج، راج راجان تیری اوٹ تکانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگدے دُھر دی دات، ساچی دولت دے ورتایا۔ کلجک کوڑی کرپا کڈھ نار کم ذات، کلکھنی لوکماں رہن نہ پانیا۔ جھگڑا کئے ذات پات، چار ورن اٹھاراں برن اکو گھر وسایا۔ چرن پریتی بخش ساچا نات، توں میرا میں تیرا تیری کدے نہ ہووے جدایا۔ جن بھگتاں نظر آ ساکیات، ساکھی اپنی دے پڑھایا۔ تیرے نام دا اکو اُتجے پاٹھ، ساڈھے تن ہتھ کایا مندر دے دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن جوت کر رُشٹایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن توں جوتی جاتا، جاگرت وچ تیری رُشٹایا۔ نت نوت ایتھے اوتھے دو جہان پتا ماتا، پت پر میثور ناؤں دھرائیا۔ کوٹن کوٹ صفت صلاحی تیرے نام گاتھا، گا گا رسنا جہوا بٹی دند کری پڑھایا۔ تیرا نور ظہور گپت کسے نہ جاتا، پڑدا اندروں نہ کوئے چکایا۔ ساچے مندر دکھا گئی اپنی راسا، سرتی شبدی گوپی کاہن نچایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سرشٹ سبائی لے اٹھایا۔ سرشٹ سبائی کھول جاگ، پر بھ جگا ونہار اک اکھوانیدا۔ گھر گھر اُتجے تیرا ویراگ، ویراگی توں اک اکھوانیدا۔ کلجک کرپا کر تیاگ، جوٹھ جھوٹھ موہ تڑائیدا۔ مایا ممتا کوڑی

ڈسے نہ ڈسنی ناگ، ہوئے ہنگتا نہ کوئے جنائندا۔ آتم پر ماتم دے اک سواد، نو دوارے نو رس کم کسے نہ آسیندا۔ اپنی کرپا دے حصہ چھوٹا بھاگ، در
 ٹھانڈے منگ منگائندا۔ کُفا اندھیری جگے چراغ، جوتی نو نور نور رُشنائندا۔ ملے میل مادھو مادھ، موہنی درشن اِکو پائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اِکو دینا سچا ور، سنجگ تیرا راہ نکائندا۔ سنجگ تنگے راہ تیرا، بالا نڈھا نڈکا دھیان لگایا۔ کون ویلا پر بھ کریں مہرا، مہر نظر اٹھایا۔ کلج کوڑی کرپا
 ڈبے بیڑا، میری نیا نوکا لوکات لکایا۔ ست دھرم دا وسے کھیڑا، گر مکھ بہہ بہہ خوشی منایا۔ دین مذہب دا چکے جھیڑا، اوچ نیچ نہ کوئے لڑایا۔ آتم پر ماتم
 کہے توں میرا میں تیرا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ سچ دوارے ساچی سکھیا بنیا رہے گھیرا، سوہنا منگل راگ الا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ست مارگ دے دکھایا۔ ست مارگ پر بھ دینا دس، تیری اک سرنا یا۔ بھگت بھگوان ملاؤنا ہس، اپنی ہستی اک سمجھایا۔ اندر وڑ کے گاؤنا جس،
 ڈھولا بے پرواہیا۔ دوس رین کھلی رہے تیرے ملن دی اکھ، پڑدا سکے کوئے نہ پائیا۔ باہروں تیتوں سکے کوئی نہ لبھ، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت
 ڈونگھی کندر ویکھن تھانیا۔ جیو جنت سادھ سنت تیری منزل چڑھ کے ویکھے کوئے نہ حد، کلج بیٹھا آگے ڈیرہ لایا۔ بن ہر نامے خالی دسن ہڈ، پنچ تت
 برہم مت سو بھا کوئے نہ پائیا۔ تیرے تیتھوں وچھڑ ہوئے اڈ، گھر دکھرا بیٹھے بنایا۔ پر بھ بُھلیاں رُلایاں چرن دوارے سد، سدّا شبد نام جنایا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر تیرا کرن جج، بن کیوں کعبیوں خوشی منایا۔ مندر مسجد شودوالے چھڈے مٹھ، گرودوارا توں نا نہیں نظری آیا۔ جتھے دیک جوت رہی جگ،
 دیا باقی ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ ترے گن مایا نہ اگنی اگ، تتوت نہ کوئے تپایا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناش شاہ سلطان اِکو رہوں سچ، سیس جگدیس تاج
 لکایا۔ تیرا اُچا لماں چوڑا کوئی نہ جانے قد، پینا نشان وچ ناپ نہ کوئے سمجھایا۔ توں گہر گمبھیر اگم اتھاہ پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ تیری وڈی وڈیا یا۔ سنجگ
 تریتا دوا پر کلج چلاویں رتھ، بن رتھوا ہی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، ست ستوادی دھار بندھایا۔ ست ستوادی
 دھار بندھ، بندگی اک درڑایا۔ ڈھولا سناؤنا دُھر دا چھند، مچھندگی کوئے رہن نہ پائیا۔ کر پرکاش اندھیرے اندھ، نورو نور ہووے رُشنا یا۔ جنم کرم دی
 جن بھگتاں ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تیری اک سرنا یا۔ تیتوں مل کے تیرے سنتاں پوے ٹھنڈ، اگنی پوہ نہ سکے رایا۔ آتم پر ماتم دے انند، انند

انند وچوں پرگٹائی۔ بندی خانہ توڑ کے بند، بدلی لکھ چوڑاسی وچوں دے کرائیا۔ رسنا جہوا جھوٹھا کوئی نہ گاوے چھند، تیرا اکو نام دھیائی۔ گرکھ آتم کدی
 نہ ہووے رنڈ، ہر سنگر کنت سچ ہنڈھائی۔ گر سکھ جوٹھ جھوٹھ چھڈے بھیکھ بکھنڈ، فریباں کولوں مکھ بھوائیا۔ تیرے پریم پیار دی منگے منگ، مانگت ہو کے
 جھولی ڈاہیا۔ توں کایا چولا دینا رنگ، نام اکٹرا اک رنگایا۔ امرت دھار دھاؤنی گنگ، جمنا گوداوری سُرستی بیٹھے نین شرمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ست لیکھا دینا بُجھائی۔ ست لیکھا بجھاونہ آپ، پر بھ اپنی دیا کماہیا۔ سرشت سبائی دسنا اکو جاپ، پُرکھ اکال اکو اشٹ منایا۔ رُوح بُت دوویں
 کرنے پاک، خاکی خاک کر صفائی۔ دین مذہب بخش اتفاق، عادت پچھلی دے جھڈائی۔ لہنا دینا حساب کر بے باق، گر اوتاراں پیر پیغمبراں باقی کوئے رہن
 نہ پائی۔ سنجک ساچا کھول تاک، در دروازہ دے دکھائی۔ نظری آوے تیری جات، نور نور نور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سنجک ساچی بنت بنائی۔ سنجک بناؤنی ساچی بنت، پر بھو در تیرے عرضوئی۔ جن بھگت پرگٹاؤنے دھر دے سنت، جنہاں درگاہ ملے ڈھوئی۔ آپ
 پر نونے بن کے کنت، سوئی سُر ت جگائی۔ لیکھ مکا کے بہشت جٹ، چرن کول اک درسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلنا سچ
 سُبھائی۔ ہر جن ملاؤنا مات لوک، ماتر بھومی ویکھ دکھائی۔ نام درڑاؤنا اک سلوک، ہرکھ سوگ چنتا جگت مٹائی۔ چرن کول دسنی دھر دی اوٹ، اوڑک ہو
 سہائی۔ کوڑی کریا کدھ کے کھوٹ، کھوٹے کھرے لینے بنائی۔ پر بھ تیرے ہتھ سچی پہنچ، دوجا اور نہ کوئے سہائی۔ نو سو پُرانوں چوکڑی جگ بیٹھا
 رہوں خاموش، اپنا آپ رہیا چھپائی۔ کلجک انتم کر کے پرگٹ نرمل جوت، شبدی ڈھولا راگ سُنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت
 لینے اٹھائی۔ جن بھگت لینے اٹھال، سُنیاں اکھ کھلایا۔ لیکھا مکا کے شاہ کنگال، اکو در دینی وڈیائی۔ نرگن وچولا بن کے لینی سُر ت سنبھال، سرگن ویکھ
 دکھائی۔ گرکھ گود اٹھا کے بال، اگلا بچھلا بچپن دینا سمجھائی۔ ناتا توڑ کال مہاکال، سچ احوال اک جنائی۔ اندر باہر ہو کے نال، ڈو لکھی بھوری پار ترائی۔ سچ
 دوارے سچی دھر مسال، سنگر چرن ملے سرنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ہر جن تیرے تیرا منتو، منتر اکو اک دھیائی۔
 ہر جو اپنا دس اکو منتر، ایلنکار تیری وڈ وڈیائی۔ جس دا لیکھا اُپر گنگن گگننتر، زمیں اسمان تھر تھرائیا۔ جس دی تتاں وچ نہ بنے کوئی منتر، وشن برہما شو

گھاڑت نہ کوئے دکھائی۔ جس دا لیکھا تیرے انتر، تُوں ہی دینا سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا اپنا ور، ہر جن بیٹھے آس لگایا۔ ہر جن رکھی آس اک، اِکو اوٹ نکائی۔ لیکھ الیکھا میرا لکھ، بچھلی لکھت بُجھائی۔ ساچے مندر آویں دس، گھر گھر وِچ ہوئے رُشنائیا۔ کیوں کروٹ لے کے دتی پٹھ، اپنی لے انگڑائی۔ تُوں میرا صاحب سلطان پت، ہوں بالک روپ سکھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرنیں سارے رہے ڈگ، نیوں نیوں سیس جھکائی۔ اپنے ملن دی جن بھگتاں دس بدھ، بدھ ناتا لے جڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا گھر نچ، گرہ آپے سو بھاپایا۔ نچ گھر وسیرا تیرا پر ماتم، گھر گھر وِچ ڈیرہ لایا۔ میں بالا نڈھانکا تیرا آتم، روپ سروپ تَدھ بن سکے نہ کوئے سمجھائی۔ تیرا کھیل ویکھاں باطن، بیتل مقدس تیرا دھام نظری آئی۔ گر اوتار پیر پیغمبر ایہو آکھن، آخر گئے سمجھائی۔ شاستراں سمرتاں ویداں وِچ دے کے بھاشن، اپنا لیکھا بھاشا وِچ اُٹائی۔ تُوں صاحب سلطان دُھر دا ساکن، سنگی بے پرواہیا۔ کلجک میٹ اندھیری راتن، سَبتج ساچا راہ چلایا۔ تیرے نام دی دو جہان گاوے گاتھن، اِکو اِشٹ منایا۔ بھگت بھگوان تیرے چرن کول بل بل جاسن، جس صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اک پرگٹا سچا در، جس گھر تُوں ہی نظری آئی۔

☆ ۲۳ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی سمنند سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی میگھا ☆

سجھنڈ دوار سچّی دھر مسال، ست ستوادی پُرکھ ابناشی سو بھاپایا۔ کھیلے کھیل والی دو جہان، نرگن نرویر نراکار اپنی دھار چلایا۔ سو پُرکھ نرنجن ٹھانڈا کھول اک دربار، ہر پُرکھ نرنجن خوشی منایا۔ اینکار ویکھے وگسے ویکھنہار، آد نرنجن جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا شاہو بھوپ سجن سکدار، شہنشاہ اپنا ناؤں پرگٹائی۔ سری بھگوان ست نشانہ اک اُٹھال، سچ دوارے آپ جھلایا۔ پاربرہم پر بھ کھیل اپار، اپر پر سوامی اپنی کھیل کرائیا۔ مقامے حق پروردگار، جلوہ نور کرے رُشنائیا۔ لاشریک بے عیب کرے کھیل اپر اپار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک اِکلا اپنی کار کمائی۔ اک اِکلا اینکار، سو پُرکھ نرنجن ہر اکھوانیندا۔ دیا باقی کملاپاتی کر اُجیارا، محل اٹل اک رُشائیندا۔ شاہو بھوپ بن سکدارا، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ جودھا سوربیر

مرد مردانہ وڈ بکارا، والی دو جہاناں ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے کار کمائیندا۔ سچ دوار پُرکھ
 اگم، ہر کرتا آپ پرگٹائیآ۔ مات پت کوئی نہ لئے جم، جننی جن گود نہ کوئے اٹھائیآ۔ پون سواس نہ کوئی دم، چنتا غم سنگ نہ کوئے نبھائیآ۔ نہکرمی کرے
 اپنا کم، کرنہار وڈی وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے خوشی دکھائیآ۔ سچ دوارا اُچ منارا، ہر کرتا آپ سُبھائیآ۔ دیا باقی کر اُجیارا،
 کملاپاتی ویکھ دکھائیآ۔ کھیلے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنی دھار پرگٹائیآ۔ نرگن نرگن میت مُرار، سگلا سنگ آپ ہو جائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے خوشی منائیآ۔ سچ دوارا سو بھاونت، سچھنڈ نواسی آپ سُبھائیآ۔ کرے کھیل سری بھگونت، دوجا نظر کوئے نہ
 آئیآ۔ اپنی مہما جانے آپ بے انت، لیکھا اگنت نہ کوئے سمجھائیآ۔ آپے بن کے نار کنت، سچ سُنھجنی ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ست دیوے مان وڈیائیآ۔ ست ستوادی سری بھگوان، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ سچھنڈ دوارے ہو پردھان، پردھاگی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ روپ رنگ
 ریکھ نہ کوئے نشان، تتوت نہ کوئے بُجھائیندا۔ اپنی اچھیا بھچھیا دیوے دان، اپنی دست امولک آپ ورتائیندا۔ آپے کھیل کرے مہان، کرتا اپنی کار
 کمائیندا۔ آپے جننی جن بن کے پرگٹائے بال نادان، ست شبدي ناؤں دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔
 ساچی کرنی کر کرتار، ہر کرتا خوشی منائیآ۔ ست دوارا کرتیار، شبدي ناؤں پرگٹائیآ۔ چرن کول دے سہار، تھر گھر سوہنی ونڈ ونڈائیآ۔ چند سورج نہ کوئے
 اُجیار، منڈل منڈپ نظر کوئے نہ آئیآ۔ پرتھی آکاش نہ کوئی اکھاڑ، پُری لوء نہ سو بھاپائیآ۔ اک اکل پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اپنا تھم ورتائیآ۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ مہربان تھاکر سوامی، ہر کرتا کار کمائیندا۔ لیکھا جانے سچھنڈ نوجوانی، نوبت اپنا نام وجائیندا۔ جوت
 سروپا جوت نورانی، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ شاہو بھوپ سکدار وڈ سلطانی، تھم اکو اک سٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل آپ
 کرائیندا۔ دھر دا کھیل کرے نرکار، ہر کرتا وڈ وڈیائیآ۔ ست دوارے دے آدھار، ساچی سکھیا اک سمجھائیآ۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا اک پیار، دوجی
 ونڈ نہ کوئے دکھائیآ۔ دھر دا تھم سچی سرکار، شاہ پاتشاہ اک سٹائیآ۔ تھر گھر تیرا سچا دربار، دھر درباری آپ لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، مہربان دیا کمائی۔ سُت دُلا رے دیوے مت، ہر ٹھاکر سوامی آپ سمجھائیندا۔ تُوں میرا نور اگئی رت، رُوپ رنگ رکھ وِچ کدے نہ آئیندا۔ ساچا مارگ دینا دس، دُھر دی سکھیا اک سمجھائیندا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، بن اکھراں راگ الائیندا۔ اگم اتھا جھولی پا کے حق، حقیقت تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ تیرا نور کر پرگٹ، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ تھر گھر کھول انوکھا ہٹ، ونجارا تیرا رُوپ بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک درڑائیندا۔ دُھر فرمانا دیوے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائی۔ سُت دُلا رے نوجوان، تیرا اکو رنگ دکھائی۔ بردہ بال نہ کوئی نشان، جو بنوتا ساچا صاحب اک اکھوائیا۔ نرگن نراکار نرویر بنائے تیری بتا، اجوئی رہت ساچی ونڈ ونڈائی۔ بودھ اگادھا بن کے دُھر دا پنڈتا، نراکھر کرے پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھائی۔ سُت دُلا رے پر بھ دیوے دات، سچکھنڈ نواسی دیا کمائی۔ تیرا ویکھاں کھیل تماش، اپنا حکم ورتائی۔ وشن برہما شو تیری جھولی پاواں راس، دُھر دی دات ہتھ پھڑائی۔ ترے گن مایا بخش ساتھ، رجو طمعو ستو جوڑ جڑائی۔ پنج تت بنا رہر اس، اپ تیج وائے پر تھی آکاش رنگ رنگائی۔ لکھ چوراسی کھیل تماش، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم کر کے واس، پون سواساں نال ملائی۔ کھیل کھلانا پر تھی آکاش، گگن منڈل تیری رُشائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنائی۔ دُھر فرمانا سنایا ایک، آد پُرکھ دیا کمائی۔ سُت شبد تیری ساچی ٹیک، دو جہاناں دے سمجھائی۔ آد جگاد رہنا بیک، بیسی رُوپ اک پرگٹائی۔ پتا پُرکھ اکال کرے ہیئت، دُھر دا سنگ نبھائی۔ نرگن سرگن ہو کے لینا کھیڈ، پنج تت کر گڑمائی۔ انتر آتم دسنا بھیت، برہم مت اک سمجھائی۔ تیری سمجھ نہ سکے کوئی رکھ، رُوپ نظر کسے نہ آئی۔ نت نوت دھرنا اولڑا بھیکھ، بھیکھ دھاری ہو کے پھیرا پائی۔ میرے نام دا دینا ست سندیش، دُھر دا ڈھولا راگ الائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار اک درڑائی۔ سُت شبد تیری ساچی کار، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ لکھ چوراسی کھیل اپار، اپر میر سوامی آپ جنائیندا۔ وشن برہما شو سیوادر، ساچی سیوا اک سمجھائیندا۔ نو نو چار کھیل اپار، ہر کرتا کار کمائیندا۔ سنجگ تیری جھولی دیوے ڈار، وڈا چھوٹا نگا ونڈ آپ ونڈائیندا۔ چارے کھانی کر پسار، چارے بانی دھار بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا حکم اک ورتائیندا۔ تیرا حکم ورتے مات، ہر کرتا دے

وڈیاں۔ پنج تت کایا دینی دات، وست امولک جھولی پائیا۔ سچ سندیسہ سناؤنا گاتھ، بودھ اگادھ پڑھائیا۔ جگ چوکڑی چلاؤنا راتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیا۔ سچ
دوار جوڑنا نات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیاں۔ دیوے وڈیائی پاربرہم، پت پر میثور دیا کمائیندا۔ جگ چوکڑی تیرا کم،
نہکری آپ سمجھائیندا۔ پنج تت کایا بیڑا دینا بنھ، نیا نوکا تیرے ہتھ پھرائیندا۔ بھاگ لگاؤنا کایا مائی چم، تتوت آپ سمجھائیندا۔ ہرکھ سوگ نہ رکھنا غم،
چنتا روگ نہ کوئے سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار اک سمجھائیندا۔ ساچی کار دے کرتار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ شبدی
ست تیرا روپ اپار، جگ وٹاں۔ ناؤں رکھ گر اوتار، سرگن ساچے گھر سو بھاپائیا۔ شبد انادی بول اک جیکار، دو جہان دینا سناں۔ کاغذ قلم بن
لکھار، کاتب ہو کے سیو کمائیا۔ لیکھا جان شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان گوجھ درڑائیا۔ انجیل قرآن جھلا نشان، کھانی بانی پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا حکم اک ورتائیا۔ تیرا حکم ورتے لوکات، چار کٹ شنوانیا۔ تیری میری اکو ذات، نور نور وچوں پرگٹائیا۔ تیری میری
اکو کھاٹ، سنگھاسن اکو نظری آئیا۔ تیری میری اکو واٹ، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ تیری میری اکو خواہش، دوجی آس نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر سر تیرے ہتھ لکائیا۔ سر ہتھ رکھے سمراتھ، پر بھ دیونہار وڈیاں۔ جگ چوکڑی کھیل تماش، ہر کرتا دیکھے چائیں چائیا۔ زرگن
سرگن ہو کے پاؤنی راس، گھر گھر گوپی کاہن نچائیا۔ نام درڑاؤنا سواس سواس، انتر آتم کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری سیوا
اک سمجھائیا۔ تیری سیوا دے آد زرنجن، سو صاحب بے پرواہیا۔ داتا بننا درد دکھ بھجن، بھو ساگر ویکھ دکھائیا۔ لکھ چوراسی نیت نام ندھان پاؤنا انجن، نج
نن اکھ کھائیا۔ امرت سروور کراؤنا مجن، دُرمتم میل دھوائیا۔ آتم پر ماتم بننا سجن، سگلا سنگ نبھائیا۔ ایہتھے اوتھے کرنا عدل، عادل اک اکھوائیا۔ سبج
تریتا دوا پر کلج حکمے اندر دینا بدل، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ میں ویکھاں تیری اپنے گھر اوہ منزل، جس داماں اک اکھوائیا۔ تیرے حکمے اندر کال مہاکال
رائے دھرم چتر گپت سیس نوائے اجل، لاڑی موت بھجے واہو داہیا۔ تیرا دیپ جوت پرکاش ہو کے دو جہان جگن، جاگرت جوت کرے رُشناں۔ نت
نوت بُجھاؤنی اگن، امرت میگھ برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، توہے دیوے مان وڈیاں۔ دیوے وڈیائی آپ پر بھ، پت پر میثور دیا

کمانیندا۔ تھہ بن میری کوئی نہ جانے حد، گھر ساچے سو بھا کوئی نہ پائیندا۔ سمجھنڈ وچوں اپجائی تیری جد، تھر گھر تیرا آسن لائیندا۔ کر کھیل پُرکھ سمر تھہ، سرب سوامی تیرا ویس وٹائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا گاواں جس، دو جہاناں مل کے ڈھولا اپنا راگ سنانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ شبد سُت ہر کر پیار، پیا پریتم دے وڈیایا۔ تیرا لہنا دینائی اوتار، سبجک تریتا دوا پرکھک ویس وٹایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تیری دھار، جلوہ نور نور رُشنایا۔ نانک نرگن تیرا ڈنکا اپر اپار، دو جہاناں ست وجایا۔ گوہند کہے پُرکھ اکال، اکو داتا سب دا پتا مایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا تھم آپ ورتایا۔ تیرا تھم ورتے جگ چوکڑی چار، چاروں کُنٹ ورتے ودھایا۔ وشن برہما شو کرن نمسکار، چارے مکھ وید صلاحیا۔ چارے وید ہون پنہار، پُران اٹھاراں دھیان لگایا۔ گیتا نیوں نیوں کرے نمسکار، اٹھ دس سو بھا پائی۔ تیس بتیس منگے منگ دوار، انجیل قرآن جھولی ڈاہیا۔ اکو شبد سچ بھنڈار، ہر کرتا تیرا رُپ وکھایا۔ کلجک نانک نرگن لوک مات کرے اجیار، لکھ چوراسی دے سمجھایا۔ شبد سوامی سب دایار، پنج تت کم کسے نہ آئی۔ گوہند اتم بول جیکار، فتح ڈنکا دے سنا یا۔ لیکھا چکے سرب سنسار، سگل سرشی تھم منایا۔ اکو اشٹ دین دیال، پُرکھ اکال سب نوں دے درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی دیکھے چائیں چانیا۔ سُت شبد اگوں پیا ہس، پر بھ چرن خوشی منایا۔ آد پُرکھ جو مارگ دتا دس، ستگر سچ سچ سمجھایا۔ ہوں بالک نڈھا سرتے رکھنا ہتھ، تیری اوٹ تکایا۔ نت نوت تیرا گاواں جس، تُوں میرا پتا مایا۔ وشن برہما شو کر پرگٹ، سوہنی بنت بنایا۔ ترے گن مایا جھولی گھت، پنج تت کراں کڑمائی۔ آتم پر ماتم وست دے کے ست، لکھ چوراسی کھیل کھلایا۔ من مت بدھ اندر رکھ، نو دوارے رنگ چڑھایا۔ ہر کرنی اندر کر کے بند، سرتی نرتی آپ چھپایا۔ رسنا جہوا بتی دند، ڈھولے راگاں وچ وڈیایا۔ اندر پاکے پڑدا کندھ، اپنا آپ لواں چھپایا۔ ساچی سچ اک پلنگ، گھر گھر وچ دیکھ وکھایا۔ اُپر بیٹھ ماناں اند، اند اند وچوں پرگٹایا۔ ہووے پرکاش بن سورج چند، تیرا نور جوت رُشنایا۔ بن رسنا جہوا سوہنا چھند، انحد ناد وچے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، میرا سگلا سنگ رکھایا۔ شبد کہے میرا رکھنا سنگ، ست تیری اوٹ تکایا۔ تیرا ورتے شبد مردنگ، ایٹھے اوتھے خوشی منایا۔ جگ چوکڑی جاون لنگھ، کوٹن کوٹ کال بتایا۔ گر اوتار پیر پینمبر وچ ور بھنڈ، تیرا

سوہلا ڈھولا گایا۔ انتم پنج تت کایا چولا جاون چھڈ، بُھٹے کھسرا جگت لوکائی۔ تیرے نالوں وچھڑے ہو کے اڈ، انت میلا لینا ملایا۔ ساچے گرکھیاں
 گرکھیاں مارگ دس، انت آئے بوجھ بُجھائی۔ کوڑی کریا پار کرا کے حد، تیرا مندر دینا سمجھائی۔ تُوں دینا سب نوں اپنا پد، گھر ساچے لینا بہائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ مہر نظر اٹھانی محبوب، محبت تیری نظری آئی۔ تیرا اچا اک عروج، عرش قُرس بیٹھے سیس
 نوایا۔ تیرا پار کنارہ سمجھے نہ کوئے حدود، بے حد تیری وڈیائی۔ ہر گھٹ وسے سدا موجود، مجلس اپنا نام لگایا۔ تیرا شبد سُت دُلا سدا محفوظ، دُتی دُشمن
 سنگ نہ کوئے بنایا۔ تیرا نگارا و جاواں چارے کوٹ، دہ دشا کراں شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر رکھنا ہتھ لگایا۔ سری بھگوان
 آد درڑاؤندا اے۔ سچکھنڈ دوارے حکم سناؤندا اے۔ سُت دُلا رے مان دواؤندا اے۔ تہر گھر چُبارے تیرا ڈیرہ لاؤندا اے۔ وشن برہما شوکر ونجارے،
 تیاں اکو حکم مناؤندا اے۔ کھیلنا کھیل سدا جگ چارے، چوکڑی تیری ونڈ ونڈاؤندا اے۔ چارے کھانی چارے بانی بولے جیکارے، دُھن انادی ناد سناؤندا
 اے۔ تیرا رُپ گرو اوتارے، پیر پینمبر تیرا رُپ درساؤندا اے۔ تیرا شبد اپر پارے، بودھ اگادھا جگت سمجھاؤندا اے۔ نو سوچرانوے چوکڑی جگ
 تیرے چلدے رہے اشارے، اشارہ اپنا نام ہتھ پھڑاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ دُھر سندیشہ اک سناؤندا اے۔ آد
 پُرکھ بھگونت، ہر کرتا اک درڑائی۔ تیرا کھیل ویکھاں جگا جگنت، جگ چوکڑی پھیرا پائی۔ تُوں میرا میں تیرا کنت، لکھ چوراسی کراں پڑھائی۔ تیرا کھیل
 جیرج اندج، اتبج سیتج تیرا رُپ نظری آئی۔ دُوبے در نہ ہونا منگت، اکو وار بھنڈارا تیرے ہتھ پھڑائی۔ جن بھگت تیری ساچی سنگت، سنت سہیلے نال
 رلائی۔ گرکھ لگاؤنے اپنے انگت، گرکھ گر گر بوجھ بُجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ ابناشی کرتا کہے بول،
 انبولت راگ سنائی۔ شبدی گر تیرا سدا و بے ڈھول، دو جہاناں اکھ کھلایا۔ تیرے ہتھ پھڑایا تول، کنڈا اکو نظری آئی۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ کسے نال نہ
 مارنا رول، ست سچ دینا سمجھائی۔ کوڑی کریا کڈھنا پول، بھیو ابھیدا جگت کھلایا۔ آپ رہنا سدا اڈول، تہر گھر بہہ کے خوشی منایا۔ میں وسوں تیرے
 کول، دُھر داسنگ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چوتھے جگ ویکھ ویکھ پھیرا پائی۔ سُت دُلا رے رکھنا یاد، یادداشت ہر

جنائیندا۔ لکھ چوڑاسی جو کھیرا کیتا آباد، رَو سس سو بھا پائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر جو دے دے جاون داد، نام بھنڈارا سرب ورتائیندا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنک جو چلے رواج، حکمے اندر آپ پھرائیندا۔ سنت بھگت صوفی جو منزل چڑھ کے سُنن آواز، سو صاحب سوامی راگ لائیندا۔ چار جگ جو دے کے جان بھوکھت واک، ویلا وقت سوئی سو بھا پائیندا۔ انتم سنگ نبھے نہ کسے تت مائی خاک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھو ابھیدا اچھل اچھیدا پڑدا اوہلا آپ اٹھائیندا۔ پڑدا اوہلا دیوے چک، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پینڈا جائے مک، ویلا وقت دیوے دھائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ سچ دھرم دا بوٹا جائے سک، امرت سنج ہرا نہ کوئے کرائیا۔ چار گنٹ دہ دشا پھرے دھائی جوٹھ جھوٹھ، ڈنکا نام نہ کوئے سنایا۔ ناتا تھے پتا پوت، بھین بھنیا نیر نین اکھ تکایا۔ ساچا دے نہ کوئی عروج، محل اٹل نہ وجے ودھایا۔ بھو چکے نہ ایک دوج، ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ دھر دا دیوے نہ کوئی خطوط، خطو کتابت کرے جگت لوکایا۔ جیو جنت دے نہ کوئے محفوظ، مجبت سچ نہ کوئے کمایا۔ سنگر پورا ملے نہ کسے ہو موجود، انتم بیٹھا مکھ چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اگلا لیکھا رہیا درڑایا۔ پُرکھ اکال کہے میرے شبدی ست، تیرا ناؤں وڈیایا۔ کلجگ مولے تیری رت، رت رتڑی نال مہکایا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، جیستن تیری دھار دکھایا۔ نرگن دھاروں آوے اٹھ، جودھا سور پیر بن کے پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال دا بن کے سچا پت، پت پر میثور لئے ملائی۔ کوڑی کریا جڑ دیوے پٹ، چھوٹے بالے نہیاں ہیٹھ دباںیا۔ گر مکھ امرت جام پلا کے گھٹ، گھٹ گھٹ اپنے سینے لینے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے ہتھ دے وڈیایا۔ ست دلارے تیرا روپ گوہند، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ پُرکھ اکال دی انادی بند، مات پت جگت سیوا سیوک روپ وٹائیندا۔ تیرا ناتا نال گنی گہند، گہر گمبھیر تیری دھار پر گٹائیندا۔ نہ کوئی ہرک نہ کوئی سوگ نہ کوئی چند، چنتا چکھا نہ کوئے تپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا کھیل ویکھ دکھائیندا۔ گوہند شبد شبد گوہند، پر بھ دیونہار وڈیایا۔ جس دے درشن نوں وشن برہما شو لوچن سرپت اند، بیٹھے دھیان لگایا۔ جس دا واسا لکھ چوڑاسی جیو پند، گھر گھر جوت کرے رُشایا۔ جس دی امرت دھار اگنی ساگر سندھ، لہر لہر وچوں پر گٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت

دھر، تیرا دیکھے کھیل دو جہاناں بے پرواہیا۔ گوہند کہے میں تیرا بچہ، پُرکھ اکال تیری اوٹ نکالیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکڑی رہیا کچا، عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھائیں شرمائیا۔ تیرے پیار اندر ہو یا کوئی نہ سکا، آپا آپ بھیٹ نہ کوئے کرائیا۔ میں سیوا خاطر جنم جنم دا آیا نٹھا، بن کے پاندھی پندھ چُکائیا۔ تیرا بھگت پیارا کیتا اکٹھا، گرکھ گرکھ روپ دکھائیا۔ امرت جام پیایا مٹھا، رس اکو اک چکھائیا۔ سب نوں دسیا پُرکھ اکال تہاڈا پتا، ایٹھے اوٹھے ہوئے سہائیا۔ جس دا دو جہاناں چلے سکے، مہر اپنے نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد تیرا روپ اکو اک دکھائیا۔ شبد روپ گوہند میت، متر پیارا نظری آئیا۔ سنجگ لوک مات بدلے ریت، حکمے اندر حکم ورتائیا۔ میل ملاوے ہست کیٹ، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھائیا۔ گھٹ گھٹ اندر پرکھے نیت، نیتیان خالی صاحب سکھدائیا۔ پر م پُرکھ تیری دے سچ پریت، میل ملاوے سچ سُبھائیا۔ خالی جھولی پا کے بھیکھ، نام بھنڈارا دے ورتائیا۔ گرکھ سچن کر اتیت، ترے گن ناتا دے تڑائیا۔ کایا کعبہ مندر مسیت، گردوارا اکو اک سمجھائیا۔ من واسنا لو جیت، گھر ملے بے پرواہیا۔ میرا صاحب سوامی سدا انڈیٹھ، انتریامی آد جگاد اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ سگلا سنگ بنے پر تپالک، ہر ساچا سچن نظری آئیندا۔ دھر درگا ہی بن کے خالق، خلق مخلوق دیکھ دکھائیندا۔ نہ کوئی رکھے نندرا آلس، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ نت نوت بن کے ثالث، ہر جن ساچے میل ملائیندا۔ گرکھ گرکھ کڈھے خالص، خالص خالص آپ پرگٹائیندا۔ نام ندھان دا دے کے لاچ، آگے لالں اپنا رنگ چڑھائیندا۔ دیوے درس ظاہر باطن، ست شبد کھیل دکھائیندا۔ کلجک میٹ اندھیری راتن، سنجگ ساچا چند چکائیندا۔ پُرکھ اکال دھر دی گاتھن، ایشٹ دیو اک منائیندا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی ورن برن ذات پات جس دے سارے داسن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گوہند دھار اک دکھائیندا۔ گوہند دھار جانے آپ، دوجا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال بن کے باپ، پتا پوت دے وڈائیا۔ چار ورن بنھا کے نات، شتری براہمن شودر ویش جوڑ جڑائیا۔ اوچاں نیچاں بن کے ساک، سچن ہو کے ویکھ دکھائیا۔ اندر وڑ کے کھول تاک، بجر کپاٹی کُنڈا لاہیا۔ شبد انادی کر کے پاٹھ، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ من واسنا میٹ نار کم ذات، گرم ت گھر گھر دے بہائیا۔ ساچے سنتاں پُچھے وات، ساچے بھگتاں گود اٹھائیا۔ منزل پندھ مکا کے واٹ، بھجا آوے چائیں چائیا۔ گرکھ تیری آتم سیجا

بہہ کے ساچی کھاٹ، کھٹیا دیوے مان وڈیاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد رُپ گوہند پرگٹاں۔ گوہند شبد سچا گردیو، پنچ تت کم کسے نہ
 آئی۔ جس دی آد جگاد سارے کردے سیو، خالق خیالاں وچ سائی۔ جس دا نہیچل دھام سدا نہیو، محل اٹل ڈیرہ لائی۔ جس دا جگ چوکڑی کسے نہ آیا
 بھیو، بے انت بے انت کہہ کہہ شکر منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبد گوہند لئے پرگٹاں۔ شبد گوہند سدا
 موجود، غریب نہانے مُغلس ویکھ وکھائیندا۔ جس دا نظر نہ آئے کسے وجود، صفت اشاریاں نال سرب سمجھائیندا۔ جو دسے ساچے گھر ہو محفوظ، چھتر چھن
 نہ کوئے سہائیندا۔ جس دی آر پار منجھدھار سرب حدود، کنارہ سہارا آپ درڑائیندا۔ جس دا لیکھا چارے کوٹ، دہ دشا پھیرا پائیندا۔ جو میٹے جوٹھ جھوٹھ،
 کوڑی کریا پرے ہٹائیندا۔ جو بن کے سچا دُوت، سنت سہیلے آپ جگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا مارگ آپ لگائیندا۔ شبد سُت تیرا
 مارگ لگے جگ، جگ جیون داتا آپ جنایا۔ مگے کبے سب دا بھلے جج، پیر پیغمبر بیٹھن پنہہ مکائی۔ تیئی اوتار کرن بس، بستہ اپنا لین بندھائی۔ بھگت
 اٹھاراں جاون چرن ڈھٹھ، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ شاستر سمرت وید پُران چکے نہ کوئی اکھ، انجیل قرآن دے دھائی۔ الف یے ستھر جائے تھ، مان تان
 نہ کوئے وڈیاں۔ کلج کوڑی کریا کھیڑا ہووے بھٹھ، اگنی لمبوا کو لائی۔ تیرا ناؤں سچا ست سرُپ ہووے پرگٹ، پرگٹ اپنا تھم ورتائی۔ ست دھرم دا
 کھولے ہٹ، چار ورنان دے جنایا۔ پرم پُرکھ دا کرو جس، دُجا ایشٹ نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہنا تیرے نال
 نبھائی۔ شبد سُت وچے جیکار، جے جیکار دو جہان کرائیا۔ پُرکھ اکال ویکھنہارا، پت پر میثور اکھ کھلائی۔ جے بھو سرب مٹے سنسارا سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔
 شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی کرن نمسکارا، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائی۔ تیئی اوتار تیرے تابعدار، نیترنین اکھ پر تکھ نہ
 کوئے کرائیا۔ کاتب بن کے تیرا کرے نہ کوئی اظہار، تیرا نظارہ نور خدائی۔ تیرا کھیل پروردگار، لاشریک ویکھے چوداں طبق چرناں ہیٹ دباں۔ چوداں
 لوکاں تیرا نگا جہا اکھاڑا، چوداں ویدا سمجھ کوئے نہ پائی۔ چودس چند نہ کوئے اُجیارا، جگت روشنی کم کسے نہ آئی۔ تیرا پتا پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری وڈی
 وڈیاں۔ جس دے چرن چُھے جگت جوالا، آد شکت نیوں نیوں سیس جھکائی۔ سو ایٹھے اوتھے ہوئے رکھوالا، پرتپالک ہوئے ویس وٹائی۔ توں بننا بھگت

دلا، گرُکھ گرُکھ سَجَن لَینا ملائی۔ امرت جام دینا اُچھلا، نَجھر جھرنا گھر گھر دینا چوایا۔ ناتا توڑ کال مہاکالا، رائے دھرم کُھ بھوایا۔ مارگ دسنا اک
 سکھلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچی تیری شہنشاہیا۔ سری بھگوان کرے کھیل دُھر دا ساٹھا، سگلا سنگ نبھایا۔
 اکو منتر اکو پاٹھا، پوجا اکو اک کرائیا۔ اکو سروور اکو تاٹا، اکو تال وڈیایا۔ اکو پریم پیار پریتی ناتا، اکو رنگ رنگایا۔ اکو سیجا اکو کھاٹا، اکو بہہ بہہ خوشی منایا۔
 اکو منزل اکو واٹا، اکو پاندھی پھیرا پائی۔ اکو نور اکو جاتا، اکو جوت کرے رُشنای۔ اکو سَجَن اکو ساکا، اکو میلا میلے سچ سُبھایا۔ اکو دانی اکو داتا، دیونہار اک
 اکھوایا۔ اکو پرتپالک اکو راکھا، اکو جگ جگ سیو کمایا۔ اکو شبدی سُبھایا، اکو جگ اپنا ویس وٹایا۔ اکو جوت اکو جوت میں جاتا، جاگرت جوت
 کرے رُشنای۔ اکو مائی اکو باپا، پُرکھ پتا اک اکھوایا۔ اکو صاحب اکو آقا، شہنشاہ اک ہو جایا۔ اکو کھولہارا تاکا، اکو پڑدا رہیا چُکایا۔ اکو جگ چوکڑی
 دیوے واکا، واکیا نویس اک اکھوایا۔ اکو لکھ چوڑاسی کھچنہارا خاکہ، بن مُصوّر تصوّر ساچا دے جنایا۔ اکو کھیلے کھیل پر تھی اکاسا، اکو گگن منڈل پھیرا
 پائی۔ اکو ویکھے دوس رین راتا، گھڑی پل اکو ونڈ ونڈایا۔ اکو جنائے آد جگاد دُھر دی گاتھا، ناؤں نرکارا اک درڑایا۔ اکو منسا پوری کرے آسا، اکو ترسنا
 دے بُجھایا۔ اکو گر اوتار پیر پیغمبر پر گٹائے اپنی شاخا، شناخت اپنی دے سمجھایا۔ اکو مناوے سب نوں آکھا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ اکو بچھے انتم واتا،
 گھر گھر اپنا پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، شبد گر تیرا ناؤں پر گٹایا۔ شبد گر تیرا ناؤں گھر گھیر، گوبند
 نظری آئی۔ تیری منزل اک اخیر، سچ دوارے بہہ بہہ خوشی منایا۔ جگ چوکڑی تیرے ہتھ تدبیر، تقدیر سب دی دینی اٹھایا۔ تیرا کھیل بے نظیر، جگت
 نیز نظر کسے نہ آئی۔ تیرے ہتھ اگلی شمشیر، جگت شستر بیٹھن کُھ بھوایا۔ تیتوں سجدہ کرن پیر فقیر، فقیہاں وچ تیرا راگ الائی۔ پیر پیغمبر تیرے بن
 کے بغلیکیر، دستگیر تیری اوٹ تکایا۔ تیرے ہتھ شرع زنجیر، کڑی کڑی نال جڑایا۔ تیرے کول دین مذہب دی پیر، درداں نال بھری لوکایا۔ تیرے
 اندر شبد بودھ اگادھ وڈی بیر، جس دا ڈھولا نانک گیا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، شبدی شبد خوشی منایا۔ شبد سُبھ
 کہے ہووے تیرا لاڈ، بچپن تیری جھولی پائی۔ توں صاحب سوامی آد جگاد، جگ چوکڑی خوشی دکھایا۔ اپنے گھر دا کھول کے راز، رحمت میرے اُتے کمایا۔

تیرے حکمے اندر پیر پیغمبر اس دسی نماز، سجدہ کرنا دتا سمجھائی۔ گوپی کاہن پاؤنی دسی راس، سیتا رام بناں وچ بھوائیا۔ بھگتاں لجیا رکھن دی دسی جات، نرگن سرگن روپ وٹائی۔ توں سُننہار فریاد، فاضل اکو اک اکھوائیا۔ تیرا لیکھا وچ برہما، برہمانڈ تیری شرنائیا۔ سد سُنے انوکھی آواز، بن رسنا جہوا جو رہے سُنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وست امولک دے کے داد، گھر خزانہ بھنڈار دتا بھرائیا۔ دھن دولت سچ خزانہ، گر شبدی تیری جھولی پائی۔ کرپا کرے دانا پینا، پینا دانا ہوئی سہائی۔ جگ چوکڑی نت نوت سب دا ٹھانڈا کرے سینہ، ستگر امرت میگھ نام برسائی۔ تن مائی من منوا کرے بھینا، بدھ بیک آپ جنایا۔ ناتا تے جل پینا، مین جل بیٹھے نین شرماں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل مکہ مدینہ، مقبریاں اندر پھیرا پائی۔ شبد کہے پر بھ کیڑا مقبرہ، معقول دے جنایا۔ جس دا کسے کولوں نہ ملے شجرہ، خسرہ حد حدود نہ کوئے جنایا۔ جس دا کسے کولوں نقشہ نہ کدے اترا، موصو سکیا نہ کوئے بنایا۔ جس دا مندے رہے سارے خطرہ، بھے وچ سیس نوائیا۔ جس دی بھیٹا ہندا رہیا پتراں پیچھے بکرا، بغلی تن اٹھائی۔ اوہ وسے کیڑے دھام وکھرا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائی۔ جس دی جگ چوکڑی سارے کردے رہے یاترا، یاترو ہو کے پھیرا پائی۔ جس اپنی کرپا کر کے گوہند دتا اگمی گاترا، لہار تر کھان نہ کوئے گھرائیا۔ سمجھ سکے نہ کوئے وید شاسترا، پرانی پُران نہ کوئے درڑائی۔ جس دی نہ کوئے لگ نہ کوئے ماترا، اکھراں وچ نہ ونڈ ونڈائی۔ سور پیر سو بہادرا، جس تیغ بہادر سُت دتی وڈیائی۔ اوہ کرتا کریم دھر دا قادرا، دو جہاناں قتل گاہ ویکھے چائیں چانیا۔ جس نے گر کھیاں ول کیتا محاصرہ، شبدی ہو کے ویکھ وکھائی۔ غریب نمائیاں دیوے آسرا، کوجھیاں کملیاں گلے لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبد گر تیرا لیکھا اگم اتھایا۔ شبد گر تیرا لیکھا اتھا، اکھراں وچ نہ کوئے سمجھائی۔ چارے کھانی بانی دے صلاح، صفتاں نال وڈیائی۔ توں مالک داتا بے پرواہ، بے انت روپ وٹائی۔ نت نوت آویں ویں وٹا، جگ چوکڑی پھیرا پائی۔ کلج کھیل کیتا وچ جہاں، جہالت کوڑی دتی کھپائی۔ بالے نیہاں ہیٹ دبا، کلج کوڑی جڑ اُکھرائیا۔ جو شہیدی گئے پا، شہادت دیون چائیں چانیا۔ جو رسیدی لیکھا لیا لکھا، پر بھ لکھیا بے پرواہیا۔ جس دا دے نہ کوئی گواہ، وکیل وکلا سنگ نہ کوئے نبھائی۔ سو صاحب سلطان سچا شہنشاہ، تیرا حکم رہیا ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کریا دے مٹائی۔ شبد کہے

پر بھ تیری ساچی دھوڑ، ٹکا مستک اِکو لائیا۔ کلجک ویکھ اپنا بھریا پور، بیڑا اِکو چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ اگنی تت تپے تندور، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔
 پیر پیغمبر ہوئے مفرور، صدی چودھویں پلور رہے جُھڈائیا۔ تینی اوتار نال حاضر حضور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ نو کھنڈ پر تھی پیا فتور، ست دیپ گرہ گرہ
 ہوئی لڑائیا۔ تیرا نام نہ کسے منظور، من مت کوک رہی سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، تیری وے نام ودھائیا۔
 پاربرہم ویکھ کلجک کل، کلکاتی ڈیرہ لائیا۔ سادھ سنت کردے چھل، ولیے چھلیئے روپ وٹائیا۔ راجے رانے غریب نمائیاں رہے دل، سر سکے نہ کوئے
 اُٹھائیا۔ سنتاں بھگتاں چکيا بل، ڈنکا شبد نہ کوئے وجائیا۔ پھری دروہی جل تھل، مہینل رہیا گر لائیا۔ ست ستواد خاک وچ گیا رل، سچ سچ نظر کسے نہ آئیا۔
 جوٹھ جھوٹھ لگا پھل، جیو جنت خوشیاں نال بہہ بہہ کھائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نال گیا رل، آسا ترشنا بیٹھی ناچ نچائیا۔ ست رہیا نہ اٹھسٹھ جل، گزگا
 گوداوری جمن سُرستی رووے مارے دھائیا۔ ساچا دیپک کایا مندر اندر کوئے نہ رہیا بل، سُنج مسان دے جگت لوکائیا۔ بن تیری کرپا کوئے نہ ہووے
 تیرے ول، کلجک ولگن اپنی رہیا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکڑی جو دتے گھل، سو تیرا انت سندیسہ گئے سنائیا۔ پر م پرکھ پر ماتم نرگن نر ویر نر اکار
 آوے چل، اچل چل اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، گرہ مندر ویکھ دکھائیا۔ گرہ مندر کلجک آکے ویکھ، کیوں
 بیٹھا کھ چھپائیا۔ کوٹن کوٹ گرو اوتار دھر کے بیٹھے بھیکھ، اپنا آپ رہے وڈیائیا۔ تیرے ملن دا کوئی نہ دے ہیت، اپنی سو بھا کر کر خوشی منائیا۔ واہ واہ
 سوہنی رچی انوکھی کھید، تیری سمجھ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن سرگن آکے کھول بھیت، پڑدا اوہلا دے چکائیا۔
 پڑدا اوہلا چک آتم، ہر شبدی دھیان لگائیا۔ میت مُرار بن پر ماتم، کیوں بیٹھا پڑدا پائیا۔ ہوں نرگن تیری ذاتن، نر ویر تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 سارے اِکو آکھن، پرکھ اکال سب دامہیا۔ سچ سندیسہ دیوے اپنا جاپن، جیون جیون وچوں دے بدلایا۔ اِکو وار کٹ جنم کرم دے پچھلے پاپن، دُرمت
 میل دھوائیا۔ پت پت پت کر دے پاکی پاکن، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ہوں بلدھاری صاحب سنگر شاہو شاباسن، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دکھاؤنا اِکو گھر، جس گھر بہہ کے اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچا گھر دکھاؤنا اوہ، جس گرہ تیرا نور رُشنائیا۔ جگت پیار کٹ کے موہ، نر موہ

دینا بنایا۔ تیرا برہم تیرے نال جائے چھوہ، پاربرہم دیا کمایا۔ اتم تیرے جوگا جائے ہو، دوجا سکے نہ کوئے پرناپیا۔ سچ دوارے دینا ڈھو آ ڈھو، وست
امولک جھولی پاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لینا ملایا۔ شبد سٹ دھر دے دھلے، سوبھاونت سمجھائیندا۔ آد تیرا اپجایا موئے،
انت تیری کھیل کھلائیندا۔ ہر کا نام جو گئے بھولے، بھلیاں مارگ اک وکھائیندا۔ جن بھگتاں دے کے ساچے جھولے، سچ ہلارے آپ جھلائیندا۔
وشنوں نیز تے برہما کہے واہ کنت کنتوہلے، بن رسنا صفت صلاحندا۔ شکر ہتھوں سٹ ترسولے، دھوڑی ٹکا خاک رمانیندا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا سچ
اصولے، اصلیت اپنی اک سمجھائیندا۔ تیریاں بھگتاں کولوں آگے کریا کرایا نہ کوئے وصولے، رائے دھرم نہ اکھ اٹھائیندا۔ سو گر گھر گر سکھ لوکماں پھلے
پھولے، جنہاں گر گوہند اپنی گود بہائیندا۔ ایہتھے اوتھے دو جہان ہوئے نملے، قیمت جگت نہ کوئے رکھائیندا۔ میل ملایے صلح کئے، کل مالک اپنا رنگ
رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، شبد گرو گرو دیو سنگر آد جگاد جگ چوکڑی کدے نہ بھلے، ابھل اپنی کھیل آپ کھلائیندا۔

☆ ۲۴ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی ملکھا سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی ☆

گر شبد کہے جن بھگتاں بھاگ، جگت جگت جگت وند وندایا۔ سری بھگوان بنا اپنا سچ سماج، سمگری دھر دی جھولی پاپیا۔ پرہ ملن دا دس کے کاج،
ساچی سکھیا دے درڑایا۔ پریم پیار دی مار کے آواز، جگ سٹیاں لئے اٹھایا۔ آتم پرماں جوڑ کے نات، ساک سجن اک اکھوائیا۔ دھر درگا ہی دس کے
گاتھ، منتر نام کرے پڑھایا۔ گھر وچ گھر وسے پاس، سگلا سنگ نبھایا۔ لیکھا جان پون سواس، ساہ ساہ دیا کمایا۔ جنم کرم دی پوری کرے آس، ترشنا
بھکھ مٹایا۔ نج گھر ساچے کر کے واس، وصل اکو حق وکھایا۔ کر پرکاش اگنی محراب، محبوب نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن
بھگت دے وڈیایا۔ وڈیائی کو پرہم ایکا ٹھاکر، ہر کرتا نہ ہر اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھے ڈلھدا ساگر، وڈ سنساری اپنا پھیرا پائیندا۔ کرپا کر کریم کرتا قادر،
قدرت اپنا کھیل جناپیندا۔ سوربیر بن بہادر، دھر فرمانا حکم منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکھائیندا۔ گر شبد کہے جن بھگتاں

جوگ، ہر سَنگَر آپ درڑاںیا۔ میل ملاکے دُھر سَنجوگ، وچھوڑا جگت کٹاںیا۔ نام پدارتھ ساچی چوگ، سوہنگ ہنساکھ لگایا۔ کر پرکاش اندھیرے کوٹ، ساڈھے تن ہتھ سوہا پائیا۔ ناد دُھن و جا لگائے چوٹ، کوڑی کریا کھوٹ کڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بوُجھ بُجھایا۔ گر شبد کہے پر بھ بھگتن مِیتا، بھوای بھے بھو نظر کوئے نہ آیا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں ٹھانڈا سیتا، سَت پُرکھ نرنجن اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ لکھ چوڑا سی گھٹ گھٹ واسی وسنہارا چیتا، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لایا۔ سَنجگ تریتا دوا پرکھج ویکھے ویلا بیتا، پورب لہنا کھوج کھوجایا۔ سَت سرُپ شاہو بھوپ وڈا وڈ نیکن نیکا، جگ نیتز درس کوئے نہ پائیا۔ دینا جانے جیو جی کا، دیونہار صاحب سکھدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن سَنجن ویکھ وکھایا۔ شبد گر کہے بھگتن داتار، دیونہار اکھوائیندا۔ لکھ چوڑا سی وچوں لے اُٹھال، مانس منکھ مانو اپنے لیکھے لائیندا۔ سچ دوارے لے بہال، چرن کول اکو دھام سہائیندا۔ میل ملاکے اگنی رام، رمتا چکر سرب کٹائیندا۔ کھیڑا وسا کے دُھر دا گرام، گرہ مندر سوہا پائیندا۔ کوڑی کریا میٹ نظام، نوبت اپنا نام و جائیندا۔ رس امیوں پیا کے جام، سچ خُماری اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت گود اُٹھائیندا۔ گر شبد کہے پر بھ بھگتن سگی، وڈبھاگی نظری آیا۔ ناتا توڑ کے خانہ بندی، بندنا اکو دے سمجھایا۔ انتر کڈھ واسنا گندی، سگندھی سچ بھرائیا۔ کر پرکاش نورانہ چندی، اندھ اگیان دے کھپایا۔ دین دیال بن بخشندی، بخشش رحمت آپ کرائیا۔ پٹھ ہون نہ دیوے نگی سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن مِیتا بے پرواہیا۔ شبد گر کہے پر بھ بھگت پیارا، لکھ چوڑا سی دے تجایا۔ مندر اندر کھول کوڑا، گھر گھر وچ سوہا پائیا۔ کر پرکاش بہتر ناڑا، جوتی دیپ ڈگمگایا۔ ساڈھے تن ہتھ اندر لا اکھاڑا، سُرُتی شبدی گوپی کاہن ناچ نچایا۔ امرت جام پیا کے تاڑا، خُماری دُھر دی دے وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت وچھل اک اکھوائیا۔ گر شبد کہے پر بھ سچ سوامی، سویمبر جگ جگ آپ رچائیندا۔ سرب گھٹاں بن انتریامی، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ بودھ اگادھ اگنی بانی، دُھر دا نام ناد سمجھائیندا۔ امرت بخش ٹھنڈا پانی، نہجھر جھرنا اک جھرائیندا۔ شبد ملاوا سُرُتی بانی، سوہنا جوڑ وکھائیندا۔ لیکھ چُکا کے چارے کھانی، گھر اکو اک وڈیائیندا۔ دیونہارا پد نربانی، نربان پد اک سمجھائیندا۔ شاہو بھوپ شہنشاہ سُلطانی، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،

سنت سہیلے گلے لگائیں۔ سنگر شبد کہے پر بھ دھر دا سجن، ساجنہارا نظری آئی۔ جگ چوکڑی لکھ چوراسی بھانڈے بھجن، بن سنگر پورے اپنے گھر نہ کوئے رکھائی۔ کوٹن کوٹ جیو جنت سادھ سنت جاون ننگن، پڑدا اوہلا اوڈھن سیس نہ کوئے لکائی۔ کوٹن کوٹ ماس ناڑی ہڈ واون گنگن، گنگوتری سار کوئے نہ پائی۔ کوٹن کوٹ سیکھاں اُپر ٹنگن، جگت کباب قیمت سکے نہ کوئے چکائی۔ کوٹن کوٹ کر کر بندگی بھجن، بھجن واہو داہیا۔ کوٹن کوٹ نیتر پا کے انجن، نین اکھ رہے مٹکائی۔ کوٹن کوٹ ہر کا نام در در منگن، گیر و کپڑے تن پُھہائی۔ کوٹن کوٹ مکہ کعبہ کرن حجن، سچ محبوب نظر کسے نہ آئی۔ کوٹن کوٹ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ کرن بدن، بندی خانہ نہ کوئے تڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ گر گر اپنے سنگ رکھائی۔ گر شبد کہے پر بھ تیرا کھیل اول، آد جگاد سمجھ کوئے نہ پائی۔ بن بھگتاں سہائے نہ کوئے مھلا، محفل سچ نہ کوئے لگائی۔ توں نرگن دھار اک اکلا، نرویر پُرکھ تیری وڈیائی۔ تیرا وسیرا جلاں تھلاں، گھٹ گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائی۔ دھن وڈیائی جس جن پھرائیں اپنا پلا، شبدی گنڈھ پوئی۔ سو گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت لوکات پھلیا بھلا، پت ٹہنی رہی مہکائی۔ ملے وڈیائی ساچی کلا، جس کل وچ گرگھ گر گئے اُچائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، انتم قیمت کرتے پائے آپے ملا، کوڈی کوڈی ہٹ نہ کوئے وکائی۔

☆ ۲۴ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی گنڈا سنگھ دے گرہ پنڈ دراجکے ☆

سنگر شبد سدا کرپال، کرپن نردھن لئے ترائی۔ سنگر شبد سدا دیال، دیناں انا تھاں ہوئے سہائی۔ سنگر شبد سدا دھن مال، نام خزانہ اک بھرائی۔ سنگر شبد توڑنہار جنجال، کوڑی کریا دے کھائی۔ سنگر شبد آد جگاد نبھے نال، ایہتھے اتھے میل ملائی۔ سنگر شبد وکھائے سچی دھر مسال، گھر گھر وچ سو بھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ شبد اک اُچائی۔ سنگر شبد سرب جگ میتا، متراں وچوں متر نظری آئی۔ سنگر شبد اُدھارے اوچاں نیچاں، راؤ رنگاں گلے لگائی۔ سنگر شبد پار کرائے جگت دہلیزاں، منزل ساچی دے وکھائی۔ سنگر شبد سرتی کرے ساچی ریحھا، لال گلالا رنگ چڑھائی۔ سنگر شبد،

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ویکھنہارا تھائیں تھانیا۔ سَنگَر شبد سد وچولا، جُگ جُگ سیو کمانیدا۔ سَنگَر شبد چُکائے پڑدا اوہلا، گرہ مندر نظری آئیندا۔ سَنگَر شبد جن بھگتاں گایا ڈھولا، ڈھولک چھینے پرے سٹائیندا۔ سَنگَر شبد انمول، بن سَنگَر پورے ہتھ کسے نہ آئیندا۔ سَنگَر شبد من واسنا چُکائے کوڑا رولا، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھائیندا۔ سَنگَر شبد آون جاون پندھ کرے ہولا، لکھ چوراسی گیڑ کٹائیندا۔ سَنگَر شبد دیوے وڈیائی اُپر دھولا، پنج تت کایا رنگ چٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر داشد اک پرگٹائیندا۔ سَنگَر شبد انڈٹھارس، رسنا رس نہ کوئے وڈیایا۔ سَنگَر شبد ہر ہر دے رہیا وس، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ سَنگَر شبد نرمل جوت کرے پرکاش، دیا باقی ڈمگائیا۔ سَنگَر شبد ساچے مندر پاوے راس، گوپی کاہن رُپ وٹایا۔ سَنگَر شبد گرکھاں پوری کرے آس، آسا ترشامیٹ مٹایا۔ سَنگَر شبد ویکھے کھیل پر تھی آکاش، گگن گگنتر سوبھاپایا۔ سَنگَر شبد جن بھگتاں سدا داس، جُگ جُگ سیو کمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار آپ وڈیایا۔ سَنگَر شبد سدا انڈٹھ، رُپ رنگ ریکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ اندرے اندر کرے ہت، باہر وجود نہ کوئے سمجھایا۔ پریم پیار دی مار انوکھی کھچ، آپ اپنی تند ستار ہلایا۔ گرکھ ورلے سَنگَر کرپا پئے دس، نچ نیز ہوئے رُشائیا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، سَنگَر سوبھارُپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد گرُواک اُچجایا۔ سَنگَر شبد وڈ وڈا نیکا، نیکن نیکا کھیل کھلائیندا۔ لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جی کا، ساڈھے تن ہتھ مندر اندر ڈیرہ لائیندا۔ نت نوت جن بھگتاں بنے میتا، سَنگَر ہو کے سنگ دکھائیندا۔ گھر ساچے وسے چیتا، چیتن سرتی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ سَنگَر شبد سرب ویاپی، ویاپک ہو کے سیو کمانیا۔ سَنگَر شبد وڈ پرتاپی، پچپاتاپ دے چُکایا۔ سَنگَر شبد انتر جاپی، جیون جگت دے دکھایا۔ سَنگَر شبد پاکن پاکی، دُرمت میل نہ کوئے رکھایا۔ سَنگَر شبد بدل دیوے حیاتی، جیون جیون وچوں پرگٹایا۔ سَنگَر شبد کھیلے کھیل اگئی بازی، دُور وڈنکا سچ وجایا۔ سَنگَر شبد کسے دا کوئے نہ محتاجی، بھکھیا منگن کدے نہ جایا۔ سَنگَر شبد جن بھگتاں دُھر دا بنے ساتھی، نت نوت سیو کمانیا۔ سَنگَر شبد لہنا دینا چُکاوے باقی، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ سَنگَر شبد جُگ جُگ میٹے اندھیری راتی،

نرگن نور جوت کرے رُشنا یا۔ سَنگَر شبد منوٰ رہن نہ دیوے عاقی، منسا منسا وچ کھپا یا۔ سَنگَر شبد پکڑ چڑھاوے اوکھی گھاٹی، پار کنارے آپ لگایا۔ سَنگَر شبد جن بھگتاں ساچے سنتاں گرگھیاں گرگھیاں انتر دیوے امرت بوند سوانتی، سچ پیالہ اپنا جام پیا یا۔

☆ ۲۴ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی بی بی دیپو دے گرہ پنڈ باسر کے ☆

سو پُرکھ نرجن شاہ پاتشاہ سچ نریش، بے انت بے پرواہ تیری وڈ وڈیا یا۔ سچکھنڈ دوارے دے اگڑے دیس، چھپر چھن نہ کوئے جُھپا یا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سجدہ کرن آدیس، نیوں نیوں سیس جُھکا یا۔ نرگن سرگن جگ جگ کھیڈے کھیڈے، نت نوت پھیرا پیا یا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کرے رُشنا یا۔ انتر آتم گھٹ گھٹ مانے تیج، گرہ مندر بہہ بہہ خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچے گھر، گرہ و جدی رہے ودھایا۔ و بے ودھائی سچ گھر، سچکھنڈ سو بھا پیا یا۔ کرے کھیل نرائن نر، نر ہر داتا بے پرواہ یا۔ محل اٹل اگنی چڑھ، آسن سَنگھاسن سو بھا پیا یا۔ دو جہاناں گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیونہارا ور، وست امولک دُھر دی اک ورتا یا۔ نت نوت لوکات کھیل کر، خالق خلق دے سمجھایا۔ پروردگار سانجھے یار اپنا میل کر، سچ توفیق سچ رفیق تیرے ہتھ وڈیا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاونا دُھر دا گھر، جس گرہ بہہ کے خوشی منایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن نمسکار، نمو نمو سیس جُھکا یا۔ کرتے تیرا کھیل اپر اپار، لکھ اگوچر تیری وڈ وڈیا یا۔ وشن برہما شو کوٹن کوٹ کھڑے دوار، در ٹھانڈے بیٹھے سیس جُھکا یا۔ خالی جھولی بن بھکھار، بھکھک بھکھیا منگن چائیں چائیا۔ تُوں دیونہار داتار، دیاوان سچ سکھدایا۔ سَنجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا کھیل اپر اپار، اپر پیر سوامی اپنی رچنا ویکھ وکھایا۔ لیکھا لکھ شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان انجیل قرآن صفت صلاحیا۔ کھانی بانی بول جیکار، پراپسنتی مدھم بیکھری ڈھولا گایا۔ نرگن سرگن سرگن سرگن کھیل کرے وچ سنسار، وڈ سنساری اپنا ویس وٹایا۔ شبد سندیشہ دیندار رہے وارو وار، نام ندھان ناؤں نرکارا آپ پرگٹایا۔ کاغذاں قلمناں نال کردا رہیں اظہار، کاتب ہوئے سیو کما یا۔ کلماں اندر کردا رہیں خبردار، کائنات کریں پڑھایا۔

دین مذہب تیری دھار، ذات پات شرع نال بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھال دُھر دا گھر، جس گرہ بہہ کے آسن لائیا۔ سچ گرہ پر بہہ اکو دس، دہ دشا بھو چکائیا۔ توں سوامی ٹھاکر پُرکھ سمرتھ، بے انت تیری وڈیائیا۔ نت نوت ڈھولے سوہلے گر اوتار تیرا گاؤندے جس، پیر پیغمبر راگاں ناداں وچ کرن شنوائیا۔ صفت صلاح باہر گپت ظاہر تیری مہما اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ سنجک تریتا دواپر کلجک نرگن ہو چلاویں رتھ، سرگن بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد نعرہ بول اکھ، اکھ الکھنا اپنا ناؤں درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن منگ، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ شاہ سوامی انتریامی پُریاں لواں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھ لنگھ، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ہوئے ننگ، اوڈھن پڑا سپس نہ کوئے لکائیا۔ کلجک اوڈھ رہی لنگھ، صدی ویہویں بن نیتز نیناں تیرا راہ تکائیا۔ آتم سنجی سچ دے پلنگ، ہر کنت بہہ خوشی نہ کوئے منائیا۔ انحد ناد گھر گھر وجے نہ کوئے مردنگ، دُھن آتمک کرے نہ کوئے شنوائیا۔ امرت سرودر وہے نہ کوئی گنگ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی رووے مارے دھائینا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ بھیکھ پکھنڈ، کوڑی کریا ڈورو ڈنک رہی وجائیا۔ گر مت کسے نہ دے سنگ، من مت بہہ بہہ متا پکائیا۔ سُر ت سوانی ہوئی رنڈ، شبدی کنت نظر کسے نہ آئیا۔ دین دیال صاحب بخشند، اک تیری اوٹ تکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد منگاں رہے منگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، نر ہر اپنا پھیرا پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد منگن مدد، نعرہ حق حق جنائیا۔ تیرا لیکھا گنتی وچ کدے نہ آیا عدد، ایکنکار اکو اک تیری سرنائیا۔ صدی چودھویں میٹ تشدد، چوداں طبق دین دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس پُجائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بہہ ویکھ کلجک کھیل، کل کاتی چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ آتم پر ماتم ہووے کسے نہ میل، برہم پاربرہم نہ کوئے سمائیا۔ دیوا جگے نہ بن باقی تیل، جوتی جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ سچا ملے نہ سجن سہیل، جگت ٹھگوری وچ لوکائیا۔ توں وسیوں دھام نوئل، سچکھنڈ نواسی اپنا کھ چھپائیا۔ جھگڑا پیا گرو گر چیل، چیلار گھر بھو نہ کوئے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، پیر پیغمبر تیتوں دھئیائیا۔ پیر پیغمبر کہن پر بھو آ نیڑے، پروردگار تیری اوٹ تکائیا۔ دین مذہب پے جھیرے، جھگڑا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ کایا مندر اُجڑے کھیڑے، ساڈھے تن ہتھ ساچا

گلشن نہ کوئے مہکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کلجک سادھ سنت پھرن بٹھیرے، دُھر دا سنگی نظر کوئے نہ آئیا۔ دھرنی دھرت اُپر لائے کوڑی کریا ڈیرے، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، واہوا تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پر بھ ویکھ اپنا جگ، درِ شئی سر شئی اُپر اُکائیا۔ نو نو چار لگی اگ، تُدھ بن سکے نہ کوئے بُجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھہڑا گئے چھڈ، صدی بیسویں دے دُہائیا۔ سرگن نالوں ہوئے اڈ، نرگن تیری جوت وِچ سمائیا۔ واک بھوکتاں وِچ دس کے گئے حد، حد د اِکو اک در سائیا۔ کلجک انتم پرگٹ ہووے پُرکھ سمر تھ، کل کلکی پھیرا پائیا۔ دو جہاناں نو جوانا مرد مردانہ پت لئے رکھ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے جن بھگتاں دیوے حق، مُرید مُرشد ویکھے چائیں چائیا۔ دو جہاناں منزل پندھ مکاوے نٹھ نٹھ، نرگن آوے جاوے اپنی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ پار برہم پت پر میثور دے دلاسا، ہر کرتا آپ جنائیا۔ پیر پیغمبر رکھو بھروسا، پر بھ بھرمی گڑھ تڑائیا۔ کوڑی کریا ویکھے جگت تماشا، خالق خلق وِچ سمائیا۔ نرگن نر ویر نراکار جوتی جوت کرے پرکاشا، پنچ تت نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ پیر پیغمبر کرن سجدہ، جُھک جُھک سیس نوائیا۔ ہوں خالق بالک تیرا بردا، بندی خانہ دے تڑائیا۔ تیرے بھے بھو اندر سب کوئی ڈردا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ دین مذہب نہ جیوندانہ مردا، مُردا ہو گور نہ کوئے دبائیا۔ چو داں طبق طوبی طوبی کردا، چو داں وِدیا رہی گر لائیا۔ چو دس چند کوئی نہ چڑھدا، سچ نور نہ کوئے رُشنائیا۔ کلمہ حق کوئے نہ پڑھدا، کائنات بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ پروردگار کوئے نہ وردا، نار خاوند دوویں بیٹھے مکھ بھوائیا۔ شرع وِچ شیطان ویکھو لڑدا، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، چرن کول تیرے ملے سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن محمد، عیسیٰ موسیٰ نال رلائیا۔ ہر کا کھیل انا الحق قلمچ، مہبان بیدوبی خیر یا اللہ دے سمجھائیا۔ گو بند سورا جو انتم مار کے گیا رمز، اشارے نال درڑائیا۔ اُس دی انوکھی کراں دو جہاناں چمک، چمتکار بے پرواہیا۔ پروردگار اُس دی کرے مدد، بے پرواہ ہو کے سیو کمائیا۔ دیوے وڈیائی جگ انتم جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جس دی چرن داسی آد شکت، چتر بھج بیٹھی سیس نوائیا۔ سو گو بند سورا شبد گردیو اک فقط، فقیریاں وِچ فقیراں رہیا سمجھائیا۔ جس دا لیکھا نہ ہوئے اُدھار

سدا نقد، نو تیراں حساب نہ کوئے جنایا۔ اُس دا حکم ایہتھے اوتھے کدی نہ جائے اٹک، دو جہان نہ کوئے اٹکایا۔ جو سنت سہیلے جن بھگت رہے بھٹک، پر بھ چرن دھیان لگایا۔ تنہاں ویلا سہنجنا کرے وقت، تھت وار دے وڈیایا۔ سو سوربیر جودھا مردانہ مرد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیسہ آپ سنایا۔ دھر سندیسہ سُنو لا کر دھیان، ہر کرتا آپ جنایا۔ جو گر گوہند دے کے گیا بیان، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ اُس نوں پورا کرے سری بھگوان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ نام ڈنکا وجائے دو جہان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آپ سنایا۔ جس نوں سُن کے وشن برہما شو ہوئے حیران، کروڑ تیتیسائیوں نیوں سپس جھکایا۔ پیر پیغمبر و سُنو اک پیغام، پت پر میثور آپ سنایا۔ کلجگ انتم بدل دینا نظام، نوبت اکو نام سنایا۔ شبد گرو گرو سوامی سارے بردے کرنے غلام، عاقی رہن کوئے نہ پایا۔ مارگ دس اک آسان، احسان سب دے سر چڑھایا۔ کلجگ جیو پسو پریت جو ہوئے حیوان، من مت کری گڑھایا۔ تنہاں انتر آتم ساچی سکھیا دیوے گیان، بودھ اگادھ کرے پڑھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو بخشے چرن دھیان، پُرکھ اکال گھر گھر نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہن پروردگار، واہوا تیرے ہتھ وڈیایا۔ صدی چودھویں سارے گئے ہار، ہوکا لے کے رہے سنایا۔ ساڈا لیکھا لکھیا پورا ہویا قول اقرار، اقرار نامے سارے رہے دکھایا۔ تیری جھولی سب کچھ دتا ڈار، میں متا ناتا لیا تڑایا۔ ہوں بالک ننھے بچے تیرے برخوردار، توں مالک خالق اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دکھانا دھر دا گھر، جس گھر میلا سہج سُبھایا۔ پیر پیغمبر تلو ایک، اینکار رہیا جنایا۔ کلجگ انتم آخر گوہند رکھی ٹیک، پتا پُرکھ اکال گیا سنایا۔ واک بھوکھت لکھ کے لیکھ، جی جیو جنت جگت جہاناں گیا سمجھایا۔ صاحب سلطان سری بھگوان کلجگ اپنا بدلے بھیکھ، بھیکھا دھاری بھیکھ وٹایا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹے رکھ، دھواں دھار رہن کوئے نہ پایا۔ بھاگ لگائے سمبل دیس، ساڈھے تن ہتھ ڈھولا راگ سنایا۔ مان تئے وشنو شیش، باشک نیوں نیوں سپس جھکایا۔ برہما درتے ہووے پیش، گل پلو اک رکھایا۔ شکر نیوں نیوں کرے آدیس، ترسول ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ کروڑ تیتیسائیوں درس سکے نہ کوئی پیکیہ، دُور دُراڈے ویکھن نیتز نین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پیر پیغمبراں اکو حکم سنایا۔ پیر پیغمبراں دیوے حکم نامہ،

حاکم دُھر در گاہی اکھوائیندا۔ کرے کھیل سری بھگوانا، بھگوان اپنی کار کمائیندا۔ امام امامہ نوجوانا، بردہ بال نہ رُوپ دھرائیندا۔ شبد اگئی گائے ترانہ، کلمہ اک پڑھائیندا۔ گوہند سورا کر پروانا سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ شبد سروپ مہربانا، محبوبِ محکم ورتائیندا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ نہ کوئے اٹکائیندا۔ دھرم دکھائے اک نشانہ، لواں پُریاں آپ جُھلائیندا۔ کلج کوڑی کریا میٹ سنجگ ست کرے پردھانا، پردھانگی اکو ہتھ رکھائیا۔ تختوں لاه کے راجا رانا، شاہ سلطاناں در در بھیکھ منگائیا۔ غریب نمائیاں دیوے مانا، کوجھیا کملیاں گود اٹھائیا۔ شاہو بھوپ بن سلطانا، حکمران اپنا ناؤں جنائیا۔ پریم پیار دادے کے پیغام، پیراں پیغمبراں لئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رہبر بنے ہر محبوب، مہربان پھیرا پائیا۔ کلج کوڑی کریا میٹے حدود، حضرت اپنا محکم ورتائیا۔ جوٹھ جھوٹھ کر جائے کوچ، چار کُنٹ مکھ چھپائیا۔ ہر کا نام پرگٹ ہووے سچ سچ، نوبت وبتے ودھائیا۔ ابناشی کرتا سری بھگوان جائے تھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر مکھ گر سکھ امرت جام پیائے گھٹ، نچھر جھرنا اک جھرائیا۔ گھر مولے سوہنی رت، بُھل بُھلواڑی آپ مہکائیا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں لئے بچھ، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ دے وڈیائی گوہند ست سر اپنا ہتھ لکائیا۔ دیا کما ابناشی اچت، دیکھے کھیل کھیلنہار سچ سکھائیا۔ کلج گر اوتاراں پیر پیغمبراں جائے پینڈا مک، اگے محکم نہ کوئے سنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اپنے ہتھ رکھے سب کچھ، مجھ کچھ جل مین بیٹھے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ پیر پیغمبر کہن پر بھ مارگ کی، کرتے دے جنائیا۔ کس بدھ نرمل کریں جی، لکھ چوراسی جنت سنت پڑھائیا۔ لہنا دینا چکاویں ساڈھے تن ہتھ سیس، روداس چمارا آسا پور کرائیا۔ آتم پر ماتم نیچ ساچابی، سچ بُھلواڑی اک مہکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن شتری براہمن شودر ویش پیار کرے پتر دھی، پتا پوت گود اٹھائیا۔ کس دوارے ہر نرنکارے سنجگ سچی رکھیں نیہ، بوٹا اپنی ہتھیں لائیا۔ کون نام کون نشان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، بھيو ابھیدا دے کھلائیا۔ پیر پیغمبر کہن پر بھ بھيو کھول، کیوں بیٹھا پڑدا پائیا۔ جگ چوکڑی ماردا رہوں رول، تیری سمجھ کسے نہ آئیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اندر وڈ کے وجاؤندا رہوں ڈھول، نام نگارا اک رکھائیا۔ لکھ چوراسی ساچے کنڈے تولدا رہوں تول، تولنہارا آپ ہو جائیا۔ ہر گھٹ اندر نرگن ہو کے مولدا رہوں

مَوَل، مَوَلَا اپنی کار کما ئیا۔ شبد سروپی ہو کے بن دا رہوں وچول، آتم پر ماتم جوڑ جڑا ئیا۔ جودھا سور بیر بن کے کردا رہوں گھول، دیناں مذہباں وِچ لڑا ئیا۔ نام مدھانے نال جن بھگت رہوں وِروں، لکھ چوراسی چھاچھ نظری آ ئیا۔ ساچے سنتاں وسدا رہوں کول، دُور دُراڈا پندھ مُکا ئیا۔ گرُکھاں گرُکھاں نام دیندا رہوں انمول، آد جگاد جگ چوکڑی کرتے قیمت کوئے نہ لائیا۔ پرگٹ ہندا رہوں اُپر دھول، نرگن سرگن ویس وٹا ئیا۔ اپنیاں جیواں کولوں کراؤندا رہوں مخول، کوڑی کریا ننداں سنگ رکھا ئیا۔ کلجگ انت سری بھگونت اپنا پڑدا دس کھول، کی تیرے ہتھ پتر ا ئیا۔ تیری سمجھ کسے نہ آئی پنڈت پاندھے رول، شاستر سمرت وید پُران سکے نہ کوئے سمجھا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ساچا لیکھا دینا جنا ئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ دس کی کریں آگے، اگلی سمجھ کسے نہ آ ئیا۔ ویہ سو ائی بکرمی تک سب دی حدے، صدی چود دھویں پار نہ کوئے جنا ئیا۔ حکمے اندر سارے بدھے، پیر پیغمبر بیٹھے سیس نوا ئیا۔ اُچی کوکن الاؤن چھندے، ڈھولے سوہلے رہے گا ئیا۔ طوبی طوبی کرن سورے سر بنگے، شاہ پاتشاہ تیرے چرن منگن سرنا ئیا۔ تیرا کھیل تیرے ہتھے، تُوں داتا مالک بے پروا ہیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھے، در ٹھانڈے منگ منگا ئیا۔ شاستر سمرت وید پُران کلجگ جیو جنت سادھ سنت پڑھ پڑھ تھلے، منزل پندھ پار نہ کوئے کرا ئیا۔ پھر پھر آئے مدینے مکے، قبراں مقبریاں اُتے سیس نوا ئیا۔ بھجے پھر دے شودوالے مٹھے، گھنٹیاں نال ٹل کھڑکا ئیا۔ دین مذہب ذات پات کیوں پر بھ پائے رتے، جگ چوکڑی کھیل وکھا ئیا۔ گو بند نانک کہہ کے گیا پُرکھ اکال انتم سارے کرے اکتھے، شتری براہمن شودر ویش بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ چار جگ دے جو لکھے حکم نامے پٹے، صدی یسویں دے مُکا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ساچا لیکھا دے درڑا ئیا۔ گر اوتار کہن پر بھ کی تیرا ورتنت، واتا ورن دے جنا ئیا۔ بچھلا کھیل ویکھیا جگا جگنت، جگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ تیرا نام ندھانا دسدے رہے منت، رسنا جہوا ڈھولا گا ئیا۔ تیتوں مناؤندے رہے سچا کنت، لکھ چوراسی ناری روپ جنا ئیا۔ تیرے ہتھ دسدے رہے آد انت، مدھ تیری کھیل نظری آ ئیا۔ کوئی نہ جانے تیری اگلی بنت، گھرن بھنہار سمرتھے تیری بے پروا ہیا۔ در درویش در ٹھانڈے منگت، بھگت جھولی رہے ڈا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، بھو اپنا دے سمجھا ئیا۔ پُرکھ ابناشی وڈ مہربانا، محبوب بے پروا ہیا۔ گر اوتاراں پیر

پنیںمبراں دے فرمانا، دُھر داسد سندیس سنایا۔ شاہ پاتشاہ بھوپت بھوپ نوجوانا، نر نرکار اک اکھوانیا۔ سچکھنڈ دوارے وسے اُچ مکانا، نہچل بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوتی دیپ جلے مہانا، آد جگاد کرے رُشانیا۔ سو پُرکھ نرنجن مرد مردانہ، ہر پُرکھ نرنجن اپنی کل دھرائیا۔ ایکنکار دے پیغام، آد نرنجن کرے سچ رُشانیا۔ ابناشی کرتا کھیلے کھیل مہانا، سری بھگوان دے سمجھایا۔ پاربرہم پرہم ہو پردھانا، لکھ چوراسی برہم دیا دے پڑھایا۔ وشن برہما شو ہوئے حیرانا، ہر کی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ تینی اوتار عیسیٰ موسیٰ محمد مل کے کرن سلاما، سجدہ سمیس جُھکایا۔ نانک گوہند کہے واہ پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیایا۔ تیری سچکھنڈ سوہے سچی دھر مسالا، جس گھر بیٹھا سو بھاپایا۔ تیرے حکمے اندر نہیاں ہیٹھ دباے بالاں، چھوٹے بالے بھیٹ چڑھایا۔ وس کر کے کال مہاکالا، رائے دھرم دتا کھ بھوانیا۔ اُس ویلے جو لکھیا اک نشانہ، تس نوں سکے نہ کوئے سمجھایا۔ کل کلکی پھر کے بانا، نرگن نور جوت رُشانیا۔ جودھا سوریر مرد مردانہ، دو جہاناں آپ اکھوانیا۔ کلج کوڑی کریا میٹے نشانہ، چاروں کُنٹ ہوئے ہنگتا گڑھ تڑایا۔ ست دھرم دا دے گیانا، نہکرمی اپنا کرم کماپا۔ گر اوتار پیر پنیںمبراں ویکھو کھیل سری بھگوانا، جو اپنا حکم رہیا ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا پڑدا آپ اٹھایا۔ ساچا پڑدا چکے آپ، اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ کوڑی کریا مٹے سنتاپ، ست دھرم دے وڈیایا۔ چار ورنناں دس کے دُھر دا جاپ، پُرکھ اکال اشٹ وکھایا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، خاکی خاک رنگ رنگایا۔ بحر کپاٹی کھول کے تاک، دُئی دوتی دے چکایا۔ پون سواسی ویکھے ساس، ساہ ساہ سمایا۔ نرگن جوت کر پرکاش، جوت نرنجن ڈمگایا۔ شد و بے دُھر داناد، انحد راگ الایا۔ آتم سیجا بہہ بہہ دیکھے کھیل تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اگلا لیکھا دے سمجھایا۔ اگلا لیکھا دے جگت، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ گرکھ اُپجائے ساچے بھگت، بھگوان اپنی دیا کماپا۔ انتر آتم بخشے شکت، شخصیت سچ دے درڑایا۔ لیکھ مٹائے سوگ ہرکھ، چنتا غم دے گوائیا۔ نرگن نرور دے کے درس، بھو ابھیدا آپ سمجھایا۔ امرت میگھ دُھر دا برس، اگنی تت بُجھایا۔ آتم پر ماتم کر کے لکھت پڑھت، دُھر دا جوڑا لئے جڑایا۔ پنچ تت پنچ وکارا میٹ کے کٹک، پنچ پنچاں ساچا حکم سنایا۔ کام کرو دھ دیوے جھٹک، نام کھنڈا ہتھ اٹھایا۔ گرکھ گر سکھ اپنے نال میلے ندھڑک، خطرہ بھو نظر کوئے نہ آپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے فرش

عرش، دو جہاناں ویکھے چائیں چانیا۔ دو جہاناں ویکھنہارا، والی دو جہان ہر اکھوانیندا۔ سنجگ تریتا دواپر جس دا کھیل نیارا، جگ چوکڑی اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ پرگٹ کر گرو اوتارا، پیر پیغمبر حکم سنائیندا۔ شبد انادی دے سہارا، نام جیکارا اک الائیندا۔ اکھراں وچ کر ووارا، نراکھرا اپنا آپ چھپائیندا۔ سب نوں دیندا گیا لارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچا مارگ لگے جگ، ہر کرتا آپ جنایا۔ جن بھگتاں درس دیوے اُپر شاہ رگ، نو دوارے پندھ چکایا۔ ملا شیخ مسانک درس کرائے بن مکے کعبیوں اپنا جج، کایا حجرہ اک سہایا۔ ساچا نور ظہور جوتی جوت جائے جگ، اندھ اندھیر رہن کوئے نہ پائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ دے درڑایا۔ سرشٹ سبائی لکھ چوراسی جیو جنت نام ڈوری پائے نتھ، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ من واسنا کوئی نہ سکے بھج، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھایا۔ گھر گھر ہر ہر مندر بہے سچ، کایا بنک خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیوے اک ور، ور داتا آپ ہو جایا۔ ور داتا بنیا آپ، سمرتھ دیونہار اکھوانیا۔ اگلا لیکھا آگے دیواں دس، جس دی سمجھ کسے نہ آیا۔ اکو گوہند جھولی پا کے حق، حقیقت نال دیاں پرنا یا۔ بیس اکیسا ہر جگدیا انتم سمت نام سروپی کر کے دستخط، مہر دھر دی دے لگایا۔ جس دا حرف حروف کوئی نہ سکے کٹ، دو جہان نہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستواد برہم برہما شبد اگادھ چار کُنٹ دہ دشا گرہ گرہ تیرا نام کرے شنوایا۔

☆ ۲۴ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی بی بی جیتو دے گرہ پنڈ باسر کے ☆

نام پدارتھ لو لٹ، سنگر شبد آپ ورتائیندا۔ امرت آتم جام پیو گھٹ، ترشنا بھکھ روگ گوانیندا۔ پڑدا اوہلا لو چک، بھیاو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ گھر سنگر جنم لے کے بنو ساچے ست، اپرادھی رہن کوئے نہ پائیندا۔ بھاگ لگے پنچ تت کایا ماٹی بُت، ساڈھے تن ہتھ مندر آپ سہائیندا۔ ست سچ سہنجی مولے رُت، پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ کرے پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر اگیان مٹائیندا۔ ہوئے ہنگتا مٹے روگ، ساچی چوگ مکھ وکھائیندا۔ جنم کرم

دیاں وچھڑیاں کرے میل سنجوگ، دُھر سنجوگی ویکھ وکھائیدا۔ دھام وکھائے اوٹرا سچھنڈ دوارا کوٹ، محل اٹل اک رُشانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے پار لگائیدا۔ نام لُٹو سَنگَر دوارے، جگت ہٹ ہتھ کسے نہ آئیآ۔ گرگھ بنو گرگھ و نجاوے، منزل منزل پندھ مُکائیآ۔ دیونہارا داتا دانی سرجنہارے، گھر گسبھیر بے پرواہیآ۔ کایا ماٹی خالی بھرے بھنڈارے، وست امولک وچ ٹکائیآ۔ شبد اگئی سُنو جیکارے، دُھنی دُھن ہوئے شنوئیآ۔ راگ ناد جس دے سدا پنہارے، چھتی راگ بیٹھے سیو کمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک جھولی پائیآ۔ نام لُٹو گھر سچ سوامی، دیونہارا اک اکھوائیدا۔ سرب جیاں گھٹ جانے انتریامی، باہروں نظر کوئے نہ پائیدا۔ پریم پریتی بخشے سچ نشانی، نشانہ اکو اک جھلاییدا۔ لہنا دینا چُکائے چارے کھانی، جیرج اندج اُتج سیتج پندھ مُکائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نام پدارتھ آپ ورتائیدا۔ نام بھنڈارا دیوے پدارتھ، گھر ساچے جھولی پائیآ۔ گرگھو رکھو اک سوارتھ، دُجی ترشنا جگت مٹائیآ۔ ساچا مارگ گرکا پرمارتھ، شبدی سُرَت کرو کُڑمائیآ۔ سَنگَر ملن نوں کدے نہ کرو آلس، کوڑا دھندا دیو تجاہیآ۔ تہاڈے اندروں تہاڈا رُپ وکھاوے خالص، پڑدا اوہلا پرے ہٹائیآ۔ سچھنڈ دواویوں آ کے لوکمت بنے ثالث، سوہنی اپنی ونڈ ونڈائیآ۔ بن سَنگَر پورے سچی دے نہ کوئی عدالت، جو لکھ چوڑاسی وچوں بری دے کرائیآ۔ سچ بچھو تہاڈے اندر وڑ کے بھرے ضمانت، وکلا وکیل سنگ نہ کوئے رکھائیآ۔ تہاڈی آتما اوسے دی امانت، جس تہاڈی بنت بنائیآ۔ تہاڈا پتا پُرکھ اکال سدا صحیح سلامت، نہ مرے نہ جائیآ۔ گرگھیاں کوڑی کرپا پرے ہٹائے علامت، دُرمیت میل دے دھوائیآ۔ تہاڈے اندر تہاڈا من کدے نہ کرے بغاوت، اپنے نال لئے چلائیآ۔ سَنگَر پورے ہتھ ایہو سخاوت، مہر نظر نال پار کرائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ سجن ویکھ وکھائیآ۔ لُٹو بھنڈارا اک ست، ست ستوادی آپ ورتائیدا۔ جس نوں ملیاں اُتجے برہم مت، برہم وِدیآ اک سمجھائیدا۔ ناڈ بہتر نہ اُبلے رت، ہاڈی ہاڈی کھوج کھوجائیدا۔ تہاڈا عُصہ بدل دیوے اپنی کھول کے اندروں اکھ، پرتکھ اپنا رُپ وکھائیدا۔ بن سَنگَر پورے جھولی کدے کوئے نہ پائے حق، باقی لیکھانہ کوئے وکھائیدا۔ جے اندر وڑ کے مندر چڑھ کے اپنی منزل لو تک، جگت جہان کم کسے نہ آئیدا۔ جھوٹھی کوڑی دُنیا ایتھے ہو جائے رہن فک، حساب کتاب بچھلا سرب مُکائیدا۔ اگلا

میل کرے پُرکھ سمرتھ، گودی سچ دی آپ اُٹھائیدا۔ سچکھنڈ دوارے جو رہیا وس، گرکھ اپنے نال ملائیدا۔ اوہ سرب سوامی کملاپت، پت پر میثور بے پرواہ دیا کمائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے پار لگائیدا۔ گرکھ لٹو اکو نام، دوجی دست کم کسے نہ آئیا۔ سنگر کولوں پیو اوہ جام، جس داپیالہ ہتھ سکے نہ کوئے پھڑائی۔ اپنے مندر اندر اپنی سرتی ملاؤ اوس رام، جو رام مالک سرب اکھوائیا۔ تہاڈی رادھا کرے اوس پرنام، جو نام بنسری رہیا وجائی۔ تہاڈی سرتی پڑھے شبد اوہ ستنام، جو نانک ڈھولا گیا گائی۔ تہاڈا برہم کرے اوہ پچپان، جس نوں گوبند پُرکھ اکال کہہ گیا سمجھائی۔ بن سنگر پورے لکھ چوراسی جیو جنت دے ویران، گھر گھر دیا باقی سکے نہ کوئے جگائی۔ جنہاں ملیا سنگر پورا لوکات وچ آن، سو گرکھ گر سکھ ہرجن ہر بھگت دوس رین اٹھے پہر درس کرن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک اک ورتائی۔ نام لٹن دا ساچا ویلا، گر سنگر سچ سرنائیا۔ جتھے لیکھا چکے گرو چیل، چیل گرو اکو روپ سہائی۔ گھر سجن صاحب ملے سہیلا، دُور دراڈا پندھ مکائی۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم میلا، باقی ہتھ کسے نہ آئیا۔ اچرج کھیل پاربرہم پرہم آپے کھیل، خالق خلق دیکھے تھاؤں تھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نام ندھان اک ورتائی۔ نام ندھان دی لٹو موچ، مفلِس رہن کوئے نہ پائی۔ بن سنگر پورے اندر وٹن دی دسے کوئی نہ کھوج، سکھن ٹیڈی بنک پار نہ کوئے کرائیا۔ ست سروپ ہو کے اندرے اندر کرے چوج، چوجی پریتم ہو کے ہوئے سہائی۔ جگت دوتی میٹ کے روگ، امرت جام اک پیائی۔ جے پچھلا پچھے رہیا وجوگ، اگے ناتا لو جڑائی۔ راتیں سُنیاں دے جاگدیاں درس دیوے کایا قلعے کوٹ، سوچھ سروپی نظری آئیا۔ جے بھلوتے کرے پرکاش نرمل جوت، نورو نور رُشائی۔ تہاڈے اندروں سارا کڈھ دیوے باہر کھوٹ، کھوٹی مت رہن نہ پائی۔ پھیر اوس سوامی ملو روز، جو سب دا مالک بے پرواہیا۔ گر سکھاں نوں سب توں چنگی سنگر گود، جو مائی پت آپ ہو جائیا۔ جھوٹھی درشتی جھوٹھا لوک، وچ پرلوک اکو نظری آئیا۔ جس دی کسے نہ سوچی سوچ، بے انت کہہ کہہ سارے سیس نوائیا۔ اوس دا نام بھنڈارا سدا اتوٹ، جگ جگ جن بھگتاں آپ ورتائی۔ گر سکھو مکتی مُفت اپنے چرناں ہیٹھ دینی روند تے انتم ملنا جوت، جوت جوتی وچ سہائی۔ ساچا سہاں کدے نہیں ملدا روز، روضے رکھ رکھ فاقے مری لوکائی۔ سنگر اُپر کدے نہ دیو دوش، جگ جگ سُنیاں رہیا جگائی۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے ویکھ وکھائیآ۔ نام پدارتھ لئے گرگھ، جھولی اپنی آگے ڈاہیا۔ دو جہاناں لے کے سکھ، گھر اپنے خوشی منایا۔ اُجل کر کے مات کھ، دھرنی دھرت دھول سو بھاپایا۔ پھیر کہے میں سنگر گھر جنمیا پت، پچھلانا تا تا تڑایا۔ مات گر بھ پھیر نہیں ہونا اُٹارخ، دس دس ماس اگن نہ کوئے تپایا۔ سفل کر کے اگئی کھ، ملے میل بے پرواہیا۔ سنگر پورا اتم اپنی گودی آپے لئے چک، چھوٹے بالے انگلاں نال لگایا۔ کوئی جا کے کبیر جلاہے کولوں لئے بچھ، جس نوں محل اٹل اُتے دتا بہایا۔ جگ جگ پر بھ دایینڈا کدے نہ جائے مک، ہوئی ہوئی اپنی چال چلایا۔ گر سکھو مائس جنم وچ کدے نہ جانیو رس، سنگر پورا دیاوان سدا رسیاں رہیا منایا۔ پار اُتارنا اوہدی کھیل تچھ، تہاڈا وچھوڑا تہانوں سمجھ کدے نہ آیا۔ جس داسیس جگدیس اک وار چرنی گیا جھک، تیس نوں وشنوں برہما شو سپس رہے نوایا۔ سو گر سکھ کہے میرا پینڈا گیا مک، آون جاون ڈیرہ دتا ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ بھنڈارے ساچے گھر ورتایا۔ نام بھنڈارا سُنو چنگا، چنگی طرح ورتایا۔ جس نوں ترسے گوداوری سُرستی جمنالگنا، نیتز نین اکھ اٹھایا۔ جو پرکاش کرے اندھ اگیان نیتز اندھا، ست ست جوت رُشنایا۔ جس دا کھیل وچ برہمنڈا، ورجنڈ کھیل کھلایا۔ اوس دا کھیل سکھ ساگر اندھا، پرمانند دئے جنایا۔ سو دین دیال دیونہار سدا بخشدا، بخشش رحمت آپ کما یا۔ سنگر دی کرپا کوئی نہ جانے خاکی بندہ، بندہ بندگی وچ سمجھایا۔ جنم کرم دا پاپی دُراچار ہوئے گندہ، پھڑ باہوں نرمل روپ آپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں نبھاوے اپنا سنگا، ساتھی ہو کے ویکھ وکھایا۔ لٹو نام شبد خُماری، لوکمت ملے وڈیایا۔ پر م پُرکھ نال لگے یاری، پت پر میثور میلا سہج سکھدایا۔ ناتا چھٹے سرشی کڑیاری، کوڑا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ بھرمیاں بھرمیاں لکھ چوراسی وچوں مائس جنم آئی واری، ویلا گیا ہتھ نہ آیا۔ جو گر سکھ سُریتی اچے رہی کواری، آگے پھیر نہ کوئے پرنا یا۔ بن سنگر پورے کرے نہ کوئے شنگاری، نیتز نین کجل کوئے نہ پانیا۔ سچھنڈ دوارے کوئی نہ بھٹائے ساچی باری، بند تاکی کُنڈا لاہیا۔ نت نت درشن جوت جوت نرنکاری، نور نور نور رُشنایا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت تیری آتم پر ماتم سدا پیاری، پریتی وچوں پریم لئے پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام خزانہ بینا دانا جگ جگ آپ ورتایا۔ نام لٹن آوے کیہڑا، سنگر دوارے پھیرا پانیا۔ کایا اندر پنجاں لایا جھیرا، جھگڑا

کر کے سب کچھ رہے بھلایا۔ جنہاں دا سنگر آپ بنھے بیڑا، نیا نوکا کشتی اپنی اک دکھایا۔ نظری آئے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ چُکایا۔ بھو چُکائے
توں میرا میں تیرا، تیرا میرا اکو گھر اکو مندر اکو گرہ سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنہارا حق نبیرا، حق حق دیکھ دکھایا۔

☆ ۲۴ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی کھن سنگھ دے گرہ پنڈ بھگوان پُرا ☆

گر اوتار پیر پیغمبر کرن میننتی، سچکھنڈ دوارے سیس نوائیا۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل بے انتی، اکل کل دھاری تیری سمجھ کوئے نہ آئی۔ شاستر
سمرت وید پُراں بودھ اگادھ لکھائے بن کے پنڈتی، کاغذ قلم شاہی جوڑ جڑایا۔ آتم پر ماتم جگ جگ تیرے در دی منگتی، بن نمانی جھولی ڈاہیا۔ تیری پریم
دھار بہندے رہے وچ سنگتی، دُھر دا ساتھی اک اکھوایا۔ جگ چوکڑی کھیل کئی نہ نٹوے من دی، منسا نہ سکے گوایا۔ تیری دھار میل ملائے پنج تت تن
دی، تتو تت سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، کلجگ انت دیکھ دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جوڑن ہتھ، در ٹھانڈے
سیس نوائیا۔ ٹھاکر سوامی صاحب سمرتھ، پت پر میثور تیری اک سرناپا۔ پروردگار سانجھے یار تیری مہما سدا اکھ، کتھنی کھ سکے نہ کوئے راپا۔ نرگن
سرگن کھیل کرے ہو پرگٹ، نت نوت پھیرا پاپا۔ نام بھنڈارا کھولدا رہوں ہٹ، بن ونجارا ونج کراپا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں مارگ رہوں دس، دہ
دشارا دکھایا۔ ساچے بھگتاں اپنے ملن دی کھولدا رہوں اکھ، پڑدا اوہلا دین چُکایا۔ سنت سہیلے کردا رہوں وکھ، وکھری دھار آپ بندھایا۔ گر کھیاں نام
ڈوری پاؤندا رہوں نتھ، واسنا اندرے اندر بند کراپا۔ گر سکھاں امرت آتم دیندا رہوں رس، جھرنا اک جھراپا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ کھیل کھیلدا رہوں
ہس ہس، دو جہاناں پندھ مکیا۔ اندج جیرج اتبج سیتج چارے کھانی رہوں وس، واسطہ اپنے نال جڑایا۔ شبد جیکارا نغمہ نال بولدا رہوں اکھ، ناد اکو اک
وجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دتے کھیل سچے شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در گھر ساچے جُردے، میلا اپنا آپ ملایا۔ تیرے دیکھے
کھیل اگے دُھر دے، دو جہاناں وبتے ودھایا۔ تیرے راگ انوکھے سُر دے، تال تلواڑا سمجھ کوئے نہ پاپا۔ تیرے منتر دیکھے پُھردے، فُرنے سارے

بند کرائیا۔ تیرے جیوندے دیکھے مُردے، گرُکھ گرُکھ گھر ساچے لئے پرگٹائیا۔ تیرے محم برہمنڈ کھنڈ کدے نہ مُردے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اِکو دینا ساچا ور، سچ سچ دے سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے بچھ، دُھر دا سولہا راگ الائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سانوں دس کچھ، خالی بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ صدی چودھویں پینڈا رہیا مک، بیس بیس وقت چکائیا۔ نو کھنڈ پر تھی پئی لٹ، دہ دشا دین ڈہائیا۔ جوٹھ جھوٹھ کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار گھر دے کوئی نہ سکھ، پڑا دُئی نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، لیکھے گھر گھر پور کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو کے آگے، اگلا لیکھا منگ منگائیا۔ کلجک جیو بگ بیڑے ہوئے بگے، بغلگیر نہ کوئے رکھائیا۔ کوڑی کریا نال بدھے، مایا متا موہ ہلاکائیا۔ جوٹھ جھوٹھ اندر نچے، ہوئے ہنگتا ڈنک وجائیا۔ چار کُٹ تیرے پریم دے انتر کوئے نہ لہجے سچے، سچ سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ کایا مائی بھانڈے دیکھے کچے، ساڈھے تن ہتھ باہروں پوچ پچائیا۔ نیز لوچن تنگن کسے نہ اکھ، نظر نال نظر نہ کوئے ملائیا۔ شاستر سمتر وید پُران پڑھ پڑھ اگے، کھانی بانی بھو نہ کوئے کھلائیا۔ پھر پھر تھکے مدینے مکے، مقبریاں سجدے کر کرکھ بھوائیا۔ کوٹن کوٹاں بغل قرآن رکھے، مکتباں وچ کری پڑھائیا۔ شرع شریعت مارگ دے، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، گھر گمبھیر پڑا لاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساجن، سچرا لیکھا دے سمجھائیا۔ کلجک کوڑی کریا کڈھ بیاجن، اصل نال سوڈ دے مٹائیا۔ گرکھ گرکھ سنت سہیلے اٹھا سادھن، بھگت بھگوان لئے جگائیا۔ جو بن رسنا جہواتیتوں ارادھن، انتر آتم دھیان لگائیا۔ سرتی شبد مارن آوازن، سرتال سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کرپا کر موہن مادھو مادن، تیری اِکو اوٹ تکائیا۔ کلجک میٹ اندھیری راتن، کوڑ اندھیرا دے گوائیا۔ پیر پیغمبر جھک جھک سارے آکھن، صدی ویہویں اشارے نال سمجھائیا۔ جیو جنت ہوئے پاگل، بدھ بیک نہ کوئے کرائیا۔ دہ دشا اندھیرا بادل، انتم بدلی دے دکھائیا۔ پتا پت دا بنیا قاتل، مقتول دے لوکائیا۔ تیرا کوئی نہ جانے فاضل، رحمت بیٹھی اکھ شرمائیا۔ جن بھگتاں کچھ نہ ہووے حاصل، حیثیت اپنی بیٹھے چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، دُور دُراڈے تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کیوں بیٹھا چُپ، پروردگار پڑا پائیا۔ کلجک دیکھ اندھیرا گھپ، جگت چند نہ کوئے رُشنائیا۔ دین مذہب ذات

پات پئی پُھٹ، مُلا شیخ مسانک گرنتھی پنتھی کرن لڑائی۔ پنڈت پاندھیاں پائی لٹ، جیواں جنتاں رہے کھائی۔ ساچا نظر نہ آئے کوئی سَت، جننی گود نہ کوئے سہائی۔ اُجل ہوئے نہ کوئے مکھ، دُرمت میل نہ کوئے دھوئی۔ لہنا چکے نہ کسے اُٹا رُخ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈی طوبی، نیوں نیوں سیس جھکائی۔ کلج اتنم بھارا ہويا بوجھا، پٹھ سکے نہ کوئے اُٹھائی۔ تیری دروہی چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق رہے گر لائی۔ ٹھگاں چوراں یاراں ملیا مَوَق، گر مکھ گر سکھ بیٹھے مکھ بھوئی۔ ساچا نام گائے نہ کوئے سلوکا، ہر دے ہر نہ کوئے وسائی۔ دین مذہب ہويا تھوٹھا، دھیرج جت نظر کوئے نہ آئی۔ کایا ماٹی صاف دے نہ کوئی کوٹھا، محل اٹل ہووے نہ کوئے رُشنائی۔ من واسنا جگت کھوٹا، بُدھ بیک نہ کوئے بنائی۔ تیری رحمت گیان دوائے کولوں طوطا، سنگھڑ سُجھے دے بنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، اپنا لیکھا لیکھے لائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ تیری آسا، آسا آسا وچوں پر گٹائی۔ ویکھیا کھیل پر تھی اکاشا، گنگ منڈل پھر پھر پھیرا پائی۔ وشن برہما شو ہوئے اُداسا، ساتک ست نہ کوئے ورتائی۔ کروڑ تیتپسا ہويا نراسا، سُرپت بیٹھا مکھ بھوئی۔ چوٹھا جگ ویکھے کھیل تماشا، ڈورُ ڈنک وجائی۔ رائے دھرم کھول کے بیٹھا کھاتہ، جیواں جنتاں لیکھا رہیا جنائی۔ چتر گپت دسنبہار خلاصہ، بھو ابھیدا آپ درڑائی۔ کال مہاکال بدل رہیا پاسا، گھر ساچے لئے انگڑائی۔ لاڑی مَوَت کرے ہاسا، نیتز نین نین مٹکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دے ساچا ور، لیکھا چکونا تھاؤں تھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیری چیری، چرن کول دھیان لگائی۔ سرشٹ سبائی ویکھ کرے میری میری، ممتا بھری سرب لوکائی۔ سادھاں سنتاں کپڑے رنگ کے پائے گیری، انتر آتم رنگ نہ کوئے چڑھائی۔ سستھریاں وانگ گھر گھر پائُن پھیری، بھجن واہو داہیا۔ نوکانیا ہتھ نہ آئے بیڑی، چپو نام نہ کوئے لگائی۔ بھاگ لگے نہ کسے کھیڑی، پڑا اولہا نہ کوئے رکھائی۔ پنج تت خاکی خاک ہندی ویکھی ڈھیری، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، رحمت اپنی اک کمائی۔ پیر پیغمبر کہن پروردگار، پڑا اگلا دے اُٹھائی۔ صدی چوڈھویں دے ہار، جت تیرے ہتھ نظری آئی۔ اُچی کوک کریئے پکار، بہڑی بہڑی کر دُہائی۔ غفلت وچ سٹا سنسار، اُلفت وچ نہ کوئے لوکائی۔ صحبت وچ نہ کوئے پیار، وچھوڑے وچ نہ کوئے جدائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

اِکو دینا دُھر دا ور، در دوار تیری اوٹ تکانیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال کرے ہاسا، ہستی اپنی دے سمجھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتز کھول ویکھو تماشا، نو نو چار دے دکھانیا۔ جیواں جنناں بھلیا پوجا پاٹھا، جوگ ابھیاں وِچ نہ کوئے سمانیا۔ نیتز رووے تیر تھ تانا، گنگا گوداوری جمناسُستی رہی گر لائیا۔ گر دوار مندر مسجد شِودوالے مٹھ ہوئی اندھیری راتا، ساچا چند نہ کوئے چکانیا۔ ساچے نام دی گائے کوئی نہ گاتھا، پُرکھ اکال اِشٹ نہ کوئے منانیا۔ جھگڑا پیا ذاتاں پاتاں، دین مذہب کرن لڑانیا۔ کلج کوڑی کریا گھر گھر پائے گھاٹا، وادھا ہتھ کسے نہ آنیا۔ سب دے ہتھوں ڈگیا گوہند امرت باٹا، رس جام رسنا نہ کوئے لگانیا۔ سُنجی دے آتم کھاٹا، سَنگھان سچ نہ کوئے ہندھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیشہ اک سنانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو آگے ہو، اُپروں نیچے دھیان لگانیا۔ سرشٹ سبائی دے نہ موہ، مَحبت حق نہ کوئے کمانیا۔ بھائی بھائیاں نال کرن دھروہ، بھین بھنیا اکھ اُٹھانیا۔ آتم پر ماتم کسے نہ جاوے چھوہ، پاربرہم برہم میل نہ کوئے کرانیا۔ دُرمت میل سکے نہ کوئی دھو، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ اپنی کرنی آپا بیٹھے کھوہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دِشا رہیا درڑانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہوو اکٹھے، ہر کرتا آپ جنانیا۔ اپنے ویکھو مارگ دے، لوک مات دھیان لگانیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں بچ کے بیٹھے، جنہاں مل کے سگلا سنگ بنانیا۔ جنہاں انتر آتم نام رٹے، تنہاں دا رٹا دے چکانیا۔ جگت مٹال پر بھ مان دوایا وچوں وٹے، وٹاندر اپنا آپ کرانیا۔ جو برہوں ویراگ اندر گرکھ پھٹے، تیر انیلا آپ لگانیا۔ اوہناں پر بھو آپے پت رکھے، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کرتا آپ کمانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پچھلا لیکھا ویکھو کتاب، جو بن اکھراں دتا لکھانیا۔ لہنا دینا باقی کی حساب، حیثیت وچوں دے سمجھانیا۔ ایتھے اوتھے دیونہارا خطاب، خطا سب دی ویکھ وکھانیا۔ لوک مات مکہ مدینہ ویکھو محراب، محبوب نظر کسے نہ آنیا۔ ساچے مندر مارے نہ کوئی سَت آواز، سوئی سُر ت نہ کوئے جگانیا۔ وُضو کر کر ویکھو پڑھدے نماز، کلماں نال کرن صفایا۔ کایا کعبہ کسے نہ ہو یا آباد، سُنج مسان دے لوکانیا۔ صدی چو دھویں انت ہونا برباد، حیرانی سب دے اُتے چھانیا۔ اللہ رانی جو لا کے بیٹھی آس، ترسنا اک ودھانیا۔ سو حضرت حضور کھیلے کھیل سچ تماشا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا سرب کھلانیا۔ پیر پیغمبر کہن پر بھو اللہ، الٰہی تیری بے پرواہیا۔ پروردگار

سدا سد اِکلا، مقامے حق سو بھاپائیا۔ نورِ ظہور دے پڑھایا اللہ، عالمین علم اک پڑھائیا۔ تیرا پرکاش نورِ بلا، دیکھ چراغ ڈمگائیا۔ سچ دوار پھڑایا پلا، اپنی گنڈھ بندھائیا۔ دھام دکھایا اٹلا، نہیل ڈیرہ لائیا۔ کلمہ کلام اِکو گھلا، دُھر دا راگ لائیا۔ تیری رحمت نال پھلیا بھلا، اُمت اُمتی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، کھیل دکھاونا چائیں چائیا۔ کھیل دیکھن دا جنہاں چاؤ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ پیر پیغمبر آگے آؤ، بن قدام قدم لکائیا۔ بن اکھاں اکھ کھلاؤ، نیتز نین کرے رُشنائیا۔ لوکات دھیان لگاؤ، چوڑاں طبقات پندھ مکائیا۔ کوڑی کرپا دیکھو تھائیں تھائیں، گھر گھر بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ نہ کوئی پتا نہ کوئی ماؤں، پوت سپوتا گود نہ کوئے سہائیا۔ ملا شیخ بھلے راہوں، رہبر سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ ساچا کرے نہ کوئے نیاؤں، عدل عدالت نہ کوئے کمائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جو بنا کے آئے گواہو، شہادت حق نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاو نہارا سچ گھر، اشارے نال رہیا جنائیا۔ نال اشارے دے ایک، اک اِکلا کھیل کھلائیندا۔ کلج دیکھو کوڑا بھیکھ، بھیکھی گھر گھر ڈیرہ لائیندا۔ مصلہ پڑھے نہ کوئی ملا شیخ، شیخی وچوں باہر نظر کوئے نہ آئیندا۔ مایا ممتا بھرے نہ کسے پیٹ، جگت ترسنا دُور نہ کوئے کرائیندا۔ مسجد اں اندر رہے لیٹ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ سکھو سکھیا، سکھنڈ نو اسی آپ جنائیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی سنجگ تریتا دواپر کلج جانو مٹھیا، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ نام پدارتھ شبد اگئی دات ہر ٹھا کر پائے بھچھیا، وست امولک ساچی گولک آپ لکائیا۔ نیت نوت نرگن سرگن کرے رچھیا، ایتھے اوتھے ہوئے سہائیا۔ بن ساچے نیتز کسے نہ دسیا، دوئے لوچن کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا چٹھیا، دُھر دا لیکھا دے درڑائیا۔ دُھر دا لیکھا نام ثبوت، بے صبر صبر جنائیندا۔ انجیل قرآن چھوٹے چھوٹے خط خطوٹ، جو آیتاں شراطاں وچ بنائیندا۔ دُور دُراڈا وسے آپ محبوب، مجلس اپنے گھر دکھائیندا۔ اگم اتھاہ اُج عروُج، درگاہ ساچی سو بھاپائیندا۔ دیکھنہارا چارے کوٹ، دہ دشا پھول بھلائیندا۔ صدی چو دھویں گھر گھر تھانوں دکھائے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ سنگ نہ کوئے نبھائیندا۔ نرل دسے نہ کوئے پنج بھوت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دا آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن ہائے، ہوکا لے کے رہے سنائیا۔ کلج جیو ہوئے بے وفائے، وفادار نظر کوئے نہ آئیا۔

وِشن برہا شو ویکھن نین اُٹھائے، چار کُنٹ دھیان لگائیا۔ تینی اوتار رہے پچھتائے، پچاپتاپ سب دی جھولی پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے دُہائے، دروہی
 خُداے تیری نظری آئیا۔ نانک گوہند کہن واہ واہ تیرا کھیل بے پرواہے، بے انت تیری وڈیائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کُجک شاستر سمرت وید پُران جو
 پڑھائے، چوڑاں وِدیا میل ملائیا۔ مندرائ مسجداں شِودوالیاں مٹھاں وِچ لُکائے، سوہنے بنک بنائے، رسنا جہوا بٹی دند اندر مندر بہہ بہہ راگ الائے،
 راگنیاں نال مل کے وجے ودھائیا۔ کُجک جیو اتم سارے بیٹھے بھلائے، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ ہنس رُوپ ہوئے کانے، بُدھی کاگ وانگ گر لائیا۔
 کوئی کھائے سُر کوئی کھائے گائے، حق حلال سمجھ کسے نہ آئیا۔ تیری کیتی پر بھ سارے رہے اُٹائے، کُجک اُلٹی ریت چلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے
 بیٹھے ڈھیریاں ڈھائے، اگے بل نہ کوئے جنائیا۔ صدی ویہویں تیری واری آئے، وارتا سارے آئے لکھائیا۔ پت پر میثور نہ کھنک نرائن کل کلکی ویس
 وٹائے، جس دا پتا نہ کوئے مائیا۔ لکھ چوڑا سی کھوج کھجائے، چارے کھانی پڑدا لاہیا۔ دُھر دا ڈنکا اک وجائے، دو جہاناں دے سنائیا۔ راؤ رنکاں آپ
 اُٹھائے، آلس نندرا دے گوائیا۔ ساچا بنک اک دکھائے، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بندے بندگی اکو اک جنائے، بندنا ڈنڈوت آپ درڑائیا۔ ساچی مانش
 مانو منکھ متوت اک کرائے، اکو نام دے سمجھائیا۔ کوڑی کریا کُجک اودھ دے کھپائے، ذات پات ورن برن جھگڑا کوئے رہن نہ پائیا۔ گر کُجھ گر سکھ کوڑی
 کریا طوق زنجیر گلوں کٹائے، نام کھنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ ساچی منزل آپ چڑھائے، پاندھی ہو کے پندھ مُکائیا۔ نغمہ ڈھولا غزل اک سنائے، کوڑی اجل نیڑ نہ
 آئیا۔ سَتجگ ساچی دھار چلائے، دھرت دھرتی سو بھاپائیا۔ ساچی سرن اک دکھائے، سرنگت بے پرواہیا۔ جن بھگت سُسیلے آپ اُٹھائے، گر چیلے میل
 ملائیا۔ ساچے دھندے آپے لائے، کوڑے گندے آپ کھپائے، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن واہ
 واہ سانجھے یار، یارانہ تیرا نظری آئیا۔ کُجک جیو ہوئے بے اعتبار، بھروسہ سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جگ چو کڑی گر اوتار پیر پیغمبر تیرے آؤن دا کردے
 آئے اُدھار، ساچا کُنڈا ترازو تول تیرے ہتھ پھڑائیا۔ کُجک اتم کرپا کر پُرکھ اکالے پروردگار، مددگار ہو کے پھیرا پائیا۔ دو جہاناں ٹھانڈا کھول اک دربار،
 درگاہ ساچی پڑدا لاہیا۔ کوڑی کریا کرم کانڈ وچوں دینا نکال، جہالت بیٹھے کُجھ بھوائیا۔ ساچا منتر دُھر دا دینا سکھال، سکھیا اک سمجھائیا۔ سَتجگ پوت سپوتا

نہا بچہ لینا اٹھال، نیر نین اکھ لئے کھلایا۔ نال ملاؤنے گرکھ سچے لال، لالن اپنا رنگ چڑھایا۔ دھرنی دھرت دھول اُتے بناؤنی سچی دھر مسال، مندر اِکو نظری آئی۔ جتھے سوبھا پائے شاہ کنگال، اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سب دا حل ہووے سوال، باقی رہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان سر اپنا ہتھ لکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکٹھے ہو کے بچھدے، پر بھ لیکھا دے جنایا۔ کی لہنے تیرے گوبند سُت دے، کس بدھ لیکھا رہیا مکایا۔ در نیوں نیوں تیرے جھکدے، سیس جگدیس نواپا۔ تیرے بھانے کدے نہ رُکدے، نہ کوئے میٹ میٹ مٹایا۔ اساں اپنے پینڈے دیکھے مکدے، تھر رہن کوئے نہ پایا۔ کی کھیل تیرے اگئی پُت دے، پتہ دُھر دا دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ گوبند سُت میرا انوکھا، پُرکھ اکال سرب جنایا۔ کسے نال نہ کرے دھوکھا، کوڑا ونج نہ کوئے دکھایا۔ سچ دوارے وسے اگئی کوٹھا، تھر گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ گرکھ دیکھے جو گاؤے سچ سلوکا، سوہلا راگ الایا۔ جس دے اندر رکھیا اِکو پوتھا، پُستک اپنی دے سمجھایا۔ کر پرکاش نرمل جوتا، نورو نور کرے رُشانیا۔ آد جگاد کدے نہ ہوئے ہوچھا، گھر گمبھیر بے پروہیا۔ کھیلے کھیل لوک پرلوکا، برہمنڈاں کھنڈاں پھیرا پایا۔ لکھ چوڑا سی تن لگائے چوٹا، تال تلواڑا اک وجایا۔ کلج جیو کوئے رہن نہ دیوے کھوٹا، بدھ بیک دے بنایا۔ سچ سناوے نام سلوکا، دُھر داراگ الایا۔ اگے کسے نوں رکھنا پئے نہ روزہ، نمازاں وچ نہ سیس نواپا۔ پنڈتاں کولوں پڑھنا پئے نہ پوتھا، ساچا منتر دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے لیکھے رہیا جنایا۔ گوبند سُت سوہنا چنگا، چنگی طرح جنایا۔ جس دا دو جہان و بے مردنگا، مرد مردانہ اک اکھوایا۔ جو ماچھوواڑے ستا پیری ننگا، سولاں ستھر سچ ہنڈھایا۔ جس دا کسے لہار ترکھان نہ گھڑیا کھنڈا، پُرکھ اکال آپے بنت بنایا۔ جس دے چرن جھے، سُرستی گوداوری جمنا گنگا، دھوڑی لگا مستک لایا۔ پچھے بن کے آیا تیج تت خاکی بندہ، اگے شبدی روپ پرگٹایا۔ پُرکھ اکال دین دیال اُس دی پوری کرے منگا، جو بالے نیہاں ہیٹ دباپا۔ کلج میٹ اندھ اندھیرا اندھا، سبجگ ساچا چند کرے رُشانیا۔ جن بھگتاں ہووے سنگا، دُھر دا سنگ بنایا۔ پریم پیار دا پا کے پھندا، گرکھ اپنا جوڑ جڑایا۔ اپنے تھلم دا دکھائے ڈنڈا، من منسا دے گواپا۔ دُئی دوتی ڈھاہ کے کندھا، شرع شریعت میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا اِکو وار جھولی پایا۔ پُرکھ اکال کہے

میرا سچ دُلا را، دُلهَا دُهر دا نظری آئی۔ جس دا اِکو نام نگار، نِر گُن سر گُن رہیا سُنائی۔ جس دا اِکو سچ دوارا، سَکھنڈ ساچے سو بھا پائی۔ جس دا اِکو اُچ منارا، محل اُٹل کرے اِک رُشنائی۔ جس دا اِکو اِک پیارا، گُرکھاں پریتی توڑ نبھائی۔ جس دا اِکو اِک اکھاڑا، گھر ساچے بہہ بہہ خوشی منائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکائی۔ گو بند سورا سُن سَنگی سگلا، صاحب سمر تھ اُچائی۔ جو لیکھا سب دا جانے اگلا، بچھلا لہنا دے مُکائی۔ کُجک کوڑا چُکے بدلہ، سَکج جنم دوائی۔ لیکھا رہن نہ دیوے کوئی گندھلا، نرمل نیر نرویر دے جنائی۔ ساڈھے تِن ہتھ سَمبل سہاوے اِکو بنگلا، جس گرہ بہہ کے سو بھا پائی۔ سَت دھرم دا گاوے چار منگلا، گیت گو بند اِک سُنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیا کمائی۔ گو بند سورا اُٹھے اِک، اینکار دیا کمائی۔ گُرکھ ویکھے دُهر دے سکھ، ساکھیاں لے پر گٹائی۔ کر و سیرا اتر نچ، گرہ مندر سو بھا پائی۔ سَت دھرم دی دس کے بدھ، بدھنا لیکھ مٹائی۔ پریم پیار دی پا کے کچھ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائی۔ کُجک سَکج دوہاں وچولا ہو کے وچ، ادلی بدلی دے کرائی۔ سماں سہاونا آپے لے نچھ، نکت ورتی ہو کے کھیل کھلای۔ جگت نیتز کسے نہ آوے دس، گُرکھاں نچ نیتز کرے رُشنائی۔ سَکج سہیلا بنائے ہِت، مِتر پیارا ہو کے سیو کمائی۔ نام بھنڈارا دیوے امرت مِٹھ، رس اِکو اِک چکھائی۔ سچ دوارا دکھائے دھام اندھ، سوہنا مندر آپ پر گٹائی۔ جو گو بند پُرکھ اکال دتی اِکو چٹ، چٹھی دُهر دی ہتھ پھڑائی۔ جس دے اُتے تیرا میرا لیکھ دتا لکھ، دُجی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ سو صاحب سوامی کھیل کرے نِت نوت، جگ چو کڑی ویکھ دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا سچ در، در دروازہ اِک کھلای۔ گو بند سَت گھر گبھیہر، پیر پیغمبراں پر بھ جنائیندا۔ جس دات نہ کوئے سریر، من مت بدھ نہ کوئے دکھائیندا۔ جس دا گرو نہ کوئے پیر، مندر شودوالا مٹھ نظر کوئے نہ آئیندا۔ جس دی مُصوّر کھچے نہ کوئے تصویر، رُپ رنگ ریکھ نہ کوئے دکھائیندا۔ جس دی منزل جانے نہ کوئے اخیر، پار کنار نہ کوئے کرائیندا۔ جس دی بناوے نہ کوئے تقدیر، تدبیر آگے ہو نہ کوئے سمجھائیندا۔ جس دی گھرے نہ کوئے شمشیر، ترکش تیر کمان نہ کوئے اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو ابھیدا آپ کھلاییندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تلو جلوه، پروردگار نور خدائی۔ میرا سَت گو بند کدے نہ کھاوے حلوا، پکوان وچ آشنا نہ کوئے دھرائی۔ کدی نہاؤن جائے نہ کنارے گنگا، جمنا جل دھار نہ کوئے

کرائیا۔ مات گربھ کدے نہ مرنا جمنّا، لکھ چوڑا سی پھیرا کوئے نہ پائیا۔ شرع شریعت دین مذہب نہ کوئی بندھنا، بندی خانہ بند نہ کوئے کرائیا۔ مانگت ہو کے دُوبے در نہ جائے منگنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درساو نہارا اک در، در درویش آپ جنایا۔ شبد گرسٹ صاحب، کلجک انتم لئے انگڑائیا۔ حکمے اندر بن کے نانک، دو جہاناں لئے اٹھائیا۔ ست سچ کرے ہدایت، حدیثاں نال پڑھائیا۔ مہر محبت کر عنایت، جھولی دے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا گھر اک پرگٹائیا۔ پیر پیغمبر کہن پر بھو رکھیا اوہلا، ست سچ نہ کوئے درٹائیا۔ بے شک تیرا نام شبد سد وچولا، جگ جگ جوڑ جڑائیا۔ سمت ویہ سو اکی تائیں ساریاں پایا رولا، آگے سکھیا نہ کوئے سمجھائیا۔ صدی چودھویں تائیں سب دسدے رہے مولا، پڑدا آگے نہ کوئے چکائیا۔ سچ دس کی تیرا سب توں وکھرا ہوئے ڈھولا، دھر داراگ پرگٹائیا۔ جہاں چر اپنا راز نہ کھولا، رحمت نہ سچ کما ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دے جنایا۔ اگلا لیکھا دس جگت، جگ جیون داتے تیری اوٹ تکائیا۔ آد جگاد تیرا نام بھنڈارا مُفت، کرتے قیمت کوئے نہ لائیا۔ صدی چودھویں ہُن کیوں ہوئیوں سست، غفلت وچ اکھ نہ کوئے کھلائیا۔ کی تیرا کھیل ایتھوں تک درُست، کہ درُستی وچ درُستی ہو رہ بنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا بالا بچہ چُست، چلا کی اتقاقی اپنی دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھولنہارا سچ در، درگاہ ساچی دے کھلائیا۔ پیر پیغمبر کہن دس کی آگے ہونا، شاستر سمرت بیٹھے پندھ مُکائیا۔ چار گنٹ پیا رونا، ہوکیاں وچ لوکائیا۔ پروردگار تیتوں کدھروں سُجھے سونا، خوشیاں سینگھاسن آسن ڈیرہ لائیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنتاں دُرمٹ میل داغ کھ دھونا، پتت پُنیت پوت کرائیا۔ پون روپ تیرا سٹ دھارے سوہنا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوہ میرے ورگا ہونا، نہ کوئی پتا نہ کوئے مائیا۔ جس نے سنجگ ساچا بیج بونا، گرکھ بُوٹے گھر گھر لئے اُجپائیا۔ دھر دا ڈھولا اکو گاؤنا، جیو جنت کرے پڑھائیا۔ آتم سیجا سب دی سونا، سوہنا آسن ہنڈھائیا۔ بھيو ابھیدا آپ کھلاؤندا، اگلا لیکھا دے جنایا۔ بچھلی اکی اکیاں وچ رلاؤنا، اگلی سکھی سکھیا وچ پرگٹائیا۔ انتم صدی اپنی پرگٹ کرے اوہ چٹھی، جیہڑی پُرکھ اکال ہتھ پھرائیا۔ اوہ اکھراں نالوں باریک، دھار نالوں نئی، نکیاں وچوں نئی نظری آئیا۔ جس دے اُتے پر بھ سمت دی لکھی لپی، سطر اں نال گڑمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں

دیوے متی، مطلب اپنا حل کرایا۔ پر بھ سمت سوہنا سن، بکرمی عیسوی ہجری سارے دینے مٹایا۔ جس وچ ہندو مسلم سکھ عیسائی سارے اکے نوں کہن
 دھن، دھن دھن تیری وڈیایا۔ آتم پر ماتم ظاہر باطن دوویں لین من، ظاہر کرن رُشایا۔ سچ سندیشہ سُنن اپنے کن، دُھر دا ناد کرے شنوایا۔ ست
 دھرم دا اُتجے چن، اندھ اندھیر گواپا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں بیڑا دیوے بنھ، پتن بہہ کے ویکھ وکھایا۔ ہر کا سمت دو جہان لین من، در
 ٹھانڈے سیٹھن سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ستوادی لئے پرگٹایا۔ ہر کا سمت ہر ہی جانے، جانہار اکھوایا۔ اکھراں وچ
 نہ کوئے پروانے، سر شٹی وچ نہ کوئے سمجھایا۔ سنجگ ساچی کھیل مہانے، ہر کرتا کار کماپا۔ جس ویلے ساچیاں بھگتاں گرگھٹاں گرگھٹاں دھرم سکھی
 دے اپنے ہتھیں بنھے گانے، مولی تند نظر کوئے نہ آپا۔ ست دھرم دا جھلے نشانے، نو ست سو بھاپا۔ اوس سمت نوں سارے کرن پرنامے، نیوں
 نیوں سیس جھکایا۔ جس دا لیکھ لکھے سب توں پہلے وشنوں بھگوانے، وشنو شانت کرایا۔ کسے مان نہ دیوے کاہی کانے، اپنیاں انگلاں نال بنت لئے بنایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہتھ پھڑا کے اوہ پروانے، جنہاں پروانیاں دا مالک آپ اکھوایا۔ پر بھ دا سمت جس ویلے آیا،
 لوکات و بے ودھایا۔ کھ چھپائے ترے گن مایا، پنج تت نہ کرے لڑایا۔ ورنّاں برناں ڈیرہ ڈھایا، ذات پات نہ کوئے رکھایا۔ سارے کہن پُرکھ اکال پتا
 مایا، لکھ چوڑا سی او سے دا نور نظری آپا۔ جس نے گو بند سُت دُلا را شبد جاپا، اپنی گود اٹھایا۔ جو آد جگاد بن کے دائی داپا، سو اپنا کھیل کھلایا۔ جس ست
 دھرم دا سمت چلایا، او سے دی و جی ودھایا۔ اوہ ٹھاکر اوہ پیر اوہ ستگر اکھوایا، خالق بے پرواہیا۔ بے نظیر نظر کسے نہ آیا، تصویراں وچوں تصویر نہ کوئے
 گھڑایا۔ جاگیراں وچوں جاگیر اپنے نام نہ کوئے بنایا، سب دے ہر دیاں وچ بہہ بہہ خوشی وکھایا۔ جس دا عدل عدالت وچوں سب نوں بھایا، بھرم
 بھلیکھا سب دا دُور کرایا۔ جس طرح پر م پُرکھ بناتتاں اپنا چولا بدل کے آیا، ایسے طرح اپنا سمت دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سوہنا مارگ لایا۔ سمت کہے کی میرا سماں، پر بھ سچ نیڑے آپا۔ میں ویکھی روندی حوا اماں، نیتر نیناں نیر وہایا۔ آدم نوں کی کُجھ کہوواں، کہہ کی سُنایا۔
 کس دے دوارے ڈھوواں، کس دے لاگاں پاپا۔ کس دیاں پکڑاں باہواں، کس دے کندھے اپنا بھار سٹایا۔ کس دی چرن دھوڑ نہاواں، کس دا امرت

رس پی پی خوشی منایا۔ کس دے ویڑے چل کے آواں، اپنا پنڈھ مکایا۔ اوس ویلے وقت داراہ تکاواں، جس ویلے پر بھ اپنا سمت دے لگایا۔ میں جا کے سمجھاواں سرب ماواں، ناری ہو کے ناری سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔

☆ ۲۵ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی پرتاپ سنگھ دے گرہ پنڈ سگا ☆

پُرکھ اکال اکل کلا بھر پور، پیر پیغمبر اں گر اوتاراں رہیا جنایا۔ شبد دُلا را سدا حاضر حضور، سچکھنڈ دوارے بہہ بہہ خوشی منایا۔ جس داروپ انوپ اگئی نور، ریکھ بھیکھ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کھیلے کھیل نیڑے دُور، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ نت نوت جگت واسنا میٹے کرپا کوڑ، ہوئے ہنگنتا ممتا دے مٹانیا۔ داتا جودھا بن کے دُھر دا سور، کھڑگ کھنڈا اک چمکایا۔ جلوہ دے اُپر کوہ طور، نورو نور کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ پُرکھ اکال کہے میرا سوت دُلا را، شبدی اکو نظری آیا۔ جگ چوکڑی لئے اوتارا، نرگن سرگن ویس وٹانیا۔ پنج تت کرے پیارا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش مل مل خوشی منایا۔ میرا ناؤں جنائے ست نرنکارا، نرویر نرنکارا دے سمجھانیا۔ بودھ اگادھ بول جیکارا، کھانی بانی دے پڑھانیا۔ نراکھر وچوں اکھراں کر ونجارا، لوکمت گھاٹ لئے گھڑانیا۔ سچ سندیشہ دے اگم اپارا، الکھ اگوچر بوجھ بھجھانیا۔ کرے کھیل اپر اپارا، پڑدا اوہلا دے مٹانیا۔ ویکھے وگسے سرب سنسارا، انڈج جیرج اتبھج سیتج کھوج کھوجانیا۔ چارے بانی دے ادھارا، پراپسنتی مدھم بیکھری آپ سمجھانیا۔ کاغذ قلم شاہی بن لکھارا، کاتب ہو کے سیو کمایا۔ بھگت وچھل جن بھگتاں کر پیارا، سنت سہیلے لئے اٹھانیا۔ گرکھیاں کھول بند کواڑا، پڑدا دُئی دے چمکایا۔ گر سکھاں دے اک سہارا، سر اپنا ہتھ لگایا۔ گھر وچ گھر کرے کھیل نیارا، کایا بنک ویکھے چائیں چانیا۔ ناد دُھن ست جیکارا، آتمک راگ الاپیا۔ امرت آتم ٹھنڈا ٹھارا، نہجھر جھرننا دے جھرانیا۔ دیا باقی کر اُجیارا، گرہ مندر کرے رُشانیا۔ سرتی سرت ملاونہارا، شبدی شبد کرے گڑمانیا۔ میٹنہارا کوڑ گڑیارا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ڈیرہ دیوے ڈھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درساونہارا سچ در، دُھر دا لیکھا رہیا سمجھانیا۔ پُرکھ اکال

کہے سمرتھ، پیر پیغمبر اں آپ جنایا۔ جگ چوکڑی مہما صفت اکھ، چار جگ رہے جس گایا۔ زرگن سرگن نت نوت ہو پرگٹ، لوک مات ویکھ وکھایا۔ جگ چوکڑی کھولنہارا ہٹ، بن ونجارا سیو کمایا۔ سنجگ تریتا دوا پرمارگ دس، رہبر ہو کے دے سمجھایا۔ نج نیز کھول کے اکھ، سچ کرے رُشٹایا۔ ہر گھٹ ہر دے اندر وس، وصل حقیقی دے وکھایا۔ اصل روپ ہو پرگٹ، سوچھ سروپی ویس وٹایا۔ کوڑی کریا جگت ترے گن میٹے اگ، امرت میگھ اک برسایا۔ سنت سہیلے سجن رکھ، سر اپنا ہتھ لکایا۔ بن مکے کعبیوں کرائے جج، کایا حجرہ اک سہایا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ سچ سنائے دھر داناد، انادی اپنا تھم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگر شبد مان ودھایا۔ سنگر شبد سدا جگ چار، دو جہاناں کھیل کھلایا۔ جس دے حکمے اندر گرو اوتار، پیر پیغمبر گئے پھیریاں پائی۔ اکھراں وچ کر اظہار، صفت صلاحواں نال ڈھولا گایا۔ وشن برہما شو کرن نمسکار، نیوں نیوں لاگن پائی۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پکار، گیتا گیان کوک کوک سنایا۔ انجیل قرآن واجاں رہے مار، ہو ہو توتوں توتوں کہہ کے راگ الایا۔ دھر دی بانی دھر دا دے ادھار، سچ سندیشہ نام جنایا۔ شبد گر آد جگاد لکھ چوراسی سانجھا یار، شتری براہمن شودر ویش، ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دین مذہب ذات پات وسیا باہر، ہر گھٹ بیٹھا سو بھا پائی۔ گرگھ گرگھ سنت سہیلے لئے اٹھال، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجایا۔ کایا مندر اندر وکھائے سچی دھر مسال، گھر گھر وچ پڑا لاہیا۔ جوت نرنجن دیپک دیوے بال، نورو نور کرے رُشٹایا۔ ساچا مارگ دے سکھال، سکھیا اکو نام پڑھایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت اک وکھایا۔ جگ جنم دے وچھڑے کر کرپا میلے آن، مہر نظر محبوب اک تکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈایا۔ پیر پیغمبر کہن پر بھ دس بھو، ابھید دے کھلایا۔ کس بدھ زرگن ہو کے کرے سیو، سرگن ویکھ وکھایا۔ اپنا نام جپائے بن رسنا جہو، بتی دند نہ کوئے وڈایا۔ دھام پرگٹائے نہیل نہکیو، کیول اپنا پڑا لاہیا۔ نام پدارتھ دیوے میو، انرس اپنا رس چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھانا سچ در، گرہ مندر پڑا لاہیا۔ پُرکھ اکال سرب گن ٹھاکر، ہر کرتا سچ جنائیدا۔ شبد گرو گمبھیر گھر گن ساگر، بھو ابھید اپنے ہتھ رکھائیدا۔ جس دا مالک کرتا کریم قادر، قدرت اپنی ویکھ وکھائیدا۔ ایہتے اوتھے دو جہاناں بن کے عادل، عدل اکو اک پرگٹائیدا۔ جگ چوکڑی کرنہار تبادل، ادلی

بدلی وچ خوشی منائیدا۔ جگ چوکڑی میٹے اندھیرے بادل، دھواں دھار نظر کوئے نہ آئیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان دیا کمانیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ تیرا دسیا انت، کلج ویلا سچ درڑا نیا۔ صدی ویہویں پرگٹ ہوئے سری بھگونت، نرگن داتا بے پرواہیا۔ جس دا اکو نام انوکھا منت، منتراں کر نہار پڑھائیا۔ جو آد جگادی لکھ چوراسی ساچا کنت، محل اٹل بہہ بہہ خوشی منائیا۔ جس دا لیکھا نرگن سرگن جگا جگنت، سبجک تریتا دواپر کلجک آپ ہنڈھائیا۔ جس دا بھو پائے نہ کوئی پاندھا پنڈت، پنج تت سار کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیتوں کہہ کے گئے بے انت، کایا حجرے اندر وڑ وڑ سپس نوائیا۔ تیری مہما صفت اگنت، کاغذ لکھے نہ کوئے قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، اگلا لیکھا دے درڑا نیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے جھک، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ صدی چودھویں سب دا پینڈا رہیا نک، بغل قرآن نہ کوئے اٹھائیا۔ ملا شیخ مسانک موڑن والے مکھ، سنمکھ ہو کے درس کوئے نہ پائیا۔ کوڑی کرپا چار کنت دہ دشا پرگٹ ہو کے بیٹھی اٹھ، جوٹھ جھوٹھ لئے مات انگڑائیا۔ کسے گھر گرہ مندر مسجد شودوالے مٹھ دے نہ سکھ، دھیرج جت بیٹھا مکھ چھپائیا۔ ہوئے ہنگتا کسے گرہ نہ گئی نک، ساچی سنگت میل نہ کوئے ملائیا۔ جھگڑا پیا پو پیت، مات پت گود نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دس ساچا ور، جس گرہ تیرا درشن پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھ اپنا جگ، نرگن نرویر دھیان لگائیا۔ تیری سرشی بن درشی لگی اگ، چاروں کنت سکے نہ کوئے بُجھائیا۔ من واسنا سادھ سنت رہے بھج، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ ساچے حجرے حقیقت وچوں کرے نہ کوئے جج، حاجت پور نہ کوئے کرائیا۔ آب حیات پی کے گیا کوئے نہ رنج، امرت رس مکھ نہ کوئے چوائیا۔ سر اوڈھن نام دے کے پڑدا سکے نہ کوئے کج، کھلی مینڈھی لکھ چوراسی نظری آئیا۔ تیرا نام پیار گئے تچ، وکاراں وچ بھری لوکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو مارگ گئے دس، شاستر سمرت وید پُران نال لکھائیا۔ جیو جنت کلجک انت سارے ہو گئے اُس توں وکھ، من مت گھر گھر بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ در ٹھانڈے تیرے صدی چودھویں رہے دس، نیتز ویکھیا حال سٹائیا۔ بھڑی دروہی خدائے دی یا مبین ساڈی ہوئی بس، محبان بیدو تیری اک سرنائیا۔ چوداں طبق ساچی کھلی نہ کسے اکھ، پروردگار میل نہ کوئے ملائیا۔ شرع مذہب دا کھلیا ہٹ، دین دین وچ کرے لڑائیا۔ شریعت چاروں کنت رہی نٹھ، بھجے واہو

داہیا۔ دُئی دویٹی کر اِکھ، ہوئے ہنگتا نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اُٹھ کے ویکھ اپنا گھر، جس گرہ لکھ چوڑا سی دتی اِکائیا۔ پیر پیغمبر
 کہن پر بھ ویکھ جھگڑا، جھگڑے وچ لوکائیا۔ کوئی نہ جانے تیرا مارگ اگلا، بچھلا بُھل کے بیٹھے گوائیا۔ تُوں مالک سرشٹ سبائی سگلا، دو جہاناں سنگ نبھائیا۔
 بن تیری کرپا من واسنا جگ ہو یا کما، کملاپتی میل نہ کوئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دے دُھر دا ور، واہ واہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔
 پُرکھ اکال دین دِیاں پیا ہس، سمرتھ سوامی خوشیاں نال جنائیندا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، جیہڑا سمجھ کسے نہ آئیندا۔ پیر پیغمبر جو لوکات آئے دس، سو
 صاحب سلطان انتم پور کرائیندا۔ کوڑی کرپا کرے بھٹھ، جوتی لمبوا کو لائیندا۔ دو جہان سری بھگوان پنہدہ مکاوے نٹھ نٹھ، ایہتھے اوتھے کھیل کھلائیندا۔
 دُرمت میل انتر وڈ کے دیوے کٹ، پت پت پُنت آپ اکھوائیندا۔ دُئی دویٹی میٹے پھٹ، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ شبد گرو گرو دیو سوامی کر پرگٹ، ساچی سیوا
 اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو ابھیدا آپ جنائیندا۔ بھيو ابھیدا آپ کھلاؤندا اے۔ سری بھگوان ست
 درڑاؤندا اے۔ سچھنڈ دوارے خوشی مناؤندا اے۔ نرگن دھار گر اوتار پیر پیغمبر آپ جناؤندا اے۔ کرپا کر سچ نرنکار، کھیل اگڑا آپ کھلاؤندا اے۔
 سَتجگ تریتا دواپر کھجگ جو کر کے آئے اُدھار، انتم لہنا سب دی جھولی پاؤندا اے۔ بن لوچن نیناں اکھاں دے وکھال، جوتی جاتا جوت جوت رُشاؤندا
 اے۔ پر م پُرکھ پر بھ دین دِیاں، دیندھ اپنی کار کماؤندا اے۔ شبد دُلا را ہر نرنکارا لوکات بنائے دلال، سچ دلالی اک وکھاؤندا اے۔ کوڑی کرپا کولوں
 کرے بحال، گرکھ گر سکھ ہر سجن آپ اُٹھائیندا اے۔ گوہند میلا میلے ساچے لال، لال انملڑا اِکو نظری آؤندا اے۔ جس نوں آد جگاد سد کرن نمسکار،
 نمو نمو چرن سیس اِکاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی، سوہنی اپنی بنت بناؤندا اے۔ سوہنی
 ہر جو بنت بناؤندا اے۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں آپ سمجھائیندا اے۔ کھجگ ویلا وقت ویکھ وکھاؤندا اے۔ وار تھت اپنے ہتھ درڑاؤندا اے۔ کرے
 کھیل پُرکھ سمرتھ، جس دا بھيو کوئے نہ پاؤندا اے۔ سَتجگ تریتا دواپر جو چلاؤندا آیا رتھ، کھجگ انتم اپنی کار کماؤندا اے۔ نرگن دھار ہو پرگٹ، جوتی
 جاتا دگمگاؤندا اے۔ چاروں کُنٹ ویکھے اپنی اکھ، دہ دشا پھول بُھلاؤندا اے۔ گرکھ سجن کر کے وکھ، منمکھ رائے دھرم ہتھ پھڑاؤندا اے۔ جوتی جوت

سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا آپ جناؤندا اے۔ دُھر دا لیکھا سچ جناوانگا۔ نرگن ہو کے کھیل کھلاوانگا۔ لکھ چوڑاسی ویکھ وکھاوانگا۔ وشن برہما شو نال ملاوانگا۔ کروڑ تیتیس چرناں ہیٹھ دباوانگا۔ تینی اوتار اشاریاں نال نچاوانگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کلمہ اکو اک پڑھاوانگا۔ بھگت اٹھاراں مار کے رمز، رحمت اپنی سچ کماوانگا۔ نانک گوہند جس نوں دس کے گیا سچا خصم، سو پُرکھ اکال ہو کے ویس وٹاوانگا۔ جس دی مریاں کسے ہتھ نہ آوے بھسم، مات گر بھ ڈیرہ کدے نہ لاوانگا۔ جس دی ماچھوواڑے کھا دھی قسم، قسمت سب دی پھیر بدلاوانگا۔ گرکھیاں کر کے درس دوارے دسم، دسویں پاتشاہ نال جوڑ جڑاوانگا۔ جس دا پہلوں پٹے ہویا جنم، ہُن پُرکھ اکال دی گود وکھاوانگا۔ جس دات نہ کوئے بدن، جوتی شبدی رنگ رنگاوانگا۔ سو آ کے کرے ساچا عدل، انصاف اُس دے ہتھ پھڑاوانگا۔ سو پر بھ دی کرپا نال کلج کرپا دیوے بدل، بدلہ سب دا انت چکاوانگا۔ جن بھگتاں چڑھا کے اپنی مزل، منزل اک وکھاوانگا۔ آسا منسا پوری کر کے سدھر، ساچے سنتاں سنگ نبھاوانگا۔ کوڑی کرپا میٹ کے غدر، غزل اکو نام جناوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا نام رس پیا کے دُھن اُپجاواں مدھر، راگ دُھر دا اک الاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مایا ممتا ہوئے ہنگتا شبد کھنڈے کر کے قتل، کلج کوڑی قتل گاہ انتم انت میٹ مٹاوانگا۔

☆ ۲۵ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ منھلا ☆

جانی جان ہر گھٹ جانے، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیندا۔ گرکھ سچن آپ پچھانے، چارے کھانی ویکھ وکھائیندا۔ سچ پریتی بخشے اک دھیانے، نچ نیتز لوچن اکھ کھائیندا۔ آتم پر ماتم دیوے برہم گیانے، برہم ویدا اک پڑھائیندا۔ نرمل جوت کرے پرکاش مہانے، پرکاش وچوں وکھائیندا۔ مورکھ مگدھ بنائے سگھر سچے سچانے، جس سر اپنا ہتھ لکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر ویکھ وکھائیندا۔ جانہار پر بھو پر بھ سوامی، ہر کرتا وڈ وڈیائی۔ جیو جنت سادھ سنت ویکھنہارا انتریامی، انجانت اپنا بھو چکائی۔ ساچا مندر سچ وکھائے ست نشانی، ست ستوا دی پڑدا آپ اٹھائی۔ جو

ہر دے گُرکھ گُرکھ منگے منگے وست امولک نام ندھانی، ساچی دولت دُھر دی دھار جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہ۔ جانہارا پُرکھ اکالا، گھٹ گھٹ ویکھ دکھائیندا۔ بھاگ لگائے کایا ساڈھے تن ہتھ پتی دھر مسالا، نو دوارے پندھ مکھائیندا۔ دسویں میل سچ سکھالا، سکھمن ٹیڈھی بنک راہ وچ نہ کوئے اکھائیندا۔ امرت جام پیائے پیالہ، نہجھر جھرنا اک جھرائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر وسے نالا، سکھ ساگر رُپ سمانیندا۔ ترے گن مایا توڑنہار جنجالا، جاگرت جوت اک رُشائیندا۔ لیکھا جانے شاہ کنگالا، اوچاں نیچاں راؤ رنگاں اکو رنگ رنگائیندا۔ جو گُرکھ گُرکھ ہرجن ہر بھگت در گھر ساچے منگے سچ نشانہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھٹ گھٹ ہر نہ کھوج کھوجائیندا۔ انتریامی ہر گھٹ جانت، گرہ گرہ بیٹھا ڈیرہ لائی۔ آتم پر ماتم جس بنائی بنت، ساچے مندر دتی لگایا۔ سو صاحب سلطانا ہر مہربانا آد جگاد جگ چوڑی کدے نہ کرے خیانت، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ نت نوت جن بھگتاں کر کے ہت، سنگر پورا دے ضمانت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے ویکھ دکھائیا۔ ہرجن ویکھے اندر وڑ، باہروں نظر کسے نہ آئی۔ محل اٹل اگے چڑھ، پڑا اوہلا دے اٹھایا۔ سُرَت سوانی شبدی پھڑ، اگلا بچھلا پندھ مکھائی۔ ساچا ڈھولا توں میرا میں تیرا پڑھ، دوجا راگ نہ کوئے الائی۔ لیکھا جانے چوٹی جڑ، مدھ اپنی کار کمائی۔ بھو کھلا کے گھر وچ گھر، بند تاکی کھڑکی دے کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، بنک دوارا کھوج کھوجایا۔ انتریامی پُرکھ بدھاتا، پر بھ ٹھاکر وڈ وڈیایا۔ میٹنہار اندھیری راتا، ست ستوادی چند چکائی۔ انتر آتم بنھے ناتا، پر ماتم اپنا جوڑ جڑایا۔ سجن سہیلا بن کے ساکا، سگلا سنگ نبھائی۔ آتم سچ سہائے کھاتا، آسن سنگھاسن سو بھاپایا۔ جنم کرم دی میٹے واٹا، لکھ چوراسی پندھ مکھائی۔ مہربان ہو کے دیوے داتا، گھر گمبھیر وست امولک جھولی پائی۔ گُرکھاں گُر آپ پچھاتا، انتر انتر بوجھ نبھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائی۔ مہربان داتا دانی گھر گمبھیر، گُر شبدی اک اکھائیندا۔ پنج تت لیکھا جانے سریر، ناڑی ناڑی ہاڑی ہاڑی پھول بھلاییندا۔ جس دی کچ نہ سکے کوئی تصویر، رُپ رنگ ریکھ نہ کوئے سمجھائیندا۔ سو منزل چوٹی چڑھ کے بیٹھا اخیر، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیندا۔ جن بھگتاں کٹ شرع زنجیر سر اپنا ہتھ لکھائیندا۔ بن ویکھیاں بن سُنیاں بن منگیاں بن جانیاں بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی

اک درڑائیندا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، حقیقت وچوں حق کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ بھیو ابھیدا کھولنہارا، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ آون جاون جانے پار کنارہ، ایٹھے اوٹھے ویکھ وکھایا۔ انتریامی کھیل نیارا، خالق خلق دے سمجھایا۔ کاگت قلم نہ لکھنہارا، نیت رووے مس شاہیا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت تیرا دھام نیارا، صاحب سنگر آپ پرگٹایا۔ جتھے سورج چند نہ کوئے اُجیارا، منڈل منڈپ نظر کوئے نہ آئیا۔ دھرنی دھرت دھول نہ کوئے سہارا، برہمنڈ کھنڈ وچ نہ کوئے ودھایا۔ ساک سجن ویکھ نہ کوئے پیارا، نار کنت نظر کوئے نہ آئیا۔ سو صاحب سنگر ساچی وست دیونہارا، اندھڑی دولت آپ ورتایا۔ جس نوں من مت بُدھ سمجھ نہ سکے وچ سنسارا، انجھو اپنی کھیل رچایا۔ جے جا کے ویکھیا اوہ دوارا، جس گرہ بہہ کے گرگھ خوشی منایا۔ کلج انتم کرے پار کنارہ، نیا نوکا نام چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتریامی انتر آتم ویکھ وکھایا۔ انتر آتم لئے کھوج، بن اکھاں ویکھ وکھائیندا۔ سنگر پورا شبدی کرے چوج، پریتم اپنی کار کمائیندا۔ جنم کرم دا کٹے روگ، دھر سنجوگ میل ملائیندا۔ دیوے درس گھر اموگھ، نج نیت اکھ کھائیندا۔ بھاگ لگائے کایا کوٹ، چھپر چھن اک سہائیندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اگیان مٹائیندا۔ جنہاں ملیا موکھ، تنہاں مکتی مفت چرناں ہیٹھ دہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر گھر اپنا ویکھ وکھائیندا۔ گھر گھر ویکھے ہر نرکارا، نرگن وڈا وڈ وڈیایا۔ ساڈھے تن ہتھ جس تتوت دیا منارا، بنک دوا ری سو بھاپایا۔ بو جھے سو جھے بو جھنہارا، جگت و دیا سنگ نہ کوئے وکھایا۔ جن بھگتاں اُپر تھئے، سچ پدارتھ انتم دیوے گھٹے، جام پیالہ اک بیایا۔ آون جاون لیکھا جھٹے، رائے دھرم انت نہ بچھے، چتر گپت حساب نہ کوئے وکھایا۔ ساچی گودی صاحب انتم چکے، دو جہاناں پیئڈا مکے، پاندھی نظر کوئے نہ آئیا۔ اوٹھے گیاں ایٹھے آیاں گرگھ کدے نہ رہے غصے، بھاگ لگائے کایا جے، جستجو ساچی دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، جانی جان بے پرواہیا۔ جانی جان ویکھے من مت بُدھ، تتاں وچوں تت کھوج کھوجائیندا۔ جگت واسنا کسے نہ آوے ساچی سُدھ، بُدھ بیک نہ کوئے کرائیندا۔ من منوا تن رہیا کد، چار کُنٹ دہ دشا اپنا راہ تکانیندا۔ پڑدا اوہلا کوئی نہ دیوے چک، گھر وچ میل نہ کوئے ملائیندا۔ سنگر پورا حاضر حضورا، لیکھے لائے مانس جنم منگھ، مانو اپنے رنگ رنگائیندا۔ جنم کرم

دامیٹ کے ڈکھ، روگ سوگ سنتاپ پرے ہٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، بنک دوا ری کھوج کھوجائیندا۔ انتریامی ہر ہر نرائن، نر ہر داتا صفت صلاحیا۔ جس نوں آد جگادی مالک خالق خالق مالک دو جہاناں کہن، گر اوتار پیر پیغمبر سیس نوائیا۔ جس دانام انمولا کایا چولا جن بھگت سہیلے لین، رسنا جہوا بتی دند ڈھولا گایا۔ سو صاحب سوامی انتریامی ہر جن ویکھے ساک سجن سین، سگی بن بن سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ایٹھے اوتھے دو جہان دھر داسنگ نبھایا۔ جے درس کرن گیا اوتھے، اپنا پندھ مکایا۔ سو صاحب دیالا کایا مائی اندروں پوچے، باہروں سمجھ کوئے نہ پائیا۔ سیوک ہو کے آپ سیوا اپنی سوچے، شبد گرو وڈی وڈیائی۔ انتم آسا پورن کرے لوچے، نج لوچن دے کھلایا۔ بھاگ لگائے کایا کوٹھے، دیک جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ جے درشن پایا جا کے اگے، اگلا حال سمجھ نہ آئی۔ جس نوں دُور دُراڈے ٹیکے متھے، مستک سنگر سیس نوائیا۔ سو سنگر شبد سمرتھ سر اپنا ہتھ رکھے، جس دات نظر کسے نہ آئی۔ کایا چولا رنگ اگڑے رتے، رتی رت نال پرگٹایا۔ یج بیجے ساچے وٹے، انتر آتم بن کر ساناہل چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کسے دالہنا دینا مول نہ رکھے، دھر دی وست در در آپ ورتایا۔ درشن پا کے آیا اوتھے، اوہو یاد کرائیا۔ اندر وکار ہنکار کیتے تھوتھے، تھوڑا پندھ مکایا۔ تتوت نہ ابلے ہو کے کوسے، اگنی اگت نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر آتم مار دھیان، دھیان دھیان وچ لگایا۔

☆ ۲۵ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ پنڈ ورنالا ☆

سجھنڈ نواسی پُرکھ اکال، گر اوتاراں پیر پیغمبراں رہیا جگایا۔ دیا باقی کملاپاتی اکو اک بال، درگاہ ساچی اکو اک رُشنائیا۔ اکٹھے ہووو چار جگ دے وچھڑے بال، لالن اپنا تھم ورتایا۔ چرن کول کرو دھیان، سچ سرنائی اک درڑایا۔ سرشٹ سبائی ویکھو مار خیال، دو جہاناں راہ تکایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ لکھ چوڑا سی ہوئی بے حال، ست سنتو کھ دھیرج نظر کوئے نہ آئی۔ اندج جیرج اتبج سیتج پھل دے کسے نہ ڈال، رت بسنت نہ کسے مہکایا۔ در در

گھر گھر مندر مسجد شودوالے مٹھ ترے گن مایا پایا جنجال، کوڑی کرپا پرے نہ کوئے ہٹانیا۔ کھانی بانی بودھ اگادھ جو سندیشہ دے کے آئے جہان، راگاں ناداں وچ کر شنوائیا۔ دین مذہب ذات پات راؤ رنک پیا رواج، شاہ سلطان ساچا نظر کوئے نہ آئیا۔ رسنا جہوا بتی دند دس کے آئے گان، تیس بتیسا کرے پڑھانیا۔ دیا باقی گھر جگے نہ کوئے مہان، ظہور نور نہ کوئے رُشنائیا۔ صدی چودھویں سارے ہوئے بے ایمان، بیوہ روپ دے سے لوکانیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نچے گھر گھر شیطان، شرکت وچ کرے لڑائیا۔ آتم پر ماتم دیوے نہ کوئی گیان، بھیو ابھیدا سکے نہ کوئے کھلائیا۔ ملا شیخ مسانک ہوئے حیران، نعرہ حق نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاو نہارا ساچا گھر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں، نیتز لوچن اکھ کھلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مارو جھاک، لوک مات دھیان لگائیا۔ چار ورنال لہنا دینا چکائے کوئی نہ باقی، برن اٹھاراں پندھ نہ کوئے مکائیا۔ امرت آتم جام پیائے نہ کوئی دھر دا ساتی، آب حیات نہجھر جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ منزل پندھ نہ چڑھائے کوئی گھاٹی، پھر باہوں گلے نہ کوئے لگائیا۔ چاروں کُنٹ کھجک اندھیری راتی، ساچا نور نہ کوئے رُشنائیا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر جگے نہ کوئے دیوا باقی، جوت زرنجن نہ کوئے رُشنائیا۔ پت پر میثور کسے ملے نہ کملاپاتی، نار دُہاگن رہی گر لائیا۔ من منوا گھر گھر ہو یا عاتی، سنگر شبد بھے نہ کوئے رکھائیا۔ آتم سیجا سوئے کوئی نہ کھاٹی، سچ سنگھاسن ڈیرہ کوئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاو نہارا ساچا گھر، لوک مات رہیا درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تگو لوک مات، سکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی آپ جنائندا۔ وست امولک نام ست کسے پاس نہ دے دات، گھر مندر سوہا کوئے نہ پائندا۔ منزل پوڑا چڑھے کوئی نہ گھاٹ، پاندھی ہو کے پندھ نہ کوئے مکائندا۔ شاستر سمرت وید پُران جو لکھ کے آئے اکھراں نال کتاب، گیتا گیان انجیل قرآن نہ کوئے سمجھائندا۔ حجریاں وچوں حجرہ دس کے آئے وچ محراب، کایا کعبہ دو دوآبہ، میل نہ کوئے ملائندا۔ کوڑی کرپا رسنا جہوا نورس چھڈے نہ کوئے سواد، انرس ہتھ کسے نہ آئندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاو نہارا دھر دا در، در دروازہ اک کھلائندا۔ در دروازہ کھول کے خالق، شاہ پاتشاہ دیا کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھجک اتم دے سے کوئی نہ مالک، ملکیت ہتھ نہ کسے رکھائیا۔ نو نو چار بنے کوئی نہ ثالث، ضامن ہو نہ کوئے جھڈائیا۔ جلوہ دیوے نہ کوئی باطن، نعرہ نام نہ کوئے لگائیا۔ صدی چودھویں پیر پیغمبر عیسیٰ موسیٰ محمد سارے

آکھن، الف یے اکھراں نال پڑھائیا۔ پروردگار بے پرواہ اگم اتھاہ ہووے ساتھن، لاشریک اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار ویکھن کھیل تماشن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاو نہارا دُھر دا در، در گھر ساچا اک پرگٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو کلجگ انتم حال، حالت سب دی رہیا بدلایا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت ہو یا بے حال، بہل رووے سرب لوکائیا۔ صدی دیہویں سرتے کوکے کال، کوڑ نگارا رہیا وجائیا۔ سرتی شبدی کرے کوئی نہ بھال، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ کایا مندر سوہے نہ کسے دھر مسال، شودوالے مٹھ مندر مسجد بھجن واہو داہیا۔ شبد اناد انحد وجے کوئی نہ تال، دُھن آتمک راگ نہ کوئے سنایا۔ تیئی اوتار کرو دھیان، ستجگ تریتا دوا پر کلجگ اپنا پھیرا پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرو خیال، خالق خلق رہیا دکھائیا۔ نانک گوہند سُنو فرمان، دُھر فرمانا آپ جنائیا۔ سرشٹ سبائی دے ویران، ویری گھر گھر رُپ وٹائیا۔ ساچا دھرم نہ کوئے نشان، اسم اعظم نور نہ کوئے رُشنایا۔ جھگڑا پیا انجیل قرآن، شاستر سمرت وید کرن لڑائیا۔ ساچے مندر دُونگھی کندر کسے نہ ملے سری بھگوان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا در، دُھر دا لیکھا رہیا دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھا ویکھو حساب، ہر حضرت آپ درڑائیندا۔ چار جگ دی پچھلی کڈھو کتاب، بن حرفاں ہتھ پھرائیندا۔ حکم دیوے شہنشاہ شاہ نواب، نوبت اکو نام لگائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ساچا دے کوئی نہ ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ تن من مٹے نہ کسے وواد، کوڑی کریا نہ کوئے کڈھائیندا۔ دوتی مکے نہ کوئی راج، رازق رزق رحیم مہر نظر نہ کوئے اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبراں در گھر ساچے آپ بہائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن کول جانا ڈھٹھ، ہر ٹھاکر رہیا جنائیا۔ ناتا پچھلائی تات اٹھ، نو در نظر کوئے نہ آئیا۔ اتر پورب پچھم دکھن چار کُنٹ کوئی نہ جائے نس، دہ دشا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نک منہ دے کوئی نہ ہتھ، نیز اکھ نہ کوئے کھلائی۔ اکھر کاغذ قلم شاہی کرے کوئی نہ جس، صفتی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ مندر مسجد شودوالا دے نہ کوئی مٹھ، چھپر چھن نہ کوئے چُھہائیا۔ سر سرور نہ کوئی تیر تھ تٹ، جل دھار نہ کوئے وہائیا۔ آسن سنگھاسن نہ کوئی سیجا کھاٹ، کھیوٹ کھیٹا رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ نہ کوئی مائی نہ کوئی باپ، پتا پوت گود نہ کوئے اٹھائیا۔ نہ کوئی منتر نہ کوئی جاپ، نہ کوئی کلمہ نبی پڑھائیا۔ نہ کوئی روگ نہ سنتاپ، چنتا دُکھ نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئی بھوپ نہ کوئی راج، رعیت ویس نہ

کوئے وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبراں کلجک ویلا وقت رہیا جنائی۔ کلجک ویلا ویکھو جگت، سو پُرکھ
 نرنجن آپ جنائیدا۔ ساچا دسے کوئی نہ بھگت، بھگن رنگ نہ کوئے رنگائیدا۔ ذات پات پیا فرق، دین مذہب بھیو نہ کوئے چکائیدا۔ آسا ترشنا کسے نہ
 مٹے حرص، متا موہ نہ کوئے گوائیدا۔ غریب نمائیاں اُتے کرے کوئی نہ ترس، رحمت سچ نہ کوئے کمائیدا۔ جگت واسنا سرشٹی رہی بھٹک، ترسنا ترپت نہ
 کوئے جنائیدا۔ سادھ سنت انتر منزل چڑھنوں گئے اٹک، سرتی شبد نہ کوئے ملائیدا۔ گھر گھر پنچ وکارا دسے کٹک، کوڑی کرپا ڈیرہ کوئے نہ ڈھائیدا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر دسے کوئی نہ رکھک، سمرتھ سب دا بھیو چکائیدا۔ لہنا دینا ویکھنہارا لکھ چوڑاسی مستک، گھٹ نواسی پڑدا آپ اٹھائیدا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت اشارے نال جنائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں دے اشارہ، ہر شبدی شبد جنائی۔ کلجک جیو ویکھو ہو یا اندھیارا، نج نیز نین
 کرے نہ کوئے رُشائی۔ ستگر چرن کول نہ کوئے پیارا، کوڑی کرپا ناتا رہیا جڑائی۔ بھاگ نہ لگے کایا مندر منارا، دیپک سچ نہ کوئے رُشائی۔ شبد سنے نہ اگمی
 دھارا، انحد ناد نہ کوئے وجائی۔ چار کُنٹ دہ دشا لہجدا پھرے نرگن روپ نرکارا، اُچے ٹلے پربت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ کھوج کھوجائی۔ پت پر میثور کدے
 نہ وسیا اٹاں گارا، گھر گھر بیٹھا ہر گھٹ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا رہیا دکھائی۔ سب دا لیکھا دے دکھال، بن
 اکھاں اکھ کھلایا۔ گر اوتار ہوئے حیران، پیر پیغمبر بیٹھے سیس نوایا۔ چار جگ دا جس رکھیا اپنے کول حساب، نت نوت رہیا سمجھائی۔ جس نوں گو بند
 من کے گیا پُرکھ اکال باپ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ اوہ کلجک انت سری بھگونت کھیلے کھیل تماش، خالق خلق مخلوق کھوج کھوجائی۔ جو گوپی کاہن بن
 کے سنجک تریتا دوا پرپاندے گئے راس، سیتا سرتی رام بن ہنڈھائی۔ جو عیسیٰ موسیٰ محمد بن کے دیندے گئے پیغام، کلمہ کائنات جنائی۔ جو نانک نرگن بن
 کے منتر دس دس گیا ستنام، ست ست سرب سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا اک در، لوکماں دھیان لگائی۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر لوکماں تک، انتر انتر حیرانی آئی۔ تیرا کھیل پر بھو سمرتھ، شہنشاہ تیری وڈیائی۔ ہوں جگ چو کڑی مارگ آئے دس، نت نوت رہی بن کے راہ
 دکھائی۔ تیرے ملن دی کھول کے اکھ، نج نیز کر رُشائی۔ سمرن پوجا دس کے آئے پاٹھ، جوگ ابھیاں جنائی۔ سرودر بنا کے آئے تیر تھ تاٹ، نیا نوکا

نال رلائیآ۔ نام پدارتھ جھولی پا کے آئے سچ سوغات، وست امولک اک ورتائیآ۔ تیرے نام ندھان دی پڑھ کے آئے گاتھ، اکھر اپنا نال جوڑ جڑائیآ۔ تیری پونجی ساچی راس، لوکمت لکائیآ۔ انتم دے سندیشہ آئے آکھ، اُچی کوک کوک سُنائیآ۔ جگ چوکڑی میتے کلجگ انتم کھیل کرے تماش، ابناشی اپنی کل دھرائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، گر اوتار تیری شرنائیآ۔ گر اوتار کہن پر بھ ٹھا کر سوامی، تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ کلجگ انتم سانوں ہوئی حیرانی، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیآ۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت دے فانی، فیصلہ تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ بھرے بھلے پڑھ پڑھ تیری بانی، بان نرالا تیر نہ کوئے لگائیآ۔ دھیرج جت نظر نہ آئے چارے کھانی، چارے وید دین دھائیآ۔ چوتھے جگ نظری آئے اوہ نشانی، جو وید ویسا گیا درڑائیآ۔ عیسیٰ کہے تیری اگم اتھا کہانی، بے پرواہ سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ محمد کہے میری طوبیٰ توں شہنشاہ سُلطانی، امام اماں اک اکھوائیآ۔ نانک نرگن کہے تیری جوت اکالی، اکل کل دھاری کھیل کھلایآ۔ گر گوہند کہے تیری مہربانی، مہر نظر اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم ویکھ وکھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ تیری اوٹا، در ٹھانڈے سیس نوائیآ۔ کلجگ کوڑا ہو یا کھوٹا، سچ سچ نظر کوئے نہ پائیآ۔ مور کھ گلدھ ایویں رکھ دے روزہ، پڑھ نماز عاجز روپ نہ کوئے وکھائیآ۔ کھانی بانی پڑھ کے تیرے نال کردے دھوکھا، دُئی دویت نہ کوئے چُکائیآ۔ چار کُٹ دہ دشا من منوا ہو یا ہو چھا، ہوئے ہنگتا اپنے نال ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم کر صفائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ تیری واری، وارتا جگ جگ گئے الائیآ۔ توں نرگن نرویر نر نرکاری، شاہ پاتشاہ دو جہان اکھوائیآ۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ نو سو چرانوے چوکڑی تیری کھیل اپاری، اپر پیر اپنی کار کمائیآ۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش تیرا نور اُجیاری، منڈل منڈپ گگن لگنتر سو بھا پائیآ۔ وشن برہما شو در ٹھانڈے کرن نمسکاری، کروڑ تیتیتسا سیس جھکائیآ۔ گر اوتار منگن سچ دوا ری، در ٹھانڈے الکھ جگائیآ۔ ہوں سیوک چاکر بر خورداری، بالے ننھے روپ وکھائیآ۔ توں پاتشاہ سچا سکداری، دو جہاناں تحم منائیآ۔ کلجگ انتم کوڑی کر یا ویکھ وچ سنساری، وڈ سنساری پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا ویس وٹائیآ۔ پُر کھ اکال کہے گر اوتار پیر پیغمبر، در ٹھانڈے انت سُنائیآ۔ صدی چو دھویں دیکھو پر بھ رچیا اک سومبر، کارج اپنا آپ در سائیآ۔ کرے کھیل سرب بھر تمبر، بھر پور رہیا اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

بھو اُبھیدا دے کھلایا۔ بھو اُبھیدا انت کھلاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ٹھانڈے گھر سچ بہاوانگا۔ نرگن سرگن کھیل رچاوانگا۔ دو جہاناں ویکھ وکھاوانگا۔ جوتی جاتا ہو اُجیار، دیک اکو اک رُشناوانگا۔ وشن برہما شو کر کے خبردار، آلس نندرا دُور کراوانگا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج ٹھانڈے در بہاوانگا۔ پڑدا اوہلا بھو چکاوانگا۔ بھگت اٹھاراں ساچے لال، سوہنا دُھر دا تھم مناوانگا۔ بھاگ لگا کے سچی دھر مسال، دھرم دوارا اک وساوانگا۔ کھمے اندر کال مہاکال، رائے دھرم پھڑ اٹھاوانگا۔ چترکپت رکھاواں نال، لاڑی موت چرناں وچ جڑاوانگا۔ صدی ییسویں ہو کے آپ کرپال، بیس اکیسا رنگ چڑھاوانگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کماوانگا۔ ساچی کرنی پر بھ کر اویگا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل کھلاویگا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹاویگا۔ اینکارا رنگ رنگاویگا۔ آد نرنجن نور رُشناویگا۔ ابناشی کرتا سیج سہاویگا۔ سری بھگوان ڈیرہ لاویگا۔ پار برہم پڑدا آپ چکاویگا۔ برہم اپنا ویکھ وکھاویگا۔ نہکرمی ویکھ وکھاویگا۔ جگ چوکڑی لکھیا لیکھ، انتم اپنی جھولی پاویگا۔ جوت سروپی کر کے بھیکھ، کل کلکی پھیرا پاویگا۔ سمبل وسے اگڑے دیس، دیا باقی اک رُشناویگا۔ شبد اگڑا دُوت بھیج، بھگت بھگوان آپ اٹھاویگا۔ کلج میٹ کے جھوٹھی رکھ، سچ سچ ست اُچاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر انتم لہنا دینا جھولی سب دی پاویگا۔ گر اوتار کہن پر بھ، کی ویلا انتم ڈھکیگا۔ سنت سہیلے لئیں لبھ، لکھ چوراسی وچوں آ کے بچھینگا۔ در دوارے دے کے مان جھب، کوڑ کڑیاں پھڑ کے کٹینگا۔ امرت جھرننا جھرا کے کول نبھ، جوتی شبدی دھارا اٹھینگا۔ کوڑی کرپا پار کر کے حد، سچ دوارے اکو سٹینگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، گھر ساچے آؤندا جاندا کدے نہ رُکینگا۔ پت پر میثور دیا کماؤندا اے۔ سچھنڈ نواسی شبد لاؤندا اے۔ جوتی جاتا ڈگمگاؤندا اے۔ گر اوتاراں آپ درڑاؤندا اے۔ پیر پیغمبراں تھم سناؤندا اے۔ صدی چودھویں ویکھ وکھاؤندا اے۔ چوداں طبقاں پڑدا لاہندا اے۔ چوداں دیا پنڈھ مکاؤندا اے۔ چودس چند اک جناؤندا اے۔ مرید مُرشد بیڑا بنھ، ساچے کندھ آپ اٹھاؤندا اے۔ کلج کوڑی کرپا میٹ کے تن، تتوت آپ پرگٹاؤندا اے۔ ساچا راگ سناوے کن، چار ورنناں بھو کھلاؤندا اے۔ وست اموک دے کے نام دھن، خالی بھنڈارے آپ بھراؤندا اے۔ پنچ وکارا دیوے ڈن، کھنڈا کھڑگ ہتھ چکاؤندا اے۔ کر پرکاش اندھیرے اندھ، دیک جوت اک

رُشاؤندا اے۔ تُوں میرا میں تیرا، دو جہاناں گاؤنا چھند، سوہنگ ڈھولا راگ لاؤندا اے۔ آتم پر ماتم دُھر دا دے اند، نجانند رس چکھاؤندا اے۔ جنم کرم دی تٹی دیوے گنڈھ، لکھ چوڑا سی گیار چکاؤندا اے۔ سچ سہنجی سہائے پلنگ، آتم انتر ڈیرہ لاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلج کرپا کوڑ کھپاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکٹھے کرن صلاح، خوشیاں تال وجائی۔ پر بھ ٹھاکر بنے ملاح، کلج انتم ویس وٹائی۔ لکھ چوڑا سی ویکھے تھاوں تھان، نو نو چار کھوج کھوجائی۔ بچیا کوئی رہن نہ پا، پڑدا سب دا دے چکائی۔ جنہاں بھلیا ہر کاناں، تنہاں پھڑ پھڑ دے سزائی۔ جو انتر آتم رہے گا، تنہاں وچھڑیاں لئے ملائی۔ نتھاویاں دیوے دُھر دا تھان، درگاہ ساچی سو بھاپائی۔ غریب نہانیاں پکڑے بانہ، کوجھیاں کملیاں گلے لگائی۔ ایٹھے اوتھے دیوے ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ کوئے تپائی۔ چار ورنان اٹھاراں برناں اک چپائے ناں، ناؤں نرنکارا دے درڑائی۔ نہ کوئی سور کھائے نہ گاں، نہ کوئی کرے جیو بدھ، بندھن گل نہ کوئے پائی۔ کلج انتم مکے حد، حاضر ہو کے ویکھ وکھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبرو آتم پر ماتم و شو بنائے جد، برہم پار برہم جوڑ جڑائی۔ درشن دیوے گھر گھر جن بھگتاں نہر اُپر شاہ رگ، نو دوار ڈیرہ ڈھائی۔ اگنی تت نہ تپائے کوئی اک، امرت میگھ اک برسائی۔ جن بھگتاں پڑدا لئے کج، نام اوڈھن سیس لکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منگل اک سٹائی۔ ساچا منگل سٹاؤے گیت، ہر کرتا راگ لائیندا۔ کرے کھیل دھام انڈیٹھ، سچھنڈ دوارے سو بھاپائیندا۔ نہ کوئی مندر نہ مسیت، شودوالا ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ نہ کوئی ہست نہ کوئی کیٹ، اوچ نیچ نظر کوئے نہ آئیندا۔ سرب سوامی سب دا میت، گھر ساچے سو بھاپائیندا۔ شبد نشانہ دے ٹھیک، کایا کوڑا ٹھیکر بھن وکھائیندا۔ سنجگ ساچی لائے ریت، ساچا لیکھا اک پرگٹائیندا۔ صدی یسویں جائے بیت، بیس اکیسا کھیل کھلائی۔ جن بھگتاں پُرکھ اکال دے کے اک پریت، پریتندھ اکو نظری آئیندا۔ مہربان ہو کے کرے بخشش، بخشش رحمت آپ ورتائیندا۔ ساچا کلمہ سچ حدیث، ساچا نغمہ نام سٹائیندا۔ کلج کوڑا بھنے ریٹھ، سنجگ امرت پھل گرکھاں مکھ لگائیندا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، سچ سوامی گھر گھر گر شبد نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مارگ اک لگائیندا۔ گر اوتار کہن پر بھ تیرا کیڑا جگت، ست ست ست دے جنائی۔ جس دے وچ اکو برہم مت، برہم و دیا کرے پڑھائی۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت،

اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ جن بھگتاں پت لئیں رکھ، زرگن سرگن ویس وٹایا۔ سب دی جھولی پائیں کرنی کیتی حق، حقیقت دا مالک آپ اکھوایا۔ سو
 بھگت سہیلے لئیں تک، طاقت اپنی سرب گوایا۔ جگ چوکڑی جو سندیشیاں اندر آئے دس، شاستراں کلیمیاں وچ پڑھایا۔ پُرکھ اکال ہووے پرکھ، پت
 پریشور ویس وٹایا۔ محل اٹل اُچ منارے جان وس، چار دیوار نہ کوئے بنایا۔ جس دے پچھے گوہند ستر لیا گھت، سولاں سچ ہنڈھایا۔ اوے نال مل
 کے اپنا کھیل کرے سمرتھ، مہما اکھ آپ جنایا۔ سنجگ ساچا دھرنی دھرت دھول دیوے رکھ، بالا نڈھا گود بہایا۔ کوڑی کریا جڑ دیوے پٹ، بوٹا پھیر نہ
 کوئے لگایا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، بن ونجارا نام ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوا دی راہ دکھایا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ چنگا، چاروں کُنٹ وے ودھایا۔ تیرا نام شبد اک مردنگا، لکھ چوراسی سٹی لئیں اٹھایا۔ چرن کول بھیجی آئے جمنا سستی گوداوری
 گنگا، گنگوتری اپنا پندھ مکایا۔ وشن برہما شو پیریں آئے نگا، ہتھ ترسول نہ کوئے اٹھایا۔ کروڑ تیتیس تیرے نام دا گائے چھندا، سوہنگ ڈھولا اک الاپا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک دکھا ساچا گھر، جس گھر بہہ کے اپنا نام پرگٹایا۔ میرا گھر دکھرا انوکھا، سو صاحب آپ جنایا۔ جتھے چھتر
 چھن نہ کوئے کوٹھا، دیوا باقی نظر کوئے نہ آیا۔ مکتب پاٹھشالا نہ پُستک پوتھا، اکھراں نال نہ کوئے پڑھایا۔ من مت بُدھ سوچ نہ سوچا، سمجھ رمز نہ
 کوئے دکھایا۔ نہ کوئی کھانی بانی راگ ناد پڑھے سلوکا، سجدہ سیس نہ کوئے جھکایا۔ کھنڈا کھڑگ تلوار تیر کمان نہ کوئی سوٹا، چلہ ہتھ نہ کوئے دکھایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جنانہارا سچ گھر، سچ دوارا اک بُجھایا۔ سچ دوارا دھر دا سوہنا، ہر سوہنی بنت بنایا۔ پیر پیغمبراں گر اوتاراں
 اندرے اندر موہنا، باہروں نور نہ کوئے رُشناپا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نہ ہسنا نہ رونا، خوشی غم نہ کوئے پرگٹایا۔ نہ جاگنا نہ سونا، سُنن سکھوپت کھیل نہ
 کوئے دکھایا۔ نہ وڈھنا نہ کچھ بونا، پت ڈالی نہ کوئے مہکایا۔ اکو اک پُرکھ اکال دین دیال سچ دوار سہاونا، سو پُرکھ زرنجن بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جس دے چرن
 کول گر اوتار پیر پیغمبر سرب سیس نواونا، در منگن خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جس نے سنجگ تریتا دوا پرکھ زرگن سرگن ہو کے پھیرا پاونا، نت نوت ویکھے
 تھاون تھانیا۔ جس نے صدی چودھویں کوڑی کریا پندھ مکاونا، چوداں طبقاں اپنے وچ سماپا۔ جس نے کل کلکی اپنا ناؤں پرگٹاونا، کلجگ کوڑ گڑیارا کلکاتی

میٹ مٹائی۔ سو صاحب سمر تھ پُرکھ نرگن نرور نراکار اک اکھواؤنا، جس دا رُپ رنگ ریکھ جگ نظر کسے نہ آئی۔ گرکھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت سہیلے آپ ملاؤنا، شبد وچولا بن کے سیو کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ ساچے لئے اٹھائی۔ گرکھ ساچے کھولے جاگ، جگ جیون داتا دیا کمائیندا۔ شبد اگئی دے ویراگ، ویراگی رُپ وٹائیندا۔ جگت ترسنا کرے تیاگ، تیاگی کھیل کھلائیندا۔ اگنی تت بُجھائے آگ، بوند سوانتی کھ چوائیندا۔ آتم پرماتم رچ کے کاج، سُرقتی شبدی جوڑ جڑائیندا۔ گھر سوامی بہہ مارے آواز، دُھر دا ڈھولا راگ الائیندا۔ جن بھگتاں رکھے لاج، مہربان مہر نظر اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے ویکھ وکھائیندا۔ گھر ساچے ویکھنہارا ایک، اینکار وڈی وڈیائی۔ سَتجگ تریتا دواپر کھج بھگتاں دیندا آیا ٹیک، ٹکا مستک نام لگائی۔ وکھاوندا آیا کایا مندر اندر جوتی تیج، محل اٹل کر رُشنائی۔ تجاؤندا آیا باشک تیج، سانگو پانگ پرھاں ہٹائی۔ کردا آیا جوتی جلوہ تیج، اندھ اندھیر گوائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کھج تیری اتم ور، نہہکنک نرائن نر، بھگت سہیلے گرو گر چیلے اپنا میل ملائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھو تیرا بھگت کیہڑا، کھج کون کونے ڈیرہ لائی۔ لکھ چوڑا سی پیا جھنجھٹ جھیرا، جھگڑا آگے نہ کوئے مٹائی۔ جیو جنت سادھ سنت کرے نہ کوئی نہیڑا، منزل پندھ نہ کوئے مکائی۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی شبد اشارے نال کر کے مہرا، مہر مَحَبَّت وچ سمجھائی۔ جو جن سوہنگ ڈھولا گائے توں میرا میں تیرا، دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ سو سَجَن صاحب میت مُرار گھر ٹھانڈے پاوے پھیرا، لکھ چوڑا سی پندھ مکائی۔ ساڈھے تن ہتھ پر بھ سچ دا وسے کھیڑا، جس گرہ بیٹھا اندر سو بھاپائی۔ سو بھگت انوکھا سَجَن چیرا، چیل سَنگر رُپ وکھائی۔ جس دا شہہ دریائے کدے نہ دُبے بیڑا، منجھدھار نہ کوئے رُڑھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھج تیری اتم ور، ہر جن ساچے رہیا ترائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کی بھگتاں چاڑھیں رنگ، تن مائی کھال رنگائی۔ دین دیال پُرکھ اکال کہے سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ حکم جنائی۔ مہر نظر نال انتر آتم دیواں اک اند، پوجا پاٹھ جوگ ابھیاں اک جنائی۔ جگ جنم دے وچھڑیاں سُرقتی شبد دیواں گنڈھ، آپ اپنی دُوری تند بندھائی۔ گر سکھ سوانی کدے نہ ہووے رنڈ، کنت سہاگی دُھر دا اک ملائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر و جن بھگتاں اندر ویکھو لنگھ، پُرکھ ابناشی بیٹھا ڈیرہ لائی۔ بن رسنا جہوا بتی دند، ڈھولا گائے سوہنگ چھند، تیرا میرا

میرا تیرا بھو رہیا نہ رانیا۔ انگیکار لا کے انگ، کرے کھیل سورا سربنگ، سدا سہیلا اک اکیلا گھر ساچے ویکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاو نہارا دھر دا گھر، پڑا اوہلا دے چکانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھو واہ، واہوا تیرے ہتھ وڈی وڈیانیا۔ بھگت ملن داتیتوں چاء، جگ جگ پھیرا پانیا۔ اندر وڑ کے دینیں سمجھا، باہروں کریں نہ کوئے پڑھانیا۔ گھر دیوا باقی کر رشنا، جوتی جوت کریں رُشنانیا۔ ساتھی بن کے دو جہاں، ابھتے اوتھے پنڈھ مکانیا۔ ایسے کارن تیری اوٹ گئے تکا، بیٹھے دھیان لگانیا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہووے بے پرواہ، امام اماں روپ وٹانیا۔ جس دانر اکھراں وچوں ملے تھوڑا تھوڑا نشان، سچ نشانہ نہ کوئے جنانیا۔ اشاریاں نال سارے کرن بودھ گیان، اکھ پر تکھ نہ کوئے کھلانیا۔ جو مالک خالق ہر گھٹ امتر وسیا ہر گھٹ تھاں، لکھ چوڑا سی مندر اندر بہہ بہہ خوشی منانیا۔ بھگت سہیلے سنت سجن انتم لئے اٹھا، گر مکھ گر سکھ گر گر نال ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں کلجگ انتم چار جگ دی پچھلی یتیتی ساری دے دکھا، آگے اپنا حکم ورتانیا۔

☆ ۲۶ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ پنڈ ورنالا ☆

گر اوتار پیر پیغمبر منگن داتی، سچھنڈ دوارے ٹھانڈے دربارے سیس جھکانیا۔ پت پر میثور پاربرہم کلجگ لیکھا چکيا وشو شانتی، ست دھرم نظر کوئے نہ آنیا۔ چار گنٹ دہ دشا اندھیری دے راتی، نرگن نرویر نراکار چند نہ کوئے چکانیا۔ جھگڑا پیا دین مذہب ذات پاتی، کوڑی کریا گھر گھر کرے لڑانیا۔ سجن میت سنگی دے کوئی نہ ساتھی، منزل پنڈھ جگت نہ کوئے مکانیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں منے کوئے نہ آکھی، بدھ بیک نہ کوئے کراانیا۔ محل اٹل چڑھ کے ویکھے کوئے نہ اپنی گھاٹی، گھائے وچ سرب لوکانیا۔ ہوئے ہنگتا ودھی کرانتی، کریا کوڑی بیٹھی ڈیرہ لانی۔ ساچے مندر ساڈھے تن ہتھ اندر کھولے کوئے نہ تاکی، بحر کپاٹی گنڈا نہ کوئے کھلانیا۔ امرت آتم پیوے نہ کوئے بوند سوانتی، نہجھر جھرنانہ کوئے جھرانیا۔ نرمل جوت سچ گرہ نہ کوئے پرکاشی، نورو نور نہ کوئے رُشنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، صاحب تیری سرانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے

آکھن، در ٹھانڈے سیس نوانیا۔ نرگن سرگن کھیل ویکھ پر تھی آکاشن، گگن منڈل برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجا نیا۔ صدی چودھویں چوداں طبق ہوئے اُداسن، حیرانی سب دے اُتے چھانیا۔ پیر پیغمبر جو دس کے گئے نمازن، کلمہ کائنات پڑھانیا۔ جیو جنت سچ پریم نہ کوئے نواجن، نغمہ نام نہ کوئے سنانیا۔ کوڑی کریا من واسنادہ دِشا اُٹھ اُٹھ بھاجن، ننھن واہو داہیا۔ رسنا جہوا بیتی دند اُچی بول سارے آکھن، مسلیاں نال کرن پڑھانیا۔ درشن پائے نہ کوئی ظاہر باطن، ظہور نظر کسے نہ آنیا۔ سچ سنے نہ کوئے آوازن، دُھن راگ نہ کوئے شنوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن ویکھ اپنا در، سرگن بیٹھا مکھ بھوانیا۔ سرگن کھیل جیو جگت جہان، لکھ چوراسی گھاٹت لیا گھڑانیا۔ سنجگ تریتا دوا پرویکھیا کھیل مہان، جوتی جاتے کر زشانی۔ وست امولک دے دے دان، نام بھنڈارا سد ورتانیا۔ بھگت سہیلے کر پچھان، انتر آتم بوجھ نبھانیا۔ سنت سجن ویکھے آن، گھر پڑدا اوہلا دتا چکانیا۔ گر مکھ سجن چرن دھیان، چرنودک امرت جام پیانیا۔ گر سکھاں مار نرالا بان، سوئی سرت اٹھانیا۔ سندیسہ دے کے شاستر سمیرت وید پُران، گیتا گیان گن درڑانیا۔ انجیل قرآن وکھا نشان، مصلہ حق حق سمجھانیا۔ چارے کھانی کر پردھان، چارے بانی ناد وجانیا۔ چارے کُنٹ کھیل مہان، چارے جگ ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک انتم ویکھ در، در دروازہ اک کھلانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گھر ٹھانڈے کرن عرض، عرضوئی اپنی اک جنانیا۔ پروردگار پورا کر فرض، فاضل ہو کے ترس کمایا۔ کلجک جیواں جتناں کوئی نہ ونڈے درد، دُکھی دین دین دہانیا۔ تہدہ بن مقروض کوئی نہ لاہے قرض، حساب بے باق نہ کوئے کرانیا۔ چار جگ دی پچھلی ویکھ فرد، سنجگ تریتا دوا پر کلجک تیرے ہتھ نظری آنیا۔ جو جن تیرے ملن نوں رہے بھٹک، انتر آتم کھوج کھوجا نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، در تیرا ٹھانڈا نظری آنیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن وشو شانتی نہ دے ست، دھرم سنتو کھ نظر کوئے نہ آنیا۔ کوڑی کریا گھر گھر گئی وس، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لایا۔ انتر آتم ملے کسے نہ رس، رسنا کوڑ رس ہکانیا۔ تیرے ملن دی تنکے کوئی نہ اکھ، دوئے لوچن بیٹھے جگت تکانیا۔ ساچی منزل چڑھ کے تیرے چرن جاوے کوئی نہ ڈھٹھ، دُور دُرڈا پندھ نہ کوئے مکانیا۔ ناتا تئے نہ تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ کھیل نہ کوئے چکانیا۔ پار برہم برہم مل کے خوشیاں وچ پئے کوئی نہ ہس، ہستی تیری سمجھ کسے نہ آنیا۔ کام کرودھ لوہ

موہ ہنکار سرشی پائی نتھ، درشی سکے نہ کوئے کھلایا۔ نام بھنڈارا ملے نہ کسے ہٹ، چاروں کُنٹ جوٹھ جھوٹھ وند وندایا۔ جھگڑا پیا من مت، گُرمِت بیٹھی مکھ چھپایا۔ سنت سہیلے گروگر چیلے بھگت بھگوان آپے بنھ، مہربان مہربان سبج نظر اٹھایا۔ بھڑی دروہی کلجگ انت آخری ہوئی حد، کنارہ نظر کوئے نہ آیا۔ بھین بھائی ساک سجن پتا پوت نار کنت جائے چھڈ، سہنجی سبج سو بھا کوئے نہ پایا۔ تیری آتم پر ماتم تیتھوں وچھڑ ہوئی او، کوڑی کریا کوڑی مایا پڑا رہی پائی۔ کر کریا وکھا اپنا وشواوہ جد، جس وچوں بنس سرنس لئے پرگٹایا۔ کایا کندر ڈونگھی ویکھ کھڈ، ساڈھے تن ہتھ پڑا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک وکھا دھر دا گھر، جس گھر تیرا کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھ کلجگ کھیل، خالق خلق تیرے ہتھ وڈایا۔ سرت شبد کرے نہ کوئی میل، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ گھر جوت زرنجن چاڑھے کوئی نہ تیل، شبدی سگن نہ کوئے منایا۔ اچرج تیرا پاربرہم پر بھ ویکھیا اگمڑا کھیل، الکھ اگوچر تیری سمجھ کسے نہ آیا۔ ثوں آد جگادی ایتھے اوتھے دو جہاناں سجن سہیل، زرنگن سرگن سرگن زرنگن اپنی کار کماپا۔ نت نوت کر کر ہت ابناشی اچت اپنا شبد سندیسہ دیویں بھیج، گر اوتار پیر پیغمبر اپنا روپ وٹایا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، نور نورانہ نور کریں رُشٹایا۔ گھر بھگتاں مانیں ساچی سبج، اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے سبج دوارے کھڑ کے سو بھا پائی۔ پریم پریتی اندر جاویں لیٹ، زرنگن زرویر زراکار زرنکار اپنی لئیں انگڑایا۔ اندر باہر گپت ظاہر بن کے کھیوٹ کھیٹ، سبج ملاح بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان مہر دیا کماپا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن وشو روپ، تیرا پر بھ نظر کسے نہ آیا۔ سرشی بھلی ست سروپ، ست ستواد سنگ نہ کوئے رکھایا۔ ہو یا اندھیرا چارے کوٹ، جوٹھ جھوٹھ وٹی ودھایا۔ کسے بھاگ نہ لگے کایا پنج تت بھوت، گھر مندر خوشی نہ کوئے منایا۔ لیکھا چکلیا سبج سوچ، دھر دا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ بھگت دلارا دے کوئی نہ پوت، پتا پوت گود نہ کوئے سہایا۔ تیرے نالوں تیری سرشی گئی روٹھ، گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سبج سنیہڑا اکو شبد جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو بن کتاں، ہر کرتا آپ جنایا۔ جگ چوکڑی نت نوت میرا کھیل اگمڑا، الکھ اگوچر اگمڑی کار کماپا۔ سدا و سیرا بن چھڑ چھٹا، گھر ساچے ڈیرہ لایا۔ جگ چوکڑی پار کراواں حد بنا، سبجگ تریتا دوا پر کلجگ پندھ مکناپا۔

وست اموک لکھ چوڑا سی انتر آتم دے کے نام دھنا، دولت اکو اک ورتا۔ رہن نہ دیواں کوئی نیتز ہین انھاء، سچ سچ ست کراں رُشنا۔ میرا ست دُلا را
 شبدی اکو چٹا، دو جہاناں ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ مہربان ہو کے اوس نوں مات گھلاں، حکمے اندر حکم سنا۔ نردھن سردھن دوہاں پھڑ پھڑ پلا، پلو اپنی گنڈھ
 بندھانیا۔ ویکھنہارا جلاں تھلاں، محل اٹل پڑدا دے چکا۔ جس نوں رام رحیم کریم سب نے منّا، اللہ ہو ہو سارے رہے جس گانیا۔ جس نوں گر اوتار
 پیر پیغمبر کہن اچھل اچھلا، ول چھل دھاری ہو کے کھیل وکھانیا۔ جس نوں نانک گوہند کہا پڑکھ اکالا، اکل کل دھاری اپنی کل پرگٹانیا۔ سو صاحب سلطان
 سری بھگوان جگ چوکڑی وسنہارا سچ محلا، سکھنڈ دوارے مقامے حق لاشریک پروردگار اپنا ڈیرہ لایا۔ کھیلے کھیل اک اکلا، اینکار اپنی کھیل آپ رچانیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ گر اوتار کہن پرہ ویکھ کجک کریا، کوڑ گڑیا نظری آتیا۔ من منوا سرشت سبائی پھریا،
 پھرت پھرت ہوئی ہلکانیا۔ ساچا دے نہ کسے دھیرج دھریا، دھرم ایمان نہ کوئے وڈیانیا۔ اٹا گیار گئی گڑیا، گیارے وچ لوکانیا۔ دین مذہب جھگڑا چھڑیا،
 ذات پات رو رو دے دھانیا۔ گر کھ سنت سہیلا کرے بہا، نیتز رووے مارے دھانیا۔ کجک غنچ انت انوکھا بھل کھریا، کوڑی کریا چاروں گنٹ ہلکانیا۔
 راجا رانا سارا بھریا، کھیہ کھیہ مرے ہوئی جدانیا۔ پت پریشور کل انت لائے کیوں دیریا، دُور دُراڈا بہہ کے ویکھ وکھانیا۔ تیرا سنت سری بھگونت
 ترے گن مایا گھریا، تھہ بن سکے نہ کوئے بچانیا۔ تیرا روپ نرکار نریا، نرویر سدا اکھوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور،
 ہرجن ساچے لے ترانیا۔ ہرجن ویکھ پرہ ٹھاکر روندے، بن اکھال نیر دھانیا۔ صدی چو دھویں برہوں وچھوڑے وچ کدے نہ سوندے، آلس نندرا
 غفلت سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ کایا مندر اندر برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھاوندے، بھجن واہو داہیا۔ تیرے پریم دے ڈھولے گاؤندے، توں میرا میں تیرا دُجا
 نظر کوئے نہ آتیا۔ کجک کوڑی کریا کولوں پلو بھنڈاؤندے، اوہلے ہو کے مکھ بھوانیا۔ تیرے درس داراہ تکاؤندے، نج نیتز اکھ کھلایا۔ شتری براہمن شوڈر
 ویش تیرا چرن سہارا اک رکھاؤندے، دُجی اوٹ نہ کوئے وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کجک ویکھ اپنا در، دُھر دے مالک تیری اوٹ
 تکانیا۔ دُھر دے مالک کھول اکھ، گر اوتار رہے جنانیا۔ جو مارگ اسیں آئے دس، بھلی سرب لوکانیا۔ انتم چلے کوئی نہ وس، واسطہ تیرے آگے پانیا۔ کرپا

کر پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ پچّ شہنشاہیا۔ جگت جگ جنم دے وچھڑے گرکھ گرکھ کر اکھ، ہرجن ساچے میل ملائیا۔ دُئی دوتی میٹ پھٹ، اُتے پئی نام
 بندھائیا۔ ست دھرم دا کھول ہٹ، کلج کوڑی کرایا دے مٹائیا۔ چرن کول سرنائی ڈھیہہ کے واسطہ رہے گھت، نیوں نیوں لگا مستک دھوڑی خاک رمائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ہر سنگر سوامی تیری آس رکھائیا۔ پاربرہم پرہم تیری آسا، آد جگاد توں ہی نظری آئیندا۔ وشن
 برہما شو تیرا بھروسا، کروڑ تیتیا تیرا دھیان لگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا مندے آئے آکھا، نت نوت سیو کمائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گان
 گاتھا، اکھراں نال ڈھولے راگ لائیندا۔ تیرا نور ظہور ویکھیا پر تھی آکاشا، روس سورہ چند دوس رین پنڈھ مکائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت
 تیرا پرکاشا، گھٹ گھٹ اندر دیوا باقی کملا پاتی جوت جگائیندا۔ نت نوت چار یگ چار گنت میٹنہارا واٹا، پاندھی ہو کے اپنا پنڈھ مکائیندا۔ صاحب سلطان
 سری بھگوان پاربرہم کلج انتم ویکھ اندھیری راتا، تینی اوتار تیرے در اکھ جگائیندا۔ بھگت بھگوان من آکھا، کبیر جلاہا اُچی کوک کوک لائیندا۔ عیسیٰ
 موسیٰ محمد پڑھے نماز، طوبی طوبی وڈ خالق تودھ بن نظر کوئے نہ آئیندا۔ نانک گوہند کہے جات میں توں تیری جاتا، اذاتی ویس نہ کوئے وٹائیندا۔ کلج انتم
 پورا کر دے گھاٹا، گھاٹ پتن دوارا تیرا اکو سو بھاپائیندا۔ مہربان ہو پُرکھ سمراتھا، سمرتھ تیری اوٹ سرب رکھائیندا۔ توں سب دا پتا ماتا، لکھ چوراسی تیرا
 جیو جنت تیرا بال سکھائی نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، کل تیرا راہ سرب تکائیندا۔ کلج انتم تیرا تگن راہ،
 بیٹھے انتر انتر دھیان لگائیا۔ توں ٹھاکر سوامی جلوہ گر نور خدا، ظہور ظہور تیری رُشائیا۔ توں مالک خالق بے پرواہ، بے انت تیری شہنشاہیا۔ دو جہاناں بن
 ملج، برہمنڈاں کھنڈاں پار کرائیا۔ تیرا کلمہ اک سدا، نام نغمہ اک جنائیا۔ تیرا جھلے سچ نشاں، مقامے حق سو بھاپائیا۔ تیرے ہتھ توفیق خدا، رفیق سارے
 لے بنائیا۔ فریق بن جو ہوئے جدا، جز انگ بیٹھے کٹائیا۔ تنہاں مارگ دس سدھا، رُوح بُت دوویں لین اگڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار اکٹھے ہو کے بولن، بن رسنا جہوا رہے سُنائیا۔ پُرکھ ابناشی تیرے درشن نوں سارے لوچن، نین نین نین اٹھائیا۔ تیرا
 کھیل کسے وچ نہ آوے سوچن، سوچ سمجھ چلے نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، واہوا تیری سرن تکائیا۔ گر

اوتار پیر پیغمبر اُس کے گاتھ، کلجک اپنی لئے انگڑائی۔ کرے میننتی پُرکھ اکال اگے دُھر دے باپ، دوئے جوڑ سرناہیا۔ میں چھوٹا بچہ تیرا پاکی پاک، اِکو نظری آہیا۔ لوکات ویکھ میرا کھیل تماش، جو سیوا دتی سمجھایا۔ میں بردا ہو کے کراں سیوا دوس رات، گھڑی پل چھین کوئے نہ آہیا۔ سب دی بدھی کیتی نار کم ذات، دُهاگن بیٹھی رُوپ وٹایا۔ ہنس جیو کیتے کاگ، کاگ وانگ رہے گر لایا۔ گھر گھر لایا کوڑا داغ، دُرمت میل سکے نہ کوئے دھوایا۔ ساڈھے تن ہتھ جگن دتا نہ کوئے چراغ، جوتی جوت نہ کوئے رُشناہیا۔ انتر اہجن دتا نہ کوئے ویراگ، ویری ویری گھر گھر دتے بناہیا۔ تیرے نالوں پر بھ سب دا کر کے تیاگ، سُرُتی مایا پر کرتی وِچ رکھایا۔ کام کرو دھ دا چلا جہاز، سرشٹ سبائی لئی بہایا۔ صدی چودھویں پت پر میثور پروردگار مینٹوں دے شاباس سر میرے ہتھ لکایا۔ میں نام دی پونجی رہن نہیں دتی کسے پاس، خالی ہٹ دتے کرایا۔ پتا کولوں پُت دا کراواں گھات، بھین بھائی اک دُوبے دی سچ تکایا۔ تینوں اپنی سنائی سچی بات، پڑدا رکھیا کوئی نہ رایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جوتیوں رہے آکھ، ایہہ سارے مل کے تیری میری کرن جدایا۔ تُوں میرا اِکو وڈا سچا باپ، پت پر میثور نظری آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری کیتی ویکھ ویکھ خوشی منایا۔ کلجک کہے پر بھو میرے بے پرواہیا، تیری بے پرواہی وِچ سمائیدا۔ ترے گن مایا جال وچھایا، سادھ سنت پرے نہ کوئے ہٹائیدا۔ کوڑی کریا وِچ پھسایا، پھانسی گل نہ کوئے کٹائیدا۔ چاروں گنٹ گھیرا پایا، دہ دشا راہ نظر کسے نہ آئیدا۔ ہر سوامی تیرا سوہنا حکم کمایا، حکم ادولی وِچ نہ کوئے رکھائیدا۔ ایہو جہا تیرا پُت اگے کوئی لوکات نہ آہیا، جو تیرے نالوں وچھوڑ اپنے راہے پائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دے اپنا ور، میں تیری سیو کمائیدا۔ پُرکھ اکال کہے واہ کلجک بچہ، شاباس تیری وڈیایا۔ تُوں انہاں بچناں اُتے سچا، کرنی سچی کر وکھایا۔ دوس رین پھریوں نٹھا، نوکھنڈ پر تھی ست دیپ بھجیا واہو داہیا۔ لیکھا مکا کے مدینہ مکہ، جُجریاں وِچ خُسے دتے نچایا۔ بھاگ رہن نہ دتا کسے شودوالے مندر مٹھا، گردوارے کری لڑایا۔ ست گویا تیر تھ تٹاں، اٹھسٹھ گزگا گوداوری جمن سُرستی دے دُہایا۔ گھر گھر اندر پایا رٹا، لیکھا سکے نہ کوئے مُکایا۔ سب دا انتر ہویا تٹا، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ سب نے وَنجی من متا، گرمت بیٹھے سرب بھلایا۔ سچ نشانہ کسے نہ دسیا پتہ، کوڑا مارگ دتا جنایا۔ پر م پُرکھ کہے پر بھو کلجک میں تیرا کھیل ویکھا اکھاں، سچکھنڈ بیٹھا دھیان

لگایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اشارے نال دساں، رمزاں نال سمجھایا۔ سارے کہن واہ واہ کلجک سوہنا کیتا ابھھا، ہر جی تیری سچی سیو کمایا۔ کسے دے منہ وچ دتا ڈھکی وچھا، کسے نوں سوراں نال رجایا۔ کسے دے کولوں ذبح کرایا کٹا، کسے توں مرگیاں کھل لہایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن جو اسیں لکھ کے آئے نام دا پٹا، سو سارے بیٹھے مکھ بھوایا۔ چاروں گنٹ ویکھی اڈدی چھار کوڑی گھٹا، دھواں دھار دے لوکایا۔ کلجک واہوا تیرا چھوٹا نکا بچہ، جس تھوڑے سمیں اندر بہتی سیو کمایا۔ دھرم بھلایا بھراسکا، گورا چٹا چچا کوئے رہن نہ پایا۔ پر بھ دی مایا، دودھ ویکھو پھٹا، مکھن سچ ورول باہر نہ کوئے کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک ویکھ اپنا گھر، نوست اپنا پھیرا پایا۔ کلجک کہے پر بھ میں کڈا چنگا، چنگیاں وچوں نظری آئی۔ میں دھیاں بیٹیاں سیس کیتا نکا، اوڈھن سر نہ کوئے لگایا۔ پنڈتاں نوں نکا نہایا گنگا، لچیا حیا بیٹھی مکھ چھپایا۔ میں گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ کرایا دنگا، پنڈت پاندھے ملا شیخ مسانک گرنتھی پننتھی دتے لڑایا۔ میں سب داماں توڑیا غرور ہنگا، ہوئے ہنگتا گڑھ بنایا۔ جوٹھ جھوٹھ دا پھڑ کے کھنڈا، ست دھرم سب دے اندروں دتا باہر کڈھایا۔ کوئی نہ کہے میں پر بھو دا بندہ، بندگی وچ بندھن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے ویکھ میرا گھر، میں گھر گھر لایا جندا، بحر کپائی کڈا کھول درس تیرا کوئے نہ پایا۔ کلجک کہے پر بھو مینٹوں دے پیار، تیرے آگے عرضویا۔ میں سرشت پھرائی وچ نو دوار، جگت واسنا نال ملائی۔ گر کاشد سکیا کر نہ کوئے وچار، بدھی بیک نہ کوئے سمجھایا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک کرے کوئی نہ پار، ایڑا پنگل پنڈھ نہ کوئے چکایا۔ انحد شبد سنے نہ کوئے دھنکار، انراگی راگ نہ کوئے الائی۔ امرت آتم جام نہ سکیا کوئے پیال، نا بھی کول نہ کوئے اٹائی۔ مانسروور ساچے تیر تھ سکیا نہ کوئے نہال، کاگ ہنس نہ روپ وٹائی۔ سرتی شبد نہ کوئے کرن دتا پیار، دھر دا میل نہ کوئے ملائی۔ آتم سیجا کسے نہ لئی سنگار، گھر کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ کلجک جیو ویکھ نار ٹیار، من واسنا نال پرنائی۔ اٹھے پھر کرن و بھچار، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار ہلکایا۔ تیرے نالوں وچھوڑا کر کے دھر دے یار، یارانہ غیراں نال لگایا۔ پر بھ سچ پچھیں تیتھوں سب دا چکیا اعتبار، بھے رہن کوئے نہ پایا۔ کیوں میں سب نوں اندر وڑ کے کیتا خبردار، اچی کوک کوک جنایا۔ جو ویشاں وچ پیار، سو پر ماتما کولوں ہتھ نہ آئی۔ ایسے کارن کلجک جیو میرے رل گئے نال، میرا سوہنا بنس سہایا۔

صدی ویہویں دیکھ میرا جمال، چاروں کُنٹ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر میرے ہتھ لگائیا۔ کلج کہے پر بھ دیکھ میرا سماج، سوہنی بنت بنائیا۔ کسے دے سیس اُتے رہن نہیں دتا تاج، تخت نواسی خاک رُلایا۔ سچ عدل انصاف دا ڈوب جہاز، نیا کوڑ دتی پر گٹایا۔ جے کوئی تیتوں کہے گرو مہاراج، اوہنوں لوکائی دے سزایا۔ ایہو جہا بچہ تیتوں کدے نہ لبھنا پھیر آد، آد تیرا سنجگ پُت اپنا بل نہ کوئے پر گٹایا۔ ایسے کارن میں تیتوں رہیا ارادھ، چرن کول کول چرن دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھ کھیل بے پرواہیا۔ پر بھ میرا کھیل دیکھ انوکھا، اولڑی کار کرایا۔ سب دے نال کر کے دھوکھا، اُلٹی نیا دتی وہایا۔ جو تیرے نام دا پڑدے پُستک پوتھا، تنہا تھو تھی مت کرایا۔ تیری منزل چڑھنا دسدا اوکھا، پوڑی ڈنڈے ہتھ نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دیکھ دکھایا۔ کلج کہے پر بھ میرے سچ سوامی، سوال تیرے آگے اک رکھایا۔ توں آد جگادی انتریامی، گھٹ گھٹ ویکھیں بے پرواہیا۔ میری لوکماں دیکھ جگت نشانی، جو نشانہ تیرا رہی جنایا۔ بھرم بھلائے وڈ ودوانی، گیانی دھیانی سار کسے نہ پایا۔ جنہاں بچھے گوہند کر کے گیا قُربانی، بچے نہاں ہیٹھ دبا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اوہناں لہنا دینا جنایا۔ پُرکھ اکال کہے واہ سچے سَت، سَت تیری وڈیا یا۔ سَت دھرم دا بوٹا دتا پُٹ، توں اپنی جڑ لگایا۔ ابناشی کرتا آد جگاد دسنہارا سچ، سچ دے سمجھایا۔ اتم تیرا لیکھا کئے جگ، تھر رہن کوئے نہ پایا۔ واک بھوکھت پورا کرے پُرکھ سمر تھ، جو گر اوتار پیر پیغمبر گئے لکھایا۔ اوسے ویلے تیری جھولی پا کے تیرا حق، حاکم دُھر دا دے سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگا جگنتر دو جہاناں کھیل رہیا کر، نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن نر ویر نراکار نر نکار لکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ اجونی رہت مدھسودھن پروردگار سانجھیا ر محبوب سچ عروج مَجّت وِچ صحبت وِچ سچ دے جنایا۔

☆ ۲۶ بھادروں ۲۰۲۱ ہجری بلی سنگھ دے گرہ پنڈ کیوں ☆

گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ سمر تھ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ پت پر میثور تیری اک سرنا یا۔ آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت تیری مہما اکھ، ایٹھے اوٹھے دو جہاناں سمجھ کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان محبوب پروردگار سانجھے یار مارگ سچا دس، در ساچے اوٹ تکا یا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کلج کوڑی کر یا تیتھوں کیتے اڈ، سنگی ساتھی مکھ بھوایا۔ ناڑ بہتر گھر گھر گرہ گرہ مائی خاک ابلے رت، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ رسنا جھوا بٹی دند نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کوئے نہ بولے سچ، جوٹھ جھوٹھ بیٹھا ڈورو ڈنک وجایا۔ آسا ترسنا من واسنا گھر گھر رہے نچ، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ تیرے ملن دی نچ نیز کھولے کوئی نہ اکھ، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ چوداں لوک چوداں طبق سچ ونجارا جنائے کوئی نہ اگتا ہٹ، دھر دی دات جھولی کوئے نہ پایا۔ سچ سندیشہ شبد ناد بودھ اگادھ سنائے کوئی نہ گاتھ، آتمک دھن نہ کوئے اُپجایا۔ اندر وڑ پوڑے چڑھ کایا کوری ڈونگھی بھوری کھولے کوئی نہ راز، رحمت سچ نہ کوئے کمایا۔ پیر پیغمبر صدی چودھویں سارے ہوئے اداس، سچ دوارے حیرانی سب دے اُتے چھایا۔ کلمہ کائنات جو دس کے آئے نماز، نوازش نال سرب سمجھایا۔ سو اُمت نبی رسول کوئے نہ دیوے ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ ساچے پتن پار کنارے اُترے کوئی نہ گھاٹ، شوہ دریا رڑھی جاندی لوکایا۔ ملا شیخ مسانک بغل مار قرآن کتاب، کتب غوث بن کے مسلے رہے سنایا۔ سچ پیالے چاڑھے نہ کوئی آب حیات، حیاتی وچوں حیاتی دے نہ کوئے بدلایا۔ ساچا نظر نہ آئے کوئے نواب، نوبت حق نہ کوئے سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، واہو تیری تیرے ہتھ وڈایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھو کھولن، دھر دی دھار آپ جنایا۔ سچھنڈ دوارے کوک کوک بولن، بن رسنا راگ الا یا۔ سچ بھنڈارے بن تیرے کوئی نہ جائے تولن، نام ترازو ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ زرگن سرگن بنے نہ کوئے وچولن، شبدی سرتی میل نہ کوئے ملا یا۔ سچ پرکاش نہ ہوئے اُپر دھولن، اندھ اندھیر نہ کوئے گویا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ پڑدا لاہ، مکھ نقاب رہن کوئے نہ پایا۔ کھول نین بن اکھاں اکھ کھلا، لوچن بند نہ کوئے کرایا۔ لوکات سچ عدالت اک لگا، عادل ہو کے عدل کمایا۔

کوڑی کریا دو جہاناں بغاوت دے مُکا، عداوت گھر گھر ڈیرہ لائیآ۔ نام سخاوت جھولی پا، رحمت نورُ خدائیآ۔ بن ملّاح بیڑا کندھ ٹکا، کھیوٹ کھیٹا ہو کے سیو کمائیآ۔ گوہند بیٹا سُت دُلا را شبدی رُوپ اک پرگٹا، جس دانہ کوئی پتا نہ کوئی مائیآ۔ جس نوں شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی سارے رہے گا، سَتجگ تریتا دواپر کَلجک صفتاں نال صلاحیا۔ غریب مَنائیاں کوجھیاں کملیاں لوکمتا پکڑے بانہہ، پھڑاپنے گلے لگائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن شتری براہمن شوڈر ویش اک چپائے سچا ناں، اِشٹ دیو سوامی اکو دے سمجھائیآ۔ بھاگ لگائے نگر کھیڑے کایا سچ گراں، ساڈھے تن ہتھ بنک دے وڈیائیآ۔ پھڑ پھڑ کاگوں ہنس رُوپ دے وٹا، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُکائیآ۔ بھگت وچھل بھگت ادھاری ہر جن ساچے بھگت لئے اٹھا، انتر آتم ہر گھٹ سوامی آپے کھوج کھوجائیآ۔ دیا باقی کملاپاتی ساچے مندر اک جگا، زِگن نور جوت کرے رُشنائیآ۔ بندہ خاکی کھول تاک پڑدا اوہلا دے اٹھا، پروردگار بے پرواہیا۔ تیری اک سرنائی حق مقامے درس دکھا، سچکھنڈ دوار اک جنا، جس گرہ دُجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ سنت سہیلے لئے ملا، گرو گُر چیلے انگ لگا، گرکھ گود بہائیآ۔ گر سکھ سچن چرن کول دھوڑی مستک ٹکالا، دُرمت میل دھوائیآ۔ لیکھا ویکھ دو جہاں، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آکاش پاتال گگن گگننتر تیری اوٹ نکائیآ۔ توں داتا دانی شہنشاہ، شاہ پاتشاہ تخت نواسی اکو نظری آئیآ۔ جس دا لیکھا کوئی کھے نہ کاغذ قلم شاہ، کتھنی کھ نہ کوئے درڑائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر در ٹھانڈے دوئے جوڑ منگن دُعا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو ویکھ ساچا گھر، کَلجک انتم پھیرا پائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ویکھ اپنا جگ، ساچی جگتی نظر کوئے نہ آئیآ۔ سَنگرو نشانیوں سارے گئے اک، چاروں گنٹ بھجّن واہو داہیا۔ سچ دوارے کرے کوئی نہ رُخ، منزل پندہ نہ کوئے مُکائیآ۔ کوڑی کریا گھر گھر وڑی بُکھ، ترشنا ہوئے ہنگتا نال ملائیآ۔ جننی کوئی نہ ہووے سُپھل کُکھ، بھگت بھگوان جوڑ نہ کوئے جڑائیآ۔ اُجل کرے نہ کوئی مکھ، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیآ۔ صدی یسویں سب دا پیئڈا رہیا مک، پاندھی ہو کے ساچی منزل چڑھ خوشی نہ کوئے منائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، بے انت تیری شہنشاہیا۔ گر اوتار کہن پر بھ توہے آداب، سجدہ سیس جُھکائیآ۔ کَلجک لیکھا چکنا پُن صواب، قیمت سچ نہ کوئے درڑائیآ۔ جُجرہ سوہے نہ کوئی محراب، مَحَبّت محبوب نہ کوئے کمائیآ۔ زِراکھر واپے نہ کوئی کتاب، الف یے نہ کرے

کوئے پڑھائیا۔ ساچے مندر سُنے نہ کوئی ناد، نغمہ نام نہ کوئے سُنائیا۔ تیرے دواویوں سارے رہے بھاج، طوبیٰ طوبیٰ کر سارے رہے گر لائیا۔ اُٹھ سلطان شیطان مار آواز، در اپنے لئے بلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے ویکھ اگما گھر، جس گرہ لکھ چوڑا سی رہیا لکایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سُنی کہانی، کلجگ لئے انگڑائیا۔ میری کھیل عجب نرالی، جگت جہانی چال چلائیا۔ ست دھرم کیتا خالی، گرہ مندر رہن کسے نہ پائیا۔ بُدھ بیکی نڈھی بالی، در دواویوں دتی کڈھائیا۔ چاروں گُنٹ کر رین اندھیری کالی، اندھ اندھیر وکھائیا۔ جیواں جنتاں بن کے مالی، کوڑا بوٹا دتا لگایا۔ نو کھنڈ پر تھی بنا کے ہالی، سچ سچ جڑ دتی اُکھڑائیا۔ پھل رہن نہ دتا کسے ڈالی، سنمل رُکھ سرب لہرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سوہنی سیو لگایا۔ کلجگ اپنا بھو سرب جناؤندا اے۔ کر نمسکار نمو نمو، پر بھ ساچے سیس نواؤندا اے۔ حکمے اندر ترے گن مایا طمعو، طمعو رجو ستو پڑا آپے پاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کھیل وکھاؤندا اے۔ کلجگ کہے پر بھو میں تیرا پت چلاک، سوہنی گھر گھر سیو کمائیا۔ رُوح بُت رہن دتا کوئی نہ پاک، پوتر دے نہ کوئی لوکائیا۔ تیری ذات دا تیرے نالوں توڑ کے نات، گھر وچ پڑا دتا وکھائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے نر گن تیرے نال کرے کوئی نہ بات، سچن سچا نظر کسے نہ آئیا۔ جھگڑا پا کے ذات پات، دین مذہب رہیا ٹکرائیا۔ مایا ممتا دے خطاب، کوڑ گڑیاں لگا دتا لگائیا۔ تُوں مالک میرا اک سچا جناب، اعلیٰ ادنیٰ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ سچ دس پر بھو کی دیویں میتوں خطاب، خطا وچ کیتی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در تیرے عرض سُنائیا۔ کلجگ کہے میں سیو ادار، سوہنی سیو کمائیا۔ نو نو چار کر کے خبردار، بے خبر خبر درڑائیا۔ جیو جنتو سادھو سنتو بُھل جاو ہر کا نام کرتار، اشٹ دیو نہ کوئے منائیا۔ کام کرو دھ لو بھ موہ ہنکار کرو پیار، مایا ممتا تہاڈی جھولی پائیا۔ وِ بچار دُہاگن بن کرو سنگار، ساچا کنت نر نرائن نہ کوئے ہنڈھائیا۔ ساچی سکھیا کوئے نہ منگلا چار، گوپی کاہن سُر ت شبد ساچے منڈل ناچ نہ کوئے نچائیا۔ چار گُنٹ دہ دشا ویکھاں نین اُٹھال، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ بن ہر نامے سارے کیتے کنگال، خالی جھولی سرب رہے جنائیا۔ صدی چو دھویں بن دلال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، میں تیری ساچی سیو کمائیا۔ کلجگ کہے پر بھ آ کے ویکھ نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ میں گھر گھر پائے جھیرے، جھگڑا سکے نہ

کوئے چُکائی۔ وسدے اُجاڑے کھیڑے، مائی خاک وِچ ملائی۔ بھر بھر پور ڈوبے بیڑے، پار کنارہ نظر کسے نہ آئی۔ کوٹن کوٹ سادھ سنت جو میرے اندر لا کے بیٹھے ڈیرے، کوڑی کریا دھونی رہے تپائی۔ اُتوں رنگے کپڑے گیرے، اندر رنگ نہ کوئے چڑھائی۔ مایا ممتا کام کرودھ پائے جھیرے، سچ انصاف ہتھ نہ کوئے پھرائی۔ کوئی وڑے نہ پر بھ جو تیرے ویڑے، راہ وِچ سارے بیٹھا اٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے دیکھ میرا در، جس گھر بہہ کے تیری سیو کمائی۔ کلجگ کہے پر بھ آ کے دیکھ دھرت، دھرتی دھول دھیان لگائی۔ زرگن زرویر ہو کے پرت، زراکار ویس وٹائی۔ جو لا کے آیا درگاہ ساچی شرط، تس شرع وِچ سرشٹ دتی لگائی۔ سورپیر رہن نہ دتا کوئی مرد، نام کھنڈا ہتھ نہ کوئے اٹھائی۔ بھائی بھائی دا کرے کوئی نہ درد، پتا پوت پیر نہ کوئے منائی۔ گرو چیل کسے دی سنے کوئی نہ عرض سر ہتھ نہ کوئے رکھائی۔ راج راجان شاہ سلطان پورا کرے کوئی نہ فرض، فیصلہ سچ نہ کوئے منائی۔ پروردگار سانجھے یار میرا کھیل دیکھ اسچرج، اچرج لیل دتی ورتائی۔ تیرے نام دا سروں کوئی نہ لاہوے قرض، مقروض دسی سرب لوکائی۔ صدی چودھویں کر کے سب دی پٹھی نزد، سار پاشا تیرے ہتھ پھرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان میری کرنی دیکھ دکھائی۔ کلجگ کہے پر بھ آ کے تک، تیرا تقویٰ اک رکھائی۔ لکھ چوڑا سی دیکھ پائی نتھ، ڈوری اپنے ہتھ اٹھائی۔ دُئی دوتی لا کے پھٹ، جیو جنت سادھ سنت رہیا روئی۔ دین مذہب ذات پات کوئی نہ دیوے ساتھ، سگی ساتھی سارے کھ بھوئی۔ چاروں گنٹ کر اندھیری رات، تیرا نور نہ کوئے رُشائی۔ مان دے کے من مت نار کم ذات، بدھ بیکھی پڑا پائی۔ بے شک دوس رین رسنا جہوا پنڈت پاندھے ملا شیخ مسانک گرنتھی پننتھی تیرا پڑھدے پاٹھ، ہر دے تیرا ناؤں نہ کوئے لکائی۔ ساچی منزل اُچے پوڑے محل اٹل کی کسے نہ واٹ، حُجرہ سچ نہ کوئے سہائی۔ آ کے دیکھ کھیل تماش، مایا ممتا پاوے راس، نو نو چار نو آ سانگ ورتائی۔ میری پوری کر آس، تیرے چرن اک بھروس، تُوں صاحب سرب گنتاس، دیونہار سدا اکھوئی۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو تینوں رہے آکھ، سو مینوں گئی بھاکھ، تُوں سب دا مائی باپ، مہربان مہربان مہربان مہربان نظر اٹھائی۔ میں تیتھوں سکھی جانج، پڑا پایا پنج تت مائی کانج، من واسنا جگت حکمے اندر رہیا نانج، چار گنٹ بجے واہو داہیا۔ میں جلوہ تیرا تیا پر تھی آکاش، زرگن نور جوت پرکاش، شبد اگئی اک آواز، رسنا جہوا بتی دند نہ کوئے ہلائی۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے موہے ور، در تیرے ٹھانڈے سیو کمائیآ۔ پُرکھ اکال گھر گمبھیر، گور ہر جنائیندا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا دیاں
 اخیر، آخر منزل ویکھ وکھائیندا۔ مہربان ہو بدل دیواں تقدیر، تدبیر اپنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کوڑی کرپا کٹ شرع زنجیر، بندی بندہ بندیخانے وچوں
 جھڈائیندا۔ برہوں وچھوڑا کر کے دُور پیڑ، ہوئے ہنگتا روگ چکائیندا۔ امرت اگتا برس کے نیر، بوند سوانتی اک وکھائیندا۔ لیکھا جان ہست کیٹ، لکھ
 چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ جس ویلے ویہہ سو اگئی بکرمی جائے بیت، اگلا لیکھا سب دا آپ پرگٹائیندا۔ کوئی رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات ڈیرہ ڈھائیندا۔ ساچا
 کلمہ دس حدیث، نام ندھانا اک سنائیندا۔ جو گر اوتار پیر پیغمبر وست امولک منگن ٹھیک، سو کایا ٹھیکر آپ بھرائیندا۔ ہوئی ہوئی پندھ مکا کے نیڑے
 آؤندی جائے اوہ تارتخ، جس دا حال توارتخ وچ نہ کوئے سمجھائیندا۔ سو صاحب سوامی انتریامی سب دی اچھیا پوری کر کے پائے بھیکھ، بھکھک خالی رہن
 کوئے نہ پائیندا۔ جس دی نو سو پُرائوے چوکڑی جگ کردے رہے اڈیک، سو ویلا وقت سہائیندا۔ جس دا مارگ اگتا سدا باریک، جگ نیز نظر کسے نہ
 آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے کل، شبدی دھار جنائیآ۔ پُرکھ اکال اچھل
 اچھل، بھيو ابھیدا دے سمجھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارے ویکھو کھل، خالق خلق رہیا درڑائیآ۔ کلجگ کوڑ کڑیارا انتم جاوے چل، سدا رہن کوئے نہ
 پائیآ۔ کچے برہوں تھے پھل، پت ڈالی ویکھنہارا تھاؤں تھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا درڑائیآ۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر خوشی مناؤندے نے۔ کرپا کر ہر زرنکار، سارے تیری اوٹ تکاؤندے نے۔ جگ چوکڑی میتے وچ سنسار، زرگن سرگن سارے تیرا دھیان
 لگاؤندے نے۔ شاستر سمرت وید پُرائن کرن پکار، اُچی کوک کوک الاؤندے نے۔ دوس رین اٹھے پہر منگن منگ مہربان، تیری اکو اوٹ تکاؤندے
 نے۔ کون ویلے دیویں دان، خالی جھولی سرب وکھاؤندے نے۔ سچ دوارے پرگٹ ہووے آن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اگتا ور،
 جس دا انکڑیاں وچ لیکھ نہ کوئے جناؤندے نے۔ انکڑیاں وچ نہ کوئی لیکھا، گنتیاں وچ نہ کوئے گنائیآ۔ توں ٹھاکر سوامی زرنیشا، شہنشاہ اکھوائیآ۔ جگ
 چوکڑی دھاریں بھسیا، سنجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیآ۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں زرگن سرگن بن کے نیتا، دھر فرمانا حکم منائیآ۔ تیرے پریم پیار اندر

گر اوتار پیر پیغمبر ہندے گئے کھیتا، تن مائی خاکی مڑھی گور دباہیا۔ تیری سیوا اندر بالک نینہاں بیٹھاں دتے بھیٹا، بھانا منّ منّ خوشی منایا۔ توں پُرکھ
 اکال دین دیاں پورب رکھیں چیتا، چیتن بُھل کدے نہ جانیا۔ جس گوہند بنایا اکو بیٹا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ لوکات بنائے ساچا کھیوٹ کھیٹا، ساچا رہبر اک
 سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دس اپنے در، در دروازہ اک کھلایا۔ پُرکھ ابناشی دیا کماؤندا اے۔ سچکھنڈ نواسی بھيو چکاؤندا
 اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ رہے اداسی، حیرانی سب دی میٹ مٹاؤندا اے۔ سنجگ تریتا دواپر کھجگ جو واک بھوکھت بانی بھاکھی، تنہاں آسا منسا پور
 کراؤندا اے۔ جن بھگتاں جگ چوکڑی کر نہارا راکھی، سیوک ہو کے ساچی سیو کماؤندا اے۔ جگت جہان میٹنہار اندھیری راتی، رت رتڑی آپ سہاؤندا
 اے۔ سب دا لہنا دینا دیوے باقی، حساب کتاب سرب آپ سمجھاؤندا اے۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیا سب دی کھول کے تاکی، پڑدا اوہلا آپ اٹھاؤندا
 اے۔ منزل چڑھ کے دیکھے گھاٹی، ہر جو اپنا پنڈھ مکاؤندا اے۔ صدی چوڑھویں نیڑے آئی واٹی، قدم قدم اپنا آپ اٹھاؤندا اے۔ پروردگار ساچا بنے
 ساقی، سچ پیالہ جام ہتھ اٹھاؤندا اے۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ امرت پیالہ دیوے اگئی باٹی، رس اکو اک وکھاؤندا اے۔ کھیلے کھیل بیٹھ کے آپ اکانتی، اک
 اکلا حکم ورتاؤندا اے۔ جو بن اکھراں گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیندا رہیا لکھ کے پاتی، چٹھی پچھلی یاد کراؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، بھيو ابھیدا آپ جتاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو اوہ پتر، جو پترکا نرا کھرنال بنایا۔ جس دے اُتے نظر نہ آوے کوئی سطر، گنتیاں وچ نہ کوئے
 گنایا۔ جس دا ورقہ کوئے نہ سکے بدل، اُٹا کر نہ کوئے سمجھایا۔ جس نوں کھنڈے کھڑگ دھار نال کرے کوئی نہ قتل، مقتول نہ لئے بنایا۔ جس دے
 وچوں دو جہاناں لہے عدل، ساچا حکم اک درڑایا۔ اپنی چڑھ کے ویکھو اگئی اوہ منزل، جس منزل دا مالک اک اکھوایا۔ جتھے نہ کوئی ڈھولا نہ کوئی غزل،
 صدا بانگ نہ کوئے سناہیا۔ نہ کوئی موت نہ کوئی اجل، مقبرہ گور نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا درڑایا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر کھولن بستہ، اپنی اپنی گنڈھ کھلایا۔ پرم پُرکھ دا اکو ملیا ورقہ، جس دی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اُپر لیکھ لکھیا پرم پُرکھ پر ماتم سب دا بھرتا، ناری
 ہو ہو سیو کماہیا۔ جو منزل پوڑے چڑھدا، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نہ جیندا نہ مردا، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے سمجھایا۔ جو چاہے سو

کرنی کردا، قادر کرتا آپ اکھوانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اُسدا بردا، بالک ننھا رُوپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا دکھانیا۔

گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھو تیرا نراکھر، اکھراں وچ نہ کوئے وڈیانیا۔ دھام نرالے رکھیا دکھر، واسطہ اپنے نال جڑانیا۔ گوہند ویلا یاد کر اپنا ماچھوواڑا ستھر،

سولّاں بیج ہنڈھانیا۔ جتھے نہ کوئی سلا نہ کوئی پتھر، نہ کوئی اتھر نیر وہانیا۔ پر بھ تیرا لیکھا کسے نہ جانا وچ اعشاریہ کسر، زیرو انک بھو نہ کوئے چکانیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا دتا اک ور، سارے ویکھ خوشی منانیا۔ پیر پیغمبر کہن سانوں ملیا نہ کوئے حرف، حرفاں وچ نہ کوئے پڑھانیا۔

بے پرواہ کس دھام اولڑے رکھیا محفوظ، چار کُنٹ دھیان لگانیا۔ پروردگار کہے میرا اُچ عروج، عرش قُرس دوویں سیس نوانیا۔ جس دی عیسیٰ موسیٰ محمد

سمجھ نہ سکے حدود، آر پار بھو کوئے نہ آئیا۔ تئیں چھوٹے بالے نکے ننھے چوڑاں طبقات وچ محدود، چوڑاں وڈیا نال صلاحیا۔ پروردگار اگم اتھاہ وڈا وڈا سچا

محبوب، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک درڑانیا۔ گر اوتار کہن پر بھ سچ دس اوہ نشانی، جو بن قلم شاہی دتی لگانیا۔ جس دا کھیل

دو جہانی، نرگن سرگن ویس وٹانیا۔ جس دی سمجھ نہ پائے کوئے ودوانی، دھیانی دھیان نہ کوئے لگانیا۔ جس دی صفت لکھے کوئی نہ کانی، کلمیاں وچ نہ کوئے

پڑھانیا۔ جس دی تیرے ہتھ پیشانی، تس دا بھو دیوے کھلایا۔ مہربان کر اپنی مہربانی، مہر نظر اٹھانیا۔ پرکھ اکال کہے شاہ سلطانی، شہنشاہ سمجھانیا۔ گر

اوتار پیر پیغمبر جگ نیتز سارے بنو نادانی، نابینا رُوپ وٹانیا۔ چرن کول کرو دھیانی، منگو سچ سرنانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پھیر دیوے

آپ جنانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ تیرا نراکھر آخری، آخر منزل سو بھاپائیندا۔ جس نوں جانے کوئی نہ میری پیری، پراپسنتی مدھم بیکھری راگ

وچ نہ کوئے سمجھائیندا۔ جس دی تعریف کوئی نہ کرے مار لکیری، بھو بھو نہ کوئے کھلائیندا۔ جس دے وچوں پار برہم پت پر میثور تیری چلے پیرھی،

تیرا سٹ ڈلارا شبد نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا دے اک ور، تڈھ بن بھو نہ کوئے کھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو

حد، ہر حالت دے جنانیا۔ جس دھاروں اُتے میری جد، شبدی شبد پر گٹانیا۔ تھر گھر ساچے جائے وس، ہس ہس خوشی منانیا۔ چرن کول جائے ڈھٹھ،

نیوں نیوں لاگے پائیا۔ اوس ویلے ساچی دست جھولی دیواں گھت، سچکھنڈ دوار یوں آپ ورتانیا۔ اپنا دھر دا دے کے حق، مہر نظر لکانیا۔ بن اکھراں

لیکھ دیواں لکھ، جو لکھن پڑھن وچ نہ آئی۔ اوسے وچوں گر اوتارو پیر پیغمبر و تئیں سکھیا لو سکھ، جگ چوکڑی نت نوت نرگن نرور نرکار نرکار پنج تت
 دے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈی پنی آس، منسا منسا وچ سمائی۔ جس گرہ پر بھو تیرا
 نور جوت پرکاش، آد جگاد رُشنائی۔ محل اٹل سہائے شہنشاہ شاہ شباہ، تخت نواسی سو بھاپائی۔ نہ پر تھی نہ آکاش، منڈل منڈپ نظر کوئے نہ آئی۔ نہ
 گوی نہ کاہن نہ کوئی پاوے راس، نو آنٹ سانگ نہ کوئے ورتائی۔ تیرا کھیل ایہہ سرب گنتاس، بے انت تیری سچ سرنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچا دتا اک ور، بھو ابھیدا دتا کھلایا۔ بھو ابھیدا اک کھلاؤندا ہاں۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں آپ سمجھاؤندا ہاں۔ جوتی دھاروں شبد پر گٹاؤندا
 ہاں۔ تھر گھر دوار بہاؤندا ہاں۔ نرمل دیوا جوت جگاؤندا ہاں۔ ہر کھ سوگ چنتا غم نہ کوئے مناؤندا ہاں۔ گرہ مندر وکھائے اک موج، مجلس اپنے نال
 لگاؤندا ہاں۔ سچ دوار سہا کے کوٹ، قلعہ ستنام درڑاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کھیل آپ ورتاؤندا ہاں۔ گر اوتار کہن
 پر بھ تیری کھیل کمال، کامل پرش تیرے ہتھ وڈیائی۔ ہوں بالے نڈھے تیرے لال، توں سب دا پتا مائی۔ نت نوت نرگن سرگن بنے سدا دلال، دو
 جہاناں ونج کرائیا۔ کلج انت سری بھگونت تیرے در سنایا حال، حقیقت دتی درڑائی۔ کوڑی کریا جگت نگارا وجائے کلو کال، کالکھ ٹکا سب نوں دتا لگائی۔
 سادھ سنت کسے دی کچھ نہیں مجال، جو مجلس لا موجود ہو کے دُبدے لئے ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا ویلا ویکھ وکھائی۔ اپنا ویلا
 ویکھ ہر نرکار، وقت سُنھنا آئی۔ سرشٹ سبائی دھواں دھار، گردو غبار چھائی۔ ست دھرم دا رہیا نہ کوئے اعتبار، بیمار سرب لوکائی۔ کوڑا رولا مچیا جگت
 جہان سنسار، سنسا روگ نہ کوئے مٹائی۔ جوں بھاوے توں آ کے تیج سوار، نرگن اپنا ویس وٹائی۔ در تیرے سارے کرن پکار، اچی کوک کوک جنائی۔
 کل کلکی تیرا کھیل اپر مپار، نہ ہلنک توں ہی نظری آئی۔ تیرا سمبل دھام نیار، ساڈھے تن ہتھ و بے ودھائی۔ شبد ڈنکا و جاؤنا اپر اپار، چار گنت کرے
 جنائی۔ پیر پیغمبر سارے گئے ہار، ہوکا لے لے سیس نوائیا۔ ساڈا مکیا پنڈھ انتم وار، انتم تیری جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے
 ویکھ جگت لوکائی۔ جگت لوکائی ویکھ آخر، اکھیاں نین وکھائی۔ تیرے اُتے رہیا کوئی نہ شاکر، شکریہ کر نہ خوشی منائی۔ روپ بنایا ہاکن ڈاکن، نو نو چار ویکھ

دکھائی۔ جلوہ ملے کسے نہ باطن، ظاہر ہوئے نہ کوئے رُشنا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چھڈ کے ویکھ اپنا آسن، ابناشی پھیرا پائی۔ ابناشی کر
 اپنا کرم، نہکرمی کار کما۔ وشو رہیا کوئی نہ دھرم، وشنو دے دہائی۔ پڑا لاپے نہ کوئی برہم، پاربرہم نہ کوئے ملا۔ جھگڑا چکے نہ کوئی ورن، برن نہ
 کوئے سمجھائی۔ تیرا ساچا نام جگت نہ پڑھن، انتر آتم میل نہ کوئے ملا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرشٹ سبائی دے سمجھائی۔ سرشٹ
 سبائی آ کے دس، دہ دشا کر جنا۔ ہر گھٹ اندر آ کے وس، ساچا وصل اک دکھائی۔ جناں چہ نہ ہوویں پر تکھ، پر بھ اپنا روپ وٹائی۔ ساچا کھلے کوئی نہ
 ہٹ، ونجارا سیو نہ کوئے کما۔ دُور دُراڑے آنٹھ، نیرن نیرا پندھ مکائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے دے سندیشے جگ چوکڑی گئے تھک، تھکاوٹ تیری
 جھولی پائی۔ تیری سرشٹی تیری درشٹی تیرا ایشی توں ہی دے مت، برہم و دیا اک پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اٹھ ویکھ اپنا در،
 دردی ہو کے درد وندائی۔ دردی ہو کے وند درد، دُکھ بھجن تیری اوٹ تکائی۔ توں جودھا سورپیر مردانہ مرد، گہر گمبھیر اکھوائی۔ تیرا کھیل سدا اسچرج،
 اسچرج لیل بے پرواہیا۔ کلج قصائی میتھوں چھڈا چھری کرد، ذلیع سکے نہ کوئے کرائی۔ پر بھ سوامی ٹھا کر پراتم تیرا ہووے کوئی نہ حرج، ہر جانے وچ جگت
 لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کریا اکھیڑ جڑ، آپ اپنا حکم ورتائی۔ گر کھاس گر سکھاس ساچے سنتاں بھگتاں کر نبیاء، نیلکے دھام
 بہائی۔ آون جاون لکھ چوراسی جنم مرن چکے گیرا، گیرے وچ نہ کوئے بھوائی۔ مہربان ہو کے کر دے نظر مہرا، نظریہ نظر اپنی آپ رکھائی۔ تینتوں
 تار دیاں لگے کوئی نہ دیرا، جگ چوکڑی سارے گئے سمجھائی۔ لکھ چوراسی وچوں سجن سہیلے اپنے لئے نکھیرا، پھر باہوں گلے لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، الکھ اگوچر اگم اتھا بے پرواہیا۔

☆ ۲۷ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی جگیر سنگھ دے گرہ پنڈ کیروں ☆

جن بھگت کہن پر بھ کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ کوڑی کریا سب دی ہر، ہر دے ہر ہر سچ وسائیا۔ انتر آتم آ کے وڑ، دئی دوتی پڑدا لایا۔ ساچے مندر مینارے کھڑ، گھر گھر وچ کر رُشنا ئیا۔ سرتی سرت آپے پھڑ، شبدی اکھ کھلایا۔ پاربرہم پر بھ دے سچا ور، سچ تیری سرنا ئیا۔ اک سرنائی جانیے پڑ، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ دُھر دا اکھڑ لئیے پڑھ، بودھ اگادھ دکھایا۔ جیودیاں جگ جانیے مر، مریاں جیون دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے لئے بہایا۔ جن بھگت کہن پر بھ ہو مہربان، دین دیال دیا کمائیا۔ شبد اگم دے دان، جھولی سچ بھرائیا۔ در میننتی کر پروان، مہر نظر اٹھایا۔ سچ سندیسہ سناکان، دُھر داراگ الا ئیا۔ بھاگ لگا کایا مکان، مندر و بے ودھایا۔ نام دے اک فرمان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچن ساچے لئے ملا ئیا۔ جن بھگت کہن پر بھ تیری سچ سروت، سُن سُن بیٹھے دھیان لگایا۔ جگت لبھیاں لبھے نہ کوئی کھوج، کھوج کھوج تھگی سرب لوکایا۔ بھو ابھیدا کھول لوک پر لوک، پڑدا دئے اٹھایا۔ انتر آتم دس اک سلوک، انتشکرن دے بدلایا۔ تیرے نال مل کے مانئے موج، موجودہ ہو کے درس دکھایا۔ کوڑی کریا مٹے ہوئے روگ، برہم بھو چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر دئے سہایا۔ جن بھگت کہن پر بھ گرہ مندر سہا، سو بھاونت ڈیرہ لایا۔ نرگن نر ویر محل اٹل کر رُشنا، دیوا باقی اکو ڈمگائیا۔ شبد انادی دُھر داراگ سنا، باہروں کرے نہ کوئے پڑھایا۔ جگ جنم دے وچھڑے کرپا لئے ملا، آون جاون لکھ چوراسی پندھ رہے نہ رانیا۔ پھڑ پھڑ باہوں ساچا مارگ دئے دکھا، کوڑی کریا پرے ہٹایا۔ توں داتا مالک بے پرواہ، مالک ہو کے ہو سہایا۔ خالص خالص لئے بنا، چار ورن دئے وڈایا۔ نیتز رووے نین اچھالے دھرنی دھرت دھول جگت ماں، کھلی مینڈھی دئے دھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئے ملا ئیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کیوں بیٹھا چھپ، پر بھ اپنا آپ چھپایا۔ کلجگ انتم ویکھ اندھیرا گھپ، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کیہڑی کوئے رہوں لگ، اپنی نظر لے اٹھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پیٹھا رہیا لگ، مکمل بیٹھے کھسٹا جھڈایا۔ مہربان ہو کے ٹھا کر تھ، بھگون دیا کمائیا۔ ساجن ہو کے گھر گھر بچھ، اپنا پندھ مکائیا۔ خالی بھنڈارے نہیں کول کچھ، سارے دین دھایا۔ تیرا نظر نہ آئے کوئی

ساچا پُت، پتا پُرکھ اکال نہ کوئے منایا۔ سَتِ نشانیوں سارے گئے اُگ، چلّہ تیرِ کمان کمّ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے
 دے ساچا ور، اپنا بھو کھلایا۔ جن بھگت کہن کیوں دتی پیٹھ، کروٹ لے بدلایا۔ تیرا دھام پر بھو اندھ، بن تیری کرپا نظر کسے نہ آیا۔ تُوں آد جگادی
 دُھر دا پت، پت پر میثور تیری سرنا یا۔ غریبِ مَنانیاں نال کر ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھایا۔ ٹھاکر ہو کے دس چت، ٹھگوری رہن کوئی نہ پایا۔ تیرا
 درس کر یئے سدا نت، سوچھ سرُپی رُپ پر گٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لے اٹھایا۔ جن بھگت کہن پر بھ لے انگڑائی،
 سب تیرا دھیان لگایا۔ جھلی نہ جائے انت جدائی، جدا جُز نہ کوئے رکھایا۔ آتم پر ماتم کر گُرمائی، ساچا سگن منایا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر اندر و بے
 ودھائی، مل سخیں راگ الا یا۔ سیج سہانی چائیں چائیں، آسن سَنگھاسن ڈیرہ لایا۔ نرمل نور جوت کریں رُشنائی، نورو نور ڈگمگایا۔ میں سیج سوامی ویکھاں
 چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا دینا پر گٹایا۔ آسا منسا حرص ہوس پور کرائی، کرتے تیرے ہتھ وڈیایا۔ دوس رین اٹھے پہر گھڑی پل اکو رنگ رنگائیں، دُھر دا
 رنگ اک چڑھایا۔ تُوں ہی مالک خالق پتا مائی، پتا پوت لینے گود اٹھایا۔ گوہند بوٹا پٹیا اکو کاہی، جس دی کاگت قلم شاہی دیوے نہ کوئے گواہیا۔ جس
 دے پچھے نرگن نرنکار بن راہی، دو جہاناں پندھ مُکایا۔ تیرے جن بیٹھے تیرا دھیان لگائی، دوجی اوٹ نہ کوئے تکانیا۔ تُوں من کا منکا پھیر من، منسا
 موہ مٹایا۔ نام پدارتھ دے دھن، دولت اک ورتایا۔ بھاگ لگا چھپر چھن، محل اٹل پرے سُٹایا۔ پنج وکارا دے ڈن، گھر گھر وچ رہن نہ پایا۔ گڑھ
 ہنکاری بھانڈا بھن، بھرم دے چکایا۔ کر پرکاش اندھیرے انھ، ساچا نور دے چکایا۔ جن بھگت کہن پر بھ آ چھیتی، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ بندے بندگی
 وچوں بھلے تیری نیکی، نہکرمی ساچا کرم نہ کوئے کمایا۔ اندر وڑ کے دُھر دا بنے کوئے نہ بھیتی، نو دوارے بھجن واہو داہیا۔ مایا متا کجک کھیل کوڑی
 کھیدی، چاروں کُنٹ کھیہ اڈایا۔ تیری کھانی بانی وست جو مات امولک بھیجی، سو بھجن بندگی سارے رہے بھلایا۔ اپنے گھر وچوں نکل کے سارے
 ہوئے پردیسی، مالک مکان نظر کوئے نہ آیا۔ جوں نانک نرنکار بھجیا دھر کے موڈھے بھوری کھمبسی، خالص اپنا رُپ پر گٹایا۔ جوں گرو گوہند دے کے
 گیا سندیس، دُھر دا ڈھولا راگ الا یا۔ سرشٹ سبائی نیز لوچن نین اپنے پیکھی، نرگن سرگن رُپ وٹایا۔ جن بھگتاں بن کے سچا ہتی، گرکھ گر گر گود

اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان پھیرا پایا۔ جن بھگت کہن پر بھ آ کے ویکھ ساڈی جھگی، ہڈ ماس ناڑی پنجر سوہنی بنت بنایا۔ جس دی اودھ جاندی پگی، پینڈا اپنا پندھ چُکایا۔ غفلت وچ اندر سُر تئی سٹی، سوانی سکے نہ کوئے جگایا۔ تُوں کنت سہاگ ہو کے پچھیں، پت پر میثور دیا کمایا۔ جگ جگ جگت جے کرم کر کے رُسی، رُسیاں لئے منایا۔ جے مارگ پے گئی پٹھی، رہبر ہو کے دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ دکھایا۔ جن بھگت کہن پر بھ آ وڑ اندر، منزل پندھ مُکایا۔ اپنی ہتھیں توڑ جندر، جو دتا سچ لگایا۔ بھاگ لگا اندھیری کندر، گرہ مندر کر رُشانیا۔ سوہنا لگے کوڑا کھنڈر، سچ سچ ورتایا۔ رُت موئے کایا کلر بنجر، نام بھلواری پت ڈالی مہکایا۔ منوا من بھوئے نہ بندر، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنا دے دکھایا۔ جن بھگت کہن پر بھ اسیں ہوئے ویراگی، برہوں روگ ستایا۔ جگت سرشتی رہے تیگی، تیرا دھیان لگایا۔ نام پدارتھ دیوے داتی، وست سچ ورتایا۔ دے جاگدیاں درس دے سُنیاں راتی، رُپ انوپ اپنا اک پرگٹایا۔ امرت آتم بخشش بوند سوانتی، اگنی تت تت بُجھایا۔ نظری آویں اک اکانتی، سچھنڈ اپنا ڈیرہ لایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں آون توں پہلوں جو لکھ کے دتی پاتی، دُھر دا لیکھ درڑایا۔ اوس دے اندر سانوں مروا اک جھاک، جھاک نال رلایا۔ تھوڑی کھڑکی کھول تاکی، اشارے نال سمجھایا۔ منزل چڑھ کے ویکھئے واٹی، اپنا پندھ مُکایا۔ درشن کر کے کملا پاتی، کول نین بگسایا۔ پھر جانیے پر بھ تیری سچی ساکھی، جو جگ جگت سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پڑدا دے چُکایا۔ سچ ساکھی دس ساکھیات، سخی سلطان تُوں ہی نظری آئیندا۔ جو لیکھا لکھیا بن قلم دوات، کاغذ شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جس دے حرف لبھن نہ وچوں کسے لغات، شہداں وچ نہ کوئے سمجھائیندا۔ جس داکٹا سہاری بہاری کوئے نہ لگ مات، ماترا وچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جس دی حرفاں وچ نہ کوئے کتاب، کتبخانے نہ کوئے لکھائیندا۔ اُس دا پڑدا چک نقاب، جن بھگت منگ منگائیندا۔ اسیں ویکھئے پچھلا لہنا دینا اپنا حساب، جو حصہ تیرے گھر نظری آئیندا۔ اگوں کہے پُرکھ اکال گرو مہاراج، مہما ساچی وچ سمجھائیندا۔ کھیلنہار کھیل آد جگاد، جگ چوکڑی ویکھ دکھائیندا۔ جن بھگتو سمت ویہ سو اگئی انت آخری دسو اُس داراز، جس دے وچوں روزہ نماز انجیل قرآن شاستر سمرت وید پُران باہر کڈھائیندا۔ جس دے وچوں گر اوتاراں پیر

پَیغمبراں دا ہووے آغاز، نِراکار ساکار رُپ دکھائیندا۔ جس دے وِچوں اگئی بن پتا مات جی لکے دھار، سَت سَتوادی سو بھا پائیندا۔ ایہو کھیل رکھیا ہتھ اپنے کرتار، جس دا انت نہ کوئے سناہیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں نال کر کے پیار، پریم ریتی پیار وِچوں پرگٹائیندا۔

☆ ۲۷ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ چولا کلاں ☆

گر اوتار پیر پَیغمبر کہن پر بھ کر مہر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ کلج کوڑی کریا ترے گن مایا لیا گھیر، جگت جنجال سکے نہ کوئے تڑایا۔ مُرشد ہو کے ویکھ مُریداں حال، جہالت دتی بدلایا۔ سرشٹ سبائی پنج تت اگنی لگی ماٹی کھال، کایا تن رہی جلائی۔ انتر آتم بھلیا سرب گیان، من واسنا چار کُنٹ ہلائی۔ ساچے مندر کرے نہ کوئے دھیان، نرگن تیرا درس کوئے نہ پائی۔ کوٹن کوٹ سحیاں وِچ نچدے ویکھے کاہن، دُھر دی بنسری نام نہ کوئے سناہیا۔ سَت دھرم دا مٹیا جگت نشان، کوڑی کریا ڈنک رہی وجایا۔ مایا ممتا سارے ہوئے غلام، غُربت گھر گھر ڈیرہ لایا۔ پیر پَیغمبر جو دے کے گئے پیغام، مسلیاں وِچ سناہیا۔ تنہاں سکے نہ کوئے پچھان، بے کُھ بیٹھے کُھ بھوایا۔ نو دوارے نچدا ویکھ شیطاں، شرع کرے لڑایا۔ نو کھنڈ پر تھی سَت دیپ گرہ گرہ دے حرام، دھیرج جت رہن کوئے نہ پائی۔ تیری منزل مُشکل چڑھنی ہوئی جہان، پاندھی پندھ نہ کوئے مُکایا۔ کرپا کر سری بھگوان، دُھر دے رام تیری اوٹ تکاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے چکایا۔ گر اوتار پیر پَیغمبر کہن ویکھ اپنا جگت، نرگن سرگن ویس وٹایا۔ لکھ چوڑاسی ابلے رکت، ناڑی ناڑی دے دُہایا۔ سَت دھرم رہی کوئی نہ شکت، شخصیت بیٹھی کُھ بھوایا۔ دین مذہب پیا فرق، ذات پات جھگڑیاں وِچ لڑایا۔ کاغذ قلم شاہی نال جو کیتی لکھت پڑھت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن لکھایا۔ اُس دا جیو جنت کلج لیندے دھرت، بن ونجارے ہٹ چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو کے ویکھ دکھایا۔ مہربان ہو کے ویکھ اپنی چوکڑ، چوتھے جگ دھیان لگایا۔ لکھ چوڑاسی میٹے کوئے نہ اوکڑ، اوڑک دیوے نہ کوئے وڈایا۔ من مت نار کم ذات گھر گھر وڑی سوکن، دوس رین کوئے نہ آوے پوچن، پت پُنیت نہ کوئے

کرائیا۔ شاہ سلطان راج راجان کوڑی کریا سوچن، ست دھرم نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دے مان وڈیایا۔ دے وڈیائی ٹھاکر آپ، کلکاتی اگن تپایا۔ سرشی درشی بھلیا جاپ، رسنا جہوار ہی گر لایا۔ اندر مندر کوئے نہ دیوے ساتھ، دھر دار رہر نظر کوئے نہ آیا۔ چاروں گنٹ دے اندھیری رات، رعیت بیٹھی کھ پھپھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دار، گھر ساچے پھیرا پایا۔ ساچا گھر آ کے تک، دھرنی دھرت دھول ویس وٹایا۔ پاندھی ہو کے ٹھاکر نٹھ، اپنا پھیرا پایا۔ گر اوتار جو مارگ گئے دس، پیر پیغمبر کلمہ کائنات پڑھایا۔ حقیقت وچوں کسے نہ لہے حق، شریعت سچ نہ کوئے سمجھایا۔ کوڑی کریا ڈوری پئی نتھ، چاروں گنٹ جیو جنت کھچایا۔ پھری دروہی مندر مسجد شو دوالے مٹھ، مستی رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے ویکھ جگت لوکائی۔ جگت لوکائی ویکھ حاکم، تیرا حکم دھر فرمانا نظری آیا۔ لیکھا جان ظاہر باطن، پڑا اک اٹھایا۔ بھگت سنت سارے آکھن، کوک کوک سنایا۔ ست ستوادی دس گاتھن، اگئی کر پڑھایا۔ سنگ سہیلا بن کے مائی باپن، پتا پوت گود اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک ٹکایا۔ سری بھگوان سچ سوامی، سو کرتا ہر جنائندا۔ آد جگادی انتریامی، گھٹ گھٹ ویکھ دکھائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر و سنو سچ کہانی، نام کہاوت وچ درڑائندا۔ ہوں مالک خالق دو جہانی، نرگن نرور پرکھ اکال اکھوائندا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجک شاستر سمرت وید پُران دے، نال رلائے کہانی بانی، اکھر وکھر جگت پڑھائندا۔ اٹھسٹھ تیرتھ سر سرور نیر و رولیا ٹھنڈا پانی، پتت پاون بھو ابھیدا آپ جنائندا۔ کلجک انت سری بھگونت مارگ دے سچ آسانی، احسان سر نہ کوئے رکھائندا۔ جن بھگتاں دے کے نام نشانی، ناؤں نرکارا آپ درڑائندا۔ توں میرا میں تیرا جانی، انجانت بوجھ بھجھائندا۔ بن پڑھیاں لکھیاں کر کے بودھ اگادھ گیانی، منتر اپنا نام سمجھائندا۔ انتر آتم نچھر جھرنہ بخش کے ٹھنڈا پانی، سرور اکو اک دکھائندا۔ شبد اناد انحد دھن آتمک راگ سنائے مہانی، راگاں ناداں وچوں باہر کڈھائندا۔ نرل جوت جگائے مہانی، نور نور رُشائندا۔ دھر دا دے کے پد نربانی، گھر ساچا اک دکھائندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائندا۔ ساچی کرنی کر کرتار، قدرت تیری جھولی پایا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، کلجک انتم دے دہایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے ہار، بلہین دوئے دوئے جوڑ

سیس نواںیا۔ توں شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ کاگد قلم شاہی کرے پکار، اکھرنیاں نیر وہاںیا۔ ساڈا ہندسیاں انگڑیاں وچ نہ کوئے شمار، پداں وچ نہ کوئے وڈیاںیا۔ کرپا کر کرپا دھار، کرپن اپنے ویکھ وکھانیا۔ ست سروپی دے دیدار، دید عید چند رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ویلا وقت وڈیاںیا۔ پُرکھ اکال دینا بندھپ، ہر کرتا آپ جنائندا۔ بودھ اگادھا بن کے آواں پنڈت، بھگت بھگونت آپ جگائندا۔ چار ورن شتری براہمن شوڈر ویش بناواں ساچی سنگت، سگلا سنگ رکھائندا۔ انمنگی دولت دیواں کوئی نہ ہووے منگت، نام بھنڈارا اک ورتائندا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائندا۔ لیکھا چکا کے سورگ جنت، پرہ چرن راہ وکھائندا۔ آون جاون کھیل مُکا کے جیرج انڈج، اُتہج سیتج پار کرائندا۔ ساچی دس کے اکو بدن، ڈنڈاوت دھر دی اک وکھائندا۔ آتم پر ماتم دے اندن، اند اندن وچوں پرگٹائندا۔ مستک ٹکا دھوڑی لائے چندن، دُرم ت میل دھوائندا۔ جنم جنم دی ٹٹی آواں گنڈھن، جگ جگ دے وچھڑے میل ملائندا۔ جن بھگتاں انتر پائے ٹھنڈن، امرت میگھ اک برسائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا دیا کمائندا۔ گر اوتار کہن تیرا کھیل نرالا، نرگن نر ویر سمجھ کوئے نہ آںیا۔ کلجک انتم جیو جنت ہویا یہالا، بہل ہو کے دے دہانیا۔ سب دا کایا کفن ہویا کالا، لال گلا رنگ نہ کوئے چڑھانیا۔ سچ نام دا چار گنٹ نکلیا دیوالا، جوٹھ جھوٹھ بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ تیرا مارگ نہ ملے کوئے سکھالا، سکھ ساگر روپ نہ کوئے وٹانیا۔ سادھ سنت جیو جنت منکیاں والی پھیر دے دس مالا، من کا منکا نہ کوئے بھوانیا۔ چار گنٹ تیتوں لبھدے پھر دے وچ دھر مسالا، کایا مندر کھوجن کوئے نہ آںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا دے سچ احوالا، جس وچ شاہ کنگال رہن کوئے نہ پانیا۔ سری بھگوان ہو مہربان سچ درڑاؤندا اے۔ بچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دیا کماؤندا اے۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اگلا لیکھا آپ سمجھاؤندا اے۔ لہنا دینا چکے مسیتاں مندریں، ساچا راہ اک پرگٹاؤندا اے۔ لکھ چوڑا سی بھیو کھلائے اندرے اندر، کایا بنک اک سُہاؤندا اے۔ بجر کپائی توڑے جندرا، دُئی دویتی پڑدا لاہندا اے۔ من منوا بنھے بندرا، دہ دِشا نہ اٹھ اٹھ دھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا آپ سمجھاؤندا اے۔ اگلا کھیل سچ کراوانگا۔ جگ جنم دے وچھڑے، ہر جن ساچے میل ملاوانگا۔ جنم کرم دے جو وچھڑے، پھڑ باہوں گود بٹھاوانگا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، رہر دُھر دا اک اکھواں اگ۔ دُھر دا رہر اک اکھواں اگ۔ جلوہ نوری نور پرگٹائیگ۔ لاشریک بن کے ویکھ
 وکھائیگ۔ شرکت کوڑی پرے ہٹائیگ۔ ہر گھٹ جوٹھ جھوٹھ نہ کوئے وکھائیگ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، یکطرف اپنا حکم ورتائیگ۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر کہن واہ مجید، مجلس تیری سچی پائی۔ تیرے حکم دی تیرے چرن کول سارے کریئے تائید، تقریر وچ نہ کوئے لکھائی۔ جو آد پرکھ ابناشی کرتے
 سچھنڈ دوارے مقامے حق سانوں دتی رسید، بن اکھراں لیکھ لکھائی۔ اُس دا کھیل ویکھیا عجب عجیب، نرالی تیری بے پرواہیا۔ تیرا حکم حاکم سدا ٹھیک،
 ٹھوکر سانوں رہیا لگائی۔ سنجگ تریتا دواپر کجگ تیرے آون دی دس کے آئے تارخ، طریقہ تیرے ہتھ آئے سمجھائی۔ کجگ انت اندھیرا میٹے تاریک،
 بے پرواہ ویکھ وکھائی۔ دُور دُرڈا چل کے آئے پر بھونزدیک، نیرن نیرا ہو کے نظری نظر لئے ملائی۔ جن بھگتاں دسے سچ پریت، پریت ہو کے ویکھ
 وکھائی۔ کجگ کریا کوڑی چکے ریت، سچ سچ مارگ دیں سمجھائی۔ اکو نام جھولی پا کے بھیکھ، خالی بھنڈارے دئے بھرائی۔ نام چاڑھ رنگ مچھٹ، چولی کایا تن
 دئے رنگائی۔ ٹوں میرا میں تیرا سارے گاؤں گیت، سوہنگ ڈھولا اک الائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا دینا اک ور، واہوا تیری
 وجدی رہے ودھائی۔ ودھائی اندر ہووے وادھا، واہوا گرو گرو گر آپ سمجھائیندا۔ جنہاں دا پتا گر گوہند پرکھ اکال دادا، سو پیڑھی لوکات سچ جنائیندا۔
 جس دا بھيو کھولیا نہ کسے رازا، بے انت بے انت بے انت کہہ کہہ سیس سرب نوائیندا۔ سو کجگ انت سری بھگونت نرگن جوت ویکھنہارا تماشا، رُپ
 رنگ رکھ نہ کسے وکھائیندا۔ لکھ چوراسی اندر وڑ کے مندر چڑھ کے آتم سیجا کرے بھوگ بلاسا، بھسمر اپنی کار کمائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں صدی
 چودھویں پوری کرے آسا، نراسا رہن کوئے نہ پائیندا۔ سیوک چاکر نظری آئے داسن داسا، گھر گھر اپنا پھیرا پائیندا۔ دیوا باقی کملاپاتی نرگن جوت کرے
 پرکاشا، کجگ اندھ اندھیرا اگیان مٹائیندا۔ سجن سہیلا بن کے مائی باپا، سنجگ ساچا کھول سنائے ساک، پچھلی ساکھی بند کرائیندا۔ جس بے پرواہ دا موصوراں
 تصوریں کولوں کھچیا نہ گیا خاکہ، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے جنائیندا۔ سو مالک بن کے آقا، دو جہاناں حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا بھيو آپ پرگٹائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن واہ واہ اگئی رام، رمیا تیری اک سرنائی۔ ٹوں سرب ویاپی ہر گھٹ تھان،

تھان تھنتر گگن گگنتر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جگ چوکڑی دیکھے مار دھیان، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ وشن برہما شو تیرا سُن سُن تھلے گیان، بودھ اگادھے تیرا انت کہن کوئے نہ پایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر قلم شاہی نال لکھدے گئے بیان، آپ اپنی سیو کمایا۔ تیرے رمز اشارے سمجھے نہ کوئے جہان، حقیقت حق نہ کوئے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ ٹھانڈا در تیرا اک، اینکار ملی وڈایا۔ جگت نیتز آئے نہ دس، لوچن اکھ نہ کوئے کھلایا۔ جن بھگتاں دے کے دھر دا حص، وست امولک دے ورتایا۔ کروٹ لے بدل لئے پٹھ، ستمکھ سوچھ سروپی روپ دھرایا۔ انتر آتم مار کھچ، پر ماتم اپنا جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے جگایا۔ ہر جن جگ پر بھ، تیرے ہتھ وڈایا۔ نو نو چار لگی اگ، ترشا رہی گر لایا۔ ہنس بُدھی ہوئی کگ، ساچا راگ نہ کوئے سُنایا۔ من واسنا رہے بھج، ہنگتا وچ ہلکایا۔ ناد سُنے نہ کوئی انحد، دُھن راگ نہ کوئے الایا۔ امرت جام پیوے کوئی نہ مد، نام خُماری انتر نہ کوئے چڑھایا۔ دُئی دویتی کوڑی کریا کوئی نہ سکے کڈھ، کایا مائی صاف نہ کوئے دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر صدی دیہویں سارے گئے چھڈ، سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ کلجک کایا کوڑے بن ہر نامے دے ہڈ، ناڑی ناڑی کرے نہ کوئے رُشَنایا۔ تیری نظر نہ آوے وِشو جد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو کے دیکھ دکھایا۔ وِشو ٹٹیا جگت ناتا، دین مذہب لڑایا۔ تیرا انت نہ کسے پچھاتا، بھرے بُھلی لوکایا۔ پڑھ پڑھ تھکے پُستک گاتھا، ڈھولے رہے سُنایا۔ آتم پر ماتم جڑیا نہ کسے ناتا، پاربرہم برہم نہ کوئے سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا دے اکو ور، خالی جھولی دے بھرایا۔ خالی جھولی بھر جا ٹھاکر، جن بھگت دھیان لگایا۔ کلجک ڈونگھا دیکھ ساگر، چاروں کُنٹ بھوری گہری نظری آیا۔ ونج کرے نہ کوئی بن سوڈاگر، سچا سوڈا ہٹ نہ کوئے وکایا۔ نرمل کرم نہ کرے کوئی اُجاگر، دُرمت میل دھوایا۔ سورپیر نہ کوئے بہادر، انتم جم کی پھاس تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ دیکھ مات لوکایا۔ جگ لوکائی دیکھ دکھاندا ہاں۔ بے پرواہ وِچ سماؤندا ہاں۔ جگ چوکڑی کھیل کھلاؤندا ہاں۔ نرگن سرگن ویس وٹاؤندا ہاں۔ شبد ناد دُھن اُپجاؤندا ہاں۔ برہم برہما کھوج کھجاؤندا ہاں۔ سوانگی ہو کے سوانگ ورتاؤندا ہاں۔ تانگھی ہو کے دھیان لگاؤندا ہاں۔ راگی ہو کے ناد وجاؤندا ہاں۔ موہن مادھو مادھی ہو کے پھیرا پاؤندا ہاں۔ بودھ اگادھی ہو

کے شاستر سمرت وید پُران لکھاؤندا ہاں۔ آندھی گوانڈھی ہو کے گرکھ سجن سہیلے میل ملاؤندا ہاں۔ دُھر دا ڈھاڈی ہو کے اندر وڑ کے سچ سُرنگا اک کھلاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھاؤندا ہاں۔ ساچی سکھیا اک سمجھاؤندا ہاں۔ دُھر دی بھچھیا جھولی پاؤندا ہاں۔ جن بھگتاں اچھیا پور کر اؤندا ہاں۔ جو لکھیا بدھنا لیکھ، کر کرپا میٹ مٹاؤندا ہاں۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، نرگن نور نور چکاؤندا ہاں۔ آتم پر ماتم ہو کے ماناں تیج، سوہنا رنگ رنگاؤندا ہاں۔ بن اکھاں لواں ویکھ، دو جہاناں راہ تکاؤندا ہاں۔ کلجک انتم کوڑا بدلاں بھیکھ، کوڑی کرپا میٹ مٹاؤندا ہاں۔ لہنا چکاواں ملا شیخ، مسانک حکم اک مناؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماؤندا ہاں۔ سچ کرنی کار کماوانگا۔ نرویر پُرکھ ویس وٹاوانگا۔ ہرکھ سوگ مٹاوانگا۔ جگت وجوگ چکاوانگا۔ جن بھگتاں دُھر سنجوگ ملاوانگا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، بنک اک سہاوانگا۔ شبد نگارے لگے چوٹ، انحد راگ الاوانگا۔ جوت نرنجن پرگٹے اگمی جوت، جوتی جوت ڈمگوانگا۔ میری کرنی کوئے نہ کرے سوچ، سب دی سوچ اپنے وچ چھپاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی کردے گئے کھوج، تس دا کھیل آپ سمجھاوانگا۔ ساچے سنتاں دے کے اگمی موج، چرن کول اک درساوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک انتم ہو موجود، محفل دُھر دی اک پرگٹاوانگا۔ محفل سچ دی دُھر پرگٹائیگا۔ غفلت وچ کدے نہ آئیگا۔ اُلفت سچ دی اک جنائیگا۔ مُرشد اپنا پھیرا پائیگا۔ مُرید پھڑ پھڑ گلے لگائے گا۔ دید عید چند رُشنائیگا۔ ساچے کلمے کر تائید، آخر اکو نام پڑھائیگا۔ لیکھ چکائے ہست کیٹ، اوچ نیچ میل ملائیگا۔ دھام وکھا اک اندیٹھ، سکھنڈ ساچے سوہا پائیگا۔ پر بھ ملن دی سچ پریت، آتم پر ماتم آپ سمجھائے گا۔ ستجگ چلے ساچی ریت، سوہنا مارگ اک وکھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیگا۔ مہر نظر اٹھاوانگا۔ کلجک کوڑی کرپا بدل، ستجگ ساچی دھار چلاوانگا۔ ست دوارے کر کے عدل، انصاف سب دے ہتھ پھڑاوانگا۔ گر اوتاراں پوری کر کے جگت منزل، منزل اپنی اک چڑھاوانگا۔ جتھے رل کے نام نغمہ گاون اکو غزل، غرض سب دی ویکھ وکھاوانگا۔ جس دی دو جہان سنن طرز، تال اکو اک سمجھاوانگا۔ وشن برہما شو ہون اسچرج، اچرج لیل اک رچاوانگا۔ جودھا سورپیر بن مرد، مرد مردانہ ہو کے ڈنک سٹاوانگا۔ کوڑی کرپا میٹ اندھیری گرد، ساچا چند نور رُشناوانگا۔ غریب نمائیاں نال ونڈ کے درد، دکھیاں دکھ

مٹاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ سلطاناں راج راجاناں اتم خاک ملاوانگا۔ راج راجاناں خاک ملائیگا۔ شاہ سلطاناں بھیکھ منگائیگا۔ غریب نمّانے جو کردے رہے اڈیک، تنہاں پھڑ کے آپ اٹھائیگا۔ چرن پریتی بخش دُھر دی ریت، رہر اپنے راہے پائیگا۔ سو ویلا وقت آیا نزدیک، دُور دُراڈا پندھ چکائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے لئے پھڑ، گر چیلے ویکھ وکھائیگا۔ گر چیلے ویکھ وکھاوانگا۔ گھر ساچے میل ملاوانگا۔ رائے دھرم دی کٹ کے جیل، لکھ چوراسی پھند کٹاوانگا۔ نال جوڑ کے سجن سہیل، پُرکھ اکال ڈوری تند بندھاوانگا۔ دھام وسا کے اک نوئل، نہیل آسن لاوانگا۔ اگم اتھاہ اکھ اگوچر دس اگمڑا کھیل، کھلاری بن کے کھیل کھلاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے گود اٹھاوانگا۔ ہرجن ساچے گود چلیگا۔ پُرکھ ابناشی ہرجن بچھیگا۔ نرگن روپ ہو کدے نہ لگیگا۔ ست سرُپ ہو شبدي بلیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہلنک نرائن نر، پرگٹاونہارا سچ در، دو جہان سری بھگوان لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت اندج جیرج اُتبیج سیتج گرہ گرہ اندر سوامی بن کے بچھیگا۔

☆ ۲۷ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی چولا خرد ☆

ٹھاکر سوامی سدا دیال، جگ چوکڑی دیا کمانیندا۔ نردھن سردھن ویکھے دوویں بال، دو جہاناں والی پھیرا پائیندا۔ غریب نمّانے کو جھے کملے لئے اٹھال، دینن اپنے رنگ رنگائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں سُرَت لئے سنبھال، سُرَتی شبدي میل ملائیندا۔ نام پدارتھ دے کے سچا دھن مال، تن خزانہ اک بھرائیندا۔ کوڑی کریا توڑ جنجال، ترے گن پڑا پرے ہٹائیندا۔ دیپک دیا اکو بال، جوت نرنجن گھر رُشائیندا۔ آتم پر ماتم درس وکھال، نرگن نرگن جوڑ جڑائیندا۔ جنم جنم دی پوری کر کے گھال، کرم کرم داروگ مٹائیندا۔ سچکھنڈ دوار دس سچّی دھر مسال، درگاہ ساچی سو بھاپائیندا۔ لیکھا جانہارا جیو جہان، جوگ جگت آپ سمجھائیندا۔ پت پر میثور سری بھگوان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا گھر گھر گرہ گرہ کھوج

کھوجائیندا۔ دین دِیال سرب پت ماتا، پر م پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ غریب نمانیاں بخشش کرے دُھر دی داتا، بھنڈارا سچ سچ ورتائیا۔ نام ندھان جنا کے اگئی گاتھا، انتر آتم اک پڑھائیا۔ پورب جنم دا پورا کرے گھاٹا، ویکھ دکھائے چائیں چائیا۔ ہوئے سہائی ناتھ انا تھاں، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر اٹھائے نر نکار، نرگن نرویر وڈی وڈیائیا۔ جگ چو کڑی کھیل کرے سنسار، دھرنی دھرت دھول سو بھاپائیا۔ ہر جن ہر بھگت پھڑ باہوں لئے نکال، لکھ چوڑا سی بندھن دے کٹائیا۔ شبد سروپی بن دلال، کایا مندر اندر ساڈھے تن ہتھ ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر اٹھائے درد دکھ بھے بھجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ جن بھگتاں نیز پائے نام انجن، اگیان اندھیر دے مٹائیا۔ چرن دھوڑی ساچا مجن، دُرمت میل دھوئیا۔ پریم پریتی کر کے مگن، نام نُماری دے چڑھائیا۔ ترے گن گنی تت بُجھا کے اگن، بوند سوانتی مکھ چوئیا۔ آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا دے کے بھجن، بندگی ڈنڈوت اکو اک دکھائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملے سجن، ہر شبدی پھیرا پائیا۔ کوڑی کریا کایا کپڑ دیوے بدل، منسا ممتا ہوئے ہنگتا دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سر ہتھ ٹکائے پُرکھ سمرتھ، جگ جگ اپنی دیا کمائیندا۔ سنت سہیلے لئے رکھ، گر چیلے میل ملائیندا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، نج نیز اک رُشائیندا۔ شبد اگئی لا کے سٹ، سوئی سُر ت اٹھائیندا۔ وست اموک جھولی گھت، حرص ہوس گوائیندا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، رتی رت وچ مہکائیندا۔ جانہارا مت گت، گھر گبھیر ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے بھيو چُکائیندا۔ ہر جن سچا گر مکھ پیتا، گر گر دے وڈیائیا۔ اگنی تت نہ تپے انگیٹھا، ساتک ست ورتائیا۔ شبد سوامی وس کے چیتا، کوڑی ٹھکوری دے گوائیا۔ مارگ دے نیکن نیکا، گڑھ ہنکار تڑائیا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، جیون جگت سرب سمجھائیا۔ اپنے ملن دا دس طریقہ، آسا ترشنا تریت کرائیا۔ پچھلا ویلا پچھے پیتا، دُھر دا مارگ آگے اک جنائیا۔ کایا کوڑا مٹھا کرے ریٹھا، امرت رس بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ ویکھنہارا تھان تھنتر، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ لیکھا جانے گگن گگنتر، برہمنڈ کھنڈ پھول بھلائیندا۔ سناونہارا دُھر دا منتر، نام ندھانا اک پڑھائیندا۔ جانہارا سرب بدھ سرب جیاں انتر، گھٹ گھٹ اندر ویکھ دکھائیندا۔ کر پرکاش برہم نرنتر، مایا برہم ڈیرہ ڈھائیندا۔ تن مائی خاکی بنا بنتر، اپ تیج وائے پر تھی آکاش جوڑ

جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر گھر وچ ویکھ دکھائیندا۔ اپ تیج دوائے پر تھی اکاش جڑایا ناتا، من مت بدھ کرے کڑمائیا۔ لیکھا جانے پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ پر ماتم آتم پر ماتم کھیل تماشا، گرہ مندر سوبھا پائیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دی مل کے اکو گاتھا، سوہنگ کرے سچ پڑھائیا۔ پاربرہم برہم جس پچھاتا، گھر پڑا داتا ٹکائیا۔ تس لیکھا چکيا ذات پاتا، اجاتی روپ رہن کوئے نہ پائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم پت پر میثور سوامی سگلا سا تھا، پروردگار ہوئے سہائیا۔ سنگر شبد سد ہوئے سہائی ناتھ انا تھاں، دیناں لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان دیا کمائیا۔ دیاوان نہ ہر ٹھاکر، بے انت بے پرواہ اکھوائیندا۔ ہر جن کڈھے باہر جگت ساگر، ڈونگھی بھور نہ کوئے بھوائیندا۔ سچ دوارے دیوے آدر، عدل عدالت اک دکھائیندا۔ لیکھا جانے مقتول قاتل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کمائیندا۔ مقتول قاتل دوویں لئے کھوج، ہر کرتا وڈوڈیائیا۔ جن بھگتاں انتر آتم درشن دیوے روز، من ممتا موہ مٹائیا۔ رسنا جھوٹا دند رہے خاموش، انحد دُھن آتمک راگ الائیا۔ جو جن ہر سنگر درس نیز رہے لوچ، تنہاں لوچن آسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی دے وڈیائی، وڈوڈا نظری آئیندا۔ جن بھگتاں وچھوڑا کٹ جگت جدائی، جاگرت جوت اک رُشنائیندا۔ سُر ت شبد کر کڑمائی، گھر ساچے میل ملائیندا۔ پر ماتم مل کے آتم و بے ودھائی، تریائین شرمائیندا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں وچولا دے ناہیں، ڈھولا اکو راگ الائیندا۔ پُرکھ اکال دھر دالک بن کے ماہی، گرکھ آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سگلا سنگ آپ نبھائیندا۔ سگلا سنگ سُر ت شبد، دھر دی جوڑی آپ جڑائیا۔ جس دا دین نہ کوئی مذہب، ذات پات نہ کوئے دکھائیا۔ جس دی کایا سکے نہ کوئی بدل، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے جنائیا۔ سو سچ دوارے کرے عدل، عدالت اکو اک پر گٹائیا۔ سنت سہیلے گروگر چیلے میل ملائے بن کے سجن، سنگر داتا اک اکھوائیا۔ پریم پیار شبد دھار جوت اُجیار وچ رکھے مگن، دوس رین گھڑی پل اٹھے پہر اکو رنگ رنگائیا۔ کایا مندر اندر سیر کرائے برہمنڈ کھنڈ ساچے شہر، شہنشاہ اپنی اکھ پر تکھ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت سنجگ تریتا دواپر کلجک جنہاں اُپر کرے اپنی مہر، تنہاں محبت نال پیار جوڑ جڑائیا۔

☆ ۲۷ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی امر سنگھ دے گرہ پنڈ وریال ☆

سجھنڈ دوار تیرا ویکھ پڑکھ سمرتھ، سچ دوارے وٹی ودھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر اکھ، درگاہ سیس نوایا۔ نردھن ہو کے جوڑن ہتھ، بن ہتھاں میل ملائی۔ وست انوکھی شاہ سلطان شہنشاہ رہے منگ، سو پڑکھ نرنجن ہو سہائی۔ ہر پڑکھ نرنجن سورے سربنگ، ایکنکار تیری سرنائی۔ آد نرنجن چاڑھ چند، جوتی جوت کر رُشنائی۔ ابناشی کرتے دو جہاناں پاٹھنڈ، برہمنڈ کھنڈ رہیا گر لائی۔ سری بھگوان ست سچ دے اند، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائی۔ پاربرہم پرہ چاڑھ اوٹرا رنگ، مہر نظر اک اٹھائی۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت کلج کوڑی کریا مایا کیتے ننگ، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکائی۔ ساچا وٹے نہ کوئی نام مردنگ، نگارا ست نہ کوئے سنائی۔ چاروں کُنٹ بھیکھ پکھنڈ، دہ دشا بیٹھا ڈیرہ لائی۔ سُرَت سوانی جگت دھاگن ہوئی رنڈ، ہر کنت سچ نہ کوئے ہنڈھائی۔ پھری دروہی وچ ور بھنڈ، بھنڈی کرے لوکائی۔ توں صاحب سلطان سورا سربنگ، سب تیری اوٹ رکھائی۔ انگیکار ہو کے لاؤنا انگ، پھڑ باہوں گود ٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل انتم ویکھ دکھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر اٹھ اٹھ تگن، سجھنڈ دوارے دھیان لگائی۔ کون ویلا پرہ آئے پت رکھن، نرنجن اپنا ویس وٹائی۔ کلج کایا ہوئی سکھن، ہر دے ہر نہ کوئے وسائی۔ ساچا کرے نہ کوئی بھجن، بندگی بندنا نہ کوئے درڑائی۔ ستگر دھوڑی ملے کسے نہ محن، دُرمت میل نہ کوئے دھوائی۔ ساچا حاجی کوئی نہ کرے حجن، مکہ کعبہ اُچی کوک کوک گر لائی۔ پریم پریتی اندر آتم پر ماتم ہوئے کوئی نہ مگن، جوتی جوت نہ کوئے رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے ویکھ اپنا در، کلج اندھیرا چھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ کھول دروازہ، دردی ہو کے درد وندائی۔ ساچا کلمہ بھلی جگت نمازا، روزہ حق نہ کوئے دکھائی۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ست دھرم دا دے نہ کوئی پوجا پاٹھا، سندھیا دھوپ دیپ گھرت نہ کوئے ٹکائی۔ انتر آتم سنے کوئی نہ راگا، انحد راگ نہ کوئے وجائی۔ من واسنا جیو جہان نو دوارے پھرے بھاگا، کوڑی کریا حرص ہوس ودھائی۔ گر کے شبد نہ کوئی جاگا، سوئی سُرَت نہ کوئے اٹھائی۔ کوڑی کریا ہنس بنایا کاگا، کاگ ہنس نہ روپ وٹائی۔ ساڈھے تن ہتھ اندر لگا داغا، امرت میگھ نہ کوئے برسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنا پھیرا پائی۔ ابناشی کرتے سری بھگوان، تیری اوٹ تکیائی۔ بھکھک بھچھیا دے

ساچا دان، گر اوتار منگ منگایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک تیرا دسدے رہے نشان، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ اکھراں وچ دیندے رہے گیان، رسنا جہوا بتی دند صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک انتم ویکھ جگت لوکایا۔ کلجک دکان ویکھ آپ، پرہہ اپنا پھیرا پائی۔ کوڑی کریا جگت سنتاپ، سنسا روگ ستایا۔ ہر دے ہر نہ کوئی جاپ، رسنا رس نہ کوئے دکھایا۔ تیرے ملن دی کھلی کسے نہ آنکھ، نچ نیتز درس کوئے نہ پائی۔ جگت ونجارے بن کے ہاٹ، کوڑی کوڑی رہے وکایا۔ ساچی وست کسے نہ پاس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکایا۔ سری بھگوان سچ درڑاؤندا اے۔ بھيو ابھید اک کھلاؤندا اے۔ وشن برہما شو آپ اٹھاؤندا اے۔ گر اوتاراں اکھ کھلاؤندا اے۔ پیر پیغمبراں پڑدا لاہندا اے۔ چار جگ دا پورب لیکھا، سب نوں نین وکھاؤندا اے۔ صدی ویہویں کر لو چیتا، چوڑھویں جوڑ جڑاؤندا اے۔ پُرکھ ابناشی کھیوٹ کھیٹا، لوکات پھیرا پاؤندا اے۔ شبد دُلا را گوہند بیٹا، دُھر دا سنگ جناؤندا اے۔ دو جہاناں بن کے نیتا، ساچا عدل کماؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا کوڑا لیکھا، دو جہاناں بھيو چکاؤندا اے۔ دو جہاناں بھيو چکاوانگا۔ سچکھنڈ دواویوں ویکھ وکھاوانگا۔ مقامے حق پڑدا لاہوانگا۔ لاشریک ویس وٹاوانگا۔ سچ توفیق اک رکھاوانگا۔ کلمہ حدیث اک پڑھاوانگا۔ تھر گھر جس دی رکھدے رہے اڈیک، سو اوڑک اپنا رُپ جناوانگا۔ نرگن ہو کے رکھاں دھار باریک، سرگن اکھ نظر نہ آوانگا۔ لیکھا جاناں ہست کیٹ، لکھ چوڑاسی پھول بھلاوانگا۔ سنجگ ساچا دس کے گیت، ڈھولا اکو راگ پرگٹاوانگا۔ آتم پر ماتم بن کے میت، سجن سہیلا رُپ پرگٹاوانگا۔ لیکھے لا کے اوچ نیچ، ذات پات پندھ مکاوانگا۔ پُرکھ اکال دی اک پریت، چار ورنّاں آپ جناوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبراں لیکھا جھولی پاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ بچھلی دے دے دات، پورب لہنا جھولی پائی۔ ہوں بالک ننھے تیری ذات، جوت شبد کری گڑمایا۔ پتن مل کے بیٹھے تیرا گھاٹ، سچکھنڈ دوارے تیرے چرن دھیان لگایا۔ کلجک انتم مکدی ویکھ واٹ، پاندھی بن کے بجھے واہو داہیا۔ سمرتھ سوامی انتریامی محل اٹل اُچ منارے آپے جاگ، جاگرت جوت کر رُشنا یا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت دُرمتم میل دھو داغ، امرت میگھ اک برسایا۔ ہر ہر دے اندر اُپجا اک ویراگ، ویراگی اپنی کھیل کھلایا۔ تُوں واحد لاشریک اگنی گاڈ، واگرو تیرا نام

رام رام کہہ کے سمجھایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی توں سب دی رکھیں لاج سر اوڈھن اک لکایا۔ تیرے بردے در دے سرب محتاج، خالی جھولی رہے
 دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لہنا دے مکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیکھو اگلی حد، کنارہ نظر کسے نہ آئی۔ جو سکھیا ساکھیا
 لوکمت آئے چھڈ، جیواں جنتاں جگت جنایا۔ سو سارے تہاتھوں ہو گئے او، مایا پڑدا وچ لکایا۔ جگت واسنا رہے بھج، بھرماں وچ بھرمایا۔ صدی دیہویں
 آگے کسے دا لیکھا نہیں کوئی ودھ، حکم سکے نہ کوئے چلایا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ لوکمت حکم لے کے اپنے ہتھ، سرتی سب
 دی دے بدلایا۔ جو جگ جگ چلاو نہارا رتھ، رتھ رتھوا ہی ہو کے پھیرا پائی۔ اکیو دھار چلائے ست دھرم دی سچ، سچ ساچا دے وڈیایا۔ بھاگ لگائے
 کایا مائی کچ، تتوت بوجھ بُجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا چائیں چانیا۔ پر بھ چائیں چائیں دیکھ، لوکمت دھیان لگایا۔ ساچا دے
 نہ کوئی قلعہ کوٹ، محل اٹل نہ کوئے رُشانیا۔ سنیا سی ویراگی تیراگی تیرا جانے نہ کوئی جوگ، جو گیشتر تیشتر منیشتر رکھیشتر بیٹھے مکھ بھوایا۔ گھر
 پرکاش نہ ہووے کسے نرمل جوت، نور نورانہ نور نہ کوئے رُشانیا۔ کلجک جیو جنت سادھ سنت آلیوں ڈگے بوٹ، صدی چودھویں پھیر وچ نہ کوئے
 لکایا۔ گھر گھر انتر واسنا ہوئی کھوٹ، شبد چوٹ نہ کوئے لگایا۔ تیرے ملن دی کسے کول رہی نہ پہنچ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے
 دھر دا ور، کل کاکھ لکا لاہیا۔ پُرکھ ابناشی شاہ سلطانا، سکھنڈ نواسی دیا کمائیندا۔ گر اوتار کرو دھیانا، پیر پیغمبر اکھ کھائیندا۔ وشن برہما شو دیکھو ست نشانہ،
 دو جہاناں آپ جھلائیندا۔ جو راگاں ناداں نال گایا جگت ترانہ، اکھراں دکھراں نال جوڑ جڑائیندا۔ اُس دے اُتے کلجک انتم ورتے اگئی بھانا، جس نوں نہ
 کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ تختوں لاہے راجا رانا، شاہ سلطان خاک ملائیندا۔ مان دوائے غریب نمنا، کوجھے کملیاں گود اٹھائیندا۔ جوت سروپی پہرے بانا، کل
 کلکی ویس وٹائیندا۔ جس دا سمبل اک مکانا، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گر اوتار
 کہن پر بھو جگدیس، جگدیش تیری اک سرناہیا۔ ایکا چھتر جھلے تیرے سیس، دو جہان و بے ودھایا۔ کلجک اوڈھ رہی بیت، بیتی کہانی سکے نہ کوئے سمجھایا۔
 سبجک ساچی لگے ریت، مندر مسیت مکھ چھپایا۔ لہنا پکھے اوچ نیچ، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ گھر سوامی کروٹ لے کے بدل پیٹھ، سنمکھ ہو کے

درس و کھانیا۔ ساچا ڈھولا جناوے گیت، تُوں میرا میں تیرا راگ الایا۔ بن وچولا سجن میت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ستوادی دھار چلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن وڈ وڈ بھاگ، پر بھ ٹھاکر تیری شرنا یا۔ جس ویلے جگائیں اگئی چراغ، جوتی جوت جوت رُشنا یا۔ ست دھرم دا ساجن دیویں سانج، گھر بھانڈے ویکھیں تھاوں تھانیا۔ تیرے نام دا وڈے ناد، دو جہاناں تیرا جس گایا۔ کلج کوڑی کرپا ہنس بنے کاگ، بدھ بیک روپ وٹایا۔ نیا نوکا نام چلائے جہاز، چو اپنا نام لگایا۔ لکھ چوراسی اپنے ہتھ وچ پھڑ کے واگ، ڈوری سب دی دینیں بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا دینا اک ور، گر اوتار پیر پیغمبر در تھانڈے پئے شرنا یا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن سجدہ، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ پروردگار ہوں تیرا بردا، بندیخانے وچوں باہر کڈھایا۔ نت نوت تیرا کلمہ پڑھدا، بن رسنا جھوا گایا۔ صدی چودھویں تیتھوں ہر جی ڈردا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ روپ ویکھ نرائن زردا، تھر ہر کپے سرب لوکایا۔ پُرکھ اگما کھیل کردا، اگمڑی کار کما یا۔ جوتی جاتا ہو کے لوکات وڈدا، روپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آیا۔ گر وگر چیل بچائے سڑدا، ترے گن مایا اگنی تت بُجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا ویکھ وکھایا۔ لہنا دینا ویکھن آیا، کل کلکی لے اوتار۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاہیا، پنجاں تتاں دیوے تیج سوار۔ سنت سہیلے لئے جگایا، شبد انادی دئے دھنکار۔ جوت زرنجن ڈمگایا، بن تیل باقی دیوے بال۔ امرت رس جام پیایا، سچ سروور دئے وکھال۔ بند کواڑی کُنڈا لاہیا، پڑدا اوہلا دئے اٹھال۔ ساقی بن کے جام پیایا، نام خُماری چاڑھے اک کمال۔ سرتی شبدی میل ملایا، آپ بیٹھائے سچ سچ دھر مسال۔ آتم سیجا سو بھاپایا، گھر مندر دین دیاں۔ اُپر چڑھ کے ویکھ وکھایا، جوتی جگے بے مثال۔ سُن سادھ چرناں ہیٹھ رکھایا، تھر گھر کھیلے کھیل آپ اکال۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی بے پرواہیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج انت ہووے مہربان۔ مہربان ہوئے پر بھ ابناشی، مہر نظر اٹھایا۔ جن بھگتاں میٹے جگت اداسی، سنسار وگ رہن نہ پانیا۔ انتر آتم تیر نشانہ لاوے کاتی، انیالا آپ چلایا۔ مندر چڑھ کے مارے جھاتی، گھر گھر وچ کھوج کھوجایا۔ گر کھ گر سکھ لہنا دینا پورب جنم دا لے لو باقی، لکھ چوراسی وچوں حصہ باہر کڈھایا۔ پت پر میثور صاحب سلطان مکلاپاتی، نیز اکھ کھلایا۔ زرن گن سرگن بن کے ساتھی، دیوے نام اگنی داتی، سچ بھنڈارا آپ ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا

ور، دُھر سندیسہ اک سمجھائیآ۔ دُھر سندیسہ سُنو سَجَن، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ کوڑی کریا بھانڈے سارے بھجَن، کلجک انتم پچیا رہن کوئے نہ پائیندا۔ گرکھ
ورلے سنت سہیلے پر بھ چرن سرن لگی لگن، انتر آتم ویکھ دکھائیندا۔ سمرتھ سوامی تنہاں پڑدے آئے کجَن، دُور دُراڈا اپنا پندھ مُکائیندا۔ کوٹن کوٹ سادھ
سنت صوفی فقیر، اُچے ٹلے پر بت چوٹی چڑھ چڑھ لہجن، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن واہوا، پر بھ تیری وڈ وڈیائیآ۔ تیرے اُتے سب دا دعوہ، نراسا نظر کوئے
نہ آئیآ۔ سنجک تریتا دوا پر کلجک تیرے نام دا لایا ناواں، شہادت دیوے قلم شاہیا۔ تیرے چرن کول دُھر دے بل بل جاواں، جس دات سروپ نظر
کسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا دینا اک ور، گھر ساچے میل ملائیآ۔ گھر ساچے میل کرا بھگونت، کوڑی کریا دے تجاہیا۔ تیری
مہما سدا اگنت، صفتاں وچ صلاحیا۔ تیرا نام انوکھا منت، لکھن پڑھن وچ نہ آئیآ۔ نار وچھوڑا کٹ کے کنت، سُرقتی شبد کر گڑمائیآ۔ بودھ اگادھا بن کے
پنڈت، ساچی وِدیا دے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیآ۔ سری بھگوان کہے میں آؤندا ہاں۔ نرگن نرودیر نراکار
رُپ درساؤندا ہاں۔ جوتی کر اُجیار نور، نور و نور ڈگمگاؤندا ہاں۔ شبد اگلی ناد تور، تریا وچوں باہر کڈھاؤندا ہاں۔ سرب کلا بن بھرپور، سمرتھ سوامی ناؤں
رکھاؤندا ہاں۔ آسا منسا کراں پور، ترسنا ترکھا روگ مٹاؤندا ہاں۔ کلجک انتم آواں ضرور، دُھر دا لیکھا آپ درڑاؤندا ہاں۔ شبد سروپی بن مزدور، چار گنت
چار ورنّاں سیو کماؤندا ہاں۔ جگت نیز رہاں مفرور، نج نیز درس کراؤندا ہاں۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، سچ سچ وڈیائندا ہاں۔ جن بھگتاں بخش کے دُھر دی
دھوڑ، کٹا مستک نام لگاؤندا ہاں۔ پہلوں کاغذاں وچ قلمّاں نال ہویا مشہور، ہُن نرگن رُپ درساؤندا ہاں۔ پندھ مکا کے نیڑا دُور، گھر گھر اپنا ڈیرہ لاؤندا
ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کماؤندا ہاں۔ ساچی کرنی کار کماوانگا۔ کل کلکی ویس وٹاوانگا۔ ست دھرم
دی ساچی ونگی، لوکمت پرگٹاوانگا۔ کھیل ویکھاں جن جن کی، جن جننی بھیو چکاوانگا۔ پوجا مکا کے پنج تت تن دی، شبد گرو اک مناوانگا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی دھار اک پرگٹاوانگا۔ ساچی دھار پر بھو پر گٹائیگا۔ گر شبد اک اٹھائیگا۔ سنگر سچا نام دھرائیگا۔ کلجک مائی بھانڈا کچا ویکھ

دکھائیگا۔ جو منمکھ ہو کے نو دوارے نچا، تس نوں در توں آپ دُرکائیگا۔ جو پریم پریتی اندر سچا، تس پھڑ باہوں گود بہائیگا۔ لیکھا جانے تئاں اٹھاں، نو دوارے کھوج کھجائیگا۔ بن بھگتن کسے دا بنے نہ مول سکا، جگت ناتا توڑ تڑائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کھیل دکھائے اٹھاں، آخر چوٹی آپ بہائیگا۔ جن بھگت چاڑھے آخر چوٹی، چوٹ تن نگارے لائیگا۔ من واسنا کڈھے کھوٹی، کوڑی کریا دے تجائیگا۔ کر پرکاش نرمل جوتی، اندھ اندھیر گوائیگا۔ سُر ت سوانی اٹھے سوتی، شبد ہلونا اک لگائیگا۔ کرے کھیل پر بھ اپر پر چوچی، نرگن چولا لے بدلایگا۔ کوٹاں وچوں گرکھ ورلے دیوے سو جھی، بھيو ابھیدا آپ کھلایگا۔ نہ کوئی ونڈ ونڈائے ککا جنجنو بودی، سپس جگدیس سنگ نہ کوئے رکھائیگا۔ جنم جنم دے کرم کرم دے ویکھے روگی، اندرے اندر پڑدا لاہیا۔ ٹھاکر سوامی دھر دا موی، موجودہ ہو کے کھیل کھلایگا۔ بھگت وچھل بن سنجوگی، ہر سنتاں لے جڑائیگا۔ آتم رسیا بن کے بھوگی، سوہنی سچ ہنڈھائیگا۔ لیکھا جان لوک پر لوکی، دو جہاناں خوشی منائیگا۔ جن بھگتاں دیوے دھر دی سو جھی، انتر آتم اکھ کھلایگا۔ پڑھنی پئے کسے نہ پو تھی، جس جن اپنا درس کرائیگا۔ پیئدا کئے چوڑاں لوکی، چوڑاں طبقات چرناں ہیٹھ رکھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے مان وڈیائیگا۔ مان دیوے اکو ایکا کرتا، کرتا پُرکھ اکھوائیندا۔ نہ جیوندانہ کدے مردا، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ سنت دوارے آپے کھڑھدا، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ دھر دا اکھر آپے پڑھدا، توں میرا میں تیرا راگ لائیندا۔ کایا مندر سچ دوارے چڑھدا، سکھن ٹیڈھی بنک پار کرائیندا۔ محل اٹل اگے وڈدا، بہہ سنگھاسن خوشی منائیندا۔ لیکھا جانے سپس دھر دا، کایا کپڑ کھوج کھوجائیندا۔ اپنی کرنی آپے کردا، قدرت قادر کھیل کھلاییندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنا کے بردا، بھجن بندگی لوکات سمجھائیندا۔ انتم پنج تت کایا چولے وچوں کھڑدا، تھر رہن کوئے نہ پائیندا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سچکھنڈ دوارے نر نریش آپے بندا، وشن برہما شو کوٹن کوٹ نیچے بیٹھے دھیان لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لے ترائیگا۔ ہر جن تارنہار سوامی، پُرکھ اکال اک اکھوائیگا۔ ہر گھٹ جانے انتریمی، گرہ گرہ کھوج کھوجائیگا۔ شبد اناد انادی دیونہارا بانی، انیالا تیر اک چلائیگا۔ لیکھا جانے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتھج سیتج پھول بھلایگا۔ شاہو بھوپ بن وڈ سلطانی، لکھ چوڑا سی سوتی سرتی لے اٹھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سہیلا ہوئے سہائیگا۔ سدا سہیلا ہوئے آپ،

دُھر سنگی نظری آئیندا۔ جس داتینی اوتار کردے گئے جاپ، جگ جگ اپنا حکم ورتائیندا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد نیا باپ، پاکی پاک کھیل کھلائیندا۔ جس نوں نانک گوہند پُرکھ اکال کہہ کے گئے باپ، لکھ چوڑاسی جیو جنت جنایندا۔ سو سچکھنڈ دوارے زرگن جوت کرے پرکاش، دیوا باقی نہ کوئے رکھائیندا۔ جگ چوڑی نت نوت لوکات مارے جھاک، جھاتی اپنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سدا سہیلا لہنا دینا کرے بے باق، اگلا پچھلا مول چکائیندا۔ کلجک انت سری بھگونت گر اوتاراں پیر پیغمبراں سنے آواز، دُور دُراڈا نیرن نیرے ہو کے ویکھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دامالک پھیرا پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اکو گل، گل پڈو سارے پائیا۔ پُرکھ ابناشی اچھل اچھل، تیری بے پرواہیا۔ کلجک انتم ساچا دے کوئی نہ پھل، لکھ چوڑاسی سنمل روپ لہرائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ مان نہ کوئی جل، سرور سوہا کوئے نہ پائیا۔ جوٹھ جھوٹھ کوڑ گڑیارا جگت دوارے بیٹھا مل، سوربیر ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جس دی کیتی کوئی نہ سکے اٹھل، سادھ سنت بیٹھے مکھ بھوائیا۔ کلجک اپنی ورت رہیا کل، کالکھ ٹکا سب نوں لاوے چھایا۔ شرع زنجیری نال کوئی نہ سکے بل، مذہب دین بندھن دتا پائیا۔ راج راجان ہوئے زبل، بلہین رہے گر لائیا۔ صدی دیہویں سارے تنگ تیرے ول، بھوکھت واکاں پڑھ پڑھ دھیان لگائیا۔ کون کوٹوں کل کلکی آوے چل، نہکرمی پھیرا پائیا۔ سمبل نگر سچ سنگھاسن لئے مل، مالک ہو کے دے جنائیا۔ نام کھنڈا اگمی ڈھل، دو جہاناں دے رکھائیا۔ جوتی شبدی جائے رل، روپ رنگ رکھ نہ کسے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک لہنا دے مکائیا۔ پیر پیغمبر سرتوں کلا لاہن ٹوپی، چولا نظر کوئے نہ آئیا۔ ساڈی الفی ہوئی کھوئی، الفی یے نہ کوئے پڑھائیا۔ صدی چودھویں ملاں شیخ مسانک من بیٹھے چوٹی، رتی داڑھی دے دُہائیا۔ اُمت ویکھی ساری روندی، نیناں نیر وہائیا۔ تیری گود پروردگار کوئی نہ سوندی، دِلیگر ہو کے دین دُہائیا۔ اللہ رانی اپنی مینڈھی کھوہندی، سہاگ رت نہ کوئے رکھائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر پھردی گاؤندی، توں ہی توں رہی جنائیا۔ محمد آس آسارا ڈھاؤہندی، ڈھاہ ڈھاہ خاک ملائیا۔ عیسیٰ موسیٰ آس ایہہ تکاؤندی، تقویٰ تیرا بے پرواہیا۔ نیتز نین اکھ سرب شرماؤندی، اُپر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پروردگار ہو سہائیا۔ پروردگار سانجھے یار، یا امین تیری اوٹ تکائیا۔ ہوں غریب نمانے بال برخوردار، دُھر دی تلقین اک جنائیا۔ صدی سدوی ہوئے خوار، تیرا سچا

ٹٹا جگت پیار، محبت وچ محبوب نہ کوئے منایا۔ مکہ مدینہ باہاکار، طوبی طوبی سارے رہے پکار، ہو ہو نعرہ حق نہ کوئے لگایا۔ چند سورج نہ کوئے اجیار، ساچے تارے نہ کوئے پیار، طبیعت سب دی دتی بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلجک اتم دیکھ در، دردی ہو کے پھیرا پائی۔ دردی ہو کے آدوارے، دہ دشا دھیان لگایا۔ ست دھرم دے کھول کواڑے، پڑدا آپ اٹھایا۔ شرع شریعت کسے نہ ساڑے، اگنی اگ نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مرشد مرید کر پیارے، متر پیارا ہو کے میل ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتاراں پر پیغمبر اں ست دوارے دے دان، داتا دانی ہو کے آپ ورتایا۔

☆ ۲۹ بھادروں ۲۰۲۱ بکرمی منیشورا نند نال ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

پہلے دن دا پہلا دھن واد، پہلے گھر پہلی وار سمجھایا۔ جس دا پریم انڈٹھ ان سواد، رسنا رس سمجھ کوئے نہ آیا۔ جس داناد دھن شبد بودھ اگادھ، اگم اتھاہ بے پرواہ بے خبر خبر سنایا۔ سوچ دوارے انتر آتم دیکھے آپ، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا نیز لوچن نین اکھ کھلایا۔ سنتاں سنت سجن ساک، روح بُت دوویں پاک، سچ پچھو میلا پتا پت باپ، آتم پر ماتم خوشی منایا۔ رسنا ڈھولے سوہلے جو گیت دتے آکھ، کہہ کہہ اپنی خوشی منایا۔ تس دا لیکھا جانے پر بھو پڑکھ ابناش، کرتا ابناشی دیکھ دکھایا۔ پہلے دن نالوں پہلی ہوئے سوہنی سہنجی رات، بھنڑی رین راہ تکایا۔ جس وچ سنج مسان سون پر تھی آکاش، منڈل منڈپ اکھ نہ کوئے کھلایا۔ سنت سہیلے اندرے اندر مل کے گاؤن سچی گاتھ، دھر داراگ اگنی اک الا یا۔ جس دی جگت کتاں نال سنی نہ جائے آواز، انتر آتم بوجھ بھجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا کایا گھر، گرہ مندر کھوج کھوجایا۔ سچ دست جو لیاندے پھول، پریم پیار بھیت دتے چڑھایا۔ تس دا لہنا دینا چکائے سنگر سچا مول، مہر نظر اک ٹکایا۔ سچ سوامی انتر آتم دس اصول، اصلیت ساچی دیکھ دکھایا۔ مہربان ہو کنت

کنتول، لیکھا دیوے چائیں چانیا۔ مَجت وِچ بھریا آپ محبوب، جام حقیقی رس اِکو اک پیا نیا۔ جس دا اگے آپے ملے ثبوت، ساکھیاں ہو کے راتیں سُتیاں
 درس دے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا کایا مندر ساچا گھر، گھر گھر وِچ پھول بُھلایا۔ پہلا دِن سچ دہاڑا، خوشیاں راگ الایا۔
 ہوئے پرکاش بہتر ناڑا، وِجے سچ ودھایا۔ سبجناں ملے متر پیارا، سنتاں سنگ رکھایا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، صِفتی صِفت نہ کوئے وڈیا نیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنا رنگ دکھایا۔ سنت جی ایہہ ہویا چنگا، اِنّ دا دِن خوشی منایا۔ ایہہ تیر تھ گنگا نالوں چنگا، جتھے مردنگا بے پرواہیا۔ انتر
 آتم اُتےجے اِک اندا، نجانند خوشی دکھایا۔ گھر بخش کے پرماندا، نچ نیز کرے رُشنا نیا۔ امرت میگھ برس کرے ٹھنڈا، اگنی تت بُجھایا۔ من منوار ہے نہ
 گندہ، دُرمت میل دھوایا۔ نیڑ نہ آئے بھیکھ پکھنڈا، کوڑی کرپا پرے سُٹایا۔ تُوں بندیاں نالوں چنگا بندہ، جس دے اندر بندگی بیٹھی ڈیرہ لایا۔ تُوں
 منزل چڑھیں اوہ ڈنڈا، پوڑے اپنا چرن رکھایا۔ سچ دوارے گالے ساچا چھندا، تُوں میرا میں تیرا دواں وِچ فرق رہیا نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا چائیں چانیا۔ اِنّ دا دِن کہے میری وِجی ودھائی، گھڑی پل خوشی رہے منایا۔ سنت ملیا بے پرواہی، بے پرواہ اپنے رنگ سمانیا۔
 دواں وِچوں لبھن والی دست سمجھ کسے نہ آئی، بن گر کھ گر بُجھ نہ کسے بُجھایا۔ ایسے کارن گر اوتار پیر پیغمبر جگت کر کے گئے شنوائی، شاستر سمرت وید
 پُران انجیل قرآن جگت لکھایا۔ بن سنت سَنگر درگاہ ساچی ملے نہ کوئی چائیں چائیں، چاو گھنیرا نہ کوئے رکھایا۔ آو سنت جی چلیے اُس تھائیں، جس گھر
 بیٹھا بے پرواہیا۔ اِکو نرِگن جوت کرے رُشنا، دیا باقی ہور نہ کوئے اِکایا۔ سچ سَنگھاسن پُرکھ ابناشی بیٹھا ڈیرہ لائی، سوبھاونت نر نرائن، جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا اِک دُرٹایا۔ اِنّ دا دہاڑا رہیا نٹھ، بجھے واہے داہیا۔ سنتاں نال سَنگر ہویا اِکھ، سنت ساجن
 ملیا بے پرواہیا۔ انتر آتم پیار رس، پریم پریتی بندھن پانیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، وڈ داتا اِک اکھوایا۔ ساچے مندر اُنچ محل اٹل رہیا وس، وصل
 حقیقت حق وِچوں سچ دے کرایا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، نظری آئے ست پر تکھ، سوچھ سرُپی ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ویکھنہارا ساچا گھر، بنک دوارا کھوج کھوجایا۔ اِنّ دا دِن کہے میری چنگی گھڑی، گھڑیاں اپنا آپ رہی وجانیا۔ جو سطراں نال کہانی سنتاں پڑھی، سو سَنگر

واپے چائیں چائیا۔ اس دے نالوں آگے اک ہور دکھری لڑی، جو رسنا جہوا سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دی ڈور پُرکھ اکال اپنے ہتھ پھڑی، تندی تند نال
 جڑائیا۔ ترے گن مایا پنج تت نالوں کر کے بری، محض اپنا رنگ رنگائیا۔ اوتھے کوئی جانہ سکے شریعت شرعی، لاشریک اپنی کھیل کھلایا۔ تک نظارہ اوم
 ہری، ہریگ لریگ سرینگ اپنا رنگ دکھائیا۔ وشن برہما شو منگن دری، درویش روپ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا سچ
 گھر، جس داما ملک اک اکھوائیا۔ اچ دا دن کہے میں تکیا سچ نظارہ، نوست وئی ست ودھائیا۔ جس دال بھیا نہ کوئی کنارہ، نیا نوکا ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔ ونجھ
 مہانا پار کنارہ، آر پار دوویں راہ جھڈائیا۔ تس دا کھیل آگم اپارا، الگھ اگوچر اپنی کار کمائی۔ پہلی ویر پیار دا پریم ادھارا، ونج آگے انملڑا دے سمجھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ در دا دے اشارہ، در دروازہ آپے دے کھلایا۔ ایہہ ہتھ بڑا انوکھا، پنج دس کرے کڑمائیا۔ پر بھ نوں ملنا بڑا سوکھا،
 جے سنگر ہوئے سہائیا۔ اوتھے پڑھنا پئے نہ کوئی پوتھا، ورقیاں پھیر نہ کوئے اٹھائیا۔ رکھنا پئے نہ کوئی روزہ، نمازاں وچ نہ سیس جھکائیا۔ نندرا وچ لاؤنا
 کوئے نہ جھوکا، جل دھارا سیس نہ کوئے کائیا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم ملے اکو موقع، جو مکمل بریخانہ دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ست سچ ست دے درڑائیا۔ ہتھ نال ہو یا ملاپ، انگلیاں انگلیاں دین گواہیا۔ لوڑ رہی نہ کسے کرن دی جاپ، جگ جیون داتا سارے لیکھے دے
 مکائیا۔ جو پتا بن گیا دھر دا باپ، بیٹے اپنی گود بٹھائیا۔ توں میرا میں تیرا ساک، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ جو کچھ کہنا ہن دیو آکھ، آگے لیکھا دے
 چکائیا۔ جے گھر کھلنا نہیں بحر کپاٹ، سر ہتھ رکھ پڑدا دے اٹھائیا۔ لہنا ایتھے اوتھے ہووے نہ کدے بے باق، سدا سہیلا اپنا سنگ نبھائیا۔ پہلے دن دا پہلا
 واک، بھوکھتاں وچ کڑمائیا۔ چلدیاں پھر دیاں سُنیاں جاگدیاں سُنے اوہ آواز، جس دی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ ایہو جہا کوئی نہیں ملیا آگے سادھ، جس سادھنا
 دتی سمجھائیا۔ جے بچھیں اندر باہر گپت ظاہر دوس رین گھڑی پل آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت آتم پر ماتم سدا ساتھ، سہیلا اکو اک اکھوائیا۔ انگلیاں کہن
 نی سُن ہتھیلی، میں تیتوں دیاں ودھائیا۔ میں پہلوں رہی اکیلی، ہن ملیا بے پرواہیا۔ میں چھڈ آئی کوڑی سہیلی، جگت ناتا دتا تڑائیا۔ اسیں مل گئے بیلی

بیلی، بلیاں وچ لگن کوئے نہ جائیا۔ جس نے نام پدارتھ دی بھر کے وڈی تھیلی، اکو وار اندر دتی اٹائیا۔ میں ساریاں نالوں ہو کے ویہلی، اکو کنت رہی
منائیا۔ میرا جو بن مست جوانی الیلی، اولٹا کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہتھ نال ہتھ دتا ملائیا۔

☆ پہلی آسو ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

سب توں نیواں آپ پر بھ، جو ہر گھٹ رہیا سائیا۔ دو جہاناں رہیا بھج، چاکر سیوک روپ وٹائیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں لئے لبھ، گھر گھر کھوج کھوجائیا۔
کوٹن کوٹ جگ گئے لد، ہر کا بھو کوئے نہ پائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر جگت سرشٹی پار نہ کر سکیا کوئی حد، منزل مزار دیکھ نہ خوشی منائیا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نوں س اکھراک درڑائیا۔ سب توں نیواں ٹھاکر سوامی، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ سرب جیاں گھٹ انتریامی، گرہ گرہ کھوج
کھوجائیندا۔ جگ چوکڑی سادھ سنت پڑھدے جس دی بانی، دھر دانادی ناد سنائیندا۔ جوت نوت دستھارا بودھ اگادھ کہانی، بھو ابھیدا آپ کھائیندا۔
جس داسٹ سروور امرت رس اگما پانی، نیر سیر جام پیائیندا۔ اوہ کھیلے کھیل سچا سلطانی، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ پد یاترا سادھ سنت کرن وچ جہانی، انتر
آتم منزل پندھ نہ کوئے مکائیندا۔ نیویاں دی سُنو کہانی، گرگھ نیواں سب توں نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ
اٹھائیندا۔ سب توں نیواں پاربرہم، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جونی جوں نہ کوئے بھوائیا۔ نیت نوت نہکرمی ہو کے جانے اپنا کم،
نرگن سرگن کھیل کھلائییا۔ لکھ چوڑا سی گھڑے لئے بھن، سمرتھ پُرکھ بے پرواہیا۔ نرگن پرکاش جوت کرے اندھیرے اندھ، گھر دیا باقی اک جگائیا۔ بن
سنگر سرنائی کیا کسے نہ پندھ، لکھ چوڑا سی بھجے واہو داہیا۔ نار دھاگن پھرے رنڈ، بن ہر کنت نہ کوئے پرنائیا۔ جس دی صفت اندر گائے چھند، سو شہنشاہ
اک اکھوائیا۔ تحصیل ہور نہ ٹھانا ہور دواں دا مالک اک بخشند، سر سب دے ہتھ لگائیا۔ لکانا ہور نہ ہور دیوے اک انند، ساچے چند کرے رُشنائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائی۔ سب توں نیواں اینکار، اکل کلا اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل اپار، اپر مہر آپ جنایندا۔
 نرگن ہو کے سرگن کرے پیار، اندر وڑ وڑ دیکھ دکھائیندا۔ منزل پوڑی چڑھ اُچ منار، سچ دوارے سو بھاپائیندا۔ اپنی آتم پر ماتم کر کے خبردار، برہم
 پار برہم اشارے نال جگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ سب توں نیواں ہر بھگونت، بھگون بے پرواہیا۔ جس دا دو
 جہاناں اکو منت، کلمہ اک پڑھائی۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی نمو نمو کردے سنت، پیر پیغمبر گر اوتار رہے دھیائی۔ سو سدا سوامی دُھر دا کنت،
 کنٹول بے پرواہیا۔ جس دا بھيو کوئی نہ جانے پاندھا پنڈت، ملا شیخ مسانک سمجھ کوئے نہ آئی۔ تس دا ورن برن دھرم اک اکھنڈت، کھنڈت کرے نہ
 کوئے لوکانیا۔ جو اوس دوارے آوے منگت، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اوہ صاحب سوامی اندر چاڑھے رنگت، باہروں کپڑے رنگے دیکھے جگت لوکانیا۔
 میہنیاں وچ سُنے مِت، مہر نظر اک اُٹھائی۔ ایہہ تیری گرکھ وڈی ہمت، جو چرن پیا سرنائیا۔ آگے رہن نہ دیوے کوئی عِلت، ساڈھے تن ہتھ اندر
 گھنڈی دے کھلایا۔ جگت دسنا چاروں کُنٹ ساچی سِمت، کوک کوک سُنایا۔ جس دے کولوں گر اوتار پیر پیغمبر نِت نوت سچھنڈ دوارے لیندے رہے
 سکھت، دُھر دی کرے پڑھائی۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی دسدی رہی بھوکھت، اشاریاں نال جنایا۔ اوہ سب دا
 سوامی بن کے آیا اِشٹ، عاشق معشوق اکو رنگ رنگایا۔ سادھاں سنتاں کوک سناوے درشن کردیاں سب دی کھولے درِشٹ، وشِشٹ جو راما وشیش دے
 وڈیائی۔ تہاڈے چرناں ہیٹھ رول کے بہشت، سورگ پیراں ہیٹھ دباہیا۔ تہاڈے مستک لا کے نام دا سچا تلک، جوت لاٹ دے جگایا۔ جیہڑا ویہہ سو اِگی
 ایس منزل توں گیا تلک، دو جہان سار کوئے نہ آئی۔ جو جن سُن کے جائے کھسک، پلّو لئے جھڈایا۔ تس نوں جگت پا دے صدق، بن پر بھ ساچے
 دیوے نہ کوئے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نیویاں نیواں دے جگایا۔ سب توں نیواں ہر جو ٹھاکر، ٹھوکر نام لگایا۔ کلج دیکھ گہرا
 ساگر، سمنڈ کھوج کھوجایا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، مہر نظر لکایا۔ اوہناں ملدا سچا آدر، جو پورب وچھڑے انت لئے ملائی۔ کوئی نہ لیکھا جانے مقول،
 قاتل، ایٹھے اوٹھے بھيو کوئے نہ رانی۔ پر بھ دا بھيو اگلی باطن، ظاہر ظہور کرے رُشانی۔ تیرا چوتھے جنم دا اک ساتھن، ساتھی نظری آئی۔ گر میت

سنگھ جس نوں آکھن، دوآبے بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ دواں دا اکو مائی اکو باپن، گودی گود سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر آتم بوجھ بُجھائیآ۔ نیویاں دا دُھر دا لیکھا، ہر کرتا آپ چُکائیآ۔ پورب جنم دا کدھ بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھنائیآ۔ رات سُفنے وچ کرا کے پچھلے جنم دا چیتا، پڑدا اوہلا سرب اُٹھائیآ۔ چرن پریتی بخش کے پیتا، مَتر پیارا جوڑ جڑائیآ۔ بچھلا ٹھٹھیاں گھر ٹھیکا، اگلا اگے رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ سب توں نگا سر جنہار سر سر رزق پُچائیآ۔ جو تے پیر پسار، گھر گھر جا جا رہیا اُٹھائیآ۔ غفلت وچ کرے گفتار، اصلیت اپنی دے درڑائیآ۔ مَجّت وچ کرے پیار، محبوب ہو کے گلے لگائیآ۔ خوشیاں وچ کرے اِظہار، عبادت اپنی نہ کسے سمجھائیآ۔ کایا مندر سچ منار، ویکھنہارا چائیں چائیآ۔ دیوا باقی کمال پاتی گھر ٹھا کر اُجیار، نرگن جوت کرے رُشنائیآ۔ پہلی چیت دی ساکھیاں اخبار، تہاڑے ساہنے دتی دکھائیآ۔ جو چار کُنٹ کرے پرچار، اُچی کوک کوک دے دُہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پریس ہر سنگت، رہیا بنائیآ۔ ہر سنگت تیرا ساچا پریس، بے پرواہ آپ جنائیآ۔ جس دے اُتے اِکو لکھے ایس ایچ، دُجی ہو نہ کوئے لکھائیآ۔ جس دے اکھراں دا کھچے نہ کوئی سکیچ، نقشہ نہ کوئے بنائیآ۔ کسے ڈھانچے سانچے وچ کرے نہ فٹ، اگے بچھے نہ کوئے ہلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیآ۔ بنا سیوا توں تارن آیا جگ، بچھلی ریتی دتی چُکائیآ۔ چار جگ دے بھگت سارے چرن کول لوں سد، شبدی حکم سنائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر آون بھج، اپنا پنڈھ مُکائیآ۔ وشن برہما شو کوئی نہ لاوے تچ، سیس نواون تھاوں تھائیآ۔ بچھلی انہاں دی کھول کے اکھ، بن اکھاں دے سمجھائیآ۔ ایہہ رام کرشن دا مالک پر تکھ، بے انت بے پرواہیآ۔ جس دا ویداں گایا جس، شاستر سمرت رکھی آس، گیتا گیان کہہ کے پئی ہس، ہستی اک سمجھائیآ۔ جس دروپت رکھی پت، اوہ مالک سب دے سرتے رکھے ہتھ، وست امولک ساچے مندر کایا دیوے رکھ، منگن کسے در نہ جانیآ۔ نہ کوئی پوجا کر اوے پاٹھ، نہ کوئی نہاوے تیر تھ تاٹ، نہ کوئی دساوے شودوالا ماٹھ، گرودوارا کایا بنک سہائیآ۔ نہ کوئی ونج کرائے کسے ہاٹ، نہ کوئی تیر تھ پھرائے تاٹ، نہ جنگلاں وچ بھوائے واٹ، مہر نظر نال پار کرائیآ۔ پریم پیار دا لائے گھات، لیکھ لکھاوے نال قلم دوات، اندروں کھول کے بند تاک، تاجاں والا گھر گھر نظری آئیآ۔ جا کے در در دیو آواز، آیا صاحب غریب نواز، جس دا بیڑا اک جہاز، چار ورن

اٹھاراں برن رہیا چڑھایا۔ جس نوں ساہمنے ملن دی خواہش، اُس دا بنے دردی داس، دیوے رس اندر پون سواس، ساہ ساہ سہایا۔ ناتا توڑ کے ذات پات، چرن دھوڑی دیوے خاک، انتر آتم کرے مشتاق مشکل اگلی حل کرایا۔ لہنا دینا ہوئے بے باق، درگاہ ساچی ملے خطاب، انتر پیائے آب حیات، حیاتی دیوے جگت بدلایا۔ جس دا لہندے رہے خواب، جس نوں لہندے رہے جُجریاں وچوں محراب، جس نوں بانگاں وچ مار دے رہے آواز، ہو کیا وچ دھیایا۔ جس نوں گاؤندے راگ ناد، جس نوں لہندے سنت سادھ، جس نوں سارے کھندے گرو مہاراج، مالک اک اکھوایا۔ اُس دوارے جاؤ بھاگ، کوڑی کریا دھوئے داغ، سُر ت ملاوے کنت سہاگ، سوہنا جوڑ جڑایا۔ نیویں ہون دی سکھ کے جانی جانچ، بھاگ لگے کایا مائی کاج، ہر دے اُتے ساچو ساچ، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پایا۔ انتر آتم اک ویراگ، کوڑی ترشنا ہووے تیگ، اوہ سٹی جائے جاگ، جس نوں مالک ٹنٹ ٹنٹ اٹھایا۔ ایہہ رین نہیں ایہہ رات، ایہہ بھگتاں دی پر بھات، پہلی آسو دی سچ سوغات، سب دی جھولی پایا۔ ایہہ گرگھ بن کے آئے برات، سوہنے لاڑے ول مارن جھات، نیز اکھ اک کھلایا۔ جس دا اکو پوجا پاٹھ، اکو منتر رہیا درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ رہیا سنایا۔ سچ سندیسہ پہلی آسو، آسو آسوار آپ جنائیدا۔ دو جہاناں گر اوتار پیر پیغمبر نٹھ دسو، سکھنڈ نو اسی حکم جنائیدا۔ سندیسے اندر کوئی نہ بچو، پڑدا اوہلا نہ کوئے رکھائیدا۔ سرتے اوڈھن کسے رہے نہ پٹو، پیت پیتمبر نہ کوئے سہائیدا۔ کھیل انوکھا پڑکھ اکھا گھر گھر گھٹو، گھر گھیر بھیس وٹائیدا۔ کوڑی کریا جڑ پٹو، نام سندیا اہتھ اٹھائیدا۔ اپنی کرنیوں کدے نہ ہٹو، اوڑک اپنی کار کمائیدا۔ جو کلجک جیو پر بھ سمرن توں ہویا منکھٹو، کوڑے وہن آپ وہائیدا۔ گرگھ گرگھ بھگت سہیلے سنگ اپنے رکھو، لڑی لڑی نال بندھائیدا۔ اندر وڑ کے مندر چٹھ کے نرگن ہو کے ہسو، سوہنگ ہنسا راگ سنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں اپنے در منگائیدا۔ گر اوتار کہن واہ بھگوان، تیری وڈ وڈایا۔ ہوں بالک نڈھے بال انجان، سد تیری اوٹ تکایا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ والی دو جہان، پروردگار نور خدایا۔ تیرے درتے کریئے پرنام، نمو نمو سیس جھکایا۔ سجدہ کر کے کریئے سلام، صفتاں نال صلاحیا۔ پہلوں منیئے اوہ امام، جسدی آمد نظر کسے نہ آیا۔ اکھراں وچ تیرا سُن دے رہے پیغام، نرا کھن نہ کوئے سمجھایا۔ نو سو پُچرانوے چو کڑی جگ ساکھیات ہو کے دتی نہ

کسے پہچان، شبد اشارے نال کردا رہوں جنائیا۔ بے شک بھگت اُدھارنا نہیں میرا کوئی احسان، سیوا کرنی میں اپنی جھولی پائیا۔ جگ چوکڑی کر پہچان، وڈے چھوٹے پار لگائیا۔ جنہاں نوں میرے اُتے مان، میں اُہناں دا پتا مائیا۔ جِناں چر کرپا کر کے اندر دیواں نہ سچ دھیان، سمجھ سکے نہ کوئے رائیا۔ کوٹن کوٹ جگت وِ دیا پڑھ کے ہوئے شیطان، شرع وِچ کرن لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گر اوتار کہن پر بھ دے فرمان، سارے فُرنے تیری جھولی پائیا۔ اوہ مہربان اُٹھ کے آ وِچ مِیدان، کیوں بیٹھا مکھ چُھپائیا۔ جے تُوں لکھ چوڑاسی دا دُھر دا سچا کاہن، سیس جگدیس تاج سہائیا۔ چار کُنٹ کرا پہچان، نو نو چار کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک تکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ کھول دے پڑدا، انت اِکو وار جنائیا۔ دو جہان تیرا بردا، دردی ہو کے درد وِندائیا۔ کلج انت جے تیرے بنا ساڈا ہندا سردا، کیوں تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں لیکھا جانے گھر گھر دا، گرہ گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سچ پر بھو تُوں نہ جمنے نہ کدی مردا، مُردیاں مرد لئے بنائیا۔ تیرا کلمہ جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر پڑھدا، دُھر دا ڈھولا گائیا۔ تیرا رُپ اگما نرائن زدا، نہ ہر کہہ کے سارے سیس جُھکائیا۔ نہ جے ہو کے بھو وِچ کدے نہ ڈردا، جے سب نوں اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دا دے چُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ پا اوہ الفی، جس دی الفیہ کہانی کوئے نہ گائیا۔ جس دی اَجے تک منائی کسے نہ کوئی برسی، گھڑی پل وِند نہ کوئے وِندائیا۔ تُوں مالک عرشی فرشی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ پت پر میثور تیرا کھیل نہیں کوئی فرضی، اصلیت اپنی دے سمجھائیا۔ تُوں مالک سب دا غرضی، غفلت وِچ تیری لوکائیا۔ آہ لے گوہند دی اوہ بچھلی عرضی، جو ماچھو واڑے دتی لکھائیا۔ محمد دی خواہش اندروں ڈردی، اللہ رانی دے دُہائیا۔ محبوب اگے اکھ پُٹ نہ ساہمنے کھڑدی، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی لئے کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ میرے، مہربان تیری سرنائیا۔ دروہی خُدا دی سارے چکے جھیرے، جھگڑا کوئی رہن نہ پائیا۔ سارے چڑھ گئے تیرے بیڑے، نیا نوکا ویکھ خوشی منائیا۔ کلج ویکھے اُجڑے کھیڑے، ساڈھے تن ہتھ کایا بنک گلشن سچ نہ کوئے مہکائیا۔ پت پر میثور تیرے کوئی نہ آوے نیڑے، دُور دُراڈے بھجّن واہو داہیا۔ اوہ دھن گُرمکھ دھن گُرمکھ ساچے سنت جو صدی یسویں بیٹھے کر کے جیرے، اُچی آس رکھائیا۔

اساں چڑھنا اُس دے بیڑے، جس دی نیا نہ کوئے تکانیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی کدے کسے نہ آیا گھیرے، بن بھگتاں سیس نہ کسے جھکانیا۔ سو گر گھو سمجھو آگیا تہاڈے ویڑے، دُور دُراڈا اُس دا ماہیا۔ تئیں مندر مسجد شودوالے مٹھ نہ مارنے پھیرے، فرقے سارے دینے تھانیا۔ تہاڈے اندر وڑ کے کرے مہرے، مہر نظر اک اٹھانیا۔ رنگ چڑھ جائے گروگر چیرے، چیلار اکو روپ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کریا دے گوانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ تیرا بھرواسا، بھاونی سب دی پور کرانیا۔ کوڑی کریا کولوں کر خلاصہ، خالص اپنا بھو سمجھانیا۔ ذات پات دین مذہب اوج نیچ راو رنگ تے ناتا، پُرکھ بدھاتا اکو نظری آنیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنے سجن ساکا، سگلا سنگ نبھانیا۔ ست دھرم دا کھول دے تاکا، طاقت اپنی اک پرگٹانیا۔ تیتوں عیسیٰ موسیٰ محمد مندے گئے باپا، نرگن نور نور رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا ویکھ اپنا ساکھ، ساکھی پچھلی دے جھلانیا۔ سارے کہن پر بھ دس اگلی ساکھی، ساکھیات ہو کے دیا کمانیا۔ توں دھر دا کملاپاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ تیری منزل اوکھی گھاٹی، بن تیرے چڑھن کوئے نہ پانیا۔ جن سنتاں دے ساچی داتی، دیاوان ہو کے جھولی دے بھرانیا۔ جنہاں مٹی تیری آکھی، آخر انہا گود اٹھانیا۔ مالک ہو کے کرنی راکھی، رکھک ہو کے ہونا سہانیا۔ انتم کئے پینڈا جگت واٹی، لکھ چوراسی پندھ چکانیا۔ بچے بچپن وچ لاؤنے اپنی چھاتی، امرت آتم سیر پیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ تیری اگلی، اینکار نظری آنیا۔ نو سو پُرانوے جگ چوکڑی پچھوں ڈٹھی، اٹھیں ویکھ خوشی منانیا۔ دھن بھاگ توں ساڈی یاد رکھی پچھلی چٹھی، جو بن اکھراں دتی لکھانیا۔ جس دی سمجھ کسے نہ آئے وار تھتی، گھڑی پل نہ کوئے ورانیا۔ جس دی دھار باریک سب توں نئی، نیکن نیکے آپ پرگٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ مہربان کہے پر بھ محبوب، پروردگار جنائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو اک عروج، جو آسا سب دی پور کرانیدا۔ جسدی سمجھ نہ آئے کسے حدود، آر پار ڈیرہ کوئے نہ لائیدا۔ سو میری کرپا اُپر محدود، محبت وچ آپ جنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیسہ اک لائیدا۔ دھر سندیسہ سنومات، ہر کرتا آپ جنانیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناش، نرگن سرگن ویس وٹانیا۔ بھنڑی رین سہنجی رات، گھڑی پل خوشی دکھانیا۔ سادھاں سنتاں دے سوغات،

سگندھی اپنا نام جنایا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پوت لئے بنایا۔ دھوڑی رِگّا مستک لا کے خاک، خالق دیونہار وڈیایا۔ اندروں کھول کے بند تاک،
 تاڑی اپنے نال لگایا۔ بن چھریوں نشتروں کر کے ڈونگھا چاک، نو چکر نو دواویوں پرے ہٹایا۔ سنیا سی ویراگی تیاگی تپیشتر رکھیشتر مُنیشتر اپنی لا کے انوکھی
 جاگ، جاگرت جوت دے جگایا۔ ہنس بنائے پھڑ پھڑ کاگ، مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہوئے سدا سہایا۔ بن سیوا بن
 خواہش تارے پانی، بھگت ادھارن اک اکھوانیدا۔ جن بھگتاں بن کے دُھر دا ساتھی، سگلا سنگ نبھانیدا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں اندر وڑ کے
 مارے جھاتی، جھاکا اپنا آپ وکھانیدا۔ جام پیاوے بن کے ساتی، مدھر پیالہ ہتھ اٹھانیدا۔ او سنتو میل ہویا اتفاقی، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ اوہ گرگھ
 سچ سروور تیری سرتی سچی نہاتی، پتت پُنت کرائیندا۔ وینہدیاں وینہدیاں نظر وچ نظر ملا کے بدل دیوے حیاتی، حیا شرم نہ کوئے رکھانیدا۔ جو لہنا
 دینا لین آوے باقی، بن قیمتوں اپنا نام جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنی اکھ کھلاییندا۔ گر اوتار پیر پینمبر کہن آیا اوہ
 دہاڑا، جس دا دھیان لگایا۔ جس دا سجدیاں اندر کڈھ کے ہاڑا، اکھاں میٹ نیتراں بند سرتی شبد ملایا۔ جس نوں لہجہ دے رہے جنگلاں وچ پہاڑاں، سو
 پچھلے جنم دے بالمیک تصدیق چرناں نال کرایا۔ جس نوں کہندے رہے رَویداس چمارا، تس دے اندر کیتی آپ صفایا۔ جس نوں کہندے رہے
 دروپت نارا، سو گرگھ سرتی لئی بنایا۔ پڑا اوڈھن دے کے بھارا، کوٹن کوٹ کپڑ دتے دکھایا۔ روپ جھڈا کے اندروں اٹاں گارا، سنمکھ ہو کے سب نوں
 رہیا سمجھایا۔ جس دا کلیاں وچ نعرہ، جس دا نام نال پیارا، جس دا ناداں نال نگارا، سو نغے رہیا سناپا۔ جس دا اگمی اک اشتہارا، اُس دا سادھ سنت اخبارا،
 پیپر گھر گھر دین جنایا۔ جتھے سادھاں دا ہووے اکھاڑا، اوتھے جا کے رہنا دن دہاڑا، اُچی کوک کوک الایا۔ ویکھو پروردگار سانجھ یارا، جس دا کسے نہیں
 کریا کدی اعتبارا، دُور دُراڈا اُچارہ کے کردا رہیا شنوایا۔ آو تکیئے اوہدا نظارہ، جس دا کھیل اپر اپارا، اپرا دھی پانی پار کرایا۔ جو اندر وڑ کے ویکھے بہتر ناڈا،
 لہجہدا پھرے وچ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پرہت سمند ساگر کھائی ڈونگھی کندر گھر گھر ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پینمبر کہن واہوا محبوب، سچ مُجّت دے جنایا۔ جنہاں دا بچھے اصل ہُن اپنے پریم دا دے دے سود، صلح کل ہو کے میل ملایا۔

تیرا کوئی نہ لائے نجوم، ہندسیاں وچ اکھراں نال سکے نہ کوئے سمجھائی۔ تیرے بھگت بے شک بچے معصوم، بالے اپنا آپ تیری جھولی پائی۔ تیتوں حال سب دا معلوم، اندر باہر دوویں ویکھ وکھائی۔ بے شک نام دین توں اچے تک بنیا رہیا سوم، ہن اپنی دات رہیا ورتائی۔ سنتو نام چین واسطے آگے کھانی نہ پئے معجون، خُماری اپنی دے چڑھائی۔ جے اچ وشنوں بھگوان دا سمجھ گئے مضمون، مجلس ویکھو شہنشاہی۔ جس پچھلا سب دا بدل دینا قانون، کرتب رہے نہ کوئے چترائی۔ اُس دا جلوہ ویکھو جنوں، ظاہر ہو کے دے وکھائی۔ ویکھو کتے سوں نہ جانیو کھا کے افیون، پوستاں بھنگاں وچ اپنا آپ چھپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائی۔ سنت جی ایہہ سنت سوامی، سانجھا اک اکھوائی۔ جو سب نوں سناوے پر بھ دی بانی، بان نرالا تیر چلائی۔ ہن آگے سادھاں سنتاں اکھاڑیاں وچ جا کے اپنی دیوے آپ نشانی، نشانہ دھر داتیر چلائی۔ صدی ویہہ سو اگی بن کے بانی، بانا اپنا لئے بدلائی۔ جنہاں نوں لوڑ پوے امرت ٹھنڈا پین دا پانی، گھر وچوں گھر صُراجی دے اُٹائی۔ اوتھے کرے کی چار بانی، جس گھر پاربرہم برہم اپنے نال ملایا۔ اچ کر کے جانی سچ پچھانی، بے پہچان رہن کوئے نہ پائی۔ جے سجن لبھنا ہانی، ایہو جیہا سوہنا نظر کوئے نہ آئی۔ جس دے چرناں ہیٹھاں چارے کھانی، گر اوتار اپنا آپ بھیٹ چڑھائی۔ جے بننا سچکھنڈ دوارے ساچی رانی، کُھ گھنگٹ دینا اٹھائی۔ جے کھہڑا چھڈاؤنا کولوں بانی، درشن کر کے خوشی منائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدھی طرح سوکھا سوکھا رہیا جنائی۔ ہوئی ہوئی بولے شبد، شبدی دھار چلائیندا۔ پایاں پتتاں کرے ادب، آداب اک سمجھائیندا۔ ناتا توڑے دین مذہب، مجلس اک وکھائیندا۔ جو چل کے آئے اک قدم، تنہاں دے کوٹ جنم دے لیکھے آپ مٹائیندا۔ جنہاں نوں مل گیا پر ماتما ورگا سجن، ساجن ہو کے ہوئے سہائی۔ اوہ خوشیاں وچ گجن، ڈھولے رہے گائی۔ کر کے دھوڑ محبن، دُرمت میل دھوائی۔ پریم پریتی ہوئے مگن، جگت ترسنا پرے سٹائی۔ ترے گن مایا نہ لگے آگن، پنچ تت کرے جدائی۔ جنہاں دے دیوے ایس دوارے آ نہ اندروں جگن، اوہناں دی بُجھی جوت پھر نہ کوئے جگائی۔ رسنا جہوا نال سنگر کدے نہ جاوے سدن، اندرے اندر تار ہلایا۔ بے شک سر توں نگن، اُپر رام نام پڑدا پائی۔ پار کرا دے بنا بھجن، بنا بیر کھا دھیاں، بنا تندل چبیاں، بنا ساڑھی اوڈھن لیندیاں لیکھا لیکھے لائی۔ نیتز نام دا پا کے کجل، آپ وکھاوے اپنی منزل، جنم وچوں جنم دیوے

بدل، غزل اِکو نام سُنائیآ۔ سوہنی چاڑھ کے آتم رنگن، کھسڑا چھڈاوے جمن سُرستی گوداوری گنگن، اٹھے پہر رکھے مگن، گدھ دیس گدھ سب ترائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ سوہنا چنگا، مستی وچ تیری وڈیائیآ۔ تیرے چرن چُجھے کوٹن کوٹ گنگا، دُرمت گر کُھاں میل رُڑھائیآ۔ بھاویں پاپی ہووے بھاویں ہووے گندہ، ہر سنگت وچ رکے دُھر دا بن جائے چٹا، دھرو پر ہلا دِل ل جپھیاں پائیآ۔ نہ کوئی بھیکھ نہ پاکھنڈا، نہ کوئی پوڑی نہ کوئی ڈنڈا، اِکو منزل اپنی دے دکھائیآ۔ دین دِیال صاحب کرپال ہووے بخشنا، بخشش رحمت آپ کمائیآ۔ ناتا توڑ کے جیرج اندا، اُتھج سیج لیکھا دے مُکائیآ۔ بنا بندگیوں بنائے اوہ بندہ، بندھن سارے دے کٹائیآ۔ جے سنگر ہووے آپ ہووے سدا چت اندا، اند چت وچ سائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیآ۔ جن بھگت کہن چار جگ دے پچھلے، پچھلا دھیان جنائیآ۔ پر بھ دھن وڈیائی جس میلے وچھڑے، کری نام گُڑمائیآ۔ گر سکھ گر کُھ جو راہ پے گئے بکھڑے، ساچا مارگ دتا سمجھائیآ۔ اوہ سنت سہیلے ویکھو تھوڑے نترے، لکھ جو راسی وچوں مُٹھی نظری آئیآ۔ جنہاں دے پنج تت کایا کلبوت ہری نہ چترے، چلتران وچ دیکھے سرب لوکائیآ۔ اوس جگ جگ پڑھا کے اپنے فقرے، فکر سب نوں دتا جنائیآ۔ سنت کہن اساں ویکھنا چڑھ کے سخرے، منزل ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن بھگتیوں رہیا ترائیآ۔ بھگت تارنا نہیں احسان، احسانی سر نہ کوئے چڑھائیآ۔ لوکات میں اینہاں دا ایہہ میرے مہمان، خاطر کرنی میرے حصے آئیآ۔ میں مالک ایہہ انجان، بان وچ بٹھاؤنا ایہو میری وڈیائیآ۔ رائے دھرم چترکپت سارے سیس نوان، وشن برہما شو کروڑ تیتیس ساچے سنت تیرے ڈھولے گان، ایہہ گر کُھ میرے ہیریاں دی کھان، جنہاں دی قیمت دو جہان نہ کوئے چکائیآ۔ بن میری کرپا سکے نہ کوئی پہچان، پسچا تپ کرے لوکائیآ۔ بے شک میں باہروں پنج تت انسان، اندر مالک خلق خدائیآ۔ سنتو جے مل جائے ایہو جہا بھگوان، جو چلدیاں پھردیاں کھاندیاں پیندیاں پار دے کرائیآ۔ بن قیمتوں سودا دیوے وچوں دکان، جو وپاری درتے منگن آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا خوشیاں راگ الائیآ۔ پہلی آسودا سنت اخبار، پندراں سنگ پھیر دے سمجھائیآ۔ اک ست دھرم دا لکھ اشتہار، راج راجاناں شاہ سلطاناں دے پچائیآ۔ اپنے ملن دا دس کے وہار، پڑدا اوہلا دے اٹھائیآ۔ ویہہ سو اگی توں کیڑا سمت چلنا وچ سنسار، تس دی

سوُجھ دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر راتو رات سارے دے سمجھائیا۔ پہلی اَسو دَوڑو، ویلا انتم
 تہاڈا آئیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کوڑی کرپا کولوں ہوڑو، ہوکا دے سنائیا۔ سچ پریت پر بھ چرناں نال سب دی جوڑو، چھٹکی لو پھیر لگائیا۔ کیوں لگ کے
 بیٹھے وانگ چورو، چوری ٹھکی کلج رہی ستائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مالک اک اھوائیا۔ ساچے سنت سنی بیننتی، بھگت بھگوان دیا
 کمائیا۔ تہانوں اچے نکی جیہی بنایا ایجنسی، مارگ پہلا جگت لگائیا۔ اینہاں وچوں پھیر پرگٹا کے اپنی کرنسی، اُپر مہر دینی لگائیا۔ جس نوں کہندے وشنوں
 ونسی، وشو لیکھا دے درڑائیا۔ جس نوں کہندے رگھپت رگھونسی، رگھناتھ اک بے پرواہیا۔ جہنوں کہندے کاہن کرشن مکند منوہر لکھمی نرائن و جاوے
 بنسی، مری اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دی صفت گاوے باشک مکھ سہنسی، دھر داراگ الاٹیا۔ جس نوں کوئی مالا پُشپ نہ پائے کوئی و جنتی، ناد صفت نہ کوئے
 صلاحیا۔ سو کھیل کرے بھگوانتی، بھگوان شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ ایجنسی وچوں نکلے اکھر، اکھراں
 والیاں دے سمجھائیا۔ ویکھو نرالا پر بھ جو دسیا وکھر، واسطہ سب دے نال جنائیا۔ کیوں پوُج دے پتھر، پتھراں دا مالک پھیرا پائیا۔ جس یار دا وچھایا ستھر،
 سو اندر وڑ کے تیج ہنڈھائیا۔ جس دا حساب نہ آیا کسے اعشاریہ کسر، ہندسیاں وچ نہ کوئے گنائیا۔ جس نوں ہتھیاں نال سکے کوئی نہ پکڑ، باہوں پھڑ نہ
 کوئے بہائیا۔ جس دا فقریاں وچ ذکر، ذکر یا دتا کرائیا۔ سو صاحب پتہ نہیں کیوں جوت سروپ ہو کے آیا نکل، نرویر ہو کے پھیرا پائیا۔ جگت سادھ سنت
 لما رہن نہ دیوے کوئی پتل، رولڈ گولڈ سارے دے کھپائیا۔ اپنے نام نال کر کے سکل، سوہنی چمک دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار کہن پر بھ تیری مہر نظر، دو جہان نظام دے بدلایا۔ تیری رحمت دھر دا فضل، عدل اکو اک سمجھائیا۔ کوڑی کرپا کلج
 کر کے قتل، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھائیا۔ جن بھگتاں جھولی پا کے سگن، دھر دا سنگ بنائیا۔ اگئی چاڑھ انوکھی منزل، مجلس اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ پندراں سنگ لڑھ پندی، نہ بھے ہو آپ ملائیا۔ ادھر ادھر جو سنگت کھنڈی، وچھڑے لئے ملائیا۔ نام دی لا کے
 اکو پندی، گوہند بند دے بنائیا۔ اوتھے مضمون اوہ لکھائے جس نوں کوئی سمجھ نہ سکے گر لکھی ہندی، فارسی عربی راز نہ کوئے کھلائیا۔ پھیر سارے سمجھن

جس نوں کہندے سادھاں ہتھ کُنجی، اُس کُنجی دا مالک اک ہور نظری آئیآ۔ جس دے ہتھ وڈی پونجی، لکھ چوڑا سی پُچارن دے بنائیآ۔ اوہ ویکھے کس گرکھ سخی اپنی مینڈھی گندی، سوہنا سیس سہائیآ۔ نہ جاگدی نہ سوندی، برہوں روگ ستائیآ۔ ستگر چرن دوارے بن سدیاں بھوندی، لے پردکھنا خوشی منائیآ۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندی، کیوں چھڈ کے گیوں دھر دے ماہیا۔ میری سیج تیرے بنا نہ کوئے سہاؤندی، سوہنا جو بن کم کسے نہ آئیآ۔ میں جگت ریتی اونسیاں پاؤندی، بھگت ریتی وچ تیرا دھیان لگائیآ۔ من دے اوسار کدے بناؤندی کدے ڈھاؤندی، ڈگ کے اٹھدی اٹھ کے ڈگدی، ڈگدی نوں پھیر گودی لئے اٹھائیآ۔ سنت جی اُس ویلے منزل مکدی ایس مائس تے منکھ دی، اُلے برچھ رکھ دی، جس ویلے ایہہ اندروں کھیل جانے چپ دی، چپ چپیتا آ کے مل جاوے دھر درگاہیا۔ جنہاں یلیا اُہناں نوں سہیلی کول رہن والی بچھدی، ہوئی ہوئی کناں وچ سٹائیآ۔ بھینے ایہہ کھیل نہیں لکدی، تیرے گھر تیرا ہر کنت میں ویکھیا بیٹھا سیج سہائیآ۔ اوس ویلے اوہ کپڑے نہیں رنگے رت بسنت دی، ایہہ کھیل اُس مہنت دی، جنہاں آساں جیو جنت دی، جن ہو کے سیو کمائیآ۔ اوتھے دیا کرے نہ کچھ پنڈت دی، ایہہ وڈیائی پر بھ دی سنگت دی، جس دا سگلا سنگ اکو نظری آئیآ۔ ایہہ بھلواڑی ایہہ بوٹے ایہہ گلشن ایہہ بلبل ایہہ مالک اُس جنت دی، جس جنت تھلے کوٹن کوٹ بہشت سورگ بیٹھے اپنی سیج وچھائیآ۔ ایہہ کھیل پر بھو دسے انت دی، انتشرن سب دا کھوج کھوجائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ سنت جی کی اندر سوچ، تیری کتھا دیاں جنائیآ۔ ایہو میری وڈی کھوج، دُور دُراڈا ویکھ وکھائیآ۔ آگے سر توں سارا لاہنا بوجھ، گدھا ہو نہ کوئے اٹھائیآ۔ پتت پاپی کر نردوش، دوشیاں پار لنگھائیآ۔ گھر بیٹھیاں راتی سٹیاں دے جاگدیاں اپنے درشن دی دے کے مَونج، مَوجودہ ہو کے ساہمنے نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، صاحب سلطان شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گر اوتار کہن پر بھو مہاراج، واہ واہ تیری وڈ وڈائیآ۔ تیرا عجب نرالا ویکھیا رواج، ریانت کیتی بے پرواہیا۔ جنہاں نوں پُنے وچ نہ آیا یاد، اوہناں دی سُن کے آپ فریاد، پچھلے لیکھے ویکھ وکھائیآ۔ اندر وڈ کے مندر چڑھ کے اپنے نام دا وجائے ناد نادی سٹ لئے بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر آ گئے آگے، اگلا لیکھا ویکھ وکھائیآ۔ پر بھو کی ایہہ دھرو پر ہلا دالوں چنگے،

چنگی طرح دے جنایا۔ سری بھگوان کہے میں بنا بندگیوں اوہ بنائے بندے، بچھلا بدلہ دتا چکایا۔ کوئی نہاد نہ جائے تٹ گنگے، تیر تھ امرت وگایا۔
 دیاں بھنڈارے بنا منہوں منگے، مانگت سارے دیاں ترایا۔ جو پیدل چل کے آئے ننگے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 سنہیرا اک سنایا۔ سچ سنہیرا سنا اک، اکو وار جنایا۔ ہر دے اندر لینا لکھ، بھل رہے نہ رانیا۔ جس دی سارے کردے سک، ہندو مسلم سکھ عیسائی
 دھیان درڑایا۔ سو ست سوامی ہر گھٹ اندر پئے دس، دیس دستر پندھ مکایا۔ کروٹ لئے بدلے پٹھ، سنمکھ روپ وٹایا۔ جے اندرو کروہت، میلا میلے
 سچ سُبھایا۔ جے وساو اپنے چت، من ٹھگوری رہن نہ پایا۔ جے سمجھ لو دھر داپت، پت پر میثور ہو کے درس دکھایا۔ جے وچ رہ جاوے وتھ، بچھلی
 کیتی دے گوانیا۔ پر بھ دے ہتھ ایتھے اتھے دو جہاناں لئے نجھ، نیرن نیرا دور دراڈا اکو اک اکھوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی
 کرنی دے جنایا۔ ساچی کرنی دا سچا کارن، ہر کرتا آپ جنایا۔ بھگت وچھل جگت اُدھارن، بھگتی بھاؤ دوویں دے پرگٹایا۔ دُشٹ ہنکاری آیا مارن، من
 واسنا دے کھپایا۔ سنناں آیتج سوارن سر اپنا ہتھ لکایا۔ گرکھاں گرسکھاں دھر دا ڈھولا نام آیا اوچارن، سچ کرے پڑھایا۔ سچھنڈ دوارے آیا واٹن،
 جن بھگتاں پندھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بے انت اک اکھوانیا۔ جس نوں کہندے سدا بے انت، انت کوئے نہ
 پائیدا۔ سو کھیل کرے اگنت، مات لوک ویس وٹائیدا۔ سو بھیو کھلائے جیو جنت، سادھ سنت سمجھائیدا۔ پر بھ دا نام اکو منت، چار ورنناں سچ پڑھائیدا۔
 بودھ اگادھ بن کے پنڈت، دھر دی سکھیا اک سمجھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیدا۔ ایہہ گھڑی نہیں اندر گھڑیاں،
 جو گھڑی گھڑی دے جگایا۔ جس نے لئی سرت سنبھال، تس دا ٹائم کھنچ کدے نہ جایا۔ اک دو تن وچ جہان، چار چوتھا پد دے دکھایا۔ پنجویں گھر کر
 پیار، چھیویں در خوشی منایا۔ ستویں کر ست پیار، اٹھویں اٹھاں تتاں لیکھا دے چکایا۔ ناویں نو در کھول کوڑ، دسویں اپنا نور کرے رُشنایا۔ اک دس دا
 سچ وبار، ایکہ ایکے نال جڑایا۔ اک اکلا ایکنکارا دوجا ست برخوردار، اک دو باراں وچ کے اکو ٹائم دے سمجھایا۔ اس دے اندر دُو نگھی وچار، جس نوں رسنا
 وچ سکے نہ کوئے سنایا۔ ایہہ جیب دا نہیں سنگار، بردھ بال جوان تے پار دے کرایا۔ جس دا مالک اک اکال، جس دی گھڑی پل سمجھ کوئے نہ آئی۔

اِس دے اندر اوہ چال، جیہڑی چال ایہناں اندر رکھی سنبھال، تھوڑیاں ہوئی ہوئی پھڑائی۔ بے شک ایہہ باہروں دس لال، اندروں لال اَنملڑے رہیا
 وکھائی۔ ایہناں نوں بھجے نہ رہے کال، لکھ چوڑاسی چرناں ہیڈ دبا۔ پھر کے گودی لوں اٹھال، گلوکڑی اِکو پائی۔ لے جاں اُس سچی دھر مسال، سچکھنڈ
 دوارے دیاں بہائی۔ اُس ویلے گھڑی کڈھ کے جے کوئی دیکھے اِکو وقت آوے چار، دُجا انک نہ کوئے درسائی۔ ایہہ بھگتاں دا وِہار، سنتاں دا وِپار، دوہاں
 اِکو رنگ وکھائی۔ تہاڈا رُپ نظر آوے اخبار، جس دے وِچ اِک اِستہار، آہستہ آہستہ دے جنائی۔ تہاڈا پچھلے جنم دا اِک یار، گرِیت سنگھ اُٹھ کے درس
 دینا وکھائی۔ دوہاں دا اِکو گھر پیار، اِکو پتا مائی۔ اگلے لیکھے وِچ سب کچھ آوے وِچ خیال، دلیل سکے نہ کوئے درڑائی۔ جس دا تن کھادھا کال، من جگت
 وِچ لُہجائی۔ انتم چھن ماتر ہر دے وسیا اوہ دِیال، جس دی دِیالتا سب دے اُتے چھائی۔ جس ویلے چالی سنگھاں دے گوہند کُھ پونجھدا سی نال رُمال، بردا
 ہو کے سیو کما۔ اُس ویلے ہوئی جی جاندا جاندا تہاڈی لاش دے لگ گیا نال، دھوڑ چرناں اِک چھائی۔ پھر آیا ایہہ خیال، میں مُردیاں توں مُرشد
 دیاں بنائی۔ اوہ سُر ت جیہڑی بھری وِچ خیال، اوہ آتم جیہڑی پر ماتم دھیان لگائی۔ میں تیری صفت کی کراں نال زبان، بتی دند نہ کوئے وڈیائی۔ گوہند کُھا
 میں انتم لیکھا ویکھاں آن، دُھر دا مالک بن کے پھیرا پائی۔ پھیر بخشاں شبد گیان، نام ندھان جھولی پائی۔ ایہہ پر بھ دے ہتھ آون جان، سد تہارا سدا
 دے کے آپے لئے بلائی۔ اگے ویکھنا سبنا دسنا کی کھیل کرے بھگوان، بھاوی بھانا اپنا کی ورتائی۔ شاہ سلطاناں دے کے اِک گیان، پندراں کنگ دُھر دا
 لیکھا دے سمجھائی۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، جن بھگتاں ساچے سنتاں سچ دی کرے کُڑمائی۔ گر گوہند اِک نشانی اے۔ چرن دھوڑ گل سوہنی گانی
 اے۔ ہتھکڑی لاہ کٹی جم کی پھاسی اے۔ مرن توں پہلوں ایس چھوٹے ویر نوں آئی اِک اُداسی اے۔ گوہند چلدے پھر دے نوں انوکھی بانی اِک بھاسی
 اے۔ میں سب دا مالک سب دا ساتھی اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا بھائی بھائی کولوں چُکایا باقی اے۔ لہنے دا مالک آپ
 نرنکار، گھر اپنے خوشی منائی۔ کُمتی دا دوار، جگتی دے سمجھائی۔ پُھرتی وِچ چالاک، ساریاں دے بھلائی۔ ویکھو ملن مالون دا کیتا آپ اتفاق، لیکھا بے باق
 سب دا رہیا کرائی۔ اُس ویلے گرِیت دا ایہہ واک، میری گھڑی میرے پھڑا دے ہاتھ، تیرے ساتھ رہن کیوں پائی۔ ایسے سُر ت توں سَنگر جاج، گوہند

ہوئی جی تسمہ دتا کھلایا۔ پھر کے اپنی جیب وچ لئی راہ، لیکھا دوجی وار کراں بے باق، رکھیک ہو کے ہواں آپ سہایا۔ ایہہ کوئی کھیل نہیں تماش،
پورب لیکھا رہیا چکایا۔ ایہہ گھڑی ایہہ واچ، واکچ گیان نہ کوئے پڑھایا۔ ایہہ اندروں پر بھ نوں مارے آواز، ہوئی ہوئی رہی سُنایا۔ تیری وڈیائی
تیرے ہتھ گرو مہاراج، اسیں بے زبان سمجھ کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا رکھے اپنے ہاتھ، سوہنا لیکھا رہیا دکھایا۔

☆ ۲ اُسو ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

پُرکھ اکال کھیل عجیب، دُھر دی ریتی سچ چلایا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا شاہ غریب، نرگن سرگن کھوج کھوجایا۔ گرکھ گرکھ سنت سہیلا بنا عزیز،
عظمت اپنی اک درڑایا۔ دُور دُرڈا چل کے آئے قریب، نیرن نیرا روپ پرگٹایا۔ پیر پنیمبراں دے کے نام سندیشہ کلمہ حق مجید، مجلس اک دکھایا۔
گر اوتاراں شاستر سمرت وید پُران دتی اک رسید، دُھر دانا گنڈھ پوایا۔ سچکھنڈ دوارے وسے آپ ٹھیک، ٹھاکر ہو کے ڈیرہ لایا۔ جگ چوکڑی میٹے
اندھیرا تاریک، طریقہ اپنا دئے سمجھایا۔ دھار اگئی رکھ باریک، نیرا اوجھل دئے دکھایا۔ ساچے سنتاں بخش پریت، پریتم ہو کے میل ملائی۔ اپنا دس کے
سچا گیت، سوہنگ کری پڑھایا۔ کایا کعبہ سچ مسیت، حجرہ حق حق وڈیایا۔ پریم پیار دے ویکھے آپ مریض، بن ناڑی کھوج کھوجایا۔ اندر باہر دا بن
طیب، جن بھگتاں طبع دئے بدلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے چکایا۔ دُھر دا لیکھ چکائے اک، اک اگلا ہر اکھوائیندا۔
جگت جیو نہ آئے دس، دریشی بھگتاں آپ کھلایند۔ قیمت نال نہ جائے وک، پریم پیار اندر تول تُلایند۔ مارگ اگئی دس سدھ، سنت سادھک کھوج
کھوجایند۔ ست دھرم دی اگلی بدھ، بدھنا لیکھ مکھایند۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار مکھایند۔ کرنی کرے گھر گمبھیر، کرتا
بے پرواہیا۔ امرت بخش ٹھانڈا سیر، اگنی تت بُجھایا۔ اک منزل چوٹی رہبر ملے اخیر، پچھلا پندھ مکھایا۔ دین مذہب شرع شریعت کٹ زنجیر، جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہووے آپ سہایا۔

☆ ۲ اسو ۲۰۲۱ بکرمی گردیل سنگھ دے گرہ پنڈ مودھل ☆

گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ کرپا کر، پُرکھ اکال دین دیال تیری سرناٹیا۔ نرگن نرویر نرکار نرکار لوکات ویکھ اپنا گھر، نرگن سرگن لکھ چوڑاسی پھول بھلایا۔ ابناشی کرتے نر بھو ہو کے چکا ڈر، کوڑی کریا ہوئے ہنگتا مایا ممتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نرویر ہو کے ہر گھٹ اندر وڑ، محل اٹل چڑھ سو بھا پانیا۔ سرت سوانی سنی پھر، شبد اگئی گھاٹن گھر، انحد نادى ناد سناٹیا۔ کرپال ٹھا کر ہو کے دے ور، پیر پیغمبر چرنی ڈگے ڈر، سجدہ سیس جھکایا۔ دین مذہب ذات پات اُکھیر جڑ، سنت سہیلے گرو گُر چیلے لالڑ، پلو اپنا نام پھڑایا۔ ست بھنڈارے نام بھر، انتر آتم سچ دوارے کھر، بجر کپائی پڑدا دے اُٹھایا۔ امرت جھرنا جھرا نچھر سر، نچ نیز درس کرا ہری ہر، نر نرائن تیری آس تکانیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ترے گن اگنی مایا رہی سر، پنچم پنچ میل نہ کوئے ملاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دے چکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ اُٹھ اُٹھ ویکھ، جگت مات لوکایا۔ کوڑی کریا کلج بھیکھ، چار گنٹ اندھیرا چھایا۔ ساچا دے نہ کوئے نریش، عدالت حق نہ کوئے کماٹیا۔ فقر فقیر سنت بھگت بنے نہ کوئے درویش، دھر دی اکھ نہ کوئے کھلایا۔ پھری دروہی ملا شیخ، پنڈت پاندھے رہے گر لایا۔ کوئی نہ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے ویکھے اپنا دیس، گھر گھر وچ پھیرا پانیا۔ جس دھام اولڑے پر م پُرکھ پر ماتم رہے ہمیش، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ شبد انادی برہم برہادی دیوے سندیش، دھر دا ڈھولا راگ سناٹیا۔ جن بھگتاں کرے انتر انتر ہیئت، باہروں نظر کسے نہ آٹیا۔ جگ چوکڑی ویکھ کڑیاری کھید، خالق خلق بے پروا ہیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج گر اوتار پیر پیغمبر دتے بھیج، دھر دا حکم اک منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو کے اپنا پھیرا پانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈی کئی حد، حدود نظر کوئے نہ آٹیا۔ چار یگ چار گنٹ دہ دشا آئے بھیج، دوس رین بن کے پاندھی راہیا۔ نام ڈھولا تیرا گا کے آئے چھند، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گنڈھ پوانیا۔ ہوکا دے کے آئے وچ برہمنڈ، ور بھنڈ کری شنوایا۔ سدا دتا جیرج انڈ، اُتجھ سیتج در در راگ الاٹیا۔ صدی چو دھویں تے سارے دے کر کنڈ، کروٹ سکے نہ کوئے بدلاٹیا۔ گھر گھر در در دے بھیکھ پاکھنڈ، ست سروپ نہ کوئے سماٹیا۔ نار دھاگن ہوئی سرتی رنڈ، شبدی کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ در ٹھانڈے پُرکھ اکال تیرے رہے

منگ، دوئے جوڑ سیس جھکائی۔ تُوں سبناں سوامی سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ تیرا دو جہان دبے مردنگ، وشن برہما شو کروڑ تیتسیا بیٹھا سیس
نوائیا۔ تُوں نت نوت نرگن سرگن سدا سہیلا وسیں سنگ، دُھر داسنگ نبھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ گر اوتار
پیر پیغمبر کہن پورا کردے وعدہ، واحد تیری اوٹ تکائی۔ تیری اُمت تیری سرشتی تیرے نالوں ہوئی علیحدہ، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائی۔ جگ چوکڑی
تیرا سچا قاعدہ، قانون بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی وچوں ہر جن تھوڑے لیندے فائدہ، فضول پھردی دسی لوکائی۔ گوبند نال تیرا معاہد، دُھر دا لیکھا دتا جنائی۔
پرگٹ ہو کے درس دکھا پر بھو باقاعدہ، مہربان اپنا پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نور کر رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ
آ، نرگن پھیرا پائی۔ صدی ویہویں بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا بن کے آپے پھیرا پائی۔ شاستر سمرت سارے ہوئے گواہ، شہادت اکو وار بھگتائی۔ گر اوتار
بیٹھے پنڈھ مکا، پیر پیغمبر صدی چودھویں راہ تکائی۔ نیا نوکا نرگن اپنا نام چلا، چار کُنٹ دہ دشا کرے شنوائیا۔ تُوں ربّی نور نورانہ اک خُدا، واہوا تیری
بے پرواہیا۔ تیرا مارگ ایستے اوتھے دو جہاں سدھا، رہبر ہو کے دئے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دئے چُکائی۔ گر اوتار
پیر پیغمبر کہن ویکھ لوکات، ماتر بھومی رہی گر لائی۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، سچا چند نہ کوئے چکائی۔ جھگڑا پیا ذات پات، ورن برن کرے لڑائی۔ آتم
پر ماتم بنائے کوئی نہ ساک، سبجن میل نہ کوئے ملائی۔ گھر وچ گھر کھولے کوئی نہ تاک، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائی۔ انادی دُھن مارے نہ کوئی آواز، انراگی
راگ نہ کوئے سُنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ویکھ اپنا کلجگ، کلکاتی نظری آئی۔ پنج وکارا
گھر گھر یدھ، دوس رین کرے لڑائی۔ سارے بھلے گر کی مت ساچی بدھ، من مت اپنا تھم ورتائی۔ ترے گن مایا گنی تہ رہے بھج، سائنک ست نہ
کوئے کرائیا۔ تیرا بھو نرالا دتے کوئی نہ گجھ، سادھ سنت بیٹھے مکھ بھوائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سرشتی پئی پھٹ، دہ دشا میل نہ کوئے ملائی۔ گردر
مندر مسجد شودوالے چاروں کُنٹ دسے لُٹ، دھیرج جت بیٹھا مکھ چھپائی۔ سری بھگوان بے پرواہ پروردگار سانجھے یار مقامے حق اٹھ، بے نقاب پڑدا دئے
چُکائی۔ تیرا ناؤں ابناشی اچت، چیتن سرتی سب دی دئے بنائی۔ زرویر ہو کے بدل اپنا رُخ، نراکار ہو کے نرگن جوت کر رُشنائیا۔ کوڑی کریا بوٹا انتم پُٹ،

جڑ پھیر سکے نہ کوئے لگایا۔ سَجگ سچا اٹھا اپنا پُت، پتا ہو کے دیا کمایا۔ سادھاں سنتاں جیواں جنتاں غریب نمانیاں کوجھیاں کملیاں آ کے بُچھے، جو اندرے اندر تیرا دھیان لگایا۔ ساڈا بینڈا سب دا گیا مک، سَکھنڈ دوارے گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے سُنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر سب دے ہتھ لگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھو کرپال، کرپاندھ تیری وڈیایا۔ گرکھ ویکھ اپنے لال، ہرجن گود اٹھایا۔ بھاگ لگا کایا مندر سچّی دھر مسال، ساڈھے تن ہتھ و بے ودھایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت دے سمجھایا۔ نیڑ نہ آئے کال مہاکال، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ دیوا باقی کملا پاتی اکو بال، گھر جوت زرنجن کرے رُشَنایا۔ شبد انادی و بے تال، تُریا مکھ شرمایا۔ جدھر ویکھن تگن گرکھ توں وسیں بھگتاں نال، اندر باہر گپت ظاہر اپنا سنگ نبھایا۔ آ کے بُچھے مُریداں حال، کیوں مُرشد بیٹھا مکھ بھوایا۔ صدی چو دھویں سب دے سرتے کوئے کال، جگت نگارا رہیا وجایا۔ راج راجان شاہ سلطان ہوئے بے حال سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ویکھ تھاؤں تھانیا۔ ہرجن ویکھ پر بھ تھان تھنتر، سَکھنڈ نو اسی اپنا پھیرا پایا۔ شبد درڈا اگما منتر، آتم پر ماتم دے سمجھایا۔ بھيو چکا گگن گگنتر، گرہ مندر خوشی وکھایا۔ نت بنا اپنی بنتر، گھڑن بھنہار سچ سکھدایا۔ تیرا رُپ برہم ویکھئے زرنتر، مایا برہم نیڑ کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل انتم ویس وٹایا۔ کلجگ انتم آ پُرکھ سمرتھ، دین اپنی دیا کمایا۔ جگ چوکڑی چلاو نہارے اپنا رتھ، وڈ رتھوا ہی تیری بے پرواہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں دے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ توں میرا میں تیرا دھر دی دس گاتھ، سوہنگ سچ پڑھایا۔ ایٹھے اوٹھے بن پتاما، گرکھ بالے گود اٹھایا۔ اندر میٹ اندھیری رات، نوری چند کر رُشَنایا۔ آتم سیجا سہا کھاٹ، سُنجنی کھٹیا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت کر پرکاش، پرکاشوان تیرے ہتھ وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ہوئے اُداس، حیرانی سب دے اُتے چھایا۔ راہ تنکے پر تھمی آکاش، پُری لوء اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ دے وڈیائی پار برہم، ہرجن دھیان لگائیدا۔ سچ پریتی دھر دی شرن، چرن کول اک وکھائیدا۔ جگٹرا چکا ورن برن، ذات اذاتی تیرا رُپ نظری آئیدا۔ توں مالک خالق ترنی ترن، پُرکھ سمرتھ مہما اکھ اک پرگٹائیدا۔ جن بھگتاں نیتز کھول ہرن پھرن، لوچن اپنے نال ملائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

اک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ رکھی آسا، سنجک تریتا دوا پر کلجک دھیان لگائیا۔ کلجک انت سری بھگونت نرگن
نرویر ویکھیا جگت تماشہ، کل کلکی ویس وٹائیا۔ دو جہاناں بن کے کاہنا پاوے ساچی راسا، لکھ چوراسی گوپی آپ نچائیا۔ بھگت وچھل گرور گردھار بن کے
داسی داسا، ہر جن ساچی سیو کمائیا۔ اگم اتھاہ بودھ اگادھ آتم پر ماتم کھولے سچ خلاصہ، خالص اپنی دھار جنائیا۔ ہر کا نام کدی نہ تولے رتی تولاماشا، انکاں
وچ نہ دئے جنائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن جن بھگتاں بن کے راکھا، رکھیا کرے تھاؤں تھانئیا۔ اندر وڑ کے بن رسنا جہوا بٹی دند کرے باتاں،
باطن اپنا بھو کھلائیا۔ پریم پیار دا جوڑ کے ناتا، برہم پاربرہم نال ملایا۔ شبد اگم سنائے گاتھا، نراکھر کرے پڑھائیا۔ ہر جن تیرا لیکھا چکائے پوجا پاٹھا، سمرن
جوگ ابھیاں سچ چرن دئے سرنایا۔ پیالہ پیا کے پریم بوند سوانتی آب حیاتا، رس اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر
دا ور، مستک لہنا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار کہن پر بھ تیری اوٹ، آد جگاد تکائیا۔ تیرا پرکاش نرمل جوت، گھٹ گھٹ دیوا باقی کرے رُشنائیا۔ تیرے گرہ نہ
کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ، چنتا غم نہ کوئے وکھائیا۔ نہ کوئی سمجھ نہ کوئی سوچ، بدھی من نہ کوئے وڈیائیا۔ نت نوت سادھاں سنتاں جیواں جنتاں کرپا وچ
وکھاوے مَوج، مُفت مجلس اپنی وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ دھر دا لیکھا دس بھگونت، اگلی سمجھ کسے نہ
آئیا۔ ویہہ سو اگلی واک بھوکتاں اندر گر اوتار پیر پیغمبر دسدے رہے سنت، سٹراں اکھراں نال لکھائیا۔ اوڑک کہہ کے ہر بے انت، پلو گئے جھڈائیا۔
کوٹن کوٹ صفتی نام جپ کے نیا منت، مطلب اپنا حل کرائیا۔ سندسیاں نال دسدے رہے ہر ہر ساچا کنت، سچ سُنجنی نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ تیرا اکو موہ، مَجّت وچ سمائیا۔ جو تیرے نال جائے چھوہ، شہنشاہ تیرا روپ
نظری آئیا۔ توں دُرمت میل دیویں دھو، امرت میگھ اک برسائیا۔ کریں پرکاش نرمل لو، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ توں بھگتاں جو گا جائیں ہو، ہوکا دے کے
دیں سنائیا۔ کوڑی کرپا سچ دوا ریوں لئیں کھوہ، من منسا میٹ مٹائیا۔ آتم پر ماتم نام اگمائیچ دیویں بو، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، کلجک انت لئے انگڑائیا۔ کلجک انت ہر جو اٹھ، گر اوتار پیر پیغمبر واسطہ پائیا۔ جن بھگتاں جا کے مات بچھ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ نو سو چُرانوے

چو کڑی جگ رہوں لگ، نرگن ہو کے پڑا پائیا۔ صدی ویہویں بدل اپنا رخ، تبدیلی سب نوں دے جنایا۔ نال رلا گو بند سٹ، شبدی روپ بے پرواہیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ لگیا رہے نہ کوئی کسے گٹھ، پڑا اوہلا دے چکائیا۔ مایا متا جگت وکارا کڈھ کٹ، کھنڈا کھڑگ اک چکائیا۔ پورب کرماں کر کے جو گئے رٹھ، نہکرمی ہو کے لئے ملائیا۔ توں سب دے اندر انتر آتم رہیا بُجھ، تیری سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنا پھیرا پائیا۔ مہربان پا پھیری، کلجک انت دے دھائیا۔ کوڑی کریا رین اندھیری، اندھ وشواش ہوئی لوکائیا۔ بھرماں ڈھاہی گھر گھر کسے نہ ڈھیری، ڈنکا نام نہ کوئے سناپیا۔ سرشتی ہوئی مایا چیری، چیلار نظر کوئے نہ آپیا۔ نوکا نام چڑھے کوئی نہ بیڑی، شتوہ دریائے بنے سارے پاندھی راہیا۔ تیری وار تھت اگئی آئی نیڑی، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ویکھ وکھائیا۔ مہربان ویکھ ٹھاکر، اپنا پڑا لاہیا۔ کلجک وین ڈونگھا ساگر، بن سنگر پورے پار نہ کوئے لنگھائیا۔ کرپا کر کرتے قادر، قدرت مالک خالق تیری آس رکھائیا۔ توں جودھا سوربیر بہادر، مرد مردانہ ناؤں دھرائیا۔ غریب نمائیاں سچ دوارے دے آدر، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ لہنا چکا مقتول قاتل، مکتب ساچے کر پڑھائیا۔ تیرے ہتھ دھر عادل، عدالت اکو اک لگائیا۔ ۶۲۰

کلجک جیو من متی ہوئے پاگل، بڑے ہو کے بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی دے درڑائیا۔ سچ کرنی پر بھ آپ دس، کھانی بانی سار کوئے نہ آپیا۔ نرویر ہو کے ہر دے وس، ہر ہر دا دے جگائیا۔ اپنے ملن دی کھول اکھ، پڑا اوہلا پرے ہٹائیا۔ تیری سرشتی تیری درشتی آد جگاد تیرے ہتھ، توں مالک بے پرواہیا۔ کلجک انت پندھ مکدا جائے نس نس، نٹھا جاوے واہو داہیا۔ سنت سہیلے پوری کر آس، ترشنا روگ مٹائیا۔ گھر گھر جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر رہن کوئے نہ پائیا۔ پر ماتم آتم تیری سچی دات، تیرا روپ نظری آپیا۔ آ کے ویکھ پتن گھاٹ، کھیوٹ کھیٹا بن کے دھر ملاہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد گر اوتار جو سنجک تریتا دواپر کلجک گئے آکھ، اکھراں نال پڑھائیا۔ کل دا لہنا دینا چکا حساب، کتاب اپنی دے کھلائیا۔ بن مکے کعبیوں دس سچی محراب، جس حجرے وچ محبوب اپنا آسن لائیا۔ سنتاں بھگتاں بھو کھلا گرو مہاراج، مہما اکھ کھ درڑائیا۔ توں نت نوت غریب نواز، ہنکاریاں دُشٹاں دینیں سزائیا۔ کلجک کوڑی کریا دُبن والا جہاز، بیڑا پار نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، در

دروازہ اک کھلایا۔ در دروازہ کھول سوامی، سچ سچ جنایا۔ کلجک جیواں بُھلی تیری بانی، بان نرالا تیر نہ کوئے چلائی۔ چار کُنٹ آئی ہانی، ہر دے ہر نہ کوئے
وسایا۔ بھرے بُھلی چارے کھانی، انڈج جیرج اُتجھ سیتج سو بھا کوئے نہ پائی۔ اٹھسٹھ تیر تھ ست رہیا نہ پانی، گنگا گوداوری جمنا سرتی نیز رو رو رہی
سُنایا۔ گردر مندر مسجد شودوالے مٹھ جگت کھانی، ست دھرم سنگ نہ کوئے نبھایا۔ تیری دھار پر بھ کسے نہ مات پہچانی، بے پہچان ہوئی لوکائی۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ملائی۔ ہر جن ملا کر ملاپ، ہتھ تیرے وڈیائی۔ تُوں سچا مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوئی۔ انتر آتم
دس جاپ، ساچی سچ پڑھائی۔ نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر گوائیا۔ اندر وڑ کے دے ساتھ، سرتی شبد جڑائی۔ لہنا دینا کر بے باق، حساب لیکھے
وچوں کڈھائی۔ تُوں میرا میں تیرا ساک، ناتا دُھر دا دے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سوامی دیا کمائی۔ صاحب سوامی ویکھ
غریب، نماںیاں مان دوائیا۔ تیرا کھیل عجب عجیب، جگت سمجھ کسے نہ پائی۔ تُوں مالک دُھر دا اک طیب، طبیعت سب دی ویکھ دکھائی۔ جنہاں دے اندر
وڑ کے درس دکھائیں ہو نزدیک، دُور دُراڈا پندھ چُکائی۔ اوہ تیتوں من ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھنّ دکھائی۔ چرن پریتی دس پریت، ریت ساچی دے سمجھائی۔
تیرا لیکھا ہست کیٹ، اوچ نیچ سو بھا پائی۔ جس دے اندر وسے چیت، چت وت ٹھگوری رہن کوئے نہ پائی۔ تُوں پتت پاپی کریں پُنیت سر اپنا ہتھ لکائی۔
تیرے ہتھ سچی بختیش، رحمت نام سکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دواویوں دے بھیکھ، بھچھیا اکو اک ورتائی۔ بھچھیا دے پر بھ
دین دیاں، گر اوتار جھولی ڈاہیا۔ سنت سہیلے گر وگر چیلے جن بھگت ویکھ اپنے لال، لال اپنا رنگ رنگائی۔ جو جگت مایا وچ کنگال، کملے کوجھے نظری آئی۔
اوہناں وچوں اک گر سکھ سنگھ دیاں، جس دی گر سنگر آپ بنت بنائی۔

☆ ۲ اسو ۲۰۲۱ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ☆

گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ویکھ دھرم، ادھرمی دسے سرشٹ سبایا۔ جگ چوکڑی جو دسدے آئے تیری سرن، ایشٹ دیو سوامی دُھر درڑایا۔
 نرگن سرگن تیرے ڈھولے سچ پڑھن، گر اوتار نراکھر کری پڑھایا۔ کلجگ انتم جھکڑا پیا ورن برن، شرع شریعت کرے لڑایا۔ پلو کوئی نہ جاوے پھرن،
 ویلا وقت سب دا پندھ مکایا۔ عرضی عرض تیرے اگے کرن، کرتا پڑکھ سچ تیری وڈیایا۔ لوکات ویکھ اپر دھرنی دھرن، دھول کوکے دے دُہایا۔
 سنگر نظر نہ آئے کسے چرن، چرنودک امرت مکھ نہ کوئے پیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیترا لگی اکھ کھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن
 پر بھ ویکھ مت، کلجگ انتم بھرم بھلایا۔ دھیرج دسے نہ کوئے ست، ست سنتو کہ نہ کوئے وکھایا۔ پریم پیار ملے نہ مندر مسجد مٹھ، گردوارے کوکھ
 کوکھ کوکھ سنا۔ غریب نمائیاں جھولی پائے کوئی نہ حق، حقیقت سچ نہ کوئی کھوج کھوجایا۔ صدی میسویں پلو جھڈا کے سارے آئے نٹھ، جگت رہن
 کوئے نہ پایا۔ سرشٹ کہانی تیتوں رہی دس، بھو ابھیدا اک جنایا۔ آد جگاد پر بھ سب کچھ تیرے ہتھ، مہربان تیری سرنا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ،
 رکھک ہو کے ہوئیں سہایا۔ اپنے ملن دی کھول اکھ، آخر آپے دے سمجھایا۔ توں بے پرواہ اگم اتھاہ سچکھنڈ دوارے رہوں دس، آسن سنگھاسن ساچے
 ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم دے وڈیایا۔ گر اوتار کہن پر بھ گیا سنتو کہ، دھیرج نظر کوئے نہ آیا۔ پھری دروہی
 چوڑاں طبق چوڑاں لوک، چوڑاں وڈیا رہی گر لایا۔ تیرے نام دا ڈھولا گائے نہ کوئی سلوک، صلح کل نظر کوئے نہ آیا۔ تیرے ویکھے لگی انوکھے چونج،
 نرالی اپنی دھار چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم کھوج کھوجایا۔ گر اوتار کہن پر بھ گیا سچ، جھوٹھ گھر گھر ڈیرہ لایا۔ من واسنا
 سرشٹی رہی نچ سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ بھاگ نہ لگے کایا مائی کچ، ساڈھے تن ہتھ سو بھ کوئے نہ پایا۔ امرت ملے نہ دُھر دارس، رسک بوند نہ کوئے
 ٹپکایا۔ تیر انیالا نرالا مارے کوئی نہ کس، ساچے چلے کمان چڑھایا۔ انتم لیکھا سارے رہے دس، تیرے اگے کر کر حال دُہایا۔ لیکھا چکيا جپ تپ، سیل
 سنجم بیٹھا مکھ بھوایا۔ کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار ودھیا پاپ، پت پُنیت روپ نہ کوئے وٹایا۔ کھیڑا ہندا دسے بھٹھ، اگے ہو نہ کوئے بچایا۔ پر بھو ساڈی

ہوئی بس، بستے بنھ کے لوک مات وچوں گئے آیا۔ ہن اکو تیرا گائیے جس، پیر پیغمبر بہہ کے خوشی منایا۔ سچ دوارے لینا رکھ، مہر نظر اک اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کل بُھلی سُرَت، صورت سچ نہ کوئے درڑایا۔ نظر نہ آئے اکال مورت، مُردا گور نہ کوئے اٹھایا۔ شد سُنے نہ ساچی تورت، ناد دُھن نہ کوئے شنوایا۔ سگھر سُجھی ہوئی مورکھ موڑھت، ہو چھی مت بنایا۔ جگت واسنا لین نہ دیوے چرن دھوڑت، لُکا نام نہ کوئے لگایا۔ پر م پُرکھ توں آسا منسا سب دی پورت، پور رہیا سرب ٹھاینا۔ اپنے نام دی ویکھ سچی مہورت، مہر حق دی دے لگایا۔ ناتا چھکے کوڑو کوڑت، کریا کوڑی دے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ویکھ چھل، چاروں کُنٹ حیرانی چھایا۔ ساچا دے نہ کوئی پھل، سنمل خالی رہے لہرایا۔ دیوا کوئی نہ رہیا بل، جوتی جوت نہ کوئے رُشٹایا۔ کایا مندر اندر واہے کوئی نہ بل، بن کر سانا سیو کمایا۔ کرے پرکاش نہ اندھیری ڈل، دُنگھی بھوری نہ کوئے بھوایا۔ تیرا پریم کرے نہ کوئی گھڑی پل، پلک سکے نہ کوئے اٹھایا۔ ابناشی کرتے تیرے جیو تیرے نال کرن چھل، اچھل چھل دھاری تیرا بھے چُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ویکھ لکیر، جو چٹے اُتے کالی لایا۔ جیہڑی نظر نہ آئے پیر فقیر، پیغمبر اشارے نال سمجھایا۔ جس دے اندر انوکھی تصویر، تسبیح مالا گل نہ کوئے لٹکایا۔ جس دا امرت اکٹا ٹھانڈا سیر، رس اکو اک بھرایا۔ جس نوں مل کے بدل جائے تقدیر، طبیعت خوشیاں وِچ رنگایا۔ سو لیکھا جانے شاہ حقیر، گر کُھ لئے جگایا۔ برہوں وچھوڑا کٹ کے پیڑ، جگت پریت پرے ہٹایا۔ شرع توڑ آپ زنجیر، ساچی سکھیا دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیرا جگ بھلا، اُبھل تیری وڈیایا۔ بن جگت اندھیر غباروں رُلا، کوڑی کریا گھیرا پانیا۔ رسنا جہوا نام نہ لئے بلاں، بُلبل ہو کے ساچے گلشن چھک نہ کوئے چھکایا۔ کنڈے ترازو آگے تول نہ کوئی تِلا، تکر سچ نہ کوئے چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنا پھیرا پانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ تیرا پیا بُھلیکھا، بیٹھے سارے مکھ بھوایا۔ کوئی لہہ نہ سکے دھاری کیسا، مونڈ مُنڈایا جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ مایا کارن کوڑا کرن پیشہ، انتم پسچاپ وِچ لوکایا۔ جو شاستراں سمرتاناں وید پُراناں انجیل قرآناں راہیں دے کے آئے

سندیشہ، دُھر سندیشہ راگ الایا۔ اُس دا انتم صدی یسویں تیرے گھر دا چکيا ٹھیکا، ٹھیکیداری آگے رہن کوئے نہ پایا۔ اسیں گر اوتار پیر پیغمبر چار جگ دے اکٹھے ہو کے کیتا ایکا، اکو متا پکایا۔ اپنا انتر کیتا بیکا، وویکی تیرا رُپ آپ پر گٹایا۔ پورب لہنا آیا چیتا، دُنیا تیرے کولوں منگ منگایا۔ واک بھو کھتی دے دے لیکھا، جو قلمنا نال لکھایا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی مُلا شیخا، مسانک پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ پنڈت پاندھانہ پاوے بھیتا، اندر وڑ نہ کوئے سمجھایا۔ گر ننتھی پننتھی کسے نہ ویکھا، نج نیتز نین درشن پایا۔ سارے بھلے سوہرا پیکا، ڈولی سچ نہ کوئے چڑھایا۔ آگے ہو کے کہے تیرا گوبند بیٹا، شبدی آواز لگایا۔ توں پت پر میثور سب دا نیتا، نت نت ہوئیں سہایا۔ تیرے نال ویکھیا کرے کوئی نہ میتا، ناتا پریم نہ کوئے جڑایا۔ کلجک جیو اندروں کوڑا ہويا ریٹھا، امرت رس نہ کوئے بھرائیا۔ رسنا بول ہويا پھیکا، سچ سچ ڈھولا کوئے نہ گایا۔ صاحب سوامی سب نوں دس اک طریقہ، طرح طرح جنایا۔ توں مالک خالق جیو جی کا، جنت سنت تیری سرنا یا۔ تیرا کھیل ساڈھے تن ہتھ سیں کا، پنج تت پڑدا دے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیری سرشی اولی، اول تیرا ناؤں بھلایا۔ کوئی مہکدی دے نہ ساچی کلی، خوشبو سچ نہ کوئے دکھایا۔ کوئی نہ آوے سنگرُو دوارے سیس رکھ کے تلی، طالب ہو کے منگ نہ کوئے منگایا۔ پر بھو ویکھیا اوکھا جانا تیری گلی، سجن بن کے کوپے پھیرا کوئے نہ پایا۔ کلجک بن کے بیٹھا بلی، بل اپنا رہیا دکھایا۔ جس مان گویا علی، سو اکھریں ساری بنت سمجھایا۔ توں مالک بے پرواہ دُھر دا دھنی، دھناڈھ اک اکھوایا۔ اسیں سناؤندے توں سُن پر بھ اپنی کنیں، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا ساچا ور، سچ سبھاؤ ویکھ دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھ پر بھ نیتز ہین انھیا، نین موند کیوں مکھ چھپایا۔ کرے پکار کوار کنیا، انتر رو رو دے دُہایا۔ ست دھرم دا چکيا بنیا، بندھن بندھ نہ کوئے دکھایا۔ ٹھگاں چوراں یاراں دیوے کوئی نہ دُنیا، پھاسی جم نہ کوئے لٹکایا۔ رسنا سارے کہندے مال چراوے دھنیا، جٹ گوار دے وڈایا۔ بھنا پھرے اُپر بنیا، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل ویکھ لیکھا تھاؤں تھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ چکيا مول، مہلت باقی نظر کوئے نہ آیا۔ شکر سٹ کے بیٹھا ترسول، دھوڑی لگا خاک رمایا۔ برہم پاربرہم سمجھے تیرا نہ کوئے اصول، اصلیت ولدیت سکے نہ کوئے سمجھایا۔ وشنوں ملے نہ کسے محبوب،

سانگو پانگ سیج نہ کوئے سُہائیا۔ جگت چھکے نہ کوئے حدود، جھگڑا مٹے نہ کوئے لوکانیا۔ نیز ویکھ چارے کوٹ، جوٹھ جھوٹھ وئی ودھائیا۔ مندر منارا سوہے نہ کوئے پنج بھوت، اٹاں گارا سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنی کھیل کھلایا۔ پیر پیغمبر کہن پر بھو اسیں تھکے، سچ سچ دتا جنایا۔ پھر کے آئے مدینے مکے، مقبرے قبریں پھول بھلایا۔ تیرا نشان دے کوئے نہ پتے، پتن میل نہ کوئے ملائیا۔ ملا شیخ مصلہ حق کوئی نہ دے، نصیحت وچ جگت لوکانیا۔ وانگ سوان پھرن نئے، اٹھے پہر اٹھ اٹھ دھایا۔ ست ایمان مٹے نہ رٹے، لیکھا سکے نہ کوئے مُکایا۔ پُرانے چیتھڑ سب دے پھٹے، اوڈھن نظر کوئے نہ آئیا۔ اسیں مانس ویکھے پوچدے پتھر وٹے، تیرا اٹھ گئے بھلایا۔ سادھ سنت ویکھے اندروں تے، گنی اکٹ نہ کوئے بُجھایا۔ پریم پیار نہ مندر مٹھے، گردوارا جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ جگت دوارے ویکھے ڈھٹھے، کھنڈر دُوروں نظری آئیا۔ حکمداری دے سٹے تیرے آگے پٹے، پروانہ ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے چُکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ دسیئے کی، کلا قدرت قادر تیری نظری آئیا۔ تُوں سنجگ تریتا دواپر کلج پنج لوں بی، لوکات دھرت دھول جڑ لگایا۔ نت نوت زرگن زرویر رکھیں نیہ، آپ اپنا سگن منایا۔ تیرا لیکھا جانے کیا کوئی جی، جیون جگت سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جس اُپر کرپال ہو کے جاویں تھی، مہر نظر اٹھایا۔ سو تیرا بن کے پتر دھی، پتا پُرکھ اکال منایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج دین مذہب جو جگت چلائی لیہ، ورن برن ونڈ ونڈایا۔ سو کلج انتم ہڈیں وڑ گئی پیڑ ریہ، دوس رین رہی ستایا۔ تینوں ٹھا کر سوامی کوئے نہ کہے جی، سارے بیٹھے مکھ بھوایا۔ تیرا پریم پیالہ کوئی لئے نہ پی، رس اندر نہ کوئے لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جو اپنا کھیل ویکھ چائیں چائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ویکھ اپنی خلق، مخلوق پڑدا لاہیا۔ تیرے نالوں توڑے سارے تعلق، تعلقات مایا نال بنایا۔ تیری رحمت جانے کوئی نہ جھک، جھلی بنی لوکانیا۔ تیرا نور محرابی جانے کوئی نہ فلک، فرش سو بھا کوئے نہ پانیا۔ نج نیز کرے کوئی نہ درس، لوچن اکھ نہ کوئے ملائیا۔ بے خوف ہوئے ندھڑک، خطرہ بیٹھے گوائیا۔ تیرے بھرم بھلکھے وچ ہوئے غرق، غفلت نیند نہ کوئے کھلایا۔ یاد رکھ لے پچھلی لائی شرط، شمع شمع نال جگایا۔ کیتا قول جس ویلے آواں پرت، پت پر میثور ہو کے پھیرا پانیا۔ نو سو پُرائوں چو کڑی دا پچھلا کڈھ دیاں فرق، فیصلہ اکو وار سنایا۔ چار جگ دی کرنی کر

دیاں ترک، تُرت اپنا حکم منائیا۔ بن اکھراں کر کے کھت پڑھت، سچ عدالت دیاں بھگتائیا۔ سُرپر مردانہ بن کے مرد، مدد اپنی اک رکھائیا۔ غریب
 نمانیاں ونڈاں درد، دکھیاں دُکھ اپنی جھولی پائیا۔ شرع چھری ویکھاں کرد، قتل گاہ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل
 کرے اسچرج، اسچرج لیلآ آپ ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ویکھ اپنی کشتی، رام کرشن سارے رہے صلاحیا۔ تریلوک ویکھی تیری سرشتی، نت
 نوت دھیان لگائیا۔ توں مالک دُھر دا ایشی، دیو سوامی بے پرواہیا۔ تیرا لیکھا چُکھا سَورگ بہشتی، ساچا بشر دے نہ کوئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیرا جگ انوکھا، واہو ارچن رچائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال کرن دھوکھا، بانی منتر
 وید کلمہ پڑھ کے سارے گئے بھلائیآ۔ بے شک تیرا اُچا اگما سچھنڈ دوار کوٹھا، لوکات تیری چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ تیرا دیوا باقی اکو زِگن جوتا، جوتی
 جوت کرے رُشنائیآ۔ تیرا آد انت جگا جگنت مارگ دُھر دا سوکھا، جنہاں پڑدا دیں کھلائیا۔ انتم آ کے ویکھ موقع، کل کی کھیل ورتائیا۔ گوہند سٹا لا کے
 ڈھنیا ڈھونکا، انت لئے انگڑائیآ۔ سری بھگوان جے اس طرح رہوں ہو جاوے مات اوَنتا، پُت پوترا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جے سار نہ پائی پٹنا پونٹا، گوکل
 متھرا ایدھیانہ دتی وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ویکھ وکھائیآ۔ گر اوتار کہن رگھونس، رگھپت تیری سرنائیا۔ ہوں بالک ندھے
 تیری انس، سربنس بے پرواہیا۔ توں راون سنگھار مارے کنس، دریودھن مان مٹائیآ۔ کلجک ویکھ دُکھی جیو جنت، کیوں بیٹھا کھ چھپائیآ۔ تینوں کسے نہیں
 منا پھر سری بھگونت، جے بھگتاں نہ ہوویں سہائیآ۔ جے توں مالک سب دا کنت، لکھ چوڑا سی سچ ہنڈھائیآ۔ اٹھ ویکھ اپنا انت، انتشرن جیو سُدھ نہ کوئے
 رکھائیآ۔ بھرے بھلا پاندھا پنڈت، ملا شیخ دے دُہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی ڈوری لئے اٹھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ پھڑ
 لے ڈوری، سرشتی واگ تیرے ہتھ پھڑائیآ۔ کلجک ویکھ رین اندھیر گھوری، پلو سارے آئے چھڈائیآ۔ تیرے پریم پیار دی چٹھ کے آئے گھوڑی، دُور
 دُراڈا پندھ مکائیآ۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دین مذہب دی شرع چھڈ کے بنا اکو جوڑی، جوڑا تیرے نال رلائیآ۔ تیرے در بہہ کے کریئے بہڑی بہڑی،
 اُچی کوک کوک مارن دھائیآ۔ جس نے سچ بنائی روڑی، تن مائی خاک ہنڈھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا ندھان پھیرا پائیآ۔ گر اوتار

پیر پیغمبر کہن اٹھ دیکھ لوک، لگیاں کم راس نہ آئیا۔ سچا گائے نہ کوئی سلوک، سُر ت شبد نہ کوئے ملائیا۔ تیری منزل سکے کوئی نہ پہنچ، مندر در نہ کوئے
 کھلائیا۔ سارے نکارے ہو کے کرن کھوج، ونج ونجارا بن کے در منگن کوئے نہ آئیا۔ پاربرہم پر بھہ اسماں لیکھا لکھیا پورب سوچ، تیرے اشارے نال سیو
 کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے مٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیری خلق رُسی، رُٹھیاں سکے نہ کوئے منائیا۔ پھری دروہی
 چارے گٹھیں، دہ دشا کسے نہ ڈھوئیا۔ جو دولت نام بھنڈارا جگ جگ ونڈدا رہوں مٹھی، کلجک خالی سارے بیٹھے کرائیا۔ سو بھانت سہائے نہ کوئے رُتی،
 چھ رُتاں نین شرمائیا۔ سوانی پھرے نہ کوئی اڈی اُچی، جس کنت کنتوہل گھر ملیا بے پرواہیا۔ بن گوہند بھاگ نہ لایا کسے پُتیں، پریتم پریم نہ کسے جنائیا۔
 تیری پریتی اکو سچی، جو سوکھم استھول کارن تے دے وڈیائیا۔ سو بھگت بھگوان سُنہنجی گھڑی ویلے نال آ کے ڈھکی، نیڑے ہو کے رہی سُنائیا۔ گر
 اوتاراں دی لڑی مکی، مکمل مالک ہر اکھوائیا۔ جس داشد اگئی دوتی، دو جہان سندیش سُنائیا۔ من واسنا رہن نہ دیوے لُچی، ٹھگوری ٹھگ کوئے نہ پائیا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے چُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کیوں رکھیا اوہلا، عالم علم سمجھ نہ آئیا۔ پر بھو تیرا سب توں وکھرا
 چولا، چولی اپنا رنگ چڑھائیا۔ تیرا نام انوکھا ڈھولا، راگ ناد رہے جس گائیا۔ دھن بھاگ سچ دوار دُھر دا کھولا، اپنا تھم ورتائیا۔ نام درڑا کے اک انمول،
 گر کھ انملڑے لال دتے بنائیا۔ بے پرواہ بن کے آیوں تول، کنڈا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ اس وچ پاوے کیا کوئی رولا، جھگڑے سارے رہیا مٹائیا۔ نام شبد دا
 مار پولا، پاجی غازی سارے دیں مٹائیا۔ جن بھگتاں کر کے بھار ہولا، ہر جو اپنے کندھ اٹھائیا۔ دے وڈیائی اُپر دھولا، دھرنی خوشی دکھائیا۔ جو پورب کیتا
 کولا، سو کول وانگ عجیب دتا جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن دیکھ سرشتی سڑدی، اگنی تت
 تپائیا۔ تیرے کولوں مول نہ ڈردی، بھے بھو نہ کوئے دکھائیا۔ میں میں ہوں ہوں چار کُنٹ کردی، توں ہی توں راگ نہ کوئے الائیا۔ گرٹھ ہنکاری کلمہ
 پڑھدی، متا موہ وچ وڈیائیا۔ تیرے پریمیاں نال پریتم اگوں لڑدی، کوک کوک کرے سُنائیا۔ منزل پوڑی سچ نہ چڑھدی، گرہ بہہ مندر نہ خوشی منائیا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سری بھگوان کہے سُنو گر اوتار، پیر پیغمبر دھیر دھرا نندا۔ کل کلکی آیا اوتار، جھلک نرالی

اک دکھائیندا۔ دو جہاناں بن کے سانجھیاں، عرش فرش ویکھ دکھائیندا۔ قدرت قادر کرے پیار، کرتا اپنا رنگ رنگائیندا۔ مُرید مُرشد لئے اُٹھال، دیدِ عید
 چند چکائیندا۔ لیکھ چُکا کے شاہ کنگال، اُوچ نیچ اِکو گھر بہائیندا۔ ذات پات دین مذہب توڑ کے ڈال، بوٹا اپنا پھیر لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں آپ جناؤندا اے۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی، شبد انادی ناد و جاؤندا اے۔ آد جگادی برہم برہادی،
 بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا آپ کھلاؤندا اے۔ نرگن نرویر نراکار اچھل اچھیدا، پڑدا اوہلا آپ اُٹھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر
 داراہ آپ جناؤندا اے۔ دُھر دامارگ اک جناوانگا۔ ساجن ہو کے ویکھ دکھاوانگا۔ راجن ہو کے حکم مناوانگا۔ تاجر ہو کے دُھر دا ونج کراوانگا۔ بہادر ہو
 کے سُر پیر اکھاوانگا۔ اُجاگر ہو کے نرمل جوت جگاوانگا۔ قادر ہو کے قدرت ویکھ دکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے میل
 ملاوانگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں آپ درڑاؤندا اے۔ پاربرہم پت پر میثور سرب سوامی آکھ سناؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچار، سچ کرنی اپنے ہتھ دکھاؤندا اے۔ ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھاوانگا۔ سمرتھ ہو کے کھیل کراوانگا۔ مہما اکھ اک درڑھاوانگا۔ جو گر اوتار
 پیر پیغمبر آئے دس، سب دے دستاویز کھول کھلاوانگا۔ پندھ مُکاواں نٹھ نٹھ، دو جہاناں چرناں ہیٹھ دباوانگا۔ سچ دھرم دا کھول کے اِکو ہٹ، لکھ چوڑا سی ونج
 وپار درڑاوانگا۔ پریم پیار دی رنگن چاڑھ کے رنگاں رتی رت، رتن امولک ہیرے گرکھ آپ پرگٹاوانگا۔ انتر آتم دے کے دھیرج جت، ست سنوتو کھ
 جھولی پاوانگا۔ انتم لکھوں کر کے لکھ، لکھاں وچوں باہر کڈھاوانگا۔ جنہاں نوں کوئی نہ سکے پرکھ، سو پرکھ ہوئے اپنے بھگت بناوانگا۔ لیکھا چُکا کے سوگ
 ہرکھ، چنتا غم سرب مٹاوانگا۔ ساہمنے ہو کے دے کے درس، دردی ہو کے درد اپنی جھولی پاوانگا۔ جنہاں دی پُٹھی ہو گئی نزد، تنہاں دا سار پاشا آپ
 اُٹاوانگا۔ جنہاں دا گوہند دینا قرض، اوہناں دی جھولی سچ بھراوانگا۔ جو جنم کرم دے رہے بھٹک، تنہاں دی بھٹکنا میٹ مٹاوانگا۔ جو ادھو چکارے رہے
 اٹک، تنہاں دی منزل پندھ چُکاوانگا۔ گرکھاں مارگ اُتے چلاواں سیدھا ندھڑک، چار ورنہاں اِکو راہ دکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کرنی کار کماوانگا۔ ساچی کرنی کار کماویگا۔ ہر سوامی ویکھ دکھاویگا۔ انتریمی دیا کماویگا۔ شبد اگئی بانی آپ پڑھاویگا۔ سچکھنڈ دی دس کے سچ نشانی،

مارگ اک جناویگا۔ امرت آتم پیا کے ٹھنڈا پانی، نہجھر جھرنا اک جھراویگا۔ لیکھا مکا کے چارے کھانی، چارے بانی پندھ مٹاویگا۔ مہربان ہو سورا سربنگ،
 اپنے اپنی گود اٹھاویگا۔ اوڈھن دے کے ڈھکے ننگ، ٹھکھیاں ننگیاں رنگ رنگاویگا۔ جویں مان دتا شبہی ساچے چند، گرکھ ستار فلک اُتے آپ چکاویگا۔
 ہوئی ہوئی اندر دیکھے لنگھ، پلنگ بیٹھ ساچی سچ سہاویگا۔ شبد اناد وجامردنگ، سرت سوانی آپ اٹھاویگا۔ گرکھ گلوکڑی پا کے پائے اپنی ٹھنڈ، اگنی تت
 بُجھاویگا۔ پُری اند نالوں بہتا دے کے اپنا اند، اند اند وچوں درساویگا۔ رام رحیم سدا بخشند، کاہنا کرشنا دھر دی بنسری نام سناویگا۔ جن بھگتاں بچھلا
 مُکا کے پندھ، اگے پیٹنا نہ ہور رکھاویگا۔ جنہاں نوں اپنے نال لیا گنڈھ، تنہاں دی گنڈھ نہ کوئے تڑاویگا۔ گرکھیاں پوری کر کے بچھلی منگ، اگے منگلاچار
 سناویگا۔ جس صاحب دا آد جگادی اکو چھند، سو سنسیاں وچوں باہر کڈھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہار مات ور بھند، برہمنڈ کھوج
 کھجاویگا۔ برہمنڈ کھوج کھجاویگا۔ دُئی دوتی روگ چکاویگا۔ چنتا سوگ سرب مٹاویگا۔ جنم کرم دا بچھلا وجوگ، اگے رہن نہ پائیگا۔ جنہاں نال کیتا دھر
 سنجوگ، انتم اپنی سچ بیٹھاویگا۔ دے کے درس اک اموگھ، پورب حرص مٹاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا مالک ویکھ وکھائیگا۔ دھر
 دا مالک ویکھن آیا اے۔ جس بالک نوں جننی نہ کھکھ لکایا اے۔ جس دی ماتا پتا دے کوئے نہ سکھ، سیوادر ونڈ نہ کوئے ونڈایا اے۔ نہ مانس نہ منکھ،
 دیوتیاں وچوں باہر بے پرواہیا اے۔ کلجک انتم بدل کے اپنا رخ، رخصت گر اوتاراں پیر پیغمبراں رہیا دویا اے۔ جو جگ چوکڑی بچھند دوارے بیٹھا
 رہیا چپ، سو چپ چپیتا صاحب انڈیٹھا انڈیٹھری کار کمایا اے۔ گرکھ ویکھ اپنے سوت، سٹیاں لئے اٹھایا اے۔ در در گھر گھر آ کے رہیا بچھ، منزل اپنی
 پندھ مکایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا اے۔ گر اوتار کہن پر بھ تیری وڈیائی وڈی، وڈیاں وچوں نظری آئی۔ توں
 بھاگ لگایا یسویں صدی، واری گھولی گھول گھمائیا۔ زرگن زرویر زرنکار زراکار اپنی لنگھ کے حدی، پچھلے لیکھے دے چکائی۔ پشت در پشت گر اوتاراں پیر
 پیغمبراں جو چلاونہار جدی، یکے بعد دیگرے اک دُوبے دے پچھے لوکمت گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی رچنا رہیا رچائی۔ گر اوتار
 کہن پر بھ تیری رچنا سچ، سچ وچوں پرگٹائی۔ جنہاں اندر رہوں وس، واسطہ اپنے نال جڑائی۔ تینوں مل کے دلدار جاون ہس، دل دی کہانی دین

سمجھائیآ۔ تُوں اوہناں ولّ لئیں تکّ، جو بیٹھے دھیان لگائیآ۔ تیرے ہتھ وچ حقیقت حق، حقوق رہیا ورتائیآ۔ جن بھگتاں دے کے برہم مت، وِ دیا برہم
 دئیں سمجھائیآ۔ سچ دوارے ہر نرکارے تیرا سارے گائیے جس، صفتاں نال صلاحیا۔ تُوں پُرکھ اکھ اگوچر سوامی سمرتھ، ست سچ تیری سرنائیا۔ انت
 چرن کول جاییے ڈھٹھ، ڈھیہ ڈھیہ شکر منائیآ۔ ویکھیں آگے نہ ہوویں ساتھوں اڈ، اڈرا راہ نہ کوئے جنائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، صاحب دیال دے وِڑائیآ۔ گر اوتار اکو وِڑھ وشواش، وشو دھار جنائیدا۔ جس دے نال کوئی نہ ہوئے اُداس، حیرانی وچ کوئے نہ
 آئیدا۔ سب دا سانجھا دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیدا۔ جو گر اوتار پیر پیغمبر گئے آکھ، تنہاں اکھراں ویکھ دکھائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان دیونہارا سچ سوغات، سنگدھی اپنا نام وچ بھرائیدا۔

☆ ۳ آسو ۲۰۲۱ بکرمی دلیپ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ☆

ست دھرم کہے سُنو گر پیر، در ساچے سچ جنائیآ۔ چار کُنٹ میٹوں کوئی نہ دیوے دھیر، سائیک ست نہ کوئے ورتائیآ۔ میں ویکھی حد اخیر، آخر
 پندھ مکائیآ۔ تہاڈی چلی نہ کوئے تدیر، لیکھا مکیا تھاؤں تھانیا۔ امرت بخشے نہ کوئے ٹھنڈا سیر، رس سچ نہ کوئے چوائیا۔ میرا ناتا تھانوں شاہ حقیر، حقیقت
 دیاں جنائیآ۔ میری قیمت نہ کوئی ہو یا ناچیز، چیک چیک سُنائیآ۔ تن بستر بھوشن لتھے دے نہ کوئے قمیض، پگڑی سپس نہ کوئے کائیآ۔ میں لنگھ کے اگلی
 دہلیز، دل دی کہانی رہیا سُنائیآ۔ میٹوں سچ بچھو آؤندی اکو ربحھ، سدا سچ وچ سَمائیآ۔ پریم پریتی اندر جاواں بھج، بھنڑا رنگ رنگائیآ۔ کلمیاں نال سناں سچ
 حدیث، نام نال شبد سُنوائیا۔ انتم میری لگی پیٹھ، بلہین رہیا گر لائیآ۔ ساچا دے نہ کوئی گیت، سولہ سو نہ کوئے سُنائیآ۔ سگی چھڈ گئے بن کے میت، سجن
 بیٹھے مکھ بھوائیا۔ جھگڑا ویکھیا مندر مسیت، مٹھ والے دین دھائیآ۔ نیز روون اوچ نیچ، ہست کیٹ ہوئی جدائیآ۔ جتنا کباب چڑھدا ویکھیا سنج، دیگاں وچ
 اُبلائیآ۔ ست ست دی گئی ریت، ریتوان بیٹھے مکھ چھپائیآ۔ میں کس در توں منگاں بھیکھ، کون ہوئے انت سہائیآ۔ تئیں گر اوتار پیر پیغمبر سدا سرچیت،

جمن مرن وچ نہ آئیا۔ میں تہاڈے اُتے جاواں تیج، میئون سچ دیو سمجھائیا۔ کس در ملے اگئی پریت، پریتم اپنی گود اٹھائیا۔ میں سدا سدا سد کردا رہیا اڈیک، لوچن اکھ اٹھائیا۔ میئون یاد پچھلا نگارا وجیا رنجیت، سوہنی آواز الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی اپنی کھیل کھلایا۔ گر اوتار کہن سُن دھرم ست، ست سچ درڑایا۔ دُھر دی ویکھ اکو مت، برہم مت وڈایا۔ چار کُنٹ نہ اٹھ اٹھ نس، دہ دِشا نہ دوڑ واہو داہیا۔ مٹر سکھائی ویکھ سکھ، سجن بے پرواہیا۔ جس دی نرالی انوکھی اکھ، جگت نیناں باہر لگایا۔ سو صاحب ہو یا پرتکھ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ سب دے پڑدے رہیا ڈھک، سر اپنا ہتھ لگایا۔ اوس دے چرناں جا کے ڈھٹھ، دھوڑی خاک رمایا۔ اپنی حالت اندروں دس، جگت جہالت دے جنایا۔ اوہ ہووے تیرے وس، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ صاحب سلطان سر رکھے دے کر ہتھ، مہر نظر لگایا۔ توں اکو گاؤنا جس، دُھر دا راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دے مکایا۔ ست دھرم کہے میں جاندا ہاں۔ واہو داہی اپنا پنڈھ مکندا ہاں۔ درشن کر کے بے پرواہی، اندر اپنا دُکھ سناندا ہاں۔ چار کُنٹ جو لگی کالی شاہی، سو دُرمت میل دھواندا ہاں۔ پڑدا لہ کے تھاوں تھائیں، نو نو چار سرب سمجھاندا ہاں۔ نیوں نیوں لاگاں پائیں، چرن کول سیس ٹکاندا ہاں۔ جے پر بھ سچا پکڑے بانہیں، بل اپنا پھیر پر گٹاندا ہاں۔ جا کے کراں حال دُہائی، دوہرا راگ الاندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سیوا اک جناندا ہاں۔ گر اوتار کہن اٹھ اٹھ جا بھج، اپنا پنڈھ مکایا۔ درش کر پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ بے پرواہیا۔ ست سنگھاسن رہیا سچ، تخت نواسی ڈیرہ لایا۔ اسیں اوسے دا کردے جج، حجرے بیٹھے سرب تجایا۔ اوسے دا چیدے جپ، نام ندھان اک سنانایا۔ اوسے دے مندر رہے وس، چرن کول ملی شرنایا۔ اوسے دی جھولی پا کے دُھر دا حق، اوسے در توں منگ منگایا۔ اوہ دیونہار سب ول رہیا تک، اُبھل بھل کدے نہ جائیا۔ جوں بھاوے توں لئے رکھ، رکھیا کرے تھاوں تھانیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کدے نہ جاوے اک، ہمت ہار نہ حوصلہ ڈھاہیا۔ جو سرنائی آ کے جاوے ڈھٹھ، تنہاں پھڑ پھڑ گلے لگایا۔ ساچا دے کے اگئی رس، رس امرت جام پیایا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا ہو جاوے وس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لگایا۔ ست دھرم کہے پر بھ وسے کتھے، کھیڑا کون سہانیا۔ اوہ بیٹھا کیہڑی کوٹے پا کے حصے، ہستی اپنی آپ چھپایا۔ جگت نیتز کسے نہ دے،

روندی ویکھی لوکانیا۔ قیمت نال کتے نہ وکے، ہٹاں وچ نظر کسے نہ پانیا۔ اوہ کیہڑی بھومکاٹکے، سچ سنگھاسن اک سہانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سنت سہیلے وسدے جتھے، جگہ اگئی رہے جنایا۔ جنہاں نوں چار جگہ اسیں مستک لکا لاکے آئے ٹکے، انتم اپنے گھر دے ٹکے لئے بنائیا۔ نہ جانے چھوٹے وڈے نکلے، بردہ بالاں ہوئے سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھانیا۔ ست دھرم کہے اوہ کیہڑی کوٹ، موہے سچ دیو سمجھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن جتھے نہ ہوئے جوٹھ نہ جھوٹھ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھانیا۔ اوتھے اوس دے وسن سچ سپوت، گرکھ بیٹھن سوہا پانیا۔ باہروں دسن پنج تت بھوت، اندر نرمل جوت جوت جگایا۔ جنہاں دے مندر وچوں کوڑی کریا کر گئی کوچ، اکو ایشٹ دیو نظری آنیا۔ اوہدا شبد اگئی دوت، دو جہاناں ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ دے جنایا۔ گر اوتار کہن اوہ دھام چنگا، چنگی طرح جنایا۔ جتھے دے اک انداء، اند اند وچوں پرگٹانیا۔ جتھے پار اترے بنا بندگیوں بندہ، بندھن سارے رہیا تڑانیا۔ لیکھے لاوے لگرمی گندہ، مہر نظر نال ترانیا۔ پریم پیار دا پھیر کے رنداء، دُرمت میل دے دھوانیا۔ انتر آتم کر کے ٹھنڈا، اگنی تت بجھانیا۔ اوتھے منگنی پئے کوئے نہ منگا، انمنگی دولت جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک جنائے اپنا چھندا، دھر دا ڈھولا راگ الاپیا۔ ست دھرم کہے میٹوں ہوئی خوشی، خوشیاں نال جنایا۔ اوہ سچ سُنھنجی سُچی، جس اُپر ڈیرہ لایا۔ جتھے بھگتاں آون جاون کھیل کُی، مکمل اپنا رنگ رنگایا۔ کوڑی کریا جائے کٹھی، متا موہ دے مٹانیا۔ سُنھنجی سہائے اپنی رُتی، رُت نال مہکانیا۔ بھاگ لگائے جن بھگتاں پُتیں، پت پر میثور ہو کے ہوئے سہانیا۔ غریب نہانیاں گودی رہیا چکی، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ جگت واسنا کوڑ نہ دے کُتی، سوانی رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اٹھ ویکھ اپنا پندہ، پاندھی رہے جنایا۔ پچھلا لیکھا مکے تند، دھندل دے گوانیا۔ جا کے ویکھ اگئی چند، گرکھ بیٹھے سوہا پانیا۔ اندر ڈھولا گاؤندے سوہنگ چھند، تُوں میرا مالک بے پرواہیا۔ اوہناں ملدا اک اند، رس ساچا دے سمجھانیا۔ ذات پات دی ڈھاہ کے کندہ، بھانڈا بھرم بھنایا۔ پہلوں اوہناں نال مل کے بناؤنا سچا سنگ، سنگی ساتھی اکو نظری آنیا۔ اندر رکھنا نہ کوئے گھمنڈ، ہنگتا وچ نہ کوئے وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ ست دھرم کہے میں جاونگا۔ ساچی

کرنی کار کماوانگا۔ گر نکھاں دی سرنی جا کے سیس نواوانگا۔ جس ترنی اوہ سوہنے ترے، اوہو بچھ بچھاوانگا۔ جس دی کرپا نال نہ جنمے نہ کدے مرے، بندھن سرب مٹاوانگا۔ سچ دوارے جس دے کھڑے، دھوڑی ٹکا اوتھے خاک رماوانگا۔ جو بھگتاں ڈھولے پڑھے، اوہناں نال مل کے گاوانگا۔ سچ دلیز لنگھ درے، دروازہ اکو ویکھ دکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے ویکھ دکھاوانگا۔ گر اوتار کہن اٹھ چھیتی دوڑ، ویلا گیا ہتھ نہ آئی۔ جس نوں کہہ کے آئے براہمن گوڑ، سو پاربرہم بے پرواہیا۔ جس نوں نیتراں نال تئدے رہے کر کے غور، گہر گہیر نور خدائی۔ جس دی بدھ اور تے اور، اوستھا سمجھ کسے نہ آئی۔ سو سوامی رہیا بھر، ٹھاکر ہو کے ٹھوکر اک لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ ست دھرم کہے میں چلیا ہاں، اپنا پندھ مکاوانگا۔ جنہاں سچ دوارا ملیا ہے، تنہاں دا درشن جا کے پاوانگا۔ جنہاں دے انتر آتم رلیا ہے، اوہناں وچ مل کے خوشی رکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ ور، در اوس دے منگ منگاوانگا۔ ست دھرم آیا دُرادہ، دُرن دُرن پندھ مکائی۔ جن بھگتاں کہے میں ویر تہاڈا، چھوٹا وڈا نظر کوئے نہ آئی۔ سنگرو دوارے اکٹھا مل کے سب نے کھادھا، امرت مکھ چوآئی۔ سچ پچھو پتا گوہند پُرکھ اکال دادا، دہ دشا اکو نظری آئی۔ تہاڈا میرا جھگڑا کاہدا، کل کلکی ہویا سہائی۔ تئیں اوس دا گاؤ راگا، میں اوسے نوں رہیا دھیائی۔ تئیں رو رو کوک مارو واجاں، میں ہوکیاں نال سنائی۔ تئیں ہنس بنے کاگا، میں مانک موتی چوگ تہاڈی جھولی پائی۔ دوہاں دا پریتم ماہی اکو کنت سہاگا، شہنشاہ شہنشاہیا۔ جس دے دوارے آیا بھاگا، بھج بھج پندھ مکائی۔ ایہتے کھیل انوکھا ویکھیا ڈاڈا، اولڑی چال نظری آئی۔ کوئی پڑھے نہ کا کھا گا کھا، گھر گھر وچ خوشی دکھائی۔ ناتا توڑ جگت کے سادھاں، گرکھ سدے دے دے رہیا بلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائی۔ ست دھرم کہے میں آیا ویہڑے، گرکھاں گھر ڈیرہ لائی۔ میٹوں لے چلو اوس ڈیرے، جس دا مالک اک اکھوائی۔ گرکھ کہن ایہتے بیڑے چڑھدے جیہڑے، اوہناں اپنا آپ دتا تجائی۔ جگ چوکڑی رکھ کے بیٹھے رہے وڈے جیرے، انتم ملیا آپے آئی۔ ایہتے چڑھن والے ہوو آون بتھیرے، بھیکھی پکھنڈی پھیریاں پائی۔ پُرکھ ابناشی مالک دھر دے اشاریاں نال ریہڑے، ٹھیڈیاں نال پرے ہٹائی۔ جے سوامی آپ کرے مہرے، تیری مجت ساڈے نال

جُڑا ئیا۔ پھر لے کے تیتوں اپنے وِچ گھیرے، پھر باہوں نال رلا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لگائیا۔ ست دھرم کہے میں
 گرکھو پریم کماوانگ۔ میرا دُھر دا سچا نیم، بمک حرام ہو نہ مکھ بھواوانگ۔ میرا وعدہ اوس نال جیہڑا بیٹھا گنت ہیم، ہم اوس دی بھیٹ کراوانگ۔ اوہ دیونہارا
 دین، داتا اکو اک جناوانگ۔ میں تہاڈے نال مل کے آیا لین، لہنا اپنی جھولی پاوانگ۔ تہاڈے نالوں سچن چنگا نہیں کوئی سین، ناتا تہاڈے نال جُڑاوانگ۔
 جنہاں نوں لاڑی موت نہ کھائے دین، اوہناں نال مل کے خوشی مناوانگ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہارا دُھر دا ور، ور لے کے اپنا
 آپ پرچاوانگ۔ جن بھگت کہن سُن دھرم ست، ست دیئے جنا ئیا۔ اسیں کدی نہیں کہا ساڈی وڈی مت، سب کچھ پر بھ دی جھولی پائیا۔ اکو وار اُس
 دے چرنیں سدھے ہو کے گئے ڈھٹھ، ول ونگ رہیا نہ رایا۔ ایسے کر کے کر اکھ، ہر اپنا جوڑ جُڑا ئیا۔ کایا مندر اندر دکھایا اوہ مٹھ، جس گھر بیٹھا
 بے پرواہیا۔ نام جپن دا رٹا مکیا رٹ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو دتا کھلا ئیا۔ ست دھرم کہے میں سیوادر، سچ دیاں جنا ئیا۔ میتوں
 گر اوتاراں پیر پیغمبراں کر کے خبردار، در تہاڈے دتا گھلا ئیا۔ ویکھو چھڈ کے سرب سنسار، بھجیا آیا واہو داہیا۔ ایہو جیہا کھیل کدی نہیں کھلیا میں جگ
 چار، چو کڑی بیٹھی نین اٹھائیا۔ واہو کر کے سارے رہے نگار، خوشیاں تال وجائیا۔ ویکھ سچ سچا دربار، دو جہان دھیان لگائیا۔ جس گرہ بیٹھا آپ نرنکار،
 نرگن داتا بے پرواہیا۔ سنت سہیلے ویکھے آن، اپنی کل دھرائیا۔ بن کلیوں کر کلیان، کائنات لیکھا رہیا چکائیا۔ اوس دا سوہنا اگما ویکھ مکان، بے پچان دتا
 سمجھائیا۔ سچ پریتی بخش دان، دولت اکو جھولی پائیا۔ گرکھ گر سکھ سارے خوشی منان، دُھر دا راگ الا ئیا۔ میں بالا نڈھا اک نادان، وِچ رلیا چائیں چائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے جنا ئیا۔ میں چل کے آیا سچ دوارے، پر بھ دروازہ دے کھلا ئیا۔ میری سیوا لائے اپر پارے،
 اپر پر آپ درڑا ئیا۔ ابناشی کھیل نیارے، ہر کرتا آپ جنا ئیا۔ نال سمجھائے شبد اشارے، بن سینت اکھ لگائیا۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر بن پنہارے،
 دُھر دا تحکم منائیا۔ کایا مندر چڑھ چبارے، محل اٹل اک سہائیا۔ کوڑی کرپا نکلے باہرے، جوٹھ جھوٹھ کر گڑمائیا۔ ست دھرم دا بول جیکارے، بے جیکار
 اک سنائیا۔ پرتپالک پرتپال کرے جگ سارے، سرشی ویکھے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سیوا اک سمجھائیا۔ ست دھرم

کہے میری سیوا اچھی، پر بھ ساچے سچ لگائی۔ گُرکھاں دی کایا اکو وسی، مُنمکھاں ناتا دتا تڑائی۔ میری پریم پریتی وچوں اٹھ کے ہسی، ہس ہس خوشی منائی۔ صاحب ساچے گاواں جسی، جس اکو گائی۔ میرا ناتا جڑیا نال اہناں جنہاں کوئی نہ کھادھی ڈڈ مچھی، مجلس کرن بے پرواہیا۔ اہناں دی چنتا غمی لتھی، ہرکھ سوگ نیڑ نہ آئی۔ ہنگتا والی کریا کوڑی ڈھٹھی، اُچ منارا رہن کوئے نہ پائی۔ اوہ پڑھ کے اکو پیٹی، پٹنے والا رہے منائی۔ جس نوں مل کے کوئی نہ دیوے چٹی، چٹک اور نہ کوئے لگائی۔ نام پیار پریم نال تن مائی خاک جائے رتی، رتن امولک گُرکھ لئے بنائی۔ میں ٹھاکر ویکھیا تکیا اوہ صاحب کملاپتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دی گُرکھ نرالی انوکھی سخی، مل سجن خوشی منائی۔ اوہلا پڑدا نہیں ایہہ ویکھاں اکھی، تکیا حال جنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سیوا ست دوارے ست سمجھائی۔ ست دھرم کہے میں ساچی سیوا کماوانگا۔ پر بھ داتے دتی سب نوں سرن، سر مستک چرن کول ٹکاوانگا۔ جن بھگتاں اندر ملے چڑھن، گھر بہہ کے خوشی مناوانگا۔ میرے نال مل کے ڈھولا دھر دا پڑھن، میں اہناں نال مل کے گاوانگا۔ دوہاں دا اکو بن جائے برن، ورن گوت نہ کوئے سمجھاوانگا۔ توں مالک کرنی کرن، دُبدے پاہن پار کراوانگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا لیکھا دھر دوارے منگ منگاوانگا۔

☆ ۳ اَسو ۲۰۲۱ بکری تيجا سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ☆

ست دھرم کہے میری پئی گنڈھ، پر بھ جوڑی سچ بنائی۔ جن بھگتاں مل کے ہوئی ٹھنڈ، اگنی تت نہ کوئے تپائی۔ میں اہناں دا اندروں کوڑا کرکٹ ہونجھاں گند، سوہنی طرح کراں صفائی۔ اہناں دا مالک اک بخشند، بخشش رہیا کمائی۔ سچ ست دا چڑھ جائے اوڑا چند، جگت چن کھ شرمائی۔ اک دُوبے دے مل کے لگے انگ، انگیکار دیا کمائی۔ پریم پیار دا ویکھئے اند، میٹھی اپنا ویس وٹائی۔ ساچے اسو چڑھ ترنگ، ترت بھجے واہو داہیا۔ جگت جہان و بے مردنگ، تال اکو اک شنوائی۔ ویکھو پُرکھ اکال توڑنہارا بندی بند، بندنا سچ رہیا سمجھائی۔ جس دانت نوت کوڑی کریا نال جنگ، یدھ کر کر خوشی

منایا۔ جس دا مالک اک بُھینگ، بُھینگے سمجھ کوئے نہ پایا۔ اوہ تچ پُری اند، شبدی اپنا بھیس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کھیل کھلایا۔ ست دھرم کہے میرا جُڑیا جوڑا، جوڑی جگدیش بنایا۔ آگے ہووے نہ کوئے اجوڑا، ناتا سکے نہ کوئے تڑایا۔ ابناشی کرتا دیوے دُھر دا گھوڑا، شاہ سوارا ہوئے سہایا۔ چار گنت دہ دشا وچ اٹکائے نہ کوئی روڑا، رُڑھدے جاندے دیکھ دکھایا۔ پر بھ ملن دا وقت سب توں تھوڑا، لکھ پوڑا سی وچوں مائس جنم نظری آئی۔ گر کھو تہاڑی ریس کی کرے چند چکورا، مُسل دے مثال نہ کوئے سمجھایا۔ لیکھا چُکیا اندھ گھورا، من گھڑکی لے نہ کوئے ڈرایا۔ ناتا تٹیا کھوئے چوراں، ٹھگاں کولوں لے بچایا۔ اپنے پریم دی بنھ اگئی ڈورا، ڈوری اپنے نال رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر کھ بنا کے بانکا چھوہرا، شہرت نال دے وڈایا۔ ست دھرم کہے میرا ویلا بدن، ہر بندگی اک جنایا۔ پریتی وچوں پریم دی تندن، اکو اک سمجھایا۔ زرگن سرگن بن کے سنگن، سگلا سنگ دکھایا۔ جنم کرم دی تٹی آیا گندھن، وچھڑے رہیا ملائی۔ دین دیال درد دُکھ بھے بھنجن، بھو ساگر پار کرایا۔ نام نُماری چاڑھ کے رنگن، مگن اپنے نال کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ ست دھرم کہے مینٹوں ملیا وسیلہ، بھگتاں نال گُرمایا۔ ہر سنگت ویکھی دُھر دا قبیلہ، کامل پُرش رہیا بنایا۔ جنہاں نوں پار لنگھن واسطے کرنا پئے نہ کوئے وکیلا، ملاح گیر نہ کوئے دکھایا۔ جنہاں دی بدلے نہ کوئے دلیلا، دلیل دا مالک اک اکھوایا۔ اوہ شہنشاہ چھیل چھیل، بردہ بال نہ روپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منزل اپنی رہیا سمجھایا۔ ست دھرم کہے جُڑیا ناتا، ناتواں نظر کوئے نہ آئی۔ دوہاں دا پتا پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنی دے سمجھایا۔ پچھے دسدے آئے جوت میں جاتا، جات میں جوت کرے رُشنایا۔ آن کے تکیا نظر آیا پُرکھ سمرا تھا، پر تھی اکاش اپنا کھیل کھلایا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن دیکھے کھیل تماشا، خالق خلق وچوں پڑا لاہیا۔ دھن وڈیائی ساڈی پوری کیتی آسا، ترسنا میٹ مٹایا۔ اپنے نام دا کھول خلاصہ، خصوصیت سچ دتی سمجھایا۔ سچ دوارے دے دلاسا، دلبراں حوصلہ دتا ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس امرت جام پیایا باٹا، سو اپنا گھر دکھایا۔ ست دھرم کہے موہے چاؤ گھنیرا، گھڑی گھڑی وبتے ودھایا۔ پر بھ ٹھاکر ملیا میرا، مہر مُجت کرے سچ گُسائینا۔ میں دیکھیا اُس دا چہرا، گر کھ سوہنا نظری آئی۔ جسدا بن ونجھ مہانے تردا بیڑا، کشتی نیا

نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہدا سوہنا وسدا دُھر دا کھیرا، دیوا باقی کملاپاتی اٹھے پہر کرے رُشنائیا۔ اوتھے کدے نہ ہوئے اندھیرا، رین روپ نہ کوئے وٹائیا۔ کوڑی کرپا پوے نہ گھیرا، ہنگتا گڑھ نہ کوئے وسائیا۔ اوتھے ساچے سنتاں لگا ڈیرہ، جو سنگر پُرکھ اکال منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان کھیل وکھائیا۔ ست دھرم کہے میتھوں آ کے کوئی بچھے، میں سچ دیاں سمجھائیا۔ دیکھو جیہڑے گر اوتاراں پیر پیغمبراں نالوں رُسے، اوہ پر بھ نے لئے ملائیا۔ ایہہ سوہنے ہیرے سُچے، لوکماں قیمت سکے نہ کوئے چکائیا۔ ایہہ اُہناں نالوں اُچے، جو اٹھے پہر سادھیاں وچ دھیاں۔ ایہناں دے منزل پینڈے مکے، مُفت ملی وڈیائیا۔ ایہہ پر بھ گودی نیند گوڑھی تے، جنہاں پھیر نہ کوئے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی بنت رہیا بنائیا۔ ست دھرم کہے میں اندر وڑیا، گرکھاں وچ دھیان لگائیا۔ اوتھے پت پر میثور کھڑیا، ساکھیاں بے پرواہیا۔ میں اُس کولوں ڈریا، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ اُس ہوئی جی میتھوں باہوں پھڑیا، پکڑ لیا اٹھائیا۔ آ ویکھ میرے گرکھ دا اوہ گھریا، جس گھر وچ گھر رہیا سُہائیا۔ جس سوہنگ ڈھولا پڑھیا، تے دا ڈھول مردنگ آپ وجایا۔ اوہ ہیرا مانک موتی جڑیا، جڑت منڈل نالوں سو بھاپائیا۔ رَوَس اُہناں دی چرنی ڈریا سر سکے نہ مول اٹھائیا۔ جنہاں پُرکھ اکال سوامی اِکو وریا، کنت کنتوہل رہے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ست دھرم کہے میں ہویا حیران، حیرانی میرے اُتے آئیا۔ دیکھو کیہڑا کھیل کرے بھگوان، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے چہے انسان، اپنی انس سمجھائیا۔ جنہاں واسطے کرتیاں اگئی بان، دُھر دی گھاڑت لئے گھڑائیا۔ بے شک اوہ بُدھی نال انجان، سو جھی اپنی دے وڈیائیا۔ پر بھو سنگر مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ جو بچھے ہو کے گئے قربان، تنہاں دی قربانی لیکھے لائیا۔ اوہ سب توں وڈے بنا مہمان، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ ہتھ پھڑا دھرم نشان، دو جہاناں دے جھلائی۔ صدق صوری بخشی ایمان، دُھر دا عمل دے جنائیا۔ گرکھ ہوئے نہ کوئی بے ایمان، بیوہ روپ نہ کوئے وٹائیا۔ گھر وسیرا کرے نہ کوڑ شیطان، شرع نہ کوئے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ دھرم ست کہے میں دیکھیا نظارہ، بے نظیر آپ جنائیا۔ جتھے گر اوتار پیر پیغمبر کرن مظہر، اِکو راگ سنائیا۔ اوتھے نہ کوئی چند نہ ستارا، سورج کرے نہ کوئے رُشنائیا۔ اِک اِکلا بیٹھا اِککارا، مجلس لا کے بے پرواہیا۔ جن بھگتاں دیوے سچ پیارا، پریم

پریتی اک بندھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ ست دھرم کہے میں دیکھے گرکھ ملدے، مل مل خوشی منائی۔ اپنی درستی وچ کدے نہ ہلدے، سرشی لاج نہ کوئے جنائی۔ اوہناں دے لیکھے مکے تیج تل دے، جگت جہان تلک کوئے نہ جائی۔ ایہہ کھیل اگئی دلبر دلدل دل دے، جو دل وچ اپنی دلیل دے پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سب دے ہتھ لگائی۔ ست دھرم کہے میں سُنیا بول، انبولت آپ جنائی۔ جن بھگتاں اندر کُندا کھول، بند کھڑکی پڑدا لاہیا۔ ست سروپی آ کے کول، ہوئی جی سمجھائی۔ دیواں وڈیائی اُپر دھول، دھرنی سوہا پائی۔ پڑدا چکاواں تیرا اوہل، دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے پاندھا رول، پنڈت ملے نہ کوئے وڈیائی۔ جو نہکرمی کیتا قول، اقرار پورا دے کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہار بے پرواہیا۔ ست دھرم کہے میں دیکھیا محل، دیوا باقی اکو نظری آئی۔ جو آد جگاد سدا اٹل، ساچا دھام اک سہائی۔ جتھے اگئی دیک رہیا بل، تیل باقی نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا لیکھے لائی۔ ست دھرم کہے میرا گرکھاں نال ملاپ، ہر کرتا آپ کرائی۔ دوہاں دا سانجھا ہو جائے جاپ، اکو راگ لائی۔ پُرکھ اکال ملیا باپ، وڈپتا وڈی وڈیائی۔ جس دا کدی نہ تٹے ساک، ناتا اور نہ کوئے دکھائی۔ سو سوامی نظری آوے ساکھیاں، حاضر حضور ہو کے رہیا سمجھائی۔ جن بھگتو منو سچی بات، پت پریشور مناؤنا دھیاؤنا چائیں چانیا۔ انتم تہاڈے وچ ملاوے اپنی ذات، جوتی جوت جوت سمائی۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ دا کوٹن کوٹ منس جنم دا پوجا پاٹھ، پرہ دے درشن تل رہے نہ رائی۔ اکو وار مہر نظر کر کے پچھلے لیکھے سارے کرے بے باق، باقی نظر کوئے نہ آئی۔ ہر سوامی بڑا چلاک، مالک چاکر ہو کے سیو کمائی۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی ایس دی صفت دی کردی بات، کتھناں درڑائی۔ جنہاں نوں درس دیوے پرہ آپ، گھر اپنا میل ملائی۔ اوہناں کس دا کرنا جاپ، کس نوں گا گا دین سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایہو کھیل رکھیا اپنے ہاتھ، جو کدے کدے جگو جگ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے سمجھائی۔ ست دھرم کہے میں دیکھیا ترہا، گرکھ ورا نظری آئی۔ جس دا پٹو پرہ آپ آ کے پھڑدا، اپنی گنڈھ پوائی۔ اوہ منزل اوس چڑھدا، جسدا مالک ہر شہنشاہیا۔ اوہ لوکات کسے کولوں نہ ڈردا، بھو نہ سیس لگائی۔ جل دھارا وچ کدے نہ ٹھردا، اگنی

تت نہ کوئے تپایا۔ اکھراں والے گیت کدے نہ پڑھدا، جس نوں نراکھر دتا سمجھایا۔ اوہ کھیل ویکھے اُس گھر دا، جس وچ دیوا باقی کرے رُشانیا۔ اوہدا
 لیکھ چکے دین مذہب شرع دا، شریعت وچ نہ کرے کوئے لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لئے ملائی۔ ست دھرم کہے میں
 سنی کہانی، کہاوت وچ کدے نہ آیا۔ پہلے گر اتار پیر پیغمبر سناندے گئے دھر دی بانی، بان نرالا آپ چلایا۔ جس دی سمجھ نہ کرے کوئے پہچانی،
 بے پہچان کرے لوکایا۔ گرکھاں اُتے کرے مہربانی، اپنا بھو دتا کھلایا۔ چرن کول بخش دھیانی، انتر آتم جوڑ جڑایا۔ اکو پد دے نربانی، گھر ساچے لیا
 بہایا۔ پر بھ گرکھاں شان و شوکت بنائی اپنی نشانی، نشانے اپنے نال اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے ویکھ دکھایا۔ ست دھرم
 کہے واقعی اوہ گھر سُچا، سُچیاں وچوں نظری آیا۔ جتھے گرکھ وِلا سٹا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ اوتھے پُرکھ اکال گوہند نوں کہے آمیریا پتا، پت پر میشور سر
 اپنا ہتھ لکایا۔ اوتھے کدے نہ بدلے رُتا، سورج چند اپنا پلکھ نہ کوئے دکھایا۔ اوتھے کدے نہ آوے کسے غصہ، رُسیاں رہیا منایا۔ پنج تت دا نہیں جُسا،
 نرگن نور جوت کرے رُشانیا۔ اوتھے نہیں داڑھی مچھا، سیس جگدیس نہ کوئے رکھایا۔ مات گر بھ نہ کوئی اٹا رُکھا، دس دس ماس اگن نہ کوئے تپایا۔
 اوتھے گرکھاں دا پینڈا مُکا، موقع ملیا بے پرواہیا۔ آون جاون دا نہیں بُھلیکھا، بھرے بُھلی جگت لوکایا۔ پاربرہم پت پر میشور اُجل کرے کھا، مہربان دیا
 کمایا۔ جن بھگتو پر بھ سرنائی سب توں اتم سریشٹ سکھا، جگت سکھ کم کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہ ہلنک نرائن نر، مہاراج شیر
 سنگھ وشنو بھگوان، نرگن دھاروں آپے اٹھا، جس دانہ کوئی پتا نہ کوئی مایا۔

☆ ۳ اَسو ۲۰۲۱ بکرمی سنتو کھ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ☆

ست دھرم کہے ویکھی سوہنی بھومکا، بھوپت بھوپ دتا سمجھایا۔ جتھے لیکھا کُیا توں میں کا، میرا تیرا اکو نظری آیا۔ اوتھے ساگر وگے پریم پیار
 دی نیں کا، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ نعرہ اکو بولن بے کا، پُرکھ اکال منایا۔ کھاتہ پر بھ نے اوہناں نوں دتا بیج دا، وارث نظر کوئے نہ آیا۔ جھگڑا چکيا لکھ

چوڑاسی کھے دا، خالص اپنے نال ملائیا۔ رونا دھونا کُیا اگے ہائے دا، ہو کے وِچ نہ کوئے سُنایا۔ ناتا چُکيا چاچے تائے دا، پتا پُرکھ اکال گود اُٹھایا۔ مارگ
 کُیا جگت راہے دا، رہبر ملیا بے پرواہیا۔ الف یے نہ کوئے پڑھایگا، بن پڑھیاں پار لنگھایا۔ ساچی منزل آپ چڑھایگا سر اپنا ہتھ لُکایا۔ گھر ساچے انت
 بہایگا۔ جس گرہ دیوا باقی اک رُشَنایا۔ سنت سہیلے میل ملائگا، جوتی جوت سُمایا۔ ایہو جہا ٹھاکر پھیر ملن کدے نہ آئگا، نو سو پُرانوی چو کڑی جگ اپنا
 رُپ نہ کوئے پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو یا سہایا۔ ست دھرم کہے میں ویکھیا گھر گسہیر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس دا
 تت نہ کوئے سریر، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ اوہ خالص بے نظیر، خالق مالک بے پرواہیا۔ میں اُس دی جن بھگتاں اندر تگی تصویر، جس دا خاکہ سکے نہ
 کوئے سمجھایا۔ اوہ پیراں دا پیر، گرواں دا ستگر ناؤں دھرایا۔ اوہ شہنشاہ پاتشاہ اک اخیر، آخر سب نوں حکم منایا۔ اوہ تھے کوئی لگی نہ دے بھیر، گرکھ
 ورلے تھوڑے تھوڑے نظری آئیا۔ جنہاں دی بنھی اُس نے آپ بیر، بیرا کندھ اُٹھایا۔ پار کرائے جگت لکیر، لعنت لُکا سب دے مگروں لاہیا۔ اگے
 مار کے اپنا زنجیر، زنجیر شرع دتا تڑایا۔ ساچی بخش اک توفیق، طبیعت سب دی خوش رکھایا۔ مُرشد ہو کے بنیا مُرید، مُرید ہو کے مُرشد میل ملائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں گھر ساچے کرے دید، داعوے نال اپنے نال ملائیا۔ ست دھرم کہے میں پچھے جاندا رہیا پر بھ گونگا،
 بولن وِچ کدے نہ آئیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اپنے نام دا دے کے تھوڑا جھونگا، لوکات ہٹ دتا کھلایا۔ اوہ مار دے رہے اُس دے نام دا آ کے
 ہونگا، منتراں نال سمجھایا۔ پھر کہہ کے گئے اوہ بے انت بے پرواہ وڈا دُونگھا، سمنند ساگر ہاتھ کسے نہ آئیا۔ اوہ پیر پیغمبراں اندر وڑ کے کوندا، شبد نال
 شنوایا۔ اوہ لکھ چوڑاسی بندا سونگھا، ویکھے تھاوں تھانیا۔ کلجک اتم سب دا کر کے کوندا، کُنڈی کھڑکی اندر بند دتا کرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا لہجے کسے نہ
 ڈھونڈا، ڈھونڈیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ہتھ پھڑے کوئی نہ کھونڈا، کھڈیاں وچوں سارے باہر کڈھایا۔ جس دا حکم دو جہاناں کرے
 مودھا، لوک پرلوک دے اُٹایا۔ اُس دا بھيو کپڑا دے گو جھا، کجھی رمز نہ کسے لگایا۔ پپلاں تھلے بہہ کے لہجدا رہیا بُدھا، بُدھ اتم نال ملائیا۔ ستجگ
 تریتا دوا پر کلجک پر بھو نکیاں نکیاں کھیاں وِچ رہیا رُجھا، اپنی رُچی نہ کسے سمجھایا۔ کلجک اتم زِرن ہو کے ہو یا اگھا، اگن آتھن نہ ویکھ وکھایا۔ سچکھنڈ

دوارے دو جہاناں اک دکھا اپنا مُکا، پنچے اُنکلا اکو وار بند کرائیا۔ پیر پیغمبر پیتا بھل گیا حقہ، اُمت ساری دے دُہانیا۔ گر اوتار کہن کتھوں پر بھو اُٹھیا سٹا، سٹی کلا ہور جگانیا۔ جو ساڈے کولوں بچھدا بچھلیاں بچھاں، لیکھا مگے تھاؤں تھانیا۔ سارے مل کے کہن ایہدے نال کی کریئے غصہ، ایہدے غضب دی دو جہان دُہانیا۔ جے لیکھا ویکھئے ساڈا پینڈا مُکا، مکا و نہارا اکو اک اکھوائیا۔ ہُن ایس دا وقت سہیلا دُھکا، جس نوں آئے دھیانیا۔ جیہڑا سانوں بناندا رہیا پتا، پتا بن بن دیا کمانیا۔ ہُن اوس دی ویکھئے رتا، رُترئی کویں مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل دُھر دا رہیا کرائیا۔ ست دھرم کہے اسیں سُنیا پر بھ بولا، کنیں سُنن کوئے نہ پانیا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے ویکھیا اوہ آد جگاد بنیا رہیا وچولا، وچلا بھيو دے کھلایا۔ نام جیکارا ہر نرنکارا سُنائے دُھر دا ڈھولا، اڈول اڈل دے جنایا۔ چاکر سیوک دردی بنے گولا، درویش ہو کے ویکھ وکھایا۔ اوس مالک کولوں کاہدا اوہلا، جو گھٹ گھٹ رَویا نظری آئیا۔ جس نے سب توں وکھرا کلج انت سُنایا بولا، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جے جیکار کرائیا۔ ایہو جہا کسے آگے نہ ملیا تولا، اتل اتل بن کے پھیرا پانیا۔ جس دے تکڑی وٹے اندر کوئی نہ رولا، مہر اپنا نام لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ہر رہیا ترانیا۔ ست دھرم کہے اسیں لگدی ویکھی کُنجی، کایا اندرے اندر لگایا۔ جن بھگتاں دے کے اپنی پونجی، دُھر دی دولت جھولی پانیا۔ ہتھ وچ باہروں پھڑ کے کھونڈی، کایا کھڈے کھوج کھجایا۔ بے شک پوجا پاٹھ نالوں گرکھیاں نوں کھانی چنگی بوندی، اک اک بوند نال بوند بوند پٹکایا۔ کھیل کئے ہاں ہوں دی، ہوئے ممتا دے گواہیا۔ آواز آوے توں ہی توں دی، توں مالک بے پرواہیا۔ جو کایا سنگر چرن چھوہندی، سو چھوہرے بالے نڈھے بردھ بال پار کرائیا۔ پر بھ ویکھن آیا کھیل بُت رُوح دی، بُتخانے پوج نہ کوئے پُجایا۔ ایہہ کہانی نہیں جگت رسا منہ دی، دُھر دی گاتھ سُنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا مالک اک ہو آئیا۔ ست دھرم کہے اساں جگدی ویکھی جوتی، گرکھیاں اندر ڈگمگایا۔ منزل ویکھی چوٹی، بچھلا پندھ چُکایا۔ واسنا رہے کوئی نہ کھوٹی، کوڑی کریا باہر کڈھانیا۔ سرتی پکڑ اٹھائے سوتی، سٹیاں لیا جگانیا۔ گل لائے کملی کو جھی، دیوے مان وڈیایا۔ اپنے ملن دی بخش کے سو جھی، سوہنا رنگ چڑھانیا۔ کھیل نرالا کرے پریتم چوہی، کایا چولے رہیا بدلایا۔ آتم رسیا بن کے بھوگی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلے چائیں

چانیا۔ ست دھرم کہے ہر ٹھاکر پایا، گر کھٹھیاں مل مل خوشی منایا۔ جس نوں کہندے دائی دایا، گھر اپنی سیو کمایا۔ سچ سوامی بن کے آیا، اپنا پھیرا آپے پانیا۔ سوہنا ڈھولا اکو گایا، شبد انادی راگ سنایا۔ ترے گن مایا دے ہٹایا، تتوت نہ کوئے لڑایا۔ ساچا مندر اک سہایا، گھر گھر وچ کرے رُشانیا۔ جن بھگتاں آکے درس دکھایا، دید عید چند چڑھایا۔ جنم کرم داروگ مٹایا، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ سچ سرنائی شرنگت اک سمجھایا، برہم مت دتی وڈیایا۔ سمرتھ سوامی پھیرا پایا، کل کلکی ناؤں جنایا۔ سنت سہیلے لئے ترایا، تارنہار ہويا سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بیڑا پار کرایا، منجھدھار نہ کوئے رُڑھایا۔

☆ ۳ اُسو ۲۰۲۱ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ☆

ست دھرم کہے جگدی ویکھی جوتی، گر کھ کایا مندر سوہا پانیا۔ ساڈھے تن ہتھ دی اگمی نکی کوٹھی، پُرکھ ابناشی لئی بنایا۔ اوتھے پڑھنی پئے نہ پوتھی، اکھراں نال نہ کوئے سمجھایا۔ مت نہ ہووے ہو چھی، من نہ کوئے چترایا۔ صاحب سنگر سوئی سرت اٹھائی سوتی، ہر جن تے آپ جگایا۔ دُرمت میل اندروں دھوتی، نرمل روپ وٹایا۔ آتم پرما تم دتی سو جھی، شبدی رمز لگایا۔ لیکھ چکا کے جننجو لکا دھوتی بودی، بندگی اپنی اک درڑایا۔ بھو کھلے لوک پرلوکی، برہمنڈ کھنڈ اکو گھر دکھایا۔ نام سندیسہ سچ سلوکی، سوہلا راگ لایا۔ ٹھاکر ملے اگما موی، مجلس اپنی وچ بہایا۔ کوئی گر کھ ہوئے دارہے نہ روگی، متا نیڑ کوئے نہ آیا۔ بن سنگر کرپا سچا بنے نہ دھر دا جوگی، کوٹن کوٹ جگیشتر بیٹھے دھیان لگایا۔ سدا سہیلا اک اکیلا دھر سنجوگی، جگ جگ بھگتاں میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ ست دھرم کہے ویکھیا کایا گرہ، مائی کاپی نظری آیا۔ جس گھر سوامی ٹھاکر بہے، نرگن اپنا آسن لایا۔ اُس دی صفت شاستر سمرت وید پُران کی کہے، کتاب مکتب خانے وچ سکے نہ کوئے چھپوایا۔ دین دیال پُرکھ اکال جو کرنی سو کر کر رہے، کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ وست اموک نام بھنڈارا گر کھٹھیاں کایا اندر دے، انملڑی دات ورتایا۔ سو گر سکھ سجن سہیلا سنگر سرنائی ڈھے،

مستک دھوڑی ٹکا خاک رمانیا۔ تُوں میرا میں تیرا اِکو ڈھولا کہے، سوہنگ سچ پڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ لیکھا رہیا مکانیا۔ ست دھرم کہے اندر وڑ کے تگیا، نظری آیا بے پرواہ۔ جس مکہ مدینہ چھڈیا، جُریوں بیٹھا مکھ بھا۔ مندرائ مسجداں وچوں نٹھیا، اپنا پنڈھ مکا۔ جن بھگتاں اندر وسیا، سچ سوامی ڈیرہ لا۔ رین اندھیری میٹے مسیا، مصلہ اک سنا۔ آتم مل کے پر ماتم ہسیا، پاربرہم برہم ساچا جوڑ جڑا۔ پریم پریتی نال اپنی دے کتھیا، دُئی دوتی ڈیرہ ڈھاہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سجن میل ملا۔ ست دھرم کہے اندر دیکھی سچی صلاح، تُوں سنگر آپ جنانیا۔ سنت سہیلے نال رلا، گر چیلے جوڑ جڑانیا۔ گر اوتار بننا گواہ، پیر پیغمبر شہادت دے بھگتانا۔ جنہاں مٹیا اک خدا، واگر و پُرکھ اکال رہے سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دے سمجھانیا۔ ست دھرم کہے اندر کھیل اولی، گھر گرکھاں نظری آتیا۔ زرگن جوت اِکو بلی، دوس رین کرے رُشانیا۔ اوتھے مندرائ وانگ وجانی پے نہ ٹلی، انحد دُھن اپنا راگ سنانیا۔ وانگ قلندر پاؤنی پے نہ جلی، نام خُماری سچ چڑھانیا۔ جس رہبر نوں راہ وچ لبھدا تھک گیا محمد علی، سو عالیشان گرکھاں دیکھ مکان خوشی منانیا۔ دو جہاناں بن کے بلی، بیلے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پار لنگھانیا۔ جس دی وست انوکھی سدا نویلی، جگ نیتز نظر کسے نہ آتیا۔ اوس دی آتم اک سہیلی، لکھ چوراسی دے جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا دیونہار وڈیانیا۔ ست دھرم کہے میں دیکھیا کھیل گرکھ گھر دا، گھر گھر وچ خوشی منانیا۔ اوتھے امرت جھرنا جھردا، نابھ کول اُٹانیا۔ میل ہوئے وچھوڑے چر دا، پچھڑیاں نال ملائیا۔ کیتے قول اِقراروں کدے نہ پھردا، پورے سنگر ہتھ وڈیانیا۔ اوہ بھو چکائے گھر تھر دا، سچھنڈ پڑدا دے اُٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک لکانیا۔ ست دھرم کہے میں تگئی تاکی، پر بھ سنگر آپ کھلانیا۔ جتھے نظری آیا دھر دا ساتھی، ساکھیات بے پرواہیا۔ اُس نوں مندے سارے کملاپاتی، پت پر میثور سو اکھوانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اوسے دی گاؤندے ساکھی، سکھناں نال سنانیا۔ اُس دے آگے رہیا کوئی نہ عاقی، عقل بُدھی چلے نہ کوئے چترانیا۔ اوہ منزل چڑھ کے بیٹھا اگئی گھاٹی، سچ دوارے سو بھاپانیا۔ جن بھگتاں کھج انت میٹن آیا اندھیری راتی، اماوس رہن کوئے نہ پانیا۔ سچ پتر کا دیوے سچی پاتی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا خلق خدا نیا۔ ست دھرم کہے اندر دُونگھا راز، رسنا کہن کوئے نہ پانیا۔

جس اُتے کرپا کرے پر بھ آپ، مہر نظر اُٹھایا۔ اوتھے لوڑ رہے نہ کوئی جاپ، رسنا جہوا بٹی دند چلے نہ کوئے وڈایا۔ لیکھا چکے جگت نماز، روزہ رکھ فاقہ مات نہ کوئے کٹایا۔ جو ساجن دتا ساج، سو سازش کوڑی پرے ہٹایا۔ کایا مندر کر آباد، عبادت اِکو دے درڑایا۔ تُوں میرا میں تینوں رکھاں یاد، دُوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ ست دھرم کہے ویکھیا پیار، پریتی گرکھ اندر نظری آئی۔ جتھے دُوجا نہ کوئے وچار، من اُٹھ نہ دہ دِش دھانیا۔ ہوئے ہنگتا نہ کوئے خمار، کوڑی کریا نہ سنگ رلائی۔ جگت وِدیا نہ کوئے بکار، اِکو نام اوٹ تکانیا۔ سوہنا بستر نہ کوئے سنگار، نام رنگت اک چڑھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈایا۔ ست دھرم کہے جن بھگتاں اندر ویکھیا اک پلنگ، جس دا پاوا چول نظر کوئے نہ آئی۔ اُس دا انوکھا اوٹرا وچوں رنگ، جگت للاری نہ کوئے رنگایا۔ اُس دے تھلے وِجے مردنگ، ہوئی ہوئی آواز سنایا۔ اُس دے اُتے بہہ سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ آسن لایا۔ اُس دوارے اوہ اند، جس اند نوں اند پوری والا ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا سچ گھر، گرہ مندر پڑا لاہیا۔ ست دھرم کہے ویکھیا پڑا لہندا، ہر سنگر پرے ہٹایا۔ گرکھ سچ دوارے بہندا، بہہ بہہ خوشی منایا۔ دیو سوامی اگوں کھندا، شبدی شبد راگ الایا۔ سنت سہیلا چرنی ڈھندا، ڈھیہ ڈھیہ خوشی منایا۔ دیونہارا وست اگمی دان دیندا، سچ بھنڈارا جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر گھر وِچ بھو کھلایا۔ ست دھرم کہے میں کھلدا ویکھیا دروازہ، جن بھگتاں پر بھ جی دیا کمایا۔ اوتھے وِجدا ویکھیا واجا، ناد انادی راگ الایا۔ اوتھے پریم پیار دا سُندا رہیا ساجا، سارنگ سُرنگی کم کسے نہ آئی۔ بھو کھولیا پُرکھ سمرا تھا، مہما اکھ کھ درڑایا۔ جناؤندا رہیا اگمی گاتھا، دُھر دی کرے پڑھانیا۔ آتم پر ماتم دیندا ویکھیا سا تھا، نرگن نرگن میل ملائی۔ بن گوپی کاہن پیندی ویکھی راسا، منڈل منڈپ ناچ نچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ وکھانیا۔ ست دھرم کہے گرکھ اندروں سوہنا، پر بھ سوہنی بنت بنایا۔ نہ ہسنا نہ رونا، خوشی غم نہ کوئے رکھانیا۔ نہ جاگنا نہ سونا، آلس نندرا نیڑ کوئے نہ آئی۔ راگی نادی راگ نہ گاؤنا، ڈھولک جھیننا نہ کوئے کھڑکانیا۔ من خیال نہ بناؤنا نہ ڈھانہنا، ڈھیہ ڈھیہ ڈھیری خاک نہ کوئے ملائی۔ اِکو پر م پُرکھ پر ماتم درشن پاؤنا، درِ شئی اشئی اِکو ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در

گھر ساچے سو بھا پائیا۔ ست دھرم کہے میں گُرمکھاں اندر کھل دی ویکھی کھڑکی، سنگر پورا آپ کھلایا۔ میں لگدی ویکھی برتی، برتھا سواس نہ کوئے جانیا۔
 میں پڑدا چکيا ویکھیا سرتی نرتی، نچ نیت ہوئے رُشنايا۔ ایہہ کھیل اگئی پر دی، پیا پریتم ہوئے سہایا۔ ایہہ دھار انوکھی نرویر نر دی، نرنکار آپ جنایا۔
 کوٹ جنم دی وچھڑی لکھ چوراسی وچ پھردی، صاحب سلطان اپنے لیکھے لایا۔ مانس دیہہ نہ جائے برتھی، برتھا جنم نہ کوئے گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کھیل جانے دھڑ سر دی، پنج تت ویکھنہارا چائیں چانیا۔ ست دھرم کہے میں ویکھی کایا مائی، اندر وڑ کے پھول بھلایا۔ جس وچ منزل
 ڈونگھی گھاٹی، رہبر بیٹھا کھ چھپایا۔ اندر رکھ بوند سوانتی، کلجک چو رہیا ترسایا۔ چاروں کُنٹ کر اندھیری راتی، اپنا نور بیٹھا چھپایا۔ جام دیوے نہ بن
 کے ساتی، پیالہ حق نہ ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل رہیا ورتایا۔ ست دھرم کہے میں ویکھیا چالاک، جس دی سمجھ
 کوئے نہ آیا۔ اوہ لیکھا جانے رُوح بُت خاکی خاک، خالق مالک خلق خدایا۔ اوہ لہنا دینا جانے حساب، کتاب اپنی بغل اٹھایا۔ اوہ وسے دُور نیڑے سچ
 محراب، محبوب اپنا آسن لایا۔ مُرید ہو کے مُرشد دیوے سچ خطاب، خطا سب دی مُعاف کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا
 دے اک آداب، ادب نال دے جنایا۔ ست دھرم کہے ویکھے پیغمبر پیر، مسلیاں نال کرن پڑھایا۔ چٹے اُتے کالی کچھ لکیر، الف یے دے سمجھایا۔
 ہر وفاں نال کر تحریر، تقریر نال جنایا۔ سبجک تریتا دوا پر کلجک انتم بدل نہ سکیا کوئے تقدیر، تدبیر اپنی نہ کوئے درڑایا۔ سارے من کے گئے سچ خدا اک
 اخیر، آخر منزل بیٹھا بے پرواہیا۔ جس دا لہنا لیکھا شاہ حقیر، حقیقت وچ شنوایا۔ اوہدا نور ظہور بے نظیر، موسیٰ منہ دے بھار سُٹایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے دے سمجھایا۔ ست دھرم کہے جن بھگت چنگا، پر بھ سوہنا ہٹ کھلایا۔ جس دے چرن چٹے گنگا، گوداوری جمنا سرتی
 دھیان لگایا۔ جنہاں دے نام دا وچے جگت مردنگا، شاستر سمرت رہے صلاحیا۔ اوہ پنجاں تتاں والا نظری آوے بندہ، پُرکھ ابناشی بندھنا وچوں پار کرایا۔
 گھاٹ لگائے اپنے کنڈھا، ساچا لیکھا دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے میلے سچ سُبھایا۔ ست دھرم کہے میں مٹر بھگت،
 دُوجا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ میرا پریم پیار ناتا جگت، جیون جگت دیاں درڑایا۔ انتر آتم دیواں ساچی شکت، شخصیت دیاں سمجھایا۔ ہر ملاواں ہر دے

وقت، ہر دے ہر سمانیا۔ پڑا لاه کے عرش فرش، دُور دُراڈا فیصلہ دیاں مُکائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے حرص، ہوس دیاں بُجھائیا۔ جو سَتگر وچھڑے تڑپن وچ تیش، تنہاں امرت میگھ نام برسائیا۔ اُہناں پھڑ کے اُس گھر لے جاواں پرت، جس گھر وچوں چل کے آئیا۔ جھگڑا چھٹ جائے، اوہناں نرک سورگ، دوزخ بہشت رہن کوئے نہ پائیا۔ بھگت بھگوان وچ رہے کوئی نہ فرق، جوتی جوت جوت سمانیا۔ سچ در سچ وچوں کی کوئی کڈھے ارتھ، ارتھاں وچ کی کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھیا اپنی نال رکھائیا۔

☆ ۳ اَسو ۲۰۲۱ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ☆

سَت دھرم کہے میں ویکھیا کھیل لگ دا، جن بھگتاں دیا کمانیا۔ ناتا جوڑ پیو پُت دا، پتا پُرکھ اکال گود سہائیا۔ اُہناں پڑھنا پئے نہ کوئی کٹکا، جنہاں گٹوں پھڑ کے لیا اُٹھائیا۔ لیکھا چکاوے اُلے رُکھ دا، مات گر بھ نہ پھیر پھرائیا۔ ایہہ لاہا مانس دیہہ منگھ دا، ہر سَتگر ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے رہیا ملائیا۔ سَت دھرم کہے میں ویکھیا چھپدا، اندرے اندر ڈیرہ لائیا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر اندر لگدا، لگ لگ کھیل کھلائیا۔ بھو دتے نہ اپنی گٹھ دا، پڑا سکے نہ کوئے چکائیا۔ کر کرپا جنہاں دیاں ہو کے تھُہدا، پچھلا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ اُہناں وقت سہاوے اپنی رُت دا، رُتری نال مہکائیا۔ جن بھگتاں سیس پر بھو نوں جھکدا، دُجی اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ دوہاں دا منزل پندھ اکو وار لگدا، قدم قدم نہ کوئے ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ سَت دھرم کہے میں ویکھیا نین، نیتز اکھ کھلائیا۔ جن بھگتاں دُھر دا سجن سین، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ نِت نوت جگ چو کڑی آوے لین، نرگن سرگن روپ وٹائیا۔ ساچی سکھیا آوے دین، کرے سچ پڑھائیا۔ ناتا توڑ کے بھائی بھین، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ وہن نہ دیوے ڈونگھے وہن، پار کنارہ اک سمجھائیا۔ نُقطہ مکائے عین غین، اکھ اکو اک کھلائیا۔ نام کسوٹی دے رسین، رستے ساچے لئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلا سچ سُبھائیا۔ سَت دھرم کہے میں ویکھی کلا چڑھدی، آون جاون سمجھ کوئے نہ آئیا۔ اوتھے ایکنکار اکو دردی،

دُکھیاں درد رہیا مٹائیا۔ اکھر رسنا زبان کوئے نہ پڑھدی، کلمہ سکے نہ کوئے جنایا۔ ایہو کھیل پر بھو اسپرج دی، اچرج لیدا آپ ورتائیا۔ رچنارچ کے نار
مرد دی، لکھ چوڑاسی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھے کھیل اگم اتھاپیا۔ ست دھرم کہے پر بھ کھیل اگم، الکھ الکھنا آپ
کرائیندا۔ جگ جگ بھگتاں بیڑا بنھ، مارگ دھر دے آپ وکھائیندا۔ سچا راگ سنائے کن، بن اکھراں آپ پڑھائیندا۔ نام بھنڈارا دے کے دھن،
دولت اک ورتائیندا۔ بن چندوں چاڑھ کے چن، جوت نور رُشنائیندا۔ بن مندروں وسیرا کرے اگلی چھن، چھپر اکو اک وکھائیندا۔ کر پرکاش اندھیرے
انھ، لوچن انتر اک کھائیندا۔ پنج پنچان دے کے ڈن، ڈنکا اکو نام و جائیندا۔ جو گھڑیا سو دیوے بھن، گھڑن بھنہار آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیندا۔ ست دھرم کہے پر بھ بھگتاں میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ گھر سوہے گرو گر چیل، چیل گرو روپ وٹائیا۔ دوہاں اکو
سجّ سہیلا، پُرکھ اکال سرب سکھائیا۔ وسنہارا دھام ٹویلا، نج گھر بیٹھا تارئی لائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ ست
دھرم کہے میں ہندی ویکھی مہر، مریداں اُتے مُرشد دیا کمائیندا۔ تارن لگانے لاوے دیر، پلک اکھ نہ کوئے چھپکائیندا۔ سچ دھرم دے چاڑھ کے بیڑ، نیا
نوکا اک ترائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں نکھیر، آپ اپنا جوڑ جڑائیندا۔ پورب لیکھا دے نبیڑ، اگے منگن کوئے نہ آئیندا۔ ناتا توڑ کے اندج جیر، اُتبیج سیج ڈیرہ
ڈھائیندا۔ نام رکھا کے شبدي سنگھ شیر، بھبک اکو اک سنائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت وکھائے دھر دا گھر، جس گرہ اپنا آسن
لائیندا۔

☆ ۳ اُسو ۲۰۲۱ بکرمی بی بی بنتی دے گرہ پنڈ دھارڑ ☆

ست دھرم کہے میں ویکھیا جگدیش، جن بھگتاں اندر نظری آئیا۔ جس دے چھتر جھلے سیس، دو جہاناں تھم ورتائیا۔ جس دی صفت کردے
راگ چھتیس، کھانی بانی دے وڈیائیا۔ جس نوں گاؤندے تیس بتیس، رسنا نال ملایا۔ جس دا کلمہ سچ حدیث، نام ست پڑھائیا۔ جس دا واسا ہست کیٹ،
گھٹ گھٹ رہیا سمایا۔ اوہ وسیا دھام اولڑے اندیٹھ، نرمل جوت کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں دس کے اپنا گیت، سوہنگ ڈھولا دتا سمجھایا۔ ناتا توڑ کے مندر

مسیت، کایا کعبہ دتا جنایا۔ اندرے اندر بدل کے نیت، ساچی ریتی دتی دکھایا۔ بخشش کر کے چرن پریت، رحمت سچ کما یا۔ نام پدارتھ پائے بھیکھ،
 بھچھیا اک ورتایا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر سنجک تریتا دوا پر رکھ دے گئے اڈیک، دھر دا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر
 کرنی کار کما یا۔ ست دھرم کہے میں ویکھیا سچ دوار، گرکھ انتر نظری آ یا۔ جتھے دیا باقی جگے اگم اپار، جوتی جوت جوت رُشنا یا۔ شبد انحد ناد و جے سچی
 دھنکار، آتمک راگ الا یا۔ بن سخیان منگلا چار، سوہنا گیت الا یا۔ امرت برکھے میگلہا دھار، امیوں رس اک چوایا۔ ساچے گرہ کرے پیار، پریتم ہو کے
 گود اٹھایا۔ کاگد قلم نہ لکھنہار، صفتی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ سب توں نرالا وکھرا وسے باہر، سکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اچرج کھیل آپ ورتایا۔ ست دھرم کہے میں گرکھ ویکھے لال، لکھ چوراسی وچوں نظری آ یا۔ جنہاں اُپر صاحب دیاں، سری بھگوان ہویا
 سہایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، پنج وکار پرے ہٹایا۔ امرت آتم اک اچھال، جھرنا دھر دا دتا جھرائیا۔ دست اُکا کے دیپک تھال، نور ظہور کری رُشنا یا۔
 لہنا چکا کے کال مہاکال، چرن سرن دتی سرنا یا۔ لیکھے لا کے کایا مائی کھال، تن من اپنی جھولی پائی۔ مات گر بھ توں کر بحال، اگنی تت دتا بھجھایا۔ سچ
 دوار دکھا سچی دھرم سال، مندر اکو اک رُشنا یا۔ جتھے نہ کوئی شاہ نہ دے کنگال، راؤ رنگ اکو نظری آ یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن
 بھگتاں دے وڈیا یا۔ ست دھرم کہے میں انتر پیکھیا، اپنا دھیان لگایا۔ جتھے پنج نہ سکے کوئی ملا شیخیا، پنڈت پاندھا لنگھ کوئے نہ پائیا۔ سو دھام اگمرا سچا
 سوہے دیسیا، گھر ٹھاندا نظری آ یا۔ جتھے نہ کوئی روپ رنگ نہ ریکھیا، نرکار سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلہا رہیا ملا یا۔
 ست دھرم کہے میں ویکھے گرکھ چکدے چوگ، ہر جو ہر ہر نام چکگایا۔ پورب جنم دے مٹدے ویکھے روگ، رنگن اک رنگایا۔ دوہاں میلے ہندے ویکھے
 دھر سنجوگ، وجوگی رہن کوئے نہ پائیا۔ دیپک جگدے تگے کایا کوٹ، جوتی جوت جوت رُشنا یا۔ شبد نگارے لگدی ویکھی چوٹ، دھر دا نادی ناد رُشنا یا۔
 پیر پیغمبر گر اوتار پار برہم دی کردے ویکھے کھوج، سنجک تریتا دوا پر کلجک نیت نوت اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی
 اپنے ہتھ رکھایا۔ ست دھرم کہے میں ویکھیا کرنی کرتا، پُرکھ اگوچر وڈ وڈیا یا۔ نہ جیوندانہ کدے مردا، سدا ست سروپ سما یا۔ محل اٹل اگم اتھاہ

سڳهند دوارے کھڑا، اُچے ٿلے پر بت ویکھنهارا تهاؤں تھانیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت جس دا بردا، بدلی نت نوت رهیا کرائیا۔ دو جهان وشن برهما
 شو کروڑ تیتیا سیس چرناں دهر دا، سر سکے نه کوئے اُٹھایا۔ ایتهه اوتھه نرگن سرگن کرنی اپنی کردا، دوجا سنگ نه کوئے بنایا۔ ست ستوادی برهم
 برهمادی شبد انادی ڈھولا پڑھدا، پاٹھشالا جگت دے وکھایا۔ لیکھا جانے لکھ چوراسی گھر گھر دا، گرہ گرہ پڑدا رهیا اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ هر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل بے پروا هیا۔ ست دهرم کہے میں ویکھی پر به دی مایا، بن اکھاں نظری آیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت جس بھلایا، کلجگ اگنی تت تپایا۔
 سادھ سنت کیتا ہلکایا، دھیرج دھیر نه کوئے رکھایا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا، نوری چند نه کوئے چکایا۔ مات پت بھائی بھین ناتا دتا پت تڑایا، ساک
 سجن سین سنگ نه کوئے رکھایا۔ گھر گھر در در جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ لایا، آسا ترسنا باهر نه کوئے کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ هر، آپ اپنی کرپا کر، کلکاتی ویکھ
 وکھایا۔ ست دهرم کہے میں ویکھے اندر پنج چور، گھر گھر اپنا ڈیرہ لایا۔ سدا دسن اندھیرے گھور، دیا باقی نه کوئے رُشایا۔ اٹھے پہر پاؤن شور، گھڑی پل
 دھیر نه کوئے دهرایا۔ من واسنا کر کے زور، مت متوالی دین گوائیا۔ جو تھکم دے کے گر اوتار پیر پیغمبر کرنی گئے ہوڑ، سو کرت سرب کمایا۔ سُر ت
 شبد دا کر اجوڑ، پر کرتی دتا کھ بھوایا۔ منتر کسے نه پھرے فرنا پھور، آتم پر ماتم میل نه کوئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ هر، آپ اپنی کرپا کر، جگت مایا دتی
 ورتایا۔ ست دهرم کہے میں ویکھیا اندر ٹھگ، چور گھر گھر ٹھگوری رهیا پائیا۔ نو دوارے رهیا بھج، جگت واسنا نال ملایا۔ آسا ترسنا لاؤندا پھرے اگ،
 جگت جیو نه کوئے بُجھایا۔ ست دوارا گیا تیج، کوڑ کڑیارے به به سو بھاپایا۔ جھگڑا پا کے گردوارے مندر مسجد شودوالے مٹھ، مکے کجے کلمہ حق نه کوئے
 پڑھایا۔ جگت وکارے سر شئی لئی دب، سر سکے نه کوئے اُٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے پڻو گئے چھڈ، سکھا سکھائی رہن نه کوئے پائیا۔ صدی ویہویں
 ہوئے اڈ، سنگی ساتھی سنگ نه کوئے رکھایا۔ کرپا کر پُرکھ سمر تھ، شاہ پاتشاہ تیری سرنا یا۔ سنت سہیلے گر مکھ گر سکھ کر پرگٹ، گھٹ گھٹ اپنی جوت جگایا۔
 جوتی جوت سروپ هر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وکھا اک گھر، گھر سجن میل ملایا۔ ست دهرم کہے میں ویکھیا ٹھیک، ٹھا کر سوامی نظری آیا۔ جس دا مارگ
 سدا باریک، جگ چو کڑی جگت چلا یا۔ جس دا لیکھا سمجھائے نه کوئی توارنج، مسل وچ مسائل نه کوئے بنایا۔ جس دا دارو روگ سمجھے نه کوئی طبیب،

طبیعت سمجھ کسے نہ آئی۔ سو وسنہارا سدا قریب، دُور دُراڈا پندھ مُکائی۔ کلج انتم اُس دا کھیل عجب عجیب، عاجز ہو کے سیو کمائی۔ جن بھگتاں دس اک تاریخ، پت پر میثور رہیا ملائی۔ مہربان ہو کے لا شریک، شرکت دئی رہیا گوائی۔ پروردگار سانجھیا گھر سجن ملے ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھن وکھائی۔ اوس دے ملن دی جن بھگتاں ملی تاریخ، طریقے نال رہیا جنائی۔ من واسنا انتر لئے جیت، بسنتر باہر بُجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لہنا دینا جھولی پائی۔ ست دھرم کہے میں گُرمکھ ویکھاں، گر گر دے وڈیائی۔ جنہاں دی بدھ ہوئی بیکا، وویکی روپ وٹائی۔ تنہاں داما لک اکو نیتا، نچ نیتز نظری آئی۔ کوٹن کوٹ جنم دے وچھڑیاں رکھے چیتا، لکھ چوراسی وچوں لئے اٹھائی۔ کرے پیار جوں پتاں پیو بیٹا، گود سُنجنی آپ سہائی۔ گھر آ کے دیوے لیکھا، لیکھنی بنے قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رحمت ساچی رہیا کمائی۔ ست دھرم کہے میں پھڑیا پلا، پلو گنڈھ بندھائی۔ پر بھ تیتوں کہندے میاں اللہ، عالم علم وچ سمجھائی۔ جاں تکیا توں اک اکلا، جاں ویکھیا گھٹ گھٹ نظری آئی۔ تیرا نام انوکھا تھکا بھلا، دو جہاناں آر پار دے کرائی۔ مہر محبت پریم پریتی نال گُرمکھ آتم سلا، نشانہ دھر دا اک لگائی۔ اوہ برہوں ویراگی وچھوڑے وچ ہويا جھلا، جھلک تیری ویکھے چائیں چانیا۔ مہربان سری بھگوان شبد سروپ تیرا دیپک اکو بلا، جگت اندھیرا دتا مٹائی۔ بھگت دوارے آ کے کھلا، جن بھگتاں ہوئے سہائی۔ جوتی جوت آپے رلا، نور نور وچ سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت شبد جگتی لئے پھر، جگت ڈوری ہتھ نہ کوئے اٹھائی۔

☆ ۳ اُسو ۲۰۲۱ بکرمی بوٹا سنگھ دے گرہ پنڈ ایکل گدا ☆

ست دھرم کہے پر بھ ویکھی کل اداسی، نو نو چار حیرانی چھائی۔ آتم پر ماتم بنے کوئی نہ ساتھی، دھر داسنگ نہ کوئے نبھائی۔ رسنا جہوا دے پوجا پاٹھی، دھر دا میل نہ کوئے ملائی۔ امرت سروور گھر نہاون کوئے نہ نہاتی، اٹھسٹھ بھجن واہو داہیا۔ تیری صورت سچ نہ کسے پچھاتی، شاستر سمرت وید پُران پڑھ پڑھ رہے سنائی۔ گر اوتار پیر پینمبراں دی مٹی کسے نہ آکھی، من مت اپنا رنگ وکھائی۔ تیرا روپ انوپ ست سروپ کسے نظر نہ آیا اک

اِکانتی، جگت تگن نیز کوڑ لوکانیا۔ گھر پر کاش نہ ہو یا دیوا باقی، جگت دیوالی سارے رہے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرشٹ سبائی دے
 جنائیا۔ ست دھرم کہے پر بھہ ویکھی تیری سرشٹ، کلجگ انت دھیان لگانیا۔ بدھی جگت ہوئی بھر شٹ، ست سروپ نہ کوئے سائیا۔ تیرا نظر نہ آئے
 اشٹ، کوٹن کوٹ گرو رہے منائیا۔ آسا رکھ کے سورگ بہشت، تیرا مندر گئے بھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دے
 سمجھائیا۔ ست دھرم کہے ساچی چکی چوک، گھر گھر ویرانی نظری آئیا۔ کلجگ اگنی رہی پھوک، پنچ تت مٹھ تپائیا۔ جلد ا ویکھیا پنچ بھوت، امرت میگھ نہ
 کوئے بر سائیا۔ نو دوارے جوٹھ جھوٹھ، رسنا لوبھ موہ ہلاکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا دے پڑھائیا۔ ست دھرم کہے میں
 ویکھیا کوڑ، کلجگ گھر گھر نظری آئیا۔ چتر سنگھڑ بنے مورکھ موٹھ، اپنی سرت شبد نہ کسے ملائیا۔ سنگر مستک چرن نہ لاوے کوئی دھوڑ، دُرمت میل نہ
 کوئے دھوئیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا بھنڈارا ہو یا بھرپور، بن تیری کرپا خالی نہ کوئے کرائیا۔ رسنا جہوا ڈھولا گاؤندے ملا شیخ مسانک سولی چڑھیا منصور،
 منصور سکھیا سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا مارگ دے دکھائیا۔ ست دھرم کہے میں رہیا اڈیک، صدی دیہویں
 دھیان لگانیا۔ پر بھ لہنا دینا چکا اوچ پنچ، ذات پات دے مٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن شتری براہمن شور ویش پا بھیکھ، بھچھیا اپنا نام ورتائیا۔ انتر آتم
 پر ماتم کائنات کلمہ دس حدیث، حضرت دھر دی کر پڑھائیا۔ نام انمولا جگت وچولا دس ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بھن بھنائیا۔ تیرا مارگ نت نوت سدا باریک،
 منزل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرشٹی درشٹی دے کھلائیا۔ ست دھرم کہے میں رکھی تانگھ، پر بھ تیرا دھیان لگانیا۔ سوانگی
 ہو کے ورت سوانگ، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ انت جیو جنت ہنس بدھی ہوئی کاگ، کاگ وانگ گر لائیا۔ سچ سچ گئے تیاگ، جوٹھ جھوٹھ لئی پرنائیا۔ انتر
 آتم تینوں مارے نہ کوئی آواز، رسنا کوک کوک دین دھائیا۔ توں صاحب سوامی غریب نواج، گونتا وڈ اکھوئیا۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل تماش، سنجگ تریتا
 دواپر کلجگ تیرا راہ تکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے داس، سیوک چاکر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے کھلائیا۔
 ست دھرم کہے پر بھ ویکھ اپنا جگ، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ گھر گھر لگی دے اگ، تتوت تپائیا۔ بن ہر نامے خالی ہوئے ہڈ، گرہ مندر خوشی نہ

کوئے منایا۔ سچ دھرم دی کریا گئے چھڈ، جگت وہارنے کیرنے رہے پایا۔ تیری منزل چڑھ کے دیکھے کوئی نہ حد، پاندھی پندھ نہ کوئے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دیوے دھر دا ور، دردی ہو کے درد وندا یا۔ ست دھرم کہے تیرا کھیرا رہیا اُجڑ، ساچی بستی نظر کوئے نہ آ یا۔ فلج چو ہوئے بچڑ، چھری ذبح ہتھ اٹھایا۔ تیرے کلمیوں ہوئے نمکر، نام ست نہ کوئے دھیایا۔ کٹھا کھا کے کرن شکر، شکرے وچ لوکایا۔ تیرا اکو سوہنا سچا سچا پتر، گوبند گہر گبھیر اکھوایا۔ جس نوں چلیا گودی کچھڑ، انگن اپنے لیا بہایا۔ سو تیری دھاروں آیا اتر، اتر پورب پچھم دکھن دشا ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان تیری آس رکھایا۔ ست دھرم کہے پر بھ توں سوامی مہربان، پروردگار اک اکھو ایندا۔ حق مقامے تیرا نشان، سچھنڈ ساچے سو بھاپ ایندا۔ تھر گھر تیرا اک دھیان، بن اکھاں ویکھ وکھ ایندا۔ شبد اگئی سچ گیان، نراکھر آپ پڑھ ایندا۔ وشن برہما شو سیس جھکان، گر اوتار پیر پیغمبر جھولی ڈا ہندا۔ بھگت سہیلا ہو کے دیوے دان، نام بھنڈارا اک ورتا ایندا۔ سنت سہیلے لئے پہچان، جگ چو کڑی ویکھ وکھ ایندا۔ گر مکھاں دے کے چرن پریتی مان، سر اپنا ہتھ لکھ ایندا۔ گر سکھ تیری اوٹ اک تکان، دوجا ایشٹ نہ کوئے منا ایندا۔ صدی چودھویں نبی رسول عیسیٰ موسیٰ محمد سرب گران، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرا ایندا۔ ثابت رہیا نہ کسے ایمان، مصلہ حل نہ کوئے وکھ ایندا۔ چاروں گنٹ پھرے شیطان، شرع شرع نال لڑا ایندا۔ پھری دروہی بیابان، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت سو بھ کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا دے اک دان، داتا توں ہی نظری آئیندا۔ ست دھرم کہے میں روندے دیکھے پیغمبر پیر، اُچی کوک کوک سنا یا۔ تھہ بن دیوے نہ کوئے دھیر، سیس ہتھ نہ کوئے لکایا۔ صدی چودھویں سب دا ہویا اخیر، اکھراں والی کئی پڑھایا۔ اگلی جنائے نہ کوئی تدبیر، تقدیر سکے نہ کوئے بدلا یا۔ شرع ٹن لگا زنجیر، ذرا ذرا دے کرایا۔ کرے کھیل گہر گبھیر، غربت سب دی میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا دھر دا ور، در تھانڈے آس رکھایا۔ ست دھرم کہے جگت نیا ڈولے، چاروں گنٹ جھکولا نظری آ یا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ساچا ڈھولا اکو بولے، دھر دا راگ سنا یا۔ پُرکھ ابناشی کیتا اقرار قولے، سو ویلا وقت سہایا۔ نرگن ہو کے پرگٹ ہویا اُپر دھولے، دھرنی دھول دے وڈایا۔ جن بھگتاں بھاگ لگاوے کایا چولے، پنج تت میلا سچ

سُہایا۔ شبد جنائے انتر اوہلے، انتر آتم دے سمجھایا۔ ست سرُپی تت ورولے، نام مدھانا اِکو پائیا۔ گرُکھاں نیتر اِکو کھولے، دوئے لوچن بند کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ ست دھرم کہے پر بھ ویکھ اپنا جگ، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگایا۔ نو ست لگی اگ، اگنی اگ نہ کوئے بُجھایا۔ نو دوارے سارے رہے بھج، بھجّن واہو داہیا۔ کوئی چڑھے نہ اُپر شاہ رگ، منزل پندھ مُکایا۔ بن مکے کعبیوں پورا نہ ہووے کسے جج، حُجرہ حق نہ کوئے دکھایا۔ گھر سُنے نہ کوئی انحد، نادى ناد نہ کوئے وجایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن پڑھ پڑھ گئے تھک، تھکاوٹ وِچ جگت لوکایا۔ گھر سوامی ٹھاکر پروردگار ملیا نہ پُرکھ سمرتھ، سر ہتھ نہ کوئے لُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، گرہ مندر ہو سہایا۔ ست دھرم کہے پر بھ آ جا مندر، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لایا۔ بجر کپائی توڑ جندر، زندگی بھگتاں دے سمجھایا۔ کر پرکاش اندھیرے کندر، نرگن نور کر رُشانیا۔ جس دے وچوں نظری آئے برہمنڈ کھنڈ تیرا منڈل، منڈپ بے پرواہیا۔ لیکھا چُکا جیرج انڈج، اُتبھج سیتج ڈیرہ ڈھایا۔ نام انوکھی چاڈھ رنگت، رنگ رنگیلا اِک رنگایا۔ دُوبے در گرُکھ کدے نہ جائے منگت، آسا منسا پور کرایا۔ تُوں بودھ اگادھ دُھر دا پنڈت، تیری سکھیا بے پرواہیا۔ تُوں آد جگادی مالک سچے سنت، سنگر نظری آئی۔ تیری مہما اگم اتھاہ سدا بے انت، لیکھا لکھے قلم شاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم دے ور، ہر جن ساچے لئے جگایا۔ ہر جن ساچے جگ پر بھ، تیرے ہتھ وڈی وڈیایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لبھ، چارے کھانی کھوج کھجایا۔ اندر وڑ کے سنا دے چھند، باہروں شبد پڑھایا۔ آتم نالوں پر ماتم جو ہوئی اڈ، پریم پریتی نال دے ملائی۔ کوڑی کریا کایا اندر مندر وچوں دے کڈھ، نام کھنڈا اِک چکائی۔ تیرا پریم نچ تیرے نال جائے ہنڈھ، دُوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، خوشی دے اند، نمرتا وِچ تیرے اگے سیس نواہیا۔ ست دھرم کہے پر بھ جگت ہویا کوڑیار، کوڑی کریا گھر گھر نظری آئی۔ ٹھانڈا دے نہ کوئے دربار، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ مایا ممتا سرشٹ سبائی ودھیا ہنکار، ہوئے گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ ایسے کر کے گر اوتار پیر پیغمبر تیرے اگے کر کے گئے پکار، نیوں نیوں سیس نواہیا۔ کل کلکی لئے اوتار، جودھا سور پیر بلی بلکار، نرگن نرویر اِک اکھوایا۔ جس دا محکم چلے جگ چار، دو جہاناں پاوے سار، سمرتھ پُرکھ کھوج کھجایا۔ جس دے درتے وشن برہم شو

کھڑے بھگھار، کروڑ تیتیا دھوڑ منگے چھار، سیس سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اوہ خالق مالک میرا یار، بے پرواہ بے نظیر لاشریک نوڑ خدائیا۔ کلمیاں وچوں وسے باہر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگھر وچ میل ملائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ تیری لوڑ، گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ آتم پر ماتم پر م پُرکھ اپنی اپنے نال جوڑ، وچھوڑا جگت دے کٹائیا۔ تیرے ہتھ اگئی ڈور، شبدي تند نظر کسے نہ آئیا۔ توں شاہ سلطان سري بھگوان دو جہاناں رہیا دوڑ، آون جاون اپنا کھیل کھلائیا۔ نت نوت جگ جگنت لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت رس ویکھیا مٹھا کوڑ، گھٹ گھٹ اندر پھول بھلائیا۔ چار کُٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ پیا شور، شوہر سکے نہ کوئے ملائیا۔ کرپا ندھان ٹھا کر سوامی سچھنڈ نواسی تک نال غور، گھر گمبھیر لئے انگڑائیا۔ تڈھ بن دسے نہ مالک کوئی ہور، ہوکا دیکے رہے سٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آ کے بھڑ، بھڑی تیرے نام دھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا جانے نہ کوئی ہور، اورا سکے نہ کوئے سمجھائیا۔

☆ ۳ اسو ۲۰۲۱ بکرمی پال سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں ☆

ست دھرم کہے پر بھ کر رہھا، رچھک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے گئے پچھا، صدی چودھویں سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک بھوکتاں وچ دسدے گئے پُرکھ اکال پتا، پت پر مشور بے پرواہیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی ہر گھٹ کرے ہتا، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھائیا۔ اوچو اوچ وڈ نیکن نیکا، روپ انوپ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ دروہی خدائے دو جہان سري بھگوان دتی سب نے پٹھا، کروٹ سکے نہ کوئے بدلایا۔ جگت وکار کوڑ گڑیار کلجک انت کسے نہ جتا، ہار گئی سرب لوکائیا۔ تیرے نام دارس ہو یا پھکا، امرت جام نہ کوئے پیائیا۔ جیو جنت سادھ سنت متھے ٹیکن پتھر اٹاں، سل پوجس دھیان لگائیا۔ تیرا روپ ست سروپ شبد سوامی کسے نہ ڈٹھا، نج نیتر درس کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پر بھ دے مان وڈیائیا۔ ست دھرم کہے میں کی کی دساں، تڈھ نوں حال سٹائیا۔ کوڑ گڑیارا جگت ہنکارا و بھارا ویکھیا اکھاں، بن نیناں نین کھلائیا۔ دین مذہب ذات پات

اُوچ پنچ راؤ رنک نو ستّ پیا رتّا، جھگڑا سکے نہ کوئے چُکائیّا۔ تیرے پریم پت پر میثور انتر آتم کوئی نہ رتّا، رتی رتّ نہ کوئے سُکائیّا۔ بھین بھائی ساک سبّجن
 بنیا کوئی نہ سکا، سارے ناتا گئے تڑائیّا۔ کھیل ویکھیا تت اٹھاں نو دوارے من واسنا نچّن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان سچ
 گسائیّا۔ ستّ دھرم کہے میں ویکھیا کوڑ نظارہ، کلّج انت دھیان لگائیّا۔ تیرا دسے نہ کوئی پیارا، نیتز نین نہ کوئے تکائیّا۔ کاغذ قلم شاہی کرن نمسکارا، سیس
 جگدیش نہ کوئے جھکائیّا۔ دیا باقی گرہ مندر نہ کوئے اُجیارا، کملا پاتی میل نہ کوئے ملائیّا۔ چار کُنت دہ دشا تیر تھ تھ لبھن وارو وارا، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلّے
 پر بت کھوجن چائیں چائیا۔ پت پر میثور ستّ سوامی تیرا نظر نہ آئے کسے کنارہ، حد حدود ویکھن کوئے نہ پائیّا۔ تیرا بھو ابھیدا دسّ کے گئے گر اوتارا، پیر
 پیغمبر جگت پڑھائیّا۔ کل کلّی نر نرائن لئے اوتارا، امام اکو بے پرواہیّا۔ جس دا مقامے حق سچ گھر بارا، سچھنڈ ساچے ڈیرہ لائیّا۔ جس دا اکو ستّ دُلا را،
 شبّدی ناؤں رکھائیّا۔ تھر گھر دسے وسنہارا، واسطہ اپنے نال جڑائیّا۔ وشن برہما شو کرے پنہارا، سیوک سیوا اک جنائیّا۔ ترے گن مایا دیونہار بھنڈارا، پنچ تت
 کرے کُرمائیّا۔ کھانی بانی کھیل کرے نیارا، جیرج اندج اُتبھج سیج سوبھا پائیّا۔ نام اگئی بول جیکارا، ٹوں ہی ٹوں ہی راگ الائیّا۔ سبّج تریتا دوا پر کلّج
 ونڈے ونڈ اگم اپارا، الکھ اگوچر بے پرواہ ہر کرتا اپنی کار کمائیّا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ کر پسارا، آکاش پاتال زمیں اسمان گگن گگننتر سوبھا پائیّا۔ دے پرکاش
 رَو سس سورج چن ستارہ، ستّ سروور ساگر ستّ نو دوارا ویکھ وکھائیّا۔ ستّ دھرم کہے پر بھ میں ہویا مُردا، کلّج ملے نہ کوئے وڈیائیّا۔ میرا لیکھا چکّیا
 دُھر دا، دھرنی دھرت دھول سوبھا کوئے نہ پائیّا۔ سرشٹ سبائی شبد بُھلیا گر دا، گرُو گردیو سوامی اشٹ نہ کوئے منائیّا۔ تیرے نال پُرکھ اکال کوئی نہ
 جُڑ دا، جوڑی سچ نہ کوئے بنائیّا۔ میں نیتز تگاں کلّج بیڑا رُڑھدا، نیا نوکا ڈولے رہی کھائیّا۔ لیکھا چکّے اوتار گر دا، پیغمبر بیٹھے مکھ چھپائیّا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیّا۔ ستّ دھرم کہے میں ہویا بے حال، بہل ہو کے دیاں دُہائیّا۔ کوئی نہ نبھیا میرے نال، سبّج تریتا دوا پر کلّج
 گیا مکھ چھپائیّا۔ جوہ جنگل تیئی اوتار کر کر تھکے بھال، عیسیٰ موسیٰ محمد کھوج کھجائیّا۔ نانک گوہند دسیا اک دلال، دہ دشا سچ سمجھائیّا۔ سب دا خالق مالک پُرکھ
 اکال، پروردگار سچّا شہنشاہیّا۔ جس دا جلوہ نور جلال، جاگرت جوت کرے رُشنائیّا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں آپے سُر ت سنجال، ستّ

ستوادی برہم برہادی اپنا پڑدا لاہیا۔ جس دے حکمے اندر کھیلن کھیل شاہ کنگال، اوچاں نیچاں اپنا حکم ورتایا۔ سو صاحب دُھر دا سلطان، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اک اکھوائیا۔ سو جیواں جنتاں سادھاں سنتاں سب دا مالک وڈا کاہن، لکھ چوڑاسی گوپی رہیا ہنڈھایا۔ پرہم در تیرے تے ایسے کارن منگاں دان، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ تُوں مالک راماں دا رام، اماں دا امام، آد جگاد بھیو کوئے نہ آئیا۔ پیر پیغمبر تیرا کلیاں وچ دیندے گئے پیغام، سنیہڑیاں نال کرن شنوائیا۔ کوٹن کوٹ تیرے صفتی رکھ کے نام، شاستر سمتر وید پُران دتا لکھایا۔ در سجدے تیرے کردے دیکھے پرنام، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ تُوں بردے بنا کے رکھے غلام، چاکر روپ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور سر اپنا ہتھ لگایا۔ ست دھرم کہے موہے ہویا سوگ، چنتا چکھا رہی جلائی۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ کوئے نہ جانے تیرا جوگ، گیر و کپڑے سارے رہے رنگایا۔ لکھ چوڑاسی کرے بھوگ، تیرے وصل دی اصل سمجھ کسے نہ آئیا۔ جیواں جنتاں ہویا وجوگ، وچھڑے سکے نہ کوئے ملایا۔ ہوئے لگا روگ، مایا ممتا رہی ستایا۔ دُرمت میل کوئی نہ سکے دھوگ، پڑدا پرے نہ کوئے سُٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہایا۔ ست دھرم کہے پرہم میں پڑھدے دیکھے نماز، مُرید مُرشد دوویں دھیان لگایا۔ رسنا جہوا بٹی دند مسلیاں نال مارن آواز، ہو ہو نعرہ نال ملایا۔ ناداں وچ گاؤندے راگ، ترانیاں وچ تان سُٹایا۔ پروردگار سانجھے یار تیرا کوئی نہ کھولے راز، رحمت سچ نہ کوئے کمایا۔ صدی چوڑھویں سارے ہوئے برباد، چوڑاں طبق رہے گر لایا۔ کھیڑا دے نہ کوئی آباد، عبادت سچ نہ کوئے کمایا۔ شرع شریعت ویکھی جماعت، جملہ اکھر حق نہ کوئے پڑھایا۔ در تیرے دے نہ کوئی مُتاج، سیس جگدیس نہ کوئے جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے ہو سہایا۔ ست دھرم کہے دیکھے اگلے پچھلے، چار جنگ دھیان لگایا۔ بن تیری کرپا ساچی دُور کوئی نہ کچھ لے، تندی تند نہ کوئے ہلایا۔ تُوں سچ سوامی تیرے بھیو ابھید دل دے، زوریر سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، سر جنہار پھیرا پائی۔ سر جنہار آ کے تک، ست سچ دتا جنایا۔ نو نو چار اُبلے رت، ناڑی ناڑی رہی گر لایا۔ کسے دی جھولی پئے نہ دُھر دا حق، حقیقت بیٹھی کُھ چھپائی۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان سارے پڑھ پڑھ گئے اک، عقل بُدھ چلی نہ کوئے چٹرائیا۔ اٹھسٹھ سرور تٹ تیر تھ

جیو جنت آئے نہ، دُرمت میل نہ کوئے دھوئیا۔ ست دھرم دا نظر نہ آیا کسے ہٹ، ونجارا رُپ نہ کوئے وٹایا۔ سری بھگوان نوجوان مرد مردان مارگ سچا اک دس، دہ دشا ویکھ وکھایا۔ دُور دُراڈے نیرن نیرے اپنے ملن دی کھول اکھ، بن اکھراں کر پڑھایا۔ گر اوتار کہہ کے گئے کلج انت ہووے پرگٹ، پُرکھ اکال دین دیاں بے پرواہیا۔ پیر پیغمبر تیرے اُتے اوٹ رہے رکھ، آسا آساناں ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہایا۔ ست دھرم کہے پر بھ کلج گئی عقل، عاقل رہن کوئے نہ پائیا۔ بھرم بھلیکھا کوڑی شکل، شکوہ سکے نہ کوئے چکایا۔ دھام دسے نہ کسے بیٹل، مقدس رُپ نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نرویر نرکار نرکار سچ سوامی پھیرا پائیا۔ پھیرا پا پر بھ آ کے ٹھاکر، ٹھکی چوری دے مکایا۔ پار کرا ڈوٹکھے ساگر، ست ستوادی ویکھ وکھایا۔ نرمل کرم کر اُجاگر، کلج جیواں دُرمت میل دھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، لوکات بن چرناں چرن ٹکایا۔ ست دھرم دا سُن کے نعرہ، صاحب سلطان لئے انگڑایا۔ شبدی شبد کرے اشارہ، اکو حکم جنایا۔ خبردار ہو گرو اوتارا، پیر پیغمبر لو انگڑایا۔ سرشٹ سبائی ویکھو جگت سنسارا، دو جہاناں کھوج کھجایا۔ چار جگ دا بچھلا یاد کرو وہارا، وودھاری رہیا درڑایا۔ کاغذ قلم اُتے جو لیکھ لکھیا بن لکھارا، شاہی دتی جگت وڈیایا۔ اُس دا آیا انت کنارہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک سُنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اُٹھو جھٹ، سویا کوئے رہن نہ پائیا۔ لوکات کھول کے ویکھو اکھ، آخر اکو وار جنایا۔ جو دین مذہب ذات پات ورن گوت مارگ آئے دس، شہادت عبادت گرنٹھاں نال جنایا۔ خالی ویکھو مندر مسجد شودوالے مٹھ، گرو دوارے دین دُہایا۔ سادھ سنت کوئی نہ رکھے کسے پت، دھیاں بھیناں بن اکھاں نیناں نال تکایا۔ دھیرج رہیا نہ کسے جت، ست سنتو کھ نہ کوئے وڈیایا۔ سب دی پٹھی ہوئی مت، منوا اُٹھ اُٹھ دہ دشا دھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک درڑایا۔ گر اوتار اکھ کھولن، لوکات دھیان لگایا۔ اُچی کوک کوک بولن، واہوا تیری بے پرواہیا۔ توں کلج انتم ساچے کنڈے آیا تولن، لکھ چور اسی کھوج کھجایا۔ سنت سہیلے آیا ورولن، نام مدھانا ہتھ اُٹھایا۔ دُھر دا بنن آیوں وچولن، سرتی شبدی میل ملائیا۔ وجاون آیوں سچا ڈھولن، انحد ناد سُنایا۔ سچ پریتی آیوں گھولی گھولن، گر کھ اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا

لیکھا لیکھے لینا لایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیکھ جگت جہان، پر بھ ساچے سیس نوایا۔ تیرا کھیل سری بھگوان، سو پُرکھ نرنجن تیری وڈیایا۔ ہر پُرکھ نرنجن تیرا نشان، آد نرنجن سمجھ کوئے نہ پایا۔ ابناشی کرتے تیرا دان، سری بھگوان جھولی آپ بھرایا۔ پار برہم توں دیکھنہارا مار دھیان، برہم کھوجیں تھاون تھانیا۔ سچھنڈ تیرا استھان، بھومکا اکو اک سہایا۔ تھر گھر سٹ دُلا را نو جوان، شبدی ساچا ڈیرہ لایا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجک نرگن سرگن ہندا رہوں پردھان، پنج تت کا یا چولا جگت ہنڈھایا۔ صدق صبور ی دھرم پر ماتم آتم دسدا رہوں گیان، اکھراں نال کر پڑھایا۔ لیکھا لکھدا رہوں شاستر سمرت وید پُران، کاتب ہو کے قلم چلایا۔ جن بھگتاں اندر وڈ کے مندر چڑھ کے دیندا رہوں پیغام، دُھر داراگ لایا۔ کلجک انت تیرا کوئی نہ بلی وچ جہان، سگلا سنگی نظر کوئے نہ آیا۔ چاروں گنٹ دسے حرام، شیطان کرے لڑایا۔ منتر کوئی نہ گائے ستنام، نام ست نہ کوئے سہایا۔ نانک گو بند کہن سری بھگوان، تیرے ہتھ تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے لینا لایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ست، ست ستواد ی تیری اک شرنا یا۔ جو اسیں مارگ آئے دس، سرشی درشی اشی جگت جنایا۔ سو کھیڑا سب دا ہو یا بھٹھ، کلجک اگنی تت تپایا۔ تیرے چرن کول اُپر دھول پچھے گئے ہٹ، دھوڑی خاک نہ کوئے رمایا۔ امرت آتم نہجھر ملے نہ کسے رس، سچ میگھ نہ کوئے برسایا۔ ہو یا وچھوڑا پُرکھ سمرتھ، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر سب دا رہیا ڈھٹھ، اتم مڑھی گور ڈیرا رہے لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بیڑا دے ترایا۔ ست دھرم کہے پر بھ تیرا سہارا، صاحب تیری سرنا یا۔ توں سنگر سچا میت مُرا را، متر اک اکھوایا۔ تیرا گو بند سٹ دُلا را، شبدی ناؤں وڈیایا۔ جو لیکھا لکھے اگم اپارا، درشت اگوچر دے کھلایا۔ جس دا ونج انوکھا وپارا، دُھر دا ہٹ چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکایا۔ ست دھرم کہے میں اتم مویا، مر جیوت روپ نہ کوئے وٹایا۔ جگت دوارے ملے نہ کوئے ڈھویا، ڈھیری خاک نظری آیا۔ ہنچھو اں نیر وہا کے رویا، کوک کوک سٹایا۔ پُرکھ اکال دین دیال کیہری غفلت نپند سویا، ستا لئے نہ کوئے انگڑایا۔ جس نوں آد جگاد کہندے نوں زویا، نہ مرے نہ جایا۔ جس دا پرکاش اگمی لویا، جوتی جوت کرے رُشنا یا۔ جس نے لکھ چوڑا سی گھر گھر اندر اپنا بیج بویا، پت ڈالی پھل بھل سرب مہکایا۔ جس نے جگت جہان جگ چو کڑی آپ بلویا، جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، تُدھ بن نظر کوئے نہ آئیآ۔ سَت دھرم کہے مینٹوں ہوئی چند، کُجک چکھا رہی جلائیآ۔ ساچی دسے نہ کوئی بند، بندنا سکے نہ کوئے کرائیآ۔ روندے دیکھے سُرپت راجا اند، کروڑ تیتیس رہیا گر لائیآ۔ وِشن برہما شو کہن تُوں مرگند، بے انت تیری شہنشاہیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ گھر گبھیہ ساگر سندھ، ہوں مچھلی انت کہن نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن بھیو دے کھلائیآ۔ سَت دھرم کہے تُوں میرا، میں تیری اوٹ نکائیآ۔ تُوں صاحب سلطان شبدی شیرا، بھبک اِکو دے سنائیآ۔ کوڑی کرپا چکے جھیرا، لیکھا کئے جگت لوکائیآ۔ کھلا دھرت مات دا ہوئے ویہڑا، چاروں کُنٹ خوشی منائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر ایتھے پا کے گئے پھیرا، تیرے حکمے اندر سیو کمائیآ۔ تُوں بیٹھا رہوں کر کے وڈا جیرا، جیرج اندج اُتجھ سیتج اپنا کھ چھپائیآ۔ بن تیری کرپا تیتوں جانے کیہڑا، سوچ سمجھ چلے نہ کوئے چترائیآ۔ پر بھ ہُن ترسیا سب نوں بٹھیرا، اپنا آپ پڑدا پائیآ۔ صدی ویہویں کر مہرا، مہر نظر اٹھائیآ۔ درشن کر کے گر کھ تیرا، تیرا رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیائیآ۔ سَت دھرم کہے میں بھگتاں میت، پر بھ ناتا لیا جڑائیآ۔ چھڈ کے مندر مسیت، ہر جن دیکھاں چائیں چائیآ۔ جنہاں دے اندر تیرا گیت، دوس رین رہے گائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے لائیآ۔ سری بھگوان کہے سَت دھرم تیری پُنی آس، پُرکھ ابناشی پور کرائیآ۔ میں بھگتاں سدا داس، سیوک چاکر روپ وٹائیآ۔ اوہناں اندر کر کے واس، گھر گھر بیٹھا سو بھاپائیآ۔ نرل جوت کر پرکاش، نورو نور کراں رُشنائیآ۔ شبد اگئی مار آواز، انحد نادی ناد سنائیآ۔ آتم سیجا کھیل تماش، نرگن سرگن دیکھ دکھائیآ۔ باطن کراں اپنی بات، ظاہر نور ظہور کراں رُشنائیآ۔ بن مکے کعبیوں دکھاواں اوہ محراب، جس دا مالک محبوب گُسائینا۔ اوتھے جگے نہ کوئی آفتاب، جوتی جوت کرے رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیآ۔ سَت دھرم تیری پوری منسا، مانساں وچوں گر کھیاں نال ملائیآ۔ جنہاں دا روپ اگئی ہنسا، سوہنگ ڈھولا رہے گائیآ۔ اوہ سنگر دا ساچا ہنسا، وِشو جد سمجھائیآ۔ اوتھے کوئی نہ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم اک درڑائیآ۔ لیکھا چکھیا پاندھے پنڈتا، ملا شیخ گرنتھی پنٹھی لوڑ رہی نہ رائیآ۔ اوتھے وِجے اوہ سنگھا، جس دی دھن سمجھ کسے نہ پائیآ۔ لیکھا چکھیا واسنا من کا، من کا منکا دتا بھوئیآ۔ سنگر مالک ہویا تن کا، متوت اپنے لیکھے لائیآ۔ دے بھنڈارا ساچے دھن

کا، سچ خزانہ دے دیتا تھا۔ ست دھرم تیرا میلا دھرم کے جن کا، گرکھ ساچے جوڑ جڑا تھا۔ لیکھا چکے چھپر چھن کا، شہنشاہ اپنی گود بٹھایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار صلاحیا۔ ست دھرم کہے میں سُن کے ہٹاں، ہستی تیری نظری آیا۔ میریاں بدل گئیاں اکھاں، اکھراں جھٹھی
 پڑھایا۔ میں چرنی پر بھ دی ڈھٹھاں، جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر رہے منایا۔ میں در دوارے ہو کے وساں، جس دا واسطہ اِکو نظری آیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا ناتا لیا جڑا تھا۔ پُرکھ اکال کہے تیرا ناتا جڑیا، جن بھگت کراں کڑما تھا۔ میرے در توں خالی کوئی نہ جائے مڑیا، سب دی
 جھولی دیاں بھرا تھا۔ میرا منتر انتر آتم جس نوں پھریا، فُرنے سب دے بند کرا تھا۔ کجگ انت سری بھگونت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر
 اپنا ہتھ لکایا۔ ست دھرم کہے پر بھ دسیا راہ، رہبر اک اھوایا۔ میں بھگتاں دیواں صلاح، گرکھاں سچ درڑا تھا۔ ساچے سنتو منو اک ملاح، جو بیڑا جگ
 جگ رہیا چلا تھا۔ جس نوں گو بند پتا لیا بنا، پُرکھ اکال صفت صلاحیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد مٹے خُدا، مقامے حق سو بھاپا تھا۔ تس دے اوتوں ہو دو فدا،
 فیصلہ دھرم دا دے چکا تھا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے اٹھا تھا۔ ست دھرم کہے میں کراں سلام، سجدہ سیس نوا تھا۔
 صوفی مرید و سنو میرا پیغام، جو امام دتا سنا تھا۔ کوڑی کرپا چھڈو حرام، شیطان گھروں کڈھا تھا۔ ثابت کرو سچ ایمان، صدق صبری سمجھا تھا۔ میاں بیوی گاؤ
 اِکو گان، سرتی شبدی ڈھولا گایا۔ حکمی کھیل سری بھگوان، نخم لوکائی دے جنا تھا۔ جو دھا سور پیر نوجوان، نوبت اپنا نام وجا تھا۔ لیکھا جانے دو جہان، برہمنڈ
 کھنڈ کھوج کھجا تھا۔ گو بند سٹ کے چلہ تیر کمان، ترکش پرے ہٹا تھا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پروا تھا۔ سری بھگوان کہے
 میں سچ بھاکھاں، بھاکھیا بھاشا وچ بدلا تھا۔ جگ چوکڑی دھرم سندیسہ جو اکھراں وچ آکھاں، نراکھر دی دھار پرگٹا تھا۔ گر اوتاراں دیواں داتاں، پیر
 پیغمبراں جھولی پائیا۔ دھرم دا مالک بن کے آقا، عاقبت ویکھاں چائیں چائیا۔ مجت وچ رہاں مشتاقا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل
 اک رچا تھا۔ ہر ساچا کھیل رچاؤندا اے۔ ست دھرم سچ سمجھاؤندا اے۔ لکھ چوڑا سی کایا ماٹی ویکھ کچ، کنچن روپ آپ وٹاؤندا اے۔ پرگٹ ہو پُرکھ
 سمرتھ، جوتی جاتا جوت جگاؤندا اے۔ جو گر اوتار گئے دس، پیر پیغمبراں نرگن ویکھ وکھاؤندا اے۔ نرگن نور کر پرگٹ، شبدی ڈنک اک وچاؤندا اے۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماؤندا اے۔ ساچی کرنی کار کماؤندا۔ کلج کوڑی کریا میٹ مٹاؤندا۔ من واسنا کوئی نہ رہے
 چنڈال چوہڑی، چنتا چکھا وچ جلاؤندا۔ جن بھگتاں دے کے چرناں دھوڑی، مستک ٹکا نام لگاؤندا۔ سب دی آسا نسا کر کے پوری، مانس اپنی گود بہاؤندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کر دکھاؤندا۔ ساچی کرنی کر دکھاؤندا۔ پُرکھ ابناشی دیا کماؤندا۔ گھٹ گھٹ واسی پھول بھلاؤندا۔ منڈل
 راسی راس رچاؤندا۔ چار جگ دا لہنا دینا، سب دی جھولی پاؤندا۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبراں مٹیا کہنا، تنہاں نیناں سرب دکھاؤندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل آپ جناؤندا۔ اچرج کھیل آپ جناؤندا اے۔ جگ جگ ویس وٹاؤندا اے۔ نرگن سرگن دھار چلاؤندا اے۔ شبد جیکار
 اک بلاؤندا اے۔ سرشٹ سنسار سرب اٹھاؤندا اے۔ وبچار میٹ مٹاؤندا اے۔ پریم پیار اک دکھاؤندا اے۔ چار جگ پندھ مکاؤندا اے۔ نرگن نور
 چند چکاؤندا اے۔ سوہنگ ڈھولا چھند سٹاؤندا اے۔ جو دھر دی منگی منگ، پیر پیغمبراں پور کراؤندا اے۔ جس نے چھڈیا پری اند، تس نوں اپنے اند
 وچ سٹاؤندا اے۔ اندر باہر دے کے گنڈھ، پٹو اکو جوڑ جڑاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھاؤندا اے۔
 ساچی کرنی کار کماؤندا۔ نہکرمی ہو کے ویکھ دکھاؤندا۔ ورنی برنی ڈیرہ ڈھاہاؤندا۔ ساچی ترنی اک تراؤندا۔ اکھ کھول ہرنی پھرنی، لوچن اکو اک چکاؤندا۔
 جنہاں پوڑھی دساں چڑھنی، منزل اگلا پندھ مکاؤندا۔ اکو پٹی دساں پڑھنی، جس دے وچوں اپنا آپ پرگٹاؤندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے گھر ویکھ دکھاؤندا۔ گھر ساچا ویکھ دکھاؤندا۔ ساڈھے تن ہتھ بنک سہائیگا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک پار کرائیگا۔ ایڑا پنگل پندھ چکائیگا۔
 سچ سروور اک نہائیگا۔ دُرمیت میل آپ دھوائیگا۔ کاگوں ہنس روپ وٹائیگا۔ دیا دیپک جوت جگائیگا۔ کایا کوٹ اک سہائیگا۔ شبد اناد چوٹ لگائے گا۔
 دے کے درس آپ اموگھ، سنمکھ صاحب نظری آئیگا۔ جنم کرم داکٹ کے روگ، پورب لیکھا جھولی پائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر
 سنجوگی میل ملائیگا۔ دھر سنجوگی میل ملاؤندا۔ جگت وجوگی روگ مٹاؤندا۔ جن بھگتاں دے کے اندر سو جھی، سوئی سُرَت آپ اٹھاؤندا۔ لیکھ مُکا کے
 جمنجو بودی، تلک لٹائی نام لگاؤندا۔ دھر دا بن کے اگادھ بودھی، منتر اکو اک درڑاؤندا۔ کھیل کراں بن کے چوچی، چونج نرالے آپ دساؤندا۔ جو جنم

کرم دا ہویا روگی، تِس دا دُکھڑا دُور کراوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبراں کلجک ویلا انت انت وکھاوانگا۔ کلجک انتم کھیل کھلاوانگا۔ گر اوتاراں نال ملاوانگا۔ پیر پیغمبراں پھر اُٹھاوانگا۔ وشن برہما شو ہلاوانگا۔ کروڑ تیتیا اکھ کھلاوانگا۔ بیس اکیس سوہا پاوانگا۔ سچ حدیث اک سناوانگا۔ راگ چھتیس ویکھ وکھاوانگا۔ تیس بتیس پھول بھلاوانگا۔ ہو کے آپ صاحب جگدیس، جاگرت جوت اک جگاوانگا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں خالی کر کے کھیس، بھچھیا گھر گھر در در منگ منگاوانگا۔ لیکھا جاناں ہست کیٹ، اوچ نیچ پڑدا لاہوانگا۔ ست دھرم دی دس کے ریت، ستجک ساچا مارگ لاوانگا۔ کایا کعبہ مندر مسیت، شودوالا مٹھ اک دکھاوانگا۔ جس گھر وسے صاحب انڈیٹھ، سو بھگت دوار سوہا پاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن اپنا جوڑ جڑاوانگا۔ ہر جن ساچے جوڑ جڑاویگا۔ آتم پر ماتم کر کے پوری لوڑ، پچھلا لہنا جھولی پاویگا۔ کر کے کھیل اور کا اور، اگمی کار کماویگا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، کشا شکلا پلھ دوویں سوہا پاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں اکو حکم ورتاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیز کھول آؤ اگے، اگلا حال جنایا۔ تینی دس ترے پچھے اگے، اٹھاراں سوہنی ونڈ ونڈا یا۔ حکمے اندر پھرن بجھے، ننھن واہو داہیا۔ کون ویلا صاحب سوامی دتے سدے، صدقے واری گھول کھمایا۔ ستجک تریتا دواپر کلجک جس دے حکمے اندر بجھے، بندنا کر سیس نوا یا۔ پنج تت خاکی بنائے بندے، انتم بدلی دتی کرایا۔ نام ڈھولے گاؤندے آئے چھندے، منتراں نال پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم لیکھا رہیا وکھایا۔ سری بھگوان کہے پر بھ آپ، انتم اک درڑا یا۔ گر اوتارو چلو ساتھ، لوکات ویکھ وکھایا۔ پیر پیغمبر وکھولو آنکھ، لوچن اک رُشنا یا۔ کلجک ہوئی اندھیری رات، بھنڑی رین نہ کوئے سہایا۔ جگت واسنا نار ہوئی کم ذات، کلکھنی رُپ وٹا یا۔ پریم پیار دی کرے نہ کوئی بات، جوٹھ جھوٹھ لڑا یا۔ سنگر نظر نہ آئے کسے ساکھیات، سکھیا سارے گئے بھلا یا۔ امرت دیوے نہ کوئے آب حیات، حیات سکے نہ کوئے بدلا یا۔ تجرہ سوہے نہ کوئے محراب، محبوب نظر کسے نہ آیا۔ سنگر مارے نہ کوئے آواز، سٹی سرشٹ نہ کوئے اٹھایا۔ نانک گر سب دا بن کے آیا داس، نیچو نیچ اکھوایا۔ بودھ اگادھا کھول کے آیا راز، پراپسنتی مدھم بیکھری چارے بانی الا یا۔ کوڑی کریا کھول کے آیا پانچ، پڑدا دُئی چکا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، نام پیالہ مد دس کے آیا شراب، شرع نہ کوئے لڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہویا حیران، کلجگ انتم ویکھ دکھائیا۔ پنڈت پاندھے دسے بے ایمان، بیوہ روپ وٹائیا۔ ملا شیخ بغلیں رکھ قرآن، کلمے رہے سناٹیا۔ سادھ سنت رسنا منتر پڑھن ستنام، نیتز دھیاں بھیناں رہے تھکائیا۔ گردر مندر مسجد مٹھ شودوالے وڑیا شیطان، دوس رین کرے لڑائیا۔ گر کاشد نہ کوئے گیان، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ انتر آتم ویکھے مار نہ کوئے دھیان، باہروں لبھن ہر جو نظر کسے نہ آئیا۔ سچ بھومکا سوہے نہ کوئے استھان، دھرنی دھرت دھول نہ کوئے وڈیائیا۔ عالم فاضل گیانی دھیانی ہوئے نادان، ہنکار وکار نال رلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دشا رہیا دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھو ہویا اسچرج، بھلی سرشٹ لوکائیا۔ کوڑی کریا وشیا کولوں آئے ورج، اندریاں وس کرائیا۔ جن بھگتاں دی لکھ کے دے کے آئے فرد، صفتاں نال صلاحیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں سب نے ونڈنا درد، دکھیاں ہونا سہائیا۔ اکو پڑکھ اکال آگے کرنی عرض، گوہند گر کری پڑھائیا۔ اوہ سورپیر داتا جودھا مرد، مردانگی اک کمائیا۔ کسے دا ہون نہ دیوے حرج، جو چرن کول سیس جھکائیا۔ جنم جنم دا بچھلا لاہوے قرض، مقروض لیکھا دے مکائیا۔ صاحب سنگر دا آد جگاد جگ چوکڑی ایہو فرض، گرکھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت دُبدے لئے ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈی طوبی، پر بھ ساچے دتا سناٹیا۔ اسیں ویکھ کے آئے چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبق پھیرا پائیا۔ ساچا گائے نہ کوئی سلوکا کلمہ حق نظر کوئے نہ آئیا۔ دین مذہب پیا روسا، ذات پات کرے لڑائیا۔ کلجگ سنت اندروں تھوٹھا، باہروں بھتی کرے پڑھائیا۔ صاف دسیا نہ کوئی ساڈھے تن ہتھ مندر کوٹھا، کٹیا سچ نہ کوئے سہائیا۔ گھر پرکاش نہ دیپک جوتا، نور ظہور نہ کوئے رُشناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پڑکھ اکال آگوں ہسیا، خوشیاں نال جنائیا۔ کلجگ ویکھو رین اندھیری مسیا، چاروں کُنٹ نہ کوئے رُشناٹیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو مارگ بھگتاں دسیا، دہ دشا بھلی سرب لوکائیا۔ کلجگ کولوں کوئی نہ دسے بچیا، بچے بڈھے سارے نال رلائییا۔ کایا بھانڈے ماٹی ہوئے کچیا، کنچن رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ جگت واسنا جگت نیچیا، کدے پٹے واہو داہیا۔ سچ سوامی سب بھلائی سکھیا، چوٹی سخر نہ کوئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار آپ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ تیرا چھڈیا جگت، جھٹھی مات

لوکائی۔ ہن تیرا سُخنجا آیا وقت، رُتزی رُت لے مہکائی۔ سارے دوئے جوڑ کرن عرض، آرزو اک عرضوئی۔ اپنا کھیل کر اسچرج، اچرج روپ وٹائی۔
چھری ذبح ویکھ کے کرد، چاروں کُنٹ حیرانی چھائی۔ آگوں پُرکھ اکال بولیا گرج، تھم اک درڑائی۔ جے تئیں نہیں سکدے ورج، سارے خالی ہتھ دیو
وکھائی۔ پھیر میں اپنا پورا کراں فرض، فرض ظلم سب دے اُتے لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سُنائی۔ گر اوتار پیر
پیغمبر کہن، پر بھ دسیئے سچ، سَت سَت درڑائی۔ آگے لیکھا تیرے ہتھ، ہوں لکھ کے آئے سمجھائی۔ کلجگ انتم پرگٹ ہووے پُرکھ سمر تھ، داتا
بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے لئے رکھ، بھگت بھگونت میل ملائی۔ چار ورنناں اٹھاراں برناں شتری براہمن شودر ویش اِکو مارگ دیوے دس،
ہسیاں وِچ ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ دین مذہب کر اٹھ، جھگڑا دئی دے چُکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ دے لگائی۔ سچ مارگ اک
لگاوانگ۔ سنجگ ساچی دھار پرگٹاوانگ۔ کلجگ اگنی اگ بُجھاوانگ۔ جن بھگتاں درشن دے اُپر شاہرگ، گھر ساچے ویکھ دکھاوانگ۔ جو سرن سرنائی گئے لگ،
سو کاگ ہنس بناوانگ۔ مندر اندر ویکھاں لنگھ، پوڑے چڑھ کے کھوج کھوجاوانگ۔ گھر جوت جگا کے چند، اندھ اگیان مٹاوانگ۔ گر کُکھ لگا کے انگ، اپنی گود
بھاوانگ۔ لہنا چُکا کے گوداوری گنگ، امرت سرور اک نہاوانگ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا پرمانند، نجاند سمجھاوانگ۔ گر اوتار کہن
پر بھ توہے توفیق، واحد تیری وڈیائی۔ تُوں مالک و سیں قریب، نیرن نیرا نظری آئی۔ تیرا کھیل نرالا عجیب، عجب تیری سکھائی۔ پیر پیغمبر تیرے آگے
رکھدے قرآن مجید، موجودہ ہو کے آپ سُنائی۔ سانوں کردے اک تاکید، طرح طرح نال سمجھائی۔ اسیں بالک تیرے عزیز، بالک ننھے نظری آئی۔
سانوں دسنی اک تہذیب، دُھر دی کر اک پڑھائی۔ تُوں مُرشد مالک ہوں مُرید، مُردے گور سُمائی۔ تیرا کھیل بے نظیر، نظر نہ کوئے لکائی۔ صاحب
دس سچ تصویر، طالب ہو کے منگ منگائی۔ شرع توڑ کوڑا زنجیر، کڑی کڑی دے اُکھڑائی۔ تُوں داتا گھر گمبھیر، گور تیری شرنائی۔ کلجگ انتم آیا اخیر، عقل
بُدھ چلے نہ کوئے چترائی۔ ایہہ مالک کوئی نہ دے دھن دولت جاگیر، جگہ خالی چاروں کُنٹ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا
پڑا دے اُٹھائی۔ پر بھ پڑا اپنا آپ اُٹھاؤندا اے۔ ہر جن سوئے جگت جگاؤندا اے۔ دُرمت میل دھوئی، پتت پُنیت کراؤندا اے۔ سچ مَجّت دس

موہے، پریمی پریمکا رُپ وکھاؤندا اے۔ ہر کا بھو نہ جانے کوئے، کوجھے کملے گلے لگاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ سجن
 آپ پرگٹاؤندا اے۔ گرکھ سجن پرگٹے اک، اینکار دے وڈیاں۔ جس دے نال اگتا ہت، دھر دا میل ملاں۔ کرے ٹھکوری کوئی نہ چت، چیتن سرتی
 دے وکھایا۔ درشن دیوے نت، نچ نیز اکھ کھلایا۔ پت پریشور بن کے پت، پتا پوت گود سہایا۔ سنجک ساچا لیکھ دیوے لکھ، جس نوں سکے نہ کوئے
 مٹایا۔ دو جہاناں لہنے دینے دیوے نجھ، دھر دا تھم آپ ورتایا۔ دو جہان اپنی دے سکھ، سکھیا اک ورتایا۔ سب دی پوری کرے اچھ، منسا نال ملاں۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دھر دا دے جنایا۔ لیکھا دھر دا دے آپ، اپنی دیا کمائیدا۔ بھگت جناں دا اکو جاپ، سنتاں راگ سنانیدا۔
 گرکھاں مائی باپ، گرکھاں گود اٹھائیدا۔ چرن پریتی اکو نات، سگلا سنگ آپ بنائیدا۔ آتم پرما تم سچی ذات، پڑدا اوہلا نہ کوئے رکھائیدا۔ چار ورن جنا
 کے اک جماعت، سوہنگ ڈھولا راگ سنانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دھر دا
 ساتھ، بن سنگی سنگ نبھائیدا۔

☆ ۴ اسو ۲۰۲۱ بکرمی گیانی گرکھ سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں ☆

ست دھرم کہے پر بھ میرا ساتھی دے جگ، میلا جگت ملاں۔ تیرے پریم دا بوٹا رہیا سک، ہر اسنچ نہ کوئے کرایا۔ کلجک کرایا جائے مک، کوڑ
 گڑیارا رہن نہ پانیا۔ میں گرکھ ویکھاں تیرے ست، سرتی شبد نال ملاں۔ اُجل ہوئے اوہناں کھ، جو ہر دے ہر وسایا۔ ٹھاکر ہو کے سوامی ٹھ، مہربان
 مہر نظر اٹھایا۔ وست امولک دے سچ سچ، سمگری اکو اک ورتایا۔ غریب نمائیاں وچوں نکلے بھکھ، دکھیاں دکھ مٹایا۔ تیری ذات سرب منکھ، مانس
 نظری آئی۔ آلیوں ڈگے بوٹ چک، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سنگ دے جنایا۔ دھرم کہے پر بھ جگ دے
 سچا، سچ سچ ورتایا۔ سنجک اٹھے تیرا بچہ، بچپن دے جنایا۔ میں اوہدے نال ناتا کراں پکا، دھر دا میل ملاں۔ گرکھاں درشن کراں اکھاں، نیز اکھ

کھلایا۔ خوشیاں وِچ آگن بہہ کے ہسّاں، گھر گھر سو بھاپایا۔ پاندھی ہو کے چاروں کُنٹ نساں، بھجّاں تھّاؤں تھانیا۔ ہر دے تیرا رُپ ہو کے وساں، وصل سچ دیاں دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیایا۔ سَت کہے پر بھ جُگ دے اک، جس وِچ اک تیری وڈیایا۔ دُھر دا لیکھا دے لکھ، قلم شاہی بیٹھے کُھ بھوایا۔ سرب سوامی بن پت، پر میثور بے پرواہیا۔ چاروں کُنٹ آئیں دِس، دہ دِشا تیری رُشّایا۔ کروٹ لے بدل پٹھ، سَنمکھ رُپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکایا۔ ہتھ لکایا سمر تھ سوامی، سَت دھرم منگ منگایا۔ لکھ چوڑا سی انتریامی، گھٹ گھٹ ویکھ دکھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جو دُھر دی لکھی بانی، کُجگ جیو گئے بھلایا۔ ہر دے سچ نہ کسے دکھانی، ویاکھیا کر جگت رہے سُنایا۔ جو سندیسہ دتا سَت بھانی، راگاں ناداں وِچ جنایا۔ جو امرت نام گوہند بخشیا ٹھنڈا پانی، سچ پیالہ جام پیا۔ چار ورنّاں دتی اک نشانی، اٹھاراں برناں سچ سمجھایا۔ پُرکھ اکال شہنشاہ سلطانی، مالک دو جہان اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے دِرڑایا۔ سَت دھرم کہے جُگ اپنا بخش، مہر نظر اٹھایا۔ جس دے اندر تیرا عکس، اکثر تیرا اوہو اکھوایا۔ مہربان ہو کے بخش، بخشش رحمت جھولی پائی۔ مات گر بھ اُلٹا ہوئے نہ پھیر درخت، دس دس ماس نہ اگن تپایا۔ تیرے پریم پیار چوٹ لگے سخت، کوڑی کرپا پرے ہٹایا۔ ملے وڈیائی وِچ جگت، جیون جگت دے سمجھایا۔ تُوں مالک خالق آد جگادی فقط، فقیریاں نال کریں پڑھایا۔ تیرے حکمے اندر آد شکست، چتر بھج بیٹھی سیس نوایا۔ وِشن برہما شو سیوا وِچ کرن نہ فرق، گر اوتار بھجّی واہو داہیا۔ تیرا نور نورانہ عرش، فرش تیری شنوایا۔ تُوں سور پیر مردانہ مرد، مدد تیری سب نوں نظری آیا۔ تیرا شمار کدے نہ ہووے وِچ عدد، اک اکلے تیری مہما آد جگاد رہی جس گایا۔ کُجگ کوڑی کرپا میٹ تشدد، سَت سچ سرب سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہایا۔ ساچا جگ دیہ نرنکار، نرویر تیری شرنا یا۔ ٹھانڈے در کری پکار، پُنے پُنے سیس جھکایا۔ تُوں مالک پُرکھ اکال، خالق دین دیاں نظری آیا۔ ثالث بن دو جہان، خالص خالص لے پرگٹایا۔ سچا کھنڈا بخش میان، جس نوں لہارت کھان نہ کوئے گھڑایا۔ امرت آتم پیا جام، رس اکو اک جنایا۔ سَت دُلا را سور پیر اک دکھا جوان، گوہند تیرا پوت نظری آیا۔ جس دے ہتھ سچ نشان، ایہتھے اوتھے رہیا دکھایا۔ اوہ کاہناں وچوں کاہن، رامّاں وچوں رام،

پیراں وچوں پیر، پیغمبراں وچوں پیغمبر نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا انتم پور کرائیا۔ جگ دے پرہہ اپنا ست، ست ملے
 وڈیائی۔ ہر گھٹ اُتجے برہم مت، وڈیا برہم جنائی۔ نچ نیز کھلے اکھ، مندر اک سہایا۔ شبد اگئی وے ند، انحد راگ الایا۔ سچ سہنجی ملے پُرکھ سمرتھ،
 سوبھاونت سوبھا پائی۔ پریم پریتی اندر پئے ہس، ہنسکھ اپنا راگ سنائی۔ بھگت سہیلے کرے وس، سنت سچن جوڑ جڑایا۔ گرکھیاں رکھے دے کر ہتھ،
 گر سکھ چرن کول سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکایا۔ ست دھرم سُن شبد اگم، سچ دیاں درڑایا۔ سو گرکھ جو سنگر گھر
 پئے جم، شبدی روپ وٹایا۔ اُس دا لیکھا جانے نہ کوئی گندھرب گن، کروڑ تیتیا سمجھ کوئے نہ پائی۔ وشن برہما شو اوسے نوں لین من، جس اُپر پرہہ اپنی
 دیا کمایا۔ دو جہان کہن دھن دھن، دھن تیری وڈیائی۔ لوکات چڑھے عرشی چن، فرش ہوئے رُشایا۔ پُرکھ ابناشی من واسنا بنھے من، مت متوالی
 ویکھ وکھایا۔ پنج وکارا دے کے ڈن، کایا مندر باہر کڈھایا۔ سچ دوارے کر پروان، پروانہ نام ہتھ پھڑایا۔ اوہ گرکھ گر سکھ انساناں ورگا انسان، باہروں
 سب نوں نظری آئی۔ اوہدے اندر سری بھگوان، سچ سوامی سوبھا پائی۔ جس دی کسے نہ آئی پہچان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار
 وڈیائی۔ ست کہے پرہہ دس گرکھ کیہڑا، چوراسی وچوں دے جنائی۔ میں جا کے ویکھاں اوس دا ڈیرہ، جس گرہ بیٹھا سوبھا پائی۔ سری بھگوان کہے اوہ
 ست سروپ میرا، پنج تت کایا چولا جگت ہنڈایا۔ اُس دا ساڈھے تن ہتھ سے کھیڑا، بنک دوارا سوبھا پائی۔ مایا ممتا کوئی نہ جھیرا، کام کرودھ نہ کوئے
 لڑایا۔ میں اوس دوارے وساں نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکائی۔ پریم پریتی اندر کر کے مہرا، مجت نال ملایا۔ کھلا اوس دا دے ویہڑا، پُرکھ ابناشی چھپر
 چھن پُھہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دیاں سمجھایا۔ ست کہے پرہہ کی گرکھ رنگ، کون روپ نظری آئی۔ سری بھگوان کہے
 اوہ لگا میرے انگ، انگیکار رہیا کروائی۔ اوہدے اندر اگئی چند، جوتی جوت کرے رُشایا۔ اُس دی رسنا جہوا ہوئی بند، ہتی دند نہ کوئے صلاحیا۔ اوہدے
 انتر پرمانند، نجاند درشن پائی۔ میں اوہدا گاواں چھند، اوہ میرا راگ الایا۔ دوہاں دا آتم پرما تم بنیا سنبندھ، ناتا اکو جوڑ جڑایا۔ سرتی شبدی پئی گنڈھ،
 لوکات نہ کوئے کھلایا۔ امرت برکھ پائی ٹھنڈ، اگنی تت بُجھایا۔ اوہ سوانی کدی نہ ہووے رنڈ، جس دا مالک اک اکھوئی۔ اوہ گرکھ مانے سچ اند، جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اک درڑا نیا۔ دھرم کہے پر بھ گُرکھ کون دھام و سیرا، جو و سر کدے نہ جانیا۔ جس گرہ و سے نیرن نیرا،
دور درڑا پندھ مکائی۔ سری بھگوان کہے میں جگ جگ بھناں بیڑا، نت نت سیو کمائی۔ لکھ چوڑا سی میرا نکا جہا ویڑا، کوٹن کوٹ کال رہیا بھو نیا۔ لیکھا
جانے گرو گر چیرا، چیرا گر حکم منائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائی۔ اٹھ ست ویکھ میرا گُرکھ، جس دی آپ بنت
بنائی۔ اوس دے اندر اکو سکھ، سائنک ست نظری آئی۔ جگت کُٹب مٹیا ڈکھ، دردی درد میرے نال رکھائی۔ درس پا سورا سربنگ، صورت ہر دے سچ
وسائی۔ کوڑی کرپا ڈھاہ کے کندھ، مندر سوہنا دتا سہائی۔ سوہنگ ڈھولا گا کے چھند، آتم پر ماتم جوڑ جڑائی۔ ساڈھے تن ہتھ اندر ہو کے بند، بندگی اکو
رہیا کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اولہا رہیا اٹھائی۔ آ ویکھ گُرکھ میت، ہر متر سچ درڑا نیندا۔ جس دی جگت نرالی ریت، جوت اکالی
میل ملا نیندا۔ ناتا چھڈ کے مندر مسیت، کایا بنک سو بھا پانیندا۔ ست سچ کرے پریت، پریت اپنا اک ملا نیندا۔ مٹھا ہوئے کوڑا ریٹھ، رس رس وچوں
وکھانیندا۔ جگت نمانا ہو کے نیچو نیچ، بالمیک چمریٹے جوڑ جڑانیندا۔ جس دی دھار سدا باریک، باہرو باہر اپنی کھیل کھلانیندا۔ جس دی سارے کردے گئے
اڈیک، گر اوتار پیر پیغمبر راہ تکانیندا۔ سو سوامی صاحب سنگر گُرکھاں اُتے کر بختیش، بخشش اپنی جھولی پانیندا۔ ترے بھون دھنی ترے گن اتینا بیٹھا
رہے اتیت، محل اٹل ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے ویکھ وکھانیندا۔ آ ویکھ گُرکھ چندا، روی ملی وڈیائی۔ جس دے
چرن جھے گنگا، گوداوری سُرستی جمنائیوں نیوں لاگے پائی۔ اُس دا لیکھا چکلیا بتی دنداں، رسنا جہوا بیٹھی پندھ مکائی۔ پر بھ دتا پرمانندا، پاربر ہم پر بھ اپنی
بو جھ بُجھائی۔ تن من سیٹل کیتا ٹھنڈا، اگنی اگت نہ کوئے لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے بہہ وکھائی۔ آ ویکھ دوارا بھلا، سوہنا
سچ درڑا نیا۔ جتھے گُرکھ و سے سچ محلا، محفل نام لگائی۔ سری بھگوان پھرایا پلا، دُھر دا جوڑ جڑائی۔ پندھ مکا کے جلاں تھلاں، سمنند ساگر چرناں ہیٹ دبا نیا۔
سچ سنگھان آ کے ملا، پر تھی آکاش ڈیرہ ڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل ملاواں سچ سُبھائی۔ دھرم کہے میں جاواں بلہار، گُرکھ
دھن تیری وڈیائی۔ جس دا پریتم اک نرنکار، کرتا پُرکھ گھر گھر کار کمائی۔ میں اوس دا سیو ادار، چاکر روپ وٹائی۔ نمو نمو کراں نمسکار، نیوں نیوں لاگاں

پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس دتی مان وڈیائیا۔ دھرم کہے گرکھ دھوڑی، میں ٹکا خاک رمائیا۔ اودھی رنگن دیکھ گوڑھی، گوڑھا رنگ میٹوں گیا بھائی۔ میں درشن کراں ضروری، ضرورت اپنے نال رلائی۔ اوس دے در کراں مزدوری، دوس رین پیسن پیس سیو کمائی۔ ابناشی کرتا کہے میں اُس دا مالک حاضر حضوری، ہر دم اپنے نال ملائی۔ نسا وچوں آسا پوری، آسا وچوں نسا روگ چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ سوہنا گھر دکھائی۔ ست دھرم کہے میں گرکھ چرن، دیکھ دیکھ بگسائی۔ دُور دُراڈا اٹھ کے آیا پھرن، بن کے پاندھی پندھ مکائی۔ تریاں نال رکے آیا ترن، انتارو پتن گھاٹ بیٹھا ڈیرہ لائی۔ ساچی وڈیا آیا پڑھن، جو ابناشی کرتے دتی سکھائی۔ منزل پوڑے آیا چڑھن، جو گرکھاں اندر دتا لگائی۔ انہاں نال مل کے ابناشی کرتے درس آیا کرن، دہ دشا دیکھ دکھائی۔ میرا جیون بدلے وچ مرن، مُردیاں وچوں مرد لئے اُپجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی رنگن دے چڑھائی۔ آہ دیکھ گرکھ رنگ، رنگ رتڑا آپ جنائندا۔ آتم سیجا سچ پلنگ، پُرکھ ابناشی ڈیرہ لائندا۔ بودھ اگادھ اناد شبد وجے مردنگ، سُر تال نظر کسے نہ آئندا۔ سُر تالی شبدی ڈھولا آتم پر ماتم چھند، پاربرہم پر بھ اپنا راگ لائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ گھر اک سُبھائندا۔ گرکھ گھر ساڈھے تن ہتھ، ہر سَنگَر بنت بنائی۔ جس دے اندر وست دتی رکھ، سمگری سچ بنائی۔ نرگن سرگن دیکھے ہو پرگٹ، پرگٹ اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہر نین تکائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، گرکھاں وچوں گرکھ نشان، جس دا نشانہ نشانیاں وچوں لائی۔ گرکھ سنسٹھا ہوئے ستھاپت، سگلا سنگ نبھائی۔ جس سنسٹھا دا مالک سرب ویاپک، ہر گھٹ ڈیرہ لائی۔ نت نوت دین دیال یاچک، جگتی جگت سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائی۔ گرکھ سنسٹھا چار ورن، برن اٹھاراں میل ملائی۔ سب نوں بخشے اکو شرن سر اپنا ہتھ لگایا۔ مالک ہو کے آیا پھرن، ضامن ہو کے کھوج کھجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائی۔ گرکھ سنسٹھا گرکھ پر بندھک، گرکھ گرکھ دھیان لگائی۔ گرکھ بودھ اگادھا پنڈت، گرکھ گرکھ کرے پڑھائی۔ گرکھ تھم گرکھ سنگت، گرکھ گرکھ رہیا بنائی۔ جس دا نام پُرکھ اکال کیتا انکت، انک اپنے نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ لکھائی۔

☆ ۴ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں ☆

سَت دھرم دوارا وکھڑا، جن بھگتاں دتا پرگٹائی۔ جتھے گوہند وچھا کے اپنا ستھرا، گرسکھ سارے اُتوں دتے لنگھایا۔ مان وڈیائی رہیا نہ کوئی نخرہ، ہنگتا گڑھ نہ کوئے بنایا۔ مارگ دس دے سب نوں پدھرا، او جھڑ راہ نہ کوئے دکھایا۔ کلجک انتم کوڑی کریا چکاوے بدلہ، بدل دیوے سرب لوکایا۔ سچ سنگھاسن بہہ کے کرے عدلا، عدالت اکو اک لگایا۔ پچھلی پچھے رہ گئی منزلا، آگے رہبر اک خدایا۔ جس دا ڈھولا نام غزلا، نغے اپنے رہیا سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ گھر رہیا سمجھایا۔ سَت دھرم سچ دوارا، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیدا۔ جس گرہ وسے اینکارا، ہر پُرکھ زرنجن سوہا پائیدا۔ جس مندر دپیک اک اُجیارا، آد زرنجن ڈمگائیدا۔ جس دوارے اک ورتارا، ابناشی کرتا نظری آئیدا۔ جس گرہ اک جیکارا، سری بھگوان راگ سنائیدا۔ جس گھر اکو دیکھنہارا، پاربرہم پرہم نظری آئیدا۔ سو محل اٹل اُچ منارا، لوک پرلوک سوہا پائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سَت دوار اک وڈیائیدا۔ سَت دوارا بھگت محل، ہر کرتا آپ بنایا۔ جگت جہان رہے اٹل، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جگت ہلارے نہ جائے ہل، دھکا سکے نہ کوئے لگایا۔ کلجک انتم کھیل کرے پرہم اچھل اچھل، دل چھل دھاری تھم ورتایا۔ گرکھیاں دا نگر بنایا اپنل، جس دا لیکھا گر اوتار گئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا گرہ اک سہایا۔ جن بھگتاں دوارا اوچو اوچ، آگم اتھاہ رہیا بنایا۔ کلجک انتم کرنا کوچ، کوچا گلی دے دہایا۔ کسے نہ آئے ساچی سوچ، سمجھ وچ نہ کوئے لگایا۔ سارے ستے نین موئند، اکھیں اکھ نہ کوئے پلٹایا۔ جن بھگتاں پرہم آپے لئے ڈھونڈ، گرہ کھوجت کھوج کھجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیکھنہارا چائیں چائیدا۔ سَت دھرم کہے میں تھیا اکھیں، بھگت دوار نظری آئیا۔ جس دی دھار دسی چھٹی، چھٹی چھٹی وند وندائیا۔ اوتھے کھلی اکو ہٹی، ونجارا ہر جو ڈیرہ لایا۔ پڑھاوے دھر دی پٹی، ڈھولا نام سنایا۔ کایا مٹی رنگ رنگے رتی، رت اپنے نال ملایا۔ اندر ہو کے ملے کملاپتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ گرکھ بنائے سچی سخی، سُخن اپنے نال پرناپا۔ دپیک جوت زرنجن جگائے ہٹی، گھر مندر کرے رُشناپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارا اک بُجھایا۔ گرکھ دوارا سوہنا اُچا، اوچو اوچ دے وڈیایا۔ تیرتھ تھان نالوں سُچا، مندریں

مٹھاں نالوں سو بھاپا۔ اوتھے ہنکاری پُجاری کوئی نہ رہے واسناٹا، سوان رُپ ہو کے بھجے نہ واہو داہیا۔ اُس دا مالک پُرکھ اکال دا پُتا، پت سب دی رہیا سمجھایا۔ جو مہربان ہو کے تھھا، دیاوان دیا کمایا۔ جتھے بالمیک رس پیایا لوکشا، دُھر دے رام دھیان لگایا۔ اوتھے شیر آیا اک بگی مُچھا، چوَنکڑ چھاڑ لگایا۔ ساڈھے تن ہتھ دُور آ کے دُھکا، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا درڑایا۔ بھگت دوارا اک رمنیک، بھومکا سوہنی نظری آئی۔ جس دا مذہب نہ کوئی شریک، شرع نہ کوئے لڑایا۔ اوتھے اک ہتھ سرب توفیق، تحفے گھر گھر رہیا پہنچایا۔ دھام سہایا پورب بالمیک، انت آپے ویکھ وکھایا۔ جتھے ساڈھے تن ہتھ منارا بنیا ٹھیک، سو سوہنا رنگ وکھایا۔ جتھے ست رنگ نشانہ جھلے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو بھومکا دے وڈایا۔ ست دھرم ویکھ سنگھاسن، سنگھ سوربیر جنایا۔ جس نوں جھکدے پر تھمی آکاشن، گگن منڈل سجدے کر کر خوشی منایا۔ سو کھیلے کھیل خلق تماشن، چاروں کُنٹ خوشی منایا۔ دیوے درس ظاہر باطن، بھو ابھیدا رہیا جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر اک سہایا۔ ست دھرم کہے پر بھ بھگت دوارا اچھا، سوہنا نظری آئی۔ جس دے راہ تكدے کچھ مچھا، دُور دُراڈے اکھ اٹھایا۔ پیر پیغمبر آوے نٹھا، بن کے پاندھی راہیا۔ بھگت بھگوان چرنی دھٹھا، مان ابھمان رہن کوئے نہ پایا۔ جتھے وڈے چھوٹے کوئی نہ رٹا، سب نوں اکو نظر ویکھ وکھایا۔ سرب سوامی بن کے سانجھا پتا، پت پر میثور اپنی دیا کمایا۔ جس دی گر اتار پیر پیغمبر کہانی کھول نہ سمجھایا قصہ، قسم وچ نہ کوئے بدلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو گرکھ دوارا ویکھ وکھایا۔ ست دھرم کہے میں ویکھاں دوارے اوس، جس گھر مالک اک اکھوایا۔ جیہڑا جگ چو کڑی بیٹھا رہیا خاموش، شبد اشارے نال سرب سمجھایا۔ سو کلج اتم کر پرکاش نرل جوت، جوتی جاتا ویس وٹایا۔ بھاگ لگائے ساچے کوٹ، گرھ بنک رہیا سہایا۔ بھو چکاوے لوک پرلوک، سچ سلوک اک سمجھایا۔ اپنی کر کے اگلی سوچ، پچھلی سمجھ رہیا مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے شہنشاہیا۔ بھگت دوار کہے آگے آ دھرم، تیئوں دیاں وڈایا۔ کلج بے حیائی دی جائے شرم، شرع میرے نیڑ کوئے نہ آئی۔ نہ کوئے برن نہ کوئی ورن، دین مذہب نہ کوئے سمجھایا۔ نہ کوئے بھو ڈرن، لکھ چو راسی نہ کوئے سمجھایا۔ اگنی تت مول نہ سڑن، جو چل آئن سرنائی۔ سچا ڈھولا اکو پڑھن، ست ست ست

راگ الایا۔ سچ دوارے سوئی وڑن، جنہاں میلہ آپ مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ست دھرم
 کہے میں آ کے دیکھیا اند، ہر کرتا رہیا جنایا۔ درشن پا کے گجری چند، چندن لگا دھوڑی مستک لایا۔ خوشی ہو یا بند بند، بندی خانہ دتا تڑایا۔ میں اکو
 منگ لواں منگ، خالی جھولی گھر بھرایا۔ میری پریتی میری ریتی، میری نیتی جن بھگتاں نال جائے ہنڈھ، منمکھ نیڑ کوئے نہ آیا۔ میں پہلی وار وچ سنسار
 ہر نرنکار سچ دوارے کھاواں سوگند، قسم تیری وچ رکھایا۔ جن بھگتاں کولوں کدی نہ موڑاں کنڈ، پچھا دے نہ مکھ بھوایا۔ انہاں نال مل کے گاواں تیرا
 چہند، ساچا ڈھولا اک الایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکایا۔ ست دھرم کہے میں ہو یا پردیسی، کلجک دیس نظر کوئے نہ
 آیا۔ جس ویلے نانک اپنی جھاڑی کھسی، موڈھے بھوری گیا رکھایا۔ جس ویلے لالو ہتھ وچ پھڑ کے تہیسی، کوڑی کریا دتی جھڑایا۔ میں اوس ویلے تکیا
 کوئی آوے مالک جیٹھی، جیٹھاپت لئے بچایا۔ میری کوئی نہ چلے شیخی، شیخاں دتی مت بھوایا۔ واہ میرے بھگوان ہن تیرے آگے بھگت دیوے پیشی، پیر
 پیغمبر سیس نوا یا۔ اجیہی کھیل اگئی آگے کسے نہ کھیدی، لوکات نہ وجی ودھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکایا۔ دھرم کہے
 میٹوں پچھلا یاد، ویلا دیاں جنایا۔ جس ویلے بجوڑے کیتا آباد، کلی ککھ سہایا۔ آيو وچوں رہ کے نو رات، نو دن اک دھیان لگایا۔ نو دوارے واسنا کر
 برباد، دسم سواس چڑھایا۔ اوس ویلے آئی اگئی آواز، پُرکھ ابناشی شبد کرے شنوایا۔ کلجک انتم کھیلے کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا ہوئے سہایا۔ سچ
 دوارے پاوے راس، دھر دا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیتز نین اکھ کھلایا۔ بالمیک انترگت، آتم دیکھ دکھایا۔ واہ صاحب
 پُرکھ سمرتھ، تیرا تھم بے پرواہیا۔ بن کناں سُن کے گیا ہس، اپنی خوشی منایا۔ ٹھا کر اگلا لیکھا دس، کی تیری وڈیایا۔ کلجک ہوویں کوں پرگٹ، نرگن نور
 دھرایا۔ میں دیکھاں کیہڑی اکھ، نیناں نال تکیا۔ سری بھگوان شبد سروپی پھڑ کے ہتھ، اشارے نال جنایا۔ میں لیکھا یاد رکھاں سچ، بھل کدے نہ
 جایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر تیرے ہتھ لکایا۔ بالمیک کہے میٹوں دے سچ سندیش، تیرا چرن دھیان لگایا۔ توں مالک اک نریش،
 نرائن تیری وڈیایا۔ اگئی کھول اپنا بھیت، بھاونا نال سمجھایا۔ ایہہ سوہنا چنگا دیس، جتھے بیٹھیاں تیرا رپ نظری آیا۔ لوکش ککھاں وچ لپیٹ، سوہنے

آسن دتے لُکائیا۔ تیری مَحَبَّت نال رہے کھید، خوشیاں وِچ سمائیا۔ سِری بھگوان کھا میس تاراں اینہاں نال سمیت، ہوواں آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ بالمیک کہے میٹوں آئی نہیں کچھ سوچ، سچ دے سمجھائیا۔ جگ جگ دی بخش ہوش، حوصلہ دے ودھائیا۔ تیرے ہتھ اگئی پہنچ، پچھان تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمان سنائیا۔ دُھر فرمان سنائے دردی، دُھر دا درد وڈائیندا۔ تیری منظور ساچی عرضی، آرزو اپنے لیکھے لائیندا۔ پُرکھ ابناشی بن کے فرضی، فرض اپنا توڑ نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سنائیندا۔ ساچا تھم دیوے نرنکار، انتر انتر آپ سنائیا۔ تریتا دوا پریتے وِچ سنسار، کلجگ لہنا جھولی پائیا۔ لوکُش دا کر آدھار، گوہند گود سہائیا۔ نینہاں ہیٹھ اینہاں سوال، کوڑی جڑ اُکھڑائیا۔ انتم دیا دیکھ اکو بال، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ شبد سروپی شاہ سلطان، وڈ بھوپي پھیرا پائیا۔ ایہہ ویکھ کے تیرا میدان، بھجا آوے واہو داہیا۔ جس دے اُتے لایا نشان، اکھراں نال پڑھائیا۔ پُرکھ اکال ہووے مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ نکیاں بچیاں دے کے دان، تیری بھومکالے پرگٹائیا۔ اوسے دن اوسے رات دیوے آپ فرمان، فُرنا اک پُھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سِری تیرے ہتھ لُکائیا۔ بالمیک کہے موہے تیری اوٹ، آسرا نظر کوئے نہ آئیا۔ تُوں میرا میس تیری جوت، مالک بے پرواہیا۔ لیکھا چُکائے ہرکھ سوگ، چنتا غم مٹائیا۔ میس ویکھاں تیری اوہ مونج، جس دا لیکھ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے درڑائیا۔ بالمیک بالی بُدھ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ جگ چوکڑی دیونہارا سُدھ، سُدھاسر اکو اک پرگٹائیندا۔ شاہ سوارا اسوہے کد، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈوگھی کندر پندھ مکائیندا۔ بھيو ابھیدا کھولے گجھ، پڑا اوہلا آپ چُکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار مکائیندا۔ ساچی کرنی کرے بھگونت، بھگون وڈ وڈیائیا۔ کھیلے کھیل جگا جگنت، نرگن سرگن سرگن نرگن دھار چلائی۔ لکھ چوڑا سی بنائے بنت، سادھ سنت لے اُپجائیا۔ جس ویلے کلجگ آوے انت، صدی یسویں اپنا رنگ رنگائیا۔ کرے کھیل آپ انت، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ تیرے ملن دی سچ بنا کے بنت، میل ملائے سچ سُبھائیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ پاندھا پنڈت، شاستر وید پُران نہ دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہنا دے چُکائیا۔ تیرا لہنا رکھے چیتے، چیتن سُرَتی نال ملائیندا۔

تیرے نیز نین آپے دیکھے، لوچن اپنی اکھ کھلایند۔ ستمکھ ہو کے صاحبِ سوامی دیکھے، دُور دُراڈا ڈیرہ ڈھانیندا۔ تیری سیجا آتم اُتے لیٹے، سچ سگھاسن سو بھاپانیندا۔ ایہہ نکتے دوویں بیٹے، گوہند رنگ رنگانیندا۔ پہلوں کر کے ساچی بھیسے، نرگن سرگن زیرو ویہہ انک بنانیندا۔ اک دس دا کھیل دیکھے، ایککارا اپنی کل دھرائیندا۔ ویہہ سو دس کھیڈ کھیلے، بھانڈا بھرم بھنانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سُنہیہڑا اک گھلایند۔ بالمیک اندر تکیا، باہروں نظر کچھ نہ آئیا۔ کون سندیسہ دیوے ہویا بکیا بکیا، نیز نین چاروں گُنٹ دیکھ وکھائی۔ پُرکھ ابناشی نرگن دھار آتم پرماتم وچوں رٹیا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ شبد کھنڈے دھار نال کٹیا، سُر تِی سُر تِی بدلائیا۔ اٹھ دیکھ میرے بچیا، اگلا لیکھا دیاں جنائیا۔ کایا مائی بھانڈے کچیا، تیری کایا گمری لیکھے پائیا۔ پہلوں نو دوارے والے مانس مارن نٹھیا، بجے واہو داہیا۔ پریم پریتی نال تیر نرالا مارتیتوں پھٹیا، پٹی اپنا نام رکھایا۔ کدی توں نہ تولیا تترئی وٹیا، نام کُنڈا اکو اک درسایا۔ اوہ دیکھ تریتا دواپر کلجک دُور دُراڈا بہہ کے ہسیا، اچی کوک کوک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور سر تیرے ہتھ لکایا۔ او بالمیک بجوڑے بچڑ، تیتوں سچ دیاں سمجھایا۔ تیتوں چک کے اپنے کچھڑ، آپ اپنا میل ملائیا۔ کلجک انت کدے نہ جاواں مکر، مجرم ہو کے کدے نہ کھ بھوائیا۔ توں میرا کیتا شکر، میں تیرے شکرانے وچ خوشی منایا۔ میرے سوال جواب دا کوئے نہ دیوے اُتر، گر اتار پیر پیغمبر سارے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ بالمیک کہے میں کی جاناں، کی تیری وڈیایا۔ توں پُرکھ بن روپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آنا، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ میں پھراں وچ مساناں، دھواں دھار دیکھی لوکایا۔ میں سمجھیا پر بھ اک اکھوں کانا، کسے نوں ڈوبے کسے نوں تارے کسے نوں شوہ دریا رڑھایا۔ سری بھگوان کہے واہ بال انجانے، تیری وارتا موہے چنگی بھایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی میرے بھگت میرے نالوں سیانے، جنہاں میری سو بھا گایا۔ میں اوہناں نال جھگڑا کاهنوں کراں دھنگانے، جو میرا میرے اندر دھیان لگایا۔ سنجگ ورتا اپنے بھانے، بھانا سب نوں دیاں سمجھایا۔ تختوں لاہ کے راجے رانے، شاہ سلطاناں خاک رلائی۔ گرکھ پرگٹا کے سگھڑ سیانے، سچے سوہنے دیاں بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صحیح سلامت رہیا سمجھایا۔ بالمیک کہے پر بھ میں تیری خاطر، خطرہ دیاں گوائیا۔ ایہہ تیرا

سندیسہ میرا پاتر، سد اپنی جھولی پائی۔ جس ویلے کلجک آوے آخر، صدی سد یوی رُپ وٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا اپنا ور، دُوجے در منگن کدے نہ جائی۔ بالمیک جگت جوان، بھگونت بھگتی وِچ بدلائی۔ ہو کے دِیال آپ مہربان، گھر مہمان لئے بٹھائی۔ سَت ستوادی دے کے دان، برہم برہادی بھیو کھلایا۔ آد جگادی دے نشان، انادی ہتھ پھرائیا۔ کلجک انت کھیل کرے مہان، مہما اکھ کھ درڑائی۔ ننھے بچے کر پروان، بالے ساچی سیو لگایا۔ ساڈھے تَن ہتھ مکان، چھتی فٹ جگت نشان، جگ چھتی لہنا دے چکایا۔ تیرا لیکھا ویکھے آن، آپ اپنا پھیرا پائی۔ انتر بخش دھرم گیان، برہم دے سمجھایا۔ ناتا جوڑ سری بھگوان، وشو اپنا رنگ چڑھایا۔ جن بھگتاں بنا کے سچ استھان، استھل مندر دے وڈیایا۔ مان دوا کے گوپی کاہن، سینا رام جگت بن کٹایا۔ بنواسی پھرے نہ کوئے جہان، اُداسی نظر کوئے نہ آئی۔ سچ دوارا کھولیا آن، اپنی کل دھرائیا۔ جنہاں گرکھاں جن بھگتاں ڈھولا گایا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تنہاں دا بھاگ حصہ سکے نہ کوئے ونڈایا۔

☆ ۴ اُسو ۲۰۲۱ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا ☆

بھگت دوار کہے کوئی رہے نہ بھرم، بُھلیاں دیاں جنایا۔ بھگت بھگوان اِکٹھے ہوئے دھرم، دھرم گنڈھ پوائیا۔ سب نوں مل کے اِک دی نظر آئے سرن، سرنگت سمجھایا۔ ابناشی کرتے لگنا چرن، چرنودک کُھ چوایا۔ لہنا چکے مائس جنم، جنم جنم نہ کوئے بھوایا۔ جھگڑا مکے ورن برن، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو میرے اندر آ کے وڑن، پچھلا پندھ گوائیا۔ سو ساچا ڈھولا پڑھن، سوہنگ راگ الائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سوہنی بنت بنایا۔ بھگت دوار کہے میں لیکھا دساں اگلا، ہر دا بھیو جنایا۔ کوئی لبھن نہ جانیو وچوں جنگلاں، پیلے ڈھونڈ نہ کوئے ڈھنڈایا۔ تیرتھاں اُتے نہ ماریو مزلاں، اٹھسٹھ بھجناں نہ واہو داہیا۔ راگاں ناداں نال لوڑ رہے نہ گاؤن دی غزلاں، غرض سب دی پور کرائیا۔ در دوارے آؤندیاں پرہہ پچھلا چکاوے بدلہ، انتر آتم دے بدلایا۔ نام ندھان پا کے کجلا، نیتز نین اکھ کھلایا۔ کُھ شبد لگا کے سگنا، دُھر دا جوڑ جڑائی۔ نام نُماری رکھ گنا، منگلاچار

جنائیا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا جانے سچ گوسائینا۔ بھگت دوار کہے جو اندر وڑے، نیتز نین شرمائیا۔ پُرکھ
 ابناشی ڈھولا پڑھے، ہر ہر نام دھیائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آیا گھرے، گھر دے مالک لینا ملائیا۔ جنم کرم دا مکے ڈرے، بھے بھو نہ کوئے ستائیا۔ انتم
 ادھو چکار کوئی نہ اڑے، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اکو آ کے کھڑے، پھڑ باہوں گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہار وڈیائیا۔ بھگت دوار کہے جو میرا مٹر، سنگی ساچا سنگ نبھائیا۔ اوہ جنم کرم دالہ کے آوے فکر، جگت فکران نالوں پلو تڑائیا۔ پریم دی دھاروں
 آئے نتر، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مالک اپنی گود اٹھائیا۔ دھرم دوار کہے جس بننا میرا سجن، سانجھ یار ملائیا۔
 جس دا اکو نام بھجن، بندگی ست درڑائیا۔ جس دا اکو دھوڑی مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ اکو نیتز انجن، نج نیتز اکھ کھلائیا۔ جس دے دو جہان نگارے
 وجن، پیر پیغمبر رہے جس گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئے ملائیا۔ بھگت دوار کہے میری دھار اولی، دھرنی دھرت ملی
 وڈیائیا۔ میریاں نینہاں ہیٹھ اوہ انوکھی کلی، جس دا گوہند بوٹا نظری آئیا۔ اوہ آد جگادی وڈا ولی، ول چھل کر کے کھیل کھلائیا۔ سور پیراں وچوں بلی،
 بلدھاری سو بھاپائیا۔ جس میرے پریم دی آوٹا گلی، گلوکڑی شرع نہ کوئے رکھائیا۔ سچ دوارا لینا ملی، مالک اپنے نال رکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، سچ پدارتھ نام دتی انوکھی پھلی، پھل گرکھاں رہی لگائیا

☆ ۴ اَسو ۲۰۲۱ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں ☆

سچ دوارے پوری آسا، آسا پور دیا کمائیندا۔ بھگت بھگوان دے بھروسا، بھانڈا بھرم بھنائیندا۔ نام پدارتھ دے کے داتا، وست امولک جھولی
 پائیندا۔ چرن پریتی جوڑ کے ناتا، نادان اپنے نال ملائیندا۔ ست سچ دی دس کے گاتھا، سوہنگ نام جپائیندا۔ جنہاں گرکھاں منیا آکھا، آخر منزل پھڑ
 بہائیندا۔ ایٹھے اوتھے ہو کے راکھا، ٹھگال چوراں پرے ہٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیوک ہو کے سیوک کمائیندا۔ منسا پور صاحب

گُنوت، گمبھیر گہر اکھوائیا۔ لیکھے لا کے دُھر دے سنت، سچن ہوئے سہائیا۔ میل ملا کے عرشی کنت، فرش سو بھاپائیا۔ مان دوا کے کاگ ہنس، ہستی اک سمجھائیا۔ جن بنا کے ساچا ہنس، سنگت روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیناں ہوئے سہائیا۔ آسا منسا ہر جن پُنی، ترسنا جگت مٹائیا۔ نام سنا کے اپنا دُھنی، دُھر دی دھار بندھائیا۔ گرکھ بنا کے ساچا گنی، گیان گرو درڑائیا۔ اوڈھن دے کے سیس چُنی سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنا دے سمجھائیا۔ منسا کہے میرا میلا مانس، جگ جگ ویکھ دکھائیا۔ دوار کہے میرا مالک ثالث، صاحب بے پرواہیا۔ جس نوں نندرا نہ کوئی آلس، خوشی غمی نہ ونڈ ونڈائیا۔ سدا کرے سچ عدالت، دُھر فرمان سنائیا۔ منسا من میٹنہار بغاوت، عداوت نظر کوئے نہ آئیا۔ پریم پریتی کرے سخاوت، سچ دست آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا دے سمجھائیا۔ آسا کہے میں نکمی اچھیا، اشٹ سکی نہ کوئی منائیا۔ ستگر ست نہ کوئی دسیا، درشی دید نہ کوئی کھلائیا۔ سچ دوار نہ ملایا، ہسیا، خالی جھولی نہ کوئے بھرائیا۔ جگت جہان نہ جاتا مٹھیا، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ گر اوتاراں دی بھلی سکھیا، پیغمبراں چھٹی پڑھائیا۔ جیو جہان جگت جتیا، جتی مات لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دینی مان وڈیائیا۔ ترشنا کہے میں کملی کو جھی کچھی، کو جھل روپ وٹائیا۔ اکھ کھلی نہ ویہویں صدی، صدقے واری نہ گھول گھمائیا۔ پر بھ چرن نہ لگی ہتھ بدھی، بندنا سیس نہ کوئے کرائیا۔ جگت وکارے وچ ہوئی گندی، دُرمت میل نہ کوئے دھوئیا۔ بن ہر کنت سہاگن ہوئی رنڈی، رنڈیا سکے نہ کوئے کٹائیا۔ پون ملی نہ کوئے سنگدھی، ٹھنڈی دھار نہ کوئے وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا لیکھے لائیا۔ ترشنا کہے میں پھری چاروں کوٹ، کُٹب ویکھیا جگت لوکائیا۔ گھر گھر جوٹھ جھوٹھ، دوس رین دُہائیا۔ جھگڑا پیا بیج بھوت، بھو ابھیدا نہ کوئے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میری چوک دے چکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست سروپ ست ست دے سمجھائیا۔

☆ ۴ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی اودھم سنگھ دے گرہ جلالا باد ☆

دوار کہے میرا لیکھا دُھر دا، جن بھگت دیاں درڑائیاں۔ میں میل ملاواں ساچے گر دا، نرگن سرگن جوڑ جڑائیاں۔ پار کراواں شوہ دریائے رڑھدا، نیا نوکا نام چڑھائیاں۔ راگ سناواں اگئی سُر دا، سُر تے شبد ملائیاں۔ گرکھ ہون نہ دیواں مُردا، مڑھی گور سکے نہ کوئے دبا ئیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا سچ لگائیاں۔ دوار کہے میں دُھر دا دردی، دردیاں درد وندائیندا۔ جنہاں گوبند پاس پائی عرضی، تنہاں آرزو کھوج کھجائیندا۔ گرکھ تیری آسا منسا جس ویلے میرے اندر وڑدی، سچ سندیسہ اک سنا ئیندا۔ توں سچ دوارے پر بھ ساچے دی ہو جا بردی، بندنا بندگی اک درڑائیندا۔ کھیل وکھاواں گھر وچ گھر دی، گرہ مندر کُنڈا لاہندا۔ صورت جناواں نرائن نر دی، اکال مورت میل ملا ئیندا۔ پون سنگدھی ٹھنڈی جتھے وگدی، سیتل دھارا اک بُجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ دوار کہے میں بھگت سواہی، بھگون دیا کمائیاں۔ سچ دوا ریوں جاواں نہ خالی، جھولی انت بھرائیاں۔ چار کُنٹ دہ دشا کلجک دے ویرانی، ویری گھر گھر نظری آئیاں۔ ساری دست دسی بیگانی، مالک انت نہ کوئے اکھوائیاں۔ جس دے نام دی صفت کرے چارے بانی، چارے کھانی ڈھولا گائیاں۔ سو مالک ہر سلطانی، سٹیاں رہیا اٹھائیاں۔ محبت وچ کرے مہربانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک کھلائیاں۔ بھگت دوار کہے میں دُھر دا ساتھی، مندر راں وچوں مندر نظری آئیاں۔ جس دے اندر کوئی نہ بنے پاٹھی، ورقہ ورقہ نہ کوئے اٹائیاں۔ جس گرہ اکو دیوا باقی، ظاہر باطن کرے رُشنائیاں۔ جس دا مالک کملا پاتی، ہر پُرکھ نرنجن اک اکھوائیاں۔ سو دیکھے کھیل تماش، نرگن نرویر پھیرا پائیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست بندھن اک سمجھائیاں۔ دوار کہے میں دیکھاں دُکھیاں، دو جہان دھیان لگائیاں۔ جنہاں دیاں رُوحاں اندروں سٹیاں، سُر تے شبد نہ کوئے اٹھائیاں۔ جگت واسنا تنہاں ہوئیاں پٹھیاں، بُدھ بیک نہ کوئے کرائیاں۔ جگت اگنی وچ بُجھیاں، ترے گن مایا رہی تپائیاں۔ جگت وکارے اندر کُدیاں، ہوئے ہنگتا ناچ نچائیاں۔ وندناں پاوندیاں رہیاں و دیاں سُدیاں، شُکلا کشنا سمجھ کسے نہ آئیاں۔ سچ دوا ریوں رہیاں لگیاں، شودوالے مٹھ مندر بھجن واہو داہیاں۔ اوہناں دیاں سچ دوارے مول نہ لگیاں رُچیاں، من منسا ہوئی ہلکائیاں۔ اُجل کرے نہ کوئی کھیاں، کھوں کُھ نہ کوئے

صلاحيا۔ جو صاحب سلطان سري بھگوان چرن کول دوارے جھکیاں، نيون نيون لاگن پائيا۔ اوہناں دیاں منزلاں آگوں کياں، بيٹھے پندھ مکائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کرپا کر، سب دا لہنا رہيا مکائيا۔ دهرم دوار کہے ميں ويکھي دروہي، دو جہان رہے گرلاييا۔ چوڈاں طبق چوڈاں لوک چوڈاں وديا روئي، نيتز نيناں نير وهاييا۔ جگت اداسي ملے کوئي نہ ڈھوئي، سر ہتھ نہ کوئے لکائيا۔ کوڑی کريا اندر سرشت سبائي موہي، متانال ہوئي گرٹمائيا۔ امرت بوند سوانتي بھجر بھجر نے کسے نہ چوئي، رس انملٹا دھار نہ کوئے وهاييا۔ دهر دي وست کوڑی کريا اندر کھوئي، جھولي حق نہ کوئے بھرائيا۔ ایتھے اوتھے ملے نہ ڈھوئي، ساچے در نہ کوئے بھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کرپا کر، کل اپني کھيل ورتائيا۔ دوار کہے ميں ويکھے درجن، دُرمت ميل رنگائيا۔ جينودے جگ ہوئے مُردن، رُوح بُت خالي نظري آييا۔ کوڑ گُريارا جھولي پايا دنو دن، سچ سچ نہ کوئے سمجھائيا۔ ہوئے ہنگتا جھن جھن، گھر گھر ڈيرہ لائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کرپا کر، کل کريا کی ورتائيا۔ دوار کہے ميں ويکھيا ايکا دُجا، دو آ ايکا نظر کسے نہ آييا۔ نيتز کھليا نہ کسے تيجا، ترے گن ڈيرہ کوئے نہ ڈھاپيا۔ سچ سوامي نال نہ کوئے پتيجا، پتن بہہ نہ خوشي منائيا۔ چوتھے پد نہ لائي نيچھا، دهر دا دھيان اک وکھائيا۔ پنچم ساچا نظر نہ آيا شيشہ، پڑدا پرے نہ کوئے سٹائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کرپا کر، اگمي کھيل رہيا ورتائيا۔ دوار کہے ميں ويکھيا دهرم، چار ورنال وچوں نظر کوئے نہ آييا۔ ساچي ملے نہ کسے سرن، سرشي اُٹھ اُٹھ بھجے واہو داہيا۔ جگت جہان کوڑی مَوْتے سارے مرن، سنگر گھر مرنا سمجھ کسے نہ آييا۔ منزل پوڑھے مول نہ چڑھن، درشن پاؤن نہ صاحب گوسائينا۔ مانس جنم مورکھ ہرن، ہر دے ہر نہ کوئے وسائيا۔ پُرکھ اکال توں سارے ڈرن، نيتز اکھ نہ کوئے کھلاييا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے ترن، جنہاں ملي مان وڈيائيا۔ سچ دوارے آ کے وڑن، پاندھی اپنا پندھ چکائيا۔ توں میرا ميں تيرا سوہنگ ڈھولا پڑھن، سچا راگ الاييا۔ جوت سروپ شاہو بھوپ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان درشن کرن، دید دید نال ملایيا۔

☆ ۴ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی ٹھاکر سنگھ دے نوٲ جلالا باد ☆

ٹھاکر سنگھ دیوے ٹھاکر سندیسہ، دُھر فرمان جنایا۔ سَت دوارا اِکو ویکھا، جس گرہ بیٹھا بے پرواہیا۔ مانس جنم جس چُکایا لیکھا، پنچ تت اپنی جھولی پانیا۔ پچھلے گھر دا کرایا چیتا، جس وچوں نور نور پرگٹایا۔ کرم کرم دامُکھا لیکھا، ملی سچ سرنایا۔ نظری آیا اِکو نیتا، نر نر نر کار نور خُدا یا۔ بھگت اُدھارن جس دا پیشہ، جگ چوکڑی ہوئے سہایا۔ سچ سنگھاسن اگلی لیٹا، تخت نواسی ڈیرہ لایا۔ جس دا گو بند اِکو بیٹا، شبدی دھار سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جوتی جوت کرے رُشنا یا۔ ٹھاکر کہے سُن ٹھاکر بانی، ٹھوکر گھر گھر رہی لگایا۔ کھیلے کھیل شاہ سلطانی، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس دا حکم ورتے دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء پاتال آکاش رہیا جنایا۔ جس نوں وشن برہما شو سیس جھکاون گر اوتار پیر پیغمبر گاؤن بانی، راگاں ناداں نال برہم پاربرہم سنا یا۔ سو پت پر میثور سچ سوامی صاحب لاثانی، ٹھانڈے گھر دتا پد نربانی، نربان پد اِکو وار وکھایا۔ لوکمت مار جھات دساں اِک نشانی، سَت سرُپ سمجھ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم میللا لینا ملا یا۔ ٹھاکر کہے میں پایا ٹھاکر، ٹٹیا ناتا جگت لوکایا۔ تر کے گیا ڈو نگھا ساگر، بھوری بھور نہ کوئے رُڑھایا۔ درگاہ ساچی ملیا آدر، سری بھگوان گود اٹھایا۔ راہ وچ سدیا گر تیغ بہادر، اشارے نال سمجھایا۔ تیرا کرم ہویا اُجاگر، نرمل جوت ہوئی رُشنا یا۔ جن بھگتاں گو بند سورا سدا سوداگر، ونج کرائے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے لیا لگایا۔ ٹھاکر کہے سُنو ٹھاکر بات، باطن ظاہر دیاں جنا یا۔ میں درشن آکیتا آخری رات، پریم کٹیا وچ دسا یا۔ آتم پر ماتم جُڑیا نات، سُر ت شبد نال ملا یا۔ شبد اگلی سنی گاتھ، انخد نادی ناد جنا یا۔ میتوں نظر آیا اِکو باپ، پتا پُرکھ اکال سچا شہنشاہیا۔ جس دا انتر آتم ہر دے اندر کردا رہیا جاپ، رسنا جہوا بتی دند سمجھ کوئے نہ پانیا۔ اُس نے رُوح بُت تن ماٹی خاک میرا کیتا پاک، پتت اُدھارن دیا کمایا۔ انتم میل کے اپنی ذات، اجاتی رُپ دتا گوا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا گھر دتا وکھایا۔ ٹھاکر کہے میں وڑیا گھر، جس دا مالک بے پرواہیا۔ نر بھو چُکایا بھے ڈر، بھیانک نظر کوئے نہ آیا۔ رائے دھرم نہ سکيا پھر، چتر گپت لیکھ نہ کوئے جنا یا۔ لاڑی مَوٲ دُور دُراڈے ڈگی ڈر، ہو کے لے لے دے دُہایا۔ ابناشی کرتا سری بھگوان نوجوان ساچی ڈولی آیا چڑھ، شبد بانا

نال لیائیا۔ اندر وڑ کے میٹوں لیا پھر، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ کرپا کر کے اپنی گودی لیا دھر، دھرنی دھول ہوئی جدائیا۔ وشن برہما شو آگے راہ وچ ویکھن کھڑ، نیز لوچن نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دینی مان وڈیائیا۔ ٹھاکر کہے سُنو سب سجن ساک، ساکھ اگلا دیاں سنائیا۔ پر بھ کھول کے دُھر دا تاک، پڑا اوہلا دتا چکائیا۔ میرا لیکھا کر کے حساب بے باق، وہی کھاتہ دُنگھی دھار دہائیا۔ اتم لے کے گیا ساتھ، ساتھی بن کے بنیا پاندھی راہیا۔ کرپا کر پُرکھ سمراتھ، زرگن نور نور نورانہ اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دتا مکائیا۔ میرا لیکھا مکیا جگ، اتم سرب جنائیا۔ سچ دوارے منظور ہویا جج، مکہ کعبہ کم کسے نہ آئیا۔ گردر مندر مسجد شودوالا مٹھ پار کر کے حد، پتن میللا ملیا شہنشاہیا۔ جس نے گھلیا او سے لیا سد، سدا دے کے نام بلائیا۔ پنچ تت کایا ٹھیکر گیا بھج، اتم پر ماتم ملی چائیں چائیا۔ میں زرگن زرویر زراکار زرنکار درشن کیتا رنج، سچ دوارے جا جا خوشی منائیا۔ کوڑی کرپا جگت وہار جھوٹھ پیار گیا چھڈ، پریمی پریم اکو گیا لگائیا۔ تہاڈے حوالے کر کے ماس ناڑی ہڈ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لگائیا۔ ٹھاکر کہے میں منزل چڑھیا، پایا محبوب بے پرواہیا۔ جس دا زراکھر اکو پڑھیا، صفت صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جیوندا نہ کدے مرپا، جیون مرن وچ نہ آئیا۔ اُس دی جا کے چرنی پڑیا، سرن ملی سرنائیا۔ تھر کوئی نہ رہے کایا مائی گھریا، گھر گھر گھریاں رہی وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا میری جھولی پائیا۔ ٹھاکر کہے سُن پریم کئی، کُلتا وچوں دینی گوائیا۔ میں تیرے کولوں لے کے آیا جھٹی، ناتا جگت جہان تڑائیا۔ ویکھیں میرے وچھوڑے وچ نہ جاویں لٹی، اپنا آپ گوائیا۔ میرا چراغ تیرے گھر جگدا پُتیں، پوترے بہہ بہہ تیری خوشی منائیا۔ کملیئے بے سرتی وچ رہیں نہ سٹی، اپنی لئیں انگڑائیا۔ میری دھار وچوں اٹھیں، اٹھ کے ساریاں دیں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا میللا لیا ملائیا۔ پریم کُٹیا کہے میں ہوئی بیراگن، بن اکھاں رو رو دیاں دہائیا۔ میرے اندر وچے کوئی نہ نادن، پریم ستار نہ کوئے ہلائیا۔ ست دھرم دی آوے نہ کوئی آوازن، ساچا رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ میں کو جھی کملی ہوئی ابھاگن، بھاگاں بھریا وچھڑیا میرا ماہیا۔ جس دے نال بنی رہی سہاگن، جگت رنڈیا گیا کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کھیل رہیا کھلائیا۔ پریم کُٹیا میں کی دسناں، تیرا نیلا گیا لگائیا۔ نالے روواں نالے

ہنساں، بھڑی بھڑی کر گرائیا۔ میں کس دا درشن کراں نال اکھاں، نیناں چار جنایا۔ کس دے چرناں ہیٹھاں ڈھٹھاں، دھوڑی ٹکا مستک لایا۔ اوہ ناتا توڑ کے تئاں اٹھاں، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ ڈیرہ گیا ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے لئے لگایا۔ پریم کٹیا جو وسنیک، وصیت سب نوں گیا سنایا۔ تہاڈا انتر دے نہ کوئی شریک، شریعت دھر دی اک سمجھایا۔ آتم پر ماتم ملن دی سدا رکھنی اڈیک، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگایا۔ جس ٹھاکر دی ٹھاکر نال پریت، سو پت پریشور ہو کے ہویا سہایا۔ اوس سجن دے گاؤگیت، جس گوبند ملیا چائیں چانیا۔ جن بھگتاں جان دی اولڑی ریت، سچ سبھاؤ اپنا قدم اٹھایا۔ ساچا لیکھا اوس کولوں لو سیکھ، جو ساکھیاں ہو کے گیا سمجھایا۔ رشتیداریاں وچوں رشتیداراں نالوں نزدیک، پریمیاں وچوں پریمکا آتم پر ماتم نظری آیا۔ دھن ناد انت نشانہ مل گیا ٹھیک، ٹھاکر ٹھاکر ہویا سہایا۔ خوشیاں نال گاؤنداگیت، چڑھ بانبے پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سجن لیا بہایا۔ گھر سجن میلان مل جوت، پنج تت نظر کوئے نہ آیا۔ بھاگ لگائے سچھنڈ سچ دوارے پوپ، چھپر چھن نہ کوئے سہایا۔ پریم پیار دی اک لگاوے موع، مجلس اپنے نال لگایا۔ اوس گرگھ دی جس نے کرنی کھوج، سو ہر دا آتم پر ماتم نال ملایا۔ سارے بنس سر بنس نال کر کے جگت و ہار چوج، انتم چولا گیا بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے مندر لیا وسایا۔ ٹھاکر کہے میں ویکھیا مندر چنگا، چاروں گنٹ اکو نور نظری آیا۔ اوتھے کول نہ کوئی جندا، بند تاکی نہ کوئے کرایا۔ نہ کوئی شبد ناد گاؤے چھندا، کھانی بانی نہ کوئے صلاحیا۔ پنج تت خاکی نظر نہ آئے گندہ، جگت ہٹ و نجارا دہ دشا وست نہ کوئے ورتایا۔ اوتھے دین دیال سوامی اک بخشندا، بخشش رحمت رہیا کمایا۔ میں اُس دے لگا انگا، انگیکار کر کے اپنی گود بہایا۔ جوتی جوت مل کے آیا اوہ انندا، جو پرمانندا وچوں باہر رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، گھر ساچا اک سہایا۔

☆ ۴ اَسُو ۲۰۲۱ ہکرم ویر دے گرہ جلالاباد ☆

گر اوتار پیر پیغمبر منگن منگے، پر بھ چرن دوارے سیس نوائیا۔ کرپا کر سورے سربنگے، شاہ پاتشاہ تیری اوٹ تکایا۔ پھری دروہی وچ برہمنڈے، پُری لوء رہے گر لایا۔ جھگڑا یا جیرج انڈے، اُتہج سیج نہ کوئے سہایا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک انتم لنگھے، پاندھی اپنا پندھ مُکایا۔ جگت جیو جہان ہوئے اندھے، نج نیز اکھ نہ کوئے کھلایا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ ڈنڈے، محل اٹل سو بھا کوئے نہ پانیا۔ بن بندگیوں خالی ہوئے بندے، بندی خانہ نہ کوئے تڑایا۔ کایا مائی ساچے نام کوئی نہ رنگے، رتی رت رنگ نہ کوئے دکھایا۔ کسے ہتھ نہ آوے پرمانندے، نجاند نہ کوئے رکھایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ بھیکھ پکھنڈے، کوری کریا گھر گھر ڈیرہ لایا۔ جوتی نور چڑھے نہ کوئی نوچندے، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹایا۔ نام بھنڈار سادھ سنت لوکات کوئی نہ ونڈے، خالی جھولی نہ کوئے بھرایا۔ جیو جنت حال ہوئے مندے، بحال سکے نہ کوئے کرایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن رسنا جہوا گاؤندے بتی دندے، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ پت پر میثور پنا ہوئے رنڈے، سیج سہنجنی سو بھا کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن ارداسا، سکھنڈ نواسی تیری اوٹ تکایا۔ توں سلطان شہنشاہ شاہو شاہاسا، بے انت تیری شہنشاہیا۔ سو پُرکھ زرنجن تیرا کھیل تماشا، جگ چوکڑی سمجھ کسے نہ آیا۔ ہر پُرکھ زرنجن تیری کوئی نہ جانے راسا، گوبی کاہن کوٹن کوٹ گئے پھیریاں پانیا۔ آد زرنجن تیرا نور اگم پرکاشا، لکھ اگوچر تیری وڈ وڈایا۔ سری بھگوان تیرا رکھے نہ کوئے بھرواسا، اوٹ اکال نہ کوئے جنایا۔ ابناشی کرتے تیری سمجھے کوئی نہ ذاتا، پڑدا سکے نہ کوئے چکایا۔ پاربرہم پت پر میثور تیری گاؤے کوئی نہ گاتھا، ناؤں زرنکار نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنا پھیرا پانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ تیری لوڑ، صدی ویہویں دے دھایا۔ لکھ چوراسی وچھری آتم جوڑ، گھر گھر میلا سبج ملایا۔ دو جہان سری بھگوان، اسو اگے چڑھ کے ویکھ دوڑ، پاندھی ہو کے پندھ مُکایا۔ چوڈاں طبقات اندھ گھور، ساچا سبق نہ کوئے سنایا۔ چوڈاں لوک پیا شور، ڈور ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنا پھیرا پانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پروردگار، خالق تیری اوٹ تکایا۔ مقامے حق ہو اُجیار، لاشریک ویس وٹایا۔

جُگ چو کڑی تیرا نغمہ نام سناؤندے رہے وچ سنسار، اکھراں نال کر پڑھایا۔ کاغذ قلم شاہی بن لکھار، کاتب ہو کے حکم ورتایا۔ آد جگادی شبد انادی برہم
 برہمادی تیرا انت نہ پاراوار، بے انت تیری وڈیایا۔ نرگن دیا باقی کر اُجیار، جوتی جوت تیری رُشایا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے آ کے دیکھ بر خوردار، دُور
 دُراڈا نیرن نیرا پندھ مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہ ولس وٹایا۔ بے پرواہ ہر ہر مالک، در تیرے سیس نوایا۔ دو جہاناں بن
 ثالث، ایٹھے اوٹھے ہو سہایا۔ کُجگ کوڑی نندرا لاه آلس، عرش فرش کھوج کُجایا۔ سچ دوارے کر عدالت، عدل بیٹھا کُھ چھایا۔ کُجگ جیو تیری کرن
 مخالفت، نو دوار ہوئے ہلکایا۔ من واسنا ہوئی بغاوت، عداوت گھر گھر نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنا ولس وٹایا۔ گُر اوتار
 پیر پیغمبر کرن سجدہ، نمو نمو سیس نوایا۔ ہوں سیوک تیرا بردا، چاکر روپ دھرایا۔ صدی چوڑھویں جگت جہان ویکھ سڑدا، دوزخ بہشت دوویں رہے
 گر لایا۔ تیرا بھانا کوئی نہ جردہ، ظاہر ظہور تیرا نور نظر کسے نہ آئی۔ کائنات مار جہات کلمہ حق کوئی نہ پڑھدا، محبوبِ اِشٹ نہ کوئے منایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے دیکھ اپنا گھر، کلکاتی پھیرا پائی۔ گُر اوتار کہن پیغمبر، تیری سچ شرنایا۔ لکھ چوڑاسی رچیا ویکھ اڈمبر، چارے کھانی پڑدا
 لاہیا۔ چارے بانی جُگ جُگ تیرا رچدی گئی سوّمبر، نرگن سرگن میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر
 کہن ویکھ جگت نشانہ، نو نو چار رہی گر لایا۔ انتر آتم کسے نہ ملے برہم گیانا، رسنا جہوا ہوئی سرب ہلکایا۔ بھرے بھلے وڈ وڈوانا، چوڑاں وڈیا رہی گر لایا۔
 نظر نہ آوے گوپی کاہنا، بنسری نام نہ کوئے سنا۔ سرتی سیتا ملے نہ راما، جگت بن پندھ نہ کوئے چکایا۔ منتر درڑائے نہ کوئی ستناما، نانک نرگن جوڑ نہ
 کوئے جڑایا۔ گوبند چلے تیر نظر نہ آئے کسے کمانا، چار گُنٹ اکھ نہ کوئے کھلایا۔ دہ دشا ہوئی ویرانہ، ویری گھر گھر ڈیرہ لایا۔ شاستر سمرت وید پُران
 تیرے نام دا اک بیانا، تھوڑا حصہ جگت لوکایا۔ پرَم پُرکھ تیرے ناپن والا کسے کول نہ کوئے پیمانہ، پیمائش سکے نہ کوئے کرایا۔ کُجگ انتم کوڑا ویکھ زمانہ،
 زبان ذبِ سب نوں رہی کرایا۔ سادھ سنت ہو یا نادانا، نیتز اکھ نہ کوئے کھلایا۔ پریم پریتی بنھے کوئی نہ گانا، سچا سگن نہ کوئے منایا۔ اکو و سربا سرب
 بھگوانا، کوٹن کوٹ اِشٹ رہے منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ویکھ جگت، جگ

جیون داتے تیری آس رکھائیا۔ گر کُھ وِرا لہجے کوئی بھگت، بھگتی بیٹھی کُھ چُھپائیا۔ ناڑ بہتر گھر گھر اُبلے رکت، سائیک ست نہ کوئے ورتائیا۔ جگت کریا رکھدے نیم برت، انتر آتم پوت نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ نرگن نرگن زرگن روپ، پر بھ تیرا اک جنائیا۔ سدا وسیرا چارے کوٹ، دہ وِشا رُشنائیا۔ کلجک کریا ویکھ جھوٹھ، ہوئے ہنگتا گڑھ بنائیا۔ ساچا دے نہ کوئی پوت، پتا گود نہ کوئے سہائیا۔ ست دھرم کر گیا کوچ، گلی کوچے خالی گیا کرائیا۔ دین مذہب پئی دوتی دوج، شرع دھرم کرے لڑائیا۔ مانس سمجھ نہ سکے پنج تت بھوپ، اپ تیج وائے پر تھی اکاش کھوج نہ کوئے کھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑا اوہلا دے اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ پڑا چک، انتم تیری واری آئیا۔ سچکھنڈ دوارے کیوں بیٹھا لک، نرگن اپنا آپ چُھپائیا۔ سچ سُنہرا دے کے آیا تیرا گوہند پُت، دُھر دی بانی راگ الائیا۔ ابناشی کرتا نر نرائن صدی ویہویں اپنی دھاروں پرے اٹھ، نہ کوئی جنم پتا مائیا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، دو جہاناں کھوج کھجائیا۔ سچ سُنہجنی ویکھے رُت، رُتڑی اپنی نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے جھک، چرن کول دھیان لگائیا۔ پر بھ ٹھاکر ساڈا پینڈا گیا مک، لوکمت انت اخیر گئے جنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت نالوں ناتا گئیٹ، اکوٹلی تیری سرن سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے اک ور، صاحب سلطان در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار سیس نواؤندے نے۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندے نے۔ دھوڑی ٹکا خاک رماؤندے نے۔ پُرکھ اکال پتا اک مناؤندے نے۔ تیمی اوتار مان گواؤندے نے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیز نین شرماؤندے نے۔ نانک گوہند اکو رنگ رنگاؤندے نے۔ توں مالک خالق سرب بخشند، سب تیرا راہ تکاؤندے نے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان تیری آس اک رکھاؤندے نے۔ تیری آس اک رکھاؤندے نے۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندے نے۔ سیس قدماں اُتے لکاؤندے نے۔ جگدیش تیئوں اک مناؤندے نے۔ چھتر سیس نہ کوئے جھلاؤندے نے۔ بیس اکیس راہ تکاؤندے نے۔ راگ چھتیس پندھ مکاؤندے نے۔ دند بتیس نہ ڈھولے گاؤندے نے۔ تیری دُھر دی سُن حدیث، کلے اپنے وچوں باہر کڈھاؤندے نے۔ توں صاحب اک جگدیش، جگدیش تیرا راہ تکاؤندے نے۔ تیرا لیکھا ہست کیٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے منگ منگاؤندے نے۔ در ٹھانڈے منگ منگاؤندے نے۔ تیرا سچ سنگھاسن ویکھ پلنگ، شاہو بھوپ تیرا درشن پاؤندے نے۔ تیرے نام دا وجا کے آئے مردنگ، سو مردنگ تیرے آگے سٹاؤندے نے۔ جو پریم پیار دا دے کے آئے رنگ، لوکات ونج کراؤندے نے۔ کلج انت لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت ہوئے ننگ، سر اوڈھن تیرا نام نہ کوئے ٹکاؤندے نے۔ نو نو چار ودھیا بھیکھ بکھنڈ، بھیکھی گرو ولس وٹاؤندے نے۔ تیرے پریم پیار دا گائے کوئی نہ چھنڈ، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑاؤندے نے۔ سرشٹ سبائی ہوئی رنڈ، شبدی کنت نہ میل ملاؤندے نے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، در تیرے الکھ جگاؤندے نے۔ تیرے در الکھ زرنجن، اگوچر تیرے ہتھ وڈیاں۔ توں داتا دانی دُکھ درد بھے بھنجن، بھو تیری اوٹ تکاں۔ توں آد جگادی دھر دا سجن، سگلا سنگ نبھایا۔ جوت سرپ جوت مگن، رپ رنگ ریکھ تیرا نظر کسے نہ آیا۔ جیو جنت تیرے دیپک جگن، گھر گھر جوت زرنجن کرے رُشناں۔ در درویش ہو کے منگن، بردے ہو کے جھولی ڈاہیا۔ توں مہربان سورا سرنگن، دیونہار اکھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ سوامی تیری آس تکاں۔ سچ سوامی تیری آسا، گر اوتار دھیان لگایا۔ پیر پیغمبر کر بھرواسا، بھادنی اک ودھایا۔ توں آد جگادی پُرکھ ابناشا، نہ مرے نہ جانیا۔ سچکھنڈ دوارے جوت پرکاشا، تھر گھر شبدی کھیل کھلایا۔ بھگت بھگونت جگا جگنت زرنگن سرگن کھیلے کھیل تماشا، وڈ کھلاری تیری وڈ وڈیاں۔ گوپی کاہن مل کے پاون راسا، اچرج اپنی ریت چلایا۔ بھگتاں سنتاں دیوے چرن نواسا، دھام بھومکا استھان اک سمجھایا۔ گرکھیاں لہنا دینا چکائے پر تھی آکاشا، گگن منڈل ڈیرہ ڈھاپیا۔ گر سکھ تیرے در توں کدی نہ جائے نراسا، آسا سب دی پور کرائیا۔ صدی چودھویں اُلٹ دے پاسا، پُشت اپنا ہتھ لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ چھیتی من، من کا منکا سرب بھوایا۔ بھاگ لگا کایا مائی تن، تتوت دے سمجھایا۔ کر پرکاش اندھیرے انھ، زرنگن نور کر رُشناں۔ گرکھ پرگٹا ساچے چن، گر سکھ گر گر گود اٹھایا۔ ساچے سنتاں دے نام دھن، وست امولک جھولی پائی۔ بھگتاں اپنے نال گنڈھ، بھگون دھر دا جوڑ جڑاں۔ زرنگن زرویر دس چھنڈ، دین مذہب نہ ونڈ ونڈاں۔ چار ورنناں بن بخشنڈ، شتری براہمن شودر ویش اکو رنگ رنگاں۔ آتم پر ماتم دے انند، انند

اِکو گھر دکھائیا۔ آتم سیجا چڑھ پلنگ، سچ سَنگھاس ڈیرہ لایا۔ انحد و جا اگئی ند، انادی اپنا راگ سُنایا۔ نو نو چار پار کر حد، گھر ساچے میل ملائیا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر کہن اسیں واک بھوکتاں وچ آئے دس، ناداں شیداں وچ گایا۔ کُجک انت سری بھگونت دُھر داکنت ہووے پرگٹ، دو جہاناں دیکھے چائیں
 چائیا۔ سمبل نگر سچ مکان وچ بھومکا جائے وس، جس دی حد نظر کسے نہ آئیا۔ ساچا مارگ ست ستوا دی دے دس، دہ وِشا دے سمجھایا۔ ساچے بھگتاں
 اپنے ملن دی کھول کے اکھ، گھر گھر وچ جوڑ جڑایا۔ جگت سرشتی نالوں کر کے وکھ، وکھری دھار چلائی۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے آتم پر ماتم نال پئے
 ہس، ہستی اپنی لئے سمجھایا۔ نرگن نرویر ہو کے گاوے جس، وید پُران صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا
 کمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیرا بھو کوئی نہ جانے اگلا، پچھلی کہانی سارے پڑھ پڑھ رہے سُنایا۔ تیرا مَتر پیارا دسے کوئی نہ سَجنّا، سنگی سنگ نہ کوئے
 رکھایا۔ جو اُبجیا سو تیرے در توں منگنا، مانگت دو جہان نظری آئیا۔ بن تیری کرپا تیرا درس دیدار کسے نہ لبھنا، کھوجت کھوجت کھو جے نہ کوئے لوکائی۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی درشتی دے کھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ نریش، بھوپت بھوپ تیری سرنائی۔ تیرا رُپ اگتا مچھ
 داہری نہ کیس، سیس جگدیس نہ کوئے مُنڈایا۔ سچ دوارے ہر نرکارے آد جگاد رہے ہمیش، جگ چوکڑی اپنا کھیل کرائیا۔ وِشن برہما شو در بیٹھے
 درویش، کوٹن کوٹ سیس نوائیا۔ کروڑ تیتیس کرے آدیس، سُرپت نیوں نیوں لاگے پائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا نور اُجالا رہے دیکھ، صاحب گوپال اِکو
 نظری آئیا۔ جس دانیت نوت اولڑا ویس، سرگن ہو کے لوکات آوے چائیں چائیا۔ شاستر سمرت دے کے گئے سندیش، اٹھ دس گیتا گیان کرے
 پڑھایا۔ شبد سُنائے ملا شیخ، الف یے اپنا تھم ورتایا۔ کہانی بانی دیوے بھیج، دُھر فرمانا اک درڑایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں لکھا کے لیکھ، لکھت
 اکھراں نال کرائیا۔ جس نوں جیو جہان جگت پچھوں لین دیکھ، رسنا جہوا بٹی دند ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل
 بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیرا کھیل اگم، اگمڑی کار نظری آئیا۔ سَجگ تریتا دوا پر کُجک بیڑا دیویں بنھ، جگت جہان پار کرائیا۔ لکھ چوڑاسی کوڑی
 کریا دیویں سدا ڈن، کھنڈا شبد ہتھ اٹھایا۔ جو گھڑیا سو دیویں بھن، تھر رہن کوئے نہ پائی۔ بھگت سہیلے پرگٹاویں چن، نورو نور کر رُشنائیا۔ ساچے سنتاں

کولوں جاویں من، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن کھول اپنا در، در دروازہ دے جناںیا۔ گر اوتار کہن کیوں ہو یا اوہلے، بے پرواہ پڑا پانیا۔ ساڈے نال کیتے اقرار قولے، لیکھے لکھ لکھت نال گڑمانیا۔ پرگٹ ہو اُپر دھولے، دھرنی دھرت سوہا پانیا۔ تیرا نور خدائی اولے، یا مبین عالمین تیری سرناںیا۔ محبان بیدوبی خیر یا اللہ تُوں ہر گھٹ ہو کے مؤلیں، مولا رُپ نور الاہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھ اپنی بعلے، بغلگیر دستگیر بے نظیر اپنا پھیرا پانیا۔ چار گنٹ دہ دشا اُمت اُمتی ہوئی پگلے، ست سچ نہ کوئے پڑھانیا۔ باہروں دسن چٹے بگ بپڑے بگلے، انتر کاگ نظری آںیا۔ شرع شریعت اندر آئے جنگلے، مذہب جھگڑا نہ کوئے مکانیا۔ صدی چودھویں تہدہ بن مالک کوئی نہ بدلے، بدلہ مکے نہ جگت لوکانیا۔ دو جہان تیرے در تے ادنے، تُوں اعلیٰ اک اکھوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہانیا۔ اُچی کوکُن گر اوتار، پنے پنے سپس نوانیا۔ کرپا کر ہر نرنکار، نردھن دین دُہانیا۔ ناتاٹیا جگت سنسار، سگلا سنگ نہ کوئے نبھانیا۔ آتم کرے نہ کوئی پیار، پر ماتم میل نہ کوئے ملاںیا۔ گھر وچ گھر کھولے نہ کوئے کواڑ، پڑا سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ دیپک جوتی سکے نہ کوئی بال، نور و نور نہ کوئے رُشانیا۔ انحد سنے نہ کوئی ناد، دُھن آتمک راگ نہ کوئے الاںیا۔ کلجک چو ہنس ہوئے کاگ، کوڑی کریا کاگ وانگ گر لائیا۔ ستگر بیڑے چڑھے نہ کوئے جہاز، نیا نوکا ہتھ کسے نہ آںیا۔ پتن بیٹھے پچھے سب نوں مارن آواز، اگا سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ دُھر دادے درڑانیا۔ دُھر دامارگ دس ایک، ایکنکار تیری شرناںیا۔ سرشٹ سبائی اکوٹیک، اکو گھر وڈیاںیا۔ اکو اپنا دس بھیکھ، ہمتے گرو کم کسے نہ آںیا۔ تیرا رُپ انوپ سدا ویشیش، ویشیشناں نال نانک نرگن گیا جناںیا۔ گرو گوبند کہے پُرکھ اکال سب نال کرے ہیت، لکھ چوراسی پتا مانیا۔ جس بالک کیتے بھیٹ، سیوا سچ کمانیا۔ سو آیا کھیوٹ کھیٹ، رہبر نور خدایا۔ جس نوں کوئی نہ سکے ویکھ، جگ دوئے لوچن درش کوئے نہ پانیا۔ جس نے بھرم بھلائے ملا شیخ، پنڈت پاندھے سمجھ کوئے نہ آںیا۔ انتر وڑ کے کرے نہ سچا ہیت، بسنتر باہروں نہ کوئے نبھانیا۔ واہ واہ کھیلی اگم کھید، پر بھو ایہو تیری وڈیاںیا۔ جس کارن گر اوتار پیغمبر دتے بھیج، سو سیوک سیوا گئے کمانیا۔ انتم دے کے تیرا سندیش، کھانی بانی کری پڑھانیا۔ ہر مالک دُھر نریش، نرائن اک اکھوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاونا اگمڑا دیس، جس گرہ بہہ کے حکم ورتانیا۔ جس گرہ دیوے حکم انوکھا، دُھر دی

دھار جنایا۔ سو مارگ منزل پندھ دس سوکھا، رہبر ہو کے میل ملائیا۔ تیرا سبکھنڈ دوارا دیکھئے کوٹھا، چھپر چھن نظر کوئے نہ آئیا۔ جتھے پرکاش اِکو نرمل جوتا، سورج چند نہ کوئے چکائیا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم ملے موقع، مُفت اپنی دیا دئے کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچوں باہر کدھائیا۔ لیکھا لیکھے وچوں ویکھ لکھت، جو بن اکھراں دتی لکھائیا۔ جس دا بھو تیرا اک اشٹ، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ لہنا چکے رام وششٹ، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ بھرے بھلی تیری سرشٹ، نو ست مکھ بھوئیا۔ تیرے ملن دا حقیقی رہیا کوئی نہ عشق، عاشق نظر کوئے نہ آئیا۔ کوٹن کوٹ پنڈت مستک لاوندے تلک، ساچے تل نہ کوئے رُشائیا۔ ملا شیخ مسانک تینوں تنگدے وچ بہشت، حوراں نین اٹھائیا۔ گرنتھی پننتھی تیرے پریم توں گئے کھسک، خالص خالصہ نظر کوئے نہ آئیا۔ چار جگ دی دیوے دربار وچ سچی لیسٹ، جس دے حرف نہ کوئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم دئے ورتائیا۔ گر اوتار کہن سری بھگونت، واہ واہ تیری وڈیائیا۔ توں آد جگادی جگا جگنت، کرتا مالک اک اکھوئیا۔ بودھ اگادھا ساچا پنڈت، سچ کریں پڑھائیا۔ تیرے در درویش بیٹھے منگت، بھکھک اپنی جھولی ڈاھیا۔ پھری دروہی کلج انت، انتشکرن شدھ نہ کوئے کرائیا۔ گر اوتاراں جو دتا تیرا منت، سو منتر گئے بھلایا۔ گھر ملے نہ کسے کنت، نار دُھاگن رہی گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج ویکھ چائیں چانیا۔ کلج ویکھ کوڑی رین، بھڑی نظر کسے نہ آئیا۔ مایا متا کھائے دین سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ ساچا دیوے نہ کوئی دین، لہنا حق نہ کوئے چکائیا۔ صدی چودھویں سارے آئے کہن، اکٹھے ہو کے رہے سناپیا۔ منکھتا وہہ گئی ڈوگھے وہن، مُرید مُرشد پلو گئے جھڈائیا۔ الف یے مل کے پائے وین، عین غین نقطہ سکے نہ کوئے مٹائیا۔ ساچا ملے نہ سبجن سین، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج انتم پھیرا پائیا۔ کلج انتم آ کے تک، طاقتور اپنی طاقت لے ازمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے تھک، سرشٹی سمجھ کسے نہ آئیا۔ سرشٹی چولا آئے چھڈ، زرگن تیرے وچ سماپیا۔ انتم دس کے اگلی حد، صدی دیہویں کھسرا لیا جھڈائیا۔ پر بھ اگے سنبھال اپنا جگ، سرشٹی تیری جھولی پائیا۔ کلج گھر گھر لائی اگ، سادھ سنت سکے نہ کوئے بُجھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران پڑھ پڑھ سارے رہے ہس، ہستی تیری سمجھ کسے نہ پائیا۔ تیر تھ تھناں اٹھسٹھاں رہے نٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُستی پھیرا پائیا۔

تیرے ملن دا کسے نہ ملیا جس، بن بھگتاں تیری صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کلکی ویس وٹایا۔ کل کلکی تیرا اک اوتار، ہر کرتا توں ہی نظری آئی۔ جس دا رُپ اگم اپار، رکھ بھیکھ سمجھ کوئے نہ پائی۔ جس دا مندر اٹل اُچ منار، دیا باقی اک رُشائیا۔ جس دا تھر گھر چرن دوار، شبدی سُنٹ سو بھاپایا۔ سو حکم کرے کرتار، قُدرت قادر ویکھ دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو جاو سارے خبردار، دُھر سندیثہ اک سُنایا۔ وشن برہما شو سارے لئے اُٹھال، کروڑ تیتیس نال ملایا۔ کلج کر یا نیز سب نوں دے دکھال، لوچن اکھ اک جنایا۔ شبد اشارے نال کہے اپنے اپنے گرگھ لو پچھان، مُرید مُرشد کھوج کھجایا۔ گر اوتار ہوئے حیران، پیر پیغمبر سارے نین شرمایا۔ جو کلمیاں وچ دے کے آئے بیان، حرفاں وچ پڑھایا۔ جو منتر دس کے آئے ستنام، فتح واگرؤ اک گجایا۔ اُس دا ملے نہ سچ نشان، دھرم نشانہ ہتھ نہ کوئے اُٹھایا۔ سُرُتی وچھڑ کے ساچے رام، سچا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ ساچا سُنے نہ کوئی پیغام، پاگل ہوئی سرشٹ سبایا۔ جھگڑا پیا شرع ایمان، مذہب کرے لڑایا۔ سادھا سنتاں کھول مایا دکان، گر کی بانی ہٹو ہٹ وکایا۔ مورکھ مگدھ ہوئے انجان، سُرُتی سُرُت نہ کوئے ہلایا۔ گر کاشد نہ کرن پچھان، سنگر سیو نہ کوئے کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا کھیل دکھایا۔ نرگن کھیل کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈایا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، مالک اک اکھوایا۔ کاگد قلماں وسے باہر، شرع وچ بند نہ کوئے کرایا۔ اکھراں وچ نہ کوئے وچار، سطران وچ نہ کوئے جنایا۔ نرگن نرویر نرکار، نرکار اک اکھوایا۔ جس دا محل اٹل اپار، سچھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوت اُجالا نور پروردگار، بے پرواہ اک اکھوایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیتوں من مددگار، مدعا توں ہی نظری آئی۔ تیرا عدداں وچ نہ کوئے شمار، ہندسیاں انکڑیاں وچ نہ کوئے جنایا۔ جس جن اُپر کرپا کرے آپ کرتار، کرنی اپنی دے سمجھایا۔ کل کلکی لئے اوتار، اک اکلا پھیرا پائی۔ سرشٹ سبائی تیج سوار، مانس مانکھ مانو دے جنایا۔ بھگت سہیلے کر تابعدار، سنت ساجن رنگ رنگایا۔ گرگھ گر گر گود اُٹھال، گر سکھ امرت جام پیا۔ مُرشد ہو کے مُریداں وس نال، وعدہ کیتا توڑ نبھایا۔ تیرا لیکھا شاہ کنگال، اوچ نیچ دے سرنایا۔ دھرم دوارا تیرا سچّی دھرمسال، جس گھر براہمن شتری شودر ویش سو بھاپایا۔ آتم پر ماتم ترے گن مایا پر کرتیاں کولوں کر بحال، اندریاں کولوں دے چھڈایا۔ پھل لگا ساچے ڈال، پتّ ٹہنی آپ مہکایا۔ کوڑی کر یا توڑ جنجال، جاگرت

جوت کر رُشائیا۔ آ کے دیکھ غریباں حال، نمانے دین دُہایا۔ سب دے سرتے کوکے کال، کلج نگارا رہیا وجایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی تیتوں سارے رہے بھال، ہندو مُسلم سکھ عیسائی بھجّجن واہو داہیا۔ تیری سمجھ کسے نہ آئے چال، دلال ہو کے میل نہ کوئے ملائیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں دے دے احوال، جگت سنت رہے سمجھایا۔ اندروں آپ ہوئے کنگال، بھنڈارا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنی آپ دھرائیا۔ سری بھگوان سچ درڑاؤندا اے۔ سو پُرکھ نرنجن سچ سمجھاؤندا اے۔ ہر پُرکھ نرنجن بھو کھلاؤھندا اے۔ آد نرنجن ڈگمگاؤندا اے۔ ابناشی کرتا ویکھ وکھاؤندا اے۔ سری بھگوان لیکھ لکھاؤندا اے۔ پاربرہم برہم اپنا پڑدا لاہندا اے۔ نرگن دھاروں پئے جم، مات پت نہ کوئے بناؤندا اے۔ نہکرمی ہو کے کرے کم، کرتا اپنی کار کماؤندا اے۔ کلج اتنم دیوے ڈن، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھاؤندا اے۔ ست دھرم دا بیڑا دیوے بنھ، سچا مارگ اک لگاؤندا اے۔ بھگت سہیلے چاڑھ کے چن، رین اندھیری دُور کراؤندا اے۔ من کا منکا پھیر کے من، من منسا موہ چکاؤندا اے۔ بھاگ لگا کے کایا تن، تتوت اک نبجھاؤندا اے۔ نام پدارتھ دے کے دھن، شاہ کنگال ونڈ پواؤندا اے۔ کر پرکاش نیترا انھ، اندھ اندھیرا پرے ہٹاؤندا اے۔ بھگت سہیلے بنا کے جن، جن جننی گود اٹھاؤندا اے۔ کوڑا بھانڈا دیوے بھن، ٹھیکر کلج پرے سُٹاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکرمی کرم کماؤندا اے۔ نہکرمی کرم کماوانگا۔ دو جہاناں ویکھ وکھاوانگا۔ لوک پرلوک آپ سمجھاوانگا۔ سچ سلوک اک پرگٹاوانگا۔ گرگھیاں میل سنجوگ، میل ملنی اپنے نال رکھاوانگا۔ ہوئے ہنگتا کٹ کے روگ، ہنگ گڑھ تڑاوانگا۔ سوہنگ ہنسا دے کے چوگ، چُغلی نندیا دُور کراوانگا۔ گھر درشن دے کے اموگھ، بجر کپائی پڑدا لاہوانگا۔ لیکھا چُکا کے سمجھ سوچ، سرتی شبد نال جڑاوانگا۔ جس دی کلیاں وچ کردے کھوج، سنمکھ ہو کے نظری آوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑاوانگا۔ ساچی سکھیا اک درڑاوانگا۔ وِدیا دُھر دی اک پڑھائیا۔ نکیاں وڈیاں راہے پائیا۔ بچیا کوئے نظر نہ آئیا۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی، اکو گھر وسائیا۔ ستجک تریتا دواپر کلج جو مذہباں وچ ہوئی جدائی، شرع شریعت میٹ مٹائیا۔ سب نوں پتہ سچ دس کے اکائی، اگلا صفرا انت مٹائیا۔ آتم پرما تم دے سمجھائی، برہم روپ نظری آئیا۔ پورب دھو کے پچھلی شاہی، دُرمات میل کٹائیا۔ گر اوتار پیر

پنڀمبر جنہاں دی دین گواہی، تنہاں اپنے نال ملائیگا۔ کرے کھیل سچا شہنشاہی، کلجک شام اندھیری دُور کرائیگا۔ بن کے آیا پاندھی راہی، منزل چڑھ کے خوشی منائیگا۔ گو بند لیکھا چکے اکو دھنیا ڈھائی، ڈھونکے وچوں اکھ کھلایگا۔ کھیا لیکھ میٹے کوئے نہ رائی، راو رنگاں آپ سمجھائے گا۔ جس دے نام دی پئی دہائی، سو نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کھلایگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کمائیگا۔ دھر دی کرنی کار کماویگا۔ ساچی شرن سرشٹ لگاویگا۔ ودیا اکو پڑھن، پاربرہم پڑھاویگا۔ پوڑی اُچی چڑھن، نام ڈنڈا ہتھ وکھاویگا۔ ساچی ترنی ترن، ثرت اپنا رنگ رنگاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کمائیگا۔ دھر دی کرنی کار کماویگا۔ دیس سُنہنجنے ڈیرہ لائیگا۔ گرکھ ویکھے ساچے سوہنے، سجنّاں میل ملائیگا۔ جنہاں چرن کول پر بھ کیتے بندنے، بندیخانے تنہاں تڑائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک انت اپنی کل دھرائیگا۔ کلجک انتم کل دھراویگا۔ ول چھل کھیل کھلاویگا۔ اپل نگر اک وساویگا۔ سَمبل ساچا ڈیرہ لاویگا۔ کوئی نہ جانے زمیں آسمان اُپر امبر، برہمنڈ کھنڈ بھو کوئی نہ پاویگا۔ ساڈھے تن ہتھ سوہنا مندر، ہر جو ساچی بنت بناویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر بہہ کے خوشی وکھاویگا۔ گھر بہہ کے خوشی وکھائیگا۔ جن بھگتاں رُچی اک لگائے گا۔ من مت بُدھ سچّی آپ کرائیگا۔ گو بند پتیس بھاگ لگائے گا۔ سنجگ سہائے ساچی رُتی، رُت رُتئی آپ مہکائیگا۔ جو آتم پر ماتم پریم دی بھکھی، تِس امرت جام پیائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک جیواں کر کے مت پٹھی، صدی چودھویں اُلٹا گِٹ گڑائیگا۔ پر بھ اُلٹا گِٹ گڑاویگا۔ واسی ندیڈ اک اُٹھاویگا۔ لکھ چوڑا سی بھیر، بھانڈا بھرم بھناویگا۔ شاہ سلطاناں لہنا دینا دے نبیڑ، در در لیکھا انت مکاویگا۔ بھگت بھگونت لیائے گھیر، گھر ساچے میل ملاویگا۔ سنت سجنّ ویکھے سہیل، گر چیلے جوڑ جڑاویگا۔ گرکھ چاڑھ کے تیل، انتر آتم سگن مناویگا۔ دھرم رائے دی کٹ کے جیل، لکھ چوڑا سی پھند کٹاویگا۔ سچ دروازے کر کے اپنا میل، جگت وچھوڑا پرے ہٹاویگا۔ اچرج کر اگئی کھیل، خالص گرکھ اپنے گھر وساویگا۔ دھام اولٹا رکھ نول، نہچل ڈیرہ لاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پنڀمبراں بیس اکیسا ہر جگدیا، لہنا دینا دینا لہنا سب دا ویکھ وکھاویگا۔

☆ ۵ اَسُو ۲۰۲۱ ہکرمی سوہن سنگھ دے گرہ رام پُرا ☆

گر اوتار کہن پر بھ کجگ کوڑا کوڑ، سرشٹ سبائی ڈیرہ لائی۔ چتر سنگھڑ بنے مورکھ موڑھ، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ مستک لگا نام نہ لائے کوئی دھوڑ، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ ساچا ملے نہ کسے نور، جوتی جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ ہوئے ہنگتا من ممتا ہو یا غرور، نون سو اکھر نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل انتم ویکھ دکھائیا۔ گر اوتار کہن پر بھ ودھیا لوبھ، مایا ممتا ہوئی ہلکائیا۔ انتر آتم سکے نہ کوئی سودھ، منسا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ جگت واسنا کرے جودھ، اٹھے پہر لڑائیا۔ کوڑی ترسنا لگا روگ، ہوئے رہی ستائیا۔ آتم پر ماتم وچھڑ ہو یا وجوگ، دُھر سنجوگ میل نہ کوئے ملائیا۔ شاستراں سمرتاں اندر کردے تیری کھوج، کایا مندر اندر ویکھن کوئے نہ آئیا۔ تیرے گیت گاؤندے چو داں لوک، سچ سلوک سوہلا ڈھولا کوئے نہ گائیا۔ صدی چو دھویں مٹدی جائے اوڈھ، بیس پیسا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن نو نو چار ودھیا کام، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ ہر دے کسے نہ دسیا رام، رمیا نظر کسے نہ آئیا۔ جگت واسنا ہوئے غلام، شرع زنجیر سکے نہ کوئے تڑائیا۔ دُھر دانے نہ کوئے پیغام، انحد ناد نہ کوئے جنائیا۔ پنج تت کایا اندر وگڑ گیا نظام، سچا حکم نہ کوئے ورتائیا۔ مشکل حل نہ ہووے آسان، سیس جگدیس نہ کوئے نوایا۔ ساچا ناد نہ سنے کوئی کان، امرت رس مکھ نہ کوئے چوایا۔ ہوئے ہنگتا اندر پھرن بردھ بال جوان، ممتا موہ نہ کوئے مکائیا۔ ست دھرم دا جھلدا دے نہ کوئے نشان، ست ستوادی سچ نہ کوئے جنائیا۔ ساچی سخی ملے نہ کوئی کاہن، بنسری نام نہ کوئے سنائیا۔ دُھر درباری دیوے نہ کوئی پیغام، کلمہ کائنات نہ کوئے پڑھائیا۔ جیو جنت ہوئے نادان، ناپینے اکھ نہ کوئے کھلایا۔ تتاں اندر تت شیطان، بیٹھا ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کل کوڑا موہ، مجت سچ نہ کوئے کمائیا۔ آتم پر ماتم کسے نہ جائے چھوہ، دُئی دویتی کندھ نہ کوئے ڈھاہیا۔ گھر پر کاش بن دیوے باقی کرے کوئی نہ لو، جوتی جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ نام سنے نہ تیرا سو، ہنگ برہم نہ کوئے پڑھائیا۔ نو نو چار رہی رو، ساتک ست نہ کوئے دسائیا۔ اپنا آپ سارے بیٹھے کھوہ، خالی ہتھ دین ڈھائیا۔ نہجھر جھرنے امرت دیوے نہ کوئی چو، کول نابھ نہ کوئے اُلٹائیا۔ چیلے گرواں نال کرن

دھرو، پتا پُوت سو بھا کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن، پر بھ ویکھ کلجگ ہنکار، ہنکاری گھر
گھر نظری آئیا۔ گردیو سوامی کرے نہ کوئی نمسکار، سجدہ سیس نہ کوئے جھکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا بھجن وارو وار، من واسنا نال ملایا۔ متراں نالوں سجن
وچھڑے یار، بھین بھائی ناتا توڑ نہ کوئے نبھائیا۔ کاگتاں توں لبھن تیرا سچ دربار، محل اٹل چٹھ درس کوئے نہ پائیا۔ تیر تھ تٹاں ہندے پھرن خوار، انتر
آتم سچ سرور نہاون کوئے نہ جائیا۔ مکتب پاٹھشالا وچ پڑھدے رہن اکھراں نال کر وچار، نراکھ تیری سمجھ کسے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ دسے و بچار، دہ
دشا سچ دھرم رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن جگ انتم مایا، ترے گن گنی تت
تپائیا۔ نو نو چار اندھیرا چھایا، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جو حکم سنایا، سو سارے گئے بھلائی۔ ساچا ایشٹ نہ کسے منایا، درشتی دبھ نہ
کوئے نہ کھلائی۔ پریم پریتی اندر تیرا عشق نہ کوئے کمایا، سچ دھیان نہ کوئے لگائیا۔ دوزخ بہشت دوویں رہے گر لایا، لیکھا سکے نہ کوئے مکائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ویکھ جھوٹھ، جو جگت لئے انگڑائیا۔ مندر مسجد
شودوالے مٹھ رہی نہ سچ، ست دھرم نظر کوئے نہ آئیا۔ ملا شیخ مسانک پنڈت پاندھے ہتھ رہیا نہ کچھ، جنجوبہ دھوتی بودی پنت پُنیت نہ کوئے کرائیا۔
تیرے نالوں سری بھگوان تیرے گئے رُٹھ، ساچا میل نہ کوئے ملایا۔ انتریامی گھٹ گھٹ واسی آکے پچھ، زرویر اپنا ولس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ویکھ گڑیار، لکھ چوراسی اندر رہیا سمائیا۔ جس بھلایا سانجھ یار، سوچ سمجھ رہی نہ رانیا۔ اندر
وڑ کے سب نوں کیتا خوار، پڑدا اوہلا وچ لکائیا۔ غفلت وچ ستا سنسار، نیز اکھ نہ کوئے کھلائی۔ کھانی بانی پڑھ پڑھ گئے ہار، ہر ہر نظر کسے نہ آئیا۔ اُچی
کوکن کرن ٹکار، رسنا جھوا ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن زرویر ہو سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھ اپنا لوک، کل انتم
پھیرا پائیا۔ کسے گرہ جگدی دسے نہ جوت، گھر دیپک نہ کوئے رُشائیا۔ کلجگ آلیوں ڈگے بوٹ، پھیر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ مایا ممتا سارے کرن کھوج،
دوس رین بھجن واہو داہیا۔ تیرے ملن دی کسے نہ آوے سوچ، سمجھ بیٹھی مکھ بھوائیا۔ گر مکھ ورا راہ تکتے وچوں کوٹاں کوٹ، انتر انتر نین اٹھایا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ٹھاکر تیری وڈ وڈیاں۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن بھلیا جگ، بھرماں وچ رکھایا۔ کسے نہ پورا ہووے مکے کعبے ج، حجرہ حق نہ کوئے سہایا۔ کسے نہ ملے مندر مسجد شودوالے مٹھ، ہتھیاں نال ٹل رہے کھڑکایا۔ گردواریاں اندر زرگن تیرا روپ سکے نہ کوئی لبھ، سنمکھ درس کوئے نہ پائیا۔ مہربان ٹھاکر سوامی گھر گھر وچ آ کے سنا اپنا چھند، دھر دا ڈھولا راگ لایا۔ سچ دوارے ایہو منگ، کایا مندر اندر بھو کھلایا۔ پوڑھے پوڑھے اپنے لنگھ، نو دوارے ڈیرہ ڈھایا۔ کوڑی کرپا پائے نہ ڈنڈ، من کا منکا دئے بھوایا۔ کر پرکاش اندھیرے انھ، جوت زرنجن جوت رشنایا۔ نام مچھئی چولا رنگ، رنگ اپنا دے چڑھایا۔ امرت دھار واگنگ، سروور اکو اک وکھایا۔ سرت سوانی نہ ہووے رنڈ، شبدی کنت لینا پرناپا۔ بھاگ لگاؤنا جیو پنڈ، پنڈی اور نہ کوئے تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن سرگن لئے جگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیرا نانا جھٹیا، جھٹھی سرب لوکایا۔ پریم پیار دا پینڈا مکیا، پاندھی رہن کوئے نہ پائیا۔ کوئی نہ چڑھے محل اچیا، ساچے دھام بہہ کے خوشی نہ کوئے منایا۔ جگت واسنا جیو رُجھیا، ویشیاں وچ لوکایا۔ سنگر سنت کسے نہ بُجھیا، دیوا بیٹھے گل کرایا۔ نام نشانیوں کوڑا اکیا، انیالا تیر نہ کوئے لگایا۔ سچ بھنڈارا نو کھنڈ پر تھی مکیا، در در گھر گھر خالی نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا کھول در، دھرم دوارا اک پرگٹایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن لیکھا ویکھ چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سیتج پھول بھلایا۔ ساچا مان تان رہیا نہ چارے بانی، بان انیالا نہ کوئے چلایا۔ اٹھسٹھ دھار دے نہ کوئے پانی، سروور ست نہ کوئے نہایا۔ صدی ویہویں سب نوں آئی بانی، بانی ملیا نہ بے پرواہیا۔ توں شاہ پاتشاہ سچا سلطانی، شہنشاہ تیری اوٹ تکایا۔ بھرے بھلے جیو ودوانی، ویدیا مات ہوئی ہلکایا۔ تیری دے نہ کوئی سچ نشانی، ساکھیاں نہ کوئے سمجھایا۔ کسے نہ ملے پد زربانی، گھر بہہ نہ خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج انت انتشرن ویکھ وکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھ پر کرتی کل، بیٹھی ڈیرہ لایا۔ سجن سجنناں نال کرن چھل، اچھل چھل تیرا بھے نہ کوئے رکھایا۔ کوٹن کوٹ سادھ سنت جگت سنگھاسن بیٹھے مل، تیرا آسن سمجھ کوئے نہ پائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج تیرا نام سندیسہ سرشٹ سبائی دتا گل، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآناں کر لکھایا۔ دھام نیارا وسیا اٹل، پروردگار سانجھے یار درگاہ ساچی سکھنڈ دوارے ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

اِکو دے ساچا ور، تُدھ بن آسا پور نہ کوئے کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن، پر بھ کلجک واسنا ہوئی کھوئی، دُھر دا کرم نہ کوئے کمایا۔ نرمل جگے کوئی نہ جوتی، شبدی دُھن نہ کوئے شنوایا۔ سُرَت سوانی نہ اُٹھے سوتی، ہلارا نام نہ کوئے دوائیا۔ وِجے ناد نہ چو داں لوکی، چو دس چند نہ کوئے رُشنا یا۔ جھگڑا چکے نہ ورن برن جنجنو بودی، اِکو رنگ نہ کوئے سما یا۔ لیکھا کئے نہ گیانی بودھی، بُدھ بیک نہ کوئے کرائیا۔ ہر دا سکے نہ کوئے سودھی، سُدھا سُدھا سر نہاون کوئے نہ جانی۔ جگت واسنا ہوئے روگی، سچ طبیب سنگ نہ کوئے نبھایا۔ کامی کرو دھی دِن دھوبی، سیجا سچ نہ کوئے ہنڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل انتم ویس وٹایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ویکھ قرآنا، لوکات دھیان لگایا۔ تیرے نالوں ساریاں تٹا یارانہ، یاری غیراں نال لگایا۔ تیرے پریم دا گائے نہ کوئی ترانہ، تریا راگ نہ کوئے الا یا۔ ساچا وسے نہ ساڈھے تِن ہتھ مندر مکانا، مندر مسجد شو دوالے مٹھ بھجن تھاوں تھانیا۔ پر ماتم آتم آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملانا، ملنی جگدیس نہ کوئے کرائیا۔ کلجک انتم نیز ویکھ بدل گیا زمانہ، گر پیر ضمانت دے نہ کوئے چھڈایا۔ صدی ویہویں گر اوتار ہوئے حیرانا، حیرانی سب دے اُتے آ یا۔ ساڈا نام دا بھل گیا سرب پیمانہ، کوڑی پچائش وِچ سرب لوکایا۔ کرپا کر سیری بھگوانا، تُدھ بن کارج راس کوئے نہ آ یا۔ پڑھ پڑھ تھکی رسنا جہوا زبانا، ظلم ظالم سکے نہ کوئے ہٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جو اپنا حکم ورتایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھ پر بھو جگ ریت، نر ویر دھیان لگایا۔ جھگڑا پیا اوچ نیچ، ذات پات کرے لڑایا۔ تیرے پریم اندر کوئی نہ جائے بھیج، تن من سیجھ ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ تیرے در دی لنگھے نہ کوئی دہلیز، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ دُنگھی کندر ویکھن تھاوں تھانیا۔ پت پر میثور تیری دھار انوکھی باریک، جگت جھروکھے نظر کسے نہ آ یا۔ تیرا کھیل دے نہ کوئے توارنخ، طریقہ دے نہ کوئے جنا یا۔ تیرے در توں درویش ہو کے منگدے بھیکھ، یاچک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ انتم تیری رکھ اڈیک، آسا آسانال ودھایا۔ تُدھ بن سچا دے نہ کوئی میت، مِت پرپارا نظر کوئے نہ آ یا۔ توں مالک ہست کیٹ، لکھ چوڑا سی رہیا سما یا۔ ساچا ڈھولا تیرا گیت، گو بند نام پڑھایا۔ تیتوں ملیاں لیکھا چک جائے مندر مسیت، مسلیاں وچوں کھو جن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تیری سچ سوامی اک پریت، جگ جگ نظری آ یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑا لیکھا دے مُکانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھ جگت نظارہ، نر ویر ویس

وٹائی۔ انتم انت جگت کنارہ، نیا نوکا ڈولے تھاؤں تھائی۔ ساچا دسے نہ کوئے سہارا، چپو ہتھ نہ کوئے لگایا۔ راہ تگن گرو اوتارا، نیترا اکھ کھلایا۔ پیر پیغمبر کہن پروردگارا، مدد تیری نظری آئی۔ جگ چوکڑی جو دیندا رہیا لارا، شبہی کر شنوایا۔ انوکھا کھیل کر کے لیکھ لکھاؤندا رہیا بن لکھارا، کاتب ہو کے قلم چلایا۔ سو ویلا وقت سرب وچارا، وار تھت دے گواہیا۔ کر کرپا ہر کرتارا، تیری کرنی توہے بھائی۔ سرشٹ سبائی ویکھ جگت سنسارا، سنساری ہو کے خوشی منایا۔ چاروں کُنٹ ست دھرم دا لگے نہ کوئی نعرہ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، دھر مالک تیرے ہتھ وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن بھلی تیری لوکائی، لایق نظر کوئے نہ آئیندا۔ مایا متا کیتے شُدائی، بدھ بیک نہ کوئے رکھائیندا۔ جنہاں کھادھی سور گائی، تنہاں تیرا نور نظر نہ آئیندا۔ اندروں باہروں ہوئے جدائی، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیندا۔ کایا مندر نہ وبتے ودھائی، مل مل سخیاں گیت نہ کوئے سناؤندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن دے دھر دا ور، در ٹھانڈا تیرا نظری آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ویکھ ساڈھے تن ہتھ مٹکا، کایا مائی اندروں ویکھ وکھائی۔ جس دے اندر کوڑ گڑیا رکھکا، سچ سچ نہ کوئے سمجھائی۔ جنہاں نے کھادھا حلال جھٹکا، سو سارے بیٹھے کھ بھوایا۔ کسے دے سیس نہ دے بدھا پٹکا، پٹو اوڈن نظر کوئے نہ آئی۔ لیکھا ویکھ بہتر ناڑی رت کا، رتی رت رہی گر لائی۔ لہنا چکیا دھیرج جت کا، ست سنو کھ سارے بیٹھے گوائیا۔ بھانڈا بھٹیا گر کی مت کا، من منسا بیٹھی ڈیرہ لائی۔ منوا ہو کے قلندر نچدا، نو دوارے ویس وٹائی۔ لیکھا چکیا مکے کعبے جج کا، حضرت سچ نہ کوئے ملائی۔ رہبر محبوب کوئے نہ دسدا، میخانے جام نہ کوئے پیایا۔ تیرا ملنا مکیا تیجی اکھ دا، نج نیترا نہ کوئے رشنائی۔ جھکڑا چکیا نہ دئی دوتی وٹ کا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی سکیا نہ کوئے سمجھائی۔ ایسے کارن گر اوتار پیر پیغمبر تیرا راہ تندا، تقویٰ اوٹ تیرے اُتے تکیا۔ تُوں مالک آد جگادی سب دا، نیت نوت ہوئے سہایا۔ جن بھگتاں تیج رکھا، سنتاں لئے ترائیا۔ گر کھیاں ہر دے وسدا، گھر گھر وچ ڈیرہ لائی۔ گر سکھاں اپنی گودی چکدا، بال انجانے نال ملائی۔ لہنا دینا دیوے حقوق دا، حقیقت کھو جے تھاؤں تھائی۔ مارگ دسے اکو سچ دا، کوڑی کرے نہ کوئے پڑھائی۔ لوں لوں اندر آپے رچدا، ساڈھے تن کروڑ دے سمجھائی۔ ساڈا ویلا مکیا جس دا، سرشٹ سبائی ہوئی ہلکائی۔ ہن ویلا نہیں سہاؤندا دکھ دا، وچھڑے اپنے نال ملائی۔ پریتم جو تیرا نام

چیدا، ہر دے اندر دھیانیا۔ اوہ انتم تیرے پکھ دا، تیرا رُوپ وٹانیا۔ بن تیرے خوشی نال کسے نال نہیں ہسدا، تیری ہستی ویکھ مستی لئے چڑھانیا۔ تیرے وچھوڑے ویراگ اندر بؤرا ہو کے نچدا، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ تڈھ بن کوئی نہ میلی ساچے اکھ دا، دین مذہب پئی جدانیا۔ ذات پات پت کوئی نہ رکھدا، گر اوتار پیر پیغمبر گھر ساچے دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، صاحب سجن تڈھ بن سنگی نظر کوئی نہ آنیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ویکھ اپنا پیار، پیاریاں وچوں نظری آنیا۔ جنہاں نوں دھکے دیوے سنسار، جگت کرے خوار، سجن بیٹھے مکھ بھوانیا۔ اوہ اندرے اندر کرن پکار، کایا مندر سچ وچار، باہروں کھوجن کوئے نہ جانیا۔ توں مالک سرجنہار، زرگن سرگن اگئی گفتر، گفٹ شنید تیرا کھیل نظری آنیا۔ توں یاراں دایار، ایٹھے اوتھے بنیں سہار، دو جہان تیری وڈیانیا۔ سنت سہیلے پھر باہوں لیں اٹھال، لکھ چوراسی ویکھ دکھانیا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، سنت سجن رنگ رنگانیا۔ گر مکھ ویکھ اگڑے لال، لالن اپنی دیا کمانیا۔ گر سکھ جگت مایا وچوں کر بحال، بندی خانہ دے کھلایا۔ تیرا چرن کول سچ دوار سچی دھر مسال، دوجا مندر نظر کوئے نہ آنیا۔ جتھے نمو نمو کرن شاہ کنگال، اوچ نیچ سارے سیس جھکانیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی سرب سوامی آکے اپنی سرشٹ سنجال، ڈوری تیرے ہتھ نظری آنیا۔ کوڑی کریا توڑ جنجال، جاگرت جوت جلوہ دے جمال، نورو نور نور رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دھر دا ور، مالک خالق پر تپالک تیری اک سرانیا۔ گر اوتار کہن پر بھ ویشو ویکھ اپنی کل، کھونتا ہو کے پھیری پانیا۔ تیری سکھیا سارے گئے بھل، جو گر اوتاراں کری پڑھانیا۔ مایا اندر گئے رُل، مانک موتی قیمت سچ نہ کوئے جنانیا۔ غنچیاں والے کھل کے بھل، پاتی پاتی رہی گر لایا۔ سہل وانگ گئے ہل، پھل بھل سو بھا کوئے نہ آنیا۔ بے شک انہاں دے باہروں ہلدے ہل، اندروں تیرا دھیان نہ کوئے لگانیا۔ امرت آتم سب دا گیا ڈلھ، رس جام نہ کوئے پلایا۔ تیرے کنڈے ترازو نام کوئی نہ گیا تل، جگ تکر بیٹھے ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کلکی ویکھ دکھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کل کلکی، کل کاتی ویکھ دکھانیا۔ تیری کھیل اپل کی، نگری اکو سو بھا پانیا۔ تیری جوت اگئی بلدی، بلدھاری تیری وڈیانیا۔ تیری کھیل اچھل اچھل دی، جگ چو کڑی سمجھ کسے نہ آنیا۔ کلجک مایا کوڑی کریا جیو جہاناں دلدی، دلدر دتا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور،

صاحب سلطان سری بھگوان مہربان مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار کہن پر بھ ویکھ وچوں جھروکھے، سبکھنڈ کُنڈا اک کھلایا۔ کلجک انتم گرو ہو گئے ہستے،
 بن تیرے کاج راس کسے نہ آیا۔ سارے پڑھ پڑھ تھکے پوتھے، پُستکاں کرن پڑھایا۔ اندروں باہروں آپ تھوتھے، ہو چھی مت رکھایا۔ جگت
 چڑھاؤندے نیا نوکے، آپ انتارو دُب دُب غوطے کھایا۔ تیرا گیت جگت سناؤندے، آپ سمجھ کسے نہ آیا۔ ملا شیخ مسانک پنڈت پاندھے گرنتھی پننھی
 وکار کرن من بھاؤندے، وشیا وچ بھرم بھلایا۔ تیری سیجا چڑھ کے مول نہ سوندے، ہر ہر کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ ہنس روپ وٹائے کاؤں کے، کاگ
 وانگ رہے گر لایا۔ دُرمت میل مول نہ دھوندے، سنگر چرن دھوڑی خاک نہ رمایا۔ گھر وچ گھر تیرا درس نہ پاؤندے، باہر کھوجن وانگ شوڈایا۔
 سُنجی منزل پندھ نہ کوئے مکاؤندے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دیوے ساچا ور، سچ سوامی انتریامی تڈھ بن مالک نظر کوئے نہ آیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ اٹھ اٹھ جاگ، تیرا جاگن ویلا آیا۔ جن بھگتاں بن کنت سہاگ، ساچے سنتاں سچ سہایا۔ گر کُھیاں دے اک ویراگ، گر سکھاں
 اپنا رنگ رنگایا۔ کوڑی کریا کر تیاگ، وڈبھاگی اپنا درس وکھایا۔ گھر دیپک جوت جگا چراغ، تیل باقی لوڑ رہے نہ رایا۔ شبد اگمی مار آواز، سرتی سرت لئے
 اٹھایا۔ اندر وڑ کے کھول راز، پڑدا دُئی دے چُکایا۔ لیکھا چکے جگت نماز، حُجرے سیس نہ کوئے نواہا۔ کرپا کر وڈ نواب، محبوب تیرا راہ نکایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا انتم ور، انتر آتم کھوج کھجایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ویکھ اپنی آتم، انتر انتر دھیان لگایا۔ تُوں مالک پر م
 پر ماتم، پر م پُرکھ تیری وڈیایا۔ تیرا کھیل اگمی باطن، بے نظیر تیری سرناہا۔ شاستر سمرت تیری صفت صلاحی آکھن، اکھراں نال سمجھایا۔ تُوں مالک خالق
 ساتھن، گھر گمبھیر سدا سد اکھوایا۔ لیکھا چکا ذات پاتن، برہم پاربرہم سمجھایا۔ کلجک میٹ اندھیری راتن، سنجگ سچا چند چکایا۔ لہنا چکے پرتھی آکاسن،
 گگن منڈل پُری لوء آکاشن، پرکاش تیرا نظری آیا۔ جن بھگتاں بن ساتھن، شبد دے اگمی راتھن، بن رتھواہی سیو کماہا۔ کوئی لوڑ نہ رہے رسنا دین دی
 بھاشن، اندر وڑ کے اندروں لئے اٹھایا۔ تیری سرشٹی تیری درشٹی تُوں سب دا ایشی پر م پُرکھ پر ماتم، آتم پر ماتم بے پرواہا۔ پریم پیار دا جوڑ ناتن، رشتہ اکو
 اک بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے دُھر دا ور، ور داتے پُرکھ بدھاتے، تیری دست تیرے دوارے منگ منگایا۔

☆ ۵ اَسُو ۲۰۲۱ کرمی پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

دو جہان کرن پکار، کوک کوک رہے سنایا۔ سنگر شبد لئے اوتار، نرگن نرویر پھیرا پانیا۔ تیری صفت سُن دے رہے جگ چار، سَتجک تریتا دواپر کلجک
 شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ رسنا جہوا بتی دند ڈھولیاں نال لاؤندے رہے جیکار، جے جے کار اک سنایا۔ تیتوں لہجہ دے رہے جنگل جوہ اُجاڑ
 پہاڑ، ٹلے پریت سمنند ساگر کھوج کھجایا۔ تیرا اکھراں نال کردے رہے وچار، انجیل قرآن کھانی بانی پھول بھلایا۔ تیتوں لہجہ دے رہے تیر تھ تٹاں
 دھار، اٹھسٹھ بیٹھے پنڈھ مکایا۔ تیری کھوج دین مذہب ذات پات کردا رہیا سنسار، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگایا۔ تیرا کھیل الکھ اگوچر اگم اپار، بے پرواہ
 سمجھ کسے نہ آئی۔ بھگت سنت تیتوں کردے گئے نمسکار، نمو نمو سیس جھکایا۔ گرکھ منگدے گئے دیدار، آد جگاد جھولی ڈھاپیا۔ گرکھ منگدے گئے
 چرن دھوڑی چھار، خاکی خاک رمایا۔ تیری مسلیاں وچ کردے رہے گفتار، چھنداں بنداں راگاں ناداں وچ سنایا۔ تیرا مندر مسجد شودوالیاں مٹھاں
 وچوں لہجہ دے رہے دیدار، سچ پریتی نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا لکھ چوڑا سی جیو جنت گلشن دیکھ مہکی ہوئی بہار، سچ سنگندھی انتر ست نہ کوئے وسایا۔ صدی
 چودھویں چار جگ دے پاندھی ہوئے خوار، دوئے جوڑ واسطہ پانیا۔ پاربرہم پت پریشور اوہ دیکھ اپنے تینی اوتار، در تیرے بیٹھے سیس نوایا۔ عیسیٰ
 موسیٰ محمد نین شرمسار، نیتراکھ نہ کوئے کھلایا۔ نانک گوہند جوتی جوت کر اجیار، دیوا باقی تیرے گھر جگایا۔ بھگت سہیلے واجاں رہے مار، تیرا نام دھیایا۔
 توں سٹا پیر پسا، بے انت لے انگڑایا۔ نو نو چار تیری انوکھی دھار، دھرت دھول دتا تڑپھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک شبد گرو دیکھ
 دکھایا۔ سنگر شبد سرب دے مالک، واہ واہ تیری وڈ وڈیایا۔ آد جگاد خلق دے خالق، مخلوق تیری سرناہیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں ثالث، چوداں طبقاں پار
 کرائیا۔ تیرے نام دی کردے رہے عبادت، کلماں وچ پڑھایا۔ تیرے پریم دی جھولی پاؤندے رہے سخاوت، دست امولک گر اوتار گئے ورتایا۔ تڈھ
 بن ٹھاکر سوامی صاحب سلطان کرے نہ کوئی سچ عدالت، عدلی نظر کوئے نہ آئی۔ کلجک کوڑی کرپا کرے بغاوت، بغلگیر پلو گئے جھڈایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، صاحب تیری اوٹ تکایا۔ سنگر شبد پرگٹ ہو، نرویر دھار چلایا۔ کرپا کر نرائن سو، صاحب تیری وڈیایا۔

آتم پر ماتم دے موہ، محبت اپنے نال جنایا۔ ساچے نین دے لو، گھر گھر وچ کر رُشنائیا۔ دُرمت میل اندروں دھو، باہروں بگ بپڑا کم کسے نہ آئی۔ امرت اگما نہجھر چو، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائی۔ شبد گرو سدا سوامی، صاحب تیری وڈیائی۔ لکھ چوڑا سی انتریامی، گھٹ گھٹ کھوج کھجائی۔ جگت جیواں بھلی دُھر دی بانی، بان نرالا تیر نہ کوئے لگائی۔ امرت آتم ملے نہ ٹھنڈا پانی، اگنی تت نہ کوئے بُجھائی۔ روندی دیکھی تیری چارے کھانی، نیتز نیناں نیر وہائی۔ ملیا میل نہ شاہ سلطانی سر ہتھ نہ کوئے لگائی۔ پیر فقیراں منکیاں والی گل وچ پائی گانی، ساچی تسبیح طبع سکے نہ کوئے بدلائی۔ سچ پریم دی دیوے نہ کوئی نشانی، کلیاں نال کلمے رہے پڑھائی۔ پاربرہم پت پر میثور اپنی کر مہربانی، محبوب تیری آس تکائی۔ بن سنگر شبد ساچا ملے کوئی نہ بانی، بانا چولا نہ کوئے بدلائی۔ چار جگ دی پچھلی چکے کہانی، اگلا لیکھا دے درڑائی۔ اوہ ویکھ نیتز روندی اللہ رانی، کھلڑے کیس دے دہائی۔ سچ دوار نہ کوئی پچھانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے ویکھ اپنا گھر، گھر گھر وچ کھوج کھجائی۔ شبد گرو گرتیری ٹیک، جگ چو کڑی آس رکھائی۔ کلجک اتم آکے ویکھ، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے ہو سہائی۔ نو کھنڈ پر تھمی دے بھیکھ، بھیکھادھاری دھیان لگائی۔ سب نوں بھلیا پچھلا اپنا دیس، تیرے ملن دی اوٹ نہ کوئے تکائی۔ جھگڑا رہیا مُچھ داہڑی کیس، موئڈ منڈائے رہے گر لائی۔ مالک خالق پرتپالک کسے نظر نہ آیا اگنی نریش، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، سکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائی۔ ہر گھٹ اندر جوتی جوت پرولیش، پروردگار بے پرواہیا۔ نرگن سرگن کھیڈے کھیڈ، کھیلنہارا اک اکھوائیا۔ سوت دلارا شبد سوامی گہر گبھیرو کو بھیج، بھجن بندگی پچھلی سارے گئے بھلائی۔ گھر گھر سنی دے سچ، نر ہر کنت بیٹھا کھ چھپائی۔ سانوں تیرے اتے پر بھ اُمید، آمد تیری سب لوکائی۔ تیرا درس کر کے دید، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دُھر دا ور، کل کلکی پھیرا پائی۔ شبد گرو اٹھ کے مارگ تک، اپنی لے انگڑائی۔ وینہدیاں وینہدیاں سارے گئے تھک، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ دھیان لگائی۔ سب دی جھولی پا حق، حاکم ہو کے دُھر دے ماہیا۔ سنت سہیلے سجن رکھ، گرکھ اپنی گود اُٹھائی۔ لکھ چوڑا سی نالوں کر وکھ، وکھرا مارگ اک لگائی۔ انتر آتم ہو کے ساتھ، سکلا سنگ نبھائی۔ شبد اگنی چڑھا راتھ، رتھ رتھوہی اکو نظری آئی۔ کلجک میٹ اندھیری رات، نوری چند کر رُشنائیا۔ چار ورن بنے اک جماعت، اکو تیرا

نام دھیانیا۔ اِکو دھولا اِکو گاتھ، اِکو منتر دیوے سُنایا۔ اِکو صاحب اِکو ناتھ، انا تھاں دیا کمایا۔ اِکو پوجا اِکو پاٹھ، اِکو منتر دے پڑھایا۔ اِکو صاحب سنگر سدا
 سمراتھ، بن شبد دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دے دھر دا ور، دھر مستک لیکھ لکھایا۔ شبد گر دھر دے پیر،
 پیغمبر تیری اوٹ تکایا۔ تیرا لیکھا بے نظیر، جگ نیز نظر کوئے نہ پایا۔ تیری کرپا اندر شاہ حقیر، حقیقت تیتوں رہے سُنایا۔ صوفی سنت راہ تگن فقیر،
 فقرے تیرے ڈھولے گایا۔ آکے کٹ شرع زنجیر، دین مذہب جھگڑا دے مُکایا۔ صدی چودھویں بدل تقدیر، طوبی طوبی کرے خُدایا۔ عیسیٰ موسیٰ
 محمد نک نال کدھن لکیر، دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ منزل چڑھ ویکھ اخیر، مقامے حق ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در
 ٹھانڈے الکھ جگایا۔ کرپا کر ہر زرنکار، تیری اوٹ تکایا۔ شبد دلارا اک اٹھال، گوہند دے وڈیایا۔ لوکمت بنے دلال، لکھ چوراسی ونج کرایا۔ جا کے
 ویکھے مُریداں حال، مُرشد بے پرواہیا۔ ساچے بھگتاں لئے اٹھال، سوئی سُرَت جگایا۔ ساچے سنتاں نام پیالہ دے پیال، امرت جام مکھ لوانیا۔ گر مکھ سجن
 رکھے نال، اگلا پچھلا وچھوڑا دے کٹایا۔ گر سکھاں لیکھے لائے گھال، کیتی گھال پائے تھانیا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، اوچاں نیچاں میل ملایا۔ دھرم دوارا
 دکھائے سچی دھرم سال، ہر چرن تیری سرنایا۔ گھر گھر دیا باقی کملاپاتی دیوے بال، جوت زرنجی اک رُشانیا۔ امرت آتم سہائے تال، گھر گھسیر ہوئے
 سہایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ سکے کاشٹ پھل لگے ڈال، پت ٹہنی آپ مہکایا۔ کلج کوڑ نگارا جو سب دے سرتے وچے
 کال، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ رہیا ڈرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، ہر شبد تیری شرنایا۔ سنگر شبد سچ محبوب، محبت تیری
 نظری آیا۔ عرش قُرس توں اُچا تیرا عروج، آرجو تیتوں اک سُنایا۔ تیرا آر پار کنارہ جانے نہ کوئے حدود، بے انت تیری خُدایا۔ توں ہر گھٹ اندر
 زرے زرے موجود، بیٹھا تھاؤں تھانیا۔ تیری اِکو منزل اِکو مقصود، مقام حق تیرا نورِ لاہیا۔ پیر پیغمبر تیرے چرن سدا موجود، سجدہ سیس جھکایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دیوے دھر دا ور، دھر مستک لیکھ لکھایا۔ شبد گر سرب نواسی، تیری آسا اک تکایا۔ تیرا پتا پُرکھ ابناشی، جس
 دھر دی بنت بنایا۔ جگ جگ لوکمت جن بھگتاں کرے راکھی، رکھک ہو کے سیو کمایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن تیری صفت دی

نئی ساکھی، کوٹن کوٹ گرنتھ تیری صفت دی مہارہے صلاحیا۔ جگ چوکڑی نت نوت تھہ بن میٹے کوئی نہ باقی، حساب کتاب نہ کوئے چکائی۔ تیرا کھیل پنج تت کایا مائی خاکی، بُتخانہ تیرا نور رُشنائیا۔ تیرا نام جگت صفاتی، بھگت بھگونت رہے جس گائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے وڈیائی۔ اوہ شبد گرو پر بھ دیو، دیوت سر تیرا دھیان لگائی۔ پیر پیغمبراں کیتی تیری سیو، چاکر روپ وٹائی۔ تُوں و سیں نہیل دھام نہکیو، نرگن روپ سائی۔ تیرا کوئی نہ پاوے بھو، الکھ اگوچر تیری سچی شہنشاہیا۔ تیری صفت کی کرے رسنا جہو، بتی دند نہ کوئے وڈیائی۔ کلجگ انت آ کے بچھلا دینا دین، لہنا مول چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سُنہیہرا اک سنائی۔ سُنہیہرا دیوے سری بھگونت، صاحب سہیلا اک جنائی۔ سو پُرکھ نرنجن آد انت، ہر پُرکھ نرنجن کھیل کھلایا۔ ایکنکار برہم کہے بے انت، آد نرنجن تیری رُشنائیا۔ ابناشی کرتا کھیلے کھیل سری بھگونت، بھگون اپنی کار کمائی۔ پاربرہم برہم دسہارا منت، منتر اک درڑائی۔ کھیلے کھیل جگ جگنت، سنجگ تریتا دوپر کلجگ آپ ہنڈھائی۔ اکھراں نال گاوے چھند، ناداں نال شنوایا۔ بھو کھلا کے جیو جنت، سادھ سنت سمجھائی۔ کلجگ انتم مایا پا بے انت، بھرم بھلائی سرب لوکائی۔ سب نالوں وچھڑیا دھر داکنت، سرت شبد نہ کوئے کڑمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دکھاواں اک گھر، جس گھر تیرا نور ظہور نظری آئی۔ شبد گرو سب دے میت، سد سد تیرا راہ نظری آئی۔ جس گر اوتاراں پیر پیغمبراں دسی ریت، دھر دالک دتا سمجھائی۔ بھو چکا کے ہست کیٹ، اگو گرہ دتا سمجھائی۔ آد جگادی بن کے ٹھانڈا سیت، امرت میگھ دتا برسائی۔ کلجگ انتم سارے رہے اڈیک، چارے گنٹ اکھ کھلایا۔ پُرکھ اکال دین دیال کرپا کرے جگدیش، جگدیش ہوئے سہائی۔ ساچے سنتاں دے اسپس، اصل اپنا روپ پرگٹائی۔ تیرے ہتھ اگئی بختیش، رحمت دھر دی دے ورتائی۔ کوڑی کرپا کلجگ ہوئی نیچ، نیچوں اوچ نہ کوئے بنائی۔ اپنے ملن دی سب نوں دے پریت، پریت وچھوڑا جگت چکائی۔ دھام وکھا اولٹا انڈیٹھ، جس گرہ بیٹھا سو بھاپائی۔ اوتھے نہ کوئی مندر نہ مسیت، شودوالا مٹھ گرو دوار چھپر چھن نہ کوئے چھہائی۔ جس گھر سوامی وسے اک اتیت، ترے گن نظر کوئے نہ آئی۔ نہ کوئی کلمہ نہ حدیث، نہ کوئی شرع کرے لڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لینا ملائی۔ شبد گرو گھر اپنا دس، کیوں بیٹھا پڑا پائی۔ جس مندر اندر رہوں وس،

بہ بہ خوشی منائی۔ لہجیاں کسے نہ آوے ہتھ، کھوجیاں کھوج نہ کوئے کھجائی۔ بہڑی سارے گئے تھک، دروہی نام خدائی۔ پڑھ پڑھ گئے اک، عقل
 دتی گوائی۔ جگت و دیا تیرے اُتے پیا شک، شک سکے نہ کوئے مٹائی۔ رَویداس چمارے لیکھا اوہ دسے ساڈھے تن ہتھ، گھر گھر وچ ڈیرہ لائی۔ کرپا کر کے
 جن بھگتاں دے اپنی اکھ، جس نال تیرا درشن پائی۔ اپنی سرشتی نالوں کر لے وکھ، درشتی دے جنائی۔ تُوں مالک کملپت، سہاگی بے پرواہی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ شبد گرو کیوں بیٹھا لگ، اپنا آپ چھپائی۔ سنت سہیلے رہے بچھ، اک دُوبے نال کرن صلاحی۔ بودھ
 اگادھ کیوں ہویا چُپ، ست ناد نہ کوئے شنوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ دے اٹھائی۔ شبد ست تیرا راہ تنگ، بیٹھے نین اٹھائی۔
 کون ویلا پت آوے رکھن، بن کے سچا ماہیا۔ سیس چرن کولاں اُتے رکھن، دھوڑی مستک لگا لائی۔ سکھے سہیلے اک دُوبے نوں دسن، گاؤں چائیں چائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، جس گھر وچ ساچی دست لکائی۔ سنگر شبد آ کے کھول پڑا، کلجک جیو بھرم چکائی۔ کوڑی
 اگن وچ سڑدا، ترے گن تت نہ کوئے بُجھائی۔ باہروں رسنا ڈھولے پڑھدا، انتر ملے نہ سچا ماہیا۔ بن تیری کرپا پوڑے کوئے نہ چڑھدا، منزل پندھ نہ
 کوئے مکائی۔ آ کے بھو دس اپنے گھر دا، گھر گھر وچ ہو سہائی۔ جن بھگت ایسے کارن تیرے نال لڑدا، کیوں دتی مات جدائی۔ میں تیرا تُوں میرا دوہاں
 دا پریم اکو در دا، در دروازہ دے کھلایا۔ میرا میلا بن چیلّا ہوئے نرائن نر دا، نر ہر اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی شبد
 بوجھ بُجھائی۔ شبد گرو آ انتر وڑ، باہروں لوڑ رہے نہ رایا۔ سوئی سُرَت سوانی پھر، آتم لئے اٹھائی۔ لے کے جاہ اپنے گھر، جس گھر وچوں ہوئی جدائی۔
 میل ملا اُس اگئی ہر، جس دا ہر دا نظر کسے نہ آئی۔ لیکھا چکا سیس دھڑ، پنج تت کھسٹا دے جھڈائی۔ جنم مرن دا چکے ڈر، لکھ چوڑا سی نہ کوئے بھوائی۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا لینا ملائی۔ شبد گرو وڈ سوربیر، بلدھاری اکو نظری آئی۔ داتے دانی گنی گہیر، گور تیری وڈیائی۔ کلجک
 انتم ویکھ اخیر، آخر تیری اوٹ تکائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا نام کر تحریر، تقریر وچ گئے جنائی۔ صدی ویہویں ہر کرتا آوے پیراں دا پیر، پُرکھ اکال سچا
 ماہیا۔ جس دی بے نظیر تصویر، تسلیم سکے نہ کوئے کرائی۔ اوہ جن بھگتاں دیوے دھیر، دھیرج اک رکھائی۔ لیکھا جان ہست کیٹ، کیٹاں وچوں کیٹ

لئے رکھائیا۔ دُئی دَوتی کڈھ کے بھیر، بھیرگی گلی پار لنگھائیا۔ جس نوں سجدے کردے پیر، پیغمبر جھولی رہے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دے اپنا ور، واہ واہ تیری اِک سرنائیا۔ شبد گرو کہے میں آؤندا ہاں۔ نرگن نرویر دھار چلاؤندا ہاں۔ کلجگ کوڑا ویکھ کے قہر، قحط انتم میٹ مٹاؤندا ہاں۔ سچ دھرم دی لے کے لہر، دو جہانا ورتاؤندا ہاں۔ پرم پُرکھ دا اِکو وساواں شہر، سمبل نگری ناؤں دھراؤندا ہاں۔ جتھے وڑے کوئی نہ ایر غیر، براہمن گوڑا اِکو نظری آؤندا ہاں۔ جس دے آگے دو جہاناں دا مقدمہ ہووے دائر، گر اوتار پیر پیغمبر گواہ سرب بھگتاؤندا ہاں۔ جس دی صفت کرے نہ کوئی شاعر، اکھراں وچ نہ ونڈ ونداؤندا ہاں۔ مہربان ہو کے کراں اپنی مہر، مہر نظر اِک اٹھاؤندا ہاں۔ جس نوں کھندے گئے بلکاری کیہر، سو شبدی بھبک سناؤندا ہاں۔ انتم لیکھا دیاں نبیر، لہنا سب دا مول چکاؤندا ہاں۔ کوڑی کریا رہے نہ جھگڑا جھیر، جھنجھٹ سارے دُور کراؤندا ہاں۔ دو جہاناں اُلٹی لٹھ گیر، لکھ چوڑا سی لٹو وانگ بھواؤندا ہاں۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ اچھل چھلدھاری جو کردا ہیر پھیر، انبھل کھیل کھلاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آسا سب دی پور وکھاؤندا ہاں۔ آسا سب دی پور کراوانگا۔ شبدی ناد تَور وجاوانگا۔ حاضر حضور ہو کے ویکھ وکھاوانگا۔ دُور نیڑے پندھ چکاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار جگ جو بنے رہے مزدور، تنہاں دی مزدوری جھولی پاوانگا۔ اُنہاں دی عرض کر منظور، منزل ساچا پندھ چکاوانگا۔ جنہاں نے نام صفت کیتا مشہور، اُنہاں دا مشورہ انتم اِک سناوانگا۔ سب نوں مننا پئے اِک دستور، دُجا راہ نہ کوئے پرگٹاوانگا۔ کلجگ ناتا توڑ کے کوڑ، سچ سچ دھرم اُپجاوانگا۔ جو مائس مورکھ ہو گئے موڑھ، تنہاں گرمیت جھولی پاوانگا۔ جو پر بھ دے نام توں ہوئے مفروز، تنہاں پھڑ پھڑ آپ سمجھاوانگا۔ جن بھگتاں کر کے اپنے نام نال بھرپور، خالی بھانڈے سرب بھراوانگا۔ سچ دھرم دا بنھ دستور سیر اپنا ہتھ ٹکاوانگا۔ دھرنی دھرت دھول اُتے رہے نہ کوئی مفروز، غُربت سب دی میٹ مٹاوانگا۔ غریباں سیر قرضہ نہ کوئی رہے مقروض، مکمل اِکو رنگ رنگاوانگا۔ چار ورن برن اٹھاراں میٹ حدود، جُجرہ اِکو اِک سہاوانگا۔ ست سروپی ہو موجود، مفلس سارے پار کراوانگا۔ اِشٹ دیو سوامی بن محبوب، واہوا اپنا گھر وساوانگا۔ جس دا کوئی نہ لائے نجوم، سو واک بھوکھت کہہ قلم شاہی جوڑ جڑاوانگا۔ جس دا کھیل نہ کسے معلوم، سو مشکل حل کراوانگا۔ جس دے گر اوتار بالے معصوم، تنہاں بچیاں لیکھا

لیکھے وِچ جنواوانگا۔ کلجگ انتم لوکمت وِچوں کر محروم، خالی ہتھ موڑ مُڑاوانگا۔ سَتجگ سچ بنا قانون، مضمون اپنا اک سناوانگا۔ جس دا بدل سکے نہ کوئے
 اصول، اصلیت دُھر دی اک پرگٹاوانگا۔ سب نوں منا پئے معقول، مجرم سارے پھڑ وکھاوانگا۔ جن بھگتاں دے کے چرن دی دھول، دھوڑی ٹکا مستک
 لاوانگا۔ نام خُماری چاڑھ کے گوڑھ، سوئی سُرَتی آپ اُٹھاوانگا۔ جوتی انتر دے کے نور، اندھ اندھیر گواوانگا۔ مہر نظر نال کوٹ جنم دے بخشاں
 قصور، قسمت سب دی پھیر بدلاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکاوانگا۔ سر اپنا ہتھ ٹکاویگا۔ پر بھ ٹھاکر دیا کماویگا۔ کل ساگر ویکھ
 وکھاویگا۔ کایا دُونگھی گاگر پھول بھلاویگا۔ سوربیر بہادر شبدی آویگا۔ بن کے دُھر دا عادل، عدلی روپ وٹاویگا۔ کوئی رہے نہ جگت قاتل، مقتول لیکھیاں
 وِچ گناویگا۔ سب نوں درس دے کے باطن، بدلہ بچھلا مٹاویگا۔ سارے واہ پرُم پُرکھ اک آکھن، دُجا اشٹ نہ کوئے دھراویگا۔ سب دا بن کے مائی
 باپن، پُرکھ اکال چار ورنان گود اُٹھاویگا۔ اکو دُھر دا جاپن، جیون جگت سرب درڑاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مارگ اک لگاویگا۔
 دُھر دا مارگ اکو لگیگا۔ دیپک دیوا اکو جگیگا۔ شبد نگارا دُھر دا وجیگا۔ کوڑ گڑیا کلجگ بھجیگا۔ سَتجگ ساچا دھرت مات دی گودی بہہ کے سبجیگا۔ گُرکھ
 سنت سہیلے جگ جنم دے وِچھڑے، حکمے اندر سدّیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تال نگارے وانگ وجیگا۔ تال نگارا اک
 وجاویگا۔ شبد گرو ناد سناویگا۔ لکھ چوراسی آپ اُٹھاویگا۔ جم کی پھاسی انت کٹاویگا۔ منڈل راسی راس رچاویگا۔ پنڈت کاشی اکھ کھلاویگا۔ سادھاں سنتاں لاه
 اُداسی، آلس نندرا دُور کراویگا۔ کوئی نہ دے مدرا ماسی، امرت جام اک پیاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اٹھے پہر رکھے پر بھاتی، بھانڈا
 بھرم بھو بھناویگا۔ شبد گرو کہے سَتجگ پر بھاتی، بھاوناسب دی پور کرائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری راتی، انتر رہن کوئے نہ پائیا۔ چار جگ دی گر اتاراں لکھی
 ساکھی، ساکھیاں دے سمجھائیا۔ لہنا دینا دے کے باقی، لیکھا پورا دے وکھائیا۔ آتم پر ماتم بن کے ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ میل ملا پُرکھ سمرا تھی، گھر
 ساچے دے بٹھائیا۔ ست دھرم دی کھول کے ہائی، ونجارا اکو دے جنائیا۔ جس دی وست کسے نہ ناپی، جگت تول نہ کوئے تُلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ شبد گرو کہے میں بھگتاں جوگا، جگ جگیشتر میرا دھیان لگایا۔ نت نوت کارن بدلاں چوغا، چولی دواں بدلائی۔

ساچے نام دا دے کے ہوکا، حکم دیاں سُنایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مانس جنم دا اِکو مَوَقع، ویلا گیا ہتھ نہ آیا۔ پر بھ ملن دا مارگ سوکھا، سَنگَر ساچے لاگو
 سرنا یا۔ ایہتھے اوتھے دو جہان دیوے نہ دھوکھا، دُبدے پاہن پار کرا یا۔ انتم ملائے جوت نال جوتا، جوتی جوت سما یا۔ بن سَنگَر لکھ چوڑاسی جیو جنت کھوٹا،
 اگے قیمت کوئے نہ پائی۔ کسے کم نہیں آؤنا رکھیا نماز روزہ، پُستکاں نال پڑھایا۔ جینودیاں کوٹن کر کے سوچاں، مویاں پار نہ کوئے لنگھایا۔ کوٹن کوٹ بنھ
 تیڑ لنگوٹا، دھوڑی خاک رہے رمایا۔ پر بھ دا مارگ سب توں زکا چھوٹا، بن کرپا پار نہ کوئے کرا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں
 دیا کمایا۔ شبد گرو کہے میں بھگتاں میت، متا سچ سچ پکایا۔ نرگن ہو سرگن اُدھارنا میری ریت، بن سرگن میری چلے نہ کوئے چٹرایا۔ آد جگاد جگ
 چوکڑی جگت نرالا کھیل انڈیٹھ، دوئے لوچن ویکھن کوئے نہ پائی۔ وکھری انوکھی گھر باہر توں میری پریت، اکھراں وچوں پتھراں وچوں ہتھ کسے نہ آیا۔
 میں تاراں نیچوں نیچ، ویکھاں کیٹوں کیٹ، شاہ سلطاناں راج راجاناں خاکی خاک ملا یا۔ سب دا مالک اک جگدیش، جس دا لکھ چوڑاسی پیسن رہی پیس،
 چارے جگ چلی آپ چلایا۔ سو کھیل کرے ہر ٹھیک، دُور دُراڈا آزدیک، دو جہاناں پندھ مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد گرو اک
 بُجھایا۔ شبد گرو سدا سمرتھ، ہر مالک اک اکھوانیندا۔ جسدی مہما سدا اکھ، گر اوتار ڈھولا گانیندا۔ جگ چوکڑی چلائے رتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیندا۔
 نیت نوت مارگ دس، رہبر اپنا حکم ورتائیندا۔ جن بھگتاں اندر وس، وصل اِکو اک سمجھائیندا۔ امرت آتم دے کے رس، بوند سوانتی کھ چوانیندا۔ دھیرج
 سنوتھ دے کے ہتھ، مایا متا موہ مٹائیندا۔ مان دے کے تت اٹھ، نو دوارے پندھ چکائیندا۔ دسویں گھر کر پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ سَنگَر ہو کے
 وسے پاس، گر گر وچھڑ کدے نہ کھ چھپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھاگ لگا کایا پر بھاس، گرکھیاں آسا منسا پور کرائیندا۔ گرکھ کہے
 ساچی منسا، مانس وچ وڈیایا۔ کوٹن کوٹ جنم بھئے سنسا، سنسا ساگر پھیرا پائی۔ بن سوہنگ جاپ کوئی نہ بنیا ہنسا، ہستی ہر وچ نہ کوئے ملا یا۔ ایہو پر بھ دا
 سچا ہنسا، پر ماتم آتم کھیل کھلایا۔ کسے نے کہا ناری کتا، کسے نے کہا مالک سنتاں، کسے نے کہا وسے جیو جنتاں، کسے نے کہا جوت نرالا نور الاہیا۔ جن
 بھگتاں کہا اساں ویکھیا اکھاں، جس دا ناؤں پُرکھ سمرتھا، اوہ وسست دیوے اپنے ہتھاں، آتم پر ماتم میل ملا یا۔ گرکھ کہے میں کیوں نہ اوس دی چرنی

ڈھٹھال، جس نے ہر جن وچھڑیا میلیا کیتا اکٹھا، ایک گھر ایک در ایک از ویکھیا چائیں چائیا۔ جن بھگتو ہر کے نام ورگا ہور کوئی نہیں سکے، جگت و نجاوے سارے گئے مکھ بھوائیا۔ کسے ہتھ نہ آیا پتھراں اٹاں، دھنے ہر دے وچوں ہر لیا پرگٹائیا۔ نامے دا بھوگ لگایا ددھ چٹا، چٹئی دھاروں چل کے آئیا۔ بے شک پر ماتا ویکھن وچ سب توں نکا، مہر وچ سب توں وڈا نظری آئیا۔ جس نوں آد جگاد کسے نہ جتا، فتح ڈنکا دو جہان وجائیا۔ آگے اوس دے نام دا چلنا سکے، سک سب دی پور دے کرائیا۔ جن بھگتاں لا کے دھر دا نکا، ٹکٹی اپنی نال دکھائیا۔ جگت وکار رس سمجھا کے پھکا، کوڑی کریا دے تچائیا۔ پر بھ پریم دا سب توں اتم و شتا، جو وشو شانتی دے کرائیا۔ گرسکھ تھادی کر کے پوری اچھا، گھر وچ پر میثور میل ملائیا۔ تھانوں نظری آوے دہ دشا، چارے کنت نور خدائیا۔ ایہہ کہانی نہیں نہ ایہہ قصہ، دھر دا حکم سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے میل ملائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت دوارے وکا، اپنی قیمت نہ کوئے رکھائیا۔

☆ ۶ اَسو ۲۰۲۱ بکرمی سکھ دیو راج دے گرہ پنڈ کلا ☆

ہر شبد کہے میرا ہر گھٹ و سیرا، بن بھگتاں نظر کسے نہ آئیندا۔ ہڈ ماس ناڑی چم باہر گھیرا، انتر محل اٹل سہائیندا۔ چھوٹا نکا وسا کے کھیڑا، بن کھڑکی باری ڈیرہ لائیندا۔ میرا سمجھ نہ سکیا کوئی ویہڑا، آنگن بہہ خوشی نہ کوئے منائیندا۔ گراوتاراں پیر پیغمبراں لکھتاں وچ دسیا بھتیرا، اکھڑا کھڑا جوڑ جوڑ سمجھائیندا۔ بن ہر کرپا سب دے اندر اندھیرا، چند نور نہ کوئے چکائیندا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں نرگن دھار ہو کے ماریا پھیرا، سرگن روپ نہ کوئے دھرائیندا۔ کوڑی کریا دور کرا ڈیرہ، بھانڈا بھرم بھنائیندا۔ جو آتم پر ماتم نال مل کے روپ ہو گیا میرا، میں اوسے درتے سیو کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری اچرج کھیل دکھائیندا۔ سنگر شبد کہے میں ہر گھٹ واسی، وصل اصل سچ کرائیا۔ ست دھرم دا بن کے ساتھی،

جُگ وکھ وکھائی۔ اندر انتر جوڑ کے ناتی، رِشتا نواں بنایا۔ ہوئی ہوئی مار آوازی، سوئی سُرَت اُٹھائی۔ سچ دوار دا بن کے حاجی، جُجرہ اک سہائی۔ اگئی گھوڑا دُھر دا تاجی، سو دیاں وکھائی۔ من منوا ماراں غازی سر نہ کوئے اُٹھائی۔ بن بھگتاں کسے نال میںں ہویا کدے نہ راضی، خوشیاں گیت نہ کوئے سُنائی۔ سب دی ہاردی دے بازی، واجا ناد دُھن نہ کوئے سُنائی۔ منزل چڑھ نہ تھکے بازی، بازی گر رہن کوئے نہ پائی۔ کوڑی کریا جھگھر آندھی، جھکولیاں نال رہی دُلایا۔ جُگ چوکڑی رہی گاندی، رسنا جھوا بٹی دند صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دیوے سرنایا۔ شبد گر کہے میںں بڑا انوکھا، اولڑی چال چلائیندا۔ میری صِفَت دا کوٹن کوٹ کھیا گیا پوتھا، پُستکاں اکھراں نال بھرائیندا۔ بن ہر سب کچھ دے تھوٹھا، دُھر بھنڈارا نظر کوئے نہ آئیندا۔ گر اوتاراں میرے نام دا دتا ہوکا، حاکم ہو کے حکم سُنائیندا۔ کھجک انتم مارگ دس کے سوکھا، دُھر دا راہ درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور سر صاحب ہتھ لکائیندا۔ ستگر شبد کہے میںں میٹاں اندھیری رات، رُتڑی اک سہائی۔ جنہاں نوں میری مل گئی دات، جھولی سچ بھرائیا۔ اوہناں لوڑ رہی نہ پوجا پاٹھ، یوگ ابھياس نہ کوئے کرائیا۔ اوہ اٹھے پہر کرن گل بات، سچ کہانی ست سُنائی۔ میںں وساں اوہناں پاس، گھر گھر وچ ڈیرہ لایا۔ اوہناں نال ملا کے اپنی ذات، بھرم بھلیکھا دیاں کڈھائی۔ ایسے کر کے سب توں وڈا ہو کے نئی دسی گاتھ، سوہنگ سچ پڑھائی۔ اس توں آگے ہو رہی نہیں کوئی جماعت، مہاراج شیر سنگھ رہیا سمجھائی۔ لیکھا رہیا نہ قلم دوات، وشنوؤں وشو رہیا سمائی۔ بھگوان جوڑ کے اپنا نات، ناتے سارے دتے تڑائی۔ بے بے کار کرے پر تھی آکاش، گرکھ تیرا درس پائی۔ لوڑ رہی نہ اٹھن دی پر بھات، سندھیا بیچ نہ کوئے وچھائی۔ گرکھو اندروں اکو وار جانا جاگ، مُڑ مُڑ آلس نندرا نیڑ نہ آئی۔ جنہاں دی جھولی حصّہ پایا بھاگ، سو بھاگاں بھرے خوشی منائی۔ میری کھیل سدا آد، جُگ چوکڑی رچن رچائی۔ ستجک تربیتا دواپر کھجک گر اوتاراں دسدا رہیا اپنی یاد، انتم آپے پھیرا پائی۔ جو آیا سو ہویا برباد، تھر نظر کوئے نہ آئی۔ ایسے کارن ستگر شبد گر کرپا دیوے پرساد، لوہا کنچن پارس لئے بنایا۔ جس دا کھیرا آپ کیتا آباد، اپنی ہتھیں بوٹا لایا۔ اوہنوؤں ملے وڈیائی وچ برہما، برہمنڈ خوشی جنائی۔ چار جُگ وچ ایہو جہا کسے نہ آیا سواد، جو گھر گھر بیٹھیاں ہر ہر درس پائی۔ بچھلا سارا بدل دتا سماج، اکو ریتا پُرکھ اکال درڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر

نظر اٹھایا۔ سنگر شبد کہے میں وڈا وڈ، وڈیائی بھگتاں جھولی پائی۔ بھاگ لگا کے کایا ہڈ، ناڑی ناڑی کھوج کھجائی۔ پورب وچھڑے آپے سد، سدھنے نالوں وڈے پاپی پار کرائیا۔ اپنا حصہ دے کے ادھ، سانجھوال ساچا سنگ نبھائی۔ پرگٹ ہو کے وچ جگ، جگتی اپنی دتی جنائی۔ سوہنگ ڈھولا گا کے چھند، کھسرا چھڈیا جگت لوکائی۔ لکھ چوراسی توڑ کے پھند، شرع زنجیری دتی کٹائی۔ انتر آتم لے کے اند، منگل اکو اک سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائی۔ سنگر شبد کہے میں سب دایا چک، جن بھگتاں سیو کمائی۔ عاشقاں وچوں اولٹا عاشق، جس دامائی تن نظر کوئے نہ آئی۔ جگ جگ ساچے سنتاں کراں سفارش، صفتاں نال صلاحیا۔ امرت پریم دی کر کے بارش، اگنی تت نبھائی۔ چرن کول دے کے دھر دی ڈھارس، حوصلہ دیاں ودھائی۔ سب توں اتم سب توں سریشٹ کلج ہر سنت سہیلے کیتے خالص، خالص اپنے نال ملایا۔ جگت گڑاوی چھڈ کے لالس، لالن لال رنگ لیا رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائی۔ شبد گرو ویکھ میرا لیکھا جگنتر جگ، جو گیشتر دھیان لگایا۔ گرگھ گرگھ ہر جن لکھ چوراسی وچوں لوں چگ، گھٹ گھٹ ویکھاں تھاون تھانیا۔ میٹوں پُرکھ اکال بنایا اپنا پُت، میں ہر جن پُت اپنی گود اٹھائی۔ پریم پیار اندر چُٹ کے مکھ، مُفت اپنی دات جھولی پائی۔ لوکات وچوں چک، چوکتا ہو کے سیو کمائی۔ سچ دوار دا کر کے رخصت، جھٹھی جگت جہانوں دیاں جھڈائی۔ اُجل کر کے مکھ، دُرمت میل دھوایا۔ جتھے پُرکھ ابناشی ہر گھٹ واسی سرب سوامی بیٹھا چُپ، چُپ چُپیتا اوہدے چرناں دیاں لکایا۔ اوہ ویکھ کے جن بھگتاں ہووے خوش، خوشیاں راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا سگلا سنگ نبھائی۔ شبد گرو کہے میرا واسا اندر، کایا بنک سو بھاپائی۔ کسے ہتھ نہ آواں جگت دوارے مندر، چار دیواراں بند نہ کوئے کرائیا۔ جس دا کرپا کر کے کھولاں جندر، اپنی کُنہی اکو لائی۔ اوہ گرگھ میرے دوارے لنگھن، اپنا پنہدھ مُکائی۔ سچ پریتی اکو منگن، پریم پیار ہووے گڑمائی۔ میں سناواں اوہناں مردنگن، دھر داناد وجائی۔ اوہ خوشیاں وچ نہن، دھر دا ڈھولا گائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکایا۔ سنگر شبد کہے میں دھر دا گرو، آد جگادی اک اکھوانیدا۔ گرگھاں دا مارگ او تھوں ہندا شروع، جتھے جوگ ابھیاں کم کوئے نہ آئیدا۔ سنگر دوارے وڑ کے پھیر کیہڑا پچھے مڑو، اگلا راہ اک سمجھائیدا۔ کی وڈیائی دتی اک دھرو، دھرو نالوں آگے سنت سہیلے ہن بہائیدا۔

اوتھے منتر کوئے نہ پُھرو، فُرنہ اپنے وِج سمانیدا۔ جنہاں نوں چرن لگایا ادھو چکار کوئے نہ بھرو، لگی اپنی توڑ نبھانیدا۔ شوہ دریا نہ کوئے رُڑھو، نیا نوکا اپنا نام چڑھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مالک بن کے ویکھ وکھانیدا۔ شبد گرو کہے میرا انوکھا رستہ، پڑھیاں سمجھ کسے نہ آئیا۔ جتھے وِدیا دا بند ہو جائے بستہ، اوتھوں اگے اپنی پٹی دیاں سمجھائیا۔ جس دا سمجھیا نہ کسے اِشا، سو روپ دیاں درڑائیا۔ اپنے اُتے بنھا کے پورا نِسا، نچنتا ہو کے اگے لو اں لائیا۔ تہاڈا لہنا دینا نہیں مول وِج کشتاں، اکو وار جھولی دیاں بھرائیا۔ میرے پاس چار جگ دیاں اوہ لُٹاں، جنہاں دا اکھر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ شبد گرو کہے میں دُھر دا بیل، بردھ بال جوان ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں بن کے سچ سہیلی، دو جہاناں خوشی منائیا۔ کایا مندر اندر کھلی ویکھ حویلی، گھر برہم براہمن پنڈت خوشی منائیا۔ ایہو جیہی کھیل تت گرو کدے نہ کھیلی، شبدی رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ اوہ گرسکھ سوانی سب نالوں ہو کے وِہیلی، ہر ہر کنت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ شبد گرو کہے میں سدا گمناک، نظر کسے نہ آئیندا۔ دھن بھاگ صدی دیہویں جن بھگتاں ملن دا ہو یا اتفاق، عبادت اپنی اک درڑائیندا۔ آتم پر ماتم کرنا یاد، جد سب دی اک سمجھانیدا۔ جس کھیرا کیتا آباد، سو ویکھن انتم آئیندا۔ اُس دے کولوں کھیرا پُچھیا راز، جو اندر وڈ لکھ چوڑا سی کھوج کھانیدا۔ سار جانے سنت سادھ، بدمعاش اکھاں وِج رکھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے دے کے دات، دولت دھن جھولی پائیندا۔ شبد گرو کہے میری انتر مرضی، مجلس بے پرواہیا۔ جن بھگتاں ملن دا سدا غرضی، غرض اکو اک ودھائیا۔ لہیاں ہتھ نہ آواں عرشی، فرش فیصلہ سکے نہ کوئے چُکائیا۔ مہربان ہو بناں دردی، دُکھیاں درد وِڈائیا۔ کھیل جاناں گھر گھر دی، گھر گھر وِج ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے گرو کہے آتم ہووے سڑدی، امرت میگھ دیاں برسائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر ہوئے مردی، مردیاں گود اُٹھائیا۔ کھیل اگلی دُھر دے ہر دی، ہر ہریاول اک جنائیا۔ جو سوانی بچھوں چنگے گھر دی، اگے کنت دے وڈیائیا۔ سچ سوامی چرنی پڑدی، دوئے جوڑ بھل بخشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا بے پرواہیا۔ شبد گرو کہے میرا کھیل اپارا، اپر پر آپ جنائیندا۔ پہلوں بنا سیو ادارا، سیوک روپ وٹائیندا۔ دُجا انتر دے پیارا، اپر پر پریتی اک سمجھانیدا۔ تیجا نیز کھول کوڑا، لوچن اک وڈیائیندا۔

ساچے سنتاں دے سہارا، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ پھیر بول دُھر جیکارا، سوہنگ نام سنائیندا۔ گرگھ بنا اپنا ونجارا، ساچا ہٹ چلائیندا۔ وست اموک دے کے تھارا، دُھر دی دھار پر گٹائیندا۔ اوہ گرگھ ستگر و کرے نمسکارا، جس دے اندر وڑ کے اپنا پریم ودھائیندا۔ اوہ ویلا کسے ہتھ نہ آئے جگ چارا، چار جگ رسنا جہوا نال جگت گرو سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر آتم میل ملائیندا۔ ستگر شبد کہے میں اندر کھوجی، باہر لبھن کدے نہ جائیا۔ میں سرب ویاپی وڈا بودھی، بودھ گیان درڑائیا۔ ہر گھٹ ویکھاں ہو کے گھوکی، ناڑی ناڑی پھول بھلائی۔ جو سنت سہیلا پر بھ ملن داروگی، تس دا لیکھا دیاں چکائی۔ گھر وچ گھر کر کے دُھر سنجوگی، جگتی اک سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد سروپی نوجوان، نوبت اپنا نام وجائی۔

☆ ۶ اُسو ۲۰۲۱ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

ستگر شبد کہے میں مالک لکھ چوراسی جسم، خالی نظر کوئے نہ آئی۔ آد جگاد جگ چوکڑی میرا اکو سچا اسم، اعظم عالیشان دیاں جنائیا۔ جگت نمونیاں وچ میری نظر نہ آئے کسے قسم، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ بن بھگتاں میٹوں کسے نہ ویکھیا چشم، دید درس کوئے نہ پائی۔ کوٹن کوٹ ہو کے گئے بھسم، تن مائی خاک سمائی۔ سنت سہیلے اندر مل کے میرے نال وسن، گھر گھر وچ خوشی منائی۔ اوہ سجن گرگھ پھیر جیو جہان دسن، ڈھولا سوبلا راگ سنائی۔ اوہنوں بھگت بانی گربانی سارے آکھن، جو اکھراں نال بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائی۔ ستگر شبد کہے میرا کھیل وچ تت جسمانی، جذبہ اپنے وچ رکھائی۔ میرا نور زمیں اسمانی، آسمان دھیان لگائی۔ میرا تھم دو جہانی، چار جگ وڈیائی۔ میرا ناؤں صفت کہانی، راگاں ناداں گائی۔ میرا نیز کدے نہ ہوئے ناپنا بینائی، نورو نور نور رُشائی۔ میرا ملنا مشکلاں وچوں مشکل آساناں وچوں آسانی، جو آس میری سچ رکھائی۔ میرا لیکھا سمجھ نہ

سکے کوئے وِ دوانی، وِ دیا ر مز بے سمجھ رہی لگایا۔ میرا تھم سُنہیہڑا لکھے قلم کانی، شاہی شہادت نال دکھایا۔ میرا مندر محل سچ مکانی، جُھریاں وِ چوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ میرا دوارا سوہنا میدانی، ٹلا پر بت کندر جوہ راہ وِچ نہ کوئے اٹکایا۔ میرا پیار مَجّت نالوں مہانی، مہر وِچ وِڈیایا۔ میرا لیکھا وِچ پیشانی، پُستک ہتھ اُٹھایا۔ میرا مالک اک بھگوانی، بھاگاں والا سچا ماہیا۔ میں اوسے دی دساں سچ نشانی، جو نشانہ رہیا لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اُٹھایا۔ شبد گرو کہے میں تنو باہر، بیرونی اندرونی کھیل معمولی سمجھ کسے نہ آئیا۔ میں گُفت شنید اندر باہر، میں جودھا بیر قاہر، قبل از قبل بھو کوئے نہ پائیا۔ میں جگ چو کڑی بھگت اُدھارن تیج سوارن وِڈا ماہر، مشورہ کسے کولوں لین نہ جایا۔ میں سرب ویاپی بن راگاں ناداں بودھ اگادھا شاعر، میری شاعری شرع وِچ نہ کوئے سمجھایا۔ میں دُور دُراڈا منمکھاں دساں غیر، غیرت والا اپنا کھ چھپایا۔ میں بھگت پیارا گرکھاں اندر کراں سیر، سیر گاہ اکو اک سہایا۔ گر سکھاں دے کے اگئی لہر، لہنا دینا جھولی پائیا۔ جس ویلے جگ جگ لوک مات ہووے قہر، گہر گمبھیر ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھایا۔ شبد گرو کہے میں مورکھاں واسطے نکما، نہکر منناں ہتھ کدے نہ آئیا۔ جن بھگتاں واسطے سدا جتا، مرن جنم نہ کوئے جنایا۔ ایہتھے او تھے سہائی بناں، سگلا سنگ نبھایا۔ کوڑ کڑیاں واسطے میں اندھا، بندیاں ورگا بندہ نظری آئیا۔ جن بھگتاں واسطے اوہ اگئی چندا، جس دی سورج چند تاب جھلے نہ رانیا۔ کوڑ کڑیاں واسطے میں بُھکھا ننگا، گرکھاں واسطے شاہ پاتشاہ نظری آئیا۔ ایہو کھیل جگ جگ میٹوں لگے چنگا، منمکھ گرکھ دوویں دھار چلائی۔ کیوں گنگا دا نیر کیتا چنگا، ستلج بیاس اوہو پانی رہیا بہایا۔ ایہو میرا انوکھا ڈھنگا، کوٹاں وِچوں گرکھ پار کرائیا۔ جنہاں نوں اپنے نال گنڈھاں، ڈوری تند بندھایا۔ میں انت آد جگاد اُہناں نال ہنڈھا، نہ مریا نہ مرن دیواں، اپنے وِچ سمائی۔ نت نوت سدا بخشندا، بخشش سب دی جھولی پائیا۔ جو چرن دوارے پاپی دُر جن آوے گندہ، گر سکھاں نال ملا کے گرکھ دیاں بنایا۔ پریتم پریتم لا کے انگا، انگیکار اک اکھوایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، ہر جن انتر آتم پاوے ٹھنڈا، گھر ٹھنڈے دے بہایا۔

☆ ۶ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی گربخش سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

ستگر شبد کہے میں گھڑ دا بھنڈا، لکھ چوراسی کھیل رچایا۔ لیکھا جانا چھپر چھن دا، برہمنڈ کھنڈ سو بھاپایا۔ حصہ جاناں تن من دا، تنو اپنا رنگ رنگایا۔
لہنا دینا اگمی دھن دا، وست اموک اک ورتایا۔ لیکھا چکاواں سجن ساچے جن دا، جن بھگت دیاں وڈیایا۔ کوڑ گڑیارے سارے ڈنڈا، رائے دھرم ہتھ
پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماہیا۔ ستگر شبد کہے میں گھڑن بھنہنہار، ہار جت اپنے ہتھ رکھایا۔ جگ چوکڑی کھیل
وچ سنسار، لوکات ویکھ دکھایا۔ لیکھا جاناں شاہ سلطان راج راجان، غریب نمائے بھو چکایا۔ گرکھ ورلے کراں پروان، پروانہ اپنا آپ پھڑایا۔ نو سو
چرانوے چوکڑی جگ پورا کسے نہ دسیا نام، حصیاں وچ سمجھایا۔ کلج انتم ہو مہربان، اپنی دیا کماہیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اپنا آپ نام
دے کے دان، داتے دھنی دتے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ گر گر رنگ رنگایا۔

☆ ۶ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی روڑ سنگھ دے گرہ کلا ☆

ستگر شبد کہے میں بڑا زبر، زبردستی وچ کدے نہ آئیندا۔ جگ چوکڑی کر کے صبر، ست ست وچ سمائیندا۔ کایا وڑ کے اندھیری قبر، مقبرے مکھ
چھپائیندا۔ بلدھاری ہو کے شیر بر، بھبک نہ کوئے دکھائیندا۔ بن ہر بھگتاں کسے دی کدے نہ کراں مدد، سنگی ہو نہ سنگ رکھائیندا۔ اوہناں دے اندروں
میٹ تشدد، تصویر اک پرگٹائیندا۔ جس دا سارے کرن قدر، قدرت قادر اک ہو آئیندا۔ جس دا راگ دھن مدھر، انوکھی آواز لگائیندا۔ سنتاں کر پوری
سدھر، چوٹی سخر چڑھائیندا۔ گرکھاں کما کے دھر دا عدل، اعلیٰ ادنے لیکھے لائیندا۔ گر سکھاں مریداں مرشد سنا کے غزل، نغمہ نام لائیندا۔ اپنا پنڈھ مکا
کے منزل، منزل اک وڈیائیندا۔ سدا سدا جگ چوکڑی دیواں بدل، بدلہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ میرے سچے نام دی شاستر سمتر وید پُران نقل، جس دا
خلیہ مات نظری آئیندا۔ میں سدا سدا بے شکل، کوجھا مکلا ہتھ کسے نہ آئیندا۔ کرپا کر کے جن بھگتاں دے اک تحمیل، صدق بھروسہ اک دکھائیندا۔

جہناں میرے تھم تے کیتا عمل، تنہاں نوں عالماں وچوں باہر کڈھائیندا۔ مانس جنم وچ جو میری کرپا پیر گیا سمجھل، دو جہان نہ کوئے گرائیندا۔ گر کھ
 خالی کدی نہ جاوے وانگ سمل، پت ڈالی پھل پھل آپ مہکائیندا۔ میرا سنت سہیلا سدا نرمل، ہرجن سو بھنیک نظری آئیندا۔ اوہدا نور کرے جھلمل،
 جوتی جوت رُشنائیندا۔ اوہ وانگ کول بمل، اڈول اڈل سو بھاپائیندا۔ اوہدی قیمت پائے نہ کوئی نیلم، دُھر دے ہیرے اپنے پاس رکھائیندا۔ اوہنوں سمجھ نہ
 سکے کوئی تعلیم، طرف یکطرف سمجھ نہ کوئے سمجھائیندا۔ میرے حساب کتاب دا انج تک بنیا نہ کوئے منیم، وہی کھاتہ اڈ نہ کوئے بنائیندا۔ گر اوتاراں پیر
 پیغمبراں میٹوں کیتا تسلیم، تسبیح مالا گل وچ اکو نام وکھائیندا۔ جو آیا سو بنیا مسکین، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ میں سب نوں کراں تلقین، طاقت نال
 تھکم منائیندا۔ جنا چر میں بخشاں نہ آپ یقین، میرا میل نہ کوئے ملائیندا۔ میرا مارگ اک مہین، جگ نیز نظر نہ آئیندا۔ میں گر اوتاراں پیر پیغمبراں
 کر کے تقسیم، حصیاں وچ راہے پائیندا۔ اوہناں نیاں گھر گمبھیر غنیم، غرض سب دی پور وکھائیندا۔ جاں تگیا نہ نہ مدین، نرگن نرکار نرویر ست
 سروپ سو بھاپائیندا۔ شاہ سلطان آگے کدے نہ ہووے ادھین، جن بھگتاں سیس جھکائیندا۔ گر کھو تھادی مثال کوئی نہ دیوے جل میں، جل میں توں
 باہر کنارہ باہر نظاہرہ باہر مظار اپنا گھر وکھائیندا۔ سنگر پورا ہو چھا کلا کدے نہ ہووے کمین، غریب نمانیاں گود اٹھائیندا۔ اوہ مالک نہیں لوک تین،
 بے انت لوک پر لوک اپنے وچ چھپائیندا۔ جس دا نہ کوئی مذہب نہ کوئی دین، دین دیال آپ اکھوائیندا۔ بن کے رازق سرب رحیم، گرہ گرہ مندر ویکھ
 وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ہر اپنے جن اُپجائیندا۔

☆ ۶ سو ۲۰۲۱ بکرمی دارا سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

سنگر شبد کہے میں دُھر دا ڈھاڈی، ست ستوادی ڈھولے گائیندا۔ جگ جگ راہ چلاواں گاڈی، رہبر ہو کے تھکم ورتائیندا۔ بودھ اگادھا بناں نادی،
 راگاں صفت صلاحندا۔ جن بھگت ملن دی میٹوں وادی، وِدیا وچوں باہر کڈھائیندا۔ بھاگ لگا کے پنج تت کایا ہاڈی، ناڑی ناڑی کھیل وکھائیندا۔ بن میرے

سُرت کسے نہ جاگی، سوئی سوانی آپ اُٹھائیندا۔ جن بھگتاں بن کے دُھر دا واگی، چاروں کُنٹ سیو کمائیندا۔ نام پدارتھ دے کے بھاگی، کُھ ساچا سگن لگائیندا۔ میٹوں سمجھ نہ سکے کوئی مُلا قاضی، پنڈت پاندھیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ میرا سو دُھر دا تاجی، دو جہاناں پندھ مُکائیندا۔ میرا میلا موہن مادھو مادھی، دُوجا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ میں سناتاں سچا حاجی، کایا کعبہ ویکھ وکھائیندا۔ میں گُرکھاں بن کے لاگی، سدے گھر گھر آپ سناؤیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل وکھائے ساچے گھر، آد جگادی تھم ورتائیندا۔ سنگر شبد کہے میں شاہاں دا شاہ، شہنشاہ نظری آئی۔ میرا مالک بے پرواہ، نر نر نکار اک اکھوائیا۔ گر پیر میرے گواہ، کھانی بانی شہادت رہی بھگتائیا۔ ستجک تریتا دواپر مارگ دساں راہ، رہبر اک اکھوائیا۔ دُھر سندیسہ دیاں سنا، نر نریشا تھم منائیا۔ جن بھگتاں لوواں جگا، سناتاں اکھ کھائیا۔ گُرکھاں رنگ رنگا، گُر سکھاں بوجھ بھجائیا۔ مایا متا موہ مٹا، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ ساچی سنگتا دیواں ملا، گُرکھ گُرکھ جوڑ جڑائیا۔ بن کے پنڈت دیواں پڑھا، سچ نام دی سکھیا اک سناؤیا۔ جگ جنم دے وچھڑے لوواں ملا، دُئی دوتی ڈیرہ ڈھائیا۔ سنگل شرع زنجیر دیاں تڑا، لکھ چوڑا سی پینڈا دیاں مُکائیا۔ اندھ اندھیرے جوتی دیپ دیاں جگا، گھر گھر وچ کراں رُشناؤیا۔ امرت آتم جام دیاں پیاء، سر سرورور اک وکھائیا۔ میرے اکھر اکھروں باہر دیواں پڑھا، جس دی الف یے سمجھ کوئے نہ پائیا۔ وکھرے گھر دیواں بہا، جس دی چھپر چھن نہ کوئے جُھہائیا۔ ست پُرکھ نرنجن نال دیواں ملا، ملنی جگدیش کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سنگر شبد کہے میں دساں خوشنودی، خوشیاں حال جناؤیا۔ میرا کھیل سدا بہودی، محبان دیوے وڈیائیا۔ میں وساں عرش عروبی، محل اٹل سوبھا پائیا۔ میرا کھیل مشرق جنوبی، مغرب شمالی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مالک دسیا اک محبوبی، جو محبت وچ سماؤیا۔ سنگر شبد کہے میں دُھر دا بردا، برخوردار ہو کے سیو کمائیا۔ آد جگاد کدے نہ ڈردا، نر ویر نر ادھار نظری آئی۔ ہر گھٹ لکھ چوڑا سی اندر وڑدا، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدا، سانجھا راگ لائیا۔ جگ چوکڑی ویس دھردا، نرگن سرگن کھیل کھائیا۔ بھو کھلاواں اگلے گھر دا، بچھلا مول چُکائیا۔ میل ملاواں نرائن نر دا، نر نر دی سار جناؤیا۔ ساچے مارگ آپے کھڑدا، راہ اکو اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی سیوا سچ سمجھائیا۔ سنگر شبد کہے میں سب دا راکھا، رکھیا کرنی موہے

بھائی۔ میں پر م پُرکھ دا مناں آکھا، لکھ چوڑا سی اپنا محم سنا یا۔ میں سِری بھگوان کولوں منگ کے داتاں، جگت جہان جھولی پائی۔ میں زِرن سرگن پتن
 ویکھاں گھاٹاں، کایا تیرتھ تٹاں کھوج کھجائی۔ میں کھیلاں کھیل چوڑاں ہاٹاں، چوڑاں طبقات رچنا ویکھ وکھائی۔ میرا سب توں وکھرا اکھراں پنا کھاتہ،
 سٹراں وِچ نہ کوئے لکھائی۔ جگ چوڑی ویکھاں کھیل تماشا، بن نوآ سانگ ورتائی۔ جنہاں دے اندر کراں واسا، واسطہ اپنے نال رکھائی۔ تنہاں نوں
 پورن دے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھنائی۔ میل ملا کے شاہو شباہا، جوتی جوت وِچ سائی۔ آتم پر ماتم جوڑاں ناتا، پاربرہم برہم میلا سچ سُبھائی۔ جنہاں مٹیا
 میرا آکھا، سو سچھنڈ دوارے بیٹھن چائیں چائیا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگاد بن اکھاں توں سدا سُباکھا، لکھ چوڑا سی ویکھاں تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری دُھر دی سیوا لائی۔ سنگر شبد کہے میں نواں نکور، داغ نظر کوئے نہ آئی۔ میرا کھیل سنجگ ہور تریتا ہور دواپرہور،
 کلجک اور اور وڈیائی۔ میرا نام صلاحی صفتی گر اوتار پیر پیغمبر گئے بول، انبولت بولت رُپ وٹائی۔ چھنداں بنداں کلیاں وِچ وجا کے ڈھول، کلاماں نال
 صلاحیا۔ شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی ہٹ کھول، انجیل قرآناں گئے لکائی۔ میں سب توں وکھرا سدا اڈول، اکھراں وِچ پابند ہو کے بندھن نہ
 کوئے رکھائی۔ میں ہر گھٹ اندر رہیا مَوَل، گھر گھر ڈیرہ لائی۔ میرا کسے نہ تولیا تول، بن پُرکھ اکال بچن سکے نہ کوئے سمجھائی۔ آد جگاد جگ چوڑی شبدی
 وِجدا رہیا ڈھول، ڈھول مردنگ سارے راگ سنا یا۔ جنہاں گرکھاں دا پڑدا دِتا کھول، اوہ گرکھ سبج ویکھ ویکھ میٹوں بگسائی۔ میرے انتر آتم کرنا چوہل،
 پریم پریتی اِکو بھائی۔ میں بھگتاں نال کدے نہ ماراں رول، رولے وِچ رکھاں سرب لوکائی۔ آد جگاد رہواں اڈول، سچ گھر بیٹھا سو بھا پائی۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دِتا ساچا ور، اپنا سنگی ساتھی لیا ترا یا۔

☆ ۶ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی لال سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

ستگر شبد کہے میرا لیکھا ارب کھرب، گنتیاں وچ نہ کوئے گناہیا۔ ہندسیاں وچ نہ دیوے کوئی ضرب، تقسیم وچ ونڈ نہ کوئے دکھایا۔ کوٹن کوٹ جگ میں اپنے اندر کیتے غرق، باہر سکے نہ کوئے کدھایا۔ کوٹن کوٹ گر پیر اوتار پرگٹا دھرت، انت نشانے دتے گواہیا۔ کوٹن کوٹ پارکھو گئے پرکھ، انت سمجھ کسے نہ آہیا۔ جنہاں اُپر کراں اپنا ترس، مہر نظر اُٹھایا۔ اوہناں میٹ کے پچھلی حرص، ہوس دیاں گواہیا۔ مان دوا کے اُتے فرش، اُتے عرش دیاں جناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اُٹھایا۔ شبد گرو کہے میرا نظر نہ آیا کسے جسا، رنگ سکيا نہ کوئے سمجھایا۔ میرا سمجھ نہ سکيا کوئی غصہ، جگ کال میتے گئے پھیریاں پائیا۔ میرے سامنے بکاری ہو کے کوئی نہ اُٹھا، زور زبر نہ کوئے جناہیا۔ جس دے اُتے دیال ہو کے ٹٹھا، مہر نظر اُٹھایا۔ سو چرناں اُتے ڈھٹھا، ملی مان وڈیایا۔ سچ دوارے اوہنوں رکھاں، محل اُٹل دیاں بہایا۔ اوہدے نال مل کے ہساں، دُھر دی خوشی جناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں نال ملا کے اپنیاں اکھاں، آخر آخری اپنے وچ سماہیا۔

☆ ۶ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی ہری سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

ستگر شبد کہے میرا شبد انمول، امول اُٹل کھیل کراہیا۔ دُھر درگاہوں بن وچولا، لوکماں پھیرا پائیا۔ بھاگ لگا کے کایا چولا، تتوت دیاں وڈیایا۔ دُھر سندیش سنا کے سوبلا، سچا راگ سمجھایا۔ بھيو کھلا کے پڑدا اوہلا، مندر اک سُبھایا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا نظری آواں کولا، گرہ مندر سوبھا پائیا۔ کوڑی کریا میٹ کے رولا، سچ سچ دیاں سمجھایا۔ جگت پاپاں بھار کر کے ہولا، گرکھ گرسکھ لواں اُٹھایا۔ دے وڈیائی اُپر دھولا، دھرتی خوشی دکھایا۔ نور خدائی دس کے اگلا، جوتی جوت کراں رُشناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل اک سمجھایا۔ شبد گرو کہے میرا کھیل بے سمجھ، بن کرپا سمجھ کسے نہ آہیا۔ جنہاں لائی اپنی رمز، اشارے نال اُٹھایا۔ اوہ کھل لہاوے وانگ شمس، سولی منصور وانگ خوشی منایا۔ پر م پُرکھ دا بن کے بنس، گھر

ساچے ڈیرہ لایا۔ جن بھگتاں بن کوئی نہ سوہے ساچی انس، آسا پور نہ کوئے دکھایا۔ کلجک انت سنت بنے پھر دے سہنس، بن پُرکھ اکال ساچی مہر نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایتھے اوٹھے دیونہار وڈیایا۔ سنگر شبد کہے میں آتم گردیو، پر ماتم دتی وڈیایا۔ بھگت ادھارن میری سیو، جگ چو کڑی اک سمجھایا۔ میں وساں دھام نہکیو، نہچل ڈیرہ لایا۔ میرا حکم سنائے رسنا جہو، بتی دند صلاحیا۔ میرا وکھرا انوکھا میل، رسنا وچوں رس اپنا دے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگون لیکھا دے چکایا۔ شبد گرو کہے میرا بھو گجھا، انجھو کار کماندا۔ مس شاہی کاغذ بن لکھ نہ سکی بسدھا، بنا سبت چلی نہ کوئے چترایا۔ برہمنڈ کھنڈ میرا نگا جہا کجا، جس وچ لکھ چوراسی دتی لکایا۔ جیو آتما میرا عرشی فرشی گڈا، جوں بھاوے توں رہیا چڑھایا۔ میرے حکمے اندر بالک جوان بڈھا، آيو جگت وچ ہنڈھایا۔ جگت رُجھویں وچ رُجھا، رُچی مایا نال بھرمایا۔ بن گرکھ انتر ہوئے کسے نہ سچا، سو جھی سچ نہ کوئے سمجھایا۔ کلجک انت اہناں پیڈا مکا، اگلا پندھ دتا مٹایا۔ آون جاون کھسرا چھٹا، چھٹی جگت لوکایا۔ جنہاں امرت جام پیتا گھٹا، رسنا رس چکھایا۔ اہناں آپے انت آکے کہے اٹھ میریا پُتا، پتا پوت اپنی گود سہایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، غصے وچ کدے نہ رسا، رُسیاں لئے ملائیا۔

☆ ۶ اَسو ۲۰۲۱ بکرمی کندن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

سنگر شبد کہے میرا میل سری بھگوانا، بھوانی اکو نظری آئی۔ بھانے اندر کھیل دو جہاناں، جگ جگ حکم ورتایا۔ پریم پیار اندر ترانہ، راگاں ناداں وچ سنایا۔ جن بھگتاں نال میرا یارانہ، غیراں نالوں کراں جدایا۔ کھیل ویکھ زمیں اسمانا، عاشق ہو کے پھیرا پائی۔ سنت سہیلا کر پروانہ، اپنے انگ لگایا۔ گرکھاں وکھا سچ نشانہ، تیر انیالا اک چلایا۔ گر سکھاں بخش چرن دھیانا، انتر آتم بو جھ بُجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا حکم دتا ورتایا۔ سنگر شبد کہے میں دھر دا بھوگی، بھگون کھیل کھلایا۔ ست سروپ سدا سنوگی، وچھڑے رہیا ملائیا۔ جی تپ ہٹھی ستی جوگی، جگت دیاں جنایا۔

ایتھے اوتھے دو جہاناں مَوّجی، مجلس پریم پیار دکھائی۔ منزل پوڑی دسّاں سوکھی، رہبر ہو کے پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دتی
 مان وڈیائی۔ شبد گرو کہے میں سچ گھر نواسی، گرہ گرہ سو بھاپائی۔ گرگمھاں بن کے انتر ساتھی، ساچا سنگ نبھائی۔ دوس رین جاگت سُفن کر کے باقی،
 گاواں گیت چائیں چانیا۔ نانا توڑ عشق مجازی، حقیقی حق وچوں جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں نت نوت ملے شتابی، دُور دُراڈا
 پندھ مکائی۔ سنگر شبد کہے میرا مست پیالہ، صُراحی ہتھ کسے نہ آئی۔ سوہنا مندر اک شوالا، وڈیالے وچوں آگے پڑھائی۔ سوہنا مٹھ وکھرا نرالا، نرگن
 جوت جوت رُشنائی۔ جتھے دھواں دھار کرے کوئی نہ کالا، داغ نظر کوئے نہ آئی۔ میں بیٹھ اوس دھر مسالا، دھرم دی کار دیاں سمجھائی۔ سو کلجگ انتم
 پر بھ کیتا کھیل نرالا، میری نرالی دھار چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا کھلائی۔ شبد گرو کہے میں دُھر دار فیت، فریق اندر
 رہن کوئے نہ پائی۔ مُریداں دے توفیق، مُرشد دیاں ملائی۔ نظر آواں قریب، نزدیک ہو کے خوشی دکھائی۔ میرا کھیل سدا عجیب، عجب وڈی وڈیائی۔
 میں تاراں سدا غریب، ادنیاں گلے لگائی۔ میں بدل دیواں نصیب، قسمت دیاں اُٹائی۔ جس نے پریم پیار کر کے مینٹوں لیا خرید، اوس دا ہو کے سیو
 کمائی۔ روداس چمارا ویکھو ہتھیں دینا رسید، سودا نقد اُدھار نہ کوئے کرائی۔ جن بھگتاں دی سنگر پورا وڈی جاگیر، جس وچوں کھان خرچن توٹ رہے نہ
 رائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا دیونہار وڈیائی۔ سنگر شبد جن بھگتاں لکھ لکھت، لیکھ اک جنائیندا۔ جس دی دُھر توں ہوئی لکھت، لکھیا
 حق نہ کوئی مٹائیندا۔ صدق بھروسہ دے کے اپنے اِشٹ، اشٹام پٹا اپنا نام ورتائیندا۔ سچکھنڈ دوار دی پہلوں کر وصیت، مریاں بعد حق حقیقت جھولی
 پائیندا۔ پُرکھ اکال ملن دی کر نصیحت، نسر نغمیاں وچ جنائیندا۔ سنگر دوارا اسلاں وچوں اصلیت، اصولاں وچوں سچا آپ بنائیندا۔ گرگمھ گرو دوارے من
 نسا کرے نہ کوئی قبولیت، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائیندا۔ تہاڈی ساریاں دی اکو ولدیت، پتا پُرکھ اکال اکھوائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وشنو اپنا
 رُپ سمجھائیندا۔

☆ ۶ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی گرکھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

ستگر شبد سچا آد، آدی انادی اک اکھوانیندا۔ جس تھر گھر رکھی بنیاد، در گھر ساچے سو بھا پائیندا۔ جس وشن برہما شولے ساج، ساجن ہو کے کھیل کھلاییندا۔ ترے گن مایا دتی دات، دولت اکو جھولی پائیندا۔ پنج تت کر آباد، ساچا میل ملاییندا۔ چارے کھانی دے کے راس، مہربان مہر نظر اٹھاییندا۔ لکھ چوراسی گھاٹ گھڑ ابناش، اپنی کل دھرائیندا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ زرگن سرگن ہو پرکاش، گر گر اپنی کار کمائیندا۔ پیر پیغمبر بنھ نات، ناتا اپنے نال رکھاییندا۔ پریم پیار دی بخش سوغات، دھر دی جھولی آپ بھرائیندا۔ اشاریاں نال لکھا کتاب، قلم شاہی رنگ رنگاییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اک درسائیندا۔ شبد گر آدی انادی، اکو اک اکھوانیا۔ کھیلے کھیل برہم برہمادی، برہمانڈ ویکھ وکھایا۔ سرشٹ سبائی جس نے ساجی، گھڑ بھانڈے سو بھا پائیا۔ اندر وڈ کے ویکھے بازی، بازی گر نوآ اپنا سانگ ورتایا۔ بن تند ستاراں بنے راگی، دھر دا راگ الایا۔ مستی اندر ہو وسادی، بسمل روپ سمایا۔ آتم پر ماتم نت کرائے شادی، بن وچولا کھیل کھلایا۔ جس ویلے لوکات من ہووے سب توں باغی، اپنا کھنڈا پھیر اٹھایا۔ جن بھگت دواویوں دیوے کاڈھی، بھے بھو اک جنایا۔ ست دھرم دا ہو کے ڈھاڈی، سوہنی وار سٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنتاں بنے سچ سماجی، سمگری اکو اک ورتایا۔ شبد گرو آد انتا، اکل کل دھاری کھیل کھلاییندا۔ پرگٹ ہووے جگا جگنتا، جگ چوکڑی ویکھ وکھاییندا۔ آپ جنائے اپنا منتا، منتر فرنا آپ سمجھاییندا۔ آپ جگائے ساچے سنتا، ست ستوادی دیا کمائیندا۔ آپ مٹائے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم پڑدا لاہندا۔ آپے ویکھے لکھ چوراسی جیو جنتا، گھٹ گھٹ پھول بھلاییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا آپ سمجھاییندا۔ ستگر شبد بودھ اگادھا، الکھ کرے پڑھایا۔ ویس وٹا کے آد جگادا، جگ جگ ریت چلایا۔ آتمک دھن دیوے انادا، اندھڑی کار کمایا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناوے کاگا، کاگوں ہنس اڈایا۔ دُرمت میل دھو کے داغا، دُئی دوتی پرے سٹایا۔ گھر دیپک جوت جگا چراغا، جگمگ نور کرے رُشٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ہو کے نظری آیا۔ ستگر شبد سدا سنمکھ، مکھ اُجل جگت کرائیندا۔ جن بھگتاں میٹے کرم کرم دا ڈکھ، ڈکھیاں درد وندائیندا۔ پریم پیار دا دے

کے سُکھ، سائنک ست کرانیندا۔ کوڑی کریا میٹ کے بُکھ، نام پدارتھ اک ورتانیندا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر لگ، پڑدا کایا ماٹی ہاڈی اُتے پانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا کھیل کھلانیندا۔ سنگر شبد ایکو ایک، ایک ایک اکھوانیا۔ جس دی رکھن سارے یکا، بیٹھے اکھ کھلانیا۔ نتِ نوت سد آوے جاوے بُدھ کرے بیکا، گرکھیاں لئے سمجھانیا۔ ایتھے اوتھے مکا ونہارا لیکھا، لہنا سب دی جھولی پانیا۔ بن بھگت کسے نہ دیکھا، سمنکھ نظر کسے نہ آیا۔ بھگت اُدھارن جگت اُلٹاون پیج سوارن جس دا ٹھیکا، ٹھیکیداری اپنے ہتھ رکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا سو انیکا، صحیح سلامت بے پرواہیا۔ شبد گرُ سوہرے پیئے رہیا تک، دو جہان دھیان لگانیا۔ تھاوں تھانیں سب دا دیوے حق، حاکم ہو کے حکم ورتانیا۔ منزل چڑھدا کدی نہ جاوے تھک، ادھو چکار نہ کوئے اٹکانیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ویکھے اپنی اکھ، گرہ گرہ مندر پھول بھلانیا۔ گرکھ سجن کرے وکھ، وکھری دھار بندھانیا۔ سمنکھ جیو جاوے چھڈ، پلو لئے چھڈانیا۔ وکھرا نرالا گوپالا ہو کے اڈ، انوکھی اپنی کھیل وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہانیا۔ شبد گرُ کہے میں اند بنودی، ان کلا اکھوانیندا۔ گر اوتار کھیڈدے میری گودی، پیر پیغمبراں ہلارے وچ رکھانیندا۔ میرے فرمان دی شاستر سمرت وید پُران بنے پوتھی، انجیل قرآن حکمے اندر ڈھولا گانیندا۔ پڑھ پڑھ میرے ملن دی گھاٹی اوکھی، پڑھیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ میں ٹھاکر میلا کراں بن کے موبی، مُفت اپنی دیا کمائیندا۔ جس ویلے جن بھگتاں لوں کھوجی، سٹیاں جاگدیاں پھڑ پھڑ آپ اٹھانیندا۔ کدی نہ ویکھاں جنجنو بودی، مچھ داہڑی کیس ونڈ نہ کوئے وکھانیندا۔ جنہاں لیکھا دھر سنجوگی، پھڑ پھڑ گلے لگانیندا۔ اہناں طعنے دیون لوکی، لوک پرلوک اہناں ویکھ خوشی منانیندا۔ جنہاں سنگر صاحب دا گایا اک سلوکی، سوہنگ ڈھولا راگ سنانیندا۔ اُس دا بھو کیا کوئی جانے جوشی، جوتشی سمجھ کوئے نہ پانیندا۔ اوتھے وِ دیا ساری ہوئے خاموشی، مصلہ حل نہ کوئے کرانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں انتر رہیا سودھی، سدھا اپنا میل ملانیندا۔

☆ ۶ اُسو ۲۰۲۱ بکرمی سرکھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

ستگر شبد کہے میرا گھر انڈھا، سورج چند نہ کوئے رُشنا ئیا۔ جتھوں گر اوتاراں پیر پیغمبراں ملے چٹھا، دُھر دی دھار نام جنائیا۔ اکھراں وِچ جنہاں لیکھ لکھا، شاستر سمرت وید پُران دتے بنائیا۔ آد جگاد پاونہارا بھچھ، بھکھیا اک ورتائیا۔ سب توں دکھرا بھگتاں جوگا حصّہ، اپنے کول رکھائیا۔ جگ جگ تاراں وڈا نکا، نکیوں وڈے دیاں بنائیا۔ جنہاں لاواں نام دا نکا، مستک خوشی دکھائیا۔ اوہ کہن پُرکھ اکال ساڈا پتا، جس دی حیثیت سمجھ کسے نہ آئیا۔ اُس دارس کدے نہ بھٹا، انوٹھارس کھ چوائیا۔ دو جہان دے نہ پھٹا، کروٹ اپنی لئے بدلائیا۔ انتر آتم کرے حتا، پرماتم ساچا سنگ رکھائیا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، کھوجنہارا ہر گھٹ تھانیا۔ لہنا مکاوے ساڈھے تن ہتھ سیں کا، جیون جگت جنائیا۔ محل ویکھے دُکھی نیہہ دا، گرکھ وِلا نظری آئیا۔ میگھ برسے امبر اپنے مینہ کا، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ لیکھا جانے گھر وسیع کا، وڈا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگھر ساچا اک سمجھائیا۔ شبد گرو کہے میں دُھر دا سنگی، سگلا سنگ رکھائیا۔ جگ جگ دیواں وست گرکھاں منگی، امولک اک ورتائیا۔ جن بھگتاں پٹھ ہون نہ دیواں ننگی، پشت پناہ اک سمجھائیا۔ خانہ توڑ کے بندی، بندگی اپنی وِچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شبد گرو کہے میں راجا پرچا، دوہاں روپ جنائیندا۔ آد جگاد گرنتھاں وِچ میرا چرچا، چاروں گنٹ ویکھ دکھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں آگے میرا پرچہ، نام عبارت اک لکھائیندا۔ بھگتاں سنتا اندر پریم پیار دا ورثہ، وست امولک اک لکھائیندا۔ گرکھاں گرکھاں کھولنہارا درِ شتا، پڑدا پرے ہٹائیندا۔ سرب جیاں دا سانجھا بن کے ایشا، ایشور اکو گھر ملائیندا۔ سچ دوارے بھا کے نسچا، نہپل دھام دکھائیندا۔ کوڑی کریا میٹ کے چنتا، سکھ ساگر وِچ سمائیندا۔ در دُرکا کے کوڑیاں نندکاں، گرکھ اپنی گود اٹھائیندا۔ جام پیا کے ساگر سندھ کا، سدھاراہ اک دکھائیندا۔ کھیل دکھا کے گنی گہند کا، گہر گہیر جوڑ جڑائیندا۔ لہنا چکا کے انادی بند کا، بندہ بندھن وچوں پار کرائیندا۔ کسے نہیں وساہ اپنی جند کا، سب دی زندگی ستگر اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لیکھا چکے وشن برہما شو اند کا، سنگھاسن آسن اکو سو بھا پائیندا۔ ایہہ کھیل جیو پنڈ کا، انڈ برہمنڈ کھوج کھائیندا۔ ایتھے ویلا نہیں سُننا راگ کنگ دا، دُھر دا ڈھولا اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیدا۔ شبد گرو کہے میں دھر دا منتر، منتر سارے حل کرائیا۔ میرا کھیل گگن گلنتر، برہمنڈ کھنڈ سوبھا پائیا۔ لکھ چوراسی سرب جیاں بدھ جاناں انتر، انتکرن ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دتا بنائیا۔ شبد گرو کہے میں سدا ان پڑھ، جگت و دیا وچ کدے نہ آئیا۔ میرا لیکھا باہر سیس دھڑ، تتوت نہ کوئے وڈیائیا۔ جو کرنی سو رہیا کر، حکمے اندر خلق خدائیا۔ میتوں دھر دا ملیا ور، مہربان سر میرے ہتھ لکائیا۔ جگ چوکڑی کھیل رہیا کر، سنجگ تریتا دواپر کلج آپ ہنڈھائیا۔ کلج انتم دھرنی اپر اپنا آپ دھر، دھول دتا سکھائیا۔ سنت سہیلے لئے پھڑ، بھگتاں جوڑ جڑائیا۔ گرکھ آگے نہ سکيا اڑ، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ گر سکھاں سچ دوارے لائی جڑ، جتھوں سکے نہ کوئے اکھڑائیا۔ لکھ چوراسی پتر دھیاں انتم سب دے جاون مر، گرکھ بچہ جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ ایہو جہا سنمکھ ہو کے کوئی نہ دیوے ور، وارث ہو کے اپنا حق جمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاوے کھیرا سچا گھر، گھر وچ گھر دیپ دیپ رُشنائیا۔

☆ ۶ اُسو ۲۰۲۱ بکرمی گرکھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

ستگر شبد رہے سدا جگ چارے، چوکڑی اپنا حکم ورتائیا۔ نت نوت جن بھگتاں آپ اُبھارے، سدا سدا سہائیا۔ دُبدی نیا لائے کنارے، پتن بہہ کے ویکھ دکھائیا۔ سچ کنارے آپ اُتارے، آگے ہو کے گلے لگائیا۔ مل کے بولے آپ جیکارے، دھر دا ڈھولا گائیا۔ گرکھ گر گر سدا کرے نمسکارے، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ ہوں بالک سدا تمارے، ثمری اوٹ رکھائیا۔ گر منتر سچ کرے پیارے، پریم پریتی اپنے نال رکھائیا۔ جن بھگتو جنہاں گائے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جیکارے، تنہاں دی جگہ نالوں جگہ دے بدلایا۔ جگہ نالوں کیہڑی جگہ، جگت داتے دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے جس نال ودھے میرا آگا، پیہڑی جگت ودھائیا۔ جس اُپر اگئی چھتا، ساڈھے تن ہتھ اُس دی ونڈ ونڈائیا۔ اوہ مندر سوہنا لگا، گھر گھر وچ سوبھا پائیا۔ سنت

سُہیلے دے کے سدا، اکٹھے لئے کرائیا۔ جگت واسنا وچ بدھا، کر کرپا لیا چھڈا۔ ساکھیات ہو کے درس دتا سورا سربنگا، مہر نظر اٹھایا۔ گھر وچوں گھر بدلا
کے اپنی دتی اوہ جگہ، جس گھر نوں پھیر سکے نہ کوئے بدلا۔

☆ ۶ اَسو ۲۰۲۱ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ☆

ستگر شبد کھیل سچ رچایا، رچنا رچ رچ ویکھ دکھائیندا۔ وشن برہما شو سیوا لایا، دھر فرمانا حکم منائیندا۔ لکھ چوراسی گٹر چلایا، جگ جگ ویس وٹائیندا۔
نرگن سرگن سو بھاپایا، گھر گھر میل ملائیندا۔ کلجگ انتم ویکھن آیا، نرویر ہو کے پنڈھ چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی آپ
کمائیندا۔ شبد گرو ستگر سرب ویاپی، ویاپک ہر گھٹ نظری آئی۔ آد جگاد وڈ پرتاپی، بھگوان بے پرواہیا۔ ادھار نہارا پت پاپی، پُنیت دے بنایا۔ منزل چڑھا
کے اوکھی گھاٹی، گھر ساچے دے بہایا۔ جنہاں دا لوکمت بن گیا ساتھی، تنہاں دا ستھر وچھا کے سچ خوشی منایا۔ انتم انت کرے راکھی، رکھک ہو کے
ہوئے سہایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد سروپی لہنا دینا دیوے باقی، بقایا نظر کوئے نہ آئی۔

☆ ۶ اَسو ۲۰۲۱ بکرمی نرین سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ☆

شبد سُت کہے سری بھگوان، سچکھنڈ نواسی سچ دیاں درڑا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھیا مار دھیان، پُری لوء پھیرا پائی۔ لکھ چوراسی ویکھیا جیو جہان، اندج
جیرج اُتبھج سیج کھوج کھجایا۔ خالی دے مندر مکان، ست سچ نیڑ کوئے نہ آئی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کیوں دے کے گئے بیان، دھر دا ڈھولا راگ سُنایا۔
کلجگ جیو بھلے انجان، انتر آتم سمجھ کسے نہ آئی۔ رسنا جہوا کرن سرب وکھیان، مندر چڑھ کے درس کوئے نہ پائی۔ نو نو چار ویکھ ہویا حیران، حیرانی سب
دے اُتے نظری آئی۔ نو دوارے نچدا ویکھیا شیطان، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائی۔ آسا ترشنا مایا متنا رکان، مورکھ گلدھاں رہی پرنا۔ ساچا نظر نہ

آئے کسے نشان، نشانہ حق نہ کوئے اُٹھایا۔ کلجک سنت مایا بے انت پئی مہان، پڑا سکے نہ کوئے کھلایا۔ انحد شبد ساچی دُھن سُنے نہ کوئی کان، انراگی راگ نہ کوئے جنایا۔ امرت رس لے نہ پین کھان، نہجھر جھرنانہ کوئے جھرایا۔ آتم جوتی جوت نہ جلے مہان، گھر وچ گھر نہ کوئے رُشایا۔ مُشکل کسے نہ دسی ہوئی آسان، اصل وصل کردا نظر کوئے نہ آیا۔ صدی چودھویں وگڑیا تیرا نظام، نوبت نام نہ کوئے سُنایا۔ کلمہ سمجھے نہ کوئے کلام، کائنات نہ کوئے وڈیایا۔ میں سچ دساں پیغام، اکھیں ویکھیا حال سُنایا۔ ملا شیخ مسانک کرن حرام، پنڈت پاندھے دھیاں بھیناں رہے تکانا۔ ساچا دسے نہ کوئی باغبان، مالی رہن کوئے نہ پایا۔ نہ کوئی جنائے تیرا دُھر فرمان، شبد اگئی راگ نہ کوئے الا یا۔ من ممتا سارے بیٹھ گُراں، ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل انتم ویکھ وکھایا۔ شبد گُرو کہے پر بھ میرے سمر تھا، پُرکھ اکال تیری سرنا یا۔ سچ سُنسہڑا تیتوں دساں، بھیاو ابھید کھلایا۔ تیرے کلمے اندر پھر کے آیا نسا، دو جہاناں پندھ مُکایا۔ کلجک جیو نادانا بچے، بچپن اپنا بیٹھا گوانا۔ ہر دیوں کوئی نہ رہیا پکا، دُھر دا سنگی سنگ نہ کوئے رکھایا۔ سچ دوارے نظر نہ آیا کوئی کھلیا ہٹا، نام بھنڈارا گھر نہ کوئے ورتایا۔ ست دھرم دا بُرج ڈھٹھا، کوڑ گڑیا را رہیا لہرایا۔ دین مذہب دا پیا رٹا، جھگڑا کرے لوکانا۔ تیرے پریم دا چڑھیا کسے نہ نشہ، نام خُماری نظر کسے نہ آیا۔ کوئی کھاوے ڈھکی وچھا، کوئی سُواں کُھ پوانا۔ تیرے ملن دا کسے نہ لگا پتہ، پتہ پر میثور گھر وچ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سری بھگوان ہو سہایا۔ سنگر شبد کہے میں دیواں سندیش، سچ سچ وڑایا۔ تُوں آد جگادی شاہ نریش، شہنشاہ تیری وڈیایا۔ تیرے درتے کوٹن کوٹ جھکدے برہما وشن مہیش سر سکے نہ کوئی اُٹھایا۔ گر اوتار کرن آدیس، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ پیر پیغمبر تیرے در توں بھکھیا منگدے تیرا ویکھ اولڑا بھیکھ، بے پرواہ تیری وڈیایا۔ تیرا سمجھ نہ آیا کسے لیکھ، نراکھر دھار چلا یا۔ تیرا سوہنا اگڑا ویس، سچکھنڈ و سچا ماہیا۔ تیرے دوارے آ کے ہویا پیش، پیشینگوی دیاں جنایا۔ جو قول اقرار کر کے آیا دس دسمیش، دہ دشا و بے ودھایا۔ نیز لوچن نین تُوں ٹھا کر ہو کے ویکھ، غفلت وچوں اپنی اکھ کھلایا۔ تیرا سوہنا سُنجننا بھیس، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نورو نور تیری رُشایا۔ تُوں پنج تت کایا چولا جگا جگنت رہوں کھید، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اپنی دھار چلا یا۔ تیرا بن سنگر نانک کسے نہ پایا بھیت، بھیاو سکیا

نہ کوئے کھلایا۔ اُٹھ صاحبِ سوامی دیکھ، ست ستوادی پھیرا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، سَت دُلا را جھولی ڈاہیا۔ سَت دُلا را کہے شبد سُن میری بات، باطن دیاں جنایا۔ تُوں صاحبِ سلطان پُرکھ ابنش، ابنش کھیل کھلایا۔ میں سیوک دوس رات، جُگ چو کڑی بھجیاں واہو داہیا۔ میں تیرے نام دی گاواں گاتھ، دو جہاناں کراں پڑھایا۔ میری پٹی پڑھ کے گر اوتار پیر پیغمبر مل گئے تیری جماعت، الف یے کم کسے نہ آئیا۔ تُوں سرب سوامی کھول اپنا تاک، پڑدا اوہلا دے اُٹھایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جو لکھ کے آئے بھوکھت واک، واقع دیکھ چائیں چانیا۔ غریب نہانیاں کو جھیاں کملیاں کوئی نہ بچھے وات، ہست کیٹ جھگڑا نہ کوئے مٹایا۔ جن بھگتاں پوری کرے کوئی نہ خواہش، خالص خالصہ نظر کوئے نہ آئیا۔ صدی چودھویں سارے بیٹھے اداس، حیرانی گھر گھر ڈیرہ لایا۔ پھری دروہی پر تھی آکاش، گنگ منڈل رہے گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہایا۔ ستگر شبد کہے میرے سمرتھ سوامی، سو پُرکھ زرنجن تیری اوٹ تکایا۔ تُوں آد جگادی انتریامی، گھٹ گھٹ رہیا سمایا۔ راگاں ناداں باہر تیری بانی، بے انت تیری وڈیایا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہِ سلطانی، تختِ نواسی اِکو نظری آئیا۔ تیرا اگم اتھاہ پد زربانی، الکھ اگوچر سو بھا پایا۔ تیرا چرن سرور سب توں اتم سریشٹ پانی، امرت میگھ اک برسایا۔ شاستر سمرت وید پُران تیرے نام دی گاؤں کہانی، کہہ کہہ جگت سُنایا۔ تیرا کھیل سدا لاثانی، لاشریک تیری بے پرواہیا۔ تُوں مالک خالق سربِ انسانی، حیوانی وسنہارا نظری آئیا۔ کلجک اتم دیکھ جگت ویرانی، گھر گھر بیٹھی ڈیرہ لایا۔ کرپا کر اپنی مہربانی، مہر نظر اک اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ شبد گرو کہے اُٹھ کھول تاک، پڑدا دے اُٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگدے باقی، پچھلا لیکھا پور کرایا۔ زرگن سرگن بن ساتھی، سگلا سنگ نبھایا۔ تیرے اُپر پریتم سب نے رکھی آسی، آشا زراشا وچ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دے دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نواہیا۔ شبد گرو کہے میں دساں بول، انبولت دیاں جنایا۔ چار جگ تیرے نام دا وجد اگیا دھول، سُر تال کوٹن نال ملائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کایا مندر اندر کُنڈا گئے کھول، بجر کپائی پرے ہٹایا۔ اتم پر ماتم مل کے گئے مول، مولا اپنا روپ جنایا۔ شبد اں وچ کر کے قول، اقرار اں وچ سوگند رکھایا۔ آد انت سری بھگونت پرگٹ ہووے اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول دیکھے چائیں

چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ تیری شرنا یا۔ شبد گرو کہے میں دیکھیا جگ، نو نو چار پھیرا پائیا۔ سرشٹ سبائی گئی اگ، ترے گن اگنی رہی جلا یا۔ کسے نہ پورا ہویا مکے کبے جج، حجرہ حق نہ کوئے دکھایا۔ پھری دروہی مندر مٹھ، شودوالے رہے گر لایا۔ نیتر روون تیر تھ اٹھسٹھ، تٹ کنارے نیناں نہ وہا یا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی چک نہ سکے اکھ، نیناں نیناں نال شرما یا۔ سادھاں سنتاں رہیا نہ دھیرج جت، ست سنتو کھ بیٹھا پت گوا یا۔ تیرا پریم پریتم کوئی نہ سکے دس، سخا سجن بیٹھا مکھ بھوا یا۔ کلج کلیل پائی نک، چاروں گنت رہیا بھوا یا۔ گر مکھ ورا کوٹاں وچوں اوہ جائے پنج، جس سر اپنا ہتھ لکایا۔ کسے نہ لیکھا چکیا سیاں ساڈھے تن ہتھ، روداس چمارا دے گواہیا۔ مندر چڑھ کے سچ دوارے کھڑ کے کوئی نہ بولے اکھ، کیر جلاہا سچ گیا سمجھایا۔ ست دھرم دا کوئی نہ کھولے ہٹ، کوٹن کوٹ گرو گھر گھر بیٹھے ڈیرہ لایا۔ تیرے نالوں تیری سرشٹی ہو گئی اڈ، درشٹی سچ نہ کوئے کھلایا۔ گر کا مارگ سارے گئے چھڈ، ہندو مسلم سکھ عیسائی ساچا عمل نہ کوئے کما یا۔ کلج ڈگے ڈو نگھی اندھیری کھڈ، پھڑ باہوں باہر نہ کوئے کڈھایا۔ تیرا درس نہ ملیا کسے اُپر شاہ رگ، گھر وچ گھر میل نہ کوئے ملا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دے دکھایا۔ سنگر شبد کہے میں دیکھیا جگت، چاروں گنت دھیان لگایا۔ کتے نظر نہ آئی آد شکت، چتر بھج سو بھا کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈھولا گا کے اپنے وقت، لکھ چوڑا سی گئے سمجھایا۔ مڑ کے پھیر کوئی نہ آیا پرت، پرتیندھ ہو کے سیو کما یا۔ سارے تیرے نام دی لا کے شرط، جگت جہان گئے جنایا۔ کلج انت سری بھگوان ہووے پرگٹ، پت پریشور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے دھر دا ور، ہر گھٹ مستک کھوج کھجایا۔ شبد گرو کہے میں کی کہنا، کہن وچ کچھ نہ آ یا۔ پر بھ ویکھ اپنیاں نیناں، کلج کی کی کرپا رہیا کما یا۔ ناتا تھابھائی بھیناں، پتا پوت سنگ نہ کوئے دکھایا۔ ساچے مندر کسے نہ ملے بہنا، جھگڑا پیا لوکایا۔ تھہ بن دینا کسے نہ دینا، خالی جھولی نہ کوئے بھرا یا۔ لاڑی موت سب نوں کھائے ڈینا، رائے دھرم دے سزایا۔ کوڑی کرپا جگت جہان وہنا، سچ کنارہ نیا نوکا نام نہ کوئے چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنی دیا کما یا۔ شبد گرو کہے میرے بھگونت، در ٹھانڈے سچ درڑا یا۔ اٹھ کے ویکھ اپنا جیو جنت، جاگرت جوت کرے نہ کوئے رُشنا یا۔ ہویا وچھوڑا نار کنت، سچ سُنھنجی سو بھا کوئے نہ

پایا۔ ہر دے و سیا نہ سَتگر منت، منتو حل نہ کوئے کرایا۔ گرُھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھایا۔ بودھ اگادھے بن دے پنڈت، تیری وِ دیا وِ دیا لے وِچوں نظر کسے نہ آیا۔ سچ دوارے میری مَنّت، خوشامد نال جنایا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ عِلّت، اِلاہی نور پروردگار سانجھے یار پھیرا پایا۔ مایا متا رہے نہ ذِلّت، جگت خواری دے گوائیا۔ تیرے وِچ انوکھی ہمت، حوصلہ سب دا دے ودھایا۔ اگے صدی چو دھویں توں کوئی نہ کرے سَمّت، سمت سمتی لیکھا پورا دے کرایا۔ نہ کوئی مؤنڈ مُنڈائے مُنڈت، سیس جگدیس اک پرگٹایا۔ تیرے بنا کوئی نہ کرے اُنّت، ایکا نایا جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سُرّتی پھڑ کے شبّی دس دے جگت، جگیشتر تیری بے پرواہیا۔ اپنا نام ونڈ دے لوکات آ کے مُفت، کرتے تیری قیمت کوئے نہ پایا۔ بچھلی کرنی سارے رہے بُھگت، کام کرودھ گھر گھر ہو یا ہلکایا۔ ایہو کلجگ جیواں وِچ نفّس، جوتیتوں بیٹھے بھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم ویکھ اپنا گھر، گرہ مندر پھیرا پایا۔ سَتگر شبد کہے میں دیکھیا سوچ، سمجھ چلے نہ کوئے چترایا۔ گر اوتاراں تیری رکھی اوٹ، پیر پیغمبر توہے سیس نوائیا۔ تیرا پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ، چننا غم نہ کوئے جنایا۔ تیرا وِ سیرا چو داں لوک، چو داں طبق تیرا دھیان لایا۔ تیرا اگم اتھاہ انوکھا کوٹ، چھپر چھن نہ کوئے جُھہایا۔ تیری مَوّج اندر میری مَوّج، مَوّجودہ ہو کے دیا دے کمایا۔ ایہہ سب نے آکھیا شبّی ہووے کھوج، دُجا سمجھ کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، بے انت تیری وِڈایا۔ شبد گرو کہے سُن میرے مالک، مطلب اپنا دیاں جنایا۔ سرب جیاں بن پر تپالک، جگت وِچھڑے لئیں ملایا۔ کوڑی نندرا لاہ آلس، اندروں دلدر دے گوائیا۔ اپنا روپ دس کے خالص، خالص خالص لئیں بنایا۔ تیرے ملن دی سب نوں لالس، لالن اپنا رنگ دے رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سَتگر شبد کہے میرے محبوب، موخانہ اک کھلایا۔ ساچا دس اُج عروُج، عرش قُرس دوویں پندھ مُکایا۔ تیری منزل ویکھ مقصود، بے عیب خوشی جنایا۔ سچ دوارے آ کے ہو مَوّجود، وِڈ پیغمبر پھیرا پایا۔ تیرا سب نوں بھلیا ہزارا درود، اسم اعظم نظر کسے نہ آیا۔ تیرا سمجھ نہ سکیا کوئی وجود، وصل حق نہ کوئے کمایا۔ تیری لوکائی تیرے بنا کرے نہ کوئی محفوظ، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر

اُٹھایا۔ سنگر شبد کہے تیرا بُھلیا کلمہ کلام، کائنات بیٹھی کُھ بھوایا۔ اُٹھ سوامی وڈِ امام، آمد تیری سب نوں بھایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے کے گئے پیغام، اکھراں نال لکھایا۔ انتم آوے شاہ سلطان، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس دے بردے سرب غلام، چاکر روپ وٹایا۔ جس نوں جُھک جُھک کر دے سرب سلام، سجدیاں وچ وڈیایا۔ سو کھیل دیکھے خالق آن، مخلوق دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ شبد کہے میں دساں کہانی، کہاوت وچ کدے نہ آئی۔ میں روندی دیکھی اللہ رانی، کھلی مینڈی سیس پٹی نہ کوئے بندھایا۔ آبِ حیات منگدی پھرے پانی، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ ساچا میاں خاوند ملے کوئی نہ ساچا ہانی، دُھر دا نکاح چک نقاب کُھ درس نہ کوئے کرائیا۔ تُوں ٹھاکر سوامی سب دا جان جانی، دیکھنہارا اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کُجگ انتم دیکھ دکھایا۔ سنگر شبد کہے اوہ دُھر دے رام، کیوں بیٹھا کُھ چھپایا۔ سرشت سبائی دیکھ مار دھیان، نیز اکھ اک کھلایا۔ تیری کوئی نہ کرے پہچان، انتر آتم میل نہ کوئے ملائی۔ شبد اگتا مار بان، انیالا تیر چلائی۔ مورکھ موڑھ بنا چتر سگھر سُجان، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ اندر وڑ کے دے گیان، جگت دیا بیٹھی کُھ چھپایا۔ تُوں ہر گھٹ و سنہارا رام، رمیا اپنی کھیل دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائی۔ سنگر شبد کہے میرے آدِ نرجن، آدِ جگاد تیرا راہ تکائی۔ تُوں داتا درد دُکھ بھجے بھجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ نتِ نوت جگ چو کڑی اپنے نام دا دیویں انجن، اگیان اندھیر چُکائی۔ چرن دھوڑ کرائیں ساچا مجن، دُرمت میل دھوایا۔ نرگن ہو کے سرگن بنیں سجن، ساکھیات پھیرا پائیا۔ ترے گن بُجھائیں لگی اگن، امرت میگھ اک برسایا۔ بن تیری کرپا تیرا کوئی نہ کرے بھجن، بندگی بندیاں اپنے وچوں دتی باہر کڈھایا۔ بن ہر نامے سارے دسدے نگن، اوڈھن سیس نہ کوئے لکایا۔ پر بھ جو تیرا درشن کوئی نہ پائے چڑھ کے گگن، مگن جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ کایا مائی جوٹھے جھوٹے بھانڈے اک دُوبے نال وجن، کوڑی کریا تال سنایا۔ مایا متا ہوئے ہنگتا وچ ہوئے دجھن، دُرجن اپنا ناؤں دھرائیا۔ ایسے کارن ست سوامی تیتوں آیا سدن، چرن کول بہہ بہہ سیس نوائیا۔ کُجگ انتم کر عدل، عدالت اکو گھر جنایا۔ معصوماں دیکھ ہندا قتل، تیری اکھ نہ کسے کھلایا۔ بن تیری کرپا تیرے ملن دا کوئی چلے نہ یتن، جگت جگتی بیٹھی کُھ بھوایا۔ سنگر ٹھاکر جنہاں بُھلیا تیرا پچھلا وطن، اوہ جلاوطن لوکماں نظری آئی۔ گر کُھ ورلے

سنت سہیلے مڑ کے واپس پر تن، جنہاں اپنا راہ دکھائی۔ تیرا انتر آتم کر کے درشن، خوشیاں راگ الائی۔ جنہاں وچھڑیا اُنہاں دی کوئی نہ میٹے تڑپن، دھیرج سکے نہ کوئے دھرائیا۔ بن سنگر پورے کوئی نہ کڈھے اٹکن، پھڑباہوں پار لنگھائی۔ پر بھ ملن نوں سارے بھٹکن، لکھ چوراسی پھرے تائی۔ تیرا کھیل جگا جگنتر و قتن کو قتن، مہربان تیری شرنائیا۔ جنہاں دا آپے صاف کریں کایا برتن، کوڑا کرکٹ باہر کڈھائی۔ اوہ پھیر کاہنوں تیرے درس نوں ترسن، گھر گھر آویں جاویں چائیں چائیا۔ اوہ گرکھ نام ہیرے امولک رتن، رتی رت نال رنگائی۔ سچ دوارے ہر نرنکارے تیرے ڈھٹھن، نیوں نیوں دھوڑی خاک رمائی۔ تیرے پریم دے ڈھولے گاؤندے بچن، اکو تیرا نام دھئیائی۔ سچ محلے چڑھ کے وسن، واسطہ تیرے نال رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج ویکھ اپنا در، در دروازہ اک کھلایا۔ سنگر شبد کہے سری بھگوان، بھگون تیرے ہتھ وڈیائی۔ آد جگاد جھلدا تیرا نشان، سچ دوارے سو بھا پائی۔ دو جہان تیرا فرمان، سچ سندیسہ اک الائی۔ جیو جنت کرن پروان، سادھ سنت ہر دے لین وسائی۔ کلج انتم ویکھیا کھیل مہان، چار گنٹ دہ دشا پھول بھلایا۔ رسنا جہوا بتی دند سارے گاؤندے رام، ہر دے اندر سنت نہ کوئے وسائی۔ کلماں وچوں پڑھ پڑھ تیری کلام، عالم بن کے علم رہے ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائی۔ شبد گرو کہے پُرکھ اگم، اگمڑے کی کی کار کمائی۔ توں ٹھا کر نہ مریں نہ پیس جم، اجونی رہت تیری شرنائیا۔ سچ دس کلج انتم کیہرا کرنا کم، کرنی کون کمائی۔ تیرا جگت ہویا انھ، نج نیتراکھ نہ کوئے کھلایا۔ فریاد میری اک من، دوئے جوڑ عرضوئی۔ کوڑ گڑیارا بھانڈا بھن، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائی۔ گرکھ اُچا ساچے چن، بن چندرما ہوئے رُشنائیا۔ کر پرکاش اندھیرے تن، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ نام پدارتھ جھولی پا دھن، انملڈا آپ ورتائی۔ اکو راگ سنائے کن، شتری براہمن شودر ویش گا گا خوشی منائی۔ سنگر شبد سب دامالک جائے بن، دوجا رہن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرکھ اکال دین دیال، گھر ساچے دے وڈیائی۔ سٹ شبد کہے میرے صاحب اُجالے، نورو نور تیری رُشنائیا۔ کوٹن کوٹ تیرے در تے کھیلے گوالے، گوکل بندرا بن راساں گئے پائی۔ کوٹن کوٹ رام دس رتھ بیٹے ویکھے بیٹھے دُآلے، نیوں نیوں لاگن پائی۔ کوٹن کوٹ عیسیٰ موسیٰ محمد گاون گانے، گا گا شکر منائی۔ نانک نرگن کہا سری بھگوانے، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو نظری آئی۔ گوہند کہا

میرا پُرکھ اکالے، ایتھے اوتھے سدا کرے پرتپالے، آد جگادی ساچی سیو کمائی۔ جس دے حکمے اندر نیہاں ہیٹھ دباے بالے، بالک ہو کے سیو کمائی۔ سو کلج اتنم سب دی سُرَت سمجھالے، کل کلکی پھیرا پائی۔ جس دا جلوہ نور جمالے، امام عمامہ اک اکھوایا۔ جو وسے زمیں اسمانے، اسماناں اُپر قیام اپنا دے جنائی۔ اوہ کسے دے چلن نہ دیوے کوئی بہانے، کوڑی کریا اتنم دے گوائیا۔ اپنا نام ندھان گھر گھر اُکا دے اُس خزانے، جس خانے وچوں جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ سرشٹ سبائی درِ شئی اندر آپے جانے، وشیش وشِشٹ رُوپ دکھائی۔ لیکھا جان دو جہانے، ڈنک وجائے مرد مردانے، راگ سُنائے اگئی ترانے، تریا بیٹھے مکھ شرمائی۔ اُس پر بھو دے جھلنے اک نشانے، تختوں لہنے راجے رانے، غریب نہانے گلے لگانے، راؤ رنک دے وڈیائی۔ گر کاشد گر مکھ وِرا مات پچھانے، جس جن پڑدا دتا اُٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائی۔ ستگر شبد کہے پر بھ مردانے مرد، تیری مدد اک جنائی۔ کلج اتنم ونڈ درد، دردی ہو کے بن سہائی۔ کوڑی کریا چلدی ویکھ کرد، چُھری حلال رہی کرائیا۔ گر اوتار ایسے کارن کرن عرض، آرزو اک جنائی۔ صدی چو دھویں کرنا پورا فرض، فیصلہ حق سُنائی۔ تیرا کھیل سدا اسچرج، اچرج بھو کوئے نہ پائی۔ کلج اُلٹی کر دے نزد، سار پاشا پرے سُنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ورن برناں میل ملائی۔ شبد گر کہے پر بھ تیرے چرن، میننتی اک سُنائی۔ سب دا نیز کھول ہرن پھرن، نچ نیز کر رُشنائیا۔ لکھ چوڑا سیو جنت اکو نام تیرا پڑھن، اِشٹ دیو اک منائی۔ اکو مندر ساچے وڑن، ساڈھے تن ہتھ خوشی منائی۔ جھگڑا چکے ورن برن، ذات پات رہن نہ پائی۔ گھر وِچ گھر دکھا دے برہم، پار برہم پڑدا دے اُٹھائی۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اکو نظری آئے دھرم، دھرم آتما سب دی ملے وڈیائی۔ کوڑی کریا میٹ دے کرم، نہکرمی ہوئے سہائی۔ ستجگ ساچے دے دے جنم، دھرت مات دی گود بہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دے سمجھائی۔ اگلا لیکھا دسدے ایک، اینکار تیری شرنائیا۔ سرب ویاپی سب نوں دے ٹیک، اُکا مستک نام لگائی۔ اندر وڑ کے بدھی کر بیک، دُرمت میل دھوائیا۔ ترے گن مایا نہ آئے سیک، اگنی تت نہ کوئے تپائی۔ نظری آنتن نیت، دُور دُراڈا پندھ چُکائی۔ پرماتم آتم کر ہیئت، پریم پریتی دے سمجھائی۔ سب دی موئے سُنجنی رُت چیت، بھل بھلو اڑی دے مہکائی۔ نچ نیز تیتوں سارے لین ویکھ، جھگڑا چکے سرب لوکائی۔ توں بن

کے کھیوٹ کھیٹ، دُبدے بیڑے لے ترانیا۔ سچ دوشالے لے لپیٹ، شبی بستر اک اٹھانیا۔ تیرے گھر دی دیکھیے کھیڈ، گھر گھر وچ سو بھاپانیا۔ ساچی سیجا جانیے لیٹ، انتر آتم آسن لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرشٹ سبائی دے جنایا۔ شبد گرو کہے پر بھ دے دے سکھیا، ساکھی اپنی دے سمجھانیا۔ سرشٹ سبائی دے مٹھیا، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ نام ندھانا جھولی پا دے بھچھیا، خالی بھانڈے پور کرائیا۔ اپنے ملن دی بخش دے اچھیا، آسا ہور ودھانیا۔ مان دے دے وڈیاں نکیاں، تیرا گھٹ کچھ نہ جانیا۔ جو تیرے ہٹ دوارے وکيا، تس نوں گودی لے اٹھانیا۔ توں سب دالاک اکو پتیا، پتا پُرکھ اکال اکھوانیا۔ سنجگ رہن نہ دینا کوئی مسیا، خالص خالص لے پرگٹانیا۔ تیرا برہم کدے نہ جاوے بھٹیا، مائی چڑی کم کسے نہ آنیا۔ تیرا لیکھا جگا جگنتر چٹیا، کالی دھار نہ کوئے دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سب دے ہتھ رکھانیا۔ شبد گرو کہے سب دے سنگر، سٹی سرتی دے جگانیا۔ میل ملا لے اپنا دھر، وچھڑے جوڑ جڑانیا۔ تیرا ناد تیرا سر، تیرا تال وجانیا۔ تیرا جھرنارہیا جھر، رسک رسک بوند چکانیا۔ تیرا گیارہیا پھر، جگ جگ ویس وٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب داناتا اک بندھانیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ ٹھاکر، ٹھوکر اک لگانیا۔ کلج ویکھ ڈونگھا ساگر، بھوری پار نہ کوئے کرائیا۔ تیریاں بھگتاں سنتاں ملے نہ کوئی آدر، سگلا سنگ نہ کوئے دکھانیا۔ نرمل کرم کر اُجاگر، اُجالا ہو کے روپ پرگٹانیا۔ بھاگ لگا دے کایا گاکر، ساڈھے تن ہتھ وچے ودھانیا۔ میل ملا دے نال اوس بہادر، جس دا چن گوہند نظری آنیا۔ توں کریم دھر دا کرتا قادر، قدرت تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایا کوڑا کرکٹ پرے دے ہٹانیا۔ سنگر شبد کہے کلج ہووے دُور، اپنا وقت چکانیا۔ کرپا کرے حاضر حضور، حضرت بے پرواہیا۔ درس دکھائے نیرن دُور، دُور دُراڈا پندھ چکانیا۔ سنت سہیلے میلے ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیا۔ ہوئے گڑھ توڑ غرور، نمرتا اکو اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک لگانیا۔ سچا مارگ سنگر پیارا، ہر ہر نامے آپ لگائیندا۔ جس دا کدے نہ بنے کوئے حصیدارا، ادھا سارا ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ دو جہاناں ویکھنہارا، گھر گھر اندر سو بھاپائیندا۔ گرکھاں دیوے اندروں اک اشارہ، سینت نال سمجھائیندا۔ شبدی ناد دے دھنکارا، اگمی راگ سنائیندا۔ امرت بخش کے ٹھنڈا ٹھارا، جھرنانا اک جھرائیندا۔ دیا باقی کر اُجیارا، جوت نرنجن گھر رُشنائیندا۔ سچ

سُہنجی بیٹھ ہر کنت بھتارا، گھر گھر وچ خوشی منائیندا۔ شتری براہمن شوہر ویش دے اک دربارا، دُجاہٹ نہ کوئے کھائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی اک اوتارا، پُرکھ اکال اکھائیندا۔ گر اوتار جس دا منگدے رہے سہارا، پیر پیغمبراں سر ہتھ لکھائیندا۔ سو نرگن نریر نرکارا، کل کلکی اک اکھائیندا۔ جس دا سمبل دھام اپارا، باڈھی بنت نہ کوئے بنائیندا۔ نہ کوئے لائے اٹاں گارا، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیندا۔ اوتھے وچے نام نگارا، نوبت اکو اک سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچا راہ اک سمجھائیندا۔ ساچا راہ دے ایک، اکو گھر وڈیایا۔ اکو سنگر اکو ٹیک، اکو بڈھ بیک کرایا۔ اکو نرگن سرگن دھرے بھیکھ، اکو جوتی جوت کرے رُشایا۔ اکو ہر گھٹ رہیا دیکھ، اکو ترے گن اتیتا ناؤں پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچا نام اک درڑایا۔ سچا نام نام ست، ست ست سمجھائیندا۔ سب نوں اُتے برہم مت، برہم وڈیا اک پڑھائیندا۔ ناڈ بہتر نہ اُبلے رت، اگنی تت نہ کوئے تپائیندا۔ گھر سوامی ملے سمرتھ، گھٹ گھٹ واسی نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ست ستوادی ساچا دکھائے اک ہٹ، جس ہٹ دا مالک پُرکھ اکال اکو نظری آئیندا۔

☆ ۷ اسو ۲۰۲۱ بکرمی مان سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ☆

سنگر پورا سدا مہا دانی، دولت مند اکھائیندا۔ جگ جگ بھگتاں دے نشانی، نشانہ اکو گھر دکھائیندا۔ مالک بن کے شاہ سلطانی، سر اپنا ہتھ لکھائیندا۔ ایتھے اوتھے اوہ وچھڑے نہ کدے پرانی، جس پریم پُرکھ پر بھ اپنا ناتا جوڑ جڑائیندا۔ جھگڑا چکائے چارے کھانی، خانے اپنے وچ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں دیا کیتی ایک، ایکناکار جنایا۔ نرگن ہو کے بخشی ٹیک، سرگن دتا سمجھایا۔ جس انتر آتم لیا چیت، تِس چنتا سرب گوائیا۔ انتم لے کے جائے اپنے دیس، گھر ساچے لئے بہایا۔ کوڑی کرپا نہیں کوئی بھیکھ، جوٹھ جھوٹھ نہ کوئے وڈیایا۔ کرنہارا نر نریش، نرائن دیا کمایا۔ گر کھیاں پچھلے بدل کے لیکھ، لیکھا اپنے نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہارا وڈیایا۔ سنگر پورا سدا

سدا سد مت، متراں وچوں مِتر نظری آئیآ۔ بھرم بُھلیکھا پاوے نہ کداچت، سچ ست دے درڑائیآ۔ جو گُرکھ بن گیا سَنگُر سَکھ، سَکھیا اندر وسائیآ۔ اُسدا کارج آپے لے نَجھ، ایہتے اوتھے ہوئے سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، فیصلہ اِکو وار سُنائیآ۔ فیصلہ رکھیا سچ عدالت، اِیککار اِکو وار جنائیآ۔ ست دوارے شبد سروپی دے ضمانت، اندر اندر سنگ رکھائیآ۔ بریخانہ کھول لے کے جائے صحیح سلامت، صاحب اپنی اُنگی لائیآ۔ جگت زندگی چار دہارے امانت، انتم اپنی وست اپنے در لکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈائیآ۔ جن بھگتاں کر کے سچ پیار، مہر نظر اِکو وار اُٹھائیآ۔ جنہاں بخشیا چرن پیار، پریتی اِک لگائیآ۔ جنہاں دتا اِک آدھار، ساتک ست ورتائیآ۔ جنہاں جنایا سوہنگ مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان بولنا جیکار، تنہاں جم کنکر نیڑ کوئے نہ آئیآ۔ انتم لے کے جائے سچ دربار، جس دربار داماںک آپ اکھوائیآ۔ سب توں وکھرا نرالا کر کے وہار، وعدے نال پھڑ پھڑ پار لنگھائیآ۔ بے قائدگی وچ نہ آئے کدے کرتار، قاعدہ طریقہ اپنا دے سمجھائیآ۔ نو سو چُرانوے چو کڑی جگ بچھوں لوکماں کیتا ایہہ وہار، غریب نمانے کو جھے کملے بن بھگتی شکتی بستی اپنی وچ وسائیآ۔ مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان سچ سرکار، سرکاری تھم نال لیکھا دے مُکائیآ۔

☆ ۷ اَسو ۲۰۲۱ بکرمی گرنام سَنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ☆

سَنگُر پورا سدا دِیالا، دِیاوان اکھوائیندا۔ جگ چو کڑی کھیلے کھیل نرالا، نرگن سرگن کار کمائیندا۔ لکھ چو راسی وچوں گُرکھ اپنے ویکھے لالاں، سنت سہیلے پکڑ اُٹھائیندا۔ ترے گن مایا توڑنہار جنجالا، جاگرت جوت اِک رُشنائیندا۔ لیکھے لاوے شاہ کنگالا، مہر نظر اِک اُٹھائیندا۔ کایا مندر اندر سچ دھر مسالا، دھرم دوارا اِکو اِک جنائیندا۔ اٹھے پہر رہے رکھوالا، دوس رین سیو کمائیندا۔ ساچا مارگ دس سَنگھالا، سنسار ساگر پار کرائیندا۔ نام اگئی انتر آتم پائے مالا، من کا منکا پھیر بھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکھائیندا۔ سَنگُر پورا گہر گمبھیر، ہر وڈا وڈا وڈائیآ۔ لیکھا جانے پنج تت سریر، اپ تیج وائے پر تھی آکاش کھوج کھجائیآ۔ جن بھگتاں دیوے پر بھ ملن دی ساچی دھیر، دھیرج اِکو اِک سمجھائیآ۔ جنم جنم دی کٹ کے بھیر، کرم کرم دا

روگ چُکائی۔ امرت آتم بخشے سیر، سچا جام ہتھ پھڑائی۔ تدبیرِ نال بدل دیوے تقدیر، تقریرِ تحریرِ وچ لکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن میلے سچ سُبھائی۔ سنگر سچا آد جگادی ٹھانڈا، اگنی تت نہ کوئے تپائیندا۔ ہرجن ویکھے انتر آتم ڈھولا گاندا، پریم پریتی اک نبھائیندا۔ دین دیاں ہوئے سد بخشندا، بخشش رحمت اپنی آپے آپ ورتائیندا۔ سچ دوارے جوڑ کے ناتا، پُرکھ بدھاتا ویکھ وکھائیندا۔ جیون جگتی دے کے داتا، مکتی چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ انتر آتم ہوئے ساتھ، سگلا سنگ بنائیندا۔ توں میرا میں تیری گاتھا، منتر اک پڑھائیندا۔ جنم کرم دا دھو کے پاپا، دُرمت میل پرے ہٹائیندا۔ ہوئے سہائی ناتھ انا تھاں، دین اپنے گلے لگائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھنہار تماشا، نت نوت اپنا ویس وٹائیندا۔ گوپی کاہن مل مل پاونہارا راسا، منڈل منڈپ نرگن سرگن سوبھاپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پوری کرے آسا، آسا ترشنا میٹ مٹائیندا۔ سنگر پورا شبد انادی، اینکار دے وڈیائی۔ لیکھا جانے برہم برہادی، برہمانڈ کھوجے تھاؤں تھائی۔ آتم پر ماتم ہو وسادی، بسمل اپنی کار کمائی۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے، سپس جگدیس دیونہارا تھاپی، پشت پناہ اپنا ہتھ رکھائی۔ رُوح بُت تن مائی خاکی کرے پاکی، پت پُنت پار کرائی۔ نام ندھان سنائے اگنی ساکھی، ساکھیاں اپنا درس دے وکھائی۔ جنم کرم دا پورب لیکھا دیوے باقی، دُھر دا لیکھا جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہارا سچ حیاتی، سیر اپنا ہتھ لکائی۔ سنگر پورا نیکن نیکا، وڈا وڈی وڈ وڈیائی۔ لیکھا جانے جیو جی کا، انتر آتم ویکھ وکھائی۔ لہنا دینا مٹاونہارا ساڈھے تن ہتھ سپس کا، سگلا سنگی اک اکھوائی۔ اپنے ملن دا آد جگاد سچ دوارے جانے سچ طریقہ، طرح طرح دے سمجھائی۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں بن کے پیتا، متر پیارا ہو کے ویکھ وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچن صاحب اک گوسائیندا۔ سنگر پورا وڈ وڈیرا، اوچو اوچ اکھوائیندا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا، گھٹ گھٹ سوبھاپائیندا۔ جھگڑا چُکائے تیرا میرا، توں ہی توں ہی راگ سنائیندا۔ جوت جگائے کایا کھیڑا، دیا باقی اکو ڈگمگائیندا۔ گرکھ اندر چُکے اندھیرا، مایا ممتا موہ گوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سوامی کر کے مہرا، مہر مہرت اک درڑائیندا۔ سنگر پورا پُرکھ سمرتھ، دُوجا نظر کوئے نہ آئی۔ نت نوت چلا ئے رتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائی۔ شبد مہما دے اکھ، کتھنی کوئی نہ سکے کتھ، رسنا ڈھولا نہ کوئے گائی۔ ساچے سنتاں سپس رکھے ہتھ، اوڈھن اکو اک

وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے ملن دی کھول کے اکھ، بن اکھراں دے سمجھائیا۔ سنگر پورا کھولے اکھ، نج نیز دھیان لگائیا۔ ساکھیات ہو پر تکھ، پت پر میثور سوچھ سروپی درس دے وکھائیا۔ پریم پیار داگیت سہنجنا سنائے جس، ڈھولا اکو راگ سنائیا۔ سنت سہیلا ہووے وس، ڈوری تند پریم بنائیا۔ جنم کرم دا لہنا دینا جھولی دیوے گھت، کوڑی کرپا کرم کانڈ کھپائیا۔ لیکھا جانے پنج تت، ترے گن پڑدا دے اٹھائیا۔ حقیقت وچوں دے کے حق، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا مارگ اگلی دس، نکلی سرتی شبد ملایا۔

☆ ۷ اسو ۲۰۲۱ بکرمی کندن سنگھ گرہ مال چک ☆

گر شبد کہے پر بھ ویکھ اپنی دنی، کلجگ انتم دھیان لگائیا۔ ساچا دسے نہ کوئے رشی مونی، مونی منیشتر نظر کوئے نہ آئیا۔ مایا بھلے وڈے گنی، من واسنا ہوئی ہلکائیا۔ تیری سکھیا سب نوں بھلی، سادھاں سنتاں ہوئی جدائیا۔ تیرا نام گاؤندے رسنا جہوا بلیں، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ کایا دسے خالی کلی، دیا باقی جوت نہ کوئے رشنائیا۔ امرت پیالی سب دی ڈلھی، نہجھر جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ جھگڑا پیا ہندو مسلم سنی، عیسائی دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ کلجگ بھلواڑی چاروں گنٹ بھلی، سمل روپ نظری آئیا۔ تیرے ترازو سری بھگوان کوئی نہ تلی، انتم قیمت کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نرویر ہو سہائیا۔ گر شبد کہے پر بھ ویکھ کائنات، کلمہ بھلی سرب لوکائیا۔ لکھ چوراسی کھول تاک، پڑدا اک اٹھائیا۔ گھر گھر اندر ہوئی اندھیری رات، تیرا شمع چراغ نہ کوئے جلائییا۔ آتم پر ماتم دیوے نہ کوئے ساتھ، برہم پاربرہم نہ کوئے ملایا۔ پنج وکارا جھگڑا پیا ذات پات، مذہب دین کرے لڑائیا۔ ساچا جُجرہ گھر سوہے نہ کوئے محراب، محبوب نظر کسے نہ آئیا۔ سچ سوامی کرے نہ کوئے سلام، سجدہ سپس نہ کوئے جھکائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ تیتوں لبھدے پھرن بھگوان، گھر وچ گھر کھوج نہ کوئے کھجائیا۔ تیری سرشی بن درشی تلی ہوئی انجان، سنگھڑ سجان سمجھ کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سبجگ

ریتا دوا پر کلج جو دے کے گئے بیان، راگاں ناداں شباں وچ سنا گیا۔ تنہاں دا دھرے نہ کوئے دھیان، رسنا جہوا سرب ہلکایا۔ کایا خالی کپڑ دے مکان،
 آتم سیجا سو بھا کوئے نہ پایا۔ شبدی دھن سنے نہ کوئے دھنکان، انحد راگ نہ کوئے الایا۔ تیرا نور ظہور سکے نہ کوئے پہچان، بے پہچان جگت لوکایا۔ کرپا
 ندھ ٹھاکر سوامی توں آپ مہربان، مہر نظر اک ٹکایا۔ کلج کوڑی کرپا میٹ شیطان، شرع شریعت وچوں باہر کڈھایا۔ صدق صبوری دے اک ایمان،
 دھیرج دھیر دے دھرایا۔ تیرا ناؤں نرنکار دو جہان، برہمنڈ کھنڈ جیرج اند اُتہج سیتج تیرا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان
 مہربان مہر محبت دے درڑایا۔ سنگر شبد کہے ویکھ اپنی مایا، لکھ چوراسی رہی کھایا۔ جیواں جنتاں بھرم بھلایا، بھانڈا بھرم نہ کوئے تڑایا۔ من واسنا پھرے
 ہلکایا، کوڑی مت چلا گیا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ بنایا، ہنکار وکار ستایا۔ ساچا در کسے نظر نہ آیا، نج نیز تیرا درس کوئے نہ پایا۔ منزل چڑھ نہ خوشی منایا، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ گر شبد کہے کی دتاں حال، حالت سارے گئے بدلایا۔ تیرے ملن دی
 گھالے کوئی نہ گھال، کوڑا لالچ جگت ودھایا۔ تیرا مندر کسے ہتھ نہ آیا سچی دھر مسال، سنگر سچا میل نہ کوئے ملایا۔ ترے گن مایا پایا جنجال، جاگرت جوت
 نہ کوئے رُشنا گیا۔ پر بھ سوامی جا کے ویکھ مریداں حال، مُرشد ہو کے پھیرا پایا۔ سب دے سرتے کو کے کال، کلج نگارا رہیا وجایا۔ تیری سمجھ نہ سکیا
 کوئی چال، نرالی چال سمجھ کسے نہ پایا۔ بھاگ لگا کایا مائی کھال، ساڈھے تن ہتھ دے سمجھایا۔ تیرے وچھوڑے اندر تیرے گرکھ روندے بال، گر سکھ
 بیٹھے نین اٹھایا۔ سنت سہیلے کردے بھال، اندرے اندر راہ تکایا۔ بھگتاں جا کے مل سری بھگوان، بھگوان اپنا پھیرا پایا۔ نام اکٹا دے دان، داتا ہو کے
 آپ ورتایا۔ سخی سوانی مل سرتی کاہن، بنسری نام وجایا۔ بن ویراگن ویکھ رام، سیتا سرت سرت پرنا گیا۔ جا کے دس اپنا ستنام، جو ست ست ست وچ
 سما یا۔ امرت دے انوکھا جام، نام جُماری، اک چڑھایا۔ بند خلاصی کر جا کے جو بردے ہوئے غلام، کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار بندھن پایا۔ کرپا کر وڈ
 امام، عیسیٰ موسیٰ محمد تیری اوٹ تکایا۔ سچ سندیسہ دے کے گئے پیغام، کلمیاں وچ پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور،
 وارتا اپنی لئے جنا گیا۔ گر شبد کہے میرے ٹھانڈے میت، مہربان تیری سرنا گیا۔ کلج انتم بدل دے ریت، سنجگ ساچی دھار چلا گیا۔ جھگڑا ٹک جائے

مندر مسیت، شودوالا مٹھ کایا کعبہ نظری آئی۔ لیکھا رہے نہ اوچ نیچ، راؤ رنگ اِکو رنگ رنگائی۔ ساچی سَکھیا سچ دوارے سارے لین سیکھ، آتم پر ماتم کر پڑھائی۔ پر بہ ملن دی سچ پریت، دُوبی یاری کم کسے نہ آئی۔ تیرا وسیرا اندر ہست کیٹ، کیٹاں اندر کیٹ نظری آئی۔ سب دی کایا چولی چاڑھ رنگ مچھ، ایتھے اوتھے اتر کدے نہ جائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائی۔ گر شبد کہے پر بہ ویکھ کلجک بھور، ڈونگھے ساگر رہی دکھائی۔ تڈھ بن مارگ دے نہ کوئی اور، بے نظیر نظر کوئے نہ آئی۔ تیتوں گر اوتار پیغمبراں کیتا تصور، در تیرے سپس نوائی۔ سَبتجک تریتا دواپر کلجک تیرا کردے گئے تصور، شکرانے وچ وقت لنگھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا پڑدا لایا۔ گر شبد کہے پر بہ لاه پڑدا، مکھ نقاب لہائی۔ کلجک انتم ویکھ سڑدا، جیو جنت رہیا گر لائی۔ کوئی نہ سوالی دے تیرے در دا، خالی گھر گھر نظری آئی۔ بے شک باہروں تیتوں ہر کوئی پڑھدا، اندر وڑ کے تیرا درس کوئے نہ پائی۔ کوٹن کوٹ تیرے پچھے پانی اندر ٹھردا، کوٹن کوٹ اگنی تت تپائی۔ کوٹن کوٹ شودوالے مندر مسیتاں اندر وڑدا، گرو دوارے بہ بہ ویکھ دکھائی۔ بن تیری کرپا ٹھاکر سوامی ساچی منزل کوئے نہ چڑھدا، اگلا پچھلا پندھ مکائی۔ ٹوں مالک ہر گھٹ گھر دا، گھر گھر ویکھیں تھاوں تھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اک اٹھائی۔ گر شبد کہے کیوں بیٹھاں خاموش، سچکھنڈ دوارے ڈیرہ لائی۔ جن بھگت تیرا درشن رہے لوچ، نچ نیتراکھ کھلای۔ سچ سوامی آ کے پہنچ، صدی ویہویں دے دہائی۔ پُرکھ اکال تیرے سنت جن ویکھن اگئی چوج، چوجی پریتم دیا کمائی۔ ٹوں سوچیاں کسے نہ آویں وچ سوچ، سمجھ وچ نہ چلے کوئے چترائی۔ تیری کیا کوئی کھوجے کھوج، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت سمند ساگر ڈونگھی کھائی ہتھ کسے نہ آئی۔ جُگا جگنت بھگت اُدھارن تیری مَوچ، مَوچودہ ہو کے ہو سہائی۔ گر کھیاں جھلایا نہ جاوے وجوگ، وچھوڑے اندر رہے گر لائی۔ اپنی سرشتی پر م پُرکھ پر بہ آپے آ کے سودھ، سُدھاسر وچوں نہائی۔ کوڑی کریاکٹ کے روگ، مایا متا موہ مٹائی۔ اپنے ملن دا ساچا دس دے جوگ، جگتی اِکو وار سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا لئے ملائی۔ گر شبد کہے پر بہ کرپا کر آپ، مہر نظر اٹھائی۔ لکھ چوڑا سی دے دے اِکو جاپ، پچھلی ونڈ رہن کوئے نہ پائی۔ تیتوں گر اوتاراں پیغمبراں مَیا دُھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال اک جنائی۔ ٹوں لکھ چوڑا سی انتریامی سجن ساک،

بندھپ اک اکھوائیا۔ تُوں نت نوت دو جہاناں پاکی پاک، رسول تیرا کلمہ کر قبول سیس نوائیا۔ اندر وڑ کے کھول دے تاک، تیرا اُتجے انتر اکو پاٹھ، بن
 رسنا جہوا دے سمجھائیا۔ کوڑی مٹے اندھیری رات، نرمل جوت ہووے پرکاش، انحد شبد ہووے شنوائیا۔ سد وسیئے تیرے پاس، منڈل منڈپ پیندی دیکھئے
 ساچی راس، گوپی کاہن کوٹن کوٹ ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، نرگن نرگن پھیرا پائیا۔ گر شبد کہے پر بھ سچ
 خدا، پروردگار تیری سرنائیا۔ تیرے نالوں جو ہوئے جدا، جُز اپنا بیٹھے بنائیا۔ اکو مارگ دس سدھا، کلمہ سچ پڑھائیا۔ کوئی نہ جانے تُوں وڈا کڈا، نیکن نیکا
 سمجھ کسے نہ آئیا۔ دین مذہب وچ پئی ضدا، ہوئے کرے لڑائیا۔ جس نوں موسیٰ عیسیٰ محمد مٹیا پتا، اوسے نوں گوہند پُرکھ اکال گیا جنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج کوڑی کرپا دے مٹائیا۔ گر شبد کہے پر بھ کلج میٹ کوڑ، کڑیارا رہن کوئے نہ پائیا۔ پتر سگھر بنا مورکھ موڑھ، جو
 تیتوں گئے بھلائییا۔ چارے ورنان بخش ساچی دھوڑ، شتری براہمن شودر ویش اکو لگایا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ گوڑھ، دُرمت میل دھوائیا۔ درس دکھا ہو
 کے حاضر حضور، حضرت اپنی پھیری پائیا۔ تیرا آؤنا جانا کھیل جگت ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیا۔ کیوں ہوئیوں مفروڑ، درگاہ ساچی کھ چھپائیا۔ آ
 کے جلوہ دے اگئی نور، نور و نور نور کر رُشنائیا۔ شبد انادی و جا تور، ترت اپنا حکم منائیا۔ سرب خالی بھنڈارے کر بھر پور، نام پدارتھ جھولی پائیا۔ تیرے
 در دے بر دے سرب مزدور، مزدوری سب دی دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنا پھیرا پائیا۔ گر شبد کہے ویکھ اندھیرا،
 اندھ و شواس مٹائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشایا جھیرا، جھکڑے وچ لوکائیا۔ نو کھنڈ پر تھی تیرا سوہے نہ سچا کھیڑا، ست دیپ نہ کوئے وڈیائیا۔ مایا ممتا پایا گھیرا،
 چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ دھرت مات دا صاف نہ دے ویہڑا، ست سچ نہ کوئے سمجھائیا۔ تھدہ بن کرے نہ کوئے حق نبیرا، عدل عدالت نہ کوئے لگائیا۔
 سری بھگوان ابناشی کرتے کر مہرا، پروردگار سانجھے یار ہو سہائیا۔ تیرے ملن دا بھگتاں چاؤ گھنیرا، گھر گھر خوشی بنائیا۔ اوہ وقت آوے کیہڑا، جس وقت
 ملے بے پرواہیا۔ کوڑی کرپا جگت ملیچھاں چکيا جائے ڈیرہ، جگت و ہار رہن نہ پائیا۔ سب نوں نظری آئے اکو روپ میرا، پھیر میرا تیرا تیرے وچ سمائیا۔
 جگ جگ تُوں دیونہارا گیرا، سبجگ تریتا دواپر کلج آپ اُٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے ہو سہائیا۔ گر شبد کہے سچھنڈ نواسی،

تیری وڈ وڈیاں۔ کلجک انتم ہوئی اُداسی، لکھ چوراسی رہی گھبرایا۔ نیز روندے پنڈت کاشی، ملا شیخ اُچی کوکن مارن دھایا۔ گھر بیٹھیاں ملے نہ کوئے
 ساتھی، آتم پر ماتم رنگ نہ کوئے رنگایا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ گھاٹی، اٹھسٹھ تیرتھ دین دُہایا۔ ٹھگ چوریا پھرن راتیں، تیرا نام چپن دا دھیان نہ
 کوئے رکھایا۔ جگت وکاراں وِشیاں وِج سرشتی رُجھی امرت ویلے پر بھاتی، بھاون تیری نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر
 ہردے دینی دیا کمایا۔ گر شبد کہے پر بھ ویکھ کلجک کریا، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ سادھ سنت سچ اصولوں گریا، کرم دھرم رہن کوئے نہ پانیا۔ راجا رانا
 اپنیاں بچناں توں کریا، غریب نمانے گلے نہ کوئے لگایا۔ ست دھرم دا بھانڈا رڑھیا، کوڑ گڑیا سارے بیٹھے سیس اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کل اپنا پھیرا پانیا۔ گر شبد کہے میں ویکھیا اندھیر، اندھ آتم دین دُہایا۔ سجن نال سجن متر نال متر کرن جھیر، ہیر پھیر وِج لوکایا۔
 کیوں سوامی صاحب سلطان پُرکھ اگم لگائی دیر، مہان محبوب اپنا کھ چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی سرشتی ویکھ جگت لوکایا۔ ہر شبد
 کہے اٹھ ویکھ حالت، ہلت پلت تیری سرنا یا۔ چار ورن وڑی جہالت، سچ نہ کوئے دکھایا۔ کام کرودھ دی لگی علامت، عالم سکے نہ کوئے پرے ہٹایا۔
 ساچی دیوے نہ کوئی ضمانت، بریخانہ نہ کوئے دکھایا۔ من منوا گھر گھر کرے بغاوت، اپنا بل پرگٹایا۔ پتا پت دی پئی عداوت، گر چیلے کرن لڑایا۔ ساچا
 نام نہ کوئے سخاوت، وست اموک جھولی کوئے نہ پانیا۔ تیری بچھلی لکھی بھلی سرب عبارت، عمل وِج نہ کوئے لوکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر صدی دیہویں
 کسے دی کرے نہ کوئی سفارش، سارے پلو گئے جھڈایا۔ ملا شیخ پنڈت پاندھے مندر مسیتاں کرن آڑھت، جگت دکان گئے بنایا۔ تیری کرے نہ کوئی سچی
 عبادت، بن کعبیوں تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ توں مالک صحیح سلامت، آد جگاد اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سری بھگوان ہو
 سہایا۔ شبد گرو کہے اوہ ویکھ گر اوتار، در ٹھانڈے سیس نوا یا۔ پیغمبر پیر کرن پکار، کوک کوک سنایا۔ بھگت سہیلے واجاں رہے مار، برہوں راگ الا یا۔
 سنت سہیلے دھوڑی منگن چھار، ٹکا اک رما یا۔ گر مکھ کہن درس دکھال، زرگن نور کر رُشنا یا۔ گر سکھ تیری کرن بھال، کھوجن چائیں چانیا۔ مُرید کہن
 مُرشد دے جمال، جلوہ نور کر رُشنا یا۔ صوفی کہن آ کے سُر ت سنبھال، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ کلجک کوڑی کریا چاروں کُنٹ پئے دھمال، نو نو چار نچے واہو

داهیا۔ بن تیری کرپا کوئی نہ اترے پار، نیا نوکا نام نہ کوئے چڑھایا۔ نو کھنڈ پر تھی روندے دیکھے شاہ کنگال، دھیرج دھیر نظر کسے نہ آیا۔ کرپا آپ مہاراج، محبوب نور خدا آیا۔ تیرے در دے سرب محتاج، محبت وچ اوٹ رکھایا۔ زرگن سرگن کر کاج، زرویر اپنا پھیرا پایا۔ سچ پدارتھ دے کے دات، جیو جنت دے سمجھایا۔ کلج کھیرا اڑیا پھیر کر آباد، سنجگ سوہنی نگری اک بنایا۔ جو ہنس بدھی ہوئی کاگ، کاگوں ہنس دے بنایا۔ بھگت ادھارنا تیرا رواج، جگ جگ ویکھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرشٹ سبائی بدھ بیک دے کرایا۔ گر شبد کہے پر بھ کرپا، نردھن سردھن تیرا دھیان لگایا۔ کلج انتم میٹ پیتا، مہر نظر اٹھایا۔ سوامی مہربان ہو کے آجا جوں نانک گھر ماتا ترپتا، جوں گجری گوہند چند کرے رُشانیا۔ سرشٹ سبائی دس دے پر م پُرکھ دا اکو ایشا، اشام اپنا نام دے لکھایا۔ چار ورنّاں آجائے نچا، شتری براہمن شودر ویش جھگڑا رہے نہ رانیا۔ تیرا تھم سدا بے پرواہ سدا بختہ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ اوہ فرق کڈھ دے جو گرو گرنٹھ وچ پایا کٹا کٹا، کئی سب دی دے جھڈایا۔ تیرے ہتھ انوکھی جگتا، جگتی جیون دے سمجھایا۔ تیرا بھانا کدے نہ رُکدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ وشن برہما شو تیرے دوارے جھکدا، کروڑ تیتیس سس نوانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیتھوں بچھدا، حکمے وچوں تھم ورتایا۔ کلج انتم ویلا نہیں لگ دا، کیوں بیٹھا پڑا پایا۔ کوڑی کرپا بوٹا کیوں نہیں پٹدا، ست دھرم جڑ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ دے رکھایا۔ گر شبد کہے پر بھ ڈوگھے سمندر، ساگر بے پرواہیا۔ اپنا روپ انوپ رکھا اگما سندر، جس دی مورت صورت نہ کسے گھڑایا۔ اندر وڑ کے کھول دے اپنی گنجھل، کڑی نالوں کڑی دے جھڈایا۔ پتا پُرکھ اکال اپنے بچیاں لالے انگل، کیوں بیٹھامات جھلایا۔ کلج انتم کوئی رہن نہ دینا چغل، نندیا بجلی دے کھپایا۔ جو تیرے نام توں ہو گئے نمکر، تنہاں دی مکمل کر صفایا۔ جو تیرے چرن دوارے ڈھیہ کے کرن شکر، تنہاں دے سنسے دے کٹایا۔ توں اہنا دا پتا اوہ تیرے پتر، گرو گوہند گیا سمجھایا۔ تیرا لیکھا چچم پورب دکھن اتر، دہ دشا تیری وڈیایا۔ توں ویکھیں کونا نمکر، زمیں اسماناں کھوج کھجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب ستگر گھر اپنے دے وڈیایا۔ گر شبد کہے وڈ مالک دھرت، دھرتی دھیان لگایا۔ ٹھاکر ہو کے سوامی پرت، پت پر میثور روپ وٹایا۔ چار جگ جو لاؤندا آیوں شرط، حکمی تھم سنایا۔ زرگن زرویر زراکار ہو

کے دے درس، جوتی جوت جوت رُشانیآ۔ جن بھگت وڈیائی ملے فرش، عرش سو بھاپائیآ۔ جنم جنم دی میٹ حرص، ہوس دے گوائیآ۔ تیرے جن تیرے ملن نوں رہے ترس، دوس رین گھڑی پل راہ رہے تکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل ملاؤنا چائیں چائیں۔ چائیں چائیں میل ملاؤنا، پر بھو تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ سجن گھر درس دکھاؤنا، مل سنتاں سو بھاپائیآ۔ نام ندھانا منگل گاؤنا، گیت گو بند الائیآ۔ وچھڑیاں پر بھ گلے لگاؤنا، وگدیاں باہوں پھڑ اٹھائیآ۔ جگت جہانوں پار کراؤنا، دو جہاناں لیکھا دینا مکائیآ۔ لکھ چوڑاسی پھند کٹاؤنا، مات گر بھ دس دس ماس نہ کوئے تپائیآ۔ رائے دھرم پرے ہٹاؤنا، چتر کپت نہ لیکھ جڑائیآ۔ جن بھگت سہیلیاں اپنی گود بیٹھاؤنا، سر اپنا ہتھ لگائیآ۔ انتم جوتی جوت ملاؤنا، جس وچوں اُتجے اوسے وچ سمائیآ۔ گرکھ کندن کنجن سونا کسے صراف نہ ہتھ پھڑاؤنا، اپنی پرکھ کر کے ترس آپے لینا کرائیآ۔ ٹھاکر سوامی دین دیال ہر کرپال ترس کماؤنا، تیری رحمت بے پرواہیآ۔ سُنٹیاں جاگدیاں، چلدیاں پھردیاں، اٹھدیاں بہندیاں اپنا درس کراؤنا، ساکھیات سوچھ سروپی نظری آئیآ۔ بھلیاں بھٹکیاں مارگ لاؤنا، رُلیاں نال رلائیآ۔ تڈھ بن سوامی دوجا نظر کوئے نہ آؤنا، پت پر میثور پُرکھ اکال دین دیال تیری سرنائیآ۔ سچکھنڈ دوارے انت بہاؤنا، کبیر جلاہے نال میل ملاؤنا، مل مل سجن خوشی منائیآ۔ مانس جنم پھیر ہتھ نہ آؤنا، لکھ چوڑاسی وچوں ایہہ وقت سہاؤنا، گھڑی پل تیری یاد وچ رکھائیآ۔ بن تیری کرپا گر مکھاں کسے نہ پار لنگھاؤنا، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی شہادت دے گواہیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن وکھال اپنا گھر، جس گرہ بہہ کے نرمل نور جوت کرے رُشانیآ۔

☆ ۷ اَسو ۲۰۲۱ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ مال چک ☆

گر شبد کہے پر بھ چھیل چھیل ملوک، سوہنا سوہنی لئے انگڑائیآ۔ تیری دروہی سُن لے کوک، بے پرواہ اکھ کھلائیآ۔ سچ دوارے سُنٹوں گھوک، غفلت وچ بھری لوکائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا سدا دے کے کر گئے کوچ، گلی کوچا حکم جگت سنائیآ۔ شاستر ویداں نال دے گئے سو جھ، اکھراں نال پڑھائیآ۔

پریم پیار اندر گئے جھونج، تن سیس بھیٹ چڑھایا۔ صاحب ستر ساچا پڑھ اکال بخش سلوک، صلح کُل ویکھ دکھایا۔ بھرے بُھلی سرب مخلوق، خالق خلق دے وڈیایا۔ جگت شیطان پھرے نمرود، محبوب دتا بھلایا۔ اصل لبھے نہ کسے وجود، وصل سچ نہ کوئے کرایا۔ جگت علما ہوئے بیوقوف، بیوہ روپ نظری آئی۔ انتم ایہناں آکے کر موقوف، برخاست ساچے گھروں کرایا۔ جن بھگتاں جھولی پا حقو، حکم اک ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، ساچا دھرم دھر میاں وچوں پرگٹایا۔

☆ ۷ اَسو ۲۰۲۱ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ باٹھ ☆

گر شبد کہے پر بھ چھیل چھیلے، شاہ سلطان تیری وڈیایا۔ کلجک انتم چکے سرب وسیلے، وصل یار نہ کوئے کرایا۔ بھرے بُھل گئے گرواں اوتاراں پیغمبراں والے گھرانے قبیلے، قابل رہن کوئے نہ پانیا۔ پھر گئی دروہی مکے مدینے، مقبرے دین دھایا۔ تُوں ٹھنڈ نہ پاویں سینے، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ بستر پہن کے سوہے کالے پیلے نیلے، چٹے لال کنچن تیرا ساچا رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ تیرے پریم رس کوئی نہ دس بھینے، بھنڑی رین نہ کوئے وڈیایا۔ سادھ سنت کلجک انتم لیکھے وچ نہ جان گئے، لکھ کروڑی بیٹھے ڈیرہ لایا۔ سب نوں جھنجھٹ پئے گھنے، گھنٹیا میل نہ کوئے ملائی۔ بن نیتراں توں انتر ہوئے انھے، جگت نشانے رہے دکھایا۔ تیری رضا کوئی نہ منے، قضا سب دے سرتے چھایا۔ تُوں کیوں بیٹھا سب توں ہو کے بنے، اڈرا دکھرا ڈیرہ لایا۔ جن بھگتاں سنیہڑا دے اگئی کئے، کافی تیر نشانہ اک چلایا۔ بھاگ لگا ساڈھے تن ہتھ چھپر چھنے، محل اٹل سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر شبد کہے پر بھ جو بنوتے، تیری جوانی بے پرواہیا۔ کرپا کر سری بھگوانتے، بھگوان اپنی لے انگڑایا۔ تُوں لکھ چوڑا سی کنتے، گھر گھر سچ سہایا۔ بھگت سہیلے تیرے مکتے، در منگن جھولی ڈاہیا۔ اوڈھن دے بھگتے ننگتے، غریب نمائیاں ہو سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر اک وسایا۔ گر شبد کہے پر بھ ست ستوادی، ست ست تیرا نظر کوئے نہ آئی۔ کلجک انتم ویکھ ہوئی بربادی، محل اٹل کھنڈر روپ

وٹائی۔ ساچے مندر نویں کر آبادی، عبادت اپنی اک سکھائی۔ جھگڑا چھٹ جائے ملا قاضی، قضیہ کوئے رہن نہ پایا۔ تیرے نام دے بن سرب نمازی، چرن کول ملے سرنائیا۔ نام پدارتھ دے کے بھاجی، سانجھی سب دی کل بنائی۔ جو دے سو تیرا حاجی، حضرت تُوں ہی نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بھاون پور کرائیا۔ گر شبد کہے پر بھ اپر اپارے، اپر پیر تیری وڈیائی۔ تُوں نرگن رُپ سدا نر نکارے، نر ویر اک اکھوائیا۔ گر اوتار تیرے سہارے، پیر پیغمبر اوٹ تکایا۔ سنجگ تریتا دوا پر دتے لارے، کلج انتم پرے دے کرائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو اُجیارے، اُجرت سب دی جھولی پایا۔ تیرے وِجن نام نگارے، شبدی دُھن شنوائیا۔ پچھلے جھگڑے مک جان سرب پوڑے، اگے اکو راہ سمجھائی۔ سنت سہیلے کڈھن ہاڑے، ہوکا لے کے رہے جنایا۔ کرپا کر سچی سرکارے، سرکار وچوں سرکار دے بدلائیا۔ جس دا تھم چلے جگ چارے، سو فرمان دے سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، بھگوان اپنا رنگ رنگایا۔

☆ ۷ اُسو ۲۰۲۱ بکرمی مسائنگھ دے گرہ نور نگباد ☆

اوتار پیغمبر گر اکٹھے کیتے بھگت، سکھنڈ نواسی سچ دوارے دھر دا تھم اک سنائی۔ نیر ویکھو لوک مات جگت، چار گنٹ دہ دشا دھیان لگایا۔ سچ دست نظر نہ آئے کوئی شکت، شخصیت بیٹھی مکھ بھوائیا۔ لکھ چوراسی گھر گھر اندر پر بھ ملن دا پیا فرق، فیصلہ سکے نہ کوئے کرائیا۔ انتر آتم کسے نہ ہووے درد، دُکھیاں درد نہ کوئے ونڈایا۔ صدی ویہویں کھیل ہو یا اسچرج، اسچرج لپلا سمجھ سکے کوئی نہ رانیا۔ جگت رسنا جہوا بتی دند کردے پڑھت، ہر دے بھو نہ کوئے کھلایا۔ جوٹھ جھوٹھ سو بھاپائے دھرت اُتے فرش، عرش سنے نہ کوئے ودھایا۔ مایا متا ہر گھٹ ودھی درد، غزل نام نغمہ نہ کوئے شنوائیا۔ جودھا سور پیر دے نہ کوئی مرد، مرد مردانہ رُپ نہ کوئے دھرائیا۔ کلج قصائی ہتھ وچ پھڑ کے کرد، چاروں گنٹ بھجے واہو داہیا۔ کوڑی کریا دہ دشا اڈے گرد، سنگر دھوڑی کٹا مستک خاک نہ کوئے رماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے اپنا تھم جنایا۔ سچ دوارے کر اکٹھے سری بھگونت،

دُھر دا تھم جنایا۔ لکھ چوڑا سی دیکھو جیو جنت، سچا سادھ سنت نظر کوئے نہ آئی۔ بودھ اگادھا دسے کوئی نہ پنڈت، کلمہ حق نہ کوئے سمجھایا۔ پڑدا چکے نہ جیرج اندج، اُتہج سیتج پندھ نہ کوئے مکایا۔ ست دھرم کوئی نظر نہ آوے بنت، پریم پیار نہ کوئے دکھایا۔ چاروں گنٹ اندھیرا کلج انت، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھید ابھیدا رہیا جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکٹھے کر، ہر کرتا آپ جنایندا۔ لوکات دیکھو اپنا پچھلا گھر، سنجک تریتا دواپر کلج سب نوں یاد کرائیندا۔ جو شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن لکھ کے آئے دھر، کھانی بانی راگ ناد سنایندا۔ تس دا بھے بھو رہیا کوئی نہ ڈر، بھیانک روپ نہ کوئے دکھائیندا۔ رسنا جھوٹی دند جیو جنت سادھ سنت رہے پڑھ، اندر وڈ تیرا درس کوئے نہ پائیندا۔ خالی دسے بُتخانے کایا دھڑ، دیوا باقی کملاپاتی جوت نہ کوئے جگائیندا۔ ترے گن مایا گنی پنج تت پتلے رہے سڑ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیندا۔ کوڑی کریا وہندا دیکھو ہڑ، اگے ہو نہ کوئے بچائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں نیتز نیناں آپ دکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیکھو مات، شہنشاہ شاہ پاتشاہ آپ جنایا۔ وست امولک جو دے کے آئے دات، نام بھنڈارا اک ورتایا۔ کسے کول نہ رہی سچ سوغات، خالی بھانڈے نظری آئی۔ اندر وڈ کے کوئی نہ مارے جھات، باہروں لبھن بے پرواہیا۔ باطن کوئی نہ کرے بات، ظاہر کوئے سرب لوکایا۔ تہاڈے نال ملن دا کسے نہ ہويا اتفاق، صدی چودھویں رہی سنایا۔ واک بھوکھتاں کرو یاد، جو عیسیٰ موسیٰ محمد آئے لکھایا۔ نانک نرگن گوہند کھولو تاک، پڑدا اک چکایا۔ پُرکھ اکال جو بنیا باپ، پتا بے پرواہیا۔ جس دا انوکھا وکھرا سب توں جاپ، نراکھر کرے پڑھایا۔ آد جگادی پاکی پاک، پتت پُنیت بنایا۔ اوہ دسہارا ساچ، سچ سچ سمجھایا۔ کلج کوڑی کریا رہی ناچ، نو دوارے گھنگٹ کھ توں لاہیا۔ پریم پُرکھ دی سارے بھل گئے گاتھ، گھر گمبھیر نہ کوئے منایا۔ اُٹھ کے دیکھو تریلوکی ناتھ، اناتھ دین دہایا۔ پیر پیغمبراں سارے کرن یاد، طوبی طوبی رہے سنایا۔ پورب لے لے خواب، نیتز نین اکھ اٹھایا۔ کلج انتم دیکھو سب دا دُبد جائے جہاز، بن ملاح بیڑا پار نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا رہیا جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تلو اندھیری رات، سرشٹ سبائی نظری آئی۔ تہاڈی سمجھ کوئے نہ بات، بھو سکے نہ کوئے کھلایا۔ دین مذہب جھگڑا پائے ذات پات، شتری براہمن شودر ویش کرن لڑایا۔ ساچی پٹی

پڑھے نہ کوئے جماعت، ڈگری حق حاصل نہ کوئے کرایا۔ الف یے پر بھ دا کھیل کی جانے وچ لغات، پڑدا اوہلا سکے نہ کوئے اٹھایا۔ نیز ویکھو مُرید
 مُرشد دیوے نہ کوئے نجات، رہبر نظر کوئے نہ آیا۔ وست امولک نام پدارتھ کلمہ نبی رسول نہ دیوے کوئی دات، دُھر دی دھار جھولی پایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیز نیناں رہیا درسایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آو آگے، ہر کرتا آپ جنایا۔ کلجک اتم لوکات ویکھو کلجک جیو بجے، رات
 دوس نہن واہو داہیا۔ کسے نہ پر م پر ماتم ملدا دسے آگے، بچھلا لہنا گئے بھلایا۔ دیک جوت کوئے نہ جگے، گھر مندر نہ کوئے رُشنایا۔ نو دوارے مول نہ
 کوئے لنگھے، دسویں بہہ نہ خوشی منایا۔ ٹٹے گڑھ نہ ہوئے ہنگے، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھایا۔ بن بندگیوں خالی دسدے بندے، بندھن سکے نہ کوئے
 تڑایا۔ کلجک اتم ٹٹئی کوئے نہ گنڈھے، گنڈھنہار گوپال سوامی رہیا سمجھایا۔ نیز ہین چاروں کُنٹ اندھے، نور ظہور نہ کوئے رُشنایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پیر پیغمبر اں رہیا درسایا۔ پیر پیغمبر گر اوتار اٹھ اٹھ رہے تک، لوکات دھیان لگایا۔ جو کہا پُرکھ سمرتھ، سو ویکھن
 چائیں چانیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دیک کوئی نہ رہیا جگ، جوتی جوت نہ کوئے رُشنایا۔ ترے گن مایا لگی آگ، نو کھنڈ پر تھی رہی جلائی۔ مکے کعبے پورا ہوئے
 نہ کسے جج، کایا حجرہ سچ نہ کوئے سُہایا۔ روندے ویکھے شودوالے مندر مٹھ، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ ملے دڈیائی نہ کوئی اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا
 سُرستی کھلی مینڈھی نیز نیناں نیر رہی وہایا۔ ست دھرم دا نظر نہ آئے کوئی ہٹ، چوڑاں لوک چوڑا طبق، اپنا آپ بیٹھے سرب بھلایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دُھر ویکھ دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کی ہویا جگ، جگ جیون داتے کی کی کھیل ورتایا۔ جو مارگ
 نرگن سرگن ہو کے آئے دس، دہ دشا کر پڑھایا۔ سو رستہ کلجک جیو گئے چھڈ، جگت اندھیری رین بھجّیں واہو داہیا۔ اتم پر ماتم نالوں کر کے اڈ، مایا
 پر کرتی وچ پھسایا۔ وشو دسے نہ کوئے جد، بنس سر بنس نہ کوئے سُہایا۔ انحد وبتے نہ کوئے ند، دُھن آتمک راگ نہ کوئے سُنایا۔ ست دھرم دی
 چھڈ کے حد، کوڑی کریا اندر بیٹھے ڈیرے لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر ڈھیہ پے سرنایا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر کہن پر بھو پر بھ تیری مایا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال سمجھ کوئے نہ پایا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اچرج کھیل رچایا، تیری رچنا

سار کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چو کڑی جو سیوا لایا، لوک مات دتی وڈیائیا۔ نراکھر وچوں اکھر دھار شد سرُپی بول جیکار، راگاں وچ گایا، ناداں دتی وڈیائیا۔ کاغذ قلم شاہی میل ملایا، ترے پنج جوڑا سچ سُبھائی۔ جیواں جتناں سادھاں سنتاں کلجگ انتم بھید نہ آیا، پڑدا سکیا نہ کوئے کھلایا۔ کایا مندر اندر وڈکے پُرکھ ابناشی تیتوں کسے نہ گایا، باہروں لبھدے واہو داہیا۔ بے انت سوامی سمرتھ پُرکھ داتے تیرا رنگ نہ کسے چڑھایا، گیر و کپڑے سرب رنگایا۔ دروہی خدائے پیر پیغمبر رہے جنایا، طوبی طوبی رہے سنایا۔ مالک خالق پرتپالک مخلوق تیری سلوک گھر گھر نظر نہ آیا، پریم پریتی سچ نہ کوئے نبھایا۔ اُچ عروج وڈ محبوب تیری محبت وچ ڈیرہ نہ کسے لایا، سچ سنگھاسن سوہا کوئے نہ پائیا۔ پرتھی آکاش لوک پرلوک ویکھ وکھایا، سچ سلوک ڈھولا سوہلا سارے گئے بھلایا۔ سنگر وچولا نہ کسے بنایا، جیواں جتناں گھر گھر ہندی ویکھی گڑنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دھر دا ور، گھر ٹھانڈے منگ منگایا۔ گر اوتار کہن پیغمبر ست، پر بھو سچ تیری وڈیائیا۔ کلجگ انتم ہر گھٹ ہوئی من مت، گرمیت بیٹھی کھ چھپایا۔ ناڈ بہتر ابلے رت، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار نال رلائی۔ ساچے مندر چڑھے کوئے نہ بھج، پوڑی دندا ہتھ کسے نہ آئی۔ چار کُنٹ دہ دشا نرگن تیتوں رہے لبھ، اچے ٹلے پربت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ دُونگھی کندر ویکھن تھاؤں تھانیا۔ تیرا در دوار ہر نرکار کسے نظر نہ آئے پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ نہ کوئے جنایا۔ جو مارگ آئے دس، سو سجن بیٹھے بھلایا۔ سب کچھ انتم تیرے وس، تیری سرشٹی تیری درشٹی تیرے ہتھ پھڑایا۔ ساڈے نین شرامون کھلے نہ اکھ، نیتز دین نہ کوئے گواہیا۔ صدی چودھویں ساڈی ہوئی بس، بستہ بنھ کے تیرے اگے سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہایا۔ سری بھگوان کہے سُنو اک بات، انتم انتر دیاں جنایا۔ نمو نمسکار کرو جوڑ کے ہاتھ، بندنا اک سمجھایا۔ سارے مل کے اک جماعت، ڈھولا گاؤ بے پرواہیا۔ بچھلا لیکھا کُیا اگے دیوے ساتھ، سد منیئے سچ رضایا۔ لیکھا لکھو بن قلم دوات، نراکھر نال درڑایا۔ چار جگ دا بچھلا کھات، پر بھو تیری جھولی پائیا۔ جو واک بھوکھت آئے آکھ، سو پورا دے کرائیا۔ تُوں صاحب پُرکھ سمراتھ، والی دو جہان اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی دھار رہیا جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیو لکھت، ہر کرتا آپ جنایا۔ تہاڈا پورا کرے بھوکھت، بھاکھیا نرگن دے جنایا۔ سارے منو اکو ایشٹ، مالک نور

خُدا ئیآ۔ میرے کول دو جہاناں لکھ چوڑاسی جیواں جتناں فہرست، بچیا نظر کوئے نہ آئیآ۔ ویراگی تیاگی سنیا سی پیراگی ویکھاں وچ گرہست، نرمادا سارے کھوج کھجائیآ۔ جنہاں نوں پرہہ ملن دا انتر آتم لگا عشق، تنہاں دا لیکھا لیکھے لواں لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیشہ اک الا ئیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن آؤ کریئے صلاح، مشورہ اک پکائیآ۔ ویلا اتم گیا آ، جس دا جگ جگ دھیان لگائیآ۔ ویکھو کی کھیل کرے خُدا، خود غرضی سب دی دے مٹائیآ۔ جو مذہباں وچ ہوئے خُدا، تنہاں دا میلا لئے ملائیآ۔ مارگ دسنہارا سدھا، ساجن داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رہبر بن کے رہیا سمجھائیآ۔ پیر پیغمبر کہن کرو ایکا، ایککار دیوے وڈیائیآ۔ رکے منگو اکو ٹیکا، سپس جگدیش جھکائیآ۔ صدی ویہویں پورا کر دے لیکھا، لکھت بھوکھت دیو جنانیآ۔ ذات پات دین مذہب دا چھڈو ٹھیکا، جگت ٹھیکیداری کم کسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم دے ورتائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن چلو جوڑیئے تھہ، پرہہ آگے سپس جھکائیآ۔ جو کچھ تیرا سو تیری جھولی دتا گھت، ساڈی وست نظر کوئی نہ آئیآ۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، تیری بے پرواہیا۔ توں کر نہار کرتا پُرکھ سمرتھ، دو جہاناں والی اک اکھوائیآ۔ کلج انت ہو پرتکھ، پرگٹ اپنی دھار چلائیآ۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، نرگن نور چند کر رُشنائیآ۔ چار ورن بنا دے اک جماعت، برن اٹھاراں ڈیرہ ڈھائیآ۔ سب دی پوری کر آس، آسا ترسنا دے مٹائیآ۔ جیواں جتنا دس اپنا جاپ، جیون جگت دے سمجھائیآ۔ سچ دوارے سچ سوامی تیتوں رہے آکھ، آخر میننتی اک جنانیآ۔ منزل چٹھکے ویکھ اپنے گھاٹ، پتن بہہ کے خوشی منائیآ۔ توں آد جگادی نرگن نرویر نرکار سب دا باپ، سانجھیاں سرب اکھوائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دے دُھر دا ور، سچ سچ تیری سرنائیآ۔ سری بھگوان دیا کماوند اے۔ مہربان مہر نظر اٹھاؤندا اے۔ سچکھنڈ نواسی دُھر دا حکم جاناؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکو راہ وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بھروسا اک رکھاؤندا اے۔ سچ بھروسا سرب رکھاوانگا۔ کلج انتم ویکھ تماشا، لکھ چوڑاسی کھوج کھجوانگا۔ نرگن ہو کے سرگن دیواں ساتھ، سگلا سنگ نبھاوانگا۔ کوڑی کریا پار کرا کے گھاٹا، شوہ دریائے رڑھاوانگا۔ سچک نیڑے لیا کے واٹا، اگلا پندھ مکاوانگا۔ چار ورن دے کے ساچی گاتھا، سبق علم اکو اک پڑھاوانگا۔ انتر آتم بجر کپاٹی کھول کے تاکا، جوت نرنجن ڈمگاوانگا۔

مُصَوِّر ہو کے دو جہان کھچاں خاکہ، برہمنڈ کھنڈ رُوپ انُوپ درساوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر وکھاوانگا۔
 ساچی کرنی کار کماویگا۔ پت پر میثور ویکھ وکھاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر و لہنا دینا سب دی جھولی پاویگا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں آپ اٹھاویگا۔ سنجگ
 بناوے اگلی بنتا، کوڑی کریا میٹ مٹاویگا۔ کھیلے کھیل ناری کنتا، لکھ چوراسی آپ پرناویگا۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم اک سمجھاویگا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھاویگا۔ دُھر دا لیکھا ویکھ وکھاوانگا۔ نرور ہو کے آوانگا۔ جوتی جوت رُشناوانگا۔ شبدی ڈنک وجاوانگا۔
 وشن برہما شو ہلاوانگا۔ کروڑ تیتیس اٹھاوانگا۔ دو جہاناں ویکھ وکھاوانگا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پھول بھلاوانگا۔ لواں پُریاں ڈھولا گاوانگا۔ زمیں اسماناں راہ
 وکھاوانگا۔ بے ایماناں انت کھپاوانگا۔ دھرم نشانہ اک جھلاوانگا۔ چار ورنان رنگ چڑھاوانگا۔ اوچاں نیچاں میل ملاوانگا۔ راج راجاناں تختوں لاہوانگا۔ سچ
 مندر اک مکان، ساڈھے تن ہتھ سو بھا پاوانگا۔ لیکھا جان جیو جہان، جاگرت جوت اک جگاوانگا۔ نام پدارتھ دے کے دان، خالی بھانڈے پھیر بھراوانگا۔
 چرن دھوڑی اک اِشان، دُرمت میل دھواوانگا۔ میل ملا کے دُھر دے کاہن، گونی سچ پرناوانگا۔ سیتا سرتی مل جائے رام، جگت وچھوڑا دُور کراوانگا۔ گھر
 وچوں پرگٹا کے ستنام، فتح ڈنکا اک سناوانگا۔ ساری مشکل کر آسان، رحمت اپنی اک کماوانگا۔ جو بردے ہوئے غلام، بندی خانہ سرب تڑاوانگا۔ دُھر
 سندیشہ دے پیغام، پراپسنتی مدھم بیکھری اپنے نال جڑاوانگا۔ کراں کھیل جگت مہان، مہما کتھ کتھ جاناوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ سُنہیہڑا سرشٹ سبائی اک جاناوانگا۔ سچ سُنہیہڑا اک سناویگا۔ جوتی شبدی جوڑا جوڑ جڑاویگا۔ دین مذہبی جھگڑا جھیرا کوئی رہن نہ پاویگا۔
 کجک کر کے اتتم بدلی، بدلہ سب دا آپ مُکاویگا۔ پُرکھ اکال بن کے عدلی، عدالت اکو اک لگاویگا۔ پندھ مُکا کے مزلو مزلی، منزل اگلی اک جاناویگا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے اعلیٰ ادنیٰ، راؤ رنکاں کھوج کھجاویگا۔ راؤ رنکاں ویکھ وکھاویگا۔ دوار بنکا اک سُہاویگا۔ نام ڈنکا شبد وجاویگا۔
 جیو جنتاں آپ اٹھاویگا۔ سادھاں سنتاں حکم مناویگا۔ ناری کنتا میل ملاویگا۔ رنگ بسنت اک چڑھاویگا۔ بودھ اگادھا پنڈت اکو نظری آویگا۔ چار ورن دی
 بنا کے ساچی سنگت، سگلا سنگ رکھاویگا۔ نام رنگیلا چاڑھکے رنگت، لال گُلال دا لیکھ مکاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست

ستوادی کھیل کھلاویگا۔ ست ستوادی کھیل کھلاویگا۔ شبد انادی ناد و جاویگا۔ آد جگادی ویس وٹاویگا۔ ہاڈی ہاڈی پھول پھلاویگا۔ کلجک کر انت بربادی، سنجگ
 بوٹا پھر لگاویگا۔ جن بھگتاں آتم پر ماتم نال کر کے شادی، گھر گھر وچ سوہنا سگن مناویگا۔ پنج شبد بنائے لاگی، سوہنا کھیل رچاویگا۔ انحد ناد سنا انادی، دُھن
 آتمک راگ سناویگا۔ نرگن جوت کرے پرکاشی، نور اکو اک چکاویگا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناشی، گھر گمبھیر ویس وٹاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں بچھلی یاد
 کرائے ساکھی، اگلا تھم ہور سناویگا۔ لہنا دینا چکائے باقی، بچھلا حساب مکاویگا۔ آگے دھرم ست دی کھول کے تاکی، طاقت اپنی اک درڑاویگا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی ہائی اک کھلاویگا۔ پر بھ ساچا ہٹ کھلاویگا۔ سمر تھ پُرکھ دیا کماویگا۔ تیر تھ تٹ نہاون کوئے نہ جاویگا۔
 گنگا گوداوری جمن سُرستی، جن بھگتاں چرناں ہیٹھ وگاویگا۔ نام نُماری چاڑھ کے مستی، اٹھے پھر اکو گھر بہاویگا۔ اپنے نال ملا کے ہستی، ہست کیٹ اکو در
 وساویگا۔ پریم پریتی کر کے سستی، بن پیسیوں دھیلیوں گرکھاں جھولی پاویگا۔ کلجک انتم کر دُرستی، سنجگ سوہنی ونڈ ونڈاویگا۔ کسے شاہ پاتشاہ کول رہن نہ
 دیوے گُرسی، بھکھیا گھر گھر آپ منگاویگا۔ ایہہ کھیل اگئی دُھر دی، نہ کوئے میٹے میٹ مٹاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار
 کماویگا۔ پر بھ کرنی سچ کماویگا۔ جن بھگتاں ہرنی پھرنی نیز اکھ کھلاویگا۔ سچ دوارا دس کے دُھر دی چرنی، چرنودک کُھ جام پیاویگا۔ اکو سکھیا دسے پڑھنی،
 آتم پر ماتم ڈھولا راگ الاویگا۔ اکو پوڑی دسے چڑھنی، سکھمن ٹیڈھی بنک ایڑا پنگل راہ وچ نہ کوئے اٹکاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر
 نظر اک اٹھاویگا۔ مہر نظر پر بھو اٹھاویگا۔ دین دیاں دیا کماویگا۔ کال مہاکال لیکھ مکاویگا۔ سنت سہیلے ساچے لال، شبدی سُنٹ ملاویگا۔ پورب جنم دی ویکھ
 کے گھال، مائس جنم جھولی پاویگا۔ پھل لگا کے ساڈھے تن ہتھ ڈال، پت ڈالی آپ مہکاویگا۔ جو پیسیاں ولوں کنگال، تنہاں دی جھولی نام بھراویگا۔ ایہتھے
 اوتھے سُرست لئے سنبھال، رائے دھرم نیڑ نہ آویگا۔ چتر گپت لیکھا نہ سکے دکھال، لاڑی موت نہ کوئے پرناویگا۔ لے کے جائے سچ سچی دھرم سال، سچکھنڈ
 دوارے آپ بہاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ کھلاویگا۔ ساچی کھیل پر بھو کھلاویگا۔ جگ وچھڑے میل
 ملاویگا۔ وڈے نکڑے جوڑ جڑاویگا۔ وگڑے تگڑے ویکھ وکھاویگا۔ بے فکرے گرکھ گھر بہاویگا۔ لکھ چوڑا سی وچوں تھوڑے نکلے، جنہاں اپنی بو جھ بھجاویگا۔

تنہاں دا بن کے دُھر دا پترے، پتا پُرکھ اکال اکھواویگا۔ چوٹی چاڑھے اُپر سخرے، سچ دوارا اک درسواویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھاویگا۔ ہرجن ساچے ویکھ وکھاویگا۔ پر بھ اپنی دیا کمائیگا۔ گرگھ اپنا رنگ رنگائیگا۔ نام مردنگ شبد سنائیگا۔ ننگی ہون نہ دیوے کند، پشت پناہ اپنا ہتھ رکھائیگا۔ لیکھا کر کے پار برہمنڈ، منڈل منڈپ اکو اک وڈیائیگا۔ سچ پریم دا دے کے اند، اند اپنا اک درسائیگا۔ کر پرکاش بن سورج چند، جوتی جوت جوت رُشنائیگا۔ بن رسنا جہوا بتی دند سنائے چھند، توں میرا میں تیرا اکو راگ درڑائیگا۔ سنت سہیلا سجن پر بھ درشن پائے آتم سچ پلنگ، گھر مندر اک سہائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مالک ویکھ وکھاویگا۔ دُھر مالک ویکھ وکھاویگا۔ زرگن سرگن لیکھے لاویگا۔ بھرم بھلیکھا دُور کراویگا۔ جنم جنم دے وچھڑے، لکھ چوراسی وچوں آپ اٹھاویگا۔ دو جہاناں آپے ویکھے، برہمنڈاں کھنڈاں پھول بھلاویگا۔ زرگن زوریر دھر کے بھیکھے، جوتی جاتا ڈگمگاویگا۔ سمبل وڑ کے دیسے، سچ سنگھاسن سو بھا پاویگا۔ نہ کوئی روپ رنگ نہ ریکھے، چنھ چکر نظر کسے نہ آویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہ بے انت سوامی انتریامی اپنی کار کماویگا۔ پر بھ اپنی کار کماویگا۔ دُھر دی دھار بناویگا۔ وچ سنسار ویکھ وکھاویگا۔ شبد جیکار اک کراویگا۔ سرشٹ سبائی کر پیار، محبت ناتا اک جڑاویگا۔ لیکھا جانے دو چار، چھٹی جگ کھوج کھجاویگا۔ نو سو چرانوے چوکری جگ پاوے سار، پڑدا اوہلا آپ اٹھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جان گرو اتار، پیر پیغمبر بھو مٹاویگا۔ گر اتار پیر پیغمبر کہن واہ واہ، پُرکھ اکال تیری وڈیائیگا۔ تیری ہاں وچ کردے سارے ہاں ہاں، ہر جو تیری اوٹ تکائیگا۔ تیرے تھم اندر کیڑا کرے نانہ، نالائق پت نظر کوئے نہ آئیگا۔ پُرکھ اکال کہے سارے بھل لو بخشا، میں سچ دیاں سنائیگا۔ تہاڈے پچھوں کسے کھادھا سور کسے کھادھی گاں، غریباں اتے ظلم مظلوم کار کمائیگا۔ انتم کوئی نہ پکڑے بانہ، اگے ہو نہ ہوئے سہائیگا۔ ہووے وچھوڑا پتراں ماں، بھین بھائی نہ کوئی بچائیگا۔ نار کنت نہ دے کوئی سہا، پتا گود نہ کوئی اٹھائیگا۔ جنہاں بھلیا بے پرواہ، پت پر میثور سچا شہنشاہیا۔ اوہناں دے بخشے کون گناہ، لئے انت بچائیگا۔ گر اتار پیر پیغمبر و تسیں دھرو دھیان، کلج انتم لکھ چوراسی کھوج کھجائیگا۔ اپنے اپنے گرگھ لو پہچان، جو کھے اندر رہ کے بیٹھے راہ تکائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوا دی اپنا تھم ورتائیگا۔ تھم ورتے ست

ستود، ست پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ کھوج کھجاولے برہمنڈ برہما، برہمانڈ سرب پھرائیندا۔ جس گھر جدا ہووے ناد، سو گرکھ نظری آسیندا۔ جس گرہ پر بھ دی ہووے یاد، سو سنت سہیلا سوبھاپائیندا۔ جو پریم پیار اندر ہو یا برباد، سو بھگت بھگونت روپ وٹائیندا۔ چار جگ دا لہنا ہر پر بھ سدا سدا سد رکھے یاد، ابھل ابھل کدے نہ جائیندا۔ تینی اوتار اٹھکے دیو اک آواز، صاحب سلطان آپ سنائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ساچے گھر پڑھو اک نماز، کلمہ دھر دا اک جنائیندا۔ دس گر کہو واہ واہ نرنکار، نرگن تیرا انت کوئے نہ پائیندا۔ بھگت اٹھاراں کرو نمسکار، بے پرواہ بے انت تیرا کھیل نہ کوئے سمجھائیندا۔ وشن برہما شو دھوڑی ٹکا لاوو چھار، خاکی خاک رمائیندا۔ کروڑ تیتیا منگے ہار، بلہین سرب نظری آسیندا۔ چارے جگ روون زارو زار، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیندا۔ چارے وید کرو پکار، چارے کھانی تھڈے نال ملائیندا۔ چارے بانی کرو اظہار، دھر دی سکھیا اک درڑائیندا۔ سورج چن نیز اکھ لو اکھاڑ، منڈل منڈپ آپ سمجھائیندا۔ دھرنی دھرت دھول اچی کوک و اجاں مار، دھر دا حکم اک سنائیندا۔ سارے رل کے کرو سچ دوارے اپنا اظہار، تھہ بن عزت آبرو دو جہان نہ کوئے بچائیندا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار لاشریک توہے توفیق، نرگن لئے اوتار، اوتری اپنا پھیرا پائیندا۔ کلج کوڑی کریا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دے نوار، مایا ممتا ہوئے ہنگٹا گڑھ تڑائی۔ ساچی سنگت چار ورن اٹھاراں برن شتری براہمن شودر ویش بخش اک پیار، پریم پریتی ساچی نیقی دھر دی ریتی دے درڑائی۔ ہوں بالک توں پر تپالک دھر دا ثالث، گرکھ کڈھ انوکھے خالص، خالص خالص دے بنائی۔ در سیوک تیرے جاک، بر خوردار پیارے عاشق، آتش سب دی دے بجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے اتم ور، واہوا تیرے ہتھ وڈائی۔ تیرے ہتھ وڈیائی سوامی، سرب گونتا اکو نظری آسیندا۔ آد جگادی انتریامی، گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیندا۔ بودھ اگادھ اگلی تیری بانی، تھہ بن بان نرالا تیر نہ کوئے چلائیندا۔ لیکھے لا چارے کھانی، بھو کھلا چارے بانی، پڑدا اوہلا دئی دوتی رہن کوئے نہ پائیندا۔ امرت آتم بخش ٹھنڈا پانی، سر سروور تیرا اکو نظری آسیندا۔ توں مالک دو جہانی، ساچے بھگت تیری نشانی، بن بھگتاں تیرا ناؤں نہ کوئے پرگٹائیندا۔ سنتاں اُتے کر مہربانی، گرکھاں دے پد نربانی، گر سکھاں بخش گر چرن دھیانی، صوفیاں منزل دے چڑھائی۔ تیرے ہتھ پر بھو لکھ چوراسی زندگانی، تیرے گھر زندگی چار دن مہمانی، اتم سر شٹی ساری دے فانی،

تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ کلجک رین دے سے تُغیانی، ترنی نظر نہ آئے آسانی، مُشکل حل دے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن
 نر، نر ہر تیری اک سرنائیا۔ نر ہر نرائن تیری سرنہ، سرنگت اِکو نظری آئیا۔ بجھے بھو چکا کے ڈرنا، بھیانک لیکھا دے مُکائیا۔ اپنے پریم پیار اندر دس دے
 مرنا، مر جیوت رُپ وٹائیا۔ اپنے مندر اندر دس دے پڑھنا، مکتب پاٹھشالے باہروں کم کسے نہ آئیا۔ اپنے پوڑے دس دے چڑھنا، گھر گھر وچ پڑدا
 دے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سوامی دیا کمائیا۔ ہر سوامی دیا کما دے توں، تیری اوٹ تکائیا۔ نعرہ دس دے اِکو ہو، ہوکا رہے
 نہ رائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند بولنا نہ پئے مُنہ، بن اکھراں اکھر دے پڑھائیا۔ جس نال پوتر ہو جائے بُت رُوح، دوواں دی میل رہے نہ رائیا۔ انتر آتم اپنا
 دس دے دُنگھا کھو، جس نوں سمجھ نہ سکے کوئے رائیا۔ رنگ رنگا دے ساڈھے تن کروڑ روم رو، ہوہو اپنی دیا کمائیا۔ گرکھاں آتم پر ماتم تیرے نال
 جائے چھو، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ کی ہویا جے وڈیائی دتی دھرو، تیرے بھگت اُس توں آگے تیرا درشن پاؤن چائیں چائیا۔ اوہ تیری سچکھنڈ ویکھن
 والے جوہ، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میل لے ملائیا۔ گھر میل کر ملاپ، پر بھو تیری وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں
 کولوں جوگ ابھياس وچ جییا نہیں جاندا جاپ، اِکو تیری اوٹ تکائیا۔ تینیوں تصور کیتا باپ، پر م پُرکھ تیرے نال جوڑ کے نات، ناتے چھڈے سرب
 لوکائیا۔ توں دھر دا بنیا ساتھ، ساتھی اک اکھوائیا۔ اُس اگے چڑھا راتھ، جس دا مالک بے پرواہیا۔ کی ہویا جے کسیرے دسی جاپ، ہن او سے دے ویرے
 بیٹھے راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم ملا اپنی ذات، جوتی جوت جوت سمائیا۔ جوتی جوت سما لے انت، انتشکرن رہن کوئے نہ پائیا۔
 توں بھگتاں دا بھگت تیرے سنت، سنت سا جن اک اکھوائیا۔ لیکھا چکا کے وچوں جیو جنت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں تیرے آگے نہیں کرنی
 مَنّت، اپنا حق منگن تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منزل پینڈا دے مُکائیا۔ منزل پینڈا کئے پندھ، گرکھ پاندھی رہے جنائیا۔
 تیرے دوارے چڑھے انوکھا چند، چند سورج دوویں شرمائیا۔ مل کے جوت مانئے اند، اند وچ سمائیا۔ لکھ چوڑا سی ٹے پھند، مات گربھ نہ پھیر تپائیا۔ توں
 صاحب سدا بخشند، رحمت تیری بے پرواہیا۔ صدی ویہویں ویکھ رہی لکھ، ٹھی جاندی واہو داہیا۔ سچے بھگتاں اپنے نال پالے گنڈھ، بدھی گنڈھ نہ کوئے

کھلایا۔ کر و سیرا اوسے سچکھنڈ، جس گھر تیرا نور کرے رُشنائیا۔ سَنگَرُو سوامی پوری کر منگ، مانگت بیٹھے آس نکایا۔ اگوں کہے سورا سربنگ، دین دیاں دیا کمايا۔ جن بھگتو اتم لے کے جاواں سنگ، راہ وچ نہ کوئے اٹکایا۔ پار کرا کے برہمنڈ کھنڈ، آکاشاں اُتے اپنا گھر دکھایا۔ سُن اگئی جاواں لنگھ، تھر گھر پہلا چرن لکایا۔ اگے کھول دروازہ بند، سچ دوارا دیاں جنایا۔ جتھے آد جگادی جگ چوکڑی اکو جہا اند، بدلی سکے نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کل اتم ویکھ دکھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دیونہارا شبد اگئی دان، داتا دانی بے پرواہیا۔

☆ ۸ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی مکھن سنگھ دے گرہ نور نگاہ ☆

پُرکھ اکال دیونہارا اوٹی، اوٹ اکو اک جنایا۔ ست پرکاش کراں جوتی، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ بھگتاں سُر ت اٹھاواں سوتی، آلس نندرا دیاں گوائیا۔ بُدھی رہن نہ دیواں کھوٹی، دُرمت میل دھوائیا۔ اپنے ملن دی بخشاں ساچی سو جھی، نچ نیتر کر رُشنائیا۔ کوئی سوانی رہے نہ کملی کو جھی، جو ہر سَنگَر لاگے پانیا۔ لیکھ چکا کے جنجوبودی، بندنا اکو دیاں درڑایا۔ ہوئے دارہے کوئی نہ روگی، ہنگتا گڑھ تڑایا۔ گرکھ برہوں دارہے نہ کوئے وجوگی، دھر سنجوگی میل ملائیا۔ لیکھ چکا کے لوک پرلوکی، سچ دوارا اک سہایا۔ جتھے سوچ کدے کسے نہ سوچی، سو سمجھ دیاں درڑایا۔ نام پڑھا کے اگئی پوتھی، پُستک اکو دیاں دکھایا۔ مت رہے کوئے نہ تھوتھی، ہوچھاپن نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجک اودھ بھوگ لئی چو کھی، اندر باہر اگنی تت تپایا۔ گرکھ گر سکھ مانک ورولاں سچے موتی، سمند ساگر پھول بھلایا۔ غریب نمانیاں گھر بخش کے پین کھان دی روٹی، رٹا بھکھ دا دیاں مٹایا۔ چار ورن بنا کے اکو گوتی، گھر ساچے میل ملائیا۔ جھگڑا رہے نہ کسے دھوتی، کچھیسہرا کچھ نہ کوئے لڑایا۔ لیکھا چکے چیار موچی، براہمن شودر اکو گھر دکھایا۔ سادھو بنھے نہ کوئی تیر لنگوٹی، سیس خاک نہ کوئی پوائیا۔ ناری کوئی داغ لگاوے نہ اُپر ٹھوڈی، مستک نور کراں رُشنائیا۔ پر نار رہے کوئے نہ بھوگی، گوہند اکو حکم منایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمايا۔ سچی کرنی کرے کرتار، قادر بے پرواہیا۔ جھوٹا رہے نہ کوئی یار، سجن ٹھگ سنگ نہ کوئی نبھایا۔ جیو ہوئے نہ

کوئے وِ بچار، کوڑی دھار دے مٹائیا۔ دھوکھا کرے نہ کوئے وِچ سنسار، سوکھا مارگ دے سمجھائیا۔ ہندسیاں وِچ نہ کوئے شُمار، گنتیاں وِچ نہ کوئے گنائیا۔
 اک اِکلا اِیککار، کل اپنی دے بدلایا۔ رہبر بن کے مِتر پیار، پریم پریتی اک ودھایا۔ گرکھ رنڈی رہے نہ کوئے نار، ہر کنت گھر گھر نظری آئیا۔ سچ
 بسنت کھڑے گلزار، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ گرکھیاں پریم پیار دے پھولن پائے ہار، سگندھی دوس رین جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر
 نظر اک اُٹھایا۔ سری بھگوان دیوے پریم سگندھی، خوشبو اکو اک جنایا۔ واسنا رہن نہ دیوے گندی، کوڑی کریا دے کڈھایا۔ دین مذہب دی توڑ کے
 سرب پابندی، مارگ دھر دا دے دکھایا۔ اندر باہر دھر داسگی، سگلا سنگ نبھایا۔ دُئی دویتی ڈھاکے کندھی، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ دیوے مان سرب
 ور بھنڈی، برہمنڈی ویکھ دکھایا۔ شبد کٹار کر کے ننگی دو جہاناں رہیا ڈرائیا۔ گو بند اپنے میانو کھچے اوہ چندی، جیہڑی لہار ترکھان نہ کسے گھڑائیا۔ اوہ اگے
 رنگ رنگی، لاری سمجھ کوئے نہ آئیا۔ نہ چنگی نہ مندی، لکھ چوڑاسی اکو نین ویکھ دکھایا۔ جو کوڑ گڑیار ہوئے فرنگی، تنہاں فیصلہ دے کرائیا۔ جو گرکھ بنے
 بھینگے، تنہاں بھجن بندگی اک درڑائیا۔ کسے دے کول کرے نہ کوئے مچھندی، مچھندگی رہن کوئے نہ پائیا۔ سند دے کے دھر دی سندھی، صدق اکو اک
 سمجھایا۔ مارگ دے نرالی ڈنڈی، چارے ورنّاں دے چلایا۔ کوئی لبھن جائے نہ تیر تھ تھّاں کنڈھی، ہر جو گھر گھر نظری آئیا۔ رہن دیوے نہ کوئی
 پکھنڈی، بھیکھ سارے دے مٹایا۔ بندے کڈھکے وچوں خانے بندی، بندنا اکو اک سمجھایا۔ نور نورانہ چاڑھ کے چند نوچندی، نور نور کرے رُشنائیا۔ لیکھا
 چُکا کے ہنگ برہمی، پاربرہم اک درسایا۔ کلج انت جو سرشٹی ہو گئی نکمی، نکر من روپ وٹایا۔ سبج ساچی دے کے دھرم تھی، سہارا اکو اک دکھایا۔
 جوت اکال بن کے سب دی مئی، پتا پُرکھ اکال سمجھایا۔ نیہنیں درشٹی جو ہو گئی آنھی، نیز اکھ دے کھلایا۔ دھر داراگ سنائے کنیں، دُھن آتمک اک
 سنایا۔ چاروں کُنٹ پھرے بھنی، جنگل جوہ ویکھے چائیں چائیا۔ سُرَت سوانی اُٹھائے اندروں وئی، میل ملاوے ہر جو سبج سُبھایا۔ مالک دے اکو دھنی، وڈ
 دھناڈھ بے پرواہیا۔ جس دی کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر برہمنڈ کھنڈ وشن برہما شو بدھے کئی، گٹھ اپنے نال دوائیا۔ اوہ مالک خالق پریم پیارا سب دا
 دھنی، ہر دا ہر ہر ویکھ دکھایا۔ ایہتے اوتھے دو جہان جن بھگتاں نال کدے نہ کرے بدظنی، کیتا قول اقرار توڑ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا وڈ دھناڈھ، دولتمند اک اکھوانیندا۔ جس دے بھگت آندھ گوانڈھ، دوجا گھر نہ
 کوئے وسائیندا۔ سچ پریتی جوڑ کے نات، ناتا اپنے نال رکھائیندا۔ وست امولک دے کے دات، نام پدارتھ جھولی پائیندا۔ شبد انوکھی ورتے دات، سوغات
 اکو اک وڈیائیندا۔ کلجک میٹے اندھیری رات، سنجک سچ نور اُپجائیندا۔ گر اوتار جو گئے آکھ، آخر حکم تعمیل کرائیندا۔ پیر پیغمبر جو گئے بھاکھ، بھاشا سب دی
 انت بدلائیندا۔ جن بھگت جو رہے جھاک، پڑدا اوہلا سرب اُٹھائیندا۔ پورے کر بھوکھت واک، وقت اپنا اک سہائیندا۔ ویکھنہارا لکھ چوڑا سی پاکی پاک خاکی
 خاک، خاکہ سب دا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لہنا دینا جگ چوکڑی کر نہار بے باق، حساب کتاب بنائیاں آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دی کرنی کار کمائیندا۔ دھر دی کرنی کار رہیا کر، کرتا وڈ وڈیائیا۔ سچھنڈ دوارپوں آیا چل، نرگن نرویر لئے انگڑائیا۔ سچ
 سنگھاسن بیٹھال، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لائیا۔ جس دے اندر امرت سرور اگما جل، باہروں کھوجن کوئے نہ جائیا۔ دیا جوتی دیپک رہیا بل، نورو نور
 کرے رُشائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن تخت نواسی بیٹھال، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ شبد سندیسہ رہیا گھل، چاروں کُنٹ کرے جنائیا۔ بھانا رانا کدے نہ
 جائے ٹل، کل کلکی رہیا درڑائیا۔ کر کے آیا ول چھل، اچھل چھل دھاری پھیرا پائیا۔ کسے ہتھ نہ آوے جل تھل، سمنڈ ساگر سارے دین دھائیا۔ جوتی
 شبدی گیارل، روپ رنگ رکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں ہويا آپ ول، گلوکڑی اکو پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے تھاوں
 تھانیا۔ لیکھا دیون داسدا چاؤ، نت نوت ویکھ وکھائیندا۔ بھگت سہیلے پکڑے باہوں، سنت سہیلے آپ جگائیندا۔ دو جہاناں بن کے پتا ماؤں، پوت سپوتے گود
 اُٹھائیندا۔ دُئی دوتی میٹ کے گھاؤ، نام پٹی اک بندھائیندا۔ پار کرائے شتوہ دریاؤں، بیڑا منجھدار نہ کوئے رڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہر جن ویکھن آیا آگے، اگلا حال سناٹا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا چڑھکے اسو بگے، شبدی گھوڑا رہیا دوڑائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر پھرن بھجے، ننھن واہو داہیا۔ وشن برہما سچے کھجے، پندھ رہے مکائیا۔ سرب سوامی سب دے وچکار سچے، نور نورانہ نور الاہیا۔ کرے کھیل صاحب
 سمرتھے، مہما اکھ رہیا درڑائیا۔ کلجک ویکھو اندھیری مے، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ مایا متا اندر کلجک جیو پھسے، پھانسی سکے نہ کوئے تڑائیا۔ گر اوتار پیر

پنیں سارے بچھے ہٹے، پلو اپنا گئے جھٹایا۔ کسے کم نہ آؤنے کھادھے وچھے کئے، کھلاں بکریاں اُتوں لہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے سیس پاوے گھٹے، جو ہر کا مارگ گئے بھلایا۔ ہر کا مارگ بھلیا برہم مت، مت متوالی دے دھایا۔ سب دے جامے لگی رت، داغ سکے نہ کوئے دھوایا۔ ویکھے کھیل پُرکھ سمرتھ، دُور دُراڈا نین اُٹھایا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوئی نہ سکے بچ، بچپن سارے بیٹھے گوایا۔ گرکھ وِلا پریم پریتی اندر رہیا ہس، خوشیاں راگ الاہیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاواں جس، تُدھ بن دُوجا نظر کوئے نہ آہیا۔ سری بھگوان ہو مہربان کل پت لئے رکھ، پت پر میثور دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل پُرکھ سمرتھ، سرب سوامی دیا کمایا۔ سرب سوامی آد جگاد چنگا، چنگیاں لئے تراہیا۔ لیکھے لاوے ماڈا گندہ، جو چل آوے سرنایا۔ پار کرائے جگت کُنڈھا، نیا نام چڑھایا۔ تن من سینہ کرے ٹھنڈا، اگنی تت بُجھایا۔ نام ندھان دے کے بناوے بندہ، بدلی اندروں دیوے کرائیا۔ لوڑ رہے نہ نہاون گنگا، مٹھاں وچ نہ سیس نواہیا۔ گھر وجائے اک مردنگا، دُھنی راگ الاہیا۔ ملے پدارتھ مٹھوں منگا، بُکھیاں بُکھ مٹایا۔ وجاوے اوہ سُرنگا، جو نانک نرگن رہیا اُچھایا۔ جس دی کوئی سمجھ نہ سکے تند ستارنگا، اشارہ کون کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ شاہ پاتشاہ پھرے بھجا، بھجن بندگی ویکھے تھاوں تھانیا۔ شبد سروپی ہو کے گجا، بھبک نام لگایا۔ دو جہاناں دے کے سدّا، ساچے در منگایا۔ حکمے اندر ہر اک بدھا، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ سارے چھڈ کے چکر گدا، سُدِرشن چرناں وچ سٹایا۔ تُوں صاحب سورا سربنگا، بے انت تیری وڈایا۔ چار کُنٹ دہ دشا کلج کوڑ کڑیارا دسیا ننگا، گھر گھر نچے واہو داہیا۔ مایا ممتا وچے مردنگا، کام کرودھ رہیا ڈرایا۔ جگت ترسنا پایا دنگا، اگلا پندھ نہ کوئے چکایا۔ منزل چڑھے نہ کوئی ڈنڈا، پوڑی سچ نہ کوئے دکھایا۔ بن تیری کرپا جگت جہان ہویا رنڈا، سُبھاگی روپ نہ کوئے دکھایا۔ انتر آتم گیا اندا، پرمانند نہ کوئے سماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رہیا سمجھایا۔ سچ کہانی جنائے سچ، سچ سچ درڑایا۔ سنگر شبد اکو ست، ساتک ست دکھایا۔ گرکھ پیار دُھر دی مت، گرمت وڈایا۔ انتر دھار ملن دی اکھ، نرنتر دے بُجھایا۔ نرگن نرور ہوئے وس، سرگن میلا سچ سُبھایا۔ بھگوان ہو کے گائے جس، بھگتاں لئے جگایا۔ دُور دُراڈا آوے نس، بن کے پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا اپنے لیکھے پائیا۔ اگلا لیکھا لیکھے رکھ، رکھا کرے ہر گھٹ تھانیا۔ پریم پریتی دے جگ، جاگرت جوت اک رُشنائیا۔ ترے گن مایا میٹے اگ، اگنی تت بُجھائیا۔ جن بھگتاں پار کرائے بچھلی حد، اگلا گھر دکھائیا۔ جتھے بہہ کے رہیا سچ، ہر سچن صاحب سکھدائیا۔ اگنی نگارے رہے وچ، سُر تال نہ کوئے درڑائیا۔ دیپک نرالے رہے جگ، دوس رین ہوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیپک نرالا جگ جوت، گھر مندر آپ جگائیندا۔ گرگھ تیری بچھلی چکی سوچ، اگے اپنی سمجھ سمجھائیندا۔ رکھ پُرکھ اکال اوٹ، اوڑک تیرا لیکھا لیکھے پائیندا۔ انت ملا کے اپنی گوت، ذات اپنی وچ سمائیندا۔ پنج تت کایا مائی ہو جائے فوت، جوٹھا جھوٹھا موہ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھا لیکھے لائیندا۔ لیکھے لیکھا لاوے ایک، لکھ لکھ لیکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ جن سوامی دے کے ٹیک، ٹکا اک دکھائیا۔ نظری آ کے نیتن نیت، نیرن نیر جنائیا۔ بھگت پریتی کر کے ہیت، پریمی پیار وچ سمائیا۔ جگا جگنتر کرنہارا کھیل، کھیڈ اپنے دے درڑائیا۔ جو وچھڑیا سولیا میل، مالک ہو کے دیا کمائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان بن سچا سچن سُبھیل، سچے سچ وچوں لئے پرگٹائیا۔

☆ ۸ اُسو ۲۰۲۱ بکرمی دارا سنگھ دے گرہ پنڈ نورنگباد ☆

چارے جگ بیٹھے گرد، گردن سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ کلج کہے میں ہو یا بردھ، جو بن جوانی گئی وہائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ویکھیا کھیل پھرت پھرت، بھج بھج پندھ مکائیا۔ کسے دی کھلی رہن نہیں دتی سُر ت نرت، اندر اکھ بند کرائیا۔ پر بھ تیرے ملن دی اُچی نہ کسے حرص، کوڑی کرپا ہوس ودھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ دی کر کے کرس، سب دی جھولی دتی بھرائیا۔ تیرا کرے نہ کوئی درس، ستمگھ ہو نہ سو بھاپائیا۔ دین مذہب دا پا کے فرق، ذاتاں وچ لڑائیا۔ مایا متا پرگٹ کر ندھڑک، لوکمت دتی وڈیائیا۔ ہوئے نعرہ بولیا کڑک، اکو وار سنائیا۔ صدی چودھویں رہے نہ کوئی اڑک، رڑک سٹی سرب لوکائیا۔ سادھ سنت اپنے پیڑتلیوں گئے تھڑک، پیر سکے نہ کوئے جمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنی کھیل کھلائیا۔ چارے جگ پا کے گھیرا، در بیٹھے

سیس نواںیا۔ کلج کہے میرا ویکھ اندھیرا، چاروں کُنٹ چھانیا۔ جھگڑا چکا کے تیرا میرا، میں ممتا وچ پھسایا۔ اُلٹا دے کے اندر گیرا، من کا منکا دتا اُلٹایا۔ کوئی نہ وڑے تیرے ویہڑا، خالی مندر دین دہانیا۔ ناتے ٹٹ گئے گرو چیرا، چیلگر سو بھا کوئے نہ پانیا۔ اُجڑیا دے نوست کھیرا، گلشن سچ نہ کوئے مہکانیا۔ سیوادر ہو کے کارج کیتا بھیرا، تھوڑے سمیں اندر ہستے دتے بھلایا۔ ایہو جہا پر بھ تیتوں پتر لہے کھیرا، جو گیانیاں دھیانیاں اُلٹی مت کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دھر دی دے دکھایا۔ چارے جگ بیٹھے اکٹھے، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ چوتھا جگ حالت دے، سچ سچ سمجھایا۔ میرے پر بھ ویکھ کلج رین اندھیری مے، ساچا چند مکھ چھپایا۔ میں دین مذہب دے گل وچ پا کے پٹے، پٹیدار دتے روایا۔ کوڑی کرپا پا کے رٹے، رونق ساری دتی گوائیا۔ لال نمٹے رلا کے وچ گھٹے، کوڑی کوڑی ہٹ وکایا۔ جگت گڑیاوے مارگ دے، ہنگتا ممتا وچ سمجھایا۔ ترشنا مایا وچ پھسے، پھند نہ کوئے کٹایا۔ گر مکھ ور لے لک لک جوڑن دوئے ہتھے، سیس ہتھیلی اُتے رکھایا۔ جنہاں مستک بھاگ دھر دا مٹھے، تنہاں لیکھا دے چکایا۔ سنجگ تریتا دوا پروکھ ویکھ ہستے، اپنی خوشی منایا۔ ویکھو جس دے اندر نیہاں ہیٹھاں آئے بچے، اوہ بچو سب نوں چنگا بن کے رہیا دکھایا۔ جس دے آوے اندر کایا مائی بھانڈے کچے، بختہ روپ نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اگئی رہیا کھلایا۔ چارے جگ ہوئے اکٹھے، اک دُوبے رہے سناںیا۔ نو سو پُرانوں چوکڑی جگ رہ گئے پچھے، پچھلے لیکھے سرب مکایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جو مکھ لکھ دتے حصے، حصیداری جگت بنایا۔ اوہ کتھا کہانی بن گئے قصے، قسمت سکے نہ کوئے بدلایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کرے کھیل آپ اچھے، اچھی طرح جنایا۔ ساچا مارگ دھر دا دے، دردی درد وندایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھید اپنا دے کھلایا۔ چارے جگ رہے جھک، کلج نیواں ہو کے سیس نواںیا۔ پر م پُرکھ میں تیرا پُت، پریمیاں وچوں پریمی بن کے سیو کماںیا۔ مینوں خوشیاں نال گودی چک، تھاپی دے کے دے وڈیایا۔ میں ست دھرم دا بوٹا دتا پُٹ، ایہو میری چترنایا۔ راؤ رنکاں گھر پائی لٹ، لٹی گئی سرب لوکایا۔ سب دے بھاگ گئے نکھٹ، بھاگاں بھریا رہن کوئے نہ پانیا۔ اُجل ہو یا نہ کسے مکھ، کوڑی کرپا کالکھ کٹا مستک لایا۔ ایہو جیہا سوہنا چنگا کسے نہ ملیا ست، جو ست سنتو کھ ساریاں دے گوائیا۔ میں دھرنی دی کیتی سفل مکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، گرہ ساچا ویکھ وکھائیآ۔ سُن کے بات کُجک انوکھی، سَتجک لئے انگڑائیآ۔ پر بھو ویکھیں اِس دی کوئی وِچار نہ سوچیں، سوچ سمجھ کسے رہی نہ رانیآ۔ تیرا لیکھا جانے رَویداس چمار موچی، مَوِجودہ ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ تیرا مندر ویکھ کے ساڈھے تن ہتھ لمی چوڑی اُچی کوٹھی، ساچی کُٹیا دئے وڈیائیآ۔ جتھے پڑھنی پئے نہ کوئی پوتھی، پاندھا پنڈت نظر کوئے نہ آئیآ۔ بھيو ابھیدا دسنا گو جھی، گھر گمبھیر دیا کمائیآ۔ کُجک نے سرشٹ سبائی کیتی روگی، ہوئے بیماری اک لگائیآ۔ ساچا دسے نہ کوئی جوگی، جُگت بھلی تیری بے پرواہیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا پچھلا دے مُکائیآ۔ سَتجک کہے پر بھ سُن لے بات، سچ دیاں درڑائیآ۔ نو نو چار اندھیری رات، اندھلا پن نہ کوئی گوائیآ۔ تیرے بھگت نیز رو رو تیتوں مارن آواز، اُچی کوک کوک سُنائیآ۔ ناتا توڑ کے سَتجن ساک، اوٹ تیری اک رکھائیآ۔ تُوں نرِگن ہو کے دے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیآ۔ کُجک انت پائے وفات، مڑھی گور دے دبائیآ۔ سَتجک سچ سنا گاتھ، سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیآ۔ انتر آتم اُتے دھر دا اک پاٹھ، پاٹھشالا اک بنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا سچ پر گٹائیآ۔ سَتجک کہے سُن پُرکھ اکال، اکل کلا تیری وڈیائیآ۔ کُجک کوڑ نگرا سرتے کوکے کال، چاروں کُنٹ دئے دُہائیآ۔ صدی دیہویں سارے کر دے بحال، بندیخانے رہن کوئے نہ پائیآ۔ بھگت سنت گرکھ ویکھ اپنے لال، گر سکھ گودی گود اُٹھائیآ۔ کوڑی کریا بدل کے چال، سچ سچ دے پر گٹائیآ۔ تیرے جن ہوئے بے حال، بہبل ہو کے دین دُہائیآ۔ گوڑھی نیند دے سوال سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ سچ وکھا سچّی دھر مسال، دھرم دوار اکو اک پر گٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ جنائیآ۔ بھيو ابھیدا کھول مالک، ملکیت تیری نظری آئیآ۔ سچ دوارے کر عدالت، عداوت دے مٹائیآ۔ پریم پیار دی بخشش کر سخاوت، کوڑی کریا پرے ہٹائیآ۔ تیرے ملن دی رہے کوئے نہ ممانت، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیآ۔ مایا متا شوہ دریا رڑھا جہالت، ظاہر ظہور اپنا ترس کرائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان لیکھا دے چُکائیآ۔ سَتجک کہے میں منگاں منگ، مانگت نظری آئیآ۔ تُوں دیونہار سر بنگ، سور پیر بے پرواہیآ۔ تیرے دوارے سدا ٹھنڈ، در ٹھانڈا اکو اک وکھائیآ۔ کُجک کوڑی کریا لوکمت وچوں کڈھ، دھرنی دھرت دھول رہن کوئے نہ پائیآ۔ سنت سہیلے گرکھ ساچے سدّ، سدا دیکے نام سُنائیآ۔ ظاہر ظہور پت پر میثور نرِگن جوت درس کرو رنج، نیز لوچن نین خوشی منائیآ۔ صدی دیہویں لاویں

کیوں اچّ پچّ، پاربرہم پرہہ اپنا بھیو پردہ دے اٹھایا۔ تیرے پنا دوجا کسے نہ پینا لبھ، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 نرگن نرویر لئے انگڑایا۔ انگڑائی لے کے آجا آگے، شہنشاہ تیری وڈیایا۔ تیرا دیپک اکو جگے، دوجی شمع رہن کوئی نہ پایا۔ تیرے بھگت تیرے پتنگے،
 دوس رین راہ تکایا۔ بھجے آون پیری ننگے، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکایا۔ اندرے اندر وچاون مردنگے، ڈھولے سوہلے راگ سناپا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 اچی کوک کوک کہن ایہہ سب دے نالوں چنگے، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ پنج تت دے خاکی بندے، بندگی وچوں باہر کڈھایا۔ مڑ کے مات گرہہ کیڑے
 ہون کدے نہ گندے، جونی جون نہ کوئے بھوایا۔ پریم پیار اندر رنگے، رنگ میٹھی اک چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا
 ور، صاحب تیری سرناپا۔ سنجگ کہے پرہہ لاہ دے اوہلا، پڑدا رہن کوئے نہ پایا۔ تیرے بن دے نہ کوئے وچولا، وچلا بھیت نہ کوئے کھلایا۔ توں
 میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا ڈھولا، سوہنگ اکو راگ سناپا۔ لکھ چوڑا سی ہویا گولا، بیٹھا کھ بھوایا۔ نرویر ہو کے بن تولا، نام کڈا ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ مہربان پرہہ جی ٹھاکر، تیرے آگے منگ منگایا۔ کلجگ انتم ویکھ بنیا قاتل، مقتول دے لوکاپا۔ اکھوں پینے
 بنے حافظ، نیتر لوچن درس کوئے نہ پایا۔ سنجگ کہے کلجگ ویلا میتوں نہیں موافق، پچھلا جھگڑا دے چکاپا۔ میں مارگ اکو دساں معرفت، محبوب دیاں
 ملاپا۔ سنمکھ ہو کے کراں تعارف، تعریف نال وڈیایا۔ میتوں سمجھ نہ سکے کوئی عارف، حرفاں وچ نام نہ کوئی صلاحیا۔ میں ویہویں صدی بھگتاں دی
 کرن آیا سفارش، دوویں جوڑ واسطہ پایا۔ کوڑی کرپا وچوں کڈھ گارت، غیرت اپنے وچ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے
 لئے پھڑ، پلو اپنی گنڈھ بندھایا۔ سنجگ کہے آد جگادی مفرور، پڑدا دے اٹھایا۔ آ کے حاضر ہو حضور، حضرت پھیرا پایا۔ سب دی عرض کر منظور،
 منظوری تیرے در توں سوہا پایا۔ ہنگتا مان توڑ غرور، غربت دے چکاپا۔ نام پیار دا دے سرور، سہمت ہو کے ویکھ دکھایا۔ گر اوتار تیرا مشکور، شکریہ
 کہہ کے سیس نوایا۔ توں صاحب سوامی وڈ محبوب، مجلس بہہ کے خوشی دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلی پچھے کر حدود، اگلی حد
 دے جنایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر گھٹ ہر تھاں ہر گھڑی موجود، موجودہ ہو کے موج دے جنایا۔

☆ ۸ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی ہر نام سنگھ دے گرہ پنڈ پنڈوری گولا ☆

کرپا کر بے پرواہ، پت پر میثور تیری اک سرناہیا۔ چارے کھانی تے راہ، نیتز نین نین اٹھایا۔ ساچا دے نہ کوئے ملاج، بیڑا پار نہ کوئے لگھایا۔
 کلج اندھیرا گیا چھا، رین اندھیری دے ڈھایا۔ ست دھرم سارے بیٹھے گوا، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ مات پت پتا پوت ناتا گئے تڑا، بھنیاں
 بھیناں پریم نہ کوئے دکھایا۔ ہنس بدھی کاگ وانگر رہی گرلا، منکھتا بیٹھی مکھ چھپایا۔ پریم پڑکھ تیرا جے کوئی نہ ناں، ہر دے ہر نہ کوئی وسایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نرویر نراکار ہو سہایا۔ چارے کھانی رہی تک، چارکٹ دھیان لگایا۔ چارے وید گئے تھک، جگت سندیسہ مات
 سناہیا۔ چارے بانی پڑھ پڑھ گئے اک، حق حقیقت نہ کوئے سمجھایا۔ چارے کٹ رہے نھ، کلج جیو واہو داہیا۔ ناڑ بہتر ابلے رت، رتی رت رنگ نہ
 کوئے رنگایا۔ پھری دروہی من مت، گرمیت سمجھ کسے نہ آہیا۔ نیتز روندے دیکھے شودوالے مٹھ، مسجد مندر رہے گرلاہیا۔ پیر پیغمبر کتب غوث اولیے
 گئے نھ، پلو اپنا گئے چھڈایا۔ گر اوتار آوے نہ کسے دے وس، ڈوری پریم نہ کوئے بندھایا۔ کلج رین اندھیری مس، نوری چند نہ کوئے رشناہیا۔ سادھ
 سنت کسے نہ کھلی اکھ، نج نیتز تیرا نور نہ کوئے رشناہیا۔ مایا متا ہوئے ہنگتا گئے پھس، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار پلو سکے نہ کوئے چھڈایا۔ جگت وکارا نو
 دوارے مان رس، امرت دھار نہجھر جھرنانہ کوئے جھرایا۔ کرپا کر پڑکھ سمرتھ، بے پرواہ پھیرا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن
 نرویر ہو سہایا۔ چارے کھانی رہی بھج، بھج اپنا پنڈھ مکایا۔ ست رہیا نہ تیر تھ تھ، گنگا گوداوری جمنا سستی رہی گرلاہیا۔ نو کھنڈ ست دیپ گھر گھر
 لگی اک، گرہ گرہ تپ تپایا۔ تیرا درس پائے نہ کوئی اُپر شاہ رگ، پڑدا ڈی نہ کوئے اٹھایا۔ تیری آتم پر ماتم ہوئی اڈ، گھر وچ گھر بہہ نہ خوشی منایا۔ بن
 ہر نامے خالی دسن ہڈ، سچ خمار پریم نہ کوئے چڑھایا۔ وشو نظر نہ آئے کوئے جد، شتری براہمن شودر ویش کرن لڑایا۔ انتر آتم کوئی نہ سنے راگ انحد،
 دھنی راگ نہ کوئے جناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج انتم ویکھ در، دھردر گاہی پھیرا پایا۔ چارے کھانی کہے ویکھ کائنات، کلمہ تیرا
 کوئے نہ گایا۔ ساچی کرے نہ کوئی بات، شرع شریعت جھگڑا پیا لوکایا۔ تیرے ملن دا کھولے کوئی نہ راز، نیوں نیوں سجدے سارے سیس جھکایا۔ ساچا

حُجرہ سوہے نہ کوئے محراب، محبوبِ مل کے خوشی نہ کوئے منایا۔ مکے کعبے کوکاں مار مار تیرا لیں سواد، رسنا جہوا بتی دند ہلکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک اتم پھیرا پایا۔ چارے کھانی کہے سری بھگونت، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ ناتا ٹٹیا نار کنت، دُھر دا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ ہر دے ہر نہ نیا منت، منتر سچ نہ کوئے سمجھایا۔ بھرے بھلا جیو جنت، کوڑا گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ ساچی سمجھ نہ آئی کسے پنڈت، ملا شیخ پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ چارے کھانی کہے سُن ٹھاکر سوامی، اندج جیرج اُتبیج سیتیج تیرا دھیان لگایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک جوگر اوتار پیر پیغمبر دے کے گئے بیانی، شاستر سمرت وید قرآن لیکھا گئے لکھایا۔ سو صدی ویہویں ہر زرنکار اک اونکار تیری نظری آئے سچ نشانی، نشانہ اکو دے جھلایا۔ صدی چودھویں اُمت وچوں کڈھ دے بے ایمانی، بیوہ رُپ رہن کوئے نہ پایا۔ ساچی منزل دس اک نورانی، نور ظہور کر رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتے دیکھ دکھایا۔ چارے کھانی کہے پُرکھ اگم، تیرے اگے اک عرضوایا۔ سچ سندیسہ سُن لے کن، زرگن زرویر اکھ کھلایا۔ سرشٹ سبائی نیتز ہوئی انھ، انتر اکھ نہ کوئے کھلایا۔ چاروں کنتاں دہ دس دوڑے بجھے من، من کا منکا نہ کوئے بھوایا۔ نام پدارتھ ملے نہ سچا دھن، کوڑی کرپا ہوئی ہلکانیا۔ تیرا نظر نہ آئے دُھر دا کوئی جن، ملے وڈیائی نہ دھن جنیندی مایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے دیکھ اپنا گھر، جس گھر لکھ چوڑاسی دتی وسایا۔ چارے کھانی کہے آکے دیکھ، زرویر پھیرا پایا۔ کلجک اتم ودھیا بھیکھ، پکھنڈی گھر گھر ڈیرہ لایا۔ تیرا کوئی نہ کرے ہیئت، ہتکاری رُپ نہ کوئے دکھایا۔ رُت بسنتی مولے نہ کوئے چیت، بھل بھلوڑی نہ کوئے مہکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو پچھے دتے بھیج، اتم پلا گئے چھڑایا۔ اتم سُنجی دے سچ، پرماتم کنت بہہ نہ خوشی منایا۔ جوتی جلوہ نظر نہ آئے تیج، جوت زرنجن نہ کوئے رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر وچ گھر دے دکھایا۔ چارے کھانی کہے آپر بھ ٹھاکر، تیری جوت جوت رُشانیا۔ کلجک وہن دُنگھا ساگر، گھر گمبھیر پار نہ کوئے کرایا۔ بن پُرکھ اکال دین دیال دیوے کوئی نہ آدر، جگت گرو کم کسے نہ آیا۔ توں سوربیر بہادر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شبدی شبد ہو اُجاگر، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ چارے کھانی دیوے ہوکا، چاروں

کُنٹ جنایا۔ پر م پُرکھ تیرے پرگٹ ہون دا انتم مَوَق، مَکمل گُرُو اوتار دین گواہیا۔ جن بھگتاں کدے نہ دیویں دھوکھا، ساچے سنتاں ہوویں سہایا۔
 بھاگ لگا دے ساڈھے تن ہتھ کایا کوٹھا، باہر ڈھونڈن کوئے نہ جانیا۔ رکھنا پئے نماز نہ روزہ، رحمت اِکو دے کماہیا۔ پروردگار سانجھے یار مقامے حق بیٹھا
 کیوں خاموشا، نعرہ دُھر دا دے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، وڈ امام ہو سہایا۔ چارے کھانی کہے پاربرہم، برہم تیری آس رکھایا۔
 نہکرمی کر اپنا کرم، کرم کانڈ دے گواہیا۔ شترِی براہمن شوڈر ویش اِک وکھا دھرم، ادھرمی رہن کوئے نہ پائیا۔ بھيو چُکا دے چارے ورن، ذات پات
 ڈیرہ ڈھایا۔ نیز کھول ہرن پھرن، نچ نیز کر رُشناہیا۔ سرشٹ سبائی اِکو پوُجے تیرے چرن، دُجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ لکھ چوراسی آتم پرما تم پاربرہم جنا
 برہم، برہم وِدیا اِک پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مارگ اِکو دے وکھایا۔ چارے کھانی کہے پرہم آ جانیڑے، دُور دُراد پندھ مُکایا۔
 دین مذہب جو پئے جھیرے، جھگڑا دے چُکایا۔ ساچے وس کایا کھیرے، بند کواڑی بجر کپائی کھڑکی دے کھلایا۔ ڈھولے گایے تیرے میرے، سوہنگ
 راگ الاہیا۔ اِکو رنگ رنگا گُرُو چیلے، چیلہ گُرُو اِکو رنگ سہایا۔ کلج کُوڑی کِریا چاروں کُنٹ لگے ڈیرے، دہ دشا کر صفایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، مہربان پھیرا پائیا۔ چارے کھانی کہے آ کے بول، انبولت راگ الاہیا۔ سَتجگ دوارا ساچا کھول، خالق خلق دے سمجھایا۔ نام کُنڈے تول
 تول، ترازو اِکو اِک اٹھایا۔ لکھ چوراسی مارے کوئی نہ رول، جھگڑا کوڑا دے مٹایا۔ دے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت سو بھا پائیا۔ جو گر اوتاراں پیر
 پیغمبراں نال کیتا قول، انت اقرار دا ویلا گیا آہیا۔ تُوں سمرتھ سوامی سدا اڈول، دُبدے پاتھر لئیں تراہیا۔ تیرے کول وست انمول، نام پدارتھ دے
 ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر سب دے ہتھ لکایا۔ چارے کھانی کہے پرہم چک دے پردہ، اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ کلج جیو
 ویکھ سڑدا، ترے گن مایات تپایا۔ چاروں کُنٹ جاندا رڑھدا، ونجھ مہانا ہتھ کسے نہ آہیا۔ تیرا منتر کوئے نہ پُھردا، فُرنا بند نہ کوئے کراہیا۔ کوئی بھید نہ
 پائے شبدی سچے گر دا، انتر آتم کھوج نہ کوئے کھجایا۔ پنج تت پرانی ہويا مُردا، بنا مُرشد جیوت رُپ نہ کوئے وٹایا۔ جھگڑا پیا تال سُر دا، انحد راگ نہ
 کوئے سنایا۔ اندر وڈ کے مندر چڑھ کے نرگن تیتوں کوئے نہ جھکدا، سیس سچ نہ کوئے نواہیا۔ منزل پینڈا کسے نہ مکدا، بھج بھج تھکے پاندھی راہیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنی اکھ کھلایا۔ چارے کھانی کہے پر بھ بھو چکا دے ایک دُجا، دُیتی رہن کوئے نہ پایا۔ سب نوں دس دے اکو پوجا، دُجی کرے نہ کوئے پڑھایا۔ نا بھی کول کر دے موڈھا، امرت جھرناسچ جھرایا۔ اپنے ملن دی دے دے سو جھا، جو بیٹھے تیتوں بھلایا۔ کایا مندر اندر بھو کھلا دے گو جھا، سُرتی شبدی جوڑ جڑایا۔ من ہنکاری وکاری کر دے سُچا، دُرمت میل دھوایا۔ محل اٹل وکھادے گھر وچ گھر اُچا، جس گرہ دیوا باقی اک رُشایا۔ سچ سوامی جس سچ ستا، سو مندر ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی آسا پور کرایا۔ چارے کھانی کہے پر بھ پوری کر دے آسا، نراسا رہن کوئے نہ پایا۔ کلجک واہوا ویکھ لیا تماشا، صدی ویہویں اکھ کھلایا۔ پریم پیار داسب داٹھ ناتا، ساچا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ گھر گھر دے نار کمذاتا، گلکھنی بیٹھی روپ وٹایا۔ کسے نہ ملیا پُرکھ سمراتھا، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ چار کُٹ دہ دشا رسنا کر دے پوجا پاٹھا، ہر دے ہر بہہ نہ ڈیرہ لایا۔ صدی چو دھویں پورا کر دے گھاٹا، امنگی دولت جھولی پایا۔ لکھ چو راسی وچ جن بھگتاں بن راکھا سر اپنا ہتھ لکایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ چارے کھانی کہے پر بھ آ جا ترت، دُور دُراڈا پندھ مکایا۔ کرپا کر اکال مورت، اجونی رہت تیری سرنا یا۔ نام ندھان و جا تورت، تریا کھ بھوایا۔ سچ وکھا اگنی صورت، چھیل چھیلے بے پرواہیا۔ ناتا توڑ کوڑو کوڑت، سچ سچ دے وڈیایا۔ چتر سنگھڑ بنا مورکھ موڑھت، من کا منکا دے بھوایا۔ سچ سرنائی بخش چرن دھوڑت، نام لگا اک لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رہبر ہو کے دے سمجھایا۔ چارے کھانی رہی کوک، کوک کوک سُنایا۔ کلجک مایا دتا پھوک، اگنی اگت تپایا۔ پُرکھ اکال دین دیال کیہرے دوارے ستا گھوک، نیز نین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ ساچی چکے نہ کوئی چوک، چاروں کُٹ ویکھ نہ کوئے وکھایا۔ جھگڑا پیا ڈکھ بھکھ، بھکھیاں بھکھ نہ کوئے مٹایا۔ بن تیری کرپا ملے کسے نہ سکھ، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ توں نرگن نر ویر اپنی دھاروں اٹھ، تیتوں جنم نہ کوئے پتا مایا۔ بھگتاں سنتاں آ کے بچھ، گرکھ گر سکھ نیز روون مارن دھاہیا۔ کون ویلا پر بھ گودی لئے چک، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ چارے کھانی لیکھا جائے مک، چو راسی گیر نہ کوئے بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بخش اک سرنا یا۔ چارے کھانی کہے پر بھ دُھر دے مالک، مددگار اکو نظری آیا۔ تیری ایتھے اوتھے سچی سچ عدالت، عدل کر سچے

شہنشاہیا۔ جھگڑا پیا تیرے نام عبادت، کلمیاں ہندسیاں وِچ ونڈ ونڈائیا۔ زباناں وِچ لکھی عبارت، کلاماں وِچ صفت صلاحیا۔ تیری کرے نہ کوئے سچ شناخت،
 پردہ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ دین مذہب کر عداوت، جھگڑا رہے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دے دُھر دا ور، دھرنی دھرت دھول
 سو بھاپائیا۔ چارے کھانی کہے پروردگار، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ کائنات ویکھ وِچار، محبان بید واپنا دھیان لگائیا۔ کلمیاں وِچوں کدے نہ ہوئیوں ظاہر، قدماں
 وِچوں نور کریں رُشنائیا۔ تیرا دکھرا دھام نیار، مقامے حق سو بھاپائیا۔ لاشریک پروردگار، بے پرواہ ویس وٹائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نین رہے اٹھال، چوداں
 طبق ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، در دربارا اک سہائیا۔ چارے کھانی کہے میرے گنی گہیر، گہر گور تیرا راہ
 تکائیا۔ تیری نظر نہ آئے سچ تصویر، تصور سکے نہ کوئے کرائیا۔ کلجگ انتم ویلا ویکھ اخیر، آخر اپنا ویس وٹائیا۔ تیرا واک بھوکھت دس کے گئے گرو اتار
 پیر، پیغمبر دین گواہیا۔ شرع شریعت کٹ زنجیر، کوڑی کریا دے مٹائیا۔ تیرے ہتھ اک توفیق، شریکت ساری دے مٹائیا۔ دُور دُراڈے نزدیک، نیرن
 نیر رُپ وٹائیا۔ گھر گھر تیری کرن اڈیک، کل کلکی پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی دے کے بھیکھ، بھچھیا اک ورتائیا۔ تُوں سوامی سجن میت، ہر گھٹ ڈیرہ
 لائیا۔ تُوں مالک اوچ نیچ، ہست کیٹ تیری وڈیائیا۔ سارے گاؤں تیرا گیت، مندر مسیت اِکو نام جنائیا۔ ورنّاں برناں دس پریت، پریتم ہو کے نظری
 آئیا۔ تُوں بیٹھا سدا اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ چارے کھانی کرے پکار، نیوں نیوں
 سیس نوائیا۔ جگ چوکڑی میتے وِچ سنسار، کلجگ انتم ویلا دے ڈھائیا۔ جن بھگتاں تیج سوار، ساچے سنتاں میل ملائیا۔ گرکھاں کر اُدھار، گر سکھاں دے
 وڈیائیا۔ صوفیاں دس گُفتار، مُریداں کلمہ دے پڑھائیا۔ پیغمبر ہو کے کر پیار، ستگر ہو کے گود اٹھائیا۔ پت پر میثور ہو کے سب دی سُرَت سنجال، شاہ
 کنگال اپنے لیکھے لائیا۔ ٹھانڈے در بن دلال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ونج اک کرائیا۔ چارے کھانی کہے پر بھ ویکھ اپنے لال، جو
 لال تیرا راہ تکائیا۔ پورب جنم گھالن آئے گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ انتر آتم میل نال، پر ماتم
 سو بھاپائیا۔ آ کے ویکھ مُریداں حال، مُرشد اپنی دیا کمائیا۔ کلجگ کو کے سرتے کال، جھوٹھ نگارا رہیا وجائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ تلے پربت تیتوں رہے

بھال، گردر مندر شودوالے مٹھ دھیان لگایا۔ تُوں کسے ہتھ نہ آئیو اٹاں والی دھر مسال، کایا مندر اندر بہہ کے سوبھا پایا۔ شاستر سمرت وید پُران دے کے گئے احوال، کھانی بانی بوجھ بُجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، دست اگئی اک ورتایا۔ چارے کھانی کہے پر بھ اگم، الکھ اگوچر تیری وڈیایا۔ تُوں آپے گھڑیں آپے لئیں بھن، گھڑن بھنہار اپنی کھیل رچایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دیویں ڈن، سنجگ تریتا دواپر کلجک آپ ہنڈھایا۔ جن بھگتاں کہنا لویں من، بھگن ہوویں سدا سہایا۔ بھاگ لگائیں ماٹی خاک تن، تتوت دئیں بُجھایا۔ کر پرکاش اندھیرے چن، نرگن جوت کریں رُشانیا۔ کر ویرا بن چھپر چھن، سوہنا مندر دینا وڈیایا۔ سجن سہیلے تیتوں کہن دھن دھن، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ کلجک انتم غریب نمائیاں بیڑا بنھ، تُلہا اکو اک وکھایا۔ لیکھے لالے جننی جن، جیون جگت سچ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک انت اندھیرا دے گویا۔ چارے کھانی کہے مٹے اندھ، کلجک اندھیرا رہن نہ پایا۔ بھٹکدیاں بھرمدیاں مکے پندھ، پاندھی منزل دے پہنچایا۔ سنجگ ساچا چڑھیا چند، ست دھرم نور کرے رُشانیا۔ ڈھولا اکو سنا اکو چھند، لکھ چوراسی دے پڑھایا۔ امرت نہا دُھر دی گنگ، سچ سروور اک پرگٹایا۔ سنت سہیلے لگا اپنے انگ، انگیکار اک اکھوایا۔ نام ندھان وجامردنگ، ڈھولک چھینا لوڑ رہے نہ رایا۔ کوڑی کریا بھٹھ بھٹھ گند، سنگندھ اکو اک بھرائیا۔ تُوں ٹھاکر سوامی صاحب سدا بخشند، بخشش رحمت تیرے کول نظری آئی۔ چارے کھانی دے اک اند، اند آتم وچوں پرگٹایا۔ سچ دوار ہر نرکار اکو منگ لئی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں صاحب گھر گبھیر سور سربنگ، دیونہار سچ سکھدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا دینا اک ور، جسدا لیکھا پھر منگن کوئے نہ آئی۔

☆ ۸ اُسو ۲۰۲۱ بکرمی دیدار سنگھ دے گرہ پنڈ شفیق پُر ☆

سو پُرکھ نرجن صاحب سمرتھ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اک سرناہیا۔ سچکھنڈ دوارے مہما اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے کوئی رایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کیتا اکھ، سچ دوارے خوشی منایا۔ نرگن ہو کے نرگن اگے جوڑن ہتھ، بن ہتھاں ہتھ ملایا۔ بن نیزاں نیر واون اکھ، ہنچھواں دھار بندھایا۔ وشن

برہما شو رہے ڈھٹھ، دھوڑی ٹکا مستک لایا۔ کروڑ تیتسیا کہے ساڑی ہوئی بس، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ ترے گن مایا پائی نتھ، نیت رووے مارے دھائینا۔ پنج تت کہے ایہہ اپنا تپ، اگنی تت رہی جلائی۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک چارے لکیر کڈھن نال نک، بھڑی بھڑی کر سنایا۔ چارے کھانی دُور دُراڑی ٹیک کے متھ، دھوڑی ٹکا خاک رمایا۔ چارے بانی بول جیکارا حق، حقیقت ساچی رہی سنایا۔ لکھ چوڑا سی نو کھنڈ ست دیپ کوڑی ہوئی مت، بھر میں بھلی سرب لوکایا۔ سری بھگوان کلجک انتم ویکھ مت، ناتا چھٹا دھیرج جت، ست سنتو کہ رہن کوئے نہ پائیا۔ مایا متا ہوئے ہنگتا ستر بیٹھی گھت، در در گھر گھر اپنی تیج ہنڈھائی۔ مایا متا منوا نال مل کے رہی پنج، نو دوارے اپنا ناچ نچایا۔ سادھ سنت صدی ویہویں کوئی نہ گیا پنج، پلو سکیا نہ کوئی چھڑایا۔ ساچا دسیا نہ کوئی ہٹ، تیرا نام بھنڈارا جھولی کوئے نہ پائیا۔ پھری دروہی تیر تھ تھ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی امرت سیر مکھ نہ کوئے چوایا۔ جھگڑا پیا مندر مسجد شودوالے مٹھ، گرو دوار گر کی دھار نہ کوئے سمجھایا۔ ناڑ بہتر سب دی اُلی رت، برہم مت نہ کوئے جنایا۔ تیرے ملن دی پُرکھ سوامی کوئے نہ کھولے اکھ، دوئے لوچن جگت تکایا۔ کوڑ گڑیار کلجک صدی چودھویں نک نکیل پاوے نتھ، دہ دشا رہیا نچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر داور، کلجک انتم پھیرا پائی۔ سچکھنڈ نو اسی پر بھہ ابناشی، شاہ پاتشاہ تیری سرناہیا۔ منڈل منڈپ ویکھ اپنی راسی، گوپنی کاہن پنج پنج تھکے تیرا انت کہن کوئے نہ پائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سنجگ تریتا دواپر کلجک دس کے گئے گاتھی، گھر گبھیر کر پڑھایا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن جوڑا رہوں سچا ناتی، آتم پر ماتم میل ملائی۔ کلجک انت سری بھگوانت پڑدا کھول مار جھاتی، جھاک اپنی اک رکھایا۔ چاروں کُنٹ اندھری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ گر اوتاراں بھلی سرب ساکھی، ساکھیات سنگر نظر نہ کسے آئی۔ لیکھا لکھیا قلم دواتی، کالی شاہی ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہایا۔ سچکھنڈ دوارے بول جیکار، سارے رہے جنایا۔ سو پُرکھ زرنجن ہو تیار، ہر پُرکھ زرنجن تیری اوٹ تکایا۔ اینکار ویکھ اپنا گھر بار، آد زرنجن نور کر رُشناہیا۔ ابناشی کرتے ہو خبردار، سری بھگوان لئے انگڑایا۔ پاربرہم برہم کر تیار، پریم پریتی اک سمجھایا۔ لاشریک پروردگار، واحد اپنا پھیرا پائی۔ سچ تو فین سانجھے یار، محبان بیدو نور نور کر رُشناہیا۔ پیر پیغمبر گئے ہار، کلمہ نبی رسول کائنات پڑھایا۔ الف یے صدی چودھویں رووے زارو زار، مکتب وچ صفت نہ

کوئے صلاحیا۔ تیری مہما صفت کرے نہ کوئے اظہار، دُھر دا بھید نہ کوئے جنایا۔ مَلا شیخ مسائک اپنی کرنی گئے ہار، ہر مندر تیرا رُپ نظر کسے نہ آیا۔
 مَکہ کعبہ ہو یا خوار، حُجرہ حق نہ کوئے سُبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل انتم پھیرا پایا۔ سچ دوارے کرن ارداس، در ٹھانڈے سیس
 نوایا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، بے پرواہ تیری سرنا یا۔ تُوں مالک خالق شاہو سباباش، شہنشاہ تیرا حکم اِکو نظری آیا۔ وِشن برہما شو کروڑ تیتسیا چرن دھوڑ منگے
 خاک، نیوں نیوں لاگے پایا۔ پیر پیغمبر کہن تُوں پاکی پاک، پت پُنیت دے ترا یا۔ صدی چو دھویں سب دا ٹٹا اتفاق، فاتے مردی ویکھ لوکایا۔ اندر
 وڑکے کھول تاک، تسبیح مالا رہن کوئے نہ پایا۔ اپنے ملن دی اپنے اندر دے جاج، باہروں کرے نہ کوئے پڑھایا۔ بھاگ لگا دے ماٹی کاج، کنجن گڑھ
 اک سُبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سچکھنڈ دوارے گر اوتار کھندے، پورب لہنا رہے جنایا۔ کلجک ویکھ پر بھو و ہن
 و ہندے، رُڑھدی جاندی لوکایا۔ پھری دروہی چڑھدے لہندے، دکھن پہاڑ رہیا گر لایا۔ سچ شرنائی جیو جنت مول نہ ڈھہندے، ہوئے ہنگتا گڑھ بنایا۔
 تیرا نام انتر آتم مول نہ لیندے، رسنا جہوا سارے رہے سُنایا۔ کایا مندر اندر چڑھ ساچے گھر کوئے نہ بہندے، نچ نیتر تیرا درس کوئے نہ پایا۔ کوڑی
 کریا اندر کھہندے، کھہہ کھہہ اگنی اگ لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھیرج دھیر دے بندھایا۔ سری بھگوان سچ سناؤندا اے۔
 ابناشی کرتا دھیر دھراؤندا اے۔ گھٹ گھٹ واسی ویکھ وکھاؤندا اے۔ سچکھنڈ دواریوں اپنا پڑدا لاہندا اے۔ تھر گھر اپنا حکم ورتاؤندا اے۔ سُن اگنی
 کھوج کھجاؤندا اے۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال رلاؤندا اے۔ نرگن نرویر دو جہاناں ویکھ وکھاؤندا اے۔ پُریاں لوواں برہمنڈاں کھنڈاں آکاش پاتالاں
 پندھ مکاؤندا اے۔ وِشن برہما شو اکھ کھلاؤندا اے۔ ترے گن مایا حکم ورتاؤندا اے۔ پنج تت سویا رہن کوئے نہ پاؤندا اے۔ چارے کھانی ویکھ وکھاؤندا
 اے۔ اندج جیرج اُتبھج سیتج اشارے نال نچاؤندا اے۔ پراپسنتی مدھم بیکھری چارے بانی بھيو چکاؤندا اے۔ وِرون ہارا اٹھسٹھ تیرتھ پانی، سمنڈ ساگر
 کھوج کھجاؤندا اے۔ چارے جگ کرے دھیانی، سبجگ تریتا دواپر کلجک آپ ہٹاؤندا اے۔ کلجک انتم ویکھ کوڑی نشانی، چاروں کُنٹ اکھ کھلاؤندا اے۔ پیر
 پیغمبراں دتے جو بیانی، بیان سب دے ویکھ وکھاؤندا اے۔ لکھ چوڑا سی ہوئی حیرانی، گھٹ گھٹ اندر پڑدا پاؤندا اے۔ سادھاں سنتاں جیواں جنتاں ویکھی

بے ایمانی، بیوہ رُوپ بچیا کوئی رہن نہ پاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں شبد سندیشے نال سمجھاؤندا اے۔ شبد سندیشے اک سناؤندا اے۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ اپناشی کرتا ویکھ وکھاؤندا اے۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دھیرج دھیر آپ رکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھاؤندا اے۔ مہر نظر اک اٹھاویگا۔ پروردگار ویس وٹاویگا۔ سچ امام ہو کے آویگا۔ چوواں طبقات کھوج کھجاویگا۔ کائنات پڑدا لاہویگا۔ اُمت نبی رسول بھجو چکاویگا۔ مُرید مُرشد کر قبول، کایا کعبہ اک وکھاویگا۔ پچھلا بدل سرب اصول، ساچی سکھیا اک درڑاویگا۔ حکم دے کے اک معقول، مہما اپنی اک جناویگا۔ لیکھا جانے قاتل مقتول، مقروض گھر گھر کھوج کھجاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن اپنا ویس وٹاویگا۔ زرگن اپنا ویس وٹاویگا۔ گر اوتار ویکھ وکھاویگا۔ برہمنڈ کھنڈ بنھے دھار، پُریاں لوں ڈیرہ ڈھاہویگا۔ کلج کوڑا کر کے پار، سنجک ساچا اک پرگٹاویگا۔ لکھ چوراسی دے ادھار، سنت سہیلے میل ملاویگا۔ بھگتاں اندر بول جیکار، نعرہ اکو اک جناویگا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں سری بھگوانا پاوے سار، دُجا سنگ نہ کوئے رلاویگا۔ لیکھا جانے زمیں اسمان، دھرنی دھرت دھول کھوج کھجاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، محبوب اپنا ویس وٹاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بولن سچ دوار، ست ست رہے جنائیا۔ کرپا کر سرجنہار، ست ستوا دی تیرے ہتھے وڈیائیا۔ اسیں سیوا کر کے آئے جگ چار، چوکڑی تیرا حکم من من سیس نواييا۔ سرشت سبائی دس کے آئے وہار، شاستر سمرت کر پڑھایا۔ نام ندھان دی جنا کے آئے دھار، آتم پر ماتم پڑدا لاہیا۔ مندر محل اٹل دس کے آئے ساڈھے تن ہتھے اک مینار، کایا ماٹی وبتے ودھایا۔ جس دے اندر دیوا باقی جگے اگم اپار، دوس رین کرے رُشناييا۔ انحد شبد وبتے ڈھکار، انراگی راگ سناييا۔ ساچی سخیاں منگلاچار، گیت گوہند الاييا۔ آتم سیجا کرے پیار، سچ سنگھاسن اک سہایا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اک سہار سر اپنا ہتھے لکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کماييا۔ مہربان پر بھ ویکھ درد، دین دکھی رہے گر لایا۔ کلج پھڑی چھری کرد، حلالی جھٹکا رہیا وکھایا۔ گر اوتار کرن عرض، نمو نمو سیس جھکایا۔ بن تیرے کل کلکی کوئی نہ پورا کرے فرض، فیصلہ حق نہ کوئے سناييا۔ جگت جہان جیو رہیا تڑپھ، بہیل ہو کے دئے ڈھایا۔ نو نو چار رہیا بھٹک، اکھ پر تکھ نہ کوئے کھلایا۔ منزل چڑھن توں سارے گئے

اٹک، دسم دواہی بہہ کے تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں لوکات پرت، پرتیندھ ہو کے پھیرا پائیا۔ ہولا بھار کر دھرت، دھول دے
 دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کماپا۔ وشن برہما شو وہاون نیر، نین نین اچھالیا۔ تیری سچ نہ دے کوئی تصویر، نورو نور نہ
 کوئے اچالیا۔ کلجک شرع پیا زنجیر، دین مذہب بندھن نہ کسے تڑالیا۔ ذات پات لگی پیڑ، ہوئے روگ نہ کسے چکا لیا۔ چوٹی چڑھے نہ کوئے اخیر، سنگر
 درس کوئے نہ پالیا۔ بھرے بھلے پیر فقیر، فقرہ حق نہ کسے سنا لیا۔ انتر دیوے نہ کوئے دھیر، بستری باہروں نہ کوئے بچھا رہیا۔ جگ چوکڑی اپنا پینڈا گئے
 چیر، کلجک ویلا انت چاروں گنت اندھیرا چھا رہیا۔ ساچا دے نہ کوئی سنت، جو پُرکھ اکال میل ملا رہیا۔ مایا پئی بے انت، بھرمی بھرم بھلا رہیا۔ توں آد
 جگادی دھر داکنت، سچ سوامی اکو نظری آ رہیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی دس اپنا منت، دھر دا ڈھولا اک جنا لیا۔ گرٹھ تئے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک
 پرگٹا لیا۔ شتری براہمن شودر ویش بنے ساچی سنگت، اوچ نیچ نہ کوئے رکھا لیا۔ بودھ اگادھا بن پنڈت، دھر دی ویدا اک پڑھا لیا۔ سچ دوارے تیرے
 سارے کردے منت، وشن برہما شو سیس جھکا لیا۔ پُرکھ اکال تیرے ہتھ وڈیائی وڈی ہتھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٹکا لیا۔
 سری بھگوان سچ درڑاؤندا اے۔ وشن برہما شو دھیر رکھاؤندا اے۔ کلجک ویلا انت اخیر، صدی ویہویں رنگ رنگاؤندا اے۔ زرگن سرگن کھیل کرے
 شاہ حقیر، شہنشاہ اپنی کل پرگٹاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ویس وٹاؤندا اے۔ ست ستوادی
 ویس وٹاؤنگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ وکھاؤنگا۔ وشن برہما شو نین کھلاؤنگا۔ در درویش ہو کے الکھ جگاؤنگا۔ جگ چوکڑی دھارنہارا بھیکھ، بھیکھی ہو کے
 پھیرا پاؤنگا۔ ڈیرہ لا کے سمبل دیس، سچ سندیسہ اک سناؤنگا۔ دو جہاناں بن زریش، زرنائن ناؤں پرگٹاؤنگا۔ کلجک انتم کھیل کے کھید، ستجگ ساچا راہ
 چلاؤنگا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، شبد شبدی شبد سناؤنگا۔ دھر دا دوت اکو بھیج، نو نو چار انت اٹھاؤنگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، مارگ اکو اک وکھاؤنگا۔ مارگ اکو اک لگے گا۔ دیپک جوتی نور جگے گا۔ شبد انادی ناد وے گا۔ کوڑی کریا بھانڈا بھجیگا۔ ستجگ ساچا اٹھ کے
 گجیگا۔ بھگت بھگوان اک دوجے نوں ویکھ ویکھ ہسیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رہبر آگے لگے گا۔ ساچا رہبر ہو

کے آئیگا۔ پُرکھ اکال ویس وٹائیگا۔ دیس پردیس کھوج کھجائیگا۔ آد جگادی رہن والا ہمیش، اپنی کل دھرائیگا۔ کوڑی کریا میٹ کے لوکات سچ نریش، نعرہ
اکو اک جنائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلایگا۔ بھیو ابھیدا آپ کھلاویگا۔ چارے ویداں ویکھ وکھاویگا۔ پُران اٹھاراں پڑدا
لاہویگا۔ چھ شاستر بھیو چکاویگا۔ سمتر مان نہ کوئے رکھاویگا۔ اٹھ دس کھوج کھجائیگا۔ انجیل قرآناں در بہاویگا۔ اکو تھم سناویگا۔ کھانی بانی رنگ رنگاویگا۔
شبد ہانی اک ملاویگا۔ جن بھگتاں دے کے نام نشانی، نشانہ تیر اک چلاویگا۔ امرت دے کے ٹھنڈا پانی، نہجھر جھرنّا اک جھراویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچا مارگ لاویگا۔ سنجگ مارگ جائے لگ، ہر کرتا آپ لگائیگا۔ سچ دوارا جائے سچ، دھرنی دھرت خوشی منائیگا۔ سب نوں کرائے
اکو حج، کایا کعبہ دے وکھائیگا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر مسجد مٹھ، شودوالا دے پرگٹائیگا۔ ہر مندر وکھائے پُرکھ سمرتھ، ہر گھٹ اکو نظری آئیگا۔ دپیک جوتی
رہی جگ، نت نوت کرے رُشنائیگا۔ جگت دوارے پار کر کے حد، گھر اپنے لئے ملائیگا۔ کوڑی کریا سارے جان چھڈ، مایا متا موہ چُکائیگا۔ اکو نام ندھان شبد
گر نرِگن لین بھج، بھجن بندگی اکو اک وکھائیگا۔ اکو نہاون تیر تھ تٹ، سر سرور اک سمجھائیگا۔ اکو کھولے دُھر داہٹ، ونجارا اکو بے پرواہیگا۔ اکو دست
امولک دیوے گھت، کایا جھولی آپ بھرائیگا۔ اکو دیوے ساچی مت، من مت دے گوائیگا۔ اکو کھولے نچ نیتز اپنی اکھ، دوئے لوچن بند کرائیگا۔ اکو تیرا
میرا ڈھولا سوہنگ گائے جس، آتم پر ماتم مل مل خوشی منائیگا۔ اکو محل اٹل اُچ منارے جاوے وس، اکو چھپر چھن سہائیگا۔ اکو میل ملائے پُرکھ سمرتھ، ناتا
کوڑا دے تڑائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیونہارا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیگا۔ ساچی سکھیا اک سمجھاوانگا۔ گر
اوتاراں سچ درڑاوانگا۔ دُھر دا تھم اک سناوانگا۔ کلجک میٹ کے کوڑا تھم، سنجگ ساچا سچ پرگٹاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ
لکاوانگا۔ سر اپنا رکھے ہتھ، پر بھ کلجک انتم دیا کمائیگا۔ کرے کھیل اگئی جھب، اگمڑی کار کمائیگا۔ صدی چودھویں پوری کر کے حد، حدود اپنی دے سمجھائیگا۔
پیر پیغمبر در تے سد، کلمہ اک سمجھائیگا۔ پچھلی ریتی سارے جاو چھڈ، چھری ذبح نہ کوئے کرائیگا۔ ملے میل سورے سرگ، صاحب سلطان اک اکھوائیگا۔
گھر وچوں بیٹھا پئے لبھ، محبوب نور خدائیگا۔ اُسدا کرو سدا ادب، آداب اکو اک جنائیگا۔ جس دانہ کوئی دین نہ مذہب، پاربرہم برہم اپنا روپ جنائیگا۔

کلج ویکھو صدی چودھویں اُمت اُمتی کی ہویا غضب، غرض بھری لوکانیا۔ چار کُنٹ ہوئی تعجب، طوبی طوبی رہی سنایا۔ پاربرہم پت پر میثور نوری خدا
 کرے عدل، عدالت اِکو گھر دکھانیا۔ بچھلی کرنی دیوے بدل، بدلہ سب دا رہیا چکانیا۔ ساچے دیپک مُرید مُرشد دوویں جگن، جوتی باقی اِکو ڈمگانیا۔ کوڑی
 کریا میٹ کے اگن، امرت میگھ اِک برسایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دکھاوے آخری منزل، منزل چڑھ کے بھگت پندھ مکانیا۔ سوہنگ ڈھولا سنائے
 ساچی غزل، نغمہ نام اِک سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے دکھانیا۔ دُھر دا لیکھا اِک دکھاؤندا اے۔ ساچا درش اِک
 جناؤندا اے۔ دین مذہب دی میٹ کے حرص، ہوس اگلی بند کراؤندا اے۔ بھو چکاوے عرش فرش، کایا کعبہ اِک کھلاؤندا اے۔ جودھا سور بن کے
 مرد، مردانگی اپنے ہتھ رکھاؤندا اے۔ صدی چودھویں بولے گرج، دُھر دا نعرہ اِک لگاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچی
 دھار بندھاؤندا اے۔ سنجگ ساچی دھار بندھاوانگا۔ چار یاری پندھ مکاوانگا۔ اللہ رانی نین شرماوانگا۔ اِک اِکلا تحم مناوانگا۔ نو کھنڈ ست دیپ، محلہ اِکو
 اِک بناوانگا۔ دُور دُراڈا چل آواں نزدیک، نیرن نیرا ہو کے نظری آوانگا۔ کھیل کراں لاشریک، کلج شرکت پرے ہٹاوانگا۔ کلج اندھیرا میٹ تاریک،
 نوری چند اِک چکاوانگا۔ پر بھ ملن دی سچ پریت، ساچا مارگ اِک درساوانگا۔ پیر پیغمبر اولیئے کتب گاؤں اِکو گیت، ڈھولا اِکو راگ الاوانگا۔ کھہڑا چھٹ
 جائے مندر مسیت، شودوالا مٹھ اِکو گھر جناوانگا۔ مان دوا کے ہست کیٹ، اُوج پنچ راؤ رنک راج راجان اِکو رنگ رنگاوانگا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت
 پرکھ کے نیت، نیتوان ہو کے اپنا تحم ورتاوانگا۔ صدی ویہویں رہی بیت، بیتی کہانی سب دی جھولی پاوانگا۔ آگے چلے ساچی ریت، ساچی دھار آپ
 رکھاوانگا۔ زرگن زرویر زرنکار نیکن نیک، نور نورانہ جوت جگاوانگا۔ شبد ترانہ گاواں ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھن دکھاوانگا۔ مایا متا کر کے خالی کھیس، شاہ سلطاناں
 در در بھیکھ منگاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلج تیرا انتم لہنا تیری جھولی پاوانگا۔ کلج سُن کے ساری بات، اپنی لئے
 انگڑائیا۔ دوئے جوڑ کے کہے پر بھو میرے باپ، سچ خدا تیری شرنائیا۔ تیرے وچوں اُپگی میری ذات، دکھرا نور نظر نہ آئیا۔ وست امولک اپنی دات،
 توں مالک جھولی دتی پائیا۔ جوٹھ جھوٹھ میٹوں دے سوغات، لوکمت سیو لگانیا۔ نال ملا کے اندھیری رات، اندھ اندھیرا دتا کرائیا۔ محمد مل کے نال

خواہش، خلق تیری وچ سمانیا۔ ساڈا دوہاں کر اتفاق، فقط اپنا حکم سنانیا۔ چاروں کُنٹ بھجے اسیں دِن رات، نوست پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک اپنا لیکھا رہیا جنانیا۔ کلجک کہے پر بھو میتوں دے شاباس، سر میرے ہتھ لکائیا۔ میں ست دھرم داکیتا ناس، کوڑا بوٹا دتا لگائیا۔ من منوا کر بد معاش، نو دوارے دتے پھرائیا۔ پتا دا پت کولوں کرایا گھات، بھیناں بھائی رہے تکانیا۔ کلجک نار ہوئی کم ذات، ہر جو کنت نہ کوئی ہنڈھائیا۔ گھر گھر ونڈی جھوٹھ سوغات، سچ بولن وچ کسے نہ آئیا۔ ہووے سہائی نہ کوئی انا تھاں ناتھ، غریب نماںیاں سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ جھگڑا پا کے ذات پات، گر اوتار پیر پیغمبر دتے لڑائیا۔ اپنا کر کے کم خاص، پر بھو تیرے آگے سیس نوائیا۔ ایہو جہا پھیر کسے نہیں کرنا راج، سنجگ تریتا دوا پر تیرے ننھے پُت میرے آگے نہ اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرے سر ہتھ رکھائیا۔ کلجک سُن کے بات ایک، سنجگ لئے انگڑائیا۔ پر بھ میں نہیں ویکھنا جھوٹھ بھیکھ، پکھنڈی کی کی رہیا سنانیا۔ اسنے گرواں دے سر وچ پوائی ریت، بچے نہاں ہیٹھ دبانیا۔ بنس سر بنس کرا کے بھیٹ، اپنی خوشی رہیا دکھائیا۔ ایہو جیہا پت کسے دے گھر جے کوئی نہ نیک، جو کل گھاتی نظری آئیا۔ ساڈے نالوں ایہدا ان پانی چھیک، بھائی چارا رہن کوئی نہ پانیا۔ اسنوں اوس تھاں بھیج، جتھوں سر نہ سکے اٹھائیا۔ اسیں نیز لینے ویکھ، ایہنوں کویں ملے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈی ساچی آس پُجائیا۔ سنجگ سُنکے گل تریتا اٹھے، اٹھ اٹھ لئے انگڑائیا۔ سری بھگوان کولوں آگے ہو کے پُچھے، دوئے جوڑ پیا سرنائیا۔ کاہنوں ایس نوں بنایا پتے، جو پیو پت رہیا لڑائیا۔ اس نے گھر گھر کلا جگائی سنے، سُنیاں روندیاں رہیا جنانیا۔ جیو جنت سادھ سنت پھڑ پھڑ ایس نے کٹھے، کوڑا ڈنڈا ہتھ اٹھائیا۔ پر بھ ویکھ تیرے ہندے تیرے نالوں رُٹھے، ایس کیتی آپ جدائیا۔ انتم اوہناں دھرم رائے ٹنگے ٹٹھے، بھڑی دے سزائیا۔ کسے دے کایا بھانڈے ایس نے رہن نہیں دتے سچے، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار گھر گھر رہیا اُجائیا۔ اسیں سارے ایس دے نال ہوئے غصے، ایہو جہا بھائی کول بہن نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سُن کے بات تریتے دوا پر جاگیا، اپنی لئے انگڑائیا۔ پر بھ تیتھوں منگاں اکو آگیا، آگیا کاری ہو کے سیس نوائیا۔ ایہہ میرے نالوں چھوٹا آگے آیا بھاگیا، لوکماں اپنا ڈیرہ لائیا۔ اس نے کوڑ گڑیارے ماری واجیا، جوٹھ جھوٹھ لیا اٹھائیا۔ لکھ چوڑا سی جھولی پائے منگتا واجیا،

ہوئے ہنگتا کوڑی کریا کری گڑمائی۔ مستک لائے ٹکا داغیا، دُرمت میل سکیا نہ کوئی دھوایا۔ سب نوں چاڑھ کے اپنے جہازیا، شہ دریا رہیا ڈبایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا دئے مکائی۔ کلجگ کہے کیوں بولو وڈے، تہانوں میری سمجھ کوئی نہ آئی۔ تہاڈے کول سچ دھرم دے پٹے، تھوڑا تھم سنايا۔ میرا ویکھو تھم میں گھر گھر پائے رٹے، بچیا کوئی نظر نہ آئی۔ شاہ سلطان ملاواں وچ گھٹے، خاکی خاک نال رلائی۔ کسے دے منہ وچ دتے کٹے وچھے، کسے نوں سوراں نال رجائی۔ ست دھرم وچ رہے کوئے نہ بچے، بچپن سب دے دتے رلائی۔ کایا بھانڈے مائی ویکھ کے کچے، ٹھوکر اُتے اک لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا دتا اک ور، میں سوہنی سیو کمائی۔ سیو کرن نوں سب توں چنگا، کلجگ آپ جنائندا۔ نیز روون جنما سُرستی گوداوری گنگا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائندا۔ سادھ سنت وچ نہایا نگا، کلجگ کوڑ گڑیاں تاریاں لائندا۔ بندگی وچوں بھلایا بندہ، بندھن انت نہ کوئے تڑائندا۔ من حرامی کر کے گندہ، سچ سچ پرے ہٹائندا۔ کسے دے اندر جوتی چڑھن نہ دتا چندا، نورو نور نہ کوئے چکائندا۔ انحد شبد نہ وبتے کوئی سارنگا، سُر تال نہ کوئے ملائندا۔ سادھ سنت نیز ہن کیتا اندھا، تیجا لوچن نہ کوئے کھلائندا۔ نو کھنڈ پر تھی ہن کراونا دنگا، دو ٹانگا بچیا رہن کوئے نہ پائندا۔ اکو کوڑ گڑیاں دا پھڑنا کھنڈا، کھڑگ اکو اک دکھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دتا موہے ور، جو میری کرنی ویکھ خوشی منائندا۔ کلجگ کہے پر بھ ہووے خوش، کرنی میری ویکھ دکھائی۔ میں اُس دا لاڈلا پُت، چوتھا جگ ناو دھرائیا۔ میں سوہنی وٹائی رُت، بسنت وچوں خزاں خزاں دتی لیا ئیا۔ سارے اندرو اندر وچوں کرا کے چپ، رسنا جہوا باہر دی کراں پڑھائی۔ اپنے پتا پُرکھ اکال کولوں بچھے، ہو چھی مت سرب بنایا۔ انت اخیر اوس نے میتوں گودی لینا چک، ویلا وقت گیا آئی۔ میرا پیئدا جانا مک، لوکمت ناتا دیاں تڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی دئے سمجھائی۔ ساچی کرنی دس بھگوان، انتم انت منگ منگائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیندے گئے بیان، اکھراں وچ لکھائی۔ سو وقت پہنچیا آن، بیس اکیسا راہ تکائی۔ توں سوریر مرد مردان، نوجوان بے انت بے پرواہیا۔ میں تیرا بچہ پرگٹ ہو یا وچوں تیرے خاندان، خالص تیرا روپ نظری آئی۔ تیرا سبجگ ننھا اک نادان، جس دی ہوئی ہوئی اکھ اپنے نال ملائی۔ تریتا دوا پر میرے نالوں کوئی نہ ہو یا بلوان، سارے بیٹھے کُھ بھوئی۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا اگلا ور، بچھلا لیکھا لیکھے پائیآ۔ سِری بھگوان سُن کے پیا ہس، سَکھنڈ نِو اسی خوشی منائیآ۔ تہاڈے کسے دے
 نہیں کُچھ وس، جو کرنی سو کر دکھائیآ۔ جَگ جَگ حکمے اندر رکھ، حکمے وِچ پھرائیآ۔ کسے نوں دے کے دھیرج جت، کسے نوں سَت سنو تھک ورتائیآ۔ کسے نوں
 دے کے برہم مت، وِدیآ اِک پڑھائیآ۔ کسے دی جھولی جو تھ جھوٹھ دتا گھت، جیواں جنتاں رہیا ورتائیآ۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، چار جَگ تہاڈی چلے نہ
 کوئی چترائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر جوڑن ہتھ، در تھانڈے سیس جھکائیآ۔ وِشن برہم شو کھول کے اکھ، ساچے نیتز درشن پائیآ۔ کروڑ تیتیس منگے منگ، سُرپت
 اند جھولی ڈاہیا۔ تیرا کھیل سورے سربنگ، دو جہاناں سمجھ کسے نہ آئیآ۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تیرے صفت دے گاوندے چھند،
 سوہلے ڈھولے راگ ناداں نال سنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، بھيو ابھیدا دے کھلایآ۔ بھيو ابھیدا کھول مالک، بے پرواہ
 تیری اوٹ تکائیآ۔ ہوں بالے نڈھے تیرے بالک، بالی بُدھ سمجھ کسے نہ آئیآ۔ توں نرمل نوُر جوت بن ثالث، سچ ثالثی اِک کمائیآ۔ سب دی نندرا لاه
 آلس، نیتز لوچن اکھ کھلایآ۔ جن بھگتاں دے دھر دی ڈھارس، ڈھٹھیاں لے اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دھر دا ور، تیرے
 ہتھ وڈیائیآ۔ تیرے ہتھ وڈیائی وڈ، وڈا اِکو نظری آئیندا۔ کھج کھڑا مات وچوں کڈھ، لوک پرلوک تیرا جس گائیندا۔ سَتجگ ساچا دھرنی سد، سَکھنی گود
 بہہ کے خوشی منائیندا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت دے مت، من مت سب تیری جھولی پائیندا۔ نچ نیتز انتر کھول اکھ، پرکھ تو ہی نظری آئیندا۔
 امرت آتم سرور ساچے جھٹ، تال سہاوا اِک تیرا سوبھا پائیندا۔ بھاگ لگا کایا مٹ، شبد لگا انحد سٹ، سوئی سُرَت آپ اُٹھائیندا۔ جوتی جوت کر پرکاش،
 گھر آکے مل پُرکھ ابناش، آتم سیجا بہہ بہہ خوشی منائیآ۔ اندر باہر گپت ظاہر باطن اپنا دے ساتھ، ظاہر ظہور تیرا نوُر نظری آئیآ۔ سرب سوامی انتر جامی
 گھٹ نِو اسی پوری کر آس، ترسنا تر کھا دے بُجھائیآ۔ کھج مٹے اندھیری رات، سَتجگ ملے سچ سوغات، جن بھگتاں بنے ساچا ساتھ، سگلا سنگ اِک دکھائیآ۔
 دوس رین اٹھے پہر رہے پر بھات، شبد اگئی دیویں دات، دیاوان جھولی پائیآ۔ توں پُرکھ اکال دین دِیال مالک سب دا باپ، پوت سپوتے تیرا دھیان لگائیآ۔

کُج انت ساچے سنت سِری بھگونت آپ لنگھاؤنے اپنے گھاٹ، پتن اکو اک وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، ست دھرم دی بخش سوغات، چار ورن اٹھاراں برن نظری آئے اکو ذات، دُئی دوتی دوج پرہ اکیم وچ سائیآ۔

☆ ۹ اَسو ۲۰۲۱ بکرمی اندر سنگھ دے گرہ پنڈ بندالا ☆

نہکرمی کرے اپنا کرم، پُرکھ اکال دیا کمائیآ۔ سنجگ ساچا اکیو دھرم، دھرم آتما دے درڑائیآ۔ دُئی دوتی میٹ کے بھرم، بھانڈا بھرم دے بھنائیآ۔ کایا مائی جھگڑا چکا کے چرم، چم درشتی دے گوائیا۔ لہنا مکا کے ورن برن، سرن اکو اک وکھائیآ۔ مارگ دے ترنی ترن، ہر چرن ملے وڈیائیآ۔ سنت سہیلے آوے پھرن، نرگن اپنا ویس وٹائیآ۔ ساچا ڈھولا دے پڑھن، سرشت سبائی اکو گیان درڑائیآ۔ سچے پوڑے دے چڑھن، منزل اکو نظری آئیآ۔ سچ دوارے دے وڑن، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیآ۔ لیکھ چکاوے مرن ڈرن، جنم کرم بھو رہن نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ نہکرمی کرے اپنا کم، ہر کرتا وڈ وڈیائیآ۔ مانس جنم دیکھے بھگت جن، سنت سہیلے کھوج کھجائیآ۔ گرکھیاں کہے دھن دھن، جو ہر ہر نام دھیائیآ۔ گر سکھاں بیڑا دیوے بنھ، کھیوٹ کھیٹا ہو کے ہوئے سہائیآ۔ ایکا راگ سنائے کن، ساچی سکھیا دے سمجھائیآ۔ نام پدارتھ دے کے دھن، دولت اکو جھولی پائیآ۔ بیچ وکارا دیوے ڈن، ڈنکا شبد سنائیآ۔ من کا منکا پھیر کے من، متا موہ مٹائیآ۔ کر پرکاش کایا مائی تن، تتو ساچا دے بُجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیآ۔ نہکرمی کرے اپنا کھیل، ہر وڈا وڈ وڈیائیآ۔ سنت سہیلے لئے میل، گرکھ رنگ رنگائیآ۔ لیکھا جانے گرو گرچیل، چیللا گر سمجھائیآ۔ دیناں دا سجن اک سہیل، پاربرہم سچا شہنشاہیآ۔ سچ دوارے بیٹھا رہے نویل، الکھ اگوچر اپنا آسن لائیآ۔ جگ چوکڑی نت نوت کرے کھیل، نرگن سرگن دھار چلائیآ۔ کٹنہارا رائے دھرم دی جیل، جم کی پھانسی دے تڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سجن اک اکھوائیآ۔ نہکرمی کرے اپنی کرنی، کرتا وڈ وڈیائیآ۔ سچ درسائے اکو سرنی، پرہ پُرکھ چرن دھیان جنائیآ۔ جوتی جوت جگے گھر گھرنی، گرہ مندر کرے رُشنائیآ۔ ساچی

وِ دیا دسے پڑھنی، پنڈت پاندھے لوڑ رہے نہ رانیا۔ ساچی منزل دسے چڑھنی، اوکھی گھاٹی پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ
 اک دکھانیا۔ نہکرمی کھیل کرے ہر ست، ست دے سمجھانیا۔ انتر اُپجائے برہم مت، برہم وِ دیا دے پڑھانیا۔ جھولی پا کے دھرم حق، حقوق دیوے
 تھاؤں تھانیا۔ دُور دُراڈا آوے نٹھ، نیرن نیرا نظری آئیا۔ دُھر دامارگ اکو دس، اکو وار سمجھانیا۔ گرگھ گرگر کر وس، گرگھ ویکھے چائیں چانیا۔ سرب
 جیاں آتم پر ماتم گاؤنا جس، سوہنگ ڈھولا راگ سنانیا۔ جاگت سووت کھلے اکھ، اِشی درِشی بے پرواہیا۔ لیکھا جانے پُرکھ سمرتھ، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیا۔ نہکرمی جانے مت گت، گھر گھر کھوج کھجائیندا۔ دیونہارا دھیرج بیت، ست سنتو کھ آپ درِ زائیندا۔ رکھن ہارا سر
 ہتھ، مہر نظر اُٹھائیندا۔ ویکھنہارا تت اٹھ، نو دوارے کھوج کھجائیندا۔ وسنہارا بھگتاں ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ پڑھاو نہارا اکو گاتھ، آتم پر ماتم نام
 دِڑھائیندا۔ چلاو نہارا سچا راتھ، رتھوا ہی ہو کے سیو کماندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا کھیل دکھائیندا۔ نہکرمی میٹے کوٹن
 پاپ، پتت پُنیت کرائیا۔ سرب جیاں دامائی باپ، پتا پُرکھ اکھوائیا۔ نام پدارتھ دے کے دات، سرشٹ دے سمجھانیا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، زین
 بھنڑی سو بھاپانیا۔ نرمل کر پر تھی آکاش، گگن گگنتر دھواں دھار رہن نہ پانیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی اپنا حکم ورتانیا۔ سنت سہیلے گھر گھر داس،
 گرگھ گرگر گود اُٹھانیا۔ انتر آتم پوری کر کے خواہش، خالص اپنا رنگ رنگانیا۔ لیکھے لاوے پون سواس، ساہ ساہ دیوے وڈیانیا۔ داتا وڈگنتاس، گھر
 گجھیر ہوئے سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ اک دکھانیا۔ نہکرمی سناوے دُھر دا ڈھولا، سچا راگ الانیا۔ شبد سروپی ہوئے
 وچولا، سوئی سرتی دے اُٹھانیا۔ بھو چکائے پڑدا اوہلا، بجر کپائی کُنڈا لاہیا۔ لال گُلا کھیلے ہولا، رنگن رنگ اک جنانیا۔ پنج وکار نہ پائے رولا، کوڑی کریا
 دے مٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ اکو اک جنانیا۔ نہکرمی کرم کانڈ دیوے تچ، کوڑی کریا میٹ مٹانیا۔ جوٹھی جھوٹھی پار
 کر کے حد، گھر مندر سو بھاپانیا۔ آتم سیجا چڑھے بھج، گرگھ لئے جگانیا۔ شبد انادی وجائے ند، اگئی راگ سنانیا۔ سچ سنگھاسن بہے سچ، سوہنا آسن لایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر خوشی دکھانیا۔ نہکرمی کرے سچ پریت، پریتوان اک اکھوائیندا۔ سوہنگ ڈھولا سناوے گیت، گائتری منتر

لیکھے پائیندا۔ ترے بھون دھنی بیٹھ اتیت، ترے گن ڈیرہ آپے ڈھانیندا۔ لیکھا جان اوچ نیچ، ہست کیٹ ویکھ وکھانیندا۔ جن بھگتاں اندر لنگھ دہلیز، ساچے مندر سو بھا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیندا۔ نہکرمی ساچے مندر وڑدا، نرگن اپنا قدم اٹھائی۔ محل اٹل اگے چڑھدا، سچ دوارے سو بھا پائی۔ سرتی شبدی کھیل کردا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائی۔ ساچا راگ اکو پڑھدا، توں ہی توں سنائی۔ گرکھ کر کے ساچا بردا، بندیخانے دے تڑائی۔ لیکھا جانے گھر گھر دا، کایا مندر ویکھے چائیں چائیں۔ روپ دھر نرائن زدا، نہکرمی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ نہکرمی کرے اپنا کاج، کجل نین بھگتاں پائی۔ دو جہاناں چرناں ہیٹھاں رکھے راج، لکھ چوڑاسی رعیت ویکھ وکھائی۔ وست امولک دے کے دات، شبد بھنڈارے دے بھرائی۔ کلجک میٹ اندھیری رات، ساچا نور کرے رُشنائی۔ چار ورن پڑھائے گاتھ، منتر اکو اک سمجھائی۔ بن ونجارا کھولے ہاٹ، سودا ساچا ہٹ وکائی۔ آتم پر ماتم جوڑ کے نات، دھنی راگ سنائی۔ بیٹھا رہے اک اکانت، گھر گھر سو بھا پائی۔ کھیلے کھیل بڑہ بھانت، بھاوی بھاونا اپنے ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لئے جگائی۔ نہکرمی جانے اپنا جوگ، جگتی ساچے گھر وسائیندا۔ کلجک کٹ ہوئے روگ، ہنگ برہم درڑائیندا۔ بھو چکاوے چوڑاں لوک، سچ سلوک اک سمجھائیندا۔ کوڑی کریا کڈھ کے کھوٹ، کھوٹے کھرے آپ ملائیندا۔ انت ملائے اپنی جوت، ہر جن جوتی جوت سمائیندا۔ ست وکھائے قلعہ کوٹ، بھگت دوارا اکو سو بھا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نہکرمی کرے اپنا کارج، کرتا دے وڈیائی۔ بچھلا لیکھا کر کے سب دا کارج، اگلا خرچہ دے بندھائی۔ دو جہاناں لے کے چارج، گر اوتاراں پلو دے جھڈائی۔ سچ دی لکھ عبارت، کوڑ کوڑ گوائی۔ ہر جناں کرے آپ سفارش، آپے لئے جھڈائی۔ دو جہاناں سچی عدالت، پُرکھ اکال دے بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ رکھائی۔ نہکرمی بھو چکاوے دوجا، ایکا ایکنکار نظری آئی۔ ساچی دے اگلی پوجا، سل پاہن سیس نہ کوئے نوائی۔ بھو کھلاوے گو بھا، گجھی رمز لگائی۔ لیکھا جانے بُت روج دا، سرتی شبدی میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہی۔ نہکرمی پوری کرے خواہش، خواہش اپنے نال ملائی۔ جنم جنم دیاں وچھڑیاں پوری کرے آس، ترسنا جگت بُجھائی۔ سوامی ہو کے وسے پاس،

سدا سُہیلا اِکو ماہیا۔ لیکھا جان پرتھی آکاش، دھرنی دھرت دیوے وڈیاں۔ مل سخیاں پاوے راس، گوی کاہن رُپ دھراں۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ حصہ حصیداراں رہیا ورتاں۔

☆ ۹ اُسو ۲۰۲۱ بکرمی شو سنگھ دے گرہ پنڈ بندالا ☆

نہکرمی پر بھ مارگ دیوے سچا، سچ سچ سرب جناں۔ بھانڈا رہے کوئی نہ کچا، جس جن جوتی اگنی دے تپاں۔ کنچن سونا بنے چھوٹا بچہ، پارس اپنا نام
چُھہاں۔ پریم پریتی اندر پھرے نسا، بچے واہو داہیا۔ پُرکھ اکال گاوے جسا، ہر دے ہر وساں۔ درشن پاوے نیز اکھاں، پڑدا گھر کھلایا۔ نیوں نیوں ہر
جگدیش ٹیکے مٹھا، اِکا دھوڑی خاک رماں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاں۔ نہکرمی کہے ست ستودا، وواد میٹ مٹاں۔ کایا
کھیڑا کر آباد، گھر بوٹا نام ست لگایا۔ دیپک جوت جگا چراغ، سچ کرے رُشناں۔ جھگڑا چکائے پوجا پاٹھ نماز، نام اِکو اک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اٹھائے اک آواز، آلس نندرا دے گواں۔ نہکرمی مارے اک کوک، گرکھ گر سکھ آپ اٹھایا۔ کوڑی کریا دیوے پھوک، فقرہ سچ
پڑھایا۔ ترشنا میٹے بھوک، ہوئے روگ چکایا۔ گھر آتم دے سکھ، دلدر دیوے گواں۔ اُجل کر کے مکھ، صفتاں نال صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، ہر جن دیونہار وڈیاں۔ نہکرمی دیوے جن وڈیاں، ہر کرتا کھیل کھلایا۔ گھر وچ وچے سد شہنائی، سوہنا راگ الایا۔ انتر آتم کٹ جدائی،
دُھر دا میل ملائیا۔ جلوہ دکھا نور خدائی، نورو نور ڈگمگایا۔ ساڈھے تن ہتھ ہووے رُشناں، دیوا بتی اِکو نظری آئیندا۔ کرپا کرے ہر گسائیں، جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے گھر بہائیا۔ نہکرمی دے گھر اولّا، ہر کرتا وڈ وڈیاں۔ جتھے وسے آپ اکلا، سوہنا آسن لایا۔ دیوا بتی اِکو بلا،
جوت کرے رُشناں۔ نرگن سرگن پھڑائے اپنا پلا، سرتی ڈوری شبد بندھایا۔ لکھ چوڑا سی نال کر کے ول چھلا، ہر جن ساچے ویکھ وکھایا۔ مہاراج شیر سنگھ
وِشنوں بھگوان، جنہاں اندر نرگن جوت ہو کے رلا، تنہاں جگت رلیاں باہر کڈھایا۔

☆ ۹ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی بڈھا سنگھ دے گرہ پنڈ بڈالا ☆

نہکرمی بخشے ساچی ٹیک، ٹکا مستک نام لگانیدا۔ من بُدھ کرے بیک، بیکی رُپ وکھانیدا۔ انتر آتم دے بھیت، بھيو آپ کھلانیدا۔ نچ نیتز لے ویکھ، اکھ پرتکھ آپ پرگٹانیدا۔ لکھ چوراسی وچوں گرکھ بنا کے نیک، نکے وڈے جوڑ جڑانیدا۔ لجدے پھر دے کوٹن کوٹ کیت، جنگل جوہ اُجاڑ ہتھ کسے نہ آئیندا۔ کوٹن کوٹ رن بھومی تے کھیت، بند بند دھڑ سیس کٹانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے گھر وسائیندا۔ نہکرمی دیوے دُھر دا رنگ، رنگیلا اک اُکھوانیا۔ آتم سچ سہا پلنگ، سوہنی بنت بنانیا۔ شبد اناد و جا مردنگ، دُھر دا راگ سنانیا۔ میگھ وساپریم گنگ، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ سچ سوامی دے کے اند، اند اند وچوں جنانیا۔ بھرماں کوڑی ڈھاہ کے کندھ، جھگڑا دے گوانیا۔ سدا سہیلا بن کے سنگ، دُھر دا سنگ رکھانیا۔ جنم جنم دی پوری کرے منگ، گرکھ مانگت نہ کوئے ترسانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشے اک شرانیا۔ نہکرمی دیوے دُھر دا نام، کرے سچ پڑھانیا۔ میل ملاوے وچھڑے رام، رونق گھر وکھانیا۔ پریم پریتی پیائے جام، نام خمار چڑھانیا۔ بھاگ لگا کے کایا گرام، کھيڑا دے وسانیا۔ آسن سنگھاسن اُتے گرکھ سوائے با-آرام، رحمت آپ کمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مالک ویکھ وکھانیا۔ نہکرمی چُکائے اگلا پنڈھ، بچھا رہن کوئے نہ پانیا۔ دین دیال ہو بخشند، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ست پریم دی دے سنگندھ، گھر خوشیاں نال بیٹھانیا۔ کوڑی کریا باہر کڈھا کے گند، پت پت رُپ وٹانیا۔ امرت دھار وہا کے ساگر سندھ، شُدھ انتر دے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لہنا جھولی پانیا۔ نہکرمی دیوے اپنی وست، دُھر دی دات ورتانیا۔ نام خمار چاڑھے مست، ہستی دے بدلانیا۔ نچ نیتز آتم پرما تم درس، دید عید چند رُشنانیا۔ کرم کرم دی میٹ کے حرص، بھرم بھرم دا روگ گوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دردی درد وندانیا۔ نہکرمی دے اپنا بول، انبولت راگ الاٹیا۔ پریم پُرکھ دا وچے ڈھول، دو جہاناں رہیا سنانیا۔ سچ دوارا اکو کھول، راؤ رنکاں اکو گھر بہانیا۔ امرت آتم دے کے پائل، بچھلا لیکھا دے چُکائیا۔ ساتک ست کرائے گرکھ اڈول، کایا ڈولی وچ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ لیکھا رہیا مکائیا۔ نہکرمی ویکھے کایا ڈولی، پنخ تت کھوج کھجانیدا۔

جنہاں سنائے اپنی بولی، سو گرگھ ڈھولا گائیندا۔ میل ملاوے ہوئی ہوئی، ہلکا بھار سرب وکھائیندا۔ سچ پریتی جنہاں گھول گھولی، تنہاں لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ نہکرمی ہووے مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ گرگھھاں دیوے دھر دا دان، وست اپنی جھولی پائیا۔ نظری آوے بن کے کاہن، بنسری نام سنائیا۔ ایٹھے اوٹھے کرے پہچان، اُبھل بُھل کدے نہ جائیا۔ راجیاں گھر کدے نہ بنیا مہمان، غریباں گھر جگ جگ پھیرا پائیا۔ ایہو پرم پُرکھ دا سچ نشان، جو لوکات رہیا جھلایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لیکھے لائے بال انجان، سنگھڑ سیانے آپ بنائیا۔

☆ ۹ اَسو ۲۰۲۱ بکرمی سُرین سنگھ گرہ بندالا ☆

نہکرمی سورا سربنگ، سو پُرکھ زرنجن آپ اکھوائیندا۔ ویکھنہارا برہمنڈ کھنڈ، ہر پُرکھ زرنجن کھیل کھلاییندا۔ بھو چکاوہنہارا جیرج انڈ، اینکار پڑدا لائیندا۔ لکھ چوڑا سی چکاوہنہارا نوری چند، آد زرنجن ڈگمگائیندا۔ دین دیال سرب بخشند، ابناشی کرتا اک ہو جائیندا۔ انتر آتم دیونہارا اند، سری بھگوان وست امولک آپ ورتائیندا۔ جنم کرم دا میٹنہارا پندھ، پاربرہم سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ ست ستوادی چاڑھنہارا رنگ، گر شبدي ویس وٹائیندا۔ آتم دیونہارا ساچا چھند، دھر دا ڈھولا راگ سنائیندا۔ سچ سُنہنجی بیٹھ پلنگ، گھر ٹھانڈے سو بھاپائیندا۔ ناتا توڑ کے خانہ بند، بند خلاصی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی دھار اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نہکرمی سدا سورپیر، سلطان اک اکھوائیا۔ دو جہاناں پیٹڈا چیر، لوکات سو بھاپائیا۔ شبد زالا مار تیر، تے لئے اٹھائیا۔ جگ چوکرٹی پچھلی میٹنہارا لکیر، اپنا مارگ آگے دے سمجھائیا۔ سجدے کردے گئے پیر فقیر، پیغمبر منگن جھولی ڈاہیا۔ کرے کھیل سدا بے نظیر، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ سب دی اپنے ہتھ رکھ تقدیر، دوجا کوئی طاقت والا سکے نہ مات اٹائیا۔ جن بھگتاں گلوں شرع شریعت لاه کے زنجیر، کوڑا بندھن دے گوائیا۔ امرت بخش کے ٹھانڈا نیر، اگنی تت بُجھائیا۔ دے وڈیائی پنج تت سریر، شریر من دے سمجھائیا۔ منزل چوٹی چاڑھ اخیر،

آخر اپنا درس دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ نہکرمی اُچ اتھاہ، اگم اگوچر اک اکھوانیدا۔ آد جگادی بنے ملاح، جگ جگ بیڑا کندھ اٹھانیدا۔ گر اوتاراں دے صلاح، پیر پیغمبراں آپ پڑھانیدا۔ نیا نوکا نام چلا، سنت سہیلے وچ بہانیدا۔ سبجک تریتا دواپرویس وٹا، کلجک اپنی کار کمانیدا۔ نرگن سرگن سرگن جوت کر رُشنا، دیوا باقی اکو ڈمگانیدا۔ گھر وچ گھر مندر دے سہا، سوبھاونت اپنا آسن لائیدا۔ پورب جنم دا بچھلا لہنا کرم دا روگ دے مٹا، دھر سنجوگی اگلا میل ملائیدا۔ امرت آتم رس اگلی چوگ دے چگا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمرتھ سوامی دیا کمانیدا۔ نہکرمی بودھ اگادھ، اکل کلا وڈیایا۔ جگ چوکڑی ساجن ساز، نت نوت ویکھ دکھایا۔ نو نو چار تھاپن تھاپ، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک دسنہارا جاپ، گر اوتاراں کرے پڑھایا۔ ایتھے اوتھے سدا سدا سد اک اکیلا آپے پاک، دوجا پاکیزہ روپ نہ کوئے دکھایا۔ دھرم دوارا کھول کے دھر دا تاک، تختہ دُنی دے اُٹلایا۔ سب نوں اندروں کر کے چاک، چکر اپنا دے بھوایا۔ لیکھا جانے شاہ نواب، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیا۔ نہکرمی وڈ وڈا بلوان، بلدھاری اک اکھوانیدا۔ جس دا جھلدا سچکھنڈ نشان، دو جہاناں ویکھ دکھانیدا۔ سو صاحب کرپا کرے مہان، مہربان اپنا پھیرا پائیدا۔ لکھ چوراسی وچوں کر پہچان، گرکھ اپنے رنگ رنگانیدا۔ نام ندھانا دے کے دان، دانی دیا اپنے ہتھ دکھانیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سمگری اک ورتانیدا۔ نہکرمی دیوے دھر دا ہوکا، حکم اک سنایا۔ کلجک اتم پر بھ ملن دا ملیا موقع، بن دماں جوڑ جڑایا۔ اس توں چنگا ہور نہیں کوئی مارگ سوکھا، جو گھر ٹھا کر دے ملایا۔ انت ملا کے اپنی جوتا، جوتی جوت سمانیا۔ گرکھ منگے تھوڑا، پر بھ دیونہارا بہتا، وست انملڑی آپ ورتانیا۔ سرن سنگھ آگے ہنا پیا پھیر نہ کھوتا، سچکھنڈ دوارے ملی مان وڈیایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، حاضر حضور سدا کھلوتا، آلس نندرا غفلت وچ کدے نہ آیا۔

☆ ۹ اَسُو ۲۰۲۱ ہکرمی ترلوک سنگھ دے گرہ پنڈ بندالا ☆

نہکرمی ہوئے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری دیا کمائیندا۔ گرگھ ویکھے اپنے لال، گرگر گود اٹھائیندا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ ترے گن مایا میٹ جنجال، جیون جگت اک سمجھائیندا۔ سب توں سریشٹ کایا مندر سچّی دھر مسال، جس گھر ہر سوامی ڈیرہ لائیندا۔ جس نوں کدے نہ کھائے کال، جنم مرن وچ نہ پھیرا پائیندا۔ تس سوامی کرو بھال، جو بھلیاں بھٹکیاں راہے لائیندا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، اوچاں نیچاں گود اٹھائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر بحال، چارے کھانی پنڈھ مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھيو آپ کھائیندا۔ نہکرمی نرگن نرور نرمل جوت، جوتی جاتا ہر اکھوائیندا۔ وسنہارا سچھنڈ ساچے کوٹ، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ جن بھگتاں نت نوت درس کرن نوں آپے رہیا لوچ، آسا گرگھیاں نال لائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر کے کھوج، انتم اپنا جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ نہکرمی ہر پُرکھ بدھاتا، بدلہ جگ جگ رہیا چکایا۔ سرب جیاں بن پتا ماتا، گودی گود سہایا۔ ایہتھے اوتھے ہووے راکھا، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ جس دی کاغذاں اُتے لکھی گاتھا، نمازاں وچ سجدے رہے جھکایا۔ سو کھیلے کھیل پُرکھ سمراتھا، سمرتھ اپنا پھیرا پائیا۔ گرگھ ورلے لوکماں جاتا، جس اپنی بوُجھ بُجھایا۔ سرشٹ وکھائے سرشٹ تماشا، سرشٹی سرشٹی وچ بھوایا۔ جن بھگتاں وکھرا رکھیا سب توں ناتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر میلا رہیا ملایا۔ نہکرمی ہر وڈ گنوتا، گن بھرپور اکھوائیا۔ مان دوا کے ساچے سنتاں، سنگر لئے ترایا۔ ست دھرم دی بنا کے بنتا، گھاٹ دھر دی لئے گھڑایا۔ دے کے گیان شبدی پنڈتا، بودھ دے جنایا۔ میل ملائے ساچی سنگتا، گھر ساچے دے بہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے شہنشاہیا۔ نہکرمی ہر شاہ پاتشاہ، پروردگار اکھوائیندا۔ پھڑ پھڑ باہوں راہے رہیا پا، رہبر اک ہو آئیندا۔ خودی تلبر دے گوا، خدا خالص روپ ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ وکھائیندا۔ نہکرمی رہیا ہس، ہستی اپنی مات پرگٹایا۔ دو جہاناں دے کے وتھ، وستو رہیا ورتایا۔ نرگن سرگن میل کے جھٹ، جھگڑا رہیا چکایا۔ سچ دوارا کھول کے ہٹ، گرگھ ونجارے رہیا کرایا۔ ست دھرم دی دے کے مت، برہم و دیا اک پڑھایا۔ سری بھگوان دا

گاؤنا سچا جس، جس نوں وید پُران صلاحیا۔ اوہ سب دامائی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ جس دا سوہنگ اِکو جاپ، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گر سکھ گر مکھ گر سَنگر رنگ رنگائیا۔

☆ ۹ اَسو ۲۰۲۱ بکرمی ودھاوا سنگھ دے گرہ پنڈ بندالا ☆

نہکرمی ہر سچا سچن، مالک دو جہان اکھوائیندا۔ چرن دھوڑ کرائے محن، انتر آتم میل دھوائیندا۔ لیکھے لا کے کایا مائی کنچن، کرتا قیمت آپ چُکائیندا۔ من واسنا دیوے بدل، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سِر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ نہکرمی سَنگر دیوے منتر، شبد نام پڑھائیا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، گرہ گرہ کھوج کھجائیا۔ بھيو کھلاوے برہم نرنتر، مایا پردہ دے چُکائیا۔ کر پرکاش گھر گلنتر، گگن منڈل کرے رُشائیا۔ ترے گن مایا بُجھا بسنتر، امرت میگھ برسائیا۔ میل ملا کے ساچے ستن، ساچی سرتی دے کھلائیا۔ جوڑ جڑا کے دھر دے کنتن، دُهاگن لیکھا دے مُکائیا۔ پار کرا کے جگت پتن، کنڈھا اِکو اک سمجھائیا۔ جس دا مالک پُرکھ سمرتھن، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جس دی مہما شاستر سمرت وید پُران گر اوتار پیغمبر کتھن، کتھنی نال سُنائیا۔ سو سدا سہانک دُھر دانانک ہر خالق مارگ آیا دسن، رہبر راہ جنائیا۔ کوڑی کریا جوٹھ جھوٹھ جڑ آیا پٹن، ست دھرم بوٹا دے لگائیا۔ جن بھگتاں سُنائے انوکھے بچن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سِر اپنا ہتھ لگائیا۔ نہکرمی ہر پرَم پیارا، پرَم پُرکھ اکھوائیندا۔ لیکھا جانے سدا جگ چارا، نرگن سرگن کھیل کھلائیندا۔ ورن برن توں وسے باہرا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ کاگت قلم نہ لکھنہارا، شاستر سمرت وید انت کسے نہ آئیندا۔ کھیلے کھیل گپت ظاہر، انت نوت اپنا پھیرا پائیندا۔ جن بھگتاں دیوے سچ سہارا سِر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ کایا مندر کھول کوڑا، بجر کپائی توڑ تڑائیندا۔ دیا باقی کر اُجیارا، جوتی جوت جوت رُشائیندا۔ امرت بوند سوانتی ٹھنڈا ٹھارا، گھر جھرنّا آپ جھرائیندا۔ ست ستوا دی بول جیکارا، دُھن راگی راگ الائیندا۔ ویکھے وگسے ویکھنہارا، لوچن نین اکھ کھلائیندا۔ بھگت جنان جن پائے سارا، جگت جُگیشتر اپنی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا

آپ کھلائیندا۔ نہکرمی ہر دُھر دا مالک، بے پرواہ اکھوائیندا۔ لیکھا جانے مخلوق خالق، لوک پرلوک پڑدا لاہندا۔ سچ سوامی دُھر دا ثالث، ست دوارے بہہ بہہ خوشی منائیندا۔ لکھ چوڑا سی بن پر تپالک، پالنا سب دی آپ جنایندا۔ گرگھہ دیکھے بالے بالک، بچپن اپنے وچوں پر گٹائیندا۔ جنم کرم دامیٹ کے آلس، نندرا کوڑ گوائیندا۔ سنت سہیلے ورو لے خالص، خاص اپنے نال ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنتاں وچ سمائیندا۔ نہکرمی ہر سنت سما، وے سچ ودھائیا۔ جگت نیتز نظر نہ آیا، نج اکھ کرے رُشائیا۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھایا، پنچم دیوے نام وڈیائیا۔ سچ سندیسہ اک سُنا، دُھر دا راگ الاپیا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم جوڑ جڑایا، جگت وچھوڑا رہن نہ پائیا۔ سسے اُپر ہوڑا لایا، ہنگ برہم وٹی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر گھر بنت رہیا بنائیا۔ نہکرمی بنت بنائے مات، دُھر دا گھاڑن رہیا گھڑائیا۔ گرگھہ بنا کے سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیا۔ اکو وار میننتی سُن ارداس، اندرے اندر ادلا بدلی دتی کرائیا۔ جگت ترشنا مٹائی خوائش، وشن برہما شو سیس نہ کوئے نوائیا۔ اٹھے پہر دوس رین سنگر پورا سدا وسے پاس، جگت وچھوڑا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صد دیونہار وڈیائیا۔ نہکرمی کھیل انڈھا، سو پرکھہ زرنجن آپ کرائیندا۔ جن بھگتاں امرت دے کے رس مٹھا، کوڑی کریا پرے ہٹائیندا۔ سچ دوارے سچ سوامی دسا، دہ دشانہ ونڈ ونڈائیندا۔ وڈیاں نالوں وڈا نکلیاں نالوں نگا، مدھ اپنی دھار چلائی۔ آد جگادی بن کے دُھر دا پتا، پت پر میثور ویکھ وکھائیندا۔ جنہاں نوں بھل گیا پچھلا پچھا، تنہاں نوں سرتی شبد جنایندا۔ جس نے مات گربھہ کیتی رچھا، سو مالک انتم لیکھے لائیندا۔ گرگھہ گرگھہ ہر جن ہر بھگت اوسے دا سچا بچہ، جو آگے بچیاں وانگ گود اٹھائیندا۔ کسے کم نہیں آؤنا کایا مائی بھانڈا کچا، بن سنگر پورے آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے انگ لگائیندا۔ نہکرمی لائے اپنے انگ، انگیکار اکھوائیا۔ گرگھہاں نوں دوارے دیکھے پار لگھ، منزل پنڈھ چُکائیا۔ دسم دواوری اگما انوکھا پلنگ، بن پاوے چول ٹکائیا۔ دوس رین وے مردنگ، انراگی راگ الاپیا۔ سرتی شبدی مل کے گاوے چھند، سوہنگ ڈھولا اک سُناپیا۔ اوتھے ہوئے میننتی نہ ہٹی دند، رسنا جھوانہ کوئی وڈیائیا۔ لوڑ رہے نہ سورج چند، زرنجن جوت کرے رُشائیا۔ تیرتھ جانا پئے نہ گوداوری گنگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ گھر سوامی دیوے اند، پرمانند دے جناپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

گُرکھاں دے بُجھایا۔ نہکرمی جن بھگت کرے منظور، منزل سب دی ویکھ وکھایا۔ اوہدا جلوہ اُتے کوہ طور، موسیٰ نین شرمایا۔ اوہ چڑھدے ویکھے سولی منصور، شمس بیٹھا کھل لہایا۔ اُسے گاؤندے ویکھے ضرور، کبیر جلاہے جہے رہے گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے حاضر حضور، حاضری سب دی لیکھے پایا۔ نہکرمی کہے میرا شبد تُرنگ، برہمنڈاں کھنڈاں ویکھ وکھائیندا۔ دو جہاناں آپے جائے پار لنگھ، ادھو چکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی سچکھنڈ جن بھگتاں پوری کراں منگ، منسا سب دی جھولی پائیندا۔ جنہاں کلجک انت سری بھگونت ڈھولا گایا سوہنگ چھند، سو پرکھ نرنجن نچ نیز نین اکھ درس وکھائیندا۔ دین دیال سرب سوامی ہو بخشند، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکرنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جنم کرم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنے نال ملائیندا۔

☆ ۹ اَسو ۲۰۲۱ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ پنڈ بندالا ☆

نہکرمی کہے سُنو جن بھگت، انتم بھوانا پور کرائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑے جگت، جگمگ جوت کراں رُشائیا۔ اپنے نام دا دسکے ارتھ، ارتھات سب نوں دتا جنائیا۔ بچھلا کر کے پورا واک، وقت ویلا رہیا سہائیا۔ تہاڑے نال ملا کے اپنی ذات، ظاہر کراں رُشائیا۔ کھیلاں کھیل بوہ بدھ بھانت، نرگن سرگن سرگن نرگن دھار چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہو یا سہائیا۔ جن بھگتو سُنو اک سندیس، صدا ہر جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو کے پیش، پیشینگوئی رہے جنائیا۔ سب توں اگلا آخری ساڈا پورا ہو یا لیکھ، لکھت دتی چکائیا۔ توں صاحب کر کے جوتی بھیس، بھیکھ پا کھنڈ دے گوائیا۔ جن بھگتاں لئیں پیکھ، اپنے نین ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے لئے لگائیا۔ نہکرمی کہے جن بھگت پیارے، بھگتی اک کمائیا۔ سوہنگ شبد سچ جیکارے، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان بے جیکار سُنایا۔ اس توں کچھ نہیں ہو رہا، برہمنڈ کھنڈ اسے وچ بند کرائیا۔ کھانی بانی ایسے دے پنہارے، جگ جگ سیو کمائیا۔ گر اوتار ایسے دے ونجارے، لوک مات ہٹ چلائی۔ جنہاں اُپر آپ کرپا دھارے، دھرنی دھول اُتے ویکھ وکھائیا۔

تہناں دے مانس جنم گئے سوارے، بگ بپڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ سو گرگھ ملے ہنساں ڈارے، کاگی کاگ نہ کوئے گر لائیا۔ سب دی منظور کرے
نمسکارے، بندنا اپنی جھولی پائیا۔ اتم بہاوے اوس منارے، جس دی منزل بے پرواہیا۔ آگے ہو ملے نرنکارے، نرگن نور جوت رُشائیا۔ لے کے جائے
سچ دربارے، درگاہ ساچی دھام سُہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بہتیاں وچوں تھوڑے کیتے پیارے، تھوڑیاں وچوں تھڑے جوڑ جڑائیا۔

☆ ۱۲ اُسو ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

نوسو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں چریں کويا، ستجگ تريتاً دواپر کلج بولن وچ کدے نہ آئیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پر تھی آکاش گگن گلنتر چرناں
ہیٹھ وکھاوے اپنا کھوہا، لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت پار نہ کوئے کرائیا۔ جل دھار اندر منش مانو منگھ پانی بھجا چوہا، بھج سکے نہ واہو داہیا۔ تت بُت مائی
خاکی میل نرگن رُوحا، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ کوٹن کوٹ کوٹ جگاں پچھوں نکا جہا کھولیا بوہا، جس وچوں گرگھ باہر کڈھائیا۔ کلجگ اتم ویکھ
کے دھار دھوواں، نرگن نرویر نراکار جوتی جوت کری رُشائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم لیکھا جانے آتم ڈکھ سکھ روگ بھکھ وچ کدے نہ موآ، جنم مرن نہ کوئے
جنائیا۔ نت نوت جگا جگنت اوہناں دا ہوآ، جو ہوکے سسکیاں وچ دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔
چراں پچھوں کويا کرتا، قدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ جو درویش بنے بردا، بھکھ بھچھیا جھولی دیوے پائیا۔ اجے سکھاں دا من پورا نہیں ڈردا، بجے تھوڑا
تھوڑا رکھائیا۔ ایسے کر کے سنگر پورا اندر نہیں وڑدا، باہروں باہروں میل ملائیا۔ جو بھانا پورا مندا، بھادی کھسڑا دے جھڈائیا۔ تھوڑا لیکھا پچھلے دھن دا،
ہوئی ہوئی ورتائیا۔ ایہہ لہنا گجری چن دا، جو چند دناں وچ دے کھپائیا۔ آگے اکے تھم نال روگ سوگ چنتا ڈکھ سرب بنھدا، بندھن دیوے پائیا۔ سری
بھگوان وڈ مہربان کچا نہیں کن دا، سُننہارا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت ڈنڈا، ڈنکے ڈورؤ نال سمجھائیا۔ جو گھڑیا سو بھندا، گھٹن بھنہار
بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور سر سچا ہتھ رکھائیا۔ چراں پچھوں پیا بول، بولی اپنی نال لیا ئیا۔ جس دا کوئی نہ تولے

تول، ترازو وزن نہ کوئی سمجھائی۔ شبد نگارا وجا کے ڈھول، ڈھولے سناوے بے پرواہیا۔ جنہاں دے اندر وسیا کول، تس کُل ملے وڈیائی۔ سنگر شبد سدا
 انمول، انملڑی قیمت سکے نہ کوئے چُکائی۔ جن بھگتاں دیوے وڈیائی اُپر دھول، دھر نی دُکھ گوائیا۔ گوہند کر کے گیا قول، اقرار اِکو اک رکھائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب بے پرواہیا۔ چراں بچھوں آیا نھئا، بچھلا پندھ مکائی۔ بھگت سنت کر اِکھئا، اگلی کرے پڑھائی۔
 کسے دا مخول کسے دا ٹھٹھا، ٹھوکر نال اُٹھائی۔ پنج تت کایا بدھا گٹھا، گٹھڑی سیس اِکائی۔ ناتا جڑیا تتاں اٹھاں، اپ تیج وائے پر تھی اکاش من مت بدھ
 سنگ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ دے درڑائی۔ سچ دوارے درڑھ وشواس، درڑتا اک وکھائی۔ جس
 دے وِچ نہ ہووے گھات، گھاؤ سکے نہ کوئے لگائی۔ انتر آتم بجھے نات، ناتا سکے نہ کوئے تڑائی۔ حکم من دی دھر دی جانج، جاچکاں دے جنائی۔ کایا مائی
 کاج، انتم قیمت رہے نہ رانیا۔ تن خاکی ہووے ناس، نیستو نابود دے لوکائی۔ جن بھگتاں مہر کرے پُرکھ ابناش، ابناشی ہوئے سہائی۔ بیس اِکس توں بعد
 گرکھاں دا دُکھڑا جائے ناس، اپنا کھ چھپائی۔ تس سمے انتر شبد چلے سواس سواس، ساہ ساہ سدا سدا گن گائی۔ بن منتراں دس ابھياس، آبی نا بھی محرابی
 محتابی نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دے کے پونجی راس، رسد دست بدست جھولی پائی۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان،
 سب دے سکھالے کرے سواس، شبد سُر ت نال ملائی۔ دُکھ کہن ساڈے گاؤ گیت، سبناں رہے جنائی۔ کسے نوں مندر کسے نوں بھجایا مسیت، کسے نوں
 مندر راں وِچ بھوائیا۔ کسے نوں پانیاں اندر نہاون دی دسی ریت، کسے نوں مڑھی مٹھاں سیس جھکائی۔ بن بھگتاں پر م پُرکھ نوں ملن دی کسے نہ دسی
 ریت، ساچی سکھیا نہ کوئے درڑائی۔ جیہڑے سمجھ نہیں سکے ٹھیک، اوہناں نوں دُکھ دلدر لے کے بھجّن واہو داہیا۔ چلو چل کے ویکھئے لاشریک، جو
 دُکھڑے رہیا مٹائی۔ انہاں دُکھاں دی دُکھاں وِچوں نکلن واسطے پر بھ دے نال پریت، ایہہ وی جنم اجماں وِچوں پر گٹائی۔ اٹھاسی ہزار رِشیاں وِچوں
 پرگٹ کیتا دُکھ اک اک نیچ، نیچ نیچاں وِچوں جنائی۔ جِناں چر سنگر دا دوارا نہ ویکھن دلیز، پار نہ کوئے لنگھائی۔ جو کریا سو بھگون ٹھیک، ٹھا کر اپنی کھیل
 بنائی۔ تتاں سریرک اندر رکھکے بھیت، بھیتز دتی وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے لیکھے رہیا لگائی۔

☆ ۱۳ اَسُو ۲۰۲۱ بکرمی مان سنگھ دے گرہ امر تر ☆

بنارس کھیٹا مارگ خاص، ادھواٹی نظری آئی۔ جتھے بیٹھا چمپار رَویداس، پانہا گنڈھ خوشی منائی۔ اوتھے راہی پاندھی چلدا آیا اپنے گھاٹ، مان سنگھ پورب جنم ملوکا دتا سمجھائی۔ کنڈا وجیا انگشت ساچ، سچا چرن ہويا دکھائی۔ نیرن نیر آ کے کیتی ارداس، پریم پیار نال بیننتی دتی سنائی۔ میتوں کنڈا گھاؤ لگا گھات، دُکھ درد رہیا ستائی۔ چمریے تیتوں سوہنی جاچ، آر رمبی نال باہر کڈھائی۔ رَویداس خوشیاں نال پیاس، ہست کولاں سیو کمائی۔ اوس ویلے آپ کہا شاباس، جس میری درد ونڈائی۔ رَویداس کہا میرے نالوں چنگا میرا باپ، پُرکھ اکال جو سب دا پتا مائی۔ نت نوت سدا سہیلا رہوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائی۔ اوس کولوں منگ دات، جو دُکھاں روگاں رہیا گوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا لیکھے وچوں سمجھائی۔ پورب جنم وچ کہا اوہ کون باپ، کون دھام ڈیرہ لائی۔ رَویداس کہا جن بھگتاں ساکیات، نرگن سرگن کھیل کھلای۔ جس دا جگ چو کڑی گر اوتار پیر پیغمبر سارے کردے جاپ، سادھ سنت نیتز لوچن نین اکھ کھلای۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گا گا وشن برہما شو گاتھ، رسنا جہوا بٹی دند صفت صلاحیا۔ سو سوامی سچ حامی نہکرمی انتریامی سرب کلا سمراتھ، مہما اکھ کتھنی کھ نہ سکے رائی۔ روگ سوگ چنتا دُکھ کرنہار وناش، ابناشی کرتا اک اکھوائی۔ لکھ چوراسی سیس جگدیس رکھن ہارا ہاتھ، مہر نظر اک تکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد دیونہارا سچا ور، صاحب سرب دا اک گسائیا۔ ملو کے کہا اوہ کیہڑا ملک، مالک بیٹھا بے پرواہیا۔ سچ دس اوس زبان دُرست، جس وچ دُرستی پھیر کدے نہ آئی۔ کون محلا عرش قُرس، کون سنگھاسن بیٹھا ڈیرہ لائی۔ روی کہا منشاں وچ منشاں ورگا پُرش، پریم پُرکھ پر میشور پر شوم پاربہم وڈی وڈیائی۔ اگم اتھاہ اُچ اوس دا اُرس، بے نظیر سچی شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو ابھید آپ کھلای۔ رَویداس کہا میرا صاحب سلطان، پروردگار اک اکھوائی۔ جو جگ چو کڑی نت نوت دیونہارا دُھر دا دان، وست امولک جھولی پائی۔ تیرا لیکھا چکائے وچ جہان، جاگرت جوت اک رُشنائی۔ کایا مائی ساڈھے تن ہتھ مکان، محراب جُھرہ اکو اک سہائی۔ مہر نظر کر ہووے آپ مہربان، محبوب مَحَبَّت وچ جنائی۔ جس دا واس اُپر زمیں آسمان، آد انت اک اکھوائی۔

اوسدی داستان کی کرے بیان، نظم نغمہ تحریر تقریر صفت نہ کوئے صلاحیا۔ اوہ بے پرواہ کھیلے کھیل دو جہان، مالک خالق پرتپاک اک اکھوایا۔ اک ایک رکھو چرن دھیان، آتم دیوے برہم گیان، ودیا ست ست سمجھایا۔ دکھ درد روگ سوگ چنتا سب مٹ جان، ہوئے حرص رہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنسہڑا اک گھلایا۔ ملوک کہا میتوں میل ملوک، مالک بے پرواہیا۔ میرا رَویداس دے نال ہووے سلوک، صلح کل اکو نظری آئی۔ لیکھا چکے دُور نزدیک، نیرن نیرا گھر گھر بیٹھا سو بھاپایا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی شریک، شرکت دے مٹایا۔ پریم پریتی بخش سچ پریت، پریم اپنی گود بہایا۔ رَویداس کہا صدی ویہویں رکھ اڈیک، اک اکیسا ہوئے سہایا۔ جس دانام کلمہ اک حدیث، حضرت ہو کے کرے پڑھایا۔ نانک نرگن کہے اوسدی سچ توفیق، امر داس نیوں نیوں لاگے پایا۔ سنگر ساون کرے تصدیق، شہادت اکو وار بھگتایا۔ بن پُرکھ اکال سچ دوارا نہ کوئی ٹھیک، کایا ٹھیکر سب دے بھنّ وکھایا۔ سوچدیاں سوچدیاں وقت آیا اوس تاریخ، جس دا طریقہ سمجھ کوئے نہ پایا۔ اندر وڑکے ویکھے دھار باریک، دُونگھی بھوری کوری کھوج کھجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دیونہار رَویداس چمارے اپنا سنگ بنایا۔ مان سنگھ من جائے من، منسا کوئے رہن نہ پایا۔ سنگر پورا لیکھا جانے پنج تت تن، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ ویکھنہار چائیں چانیا۔ جگت وکار من ہنکار دیوے ڈن، نام کھنڈا ہتھ اٹھایا۔ شبد امولک وست گھر وچ گھر ٹکائے دھن، دولت اکو وار ورتایا۔ ساچا راگ سنائے بن کن، اگئی ناد وجایا۔ کرے پرکاش بن سورج چن، جوتی جوت ڈمگایا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہان بیڑا دیوے بنھ، بھار اپنے کندھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ صاحب سنگر وکرے مہر، مہر نظر اٹھانیدا۔ من کا منکا دیوے پھیر، سُرَت نرت کھوج کھجائیدا۔ لیکھا جانے گرو گرجیل، چیلار اکو رنگ وکھانیدا۔ ایٹھے اوٹھے سجن سہیل، دُھر داسنگ نبھانیدا۔ جنم کرم دیاں وچھڑیاں لئے میل، دُھر سنجوگی اپنا میل ملائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر اپنا ہتھ اٹھانیدا۔ سر ہتھ نہیں ایہہ سروپا، وست اپنی جھولی پایا۔ آگے ملن دا سچا راہ، مرن توں پہلوں دے وکھایا۔ رائے دھرم آدھ وچکار نہ سکے کوئے اٹکا، چتر گپت نہ لیکھ وکھایا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیس بیٹھن سیس جھکا، نیوں نیوں لاگن پائینا۔ سُرَتی شبدی میلا سچ سبھا،

جوڑی اِکو گھر دکھائی۔ بجھے جان واہو داہ، مارگ اپنا آپے نظری آئی۔ سُن اگئی پار کرا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائی۔ گر اوتاراں دتی شہادت، شہنشاہ ویکھ دکھائی۔ ہُن لوڑ نہ رہے کرن دی بندگی عبادت، عبارت پڑھنی پچھلے خانے وِچ رکھائی۔ اِکو وار پریم پیار اندر کر کے سفارش، ثابت صورت نال دے ملائی۔ اندر باہر دے کے ڈھارس، دھیرج دھیر اِک دکھائی۔ اوہ سَنگر نہیں جو نام بھجن بندگی دی لئے آڑھت، سَنگر سو جو مہر نظر نال پار کرائی۔ گر کُھ نال کیا کوئی وِکار کرے شرارت، شرع مذہب دین بندھن کوئی نہ پائی۔ سچ دوارے سچکھنڈ پریم پُرکھ دی اِک وزارت، جس نوں نہ کوئے میٹے میٹ مٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی آسا آشا وِچ بدلایا۔ سَنگر پورا شبد سمر تھ، آد جُگاد اکھوائیندا۔ جن بھگتاں کھول کے اندروں اکھ، نچ نیز نور چمکائیندا۔ پریم پیار دی مار کے سٹ، سوئی سُرقتی آپ اُٹھائیندا۔ گھر وِچ گھر کھول کے ہٹ، وست امولک جھولی پائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ چوڑاں لوک چوڑاں طبق گر کُھ دیاں چرناں ہیٹھ جان ڈھٹھ، جنہاں دا میل پریم پُرکھ آپ کرائیندا۔ اوتھے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن سارے اپنا منہ لین ڈھک، نیز نیناں نظر کوئے نہ آئیندا۔ اِکو ایک بھگت بھگوان اِک دُوبے دا کرن جس، وید پُران صفت نہ کوئے صالائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس سر رکھے اپنا ہتھ، تِس ہٹو ہٹ نہ کوئے واکائیندا۔ مان سَنگھ تن ماٹی خاکی، پنج تت ملی وڈیائی۔ اِس دے اندر وست اوہ خالص، جس دی خصوصیت سمجھ کوئے نہ پائی۔ ایسے کر کے گر اوتار پیر پیغمبر بن کے گئے ثالث، جگت سمسِیا سچ سمجھائی۔ کُجگ انتم لکھ چوڑاں گوڑھی نیند پایا آلس، امتر اکھ نہ کوئے کھلایا۔ پتا پُرکھ اکال گھر جے نہ کوئے بالک، گر کُھ رُپ نہ کوئے وٹائی۔ اوہ ویکھنہارا لکھ چوڑاں سادھ سنت جیو جنت خلق خالق، مخلوق کھو جے تھاوں تھانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن در در گھر گھر دے جہالت، من جابر زبردستی اپنا حکم منایا۔ جنہاں نوں پریم پُرکھ پر ماتم ملن دی پئی عادت، سو ادن اعلیٰ رُپ وٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا لیکھے وِچ لگایا۔ سواس کہن سُن سوامی سواسا، ساه ساه تیرا دھیان لگایا۔ جگت جہان دِسیا کوڑا کاسہ، ساچا سنگ نہ کوئے نبھائی۔ بال جوانی بردھ ویکھیا

تماشا، اوستھا جگت وستو وچ لنگھایا۔ انتم چرن کمل پر بھو بھرواسا، دھر دی اوٹ رکھایا۔ جنم کرم دُکھ ہوئے وِناسا، سُکھ ساگر وِچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، انتم انت سری بھگونت لے کے جائے ساٹھا، دھر داسنگ بنایا۔

☆ ۳۰ اَسو ۲۰۲۱ بکرمی راج نراین دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

کرپا کرے نہ ہر، ہر نرائن وڈی وڈیاں۔ لیکھا جانے دو جہاں، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جگ چوکڑی ویکھے تھاون تھان، تھنتر انتر کھوج کھجایا۔ سنت سہیلے پکڑے بانہہ، بھگت بھگونت ویکھ وکھایا۔ سنجگ ست ستوادی لیا ہندا، نرگن اپنا بھو چکایا۔ تریے رام راما روپ وٹا، رہبر بے پرواہیا۔ راون دُشٹ در ہر، وٹی سچ ودھایا۔ کاہنا کرشنا سچ گھرا، بنسری نام سنایا۔ گوہند در اک ملا، ملنی جگدیس جنایا۔ پٹنہ شہر چند چڑھا، جوت نور رُشناں۔ بالی بالا کھیل کرا، بالک نور الاہیا۔ سچ دوارے جا وڑا، چرن کول اک ٹکایا۔ راج راجان مان بڑا، شاہ سلطان سو بھاپایا۔ مات پت ہیت کرا، پتا پوت سکھدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیاں۔ دیوے وڈیائی ست ستواد، ساچی دیا کمانیدا۔ جگ چوکڑی کھیل تماش، نت نوت ویکھ وکھانیدا۔ سچ ست کر پوری آس، ترنا موہ مٹانیدا۔ پورب لیکھا رکھے یاد، ابھل بھل وچ نہ آئیندا۔ دیونہارا ساچی داد، وست امولک اک ورتانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیدا۔ ساچی کرنی کرنیہار، کرتا وڈ وڈیاں۔ لیکھا جانے جگ چوکڑی چار، کوٹن کوٹ کال چرناں ہیٹھ دباںیا۔ سنجگ تریتا دواپر کجگ ویکھیا وچ سنسار، صدی سدیوی کھوج کھجایا۔ ۲۰۱۷ بکرمی کر پیار، بیس اٹھ جوڑ جڑایا۔ انتر انتر کر پیار، پریتم اکو رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ وڈیاں۔ سچ وڈیائی دیوے ایک، صاحب سنگر دیا کمانیدا۔ اندر باہر گپت ظاہر لئے ویکھ، پڑدا اولہا نہ کوئے جنانیدا۔ سچ سوامی کھولے بھیت، بھو آپ درڑانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیدا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، کرتے ہتھ وڈیاں۔ راج راجاناں دے ادھار، مہر نظر ٹکایا۔ راجا مہینہ موہ پیار، مہت اک سمجھایا۔ ۱۷۱۸ بکرمی دُشٹہار، دُسہرا خوشی وکھایا۔ مالن آئی

اک دوار، پھولن ہار اک گندایا۔ کلی کلی کرے پکار، پتکھڑیاں نیناں نیر وہایا۔ دوئے جوڑ جوڑ نمسکار، نمو نمو سیس جھکایا۔ ساچے بستر تن سنگار، شہنشاہ سو بھاپایا۔ تیز دھوتی نہ سلوار، ساچا بھوشن اکو اک وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہی کھیل کھلایا، خالق خلق ویکھ وکھایا۔ راجا رانا رنگ رنگیا، رنگاں سو بھاپایا۔ سچ توہار دیا کمایا، وہار اک سمجھایا۔ مالن بن کے مالک آیا، کلی پھول مہکایا۔ سچ سندیشہ گیا جنایا، بھو ابھو کھلایا۔ ساڈھے تن وقت سہایا، ساڈھے تن ہتھ رنگ رنگایا۔ محل اٹل ہوئے رُشنا، اُجل نور جوت رُشنا۔ گوہند چھوہرا بانکا کھیل رچایا، رچنا پچھلی ویکھ وکھایا۔ کنجن گڑھ اک سہایا، بنک و بے ودھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ رانی سنی بات اگم، اگمڑا دھیان لگایا۔ جگت سوانی مالن دس کم، بھو ابھید کھلایا۔ کون نور ظہور چڑھے چن، گرہ مندر کرے رُشنا۔ جس نوں ویکھ کہیے دھن دھن، رسنا ڈھولا گایا۔ من آتما جائے من، منسا موہ مٹایا۔ ہوئی جیہی آکھ سنایا بن کن، گوہند رنگ رنگایا۔ جس دا پتا پُرکھ اکال سری بھگون، بھاگاں بھریا اک اکھوایا۔ سو کھیل کرے کایا پنج تت مائی تن، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ رانی کہے کی وقت ساڈھے تن، سمجھ کوئے نہ آئی۔ مالن کہے جدا کھیل بھن بھن، بھنڑی رین خوشی منایا۔ جس نوں جگ چو کڑی لنگھائے گن گن، اگت وڈی وڈیایا۔ جس دا کھیل چھن چھن، کوٹن کوٹ روپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ دس مالن کون مہربان، محبوب کون اکھوایا۔ کس دوارے کراں پچان، کون نیز نظری آئیندا۔ کون زبان گاواں گان، صفتی کون صلاحندا۔ کون دست دیوے دان، امولک جھولی پائیندا۔ میں ویکھاں اوہ کاہن، جو گھر گھر بنسری آپ وجائیندا۔ جس دا محل اٹل مکان، بے مقام سو بھاپائیندا۔ جلوہ نور دو جہان، جہالت سب دی ویکھ وکھائیندا۔ سچ سندیشہ دے پیغام، دھر داراگی راگ الائیندا۔ شانناں اوتوں وکھری اُسدی شان، شاہاں نالوں شہنشاہ نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ مالن کہے میں کو جھی کملی، سمجھ کوئے نہ آئی۔ در در پھراں ہو کے یملی، ظاہر کراں نہ کوئے رُشنا۔ پلے پیسا نہ کوئے دمڑی، زیور زر نہ کوئے رکھایا۔ مات پت نہ امڑی، پتا پوت نہ گود سہایا۔ بن سُدھ بُدھ ہوئی کملی، کول نین ویکھاں چائیں چائیندا۔ جگت جہان دساں پگی، جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ رانی کہے سُن مالن اک، اک دیاں درڑائیا۔ کسے کولوں تُوں آئی سکھ، پٹی کس پڑھائیا۔ مینٹوں لیکھا دے کھ، لیکھنی نال رلائیآ۔ کس بدھ گوبند کرے ہت، پریتم گود سہائیا۔ میں دیکھاں سدانت، نچ نیتز دھیان لگایا۔ میرے اندر اوہو سک، سنخ چوٹی دے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کمائیآ۔ مالن کہے سُن رانی بھولی، بھولے بھاؤ دیاں درڑائیا۔ تھر رہے نہ کسے کایا پنج ت چولی، شاہ سلطان کوٹن گئے ہنڈھائیا۔ میری سمجھ لئی جس دُھر دی بولی، انبولت راگ وچ سمائیآ۔ میں تیرے کول اگلی گھنڈی کھولی، جس دا بھيو کوئے نہ پائیآ۔ تیرے گرہ مندر گوبند آؤنا ہوئی ہوئی، حوصلہ تیرا دیاں ودھائیا۔ تیرے نال جائے کر کے اقرار قوی، قول اکو اک سمجھائیآ۔ کلجک انت پر م پُرکھ کھیل کرے اُپر دھولی، دھرنی دھرت سو بھاپائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سچ دے وڈیائیآ۔ ست سچ دے وڈیائی ایک، اینکار دیا کمانیندا۔ نرگن ہو کے دھارے بھیکھ، پورب لیکھا ویکھ وکھانیندا۔ میں اکیسا کھیلے کھيڈ، کھڑکی کُنڈا آپ کھانیندا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، نورو نور نور رُشانیندا۔ شبد اگئی سندیشہ بھیج، چتر بھج رنگ رنگانیندا۔ پریم پیار دا پہلا ہیئت، ہتکاری آپ کرانیندا۔ درشن دے کے نیتن نیت، نچ آتم میل ملائیندا۔ دُور دُرڈا شبد لئے ویکھ، باہروں اپنا پندھ مُکانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیندا۔ سچ کرنی کار کماویگا۔ تیرا لہنا لیکھے پاویگا۔ ساچے دیس نر نریش، آپ وساویگا۔ کر اوٹرا بھیس، بھیکھا دھاری پھیرا پاویگا۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں والی ساچی کھيڈ، ہر کرتا آپ درڑاویگا۔ دُھر سندیسہ اکو بھیج، سرشٹی سوادھان کراویگا۔ پورب لہنا چُکائے لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ رکھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماویگا۔ ساچی کرنی کار کماویگا۔ ابناشی کرتا کھیل کھلاویگا۔ راج راجاناں بنا کے اپنا بردا، بندگی اکو اک درڑاویگا۔ لیکھا جانے ساچے گھر دا، گرہ مندر پھول بھلاویگا۔ لہنا دینا دُور نیڑ دا، نیرن نیر ہو چُکاویگا۔ سچ دوارے حق نیڑ دا، حقیقت اکو اک سمجھاویگا۔ ساڈھے تن ہتھ وقت سُنجنی سچ دا، آتم پر ماتم میل ملاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایا مائی رنگ رنگاویگا۔ رانی کہے دس اوہ مالن، مالک بے پرواہیا۔ اوہ لیکھا جانے جگ جگ جوں دوا پر کرشن گوالن، گوپي راس رچائیآ۔ میں در تیرے سوالن، میننتی اک درڑائیآ۔ میں کتھوں

جاواں بھالن، کُنٹی کُنٹ ویکھاں تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کون دیونہار وڈیاںیا۔ مالن کہے پر بھ چھیل چھیلا، شہنشاہ اکو اک اکھوانیدا۔ جگا جگنتر نت نوت اپنے ملن دا آپے بنے وسیلہ، وصل اپنا سچ کرانیدا۔ اُس دارُپ انُپ کوئی نہ جانے سندر ساول کالا پیلا، موہنی رُپ آپ وکھانیدا۔ ہتھ نہ آئے کدے نال دلیلاں، سوچاں وچ نہ کوئے سمجھانیدا۔ مہربان ہو کے وسدا رہے اندر دہلیزاں، دہ دشا پندھ مُکانیدا۔ جن بھگتاں جگ جگ پوریاں کرے ریکھاں، سر اپنا ہتھ لکانیدا۔ کلجگ انت راجا رانی دوہاں دھوتی انگی بدل لینیاں قمیضاں، تن کایا چولا آپ بدلانیدا۔ ایہتے اوتھے جس دیاں اڈیکاں، سو آر پار پندھ مُکانیدا۔ پر بھو ملن دیاں دساں سچ تاریخاں، بھو ابھو وچ نہ کوئے دسانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، لیکھا لیکھے وچوں جنانیدا۔ رانی کہے اوہ کیہڑی تاریخ، سچ دے درڑاںیا۔ مالن کہا ویہہ سو اگی بکرمی ٹھیک، دسرتھ بیٹا دہسر دیوے گھایا۔ ساڈھے تن وقت انتر آتم ملے پریت، پریت پریم جنایا۔ دُور دُراڈا ویکھے آزدیک، اپنا پندھ چُکایا۔ نویں بستر نواں جنم نویں کرم دی اگے اڈیک، اگے نالوں اگا آپ ہور دواںیا۔ جیہڑا تھوڑا اندھیرا وچ رہیا تاریک، دھندلاپن گواںیا۔ سچ دوار دی بخشش کر بخشش، بخشند خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔

☆ پہلی کنگ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ میرا ایشٹ، ایشٹ اپنا گئے بھلایا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ کے اپنی فہرشت، فیصلہ تیرے ہتھ رکھایا۔ ناتا چھوڑ کے دوزخ بہشت، سورگ جت پندھ مُکانیا۔ لکھ چوراسی ویکھ کے جیو جنت سرشٹ، صاحب سچ سچ درڑاںیا۔ کھلی کسے نہ ویکھی درشٹ، پردہ سکیا نہ کوئے اٹھایا۔ من واسنا مت متوالی بھوگے گرہست، کنت سہاگی نار نہ کوئے ہنڈھانیا۔ نت نوت جو تیرے حکمے اندر کر کے آئے بخش، بخشش رحمت تیری نظری آںیا۔ صدی یسویں سب دا چکیا وقت، ویلا دئے گواہیا۔ دُھر دا لیکھا کدے نہ ہووے وچ فرق، فیصلہ سب دا دے جنایا۔ سری بھگوان تیرے

اُپر کسے نہ کوئی ہرکھ، چننا سوگ نہ کوئے جنایا۔ جُگ جُگ تیرا سندیہ دے کے آئے ندھڑک، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ سرگن سرگن نال لا کے آئے شرط، سوہنا رنگ دکھایا۔ نرگن نرویر نراکار نرکار آوے پرت، پت پر میثور پھیرا پایا۔ جس دی چال نرالی انوکھی دکھری مٹک، جھیل چھیل نور خدایا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء دو جہان نہ جائے اٹک، زمیں اسمان چرناں ہیٹھ دباہیا۔ دُھر فرمان نوجوان راج راجان جنائے سخت، سختی بے زبان آپ الایا۔ بھگتاں میٹے جنم کرم دی حرص، ہوس دے گواہیا۔ غریب نہانیاں اُتے کرے ترس، مہر نظر اُٹھایا۔ کوڑی کریا بند کرے دھڑت، ہر کا نام ہٹ نہ کوئے وکایا۔ شبد کھنڈا اُٹھائے اکو کھڑگ، خالص اپنا رنگ رنگایا۔ لیکھا چکاوے رام بھرت، بھرم بھو آپ چُکایا۔ ادھو چکار جو مانس منگھ رہے لٹک، جیو جنت کھوج کھجایا۔ ویکھ دکھائے دھرنی دھول دھرت، دھرم دھار بے پرواہیا۔ پڑدا لاه کے عرش فرش، دو جہاناں ہوئے سہایا۔ جو دھا سوریر بن کے مرد، مردانہ اک اکھوایا۔ شتری براہمن شودر ویش ونڈے درد، دُکھیاں دُکھ اپنی جھولی پایا۔ شرع قصائی چلائے نہ کوئی کرد، قتل گاہ نہ کوئے دکھایا۔ راگ ناد ڈھولا سنائے اگئی طرز، چھٹی راگ سمجھ نہ پایا۔ سچھنڈ نواسی کڈھ اپنی اوہ فرد، جس دا لیکھا نرا کھر وچ لکھایا۔ تیرے درتے سارے دین آئے تیرا قرض، حساب تیرے ہتھ پھڑایا۔ صدی دیہویں ویکھ کھیل اسچرج، اسچرج تیری بنت نظری آہیا۔ کوڑی کریا چار گنٹ غبار گرد، گردش وچ سرب لوکایا۔ ساچے مندر ساڈھے تن ہتھ چڑھے کوئی نہ چڑھت، پاندھی پندھ نہ کوئے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان ہو سہایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ پھول پوتھی، پُستک تیرے آگے رکھایا۔ سرشت سبائی تیری کھوٹی، کلجگ کوڑ وڈایا۔ مندر چڑھیا سادھ کوئی نہ چوٹی، نیز اکھ نہ کوئے کھلایا۔ بجے پھر دے خاطر روٹی، امرت جام رس نہ کوئے چکھایا۔ سُرَت سوانی سب دی ہو گئی کملی کو جھی، ملے میل نہ بے پرواہیا۔ کسے کم نہیں آونا جنجوبودی، کیس سپس جگدیس نہ کوئے وڈایا۔ بن تیرے بھگتاں بنیا کوئی نہ سچا کھوجی، کھوج کھوج تھگی سرب لوکایا۔ تُوں پر م پُرکھ اکال دُھر دا چوگی، چولا اپنا لیا بدلایا۔ گر کھیاں دا بن کے آئیوں دھوبی، دُرمت میل دھوایا۔ اندر وڑ کے دتی اپنی سو جھی، سوئی سُرَت اُٹھایا۔ بے شک طعنے دیون لوکی، چوڑاں لوک پندھ دتا مکایا۔ آگے گھاٹی رہن نہ دتی اوکھی، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ تیری ویکھ کے جگدی جوتی، گر اوتار پیر پیغمبر

سرب بگسایا۔ تیری خُماری سدا مدہوشی، مُسل جگت نہ کوئے جنایا۔ نو سو چُرانوے چو کڑی جگ توں رکھی آپ خاموشی، نُخن ست نہ کوئے درڑایا۔ دھن وڈیائی اوس رَو داس چمارے موچی، جس نے سب دے چکے دتے لکھایا۔ توں ویکھنہارا دوشی نردوشی، نرگن سرگن پھول پھولایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ آہ لے اپنے گرنہ، حرف حروف تیری جھولی پائی۔ چکر گدا لے دُھر دا سنکھ، سُدرشن تیری سرنایا۔ تیرے رُپ ویکھ انت، بے انت تیرا جس گایا۔ توں بودھ اگادھا دُھر دا پنڈت، آد جگاد کریں پڑھایا۔ در سوالی تیرے منگت، درویش سیس جھکایا۔ صدی چودھویں سارے ہوئے ننگت، عیسیٰ موسیٰ محمد رہے گر لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے سمجھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیرا ایمان، عملاں وِج نہ کوئے جنایا۔ آہ لے اکھراں والی لکھی قرآن، الف یے تیری جھولی پائی۔ اسیں تگیئے تیرا اوہ نشان، بے نشان دینا سمجھایا۔ جتھے نہ کوئی شرع نہ ایمان، نہ کوئی سجدہ سیس جھکایا۔ نہ سندیہ نہ پیغام، نہ پیغمبر کرے پڑھایا۔ نہ ناتا نہ مہمان، مہربان اِکو نظری آیا۔ جتھے وسے نہ کدے شیطان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دے ساچا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیرا پڑھیے سبق، سنہا اِکو سچی بھایا۔ توں نگاہ بان ہو کے محبان بیدو آیا پرت، سری بھگوان سچا شہنشاہیا۔ نِج نیتز لوچن کر کے تیرا درس، بن داسی داس سیس جھکایا۔ تیرا جلوہ تک کے اُتے عرش، آرزو اِک جنایا۔ تیری رحمت وِج نہ آوے فرق، فیصلہ دے سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور سر اپنا ہتھ لکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھولو بستے، ہر کرتا آپ جنایا۔ کلجک جیو جنت ویکھو مستے، کوڑی کریا نال رلایا۔ ہر کے نام سب نے کیتے ستے، گر گر شبد کوڑی ہٹ وکایا۔ سادھ سنت دُھر دا مارگ موں نہ دسدے، اپنا آپ رہے وڈیایا۔ نو دوارے سارے دسدے، ساچے گھر بہہ خوشی نہ کوئے منایا۔ کام کردھ لو بھ موہ ہنکار نال ہسدے، سنگر شبد نہ کوئے شنوایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم کولوں دُور دُور دسدے، نیڑے ہو نہ در سن پائی۔ مالک بن کے تت اٹھ دے، نو دوارے بیٹھے کھلایا۔ کوئی بھیو نہ جانے اپنے گھٹ دے، گھٹیا ہو کے اپنا آپ رہے گوائیا۔ منکیاں نال مالا جھوٹھی رٹدے، ہر دے ہر نہ کوئے دسایا۔ بن تیریاں بھگتاں سچا لاہا کوئی نہ کھٹدے، کھٹکے وِج سرب لوکایا۔ رسنا جہوا جگت حلالی کھاندے جھٹکے، جھٹکا

من نہ کوئے کرایا۔ کوئی رنگ نہ جانے ساچے پت دے، پت پر میثور تیری سچ نہ کوئے ہنڈھایا۔ جگت ناتے کوڑی اکھ دے، گرکھ انتر اکھ اکو نظری
 آیا۔ سو سجن سہیلے جو تیرے اندر وسدے، واسطہ تیرے نال جڑایا۔ پیر پیغمبر گر اوتار اوہناں دے لیکھے دسدے، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ اوہ چیلے
 گرو مالک اوس سمرتھ دے، جس دی سمسیا سمجھ کسے نہ آیا۔ سچ دوارے اوتھے وسدے، جتھے وصل بے پرواہیا۔ اوہ مالک حقیقت حق دے، جنہاں
 حاکم ملیا نور خدایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھو تیرے در تے لیکھے نہیں شک دے، شکوے سارے دتے گویا۔ دھن وڈیائی جو تیرے تیتوں ویکھ
 کدے نہ تھکدے، نت نوت تیری اوٹ رکھایا۔ اوہ بھگھے تیرے جس دے، وید پُراناں گئے بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا
 ہتھ رکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنی دسن صلاح، صاحب سچ جنایا۔ جگ چوکڑی پھیرا آئے پا، ہوکا دے کے جگت لوکایا۔ تیرا پر بھو درڑا کے آئے ناں،
 ناؤں نر نارا اک سمجھایا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا مندر پڑا آئے کھلا، خالص تیرا بھو جنایا۔ ربی نور رہبر اک خدا، خد مالک ہر گھٹ تھانیا۔ جس نالوں
 ہوئے جدا، سو انتم اپنے وچ ملایا۔ جگ چوکڑی شاستر سمرت وید پُرانا انجیل قرآن کھانی بانی دسدی بدھا، بندنا سارے رہے کرایا۔ بن تیری کرپا
 سری بھگوان تیتوں کوئی نہ ملے سدھا، اگلا پچھلا پندھ چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر کہن آ ویکھ پر بھو اوہ لکھت، جسدا اکھر سمجھ کوئے نہ پانیا۔ گوہند ارباں کھرباں وچوں تھوڑا دسیا بھوکھت، ضرباں نال نہ کوئے سمجھایا۔ تیرا حکم ویکھ
 اسیں سارے اپنیاں گدیاں توں آئے خسک، صدیاں بیٹھے تیرا راہ تکایا۔ در آیاں مول نہ دیویں جھڑک، جھگڑا ہور رکھایا۔ اساں وِروں ویکھیا سمند
 ساگر رڑک، مندر اسیو کماپا۔ بن تیری کرپا کوئے نہ کرے ترس، رحم نہ کوئے کماپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا دے اک ور، در
 بیٹھے سیس نواپا۔ سری بھگوان کہے سُنو پیغمبر پیر گرو اوتار، گہر گمبھیر جنایا۔ چار جگ دا جو پچھے دتا اختیار، اشتہاراں وچ سمجھایا۔ صدی ویہویں سب دا
 چکھیا گیا اعتبار، آنت شرائط نہ کوئے رکھایا۔ دو جہاناں مدد نہ کوئی مددگار، مدت سب دی گئی وہایا۔ اپنا اپنا لیکھا سارے لوو نکال، نکلیاں وڈیاں نال رلاپا۔
 بچیا رہے نہ کوئی دسرتھ بیٹا رام، کاہن کرشن نہ بھو چھپایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دینا نہ کوئی الزام، اعظم اپنا حکم منایا۔ نانک گوہند ویکھے کھیل مہان، مہربان

ولیس وٹائی۔ بھيو چکا کے شاستر سمرت ويد پُران، انجیل قرآناں پڑدا لاہیا۔ لکھ چوراسی اندر وڑ کے مندر چڑھ کے دیکھے سچ امام، کامل عامل عملماں وچ نظر کوئے نہ آئی۔ ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی کلمہ پڑھے نہ کوئے کلام، کُتبتانے دین گواہیا۔ چوداں لوک چوداں طبق صدی چودھویں چوداں ودیا سنبھال نہ سکے کوئی نظام، نوبت سچ نہ کوئے وجایا۔ کلجک سادھ سنت ہوئے بدنام، بدی گھر گھر ڈیرہ لایا۔ ساچا نظر نہ آئے کسے نام، سندیشہ حق نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پھولن ورقے، پتر پترارہے اٹھایا۔ سری بھگوان آئے تیرے درتے، درد دکھ بھجن ہو سہایا۔ اسیں لیکھے دسیئے گھر گھر دے، لکھ چوراسی کھوج کھجایا۔ کوٹن کوٹ جیونت نت مردے، مر مر جن چائیں چائیا۔ کوٹن کوٹ تیرا اکھراں والا نام پڑھدے، رسنا جہوا بتی دند صلاحیا۔ کوٹن کوٹ پر بت چوٹی چڑھدے، سمنڈ ساگر ڈو نگھی کھائی آسن لایا۔ کوٹن کوٹ پانی ٹھردے، کوٹن کوٹ اگنی تن جلائی۔ کوٹن کوٹ مندر مسجد شودوالے وڑدے، گرودوار بھجن واہو داہیا۔ کوٹن کوٹ سجدے نیوں نیوں کردے، دھوڑی خاک رمائی۔ کوٹن کوٹ گرو چیلے بندے، سادھ سنت بھیکھ وٹائی۔ کوٹن کوٹ دین مذہب وچ بیٹھے لڑدے، شتری براہمن شودر ویش ونڈ وٹائی۔ کوٹن کوٹ تینوں پھرن لہدے، تھل ساگر ویکھ وکھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پنا بھگتاں پر بھو تیرے در کوئی نہ پھدے، سمنکھ ہو نہ درشن پائی۔ نو سو پُرانویں چوکڑی جگ پچھوں پت پر میثور تیرے میلے لہدے، لوکات وچے ودھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوٹن کوٹ تیرے درتے کردے سجدے، ساہ ساہ دھیایا۔ تیرے بھگت تیرا نام لے کے گجڈے، غزل ڈھولا نغمہ نام اک سٹایا۔ بن ڈنڈے پوڑھیوں منزل اوس چڑھدے، جیہڑی ہتھ کسے نہ آئی۔ جے نہ منیں اوہ تیرے نال لڑدے، داعوے بچیاں وانگ رکھایا۔ جہاں چر بھيو نہ دسیں اپنے گھر دے، پڑدا سچ اٹھایا۔ تیرا وچھوڑا مول نہ جردے، جھلی نہ جائے جدایا۔ تیرے در دے ہو کے بردے، بندیکھانے گئے ٹڑایا۔ اوہ نہ جیندے نہ کدے مردے، مریاں تیری گودی بہکے خوشی منایا۔ اسیں ویکھے کھیل اگنی ہر دے، ہر جو اپنی کھیل رچایا۔ امرت میگھ بھہارے ویکھے ورھدے، کروڑ چھیانویں میگھلا نین شرمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں وکھا اک گھر، جس گھر بہہ بہہ خوشی منایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن آ پڑھ لے اپنا اکھر، آخر دتا

جنائیا۔ کلجک انتم کسے نوں سُٹیا روڑی سکھر، سخیاں والا کاہن اپنی اُنگلیاں نال رکھائیا۔ کسے نوں کر کے اپنے نالوں وکھر، وکھرا ساڈھے تن ہتھ مکان دتا بنائیا۔ کسے نوں فوج دے کے لشکر، لہندی دشا خوشی جنائیا۔ کسے دا لہنا جانے تشکر، طالب بے پرواہیا۔ کسے نوں پڑھن گھلایا مکتب، اکھراں نال سمجھائیا۔ کسے نوں کھڑگ کھنڈا سمجھا کے کرتب، قتل گاہ وڈیائیا۔ کسے دے ہتھ پھڑا کے دھنش، چلہ کمان چڑھائیا۔ کسے دے کولوں گہا کے اپنا بنس، بنسری نام سنائیا۔ کسے نوں مکھ لگا کے سہنس، سہنسر جہوا راگ الائیا۔ کسے نوں بنا کے اپنی انس، گوبند ناؤں پرگٹائیا۔ کسے نوں واڑ کے وچ جنت، بہشتاں وچ بھوئیا۔ کسے نوں سمجھا کے دھر داکنت، نار اک وکھائیا۔ کسے نوں لا کے اپنے انگت، گودی لیا لکائیا۔ کسے نوں وڈیائی دے وچ جیو جنت، جنک روپ سمائیا۔ کسے نوں سمجھایا واسی پُری گھنک، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سب دے کولوں رکھے اپنا انت، اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ کسے نوں دسیا گھنک پُر واسی، صاحب اک جنائیا۔ کسے نوں دسیا جوت پرکاسی، نورو نور خدائیا۔ کسے نوں دسیا ہر گھٹ واسی، لکھ چوڑا سی رہیا سمائیا۔ سب توں وکھرا اپنی کرے اگمی بد معاشی، جس دی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جگ چوکڑی کھیل کیا بوہ بھاتی، بھانے وچ لوکائیا۔ کسے نوں مات پتا کسے نوں بھین بھنیا کسے نوں ساک سجن بناؤندا رہیا چاچی، چسپھا کر کے اپنی کھیل کھلایا۔ کسے نوں پھسپی کسے نوں ماسی، کسے نوں منزل کسے نوں واٹی، کسے نوں دوس کسے نوں راتی، کسے نوں گلیں کسے نوں باٹی، سب نوں بھرماں وچ بھوئیا۔ کسے نوں سیجا کسے نوں کھاٹی، کسے نوں مندر کسے نوں ہاٹی، کسے نوں تیرتھ کسے نوں تاٹی، کسے نوں منزل کسے نوں واٹی، کسے نوں پوجا کسے نوں گاتھی، کسے نوں کملاپاتی کر کے گیا سمجھائیا۔ کسے نوں گرنتھ کسے نوں ساکھی، کسے نوں کتھا کسے نوں بھاکھی، کسے دی سوپنا کسے دی راکھی، کسے دا پڑدا کسے دی تاکی، طاقتور ہو کے رہیا کھلایا۔ کسے نوں بندہ کسے نوں خاکی، کسے نوں گندہ کسے نوں آبی، کسے نوں چندا کسے محتابی، کسے نوں مستی کسے نوں شرابی، کسے نوں ہستی کسے نوں آدابی، سجدہ سرب کرائیا۔ کسے نوں سیس کسے جگدیس، کسے نوں کلمہ کسے حدیث، کسے نوں راگ کسے نوں گیت، کسے نوں ہار کسے نوں جیت، کسے نوں مندر کسے مسیت، آپ سب توں وکھرا بہکے کھیل وکھائیا۔ کسے نوں جوڑا کسے نوں گھوڑا، کسے نوں کلغی کسے نوں توڑا، کسے نوں جو بن کسے نوں بانکا چھوہرا، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ کسے

نوں نام کسے نوں جام، کسے نوں رام کسے پیغام، کسے نوں سجدہ کسے سلام، کسے نوں مندر کسے مقام، کسے نوں اندر کسے نشان، نشانہ اپنا بیٹھا چھپایا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر سارے کر کے حیران، حیرت وچ سرب جنایا۔ اٹھو ویکھو آ کے کھیل مہان، ہر کرتا رہیا کرایا۔ نالے کھولو بستے تمام، ترتیب وار سمجھایا۔
 ساچا دسو کیڑا رام، کاہن کون وڈیایا۔ ساچا دسو کون پیغمبر دیوے پیغام، کون کرے شنوایا۔ ساچا دسو کون ستنام، ست ست رہیا سمایا۔ سارے کہن
 پر بھ تیرے بنا کوڑ نشان، اکھراں والا نام سارے آئے گایا۔ جاں تیرے در تے تکیا اساں سُنیا اوہ کلام، جسدی اکھر صفت نہ کوئے سمجھایا۔ اسیں ویکھ
 کے ہوئے حیران، ہر جو ایہہ کی بنت بنایا۔ تیرے چرن کول بیٹھے تنکے تیرے بھگت بال انجان، انجانے انجن اکو نیتز پانیا۔ جنہاں نوں لکھ چوراسی
 وچوں دتی اپنی آپ پہچان، بے پہچان بھو کھلایا۔ رل مل تیرا ڈھولا گاؤندے گان، گیت گوہند الایا۔ انہاں دا لیکھا چکلیا پون مسان، مڑھی گور پندھ
 مکایا۔ انتم سدھے تیرے در تے آن، راہ وچ نہ کوئے اٹکایا۔ ۲۰۲۱ ہکرمی پچھوں گر اوتار پیر پیغمبر انہاں دا بان جان اٹھان، سیوک ہو کے سیو
 کمایا۔ کیوں توں انہاں نوں آپ دتا فرمان، فرنا پچھلا رہن نہ پانیا۔ اکو دسکے اشٹ ایمان، دھرم درٹھ دتا درٹایا۔ کاغذاں والی بھل گئے کلام، حکمے وچ
 سمایا۔ جگت سرشٹی وچ ہو کے بدنام، تیرے بندیخانے وچ اپنا آپ بند کرایا۔ ایہو جہا سوہنا سہنجنا ویکھ تیرا نظام، سارے خوشی منایا۔ کر کپا جنہاں
 دے کوٹ جنم دے بخش دتے جرائم، دوشی رہن کوئے نہ پانیا۔ پر بھو بن کے آپ سچا کرسان، گھر گھر کایا مندر اندر اپنا مل دتا چلایا۔ امرت سنج
 ساڈھے تن ہتھ مکان، غنچہ بھل دتا کھلایا۔ لکھ چوراسی وچوں اینہاں دی مہک سب نے لئی پہچان، گر اوتار پیر پیغمبر بھل کوئے نہ جانیا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سدا
 تیریاں بھگتاں نال کوئی نہ دھوکھا، دھواں دھار نہ کوئے جنایا۔ جنہاں نوں مانس جنم لکھ چوراسی وچوں تیرے ملن دا ملیا موقع، مکمل ناتا گئے جڑایا۔
 اوہناں مارگ ملیا دھر دا سوکھا، منزل پندھ بیٹھے مکایا۔ انتم انت انت اوہ کدے نہ مناؤن ہوکا، ہائے ہائے نہ کوئے جنایا۔ جنہاں دے آون خاطر اپنا
 صاف کر کے رکھیا چوٹکا، چاروں کُنٹ اکو نور رُشنا یا۔ تیرا دھام پر بھو سوہنا نالوں پٹے پوٹا، پاٹل تیرے ہتھ وڈیایا۔ گوہند اکھ کھلی لا کے ڈھونکا، ڈھنیا

تیرا گیا وہاں۔ جس دا نام نگارا وے اِکو دھونس، زمیں اسمان دُہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دینا چُکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں کڈھی اوہ سطر، جو ڈھانیاں وچوں ادھی نظری آئی۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی بدھیوان پتر، عقل اصل نہ کوئے سمجھایا۔ جس دی کھوج کسے نہ آئی فکر، فقرے صفتی گئے سنایا۔ جس نے گر اوتاراں پیر پیغمبراں لوئی ٹکر، شرع مذہب بندھن پائی۔ جس نے لکھ چوراسی کیتی پھڑ، پئی نام نہ کوئے بندھایا۔ جس نے دو جہان تولیا تکر، کنڈا اک دکھایا۔ جس نے تت ورولیا بجر کپائی وچوں پتر، پڑدا اک چُکایا۔ اوس دا دکھرا نرالا اکھر، شکل وچ نہ کوئے سمجھایا۔ اوس دا سوال حل نہ ہووے وچ کسر، اعشاریہ نال نہ کوئے جنایا۔ جس دی سایہ ہیٹھ کردے رہے اپنا آپ بسر، جو وچھڑیاں رہیا ملائی۔ اوس دے نام دا سب دے اندر ہووے اثر، اصلیت دے جنایا۔ جس دا پسارا رہیا پسر، سو پاسا دے اُلٹایا۔ مارگ دکھرا دس انوکھا چوٹی چڑھ کے ویکھے سخر، ساکھیات بے پرواہیا۔ دُھر سندیسہ نر زیشا دیونہارا اگئی پتر، پاتی کملاپاتی اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں رہیا جنایا۔ سطر اں وچوں سطر لہجی ادھی، ادھیپک سمجھ کوئے نہ پائی۔ جس دے نال گر اوتاراں پیر پیغمبراں دی چلدی رہی گدی، گداگر ہو کے لوکات الکھ جگایا۔ تانا پیٹا کبیر جلاہے چلدی رہی کھڈی، کھٹکا سرب مُکایا۔ روداس چمارا پانہا گنڈھن لگا زمین تے رگڑدا رہیا اڈی، تند انگوٹھے وچ جُھہایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھیل کے گئے جگت کبڈی، حد اپنی ہتھ لگایا۔ پار کنارہ ہر نر نکارا دسدے رہے دیہویں صدی، سدے نال جنایا۔ کرے کھیل سمرتھ پُرکھ سورا سربگی، سرب کلا وڈیایا۔ کھجک ویکھے انتم اگ لگی، ترے پنج تت جلائی۔ سرگن چولا لاه کے اپنی جھگی، نرگن نور کرے رُشایا۔ پار کنار پورب حدی، پچھم پندھ مُکایا۔ سچ پریتی جنہاں لگی، بن لگاں ماتراں دے سمجھایا۔ تنہاں گرہ جوت اگئی جگی، جاگرت دے جنایا۔ جنہاں دی سُر ت اٹھائی دبی، پڑدا پراں ہٹایا۔ امرت دھار وہا کے ندی، نوکا نام دتی چلائی۔ اوہناں دی پُشت سُنہنجی جدی، یاد پچھلی اپنے نال ملائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں فہرست اوہناں دی کڈھی، جو جگ جگ پر بھ دا راہ تکیا۔ کھجک انتم رنگن جنہاں رنگی، رنگ رنگیلا پایا بے پرواہیا۔ بندگی والی کٹکے اوہناں بندی، بندے اپنے لئے بنایا۔ اوہ بھگت سہیلی سب توں چنگی، جس دیاں چنگیاں پر بھ اپنے نال رلائی۔ اوسدا بھوشن بستر سُنہنجی ہوئے انگی، انگیکار اک اکھوایا۔ پتت

اُدھارن تیج سوارن لیکھے لائے وڈے چھوٹے بال پناں دندی، دہ دشا ہوئے سہایا۔ تن گاترے ٹکائے اپنے نام دی چنڈی، چنڈال کوڑا دئے کدھایا۔ سرشٹ سبائی کر کے اندھی، اندھیرا چاروں گنٹ دکھایا۔ کسے نوں مان دوا کے اُپر منجی، کسے نوں ٹلیاں وچ بندھایا۔ کسے نوں نال لٹکا کے کندھی، تصویر جگت دتی کرایا۔ کسے نوں تن بنا کے سنگی، پنج تت کھیل دکھایا۔ کسے نوں جل دھارا دس کے ماتا گنگی، گوداوری جمنا سستی نال رلایا۔ کسے نوں پا کے سکھمن والی ڈنڈی، بھیڑی گلی پھرایا۔ کسے نوں تت وکارے واڑ کے جھنگی، ہوئے پیلے وچ پھسایا۔ کسے نوں ستار وجا کے تند تندی، رباب دتی سنایا۔ کسے نوں پنج شبد سنا کے انہدی، حد وچ دتا پھسایا۔ کسے نوں صورت دے کے چنگی، سرتال نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بن بہہ ڈھنگی، ڈھنگے سب نوں دتے پایا۔ کسے نوں پایا نام ڈھنگا، ڈوری تند بندھایا۔ کسے نوں ناد سنایا سُرنگا، کسے نوں بنسری نال پرچایا۔ کسے نوں وچ نہایا گنگا، کسے توں چڑے دتے گنڈھایا۔ کسے دے ہتھ پھڑا کے کھنڈا، کسے دے سیلی ٹوپی سپس ٹکایا۔ کسے نوں دے کے انتر اندا، اند منگل دتا جنایا۔ کسے نوں دسم دوا دی دسیا چنگا، کسے نوں امرت رس پیایا۔ کسے نوں سرتی شبدی پا کے پھندا، پھندا کی کھیل رکھایا۔ کسے نوں چاڑھے زگا ڈنڈا، ڈنڈوت اکو دتی جنایا۔ کسے نوں سورج چند نالوں پرکاش دے کے چنگا، باراں باراں دتے جنایا۔ کسے نوں ہنگ برہم دسیا دھندا، دھندے دتا لگایا۔ جو ساڈھے تن ہتھ بن کے آیا بندہ، تس نوں بندگی وچ لگایا۔ آپ بن کے سورا سربنگا، بچھنڈ ساچے ڈیرہ لایا۔ جگ چوکڑی نت نوت پرکھ اکال سب دے نال ہنڈھا، کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر ناری روپ وٹایا۔ کلجگ انتم جن بھگتاں وقت سہنجا چنگا، چاندنی چوک نالوں سو بھاپایا۔ جنہاں دے اندر گو بند رکھیا کھنڈا، دوویں دھار اپنے ہتھ رکھایا۔ اوہناں دا آون جاون پندھ مکیا گنگا، گلی گلی ہوکا دے نہ کوئے سنایا۔ پوجا پاٹھ دا چکھا دھندا، دھول مار کے دھول اُتوں پار لنگھایا۔ ایس کھیل نوں سمجھ کی سکے بندہ، جو بندیاں وچوں بندہ ہو کے ماں پیو دا پوت اکھوایا۔ اوہ کی جانے اوس اندا، جس اند وچوں اند پُری والا پھیرا پایا۔ اوسدا اگمی اکو کنڈھا، کنڈھی کوٹن کوٹ بیٹھے نین اٹھایا۔ دھن وڈیائی جنہاں بھگتاں سنیا اوس دا چھندا، مچھندگی آگے رہی نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت رہیا ترانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ نظری آئی لکیر، نمھی نمھی کرے رُشانیا۔ جس

دے وِچ تیری تصویر، مُصوّر تصوّر کر نہ کوئے سمجھایا۔ جاں غور نال تگیا توں بھگتاں بگلیر، دامن اپنے وِچ رکھایا۔ تیرا شد سچی شمشیر، شہنشاہ نظری آئی۔ جس دے تھلے کوٹن کوٹ سر سجدے کر کر پڑھن تکیر، تدبیر رہے سمجھایا۔ تیرا کھیل بے نظیر، نظراں وچوں نظر دے بدلایا۔ توں داتا گھر گمبھیر، گور تیری شرناہیا۔ تیرے دوارے بن بھگتاں کوئے نہ آئے گھت وہیر، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ کلجک سادھ سنت ویکھے جنہاں دین مذہب شرع دا بھمیا زنجیر، اکھراں نال پریت لگایا۔ نہ اوہ مُرشد نہ اوہ پیر، مُریداں وچوں مُرید نہ کوئے بنایا۔ کوٹن کوٹ جنم آگے پھرن دِگیر، دردی نظر کوئے نہ آئی۔ اُف ہائے طوبی بدلے نہ کوئے تقدیر، دروہی سکے نہ کوئے بچایا۔ جس دھن دولت نوں سمجھدے رہے جاگیر، سو جاندی واری کم کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے ویکھ وکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ لہجے تھوڑے، چارے جگ دھیان لگایا۔ کرپا جنہاں اپنے نال جوڑے، آتم پر ماتم میل ملائی۔ شد اگئی چاڑھے گھوڑے، نو نو چار پار کرائیا۔ جو ڈھولے گاؤں تیرے دوہرے، دُھر دا راگ سُنایا۔ سو بالے بانکے بنے چھوہرے، جو بن اکو رنگ وکھایا۔ ایتھے اوتھے دو جہان نویں نکورے، پاٹا چیتھر نظر کوئے نہ آئی۔ سدا سدا سدا سدا تیری رکھن لوڑے، ناتا جگت کوڑ تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لینا ملائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ملیا اک حرف، حلفیہ بیان دے کے سارے رہے جنایا۔ جس دا فیصلہ یکطرف، یکے بعد دیگرے پھیر کوئے نہ آئی۔ مارگ دُھر دا تیری سدھی سڑک، سوادھان کر کے دے جنایا۔ تیرے بھگت منگن تیرا درس، نج نیز نین اٹھایا۔ کل کلکی کر ترس، مہربان ہو سہایا۔ دُکھ درد دلدر دے ورج، وجہ اپنی نال بدلایا۔ تیرا کوئی نہ ہووے حرج، توں داتا بے پرواہیا۔ کوڑی کرپا پھیر کے کرد، سوہنا مندر دے سہایا۔ تیرے نام دی لہر اٹھے طرز، تال اکو دے سُنایا۔ تیرے بھگتاں نوں تیرے ملن دی غرض، غضب کیوں بیٹھا کھ چھپایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے تیرے مگر، بچھے بھجن واہو داہیا۔ بھاگ لگا کایا مائی گاگر، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپایا۔ تیری قدم بوسی کریئے اُتے قدم قدم، عدم ادل بدل اپنا دے سمجھایا۔ اوہ پر بھو تیرے پیر وِچ نشانی نہیں ہُن پدم، پتے اپنے دے درڑایا۔ تیرا ات نہ کوئی بدن، پنچم رنگ نہ کوئے رنگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں سارے کر کے یتن، تیرا یتھارتھ سکے نہ کوئی سمجھایا۔ پتہ نہیں توں کیہڑے چلکے آیا

وطن، مقام اپنا دے درڑاںیا۔ تیرا ویکھیا انوکھا اکو پتن، کھیوٹ کھیٹے بے پرواہیا۔ فرید رونا ویکھیا پاک پٹن، پٹنے والا دیندا گیا دُہاںیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم کلجک
 انتم آوے پت رکھن، راکھا ہو کے ہوئے سہاںیا۔ گرکھ آئے گودی چکن، چکنا چور کرے لوکاںیا۔ جیہڑی گر اوتار پیر پیغمبراں دے اندر ہانڈھی اُتے دتا
 ڈھکن، سو بھگتاں اُتوں دے اُٹھاںیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں وروں کے کھن، گرکھ پیار پریم خوشیاں نال کھاںیا۔ اوہ سنت سہیلا سوہنا بنے فقر، جس فیصلہ آپ
 جناںیا۔ ایہتھے نہیں وڈیائی کوئی اشاکر، جنک بیٹھا سیس نوایا۔ کون سری بھگوان نال لگائے ٹکر، جو ٹکیاں نالوں سب دی قیمت دے گھٹاںیا۔ کسے نوں
 اپنی بوند بنایا قطر، کسے نوں قطریاں وچوں قطرہ دتا جناںیا۔ ایسے کر کے سری بھگوان دا کردے گئے شکر، شہنشاہ کہ کے جگت سناںیا۔ سچ دوارے آ کے گر
 اوتار پیر پیغمبر سکے کوئی نہ مکر، پردہ اُپر نہ کوئے لکاںیا۔ طول عرض نہ جانے کوئی قطر، نصف نصف ونڈ نہ کوئے ونڈاںیا۔ جو آیا سو بن کے پتر، پتا پُرکھ
 اکال منایا۔ جو بنایا سو اپنی دھاروں آیا اتر، اتلا لیکھا نہ کسے سمجھاںیا۔ اوکی ہویا دھرو بنیا قُطب، کاتب کر کے گئے لکھاںیا۔ جن بھگتو تھانوں چک کے اپنے
 کچھڑ، بن کچھ کیتیاں پار لنگھاںیا۔ تھڈے پریم پیار دا کھا کے اوہ ٹکر، جو ٹکڑیاں وچوں ٹکڑا نظری آںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، دُھر دا لیکھا رہیا جناںیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ایہہ ایچھے، اچھی ملی وڈیاںیا۔ جس نے بنائے کچھ مجھے، سمند ساگراں وچ ترانیا۔ جس دے گر
 اوتار پیر پیغمبر بچے، پتراں گود اُٹھاںیا۔ جس دے لکھ چوڑاسی بھانڈے کچے، تن ماٹی ویکھ وکھاںیا۔ جس دے نام رنگ گرکھ ساچے رتے، رتی رت سکاںیا۔
 جس دے اندروں مل گئے پتے، باہروں سکے نہ کوئے سمجھاںیا۔ جس دے درشن نج نیترا کھے، دوئے لوچن نین شرمایاںیا۔ جس نوں جھلے پون کوئے نہ کھے،
 ٹھنڈی ٹھار نہ کوئے رکھاںیا۔ سو سمرتھ سوامی جن بھگتاں پت رکھے، رکھک بے پرواہیا۔ جنہاں دا لہنا اوہناں کرے اکٹھے، رتے اگلے دے مُکاںیا۔ کوڑی
 کریا رُلن نہ دیوے وچ گھٹے، قیمت کرتا آپے پانیا۔ نام بیچے ساچے وٹے، کایا کرسانا ویکھ وکھاںیا۔ بھاگ لگائے پت ڈالی پتے، پنکھڑیاں آپ مہکاںیا۔ ہُن
 لوڑ رہی نہیں دھنے وانگر چارن دی وچھے، بھگت وچھل کرپا نال ترانیا۔ کھوہا گیر ہٹ نہ ہکے، من کا منکا دے بھوایا۔ کٹورے وچ کچھ نہ چھکے، انتر آتم
 ترسن بُجھاںیا۔ ٹکے ٹکر ویکھ کے منڈے پلے، پئی اپنی گنڈھ پوانیا۔ جن بھگتاں آگے دیوے نہ کوئی دھکے، دھکے نال اپنے گھر بہاںیا۔ لوڑ رہی نہ جان دی

مدینے مکے، مقبریاں سیس نہ کوئے نوائیا۔ کھہرا چھٹ جائے مندر مسیت مٹھے، گرو دوارا اکو اک جنائیا۔ جتھے شتری براہمن شوہر ویش اوچ نیچ بہن اکٹھے، ذات پات نہ کوئے رکھائیا۔ پریم پریتی ڈوری بنھے اکو رستے، رستہ سب نوں اک جنائیا۔ جنہاں دے اندر سوامی وسے، باہروں لہجن کوئے نہ جائیا۔ جن بھگتاں جنم کرم دے میٹ کے رٹے، لائی کین دے بنائیا۔ باہروں چیتھڑ دسن پھٹے، اندروں رنگ اک وکھائیا۔ پچھلے گلوں لاہ کے جنم کرم دے پٹے، آگے کھلے دتے کرائیا۔ پر بھ سرنائی جاوونٹھے، ادھوچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سری بھگوان ہوئے سہائیا۔ گر اوتار کہن توں ہو سہانک، خصم سچا نظری آئیا۔ پیر پیغمبر کہن تیری اشاعت، شرع زنجیر تڑائیا۔ گر اوتار کہن تیری ہدایت، حد کوڑی پار لنگھائیا۔ پیر پیغمبر کہن کر عنایت، بخشش نور خدائیا۔ گر اوتار کہن پر بھو تیری حمایت، ہم سارے رہے سمجھائیا۔ پیر پیغمبر کہن تیری روایت، روادار نہ کوئے کرائیا۔ گر اوتار کہن ساڈی گئی آزمائش، سچ سچ سمجھائیا۔ پیر پیغمبر کہن ساڈی کعبیاں والی مکی پیمائش، پیمانہ تیرے ہتھ پھرائیا۔ سری بھگوان کہے گر اوتار پیر پیغمبر و لکھ چوراسی میری اک جماعت، دھر دا اکھر اک سمجھائیا۔ دھر سندیسہ سچ کائنات، کلمہ نام خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان اک اکھوائیا۔ صاحب سلطان سچ محبوب، پیغمبر رہے جنائیا۔ تیری منزل سچ مقصود، مقامے حق تیری سرنائیا۔ تیرا ویکھیا اُچ عروج، عرش قُرس بیٹھے سیس نوائیا۔ کوٹن کوٹ دار تیرے قدماں اُتے گئے جھو جھ، پدماں وچ گنت نہ کوئے گنائیا۔ دھن بھاگ صدی چودویں چوداں طبق ہو یا موجود، مجلس مُرشد مُریداں وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا لہنا لہنے رہیا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ادھی سطر نئی، بستیاں وچوں نظری آئیا۔ جس دے وچوں لہجی تیری دھر دی سکھی، سکھیا سچ درڑائیا۔ جس نوں گوبند کہا دھار نکھی، محمد صفت وڈیائیا۔ اوس دی نوک ویکھی چٹئی، چار کُنٹ کرے رُشنائیا۔ جگت نیتراں کھیل اندھٹی، اندھٹڑے دھام وکھائیا۔ تیری ساری سمجھ سکے کوئی نہ چٹھی، سطر اں وچ نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دھر دا دے سمجھائیا۔ ادھی ستر دا اگلا حصہ، حصیدار بنائیا۔ بن تیری کرپا کسے نہ دسا، دہ دشا ہوئی ہلکائیا۔ چارے کھانی چارے بانی جس دا گاوے قصہ، راگاں ناداں وچ وڈیائیا۔ اُس دا کھیل پتہ نہیں آگے کدّا، کی

کرے بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بالا نڈھا، نکیاں نکیاں گلاں گئے جنایا۔ اگلا لیکھا پر بھ دے اُتے چھڈا، واک بھوکت پڑھایا۔ اپنا کھیل کرے پُرکھ
 سمر تھا، سمر تھ ہتھ وڈیا یا۔ جس دی کوئی گانہ سکے کتھا، کتھنی راگ نہ کوئے الا یا۔ اُس دا بھو سمجھ نہ آوے رتا، رت سارے گئے سُکایا۔ سب نے
 دتا دھر سندیہ پتہ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ کلجک اتم آوے نھا، نرگن اپنا پھیرا پایا۔ جگ جنم دا وچھڑیا بھگت سنت کرے اکٹھا، گرکھ گرکھ میل
 ملا یا۔ ترے گن اگن تپائے سر شٹ سبائی بھٹھا، تیج تت لمبو لایا۔ گرکھاں درس کرائے اپنی اکھا، آخر اپنا رنگ چڑھایا۔ دو جہاناں بن کے سجن سخا،
 ساکھیاں لئے ترا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ نئی سطر دا نکا روپ، نیکیوں نکا نظری آ یا۔ توں ٹھا کر سوامی دھر دا
 بھوپ، بھوپت تیری وڈیا یا۔ بن تیرے چکے نہ کوئی چوک، چاکر گئے پھیریاں پایا۔ کیوں ستا صاحب گھوک، نرگن اپنی لے انکڑا یا۔ تیرے بھگت
 ترسدے پوت، پت پر میثور گود اٹھایا۔ اتر پورب پچھم دکھن تیری کوٹ، کوٹاں وچوں کٹیا ساڈھے تن ہتھ سو بھا پایا۔ جتھے ہر رہے سدا موجود، مفلس
 ہو کے جھٹ لنگھایا۔ اپنی کرنی اندر مصروف، مسلے دھر دے رہیا جنا یا۔ اسیں گر اوتار پیر پیغمبر تیرا دیون والے پر وف، پرا پسنتی مدھم بیکھری گا گا
 جگت سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر دے سہایا۔ نئی سطر کہے میں دتاں سطح، ست ست سمجھ کوئے نہ پایا۔ گر اوتاراں
 جنہاں پتہ، پتیاں اُتے گئے لکھایا۔ اگے کہہ کے بے انت بے انتا، پلو سرب چھڈا یا۔ جس بنا کے پہلوں اپنی بتا، پھر شبدي ست اٹھایا۔ جس وشن برہما
 شو کھیل کھلیا اگتا، دتی مان وڈیا یا۔ جس نے پرکاش کرایا سورج چن کا، زمیں اسمان ونڈ ونڈا یا۔ جو کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ بیڑا بنھدا، پریاں لواں سو بھا
 پایا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی لکھ چوڑا سی گھڑا بھندا، جوُن اجوُنی کھیل کھلایا۔ جس نے رچن رچایا مت بدھ من دا، آسا ترسنا مایا متا ہوئے ہنگتا گڑھ
 سہایا۔ جس نے کھیل رچایا نک منہ کن دا، نیتریاں نور جوت رشنا یا۔ جو گر اوتار پیر پیغمبر جننی ہو کے جندا، دھر دی گودی گود سہایا۔ جو آد جگاد جگ
 چوکڑی جن بھگتاں سدا مندا، منسا پور اکھوایا۔ کی ہویا جے اوہ ناتا چھڈ کے آیا تن دا، جوتی جوت جوت رشنا یا۔ کھہرا جھٹیا ماٹی کھل دا، خالق خلق
 بے پرواہیا۔ ایہہ سوال نہیں کسے دے حل دا، حالت اپنی لئی بد لایا۔ لیکھا چکھیا ان جل دا، بستر اوڈھن تن نہ کوئے جنا یا۔ جس ویلے چاہے جوت سروپی

تتاں وِچ رلدا، تتاں وِچوں باہر ہو جائیا۔ گوہند سَنگھاسن اِکو لدا، جس دا مالک بے پرواہیا۔ ایہہ وڈا کھیل اچھل اچھل دا، کی ہویا جے راون چھلیا رام چھل کے رام آپ اکھوائیا۔ کسے نوں پتہ نہیں اگلے پل دا، گر اوتار پیر پیغمبر سارے سیس نوایا۔ جس نوں مالک مَیا جل تھل دا، مہینل کہہ کے گئے گائیا۔ اوہ پر بھ اپنی کرنی کرنوں کدے نہ لدا، ٹلیاں نال نہ کوئے منایا۔ دیویاں وِچ کدے نہ بلدا، ہون گھرت وِچ سگندھ نہ کوئے سمایا۔ جے کرپا کرے تے بھگتاں اندر اپنا آسن رکھدا، وکھرا ہو نہ جھٹ لنگھایا۔ اوہ مالک ککھ تے ککھ دا، لکھوں ککھ بنایا۔ جس نوں درس کرایا اپنی اکھ دا، وانگ کبیرے دے دھایا۔ جو آ کے اِس دی پھاہی وِچ پھسدا، سو پھانسی گلوں گیا لہایا۔ سچ دوارے خوشیاں نال ہسدا، ہستی وِچ ملیا بے پرواہیا۔ ایہو زور اوس اگئی جٹ دا، جس نوں جٹا جوٹ دھار سمجھ سکے نہ رایا۔ ویکھو گر اوتار پیر پیغمبر دوئے جوڑ نام رہے ردا، سیس جگدیس نوایا۔ اپنی ہتھیں پر مٹ سب دے کدا، دُھر دا نام اُپر مہر لگایا۔ پھیر بنے اوہ گر اوتار پیر پیغمبر مالک اوس ہٹ دا، سودا اپنے ہٹ وکایا۔ جس ویلے چاہوے اوسے ویلے پھیر سد دا، لوک مات رہن کوئے نہ پانیا۔ اِکو اک پُرکھ اکال سچ مقام بہہ کے وسدا، بیکنٹھ نو اسی ہر ابناشی ڈیرہ لایا۔ جن بھگتو ایہہ بُرج کوٹن وار بندا کوٹن وار ڈھٹھدا، بن ستگر پورے سنگ نہ کوئے نبھایا۔ ہُن تہاڈا نہیں ویلا پر بھو دے جس دا، گھر بیٹھیاں رہیا گائیا۔ جو پچھے سب توں وکھرا وسدا، سو وقت ویلا رہیا سہایا۔ کر کھیل بازی گر نٹ دا، سوانگی اپنا سوانگ رچایا۔ جن بھگتاں پت رکھدا، پت پر میثور ہوئے سہایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان لیکھا جانے حقیقت حق دا، حاکم اِکو اک اکھوائیا۔

اِکو حاکم اِکو حکم، حکمی اِک بھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا تھم، تاثیر دتی بدلایا۔ کی لبھن کارن سوکھم، استھول دتے بھلایا۔ پھری دروہی چارے کوٹن، کھڑکی کُنڈی نہ کوئے کھلایا۔ کلج سادھ ایویں بھو تن، جگت بھو تنے روپ وٹایا۔ اُچی کوک کوک کوک، کوک کوک سٹایا۔ تن کایا مائی پھوکن، بھلکیاں نال پیٹ ودھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد ڈنڈے نال سب دے بھنے بو تھن، مکھ دے بھوائیا۔

☆ ۲ کنگ ۲۰۲۱ بکرمی کچھن سنگھ دے گرہ نانک پُرا امرتسر ☆

گر اوتار پیر پیغمبر نام رٹدا، ہر چرن کول دھیان لگائیا۔ آد جگادنت نوت جس گاون پُرکھ سمرتھ دا، انتر آتم پرما تم راگ الا ئیا۔ ساچا مارگ دُھر درگاہ اگم اگمرا اکو دسدا، سچ ست ست وڈیا ئیا۔ بھيو کھول کے اپنی اکھ دا، نچ نیتز دے سمجھائیا۔ نام اگمڑے رنگ رنگدا، ہر رنگیلا شہنشاہیا۔ بھيو کھول کایا مائی پنج تت تن دا، تتوت دے سمجھائیا۔ بیڑا بنھ واسنا من کا، من کا منکا دے بھوئیا۔ اکو راگ سُنائے دھن دھن کا، بے انت بے انت کہہ کہہ سارے خوشی منائیا۔ جگ چوکڑی کھیل سیری بھگون کا، بھگتن میلا سچ سمجھائیا۔ کرے پرکاش انوکھے چن دا، جوتی جوت جوت رُشنا ئیا۔ لکھ چوڑاسی کوڑی کریا آپ ڈن دا، نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ ساچے سنتاں بیڑا بنھدا، پتن بہہ کے ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر صاحب سنگر اکو من دا، پُرکھ اکال پروردگار مقامے حق نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسا ونہارا سچ در، سنگھنڈ ساچا اک سُہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے دسن، بن رسنا جہوا بٹی دند رہے سُنائیا۔ تیرے دوارے پرم پُرکھ پرما تم آئے وسن، منزل منزل پنڈھ مکائیا۔ دھام اولڑا حقیقت دے حقن، حقوق سب دی جھولی پائیا۔ تیرے نیتز تیتوں تگن، دوئے لوچن مان مٹائیا۔ تُوں صاحب سوامی سدا پت رکھن، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ تیرا رُپ انوپ موہن مدن، مہابلی تیرے ہتھ وڈیا ئیا۔ تیرا نور آد نرنجن، جوتی جوت ڈمگائیا۔ تیرا نراکھر سچا بھجن، راگ اکو اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچ دوارے خوشی وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری ٹیکا، ٹکا مستک دھوڑی خاک رما ئیا۔ تیرے حکمے اندر جگ چوکڑی سنجگ تریتا دواپر کجگ دھریا بھیکھا، کایا مائی تتو تن ہنڈھائیا۔ نرگن نرویر نرنکار تیرے ہتھ سرگن لیکھا، آتم پرما تم کھوج کھجائیا۔ کایا مندر اندر وڑ کے کھولیں بھیتا، پڑدا آپ چُکائیا۔ پورب جنم رکھیں چیتا، اُنھل بھل کدے نہ جائیا۔ لوکمت دین مذہب داساڈا چُکیا ٹھیکا، شرع شریعت نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ دوارے اک آدیسا، نمو نمو نمسکار بندنا ڈنڈاوت اک جنائیا۔ تُوں ہر گھٹ رمیا مونڈ مُنڈائے دھاری کیسا، رام کرشن تیرا رُپ اکھوائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھیلے کھیدا، خالق خلق تیری سرنائیا۔ نانک گوہند نرگن بھیجا، سرگن ونڈ ونڈائیا۔ سچ پرکاش تیرا نور اگم تیرا، جلوہ گر تیری رُشنا ئیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء رہیں

ہمیشہ، زمیں اسمان ہو مہربان رَوَس دس دس رُشناں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، گُر اوتار پیر پیغمبر جھولی ڈاہیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کرن آداب، سجدہ سیس جھکایا۔ تیرا محل اٹل اُچ محراب، تُوں مالک محبوب بے پرواہیا۔ تیرا لیکھا لکھ نہ سکے الف یے سین شین سواد، اِین غنیں کم کسے نہ آئیا۔ تیرا بھیو نہ جانے کوئی کتاب، کُتجانے رہے گر لایا۔ تیرا نام ندھانا بودھ اکادھ، جگ چو کڑی کریں پڑھایا۔ سچھنڈ دوارے تیرا راج، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اِکو نظری آئیا۔ تیری اوتار تیتھوں لے کے گئے دات، خالی جھولی انت بھرایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد مستک لا کے خاک، جلوہ نور کیتا رُشناں۔ نانک گو بند کھول کے تاک، پڑدا اوہلا دتا مٹایا۔ جن بھگتاں جگ جگ بنا کے سجن ساک، نرگن سرگن سنگ رکھایا۔ نو سو چُرانویں چو کڑی جگ سب دا لیکھا کریں بے باق، باقی رہن کوئے نہ پائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت چاروں کُنٹ ویکھ اندھیری رات، نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ سچا چند نہ کوئے چکایا۔ شتری براہمن شودر ویش بنی نہ اک جماعت، ساچا اشٹ دیو دیو آتما نظر کسے نہ آئیا۔ ظاہر باطن تیرے ملن دی کرے کوئے نہ بات، سچ سندیسہ نام نہ کوئے جناں۔ کسے ہتھ نہ آیا پیالہ آب حیات، امرت رس نہ کوئے چکھایا۔ صدی چودھویں کلجگ کھیرے ہندے دسے برباد، بسنت رت نہ کوئے مہکایا۔ شاہ سلطان رلدے دیکھے خاک، سیس تاج نہ کوئے ککایا۔ تیرے نام دی جو دے کے آئے آواز، دُھر سندیسہ نام جناں۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن خالی حجرے دسن محراب، مکہ کعبہ رہیا گر لایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ و بے کوئی نہ ناد، دُھن اگنی راگ نہ کوئے شنوایا۔ من واسنا کوڑی کریا سارے ہوئے غلام، بندی خانہ نہ کوئے تڑایا۔ نظر آئے نہ حق امام، عمل کرے نہ کوئے لوکایا۔ تیرا سندیسہ اگنی پیغام، کائنات آئے جناں۔ صدی چودھویں کھیل کرے مہان، مہان بیدوبی خیر یا نور الاہیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، وشن برہما شو بیٹھے سیس نوایا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر اوسے دی من آن، حکمے اندر پھیرا پائیا۔ تُوں مالک خالق وڈا باغبان، لکھ چوراسی مالک مالی نظری آئیا۔ تیرا نور ظہور ظاہر سکے نہ کوئے پہچان، کلجگ غفلت وچ سٹی لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وسا سچا گھر، جس گرہ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ویکھ اپنا نراکھر، آخر ویلا گیا آئیا۔ چوٹی چڑھ کے منزل سحر، ساکھیات درشن پائیا۔ تُوں نرگن نرور سب دا مٹر، میت پیارا بے پرواہیا۔ ساچی دھاروں آئے نکل، مات پت نہ

کوئے جانیآ۔ تیرا رُپ رنگ نہ دے کوئی شکل، عقل وِچ نہ کوئے وڈیائیآ۔ کھوجت کھوجت دو جہان ہوئے پاگل، بھيو اُبھید ہتھ کسے نہ آئیآ۔ سادھ سنت
 ڈھونڈ دے پتھر پاہن وِچ جنگل، ٹلے پر بت سمنڈ ساگر ڈوگھی کھائی ویکھ وکھائیآ۔ بن تیرے بھگتاں تیرا کایا مندر اندر سُنے کوئے نہ منگل، رنگ راگ نہ
 کوئے جنائیآ۔ کلجگ انتم شرع شریعت دین مذہب وِچا سنگل، بن پُرکھ اکال نہ کوئے تڑائیآ۔ آتم پر ماتم ملے نہ کسے انندن، نہجھر رس امرت جھرنا نہ کوئے
 جھرائیآ۔ بھانڈا بھرم بھو کلجگ جیو مول نہ بھن، کوڑی کریا باہر نہ کوئے کڈھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے دُھر دا ور، وارتا
 تیرے آگے الائیآ۔ سری بھگوان کہے سُنو گر اوتار، پیغمبراں نال ملائیآ۔ ٹھاڈا کھیل ویکھیا جگ چار، سَتجگ تریتا دوا پر کلجگ سیوا سچ جنائیآ۔ نِت نوت
 آوندے رہے وِچ سنسار، کایا پنج تت چولا ہنڈھائیآ۔ اُچی کوک کوک کر کے گئے پکار، رسنا جہوا ہتی دند صفت صلاحیا۔ سب دا سانجھا مَتر پیار، پروردگار
 اک اکھوائیآ۔ دین مذہب توں وِسیا باہر، ذات پات نہ کوئے جنائیآ۔ آتم پر ماتم سب نوں دے ادھار، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائیآ۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت
 چارے کھانی چلے نال، اندج جیرج اُتبیج سیج رہیا سامیآ۔ لہیاں کوئی نہ سکے بھال، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیآ۔ سچ سندیسہ دیوے سری بھگونت، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن دُھر داکنت، زرنجن ولس وٹائیندا۔
 ایکنکارا کرے کھیل انت، مہما گنت آپ سمجھائیندا۔ آد زرنجن نور نورنت، زرنتر اپنی کار کمائیندا۔ ابناشی کرتا دسنہارا ساچا منت، منتر اپنا اک درڑائیندا۔
 سری بھگوان بودھ اگادھا بن کے پنڈت، وِشن برہما شو آپ سمجھائیندا۔ پاربرہم پت پریشور لیکھا جانے آدانت، جگ چو کڑی پھیرا پائیندا۔ بھيو کھلا کے
 سادھ سنت، بھگت بھگوان جوڑ جڑائیندا۔ کسے در نہ جائے منگت، لکھ چوڑا سی بھچھیا آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سندیسہ
 اک جنائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے پیغمبر پیر، پاربرہم پر بھ دیا کمائیندا۔ صدی چو دھویں ویکھ اخیر، آخر اپنا حکم ورتائیندا۔ پرگٹ ہو بے نظیر، زرنجن نور چند
 چکائیندا۔ کلجگ انتم بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنے وِچ چھپائیندا۔ کوڑی کریا میٹے جگت اخیر، نام شمشیر ہتھ چکائیندا۔ مُرید مُرشد رہے نہ کوئے دِگیر، بھگت
 بھگوان جوڑ جڑائیندا۔ سب توں وکھری زرا لی نئی اوہ لکیر، جس دا لیکھا سمجھ کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہربان مہر نظر

اُٹھائیںدا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پر بھ دیونہارا بھرواسا، بھگوان اپنی دیا کمایا۔ جگ چوکڑی وینہدا رہیا تہاڈا تماشا، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لایا۔ کسے نوں بھج وچ نباسا، جنگلاں وچ پھرائیا۔ کسے نوں کاہن بنا کے پوائی راسا، گویاں ناچ نچایا۔ کسے نوں درس دے کے ساکھیا تا، سمجھ وچوں سمجھ دتی بدلایا۔ کسے دا پورا کر کے گھاٹا، نام بھنڈارا دتا ورتایا۔ کسے نوں روپ دکھا کے پُرکھ ابناشا، ابناشی دتا جنایا۔ کسے دا اکھراں نال لکھایا ساکھ، کاغذ قلم شاہی دتی وڈایا۔ کسے دا کھول بند تاکا، پڑدا اوہلا دتا چکایا۔ کسے نوں دس بھوکھت واکا، کلجک انت دتا سمجھایا۔ پرم پُرکھ دا کھیل پر تھی اکاشا، گگن لگنتر ویکھے تھاون تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پُرکھ اکال اک اپنی کار کمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جھکا ون سس، صدی ویہویں دھیان لگایا۔ پُرکھ اکال صاحب جگدیس، جگدیش تیری اک سرنا یا۔ تیرے وچ اوہ توفیق، تحفے گھر گھر رہیا پچایا۔ توں وڈا وڈیچوں نیچ، نیکن نیکا روپ دھرائیا۔ تیرا دسیرا ہست کیٹ، لکھ چوراسی سو بھاپایا۔ توں بھگت سہیلا سچا میت، متر پیارا اک اکھوایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا گا کے آئے گیت، اکھراں منتراں وچ پڑھایا۔ توں سچکھنڈ دا سدا و سنیک، واسطہ اپنے نال جڑایا۔ تیری زالی سب توں پریت، پریت بھو کوئے نہ پانیا۔ توں کسے ہتھ نہ آئیوں مندر مسیت، شودوالے مٹھ نہ نظری آیا۔ تیرا دھام اک انڈیٹھ، ساڈھے تن ہتھ و بے ودھایا۔ توں دُور دُراڈا نیرن نیرا نزدیک، گھر گھر بیٹھا سو بھاپایا۔ صدی چودھویں تیرے درتے درویش منگدے بھیکھ، بھکھک بھچھیا دے ورتایا۔ تیری اگلی سارے جانے اکریت، رہبر اک اکھوایا۔ سچکھنڈ دوارے گا کے گیت، تیرا نام صلاحیا۔ توں آد جگاد رہیں اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آیا۔ تیرا کلمہ سچ حدیث، پڑھیے بے پرواہیا۔ بچھلی چار جگ دی چوکڑی بچھے گئی بیت، اگے اکر مارگ دے جنایا۔ شتری براہمن شودر ویش کایا کر ٹھنڈی سیت، اگنی تت بُجھایا۔ ہر گھٹ اندر وس چیت، چیتن سرتی دے کرایا۔ تیرے ہتھ وڈی بختیش، رحمت کر سچے شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری نت نت رکھدے گئے اڈیک، شاستر سمرت دین گواہیا۔ سو ویلا وقت سُنہنا آئی اوہ تارخ، طبع سب دی دے بدلایا۔ لکھ چوراسی سرشی لے جیت، درشی اکر وار کھلایا۔ تیرے نام دا سچکھنڈ نو اسی گائیے سچا گیت، راگ اک الا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکر دینا دھر دا ور، گر اوتار پیر پیغمبر جھولی ڈاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈاہ کے جھولی،

صدی ویہویں دھیان لگائی۔ ہوں بردے درویش تیرے در دی گولی، چاکر چاک نظری آئی۔ پر م پُرکھ پر ماتم سَتجگ ساچی دس دے بولی، اندھڑا راگ
 جنائی۔ سب دی آشا تیرے چرناں اتوں گھولی، گھولی گھول گھمائی۔ تیری دست اگم اتھاہ بے پرواہ جگت ترازو کسے نہ تولی، بے انت تیری وڈیائی۔ تیری
 نرگن جوت بن ورن گوت لکھ چوڑا سی گھٹ گھٹ مولی، چارے کھانی رہیا سائی۔ لیکھ چکا دھرنی دھرت دھولی، دھولا بھار مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے اک ور، ور داتا آپ اکھوائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو سندیش، ہر کرتا آپ جنائی۔ جگ چوکڑی جس دا کھیل ہمیش، نرگن
 سرگن ویکھ وکھائی۔ سو وسنہارا ساچے دیس، سچھنڈ سو بھاپائی۔ لیکھا جانے وشن برہم مہیش، شکر بھو چکائی۔ لکھ چوڑا سی بدلنہارا ریکھ، ریکھا سب دی دے
 مٹائی۔ سچ سندیسہ دیوے ایک، ایزکار کرے پڑھائی۔ کلجگ انتم کھول اگمی بھیت، پڑدا دے اٹھائی۔ پر م پُرکھ پر ماتم سب نے رکنی ٹیک، دوجا اشٹ نہ
 کوئے جنائی۔ جس داکھے نہ کوئی لیکھ، من مت بدھ چلے نہ کوئے چترائی۔ کوئی سمجھ نہ سکے ملا شیخ، مسانک پیر رہے گر لائی۔ سادھ سنت کلجگ انت سمجھ
 نہ سکے کھیوٹ کھیٹ، کنڈھی بیٹھا نظر کسے نہ آئی۔ ناتا جڑیا نہ کسے مات پت بیٹ، پتا پوت نہ گود سہائی۔ کوڑی راس سارے رہے کھید، مایا ممتا موہ
 ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر پیغمبراں گر اوتاراں آپ سمجھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو اگمی بات، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیدا۔
 کلجگ مٹے اندھیری رات، سَتجگ سچا چند چکائیدا۔ اکو منتر دیوے پوجا پاٹھ، سمرن جوگ ابھياس اک جنائیدا۔ اک سروور تیر تھ تاٹ، امرت رس اک
 چکھائیدا۔ اکو مندر شودوالا مٹھ، گرودوارا اک وکھائیدا۔ اکو کھول کے ساچا ہٹ، چوداں لوک چوداں طبق پنڈھ مکائیدا۔ اکو وسنہارا گھٹ گھٹ، لکھ
 چوڑا سی اندر سو بھاپائیدا۔ اکو نام جیکارا بول لکھ، لکھ نرنجن آپ سمجھائیدا۔ اکو سب توں نیارا ہو کے وکھ، وکھری کھیل کھائیدا۔ اکو سَتجگ تریتا
 دواپر کلجگ چلا کے رتھ، بن رتھواہی پھیرا پائیدا۔ اکو سرشٹ سبائی دیوے متھ، نام کھنڈا ہتھ چکائیدا۔ اکو کھیل کرے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ سوامی دیا
 کمائیدا۔ اکو کلجگ کوڑا کھیڑا کرے بھٹھ، اگنی بھاہ جلائییدا۔ اکو سَتجگ ساچا دھرنی گود دیوے رکھ، دھول آپ سہائیدا۔ اکو دیونہارا برہم مت، برہم وديا
 اک درڑائیدا۔ اکو ویکھ وکھائے حقیقت حق، لاشریک اک ہو آئیدا۔ اکو کوڑی کریا مایا ممتا موہ ہنکار دیوے تچ، آسا ترشنا ڈیرہ ڈھائیدا۔ اکو آتم سیجا

چڑھے بھج، پاندھی اپنا پندھ مُکائیندا۔ اِکو شبد وجائے ناد انحد، دُھن آتمک راگ الائیندا۔ اِکو نام ندھان پیائے مد، مدرارس کم کسے نہ آئیندا۔ اِکو بن کئے کعبیوں کرائے جج، جُجرہ حق اِک وکھائیندا۔ اِکو جگت دوارے پار کرے حد، منزل اپنی آپ چڑھائیندا۔ اِکو وِشو بنائے جد، واسطہ اپنے نال رکھائیندا۔ اِکو کھیل کرے سورا سربگ، شہنشاہ پر بھہ حکم ورتائیندا۔ اِکو درش دیوے اُپر شاہ رگ، بن بھگتاں نظر کسے نہ آئیندا۔ گُر اوتارو پیر پیغمبر و کلجگ انتم تہاڈی ریتی سارے گئے چھڈ، ثابت نظر کوئے نہ آئیندا۔ بن ہر نامے کایا مائی خالی دسے ہڈ، کلجگ سنت ہر کنت نہ کوئے ہندھائیندا۔ سچ نشانہ دو جہاناں دھرم دیوے کوئی نہ گڈ، حکم حق نہ کوئے درڑائیندا۔ سب دی آتما پر ماتمانالوں ہوئی اڈ، وچھری میل نہ کوئے ملائیندا۔ کایا اندھیری ہوئی ڈو نگھی کھڈ، بجر کپائی کھڑکی کُنڈی نہ کوئے کھلائیندا۔ جگت ممتا وِچ رہے دگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیندا۔ جگت واسنا نو دوارے رہی نچ، سچ دوارے گھنٹ نہ کوئے اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُر اوتاراں پیر پیغمبر اں کلجگ انتم دشا وکھائیندا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر لوکماں مارو جھاک، سو پُرکھ زرنجن آپ درڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُران پڑھدیاں کسے نہ کھلی تاکی، بجر کپائی پڑدا نہ کوئے اُٹھائیا۔ انجیل قرآن سُنندیاں لہنا چُکیا کسے نہ باقی، اِزرائیل جبرائیل میکائیل اسرافیل پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ جُجریاں وِچ نہ ملیا صاتی، آب حیات رس نہ کوئے چکھائیا۔ بندہ سُدھریا کوئے نہ خاکی، خالص رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ گُر اوتارو پیر پیغمبر و تہاڈی منی کسے نہ آکھی، آخر ویلا گیا آئیا۔ پروردگار لہنا دینا منگے باقی، لیکھا آپو اپنا دیو جنائیا۔ اگے چلنی کوئی نہ کسے دی ہائی، ہٹوانا اِکو بے پرواہیا۔ چولی سب دی دسے پائی، پیت پیتمبر سیس نہ کوئے سہائیا۔ صدی ویہویں سب دی کئی واٹی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا جنائیا۔ گُر اوتاراں پیر پیغمبر اں صدی چودھویں ویکھیا جگ، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگائیا۔ سرشٹ سبائی گھر گھر لگی اگ، ترے گن مایا رہی جلائی۔ سچ دوارا کسے نہ ملیا پار کر کے حد، ادھو چکار سارے بیٹھے رہے گر لائیا۔ پر بھو تیرا درشن کسے نہ پایا چڑھ کے اُپر شاہ رگ، اندھیری شام نہ کوئے مٹائیا۔ کوڑی کریا پی کے مد، نام خُماری نہ کوئے چڑھائیا۔ وکاراں وِچ گئے بھج، سنگاراں وِچ لُہائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کوئی نہ تیتوں اپنے مندر لئے سد، کایا کھڑکی کُنڈا لاہیا۔ دروہی ساڈی ہوئی بس، الف یے بستے دے بندھائیا۔ کلجگ انتم دھیرج سب دا گیا جت، ست دھرم نہ کوئے رکھائیا۔

تیرے ملن دی کھلی کسے نہ اکھ، جگت اکھاں کوڑ نال مٹکایا۔ ایسے کارن سب نوں آئے چھڈ، بچھا دے کھ بھوایا۔ سب کچھ تیرے آگے دتا رکھ، تُوں مالک خالق پرتپالک نور خدایا۔ کسے مان نہ رہیا تیر تھ تھ، اٹھسٹھ گنگا گوداوری جمناسرستی رہی گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دھر دا ور، اگلا پڑدا دے چکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، ہر کرتا آپ جنایا۔ تہاڈے سُن کے سچ بیان، ساچا بھیا دیاں کھلایا۔ سرب جیاں میرا اک گیان، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ سرب جیاں میرا اک مکان، مقامے حق سرنایا۔ سرب جیاں میرا اک پیغام، پیغمبراں رہیا سنایا۔ سرب جیاں میرا اک نام، نام ست وکھایا۔ سرب جیاں میرا اک دھیان، اکو اکھ کھلایا۔ سرب جیاں میرا اک پہچان، بے پہچان نظر کوئے نہ آیا۔ سرب جیاں میرا سچ انتظام، نوبت نام سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا بھیدا رہیا کھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو اگلا بھید، بھیا بھیدا آپ جنایا۔ جس نے لیکھ لکھایا چارے وید، چارے کھ برہما کری پڑھایا۔ سونر گن سوامی انتریامی کھیل رہیا کھید، بھگون اپنی کار کمایا۔ جس نے لوکات تہانوں دتا بھیج، بھیجن بندگی اک سمجھایا۔ جس دی گوہند مانی سچ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ جس دا اکھراں والا لیکھ، پتھراں دے دئیایا۔ جس دا بن چھپر چھن سورج چند سوہنا دیس، چار دیوار نہ کوئے بنایا۔ جس دا مندر آد جگاد رہے ہمیش، دوس رین جوت رُشانیا۔ جس دا مچھ داہری نہ کوئی کیس، مونڈ منڈایا روپ نہ کوئے وٹایا۔ سو سچ سوامی اپنا دے بھیت، بھیا آپ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہیہڑا اک گھلایا۔ سچ سنہیہڑا اک گھلاؤندا ہاں۔ دھر داسہد راگ الاؤندا ہاں۔ نام ندھان آواز سناؤندا ہاں۔ بن کٹاں راگ الاؤندا ہاں۔ گر اوتار پیغمبراں اکو راہ وکھاؤندا ہاں۔ کلج میٹ کوڑ اڈمبراں، اڈری دھار درڑاؤندا ہاں۔ سب دا مارگ کر کے پدھرا، پاندھی آپ بناؤندا ہاں۔ چار ورنناں دیاں پوریاں کر کے سدھراں، سدھا اپنے گھر وساؤندا ہاں۔ جن بھگتاں ورن نہ دیواں وچ کُندراں، کن پاڑ مُندراں نہ کوئی پواؤندا ہاں۔ مندر اندر کھول کے گنجھلاں، کُنہی نام لگاؤندا ہاں۔ کوئی لیکھا دساں نہ اُتے اُنکلاں، حساب کتاب نہ نال رلاؤندا ہاں۔ پریم پیار کر کے وانگ پُتراں، گر کھ گر سکھ اپنی گود سہاؤندا ہاں۔ بچیا رہن نہ دیواں چارے کُنٹ نمکراں، نکے وڈے آپ اٹھاؤندا ہاں۔ ایتھے اوتھے دو جہان ہوداں نہ کدے ناشکرا، شکرے وچ سدا سہاؤندا ہاں۔ کیتا قول کدے نہ

مہراں، مکمل اپنا محم ورتاؤندا ہاں۔ بال انجانے چک کچھڑا، آلیوں ڈگے بوٹ گلے لگاؤندا ہاں۔ کایا مندر اندر دکھا کے حجرہ، حاجت سب دی پور کراؤندا ہاں۔ سچ پریم جنا کے مجرا، مجرے مانس جنم رکھاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی کار کماؤندا ہاں۔ ساچی کرنی کار کماوانگا۔ گر اوتارو پیر پیغمبر واکو راہ دکھاوانگا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیس سُرپت اند نال ملاوانگا۔ لکھ چوراسی بنا کے اپنی بند، بندگی اکو اک سمجھاوانگا۔ امرت دھار وہا کے سندھ، قطرہ ساگر وچ ملاوانگا۔ داتا بن کے گنی گہند، گہر گمبھیر کھیل کھلاوانگا۔ گھر گھر وبتے نام کنگ، مردنگ اکو اک اٹھاوانگا۔ بھاگ لگا کے جیو پند، اند برہمنڈ کھوج کھجاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ ساچا راہ چلاوانگا۔ سنجگ ساچا راہ چلائے گا۔ سو پُرکھ زرنجن دیا کمائیگا۔ ہر پُرکھ زرنجن ویکھ دکھائیگا۔ آد زرنجن نور رُشائیگا۔ ابناشی کرتا بیڑا اپنے کندھ اٹھائیگا۔ سری بھگوان ڈھولا گائے چھند، توں میرا میں تیرا راگ الائیگا۔ پاربرہم برہم مُکا کے پندھ، فیصلہ اکو حق سنائیگا۔ سنجگ ساچے ڈھولا چھند، سوہنگ اکو راگ الائیگا۔ شتری براہمن شور ویش پاوے گنڈھ، اچاں نیچاں جوڑ جڑائیگا۔ من ہنکاری پائے ٹھنڈ، دہ دِشا نہ اٹھ اٹھ دکھائیگا۔ سُرپت سوانی ہون نہ دیوے رنڈ، ہر سہاگی کنت ملائیگا۔ مدرا پان نہ کرے کوئی گند، امرت جام پیائیگا۔ ساڈھے تن ہتھ چولی دیوے رنگ، نام مچھیٹھی رنگ چڑھائیگا۔ بھو کھلا کے برہم ہنگ، ہنگ برہم آپ سائیگا۔ نہکرمی کرے اپنے کم، کرنی کار اک سمجھائے گا۔ لیکھا جان پون سواس دم، دم دماں وچ سائیگا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئے غم، چنتا روگ مٹائیگا۔ بھاگ لگائے کایا مائی چم، چیتھڑ پُرانے آپ بدلایگا۔ کلجک انتم دے کے ڈن، ڈور وڈنکا اک وجائیگا۔ جن بھگتاں رہن نہ دیوے نیزا اٹھ، نچ اکھ اک کھلائیگا۔ کر پرکاش سورج چن، بن سورج چن جوت جگائیگا۔ گر اوتارو پیر پیغمبر واکلا محم لینا من، منسا سب دی پور ویکھ دکھائیگا۔ اکو اشٹ سری بھگوان، بھگوان آپ سمجھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچی دھار پرگٹائیگا۔ سنجگ ساچا ہر پرگٹائیگا۔ آتم پرما تم شبد انادا، انادی راگ سناویگا۔ کھیل کھلاوے برہم برہماد، برہمانڈ راگ الاویگا۔ بھو کھلا کے بودھ اگادھا، اگم اگمڑی کار کراویگا۔ شاہو بھوپ بن نوابا، نوبت اپنا نام وجاویگا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ویکھے حسابا، پردہ سبدا پھول بھلاویگا۔ لیکھا چک جائے مکہ کعبہ، کایا حجرہ اک وڈیاویگا۔ کسے نوں دینا پوے نہ دُرگا جاگا،

جاگرت جوت اک رُشناویگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سب دیاں سُنے آوازاں، اول اپنی کار کماویگا۔ کسے نوں پڑھن پین نہ پنج وقت نمازاں، کعبیاں ول مُکھ نہ کوئے رکھاویگا۔ پنڈتاں کولوں سُنیاں پین کوئی نہ گاتھاں، اُپنشداں راگ نہ کوئی جناویگا۔ ساچا کھیل کرے پُرکھ سمرا تھا، سمر تھ اپنی دھار جناویگا۔ سَجب مارگ دسکے ناتھ آنا تھا، غریب نماںیاں گلے لگاویگا۔ آتم پر ماتم بھو کھول کے ساچا، سچ ساچی کھیل رچاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھاویگا۔ مہر نظر پر بھو اُٹھائیگا۔ دین دِیال دیا کمائیگا۔ سَجب ساچی دھر مسال، دھرم دوارا اک بنائے گا۔ جن بھگتاں ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت اک سمجھائے گا۔ لیکھا رہے نہ کال مہاکال، رائے دھرم کُھ چُھپائیگا۔ چتر گپت لیکھ نہ سکے دکھال، لاڑی موت نہ پرنائیگا۔ دُھر دا منتر اک سکھال، سُکھ آتمک اک اُپجائیگا۔ اکو رنگ رنگ کے شاہ کنگال، اوچاں نیچاں جوڑ جڑائیگا۔ سرب سوامی بن دلال، جگت وچولا ویکھ دکھائیگا۔ چُھری پھڑ کے ہتھ کرے نہ کوئی حلال، گردن سیس نہ کوئے کٹائیگا۔ سب نوں بھے دیوے پُرکھ اکال، گر اوتار پندھ چُکائیگا۔ اگلی کھیل کرے بے مثال، مسل وچ نہ کوئے لکھائیگا۔ چار جگ جس دا دے سکے نہ کوئے احوال، سو حالت سب دی آپ بدلائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کُجگ انتم ویکھ دکھائیگا۔ کُجگ انتم دیکھنہارا، ہر دکھری دھار چلائیندا۔ آد جگادی اک اوتارا، اپنا روپ وٹائیندا۔ کل کلکی کھیل نیارا، اکل کل اکھوائیندا۔ سمبل وسیا دھام نیارا، بنک اندھڑا آپ سہائیندا۔ جوتی جوت دیا باقی کر اُجیارا، دوس رین دُگمگائیندا۔ شبد اگئی بول جیکارا، جے جیکار آپ سہائیندا۔ کُجگ انتم کرے پار کنارہ، نیا نوکا کوڑ آپ دُبانیندا۔ سَجب ساچا کر پسارا، پشت پناہ ہتھ لکائیندا۔ دُھر درگا ہی پروردگارا، پردہ نشیں پردہ کُھ نقاب آپ چُکائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب بھو نہ کوئے کھلائیندا۔ کرے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر دھار جنائیندا۔ نرگن نرویر نرنکار لئے اوتارا، نورِ الہی ویس وٹائیندا۔ ست ستودای کھول دوارا، در دروازہ اکو اک جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک لگائیندا۔ ساچا مارگ اک لگاویگا۔ ابناشی کرتا کھیل کھلاویگا۔ لکھ چوراسی جس دا بردا، بندیخانے وچوں جُھڈاویگا۔ بھو کھلا کے اپنے گھر دا، گھر گھر وچ میل ملاویگا۔ روپ دھار نارائن نر دا، نر ہر اپنا رنگ رنگاویگا۔ پندھ مُکا کے جل تھل دا، دو جہاناں کھوج کُھجاویگا۔ لہنا دیوے گجری چن دا، گوہند جھولی آپ بھراویگا۔ کُجگ جیو اے نہیں مٹدا،

بھانڈا بھرم سب دا آپ تڑاویگا۔ ایہہ لیکھا نہیں راگ کنّ دا، بن کناں راگ سناویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، رہبر اکو اک اکھواویگا۔ رہبر اکو اک اکھواؤندا اے۔ پروردگار دیا کماؤندا اے۔ نبی رسول آپ پڑھاؤندا اے۔ معقول حکم اک جناؤندا اے۔ کوئی نہ لیکھا جانے عرض طول، کسراں وچ نہ کوئے سمجھاؤندا اے۔ لکھ چوراسی گئی بھول، ہر جو بھلیاں مارگ اک دکھاؤندا اے۔ کلجگ کوڑی کرپا کوئی نہ رہے محصول، مصلہ سب دا حل کراؤندا اے۔ صدی چودھویں آپ آیا ہو مجبور، مجبوری سب دی انت کٹاؤندا اے۔ اکو نام کرے مشہور، مشورہ اپنے نال پکاؤندا اے۔ چاکر دھر دا بن مزدور، ہر ساچی سیو کماؤندا اے۔ جن بھگتاں حاضر ہو حضور، حضرت اپنا جوڑ جڑاؤندا اے۔ کوٹ جنم دے میٹ قصور، کامل پُرکھ وڈیاؤندا اے۔ ہنگتا گڑھ توڑ غرور، غربت سرب چکاؤندا اے۔ جوتی جاتا دے کے نور، نور نور رشاؤندا اے۔ انتم لیکھا مٹے کوڑ، سچ سچ ورتاؤندا اے۔ گرکھاں بخش چرن دھوڑ، دُرمت میل دھواؤندا اے۔ پتر سنگھڑ بنا کے مورکھ موڑھ، نام دھندے اک لگاؤندا اے۔ پار اُتارے اپنے پور، منجھدھار نہ کوئے ڈباؤندا اے۔ کلجگ انتم لیکھا دے ضرور، ظاہر اپیر بن کے آؤندا اے۔ جس دا محمد بُجیا نور، عیسیٰ موسیٰ جوت رشاؤندا اے۔ جس دا جلوہ اُتے کوہ طور، سو قاتل مقتول ویکھ دکھاؤندا اے۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دکھائے اک حدود، عرباں حد نہ کوئے بناؤندا اے۔ درگاہ ساچی ہو موجد، مجلس اپنے نال رکھاؤندا اے۔ چرناں بیٹھاں رہنا محفوظ، چھپر چھن سہاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ملی سرنا، سرنگت وڈیاؤندا اے۔ تیرا بھانا سب نے جرناء، نہ کوئے میٹے میٹ مٹاؤندا اے۔ اساں رل کے تیرا ڈھولا پڑھنا، دھر دا راگ الاؤندا اے۔ تیری سچ سُنھجی چڑھنا، بن پاوا چول جو لئی بناؤندا اے۔ تیری مہر کرپا نال لیکھا چکنا دین مذہب ورنال برنال، شتری براہمن شودر ویش نہ کوئے لڑاؤندا اے۔ ملی سرنائی ساچے چرناں، چرنودک مکھ چواؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ہر اکو حکم سناؤندا اے۔ اکو حکم سناؤندا اے، ایک، اینکار وڈیاؤندا اے۔ کلجگ انتم ہر کا بھیکھ، جوتی جامہ نظری آؤندا اے۔ جس دا بھوکھتاں وچ لیکھ، بھاکھیا وچ سمجھاؤندا اے۔ سو آیا اپنے دیس، سمبل ڈیرہ لایا۔ وشنوں کرے آدیس، سانگو پانگ ڈیرہ سچ سنگھاسن اک سہاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کرنی کار کماؤندا اے۔ کل کلکی کار کماؤندا

اے۔ دینِ دیال ویکھ وکھاؤندا اے۔ کلجگ انتم ویس وٹاؤندا اے۔ سادھ سنت بھیو نہ آؤندا اے۔ جیو جنت سرب گرلاؤندا اے۔ پر بھہ بخشند نہ کوئے
 مناؤندا اے۔ سُر تِی شبد نہ کوئے ملاؤندا اے۔ رُت بسنت نہ کوئے سُہاؤندا اے۔ پاندھا پنڈت ساچا تلک للاٹ نہ کوئے لگاؤندا اے۔ جھگڑا پیا دوزخ
 بہشت جنت، ساچے گھر نہ کوئے پہنچاؤندا اے۔ جن بھگتاں میلا کر یا آپ انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھاؤندا اے۔ سوہنگ ڈھولا دس کے منت، آتم
 پر ماتم جوڑ جڑاؤندا اے۔ چار ورن دی ساچی سنگت، سگلا سنگ نبھاؤندا اے۔ گرگھ دُجے در نہ جائے منگت، انڈِ ٹھری وست ورتاؤندا اے۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری انتم ور، سنت سُہیلے اکھ کھلاؤندا اے۔ سنت سُہیلے کھول کے اکھ، آخر دے وڈیاں۔ ساکھیاں ہو پر تکھ، پر یکھیا
 وچوں باہر کڈھائیا۔ جنم کرم دا پورب جھولی پا کے حق، حقیقت دے سمجھائیا۔ اٹھ بھگت توں میرا میں تیرا گاواں جس، دوواں دا گھر اکو نظری آئیا۔
 میں تیرے اندر جاواں وس، توں میرا مِتر سکھائیا۔ میں تیری سچ ماناں اک پلنگ، توں سوں سوں خوشی اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، جن بھگت رہیا وڈیاں۔ جن بھگت کہے سُن میرے بھگوان، میرا بھاگ جھولی پائیا۔ لیکھا کئے اون گون، لکھ چوراسی نہ کوئی بھوایا۔ ساچی سیجا ملے
 سوں، سُنیاں اکھ نہ کوئے کھلائی۔ نیڑ نہ آوے کامنی کامن، ترسنا جگت نہ کوئے ستایا۔ اندر وڈ کے پھرنا دامن، دامنگیر ہونا سہایا۔ سچ دوارے بنا
 ضامن، بندی خانہ انت تڑایا۔ تیرا لیکھا بنا شتری براہمن، شودر ویش وند نہ کوئے وندایا۔ تیرا درش آہمنو سامن، سنمکھ بہہ بہہ خوشی منایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا دینا اک ور، در ٹھانڈے ٹھنڈک اک ورتایا۔

☆ ۳ کنگ ۲۰۲۱ بکرمی ہر چند سنگھ دے گرہ نانک پُرا امرتسر ☆

سنگر پورا ہر ملاح، کھیوٹ کھیٹا اک اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی ویس وٹا، نرگن سرگن دھار بندھائیندا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ لیا ہنڈھا، جگ چوکڑی
 ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پینمبر سیوالا، دُھر فرمانا حکم سناؤندا۔ شبد انادی ناد وجا، برہم برہادی راگ الاؤندا۔ نوست ویکھے تھاواں تھاں، چاروں کُنٹ

کھوج کھوجائیندا۔ کھیلے کھیل اگم اتھاہ، بے پرواہ بھیو ابھید نہ کوئے سمجھائیندا۔ کھانی بانی ونڈ ونڈا، لوکات رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ ہر اپنی کار کمائیندا۔ نہ ہر کار کماوے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ نت نوت اولڑا بھیکھ، بھیکھا دھاری سمجھ نہ آئیا۔ وسنہارا اگمڑے دیس، سچھنڈ بیٹھا سو بھاپائیا۔ تخت نواسی اک نریش، شاہ پاتشاہ حکم سنائیا۔ کلجگ انتم کوڑی کریا میٹے بھیکھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ ستجگ ساچا لکھے لیکھ، کھت بھوکھت دئے صلاحیا۔ نگاہ بان ویکھنہارا نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ کرے کھیل ہر نرنکار، وڈا وڈ وڈیائیا۔ نرگن نور کر اجیار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ شبدی ڈنکا اگم اپار، دو جہان سری بھگوان برہمنڈ کھنڈ آپ سنائیا۔ پُری لوء کرے خبردار، وشن برہما شو آلس نندرا دئے مٹائیا۔ شاستر سمرت وید پُران ویکھنہار، کھانی بانی پڑدا دئے چُکائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت پاوے سار، سری بھگونت وڈی وڈیائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ سرشٹ سبائی ہوئی و بھچار، کوڑی کریا دئے دُہائیا۔ گھر سچن ہر ملے نہ میت مُرار، بن کھوجن تھائیں تھائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیر غبار، گردش وچ رکھائیا۔ نوری چند نہ کوئے اجیار، نغمہ نام نہ کوئے سنائیا۔ آتم پر ماتم ملے میل نہ کنت بھتار، سیج سُنہنجی سو بھا کوئے نہ پائیا۔ کاگد قلم شاہی لکھ لکھ گئی ہار، کاتب بیٹھے کُھ بھوائیا۔ بن سنگر پورے کوئے نہ اترے پار، ہر سنگر پورا شبد اکو نظری آئیا۔ پنج تت جس پسار، من مت بدھ گھاٹ لئے گھرائیا۔ سو صاحب سوامی دُھر دا ٹھٹھیار، ٹھا کر اکو نظری آئیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، جگ چو کڑی ویس انیک دھرائیا۔ کلجگ انتم لے اوتار، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کل کلکی ہر نرنکار، پنج تت نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت جوت اجیار، نرگن نور نور رُشنائیا۔ شبدی شبد جیکار، رسنا جہوا ڈھولا راگ نہ کوئے سنائیا۔ جن بھگتاں کرے پیارا، پر م پُر کھ پت پر میثور اپنی دھار جنائیا۔ کایا مندر اندر کھول کواڑا، پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ امرت دیوے ٹھنڈا ٹھارا، نچھر جھرنہ اک جھرائیا۔ شبد اگم انحد ناد انادی و بے بن تند ستار، دُھن اکو اک اُچجائیا۔ دیا باقی کملا پاتی کر اجیار، گھر گھر جوت کرے رُشنائیا۔ ساچی سخیاں مل مل منگلا چارا، گیت گوہند الاٹیا۔ کلجگ سادھ سنت جیو جنت بھلیا چار کُنٹ اندھیارا، نچ نیز نین اکھ نہ کوئے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انتریامی گھٹ گھٹ اپنا کھیل دکھائی۔ گھٹ گھٹ کھیل دیکھے گوہند، گہر گہبھر دیا کمائیدا۔ گرگھٹاں میٹ کے چند، چنتا چکھا جلائیدا۔ کرے کھیل آپ بخشند، بخشش رحمت نام جھولی پائیدا۔ بھاگ لگا کے جیو پند، تتوت آپ وڈیائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیدا۔ مہر نظر کرے پرہ آپ، اپنی دیا کمائی۔ انتر آتم دے جاپ، اجپا جاپ کرے پڑھائی۔ کوٹ جنم اتارے پاپ، پتت پُنیت دے جنائی۔ آتم پر ماتم بنائے دھر داساک، سجن اکو اک اھوائی۔ گرگھٹاں دے کے اپنا ساتھ، سگلا سنگ ہو جائی۔ لہنا چکائے پوجا پاٹھ، گھر گھر میلانے ملائی۔ ایٹھے اوٹھے دو جہان زرگن سرگن بچھے وات سر اپنا ہتھ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کرتا آپ ہو آئی۔ کرنی کرتا ہر ہر مالک، بے پرواہ اھوائیدا۔ اگم اتھاہ اوچو اوچ خلق خالق، مخلوق اپنے نین تکائیدا۔ نت نوت دو جہان لگھ چوراسی بنے ثالث، کھانی بانی پھول بھلائیدا۔ بھگت سہیلے گرو گر چیلے کڈھے وچوں خالص، خواہش اپنے نال ملائیدا۔ کوڑی کریا میٹ کے نندرا آلس، جاگرت جوت اک جگائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے رنگ رنگائیدا۔ ہرجن رنگ رنگائے مائی تن، کپڑ نام سہائی۔ اندروں بنھے واشنا من، چاروں کُنٹ نہ اٹھ اٹھ دھائی۔ نام پدارتھ دے کے دھن، کنگال شاہ دے وڈیائی۔ جوتی نور چاڑھ کے چن، کایا کوری کرے رُشنائی۔ ایٹھے اوٹھے بیڑا بنھ، بھار اپنے کندھ اٹھائی۔ سنت سہیلے بنا کے جن، جن جننی لیکھا دے چکائی۔ کوڑی کریا بھانڈا بھن، بھرم بھو چکائی۔ کر پرکاش نیترا انھ، نچ نیترا کرے رُشنائی۔ سچ وسیرا بن چھری چھن، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈیائی۔ مہربان ہو سری بھگون، ہرجن ساچے گود اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، لیکھا لیکھے وچوں بدلایا۔ لیکھے وچوں لیکھا دیوے بدل، سنگر پورا دیا کمائیدا۔ کوڑی کریا کر کے قتل، سچ ست روپ پرگٹائیدا۔ نام نیچ کے اپنے وت، بھل بھلواری آپ مہکائیدا۔ پریم پریتی دس کے جگت، پتت پُنیت آپ بنائیدا۔ لیکھا جان اوچ نیچ، چارے ورنال رنگ رنگائیدا۔ ساچا کلمہ نام حدیث، نراکھر آپ پڑھائیدا۔ سنت سہیلے بخش سچ پریت، پریتم اپنا جوڑ جڑائیدا۔ صدی ویہویں رہی بیت، اگلا لیکھا سمجھ کوئے نہ آئیدا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں خالی ہوئے کھیس، چاروں کُنٹ جیو جنت گرائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، ست ستوادی دے اکو ریت، مندر مسیت کایا کعبہ اک سمجھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جنہاں سنائے اپنا گیت، سوہنگ برہم سوہنگ روپ سمانیندا۔

☆ ۳ کنگ ۲۰۲۱ بکرمی سنتا سنگھ دے گرہ نانک پرا ☆

سنگر پورا سچ پریت، ہر چرن کول اک درڑائیندا۔ سنگر پورا ساچا گیت، ہر منتر نام سنانیندا۔ سنگر پورا ساچی ریت، آتم پر ماتم آپ دکھائیندا۔ سنگر پورا دھام جنائے اک انڈیٹھ، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیندا۔ سنگر پورا سد و سنہارا نیچوں نیچ، نیکن نیکا نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرنی کار کمانیندا۔ سنگر پورا سرب سوامی، مالک اک اھوائیا۔ سنگر پورا انتر یامی، گھٹ گھٹ ویکھ دکھائیا۔ سنگر پورا شبد انادی بولے بانی، بان نرالا تیر چلایا۔ سنگر پورا سرت ملاوے ساچا ہانی، شبدی جوڑ جڑایا۔ سنگر پورا امرت بخشے ٹھنڈا پانی، جگت سرور پندھ چکایا۔ سنگر پورا محل اٹل دیوے اک نشانی، سچ دوارے دے دکھائیا۔ سنگر پورا لیکھ چکائے چارے کھانی، خاکی خاک نہ کوئے ملایا۔ سنگر پورا بخشنہارا پد نربانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ ساچے ویکھ دکھائیا۔ سنگر پورا گہر گہیر، گور اک اھوائیندا۔ جگ چوکڑی کٹنہارا بھیر، اوجھڑ راہ پندھ مکائیندا۔ ساچی دس اپنی تصویر، تسبی مالا گلوں سٹائیندا۔ درس دکھائے بے نظیر، نظر اپنے نال ملائیندا۔ چوٹی چاڑھ اک اخیر، آخر اپنے گھر وسائیندا۔ جس نوں سجدہ کردے پیر فقیر، سو فکرہ آپ پڑھائیندا۔ مرید مرشد دوویں بغلیگر، دست بدست آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیندا۔ سنگر پورا بھولا بھالا، جگ نیز ویکھیاں نظر کسے نہ آئیا۔ شاہاں وچوں شاہ، کنگالاں وچوں کنگالا، غریباں وچوں غریب آپ اھوائیا۔ مہربان ہو کے دے مارگ سچ سکھالا، رہبر ہو کے راہے پائیا۔ متر ہو کے توڑے جگت جنجالا، شتر ہو کے پنجاں دیوے گھائیا۔ پریم پیار دی پا کے وکھری مالا، مالک اپنا جوڑ جڑایا۔ آگے کسے دا دیوے نہ کوئی ہور حوالہ، حال اپنا دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ سنگر پورا نرمل جوت، جوتی

جوت اکھوائیندا۔ شبد اگئی لائے چوٹ، نگارا نام وجائیندا۔ تن مائی کڈھ کے کوڑا کھوٹ، ہائی سچ سمجھائیندا۔ من مت بدھ بخش کے اپنی سوچ، سچ سچ سنجم
 اک درڑائیندا۔ لہنا مکا کے لوک پرلوک، نام سلوک اک الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن اپنے رنگ رنگائیندا۔
 ہرجن کہے پر بھ رنگ کیہڑا، جو پریم پریتی اندر رنگایا۔ جس نال جھٹے جھوٹھا کھہڑا، کوڑی کرپا رہن نہ پائیا۔ پار کرائے ڈبدا بیڑا، منجھدھار نہ کوئے
 رڑھایا۔ لہنا دینا چکے تیرا میرا، میرا تیرا اکو روپ سمایا۔ گھر سوامی ہوئے چاؤ گھنیرا، وئے ست ودھایا۔ نظری آوے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ چکایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ مہر نظر اٹھا بھگونت، گرکھ آس رکھایا۔ توں سہاگی دُھر داکنت، ہوں نار دُھاگن رہی
 گرلایا۔ بن تیرے بنائے نہ کوئی پتی بنت، گھٹن بھنہار تیرے ہتھ وڈایا۔ راہ تنگدے تیرے ساچے سنت، سچن نین اٹھایا۔ آ کے چاڑھ رنگ
 بسنت، چولی تن رنگایا۔ در بھکھاری بنے منگت، دوئے جوڑ سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سر ہتھ رکھ سمرتھ،
 مہما اکھ تیری وڈایا۔ مارگ دس، ہردے دس، گاواں جس، رسنا جہوا ڈھولا الائیا۔ چلا رتھ کایا مٹھ، گھٹ اپنا نور دھرائیا۔ منتر اکو دس سچ، جگ کوڑی مایا
 کولوں جاییے پنج، بچپن تیری جھولی پائیا۔ تیرے ملن دی میری کھلے اکھ، نظری آئے صاحب پرکھ، لوچن نین ویکھ ویکھ بگسایا۔ تیری سرنائی بے پرواہی
 بے پرانے ہو کے گئے ڈھٹھ، ڈھٹھیاں لے اٹھایا۔ ساڈا لیکھا چکا دے پوجا پاٹھ، پنچ کے گھر اپنا درس دکھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ نال
 ملیا تیرا ساتھ، وڈبھاگی ملی سرنائیا۔

☆ ۳ کنگ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھجن سنگھ دے گرہ نانک پُرا ☆

سنگر جگ سدا ست، ست ست سمجھائیندا۔ ست ستوادی برہم مت، ویدا برہم پڑھائیندا۔ آتم پر ماتم جوڑ نت، ناتا بدھاتا پُرکھ اکال اک
 اکھوائیندا۔ رنگ رنگیلے رنگے رت، رنگ اکو اک وکھائیندا۔ ست ست کھول اکھ، پنچ نیتز نین پڑدا لائیندا۔ پنچ وکارا کر کے بھٹھ، کایا کھیڑا اک سہائیندا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک دکھائیندا۔ سَنگَر سَنگَر میت، سدا سدا اکھوائیا۔ جن بھگتاں دس کے دکھری ریت، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ ساچا ڈھولا دس کے گیت، ہنگ برہم کرے پڑھائیا۔ ناتا توڑ کے مندر مسیت، کایا کعبہ اک دکھائیا۔ من واسنا ساری جیت، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دھام دکھا اک اتیت، ترے گن لیکھا دے چکائیا۔ سچ ستار سنائے سنگیت، انراگی راگ الایا۔ سچ دربارے اک پریت، پریت دے سمجھائیا۔ سَنگَر پورا کر بختیش، دست امولک نام جھولی پائیا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، سَنگَر ہو کے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے جنائیا۔ سَنگَر جگ سوہنا چنگا، آد جگاد و بے ودھائیا۔ جس دے اندر نام مردنگا، ڈھولک جھیننا نہ کوئے کھڑکائیا۔ جس دے گرہ سچ سروور اگئی گنگا، جل دھار سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس دے مندر جوتی نور انوکھا دکھرا چندا، کوٹن کوٹ رو سس نین شرمائیا۔ جس دے ہتھ دوہری دھار تکھا کھنڈا، برہمنڈاں کھنڈاں رہیا ڈرائیا۔ جس دا گر اوتاراں پیر پیغمبراں مانیا اک اندا، اند اک سمجھائیا۔ جو بن بندگیوں پار کرائے بندہ، بندی خانہ دے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنگَر گر ساچا جگ اک سمجھائیا۔ سَنگَر جگ سچ دھرم، ادھرم نظر کوئے نہ آئیا۔ ست ستوادی ساچا دسے کرم، نہکرمی کرم کانڈ چکائیا۔ اشٹ دیو سوامی جنائے اکو سرن، سرن پُرکھ اکال دے جنائیا۔ ناتا توڑ کے ورن برن، چار اٹھاراں اکو گنڈھ پوائیا۔ نیتز کھول کے ہرن پھرن، نج نین کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنگَر جگ اک وڈیائیا۔ سَنگَر جگ سدا سچا، کوڑ گڑیا را نظر کوئے نہ آئیا۔ سیٹل دھار کدے نہ ہووے تہا، اگنی اگت نہ کوئے جلائی۔ کوڑی کرپا ہوئے نہ کچا، سد کنجن روپ وٹائیا۔ جن بھگت بنائے دھر دا بچہ، بچپن اپنے لیکھے لائیا۔ ساچے نین کھول کے اکھاں، گھر آخر دے دکھائیا۔ بھاگ لگا کے کُلی کٹھاں، دو جہاناں لئے اٹھائیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت مایا متا پا کے اکھاں گھٹا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا جگ اک وڈیائیا۔ سَنگَر جگ کہے میرا کھیل اولّا، سمجھ کسے نہ آئیا۔ جگ چوڑی پھراں اکلا، دو جہاناں کھیل کھلایا۔ جن بھگت پھڑا کے اپنا پلا، پلو گنڈھ دکھائیا۔ دھام دکھا کے نہپل اک اٹلا، اُچ محل دیاں بہائیا۔ جتھے دیپک اکو بلا، بن تیل باقی ہوئے رُشنائیا۔ سوامی بیٹھا اچھل اچھلا، ول چھل دھاری کھیل کھلایا۔ جس دا سندیس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سَنگَر بے پرواہیا۔

سَنگَرُ جُگ کہے میرا مارگ ایک، اینکار آپ لگانیندا۔ سرشٹ سبائی دُھر دی ٹیک، ٹکا مستک نام لگانیندا۔ کوڑی کریا میٹ کے بھیکھ، بھانڈا بھرم بھو
 بھنائیندا۔ اندر وڑ کے دسٹاں بھیت، کایا مندر سو بھاپائیندا۔ لیکھے وچوں بدل کے دُھر دا لیکھ، مستک اپنا نام وڈیائیندا۔ اگنی بُجھا کے تتی جیٹھ، ساتک
 ست کرانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ اک پرگٹائیندا۔ سَنگَرُ جُگ سدا سہیلا، سُنہنجا نظری آئی۔ سنت سَنگَرُ کر کر میلا،
 گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ رنگ رنگا کے گروگر چیل، چیل گرو خوشی دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا جُگ اک سمجھائیا۔ سَنگَرُ جُگ
 کہے میرا اک سوامی، مالک سب دا نظری آئی۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی انتریا، انتر آتم کھوج کھجائیا۔ جس داسبد ناد دُھن اگنی بانی، راگاں ناداں سمجھ
 کوئے نہ آئی۔ جس دا کھیل سدا چار کھانی، اندج جیرج اُتہج سیتج رہیا سمائی۔ سو صاحب سَنگَرُ پُرکھ اکال دین دیال کُجک انت سَنگَرُ دیوے اک نشانی،
 نشانہ اپنا نام پرگٹائیا۔ چار جُگ دی پچھلی بیتی چھے کہانی، وید اتھر بن پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ جُگ
 کہے میں سَنگَرُ ویکھیا گھر گمبھیر، بن تتاں سو بھاپائیا۔ پنج تت نہ کوئے سریر، من مت بُدھ نہ کوئے وڈیائیا۔ اوہدا نور ظہور بے نظیر، جُگ نیتز نین تک نہ
 سکے رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ اک پرگٹائیا۔ سَنگَرُ جُگ کہے میرا مارگ انوکھا، دکھری دھار چلائی۔ جن بگلتاں نال کدے
 نہ کراں دھوکھا، دھوئیں دھار وچ لوکائی۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹھا، ساڈھے تن ہتھ مندر دیاں وڈیائیا۔ کسے رکھنا پئے نہ آگے روزہ، دُضو کر نماز نہ کوئے
 پڑھائیا۔ پڑھنا پئے نہ پوتھا، اکو منتر آتم انتر دیاں جنائیا۔ دسم دواہری چڑھنا ہووے سوکھا، نو دواہری کوڑ گڑیا را ڈیرہ ڈھائی۔ دُھن اناد گھر سُنن دا
 ملے موقع، گرو دواہرا اکو اک جنائیا۔ آتم پر ماتم مل کے گائے سلوکا، سوہنگ ڈھولا راگ الایا۔ نو سو پُرانوں چوکڑی جُگ پچھوں پر بھ دسے مارگ سوکھا،
 مہربان مہر نظر اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا چُکا کے چوڈاں لوکا، چوڈاں وڈیا ڈیرہ ڈھائی۔ سَنگَرُ جُگ کہے میری ساچی اچھیا،
 عاشق معشوق دوویں ویکھ دکھائیندا۔ نام پدارتھ پا کے بھچھیا، بھکھک جھولی سرب بھرائیندا۔ سَنگَرُ ہٹ اکو وکیا، دوجا قیمت نہ کوئے جنائیندا۔ میں مان
 دواواں وڈیاں نکیاں، بردھ بال نوجوان اکو رنگ رنگائیندا۔ دین مذہب شرع ونڈائے کوئے نہ ہسیا، ذات پات نہ کوئے رکھائیندا۔ سچ سَنگَرُ ہو کے چاروں

کُنٹ دِسیا، دہ دِشا اِکو نظری آئیندا۔ نیچاں نال مل کے کدے نہ جاوے بھٹیا، اُچاں وِچ بہہ کے مات نہ کوئے وڈیا ئیندا۔ جس دا نقشہ مُصوّر تصوّر کر کسے نہ کھچیا، اشاریاں نال نہ کوئے درڑا ئیندا۔ سو سرب سوامی انتریامی سب دا لیکھا ویکھے لکھیا، پورب لہنا کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنا ویس وٹائیندا۔ سنگر جگ کہے میں سب دا میت، سجنّاں وچوں سجنّ نظری آئیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں میرے اندر گاؤنا اوسدا گیت، جو گیتا گیان گیا درڑا ئیا۔ جس دے برہوں وچھوڑے اندر پیر پیغمبر مارن چیک، جھلی نہ جائے جدائیا۔ جس نوں واحد کہندے لاشریک، شرکت سب دی رہیا مٹائیا۔ انت اوسے اک وِچ توفیق، تحفہ گھر گھر دے پہنچائیا۔ ساچا مارگ دے تھیک، سنجگ ساچا راہ دکھائیا۔ منزل دھار اک باریک، بن سنگر چرن نہ کوئے لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا سمجھائیا۔ سنگر جگ کہے میری آئی واری، وارتا اگلی دیاں سنائیا۔ نرمل جوت جگے نرنکاری، نرگن نور نور رُشنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سدّ کے سچ دواں، دواں اکو اک دکھائیا۔ ساچا ڈھولا بولو جیکاری، بے جیکار سنائیا۔ لکھ چوڑا سی کلجگ انت چار کُنٹ ویکھو خواری، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ نیز روندے ٹلے پربت اُچ پہاڑی، سمند ساگر رہے گر لائیا۔ نو نو چار کوئی نہ اترے پار کناری، نیا نوکا نام نہ کوئے چڑھائیا۔ کلجگ انت ساچا ملے نہ میت مُراری، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سنگر اک اکھوائیا۔ سنگر جگ کہے میں بھگتاں جوگا، جوگ جگت درڑا ئیندا۔ کایا کملی بدل کے چوغا، چوگ اکو نام کھ پوئیندا۔ ست دھرم دا دے کے ہوکا، تھم اک سنائیندا۔ پر بھ ملن دا ساچا موقع، صدی ویہویں ونڈ ونڈا ئیندا۔ پھرے دروہی چوڑاں لوکاں، چوڑاں طبق نہ کوئے وڈیا ئیندا۔ کلجگ کرم ہو یا تھو تھا، ہو چھی مت دکھائیندا۔ رسنا جہوا پڑھ پڑھ تھکے سارے پوتھا، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑا ئیندا۔ پر م پرکھ پر ماتم نال سب دا ہو یا روسا، رُسیاں انت نہ کوئے ملا ئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا ویکھ دکھائیندا۔ سنگر جگ کہے میں جگت آیا، وے ست ودھائیا۔ ترے گن بھجے واہو دایا، نیز نین شرمائیا۔ پنج وکارا دے دھایا، کوک کوک الایا۔ من ہنکاری ڈیرہ ڈھایا، مت متوالی سپس جھکائیا۔ گر سکھ گر کھ سرت کھلایا، شبدی ناد وجائیا۔ پرکھ اکالا نظری آیا، دین دایلا بے پرواہیا۔ ساچی مالا گل وِچ پایا، تسبیح اکو اک دکھائیا۔ شاہ کنگالا جوڑ جڑایا، دئی دوتی

ڈیرہ ڈھانیا۔ مندر مسیت شودوالا مٹھ اک دکھایا، کایا بنک کنڈا لایا۔ نام پدارتھ جھولی پایا، دست اموک آپ ورتایا۔ جنم کرم دا وچھڑیا میل ملایا، دھر سنجوگی ہویا سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ ساچا دتا جنایا۔ سنگر جگ کہے میں بھگتاں سنگ، دھر داسنگ نبھانیا۔ اندر باہر وجاواں مردنگ، گپت ظاہر سنانیا۔ پر م پڑکھ دا دے اند، آتم رس چکھانیا۔ جوت پرکاش چاڑھ کے چند، اندھ اندھیر مٹانیا۔ امرت سروور نہا کے گنگ، دُرمت میل دھوانیا۔ بھو کھلا کے آتم ہنگ، برہم دیاں سمجھانیا۔ پڑدالاہ کے کایا مائی چم، چم درشتی دیاں کھپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ میری سیوا لایا۔ سنگر جگ کہے میں بھگت سہاگی، ہر کنت دیاں ملانیا۔ کوڑی کریا بناں تیاگی، تیر اچھیا اک پرگٹانیا۔ پر بھ ملن دا جن ویراگی، ویراگ سچ اُپجایا۔ دُرمت میل دھوواں داغی، نرمل دیاں دکھانیا۔ ہنس بناواں پھڑ کے کاگی، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چگایا۔ جن بھگت ملن دی مینٹوں وادی، وادھا آگے نالوں ہور ودھانیا۔ جو پر بھ نالوں وچھڑ ہو گئے باغی، اپنا آپ بھلایا۔ من واسنا وچ پھرن آزادی، اگلا ڈر نہ کوئے دکھانیا۔ اوہناں کھیل اگئی دستاں ڈاڈھی، جس دی اکھراں وچ نہ کوئے پڑھانیا۔ پر بھ مالک خالق دھر دا باڈھی، جس لکھ چوڑا سی گھاٹت لیا گھڑانیا۔ اوہ نرگن سرگن ورتے سوانگی، سوانگ اپنا اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ اک پرگٹانیا۔ سنگر جگ کہے میں کی کراں تعریف، تُعارف بھگتاں نال کرایا۔ کھج بڈھا ویکھ ضعیف، میرا نین شرمایا۔ سرشت سبائی ہوئی شریک، لاشریک بیٹھے بھلایا۔ کوڑی کریا کر پریت، پریت نالوں ہوئی جدانیا۔ جھگڑا پا کے اوچ نیچ، دین مذہب کرن لڑانیا۔ ساچا دھرم کسے نہ لہجیا ٹھیک، ٹھا کر گھر نہ کوئے منایا۔ پر بھ لہجہ مندر مسیت، شودوالے مٹھ گرو دوار بھجن واہو داہیا۔ کایا کسے نہ ہوئی ٹھنڈی سیت، کھج اگنی تت تپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا دھرم اک سمجھانیا۔ سنگر جگ کہے میرا دھرم وکھرا، ذاتاں پاتاں وچ نہ آنیا۔ دین مذہب دا چلے کوئے نہ نخرہ، نقلی روپ نہ کوئے دھرانیا۔ میری وڈیائی کرے نہ کوئی وچ اکھراں، الف یے نہ صفت صلاحیا۔ میں کدے نہ وڈیا وچ پتھرا، سلاں وچ سیس نہ کوئے لکانیا۔ میرے پریم پیار داسب توں وکھرا پتھرا، جس دا لیکھ لکھے نہ قلم شاہیا۔ کوٹن کوٹ ملن دا کردے رہے بیتا، یتھا یوگ اپنا زور لگانیا۔ میں وسوں اوس وٹنا، جس دا مندر جگت نہ کوئے وڈیانیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا جگ اک سمجھایا۔ سنگر جگ کہے میں آواں جگ، جگ جگ ویس وٹایا۔ دھرنی دھرت دھول
 ویکھ لگی اگ، رُپ انُپ لواں پرگٹایا۔ سنت سہیلے ساچے سد، دھر دا نام سمجھایا۔ دے کے درس اُپر شاہ رگ، گھر شہنشاہ دیاں ملائیا۔ نام پیالہ پیا
 کے مد، مدھر دُھن سٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صد دیاں مان وڈیایا۔ سنگر جگ کہے میں درس کراواں نیناں، کول نین دیاں ملائیا۔
 جس دے دوارے وجاونا پئے نہ کوئے ڈھولک جھینا، چھبر اکو نام لگایا۔ سچ مقام جس نے بہنا، پھر باہوں گود اٹھایا۔ سوہنگ ڈھولا اکو کہنا، کہہ کہہ
 خوشیاں راگ الاہیا۔ کوڑے وہن انت نہ وہنا، وہندی دھاروں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ داتا اک اکھوایا۔ جگ کہے موہے
 سنگر اوٹ، اوڑک آس رکھایا۔ جس دے نگارے وٹے چوٹ، چوٹری چوٹ رہیا اٹھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پا کے سوچ، سمجھ دتی سمجھایا۔ نیز
 ویکھو لوک پرلوک، دو جہان رہیا دکھایا۔ کلج جھگڑا ورن گوت، دین مذہب لڑایا۔ آتم پر ماتم مل کے مانے نہ کوئے مَوچ، جھوٹھی مجلس رہے لگایا۔
 ست دھرم دی کرے کوئے نہ کھوج، کاغذاں اُتے کر کر تھکے لکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سرُپ سدا
 سماہیا۔ جگ کہے میرے سنگر سچے، سچ دیاں درڑایا۔ میں کایا مائی بھانڈے دیکھے کچے، کچی گگریا بیٹھی ڈیرہ لایا۔ نو دوارے منوا نچے، بجے واہو داہیا۔
 رسنا جہوا کوڑ کڑیا رکے، بکتا سچ نظر کوئے نہ آہیا۔ مایا ممتا موہ اندر سادھ سنت پھسے، پھاسی جم نہ کوئے کٹایا۔ پُرکھ اکال سرنائی کوئے نہ دتے، اکھراں
 اُتے ٹیک لکایا۔ لکھ چوراسی ورلے جو آسا اکو تے، ناتا جگت تڑایا۔ باہروں چیتھڑ ہوون پھٹے، اندروں لال امولک ہیرا نظری آہیا۔ سنجگ کلج ویکھ
 ویکھ ہسے، ہستی سب دی دتی مٹایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار اندر سارے مدھے، مدرا پان کرے لوکایا۔ بن ساچے اوڈھن سارے ننگے، پڑدا سچ نہ
 کوئے پایا۔ تن مائی کسے نہ ہوئے ٹھنڈے، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ بن بندگیوں خالی دسن بندے، بندھن سکے نہ کوئے تڑایا۔ بن ہر کنت سوامی
 ہوئے رنڈے، شوہر سچ نہ کوئے ہنڈھایا۔ منزل چڑھیا کوئے نہ ڈنڈے، ڈنڈاوت کر کر بیٹھے ڈھیریاں ڈھایا۔ ہر کا نام کوئی نہ ونڈے، پڑھ پڑھ پُستک
 رہے سٹایا۔ جگت واسنا لگے دھندے، دھندوکار نہ کوئے چُکایا۔ کسے سمجھ نہ آئی جیرج انڈے، اُتج سیتج پھول نہ کوئے بھلایا۔ سچ دوار کوئی نہ لنگھے،

پاندھی پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ کوئی پوُجا کرے وِشن برہمے، کوئی شکر سیس نَوائیا۔ کوئی کہے تینی اوتار چنگے، رام کرشن ملے وُڈیائیا۔ کوئی کہے عیسیٰ موسیٰ محمد سدا سنگے، چار یاری گنڈھ پوائیا۔ کوئی کہے نانک گوبند چکے اپنے کندھے، ہوئے انت سہائیا۔ سَتگر سوامی شبد کہے پُرکھ اکال نے لوکات جگ جگ پائی ونڈے، تھوڑا تھوڑا بھو کھلایا۔ جنہاں اُپر صاحب سوامی آپ ہوئے بخشندے، بخشش اک ورتایا۔ اوہ کوجھے کملے سب توں چنگے، چنگیاں وچوں چنگے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اوہناں نال پریتَم ہنڈے، پریتی جنہاں سچ لگایا۔ جگ کہے میرے سَتگر سمرتھ، تیرے ہتھ وُڈیائیا۔ میں تیرا گاواں جس، وید پُران نہ صفت صلاحیا۔ کلجگ انتم سارے ہو گئے بس، بستے سب دے بنھ وکھایا۔ قیمت کوئی رہی نہ ککھ، ہٹو ہٹ رہے وکایا۔ مان چکیا تیرتھ اٹھسٹھ، جل دھارا نہ کوئی سمائیا۔ ساچی دے اکو مت، من مت پندھ مُکایا۔ رل مل سارے تیرا گاواں جس، پُرکھ اکال اک شرنائیا۔ کھسہرا چھٹ جائے مندر مسیتاں گرو دوارے مٹھ، کایا مندر اندر اکو نظری آئیا۔ گھر پرکاش جوت جگے لٹ لٹ، لاٹاں والی بیٹھی سیس نَوائیا۔ چتر بھج سیس چرناں اُتے سٹ، وست امولک منگ منگایا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن بھو کھول سمرتھ، مہما اکھ اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے اک ور، جگ ست منگ منگایا۔ سَتجگ کہے میں سَتگر تیرا ہویا، ہوکا دے کے رہیا جنایا۔ جن بھگت اٹھایا سویا، سرتی تیرے نال ملائیا۔ اوہ گرکھ کدے نہ مویا، مُردا جیوت رُپ وٹایا۔ لیکھا چکیا ترے ترے لویا، لوک پرلوک خوشی وکھایا۔ ایہتھے اوتھے سدا نواں نرویا، دُکھ روگ سنتاپ نہ لاگے رانیا۔ تیرے نام دا دیواں گھر گھر ڈھوآ، در در تیری الکھ جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، سچ توں ہی نظری آئیا۔ جگ کہے سَتگر سچے، سچ تیری وُڈیائیا۔ سنت سہیلے تیرے بچے، بچیاں وانگ گود اٹھایا۔ لوں لوں اندر انہاں رچے، ساڈھے تن کروڑ و بے ودھایا۔ ایہہ غریب نمانے اوہناں نالوں کوٹن درجے اچھے، جو جوٹھے جھوٹھے کلجگ مایا متا وچ پھسے، اٹھے پہر بھجن واہو داہیا۔ اینہاں بنھ سچ ڈوری پریم اپنے رستے، رستہ اکو دے سمجھایا۔ تینوں مل کے جن تیرے نال ہسے، ہستی ہستی وچ سمائیا۔ مانس جنم انت نہ رلے گھٹے، کوڈی کوڈی قیمت دے چکایا۔ کی ہویا بے دھنے ملیا وچوں وٹے، جن بھگتاں کایا مندر اندر درس کرائیا۔ سچ نشانہ دس دے اپنے پتے، پت پر میثور پھیرا پائیا۔ اسیں سرشٹ سبائی نالوں

ناتا توڑ کے تیرے نال ہوئے پکے، کچی گنڈھ نہ کوئی رکھائی۔ لیکھا چکیا جم کی پھانسی پھٹے، پھانک دُھر دا دتا کھلایا۔ تیرا بھگت تیرے کولوں کدے نہ
 پیچھے ہٹے، مکھ سکے نہ کوئی بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے انتم ور، انتر تیرا رنگ رنگایا۔ جگ کہے سنگر تیرا اگمی رستہ، براستا گر
 سنگر نظری آئی۔ پڑھن لکھن دا بنھ دیئے پچھلا بستہ، اگے اکو نام صلاحیا۔ جس دوارے گرو اتار پیر پیغمبر وسدا، اُس مندر بہہ کے خوشی منایا۔ جس
 درتے وشن برہما شو سیوا کردا نسا، آد جگاد حکمے اندر بھوایا۔ اوس مندر دیپک دیکھئے بلدا، جسدی سدا سدا رُشنا یا۔ جو سنگھاسن صاحب سلطان ملدا، تخت
 نو اسی ڈیرہ لایا۔ جو شبد سندیشے گھلدا، جگ جگ کرے پڑھایا۔ اوسدا وچھوڑا جھلیا جائے نہ گھڑی پل دا، پلک اکھ نہ کوئے بدلایا۔ کھہڑا چھٹ جائے
 کلج کل دا، کالکھ لگا دے مٹایا۔ تیری جوت جو تیرا ہو کے رلدا، انتم تیرے وچ سما یا۔ سو چرن دوارا ساچا ملدا، جس سر اپنا ہتھ لکایا۔ ایہو پھل
 پر بھو نوں ملن دا، ملیا میل نہ کوئے تڑایا۔ لہنا چکے جل تھل دا، ٹلے پر بت نہ کوئے بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور،
 سبج ساچی منگ منگایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ایہہ سوال تیرے حل دا، احوالے سارے دے دے گئے سمجھایا۔

☆ ۱۰ کنگ ۲۰۲۱ بکرمی بلونت سنگھ نال پنڈ ترسکا ☆

سنگر پریتی سچ ابھیاں، انتر آتم بھو چکایا۔ نرگن نرویر نرکار سدوسے پاس، نرکار سچا شہنشاہیا۔ لیکھا جانے پون سواس، ساہ ساہ سما یا۔ مائس
 جنم کرے راس، پنچ تت دے وڈایا۔ کوڑی کریا مایا متا ہوئے ہنگتا کرے ناس، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نیڑ نہ آئی۔ گھر منڈل وکھاوے راس، سُرقتی
 شبدی گوپی کاہن نچایا۔ دیوے درس بوہ بدھ بھانت، انک کل ویس وٹایا۔ جگت اندھیری مٹے رات، سورج ست ست رُشنا یا۔ لہنا چکے پر تھی آکاش،
 گگن منڈل پنڈھ مکایا۔ اپنا بھید چکائے آپے آپ، مہر نظر اک اٹھایا۔ سنگر سرنائی ساچا جاپ، رسنا جہوا بٹی دند نہ کوئے ہلایا۔ سنگر پورا کرے پُنیت

پوتِ پاکِ پاک، نیتِ نینِ نینِ ملائیا۔ جوتی جوتِ سروپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ابھیاں اکِ درڑائیا۔ سچ ابھیاں سَنگَرِ سرن، دیوے مان وڈیائیا۔ نیتِ کھولے ہرن پھرن، نچِ نینِ کرے رُشنائیا۔ جگتِ دوارِ جگتِ رسِ درِ پانی بھرن، بیٹھنِ سیسِ جھکائیا۔ کامِ کرودھِ لوبھِ موہِ ہنکارِ نیڑنہ وڑن، مَنہ دے بھار سُٹائیا۔ سربِ سوامی ہر کرتا کرنی کرن، ہر کرتا اکِ اکھوائیا۔ انترِ آتمِ آئے پھرن، دُورِ دُراڈا پندھِ مَکائیا۔ جوتی جوتِ سروپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ابھیاں اکِ سمجھائیا۔ سچ ابھیاں کایا جوگ، پنجِ تتِ آپ کرائیندا۔ کوڑی کرپا کٹ کے روگ، اپنی گنڈھ پوائیندا۔ انترِ اندرِ سنا سلوک، اگئی راگِ لائیندا۔ کر پرکاشِ نرملِ جوت، اگیانِ اندھیرِ مٹائیندا۔ آلیوں ڈگے اُٹھائے بوٹ، اپنی گودِ بہائیندا۔ لہنا دینا چُکا کے ہرکھ سوگ، چنتا غمِ مٹائیندا۔ بنِ سَنگَرِ کرپا ساچے مندرِ کوئے نہ سکے پہنچ، کوٹنِ کوٹِ جوگی جتی ستی جوگیشترِ دھیانِ لگائیندا۔ سچ ابھیاں دی جسِ ماننی مَوَج، سو مجلسِ اکِ جنائیندا۔ جوتی جوتِ سروپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہرِ نظرِ اکِ اُٹھائیندا۔ سچ ابھیاں کایا تن، متوتِ دے درڑائیا۔ سَنگَرِ پورا بیڑا بنھ، اپنے کندھ اُٹھائیا۔ شبدی ڈوری پائے منوا من، دہِ دِشانا اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ اگئی راگِ سَنائے کن، ڈھولکِ پچھینا نہ کوئے وجائیا۔ ہرجن لیکھے لائے سری بھگون، بھاگِ دُھر دا جھولی پائیا۔ کر پرکاشِ نیتِ انھ، نچِ نینِ کرے رُشنائیا۔ ستِ ستوادی برہمِ برہمادی شبدِ انادی بودھِ اگادھی چڑھائے اپنا چن، سورجِ چن کُھ شرمائیا۔ بھانڈا بھرمِ بھو کوڑی کرپا دیوے بھن، جوتی جوتِ سروپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اکِ پرگٹائیا۔ سچ ابھیاں سدا گرِ منتر، شبدی شبدِ وڈیائیا۔ جو سرب جیاں بدھ جانے انتر، بسنترِ دے بُجھائیا۔ بھو کھلائے گگنِ گلنتر، گرہِ مندرِ کرے رُشنائیا۔ پھر چڑھاوے اوسِ مندر، جسِ منزلِ کبیرا چڑھ کے دے دُہائیا۔ گرِ سکھِ گر کا ہوئے ہر دل، عزیزِ روپِ وٹائیا۔ جوتی جوتِ سروپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ابھیاں اکو گھر سمجھائیا۔ سچ ابھیاں دی سَنگَرِ جگتی، بن اکھراں دے درڑائیا۔ اگے بھیجے جائے آپے سُرَتی، سکھِ منِ ٹیڈی بنکِ ایڑا پَنگل نہ کوئے اٹکائیا۔ شبدِ گرُو ہتھ بڑی پُھرتی، فُرنے سب دے بند کرائیا۔ نادِ سَنائے اپنا تورتی، تریا نین نہ سکے اُٹھائیا۔ درسِ دکھائے اکالِ مورتی، انجھو پرکاشِ دے جنائیا۔ آسا منسا گر کُھ پورتی، پورن پورن وِچ ملائیا۔ جوتی جوتِ سروپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدِ دیوے مان وڈیائیا۔ سَنگَرِ ملنِ دا جنہاں چاو گھنیرا، انترِ آتمِ دھیانِ لگائیا۔ سو کایا مندرِ اندر ویکھن کھلا ویہڑا، برہمنڈ کھنڈ

گھر گھر نظری آئی۔ ترے گن مایا پنج تت چکے جھیرا، کوڑی کریا نہ کرے لڑائی۔ اوتھے نظری آئے اکو تیرا میرا، توں میرا میں تیرا دوجا روپ نہ کوئے وٹائی۔ لکھ چوراسی وچوں جنہاں مانس جنم وچ ماریا پھیرا، پنج تت کایا چولا رہے ہنڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر مندر دے دکھائی۔ جوگ ابھیس دا سنگر طریقہ، اکو اک جنائی۔ مارگ دے نیکن نیا، نیڑے نیڑے ہو کے گلے لگائی۔ سچ نشانہ دے ٹھیکا، ٹھیکر کوڑا بھن ڈھیری دے دکھائی۔ جو لیکھا جانے جیو جی کا، لکھ چوراسی رہیا سائی۔ حکم دیوے بھو کھلاوے ساڈھے تن ہتھ سیں کا، روداس چمارا دے گواہیا۔ پچھے ویلا جو جنہاں پچھے بیتا، بیتی کہانی سمجھ کسے نہ آئی۔ ساچے مندر چڑھن دی سنگر آد جگاد چلائی ریتا، جگ چوکڑی کھیل دکھائی۔ کسے ہتھ نہ آیا مندر مسیتا، شودوالے مٹھ دین دھائی۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی کردی گئی اڈیکا، برہم پاربرہم ڈھولے راگ سنائی۔ بن سنگر کرپا تن من کایا ٹھنڈا کسے نہ کیتا، گنی تت نہ کوئے بُجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوت اپنی کار کمائی۔ جوگ ابھیس ساڈھے تن ہتھ مندر، ہر کرتا آپ جنانیدا۔ سنگر پورا وڈ کے اندر، پڑا اوہلا پرے ہٹانیدا۔ بجر کپائی توڑ کے جندر، کڈی کھڑکی آپ کھانیدا۔ بھو چکا کے گگن گلنتر، برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ دکھانیدا۔ بناں اکھراں بن رسنا جہوا جنائے اپنا منتر، منتو گرکھ حل کرائیدا۔ آتم پرما تم بنائے منتر، گھر ساچے جوڑ جڑانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیدا۔ جوگ ابھیس دا ساچا بھاؤ، بھگتی ملے وڈیائی۔ صاحب سلطان سچ سوامی دے راہو، رہبر اکو نور خدا ئی۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر سارے مندے بے پرواہو، بے انت وڈ وڈیائی۔ جس دی منزل اگم اتھاہو، دُور دُراڈا تخت نواسی گھر ساچے بیٹھا سوہا پائی۔ کر کرپا جس جگ چوکڑی پکڑے باہوں، زوریر اپنی دیا کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دے سمجھائی۔ ساچا مارگ ہر کا سدھا، سدھاں سمجھ کوئے نہ آئی۔ جنہاں پر بھو اپنے ملن دی دے اندر بدھا، بدھنا لیکھا دے مکائی۔ سو آتم پرما تم مل کے پاون گدھا، برہم پاربرہم وچ سائی۔ ساچا مندر اُچ محل اٹل اٹار کوئی نہ جانے وڈا کڈا، چھپر چھن چار دیوار سمجھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے درڑائی۔ جوگ ابھیس دی ساچی سکھیا، جگ جگ گر اوتار گئے درڑائی۔ بن سری بھگوان سنمکھ ہو پاوے کوئی نہ بھچھیا، بھگتن بن نیتز نین درس

کوئے نہ پائیا۔ ساچے مندر اندر اُچ منار سری بھگوان نوجوان جنہاں دسیا، تنہاں درِ شئی آپ کھلایا۔ سو سرشٹ سبائی جان مٹھیا، ناتا سگل جہان تڑایا۔ اکھراں کاغذاں قلم شاہی جو لیکھا لکھیا، اس توں پرے بے پرواہیا۔ جنہاں اپنے پریم دا دیوے انوکھا دکھرا ہصیا، حصیدار لئے بنایا۔ تنہاں دھام دکھائے اوہ اندھیا، جس دا رنگ روپ نظر کسے نہ آیا۔ کروٹ لے بدلاوے پٹھیا، سمنکھ بہہ خوشی دکھایا۔ ساچی منزل سو گرکھ چڑھ کے کہے میں اپنا آپ جتیا، من جیت جتی لوکایا۔ رس نوویں دسے پھکیا، نو دوار ناتا دتا تجایا۔ سنگر پورا مہربان محبوب محبت وچ رس دکھاوے مٹھیا، مہمان بیدوبی خیر یا اللہ الہی نور خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ابھیاں گھر گھر وچوں پرگٹایا۔ سچ ابھیاں کرے پرگٹ، جگ نیتز نظر نہ آیا۔ ابناشی کرتے کھولیا ہٹ، ساڈھے تن ہتھ دے وڈایا۔ بے شک باہروں رسنا جھوا ہٹی دند منکیا والی مالا رہے رٹ، اکھراں والا نام دوس رین ڈھولے گایا۔ جہاں چر سنگر پورا تیر نرالا انیالا نہ مارے پھٹ، دُئی دوتی پڑدا دے کٹایا۔ اوناں چر ملے نہ کسے پُرکھ سمرتھ، گھر گھر وچ پھیرا پائیا۔ سنگر پورا مہربان ہو کے جس دی کھول دیوے انتر اکھ، نج نیتز کرے رُشایا۔ اوہ منے میٹوں پر بھو ملیا سچ، سچ روپ دے سمجھایا۔ منزل کئے کایا مائی ساڈھے تن ہتھ کچ، محل اٹل چڑھ چڑھ خوشی منایا۔ وانگ ملنگاں پئے نچ، ڈورو ڈنکا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ مُرشد مل کے مُرید کہے میری کئی حد، گھر پایا بے پرواہیا۔ جگت کوڑاوا ناتا دیوے چھڈ، جھٹے سرب لوکایا۔ ساچی ملے اوس جد، جس جددا مالک اک رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈایا۔ سُرستی کہے میں سدا انجانی، جگ جگ دھیان لگایا۔ میں سُن سُن تھکی چارے بانی، چاروں گنٹ اکھ کھلایا۔ میں پھر پھر تھکی تیر تھ پانی، گنگا گوداوری جمن سُرستی چرناں ہیڈ دبا یا۔ بن سنگر کرپا ملیا شبد نہ سچا بانی، دُھر دا جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ لیکھ چکیا نہ چارے کھانی، اندج جیرج اتھج سیتج پندھ نہ کوئے مکایا۔ ساچے گھر دی بنی ست نہ رانی، مینڈھی سیس نہ کوئے گندایا۔ کبیر جلاہے دسیا میٹوں مل گیا تندیاں تانی، ایہہ اوسے دی بے پرواہیا۔ روداس چمارے کول بختیاں گنڈھن دی اک نشانی، کچی ڈوری تند وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوگ ابھیاں دسن جوگی، جگتی نال درڑایا۔ ہر سنگر جوڑا دُھر سنجوگی، جگ جگ وچھڑے دے ملا یا۔ جس نوں لبھدے پھر دے کوٹن کوٹی، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت

سمند ساگر کھوج کھجایا۔ سوگر گھر بیٹھا اُپر چڑھ کے چوٹی، بن نچ نیتراکھ کرے رُشانیا۔ جے سنگر پورا کرپا کرے سر رکھ دے ایہو جیہی سوٹی، راتیں
 سُتیاں دے جاگدیاں اپنا درس کرائیا۔ اوہ گرکھ مانک دُھر دا موتی، ہیرا جواہر کم کسے نہ آئیا۔ جس نوں سجدے کردے لوک پرلوکی، وشن برہما شو نیوں
 نیوں لاگن پائی۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر لکھدے پوتھی، پُستکاں نال سمجھائی۔ اُس دی سوچ کسے نہ سوچی، سمجھ سمجھ نہ کوئے درڑائی۔ جنہاں اُپر
 مہربان ہوئے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ لکائی۔ سوٹی کہے میں لکڑی ڈنڈا، ابھیاں ہتھ آئیا۔ سچ منزل جے
 دسو کنڈھا، پڑدا اک اٹھائی۔ جتھے گرکھ کوئی کدے نہ رنڈا، کنت سُہاگی اک ہنڈھائی۔ سچ سمجھو نہ مانس منکھ نہ پر بھو اوہ بندہ، جوتی جوت جوت رُشانیا۔
 جو اندر وڑ کے دیوے اک اندا، اند اند وچوں درسائی۔ کرپا کر کے کھول دے جندا، کُنجی اپنی گنڈھوں کھلایا۔ اوتھے سنے اکو چنڈا، دُجی مکے سرب
 پڑھائی۔ مندر ملے سُہاونانہ تانا ٹھنڈا، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ سچ سنگھاسن ملے چنگا، پاوا چول بنت نہ کوئے بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سچ ابھیاں اک دکھائی۔ سوٹی کہے میں لہ لہ تھگی، چاروں کُنٹ دھیان لگائی۔ میں شاستر سمرت وید پُراناں نال رل گئی پٹی، حصیدار سرب اکھوئی۔
 میں کاہناں دی بن بن سخی، منڈلاں وچ راس رچائی۔ میرا پریتم میں کسے نہ دکھایا اکھیں، اکھیاں والے اکھیاں گئے بدلایا۔ میں سو سب نے دسی،
 سُنیہرے رہے جنایا۔ میں لکھی ہوئی پڑھائی سب نے پٹی، جو اکھراں نال جنایا۔ میں ملی اوہ وست سچی، جس وچوں سچا بیٹھا مکھ لکائی۔ میرا ناتا جڑیا
 کایا گاگر کچی، تت مائی خاکی ہڈ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ دے سمجھائی۔ سوٹی کہے دس اوہ رستہ، سب سنگت دھیان
 لگائی۔ سب نوں مارگ لہے ستا، کوڈی قیمت کوئے نہ پائی۔ بنھنا پئے کوئی نہ بستہ، مکتب پاٹھشالا نہ کوئے پڑھائی۔ لہنا پئے کوئی نہ بکتا، جو رسنا نال
 سُنائی۔ چاروں کُنٹ راہ دے خستہ، کوڑی کرپا نظری آئی۔ کلجک سادھ دے مست، من مت رہیا گر لائی۔ پر بھو نال جوڑے نہ کوئی واسطہ، وصل سچ نہ
 کوئے کرائیا۔ اسیں لہدے رہے آہستہ آہستہ، بن بن پاندھی پندھ مکائی۔ پر م پُرکھ دا سب توں وڈا براستہ، مہر جس ویلے اپنی دے لگائی۔ اوہ
 ویلے گھر وچ ہوئے شناختا، پڑدا اوہلا دے مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوگ ابھیاں اکو در درسائی۔ سوٹی کہے دس اوہ راہ، جو رہبر

نظری آئی۔ میں ملنا ربی نوری خُدا، جلوے نورِ وِج سما۔ جس دے نالوں ہوئی جُدا، انتم اوہو گھر خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ گھر دے سہایا۔ جوگ ابھياس دا راہ بچھنا چنگا، انتر انتر آواز سنایا۔ نہاؤنا پئے کسے نہ گنگا، اٹھسٹھ نہ پھیریاں پایا۔ تیرتھ تھ جاییں نہ کنڈھا، اگنی ہون نہ کوئے تپایا۔ ہتھ وِج پھڑنا پئے نہ کوئی کھنڈا، کھڑگ اکو اک درسایا۔ بنا بندگیوں جس نال پار ہووے بندہ، بندنا اکو نظری آئی۔ مورکھ مکدھ پتر سگھڑ بنے گندہ، کچ کنجن روپ وٹایا۔ گھر ساچے منزل چڑھے ڈنڈا، ادھو چکار نہ کوئے اٹکایا۔ جنہاں نوں پریم پیار کر کے پریم پُرکھ اندر وڑ کے سنا جائے اپنا چھندا، دُھر دا ڈھولا اک الایا۔ اوہ چکھے اوس پرماندا، جو اند اند وچوں اند نظری آئی۔ سو گھر ساچے دا چمکے اگنی چندا، جس دی چند سورج کرن رُشایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگر شبد اک ابھياس درڑایا۔ سنگر ابھياس اوہ سچ کیہڑا، جس دی قِسم سکے نہ کوئے وکھایا۔ کوئی کہے اللہ رام بنھے بیڑا، کوئی کہے کرشن پار لنگھایا۔ کوئی کہے عیسیٰ موسیٰ محمد وسائے کھیڑا، چو داں طبق ڈیرہ ڈھاپیا۔ کوئی کہے نانک گوہندا کو گھر وکھائے سنجھ سویرا، دُئی دوتی پندھ مُکایا۔ پُرکھ اکال دین دِیاں کہے میں جگ جگ کراں حق نبیڑا، گھٹ گھٹ ویکھاں تھاوں تھانیا۔ جن بھگتاں نظری آواں نیرن نیرا، مُسمکھاں دُور دُراڈا وساں اکھاں تک کوئے نہ پایا۔ پر بھ کا رستہ ملے چڑھ نہ اُتے بساں، ٹریناں وِج نہ پندھ مُکایا۔ باہروں تک کے لہ نہ سکُن اِٹاں، ہتھ نال کنڈے نہ پرے ہٹایا۔ سمجھ نہ پاوے تتاں اٹھاں، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ نہ کوئے پترایا۔ جس دے اُپر کرپال ٹھا کر سوامی زِگن اپنا رکھے ہتھا، سمرتھ دیا کما۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درساونہارا اک در، گرہ مندر بھیو چُکایا۔ سوئی کہے میتوں دسدے مول، مول منتر سمجھ کوئے نہ پایا۔ سچ سنگھاسن جس دا نہ پاوانہ چول، آسن بیٹھا بے پرواہیا۔ جو سب دا مالک خالق پر تپالک کنت کننول، بن نیناں نین اٹھایا۔ جس نوں آد جگاد جگ چو کڑی اگم اگمڑے برسن پھول، بنا سبت چلے نہ کوئے پترایا۔ جس دا مارگ اندروں باہروں کھج انتم سارے گئے بھول، اُبھل نہ کوئے سمجھایا۔ اُسدا حق کسے دروں نہ ہووے وصول، وصیت گیا نہ کوئے کرایا۔ تہاڈے بچن دا جواب معقول، مکمل دتا درڑایا۔ آد جگاد جگ چو کڑی سنگر پورے بنا آگے ملن دا نہیں کوئی اصول، اصلیت سب دے وِج لکایا۔ سُر ت سُرانی لگے نہ کوئے محصول، راہ

وچ نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جیہڑا وچھڑیاں لئے ملایا۔ سوئی کہے میں ویکھنا اوہ نورانی، جس دا جلوہ بے پرواہیا۔ جس توں وچھڑ کے ہوئی پریشانی، پرمانند نہ کوئے دکھایا۔ میں کو جھی کملی جگت نادانی، جگت وِ دیا پڑھکے بھجی واہو داہیا۔ ٹھر ٹھر ویکھیا ٹھنڈے پانی، امرت جام رس نہ کوئے چکھایا۔ میں پھر پھر ویکھی چارے کھانی، لکھ چوراسی ڈیرہ لایا۔ بن سنگر پورے ملیا کوئے نہ سچا بانی، جو ساچی سیجا لئے اٹکایا۔ گھر اندر مندر بناوے دُھر دی رانی، رونق اپنے نال رکھایا۔ سُر ت کہے میں کس ویلے بناں سنگھڑ سبھی سیانی، ساول سندر گھر ملے بے پرواہیا۔ جس دی بن اکھراں توں سناں بانی، بن پتیاں توں ہووے کہانی، بن قلم شاہی صفت صلاحیا۔ جو مالک پد نربانی، نربھے اِکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا سچ در، در دروازہ اک کھلایا۔ سوئی کہے میں چڑھ چڑھ تٹاں، جلوہ نورِ الہیا۔ حق حقیقت اپنی دساں، پڑدا آپ اٹھایا۔ چرن کولاں اُپر سیس سٹاں، سٹے بازی اک لگایا۔ میں پوچ پوچ تھگی مندر اٹاں، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ دروہی خدائے یا مبین محبوب محبت وچ تیرے اگے پٹاں، سری بھگوان دیاں دُہایا۔ میتوں سارے تیرے نام دیاں شاستر سمرت وید پُراناں وچوں کڈھ دکھاوندے چٹاں، چٹی دھار نہ کوئے ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سری بھگوان سمرتھ سوامی، صاحب سنگر آپ درڑایا۔ آد جگادی انتریامی، جگ جگ ویکھ دکھایا۔ جس نے رچن رچائی چارے کھانی، وچّی سچ ودھایا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر مات نشانی، نرگن سرگن ویس وٹایا۔ جسدی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گرو گرنتھ اکھ کہانی، چھٹی راگاں مل مل گایا۔ جسد ا مندر اُچ اگم اتھاہ بے پرواہ سو مالک پد نربانی، نر ویر نرنکار نرکار اک اکھوایا۔ توں سُر ت اوس دی سچ سوانی، جو اکال مورتی نور رُشناہیا۔ اوس دی پڑھ اِکو اگئی بانی، جس دی نراکھ دے گواہیا۔ جوگ ابھیاں سب دی چکے کانی، اکاون باون اِکو گھر دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنے ملن دا دیوے ور، در بھگتاں سنتاں اندر وڑ کے آپ کھلایا۔ سوئی کہے میں سب کچھ سُنیا، سبناں دے جنایا۔ لکھ چوراسی جس نے پُنیا، چھان ویکھیا لوک پرلوک آپ خدایا۔ اُسدے ہتھ سب گُنیا، گُونتا بے پرواہیا۔ جگ جگ جنہاں نوں اپنی کرپا کر کے لوک مات وچوں پُنیا، بھگوان بھگتن روپ بنایا۔ اُنہاں نوں ملے اوسے ویلے ہنیا، گھڑی پل دیر نہ کوئے

جنائیا۔ سرتی چڑھے اوس پوڑیا، جیہڑی پوڑی جگ نیتز نظر کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا نرگن سرگن آتم پر ماتم پاربرہم برہم ودیا اک جنائیا۔ جگ جگ کھیل پُرکھ سمرتھ، آد جگاد وڈیائیا۔ نرگن سرگن چلائے رتھ، ستجگ تریتا دواپر کلجک آپ ہنڈھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں مارگ دس، دھر دی کرے سچ پڑھائیا۔ نت نوت ہو پرتکھ، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ پیر پیغمبر کر کے وس، کلمہ کائنات جنائیا۔ کھانی بانی جنا کے جس، شاستر سمرت صفت صلاحیا۔ بھو ابھید اپنے ہتھ رکھ، پڑدا اوہلا اک وکھائیا۔ جس نوں سارے رہے لہ، بن کھوجن تھاوں تھانیا۔ جگت واسنا رہے نٹھ، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل مہانا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرانیدا۔ ہر پُرکھ نرنجن نوجوانا، مرد مردانہ روپ وٹانیدا۔ اینکارا وسے سچ استھانا، سچھنڈ ساچے سو بھاپانیدا۔ آد نرنجن نور مہانا، جوتی جوت ڈگمگانیدا۔ ابناشی کرتا دیوے دانا، وست امولک اک ورتانیدا۔ سری بھگوان سچ فرمانا، دھر سندیسہ اک الاانیدا۔ پاربرہم پر بھ ہو پردھانا، ساچا تھم اک سمجھانیدا۔ جگ چو کڑی مات نشانہ، نرگن سرگن کار کمانیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر خالق خلق وکھائے اک مہانا، مہابلی آپ درڑانیدا۔ جگاں وچوں جگ ویکھیا نوجوانا، کلجک اکو نظری آئیندا۔ جس دانانک گوہند دے کے گیا بیانا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ درڑانیدا۔ گوہند کہے میں دساں ساچ، سچ سچ درڑائیا۔ کلجک ہووے اندھیری رات، دھر دا چند نہ کوئے رُشائیا۔ مانس منکھ بن نار کم ذات، گلکھنی روپ وٹائیا۔ کسے نہ ملے کملاپات، جگت دُہاگن دے دُہائیا۔ سچ وست رہے کسے نہ پاس، کوڑی کریا مات گڑمائیا۔ ہر منتر بھل کے پوجا پاٹھ، جگت ودیا کرن پڑھائیا۔ صدی ویہویں ہر ویکھے کھیل تماش، قدرت قادر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل اگم اتھاپیا۔ صدی ویہویں چوواں طبق ہوکا، چوواں لوک رہے گر لائیا۔ محمد آیا اوہ یاد سلوکا، جو سچ خدائے دتا سنائیا۔ اُمت اُمتی دینا اک موقع، مکمل تھم جنائیا۔ ست سچ نالوں ہووے سب دا روسا، جوٹھ جھوٹھ و بے ودھائیا۔ لیکھا چکاوے پر م پُرکھ دا پوتا، گوہند سُت ملے وڈیائیا۔ کسے رکھنا پئے سچا نہ روزہ، سیس سچ حدیث نہ کوئے جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویلا انت رہیا سمجھائیا۔ کلجک کہے میرا ویلا آیا، صدی ویہویں نال ملانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھ لکھایا، نہ کوئے میٹے میٹ

مٹائیا۔ ترے گن مایا ڈنک لگایا، پنج تت کرے لڑائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ڈنڈا ہتھ اٹھایا، چاروں گنٹ پھری دھائیا۔ گرو چیلہ اشٹ دیو نہ کوئے منایا،
گرو دوار مندر مسجد شودوالے مٹھ سارے رہے مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو ا بھیدا اک درسائیا۔

☆ ۱۵ کنگ ۲۰۲۱ بکرمی پنڈ الٹ پنڈی باہر رستے وچ ☆

جنم کرم دا تنکا کاہی، کلمہ نبی رسول پڑھائیندا۔ بن رسنا جہوا دے دھائی، پیر پیغمبراں آکھ سنائیندا۔ ویکھو چلدا پھر دا ماہی، محبوب جس نال رنگ
رنگائیندا۔ جس دے حکمے اندر خدائی، خد اپنا ویس دھرائیندا۔ جس دی جھلے نہ کوئے جدائی، گوہند ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جس دا میلا سچ سُبھائی، بھيو
بھاؤ نہ کوئے سمجھائیندا۔ جگ چوکڑی گئے وہائی، کوٹن کال نین اٹھائیندا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیسائیتز نیناں نیر رہے وہائی، چھہبر میگھلا دھار برسائیندا۔
وار تھت دوس رین گھڑی پل رہے دھیان لگائی، دھرت دھول زمیں اسمان گگن منڈل رواس سورج چن کھوج کھجائیندا۔ بھڑی رت سُنھنجی رین آئی،
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ کاہی دبھ کہے میں تنکا تنکا، ماہی تیج ہنڈھائیا۔ کوئی بھيو جیو نہ جانے جنکا، سو سجن سین
آیا بے پرواہیا۔ جس دا لیکھت برہم مت مت من کا، بدھی پرے چھپائیا۔ سو کھیل کرے اگم کا، چوڑاں ودیا سمجھ سکے نہ رائیا۔ وسیرا چھڈ کے محل
اٹل اُچ منار لیکھا توڑ کے چھپر چھن دا، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ دو جہان کہن ایہہ ویلا دھن دھن دا، دوجا ڈھولا راگ نہ کوئے سنائیا۔ دھن وڈیائی صاحب
سلطان، آد جگاد جگ چوکڑی جو بھگتاں ساچی مندا، منسا پور اکھوائیا۔ ویکھو لہنا گجری چن دا، چنتا سب دی رہیا مٹائیا۔ جس دا مالک خالق پرتپالک لکھ
چوڑا سی گھڑ دا بھندا، لوک پرلوک ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ دبھ کاہی کہے میتوں یاد اگی وساکھ،
ویکھدیاں ویکھدیاں وقت گیا وہائیا۔ رمز اشارے شبدی دھار نال گیا آکھ، بھيو ا بھیدا آپ سمجھائیا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں ملن دی دس کے آپ جاچ،
یاچک ہو کے سیو کمائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر سمجھ نہ سکے بات، سو باطن ظاہر اپنا کھیل وکھائیا۔ ویس انیکا جگ جگ کرے بوہ بھانت، بھگون اپنی

دھار چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ دُبھ کاہی کہے سانوں ویکھو دتا کٹ، تیکا تیکا توڑ تڑائی۔ پھیر سب دا کر کے اکٹھ، وٹ اکو وار چڑھائی۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن سبکھنڈ نواسی چھڈ، نرگن اپنا پھیرا پائی۔ دو جہاناں پار کر کے حد، حدود دیکھے چائیں چانیا۔ جیہڑا شاستر سمرت وید پُراناں وچوں پیا نہ لہ، چار گنت نظر کسے نہ آئی۔ سو صاحب سلطان نوبت سنائے سجن سد، صدقے واری گھولی گھول گھنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ دُبھ کاہی کہے میٹوں چڑھیا وٹ، وٹنا ماہی دتا لگائی۔ میرا ناتا جوڑ کے چار پاویاں والی کھٹ، باہی سیرو آپ سہائی۔ اک دُوبے دے اندر باہر دتا گھت، سوہنا جوڑ جڑائی۔ بے شک ساڈے وچ نہیں کوئی رت، ہڈ ماس ناڑی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ ساڈے پریم پیار نہیں کسے پٹولے پٹ، پٹو اوڈھن ساڈا سنگ نہ کوئے بنائی۔ جیہڑا یارڑے دا ستھر بیٹھا گھت، سوئی ماہی بہہ کے خوشی منائی۔ جس نوں جھکدے ڈالی پت، پتھڑیاں گلشن وچ اپنی خوشی منائی۔ جس دی تلک والی سب توں وکھری اکھ، آخر اپنے گھر جنائی۔ جس دے کول غریب منائیاں دا دُھر دا حق، حقیقت دے سمجھائی۔ کلجک انتم ساریاں کر اکٹھ، رنگ اپنا نام چڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ دُبھ کاہی کہے میرے نالوں چنگی چگاٹھ، جو چو کڑی سیو کمائی۔ چاروں گنت اپنی بن کے آپ جماعت، بیٹھی آسن لائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر اس دے اُتے رین و سیرا کٹ کے گئے رات، پنج تت کایا تن ہنڈھائی۔ ایہہ ویکھدی رہی کھیل تماش، راتیں سٹیاں دے جاگدیاں کی کی کھیل کھلایا۔ بناں گوبند ماچھو واڑے پُرکھ اکال دی سنی کسے نہ بات، سجن سنگ نہ کوئے نبھائی۔ جو پُرکھ اکال دین دیال نرگن ہوئی ہوئی گیا آکھ، اکھراں وچ نہ کوئے پڑھائی۔ جس دا لیکھا لہجے نہ وچ قلم دوات، کاغذ قلم شاہی دے نہ کوئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ منجی کہے میں کی دساں، دسن جوگ نظر کوئے نہ آئی۔ اکو اُس دے چرناں ہیٹھاں ڈھٹھاں، جس دے آگے مان نہ کوئے وڈیائی۔ میریاں روندیاں اوہ اکھاں، جنہاں وچوں نیر سنک کدے نہ جائیا۔ جس ویلے ماچھو واڑے گوبند صاحب نرالا ست، پُرکھ اکالا پتا کر بلایا۔ اوس ویلے گوبند تیکا چک کے اپنے سر نالوں اچا، ابناشی کرتے دتا وکھائی۔ میرے نالوں گر کھ سچا، جس دی سوچی میرے اندر آئی۔ میں اوہناں دے پریم دا بھکھا، جو بھکھے تہائے رہ کے تیرا دھیان لگائی۔ میں برہوں

ویراگ اوہناں دا کُٹھا، پلے کچھ نہ گنڈھ بندھائیا۔ ایہتھے اوتھے میرا لیکھا مکا، سوہنی طرح سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سُن سندیشہ گوہند ہر، ہر جو آپ جنائیدا۔ تیری ستر سچ دیکھ کے آوے میٹوں ڈر، بھو میرے گرد پھیرا پائیدا۔ گوہند کہے میرے پر بھ ایسا درد دیکھیا ایس تے چڑھ، تیرے سنگھاسن نالوں رس ابھنا نظری آئیدا۔ سِری بھگوان ہولی جیہی اندر وڑ، شبد اشارے نال سمجھائیدا۔ تُوں پچیا لا کے جائیں جڑ، میں بوٹا دیکھن آئیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنائیدا۔ گوہند کہے سولاس ستر، سوہنی سچ سہائیا۔ پر بھو تیرے کول کوئی لکھن والا نہیں اکھر، جو اس دی کرے وڈیائیا۔ ابناشی کرتے کہا میں ویہ سو اگی بکری پہلوں دس کے لیکھا ڈھائی ستر، ستریں وچوں اگی نوک دھار سمجھائیا۔ دُھر دا سندیشہ دے کے پتر، پت پر میثور ہو کے آپ سمجھائیا۔ زرگن زویر کر کے اپنا یتن، یتھا یوگ سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا کایا دیکھ کے وطن، وٹ اپنا پھیرا پائیا۔ سوہنا دیکھ کنارہ پتن، گھاٹ کنڈھی بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ اوہناں دی پت آئے رکھن، جنہاں پچھے بچے بھیٹ چڑھائیا۔ چار ورن دا وول کے مکھن، بھگت بھگوان لئے پرگٹائیا۔ تیری سچ داتیل تیکا اوہ سانجھ کے رکھن، دُھر دے ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال درڑائیا۔ گوہند اندروں کھول کے اکھ، اُپر دھیان لگائیا۔ سمرتھ دیکھ پرتکھ، نور نورانہ جوت رُشنائیا۔ سُن دُلا رے کہا جھٹ، سچ نال سمجھائیا۔ ابناشی کرتے سچ سنگھاسن اپنا دس، جس اُپر ڈیرہ لائیا۔ سِری بھگوان کہا ہس، خوشیاں نال سمجھائیا۔ جتھے میرا گوہند رہیا وس، اوہ سنگھاسن سب توں ابھنا دو جہاناں نظری آئیا۔ گوہند کہا میں نہ مٹاں سچ، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ ابناشی کرتا دُوروں آیا نٹھ، نیڑے آ کے رہیا ہلائییا۔ گوہند اوس ویلے کہا اپنے نال ہتھ، گرکھاں ول اشارہ دتا کرائیا۔ جِناں چر اینہاں دی پت لئیں نہ رکھ، پر میثور تیری نہ کوئے وڈیائیا۔ سِری بھگوان اوس ویلے کہا جھٹ، حکمی دُھر فرمان سنائییا۔ کلجگ انتم تیرا دوارا کھول کے ہٹ، بن ونجارا دیکھ دکھائییا۔ تِنکے تِنکے دے کے وٹ، سوہنا وان دیاں گنڈھائییا۔ چار جگ دا کھاتہ اپنی جھولی گھت، اگلا لیکھا دیاں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اشارے نال رہیا سمجھائیا۔ گوہند کہے پر بھ پریم وچھوٹا، گرکھ ناڑی انتڑیاں نظری آئیا۔ اُس دے اُتے جے بھاوے سونا، سوہنی سچ ہنڈھائییا۔ ایہو جہا پر میرے گرکھ راؤنا، جو زر ہر کنت

ہو کے سچے آیا۔ دوسرے سنگ نہ انگ لگاؤنا، انگیکار نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان دڈیا۔ سری بھگوان کہے سُن
گوبند پتر، بن پتریاں تیرا حساب لکھایا۔ جس ویلے زرگن دھاروں آواں اتر، اتر پورب پچھم دکھن دیکھن سمجھ کسے نہ آیا۔ تیرے گرکھاں جن بھگتاں
پت آواں رکھن، راکھا ہو کے سیو کمایا۔ کوڑی کرپا جڑ آواں پٹن، چاروں کُنٹ ویکھ دکھایا۔ دھر دامارگ آواں دس، چار جگ چار ورنناں کراں پڑھایا۔
تیرے سنگ مل کے آواں ہسن، ہستی تیرے وچ لکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا لیکھے لئے لگایا۔ گوبند کہے میرا قول اقرار،
بن اکھراں سطران لیکھ لکھایا۔ سچ ویلے دا سچ وبار، بوہاری دے سمجھایا۔ گرکھاں سچ کریں پیار، سوہنا ویس وٹایا۔ تیرا لیکھا موہے پروان، پروانگی
تیرے ہتھ پھڑایا۔ اوس ویلے تیغ بہادر دا سیوادر ہووے میرے نال، جس دانام تیرے نال پرنا۔ کیوں پٹے کیتی میری اوس سنبھال، گجری نال مل
کے سیو کمایا۔ دوس رین راکھا بن کے پھرے نال نال، اٹھے پہر مستک ویکھ ویکھ خوشی منایا۔ لوکی سارے کہن اونوں کملا کنگال، کتھوں تیغا اپنے نال
گیا رلایا۔ اک ویراں میں مٹی وچ ڈگا میرا اُس نے کھ پونجھیا نال رمال، پریم نال اپنی گود اٹھایا۔ میں ہوئی جیہی کیتا اک سوال، ڈھائی سال دی اُمر
وچ سمجھایا۔ جے کوئی تیتھوں کھوہ کے میٹوں لے جائے شیطان، گنگا وچ سُٹایا۔ اوس ویلے ایس کملے کہا میں بڑا بلوان، میرے ورگا سورما نظر کوئے نہ
آیا۔ میں بچے ہندیاں کیتی زبان، ہوئی جیہی سُٹایا۔ جس ویلے میں نال آواں اپنے بھگوان، بھاگ تیرا ونڈ ونڈایا۔ جے توں سورما شستراں والا جوان،
شستر میرا تیرا اکو نظری آیا۔ جے پچھے نہیں آئی پہچان، ہن اگے دتا سمجھایا۔ ہن گوبند نہیں بال انجان، بال انجانے گودیاں وچ لکایا۔ ایہہ منجی نہیں
ٹٹیا وان، گرکھاں سچ سہایا۔ ایہہ دوشالہ تھادے لئی ہويا پروان، جس دا پروانہ آسام والے راجے دتا لکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
غریب نہانے گود اٹھایا۔ تے وان دی بولے منجی، مجلس وچ سُٹایا۔ جن بھگتو میں سب توں چنگی، چنگیاں خاک ملا۔ تھادی جنم مرن دی کٹی گئی تنگی،
بھیری گلی نہ کوئے پھرایا۔ لکھ پھیر نہیں ویکھنی کوئی گندی، دھن جنیندی ہووے مایا۔ سرتی پھیر نہ ہووے رنڈی، ہر کنت لئے پرنا۔ جوتی جوت
سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منجی ٹٹی دے سمجھایا۔ منجی ٹٹی تیرا سوہنا آسن، اصلاں وچ اصلی نظری آیا۔ جس اُتے بیٹھ پُرکھ ابناش، اپنی شرع رہیا

سمجھائی۔ لیکھے میٹ کے ذات پاتن، اوچاں نیچاں جوڑ جڑائی۔ پتن چاڑھ کے اپنے گھاٹن، نیا نوکا نام بٹھائی۔ دھر دا بن کے سنگی ساتھن، سگلا سنگ جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو جہاناں ویکھ دکھائی۔ منجی کہے میرے دھن بھاگ، بھاگاں بھری نظری آئی۔ میرا لہنا مکیا آج، عاجز ہو کے سیس نوائی۔ جس دے سیس سوہونا تاج، سو تخت نواسی میرے اُپر چرن لکائی۔ دھن وڈیائی اوہناں سکھاں شاباس، جنہاں شبدي سچ سہائی۔ جس اُتے دوویں مل کے کرن نواس، استھان بھومکا سو بھاپائی۔ ایہہ ٹٹیاں نوں گنڈھن والی منجی خاص، خالص اپنے نال رلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ منجی کہے میں ہو مجازی، موجودہ دیاں سنائی۔ جس ویلے میری نکی جیہی اُتے نکا جیہا گو بند رکھیا گجری دادی، داء اپنا اوس ویلے لیا لگائی۔ میں چھاتی چک کے ہوئی جیہی آواز اک آکھی، ہوا وچ سنائی۔ گو بند کہا پھیر چڑھاں تیرے اُتے نال لے کے اپنے ساتھی، ستھر والا لیکھا دیاں چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی ویکھ دکھائی۔ منجی کہے سنو سب سجن، سجر حال سنائی۔ میں گھر گھر گئی سدن، سدے دے کے آئی جنائی۔ جنہاں دا وچھوڑا ہویا سر سے پتن، وہندی دھار وہائی۔ تنہاں دی پت آیا رکھن، پت پاپی پار کرائی۔ دھر دی گودی آیا چکن، چکنا چور کرے لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جھولی پائی۔ منجی کہے سارے وڈے چھوٹے، غریب نمائیاں رنگ رنگائی۔ پار اُتارے ماییاں نال پت پوتے، پتلے کایا تے دتے ترائی۔ شہہ دریائے کوئی نہ کھاوے غوطے، غمی خوشی وچ بدلایا۔ اگلا فکر کوئی نہ سوچے، سارے انتم اپنے وچ رلائی۔ باہر کڈھ گڑاوے کھوٹے، گرکھ اپنے انگ لگائی۔ وچھڑن جنم دے مٹ گئے روسے، رستے آپے لائی۔ پر بھ ملن دے جنہاں نوں مل گئے موئے، مکمل اپنا آپ گئے ترائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی منجی منزلاں اُتے چڑھائی۔ ٹٹی منجی کہے میری منزل کی، دو جہان پندھ مکائی۔ میں آگے ویکھاں ہر سنگت سکھی، سکھ ساگر روپ وٹائی۔ اُجل مات ہووے سکھی، مکھ صفتاں نال صلاحیا۔ پندراں کنگ چرن کول دی سب نوں دے کے رچی، رچی آتم پر ماتم نال جڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پورب لہنے دی بچھن بچھی، جس دی سمجھ سمجھاؤن کوئے نہ آئی۔ گرکھ منجی تیری سچ نشانی، نشے دھر دے رہی چڑھائی۔ ایہو جیہی اُجے تک لہجی کدے نہ گانی، منکیاں والی کم کسے

نہ آئی۔ اس دے تیلیاں تنکیاں وچ اوہ بانی، جو بان نرالے رہی چلائی۔ ایہہ گوہند دی پچھلی کہانی، کہاوت اگلی رہی سمجھائی۔ سمجھند نو اسی لے کے جاوے اوس مکانی، مقامے حق جس دی بیج سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیوے وڈیائی۔ گانی کہے میں پی گل، گلوکڑی اپنی پائی۔ بھگتو تہاڈے نال نہ کرے چھل، میں وٹ دتا چڑھائی۔ جو وچھوڑا دیوے پل، ہلوانے نال دیاں اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر میرے ہتھ رکھائی۔ سری بھگوان کہے ایہہ گانی اچھی، اچھی طرح سمجھائی۔ ویلا متس یاد جس ویلے روپ دھاریا مجھی، سمند ساگر ڈیرہ لائی۔ اوس ویلے پریم پیار دی پا کے رسی، تند اپنے نال کھچائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا پچھلا لیکھا رہیا سمجھائی۔ رسی کہے میں دساں رستہ، مارگ اک جنائی۔ جن بھگتو پر بھ نوں ملن واسطے بنھنا پئے کوئی نہ بستہ، پوتھی کم کسے نہ آئی۔ اکو مارگ سب توں سستا، نیوں نیوں لاگو پائی۔ تہاڈے نال گندھ پا جائے بختہ، جس نال یسو پھانسی دتا لٹکائی۔ وچ رہن نہ دیوے کوئی نقطہ، کتے سارے دے وڈیائی۔ ایہہ ویلا نہیں کوئی بچھ دا، بچھن دی سمجھ کوئے نہ پائی۔ جو پریم کر کے اک وار بھکدا، تس نوں کوٹن کوٹن وار اپنی گود بہائی۔ ایس منجی پچھے سب دا لیکھا مکدا، جس دی ڈوری گل وچ سو بھاپائی۔ ناتا جڑ گیا پیو پت دا، اگے ہوئے نہ کوئے جدائی۔ جے کوئی جگت و ہار کر کے رسدا، انتم اوہنوں پار لنگھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دے لہنے رہیا چکائی۔ رسی کہے میں دساں رسم، ہر سنگت بیج سمجھائی۔ تہاڈے نال پے گئی ایس دی قسم، جس دی قسمت سمجھ کسے نہ آئی۔ سچ پچھو تہاڈے پچھے بچیاں دی لیا کے بھسم، بھاؤ قیمت اپنی آپے پائی۔ جس گھر گر اوتار پیر پیغمبر کبیر جلاہے جے سن، اوہناں توں اگے تہانوں لئے بہائی۔ تہاڈے کولوں جدا ہو کے آیا نہیں پر بھو ننھن، بھجے جانیاں اپنے نال ملائی۔ ایہہ راوی نہیں رہبر دا پتن، پت پر مشور دے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی گانی گل لٹکائی۔ گانی کہے میں آیتا، پچھلی کہانی دیاں جنائی۔ جس ویلے براہمن کھان آیا نیندا، اپنا پھیرا پائی۔ اوہ چاروں طرف ویندا، گوہند اکھ اٹھائی۔ مولی تند کر کے بھینا، گل گانی اک لٹکائی۔ گوہند توڑ کے کہا میری اوٹری کھیدا، اگلی سمجھ دیاں سمجھائی۔ میں توں سب توں چنگی لگنی سولاں کاہی والی سیجا، سجتا میں توں دیاں جنائی۔ جس نے میں توں پچھوں بھیجا، اُس دی بھاجی دیاں ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وِچ رکھائیا۔ مَوّی تند جس ویلے توڑی، ٹُٹی دے دُہائیا۔ گوہند میری بھڑی بھڑی، ہو کے دے رہی سُنائیا۔ میں چڑھکے تیری پوڑی، پھر خاکی خاک وِچ ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنے دینے سب دے دیکھ دکھائیا۔ گوہند کہا سُن ری مَوّی، سخیئے تیتوں دیاں جنائیا۔ میرے صاحب دا کھیل ہوئی ہوئی، جو ہر ہر اپنا نام پرگٹائیا۔ میں پھیر آواں اُپر دھولی، دھرنی دھرت دیکھ دکھائیا۔ میتوں وست اِکو بھاؤنی، جو سب توں چنگی چنگی طرح سمجھائیا۔ میری سیج گُرکھاں کانے کاہی بناؤنی، اپنی ونڈ ونڈائیا۔ پھیر میرے پیار اندر سوہنی منجی اِک ڈاہنی، چار پاوے نال جُڑائیا۔ اُس دے وچوں میں پریم پیار دی رستی اِک کھسکاؤنی، جس نوں اپنے گل لٹکائیا۔ اوس ویلے تیری پوری کراں بھاؤنی، بھانا اپنے ہتھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا چائیں چائیا۔ مَوّی کہے میں رستی بن کے، راہ تگاں تیرا ماہیا۔ کس مارگ آویں چل کے، اپنا پندھ مُکائیا۔ میں رستہ بہواں ملّ کے، نیتز اکھ کھلایا۔ گوہند کہا ہسّ کے، خوشیاں نال جنائیا۔ میں زِگن نال آواں نسّ کے، شبدی روپ وٹائیا۔ تیتوں سچ جاواں دسّ کے، دُھر دا حکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا مالک اِکو بے پرواہیا۔ مَوّی کہے دسّ ثبوت، سچ دے جنائیا۔ کی پنج تت مان دیویں کلبوت، کایا گڑھ سُبھائیا۔ کون دوارے ہوئیں موجود، حاضر ہو کے حاضری لئیں لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دے لیکھے رہیا جنائیا۔ گوہند کہا آ جانیرے، سچ دیاں سمجھائیا۔ انتم آواں گُرکھاں دے کھیڑے، کھسٹا سب توں لوں جُھڈائیا۔ پنج تت دے چھڈ کے جھیڑے، شبدی اپنا ناؤں رکھائیا۔ بھگتاں اُتے کر کے مہرے، محبت اپنے نال پائیا۔ اوہ دُور دُراڈے اِکٹھے ہون نیڑے، گھر اِکو اِک سُبھائیا۔ کر کے وڈے جیرے، ٹُٹی منجی دین وچھائیا۔ سب دے انتر ہون چاؤ گھنیرے، خوشی غمی نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا اِک ہو آئیا۔ مَوّی کہے دسّ ملاپ، ویلا وقت سُبھائیا۔ گوہند کہا میرا بھگتاں نال ساک، گُرکھاں جوڑ جُڑائیا۔ بیس اِکیسا ہو کے ساکھیاں، پُرکھ اکال نور کرے رُشنائیا۔ گُرکھاں دی بیٹھ کے اُتے کھاٹ، کھٹکے سارے دیاں گوائیا۔ تانے پیٹے وچوں مار کے جھراٹ، ڈوری تند اِک کھچائیا۔ ویہہ سو اِکی پندراں کٹک دی سُنہنجی کر کے رات، رُتبہ تیرا دیاں ودھائیا۔ اپنے گل وِچ پا کے ساکھیاں، گُرکھاں دیاں دکھائیا۔ پورب لہنا دین دی ایس نوں جاچ،

اُٹھل اُٹھل وِچ نہ آئیآ۔ سب دی سُن آپ فریاد، فرد بچھلی پھول بھلائیآ۔ چرن پریتی جوڑ کے آج، عاجز لئے ترائیآ۔ بھگت بھگوان دا اک سماج، سبناں دتا سمجھائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، جن بھگتاں منکے مالا سارے دتے تیاگ، ویراگ اپنا اک اُپجائیآ۔ مالا کہے پر بھ کی ویراگ، کس بدھ دیں پر گٹائیآ۔ ابناشی کرتا کہے اندر وڑ کے مار آواز، سرتی سوئی لوں جگائیآ۔ اپنے سیس توں لاه کے تاج، غریب نمائیاں وِچ بہہ کے خوشی منائیآ۔ وست امولک نام بھنڈارا دے کے دات، دانی ہو کے ہوواں سہائیآ۔ جنم کرم دی پورب پوری کر کے خواہش، خالص اپنے نال ملائیآ۔ رسی پچھے تھادی کٹ کے جم کی پھاس، فیصلے دھر کے دے مُکائیآ۔ اوتھے لے کے جائے جتھے وسے پاس، وچھوڑا وچھڑیاں کولوں اپنی جھولی پائیآ۔ مہربان ہو کے داسی داس، دست بدست سیو کمائیآ۔ چرن کولوں رکھے ساتھ، کرم کانڈ لیکھا دے مُکائیآ۔ منجی دا مالک سدا وسے ساتھ، سوہنا سنگ جنائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، تھادی رکھی یاد، یاد پچھے پھرے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو کے آیامات، مُطالیہ سب دا کرے تھاؤں تھانیا۔

☆ ۱۵ کنگ ۲۰۲۱ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ پنڈ الٹ پنڈی ☆

ویہہ سو اکی پندراں کنگ، قطرہ قطرہ خوشی منائیدا۔ جگ چو کڑی پچھوں آیا اوہ وقت، جس دا ویلا وقت سرب سمجھائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جتا کے اپنی شکست، تھوڑی تھوڑی شناخت سرب جنائیدا۔ کل انتم لیکھا ساچے بھگت، ہر بھگوان ویکھ وکھائیدا۔ زرگن زرویر زراکار چڑھ کے اگئی ہست، ہستی رہیا بدلایا۔ جوتی سرُپ ہو کے مست، نام خُماری اک پر گٹائیآ۔ دو جہاناں کھول کر کے ارتھ، اتھوا اپنا کھیل کرائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ہوئے اسچرج، اچرج لپلا آپ ورتائیآ۔ سوربیر مردانہ بن کے مرد، مدعا سب دا ویکھ وکھائیآ۔ نو نو چار دی سُن کے عرض، اصل اپنا روپ دھرائیا۔ کوڑی کریا ویکھکے گرد، گردش ویکھے جگت لوکائیآ۔ گر کھیاں وند نہارا درد، دردی اپنی دیا کمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل اگم اتھاپیا۔ پندراں کنگ بچھلی یاد، سرب رہیا جنائیآ۔ گر اوتار سُن آواز، پیر پیغمبر ڈیرہ لائیآ۔ شاہ سلطان چھڈ کے راج، تخت نواسی سیس جھکائیآ۔ وشن برہما شو رہے بھاج، بن بن پاندھی

راہیا۔ شہد اگئی و بے ناد، دو جہان کرے شنوائیا۔ حکم سندیسہ بودہ اگادہ، اگم اتھاہ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دھر درگاہیا۔ پندراں کنگ ویکھ کے سوہنا، سوہنی خوشی منائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ آیا رونا، رو رو دین دہائیا۔ ساڈا ویلا وقت جس سہاؤنا، سو صاحب بے پرواہیا۔ سچ مدھانے جس نے دوہنا، دو دھارا کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کرن پکار، پنے پنے سیس نوائیا۔ واہوا تیری کھیل پتی سرکار، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ گر اوتار سد اپنے دربار، پیر پیغمبر نال ملایا۔ وشن برہما شو کر پیار سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ کروڑ تیتیس دے ادھار، سرپت مان وڈیائیا۔ بوہری کیوں سانوں دتا وسار، ویہ سو پندراں تیرے چرن دھیان لگائیا۔ تیرا لیکھا لیکھ کوئی پڑھ نہ سکے وچ سنسار، سنساری سمجھ نہ کوئی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ مہربان سرب دے داتے، در تیرے سیس جھکائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں توڑ کے جگت ناتے، ناتا اپنے نال بندھائیا۔ چار جگ دے بھلا کے پچھلے ساکے، ساکھیاں اپنا دتا جنائیا۔ آپے ویکھ کھیل تماشے، منڈل منڈپ راس رچائیا۔ ساڈا تیرے اُتے بھرواسے، بھرم بھو چُکائیا۔ تیرے درس سرب پیاسے، نیر نین رہے اٹھائیا۔ ساڈا دسے نہ کوئی ساتھے، سگی سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ دروہی پھری تیرتھ تالے، تٹ کنارے رہے گر لائیا۔ منزل سب دی رہی ادھواٹے، انتم پندھ نہ کوئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لیکھا دے سمجھائیا۔ اٹھسٹھ کہن پر بھو لاشریک، شرکت نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے وچ اک توفیق، طوبی طوبی کرے لوکائیا۔ توں دُور دُراڈا وسیوں نزدیک، نیرن نیرا ڈیرہ لائیا۔ تیرا راہ تکیئے ٹھیک، ٹھاکر اکو اکھ اٹھائیا۔ کیوں ساڈے نالوں توڑ پریت، پریتم اپنا کھ بھوائیا۔ اسیں سردیاں وچ ٹھنڈے سیت، گرمیاں وچ اگنی ت بھجھائیا۔ ساڈی ویکھ پچھلی ریت، ریتوان دھیان لگائیا۔ کی ہویا جے کلجک جیو ہوئے پلپت، پت ساڈی رہے گوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ راہ دے سمجھائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کہن ہائے ہائے، ہو کے نال سنائیا۔ پندراں کنگ یاد آئے، جس ویلے ساڈی بنت بنائیا۔ اپنے چرن کول اُپر اپنی دھار ٹپکائے، امرت امر رس وکھائیا۔ جس دی بوند سوانتی مات رکھائے، اکانتی اپنا حکم جنائیا۔ بوہ بھانتی ہر کھیل کھلائے، اگم اتھاہ وڈی وڈیائیا۔ سچ سوغاتی جس راتی داتی جھولی پائے، ماتی رنگ چڑھائیا۔ جوڑ ناتی چھاتی نال لگائے، ساچی باقی کتھنی کر سمجھائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ اٹھسٹھ کہن اسیں دسیئے اصل، اصلیت اک سمجھائیا۔ جس ویلے پر بھو پریم پیار اپنے نال کیتا وصل، واسطہ اکو اک جڑائیا۔ اوتھوں پرگٹی ساڈی نسل، جننی جن اک ہو جائیا۔ دو جہاناں کر نہ سکے کوئی قتل، کھنڈا دھار نہ کوئے ڈرائیا۔ بن پُرکھ ابناشی راہ سکے کوئی نہ بدل، بدلہ سکے نہ کوئے چکائیا۔ تیرے درتے بھگوان اکو عدل، عدالت اک دکھائیا۔ ساڈی پوری کر دے سدھر، صدقے داری گھولی گھول گھمائیا۔ تڈھ بن کوئی نہ جانے ساڈا قدر، قدرت تیرا رُپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جھولی پائیا۔ اٹھسٹھ کہن سُن لے بات، ظاہر باطن جنائیا۔ ایہہ بخشش والی بخشش اوہ دات، جس وچوں بخشیش لئی پرگٹائیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ پہلوں اک قطرہ تیرا بوند سوانت، چرن چھوہ ملی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ امرت بوند دُھر دا تبا، طبقات سمجھ کوئے نہ آئیا۔ آد جگاد کدے نہ مگدا، مفتو مفت رہیا ورتائیا۔ تیرا پریم پیار نیر کدے نہ سکدا، چھہر اکو رنگ رنگائیا۔ سدا سدا سد تیرے چرناں جھکدا، اٹھسٹھ بیٹھا سیس نوایا۔ تڈھ بن مات کوئی نہ بچھدا، پشت پناہ ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ تڈھ بن پینڈا نہ کسے دا مگدا، گر اوتار گئے جنائیا۔ کلجک انتم تیرا کھیل اکو پو پت دا، پتا ہو کے گود اٹھائیا۔ کیوں ساڈے کولوں لگدا، سنمکھ ہو نہ درس کرائیا۔ ساڈا لیکھا چکا چپ دا، انبولت ساچا بول دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ مہربان کہے سُن اٹھسٹھ، ست دیاں جنائیا۔ تہاڈی کھول کے بچھلی گٹھ، گٹھری خالی دیاں دکھائیا۔ چار جگ جو دتا دھیرج جت، ست سنو کھ نال رلائی۔ پریم پیار دی وست رکھ، چرنودک مکھ چوائیا۔ لوکات دے کے حق، حکم دتا سمجھائیا۔ کھیل ویکھیا نٹھ، سنجک تریتا دوپر کلجک پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سری بھگوان رہیا سمجھائیا۔ اٹھسٹھ سُن لے بات، پاتشاہ سمجھائیدا۔ انتم سب دا ہویا گھات، بچیا کوئے رہن نہ پائیدا۔ جس نے دتی سچ سوغات، سو صاحب ویکھن آئیدا۔ جس نے چرن پریتی جوڑیا نات، سونا تا بدھاتا کھوج کھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل اک دکھائیدا۔ اٹھسٹھ کہے میں ویکھے پیر گر، پیغمبر درتے نظری آئیا۔ جنہاں دا اکو راگ اکو سُر، اکو تال رہے وجائیا۔ جنہاں نوں اکو منتر رہیا پُھر، فرنا تیرا نام شنوائیا۔ سارے لوکات آ کے بچھے گئے مُڑ، در تیرے سیس نوایا۔ انتم سانوں پئی تیری لوڑ،

ہوکا دے کے رہے جنایا۔ سچ سوامی آ کے دیکھ اپنے گھوڑ، دو جہاناں پندھ چُکائی۔ کلجک اندھیرا گھور، سچ چند نہ کوئے چکائی۔ کوڑی کریا پایا شور، شورش
 وِچ لوکائی۔ ساڈے ول تک کر کے غور، گھر گھسیر اکھ کھلایا۔ ساڈے اندر مانس مانکھ مانس بن گئے پشو ڈھور، رِوداس چمارا دے گواہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان لے بلایا۔ اٹھسٹھ کہے کی دسیئے حال، حالت دسن یوگ رہی نہ رانیا۔ ساڈا لُٹیا دھن مال، دولت خزانہ سارے بیٹھے
 گوائیا۔ سچ امرت مارے نہ کوئے اُچھال، سیر رس نہ کوئے دکھایا۔ اندرے اندر ساڈی بدل گئی چال، چال زِالی اِکو نظری آئی۔ کلجک کوڑی کریا بن گئی
 وِچ دلال، مایا ممتا موہ وِچ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم لیکھا دے مُکائی۔ اٹھسٹھ کہن پر بھ ویکھ ساڈی سُرَت، تیرے چرن
 دھیان لگایا۔ حکم دے اگئی تُرَت، دُھر سندیس سُنایا۔ کلجک انتم سچا رہیا کوئی نہ پُرش، زِ ناری سارے بیٹھے اپنا آپ گوائیا۔ مانس جنم ہویا بُرد کھُرد،
 خُدی وِچ جگت لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ویکھ دکھایا۔ مہربان آ کے تک، تقویٰ تیرا اک رکھایا۔ کوڑی کریا ساڈے اندر
 وڑ گئی نٹھ، باہر کڈھن کوئے نہ پائی۔ سادھ سنت چھڈ کے ہٹھ، دھیرج جت گئے گوائیا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی کہے پر بھو ساڈی شرم نال شرمادے اکھ،
 نین سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کوڑی کریا ویکھ کے گئی تھک، منزل اپنا پندھ مُکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان دیا کمائی۔ اٹھسٹھ وچوں
 کہے گنگا، کُھ گھنٹ نین اٹھایا۔ ویہ سو پندراں مینٹوں لگا چنگا، چنگیاں وچوں سو بھاپایا۔ جس ویلے میں درشن پا کے ہوئی انندا، اند کارج نال کرائیا۔
 نظری آیا گو بند چندا، جس دی چاندنی دو جہان رُشنائیا۔ جے کوئی ایس نوں سمجھے بندہ، سو بند بخانے وِچ اپنا آپ پھسایا۔ ایہدا ویکھ اگئی دھندا، دھرنی
 دھول سیس جھکائی۔ اِس دے ہتھ اوہ کھنڈا، جس نوں بھگوتی سیس نوائیا۔ اِس دے کول اوہ انندا، جس دا اند اند پُری والا سمجھایا۔ اِس دے کول
 اوہ رندا، جو بن ترکھان کرے صفایا۔ اِس دے کول اوہ ڈنڈا، جو بن کے جٹ سرب ڈرائیا۔ اِس دے کول اوہ کنڈھا، جس کنڈھے اُتے گر اوتار پیر
 پیغمبر بیٹھے دھیان لگایا۔ اِس دے کول اوہ چھندا، جو آد جگاد بھگتاں رہیا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا پڑدا دے کھلایا۔ اٹھسٹھ
 کہن پر بھ ویکھ تیرا دروازہ، ساڈی پئی دُہایا۔ تُوں مالک غریب نواجا، سد غریب نہانیاں ہوئیں سہانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھیا داسی داسا، در ٹھانڈے

سِیس جھکائی۔ سانوں اُچی اِکو آسا، آسا نسا پور وکھائی۔ تیرے چرناں اِک بھروسا، چرنودک اپنے وِچ رلایا۔ پر بھو بدل دے ساڈا پاسہ، پاشا جگت دے اُٹایا۔ کلج جیو کرن سانوں ہاسا، ہنسی رہے اُڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچے لے بلایا۔ اٹھسٹھ کہے پر بھ دے ہلاوا، بلدھاری تیری اوٹ تکایا۔ تیرے وچھوڑے دا اِکو ہاوا، ہائے ہائے رہے سنایا۔ جے کوئی گر اوتار پیر پیغمبر صدی چودھویں اپنا چھڈ گئے دعوہ، مسل تیرے ہتھ پھڑایا۔ ساڈا لوکمت وچوں کٹ دے ناواں، نتھاویاں اپنے چرن بہایا۔ تیری دھوڑی بھکے ساچا نہاون نہاواں، میرے وِچ نہاون والا نظر کوئے نہ آیا۔ اسیں نیتز روندے تڈھ بن پکڑے کوئی نہ باہواں، پھڑ گلے نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لے بلایا۔ اٹھسٹھ کہن ساچے رب، رمز نال جنایا۔ صدی ویہویں لے سد، سدا اِک جنایا۔ اسیں دُور دُراڑے آئے بھج، اگلا پندھ مکایا۔ سب کچھ مات لوک چھڈ، پلو خالی انت کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے چرن دے وڈیایا۔ گنگا گوداوری کہے جمنا سُرستی، سُرستی تیرے ول لگایا۔ کلج کوڑی سرشتی ویکھ مستی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہويا ہلکایا۔ میرے اندر نہا کے کسے نوں سمجھ نہ آوے تیری ہستی، ہتھیاں پیراں والے سارے گئے بھلایا۔ ایسے کر کے ساڈی حالت ہوئی خستی، خصلت سب دی اندر وڈ کے رہی شرمایا۔ پر بھو ساڈی کڈھ دے اِکو وار ارتھی، لیکھا لوکمت مکایا۔ تُوں مالک عرشی فرشی، فضل رحمت دے کمایا۔ تُوں مالک دُھر دا دردی، دُکھیاں دُکھ وڈایا۔ سچ پچھیس گوداوری کنڈھے ندیڈ گوبند کول دتی عرضی، اُس عرضی دی قیمت ہیرا وِچ سُٹایا۔ تیرا لیکھا آد جگاد نقدو نقدی، اُدھار رہن کوئے نہ پانیا۔ صدی ویہویں جاندی لنگھدی، ملاح پتن اُتے بیٹھے سنے بیڑی رہے گر لایا۔ کلج دھار دُنگھے ساگر منجھ دی، منزل سکے نہ کوئے چُکایا۔ تیرے درتے اِکو وست منگدی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سانوں کوئی لجیا نہیں بُکھ ننگ دی، نیت تیرا درشن پا کے خوشی منایا۔ آس مک جائے مہانے ونجھ دی، تیرا تٹ کنارہ سو بھاپایا۔ سُن فریاد بھاگاں مند دی، ابھاگن رہی گر لایا۔ کتھا کہانی نہیں بیتی دند دی، بن دنداں رہی سنایا۔ دُھر دے لاڑے یاد رکھ اوہ کہانی اِکیاں دی جنج دی، جس دی سوہنی بنت بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لیکھا دے چُکایا۔ اٹھسٹھ کہے میں بے شک پانی، تیرا نیر نظری آیا۔ جگ چو کڑی میں سادھاں سنتاں گر اوتاراں پیر پیغمبراں

کولوں سُندا رہیا تیری کہانی، جو کنڈھے بہہ کے تیرا نام دھیانیا۔ سو ویلا وقت آیا جگت جہانی، تھت وار رہی سمجھانیا۔ میٹوں یاد آگئی اوہ نشانی، جیہڑی سر سے کنڈھے گوبند گیا سمجھانیا۔ جس ویلے میرا مالک دل دا آوے جانی، بے پہچان پھیرا پانیا۔ اُس دا کوئے نہ دے ثانی، احسان سر نہ کوئے رکھانیا۔ اُس دی کھیل ہووے مہانی، مہما بودھ اکادھ کرے جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لہنا دے مکھانیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کہے میٹوں آیا چیتا، چت اپنے نال صلاح پکانیا۔ جس ویلے گوبند اپنی کھیڈ کھیڈا، چلے تیر کمان چڑھانیا۔ گوداوری کنڈھے مار کے نیزہ، نج دھار لئی پرگٹانیا۔ اوتھے ساڈھے تن ہتھ بنا کے سیجا، اکلا اپنا ڈیرہ لائیا۔ دُھر سندیش اکو بھیجا، سری بھگوان کول پہنچانیا۔ اٹھسٹھ لیکھا کلجک بھیٹا، بھیکھی پھر پھر بھرم رہے بھرمایا۔ سری بھگوان کہا چھیتی انہاں دا میٹاں لیکھا، لیکھا اپنے ہتھ وکھانیا۔ گوبند تیرے کول دے کے سب دا ٹھیکا، بچھلی ٹھیکیداری دیاں گوانیا۔ آگے کسے دی رہن نہ دیواں بھیٹا، کسیرا کوڈی قیمت رَویداس چمارے نال رلائیا۔ آپ بن کے کھیوٹ کھیٹا، جن بھگتاں پتن پار لنگھانیا۔ میں پتاٹوں میرا بیٹا، پتا پوت روپ وکھانیا۔ اکو وس کے سمل دیسا، دیس دستر کھوج کھجائیا۔ مالک دُھر دا بن ہمیشہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہنا دینا جنانیا۔ گوبند کہے پر بھ ویکھ اپنے اٹھسٹھ، اٹھاں تتاں مول چُکائیا۔ جھیکے نالوں صفران ہو کے اڈ، وکھرا گھر سہانیا۔ چھ گھر ہو گئے رد، زرگن تیری سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جس ویلے آویں آپ وچ جگ، جگت اپنے نال رلائیا۔ موہے پریم پیار اندر لینا سد، دُھر سندیس سنانیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ پھیر ویکھاں نٹھ نٹھ، چاروں گنٹ کھوج کھجائیا۔ سب دا بچھلا کچھ کے ست، بچھلی بخشش اپنی جھولی پانیا۔ جل دھارا کر کے خالی ہتھ، خالی کھاری سر لٹکانیا۔ جن بھگتاں بھو دتے سچ، سچ دیاں سمجھانیا۔ ویہہ سو اکی تک کوئی نہ سکے بچ، گر اوتار پیر پیغمبر پہلوں اپنے در بہانیا۔ انت آخری انہاں دا کھوہ کے حق، حاکم ہو کے حکم سنانیا۔ آگے جن بھگتاں نال کر کے رہن فق، حساب دُھر دا جھولی پانیا۔ پندراں کنگ بچھوں تیرتھ تتاں اُتے کوئی نہ رہ جائے ست، ستیا سب دی دتی مٹانیا۔ کر کے کھیل پُرکھ سمرتھ، پردہ اک اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتانیا۔ دُھر دا حکم دیوے بھگوان، اپنی دیا کمائیا۔ اٹھسٹھ چھڈ کے آپے جان، بچھلا پندھ مکھانیا۔ کوئی ستا رہے نہ وچ میدان، جنگل جوہ غفلت نہ کوئے رکھانیا۔ سب نوں اکو پا کے آن، بھے بھو

رہیا درڑا نیا۔ سچ دوارے آ کے دیو بیان، اپنا اپنا لیکھا دیو جنایا۔ لہنا چھٹیا جگت جہان، پر بھ چرن ملے سرنایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں ملو آن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا ویکھ وکھانیا۔ اٹھسٹھ تیر تھ اک دوجے نوں مارن آوازاں، پنڈراں کنگ رہے سنا نیا۔ اٹھو ویکھو دوڑو محکم دیوے پر بھ راجن راجا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سارے کہن کتھے تکیے محکم آوے دیس ماجھا، جو سب دے تخم ویکھ وکھانیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت دا بن کے دادا، گوبند پتا رہیا سمجھانیا۔ اپنی ہتھیں اٹا کے سب دا پاتشا، پیشینگوئی بچھلی پور کرائیا۔ آگے و جاوے اپنا واجا، دوجا راگ نہ کوئے سنا نیا۔ در سہائے اکو ٹھانڈا، گھر گمبھیر دئے وڈیا نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا محکم اک منایا۔ اٹھسٹھ کہن کتھے چلیے، رستہ نظر کوئے نہ آ نیا۔ کون دوارا جا کے ملیے، مالک ملے بے پرواہیا بچھلی کہانی جا اٹھلیے، اپنا حال سنا نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا نیا۔ گنگا سُرستی جمنا پئی بول، ہوئی ہوئی سرب جنایا۔ سارے اٹھو آپ اڈول، پلو دوجے نال نہ کوئی چھہانیا۔ اوہ مالک خالق دھر دا آیا اُپر دھول، دھرنی سو بھاپانیا۔ جس دا روداس چمارے نال قول، اقرار اپنے نال رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل ہر گھٹ تھانیا۔ گنگا گوداوری کہے میں وساں کتھے، گلی کوچا دیاں سمجھانیا۔ سرب سوامی وسدا جتھے، جیہڑا مندر رہیا وڈیا نیا۔ اسیں ویہہ سو ویہہ بکرمی وچ اوہ تھاں جا کے ڈٹھے، چھبھی ماگھ رہے سمجھانیا۔ جس ویلے براہمن نے دھوتے اپنے گئے، ہتھ کھ نال رلا نیا۔ نو جنم دے کاغذ ہوئے چٹے، دُرمت لٹھی چھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیا۔ گنگا گوداوری کہے اوہ وسے کوٹ لہندا، لہنیدار اکھوانیا۔ جس دے چرن دھون نوں نٹھی میرا پاٹ گیا سی لہنگا، انگی لیر و لیر وکھانیا۔ اوہ مالک سچ سنگھاسن بہندا، گرکھاں دئے وڈیا نیا۔ اوس دا اوس دی کرپا پنا نہ مکے پینڈا، منزل سکے نہ کوئے چکانیا۔ اوہ دھر فرمان اکو کہندا، کہہ کہہ رہیا سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ اٹھسٹھ کہن اڑیے دس چھیتی، اگلا دھیان لگانیا۔ جے توں اوس در دی بھیتی، بھيو سچا دے سمجھانیا۔ ساڈے نال کرنیکی، نکے وڈے گھر بہانیا۔ اسیں بن کے چلے پردیسی، دیس لوکماں تجانیا۔ سانوں یاد آیا نانک موڈھے توں لاہ کے اپنی کھسی، میںیں وچ بیٹھا مکھ چھپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمانیا۔ میںیں کہے میٹوں دسو گل، کیوں نہ نانک نال

رلائیآ۔ سارے کہن اوہ ساڈے نال کر کے دل چھل، پر بھ نوں ملن گیا چائیں چانیا۔ اوس ویلے ساڈے وچوں کچھ کے بوند امرت جل، پر بھ دے چرناں جا کے بھیٹ چڑھائیآ۔ اودوں دا ساڈا وجود رہ گیا کھل، اندر دست رہی نہ رائیآ۔ ہوئی جیہی پر بھ دے ہو کے دل، دوائے جوڑ واسطہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ مینیں کہے نانک نہیں میں ویکھیا رام، دسر تھ بیٹا روپ وٹائیآ۔ جس دن پندراں کنگ وچ ایدھیا کیتا ایشان، سرجو سوبھا پائیآ۔ اوس ویلے اندرے اندر اپنا دے کے دھر بیان، فرمان اپنا آپ سنائیآ۔ پہلوں گوبند آوے نوجوان، کندھے گھاٹ ڈیرہ لائیآ۔ پھر ویہہ سو پندراں بکرمی کھیل کرے بھگوان، ہر بھگتاں جوڑ جڑائیآ۔ ویہہ سو اگی آخری مار کے اک دھیان، دھندے سارے دے مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ مینیں کہے نانک نہیں میں ویکھیا گھنیا کرشن، بنسری والا راس رچائیآ۔ جس نوں گوبند کہا دھیاؤں نہ کوئی بٹن، کیشن رکھے نہ کوئے وڈیائیآ۔ اوس کندھے دے اُتے بھگت سہیلے سارے دسن، دہ دشا نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب لیکھے رہیا چُکائیآ۔ اٹھسٹھ تیر تھ کہن کتھے گدا لیکھا، بن لکھتوں دے چُکائیآ۔ گنگا کہے میٹوں آیا چیتا، چیتن ہو کے رہی جنائیآ۔ جس دے کول آد جگاد دو جہاناں ٹھیکا، گر اتار پیر پیغمبر حکمے اندر بھوائیا۔ اوہ کلج انتم نرگن سرگن پھرے وچ کھیتاں، کھیتی لکھ چوڑا سی ویکھ وکھائیآ۔ اپنے گھر رہے ہمیشہ، گر کھیاں دے وڈیائیآ۔ بھگت ادھارن اوسدا پیشہ، پشت پناہ ہتھ لکائیآ۔ اوہدے درتے منگدے برہما وشن مہیشا، کوٹن کوٹ جھولیاں ڈاہیا۔ اوس نے ساڈی انتم میٹنی ریکھا، رکھیاں نیاں دی بنی دیوے سب ڈہائیآ۔ اُس دا پرگٹ ہویا شبدی پُت اکو جیٹھا، جس دی تاب جھل سکے کوئی نہ رائیآ۔ اوہ سب دا ویکھے سوہرے پیئے پیکا، نانک دادک کھوج کھوجائیآ۔ کر کے نرگن نرویر اولڑا ویسا، بھیکھا دھاری گیا آئیآ۔ سب دا مالک ہو کے نیتا، نیت نوت لھم منائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے بیٹھا خوشی منائیآ۔ اٹھسٹھ کہن چلو دوارے ست، ست ست درشن پائیآ۔ خوشیاں وچ سارے پئے ہس، ہنس مکھ وڈیائیآ۔ واہو داہی اٹھے نس، بن کے پاندھی راہیا۔ پندراں کنگ جا کے سنیئے جس، جو بھگتاں رہیا سمجھائیآ۔ گر اتار پیغمبر جس نے کیتے وس، ڈوری تند بندھائیآ۔ اُس دی چرنی جائے ڈھٹھ، نیوں نیوں سپس جھکائیآ۔ مڑ کے لوکات پھیر نہ آئے وت، وطن ملیئے بے پرواہیا۔

ساڈے اندر وڑ کے دھوتی ٹکا بودی والا پانی سورج کوئی نہ لوے جھٹ، چلیاں نال نہ بھیٹ کرائیا۔ جنجنو نوں دیوے پھر کے کوئی نہ وٹ، ہتھیاں وچ نہ کوئے کھسکائیا۔ بودی نوں دے کے اُتے گٹھ، اکھاں میٹ نہ سرتی لائیا۔ سب نوں پچھے جائیے چھڈ، مائی کھیہ سر پوائیا۔ پندراں کنگ ہو کے اڈ، پرہہ جاپئے سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں مل کے دئیے سچ سچ، بیتی کہانی اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر رہیا منگائیا۔ اٹھسٹھ تیر تھ اٹھ اٹھ بجے، آون واہو داہیا۔ چلو ویکھے جس نے بھاگ لگایا تھے منجے، مٹھیاں چارن والا نانک نال رلائی۔ جو گوبند ہو کے کلنی والا سچے، جگت گھوڑے رہے شرمائیا۔ جس دے گر اوتار پیر پیغمبر بدھے، در بیٹھے سیس نوائیا۔ جس دے بھگت سجن آئے سدے، سگناں نال خوشی دکھائیا۔ جس نے مان دویا گھمیاں والے گدھے، گدی داراں رہیا ہلائی۔ جس نے بھیو چکایا پانڈے پنڈے، پنڈت دتی وڈیائی۔ جیہڑا ٹٹی منجی سچ ٹٹیاں سب دیاں گنڈھے، گنڈھنہار گوپال سوامی گوسائینا۔ جس دی دھار نکھی کھنڈے، کھنڈا کھرگ نام چمکائیا۔ چل کے بھیئے اُس دے کنڈھے، اپنے ت ت کنارے پندھ مکائیا۔ جس نے بنا بندگیوں اپنے بنائے بندے، بندھن سارے دتے تڑائیا۔ جس نے گر اوتاراں سنائے اپنے چھندے، ڈھولا اک خدائیا۔ جو دست امولک پیار پریتی وندے، محبت پریم وچوں پرگٹائیا۔ جو بنا پوڑی ڈنڈیوں اندر سب دے لنگھے، راتیں سٹیاں رہیا اٹھائیا۔ جو چنگے بنائے بھانڈے مندے، مہر نظر نال ترائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں نال ہنڈھے، جنم مرن نہ کوئے رکھائیا۔ جو بھگتاں چک کے اپنے کندھے، سچکھنڈ بھجیا جاوے واہو داہیا۔ چلو اوس دے پھیسے چل کے پھندے، جو پھاندی ہو کے رہیا پھسائیا۔ گنگا نوں یاد آگئی پچھلی ونگے، جو براہمن ہتھ پھرائیا۔ روداس نوں چیتا آیا جو کلیرے کلی نال ٹنگے، بھاگاں بھری دتے جنائیا۔ سری بھگوان نوں خیال آیا جو روداس دے گھر بہہ کے وند وندے، پنجاں پنجاں دتی ورتائیا۔ اُس دے پچھے اٹھسٹھ تیر تھ آون پیریں ننگے، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پار کرائیا۔ بن حکموں اندر لنگھ نہ سکن اوہ کندھے، جس کندھ داماں گرمکھ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائی۔ اٹھسٹھ تیر تھ آ کے اوہلے، بیٹھے دھیان لگائیا۔ گنگا وچوں اکو بولے، ہوئی جیہی سنائیا۔ کون کیشن سنگھ دا کُنڈا کھولے، دروازہ بند دے تڑائیا۔ روداس کہے میں گنڈھنہارا پوئے، ٹٹیاں جوڑ جڑائیا۔ اُچی کوک پاؤ نہ رولے، اندرے اندر لو منائیا۔ میرا ٹھا کر سوامی ہر گھٹ

اندر مَوَلے، گرہ گرہ سو بھا پائیا۔ آد جُگاد ساچا تول تولے، کنڈا نام ترازو ہتھ اٹھائیا۔ گر کُھ سَنگھ کہے اٹھسٹھ تیر تھ ایہہ گر سَکھ بناؤ وچولے، جو وچھڑیاں رہے ملائیا۔ ایہہ نہ جانو بھولے بھالے، بھلیاں دی انس آپ پر گٹائیا۔ اک بچن نانک کہا بالے، بچیاں وانگ سمجھائیا۔ پر بھ دے دکھڑے نخرے سب توں چالے، چالاک وچ چلان سب دے رہیا کرائیا۔ مراسی کہا ڈوم ایہہ تیرے لینوے خیالے، جو کُھ آوے رہیا سُنائیا۔ نانک کہا میرا دوجا تھم جس ویلے جاواں گھر لالے، لالو ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھے رہیا مُکائیا۔ بالے کہا میری نانک ویکھ رباب، ربی رب رہی جنائیا۔ جس دا کوئی نہ لاوے حساب، سُر تال نہ کوئے بُجھائیا۔ جے میں نہ ہوواں تیری لکھی نہ جائے کتاب، کلمہ دُھر نہ کوئے پڑھائیا۔ نانک کہا ڈوما ویکھ اک محراب، محبوب دیاں سمجھائیا۔ جس دا جلوہ نور محتاب، آفتاب شرمائیا۔ بالے کہا نہیں ایہہ کوئی بھُل گلاب، سورج نال رُشنائیا۔ ایویں کی ایس نوں کراں آداب، بندہ رُوپ نہ کوئے وٹائیا۔ نانک کہا ایہہ خُدا پاک، جس میری ذات پر گٹائیا۔ بالے کہا میں پھیر ویکھوں ساکھیات، جس ویلے چل کے آوے میرا ماہیا۔ اوہناں وچوں دیوے اپنا آپ جواب، جنہاں نوں گر اوتار پیر پیغمبر لیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا آپ ہو جائیا۔ نانک کہا بالے تک، اوہ ویکھ تقدیر تیری بدلائیندا۔ بالا کہے ایہہ گلاں چھڈ، کھسٹ تیرے کولوں چھڈائیندا۔ میں مالک ویکھنا جس دے دوویں ہون ہتھ، اکھاں نال اکھ ملائیندا۔ جس دے اُتے رہے کوئی نہ شک، شکوے سرب گوائیندا۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبراں اپنے نام دے لکھدا رہندا خط، خطو کتابت وچ پرچائیندا۔ نانک کہا اوہ مالک حق، حاکم اک اکھوائیندا۔ کلجگ انت ہووے پرگٹ، تیری ساکھی سکھیا وچ سمجھائیندا۔ جس نے لیکھے مُکاؤنے تیر تھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا رس نہ کوئے رکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر درتے سد، سدھراں سب دیاں ویکھ وکھائیندا۔ جنہاں نوں اپنے نالوں کیتا او، ہڈ ماس ناڑی تن تت جگت وکھائیندا۔ انت بنائے اپنی جد، وشو اپنی دھار سمجھائیندا۔ لیکھا مکا کے اٹھسٹھ، امرت امر میگھ اک برسائیندا۔ جن بھگتاں مارگ دس، دہ دشا کھوج کھجائیندا۔ ویہہ سو اگی بکرمی پنڈراں کنگ سب دا لیکھا کر کے بس، بستے پچھلے بند کرائیندا۔ مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان پُرکھ سمر تھ، سمر تھیا اپنی اگے آپ پر گٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دوارے سب دا پورا کر کے حق، نراسا آسا وچ بدلائیندا۔

پندراں کنگ نر نریشا، ہر نر نکار حکم منائیندا۔ شبد اگئی دئے سندیشہ، اکھراں والا لیکھ مٹائیندا۔ سادھاں سنتاں صوفیاں بھگتاں دتے اپنا بھیتا، بھو ابھید سمجھائیندا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں دتے اپنیاں کھیڈاں، حکمے اندر کھنڈا کھڑگ اک چکائیندا۔ نام ندھان اٹھا کے نیزہ، نو کھنڈ پر تھمی دیکھ دکھائیندا۔ اندر اسن پھولنہارا سیجا، اپچھراں دیکھ دکھائیندا۔ وشن برہما شو جنائے لیکھا، لیکھا لیکھے وچوں کڈھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کرائے چیتا، چیتا ونی سب دی پھول بھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی حکم اک درڑائیندا۔ شبدی حکم جائے راتو رات، دیس پردیس جنایا۔ مالک خالق خالص پرگٹ ہو یا ساکھیا، شناخت اپنی دئے جنایا۔ نرگن ہو کے دیکھن آیا حالات، ہلت پلت کھوج کھجایا۔ کجے وچوں پھولے محراب، مکے وچوں مقبریاں رہیا ہلایا۔ مندرائ وچ منائے آواز، دھر دا راگ الایا۔ دو جہاناں دیکھ کھیل تماش، خالق خلق رہیا اٹھایا۔ شاہ سلطاناں نظری آئے سرشتی ہندی خاک، اتفاق سکے نہ کوئے کرائیا۔ پچھلا لہنا سب دا ہو یا بے باق، اگے ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو حکم دھر جناب، جنت بہشت دوزخ سورگ نرک رہیا منایا۔ جس نوں سجدہ کرنا پئے آداب، عدالت مالک پھیرا پائی۔ مخاطب ہو کے دیوے خطاب، خطرے اگلے دئے سمجھایا۔ پچھلے چھوٹے چھوٹے بھوکھت واک، بھاکھیا وچ پڑھایا۔ اگے پر بھ دا اکو باب، جس دا حصہ نہ کوئے سمجھایا۔ بن اکھراں والی کڈھ کتاب، بن کتب خانوں دتی چھوٹایا۔ ایہہ پندراں کنگ دی نو سو چرانویں چوکڑی جگ پچھوں آئی رات، جس رات دی واٹ گر اوتاراں پیر پیغمبراں صفتاں نال صلاحیا۔ جتھے بیٹھی اک جماعت، چار ورن خوشی منایا۔ صاحب سنگر کرے عنایت، انعام وچ اپنا پریم جھولی پائی۔ ایہہ سب توں وڈی جن بھگتاں نال کیتی حمایت، ہماں تہاں نیڑ کوئے نہ آئی۔ لکھ چوراسی وچوں کر کفایت، تھوڑے لئے بچایا۔ تہاڑے نال کر کے پکی شرع شرائط، شریعت وچ لیا بندھایا۔ بے شک پت ہوون نا لالچ، پتا کوچھے کملیاں لئے ترایا۔ سچ دوارے تہاڑی دیکھی رعائش، آرام گاہ اکو نظری آئی۔ دوہاں جہاناں کر پیمائش، گرکھاں وچ سو بھاپایا۔ جن بھگتو میری کدے نہ کیتی کسے ازمائش، ازماون والا نظر کوئے نہ آئی۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں ایہہ کرے رعائت، بن کلمیوں بن نبیوں بن نام رسولوں پار لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لئے بہایا۔ پندراں کنگ دھر دی دھار، تڑت آپ جنایا۔ راتیں سٹیاں سارے کر کے

خبردار، بے خبراں خبر پہنچایا۔ صوفیاں سبناں بن کے یار، بھگتاں متراں وانگ اٹھایا۔ شترؤ آں پھڑ کے ڈھال تلوار، نام کھنڈے نال گھایا۔ جن بھگتاں گل پائے اپنے پریم دا ہار، ہار دے جت وچ وٹایا۔ ایہو سب توں وڈا سنگار، شہنشاہ رہیا دکھایا۔ آپ ویکھ انجانے بال، بالے نڈھے بچے گود بہایا۔ ست سچ دکھا دھر مسال، دھرم دوارے کُنڈا لاہیا۔ شبد سروپی شاہو بھوپئی سب نوں اپنا شبدی دے احوال، حال اپنا حکم منایا۔ کلجک کوکے سرتے کال، نگارے گھر گھر رہیا سناہیا۔ پر بھ دی کرنی پوے نہ کسے نوں بھال، اپنا تھاں ٹکانا دے جناہیا۔ بھگت دوارا اوہناں دے وکھال، جنہاں دا بچھلا لہنا نال ملاہیا۔ ایہہ بھاگاں بھری رات وچ جہان، ودوان دے بھلایا۔ مورکھاں مگدھاں دے کے گیان، گوہند وچھڑیاں لئے ملاہیا۔ رام کرشن دوویں ویکھن آن، آپ اپنا پھیرا پائی۔ واہوا تیری کھیل سیری بھگوان، بھگوت کتھا کہہ نہ انت جناہیا۔ توں آئیوں آپ وچ میدان، مدن موہن اکال مورت پھیرا پائی۔ تیرا جھلدا رہے نشان، نشانے سارے دے مٹایا۔ توں اماں دا امام، موسے دا مصلہ حل کرایا۔ عیسیٰ نوں اصل دے گیان، اسم اپنا دتا سمجھایا۔ محمد دس روپ مہربان، محبوب میل ملاہیا۔ اپنی کرنی وچ ہو بلوان، کرتا ہو کے کار کماہیا۔ شبدی تیر نشانہ چلے چڑھایا نوجوان، کمان کمند رہیا کھچایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ سندیشہ دھر دا دھر مالک آپ پہنچایا۔

☆ ۱۶ کنگ ۲۰۲۱ بکرمی ہر سنگت نوٹ پنڈا لڑ پندھی ☆

اٹھسٹھ کہن سُن بھولے ناتھ، سچ سچ سناہیا۔ جٹا جوٹ تیرا بچھلا ساتھ، پورب رہیا دکھایا۔ رکھیاں مٹیاں کنارہ گھاٹ، تٹ دے دُہایا۔ اٹھسٹھ دا کھیل تماش، جگت جگتی وچ بناہیا۔ جل دھارا وچ دس سماج، سمگری دتی دکھایا۔ باہروں نہاون دا دے کے رواج، کایا ماٹی چم کری صفایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک ویکھدے رہے راس، گوی کاہن ناچ نچایا۔ سچی سمجھ نہ آئی بات، باطن بھیو نہ کوئے کھلایا۔ جی تپی رکھی مُنی آوندے رہے کُنڈھے گھاٹ، گھاٹا اپنا پور کرایا۔ رسنا جہوا تئی دند گاوندے رہے جاپ، دوس رین دھیان لگایا۔ بن کیرے کوئی نہ گیا آکھ، گنگا گنگوتری نہ کوئے جناہیا۔ بن ہر سوامی

سچا دے کوئی نہ نات، ناتواں ضعیف سارے نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دتا سمجھائی۔ بھولے ناتھ دیکھ اٹھ، اپنی لے انگڑائی۔ جٹا جوٹ کھول جٹ، جو جُنڈلی کُنڈل والاں وچ بھوآئی۔ نیتز کھولکے دیکھ کھ، مُختیار آیا دُھر دا ماہیا۔ جس سب دے کولوں لیکھا لیا بچھ، بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے جھک، نیتز اکھ نہ کوئے اٹھائی۔ انتم ساڈے ول کر کے رُخ، لحم دُھر دا آپ جنائی۔ اگلا پینڈا گیا مک، بچھلا صفر چُکائی۔ ساڈھے کول رہیا نہ کُچھ، خالی ہتھیں رہے گر لائی۔ حکمے اندر لیا لٹ، شبد نال ڈرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دُھر دی رہیا جنائی۔ جٹا جوٹ کھول کے کیس، جوڑی اپنی دیکھ وکھائی۔ میرا سوامی بدل کے آیا بھیس، جس آد انا دی بنت بنائی۔ شاہ پاتشاہ بن درویش، در در الکھ جگائی۔ نال رلا کے سَت دُلا را د سَمیش، دہ دشا کھوج کھجائی۔ جس دے اگے چلے کوئی نہ پیش، پیشینگوئی سب دی پور کرائی۔ جس نوں جھکدے وشن برہم مہیش، شکر تیری کی وڈیائی۔ اپنی کرنی کرتا کرے کھید، پُرکھ پُرکھو تم دیکھ وکھائی۔ جس نے تیری دھار وچوں دتا سانوں بھیج، بھاؤ اپنے ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل ہر رگھرائی۔ شکر کہے ایہہ کی ہويا، انہونی دتی سنائی۔ پُرکھ ابناشی کتھوں اٹھیا سویا، جنھ سٹی کلا جگائی۔ جس مان تان سب دا کھویا، خالی بھانڈے دتے بنائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس درتے بہہ کے رویا، نیتز نیناں چھبر لائی۔ سو پُرکھ سوامی آد جگادی نواں نرویاں، نرگن نرویر نراکار اکھوائی۔ کھجک انتم اپنے جہا آپے ہويا، دُجا سنگ نہ کوئے رلائی۔ سب دے نال حکمی کر کے دھروہیا، دروہی دتی پھرائی۔ کر پرکاش اگئی لویا، لوک پرلوک رہیا جنائی۔ اٹھسٹھ جو کر نہار جل وچھویا، وصل اصل اپنی کھیل وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج اپنا رنگ رنگائی۔ بھولا ناتھ کہے میں کی کی تکاں، طاقت نظر کوئے نہ آئی۔ پہلاں ہتھ سپس اپنے رکھاں، جگدیش دھیان آئی۔ جے اوہ کھول دین میریاں اکھاں، آخر ویکھاں بے پرواہیا۔ جس نے لیکھ مُکایا تیر تھ تٹاں، تٹ کنارے رہیا چُکائی۔ جس گر اوتار کیتے خالی ہتھاں، پیر پیغمبراں پڑی رہیا چُکائی۔ اوسدا کھیل ویکھاں مستانہ ہو کے مساں، مستی وچ خوشی جنائی۔ میں بھولا ناتھ پرگٹ ہويا کوٹن وار لکھاں، لکھ لکھینے دتی وڈیائی۔ میریاں کھلیاں ابے نہ جٹاں، جٹا جوٹ رہیا گر لائی۔ میں اندر اندر اوسے دا نام رٹاں، جو رٹا رہیا وکھائی۔ دوویں ہتھ مار کے دوہتھر اپنے پٹاں، پٹی بچھلی یاد

آئیا۔ ہر کا کھیل بازی گر نٹا، نوٹ آ اپنا سوانگ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بھولا کہے ویکھو بھاؤ گوہند، گھر گور دیاں سمجھائیا۔ جس دی دھار اگئی سندھ، ساگر رہیا سائیا۔ میں اوسے دی نئی جیہی ہند، بندنا ڈنڈوت کر کے سیس جھکائیا۔ جس دا برہمنڈ کھنڈ چھوٹا پند، بناونہار وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھولا ناتھ کہے سُنو اٹھسٹھ، ساکھی سچ سنائیا۔ سب توں پہلوں تہاڈا بھیت میٹوں دتا سچ، جس ویلے آد بنت بنائیا۔ میری اوہدی کرپا نال کھلی اکھ، پرتکھ روپ گسائیا۔ امرت جگدیش دتا جھٹ، بوند مہر اک ٹپکائیا۔ حد حدود آئی ٹپ، پینڈا پندھ چُکائیا۔ اوہ ساگر گاگر اندر دتی رکھ، رتناگر خوشی منائیا۔ کر کھیل سورا سرنگ، سرشی جگ دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنیدار اک ہو جائیا۔ بھولا ناتھ کہے دسناں سچ بات، باطن حال جنائیا۔ جس ویلے ملی ایہہ سوغات، سوگندھ کھوا کے میٹوں دتا سمجھائیا۔ اٹھسٹھ دی اک جماعت، اکو اکھر سمجھائیا۔ اصل نہ دسی کوئی بات، وصل کرے لوکائیا۔ جگ چوکڑی کھیل تماش، اکھراں نال درڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا لیکھ رہیا ورتائیا۔ بھولا ناتھ کہے میں دسناں کھیل، جو خالق دتا جنائیا۔ جو سب توں وکھرا نویل، البیلا بے پرواہیا۔ سوامی بن کے سجن سہیل، ساچا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک دکھائیا۔ بھولا ناتھ کہے ایہہ کھیل اپارا، سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جل جل دے کے مان سنسارا، دھارا دھر دی وچ چھپائیا۔ اٹاں پتھراں بنا کے کنارہ، تٹاں خوشی دکھائیا۔ سرشٹ سبائی دے کے لارا، اندروں باہروں محکم ورتائیا۔ رکھیاں نیاں بخش سہارا، جوگیاں جتیاں آپ درڑائیا۔ اپنا بھو رکھ نیارا، نرگن اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرنی کار کمائیا۔ اٹھسٹھ تیر تھ جگت ناتا، جگت نال جڑائیا۔ اکھراں نال لکھکے گاتھا، صفتاں وچ صلاحیا۔ آسا وچ بدل کے آسا، آشا نال ملایا۔ سب توں وکھرا اپنا پاسا، جگ چوکڑی سکے نہ کوئی پلٹائیا۔ تٹ کنارے دے دلاسا، دیگر گیا سمجھائیا۔ رسنا جھوا جیو پیاسا، ترسنا امرت اک دکھائیا۔ جگت کٹورا بھر کے کاسہ، لگریا رہیا سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اٹھسٹھ تیر تھ جگت کہانی، جگتی بنت بنائیا۔ مان دے کے جیو پانی، پرانی دتے وڈیائیا۔ لیکھ لکھا کے وید پُران شاستر سمرت وید پُرانی، بانی بانا رہیا بدلایا۔ بودھ اگادھی اکھ کہانی، آد جگاد نہ

کسے جنایا۔ کبیر جُلاہا تندا گیا تانی، چمارا پانہا گنڈھ دکھایا۔ بن بھگتاں ملی کسے نہ سچ نشانی، سچ دست نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیاو ابھیدا آپ کھلایا۔ بھولا ناتھ کہے میں دساں کھوج، جو پر بھ دتی جنایا۔ اوتھے چلے میری کوئی نہ سوچ، سمجھ وچوں اپنی سمجھ ملائی۔ چرن کول دھیان دھر کے نیز لوچن لوچ، لوچا اک رکھایا۔ پُرکھ ابناشی تیری اگئی موچ، مجلس تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دے درڑایا۔ بھولا ناتھ کہے اٹھسٹھ تیرتھ، جگت روپ وٹایا۔ اک گل سمجھی جگت بھگیرتھ، بھرگو دھیان لگایا۔ گوہند سوربیر جس وچ اگئی بیرت، وار تا اک درڑایا۔ پُرکھ ابناشی لیکھا جانے پیر پیرت، پیغمبر نور خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ بھولا ناتھ کہے اٹھسٹھ سمجھیا نہ کوئے سبب، سب نوں دتا بھلایا۔ وہندی دھار نوں کہن رب، ربی رب نہ کوئے سمجھایا۔ جو پانی اٹاں پتھر گارا لا کے بند، بندیخانے وچ بند کرایا۔ اُسنوں کہندے سارے بخشد، بخشنہارا یاد کسے نہ آئی۔ جھوٹھی کریا وچ پھسا کے لایا پھند، پھاند کی ہر رگھڑایا۔ جگت و دیا پوا کے ڈنڈ، ڈور و ڈنکا دتا وجایا۔ کر کے کھیل سورا سربنگ، اپنا بیٹھا مکھ چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈایا۔ بھولا ناتھ کہے اٹھسٹھ سمجھیا نہ کوئے سُبجان، سو جھی ہر نہ کسے دوائیا۔ سارے دے کے گئے بیان، پتریاں اُتے لکھایا۔ انہاں اندر چنگا کرنا اِشان، باہروں کرن صفایا۔ بن بھگتاں کسے نہ آیا گیان، لکھ چوراسی دتی دھایا۔ کبیر جُلاہے کر پروان، پر م پُرکھ لیا ملائی۔ جو ساچی دھارا ملیا آن، بے پہچان پھیرا پائی۔ بن رویداس کسیرے پچھے کسے نہ ملیا دان، کنگن ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ کوٹن کوٹ کوڑے کر دے گئے اِشان، آشا پور نہ کوئے دکھایا۔ بھولا ناتھ کہے میرا ولیا چھلیا بھگوان، بھرماں وچ بھلایا۔ میٹوں اُس تھم دتا نو سوچر انوے چوکڑی جگ بچھوں دیویں اپنا اک بیان، بھیاو ابھیدا دھر کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر دھر دا ہتھ لگایا۔ بھولا ناتھ کہے میں بھیت کھولاں، ساچا اٹھسٹھ دیاں بتلایا۔ اٹھاں تتاں اندر رل کے بولاں، انبولت راگ الائی۔ چھیاں گھراں دا کُنڈا کھولاں، جس دی سمجھ پر بھو سمجھایا۔ زیرو وٹے نال تولاں، دھڑی پسیری کم کسے نہ آئی۔ جنہاں دے اندر وڑ گیا مولا، مول منتر دے سمجھایا۔ اہناں ملی وڈیائی اُپر دھولا، دھرنی دھرت خوشی منایا۔ اٹھسٹھ تیرتھ اُس بھگت دا چرنی پیا چمن پولا، پانہی سیس نوائیا۔ چار جگ جگت و ہارے پیا رہیا رولا،

روُنق گھر نہ کوئے دکھایا۔ اٹھاں سٹھاں دا سارے گاؤندے ڈھولا، سٹھ اٹھ پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ بھولا ناتھ کہے میٹوں دسیا سچ، پر بھو اٹھسٹھ سمجھایا۔ جو میری چرنی گیا ڈھٹھ، اس توں پرے نہ کوئے پڑھایا۔ بن میری کرپا کسے دی دُرمت میل گئی نہ لٹھ، کوٹن کوٹ مینڈک مین جل تاریاں رہے لایا۔ جنہاں میرا پریم اندر پیار لیا رٹ، اوہو نام سچا اکھوایا۔ میں اندر وڑ کے جھٹ، اٹھاں تتاں ویکھ دکھایا۔ چھویں گھر دا بوہا کھول کے پھٹ، پھاٹک اگلا دیاں دکھایا۔ جتھے ست ستوادی نوآ نٹ، سوانگی اپنا سوانگ رچایا۔ جاں زیرو یا پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ نہ کوئے کتھایا۔ بھولا ناتھ سر چرناں اُتے رکھ، دھوڑی ٹکا خاک رمایا۔ جگت ناتا تٹیا اٹھسٹھ، جن بھگتاں اندر مت اک رکھایا۔ گرکھو باہروں کسے پیا نہ لہ، کھوجت کھوج تھگی لکایا۔ ہر جو پرگٹ ہو یا کدی کسے نہ بھگ، تن ماٹی خاک نہ کوئے ہنڈھایا۔ اوہ سورا صاحب سر بگ، مالک اک اکھوایا۔ جسدا گر اوتار پیر پیغمبر وسایا جگ، جاگرت جوت رُشانیا۔ جس دے حکمے اندر جگت وڈیائی اٹھسٹھ، سٹھ اٹھ اپنے وچ چھپایا۔ سب دا حکمے اندر کر اٹھ، دُور دُراڈے میل ملائی۔ ویہہ سو اگی پندراں کنگ بند کر کے سب دے ہٹ، ہٹیاں وچوں دتے اٹھایا۔ اپنے چک کے پھٹے پھٹ، پھوڑھی سارے گئے ہلایا۔ اشاریاں نال گئے دس، جگ جگ اکھراں وچ لکھایا۔ جس ویلے آوے پُرکھ سمرتھ، ساڈی چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ صدی ویہویں لیکھا ہو جائے بس، بستے بنھ کے سیس اٹھایا۔ جدھروں آئے اودھر جاییے نٹھ، پچھے پرت کوئے نہ آئی۔ سری بھگوان جن بھگتاں اندر جائے وس، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ باقی کھیڑے کر کے بھٹھ، اگنی تت جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ تیرتھ گئے جنایا۔ سچ تیرتھ دسے وچ شریر، اٹھسٹھ جگت جنایا۔ جس وچ نہا گئے بھگت کبیر، کایا کور گیا تجایا۔ پڑھی کوئی نہیں قرآن مجید، حرفاں نال نہ کوئے لکھایا۔ رویداس چمارا کر کے گیا تصدیق، تصور کر کے نور خدایا۔ نانک دس کے گیا ٹھیک، کوڑا ٹھیکر سرب بھنایا۔ گوہند دسکے گیا سچی پریت، پُرکھ اکال میرا ماہیا۔ جس توں منگدے سارے بھیکھ، در بیٹھے جھولی ڈاہیا۔ اوہ آوے سدا انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمایا۔ کلجگ انتم بدلے ریت، مندر مسیت دے گوائیا۔ جن بھگتاں کر کے ٹھانڈے سیت، سیتل دھارا امرت کھ چوائیا۔ توں میرا میں تیرا دھر دا دس کے دکھراگیت، گوہند لئے ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے خوشی

و کھانیا۔ اٹھسٹھ کہن اسیں باہر دے ڈھولے، ڈھورائ پٹواں رہے نہانیا۔ جنہاں دے اندر ہر جی مولے، تنہاں دے چرن دھو دھو خوشی و کھانیا۔ جیہڑے جگ چوکڑی رہ گئے اوہلے، سو پر بھو پڑ دے رہیا اٹھانیا۔ کوئی وست نہیں ساڈے کولے، خالی ہتھ رو رو رہے گر لائیا۔ اسیں پھوٹ ہو یا بھوہ چھولے، کرتا قیمت کوئے نہ پائیا۔ کلجگ اڈدے وچ کوڑ ورو لے، تتی پون رہی ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ویکھنہارا اکو آئیا۔ اٹھسٹھ کہن ساڈی کئی پوجا، بیج کے نہاون کوئے نہ آئیا۔ جس نوں دسدا رہے دوجا، سو دئی دا مالک اک اکھوانیا۔ بھو اگم کھلا کے گو جھا، گجھی رمز لگانیا۔ جس دا لیکھ لکھ نہ سکے بندا، بناپت دے دھانیا۔ جس نے گر اتار پیر پیغمبر اُچایا بندا، بندا مت من مان دتی وڈیا۔ جس دا شبد انادی ستا، ست دلا را ویکھ و کھانیا۔ جس دا کھیل سدا انرتا، رتڑی رت نہ کوئے سمجھانیا۔ جس دا پندھ کدے نہ مکا، سب دے پینڈے رہیا چکانیا۔ جس دا سمجھ کوئی نہ نقطہ، نرا کھراں نال و کھانیا۔ اوس دا حکم اگمی بختہ، دھر دا ناد و جانیا۔ اوہ مالک کلجگ انت کدے نہ لکدا، جس دے ڈھولے سارے گئے سنایا۔ ایسے کارن سب نوں بچھا، بچھلی کہانی پھول بھلایا۔ اوہ آدھاری نہیں کسے پنج تت بت دا، پتلیاں آس نہ کوئے رکھانیا۔ اپنی دھاروں آپے اٹھدا، جس نوں نانک مہابلی گیا گانیا۔ اپنے نشانوں کدے نہ لکدا، جو گو بند چلے تیر کمان ہتھ اٹھانیا۔ اوہ بھگتاں نال کدے نہ رسدا، سدا رٹھیاں رہیا منایا۔ اٹھسٹھ تیر تھ کہے ایتھے ویلا اکو چپ دا، ساڈی چلے نہ کوئے چترایا۔ ایہہ شیر اوہو چٹی مچھ دا، جس دی مشکل حل نہ کوئے کرائیا۔ جس دے اندر کھیل پیو پت دا، گو بند نال ہوئی گڑمانیا۔ کوئی حساب لا نہ سکیا ایس دے رخ دا، رخصت لے کے سارے بچھے واہو داہیا۔ ایہہ مالک دو جہاناں ددھ پت دا، دیونہار اک اکھوانیا۔ غریب منانیاں گودی چکدا، شاہ سلطاناں خاک رلا لایا۔ اس دا پریم پیار انوکھی وکھری حک دا، جس نوں لہار تر کھان نہ کوئے گھڑانیا۔ ایہہ سب دیاں جڑاں آپے پٹدا، اٹھسٹھ رہن کوئے نہ پائیا۔ ایسے دا کھیل اندھیرے گھپ دا، گھمن گھیری وچ خوشی جنانیا۔ ایہہ مالک سچ سچ دا، جوٹھ جھوٹھ دے گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم رہیا ورتانیا۔ اٹھسٹھ کہے کریئے کی، قیمت نظر کوئے نہ آئیا۔ کس نوں کہیئے اگے جی، جیو جنت سکے نہ کوئے سمجھانیا۔ سارے کہن ویکھی پر بھ دی اگمی لیہ، لکیر بچھلی دتی مٹانیا۔ ہر جن ساچے سدھے بنا کے اپنے پتر دھی، دھیان اپنے نال لگانیا۔ جگت

و کھرا پنچ کے بی، بوٹا مات دتا لگایا۔ رِوداس پچارے کولوں لکھا کے ناتا توڑیا ساڈھے تِن ہتھ سیں، سینے اپنے نال لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیایا۔ اٹھسٹھ کہن آؤ ویکھیے دکھ، نیز اکھ کھلایا۔ جس نے پاہن تارے پتھر، ستھراں بیج ہنڈھایا۔ جس نوں لبھدے پھر دے گئے صوفی فقر، فقیریاں وِچ گایا۔ جو چڑھ کے چوٹی سخر، سک اپنی آپ سمجھایا۔ جس نے لیکھے لایا گوہند بازاں تتر، متر اک ہو جانیا۔ سو سُنیا اپنی دھاروں آیا نکل، مات پت نہ کوئے بنایا۔ جس چار جنگ دے لیکھ پچھانے پچھل، کنچن کھوج کھجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتایا۔ اٹھسٹھ کہن ویکھ عجب نظارہ، عجیب دتی وڈیایا۔ سانوں بُھلیا پچھلا کنارہ، اگے تٹ اک درسایا۔ جتھے وِجے سچ نگار، نوبت نام سنایا۔ نہ مٹی نہ کوئی گار، اِٹاں پتھراں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ مجھ کچھ نہ کوئی سنسار، لکھ بتالی نہ کوئے چترایا۔ سردی جگت نہ ٹھنڈی ٹھار، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ نہ کوئی سورج چند مارے لشکارا، دوس رین نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی اپنی بنت بنایا۔ اٹھسٹھ کہن آؤ ویکھیے گرگھ نہاؤندے، جیہڑے ساڈا مان گئے تجایا۔ جو اکو ڈھولا اندروں باہروں گاؤندے، گا گا خوشی منایا۔ لوچن نیز ہر ہر درشن پاؤندے، نچ نیز اکھ کھلایا۔ دُرم ت میل دُور کراؤندے، کایا کپڑ صاف دکھایا۔ اگلا پچھلا لیکھ چکاؤندے، دُوجی ویر نہ ہوئے جدایا۔ آسا اکو اک تکاؤندے، منسا منسا وِچ سما یا۔ نہاون ستگر چرن نہاؤندے، جتھے پہنچ سکے کوئی نہ رایا۔ انتم اپنا آپ وِچ ملاؤندے، ملاوٹ کوڑی گئے تجایا۔ ساڈے وِچ نہ چرن ٹکاؤندے، انتم کئی رہے کترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا لیکھے لایا۔ اٹھسٹھ کہن اوہ تیر تھ چنگا، جس گرہ ہر ہر چرن لگایا۔ اوتھے کرے کی وِچاری جمنا سُرستی گنگا، گوداوری نہ کوئے وڈیایا۔ سب نوں بُھل جائے اپنا دھندا، ہو چھی مت دکھایا۔ جن بھگتاں ویکھ ہوئے اندا، خوشی خوشی نال ملا یا۔ تیر تھ تٹاں وِچ باہروں پیچ تت خاکی نہاؤندا رہیا بندہ، اندروں پت پُنیت پوت نہ کوئے کرایا۔ جگت تیر تھ سورج تپش کر کے ٹھنڈا، آتم شانت نہ کوئے رکھایا۔ ایسے کر کے کلج انتم اینہاں دا کیتا کنڈھا، کنڈھی بہہ کے لیکھ مُکایا۔ شب دی دُھر دا پچھے لا کے ڈنڈا، سارے دھرنی اُتوں باہر کڈھایا۔ کوئی نہ پاوے اپنیاں ونڈاں، حصیدار نہ کوئے اکھوایا۔ سب دا مالک اک بخشندا، سری بھگوان نظری آ یا۔ دُوجا شب دی سُرست چندا، دو جہان کرے رُشنا یا۔

جن بھگتاں لاوے انگا، انگیکار اکھوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جگاد اپنا بھيو ویکھ وکھانیا۔ شکر کہے میٹوں ہوئی خوشی، خوشجری سرب سنانیا۔ پر بھو دی بھگتاں نال لگی رُچی، روشن منارے رہیا بنانیا۔ سوئی سُرَت اٹھا کے سٹی، سٹیاں رہیا جگانیا۔ آ کے اوہناں دی حالت بُجھی، جنہاں پچھے ہوئی جدانیا۔ اوہناں دی باہوں پھڑ کے وینی گٹس، گٹوں لیا اٹھانیا۔ آگے توں لکھ چوڑاسی وچوں دے کے جھٹھی، جھٹکارا سدا لیا کرانیا۔ ایہہ کوئی کھیل نہیں کُلی، سمنکھ ہو کے رہیا سمجھانیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ جڑ گئی پٹی، گوبند گرکھ بونٹا دتا لایا۔ اوہ ویلا یاد جس ویلے ہتھ رکھیا بدھو شاہ دی اُتے کُلی، کُجھ اپنا بھيو سمجھانیا۔ جس ویلے میرا مالک آوے دُھر دا کُھی، مُختیار میٹوں دے بنانیا۔ آگے چارے ورن وساوے سکھی، ہندو مُسلم ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ بھگتاں بھاگ لگاوے ماواں لکھیں، مہر نظر اک اٹھانیا۔ گوبند کہا اکلے توں پنڈ جاوے نہ چکی، چکا ونہارا میرا اکو سائینا۔ جس دے پچھے ننگی پیریں پیروں لاہ کے جُتی، سولاں ستھر سیج ہنڈانیا۔ اوس دی رضا وچ رہنا سدا خوشی، خوشامد جگت نہ کوئے جنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل وکھانیا۔ اٹھسٹھ کہن گوبند تکیا، سو طاقت والا نظری آیا۔ جس دا مالک ویکھے مدینہ مکیا، مقبرے سارے کھوج کھوجانیا۔ چلدا پھر دا کدے نہ تھکيا، سٹیاں رین نہ کوئے لنگھانیا۔ جگ چو کڑی بدلدیاں کدے نہ اکھیاں، کوٹن کوٹ کال گئے وہانیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اندر جگا کے نکیاں نکیاں بتیاں، البتہ اپنی رمز لگانیا۔ کسے نوں مان دوا کے راگاں چھتیاں، چھتتی جگاں وچ بھوانیا۔ کسے نوں وڈیائی دے کے تولے ماشے رتیاں، رتی رنگ دتا چڑھانیا۔ کسے دے کٹی پا کے نتیاں، مُندراں والے دتا وڈیانیا۔ کسے نوں اکھر لکھا کے اُپر پھٹیاں، الف یے دتی سمجھانیا۔ کسے توں چلا کے جگ ہٹیاں، تیراں تیراں دھار سنانیا۔ کسے نوں بندھن پا کے رسیاں، پھانسی دتا لٹکانیا۔ کسے نوں مُنہ دے بھار سُٹیا، نوری جھلک نور رُشنانیا۔ کسے نوں درس دکھایا وچوں وٹیاں، کسے نوں گنگا وچوں گہر گمبھیر نظری آیا۔ کسے نوں مان دوا یا اُتوں پتیاں، سوہنگ کر پڑھانیا۔ کسے نوں بھولے بھاؤ دسیا، اکھیاں نال دتا جنانیا۔ کسے نوں ناچ نچایا وچ سچیاں، کاہنا روپ وٹانیا۔ کسے دے ہتھ پھڑا کے پکھیاں، پوناں کرے جھلانیا۔ کسے دا واس کرا کے کُلی کٹھیاں، کٹھاں اُتوں لکھ بنانیا۔ کسے نوں اینیاں ڈونگھیاں رمزاں دسیاں، اشاریاں نال کری پڑھانیا۔ کسے نوں بنا کے جل وچ مچھیاں، کسے نوں کچھو روپ وکھانیا۔ کسے

دے نال گلاں کیتیاں اچھیاں، سوہنی سمجھ سمجھائیا۔ کسے دے نک نکیل پا کے رسیاں، چاروں کُنٹ دتا بھوائیا۔ کسے دے جوت جگا کے لٹ لٹیاں، نورو نور کری رُشنائیا۔ کسے نوں کر کے لکھ لکھیاں، لکھنے دتی آپ وڈیائیا۔ کسے نوں ہٹ وکا کے ہٹیاں، قیمت نہ کوئے رکھائیا۔ کسے نوں دیگ اُبال کے مٹیاں، اگنی دتا جلائی۔ کسے دیاں باہروں بدل کے اکھیاں، اندروں لیا ملائی۔ ایہہ سخیاں سب نالوں اچھیاں، جنہاں دی گر اوتار پیر پیغمبر دین گواہیا۔ جنہاں دے چرن دوارے گنگا گوداوری جمن سُرستی آئیاں نٹھیاں، لہنگے موڈھیاں اُتے رکھائیا۔ دُور دُراڈیاں نیڑے ہو کے ڈھٹھیاں، دھوڑی خاک رمائی۔ سانوں مان رہیا نہ اٹھسٹھیاں، اٹھاں دا مالک چھیاں دا یاچک صفرے وچو صفتاں وچ صلاحیا۔ جس دیاں بھگتاں نال رل گئیاں پتیاں، حصیدار رہیا اکھوائیا۔ پندراں کٹک نوں وینہدیاں وینہدیاں لنگھ گئیاں صدیاں، سدا دیون والا نظر کسے نہ آئی۔ پُریاں لوواں جس دے حکمے اندر بدھیاں، بندنا کرے لوکائی۔ جس نے دو جہاناں خالی کر کے گدیاں، گداگر دتے بنائی۔ اوس دے چرن ساریاں ڈھٹھیاں، چھڈ کے مان وڈیائیا۔ دھن بھاگ جے ہو گئیاں کٹھیاں، جگ جنم دے وچھڑے رہیا ملائی۔ ایہہ کہانیاں گوہند دیاں ہوئیاں سچیاں، جو بھوکھتاں وچ لکھائی۔ اوہ کو جھیاں کملیاں کچیاں، جو پلو گئیاں چھڑائیا۔ اوہ جگت دوارے نیچیاں، ملیا میل نہ دُھر دے ماہیا۔ پریتم نال نہ مل کے ہسیاں، آتم سچ نہ کوئے سہائیا۔ خصم نال نہ مل کے وسیاں، واسطہ جگت نالوں تڑائی۔ اوہ مایا ممتا ڈسیاں، دین روپ وٹائی۔ کوٹن کوٹ تھلاں وچ مر گئیاں پُئوں نوں لبھدیاں سسیاں، پورا سَنگر ہتھ کسے نہ آئی۔ ایہہ اوس ویلے لیکھ لکھیا، جس ویلے چھوٹے بچیاں نیہاں وچ دتا سرہند بسیاں، سینے سارے ہتھ لکائی۔ گر کھو تہاڈیاں اوہدیاں گنڈھاں کسیاں، اپنی ہتھیں کھچ لگائی۔ ایہہ تڑپھدیاں وچھوڑے اندر مجھیاں، سنگر امرت نیر اپنا آپ رہیا برسائی۔ جس پریتم نوں لبھ نہ سکن اکھیاں، سو اکھاں ساہمنے ہو کے دیا کمائی۔ کوٹن کوٹ رانجن پچھے رُکے مر گئیاں ہیر سیالاں جلیاں، جنگل بیلے کھوج کھجائی۔ ایہو جیہی مَوَج کسے کدی نہ آئی اُتے منجیاں، جیہڑی ٹٹی منجی دتی وکھائی۔ اوہ سخیاں ست پریم نال رنگیاں، رنگراتا اکو رنگ چڑھائی۔ دروپتی وانگ ہوون کدے نہ ننگیاں، اوڈھن پڑدا سیس لکائی۔ ایہتھے اوتھے آد جگاد جگ چوکڑی کدی نہ ہوون رنڈیاں، ہر کنت لین ہنڈھائی۔ تیر تھ تٹاں اُتے کوڑے سادھاں دیاں کوئی نہ دیکھن جاوے منڈیاں، سرب منڈلاں دا مالک اکو نظری

آئی۔ اوہ دُہانگناں وِ بھارناں ہو گئیاں گندیاں، جنہاں بُھلیا بے پرواہیا۔ اوہناں دے کنیں سوہندیاں کدے نہ ڈنڈیاں، متھے لُکا جو بن رنگ نہ کوئی چڑھائی۔ تن شنگار نہ کوئے انگیاں، ساڑھی سُبھر سالو کم کسے نہ آئی۔ کسے کم نہیں آؤنا جل جل بندیاں، ماسی پُھچی پُھل سیس گندا مہندی رنگ نہ کوئے چڑھائی۔ جنہاں دیاں آسا منسا پُوریاں ہوئیاں تنگیاں، ترسنا دتی بُجھائی۔ تنہاں دے پنجیباں پیراں سوہنیاں ہنڈیاں، ہتھ سُنکُن گلے ہار ملی وڈیاں۔ ناتا ٹٹیا براہمن پکھنڈیاں، پکھنڈاں ڈنڈا دتا لگائی۔ دیوے دان نہ کوئی گھسائی دندیاں، بھٹا پوجا نہ کوئے چڑھائی۔ جن بھگتاں وکھا کے ریتاں چنگیاں، چنگی طرح دتا سمجھائی۔ سری بھگوان بن کے دُھر دا سنگیا، سگلا سنگ وکھائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کرے پرکاش نیتز اندھیاں، اندھ اگیان دتا مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا چکائے تمبور راگ سُرنگیاں، دُھر دی سُر دتی سمجھائی۔ جس نوں سُن کے تپدیاں رُوحاں ہوون ٹھنڈیاں، اگنی تت گوائیا۔ لبھن جان نہ نیلے جھنگیاں، دُبھ کاہی نہ پھول بُھلایا۔ انتر مار دھیان کہن پر بھ سورے سرنگیا، تیری بے پرواہیا۔ تیرا گا کے اک چھندیا، سوہنگ ڈھولا دتا سٹائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، درس دِکھاوے مکاوے پھر پھندیا، سنمکھ ہو کے ہوئے سہایا۔

☆ ۱۶ کنگ ۲۰۲۱ بکرمی میلا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُرا ☆

پا کے درس اگئی گر دے، اٹھسٹ اپنا حال سٹائی۔ جگ چوکڑی رہے تِر دے، بن بن پاندھی راہی پچھا سمجھ کوئے نہ آئی۔ سبجگ تریتا دواپر کلج ہڈیاں سُدے رہے ساڈے اندر مُردے، مدعا سکیا نہ کوئے سمجھائی۔ ایہہ کھیل پُرکھ اکال انوکھے ہو دے، ہر جی رچن رچائی۔ ویس کر کے ٹھگ چور دے، جگت بُھلیکھا بھرم بُھلایا۔ جگت جیو مول نہ سوچدے، سمجھ اپنی گئے گوائیا۔ جگت کریا مول نہ روکدے، رُقہ سچ نہ کوئے پڑھائی۔ ایویں پتّ بن کے موکھ دے، مُفت اپنا آپ لٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر اپنی کار کمائی۔ جگ چوکڑی رہے چلدے، وہناں دھار دھار وھائی۔ جگت کریا رہے مندے، منسا نال لوکائی۔ بھو لکا کے دُھر دے چن دے، جگت چاندنی نال رُشٹائی۔ سچ سنہیہڑا انتم دسدے، دہ دشا رہے سٹائی۔ اسیں سب

توں اوہلے وسدے، نظر کوئے نہ پائیا۔ بن بھگتاں بھیلو لبھے نہ اٹھسٹھ دے، جگت کنارے تیر تھ تٹ کم نہ آئیا۔ کلجگ انتم سارے اگدے، تھک تھک
 بیٹھے ڈھیریاں ڈھائیا۔ چار کٹناں دہ دشا وچ سدے، بندر قلندر دوویں روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دے لیکھے ویکھ وکھائیا۔
 اٹھسٹھ کہن بجے پھر دے، جگ جگ کھیل وکھائیا۔ مہم من کے ساچے پر دے، ویکھی کھیل لوکائیا۔ ساتھوں صاف نہ ہوئے کسے دے ہر دے، ہر ہر
 روپ نہ کوئے وکھائیا۔ پینڈے مکے نہ دُور نیڑ دے، منزل سکے نہ کوئے چکائیا۔ شتری براہمن دسں انہاں نال رہے کھیڈ دے، جگت کھیل رچائیا۔
 گڑیارے ہٹاں وچ پانی رہے مچدے، امرت ناؤں صلاحیا۔ کسے نوں بھیت نہ لبھے اوس دیس دے، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ اٹھسٹھ کہن بھج بھج تھکے، چوکڑی جگت وٹائیا۔ پاندھی بن بن مات آکے، عقل رہی نہ کوئی چترائیا۔ سوہا پا پا
 تیر تھ تے، کنارے دتے سہائیا۔ کندھیاں اُتے ٹکا کے متھے، مستک دتے رگڑائیا۔ جیو جنت کر کے بکے، حیرانی وچ سائیا۔ مور کھاں مگداں ساڈے
 پیالے بھر بھر چھکے، کمتی جگت سمجھائیا۔ بھگت جن ویکھ ویکھ ہسے، بھرے بھلی لوکائیا۔ جگت وویہاری جگت رٹے، گھر گھر حصے دتے ونڈائیا۔ ساچے لاه کسے
 نہ کھٹے، کھٹکے وچ لوکائیا۔ چار جگ دے داری پٹے، وصیت وچ سمجھائیا۔ اصلیت وچ ہو کے پکے، خصوصیت لئی چھپائیا۔ براہمن کولوں دھوا کے وٹے،
 پتھراں پوچ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لیکھا دے مکائیا۔ اٹھسٹھ کہن بندے رہے ملاج، ماہی نظر کسے نہ آئیا۔ دسدے رہے
 صلاح، سمجھ کسے نہ پائیا۔ پھڑ دے رہے بانہہ، گود نہ کوئے ٹکائیا۔ جل دھار رہے نہا، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ امرت رس رہے پیا، انتر آتم بھو
 نہ کوئے کھلائیا۔ گنگا ساگر وچ ڈیرہ لا، سرشٹ سبائی خاک ملائیا۔ براہمن ہتھ ملی وڈیا، پوت چوئکے رہے کرائیا۔ بال جے جو جگت ماں، مکھ لا کے سگن
 منائیا۔ سچ سچ دینا سمجھا، نیم اک درسائیا۔ بندھناں وچ سرب دینا پھسا، پھانسی سکیا نہ کوئے کٹائیا۔ گر اوتار گئے سمجھا، پیر پیغمبر کر پڑھائیا۔ ساچا تیر تھ
 انتر آتم اک لیا بنا، جسدا کنڈھا نظر کوئے نہ آئیا۔ بن سنگر پورے کوئے نہ سکے نہا، مہر نظر اٹھائیا۔

☆ ۱۷ کنگ ۲۰۲۱ بکرمی دلپ سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُرا ☆

پورب تٹا پچھلا مان، اٹھسٹھ سیس نوایا۔ تٹ کنارہ نہ اہمان، نٹھ نٹھ بیٹھے مکھ چھپایا۔ پنڈتاں والا نہ کوئے گیان، ودیا جگت نہ کوئے پڑھایا۔
 مینڈک والا نہ کوئے اِشان، مین جل نہ تاریاں لایا۔ تیرا کھیل ویکھ بھگوان، سِری سِری سارے رہے سُنایا۔ صاحب وڈے بلوان، بلدھاری تیری
 چترایا۔ سارے بنے رہے نادان، بالی بُدھ رکھایا۔ تیرا بھو نہ آیا وِچ جہان، ظاہر اکل نہ کوئے پرگٹایا۔ لیکھا لکھ لکھ دیندے گئے بیان، راگاں ناداں
 صفت صلاحیا۔ اِشاریاں نال دسدے گئے نشان، نشانہ سچ نہ کوئے چلایا۔ امرت بوند سوانتی کراوندے گئے پان، دُھر دی دھار نہ کوئے وہایا۔ تٹاں اُتے
 راس پاوندے گئے کاہن، جمن وِچ سیس لُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سِر اپنا ہتھ لُکایا۔ سارے کہن رہے بھلدے، اُبھل تیری
 سرناہیا۔ انتم تول کسے نہ تُلدے، اٹل تیری وڈیایا۔ بن تیری کرپا رہے نہ کسے مُل دے، قیمت سکے نہ کوئے چُکایا۔ رس کُڑاوے ہوئے مٹھے مُل دے،
 رسنا سیر نہ کوئے چکھایا۔ جگ چوکڑی بوٹے ویکھے ہلدے، سمل رُکھ مات لہرایا۔ کوٹاں وچوں گرُکھ تیری چرن پریتی ویکھے گھلدے، بہتیاں وچوں
 تھوڑے نظری آہیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان گلشن تیرے وچوں بھلدے، پت ڈالی آپ مہکایا۔ جس ویلے سچ دوارے ویکھے کھلدے، شاہ پاتشاہ دیا کمایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہایا۔ اٹھسٹھ کہن پئے وِچ بھور، گھمن گھیر نظر کوئے نہ آہیا۔ لوکات ویکھیا قبر، مقبرہ دتا سمجھایا۔
 بن تیری کرپا کتے نہ آیا صبر، صاحب ملیا نہ بے پرواہیا۔ کوٹن کوٹ شاہ سلطان ساڈے وِچ سٹاکے ٹبر، ہڈیاں استیاں رُپ وٹایا۔ اسیں ویکھیا کسے دی
 ریکھ سکے نہ کوئی بدل، بدلہ اگے نہ کوئی چُکایا۔ بن تیرے کرے کوئے نہ عدل، انصاف ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ جاں چڑھ کے ویکھیا گنگن، گہر گمبھیر
 نظری آہیا۔ جس داتن وجود نہ بدن، بدلی سب دی رہیا کرایا۔ دپک اگئی اوتھے جگن، زِرگن نور جوت رُشناہیا۔ سنت سہیلے بیٹھے مگن، مورکھ مگدھ نظر
 کوئے نہ آہیا۔ لوڑ رہی نشانی کوئی نہ پدم، پر ماتم تیری بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی کھیل کیتا مدھم، آہستہ آہستہ دتا سمجھایا۔ کلج انتم چرن کول اٹھا کے
 قدم، قدیم دا لیکھا دتا مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمایا۔ نت نوت رہے بھوندے، وہناں دھار وہایا۔ دھرتی اُپر

رہے سوندے، اپنا آسن لایا۔ جگت تائیں رہے بھلاؤندے، اشاریاں نال وڈیایا۔ کَلر کندھاں رہے ڈھاہندے، اپنی ڈھاہ وکھایا۔ ایکا تیرا نام رہے دھیاؤندے، چرن کول سرناہیا۔ جگ چوکڑی نین اٹھاؤندے، نیز تنگن دھر دا ماہیا۔ گر اوتار ویکھ وکھاؤندے، ناتا توڑ قلم شاہیا۔ پنڈت پاندھے گائتری منتر آپ سناؤندے، اکثر باراں نال رلایا۔ ہری اوم تت ست درڑاؤندے، اوم اونکار تیری سرناہیا۔ بودی جننجو خوب ہلاؤندے، مستک ٹکیاں نال چکایا۔ دھوتی پٹو اتے سٹاؤندے، دوہری گنڈھ بندھایا۔ سورج دیوتا پانی چڑھاؤندے، چولیاں نال بھرایا۔ باہروں مل مل پنڈا نہاؤدے، انتر صاف نہ کوئے وکھایا۔ کلجگ انتم تیری کرپا ویکھ پر بھو شراؤندے، شرمسار سیس نہ کوئے اٹھاؤندے، جسدے پچھے لوکمت وڈیائی پاؤندے جگت لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، سچ دوارے تیری آس رکھایا۔ اٹھسٹھ کہن چار جگ پھرے بھجے، نٹھے واہو داہیا۔ تٹ کنارے ویکھے سچے کھجے، اگا پچھا یاد کوئے نہ آہیا۔ جل دی دھار وہن وگے، پھر مڑ کوئے نہ آہیا۔ ناری پُرکھ ہندے ننگے، پت پڑا گئے مکایا۔ بگ بپرے دسدے بگے، ہنس کاگ روپ وٹایا۔ سرشٹی مایا اندر دگے، اگنی تت تپایا۔ کام خُماری اندر مدھے، نام رس نہ کوئے چکھایا۔ ساچے پڑدے کوئے نہ کجے، اوڈھن سیس نہ کوئے لکایا۔ شاستر سمرت وید قرآن بوجھے لدے، ہولا بھار نہ کوئے وکھایا۔ انتم سارے پئے ڈوگھی کھڈے، باہر سکے نہ کوئی کڈھایا۔ بلوان رہے نہ وڈے وڈے، جودھے زور گئے تجایا۔ مانس جوئی ویکھے گدھے، کوکر سوکر روپ وٹایا۔ اٹھسٹھ تیرتھ جنہاں پانی لہے، پر میثور کہہ کے شکر منایا۔ اوہناں دے پلے کچھ نہیں پھکے، پھانسی جم دی گل لٹکایا۔ اسیں دھوون والے وٹے، پتھراں صاف کرایا۔ اسیں وہن وہاون والے گھٹے، مٹی خاک رلایا۔ سانوں نہیں کوئی اوس دے پتے، پتتن بہہ نہ کوئی سمجھایا۔ ساڈی پوجا ہوئی وچ ٹھکے، شہنشاہ اپنا پڑدا پایا۔ کلجگ انتم کھیل انوکھے تنکے، نیز اکھ کھلایا۔ جس نوں پیر پیغمبر لہجہ مدینے مکے، مکتباں وچ مطالہ رہے کرایا۔ جس نوں گرو اوتار کہندے سدا سمرتھے، سوامی اکھ وڈی وڈیایا۔ تس دا کھیل ویکھ کے اکھ، نیز نین رہے شرمایا۔ سانوں بھل گئے کنارے تے، تیرتھ روپ نہ کوئے رکھایا۔ ساڈے چیتھڑ پُرانے پھٹے، رویداس چمارا دے گواہیا۔ اک چوئی پچھے چارے جگ رکھے، چار کُنٹ وچے ودھایا۔ پورب جنم دے انوکھے لیکھے، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ سچ پریتم مارگ دے،

بھگون دے سمجھایا۔ اوہ تنے کر اکٹھے، گردھارا پال دیدار رنگ چڑھایا۔ پہلی گھر بستر پآ کے چٹے، چٹّی چادر اُتے دے بہایا۔ تّیاں دا پرشاد رکھ کے
 آگے، اگلا لیکھا دے سمجھایا۔ سیس بنھ کے دُھر دی پگّے، پگڑی بچھلی دے چُکایا۔ سَتج دی دھار وچوں سَت ستوادی کڈھے، جنہاں گوتم نالوں ہوئی
 جُدا یا۔ گوداوری کنڈھا ویکھ ہسے، چھوٹی گُفا رہی سمجھایا۔ جہنوں اِکّی ویکھ کے آئے اکّھے، نیتز اکّھ کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار
 سدا وڈیا یا۔ اٹھسٹھ کہے سانوں یاد آئی گود، وری وریام دے وڈیا یا۔ جس دا بھيو اگٹرا گوجھ، گجری چند انگ لگایا۔ اُس دا لیکھا اگادھ بودھ، بدھ مت
 من نہ کوئے سمجھایا۔ جس دا لیکھا لوک پرلوک، دو جہان دے وڈیا یا۔ جس دا وکھرا نرالا سب توں سلوک، اکھراں وچوں وکھری کرے پڑھایا۔ اُس
 دے گھر دی ویکھنی مَوچ، مجلس لا کے خوشی منایا۔ سچ پریتم اندھٹھڑے کرے چوچ، چولی سب دی رہیا بدلایا۔ پورب جنماں دی کر کے کھوج، خوشیاں
 نال جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیا یا۔ تیرتھ تھ کہن ساڈا ہووے پرساد، پرسادی دیا کما یا۔ جس دے ہتھ سب
 دی لاج، لاجانت وڈی وڈیا یا۔ سو بھگتاں نال کر کے کاج، اپنا ناتا لئے جڑایا۔ سَت دھرم دا چلا کے اک رواج، رواداری دے مٹایا۔ لیکھے لا کے
 لنگڑے لوٹھے اپانج، نیتز ہین دے وڈیا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے کھلایا۔ بھيو ابھیدا کھولے سَت، سَت ستوادی دیا
 کمانیدا۔ لیکھا جانے برہم مت، وِدیا برہم آپ پڑھانیدا۔ حقیقت وچوں دے کے حق، جھولی خالی آپ بھرائیدا۔ لیکھا جانے پُرکھ سمرتھ، دُجا سنگ نہ
 کوئے رکھانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سر اپنا ہتھ کمانیدا۔ سر ہتھ رکھے سوامی، صاحب وڈی وڈیا یا۔ آد جگادی
 انتریامی، انتر آتم کھوج کھجایا۔ اٹھسٹھ وِروں کے ٹھنڈا پانی، تیرتھ تھ ویکھ وکھایا۔ پہلی گھر رُت سہانی، اِکّی مالک بے پرواہیا۔ گھر گھر دیوے دات دانی،
 رارا رام رُپ وٹایا۔ ایہہ مِل چار جگ دی پُرانی، سچ عدالت لئے کڈھایا۔ گوتم دس اوہ نشانی، اہلیا سلا ویکھ وکھایا۔ رام چند چڑھائی بانی، چرن کول
 وڈیا یا۔ پال دیدار اُس ویلے ویکھن ایہہ کہانی، نیتز نین نین اٹھایا۔ دُھر دے رام سنا کے بانی، انتر اندروں دتا جنایا۔ سچ پریم دی سچ نشانی، نشانیاں
 وچوں وکھایا۔ کلجگ انتم میلا پھیر وچ جہانی، جہاں تہاں لئے ملا یا۔ سولاں سنگ بچھلی رُت وکھانی، پچھا یاد کرا یا۔ ایہہ پر بھ دی وڈی مہربانی، جو سَتیاں

رہیا اٹھایا۔ پہلی گھڑ جگت بھوکھت توں وکھری لکھائے بانی، وکھرا حال سنایا۔ گرکھاں دے چرناں اُتے اٹھسٹھ داپا کے ٹھنڈا پانی، کوڑی کریا صاف کرایا۔ راج نرین غصہ نہیں ایہہ اوہ حیرانی، جیہڑی داعوے دیوانی وچ جگ جگ چلی آئی۔ گوہند چلہ چاڑھ کے تیر کانی، گوداوری کنڈھے کمان کھچایا۔ اوس ویلے آئی شبد اگئی بانی، پُرکھ اکال دتی سمجھایا۔ جس ویلے میرا چند چمکے نور نورانی، دو جہان ہوئے رُشنائیا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں اکٹھا کر کے امرت پیواں دُھر داپانی، پان اپنا نام چڑھایا۔ دیوت سُر رکھ مَن گر اوتار پیغمبر پیر وشن برہما شو کرن دھیانی، دھیان وچوں دھیان اپنا اک لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمایا۔ سولاں کنگ دی رات کہے کیوں کڈھے تن، کی تیری چٹرائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے وکھڑے سب توں چنھ، چنتا وچوں پرگٹایا۔ میرا لیکھا کوئی نہ سکے مَن، گنتیاں وچ نہ کوئے سمجھایا۔ کراں کھیل چھن چھن، اچھل چھل دھاری ویس دھرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اک لیکھا رکھے اگئی دن، دو اک اک نال وڈیایا۔ ہر سنگت سدا رہنا خوشحال، خوشیاں وچ وڈیایا۔ تئیں جگ جیو نہیں ایہہ گوہند لال، لال ندر لال رنگ رنگایا۔ پچھلے وچھوڑے دا حل ہويا سوال، وچھوڑا آگے نہ کوئے دکھایا۔ راتیں سٹیاں دے جاگدیاں رہے نال، سنمکھ ہو کے درس دکھایا۔ جتھے وسو اتھے کرے پرتپال، دُور نیڑا پندھ چُکایا۔ دو جہاناں دا بخش پیار، ناتا پریم لئے جڑایا۔ تہاڈے کایا مندر اندر بنا کے سچّی دھر مسال، دھر م دوارا دے دکھایا۔ تہاڈے نالوں بہتا تہاڈا پر بھو نوں خیال، جو اندر وڑ وڑ رہیا ہلایا۔ دوس رین کرے پرتپال، اٹھے پہر ہووے سہایا۔ تہاڈی کر کے آپ بھال، لہ لہ اپنی گود بٹھایا۔ سد ویکھنہارا مُریداں حال، مُرشد شہنشاہیا۔ ساچی سکھیا دے سکھال، دھیرج جت جنایا۔ سدا سکھی و سیو نکے بال، وڈیاں رنگ رنگایا۔ تہانوں پوہ نہ سکے کال جم جندار، نہ کوئے ستایا۔ جدھر ویکھو وساں نال، آگے بچھے ہو ہو سیو کمایا۔ ماتا پتا نالوں بہتا بخش پیار، پتراں وچوں گر سکھ پتر لئے پرگٹایا۔ چرن پریتی دے کے دان، داتے دُھر دے دتا بنایا۔ تہانوں میری سوگند، تہاڈی میٹوں آن، قسم کھا کے رہیا جنایا۔ جس بھلیاں بھٹکیاں دی کیتی آن پہچان، بے پہچان دیا کمایا۔ مار وکھرا نرالا بان، سوئی سُرقتی ٹنب اٹھایا۔ شبد بٹھا کے سچ بان، دوس رین رہیا اڈایا۔ اپنا بخش کے سچا مان، مَناںیاں گلے لگایا۔ ایہو آد جگادی سِری بھگوان، جس نوں بھگوان کہہ کے سارے سیس نوایا۔

سو مہربان ہو کے تہاڑے اندر وڑیا آن، ساڈھے تن ہتھ مندر دتا سہایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا سچا مان، نہانیاں اپنے گھر وسایا۔ ہر سنگت تیری پریم چھہر، دو جہاناں شمع گل کرایا۔ ویکھنہارا دھر دارہر، رحمت وچ خدایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دُوبے نال بخش، مشورے کر کر رہے سنایا۔ چار جگ دے ویکھن لیکھن، پُستک پھول بھلایا۔ بن بھگتاں کسے ہتھ نہ آیا دھر دا بہتن، ہتکاری روپ نہ کوئے وٹایا۔ سارے کہن ابناشی کرتے گرکھاں دی سُرقتی کیتی چیتن، چاترک وانگ رہے بللایا۔ تن من اپنا کر کے بھیسٹن، دھن چرناں ہیٹھ دہایا۔ سچ نظارہ دھر دا ویکھن، نگارا نام وچ سچ شنوایا۔ جو مالک چھڈ کے آیا دیس پردیسن، دو جہان تہایا۔ سو در در گھر گھر غریب نہانیاں بدل کے ریکھن، رکھیاں نیاں نالوں وڈے رہیا بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ ہر سنگت ایہہ کھیل عجیب، عجب نہالا رہیا کرایا۔ دُور دُراڈا آ قریب، قدرت رہیا اٹھایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں تہاڑے جاگے نصیب، نسبت وچ حساب نہ کوئے لگایا۔ کسے نے پتھراں نال لگائی پریت، کوئی جنگلاں وچ دھیان لگایا۔ کسے دی گائے جوائی موئی ٹھیک، کسے دا چھنیاں دُده بھرایا۔ تہاڑے سنمکھ ہو کے تہاڑی برہوں دی نکدی ویکھے چیک، چاروں کُنٹ کھوج کھجایا۔ تہاڑی کلمیاں نالوں چنگی حدیث، حضراتاں نالوں پڑھایا۔ ایہہ دھار اوہ باریک، جس نوں گوہند گیا لکھایا۔ تہانوں ملن وچھڑن دی آگے کوئی رہے نہ تکلیف، طاقت اپنی نال گوانیا۔ تئیں بچے بالے نڈھے اوہ شریف، جنہاں دا شرفا عرفا گئے جس گایا۔ سب توں وڈی کر کے جاواں بخشیش، رحمت تہاڑی جھولی پائی۔ تئیں پریتم کر کے کرنی پریت، میں پتراں وانگ گود اٹھایا۔ جنم کرم دی ویکھ کے نیت، نیتوان ہو یا سہایا۔ تساں گھر بیٹھنا سدا اہیت، میں راتیں سُنیاں پھڑ پھڑ لوں اٹھایا۔ نام سنا کے اپنا گیت، توں میرا میں تیرا کراں جنایا۔ سدا ملن دی دے نصیحت، وصیت ساچی دیاں کرایا۔ سچ پریم دی ایہہ اصلیت، اصل وچوں پرگٹایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہاڑی ولدیت، والد واحد اکو اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ رکھایا۔

☆ ۱۷ کنگ ۲۰۲۱ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ نیشالا ☆

تیر تھ تٹ کنار بھرن ہاوا، ہوکیاں نال رہے گر لائیآ۔ صدی ویہویں چکيا سب دا دعوہ، مالک رہن کوئے نہ پائیآ۔ لوکماں وچوں اٹھیا ناواں، نو کھنڈ نہ کوئے وڈیائیآ۔ ملے مان نہ گنگا گوداوری جمنا سرتی ماواں، امرت رس نہ کوئے چکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے سب دے دتے چکائیآ۔ تٹ کنارے وهاون نیر، اپنی چھبر لائیآ۔ ساڈی منزل ہوئی آخر، ویلا وقت دے گواہیا۔ ساڈی بدل دتی تقدیر، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ آگے کٹے نہ کوئے زنجیر، کبیر جلاہا رہیا سمجھائیآ۔ ساچی دیوے نہ کوئے دھیر، دھیرج ست نہ کوئے بندھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنے انتم ویکھ وکھائیآ۔ لہنا انتم ویکھے ہر، ہر کرتا کھیل کھلایندآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس لئے پھڑ، دو جہاناں حکم ورتایندآ۔ سچکھنڈ نو اسی سچ دوارے سدے گھر، حکمی حکم منایندآ۔ زرگن سرگن کھیل رہیا کر، کرنی کرتا کار کماندآ۔ سبجک تریتا دواپر کلجک دیونہارا ور، لیکھا سب دا پھول بھلایندآ۔ تٹ کنارے اٹھسٹھ بن تتاں لئے پھڑ، ڈوری شبدی تند بندھایندآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کماندآ۔ تٹ کنارے روون بدھے، بندنا سیس جھکائیآ۔ دھر دربارے آئے سدے، حکم بے پرواہیا۔ دھرنی اتوں مان چھڈے، دھول لیکھ چکائیآ۔ دُرمت میل دھو نہ سکے دھبے، کوڑی کریا نہ صاف کرائیا۔ کلجک سادھ ساڈے اندر ڈبے، وہندی دھار وہائیآ۔ ساچے درکسے نہ سچھے، مندر چڑھ نہ خوشی منائیآ۔ جگ چوکڑی رہے لکے، بن ہر پر میثور پڑدا نہ کوئے اٹھائیآ۔ سانوں انت کوئی نہ بچھے، پچھلا ویلا گیا آئیآ۔ سرب سوامی اکو اٹھے، زرگن زرویر زرنکار لئے انگڑائیآ۔ امرت جام جن بھگتاں پیا کے گھٹے، گھر گھر وچ بوجھ بھجھائیآ۔ ست سہاونی سہائے رتے، رت رتڑی نال مہکائیآ۔ صدی ویہویں ساڈے پیٹڈے لکے، آگے پندھ نہ کوئے جنائیآ۔ کلجک جیواں بھار نہ جائے چکے، گھٹری سیس نہ کوئے اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا رہیا مکائیآ۔ لہنا دینا رہیا مکا، مکمل حکم سنائیآ۔ جلوہ گر نوری خودا، خد اپنی کھیل رچائیآ۔ جس نوں پیر پیغمبر گئے گا، عیسیٰ موسیٰ محمد صفت صلاحیا۔ سو مالک خالق بے پرواہ، پردہ اپنا رہیا اٹھائیآ۔ ساچا کلمہ دے سنا، دھر فرمانا اک الائیآ۔ امام اماں ویس وٹا، دامہ سچا دے وجائیآ۔ جگت نظاماں دے بدلا، نظم نغمہ اپنا نام سنائیآ۔ وطن توں بے وطن دے بنا، وت پھیر

کوئے نہ آیا۔ مینڈی تینڈی لیکھا دے چکا، دشا لہندی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ تٹ کنارے مارن نعرہ، اتم دین دہایا۔ لیکھا چکيا وچ سنسار، ملے نہ مان وڈایا۔ سر سرور چکيا ٹھنڈا ٹھارا، رس امرت نہ کوئے بھرایا۔ حکمے اندر کر کھیل اپارا، ہر کرتا رہیا سمجھایا۔ در درویش بنا گرو اوتارا، پیر پیغمبر رہیا سمجھایا۔ کرے کھیل آپ نرنکارا، نرگن نرویر نور خدایا۔ جس نوں شاستر سمرت وید پُران گر اوتار کہن چوھیاں اوتارا، چار جنگ دا مالک اک اکھوایا۔ کاگد قلم شاہی لیکھ لکھت توں باہرا، گرنٹھاں پنتھاں وچ نہ بند کرایا۔ دو جہان جنگ چو کڑی سنائے اپنا نام جیکارا، نعرہ حق خدایا۔ کاتب بن کے اک لکھارا، لیکھ لیکھنی دے وڈایا۔ ساچا کھول بھگت دوارا، دروازہ اکو دے جنایا۔ جس دے اندر دھر نظارہ، بن نظراں دے دکھایا۔ جوتی دیپ ہوئے اجیارا، بن باقی تیل ڈمگایا۔ ویکھے وگسے ویکھنہارا، ہر کرتا شہنشاہیا۔ جس دے پریم دا اک بھہارا، امرت روپ وٹایا۔ جس دا گر اوتاراں ملیا سہارا، پیر پیغمبر اوٹ رکھایا۔ جس دا بھگتاں تلیا نظارہ، بے نظیر دتا سمجھایا۔ اوس دات نہ کوئے کنارہ، کنڈھی واٹ نہ کوئے بنایا۔ بالو ریت نہ کوئی گارا، کانا کاہی نہ سنگ دکھایا۔ اوتھے اکو سمرتھ پُرکھ دا چلے سچ بھہارا، امرت امیوں آپ برسایا۔ اٹھاں سٹھاں تیرتھاں پائی کوئی نہ سارا، شاستر سمرت وید پُران بے انت بے انت رہے جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈایا۔ اٹھسٹھ کہن ساڈی سمجھے نہ کوئے بناوٹ، گھاڑت نظر کسے نہ آیا۔ کس دواویوں ہوئی سخاوت، پر بھو وست دتی ورتایا۔ گرنٹھاں اُتے لکھی عبارت، اکھراں نال پڑھایا۔ صفتاں نال سفارش، رسنا نال جنایا۔ بن ہر نرنکار کرے نہ کوئی وضاحت، وجہ سچ نہ کوئے سمجھایا۔ آد پُرکھ ابناشی کرتے شکر دے کے اک ہدایت، حاصل ضرب دتا سمجھایا۔ جگت سرشی ویکھنی عادت، عدل بدل لوکایا۔ جس ویلے پریم پُرکھ پرما تم اپنی سچ لگائے عدالت، عدلی ہو کے ویس وٹایا۔ چار کُنٹ کرن بغاوت، دہ دشا شور مچایا۔ کوڑی کریا گھر گھر نظری آئے بناوٹ، سچا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ بن منزلوں سادھاں ہوئے تھکاوٹ، پینڈا سکے نہ کوئے چکایا۔ صحی دیوے نہ کوئی شہادت، سچ سکے نہ کوئے سنایا۔ بانی کھانی دی ہوئے ملاوٹ، ثابت روپ نہ کوئے بنایا۔ ہر کی کرے نہ کوئی شناخت، شخصیت بیٹھے کھ چھپایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ویکھے تھاوں تھانیا۔ اٹھسٹھ تٹ تیرتھ رہے رو، نیر وچوں نیر وہانیا۔

بہڑی ساڈا ٹٹا موہ، مجت چکی لوکائی۔ سب کچھ ہر جی لیا کھوہ، خالی بھانڈے دتے کرائیا۔ صدی دیہویں ہويا دھروہ، دروہی نام خدائیا۔ اندر وڑ دروازہ لیا
 ڈھو، پڑا سکے نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا تھم اک سنائیا۔ تیرتھ تٹ کڈھن ترلا، اپنا سیس نوایا۔ لوکمت دا بھوؤں
 مرلہ، بیس اکیسا ویکھ وکھائیا۔ ساچا اکھر جس کلمیوں باہر پڑھنا، صفتی ناماں وچوں وڈیایا۔ ساچے تخت جس چڑھنا، تخت نواسی سچا شہنشاہیا۔ دھر دا کھیل
 جس کرنا، کرنی کرتا کار کمایا۔ جس دے ہتھ لکھ چوڑا سی جینا مرنا، مر جیوت روپ وٹایا۔ جس نے کھسرا جھڈانا ورنناں برناں، شتری براہمن شوڈر ویش
 اکو رنگ رنگایا۔ جس نے کایا مندر اندر وڑنا، ساڈھے تن ہتھ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا تھم اک ورتایا۔ اٹھسٹھ
 کہے میرا چکيا پڑا، اوڈھن نظر کوئے نہ آیا۔ کلج گنی ویکھ سڑا، ساتک ست نہ کوئے بنایا۔ وہندی دھار ویکھو ہڑ دا، چپولا نہ کوئے اٹکایا۔ چاروں
 گنٹ ترلے کردا، طرح طرح سمجھایا۔ ویکھو انتم کویں مردا، مردے تارنہارا اپنا مردا روپ وٹایا۔ لیکھا چکاوے لوکمت گھر دا، کھڑکی کڈا بند وکھایا۔
 انوکھا کھیل نرائن نر دا، ناری نہ سمجھ سکے نہ رانیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جو چاہے سو کردا، کرنہار وڈی وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 لیکھا لیکھے وچوں سمجھایا۔ اٹھسٹھ کہن کاہدا جھگڑا، سنگی نظر کوئے نہ آیا۔ جگت جیو جہان ہويا پگلا، من مت بُدھ ہوئی ہلکایا۔ سادھ سنت بھو نہ جانے
 اگلا، گرنتھ پڑھ پڑھ رہے سنایا۔ رکھی منی نیز اندھلا، لوچن اکھ نہ کوئے کھلایا۔ جگت جو گیشتر ڈنڈوت کرے کوئی نہ بندنا، بندی خانہ نہ کوئے تڑایا۔
 کھولے بھو نہ کوئی برہمنڈنا، جیرج انڈ نہ ڈیرہ ڈھاہیا۔ محل دکھاوے نہ کوئی رنگلا، کایا بنک جوت رُشنائیا۔ شرع توڑے کوئی نہ سنگلا، پریم ڈور نہ تند
 بندھایا۔ کلج انتم سب دا نیر پانی گندھلا، سوچھ سروپ نہ کوئے بنایا۔ صدی چودھویں چلدا پھر دا ہويا بنگلا، پوڑی ڈنڈا نہ کوئے اٹھایا۔ گھنٹیا ملیا نہ
 راساں پاونہارا بندرا، گوبیاں والا گوپ نظر نہ آیا۔ راجا ملیا نہ راجن اندرا، گوتم دے گواہیا۔ سب دا خالی ہويا کایا پنجر، طوطا گنگا کرے نہ کوئے پڑھایا۔
 سرشت سبائی غفلت وچ آئی گوڑھی بندرا، نیز اکھ نہ کوئے کھلایا۔ بھو جانے نہ کوئی جیو پنڈ دا، برہمنڈ نہ کوئے کھوجایا۔ سنگر روپ امرت ساگر سندھ
 دا، ساکھیات سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اٹھسٹھ لیکھا لوکمت مکایا۔

☆ ۱۷ کنگ ۲۰۲۱ ہکرمی مکھن سنگھ دے گرہ پنڈ بٹر کلاں ☆

سجھنڈ نواسی سچ دربار، درگاہ ساچی سوہا پائیندا۔ چار جگ دے اکٹھے کر گرو اوتار، سچ سندیسہ اک منائیندا۔ پیغمبر پیر کر خبردار، آلس نندرا اکھ
کھلائیندا۔ لیکھا جان تیر تھ تٹ کنار، اٹھسٹھ حکم اک منائیندا۔ وشن برہما شور لائے نال، دھر داسنگ اک جنائیندا۔ روس در بھگھار، منڈل منڈپ میل
ملائیندا۔ زمیں آسمان دے آدھار، گگن گگنتر ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جان دو جہان، لوک پر لوک حکم ورتائیندا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق دے فرمان، دھر
سندیسہ اک منائیندا۔ صدی ویہویں سارے کرو دھیان، نیز لوچن اکھ اک کھلائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران اکٹھے کیتے آن، گیتا گیان بھید چکائیندا۔
مصلہ ویکھ انجیل قرآن، الف یے ونڈ ونڈائیندا۔ جودھا سور پیر بلی بلوان، ہر کرتا کرنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے
کھیل ساچا ہر، نرویر نرنکار نرگن اپنا حکم ورتائیندا۔ نرگن حکم سدا ورتنت، نہ کوئے میٹے میٹ منائیندا۔ آد جگادی ہر بھگونت، پت پر میثور بے پرواہیا۔
جسدی مہما سدا اگنت، لیکھا گنت نہ کوئے گنائیا۔ جس دا کھیل لکھ چوڑا سی جیو جنت، انڈج جیرج اتبج سیج ونڈ ونڈائیا۔ جس دا لیکھا چارے بانی پراپسنتی
مدھم بیکھری بنائے بنت، راگاں ناداں شداں کرے شنوائیا۔ جس دا اگم اتھاہ الکھ اگوچر منت، منتو دھر دا حل کرائیا۔ جس دے حکمے اندر نرک سورگ
دوزخ جنت، بہشت برہمنڈ کھنڈ سمائیا۔ جس دا نام ندھانا بودھ اگادھا دھر دا پنڈت، ساچی ویدا کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
سجھنڈ نواسی کھیل کھلائیا۔ سجھنڈ نواسی پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ نت نوت چلاو نہارا رتھ، سنجگ تریتا دواپر کجگ حکم ورتائیا۔ گر اوتاراں پیر
پیغمبراں مارگ دس، تینی اوتاراں حکم منائیا۔ بھگت اٹھاراں دے کے رس، وست امولک جھولی پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نعرہ دس، الکھ پرکھ دتا درڑائیا۔
نانک گوہند نرگن جوت کر پرکاش، شبد انادی ناد جنائیا۔ تیر تھ تتّاں دے دھرواس، اٹھاں سٹھاں ویکھ وکھائیا۔ جل دھارا پر تھی آکاش، چوٹی ٹلے پر بت
کھوج کھجائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن
داتا اک اھوائیا۔ نرگن داتا ہر نرنکار، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ آد جگادی جس دی دھار، دو جہاناں کھیل کھلائیندا۔ تھر گھر ساچے کر پیار، شبد دلارا

سُت اُٹھائیندا۔ سُن اگموں کر کے پار، دُھر دا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ وِشن برہما شو کر کر خبردار، بے خبر خبر سُنائیندا۔ ترے گُن مایا بھر بھنڈار، پنچم ناتا جوڑ
جڑائیندا۔ شبد سندیسہ ایکا وار، ایکنکارا آپ سُنائیندا۔ لکھ چوراسی کر خبردار، نو نو چار کھوج کھجائیندا۔ کھیل کر اگم اپار، نرگن سرگن رُوپ وٹائیندا۔ ناؤں
دھر گرو اتار، پیغمبر اپنی کار کمائیندا۔ دُھر سندیسہ وِچ سنسار، شاستر وید سمرت نال ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہ اپنی کل
وکھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ہر کرتار، کرتا بے پرواہیا۔ نو سو چُرانوے جگ چوکڑی کھیل اپار، اپر مپر سوامی دتا کرائیا۔ کلجگ انتم ہو خبردار، دو جہاناں رہیا
اُٹھائیا۔ نیز کھول ویکھو کوڑا، لوچن بند نہ کوئے جنائیا۔ چاروں گنٹ اندھ اندھیا، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی وِبھار، ناری کنت نہ کوئے
ہنڈھائیا۔ گر اتار پیر پیغمبر لوک مات گئے ہار، ہوکا دے دے جگت سُنائیا۔ اکھراں وکھراں دے آدھار، کاغذ قلم شاہی گنڈھ پوئیا۔ شبد اگم کر سچا وِج
وپار، وِنجارے ہو کے گئے جنائیا۔ بن آتم پر ماتم ساچا میت سچن نہ کوئے دُھر دایار، سنگی سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
کرے کھیل ساچا ہر، سچ دربار ہر نرنکار دُھر دا تھم اک جنائیا۔ دُھر دا تھم سچ سندیسہ، بن اکھراں آپ جنائیندا۔ شاہو بھوپ ہر وڈ نریشا، نر نرائن اک
اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی بھگت اُدھارن جس دا پیشہ، پشت پناہ ہتھ لکھائیندا۔ جس نوں جگ چوکڑی جھکدے وِشن برہما مہیشا، شکر نیوں نیوں دھوڑی خاک
رمائیندا۔ سچکھنڈ جس دا اولڑا دیسا، دو جہاناں والی سو بھاپائیندا۔ پیر پیغمبر چاکر خاک کر کے جس نے بھیجا، گر اتار بندگی نام اک درڑائیندا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی پاربرہم، سو پُرکھ نرنجن کھیل رچائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن جانے اپنا
کم، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ آد نرنجن چاڑھکے دُھر دا چن، ابناشی کرتا کرے رُشنائیا۔ سری بھگوان بیڑا سب دا بنھ، دو جہاناں رہیا چلائی۔ پاربرہم پت
پر میثور کہے دھن دھن، واہوا وڈے وڈی تیری وڈیائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آپے گھڑے آپے لئے بھن، جگ چوکڑی اپنی کھیل رچائیا۔
گر اتاراں پیر پیغمبراں دے کے دان، نام ندھان جھولی پائیا۔ بنسریاں والے بنا کے کاہن، گویاں ناچ نچائیا۔ بنباساں وِچ بھآ کے رام، سیتا دے دُہائیا۔
عیسیٰ موسیٰ محمد دے پیغام، پیغمبراں رسولاں کرے پڑھائیا۔ دُھر دا کلمہ اک کلام، کائنات کرے جنائیا۔ اپنا منتر ستنام، ست ستوا دی دتا سمجھائیا۔ دُھر

سندیشہ دیویں آن، ڈنکا فتح نال وجایا۔ تیرا ویکھ کھیل سارے ہون حیران، ہر جو انت کوئے نہ آئی۔ شاستر سمرت وید کہن پُران، جیو پرانی رہے جس گایا۔ تیرا وکھرا انوکھا اگما شبدِ بان، لواں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پار کرائیا۔ جس اُپر کرپا کرے سری بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائی۔ تس سبجک تریتا دواپر کلجک ملیا مان، ابھمان دتا مٹائی۔ سچکھنڈ نو اسی نوجوان، تخت تاج تیری سرنائیا۔ شاہو بھوپ راج راجان، رعیت دو جہان تیری لوکائی۔ نانک گوہند عیسیٰ موسیٰ محمد دے کے گئے بیان، شہادت کھانی بانی نال رلائی۔ کلجک انت سری بھگوانت نہکلنک پرگٹ ہووے وچ جہان، جس دا پتا نہ کوئی مائی۔ کوئی نہ جانے بُڈھا بال انجان جوان، جو بن رتا نظر کسے نہ آئی۔ ساچے مندر وسے اک مکان، سمبل نگری ڈیرہ اگم لگائی۔ دُھر دا حکم دیوے فرمان، سچ سندیشہ اک سنائی۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ چار کُنٹ دہ دشا ویکھے آن، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت سمند ساگر دُو گھٹی کھائی پھول بھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر پُرکھ اگم، اکو اک اکھوانیندا۔ جگ چوکڑی جانے اپنا کم، نہکرمی کرم کمانیندا۔ ایہتھے اوتھے دو جہان برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں بیڑا بنھ، نرگن سرگن سرگن نرگن کار کمانیندا۔ نام پدارتھ شبدِ امولک جوت پرکاش دیونہارا دھن، ابناشی اپنی کھیل وکھانیندا۔ بن کنناں راگ سنائے ہوئے مارے من، ممتا موہ مٹانیندا۔ پنچ وکارا توڑ ہنکارا دیوے ڈن، ڈوری شبدی تن بندھانیندا۔ چکھنہارا لکھ چوراسی وچوں جن، جن جن کی تیج آپ رکھانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجک کرنی اپنی آپ جنانیندا۔ کرنی اپنی دسے آپ، پت پر میثور وڈی وڈیائی۔ سرشٹ سبائی جس تھاپن لیا تھاپ، لکھ چوراسی گود اٹھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا رسنا جہوا بٹی دند دس کے گئے جاپ، کوٹن کوٹ صفتی نام صلاحیا۔ جس دی سب توں اتم نرالی انوکھی وکھری ذات، ظاہر ظہور بے نظیر سچا شہنشاہیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کدے نہ پائے وفات، مقبریاں وچ نہ کوئے دبائی۔ جس دی صفتاں بھری لکھ سکے نہ کوئے کتاب، کاتب بیٹھے مکھ بھوایا۔ الف یے لا نہ سکے حساب، انجیل قرآن نہ کوئے وڈیائی۔ کھانی بانی بے انت دا نکا جہا باب، بابت گر اوتاراں دتا جنائی۔ جس نوں سجدیاں وچ کرن آداب، نمو نمو سپس جھکائی۔ جُبریاں وچ ویکھن محراب، محبوب بے پرواہیا۔ سوچ سوامی سدا نہکامی انتریامی کلجک انت اکو رہیا جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنایا۔ جس دی

بھوکھت واکاں اندر سارے دے کے گئے آواز، ہوئی ہوئی حال جنائیا۔ جس نوں صاحب سلطان سری بھگوان کھندے شاہ پاتشاہ گرو مہاراج، مہابلی وڈی
 وڈیائیا۔ تخت نواسی پُرکھ ابناشی سچ جگدیش جس دے سیس سوہوے تاج، تاج تخت رہن کوئے نہ پائیا۔ بھوپت بھوپ وڈنواب، نوبت اپنا نام سنائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر صدی چودھویں اکٹھے کیتے آپ، پتا پُرکھ اکال باپ رہیا سمجھائیا۔ نیز تنکو لوکمت، دھرنی دھرت دھول رہیا دکھائیا۔ کلجک جیواں ساچا
 بُھلیاں جاپ، انتر آتم ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ پنج تت کایا مائی ہوئی خاک، رُوح بُت پاک نہ کوئے کرائیا۔ پیالہ ملے نہ آب حیات، امرت رس نہ
 کوئے چکھائیا۔ گردِ مندر مسجد شودوالے مٹھ دوس رین ہندا پاپ، سادھ سنت جیو جنت دھیاں بھیناں رہے تکائیا۔ آتم پر ماتم سب دانتھانات، من واسنا
 کوڑی کریا کری گڑمائیا۔ پیو پُت دا کرے گھات، بھین بھنیا رہیا تکائیا۔ کوڑ گڑیاری گلکھنی ہوئی نار کم ذات، نہ ہر کنت نہ کوئے ہندھائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر جو نام دی دے کے گئے دات، سارے خالی جھولیاں بیٹھے کرائیا۔ گوہند تیرا جانے نہ کوئی بھوکھت واک، نانک تیرا نام نہ کوئے منائیا۔ محمد تیرا
 کھولے کوئی نہ تاک، عیسیٰ ہوئے نہ کوئے رُشنائیا۔ موسیٰ تیرا ہویا نہ حساب بے باق، عاقی دے خدائیا۔ کرشن تیری پئی نہ سچی راس، سرتی شبدی گوپی
 کاہن نہ روپ وٹائیا۔ رام تیرا جانے نہ کوئے بنواس، سیٹا سوانی سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران صدی ویہویں سارے ہوئے اداس، کلجک
 انتم دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ مایا کارن سادھ سنت ساڈا کردے پوجا پاٹھ، پیٹ کارن کرن پڑھائیا۔ قیمت نال ہٹاں وچ وکدے وانگ کتاب، گرو گرنٹھ
 گردیو رہیا سنائیا۔ ابناشی کرتے سری بھگوان ساچی سکھیا کسے رہی نہ یاد، یادداشت سارے بیٹھے گوائیا۔ کلجک وسدا کھیڑا نظر نہ آئے آباد، گلشن سچ نہ
 کوئے مہکائیا۔ آتم دُھن سنے کوئی نہ ناد، ڈھولک چھینے سارے رہے کھڑکائیا۔ تیرے پریم دی اندروں مارے نہ کوئی آواز، سچ سندیش نہ کوئے سنائیا۔
 بن سَنگر پورے کھولے کوئی نہ راز، رحمت رام نہ کوئے جنائیا۔ سچکھنڈ نواسی تیری نظر نہ آئی کسے دات، داتے دانی جو مات ورتائیا۔ صدی چودھویں پیر
 پیغمبر کہن آئی اندھیری رات، چوداں طبق رہے گر لائیا۔ اللہ رانی پوری ہوئی نہ خواہش، خواستگار دے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا رہیا درڑائیا۔ دُھر دا لیکھا دے سے ایک، اکیو ایک جنائیا۔ کلجک انتم کسے نہ رہی کوئی ٹیک، مستک لکے براہمن رہے دکھائیا۔

اندر وڑ کے دسے کوئی نہ بھیت، کوٹن کوٹ سادھ سنت نام ونڈن تھاؤں تھانیا۔ مایا ممتا کوڑی کریا رہے کھید، کام کردھ لوبھ موہ ہنکار ہويا ہلکایا۔ آتم
 پر ماتم ساچی سخی بن کے مانے کوئی نہ تیج، سُہنجی رُت نہ کوئے سُہانیا۔ جوتی جلوہ تنگے کوئی نہ تیج، تعجب ہوئی بیٹھی لوکایا۔ امرت بر سے کوئی نہ میگھ،
 میگھلا دھار نہ کوئے برسایا۔ نام کھنڈا چکے کوئی نہ تیج، ساچی کھڑگ نہ کوئے چکایا۔ دُھر دا دسے نہ کوئی کھیل، شاستر سمرت پڑھ پڑھ سارے رہے
 سُنایا۔ رُج نیز سکے کوئی نہ پیگھ، دوئے لوچن اکھ اُٹھایا۔ سرشتی جھگڑا مچھ داہری کیس، موئڈ مُنڈائے دین دُہانیا۔ شتری براہمن شوڈر ویش کوئی نہ رہیا
 ہمیش، تھر نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم انتر دشا رہیا دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیر تھ تٹ کنارے، ہر کرتا ویکھ
 دکھایا۔ صدی چوڈھویں نیز کھول چاروں کُنٹ ویکھو وچ سنسارے، دہ دشا دھیان لگایا۔ ساچی نیا نوکا لگے نہ کوئی کنارے، منجھدھار رہی دُہانیا۔ شاستر
 سمرت وید پُران جو دیندے رہے لارے، اشاریاں نال سمجھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دیاں صفتاں وچ پکارے، کوک کوک سُنایا۔ جس دے آد جُگاد
 جُگ چوڈھویں استھل سوہن چُبارے، زِگن جوت کرے رُشَنایا۔ جس دی مہما کاگد قلم شاہی لکھ لکھ ہارے، انتم بیٹھے سیس نَوایا۔ جس نوں برہما وشن شو
 کرن نَسکارے، کروڑ تیتیا دھیان لگایا۔ جو صفت صلاہی وسے باہرے، محبوب نور خُدا یا۔ جس خالق خلق مخلوق ساڈھے تِن ہتھ بنائے تن منارے،
 مُنی مُنیشتر ویکھنہارا چائیں چانیا۔ جس دا آد انت نہ پاراوارے، بے انت روپ گوسائینا۔ سو گر اوتاراں پیر پیغمبراں دسے نال اشارے، لوکات راہ
 دکھایا۔ اوہ ویکھو تگُو نیز نین خالی دسن مندر مسجد مٹھ شوڈوالے گرودوارے، گر کا روپ نظر کسے نہ آیا۔ تیر تھ تٹ اٹھسٹھ خالی ہوئے دوارے، امرت
 رس نہ کوئے بھرا یا۔ کلجگ سنت ساچے چڑھیا نہ کوئے کھارے، وٹنا نام نہ کوئے لگایا۔ کوڑی کریا در در گھر گھر نیز نین رہی شنگارے، مایا ممتا کجل پانیا۔
 سیس مینڈھی گندے انتم وارے، صدی چوڈھویں دے دُہانیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھ ہوئے شرمسارے، چار یار اکھ نہ کوئے کھلایا۔ انجیل قرآن کڈھے
 ہاڑے، ہو کے لے لے رہی سُنایا۔ اُمت اُمتی دن آئے ماڑے، مڑھی گور وڈیا یا۔ سچ خُداے تیرے کھیل نیارے، محبان بید و تیرا بھيو کوئی نہ پانیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا آپ جنایا۔ بھيو ابھیدا دسَنہارا، ہر کرتا اک اکھوانندا۔ زِگن روپ اگم اپارا، الکھ

اگوچر ویس وٹائیندا۔ جوتی جاتا ہو اُجیارا، نرگن نورو نور دُگمگائیندا۔ شبد اگئی بول جیکارا، دو جہان سٹائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء کر خبردارا، آلس نندرا میٹ مٹائیندا۔ صدی ویہویں کل کلکی لے اوتارا، کل کلکیش ویکھ وکھائیندا۔ لہبھیاں ہتھ نہ آئے وچ سنسارا، کھوجیاں کھوج نہ کوئے جناہیندا۔ جس دا صفتاں بھریا بھنڈارا، وست اتھاہ ورتائیندا۔ تیر تھ تٹاں کر کے پار کنارہ، سہارا اکو نام درڑائیندا۔ لیکھا چکا کے تیئی اوتارا، بھگت اٹھاراں پنڈھ مکائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر نمسکارا، نانک گوبند سیس جھکائیندا۔ شاستر سمرت وید پُراں انتم ہارا، اپنا بل نہ کوئے رکھائیندا۔ تیری کرنی تیرے ہتھ صاحب سچے نرنکارا، دُجا ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ پسارا، پاسا تیرا اکو نظری آئیندا۔ چار ورتاں اٹھاراں برتاں دے سہارا، شتری براہمن شور ویش تیرا روپ سوبھا پائیندا۔ بند کوڑی کھول تالا، مارگ دس اک سکھالا، بھيو چکا شاہ کنگالا، اوچ نیچ راؤ رنگ تیرا دھیان لگائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالا، دُھر دا منتر دس سکھالا، آتم پر ماتم تیرا روپ نظری آئیندا۔ بن منکیاں والی پامالا، لیکھا چکے کال مہاکالا، ساچی دھر مسالا ساڈھے تن ہتھ تیرا مندر سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر گمبھیر آپ سٹائیندا۔ گھر گمبھیر سٹائے بن فارسی عربی، اکو نام درڑائیا۔ کسے کم نہ آوے مالا تسبیح، متصب دیو گوائیا۔ پریم پریتی اندر بنو دردی، دُکھیاں دُکھ ونڈائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکڑی ایسے نام دی پا کے گئے عرضی، آرزو پر بھو اگے سٹائیا۔ پت پر میشور بے پرواہ تیری ساچی مرضی، مرض ہوئے دے گوائیا۔ تیری کھیل اک اسپرج دی، اسپرج لیلہا رھیا ورتائیا۔ تیری دھار مردانے مرد دی، مدد اکو اک دکھائیا۔ تیری کھیل ککھی چھری کرد دی، قاتل مقتول دوویں رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ دے دکھائیا۔ ساچا مارگ دس بھگوان، چار جگ دے گر اوتار سیس نوائیا۔ دین مذہب دا جھگڑا مکے جہان، شرع شریعت کرے نہ کوئے لڑائیا۔ سب دا نظری آئے اک ایمان، عملاں وچ رہے لوکائیا۔ آتم پر ماتم دے گیان، چوداں ودیا کم کسے نہ آئیا۔ گھر گھر پھردا دے شیطان، آسا ترسنا متا موہ نال ملایا۔ تیر نرالا مار بان، شبد اگئی اک چلائی۔ جو تیتھوں وچھڑے تیتھوں لین پچھان، بے پچھان پڑدا دینا اٹھائیا۔ توں لکھ چوراسی دا سچا کاہن، بنسری نام دے سٹائیا۔ تیرے ناد دُھن دا دکھرا اک دیوان، جو دیوانے دے بنایا۔ صدی ویہویں سارے ہو گئے حیران، مہربان نظر کسے نہ آئیا۔ کلجگ انتم بدل دے ودھان،

ولدیت پچھلی دے مٹائیا۔ اگلا دس دھر فرمان، سَتجگ ساچا حکم منائیا۔ تختوں لاه دے راج راجان، سیس تاج نہ کوئے لکائیا۔ کر پروان غریب نمانے
 بال انجان، بالک انجانے گود اٹھائیا۔ تیرے اُتے سرب سوامی سب دامن، اِکو اوٹ رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مل کے کرن سلام، سجدیاں وِچ وڈیائیا۔
 تُوں صاحب سچھنڈ نواسی سری بھگوان، مہابلی تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا دینا اِکو ور، کلجگ اتم سارے دھیان لگائیا۔
 کلجگ انت دھیان لگاؤندے نے۔ گر اوتار منگ منگاؤندے نے۔ پیر پیغمبر جھولی ڈاھندے نے۔ وِشن برہما شو سیس جھکاؤندے نے۔ کروڑ تیتیسائیں
 شراؤندے نے۔ گن گندھرب راگ الاؤندے نے۔ برہمنڈ کھنڈ چرن دھوڑی خاک رماؤندے نے۔ تُوں دین دِیال سدا بخشنڈ، بخشش تیری اپنی جھولی
 پاؤندے نے۔ ست دھرم دادے اند، اند چند تیرا راہ نکاؤندے نے۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تیرا ناتا تیرے نال رکھاؤندے
 نے۔ سچ سندیشہ ڈھولا سنا چھنڈ، نغمہ نام تیرا انت سناؤندے نے۔ آون جاون پت پاون اگلا پچھلا چکا پنڈھ، در ساچا اِکو ویکھ دکھاؤندے نے۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگاؤندے نے۔ سو پُرکھ نرنجن سچ درڑاؤندا اے۔ ہر پُرکھ نرنجن آکھ سناؤندا اے۔
 ایککارا بھيو کھلاؤندا اے۔ آد نرنجن پڑدا لاہندا اے۔ ابناشی کرتا حکم سناؤندا اے۔ سری بھگوان آپ سمجھاؤندا اے۔ پاربرہم ویکھ دکھاؤندا اے۔
 شبدی سٹ نال رلاؤندا اے۔ بن وچولا پھیرا پاؤندا اے۔ لکھ چوراہی کھوج کھجاؤندا اے۔ ساڈھے تن ہتھ بنک وڈیاؤندا اے۔ سوئی سرتی آپ اٹھاؤندا
 اے۔ اکال مورتی بھيو چکاؤندا اے۔ ناد تورتی اِک وجاؤندا اے۔ امرت سوانتی بوند دھر دی آپ برساؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ درڑاؤندا اے۔ ساچی کرنی کار کماوانگا۔ کوڑی کریا میٹ مٹاوانگا۔ کھیوٹ کھیٹا اِک اکھواوانگا۔ شبد سندیسہ دھر
 دا بھیج، دو جہان اٹھاوانگا۔ کلجگ بدل کے کوڑی رکھ، سَتجگ سچا مارگ لاوانگا۔ دو جہاناں لیکھا چکا کے دیس پردیس، پردیسی ہو کے پھیرا پاوانگا۔ اگلا دس
 کے اپنا لیکھ، اگم اتھاہ راہ جناوانگا۔ کوڑی کریا گنی میٹ کے جیٹھ، ٹھنڈی پون اِک چلاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور سر
 اپنا ہتھ رکھاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن نمستے، نمو نمو سیس جھکائیا۔ صدی دیہویں ساڈے بنھ دے بستے، بغلاں وِچ قرآن لکائیا۔ نہ سوگ نہ کوئی

ہر کھے، چنتا غم نہ کوئے جنایا۔ تیرے نام کسوٹی اُتے گئے سارے پرکھے، پارکھو دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ پھری دروہی عرشے فرشے، فاضل فضل فیصلہ سچ نہ کوئے کرایا۔ بن تیری رحمت رحمان کرے کوئی نہ ترسے، مہر نظر نہ کوئے اُٹھایا۔ تیرے وچھوڑے اندر جن بھگت ساچے تڑپھے، جل مین نہ دے گواہیا۔ کون ویلا پر بھ ساچا پرتے، پت پر میثور پھیرا پایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرے اکٹھے، اِکو در بہایا۔ کھچ لیاوے تیر تھ تے، اٹھسٹ نہ کوئے وڈایا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی پت کوئی نہ رکھے، اوڈھن سیس نہ کوئے لُکایا۔ کرے کھیل پُرکھ سمر تھے، شاہ پاتشاہ سچا شہشاہیا۔ گر کُھاں حقیقت جھولی پاوے حقے، مُرید مُرشد لئے ترایا۔ دین مذہب دے گلوں لاہ کے پٹے، شرع زنجیر دے کٹایا۔ نام رنگیلے اپنے رتے، رتی رنگ دے چڑھایا۔ چار ورن اوچ نیچ راو رنگ راج راجان بھین بھائی بنے سکے، سگلا سنگ رکھایا۔ پریم ڈوری اندر سب نوں نتھے، نک نکیل اک وکھایا۔ مان گوا کے بورے لگے، کوجھے کملیاں گل لگایا۔ لیکھا چُکا کے مدینے مکے، رسولان دے سمجھایا۔ بھو کھلا کے مندر مٹھے، شودوالے دے درڑایا۔ گر دوار جو پھر دے نٹھے، بھججن واہو داہیا۔ تنہاں نوں سچ سُنہیرا اِکو دے، دہ دشا دے سمجھایا۔ ہر گھٹ اندر اِکو سوامی وسے، جس دی ذات پات نظر کسے نہ آیا۔ سنجگ ساچا مارگ ست ستوادی لگے، لاگت قیمت کرتا نہ کوئے جنایا۔ کرپا کرے سورا سر بگے، سوریر ہوئے سہایا۔ دُھر دا تال اِکو وبتے، واحد نعرہ دے سناہیا۔ پنڈت پاندھا ملا شیخ گرنتھی دے کوئی نہ دنڈے، حصیاں وچ نہ کوئے لوکایا۔ سب نوں مارگ پوڑی اک چڑھا کے ڈنڈے، ڈنڈاوت بندنا سب نوں دے سمجھایا۔ آتم پر ماتم دے کے پرماندے، نجاند رس چکھایا۔ بھو چُکا کے ہنگ برہے، سو پُرکھ زرنجن ویکھ وکھایا۔ جوشنکے سنسے رہندے من میں، من کا منکا دے بھوایا۔ بھو کھلا کے کایا تن میں، تتوت دے درڑایا۔ نیز کھول اگیان اندھیرا نہ دے، زرنجن جوت کرے رُشایا۔ جھیرے چُکا کے چھپر چھن دے، ساچے مندر دے وسایا۔ جتھے راگ اِکو دھن دھن دے، سارے رہے پر بھو جس گایا۔ کھیل وکھائے اگلے رنگ دے، بچھلی میل دھوایا۔ میل ملا کے گجری چند دے، چندن لُکا مستک لایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در درویش ایہو منگ منگدے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کوئی کوٹ جگ ویکھے لنگھدے، کلج انتم گیا آیا۔ تیرے آسن سوہنے پر بھو اگئی پلنگ دے، جس دی پاوا چول نہ کسے بنایا۔ کلج انتم لیکھے ویکھ کایا پنج تت تن دے،

اپ تیج وائے پر تھی آکاش کھوج کھجائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ منتر اک سمجھائیا۔ سچ سوامی دس دے منتر، مطلب سب دا حل کرائیا۔ کھلے بھو جیو جگ انتر، انشکر دے بُجھائیا۔ ترے گن مایا لگی بُجھے بسنتر، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ پڑا لاه کے گگن لگننتر، برہمنڈ کھنڈ دے دکھائیا۔ تیرے ہتھ سب دی بنتر، گھرن بھنہار تیری سرنائیا۔ تیرا رپ برہم نرنتر، مایا برہم نہ کوئے درسائیا۔ تیرا کھیل جگا جگنتر، جگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ تیرا نام نرالا انوکھا شستر، شتر ديوے کھپائیا۔ تیرا سب توں دکھرا بستر، اوڈھن بے پرواہیا۔ تیرا سب توں تکھا استر، اُگن آتھن ویکھ دکھائیا۔ تیرا کسے نہ سمجھیا آد جگاد نچھتر، حساب سکيا نہ کوئے لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھو توں سب دا ساچا منتر، متراں وچوں اکو نظری آئیا۔ اپنی دھاروں آویں نکل، جس نوں جنم کوئی نہ مایا۔ چوٹی چڑھ کے بیٹھوں سخر، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ چار جگ تیرا صفتاں وچ کر دے گئے ذکر، اکھراں لفظاں جوڑ جڑائیا۔ تیرا نقشہ کوئے نہ سکيا چتر، گھاٹ دسے نہ کوئے سمجھائیا۔ کلج انتم سچ سوامی تیتوں تنگدے بڑ بڑ، نیتز لوچن نین اکھ کھلائیا۔ دروہی خدائے نبی رسول پیغمبر کہن کیوں گیوں و سر، بچھرت لے ملائیا۔ توں پدر مادر سب دا پسر، مہربان اکھوائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج بیٹھے رہے کر کے صدق، صبور ی نال رلائیا۔ تینوں لہجے پہاڑاں والے وچ تبت، تیر دھیان لگائیا۔ آ کے ویکھ جاگیر اپنی ملکہ، مالک جگت خدائیا۔ تیرے بھگت ساچے سنت گرکھ گر سکھ برہوں وچ رہے وک، درلاپ وچ وقت لنگھائیا۔ کیہڑی کوئے کیہڑی دھار کیہڑے مندر کس گھرانے وچ بیٹھوں کھسک، اپنا کھ چھپائیا۔ خالی دس سورگ بہشت، بہشت سورگ کم کسے نہ آئیا۔ تیرے ہتھ گر اوتار پیر پیغمبراں دی ساچی فہرست، فیصلہ دھر دا دے سنائیا۔ تینوں کھوج دے گئے گر چیل راما وشٹ، بھج بھج واہو داہیا۔ انتم جانیا توں سب دا اکو اشٹ، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ سچ دوارے کھول دے درشت، درشتی اپنی اُتے پائیا۔ کلج کوڑی کر یا میٹ دے علّت، عالماں اپنا علم دے سمجھائیا۔ جھوٹھی کرے کوئی نہ ذلت، خواری دے مٹائیا۔ اپنے ملن دی ساچی دس ملت، ملنی جگدیس کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، سچ مارگ مات لگائیا۔ سچھنڈ نواسی تیرا مارگ چنگا، دو جہاناں نظری آئیا۔ نرگن نرور تیرا مردنگا، شبد اناد کرے شنوائیا۔ امرت رس تیرا سچ سرور گنگا، گنگا گوداوری رہی شرمائیا۔ نام ندھان تیرا چھندا، سوہنگ ڈھولا بے پرواہیا۔ مورکھ

مگدھ پتر سگھڑ بنائے گندہ، دُرمت میل دھوایا۔ انتر آتم دے کے پرماندا، نجانند کرے رسایا۔ تیرا دوارا سدا ٹھنڈا، امرت میگھ برسایا۔ اپنی بندگی وچ لگا دے بھلیا بندہ، بندنا دے سمجھایا۔ تُوں سرب سوامی سدا بخشندا، بخشش تیری نظری آئی۔ تُوں مالک حیرج انڈا، اُتبھج سیج تیری سرنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، نر ہر تیری اوٹ تکانیا۔

☆ ۱۸ کنگ ۲۰۲۱ بکرمی پریتم کور دے گرہ پنڈ ٹھیکری ☆

گر اوتار کرن نمسکار، ہر جگدیش سیس جھکایا۔ اوج اگم اتھا تیرا دربار، دو جہاناں سو بھاپایا۔ پیر پیغمبر سجدے کردے وارو وار، دھوڑی گٹا خاک رانی۔ جگ چوکڑی در درویش بنے رہے بھکھار، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ تُوں داتا دیونہار داتار، دیاوان تیری سرنائی۔ کاگت قلم لکھ گئے ہار، آد انت کہن کوئے نہ پائی۔ سچ سوامی تیرا پریم پریتی اندر اک پیار، نیتیان تیری وڈ چٹرایا۔ کلجگ انتم ویکھ ہوئے حیران، چار جگ دی بچھلی کہانی یاد آئی۔ جس دی صفت دی کردے گئے پکار، شداں راگاں ناداں وچ سنائی۔ سو کرتا پُرکھ کھیل کرے کرتار، کرنی اپنی رہیا جنائی۔ لکھ چوراسی وچوں لئے اٹھال، چارے کہانی پھول بھلایا۔ گرگھ گرگھ ہر بھگت جگ جنم دے وچھڑے میلے لال، لالن اپنے گھر وسایا۔ دھرم دوارا دس سچ دھرمسال، گرودوارا اکو اک وکھایا۔ جس گرہ دیک جوتی جگ بے مثال، آد انت ہوئے رُشنائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، جنم مرن نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہ۔ شاہ پاتشاہ ہر نرنکار، نرگن تیری وڈ وڈیایا۔ کلجگ انت لئے اوتار، سری بھگونت کھیل رچایا۔ سنت سہیلے لئے ابھار، گر چیلے میل ملائی۔ ساچا مارگ ست ستوادی دے وکھال، وکھرا رنگ رنگایا۔ لہنا دینا دتکے شاہ کنگال، کنگالوں شاہ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نر ہر اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ نر ہر وڈا بے پرواہ، بے انت ہر اکھوانیندا۔ بھگت بھگوان لئے جنا، بھے بھو آپ سمجھانیندا۔ انتر آتم میل ملا، پر ماتم جوڑ جڑانیندا۔ جلوہ نوری کر رُشنا، اندھ اندھیر چکانیندا۔ شبد انادی راگ سنا، دھر داناد و جانیندا۔ امیوں رس

امرت جام پلا، ترسنا بھکھ بُجھائیندا۔ چرن کول بخش سرنا، سرنگت اکو اک اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاو نہارا ساچا گھر، کایا اندر
 بھو چکائیندا۔ کایا مندر اُچ منار، جن بھگت ملے وڈیائیا۔ ست سہاونا روپ انوپ گرو دوار، گھٹ گھٹ آپ بنائیا۔ جس دی سمجھ نہ سکے کوئی چار دیوار،
 چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ سورج چند نہ کوئے اُجیار، دیا باقی نہ کوئے رُشنائیا۔ اکو جوت جگے زرنکار، زرن گن نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرہ مندر اک سہائیا۔ گرہ مندر گرکھ اندھٹھا، ملا شیخ پنڈت پاندھا نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ سوامی پرکھ اکال بیٹھا دھر داپتا،
 پت پر میثور سو بھاپائیا۔ سو سچ دوارے ونڈا کے دھر دا حصہ، ناتا ہر ہر نال جڑایا۔ لہنا دینا مکے وڈا نکا، بردھ بال جوان اکو رنگ دکھائیا۔ جن بھگتاں کر
 کے دھر دا حتا، نت نوتا میل ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ سب دا جھولی
 پائیا۔

☆ ۱۹ کنگ ۲۰۲۱ بکرمی دیوالی دوس پنڈ جیٹھووال ہر بھگت دوار ☆

گرکھ دیپک سدا جگدا، جگ چوکڑی رہے رُشنائیا۔ گر سنگر پورے سوہنا لگدا، دو جہاناں ویکھ ویکھ خوشی منائیا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر اندر رکھدا،
 گھر وچ گھر لئے لکائیا۔ لیکھ چکا کے ماچس اگ دا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ نت نوت پیکھ پیکھ کدے نہ رجدا، آسا ترسنا ہور ودھائیا۔ دے کے لہنا
 حقیقت حق دا، وست امولک جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرن نور کرے رُشنائیا۔ گرکھ دیپک سدا اُجالا، اُجل نظری آئیا۔ دو
 جہان ہووے نہ کالا، کوڑا رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ کایا مندر سچ دھر مسالا، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ ویکھنہارا ہر گوپالا، سری بھگوان خوشی منائیا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ گرکھ دیپک دھر دا چان، سورج چند کرن شرمائیا۔ سچ دوارے سنگر آوے بالن، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چکے
 دامنی نالوں تیج دامن، دمک دکھری اک پرگٹایا۔ جس نوں لبھدے شودر ویش شتری براہمن، پار کنارے دھیان لگائیا۔ سو دیونہارا سچ نشان، نشانہ اکو

اک دکھائیآ۔ سنت سہیلے ورلے جان، جنہاں دیوے مات وڈیائیآ۔ گرگھ سچے لوک مات مانن، منسا مان مٹائیآ۔ ساچا دیپک ساچے گرہ پہچانن، ساچے گھر ویکھ دکھائیآ۔ ہنونت کہے میرا نور سچا رامن، جوتی دھار درسائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھید کھائیآ۔ گرگھ دیا جگے بن باقی، سد ستگر آپ جگائیآ۔ کرے پرکاش اندھیری راتی، جگ چوکڑی سچ رُشنائیآ۔ اوچو اوچ نکلے اگئی لائی، جوالا اکھ نہ کوئے اٹھائیآ۔ ویکھنہارا کملاپاتی، پت پر میثور ویکھ دکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیآ۔ گرگھ دیپک سچ نرالا، نرگن آپ پرگٹائیآ۔ جس دی دکھری اگئی مالا، در گھر کرے رُشنائیآ۔ جتھے ویکھنہارا دین دِیالا، دوجا نظر کوئے نہ پائیآ۔ اوہ مندر سوہنا سچ دھر مسالا، دوارا اکو اک وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیپک دے وڈیائیآ۔ گرگھ دیپک سدا جگدا، جگ جگ پرگٹائیندا۔ بن اکھاں سوہنا لگدا، بن نیتز رنگ چڑھائیندا۔ بن پھٹی سہارے سجداء آسرا اور نہ کوئے تکائیندا۔ مستی خُماری اندر دگدا، رُپ انوپ رنگ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دیپک اک رُشنائیندا۔ گرگھ دیپک سب توں سوہنا، گر اوتار گئے جس گائیآ۔ جس نوں تگے اکو تیجا نیتز لونہا، لوچن دوئے نظر نہ آئیآ۔ سچ دوارے آپ ٹکاؤنا، ہر جو دھر دی ونڈ وندائیآ۔ بن تیل باقی ڈگمگاؤنا، دوس رین کرے رُشنائیآ۔ ہوا جھکولے جھکھڑ نہ کسے بُجھاؤنا، سوانی پھوک نہ کوئے لگائیآ۔ بن ستگر اپنی جوت نہ کسے ملاؤنا، نور نور وچ نہ کوئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیآ۔ گرگھ دیپک سب توں پیارا، متراں وچوں متر نظری آئیآ۔ جس دا دکھرا عجیب نظارہ، بنا بھگتاں سمجھ کسے نہ پائیآ۔ نظری آئے محل اٹل اُچ منارا، ہر مندر دے وڈیائیآ۔ جگ چوکڑی دسدے گئے گرو اوتارا، پیغمبر مات جنائیآ۔ بن ستگر کرپا دیپک ہوئے نہ کوئے اُجیارا، لکھ چوراسی اندھ اندھیر دکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سد ویکھنہار وڈیائیآ۔ گرگھ دیپک گھر گمبھیر، گر کرتا آپ جنائیآ۔ گھر ٹکایات سریر، ساڈھے تن ہتھ سوہنا پائیآ۔ جس دیپک نوں تک گئے بھگت کبیر، نیتز نیر وہائیآ۔ ایہہ مندر رکھیا اُس اخیر، دھر دی چوٹی دتا ٹکایا۔ جتھے شرع دے ٹے زنجیر، مذہب دین نہ کوئے دکھائیآ۔ اکھراں والی نہ کوئے لکیر، حرفاں والی نہ کوئے پڑھائیآ۔ نقشاں والی نہ کوئے تصویر، تسبیح ہتھ نہ کوئے لٹکائیآ۔ اوتھے اکو اک جوت سروپی دھر دا پیر، پت پر میثور ڈیرہ لائیآ۔ جس دا کھیل بے نظیر، جگت نظر نہ کوئے درڑائیآ۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نور کرے رُشنائیا۔ گرکھ دیک نور نور، نورانا اک اکھوائیندا۔ جو جلوہ تلیا موسے اُتے کوہ طور، سو گرکھ اندر ہر پرگٹائیندا۔ ہرجن ایسے کارن مشہور، بھگت بھگوان گھر گھر دیکھ وکھائیندا۔ پندھ مکا کے نیڑا دور، دُور دُراڈا گھر ساچے چل کے آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ گرکھ دیک گھر مندر ٹلیا، ٹلکھی اک لگائیا۔ جس منزل تے ملدی ساچی سکھیا، آتم برہم ہووے پڑھائیا۔ جس دوارے اکو دسیا، دہ دشا د مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر نور کرے رُشنائیا۔ گرکھ دیک نور نورانہ، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ ساچا مندر سوہے مکانا، بنک دوار ملے وڈیائیا۔ کرے پرکاش کوٹن بھانا، سورج چند نین شرمائیا۔ مہربان ہو سری بھگوانا، دیکھے چائیں چائیا۔ کلج انتم جن بھگتاں دے کے دانا، داتے اپنی دیا کماٹیا۔ انتر آتم دوس رین اٹھے پہر نرگن نور دیک جوت جگے مہانا، مہابلی دتا ٹکائیا۔ دیکھنہار سری بھگوانا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ مہاراج شیر سنگھ نوجوانا، بردہ بال نہ روپ وٹائیا۔ گرکھ گر سکھ ہرجن ہر بھگت ساچے گھر کر پروانہ، دیک دیا گھر گھر دتا ٹکائیا۔ اٹھے پہر دیکھے مار دھیانا، دوس رین گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ دیوالی دیک کر پردھانا، سچ مندر دتا ٹکائیا۔

☆ پہلی گھڑ ۲۰۲۱ بکرمی لال سنگھ ہیراں والے دے نوٹ پنڈ جیٹھوال ہر بھگت دوار ☆

بلہاری میرے گرکھ لال، ہر سنگر گھول گھمائیا۔ تیرے کایا مندر اندر میری دھر مسال، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ دوس رین اٹھے پہر وٹے اگئی تال، شبہ انادی ناد جنائیا۔ امرت سروور سہائے سچا تال، رس اکو اک وکھائیا۔ دیوا باقی کملاپاتی گھر ساچا بال، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ جگت نرالی وکھڑی چال، اوٹری آپ سمجھائیا۔ صاحب پریتی نبھے نال، ست ستوادی ہوئے سہائیا۔ پانا گڑھ نہیں، تیرا کایا مکان، جس گھر بیٹھا بن جگت اکھاں نظری آئیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی ملنا کسے نہ ہو یا آسان، مشکل سب نوں رہیا سمجھائیا۔ جس دے اُتے گر اوتار پیر پیغمبر لیاؤندے رہے ایمان،

سرگن نرگن سیس جھکایا۔ جس دی صفت کرے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن، کھانی بانی ڈھولا صفتی راگ الایا۔ جس نوں سنجگ تریتا دواپر کلجک بھگتاں نیا نرگن روپ بھگوان، سکھنڈ نواسی سچا شہنشاہیا۔ سو صاحب سوامی انتریامی نت نوت گھر گھر وچ ملے آن، دُور دُراڈا نیرن نیرا اپنا پندھ مکایا۔ جس دوارے جس گرہ گرکھ گرکھ ہوئے مقام، مالک حق مقامے تے دے وڈیایا۔ گرکھ صفت گا کے جہوا زبان، رسنا راگ الایا۔ جگ نالوں بے شک وچھڑیا رہے بھگوان، بھگتاں کولوں وکھ نہ ڈیرہ لایا۔ کر کرپا پنا پڑھیاں دتا گیان، اگیان اندھیر چکایا۔ نیڑ نہ آئے کوڑا شیطان، من شرع دتی گوائیا۔ سُرَت ملاوا شبدی نوجوان، گوہند اپنا رنگ رنگایا۔ جنہاں کرے آپ پروان، دُھر سندیسہ نام سنایا۔ تنہاں آون جاون روون دھوون چکا وچ جہان، جہاں تہاں ہوئے آپ سہایا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ نہ ویکھے کوئی میدان، سمنڈ ساگر ڈونگھی کھائی لوک پرلوک دو جہان دے وڈیایا۔ کلجک انت سری بھگونت نرگن روپ پھرے بے پہچان، جگت نیز نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ گرکھ لال لال رنگیلا، ہر ستگر رنگ رنگایا۔ شبد اگمی اک وسیلہ، وصل حق دادے کرایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں تھوڑا قبیلہ، بھگت بھگوان آپ بنایا۔ کوئے سمجھ نہ سکے نال دیلا، رمز اشارہ نہ کوئے جنایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کول جنہاں سنجگ تریتا دواپر کلجک کیتیاں اپیلاں، لیکھا اوہناں رہیا مکایا۔ رُت نال رُتری رُتری نال مہینہ، ماس برخ دوس رین گھڑی پل سو بھا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ بلہاری جس اپنا بل دھرایا۔ گرکھ بلہاری پریمی سچے، سچ تیری وڈیایا۔ لکھ چوڑاسی بھانڈے کچے، کچی لگیا کم کسے نہ آیا۔ من واسنا سرشت سبائی نچے، نو نو پھرے ہلکایا۔ جنہاں دے اندر ہر جو وسے، واسطہ اپنے نال جڑایا۔ اوہ درس کرن نوں آون نٹھے، جگت کوڑا پندھ مکایا۔ جس ویلے ہوڑا لگا اُپر سسے، نرگن سرگن اکو روپ درسایا۔ ہاہا کہے ہنگ برہم ٹپی بندی پاربرہم مل ہوئی اکٹھے، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ ایسے کارن سنت سجن ستگر سرنائی ڈھٹھے، ڈھیبہ ڈھیبہ اپنی خوشی منایا۔ جنہاں دے اندر وڑکے سچ سوامی ہو کے وسے، اوہ نار سہاگن گرکھ ناری اپنی خوشی منایا۔ لکھتی پڑھن دے قلم شاہی دے رہ جان پٹے، پت پر میشور راتیں سٹیاں لئے جگایا۔ جس کایا اندر وڈے وڈے مدینے کئے، جُجریاں والا حاضر پیر حضرت بیٹھا آسن لایا۔ اوہ کسے کولوں کی سدے پچھے، شبد اگمی اپنی تار

ہلایا۔ ایہو اشارے پر م پڑکھ دے گجھے، جسدا گر اوتار ڈھولا گئے گایا۔ دُور دُراڈیاں سب دے پینڈے مکے، جنہاں مکمل اپنی دیا کمایا۔ آون جاون کھ
چوڑا سی گیرے چکے، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ بلہاری گرکھ ننگینے سچے، لالاں وچوں لال انملڑے گرکھ نظری آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، سچ دواویوں آپے اٹھے، جس گھر بیٹھا سو بھاپایا۔ گرکھ لال آیا بھج، اپنا پندھ مکایا۔ سنگر پورا اندر وڑکے درشن کرے جج، نیتز نیتز کرے
رُشانیا۔ تیر انیالا اوہ جائے وچ، جیہڑا پڑکھ اکال گوہند اندر دتا لگایا۔ جس نے آر پار کر کے حد، دو جہان چرناں ہیٹھ دبا یا۔ پریم پیار دی پی کے مد،
امرت جام دتا ورتایا۔ سو صاحب گرکھاں سدا رکھے لچ، ایٹھے اوتھے ہوئے سہایا۔ جے کوئی دیکھے اوہدا وڈا اچا لما قد، دیکھیاں نظر کسے نہ آیا۔ سچ
بچھو گرکھاں اندر رہیا وس، وسیلہ اپنا دے سمجھایا۔ پانا گڑھ نہیں، اوہ لال گرکھ تیری اکھ، جس وچوں پرتکھ نظری آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، وسنہارا ساچے گھر، گرہ مندر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ گرکھ میرے سچے لال، لال لال تیری وڈیا یا۔ سیوا کرے جوت اکال، نرگن زرویر پھیرا
پایا۔ پریم پیار دے گند کے ہار مالن، گرکھاں گل پہنایا۔ اندر وڑکے دیپ جگائے جلوہ نور جلالن، ظاہر ظہور کرے رُشانیا۔ سوئی سرتی آئے اٹھال،
شبدی آواز لگایا۔ لیکھ چکا شاہ کنگال، غریب نمائیاں گود بہایا۔ کرپا کر سری بھگوان، بھگوتی بھگوتی بھاؤنی سب دی سیو لگایا۔ جنہاں انتر کرپا ہوئی
مہان، مہما کتھ کتھ سنا یا۔ تنہاں ملیا اوہ گیان، جس وچوں اکھراں والی گاتھا گئے سنا یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرکھ
اپنے رنگ رنگایا۔ گرکھ وڈیائی تیری چنگی، وشن برہما شو رہے جس گایا۔ شبد اگئی وچے سرنگی، سرنکا تال تلواڑا بیٹھے مکھ چھپایا۔ نیتز کھول دیکھن نو
چندی، رام کرشن ترلوکی ناتھ اکھ اٹھایا۔ پڑکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی تیرا سنگی، ست سوامی انتریامی سوہناسنگ نبھایا۔ تیرے انتر امرت دھار وہائے اوہ
گنگی، گنگا جمن سرتی گوداوری جس دا راہ تلگن اپنا گھنگٹ مکھ اٹھایا۔ دین دیال صاحب بخشدی، بخشش رحمت تیری جھولی پایا۔ پورب جنم دی آس پوری
ہوئے منگی، منسا من من ہی وچ سما یا۔ ایہو کھیل سدا بہرنگی، جس دا بھو کوئے نہ پایا۔ شبد ڈوری تند پتنگی، آکاش پاتال اکو وار اڈایا۔ بلہاری جس
گرکھ سنگر پریم پیار دی وست ونڈی، حصہ حصیاں وچوں رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنانہارا اکو چندی، سنسا روگ رہیا چکایا۔

سفری پچھے رہ گیا پچھلا سفر، آگے ملے وڈیاں۔ جس دے وچھوڑے اندر کیتا صبر، سو ثابت نظری آئی۔ کوڑ کُٹب کھپا ونہارا ٹبر، دیکھے تھاؤں تھانیا۔ سب دی اکٹھی پٹے قبر، مُرید مُرشد دوویں گئے دباں۔ نرگن ہو کے لگا مگر، اگل وانڈی دیکھ دکھانیا۔ تہاڈی پوری کرے سدھر، سدا دے دے نام جنایا۔ تخت نواسی کرن آیا عدل، عدالت اپنا نام دکھانیا۔ کلج کوڑی کریا دیوے بدل، بدلہ چکے سرب لوکانیا۔ پندھ مک گیا نیڑے آگئی منزل، مقصود اپنی جھولی پانیا۔ تیری لیکھے لگی گائی اوہ غزل، جو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں نعرہ دتا لایا۔ پہلی وار دا پہلا سگن، ہر سنگت نال جڑانیا۔ راتیں سُنیاں دے جگدیاں رکھے مگن، انتر آتم کر رُشانیا۔ اندرے اندر کھیل کرا کے وچ چھپائے بدن، پنج تت دیکھ دکھانیا۔ جیہڑا ہتھ نہ آیا کردیاں یتن، بیتھار تھ ملیا شہنشاہیا۔ پھیر دکھاوے پچھلا اوہ وطن، جتھوں پاندھی بن کے آیا راہیا۔ جس گھر وسے موہن مدن، مورت اکال ڈیرہ لایا۔ اوتھے ترے گن مایا پوہ نہ سکے اگن، تتو تت نہ کوئے جلاںیا۔ گھر وچ دیپک ساچے جگن، ہر کرے سچ رُشانیا۔ سچ پریتی رکھے مگن، مطلب پورا حل کرایا۔ انتر دیوے اک انندن، انند انند وچوں پرگٹانیا۔ سوامی ہو کے آیا گنڈھن، ٹٹی جوڑ جڑانیا۔ دُھر دی پریتی آیا ونڈن، پریمی بن کے ہر گُسانیا۔ گرگھان اندر آیا لنگھن، ادھوچکار نہ کوئی اٹکانیا۔ ڈھولا سنان آیا اپنا چھندن، انحد راگ الاںیا۔ مستک لگا لگاؤں آیا چندن، دُرمت میل دھوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سفر دیکھے تھاؤں تھانیا۔ سفری سفر وچ کیا پندھ، ہر جو دیا کمایا۔ لہنا چکيا اکو گا کے چھند، شنکے سارے گئے گوانیا۔ کلج کوڑی کریا کر کے بند، شوہ دریائے دے سٹانیا۔ شاہ سلطان کر کے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام کھڑکانیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا دے کے ڈنڈ، ڈنڈاوت ساچی دے سکھانیا۔ دُئی دوتی ڈھاہ کے اندروں کندھ، ساچا چند کرے رُشانیا۔ سچ وست امولک لئی منگ، سوہنی آس رکھانیا۔ میل ملاواں گجری چند، چن چاننا کرے رُشانیا۔ سُررتی ہون نہ دیوے رنڈ، ہر کنتی شبد ہنڈھانیا۔ انگیکار ہو کے لاوے انگ، ساچی گود لوے بہانیا۔ کسے نے پانا گڑھ توں کیتا پندھ، دوجا بیکانیروں اٹھ دھانیا۔ دوواں وچولا اک بخشند، جس دانہ کوئی بھین پتا مایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھانیا۔ سفری دیکھ چکدا پینڈا، منزل دے دھانیا۔ ملے مقام جتھے سری بھگوان رهندا، سچ سنگھاسن سو بھاپانیا۔ سچ سندیشہ اکو کہندا، نر نریشا آپ جنایا۔ جس دا انت نہ آوے لہندا، چڑھدا دکھن پہاڑ

نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سفری پندھ ہويا دُور، دُور دُراڈا آپ چُکائیا۔ اندروں عرض ہوئی منظور، باہروں بیننتی ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے سولی چڑھیا منصور، اوس ویلے تیرا سنگی اوہ اکھوائیا۔ تیرے ہتھ وچ اک تنبور، جو اشارے نال دتا وجائیا۔ اوس ویلے محبوب حاضر حضور، حضرت بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ منصور دا سجن اک رفیق، رفتہ رفتہ آپ جنایا۔ جس دی بابو پُر وچ اڈیک، تاریخ سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جس ویلے سماں آوے نزدیک، ہوئی ہوئی سرب لئے اٹھائیا۔ مالک ہتھ وڈ توفیق، تحفہ دیوے چائیں چائیا۔ رحمت کرن والا بالا اک عزیز، ہر عاجز ویکھ وکھائیا۔ منصور نے گلوں لاه کے اپنا انت قمیض، تیرے تن وچ دتا پہنائیا۔ تیرا راکھا ہووے لاشریک، واحد نور خدائیا۔ جیہڑا ایہتھے اوہتھے دو جہاناں نہ ہووے پلٹ، پلٹتاں پاک رہیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ منصور کہے سُن یار میت، مترا حال سنائیا۔ جیہڑا وسیا نیچاں نیچ، نیچوں اوچ دے بنائیا۔ میری اوس دے نال پریت، جس سولی دتا چڑھائیا۔ میرے اندر ویکھ نکلی جی جھیت، باری نظر کوئے نہ پائیا۔ سجن کہا مینٹوں دس میں کس دی رکھاں اڈیک، نیتز اکھ کھلایا۔ منصور کہا سولاں جامے بدلنے پین ٹھیک، ہر جامہ سولاں کنگ تیرا جنم دُآئیا۔ ست وچوں آون کیٹ، پنج چار پائے وڈیائیا۔ دو پنکھیرو اندھیرے وچ تاریک، اڈاریاں جگت لگائیا۔ اک بناپت تیری سچ پریت، لالو ویکھ وکھائیا۔ سولھویں جامے صاحب ملے جو بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ مانس منکھ پنج تت وچوں آپے لئے گھسیٹ، دُور دُراڈا ویکھ وکھائیا۔ سفری سفر وچوں جے اوہ مل جائے آنزدیک، اگے پینڈا دے مکائیا۔ جو پچھے گیا بیت، اُس دا چیتا دیو بھلایا۔ اگے کایا کر کے ٹھنڈی سیت، امرت میگھ دے برسائیا۔ جس دے چھتر جھلدا سیس، ایہہ گوبند مالک خالق خیر خدائیا۔ ایہہ سب نوں دیونہارا سیس، بخشش رحمت جھولی پائیا۔ شاہ سلطاناں کر کے خالی کھیس، انتم خاکی خاک ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ہر رگھرائیا۔ سفر کہے میں آیا قدم قدم، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ میں ویکھیا نظارہ عدالت عدم، عادل اک اکھوائیا۔ جس دی چار جگ کردے گئے نقل، بن نقلیئے سانگ ورتائیا۔ منمکھ کسے نہ ویکھی شکل، شہنشاہ میل نہ کوئے ملایا۔ کلجک انتم پچھلے سارے کر دینے معطل، حاکم نظر کوئے نہ آئیا۔ بن کھنڈے دھاروں کر کے قتل،

مقتول وکھائے سرشت سبائی۔ جیہڑا آگیا چل کے ساچے پٹن، دُھر دے بیڑے دے چڑھائی۔ لکھ چوراسی وچوں ورول کھن، گرکھ تھوڑے باہر کڈھائی۔ کوڑی کریا اپنا بھانا آپے آیا ڈکن، چار جگ دے گر اوتار بیٹھے سیس نوایا۔ سچ سنہیہڑا آیا دسن، ست ستوا دی کرے پڑھائی۔ جن بھگتاں ہر دے آیا وسن، نج آتم ڈیرہ لایا۔ کوڑ کڑیا را آیا کڈھن، حکمی حکم سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سفر کہے میتوں ہوئی خوشی، سفری سیو کمائی۔ میں ویکھی سنگت اوہ سچی، مانک موتیاں نالوں اُچی پر بھو بنایا۔ جنہاں دی اکو نال رچی، جو گوبند گیا سمجھائی۔ انہاں دی سرت سوانی سٹی اُٹھی، نج نیز اکھ کھلایا۔ کوئی پوجا پاٹھ نہ کردا بہہ کے گٹھیں، اُچے ڈھولے رہے گایا۔ پر بھ دا درشن پاوَن سدا سنمکھی، نیز نین نہ کوئے شرمایا۔ سفل کرا کے ماں دی لکھی، گھر ملی وڈیایا۔ چاروں طرف پھردے اڈی اُچی، نئے وڈے دتے بنایا۔ کوڑی کریا اودھ ویکھو کھی، مکیاں نال ڈرایا۔ سب دی کھل لاہوے پُٹھی، چر کھریاں اُتے دے چڑھائی۔ ٹھگاں چوراں پنچ تت کایا جائے کٹھی، ہڈی ہڈی توڑ تڑایا۔ جیہڑی آتما پر ماتم نالوں رسی، لکھ چوراسی وچ پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل آپ شہنشاہیا۔ سفری کوٹن کوٹ گئے پھردے، پھیریاں جگت پائی۔ اوہناں وڈیائی جنہاں وسیا ہر دے، سنت دا ہر دا سمجھ کوئے نہ پائی۔ جنہاں درشن کیتے سچے پر دے، پیا پریم اک ہنڈھائی۔ جو وچھڑے پُرانے چر دے، پر بھ چھیتی رہیا ملائی۔ ویکھو کایا مندر اندر گیڑ کویں گڑدے، اُلٹی لٹھ بھوایا۔ امرت جھرنے ویکھو جھردے، بوند سوانتی اک ٹپکائی۔ کھیل انوکھے وکھڑے نرائن ز دے، ز نکار سچی سرنائی۔ ایہہ میلے گر چیلے سچے دل دے، ویہلے کم کسے نہ آئی۔ کلج کوڑ کڑیا را ویکھو رڑھدے، کوڑے ٹھیکر دے بھنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم دُھر دا اک سنایا۔ سفر کہے میں سب دا پیارا، جو گرکھ ہر جو ملن آئی۔ آد جگادی بن ونجارا، جگ جگ ہٹ چلائی۔ کاگد قلم نہ لکھنہارا، مس مساوی نہ کوئے چترائی۔ رسنا جھوانہ بولنہارا، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ جنہاں ملیا ہر جو ہر سجن میت مرارا، سو گھر بیٹھے خوشی منائی۔ دوس رین اٹھے پہر گھڑی پل کرن دیدارا، دیدار سنگھ اپنی کہانی پہلوں دتی سنائی۔ لالو ویلے دا ایہہ ونجارا، جو نانک لکڑاں سو دے رہیا کرائیا۔ ایہہ گوتم لگن والا وچ گارا، سیوا سنگت رہیا کمائی۔ ایہہ پال تریتے جگ دا اک اشارہ، جنہاں بچھے شرع رہیا بدلائی۔ پانا گڑھ توں چل

کے آیا وہ جس دا پریم اک مُرارہ، مُرلی ہتھ نہ کوئے اُٹھایا۔ جس نوں منصور دتا سہارا، سو سوبھائُن کے پھیرا پائیا۔ اگے حکم دیوے نرنکارا، سچ سندیشہ اک درڑایا۔ سادھ سنت دا سچ وہارا، سچھنڈ نواسی دیکھن آئیا۔ وشنو اُٹھ لے ہلارا، حلیہ تیرا دے سمجھایا۔ برہمے دیکھ برہم پسارا، چاروں گُنٹ اکھ کھلایا۔ شکر دیکھ دھواں دھارا، ہتھ ترسول ٹکایا۔ ترے گن مایا چاروں گُنٹ لگا اکھاڑا، کوڑی کریا ناچ نچایا۔ ٹھگ چور یار مارن دھاڑا، دوس رین لٹی جائے لوکایا۔ پیر فقیر پیغمبر کوئی نہ مددگارا، نعرہ حق نہ کوئے سنایا۔ ناتا توڑ گئے گرو اوتارا، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ شاستر سمتر وید پُران کرے پکارا، اُچی کوک کوک سنایا۔ انجیل قرآن لاوے نعرہ، طوبی طوبی دے دھایا۔ ساچا دے نہ کوئے ونجارا، ہٹ ست نہ کوئے کھلایا۔ مندر مسجد شہودوالے مٹھ دھواں دھارا، دیوا باقی اگنی ہون پون سنگدھ نہ کوئے سمایا۔ ملایے میل نہ کوئی کرتارا، قدرت قادر سمجھ کسے نہ رانیا۔ ستمکھ ہوئے نہ کوئے دیدارا، دید عید نہ کوئے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم دُھر دا اک سنایا۔ دُھر دا حکم دیوے حکمران، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو پردھان، ست ستوادی خوشی منایا۔ ہر پُرکھ نرنجن نوجوان، بلدھاری لئے انگڑایا۔ ایتنکار ہو پردھان، سچ پردھاگی آپ کمایا۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جوت کرے رُشانیا۔ ابناشی کرتا وڈ بلوان، بلدھاری بل پرگٹایا۔ سری بھگوان سچ نشان، ست ستوادی اک جھلایا۔ پاربرہم پرہم دیکھے مار دھیان، آپ اپنی اکھ کھلایا۔ سچھنڈ دوارا کر پروان، سنگھاسن آسن دے وڈیایا۔ چرن کول کھیل مہان، تھر گھر سوبھانوت رہیا سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ سچھنڈ نواسی دیکھے تھر گھر، درگاہ ساچی پھول بھلایا۔ جس دوارے اکو ست دُلارا رہیا وڑ، شبدی ناؤں جنائندا۔ نہ کوئی سیس نہ کوئی دھڑ، تتوت نہ ونڈ ونڈائندا۔ نہکرمی ہو کے اپنی کرنی رہیا کر، دوجا سنگ نہ کوئے ملایندا۔ حکم سندیسہ سُن نرائن نر، سیس جگدیش جھکائندا۔ توں مالک بے پرواہ کرپا کر، سچ تیری اوٹ رکھائندا۔ مقامے حق لاشریک تیرا ڈر، بے پیچان تیری آس تکائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اک سنایا۔ ساچا حکم آد پُرکھ، آدن آد جنایا۔ دے سندیشہ اپنا ثرت، تریا راگ نہ کوئے لایا۔ نظری آئے اکال مورت، مورتی اپنی نہ کسے سمجھایا۔ سب توں وکھری زالی صورت، روپ رنگ دیکھ نہ کوئے رکھایا۔ آد جگاد سدا حاضر حضورت، ساچے مندر

سو بھاپائیا۔ آسانسا اپنی پورت، پور رہیا سب ٹھائینا۔ جس ویلے آد پُرکھ ابناشی کرتے اپنی کیتی مہورت، اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ دے سمجھائیا۔ سچ سندیشہ ایک، ایکنکار جنایا۔ سچ سچ ساچا بھیکھ، سری بھگوان آپ وٹایا۔ سچ سچ ساچا دیس، سچکھنڈ دوارا اک سہایا۔ سچ سچ ست سندیش، ہر دُھر داراگ الایا۔ سچ سچ سچ نریش، پاربرہم پت پریشور اک اکھوایا۔ سچ سچ سچ کھیل سدا ہمیش، ہر کرتا آپ کمایا۔ سچ سچ سدا درویش، گھر اپنے الکھ جگایا۔ سچ سچ لکھنہارا لیکھ، لیکھ اپنی دھار بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، آد وڈیائیا۔ سٹ دُلارا اک اٹھال، تھر گھر خوشی منایا۔ اٹھ لاڈلے میرے لال، پُرکھ اکال سمجھائیا۔ سٹ دوار تیری دھر مسال، اکو وار بنایا۔ تیتوں گھالنی پے کوئی نہ گھال، مُشقت ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ سدا کراں پرتپال سر تیرے ہتھ لکایا۔ تیرا کھیل مہان، مہما آپ جنایا۔ تیرے گھر اُپجاواں بال، وشن برہما شو ناؤں دھرایا۔ اوہناں نوں اکو سکھیا دینی سکھال، ساچی کر پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی سٹ دتا جنایا۔ شبدی سٹ کر نمسکار، نمو نمو سیس نوایا۔ ہر ٹھاکر ملے داتار، وڈ داتا بے پرواہیا۔ تیرا لیکھا اگم آپار، اگوچر بھو کوئے نہ رایا۔ توں کرپا کیتی آپار، اپر مہر ہو سہایا۔ میں سیوا کراں بن کے برخوردار، بردا ناؤں وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ سُن سٹ شبد میرے بچے، آد پُرکھ سمجھائیا۔ میرے حکم نہ ہون کچے، اکو واری گنڈھ پوایا۔ میرے دُھر سندیشے پتے، پاتی لکھن والی نظر کوئے نہ آئی۔ تیرے انتر آپے رکھے، گھر ٹھانڈے دے لکایا۔ تیری جھولی پا کے اپنا حقے، حاکم اگلا دے بنایا۔ جس نوں سمجھ کوئی نہ سکے، بن پر بھو نہ کوئی جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم دتا جنایا۔ سٹ دُلارا شبد سُنکے بولی، چرن دھیان لگایا۔ میرے صاحب واری گھولی، سدقڑے اک اکھوایا۔ تیرے پریم دی ویکھ اگئی ہولی، اپنی خوشی بنایا۔ توں ٹھاکر صاحب تول پورا تولیں، اتل تیری سرناہیا۔ سچ اقرار کریں قوی، قول اپنا توڑ نہ بھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر میرے ہتھ لکایا۔ سٹ شبد سُن میرے عاجز، پُرکھ اکال جنایا۔ تھر گھر تیرا رہے ثابت، سفری تیرا پندھ جنایا۔ ایتھے کوئی نہ آوے آفت، صد اُلفت بے پرواہیا۔ تیرا میرا ہووے تُعارف، دُوجا رُپ نہ کوئے دھرایا۔ بن میرے تیری کرے نہ کوئے

سفارش، صاحب سچ نہ کوئے اھوایا۔ شبد سُت تیری وڈیائی جگت وچ عبارت، لیکھا اکھراں نال وڈیایا۔ وڈیادان بنا کے عارف، الٹی چولی تن رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اگتا رہیا کھلایا۔ شبد سُت کہے پر بھ کی دسی عبارت، موہے سمجھ ذرا نہ آئی۔ میں اکو جاناں توں میرا میں تیری کراں عبادت، دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ تیرے ہتھ سرب سخاوت، دست اموک رہیا ورتایا۔ میں تیرے پیار پریم وچ چرناں کول امانت، عملاں نال سمجھایا۔ تیرے در دی تک کے اک ضمانت، ضامنی اپنی لئی بنایا۔ تیرے ملن دی ہوئے نہ کوئے ممانت، ادھوچکار نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی دے جنایا۔ شبد سُت ویکھ میری دھار آہ نراکھر، جو تیرے وچ سمائی۔ جس ویلے تیرے وچوں کراں وکھر، وکھرا راہ بنایا۔ پہلوں پھراں اُتے گھسا کے پتھر، ہندسیاں اکھراں جوڑ جڑایا۔ نرگن سرگن میل ملا کے تتاں نال لگاواں ٹکر، ٹھوکر اک جنایا۔ حرف حروف بنا چلاواں سطر، تھوڑی تھوڑی سطح دیاں سمجھایا۔ بناستی وچوں اُپجا کے پتر، پاتن رُپ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا رہیا جنایا۔ شبد سُت کہے کی درڑاوینگا۔ اگلا بھيو کی کھلاوینگا۔ ساچی سیو کی لگاوینگا۔ توں وڈ دیوی دیو، دُجا راہ کی چلاوینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، کی اپنا کھیل کھلاوینگا۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ آدگر سمجھاؤندا اے۔ شبد سُت اٹھاؤندا اے۔ بن اکھاں اکھ کھلاؤندا اے۔ اگلا راہ جتاؤندا اے۔ وشنوں وشنو پرگتاؤندا اے۔ برہما برہم اٹھاؤندا اے۔ شکر دھواں دھار سماؤندا اے۔ ترے گن واہوا ونڈ ونڈاؤندا اے۔ پنچم جوڑ جڑاؤندا اے۔ چارے کھانی چارے بانی چارے جگ رنگ رنگاؤندا اے۔ اکھراں والی اکھ کہانی، ڈھولے دُھر دے آپ سناؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دس اک نشانی، نشانہ اولٹا تیر چلاؤندا اے۔ نشانہ اولٹا تیر چلاوانگا۔ گنی گہیر ہو کے کھیل کھلاوانگا۔ لا تصویر تصویر اک پرگتاوانگا۔ بے نظیر نظر اپنی آپ چھپاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر وکھاوانگا۔ ساچی کرنی کر وکھاوانگا۔ شبد سُت تیرا حکم ورتاوانگا۔ وشن برہما وشنو ساچا ٹخم، تاثیر تیرے نال ملاوانگا۔ دُھر دی دھاروں آپے اُتر، تیرے پتر مان دواوانگا۔ توں میرا کرنا شکر، سر تیرے ہتھ ٹکاوانگا۔ ساچی گودی چک کے کچھڑ، لوریاں دیکے آپ اٹھاوانگا۔ ویکھیں آد انت نہ جاویں ٹکر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کماوانگا۔ سَت شد کہے میں مندا ہاں۔ تیرے حکم اندر بن جنتی جن جندا ہاں۔ ساچا بیڑا اِکو بنھدا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، لیکھا بچھاں اِکو گل دا ہاں۔ اِکو گل بچھ بچھاؤندا ہاں۔ تیرے اگے سیس نواؤندا ہاں۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندا ہاں۔ اپنا بھرم دُور کراؤندا ہاں۔ تیرا کرم سچ کماؤندا ہاں۔ وِشن برہما شو جنم دواؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگاؤندا ہاں۔ در تیرے منگ منگاوانگا۔ آد پُرکھ آد اِکو عرض سناوانگا۔ جس ویلے تیرا برہمنڈ کھنڈ ہووے آباد، پُری لوء آکاش پاتال سوہا پاوانگا۔ نرُگن سرُگن ہو کے کراں کھیل تماش، چارے کھانی ونڈ ونڈاوانگا۔ سَت سرُپی ہو کے ماریں آواز، ڈھولا تیرا ناد سناوانگا۔ جس ویلے کھولیں اپنا راز، پڑدا اوہلا سرب چکاوانگا۔ جگ چوکڑی تیرا لا کے جگت رواج، سماج تیرا اک سمجھاوانگا۔ شہنشاہ تیرے سرتے تک کے تاج، تخت نواسی تیتوں سیس نواوانگا۔ مانس مانکھ کوٹن کوٹ بے شک کر کے جان راج، رعیت سرشٹی تیری میں پرگٹاوانگا۔ انت بھگونت جگ چوکڑی ویکھ کے کھیل تماش، خالق خلق تیری ویکھ ویکھ خوشی مناوانگا۔ سچ دس میری کس ویلے پوری کریں آس، آسانال بھروسا اک رکھاوانگا۔ تُوں داتا صاحب سرب گنتاس، دُوبے در نہ منگن جاوانگا۔ سری بھگوان کہا شباَس، بچیا سر تیرے ہتھ ٹکاوانگا۔ جس ویلے کوٹن کوٹ گوپی کاہن پا کے جان راس، سیتا رام بناس وِچ پھراوانگا۔ پیر پیغمبر ہو کے جان اُداس، اُداسی بیراگی سنیا سرب درساوانگا۔ گرو گرام کے جان آواز، اُچی اُچی راگ الاوانگا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ بچھوں تیرا بدل کے انت رواج، روایت اپنی اک سمجھاوانگا۔ جن بھگتاں رچکے سوہنا کاج، دھرم سماج اک بناوانگا۔ گوہند مالی بنا کے بوٹے باغ، باغیچہ سوہنا ویکھ وکھاوانگا۔ دُرم میل دھو کے داغ، چتر سنگھڑ روپ پرگٹاوانگا۔ ہنس بنا کے کاگ، ہنسا ڈار ملاوانگا۔ جس ویلے بیڑا ڈبدا دسے جہاز، گرُکھ ساچے باہر کڈھاوانگا۔ شد سَت میری نشانی پنخ مکھ دا سیس تے تاج، سوہنگ روپ رکھاوانگا۔ بچھلی پھیر کرا کے یاد، ید اپنی آپ اٹھاوانگا۔ دُھر دا مالک خالق بن کے گاڈ، لاشریک نور چکاوانگا۔ واہرُ اللہ بن کے پاک، رام رحیم آپ اکھاوانگا۔ درگاہ ساچی کھول کے تاک، تھر گھر کُندا آپ کھلاوانگا۔ لہنا دینا سب دا کر بے باق، حصہ تیری جھولی پاوانگا۔ میرے ملن دا ہوئے جگت اتفاق، اتفاق پھیرا پاوانگا۔ میں اکھراں دا ہواں نہ کدے محتاج، سطران

وِچ نہ ونڈ ونڈاوانگا۔ الکھ اگم اتھاہ میرا کھیل تماش، کوٹن نٹوے ناچ نچاوانگا۔ سب دی پوری کرنہارا آس، اصل اپنا روپ درساوانگا۔ جس نوں سُنا
 سَکھنڈ کردا واس، سو واسطہ بھگتاں نال جڑاوانگا۔ دُوروں چل کے نیڑے آواں پاس، سفری ہو کے پندھ مکاوانگا۔ جو جیو جگت ہون بد معاش، بُدھی سب
 دی انت کھپاوانگا۔ ڈوری دُھر دی پا کے نکیل ناک، چوداں طبق چوداں لوک نچاوانگا۔ سب توں وکھری انوکھی مینٹوں جاچ، اپنی سَکھیا نہ کوئے سمجھاوانگا۔
 جو گر اوتار پیر پیغمبر جاون بھاکھ، بھاشا سب دی انت اُلٹاوانگا۔ مینٹوں سارے کھندے جودھا سوریہ راٹھ، رٹے گھر گھر ویکھ وکھاوانگا۔ کی ہویا جے بیکانیر
 توں چل کے آگیا گھاٹ، چار جگ دے وچھڑے دو جہان دے میلی پار کراوانگا۔ سولاں کنگ دی اوہ یاد آئی رات، جس رات وِچ راتیں رُت سہاوانگا۔
 سنگت وِچوں لال ورگی وِچھرن والی سی ذات، ذات اپنی اوہنوں سمجھاوانگا۔ اوہ کیہڑی جگت وفات، فاتحہ کس دا انت پڑھاوانگا۔ اے ملن والی سی بچھلی
 جماعت، جنہاں دا اکھڑاں سمجھاوانگا۔ روداس چمارے بچھلی چوٹی اگے رکھی یاد، دُھر دا بھیو کھلاوانگا۔ براہمن پھیر آن پئی آفات، نو جنم دا وِچھڑیا جوڑ
 جڑاوانگا۔ چار کہاراں ڈولی والا لیکھا کرنا بے باق، تیلی لہنا جھولی پاوانگا۔ شبد سُت نے ماری اک آواز، پر بھو تیرے اگے سیس نو اوانگا۔ جس ویلے میری
 رچنا رچی آد، ویلا چیتا اوہ کراوانگا۔ ابناشی کرتے کہا میں لیکھا لوں کاڈھ، اپنا حساب وکھاوانگا۔ میں دُھر دا شاہ نواب، کیتی کرنی بھل نہ جاوانگا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے عرض سناوانگا۔ سری بھگوان لیکھا آپ کڈھاؤندا اے۔ سُت دُلا رے سچ سمجھاؤندا اے۔
 بچھلی یاد کرائی اپنی مت، مطالعہ پھیر اوہ وکھاؤندا اے۔ اوہ ویکھ اوہ سروپ ست، ست جس وِچوں دھار چلاؤندا اے۔ تیرا انہاں اُتے حق، حقیقت
 تیرے ہتھ پھڑاؤندا اے۔ جس ویلے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی جاوے تھک، تھکاوٹ وِچ سرب وکھاؤندا اے۔ گرگھ
 گر سکھ ہر جن ہر بھگت پر بھ لبھن نوں پین نٹھ، چاروں کُنٹ آپ بھواؤندا اے۔ پھرے دروہی تیر تھ اٹھسٹھ، مکہ کعبہ مات گرلاؤندا اے۔ جھگڑا ہووے
 شودوالے مندر مسجد مٹھ، گرودوار گرگھ نہ کوئے وکھاؤندا اے۔ تیری کرنی سارے جان چھڈ، ہر دے ہر نہ کوئے وساؤندا اے۔ دُھر مالک نالوں
 ہوون اڈ، ساچا جوڑ نہ کوئے جڑاؤندا اے۔ کوڑی کریا کرن لاڈ، آتم پر ماتم پریم نہ کوئے ودھاؤندا اے۔ دھی پتر بنا کے سجن ساک، نار کنت جگت

ہنڈھاؤندا اے۔ مایا متا منگن دات، ترسنا لوبھ موہ ہنکار ورتاؤندا اے۔ لیکھا کوئے نہ ہوئے بے باق، باقی سب دی ویکھ وکھاؤندا اے۔ تھوڑیاں بھگتاں دے کے اپنی یاد، یدی اپنا نام سمجھاؤندا اے۔ اوس ویلے تیتوں سناوے اگئی بات، کہانی اک وکھاؤندا اے۔ سفر کردیاں کردیاں جھریاں مردیاں جیندیاں جاگدیاں بھاگاں بھری آوے اوہ رات، جس دا راہ پندراں کنگ تکاؤندا اے۔ سولاں کنگ دی دساں گاتھ، اکھ کہانی آپ درڑاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا آپ سمجھاؤندا اے۔ دُھر دا لیکھا دتے اکال، اکل کلا وڈیاں۔ جس ویلے تھم دتا دُھر دے لال، شبد کری جنایا۔ وشنوں اگے رکھیا اک سوال، ست پترے دتے پھڑایا۔ برہے توں وی پت رکھ سنبھال، سری بھگوان آپ سمجھایا۔ شکر تیرے نبھن نال، دیونہار وڈیاں۔ تے لکھو ستاں ستاں اُتے احوال، کس بدھ تھادی بنت بنایا۔ سارے ہو گئے حیران، نظری آئے نہ پتا مایا۔ اگئی تھم کہا سری بھگوان، سچ دیاں سنایا۔ شبد ست رکھنا دھیان، دھیانی دھیان درڑایا۔ جس ویلے آپ ہواں پردھان، لوکات ویس وٹایا۔ ساچی کھیل کراں مہان، مہما اکھ سنایا۔ ناتا توڑ شاستر سمرت وید پُران، اکو ڈھولا راگ سمجھایا۔ ساچا مارگ دس وچ جہان، جہالت کوڑی دیاں گویا۔ سبجک تریتا دواپر کلج وکھرا وکھرا ملدا رہیا بھگتاں آن، نت نوت اپنا ویس وٹایا۔ نو نو چار پچھوں ہواں پردھان، سچ پردھانگی آپ کمایا۔ جن بھگتاں دیواں دُھر دا دان، داتا ہو کے جھولی نام بھرایا۔ گھر سرتی سوامی مل جائے کاہن، باہروں ڈھونڈن کوئے نہ جانی۔ جیہڑا رام دسر تھ بیٹا وچ جہان، تس دا رام رحمت آپ کمایا۔ پیر پیغمبر محمد عیسیٰ موسیٰ جسد اکلہ گان، کائنات خوشی وکھایا۔ نانک گوہند جس دا سنن فرمان، سو دُھر سندیشہ رہیا جنایا۔ شبد ست تیرا رکھاں مان، مہر نظر اٹھایا۔ جن بھگتاں سدھاملاں آن، سادھک سدھ سمجھ نہ رانیا۔ سماج سمجھ نہ کوئے گیان، بے پہچان ویکھ وکھایا۔ وشن برہما شو رکھنا دھیان، دہ دشا اکھ کھلایا۔ جس ویلے آپ پر بھو ہووے مہربان، مہر نظر اٹھایا۔ اگئی پترے تھادے چھڈے اوس ویلے کرے پروان، پر م پُرکھ اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگے چلدا پچھے اوسے گھر پہنچایا۔ اوسے گھر جاو آ، جو سولاں کنگ دے وڈیاں۔ جس دا کھیل بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمایا۔ جو ٹھاکر سرب ملان، بیڑا کندھ اٹھایا۔ جو گرو اتار پیر پیغمبر بنائے گواہ، کھانی بانی شہادت نال رلایا۔ جو بھگت بھگوان

دے صلاح، دُھر دی سَکھیا اِک پڑھائیا۔ جو لیکھ لکھائے قلم شاہ، کاغذ دے وڈیائیا۔ جو دیکھے تھل اسگاہ، گھٹ گھٹ رہیا سَمایا۔ جو رہبر نُوَر خُدا، جلوہ گر سچا شہنشاہیا۔ جو مقامے حق بیٹھا ڈیرہ لا، سَکھنڈ دوارے سچ سَنگھاسن اِک بنایا۔ جس دا لہنا دو جہاں، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھُجایا۔ جس نوں برہما شو وِشن رہے دھیا، کروڑ تینتیس لاگن پائیا۔ جس نوں گن گندھرب رہے گا، کنر جھپ ناچ نچایا۔ جس دیاں مدھر دُھناں رہے گا، سُن سادھ سَمایا۔ جس نوں آد پُرکھ رہے منا، پت پریشور وڈ وڈیائیا۔ جس نوں لال سُرخ رنگ رہے چڑھا، سو سب دیاں سُرخیاں پھول بھلایا۔ جنھ چھوٹے چھوٹے سُخَم اپنے وچوں لے پرگٹا، تھم اِکو اِک جنایا۔ سو مَوَقے اُتے مالک ہو کے جاوے آ، دیکھے خالق خلق خُدا یا۔ سفری جے پندھ کُیا شُکر کرو اوس خُدا، جو خُدا گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ اوس دے چرناں ہوو وِدا، جیہڑی سب دی فطرت دیکھ وکھایا۔ سولھاں جنم بیٹھا رہوں جُدا، جُگتی ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ تنہاں دی بُھلنا پچھے ملیوں آ، گر پرشاد دے گواہیا۔ رَویداس چمارا لیکھ لکھے نال چاء، چاو گھنیرا اِک جنایا۔ دوآب دوہرا تال دتا وِجا، دُتیا بھاؤ چُکایا۔ ہر سنگت میل ملا، ملنی جگدیش کرائیا۔ جس دا سمجھ نہ آوے کسے راہ، سو رہبر بن کے خوشی وکھایا۔ کوئی بھو نہ جانے کیوں رَاوے کیوں لوے ہسا، ہستی وِچ مستی کوں چڑھایا۔ رُت بسنتی دیوے جنا، نار کنتی میل ملا یا۔ اِکیاں ور قیاں دی اِکو پَنگتی دتی چھڑا، پندتی دھار نہ کوئے بندھایا۔ ساچی بندگی دے سمجھا، بندنا اِک سرنا یا۔ مُچھندگی دُجیاں دی چھڈ کے پر بھ دا ویکھو اِکو سِدھا راہ، گو بند اشاریاں نال جنایا۔ نرگن ہو کے بن کے آیا ملاج، کھیوٹ کھیٹا بیڑا اپنے کندھ اُٹھایا۔ جس نوں پھیر جے نہ گجری ماں، اوہ گو بند نُوَر خُدا یا۔ بَسمل رُوپ ہو کے رہیا سما، اِسم اعظم اِک دِرڑایا۔ اوس دی قِسم جانے خُدا، جس دی قسم اوس نے کھایا۔ جس نے اپنی بھسم دید چشَم جسم سمیت دتی جلا، خاکی خاک وِچ اڈایا۔ کوئی نہ جانے کیوں اڈ گئی وِچ ہوا، پاتال آکاش پھرایا۔ گو بند کہا میں زمیں توں اُتے اسماناں توں پرے گرکھ جان دیاں سمجھا، سب دا مالک اِک اکھوایا۔ ایسے کر کے انگِیٹھا نہیں دتا بھلا، ہڈیاں گوداوری نہ کوئے رُڑھایا۔ میرے انگِیٹھے اندر کوٹن کوٹ گرکھ جان سما، جنہاں دی سماپتی میرے وِچ نظری آ یا۔ گرکھ کوئے نہ چڑھے پوڑی پاپ دی، جنہاں نوں ڈنڈا اِکو نام چڑھایا۔ گو بند راکھ سب نوں آکھ دی، کوک کوک سَنایا۔ ایہہ کھیل پُرکھ ابناش دی، جو وِچھڑے رہیا ملا یا۔ ایہہ کہانی نہیں گل بات

دی، پورب لہنے جھولی پانیا۔ سفر اس تھگی رات کی ایہہ آکھدی، بھنڑی رہی جنایا۔ میری خوشیاں نال چولی پانڈی، انگن تنیاں رہی تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ بھنڑی رین کہے میں تگاں اکھاں، نیتز نین اٹھایا۔ چاروں کُنٹ اُٹھ اُٹھ نٹھاں، بھجیاں واہو داہیا۔ کلجک رین اندھیری ڈھٹھاں، پھڑ باہوں نہ کوئے اٹھایا۔ کتوں نظر نہ آئے ماہی سچا، بچہ بچہ دئے دُہایا۔ ساڈھے تن ہتھ مائی بھانڈا کچا، کلجک گرو رہے اکھوایا۔ من واسنا جگت نچا، نو دوار ہو یا ہلکایا۔ سچ پر مشور ملے نہ پتہ، پت ڈالی بھو کوئے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہسہڑا اکو دساں، دھر دا حکم سنایا۔ بھنڑی رین کہے میں سنیا ڈھولا، بھگت سہیلے رہے گایا۔ سوہنگ سوہنا لگا بولا، انبولت راگ جنایا۔ پر م پُرکھ پر بھ اک وچولا، لکھ چوڑا سی ویکھ وکھایا۔ جس نے گوبند نال کیتا قولہ، اقرار اپنا توڑ نبھایا۔ جس دے کارن جھوٹے تال وجا کے پاؤندے رولا، پنڈت پاندھے اپنا راگ الاپیا۔ اوہناں دے سر وچ کوڑ کڑیا را وچن والا پولا، پانہی اُٹھ اُٹھ لئے انگڑایا۔ ہولا ہووے بھار دھولا، دھول ملے وڈیایا۔ جس نوں کہندے الہی نور اولہ، عالمین سمانیا۔ سو صاحب سوامی بھگت وچھل جن بھگتاں پچھے ہو یا بولا، چاروں کُنٹ کھوج کھجایا۔ کسے ہتھ نہ آوے گھرت دیپ سنگندھی ہونا، پونی پون نہ ویکھ وکھایا۔ اوہ گلشن ویکھے چمن، گوبند مالی بے پرواہیا۔ جسوں پہلوں کہندے دُشٹ دمن، انت شبدی روپ وٹایا۔ جس دے ہتھ دو جہاناں امن، غمی خوشی وچ بدلاپیا۔ اوہنوں کوئی نہیں اپنی تمنا، بچے نہیاں ہیٹھ دباپیا۔ بُرج توں سٹ کے اپنی اماں، ہڈی ہڈی دتی تڑایا۔ پیو دالا کے لیکھے چٹا، سیس دھڑاڈ وکھایا۔ نہ ہرکھ نہ کوئی غما، گہر گبھیہر سچ سکھدایا۔ اُس نے گرکھاں بنھ کے بنا، بدن اکو دتی جنایا۔ بن پُرکھ اکال سرشٹ سبائی جیو جگت جہان ہووے نکما، انت لیکھا لگے نہ راپیا۔ ابناشی کرتا سری بھگوان کلجک انت میرے دوارے آوے بھنا، دُور دُراڈا پندھ مکاپیا۔ ویکھ وکھائے ساچی چھپر چھنا، محل اٹل نہ دئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ بھنڑی رین کہے میں تگاں تن، ترلوکی نال ملایا۔ مینوں یاد آیا سولاں کنگ دن، دیدہ دانستہ دیاں سمجھایا۔ کریا کھیل اگئی بھن، بھنڑی رین ملے وڈیایا۔ جنہاں دا منکھاں ورگا چنھ، اندر جوت نور بے پرواہیا۔ جنہاں داتتاں بنیا پنڈ، برہنڈ انتر کھیل وکھایا۔ کرپا کر گئی گہند، بھو ابھید جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیایا۔ تئاں لیکھا

اگم اپارا، جگ جگ ویکھ وکھائی۔ ست ست داسا، ست ستوادی دے سمجھائی۔ پرم پُرکھ پت پریشور سرب سوامی ہو اُجیارا، نرگن نور کرے
 رُشنائیا۔ لیکھا جانے آپ کرتارا، قُدرت قادر ویکھ وکھائی۔ رسنا جہوا بئی دند من واسنا نہیں اشارہ، دُھر دی کھیل ورتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر آپ اپنی
 کرپا کر، بنت اپنے ہتھ رکھائی۔ اپنے ہتھ بنت رکھے بنواری، کھیل اگم کرائیندا۔ جگت جگت جوگ بھیو نرنکاری، نرویرِ حکم ورتائیندا۔ جنہاں لگی بچھلی
 یاری، دُھر دا میل میل ملائیندا۔ گرکھ سُر ت نہ رہے کواری، ہر کنت ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائیندا۔
 تنّاں بچھے سفر کیتا، سفری سفر جنائی۔ پر بھ کھیل اگم کرے اندھ بٹھا، جگ نیز نظر نہ آئی۔ یاد رکھ منصور دا گرتا پا کے ڈھائی منّاں بچھوں پھرن گیوں
 چیتا، لہندی دشا کھ رکھائی۔ اوتھوں ملی اک رسیدہ، جس دے اُتے اکھڑ الف اکو نظری آئی۔ نال سوئی کڈھن والی قصیدہ، نکلے وچ دھاگا لال رنگ
 ٹکائی۔ جس دا بچھلا سرا پیڈھا، گھٹ گھٹ کے گنڈھ پوایا۔ پرت کے ویکھیا منصور سوئی چڑھ کے وچھڑ گیا نالوں حمیدا، ہم دوست نظر کوئے نہ آئی۔
 اگے نیڑے آئی بقر عید، بکرے پھڑے قصائی۔ یاد آئی پھرتیوں اوہ اڈیکا، جو سجن گیا سمجھائی۔ سجدے وچ جھک کے آجز بن کے نیکن نیکا، نکی عرض
 اک سنائی۔ میں بندہ خاکی ناچیزا، بدھی چلے نہ کوئے چترائی۔ اودھروں گس آیا جس دا توں بھیتجا، پھونی بیٹی جس پرنائی۔ اندر لنگھ کے دیکھیا دلیزا،
 ساڈھے تن ہتھ بُرقہ سو بھاپائی۔ تنّاں تکیا لا کے نیچھا، اکھاں اکھ کھلایا۔ گلوں لاہ کے منصور والی قمیزا، کلی اُتے ٹکائی۔ آواز اگم آئی تیریاں انت اُس
 نال لگن پریتاں، جس نالوں نہ ہووے جدائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُور دُراڈے کر اکٹھے، لالن رہیا ملائی۔ کی ہویا جے سفر کیتا، بن
 بن پاندھی راہیا۔ کی ہویا جے سندا رہوں اٹھاراں دھیائے گیتا، مندر مٹھ شودوالے بہہ بہہ خوشی منائی۔ کی ہویا اٹھسٹھ اشان لیتا، گنگا جل سورج دیوتا
 چڑھائی۔ کی ہویا دیندا رہوں سب دے اگنی کول انگلیٹھا، دھونیاں تن تپائی۔ کی ہویا جے رامائن سندا رہوں رام سیتا، سیتا رام چتر بھج درشن پایا تھاؤں
 تھانیا۔ کی ہویا اٹھسٹھ دیاں وینہدا رہوں ریچھاں، سنگھ سوار بیٹھی آسن لائی۔ کی ہویا مسلیاں وچ سندا رہوں تمیزا، طبع طبیعت سکھیا نہ کوئے بد لائی۔
 کی ہویا پکا کھاندا رہوں سیدھا، گھر گھر خوشی منائی۔ کی ہویا چل کے آئیوں نیر بیکا، بکری ویکھی سچ سُبھائی۔ جنہاں نوں دُھر دے نام دا ہو گیا ٹیکا،

ٹلکی اِکو نال لگایا۔ برہوں وچھوڑے اندر مارن چیکاں، نیتز روون دین دُہایا۔ جس دیاں سَچِک تریتا دواپر کُجک کردے گئے اڈیکاں، سو آیا بے پرواہیا۔
 جس دی کایا چولی چاڑھیا رنگ میٹھا، اتر کدے نہ جانیا۔ گوہند پھل کھوا دے میٹھا، مالک ہو کے سیو کمائیا۔ اوہ گُرکھ سدا جیتا، جو جیون سَنگر جھولی پائیا۔
 اوہ سب کچھ دیوے اپنا کیتا، مہر نظر اٹھائیا۔ ناتاٹ جائے مندر مسیتا، گھر گھر وِچ لے ملائیا۔ تن من انتر کر کے ٹھنڈا سیتا، اگنی تت بُجھائیا۔ لہنا
 دینا چُکا کے اُوچاں نیچاں، شتری براہمن شوڈر ویش لے ملائیا۔ سچ بھلوڑی موَلے سوہنا باغیچہ، باغبان پھیرا پائیا۔ سچ سَنگھاسن بہہ اتیتا، ترے بھون دھیان
 لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سفر سب دے ویکھ وکھائیا۔ کی ہویا جے سفر کریا، سورج چند چند بھجّجن واہو داہیا۔ کی ہویا جمّ جمّ مریا،
 مر جیوت روپ وٹائیا۔ کی ہویا انیکاں سنتاں گروآں لڑ پھڑیا، بیڑا پار نہ کوئے کرائیا۔ کی ہویا گرنتھا پڑھیا، جگت ودیا نال رکھائیا۔ کی ہویا جگت سروور
 ترنی تریا، جل جل نہاون جانیا۔ کی ہویا سنگت پریتی وِچ گیا جڑیا، ہر دُھر دی جڑت جڑائیا۔ ایتھے سَجّj

مٹائیندا۔ کی ہویا جے طعنے مارن لوک، یرانے اپنے نال لگائیندا۔ تہاڈے پیراں ہیٹھ دبا کے کُمتی موکھ، انتر جوتی جوت ملائیندا۔ جس دی کوئی سوچ نہ سکيا سوچ، سمجھ سمجھ نال آپ ملائیندا۔ ایٹھے اوٹھے دے کے اوٹ، اوڑک اپنے رنگ رنگائیندا۔ سچکھنڈ دوارے لے کے جاوے اپنے کوٹ، قلعہ کوٹ اک وڈیائیندا۔ لیکھا چُکا کے ہرکھ سوگ، چنتا غم سرب مٹائیندا۔ سچ دوارے دی دسے اگئی کھوج، مجلس اپنے نال رکھائیندا۔ جے کوئی بُجھے ناتا تھوڑا جہا فوج، آگے فیصلہ حق کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ مہر نظر تک کے آکھن پرشاد، تے رہے جنایا۔ پر بھو ساڈی وی بُچھ وات، سولھاں کنگ یاد راتری جتھے آئی۔ جیہڑے وچھڑے اوہ میلے آج، عجب تیری وڈیائی۔ پہلی گھڑ رچ کے کاج، گرکھ لے بہایا۔ اگلا کھول دے راز، مکھ نقاب اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ پرشاد کہے میرا روداس ناتا چوٹی، چوڑاں جوڑ جڑایا۔ میں گھٹ کے رکھی کئی، کنیں واج سُنن کسے نہ آئی۔ میرے پیار دی گنڈھ سکھی باوی جیتو چٹی، سورج چند دین گواہیا۔ پریم ویراگن آئی بھنی، پیاری پیار وچ ملائی۔ رويداس بن کے دُھر دا دھنی، دولت رہیا ورتایا۔ بھڑی زین کہے میں سُن کے آئی کنیں، جو پر بھو گل سمجھایا۔ میں بھاگ لگا دیکھیا چھڑ چھنی، چھہر نام وکھایا۔ پُرکھ اکال پتا سب دا دھنی، تن ناتا جوڑ جڑایا۔ اوہ سب توں وکھرا نرالا ڈھنگی، اچھل چھل بے پرواہیا۔ جس نے جن بھگتاں ول بھیج کے گنڈھی، لال ورگے دُوروں لے منگایا۔ جس دی کایا ہو جانی سی ٹھنڈی، ماں پت بھائی کم کسے نہ آئی۔ جس دی نار جو بن رتی ہو جانی سی رنڈی، جو ہر سنگت خوشیاں سیو کمایا۔ تہانوں نہیں چیتا چار کنگ ویہہ سو ویہہ بکرمی رات لکھایا چھندا بندی، وچ ڈھائی سٹراں دتا سمجھایا۔ پر بھ ٹھاکر بڑا پکھنڈی، الکھ اگوچر وڈی وڈیائی۔ جس دی سب توں نرالی ڈنڈی، وکھرا راہ وکھایا۔ کٹنہارا خانہ بندی، بندہ بندگی وچ سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ پرشاد کہے میں گڑم گڑمیٹا، ماجھا مالوا دتا ملائی۔ دو آب وچوں کڈھیا اکو بیٹا، جس دی پچھلی گنڈھ رکھایا۔ جس دا تن ہونا سی کھیتا، ناتا تٹنا جگت لوکایا۔ وسنا جا پر بھو سچ دیسا، سانجھ اکو گھر بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائی۔ تیجا پرشاد کہے میں بنایا سنگت، سنگی ساتھی نظری آئی۔ در دوارے بنیا منگت، جھولی اک وکھایا۔ نام خُماری چاڑھ دے رنگت، کوڑا رنگ چکایا۔ کوئی لوڑ رہے نہ کسے پنڈت،

دُھر دی کر پڑھائیا۔ پر بھو تیرے آگے ساچی مَنت، سیس جگدیس نوایا۔ ساڈے کول نہیں کوئی ہمت، کلج بیٹھا بل ودھائیا۔ سادھ سنت کردے
 عِلّت، گردر مندر دھیاں بھیناں رہے تکایا۔ شاہ سلطاناں کوڑا خلعت، سچ پوشاک نہ کوئے پہنائیا۔ تیرے آگے اِکو مَنت، نیوں نیوں سیس نوایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دے وڈیایا۔ پرساد کہے سفر کیتا جگ چار، سنجگ تریتا دوا پر کلج ہنڈھائیا۔ بھیتا چڑھدے رہے مندر مسجد
 شودوالے مٹھ گرو دوار، اپنا آپ تیرے گھر لگایا۔ سانوں کھاندے رہے ٹھگ چور یار بے شمار، گپھے مات لگایا۔ سچ بچھیں پر بھو سانوں تیرے اُتے رہیا
 نہیں کوئی اعتبار، داعوے کوڑے نظری آئی۔ جیہڑے میرے وچ تیرا نام لے پھیرن کٹار، اوہو مینٹوں کھا کھا کام کرو دھ رہے ودھائیا۔ نار و بچار کرن
 سنگار، کوڑ گڑیار چتر آئی۔ تیرا دسے نہ کوئے پیار، سچ پریت نہ کوئے لگایا۔ اسیں دُکھی رہے جگ چار، بن گوہند ساڈا رس نہ کوئے بھرائیا۔ صدی دیہویں
 ہوئے لاچار، لاچاری تیتوں دتی سنایا۔ دھن بھاگ توں آئیوں ہر زرنکار، زرگن زرویر پھیرا پائی۔ ویہ سو اِکی بکرمی سولاں کنگ دوس وچار، سُنہنجی رین
 نال ملایا۔ اوتھے تھوڑا کلج لہنا دتا جھولی ڈار، پچھلا مول چُکایا۔ گرکھاں کولوں جگت کرا وہار، رسنا جہوا بول ملایا۔ حکمے اندر کڈھ کے باہر، کلج آگے
 دتا لایا۔ تن جگ پھیر نہ وڑے ایس دربار، جتھے گرکھ سو بھاپایا۔ آگے جگ دا اک بھگت ہووے دیدار، دُوجے گردھار ملے وڈیایا۔ تیجے پال ہووے
 سکدار، پت پر میثور سیس ہتھ لگایا۔ کلج رونا گیا زارو زار، نیر نیناں نیر وہایا۔ پُرکھ ابناشی جے بولے اپنا شبد اپار، میں سناں چائیں چانیا۔ پاربرہم
 پر بھ ہر گھٹ جانہار، اپنی کل ورتایا۔ گرکھاں والا چھڈ کے اوتھے وہار، پہلی گھڑ لیکھا دتا سمجھایا۔ جتھے ہووے بھگت دوار، بھگون پھیرا پائی۔ اوتھے
 وچھڑے ملن یار، یاری توڑ نبھایا۔ ہنس ملن کاگاں ڈار، کاگ ہنس روپ وٹایا۔ سنگر داشد سنگار، مالا تن پہنائیا۔ من کا منکا کرے اظہار، اِکو راگ سنایا۔
 توں ہی توں میرا زرنکار، تیری بے پرواہیا۔ تنے اُٹھو اِکو وار، گر پرشاد رہیا ملایا۔ سیوا کرو ہو کے خبردار، پر بھو خبر آپ جنایا۔ بابو پُر نہیں ایہہ بابل دا
 وہار، جس کوارے سارے لئے پرنا یا۔ سب دا مالک کنت بھتار، پُرکھ اکال اکھوایا۔ اوتھے نار کنت دا نہیں سوال، ناری پُرش اِکو رنگ رنکایا۔ سچکھنڈ
 دی سچی دھر مسال، دھرم دوارا دئے وکھایا۔ جتھے بیٹھن شاہ کنگال، گرکھ ساچے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، راج نرین وچ رکھائیا۔ راج نرین دی ایہہ چلاکی، ہر ساچی سچ جنائیا۔ لال سنگھ دا بن کے ساتھی، اکانویں جنم دا لیکھا دتا مُکائیا۔ سندیشیاں والی گھل
 کے پاتی، پتن دتا ملایا۔ کر کے عرض اوس سی راتیں، رُتڑی رُت سُبھایا۔ جو پچھے رہ گیا باقی، باقی نویں کولوں لیا کڈھایا۔ جے تُوں بخش نہیں سکدا تن
 خاکی، کی رُوحاں پار کرائیا۔ جے تُوں جگا نہیں سکدا گھر گھر دیوا باقی، تیری جوت کم کسے نہ آئی۔ جے تُوں بھگتاں اندر وڑ کے بن نہیں سکدا پاٹھی، تیری
 چلے نہ کوئے وڈیایا۔ گرگھ کہن اسیں تیرے نال مل کے بن گئے کین راٹی، رٹے پچھلے دتے چُکایا۔ سفر کردیاں سفری انت مکدی واٹی، وٹا آگے نہ
 کوئے لگایا۔ جس دا رُپ رنگ رکھ نہ دسدے ذاتی، سو ذات صفاتی اپنا میل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہار سدا اکھوایا۔
 پرشاد کہن پر بھو جگت کھاندا ویکھیا پرشادے، ٹکڑیاں ڈھڈ بھرائیا۔ بُھل گئے بچن جو پتا گو بند سنائے پُرکھ اکال دادے، دہ دشا جنایا۔ کوئی نہ وڑے گھر
 ٹھانڈے، اگنی اگ رہے تپایا۔ سفر کردیاں کیتی تِرے جاندے وانڈھے، جوئی جوئی وچ پھیرا پائیا۔ سفر اں وچ کوٹن کوٹ پھردے گاندے، ڈھولے
 راگ سنایا۔ سفر اں وچ کوٹن کوٹ تھکے ماندے، بیٹھے ڈھیریاں ڈھاپیا۔ کوٹن کوٹ چاردے ڈھانڈے، بنا دھنے پر بھو ہتھ کسے نہ آئی۔ کوٹن کوٹ
 پیندے کھاندے، رسنا جہوا رس لگایا۔ کوٹن کوٹ پاٹھشالا جان پاندھے، پُستک بغل اٹھایا۔ کوٹن کوٹ پھردے نہاندے، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔
 کوٹن کوٹ لبھن آندھ گوانڈھے، چاروں گنٹ اکھ اٹھایا۔ سفر کردیاں جے رشتے ہو جان سانجھے، آتم پر ماتم میل ملایا۔ پھیر لوڑ رہے نہ پھرن دی
 نانکے، بھبوتی تن نہ کوئے رامایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھایا۔ پرشاد کہے پر بھ کر ترس، دیاوان دیا کمایا۔ عرشوں
 آجا تے فرش، فاصلہ پندھ مُکائیا۔ تیرا ہونا کی حرج، حضرت بے پرواہیا۔ گوسائیں سوامی سُن عرض، آرزو آں نال جنایا۔ کلج کوڑی کریا لگا درد، دُکھی
 دین دہایا۔ کسے نہ سروں لتھے قرض، مقروض ہوئی لوکایا۔ شاہ سلطان پورا کرے کوئی نہ فرض سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ اسیں ویکھ ہوئے اسچرج، اچرج
 لپلا کی ورتایا۔ نو نو چار اندھیرا گرد، اڈے خاک سبایا۔ بُھلیا راگ تیرا دکھری گاؤندے طرز، پچھے طمع رہے گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساڈا لیکھا دے چُکایا۔ پرشاد کہے اسیں آئے تے، تن تن سنایا۔ ساڈا لیکھا کوئی نہ گئے، گنتی سرب بھلایا۔ ساڈا پیمانہ کوئی نہ مئے، ناپ ہتھ نہ کوئے

اُٹھایا۔ ساڈا پیار نہ جانے کوئی دے، رات سُتیاں سرب لنگھایا۔ گٹیاں والے تارے گئے، تیرا نام نہ کوئے دھیایا۔ کوڑ گڑاوے سادھ دیکھے جنے، جن بھوت خبیث رُپ وٹایا۔ سچ ٹکانیوں سارے پلے، ست سنتوکھ نہ کوئے رکھایا۔ کاچے گھرے وانگ پلے، بن ٹھوکر بھیج جانیا۔ ٹھگی کارن کڈھدے چلے، چالیسا ناؤں دھرایا۔ دُده کٹورے پیون بن کے پلے، اپنی جوئی بدلایا۔ پاہن پٹھر پوجن سہلے، اُپر شخاں سوٹ پوایا۔ مستک تلک لاون چٹے، تلک لاٹ نہ کوئے رُشناہیا۔ ہنکار وکار دے گھر کے قلعے، کلمہ کام رہے پڑھایا۔ غریب نمائے جیو ننھے، بھگھیاں رہے ترسایا۔ سری بھگوان اینہاں نوں اِکو وار کر دے بنیں، بنھن دُھر دا پایا۔ سنجگ جنی جن ایہو جیہا مول کوئی نہ جنے، جو تیئوں بیٹھے بھلایا۔ کلجک مایا کیتے انھے، نیترا کھ نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ پرشاد کہن سانوں اڈیکے ترلوکی، تریلوکی ناتھ دھیان لگایا۔ ایہو جیہا ٹھاکر ملنا نہیں موی، جو مجلس رہیا دکھایا۔ گوہند ورگا ملنا نہیں چوہی، جو چونج نرالے دئے جناہیا۔ شبد ورگا ملنا نہیں کھوہی، جو اندروں کھرا کڈھایا۔ سنگر ورگا ملنا نہیں بودھی، جو اگادھ بودھ سمجھایا۔ وچھوڑے ورگا ملنا نہیں روگی، جو دوس رین گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے مکایا۔ پرشاد کہن سانوں دو جہان تگن، تقویٰ تیرے اُتے رکھایا۔ دھن گرگمھ جو ہر بھگت دوارے چھکن، سنسار وگ مٹایا۔ دوس رین کدے نہ اگن، اکھ نہ کوئے بدلایا۔ جج چھڈ کے مدینہ مگن، کعبیاں قبر اں گئے بھلایا۔ اک دُوبے نوں ہوئی ہوئی دس، بنا پُرکھ اکال نہ کوئے سرناہیا۔ جس نے لے جانا پھیر اپنے وطن، وت پھیر کوئے نہ آہیا۔ جو ساہمنے بہکے کرے بچن، پچیاں وانگ گود اُٹھایا۔ کوڑی کریا جڑ آیا پٹن، بوٹا گرگمھ دیوے لایا۔ جو ہر دانام رٹن، اِکو دھیان رکھایا۔ سورپیر جودھے کمر کسے اوہ کسن، سوہنا بل پرگٹایا۔ جنہاں دے اندر پر بھو آیا وسن، پت پر میثور دیا کمایا۔ اوہ خوشیاں نال ہسن، روندیاں لین ہسایا۔ پریم پیار نال ساچا رس چکھن، امرت مکھ بھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ پرشاد کہن اسیں سفر کریا، سنجگ تریتا دوا پر بندھ مکایا۔ سفری توں کیوں ڈریں اڈیا، ایہتھے کوٹن کوٹ گئے پھیریاں پانیا۔ ہر سنگت سنگ ناتا جڑیا، جڑت آپ جڑایا۔ ویکھو نظارہ جس ویلے اندر وڑیا، کھڑکی دتی کھلایا۔ لیکھا چک جائے سیس دھڑیا، دھرنی وے ودھایا۔ گرگمھ کہے میں جیوت مریا، مر کے جیون پانیا۔ اوہناں دا کارج سریا، جو چل

آئے سرنایا۔ مانس جنم کسے نہ ہریا، ہر جو ہر کی پوڑی دے چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ پرشاد کہن پر بھ کرپا
 ندھان، تیری اک سرنایا۔ تیرے درتے اسیں مہمان، بیٹھے آسن لایا۔ سُن کے تیرا اگم گیان، ورتی سچ ودھایا۔ تیرے بھگت سوہن نشان، دو جہان
 جھلایا۔ تیرے مندر سوہن مکان، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ تیرے گرگھ پتر سُبّان، جو تیرا نام دھیایا۔ دھن وڈیائی جو سانوں کھان، کھا کھا شکر منایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پرشاد کہے میں پہلا اک، ایکنکار دتی وڈیایا۔ سرشٹ سبائی آپے جت، مہر نظر اٹھایا۔
 کروٹ لے بدلی پٹھ، ستمکھ روپ دھرایا۔ اپنے ملن دی پوری کر کے سک، چوٹی سخر دتا چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے
 تھاؤں تھانیا۔ پرشاد کہے میں آیا دوجا، دو دھاری کھیل کھلایا۔ بھيو کھلاواں اپنا گوجھا، گجھی رمز لگایا۔ بیک کراں اتم بدھا، بدھ بیک دکھایا۔ نظری
 آئے جو بیٹھا لکا، پڑدا اک اٹھایا۔ پریم پیار دا جو گرگھ بھکھا، سو خوشیاں نال کھایا۔ جنم کرم دا میٹاں دکھا، دکھیاں درد وندا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لگایا۔ تيجا پرشاد کہے میں نیتز کھولاں تیجا، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سفر کردیاں ویکھو انتم نکلے کی نتیجہ، قدم قدم دیکھنہارا
 بے پرواہیا۔ ہر سنگت وچ اکٹھا ہویا پچھلا چاچا بھتیجا، دھر دا میلا میل ملا یا۔ سب توں اتم گوہند دا ایہہ باغیچہ، جو جگ جگ دے بوٹے رہیا پرگٹایا۔ اپنی
 ہتھیں تن من ساچا سبجا، ہری سچ کیاری آپ کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پرشاد کہن اسیں آئے درتے، اکو
 آس رکھایا۔ درشن کریئے اگئی ہر دے، جو ہر گھٹ ہر دے ڈیرہ لایا۔ جس دے کلمے سارے پڑھدے، چرناں سیس جھکایا۔ جس دے سارے
 بردے، غلام نظری آ یا۔ سارے آئے اُس درتے، جتھے دردیاں درد وندا یا۔ گرگھ منزل ویکھئے چڑھدے، ہر کرپا نال چڑھایا۔ ساچا راگ ویکھئے
 پڑھدے، سوہنگ ڈھولا گایا۔ اتم پر ماتم ویکھئے وردے، نار کنت میل ملا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لگایا۔ پرشاد کہن ساڈا
 سفر مکا، صفرا دتا بنایا۔ گرگھ گود اٹھا کے اپنا پتا، پت پر مشور دے وڈیایا۔ لہنا چکاوے ابناشی اپتا، چیتن آپ کرایا۔ جنم کرم دا پچھلا رٹھا، انتم لیا
 منایا۔ اتم سریشٹ نرمل کر کے سچا، سچ سنجم وچ سما یا۔ دُرمت میل دھو کے کھا، سوہنا چند چمکایا۔ جن بھگتاں ویلا ڈھکا، بھنڑی رین سہایا۔ ہر سوامی

اٹھیا سٹا، سٹیاں رہیا جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا سب دا جُسا، گھٹ گھٹ پھول بھلائیآ۔ پرساد کہے میٹوں لا لا بھوگ، اپنی دیا کمائیآ۔ میرا پورا ہو جائے جوگ، جگت ملے وڈیائیآ۔ تیریاں بھگتاں نال میرا سنجوگ، دُھر دا جوڑ جڑائیآ۔ سدا وسیرا کایا کوٹ، بنک دوار خوشی دکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دا جھولی پائیآ۔ پرشاد کہن اسیں آئے آگے، اپنا حال سنائیآ۔ جیہڑے پہلوں بگ پڑے بگے، آگے ہنس روپ وٹائیآ۔ دیکھ ہو کے گرکھ جگے، جگت کرن رُشنائیآ۔ کوڑی کرپا لنگھ کے حدے، حد اپنی اک بنائیآ۔ سفر کردیاں کردیاں سب نالوں آگے ودھے، وادھا سنگر گھر رکھائیآ۔ بن سنگر کرپا کوئی پار نہ لنگھے، کوٹن کوٹ بیٹھے ڈیرے لائیآ۔ ایہہ نہ جانو کس بدھ بیٹھا اُپر پلنگ منجے، منزلاں ساریاں رہیا چُکائیآ۔ اس نوں سارے اکو جیسے کیساں والے سروں گنجے، آتم ناتا سچ سُبھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیآ۔ سفر کہے میں ہویا خوشحال، میرا گرکھ پندھ مکائیآ۔ گرکھ گر دا سچا لال، لالن دے وڈیائیآ۔ ایتھے اوتھے رکھے سنبھال، دوسر ہتھ نہ کسے پھرائیآ۔ جس ویلے چاہے لکھ چوڑا سی وچوں لئے بھال، اپنی دیا کمائیآ۔ اتم پورا حل کرے سوال، جو سوالی درتے آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیآ۔ پرشاد کہے اسیں بستر دیکھے چٹے، چند چاندنی نین شرمائیآ۔ جنہاں مانس جنم جتے، سو میری سیو کمائیآ۔ جنہاں ملیا پُرکھ ابناشی اچتے، چتر سنگھڑ سیانے نظری آئیآ۔ اوہناں واس نہ ہووے مات گربھ اُلٹے رُکھے، دس دس ماس نہ کوئے تپائیآ۔ جے کوئی سچ سانوں بچھے، پرشاد کہن اسیں سچ دیئے سبھائیآ۔ جنہاں دے اندر وڑ گئے اسیں جُسے، جسم دی قِسم دیئے بدلایآ۔ اوہناں نوں آگے کوئی نہ بچھے، رائے دھرم نہ دے سزائیآ۔ سفر اں وچ اوہناں دے پینڈے کُے، مُفت بیٹھے پندھ چُکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے رہیا لگائیآ۔ پہلا پرشاد کہے میری آئی واری، وارتا سچ سنائیآ۔ زویداس نال جنہاں دی یاری، سوہنی بنت بنائیآ۔ پرَم پُرکھ کر کے کھیل نیاری، نرِگن لہنا دینا جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پرساد اپنے لیکھے لائیآ۔ پرساد کہے میں مانیا رس، ہر رسیا رس دکھائیندا۔ میں کس بدھ گاواں جس، میرا کُھ نہ کوئے وڈیائیندا۔ میں اکو پواں ہس، رویاں جگت ہسائیندا۔ جنہاں اندر گیا وس، واسطہ اپنے نال کرائیندا۔ سارے کھول کے ویکھو اکھ، آخر اکو نظری آئیندا۔ جوت سروپی ہو پرتکھ، پرتکھ پارکھو اپنا ڈیرہ

لائیندا۔ وہندیاں وہندیاں تہاتھوں ہو جائے دکھ، دکھرا گھر بسائیندا۔ ایہو کھیل پُرکھ سمرتھ، جیہڑا سمجھ کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی جھولی پائے حق، خالی کوئے نظر نہ آئیندا۔ پرساد کہے دوجا میں میٹا دویت، دئی دیاں گوائیا۔ لیکھا چکا کے شرع شرائط، شخصیت دیاں سمجھائیا۔ کر کے اک عنایت، وست امولک اک دکھائیا۔ میں بھگتاں کراں حمایت، ہم گھر ساجن دیاں ملائیا۔ بے شک میتوں تھوڑا کھائیو کر کے کفایت، قفل اندروں دیاں کھلائیا۔ گرکھو تہاڈی اک جماعت، دوجی ہور نہ کوئے پڑھائیا۔ بخشش وچوں بخشش کیتی عنایت، جیہڑی عنایت بلھے منگ منگائیا۔ ست پُرش دی سچ ہدایت، حضرت اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا رہیا دکھائیا۔ پرشاد کہے میں ویکھیا پرس، نیز نین اٹھائیا۔ میری پچھلی مٹ گئی حرص، ہوس رہی نہ رائیا۔ میں تئیا عرش فرش، مالک بے پرواہیا۔ جیہڑا اپنا پورا کرن آیا فرض، فیصلے حق کرائیا۔ سفر کردیاں ویکھیا کھیل اسچرج، اسچرج لیلہ ہر دکھائیا۔ باہروں بیٹھیاں نظری آوے مرد، اندر مرد مردانہ نور خدائیا۔ جس دے کول لکھ چوڑاسی دا درد، دکھیاں اپنی گود اٹھائیا۔ اُس دا بھانا کیڑا سکے ورج، اگے پچھے نہ کوئے کرائیا۔ جس ویلے چاہے سب دی پُٹھی کر دیوے نزد، پاشا خالی دے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے بند کر کے دھرت، پوجا پاٹھ سب دی لئے گوائیا۔ تیجا پرشاد کہے میں بڑا شوقین، شکوے سرب مٹائیا۔ جس ویلے میری مندریں مسجدیں گرو دواریاں وچ ہوئی توہین، میں دھر دی آواز دتی سنائیا۔ میرے اُتے کر کے یقین، میرا محبوب پھیرا پائیا۔ جس دی دھار بڑی مہین، باریک توں باریک نظر کسے نہ آئیا۔ جس دانہ کوئی مذہب نہ کوئی دین، شرع وچ نہ شرع لڑائیا۔ اوہدا لیکھا اُپر اسمان زمین، ضامنی سب دی اپنے اُتے رکھائیا۔ جس دی گر اتار پیر پیغمبر کردے گئے تلقین، طاقت نال سمجھائیا۔ اُس دے دو جہان ادھین، اعلیٰ ادنیٰ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاوں تھانیا۔ پرساد کہے میتوں کھاؤ پیو رجو، رجو طمعو ستو سیس جھکائیا۔ سفر کردے پر بھ سرنائی بھجو، بھجن بندگی لیکھے پائیا۔ کوڑی کریا جگت تجو، جھٹے سرب لوکائیا۔ پریم پریتی اندر لگو، مفت رہیا لٹائیا۔ سچ پیار اندر بھجو، بندھن اک دکھائیا۔ ہوئی جی جے اک واری سدو، راتیں سٹیاں گھر گھر درس دکھائیا۔ بے شک تھانوں نظری آوے وڈا قدو، نکیاں نالوں نکا ڈیرہ لائیا۔ تئیں ایس دی پچھلی پُرانی اوہ جدو، جس جدو وچ یادداشت اپنی

آپ بنائیا۔ کس کارن بھگتو بھگوان چھڈو، اپنا کھ بھوائیا۔ جس دے اندر رچیا اُس دے کدی باہر نہ ہويا ہڈوں، نرگن نرویر اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنے دینے ہر سنگت رہیا چکائیا۔ ہر سنگت سفر دا کرنا نہ کدے وچار، سفر وچوں صفحہ دتا اٹائیا۔ جس صفحہ دے اُتے پنا اکھراں والا ایکنکار، اوم جس نے شاخ چلائیا۔ وشن برہما شو پرشاد چھلن نوں سارے تیار، بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ جے کرپا کرے آپ کرتار، مہر نظر اٹھائیا۔ بجھے آون گر اوتار، نٹھن واہو داہیا۔ چل کے ویکھے اوہ دوار، جس گھر بیٹھا سچا ماہیا۔ جس نوں لہدے رہے جگ چار، چوکڑی دھیان لگائیا۔ اوہ غریب نمائیاں بنیا یار، ناتا سچا جوڑ جڑائیا۔ اُس دے دو جہان اختیار، آخر اپنا حکم منائیا۔ جس نوں کہندے ٹھٹھیار، لکھ چوراسی بھاندے رہیا گھڑائیا۔ سو ویکھن آیا نرگن دھار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سچ پرساد کرا تیار، ترے گن ڈیرہ ڈھائیا۔ تئاں داتئاں جگاں دا اک وہار، تئاں تئاں نال جڑائیا۔ ہر سنگت تیرا سچ پیار، پریمی پریم رُپ دکھائیا۔ سب دی سُن کے سچ پکار، پکا پکایا سب دی جھولی پائیا۔ ساچی بھچھیا نال بھرے بھنڈار، خالی دوار نہ کوئے رکھائیا۔ دیونہارا اک نرنکار، جگ جگ رہیا ورتائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا کوئی نہ کرے اعتبار، بے اعتباری ہوئی لوکائیا۔ جن بھگتاں لئے اٹھال، پھر باہوں گلے لگائیا۔ راہ تئے گوپیاں والا گوپال، گوالا اپنی اکھ کھلائیا۔ گرکھاں حل ہويا سوال، احوال پچھلا نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے لا کے شاہ کنگال، کنگالوں شاہ بنائیا۔

☆ ۲ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی جیٹھووال ☆

سنگر پرساد جنہاں ملیا کایا چولی، جھلک جھلیاں دئے دکھائیا۔ اندرے اندر بدل دیوے اپنی بولی، انبولت راگ سنائیا۔ سچ دوارا دیوے کھولی، پڑدا ست اٹھائیا۔ بدل دیوے کایا چولی، چولا ساچا تن پہنائیا۔ ویکھ دکھانے ساڈھے تن ہتھ ڈولی، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، سچ دتی وڈیاں۔ پرساد کہے میرا لیکھا لگا، ملی مان وڈیاں۔ جن بھگتاں ودھے اگا، بچھلی ریت چُکائیا۔ پُرکھ اکال سجن سکا، اکو گھر دکھائیا۔ بھجنا پئے نہ مدینہ مکہ، کعبہ گھر گھر دئے درسائیا۔ لیکھ چُکا کے اٹھاں سٹھاں، تیرتھ تٹاں پندھ مُکائیا۔ پندھ مکا کے چوڑاں ہٹاں، وڈیا چوڑاں ڈیرہ ڈھائیا۔ ہر ملن دیاں کھول کے اکھاں، آخر بھو مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دتی وڈیاں۔ ملی وڈیائی چاؤ گھنیرا، پر بھ مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتاں اندر میرا ڈیرہ، گھر ساچے دتا بہائیا۔ جتھے ڈھولا اکو تیرا، توں ہی توں ہی راگ الایا۔ نہ کوئی سنجھ نہ سویرا، سندھیا روپ نہ کوئے وٹائیا۔ نظری آیا نیرن نیرا، نج گھر بیٹھا سو بھاپائیا۔ وسدا ویکھیا ساچا کھیرا، کھڑکی آپ کھلایا۔ چکدا ویکھیا جھوٹا جھیرا، جھگڑا دئے مٹائیا۔ گواؤندا ویکھیا جگت اندھیرا، سچ پرکاش کرائیا۔ ست دھرم دا آیا ویلا، گر چیلارنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ پرساد کہے میرا اندر کھات، کھاتہ نظر کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر خوشیاں گاندے گاتھ، ڈھولیاں راگ الایا۔ سنگر کرپا ست آوے سواد، رسنا جھوا سمجھ سکے نہ رانیا۔ جس نے رچنا رچی آد، مدھ انت ویکھے تھواں تھانیا۔ شبد اگئی وے ناد، وے اپنی لئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ پرساد کہے موہے ملیا استھان، بھومکا اک وڈیاں۔ جس گھر وسے سری بھگوان، زرگن ڈیرہ لایا۔ سو مندر سچ مکان، گرودوار اک سمجھائیا۔ جتھے جھلدا دھرم نشان، کوڑ کڑیاں اک مٹائیا۔ اوتھے ملدا اک گیان، ورنّاں چار پڑھائیا۔ چڑھاؤندا سچ بان، شبدی راہ دکھائیا۔ بھگتاں دیندا دان، سنتاں گلے لگائیا۔ گرکھیاں کر پروان، گر سکھاں ویکھ دکھائیا۔ سخیاں ملے سچا کاہن، بنسری نام سنائیا۔ سنیاں سہیلا اکو رام، رمتا ہو کے آیا دُھر دامایا۔ گرکھ ویکھے بال انجان، بالی بُدھ دئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا کرائیا۔ پرساد کہے میں وڑ کے اندر، گھر گھر خوشی منائیا۔ سجدے کردے ویکھے سوریا چندر، روس سپس نوایا۔ بھے وچ ویکھیا ہندا منوا بندر، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ دیوا جگدا ویکھیا اندھیری کندر، گرہ مندر ہوئے رُشنائیا۔ شرع دا تندا ویکھیا سنگل، دین مذہب نہ کوئے چترائیا۔ جھکدا ویکھیا منڈل، اکھ نین شرمائیا۔ بھگتاں سنیا اکو منگل، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ آگے لوڑ رہی نہ جان دی جنگل، اُجاڑ پر بت نہ کوئے بھوایا۔ سنگر پریتی ساچا بندھن، بندگی والا بندیاں وچ پائیا۔ نام بھبوتی لا کے چندن، نور چند کرے رُشنائیا۔ جگ جنم

دی ٹٹی آیا گنڈھن، ڈوری اپنا تند بندھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنی دیا کمائی۔ پرشاد کہے میں پایا پر، پریتم دتی وڈیائی۔ جس دی اڈیک رکھی چر، چرتراں وچ وقت لنگھائی۔ دہ دشا دیکھیا پھر، بھج بھج واہو داہیا۔ روپ نظر نہ آیا زوریر زر، زرنکار نہ کوئے ملائی۔ گھر نہ دسیا کسے تھر، سچ دوار نہ کوئے بہائی۔ کسمبھڑے بھل رہے کھڑ، پنکھڑیاں جوڑ جڑائی۔ بن سنگر پورے دو جہاناں کوئی نہ آوے دھر دے پڑ، پنڈا خالی دین دہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائی۔ پرساد کہے میرا انوکھا لطف، لطیفیاں وچ نہ کوئے گنائی۔ پُرکھ ابناشی ونڈیا مُفت، مردیاں رہیا جوائی۔ گرکھ سب توں اتم سریشٹ چُست، جو بنیا پاندھی راہی۔ جس دی مہما اتھوا اُست، اُست کرے لوکائی۔ اُس دے ہتھ رکھیا پُشت، پناہ دتی شرنائی۔ اندروں ہنکاری میٹ کے دُشٹ، درِشٹ دے کھلای۔ لہنا چکے بالشت انگشت، زِگن نور کرے رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دتی آپ وڈیائی۔ پرشاد کہے میرا چکھیا لیکھا، الکھ دتی سرنائی۔ تٹاں مل کے کیتا ایکا، اُس اینکار وچ سائی۔ سب دا آگوں مکے ٹھیکا، بولی مات نہ کوئے چڑھائی۔ نظری آئے سوہرا پیکا، پیسیا سوہرا ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ تھمران دھر دا نیتا، زرنکار سچا شہنشاہی۔ جس دا بھلیا سریشٹ چیتا، درِشٹ نہ کوئے کھلای۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائی۔ پرشاد کہے میری آسا پنی، پورن سنگر پایا۔ گرکھ ملیا دھر دا گنی، گھر گمبھیر جوڑ جڑایا۔ جس دی کہانی جگ جگ سنی، سو صاحب ہوئے سہایا۔ جس نوں گاؤندے رکھی مُنی، گر اوتار دھیان لگایا۔ جس دی راگاں ناداں اندر دُھنی، شبدي تال وجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب ہويا سہایا۔ پرشاد کہے میرا گیا ہوکا، ہوں بھاؤ اک جنائی۔ سہارا ملیا ساچے ناؤں کا، نیا نام درِشٹائی۔ بھلیکھا چکھا دوجے بھاؤ کا، بھرم گڑھ ٹڑائی۔ درشن کیتا پورے شاہو کا، شہنشاہ نظری آئی۔ آگے لیکھا رہے نہ کسے کے داؤ کا، کوڑی کریا دے کھپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا آپ سمجھائی۔ پرساد کہے میں ہويا پرسن، پرسنتا نظری آئی۔ اکھین ویکھ کے بگتاں چنھ، میری چنتا مکھ چھپائی۔ وکھرا وہار کیتا تن، تریلوک رہے جس گائی۔ لیکھا کوئی نہ جانے بھن بھن، بھنری رین وے ودھائی۔ کر کے کھیل اگنی چھن، شہنشاہ حکم ورتائی۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیاں۔ پرشاد کہے اوہ آیا اخیر، آخر ملی وڈیاں۔ ہر جو بدل دتی تقدیر، مہر نظر اٹھایا۔ برہوں وچھوڑا کٹ کے پیڑ، دُھر دا میل ملاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے ہتھ رکھ تدبیر۔

☆ ۲ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی اندر پرست مارگ امرتسر ☆

سُنو ساچا سچ ابھیاں، انتر آتم دھیان لگایا۔ سیوالا کے پون سواس، ساہ ساہ سمجھایا۔ پر م پُرکھ دی رکھ کے آس، ترسنا جگت مٹایا۔ نرگن سمجھیا سرگن ساتھ، نرویر ویکھ وکھایا۔ ناتا توڑ کے پر تھی آکاش، گگن منڈل پنڈھ چکایا۔ سدا سہیلا وس کے ساتھ، سنگی اک جنایا۔ بن مالا مئے کیتا جاپ، من کا مکا دتا بھوایا۔ ناتا توڑ کے تینوں تاپ، ترے گن لیکھ مکایا۔ سچ دواویوں سکھی اک جاپ، جس دی جاپک سرب لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوگ ابھیاں اکو اک رکھایا۔ ابھیاں کیتا کایا انتر، آتم رنگ رنگایا۔ پاربرہم دا گاون منتر، سولہا سچا گایا۔ لیکھ چکا کے گگن لگنتر، کوڑا پنڈھ مکایا۔ گھر سچ بنا کے ساچی بنتر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ابھیاں اکو اک کرایا۔ سچ ابھیاں رنگ نویدا، گھر وکھرے آپ کرایا۔ لیکھ چکا کے گرو چیل، بھیکھ نہ کوئے بدلاں۔ جس ابھیاں وچوں ملیا سجن سہیلا، سچ سبھاؤ نظری آئی۔ کلج سنتاں نالوں ہو کے ویہلا، پریمیاں نال پریم ودھایا۔ دوس رین اٹھے پہر گھڑی پل سچ ابھیاں دا سچا ویلا، سوہنی ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک ابھیاں دتا سمجھایا۔ اک ابھیاں دُھر درگاہوں سکھیا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن دئے گواہیا۔ جس دا لیکھ صفتاں وچ کسے نہ لکھیا، نراکھر دئے وڈیاں۔ اگئی اگم پائی بھچھیا، مارگ سچ دتا سمجھایا۔ میرا مارگ کسے نہ دسیا، جگ نیتز روون دین دھایا۔ بھگتاں مارگ سدا اندٹھیا، رہبر نور خدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ابھیاں اکو اک کرایا۔ سچ ابھیاں اندر کریا، باہروں کری نہ کوئے پڑھایا۔ پنج وکارا کام کرودھ لوہ موہ ہنکار ڈریا، آسا ترسنا مایا ممتا ہوئے ہنگتا مکھ چھپایا۔ ایڑا پنگل سکھمن ٹیڈھی بنک ویکھی کریا، سر سرور خوشیاں تال سہایا۔ کول کولا بھل کھڑیا، محرابی محتابی

جوت رُشنايَا۔ ناد انادی اگئی سُنیاء، تال تلواڑا اِک وکھایَا۔ جس ابھیاس نوں کر کے پچھے کوئے نہ مُریا، سچ دوارے جاون چائیں چانیا۔ جس ابھیاس وِچ رہے نہ کوئے نِگریا، پُرکھ اکال سنگر بے پرواہیا۔ جس دا من اِکو فُرنا پھریا، فُرے وِچ ویکھے سرب لوکایَا۔ جس ابھیاس دا مارگ سب توں نرالا تُریا، تُریا تُرت دے سُنیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ابھیاس اِک وکھایَا۔ سچ ابھیاس جگت کیتا، کرماں کرنی نال ملایَا۔ بن اکھراں والی پڑھی گیتا، اٹھ دس وِتی ودھایَا۔ بن کُنڈلاں والی ویکھی سیتا، بن مُندراں رام نظری آئیَا۔ سچ ابھیاس اِکو ڈیٹھا، جس دی مُرلی دُھناں راگاں باہر رہی گائیَا۔ اوس وِچوں ملیا اِک اتیتا، ترے گن ترے بھون دھنی سو بھاپایَا۔ چار وید جس جس نے کیتا، چھ شاستر کر پڑھایَا۔ اوس دا ابھیاس اِک انڈیٹھا، مارگ زکا دے وکھایَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ابھیاس گھر سکھن کسے نہ جانیَا۔ سچ ابھیاس ملیا کایا تن، تتوت بُوجھ بُجھایَا۔ جگت واسنا میٹ کے من، منوا مکا دتا اُٹائیَا۔ پنچ وکارے دے کے ڈن، شبد اگئی دتا سُنیَا۔ آتم پر ماتم میل ملا کے کہا دھن دھن، وِتی سچ ودھایَا۔ جس ابھیاس اُتے گر اوتار پیر پینمبر دتے بنھ، پنڈت پاندھے ملا شیخ مسانک جوگی ابھیاسی جی تپی ہٹھی ستی بیٹھے دھیان لگایَا۔ اوس ابھیاس دی کرے نہ کوئے ازمائش، پیمائش وِچ کدے نہ آئیَا۔ جس گھر پر م پُرکھ دی رعنائش، نرگن نرویر نراکار نرنکار بیٹھا آسن لائیَا۔ اوس مارگ دی اوسے توں سکھی ہدایت، جس دی حد حد د سکے نہ کوئے سمجھایَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا دتی جنایَا۔ سچ ابھیاس پایا تن کایا، چولی پنچ تت رنگائیَا۔ کوڑی کریا بُجھئی مایا، متا موہ مٹائیَا۔ ابناشی کرتا نظری آیا، نر نرائن نیز اکھ کھلایَا۔ اِکو ابھیاس گھر ساچے پایا، جس دا لیکھا وید ویاس بنا وِدیا گیا درڑائیَا۔ جو بن پاوا چول کھاٹ اُتے ڈیرہ لایا، سچ سنگھاسن سو بھاپایَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ابھیاس اِک وکھایَا۔ بہتا کہنا بہتا چنگا، چنگیاں کول چنگی ملی وِڈیائیَا۔ جوں روداسے کسیرا ملیا گنگا، کسیرا سو بھاپایَا۔ سنت ساجن دُھر دے چندا، جوت نور رُشنايَا۔ بے شک باہروں پنچ تت دا بندہ، اندر بے پرواہیا۔ جے کر کھول کے ویکھے اپنا چندا، کنجی ساچا نام لگائیَا۔ اوتھے اِکو ڈھولا اِکو چھندا، اِکو گیت اِکو ڈھولا رام سُنیَا۔ وِچ سماوے پرماندا، نجاند اند وِچ رکھائیَا۔ سادھاں نوں ملنا سدا چنگا، مُمکھاں کولوں پلو لینا جُھڈائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنی کھیل کھلایَا۔ بہتا بولیا لکھے چار وید،

بہتی وِ دیا جگت لُکائیا۔ جنہاں دے اندر لکھ چوڑاسی دا بھیت، شتری براہمن شوڈر ویش چار ورن اٹھاراں برن چارے کھانی چارے بانی بیٹھی مکھ چھپائیا۔ اُنہناں اندر آتم پر ماتم دا جلوہ نوری تیج، پاربرہم برہم ویکھے چائیں چائیا۔ بولن کارن سادھ سنت لوکات دیوے بھیج، بھجن بندگی دین سُنائیا۔ اوہ سون نہیں اوندے بستریاں والی تیج، تکیہ نال آسن لائیا۔ اوہ دسن نیتن نیت، دُور دُراڈا گھر گھر وسے ماہیا۔ ایہو سنت جی انوکھا وکھرا بھیت، جو کایا بھانڈے اندر دتا چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بہتا بولنا بول سچ، سچیاں دتی وڈیائیا۔ بہتا بولو جے جگ سچ، کوڑی ریتی رہن نہ پائیا۔ کلجگ سرشت جو رہی مچ، اگنی تت جلائی۔ سچ بولیاں ملے امرت رس، امرت بانی نخبھر دھار وہائیا۔ سچ بولیاں ملے سمرتھ، جسدی مہما اکھ، شاستر سمرت وید رہے جس گائیا۔ اوتھے نہیں بولنا جتھے بندہ نہیں جسدانک منہ نہیں ہتھ، بن تتاں جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھنہارا سچ در، گھر ساچا دیو جنائیا۔ سب کچھ اس وچ جو گیا آ، اگے ہور وی نظری آئی۔ جگ چوکڑی سنت سنگر بنے ملاح، بیڑا لوکات ترایا۔ چپو نام سہارا دیوے لا، ونجھ مہانا اک وکھائیا۔ ساچے پوڑے دیوے چڑھا، منزل پچھلی پندھ چکائیا۔ جس دے وید شاستر بنن گواہ، شہادت اپنی رہے بھگتائیا۔ اُس نال چلو ملیے جا، جس وچوں لکھ چوڑاسی وشن برہما شو رہیا پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا اگلے گھر وکھائیا۔ معرفت وچ ملے محبوب، محبت اک جنائیا۔ جس دا عرش قُرس توں اُچا عروج، آشرم اک سہائیا۔ جس دا لیکھا اپنی منزل مقصود، سچ دوارے دے وڈیائیا۔ سو صاحب سوامی سدا سدا موجود، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ آؤرل مل کے دوویں لینے ڈھونڈ، کتھے بیٹھا مکھ چھپائیا۔ کی اوہ لڑن والا بھرند ہے کے بھونڈ، ڈنگ کتھوں دیوے چُجھائیا۔ کتھوں اپنا بدل دیوے خون، قتل گاہ پرگٹائیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران گاوندے مضمون، مُجسمہ چشم قسم کھا کے دیو وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا در، کایا مندر کھوج کھجائیا۔ سنساری نام جگت پورن، سنگھ ملی وڈیائیا۔ دوجا نام دُور دُورن، زمیں آسماناں پرے ڈیرہ لائیا۔ سچا نام حاضر حضورن، ستمکھ ہو کے اپنا حال سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام نال نام دے وڈیائیا۔

☆ ۲ مگھر ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

وِشنوں اُٹھ شبدی مُنڈے، اپنی اکھ کھلایا۔ سچ بھنڈار دے کھول کُنڈے، بھگتاں دے ورتایا۔ پہلے بھگت بنے رہے گنگے، ہُن کوک کوک سُنايا۔
 ساتھوں دتے نہیں جانے تیرے بُھگے، حصّے ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جگت ترشنا ننگے بُھگھے، دُکھی رہے گرلایا۔ جے تیرے گھر نہ ملے سکھے، سائتک سَت نہ
 کوئے ورتایا۔ کاہنوں پایا جننی گھے، مائس دتی وڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیہ رہیا سُنايا۔ وِشنوں ویکھ بھگت کی کہن، تیری
 کرنی رہے جنایا۔ جگت دُکھ دا بھانا سہن، سُکھ سَت بیٹھے وِچ چُھپایا۔ میس وی ویکھ کے اپنے نین، کٹی رہیا کترایا۔ اوہ منگن اپنا لہن، لہنیدار جھولی ڈاہیا۔
 ہُن دینا پینا دین، دیونہار رہیا سمجھایا۔ سُن کے سُنہیا چوڈاں رتناں وچوں رو پئی کامدھین، نیتز نیناں نیر وہایا۔ دُہائی پاؤندا آگیا سین، کیرا نال گرلایا۔
 یینی نیتز نیر وہاوے نین، چھہبر اکو لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم رہیا سُنايا۔ سری بھگوان مارے دابا، وِشنوں اکھ کھلایا۔ اُٹھ
 ویکھ اپنا اگلا چھابا، پچھلا پچھے دے ہٹایا۔ سوماں وچوں سوُم دوآبہ، اگے شاہ دے دکھایا۔ شاہاں وچوں شاہ ماجھا، مجلس اک لگایا۔ مجلس وچوں آئی آواز،
 گوہند راگ الايا۔ گوہند دا اوہ سچا ساکا، سچن اک اکھوایا۔ جس نوں لوکیں کہندے آقا، راج راجان وڈایا۔ جس دے گھر گیا بن کے زکا کاکا، گیند اک
 سُٹایا۔ پیار نال ملی رانی بن کے ماتا، متا اپنے نال پکایا۔ ایہو جیہی مل جائے داتا، وست اموک ہتھ پھڑایا۔ انتر آتم اوس پچھاتا، انتریامی ویکھ دکھایا۔
 ساچا حکم سُنائے گاتھا، اگم اتھاہ درڑایا۔ سچ پکوان جو تساں کھادھا، خالص دیو دکھایا۔ چنیاں بھریا اکو باٹا، راجیاں گھروں وست اکو نظری آيا۔ گوہند کہا
 نال ہاسا، ہوئی جہی سمجھایا۔ میس وچوں کھانا اکو ماشہ، تولا چھٹانک ہتھ نہ کوئی اُٹھایا۔ اسدے وِچ کھیل تماشہ، عجب گیا سمجھایا۔ رانی کہے مٹھیاں باتاں،
 پریم پیار وڈایا۔ گوہند کہا سُن ماتا، سچ دیاں سمجھایا۔ شبدی ہو کے جُڑاواں ناتا، ماتا لگھ گجری اکو وار اک سُہایا۔ کلجگ انتم بدلاں ساکہ، ساکھی اپنی نال
 ملايا۔ پنچ تت کھیل کایا مائی خاکا، خالص اپنا رنگ دکھایا۔ تیرے چنیاں پچھے اگے بھگتاں داکٹ دے فاقہ، پھلے مارن والے سارے دے بنایا۔ کرپا
 کرے بوہ بدھ بھانتا، بھاگ سُبھاگ سبدی جھولی پانیا۔ اندر باہر گپت ظاہر دُور نیڑے سُننہارا آواز، آد جُگاد جُگ چو کڑی دھیان لگایا۔ اگے پین نہ

دیوے نانہ، دست اموک گھر گھر گولک وچ ٹکایا۔ شبد ڈور دا سچا تاگا، ساچی گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشش اپنی دے کرایا۔ بخشش وچ راجن راج، راج نرائن دیا کمائیدا۔ جس نے شتری براہمن شودر ویش بدل دینا سماج، ساجن اپنا پھیرا پائیدا۔ جس بُھکھے ننگے کوچھے کملے کرنے آپ آباد، ساچے مندر تیرے حجرے دے سہایا۔ جس نے رسنا جھوا بتی دند دینے سواد، بھوجن یوجن وچ نظری آیا۔ وشنوں کولوں بھنڈارے لیوے کاڈھ، حکمی حکم سنايا۔ غریب نہانیاں دے کے دات، جھولی لوکمت بھرایا۔ پرلوک وکھری اک سوغات، جو مہربان مہر نظر اک ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا اکھوایا۔ بُھکھ ننگ اٹھ اٹھ نٹھے، سچ دوارے رہن نہ پائیا۔ واہو داہی جاندی ڈگے ڈھٹھے، نیز نیناں نیر وہایا۔ کدھروں جگ جنم دے وچھڑے ہوئے اکٹھے، پٹنے والے پٹے رہے لکھایا۔ پچھلے لیکھے سب دے ڈونگھے کھاتے سٹے، آگے دھر داہٹ کھلایا۔ ستگر دا تول کوئی نہ تولے وٹے، دھڑی سیر پسیری پاسا نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ مہربان کہے ویکھ وشن بھنڈاری، وشن ہر جنائیدا۔ چاروں گنٹ دے خواری، ہاہاکار سرب سنايندا۔ نیز رووے نر ناری، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیدا۔ بُھکھیاں بُھکھ نہ جائے سہاری، دُکھیاں دُکھ نہ کوئے مٹائیدا۔ ساچا ملے نہ کوئی ونجارا ہٹ پساری، اتوٹ اٹوٹ دست جھولی کوئے نہ پائیدا۔ جن بھگت سہیلے رہے پکاری، کوکاں نال سرب سنايندا۔ پر بھو جنہاں دی لگی تیرے نال یاری، یارانہ اکو گھر وکھائیدا۔ اوہناں دے اندروں کٹ اوہ بیماری، جس دا بیمہ سمجھ کوئے نہ آئیدا۔ جے بخشے تے پریم خُماری، پریم اپنا رنگ وکھائیدا۔ توں داتا وڈ درباری، نر نر نکاری سو بھاپائیدا۔ تیرا کھنڈا شبد تیز کٹاری، ساچا گھاؤ گھاللاں تکھا اک لگائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے اک ور، دھر دا لیکھا آپ جنائیدا۔ وشنوں کہے پر بھ دے اوہ کُنہی، جیہڑی کنجوس بن کے اپنے ہتھ پُھپایا۔ میں دیواں اوہ پونجی، جس دی پُجارجت جگت لوکایا۔ کھیل چکے توں میں دی، میں توں اکو گھر نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ وشنوں سُن ایہہ کُنہی رکھی، چار جگ ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ کاہن راساں پا کے گیا نال سخی، سخیاں منگلاچار سنايا۔ رام سیتا دا بن کے پتی، جنگلاں وچ بھوایا۔ موسیٰ منہ دے بھار سٹی، مدھوش دتا کرایا۔ یوصف وکا کے اتوں اٹی، قیمت نہ کوئے پائیا۔ عیسیٰ منگ منگے درس

دینا اکھیں، پھٹا پھانسی گل لٹکائی۔ محمد کہا میری زرد نہ پوے نئی، سار پاشا تیرے ہتھ پھڑائی۔ نانک گو بند کہا اسماں ویکھنا اکھیں، اکھ پر تھ روپ وٹائی۔

گرگھ گرگھ ہرجن ہر بھگت کہن ساتھوں بھری نہیں جاندی چٹی، ڈن سہن کوئے نہ پائی۔ تیری پڑھنی اکو پیٹی، پیڈاری دوجی دینی گوائی۔ پت پر میثور تیری کمائی دی کھانی اسماں کھٹی، سانوں کھٹی کماؤن دی لوڑ رہے نہ رائی۔ جے تیتھوں چلنی نہیں ایہہ ہٹی، کیوں لکھ چوراسی دتی بنائی۔ کی لوڑ سی ایہہ گھر گھر جگاؤن دی دیوا بتی، تیرا نور اکو تیرے گھر کرے رُشنائی۔ ہن ویکھ لے اپنی اکھیں، پلاں اپنیاں اُپر رکھائی۔ تیرے بھگتاں دا واس کُلی لکھیں، کُلی لکھ رہے گر لائی۔ سانوں نہیں پتہ اگے کہو جی دیوے گتی، ایہتھے بھگتاں نیند نہ آئی۔ کسے گھر روٹی پکی کسے گھر نہیں پکی، پکوان بچھے تیرا نام بیٹھے جھلایا۔ تیرے بچھے لوئی چکی پیہ کے اکی، رسوئی تیری بے پرواہیا۔ ہن تیری جوت اکالن ہونی جٹی، جٹاں دے وس پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائی۔ اوہ وشنوں ویکھ جٹ کرسان، تیتوں دیاں سمجھائی۔ جودھے سوریر بلوان، بل اپنا رہے پرگٹائی۔ نال رلایا اوہ ترکھان، جس دا روپ رنگ نہ کوئے دکھائی۔ وشنوں تیرا ناں لے کے پھیر کہن بھگوان، بھاگاں والیا اپنی گنڈھ دے کھلایا۔ بھگتاں ورگے لہنے پھیر نہیں مہمان، جو آون چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائی۔ وشنوں کہے میتوں آئی یاد، پر بھ سچ دیاں سنائی۔ نو سو چرانویں چوکڑی پہلوں مار کے اک آواز، سہج نال سمجھائی۔ بیس اکیسا ہر جگدیا ہو کے دیواں داج، دولت اک ورتائی۔ جگت سہارا بخش کے کھاج، بھکھ ننگ مٹائی۔ بھوپت بھوپ بن کے شاہ نواب، نوبت اک وجائی۔ جس وست دا گرگھ لین خواب، سو خواہ مخواہ سب دی جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو کے بخشے دات، پر بھات پہلی چیت نال رلایا۔

☆ ۳ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

وڈیائی نالوں درشن چنگا، سمنکھ ہو کے نظری آئی۔ بنا بندگیوں تیرا بندہ، بندنا وچ سیس نوایا۔ بخشش کر اوہ اندا، سچ اند سچ سبھائی۔ تیرا لال کیوں پھرے اندھا، جگت اندھیر جنائی۔ گھر چاڑھ دے اپنا چندا، جوت نور رُشنائی۔ نت نہیں ہندا ساتھوں پینڈا، منزل اکو وار دے مکائی۔ جے توں ہر گھٹ اندر رہندا، سمنکھ ہو کے کٹ جدائی۔ چرن کول سرنائی ڈھندا، دھوڑی خاک رمائی۔ جس پُلی دے اُتے بہندا، اوہ سطران نال سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دے مان وڈیائی۔ اوہ پُلی نہیں دو جہاناں پُل، پتن بے پرواہی۔ جس دے اُتے بہہ کے تیرے ہلدے بُل، رسنا ڈھولا گائی۔ اُس ویلے ہندا تیرے کول، ساڈھے تن ہتھ چاروں کُنٹ اپنا پندھ رکھائی۔ سد ویکھدا رہاں اڈول، گرکھ ڈُل کدے نہ جانی۔ نرگن ہو کے اندر جاواں مَوَل، سرگن مکھ چھپائی۔ اگے تیرے نال کول، اقرار نامہ دیاں لکھائی۔ جس دی سمجھ نہ پائے پنڈت پاندھا رَوَل، کھانی بانی سمجھ نہ سکی رانی۔ تیری جندڑی جو چرناں اُتوں دتی گھول، ہوں واری گھول گھمائی۔ بوٹا بھلواڑی گلشن جائے مَوَل، رُت بسنت سہائی۔ گلاں باتاں والا جگت سبجناں نال مخول، مکھ واک مخاربند لیکھا مکھ دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائی۔ پُلی کہے میری اٹ اٹ، خوشیاں رنگ دکھائی۔ رَویداس ویلے دی اوہ چٹ، تیرا لہنا رہی مکائی۔ جس ویلے نو قدم تے بیٹھا وینہدا رہوں بٹ بٹ، متھے اُتے ہتھ لکائی۔ اوس ویلے رَویداس نے دُوروں پانہی تیرے اُتے دتی سٹ، ٹکا اکو منگ منگائی۔ نالے ہوئی جی پھوڑھی دے تھلے لیکھ دتا لکھ، اکھرا کو نال رلائی۔ میرے بناتیتوں اگے اگلی ملے نہ بدھ، بدھنا لیکھ نہ کوئے چکائی۔ ایسے کر کے لالن تیری ضد، ہر کرتا دے سمجھائی۔ ویکھ بہانے نال بنائی بدھ، چوانی اکو نال رلائی۔ گھر وسیرا کر کے تیرے نج، نج آتم کرے رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر رہیا لکائی۔ اٹ کہے اوئے توں کیوں رویا، میں اپنی کہانی دیاں سنائی۔ پورب جنم دا نج بویا، پتھراں وچوں رہیا اگائی۔ لال سنگھ نہیں لال سویا، لالن سٹا آپ اٹھائی۔ جگ جنمیا نہیں جگ مویا، مویاں جنم رہیا بدلائی۔ اگے بوٹا عرشی بویا، فرشی ویکھ دکھائی۔ سمنکھ صاحب تیرے ہویا، ہوکا دے جنائی۔ مُجّت وچ پیار مویا، محبوب کری کُرمائی۔ کرے پرکاش ساچی لویا، ساڈھے تن کروڑ دے

گواہیا۔ دُور نیڑے آپے ہویا، کتے جگت جُدا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لکھن پڑھن دا جھگڑا دے مُکائیا۔ لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ چٹھی، چٹھی رسین اِکو دے وڈیا ئیا۔ کھیل وکھائے اوہ انڈٹھی، گھر بیٹھیاں دُور دُراڈا نظری آئیا۔ تُوں نہ جانی کی ناتا سُرستی بیبی، بیبیاں وانگ دیاں سمجھائیا۔ کسے ویلے اوہ میری بھتیجی، بھئی بیٹی سو بھاپائیا۔ جس ویلے گو بند دی کیتی ریکھی، گودی لیا لُکائیا۔ میں اوہدا سدا قریبی، جو قبلیاں کعبیاں وچوں باہر ڈیرہ لائیا۔ میرا نام شبد اوہ قرآن مجیدی، جس دی الف حرف سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا وکھائیا۔ بیبی نہیں اوہ میرا بابل، باوانو جنم دا نظری آئیندا۔ جس ویلے رُپ سی سندر ساول، کاہن بنری اک وجائیندا۔ جس ویلے رام نے درشن پایا راون، راون درس رام اپنے نین تکائیندا۔ اُس ویلے ایس نے پکڑیا دامن، جو راون دا نفر اکھوائیندا۔ یلیا میل پتت پاون، مہر نظر اک لُکائیندا۔ سرگن بنیا دُھر دا ضامن، نرگن جوڑ جُڑائیندا۔ ایسے کر کے درشن آہمنو ساہمن، وچھوڑا کوئے رہن نہ پائیندا۔ وچھوڑے اندر تیرا تُرنگ، پیا بھجے واہو داہیا۔ بیبی نال مل کے تیتوں ملے اوہ انند، جو انند پٹنے والیاں دتا وکھائیا۔ کیوں ایہہ مالک خالق گجری چند، چنداں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ دین دِیال ہو بخشند، بخشش اپنی رہیا ورتائیا۔ میرے پچھے نہیں اپنے کارن ماریا پندھ، تیرا لہنا تیتوں کچھ لیا ئیا۔ ہُن تُوں کیوں نہ پاویں ڈنڈ، تیرے اندر وڈیا بے پرواہیا۔ جِناں چر نہ آؤندی، سُرستی دے کیتھوں لکھے جاندے چھند، جنم جنم دا بھو کون چُکائیا۔ ایہو سَنگَر دا وڈا پھند، بن کے پھاند کی سارے رہیا پھسائیا۔ بُھل کے نہ کہنا جیٹھووال وچ بند، بندیاں سب دیاں رہیا تڑائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پوری لوء آکاش پاتال سارے جاوے لنگھ، دو جہاناں چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ جس ویلے درشن منگو نشنگ، سَنمکھ ہو کے درس وکھائیا۔ ایہہ نئی گھنڈی پہلوں تئیاں لئے گنڈھ، اپنا جوڑ جُڑائیا۔ پھیر وسے سدا سنگ، دُھر مالک خیر خُدا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری پُلی ولے پلسدار، بن کے دھیان لگائیا۔ پُلی کہے میں دساں گل، پچھلی کہانی دیاں جنا ئیا۔ اک وار ایتھے رام آیا سی چل، نیز نیناں نیر وہائیا۔ اوس ویلے ایہدے کول سی وڈی ڈل، جس وچ بسیر ڈیرہ لائیا۔ اک پاسے بھریا سی جل، جس وچ بھیلنی رُپ سما ئیا۔ اوتھے نگاہ مار کے ویکھیا تھوڑا پل، رام اکھ اٹھائیا۔ اوتھے نظری آیا کُجک کل، چوتھا جگ اپنا رُپ وٹائیا۔ اندھیرے کہا تیرے ملن دا کی پھل، سچ دے سمجھائیا۔

رام کہا جس ویلے میرے رام دا لال آوے چل، تہاڈے دُکھڑے دے گوانیا۔ میں اوس دے پچھے پچھے اوہدے ول، چاروں کُنٹ اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنے دینے سب دے رہیا چُکائیا۔ پُلی نہیں اوہ رام دی چرن دھوڑی، گدیاں نالوں چنگی نظری آئیا۔ ایسے کر کے تیرے لئی ضروری، جس اُتے بہہ کے نام دھیائیا۔ ایہدی بن قیمتوں پوری کرا مزدوری، دست امولک جھولی پانیا۔ کوئی نہ سمجھو لال سنگھ دی مغروری، پچھلا لہنا رہیا مُکائیا۔ ایہہ داتن اوہ ضروری، جیہڑی رام نشانی گیا لُکائیا۔ ایس دی ویکھو صبر صبور، جو بناسپت وِچ ہو کے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی آسا کرے پوری، نراسا رہن کوئے نہ پانیا۔ پُلی کہے میرے تھلے ویکھیں اوہ جھاڑی، لال ویکھی دھیان لگائیا۔ جس دے وِچ اک اوہ اگئی دھاری، لال پیلے دوویں رنگ وٹائیا۔ اک ویاہی اک کواری، سُرقتی شبدوں باہر لُکائیا۔ شبد نال پھیر شبدی یاری، سُرقتی آپے اندر بہہ بہہ خوشی منائیا۔ تہاڈے نالوں کیہڑی چنگی یاری، یرانے سب دے دتے تجائیا۔ لیکھا مُکا کے گر اوتاری، پیر پیغمبراں صفحہ دتی اُٹھائیا۔ بھجیا پھر دا وِشنو بھنڈاری، کمر بیٹھا دھیان لگائیا۔ برہما کرے دوئے جوڑ نمسکاری، نیوں نیوں لاگے پانیا۔ شکر کہے تیری خاک ساری، انگ بھبھوت رمانیا۔ ترے گن مایا کہے میں پنہاری، جُگ جُگ سیو کمائیا۔ جن بھگت کہن تیرے نام دی چڑھے خُماری، دُجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ وچھوڑا کٹیا نہ جاوے بن کے وِچ سنساری، سنسار دے مالک تیتوں لجا ذرا نہ آئیا۔ برہوں ویراگن پھردی جنگل جوہ پہاڑی، ٹلے پربت ویکھے تھاوں تھانیا۔ سُن پکار ہر میت مُراری، سبج بے پرواہیا۔ تیرے نال جے لگ گئی یاری، کیوں خواری رہیا جنائیا۔ تُوں دُھر درگا ہی سچا درباری، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جُگ چوکڑی بنیا رہوں بے اعتباری، تیرا اعتبار نہ کوئے رکھائیا۔ اچھل چھل تیری کھیل نیاری، ول چھل آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، نت نوت تیرا درشن پانیا۔ پُلی کہے ویکھ روندے کھٹ درشن، اٹھ دس دھیان لگائیا۔ لال تیرے انتر وی اوہ تڑپن، دردیاں درد رہی اُٹھائیا۔ پورب جنم دی ساچی بھٹکن، بھٹکیاں رہی جلائیا۔ اگے رہے کوئے نہ اٹکن، اٹک والا بندھ دے تڑائیا۔ آپ آیا کھوٹے کھرے پرکھن، پرکھیا اپنے ہتھ جنائیا۔ ست ستوادی دے کے درشن، دیدِ عید چند رُشنائیا۔ وچھوڑے والی کٹ کے مرضن، مریض طبیب اپنے لئے اُٹھائیا۔ لیکھا جانے سردھن نردھن، نرویر سدا

سہایا۔ ناتا جوڑیا پر دھن، سچ سہنجی دواں اکو رنگ رنگایا۔ جناں چر نہ لئے من، منسا من ہی وچ کھپایا۔ ایسے کارن بخشیا تن، تارنہار دیا کمایا۔ کوٹ جنم دا بچھلا دھن، دولت ساری دیکھ دکھایا۔ بُھکیاں نال سی پہلوں کم، دُکھیاں ناتا جوڑ جڑایا۔ اکو وار چاڑھ دے سچا چن، دو جہان کرے رُشنا یا۔ سب دا بیڑا آپے بنھ، اپنے کندھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ درشن کہے پر بھ بن وچولا، وچلی گھنڈی دے کھلایا۔ سارے تیتوں کہندے گولا، گجھی رمز نہ کسے سمجھایا۔ جے کسے نوں سنایا اکھراں والا ڈھولا، کوئی اوم کوئی رام کوئی کرشن کوئی اللہ کوئی ستنام کوئی واگرو رہے جنا یا۔ سب توں رکھ کے اپنا اوہلا، پڑدا لیا چھپایا۔ پوچ پانچ کے سوہنا بھڑولا، کُنھی ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ وشنوں کہے میں باہروں بنیا رہیا تیرا تولا، بن سیوک سیو کمایا۔ ابناشی کرتے ہوئی جی سنایا بولا، انبولت راگ جنا یا۔ وشنوں سُن تیرا میرا اچ تک سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کسے نہ گایا ڈھولا، شاستر سمرت وید پُران سارے دین دھایا۔ ہُن بھگتاں کولوں پواؤناں رولا، ہوئی ہوئی رہیا اٹھایا۔ اوہ رويداس دے گھر دا اک چولا، جگت بھنڈارا ورتایا۔ اگے کھیل کرے پر بھ مولا، مہربان ہوئے سہایا۔ سنکٹ کٹ کے دھرنی دھولا، دھول دے جنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا میل ملا یا۔ پٹنا نہیں پر بھو سُرستی، سُرتی شبد ملا یا۔ اک وار رام نے چکی سی اوس دی استھی، ار تھی اپنے کندھ اٹھایا۔ ایسے کارن بخشی دھر دی مستی، خُماری نام چڑھایا۔ پر بھ دی دات سب توں سستی، جو بن پیسیوں دھیلیوں جھولی پائی۔ تیری اوسے طرح بنا کے بستی، نگر کھیڑا سو بھاپایا۔ ایہہ وہار جُگاں جُگاں دا جگتی، جُگت نال دکھایا۔ اِس توں دکھری پر بھو دی بھگتی، جو بھگتاں دتی سمجھایا۔ پر بھو وی بن کے انساناں ورگا ویکتی، وقت اپنے ہتھ رکھایا۔ اپنی دات ہوئی ہوئی سب نوں رہیا ورتی، بے وطن ہو کے وطن والی سب نوں رہیا بنایا۔ ایہہ کھیل اوسے گھر دی، جس دا مالک اک اکھوایا۔ جس دے کولوں دو جہان سرشی درشی ڈردی، بھے بھو سرب رکھایا۔ صرف گرکھاں آتم سوہنگ ڈھولا پڑھدی، توں ہی توں راگ الا یا۔ ایسے کارن تہاڈا دردی، دادو دہرے والا دُکھیاں دُکھ مٹایا۔ چار جُگ جے پچھلے گواہی دین پر بھو دی نامردی، اگے مرد بن کے دے دکھایا۔ اوہ پُلی پُلیاں نہیں ورگی، و لگن پچھلا رہی پائی۔ ایہہ کھیل نرائن زردی، سمجھ کسے نہ آ یا۔ گلاں باتاں نال بُھکھ مٹے نہ سردی، گرکھ سچ رہے سنایا۔ پوجا ہووے نہ سندھیا

سرگھی، ڈھولک چھینا نہ کوئے کھڑکایا۔ پر بھو جے تیرے گھر وچ اندھیر گردی، دکھیاں دکھ نہ کوئے ونڈایا۔ سانوں لوڑ نہیں ایہو جیسے پر دی، جو سچ سہنجی نہ دے سہایا۔ ایہہ منگ پُرانی چردی، اچ دی گھڑی دے گواہیا۔ ایہو سچ سچے گھر تھر دی، جتھے پُرکھ اکال چرن لکایا۔ اندرے اندر لٹھ ویکھو گڑدی، گیرے اپنے نال بھوایا۔ لال سنگھ دی بُدھی نہیں سی بھڑدی، بُدھی دامالک اپنا حکم منایا۔ اندروں اکو دھار کردی، جو ہوئی ہوئی رہی اٹھایا۔ اوہ بجر کپائی والی گیٹی آگے کوں رڑھدی، ساچے پڑدے دے اٹھایا۔ جنم کرم دی وچھڑی آگئی پھردی پھردی، پھیریاں وچوں اپنی پھیری پائی۔ ایہہ کوئی مُسل مثال نہیں رانجھے ہیر دی، جو جگت یرانے یار ہنڈھایا۔ ایہہ منگ اُس درشن تصویر دی، لاشریک اکو نظری آئی۔ ایہہ آس لال غریب دی، غریباں دے اٹھایا۔ جے تیرے کول لیکھنی نہیں نصیب دی، پھر تیری کی وڈیایا۔ ایہو کھیل پر بھو عجیب دی، اندر وڑ کے اچے تک نہ دتی سمجھایا۔ ساڈے وینہدیاں وینہدیاں ایہہ ویہویں اکیویں صدی جائے بتدی، پچھلے اگلے چیتے رہی کرائیا۔ ہُن لوڑ نہیں گاؤن گیت دی، ڈھولیاں راگ الاپیا۔ چنتا چک گئی مندر مسیت دی، شودوالے مٹھ گرو دوار نظر کوئے نہ آئی۔ اکو منگی منگ پریت دی، پریتم اپنے نال جڑایا۔ میٹوں لوڑ نہیں اپنے سپس دی، سنگر تیرا سپس تیری جھولی پائی۔ جے تیرے کول رحمت نہیں بخشیش دی، کیوں سانوں لیا ملائی۔ سانوں لوڑ نہیں کلمے حدیث دی، حضرت مل آ کے چائیں چانیا۔ ایہہ منگ اکو وار پوری کر دے منگی جُجھار اجیت دی، اجت تیری وڈیایا۔ جھولی بھر دے بھچھیا بھیکھ دی، بھکھک رہے سناپا۔ ہُن لوڑ نہیں تیری کوئی وصیت دی، مُسل ساچی دے دکھایا۔ ایہہ منگ اصلیت نیچ دی، نیچوں اوچ دے بنایا۔ تیرے ہندیاں لوڑ رہے کیوں کسے طبیب دی، نال راج نرائن رہیا جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سد درشن دین دا چاؤ رکھایا۔ پنا درشن دے دس کیہرا کم، کی ہر جو کھیل کرائیندا۔ کی اوہ ہڈ ناڑ ماس وچ بند، تتاں وچ ڈیرہ لائیندا۔ جو ویکھ نہیں سکدا اپنے چند، پُرکھ اکال کیوں اکھوائیندا۔ کیوں اوہ اٹاں وچ ہووے بند، جو مالک گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیندا۔ منسا وچوں آسا منگ، منسا وچوں بھرواسا آپ دوائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آگے نچے وانگ ملنگ، مکھ گھنگٹ نہ کوئے رکھائیندا۔

☆ ۳ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

ہر بھگتاں دے آدی مٹر، پر بھ اپنی لے انگڑائیاں۔ ساچی دھاروں آپے نکل، ٹدھ جنمے کوئے نہ پتا مانیا۔ راہ تگدے تیرا اتل اتل ستل، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ چوڈاں چوڈاں کر کے ذکر، ظاہر کرن وڈیائیا۔ جگت اندھیرے سب نوں پیا فکر، فکر اں وچ دھیان لگائیا۔ بھگت کہن کیوں گیا وچھڑ، صد وچھڑیاں میل ملائیا۔ تیرا پریم سدا نراچھک، اچھیا جگت نہ کوئے دکھائیا۔ کھڑے سواں درتے بھکھک، بھچھیا دے ورتائیا۔ تتاں والا چھڈ کے ایشٹ، تیرا نام صلاحیا۔ کرپا ندھان کھول دے درشت، دردی درد وڈائیا۔ تیرے پریم پیار دا ساچا گرہست، آتم سجا مل کے لئیے ہنڈھائیا۔ چرناں ہیٹھاں دب کے سورگ بہشت، اُپر تیرا راہ تکائیا۔ کی تیتوں عادت سدا کراؤن دی مٹت، خوشامداں وچ خوشی منائیا۔ تیرے وچ اگئی بہت، ہم ساجن ہو کے گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا دے اٹھائیا۔ پڑدا کھول ٹھاکر سوامی، جن بھگت رہے جنائیا۔ ہر گھٹ بیٹھا انتریامی، انتکرن دیکھ دکھائیا۔ جگ چوکڑی صفتاں والی دسدا رہوں بانی، اکھراں نام وڈیائیا۔ سرتی کایا مندر وچ بنا کے رانی، کردار ہوں سدا گڑمائیا۔ امرت بخشدا رہوں ٹھنڈا پانی، نہجھر دھار وہائیا۔ شبد ملاؤندا رہوں ہانی، سوہنی بیج سہائیا۔ ہن بھگت سہیلا سخی رہیا نہیں بال انجانی، بالی بدھ نہ کوئے دکھائیا۔ ساڈے تے آئی ترل جوانی، طرح طرح رہے سمجھائیا۔ تیری رسنا والی چھڈنی کہانی، بتی دند نہ کوئے پڑھائیا۔ توں مالک دھر دا ساچا دلجانی، رہبر اک اکھوائیا۔ تیرا میلا وچ پیشانی، چشم تیری رُشنائیا۔ تیرا گھر اک نورانی، جوتی جوت ڈمگائیا۔ تیرا ناؤں شہنشاہ سلطانی، بھوپت بھوپ بھوپ اکھوائیا۔ تیرا کھیل سدا کرنی مہربانی، کیوں بیٹھا دیر لگائیا۔ نیتر تلے اشنہجج آد بھوانی، اکھ اکھ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا میلا لئیے ملائیا۔ جن بھگت کہے کیوں بیٹھا لگ، اپنا آپ چھپائیا۔ جے تیرا ناتا پیو پُت، پتا پوت لے بنائیا۔ اپنے انگن اوس گودی چک، جتھے بھار لگے نہ رانیا۔ جھڑک جھب کے پرے دیویں نہ سٹ، غصے نال نہ کدے ڈرائیا۔ ساڈے نال کدی نہ بہیں چپ، بھيو کھلاؤنا چائیں چانیا۔ تیرے ملن دی لگی بھکھ، امرت جام دینا پیا۔ جے پر بھو تیرے کول نہیں ہے کچھ، کیوں سری بھگوان نام دھرائیا۔ سچکھنڈ دواویوں جاہ اٹھ، تیری لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، سچ دوارے دے وڈیاں۔ جن بھگت کہے جے تُوں بُکھا ننگا، کیوں اپنی ریت چلایا۔ جے تُوں مندویوں بنا نہیں سکدا چنگا، چنگی کی تیری وڈیاں۔ جے تُوں بنا بندگیوں تار نہیں سکدا اپنا بندہ، بندھن نہ سکیں تڑاں۔ پھیر تُوں آد جگاد رہوں رنڈا، تیرا سُہاگ سو بھا کوئے نہ پائیا۔ جے تُوں دے نہیں سکدا انتر آتم اندا، اند اند وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا دے جناں۔ جن بھگت کہے ویکھ سچھنڈ نواسی، چار گنٹ دھیان لگایا۔ ساڈے اُتے آئی اُداسی، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ ملیا کوئی نہ پنڈت کاشی، کچھسریاں والا پندہ پار نہ کوئے کرایا۔ منزل چڑھے کوئے نہ گھاٹی، واٹی پندہ نہ کوئے مکایا۔ شاستر سمرت وید پُران پڑھ پڑھ تھکے گا تھی، گاستری منتر نال ملایا۔ باون اکھستر بناندے رہے سوار تھی، سوادھان نہ کوئے کرایا۔ دھوپ دیپ گھرت والی کردے رہے آرتی، پوناں ہون جناں۔ تیری صفت سُنَدے رہے ہندی اُردو انگریزی فارسی، گر لکھی جوڑ جڑایا۔ مُلا شیخ مسانک تیرے بنے ویکھے اڑھتی، دھڑت وٹیاں رہے لگایا۔ تیری صفت سُنی لکھی عبارت، اکھراں نال رلایا۔ گر چیلے تردے ویکھے سفارشی، جگ جگ کار کماں۔ ایہہ کھیل اگئی دھار دی، جو بھگتاں منگ منگایا۔ اک سک تیرے دیدار دی، دُجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سانوں پریت چاہیے اوس یار دی، یارانہ لانہ کھ بھوایا۔ مَحَبَّت مل جائے اوس غمخوار دی، جو غمی خوشی وچ بدلایا۔ وست مل جائے اوس پیار دی، جس پیار وچوں مَحَبَّت لئی پرگٹایا۔ تیری گر کھ سوانی اپنا آپ سوار دی، سوہنا رُپ دھرایا۔ میں سچ سہاؤنی اُس کنت بھتار دی، جس دا جھولا نظر کسے نہ آیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند تیتوں واجاں ماردی، طرح طرح جناں۔ ایہہ گل نہیں وچار دی، بُدھی سمجھ نہ سکے رانیا۔ جے ملنی ہووے نرنکار دی، ناتے سارے دیئے تڑاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھایا۔ جن بھگت کہے میں تیرا بچہ، بچپن تیری جھولی پائیا۔ جے تُوں پتا پُرکھ اکال میرا سچا، سچھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ آکے چک اپنے ہتھوں، سوہنا پریم ودھایا۔ پھیر تیتوں اپنا دُکھڑا حال دساں، دردیا درد دیاں جناں۔ میں روواں بن اکھاں، بن کھوں ہس وکھایا۔ تیرے بھگت سدا رُلے وچ لکھاں، گودڑیاں ڈیرہ لایا۔ پھر وی تیرا گاؤندے رہے جسا، صفتی صفت تیری وڈیاں۔ تُوں ہو کے لاپتہ، پت پر میثور اپنا کھ چھپایا۔ جگت خواری دیندا رہوں دھکا، دھکے نال اپنی کار کماں۔ اگلا بچن سنایے سچا، سچ دیئے درڑاں۔ جے تُوں ہیں پُرکھ سمر تھا، کیوں کچیاں نال رلایا۔

مندر مسجد شود والے مٹھ چھڈ کے تیتوں اِکو ٹیکیا متھا، مستک بھاگ دے بدلایا۔ جیہڑا خزانہ چار جُگ دا ڈھکا، کُنجی اپنے ہتھ رکھایا۔ سانوں سدا پیا وِشنوں اُتے شُکا، سچ دیئے دِرڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ جن بھگت کہن پر بھ دے دے کُنجی، قُتل اپنا دے کھلایا۔ سَت سچ دی بخش پوُنجی، کیوں بیٹھا آپ دبا یا۔ تیتوں ترس نہیں آؤندا اسیں تھک گئے کھا کھا دال موُنگی، جگت جُگ تیرا دھیان لگایا۔ ہُن رسنا ساڈی رہنی نہیں گوُنگی، گہر گور دیئے جنایا۔ ساتھوں سانجھی نہیں جاندی مِرچاں والی کوُنڈی، تیرے اگے دیئے لگایا۔ سانوں نہیں کوئی لوڑ سواد لین دی بوُنڈی، مٹھے رس نہ کوئے لُبھایا۔ اساں دست لینی اوہ جیہڑی ہتھ کسے نہ آئے ڈھونڈی، چار کُنٹ دہ دِشا لکھ چوڑا سی دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا جھولی پایا۔ جن بھگت کہن پر بھ کھول خزانہ، خوشیاں نال ورتایا۔ نہیں تے تیتوں کسے نہیں کہنا دانا پینا، ڈھولا صفت نہ کوئے سُنایا۔ ہوں بالک خالق تیرے مسکینا، مُشکل حل دے کرایا۔ چھڈ کے مکّہ مدینہ، کعبہ تیرا ویکھ وکھایا۔ رحمت کر کے ٹھانڈا کر دے سینہ، سیتل دھار وہایا۔ ساتھوں کھا دھانہ جائے چینا، چنھ تیرا اِکو نظری آیا۔ نام خُماری رنگ چاڑھ دے بھینا، بھنڑی رین ملے وڈیایا۔ ناتا ٹٹ جائے لوک تیناں، ترے گن لیکھا دے مُکایا۔ سب توں وڈا جان کے تیرا وسیلہ، واسطہ تیرے نال رکھایا۔ تیرے دوارے ہو ادھینا، ادنے ہو کے رہے جنایا۔ لہجھدیاں لہجھدیاں ساڈا اَجے نہ سُکيا پسینہ، ٹھنڈا سیت نہ کوئے رکھایا۔ سانوں دے دے اگئی اوہ گئینہ، جس دی جوہری قیمت کوئے نہ پایا۔ توں صاحب سوامی نہ نر نہ مدینہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ رکھایا۔ بھگت کہن اسیں ہو گئے وڈے، ریتی نکیاں والی جھلایا۔ پریم پیار نشانے گڈے، تیرے دوار جھلایا۔ پر بھو کیوں پیار اساڈے چھڈے، پریتی پرت نہ کیوں لگایا۔ اسیں تیرے حکمے اندر بدھے، بندنا کر کے سپس جھکایا۔ جے نہیں اپنے بھنڈار دے کھولنے جندے، پھر کی جم جندار توں لئیں بچایا۔ تیرے نالوں وکھرے چنگے، جے آسانہ پور کرایا۔ جے تیرے نال مل کے رہنا بھگھے ننگے، پھر کی تیری گڑمایا۔ اسیں بندیاں ورگے بندے، بندھن سارے جائے تڑایا۔ جے کرپا کر کے ٹٹی گنڈھیں، آتم پر ماتم میل ملایا۔ پھر شوہ بن کے نال ہنڈھیں، شوہر اِکو اک اکھوایا۔ گھر دے کے پرماندے، پرمار تھ اپنا دئیں سمجھایا۔ پائے چیتھر جاون رنگے، رنگ مچھٹی اک چڑھایا۔

ساچے پوڑے چاڑھ کے ڈنڈے، دنڈ دوتاں دیں تجایا۔ گودی چک کے اپنے کندھے، منزل اگلی پندھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لہنا جھولی پائی۔ لہنا دے دے دھر دے ٹھاکر، کیوں ٹھوکراں نال ٹھکرائیندا۔ بے شک تُوں گھر گبھیرو ڈاگن ساگر، بن بھگتاں کم کسے نہ آسیندا۔ بے شک تُوں جودھا سورپیر بہادر، بن بھگتاں تیرا نشانہ سینے وچ نہ کوئے لگائیندا۔ بے شک تُوں ونج وپاری بڑا سوداگر، بن بھگتاں تیرا ہٹ نہ کوئے چلائیندا۔ بے شک تُوں کرتا کریم قادر، بن بھگتاں تیری قدرت بھیو نہ کوئے کھلائیندا۔ بے شک تُوں آد جگادی دھر دا عادل، بن بھگتاں تیری کچھری بھگتن کوئے نہ آسیندا۔ بے شک تیرا کھیل اندر باہر گپت ظاہر باطن، بن بھگتاں تیرے نال ناتا نہ کوئے جڑائیندا۔ اسیں سارے رکے تیتوں آئے آکھن، اکھ نین نہ کوئے شرمائیندا۔ بے وڈیائی دیویں کر کر بھاشن، صفتاں نال صلاحیندا۔ جِناں چر اپنا دیویں نہ ساچا راشن، رچھیا سچ نہ مات کرائیندا۔ اسیں نہیں کہنا تیتوں پُرکھ ابناشن، ابناشی تیرا سنگ نہ کوئے نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، در تیرا سچا نظری آسیندا۔ جن بھگت کہن پر بھ اکھ اگھاڑ، بن نیناں نین کھلائیا۔ اسیں منگیئے دن دھاڑ، رین اندھیری نہ کوئے رلائیا۔ ساڈا تیرے آگے ہاڑ، ہاڑا کڈھکے رہے سناپا۔ جے جگ نالوں وکھرے کر کے سانوں دتا اُجاڑ، جگ اُجڑیاں گھر اپنے لئیں وسایا۔ بن بھگتاں تیتوں کدی کوئی نہ کرے ظاہر، تیرا نام نہ کوئے دھیایا۔ کیوں بیٹھا بن کے کار، سورپیر نہ اکھ کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا سنگ لئے نبھایا۔ جن بھگت کہے پر بھ عادت چھڈ دے پٹھی، نہ بھتے ہو رہیا جنایا۔ ہُن کیوں لگ کے بیٹھا گٹھی، یاری بھگتاں نال لگایا۔ جنہاں دی تیرے وچ رچی، اوہ رو رو دین دُہایا۔ اُہناں دی آتم تیرے پیار دی بھگھی، پر ماتم ہو سہایا۔ وچھوڑے اندر ہو کے ڈکھی، بہل ہوئے نیناں نہر دہایا۔ برہوں وچھوڑے پریمن سرتی گٹھی، اگلی سٹ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سجن ویکھ وکھایا۔ جن بھگت کہن آ کے تک، طاقتور پھیرا پائی۔ جھولی پا غریباں حق، حقیقت ویکھ وکھایا۔ بچھلا لہنا پچھے چھڈ، آگے دے وڈیایا۔ تیتوں رہن نہیں دینا اڈ، وکھرا گھر نہ کوئے بنایا۔ تیتوں اپنے دوارے رہے سد، سد پریم جنایا۔ جے لا کے یاری جائیں بھج، بھگون اپنا کھ بھوایا۔ پھر تیری آگے ودھے نہ کوئی جد، بنس سر بنس نہ کوئی بنایا۔ تیری سر شٹی دی اوتھے ہو جائے حد، برہمنڈ نہ کوئے

شنوایا۔ جے بھگتاں جاویں چھڈ، پلو گندھ کھلایا۔ پھر تیری کرنی ساری ہو جائے رد، قیمت کوئے نظر نہ آئی۔ تیتوں اسیں کہیے گج، جن بھگت رہے جنایا۔ جے نہ رکھیں ساڈی لج، مہر نظر اٹھایا۔ تیتوں چھیئے پا کے وچ جھج، ہتھیاں نال پھکارا دیئے لگایا۔ پھر کتھے جاویں بھج، پر بھ اپنا آپ چھپایا۔ سچ دیئے دس، بن دسیاں رہن نہ پائی۔ ساڈے برہوں دی ہو گئی بس، بستے سارے دتے بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ملنا چائیں چائیا۔ جن بھگت کہے توں دیندا رہوں دھوکھے، جگ جگ ویس وٹایا۔ اسیں سارے تیتھوں اوکھے، بولن وچ کوئے نہ آئی۔ دھن بھاگ جے دتے موئے، دھر دا تھم سٹایا۔ بھگت سہیلے ویکھ کے روندے، دکھیاں درد وڈایا۔ توں آیا مڑ کے اہناں پیریں بھوندے، بھوجل وچوں لئے تراپا۔ جو اپنی نیندے سوندے، اہناں غفلت وچوں اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈایا۔ جن بھگت کہن تیتوں دیئے الاما، سدھے سادے رہے جنایا۔ اسیں کی جائیے توں دھر دا راما، راما جگت سیتا لئے پرناپا۔ اسیں کی جائیے توں کرشنا کاہنا، گویاں راس رچاپا۔ اسیں کی جائیے توں وڈ بلوانا، چلیاں تیر چلایا۔ اسیں کی جائیے توں وڈ ودوانا، شاستر سمرت وید پُران کریں لکھایا۔ اسیں کی جائیے توں وڈ عماما، عیسیٰ موسیٰ محمد بنت بنایا۔ اسیں کی جائیے توں سری بھگوانا، نانک گوہند دھار چلایا۔ اسیں کی جائیے تیرا جھلدا سدا نشانہ، دو جہاناں وبتے ودھایا۔ اسیں کی جائیے توں مرد مردانہ، بے پرواہ اکھوایا۔ اسیں کی جائیے توں آد جگادی مہربانا، مہر نظر اٹھایا۔ جناں چہ بھگت گودی نہ چکیں بال نادانا، انجانا اپنی انگلی لایا۔ مورکھ گدھ بنا دے سنگھڑ سیانا، اکو پٹی نام پڑھایا۔ پھر تیتوں کہیے مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوانا، جس سمرت دتی بدلاپا۔ سنمکھ نظری آئیں تاں جاناں، سوچھ سروپی روپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، توں کر نہار سرب کلیانا، کلا تیری کلج وچ بن کلیوں پار کرایا۔ جن بھگت کہن کی کریئے تیرا کلمہ، پڑھ پڑھ تھگی جگت لوکایا۔ جن بھگت کہن کی کریئے تیرا کرما، کرم کانڈ دی سار کسے نہ پائی۔ جن بھگت کہن کی کریئے تیرے دھرما، جگت دھرماں کری لڑایا۔ جن بھگت کہن کی کریئے تیرے ورنہ، ورنہ وچوں تیری پریت نہ نظری آئی۔ جن بھگت کہن کی کریئے گرو آں چرناں، جیہڑے گرو تیرے چرناں دھیان لگایا۔ جن بھگت کہن کی کریئے اہناں نیتراں ہرنا پھرنا، جنہاں نیتراں وچوں تیری نئی دھار اک چمکایا۔ سچ

سہنجی تے سدھے تیتوں ملنا، دوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تیرے دوارے توں خالی کدی نہ مڑنا، خواہ کریئے لڑانیا۔ جے توں مالک تے تیرے نال
 جڑنا، کیوں کٹیئے مات جڈانیا۔ ساڈے نہیں ایہہ وس ایہہ تیرا فرنا، جیہڑا فرنیاں وچ اٹھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میلا لئے ملانیا۔
 جن بھگت کہے ستا اٹھ، ویلا گیا آنیا۔ سانوں نویاں نوں آ کے بچھ، جو رو رو دین دھانیا۔ خالی ہتھ کول نہیں کچھ، کچھہرا لنگوٹی تیر نہ کوئے بندھانیا۔
 جگت نالوں اسیں گئے رُس، جے توں رُسیا سانوں تھاں لہے نہ رانیا۔ جاں کہہ دے نہیں تسیں میرے پُت، پتا پُرکھ اکال نہ میں اکھوانیا۔ پھر کاہنوں
 تیرے آگے جائے جھک، اپنا سیس تیری بھیٹ چڑھانیا۔ اسیں بھوا کے اپنا کھ، تیتوں اپنی پٹھ دیئے دکھانیا۔ تیتوں کتوں نہیں ملنا ساڈے والا سکھ،
 سری بھگوان تیرا گیان سُنن کوئے نہ آنیا۔ پہلوں جم کے ماں دی لکھ، ہُن تیری گودی بیٹھے سکھ منانیا۔ اپنا تیری جھولی پا کے دُکھ، بھار تیرے اُتے
 چُکانیا۔ ویکھانگے کس طرح ساتھوں جاویں چھٹ، اپنا پلو پھڑانیا۔ اساں دامن پھڑیا اوہ گھٹ، جیہڑا کمر کسے ویلے گوہند اپنے نال جڑانیا۔ جس دے اگلے
 حصے دوویں ڈھائی ڈھائی فٹ، گوہند گوڈیاں ہیٹھاں تائیں رکھانیا۔ اوس ویلے اک دن اجیت وڈے پُت لیا بچھ، صاحب کی ایہدی وڈیانیا۔ گوہند کہا آ
 لاڈلے سُت، تیتوں ہوئی ہوئی دیاں سمجھانیا۔ جیہڑا گرسکھ میرے کمر کسے توں نیچے جاوے جھک، کُھ ویکھن توں پہلوں چرناں سیس نوانیا۔ چرن ڈگدے
 نوں پُرکھ اکال لئے چک، اپنی گود لئے بٹھانیا۔ میں ویکھاں گرسکھاں دا ساچا سکھ، جس سکھ نال تیری بھیٹا رہیا چڑھانیا۔ اجیت کہا میں ویکھاں اوہ ابناشی
 اچت، جو اچن اجیت اپنی کھیل کھلائیا۔ گوہند کہا اوہ شبدی مولے رُت، تتاں والی چھڈے لڑانیا۔ کھنڈا کھڑگ چلے تیر کمان سارے دیوے سٹ، سوٹا
 ڈانگ ہتھ نہ کوئے اٹھانیا۔ ہوئی جہی گرسکھاں دے اندر وڑ جائے چپ، پڑدا آپے لاہیا۔ پریم پیار نال کہے تسیں گوہند دے سچے پُت، پوترے میرے دو
 جہان اکھوانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میٹنہارا سدا دُکھ، دردیاں درد وندانیا۔ اجیت کہا صاحب اوہ ہیں کون، جنہاں دی کریں وڈیانیا۔
 گوہند کہا اوہ میرے پُرکھ اکال نال آون، آ کے لوکمت خوشی منانیا۔ اکو دُھر دا ڈھولا گاؤن، دوجی کرن نہ کوئے پڑھانیا۔ اوہ آتم سیجا سون، جگت لیف
 تلائی کم کسے نہ آنیا۔ ویراگاں اندر گاؤن، خوشیاں اندر بھون، پکوان دی پکا کے تون، اکٹھے لین کھانیا۔ اوہناں دا مک جائے آون گون، من ہنکاری کول نہ

رہے روں، سیوا کرے اُنجا پون، دو جہان نیوں نیوں سیس جھکائی۔ اوہناں دے دُکھڑے آپ آئے مٹاؤن، درگاہ ساچی سچ بہاؤن، سبکھنڈ دوار وکھاؤن، وکھرا راہ چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا وادھا آپے آئے ودھاؤن، ودھیا اپنا کھیل کرائی۔ کھیل کرائے اپنا ودھیا، واہوا وڈی وڈیائی۔ جس دا راہ تکیاں پیتیاں پچھلیاں صدیاں، سدے، دے دے دو جہان سدائی۔ ہوکے دیندیاں رہیاں وڈیاں سُدیاں، شگھلا کشا پگھ گائی۔ جس دے وینہدیاں کوٹن کوٹ ریناں راتاں لنگھیاں، اپنا پندھ مُکائی۔ جس دے پچھے کوٹن کوٹ سوانیاں پٹیاں واہیاں کنگھیاں، نیتز نینا کجل دھار بنائی۔ جس دے پچھے ساڑھیاں پہن کے لائیاں انگیاں، تنی نال تنی دتی گنڈھائی۔ جس دے ویکھن نوں پیار اندر سہاگناں ہوئیاں رنڈیاں، جگت کنت ہنڈھائی۔ ایہو جہیاں منگاں گرکھاں منگیاں، کبیر جلاہا دے گواہیا۔ اوہ سہاگن جہناں دے کنیں پٹیاں دُھر دیاں ڈنڈیاں، مانک موتی نال ملائی۔ اوہ مندیاں ہوئیاں چنگیاں، جہناں نوں اپنے نال ملائی۔ اوہ سچ سچ سہندیاں، سو بھاونت کری گڑمائی۔ اوہ پریتم دے رنگ رنگیاں، جس دا رنگ اتر کدے نہ جانی۔ اوہ آد جگاد کدے نہ ہوون ننگیاں، اوڈھن اکو دتا پایا۔ اوہ چھڈ جان سُننا راگ سُرنگیاں، تلبیاں وچ نہ من لگائی۔ اوہ کرکے پار حداں لنگھیاں، آر پار اپنا ڈیرہ لائی۔ ساچے مندر بہکے گاؤندیاں چھندیاں، شہنشاہ تیری سرنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں بنے دُھر دا سنگی آ۔ جے سنگی بنے نہ سگلا، بھگت بھگوان تیتوں کوئی نہ گائی۔ جے لیکھا نہ چکاویں اگلا، خبر اگم سنائی۔ پھر تیتوں سارے کہیے پگلا، ساہمنے ہو کے دیئے جنائی۔ جے تُوں لیکھا رکھیں گندھلا، گنجبھلاں وچ پھرائی۔ کی تیرا گاؤنا چار منگلا، دُھنیاں وچ شنوائی۔ تیرے کسے کم نہیں آؤنا پر بھو بنگلا، جہاں چر بھگت ملن نہ آئی۔ کیوں لبھیں وچوں جا کے جنگلاں، جنگلی پھر دے چوپائے پنکھیر و بھجن واہو داہیا۔ پنا بھگتاں تیتوں کسے نہیں کرنی بندنا، کہدے کولوں اپنی کرائیں وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگت رہے سنائی۔

☆ ۳ گھنٹہ ۲۰۲۱ بکرمی امر سنگھ دے گھر پنڈ جیٹھووال ☆

جن بھگت کہے چنگا استھان، ہر چرن ملے وڈیاں۔ جن بھگت کہے چنگا مکان، چھپر چھن نہ کوئے جُھہاں۔ جن بھگت کہے چنگا نشان، نرگن نرویر اک جُھلاں۔ جن بھگت کہے چنگا حکمران، نر ہر بیٹھا سو بھا پائیا۔ جن بھگت کہے چنگا دیپ مہان، بن تیل باقی کرے رُشناں۔ جن بھگت کہے چنگا اک میدان، جن بھگت بھجن واہو داہیا۔ جن بھگت کہے چنگا سری بھگوان، بن بھاگاں بھاگ رکھایا۔ جن بھگت کہے چنگا رام، سچ سنگھاسن دے سہاں۔ جن بھگت کہے چنگا نظام، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جن بھگت کہے چنگا جوان، سور پر آپ اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دے وڈیاں۔ جن بھگت کہے چنگا دوارا، اکو نظری آں۔ جن بھگت کہے چنگا گھر بارا، پُرکھ ابناشی بنت بنایا۔ جن بھگت کہے اُچا منارا، محل اٹل ویکھ وکھایا۔ جن بھگت کہے جلوہ نور پروردگارا، مُرشد بیٹھا بے پرواہیا۔ جن بھگت کہے ہووے اُجالا، نور ظہور کرے رُشناں۔ جن بھگت کہے چنگا دھر مسالا، سوہنی بنت بنایا۔ جن بھگت کہے چنگا حوالہ، بیاناں نال نہ کوئے سمجھایا۔ جن بھگت کہے چنگا پرتپالا، پرتپالک ہو کے سیو کماں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ کھلایا۔ جن بھگت کہے چنگا راج، راجن اک اکھوایا۔ جن بھگت کہے چنگا تاج، پنچم کھ سہاں۔ جن بھگت کہے چنگا نواب، نوبت اک وجایا۔ جن بھگت کہے چنگا رواج، بھگتاں میل ملاں۔ جن بھگت کہے چنگا آداب، پریتی اندر سیس جھکایا۔ جن بھگت کہے چنگا مہاراج، مہما اکھ کتھایا۔ جن بھگت کہے چنگا محتاب، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے سو بھا پائیا۔ جن بھگت کہے چنگا محلا، محفل اک لگائیندا۔ جن بھگت کہے چنگا ایہہ کلا، اکل کل دھاری سو بھا پائیندا۔ جن بھگت کہے چنگا سچ سنگھاسن ملا، ست دوارے ڈیرہ لائیندا۔ جن بھگت کہے اچھل اچھلا، ول چھل دھاری کھیل کھلاییندا۔ جن بھگت کہے جوتی دیک بلاء، نور اکو ڈمگائیندا۔ جن بھگت کہے پھڑاوے پلا، پلو اپنے نال بندھائیندا۔ جن بھگت کہے بلاء بلاء، واہو اَصفت صلاحیندا۔ جن بھگت کہے میاں اوہ اللہ، جو علیحدگی وِج ڈیرہ لائیندا۔ جن بھگت کہے اوہ دُھر دا دھنا، دھناڈھ اکو اک اکھواییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے سو بھا پائیندا۔ جن بھگت کہے چنگا محبوب، مُجبت وِج سماں۔ جن بھگت کہے چنگا

عروج، سوہنی بنت بنایا۔ جن بھگت کہے چنگا محفوظ، ڈھاہ سکے کوئی نہ رانیا۔ جن بھگت کہے چنگا مقصود، منزل اک در سائیا۔ جن بھگت کہے چنگا حدود،
 حداں وچ نہ کوئے ونڈائیا۔ جن بھگت کہے چنگا موجود، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ جن بھگت
 کہے چنگا گھر گمبھیر، گور نظری آئیندا۔ جن بھگت کہے چنگا بن سریر، ست سروپی ہر اکھوائیندا۔ جن بھگت کہے چنگا چوٹی چڑھ بیٹھا اخیر، آخر اپنا ڈیرہ
 لائیندا۔ جن بھگت کہے چنگا بے نظیر، جگ نیز نظر کوئے نہ پائیندا۔ جن بھگت کہے چنگا لا تصویر، روپ رنگ رکھ نہ کوئے بنائیندا۔ جن بھگت کہے چنگا
 مشیر، مشورہ اپنے نال جڑائیندا۔ جن بھگت کہے چنگا منیر، جوتی نور ڈمگائیندا۔ جن بھگت کہے چنگا مددگیر، مدعا سب دا دیکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سوہا پائیندا۔ جن بھگت کہے چنگا شہنشاہ، شاہاں سر اکھوائیا۔ جن بھگت کہے چنگا پاوے راہ، رہبر اک سمجھائیا۔ جن
 بھگت کہے چنگا اک ملاح، بیڑا کندھ اٹھائیا۔ جن بھگت کہے چنگا دیوے اک صلاح، ساچی سکھیا سچ سمجھائیا۔ جن بھگت کہے چنگا اکو ناں، ناؤں نر نکارا دے
 درڑائیا۔ جن بھگت کہے چنگا اکو پیو ماں، آد جگاد نہ مرے نہ جائیا۔ جن بھگت کہے چنگا پکڑے بانہ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جن بھگت کہے چنگا نتھادیاں
 دیوے تھاں، سچ دوارا آپ سہائیا۔ جن بھگت کہے ہنس بنائے کاں، کاگوں ہنس بنائیا۔ جن بھگت کہے چنگا سر دیوے ٹھنڈی چھاں، چھبھر نام لگائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنی آپ پر گٹائیا۔ جن بھگت کہے چنگا چنگیرا، چنگی طرح جنائیا۔ جن بھگت کہے چنگا نیرن نیرا، دُور دراڈا پندھ
 مکائیا۔ جن بھگت کہے چنگا کھیرا، سوہنا گھر وکھائیا۔ جن بھگت کہے چنگا کرے نیرا، فیصلہ حقوق سنائیا۔ جن بھگت کہے چنگا بنھے بیڑا، دُبدے پار لنگھائیا۔
 جن بھگت کہے چنگا ناتا جوڑے تیرا میرا، اکو گھر وسائیا۔ جن بھگت کہے چنگا سب توں وڈا رکھے جیرا، گمبھیر گھر گور اکھوائیا۔ جن بھگت کہے چنگا میٹے اندھیرا،
 اندھ کوپ دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت کہے چنگا ابناشی، جو اپنیاں لئے ملایا۔ جس دی جوت اک
 پرکاشی، پرکاشوان اکھوائیا۔ جو میٹنہارا انتر اُداسی، دھیرج دھیر بندھائیا۔ آد جگاد کرے راکھی، رکھک ہو کے سیو کمائیا۔ جن بھگتاں چکا کے لہنا باقی،
 دینا جھولی پائیا۔ گھر مندر کھول کے تاکی، تقویٰ اپنا دے جنائیا۔ صاحب سنگی ساتھی دیوے داتی، داتا ہو کے دے ورتائیا۔ دھرم دوار دی کھول کے ہائی،

بن و نجارا دئے لٹائیا۔ پندھ مکا کے بچھلی واٹی، اگلے مارگ لائیا۔ میل ملا کے کملاپاتی، کول نین رنگ رنگائیا۔ دُھر دا سبّج بن کے ساتھی، سگلا سنگ رکھائیا۔ بن سہارا ناتھ انا تھی، انا تھاں دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں سدا بچھے واٹی، وطنوں والے ویکھ وکھائیا۔ سچ سُنہیہڑا دے کے پاتی، پترکا اپنی دئے لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارے خوشی منائیا۔ جن بھگت کہے چنگا اوہ گرہ، جس گھر ڈیرہ لائیندا۔ سدا سوامی اِکو رہے، رہبر اِک اکھوائیندا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی سرشٹی کردا لے، اُتیت آپ اُپائیندا۔ سو سچ سندیشہ دُھر دا کہے، ہر جن آپ جنائیندا۔ سچ دوارے جانا بہہ، سورگ بہشت ناتا دوہاں تڑائیندا۔ جتھے پرلو کدے کرے نہ لے، مہا پرلو دھار نہ کوئے رُڑھائیندا۔ اوہ دوارا جن بھگتاں دئے، دُوسر ہتھ نہ کسے پھڑائیندا۔ جن بھگت کیوں کرے ہائے ہائے، جسدا حاصل ضرباں نال ودھائیندا۔ صاحب سوامی بے پرواہے، بے پرواہی وِچ رکھائیندا۔ دُھر دا ناتا توڑ نبھائے، آدھو چکار نہ کوئے تڑائیندا۔ ساچے مندر لے کے جائے، منزل پندھ چُکائیندا۔ دھرم دوارے لئے ٹکائے، ٹکا مستک نام لگائیندا۔ ست پدارتھ گرگھ کھائے، چار پدارتھ پندھ مُکائیندا۔ پرمارتھ بچھے سوارتھ رکھائے، سوارتھ وِچ سفارش آگے نہ کوئے کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر جن ساچے میل ملائیندا۔ ہر بھگت کہے چنگا بھگونت، بھادی میٹ مٹائیا۔ میل ملائے بن کے کنت، کنتوہل خوشی وکھائیا۔ سو گرگھ کہیئے سچا سنت، جس ست ملی وڈیائیا۔ سَنگُ گھر بنائی بنت، گھڑن بھنہنہار ویکھ وکھائیا۔ نام دس کے اپنا منت، مطلب سب دے ویکھ وکھائیا۔ دے وڈیائی وِچوں جیو جنت، جنتا وِچوں باہر کڈھائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم سمجھائیا۔ جے کوئی پرہہ دا پاؤنا چاہے انت، انت وِچ کسے نہ آئیا۔ سو تریا جو کرے مَنّت، مَنّت وِچ سرنائیا۔ بن بھگتاں پرہہ ملن دی کسے کول نہیں کوئی ہَمّت، حوصلہ سکے نہ کوئے ودھائیا۔ چارے کُنٹاں ویکھ لو سَمّت، سمیرو ورگے روندے مارن دھائیندا۔ کوٹن کوٹ لہدے انگنت، گنتیاں وِچ نہ کوئے گنائیا۔ پرہہ سب نال کر کے تھوڑی تھوڑی عِلّت، آلینیوں بوٹ بھنجنے دیوے سُٹائیا۔ جے کسے نوں دھار بخش دیوے کَنک، کَنکا وِچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمائیا۔ جن بھگت کہے چنگا جگ موہن، موہنی نظری آئیندا۔ جس نوں ویکھ کے آوے رون، روندیاں گلے لگائیندا۔ جیہڑا دُرمت میل آیا دھون، دھوبی بن کے سیو کمائیندا۔ جیہڑا ٹٹیاں منجیاں اُتے آیا

سُون، پلنگ رَنگِیلے پراں ہٹائیندا۔ جیہڑا بھگتاں ڈھولا آیا گاؤن، اپنا راگ نہ کوئے لائیندا۔ جیہڑا اپنا وادھا آیا ودھاؤن، ویل بھگتاں جھولی پائیندا۔ جیہڑا گرُکھ ناری آیا پرناؤن، پراہنا دو جہاناں اِکو نظری آسیندا۔ جیہڑا کو جھی کملی گھر آیا وساؤن، واسطہ اپنے نال رکھائیندا۔ جیہڑا اپنے بھگتاں دی بھیسے چڑھاؤن آیا دھوؤن، تت نہ کوئے رکھائیا۔ جیہڑا اُجڑے آیا وساؤن، ساچے مندر دے بہائیا۔ اوس دا کھیل جانے کون، کون سکے سمجھائیا۔ لکھ چوراسی نال دغا آیا کماؤن، داغی کرے تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتاں مزہ آیا چکھاؤن، مذہباں وچوں باہر کڈھائیا۔ کوڑی کریا آیا دُرکاؤن، نام کھنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ وچھڑیاں آیا ملاؤن، مل مل خوشی منائیا۔ ناد اگئی آیا وِجاؤن، دُھر دا تال سنائیا۔ جگت غریبی آیا گواؤن، گواہ شہادت گر اوتار پیغمبر دے بُھگتائیا۔ اپنا درس آیا دکھاؤن، پڑدا آپ اُٹھائیا۔ رُلدے بالے لالے آیا پرچوؤن، لاچ اپنا نام جھولی پائیا۔ بھگتاں دے اندروں کوڑی کریا آیا ڈراؤن، بھیرِی نکمی باہر کڈھائیا۔ ساچی ترنی آیا تراؤن، چو اپنا نام اک لگائیا۔ اپنا نام پورا پورن ہو کے آیا اکھاؤن، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان وِجے ودھائیا۔ جن بھگتاں سچکھنڈ دوارے آیا بہاؤن، بیٹھا سوہن سنگھ خوشی منائیا۔ پچھلا اُلا آیا لاہن، رام رمیا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں سُنّیاں آیا جگاؤن، جگ وچھڑیاں رہیا اُٹھائیا۔ پچھلے لیکھے آیا کڈھاؤن، بہی کھاتہ نال بندھائیا۔ رُسیاں آیا مناؤن، رستے رہیا پائیا۔ گسیاں آیا گواؤن، گلے رہیا چُکائیا۔ ڈگیاں آیا اُٹھاؤن، ڈھٹھیاں دے تکرّائیا۔ اپنی گود وِچ جگت ٹھریاں نگھے آیا کراؤن، کوڑی دا نہ لاگے رائیا۔ پریم پریتی اندر آیا ہساؤن، ہستی وِچ سمائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان اپنا درس آیا درسائو، درس نال حرص دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، بچیاں بالیاں ننھیاں آیا پرچاؤن سر اپنا ہتھ لُکائیا۔

☆ ۴ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی ٹھاکر سنگھ دے گھر جیٹھووال ☆

جن بھگت کہن پر بھ تیری اوٹ، آد انت تکائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، گھر گھر وِچ ہووے رُشنائیا۔ شبد اگئی لاچوٹ، دُھن ناد شنوائیا۔ کوڑی کریا کڈھدے کھوٹ، سچ سچ سمجھائیا۔ بھيو چُکا دے لوک پرلوک، دو جہاناں اکھ کھلّائیا۔ نام سنا دے سچ سلوک، ڈھولا بے پرواہیا۔ چرن کول دی دے

دے مَوَج، مجلس سچ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جُگ وچھڑے لئے ملائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ کرپا کر، ہتھ تیرے دڈیائیا۔ نہرہو
چکا بھے ڈر، نورو نور کر رُشنائیا۔ گھر وچ کھول کے اپنا گھر، گرہ مندر دے سہائیا۔ نظری آ نرائن نہر، دوجا ایشٹ نہ کوئی دکھائیا۔ آتم پر ماتم لئے پھر، سرتی
شبد جڑائیا۔ ساچے مندر آ کے وڑ، کیوں بیٹھا کھ چھپائیا۔ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ تیرا کھیل نرائن نہر، نہرگن آد جگاد نظری آئیا۔
سچ دوارے دے ور، وست امولک جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ چک دے اولہا، پڑدا
رہن کوئے نہ پائیا۔ شبد اگئی بن وچولا، اپنا میل ملائیا۔ بودھ اگادھ سنا ڈھولا، اکھری شبد نہ کوئی جنائیا۔ لیکھ چکا دے دھرنی دھرت دھولا، اپنا گھر
دکھائیا۔ تیرے برہوں وچھوڑے اندر ہویا کلا، بُدھی رہی نہ رائیا۔ ہتھاں نال وجایا نہ جائے طبلہ، ڈھولک جھیننا نہ کوئے کھڑکائیا۔ جوتی جوت سرُپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لے ترائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ آ آگے، نہرگن اپنا درس دکھائیا۔ تیرا دیپک جوتی اکو جگے، دو جہان کرے رُشنائیا۔
تیرے پچھے سجن ساک سین چھڈے، ناتا توڑیا بھین بھائیا۔ امرت رس دے دے مزے، منزل اپنی دے دکھائیا۔ پریم پریتی اندر بدھے، انتر آتم
دھیان لگائیا۔ سچ سنگھاسن بہہ بہہ سچے، آتم سیجا اک وچھائیا۔ کاگ روپ بگ بیڑے بگے، ہنس دے بنائیا۔ دُھن آتمک وجندے، انحد راگ دے
سُنائیا۔ پنج وکار جان بھجے، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہن نہ پائیا۔ پون اگئی ٹھنڈی وگے، تتی وانہ لاگے رائیا۔ دوس رین رہنا سچے کھجے، چاروں گنٹ سیو
کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ اپنا میل ملائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ کھول اکھ، اپنا نین اٹھائیا۔ سرب سوامی ہو پرتکھ، شہنشاہ
بے پرواہیا۔ جگ چو کڑی سنجگ تریتا دواپر کلج تیرا گا گا تھکے جس، وید پُران شاستر سمرت گئے صلاحیا۔ سچ دوار ہو پرگٹ، پرگٹ اپنی دھار چلائیا۔
کلج کوڑی کرپا دیکھ اندھیری رات، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ دین مذہب جھگڑا پیا ذات پات، سچ جماعت نظر کوئی نہ آئیا۔ الف یے والی پڑھکے تھکے
لغات، تیرا نہر اکھر سمجھ کسے نہ آئیا۔ لیکھا کھدے رہے نال قلم دوات، شاہی جوڑ جڑائیا۔ سارے منگدے گئے آب حیات، پیر پیغمبر تیرے آگے جھولی
ڈاہیا۔ بھگتاں دی سب دی وکھری بات، باطن منگ منگائیا۔ پورا کر بھوکھت واک، جو واکیا گیا لکھائیا۔ سچ مہلا دیکھ محراب، محبوب اپنا پھیرا پائیا۔ تیرے

قدام اک آداب، چشم دید نور رُشنایَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مُرید مُرشد لئے ملائیَا۔ جن بھگت کہے اُٹھ پر بھ ٹھاکر، ٹھوکر اپنا نام لگائیَا۔ کلجک وہن ڈونگھا ساگر، بن تیرے ترن کوئی نہ پائیَا۔ بیڑی نیا پار نہ کرے کاغذ، چپو نام نہ کوئی لگائیَا۔ پنڈت پاندھے ملا شیخ بھلے تیری عبادت، کلمہ حق نہ کوئی پڑھائیَا۔ سچ وست دی کرے نہ کوئی سخاوت، نام نر نکارا جھولی کوئی نہ پائیَا۔ من منوا گھر گھر دوس رین کرے بغاوت، بھے بھو نہ کوئے رکھائیَا۔ تُوں مالک خالق آد جگادی صحیح سلامت، شہنشاہ اکھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جنہاں دی دے کے گئے ضمانت، انتم بری دے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیَا۔ جن بھگت کہن پر بھ چک دے پڑدا، مکھ نقاب اٹھائیَا۔ سنت سہیلا ویکھ سڑدا، ترے گن اگنی رہی تپائیَا۔ گر مکھ تیرا سر شئی کولوں ڈردا، نیتز نیناں نیر وہائیَا۔ گر مکھ گھر اپنے مول نہ وڑدا، بے وطن ہویاں ہوئی جدائیَا۔ مُرید مُرشد کسے نہ ملدا، چوڑاں طبق رہے گر لائیَا۔ تُوں مالک ہر گھٹ دل دا، دلبر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ دکھائیَا۔ جن بھگت کہے پر بھ تیری اڈیک، جگ چو کڑی دھیان لگائیَا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دسیا ٹھیک، شبد نشانہ تیر چلائیَا۔ کلجک انتم ہوئے اندھیرا تاریک، ساچا نور نہ کوئے رُشنائیَا۔ ستگر نال کرے نہ کوئی پریت، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیَا۔ جھگڑا پے جائے اوچ نیچ، آتم پریم نہ کوئے درڑائیَا۔ تیتوں گھر وچ ویکھے نہ کوئے نزدیک، دُور دُراڈے سارے رہے سنائیَا۔ پاربرہم تیرے بن بن جان سارے شریک، لاشریک تیری سمجھ کسے نہ آئیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، جن بھگت منگ منگائیَا۔ جن بھگت کہن پر بھ ہو مہربان، مہر نظر اٹھائیَا۔ سچھنڈ نواسی بخش دان، نام ندھانا جھولی پائیَا۔ نظری آ اکو کاہن، اوم رحیم بے پرواہیا۔ ساچا منتر دس گان، گہر گہیہر سمجھائیَا۔ تیرا جھلے اک نشان، دو جہان سیس نوائیا۔ شاستر سمرت وید پُران، پڑھ پڑھ رہے لگائیَا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے کے گئے بیان، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ جودھا سور پیر اک بلوان، پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ جو سدھا جن بھگتاں ملے آن، راہ وچ نہ کوئے اٹکائیَا۔ نرگن سرگن کھیل کرے مہان، نرویر وڈی وڈیائیَا۔ ہر جن ویکھے بال انجان، گر مکھ گود اٹھائیَا۔ گر مکھاں دے فرمان، فُرنے کوڑے بند کرائیا۔ سچا مندر دس اک مکان، محبوب دے ملائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ جن بھگت کہن پر بھ دس دے

جوگ، جگت اک جنایا۔ جنم جنم دا کنیا جائے وجوگ، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرے نال ہووے سنجوگ، سرتی شبد گُرمائیا۔ ساڈیاں چرناں ہیہ دبا دے کمتی موکھ، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت ڈمگائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی دی مٹ جائے سوچ، آون گون نہ کوئے بھوئیا۔ نام نُماری دے مدہوش، مدھر دُھن نہ راگ سُنائیا۔ کھسٹا چھٹ جائے لوک پرلوک، جھیرا چکے جگت لوکائیا۔ وسیرا ملے دُھر دے کوٹ، سچکھنڈ ساچا دے دکھائیا۔ جتھے بن تیری کرپا کوئی نہ سکے پہنچ، شاہ سلطاناں ہتھ کسے نہ آئی۔ پر بھو تیرے چرن دوارے مانیے سچّی مَوّج، غمی خوشی نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں تیری آس رکھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ پوری کر دے آسا، اک تیرا دھیان لگائی۔ چرن کول دا دے بھروسا، بھاونی پور رکھائیا۔ انتر آتم دے دے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ بن اکھراں والا دس دے پاٹھا، پوجا اک جنائی۔ پریم پیار دا جوڑ دے ناتا، ہووے نہ کدے جدا۔ دُھر دا مالک بن جا سجن ساکا، سگلا سنگ دکھائیا۔ تینوں پیغمبراں مَیا اپنا آقا، گر گر پُرکھ اکال جنائی۔ توں سدا سہائی ناتھ انا تھا، غریب نمائیاں گود اٹھائی۔ کبیر جُلاہا مار کے گیا آواز، سُنّیاں جگت ہلائی۔ جنہاں ملیا پُرکھ سمرا تھا، اُہناں حرص رہی نہ رانیا۔ کلجک انتم ویکھ کھیل تماشا، چاروں کُنٹ اکھ کھلائی۔ کوڑی کریا بھوگ بلاسا، سرشٹی درشٹی رہی دکھائی۔ لیکھا چکیا پتا ماتا، پتا پوت نہ کوئے وڈیائی۔ بھنیا بھین نہ کوئے ساکا، نار کنت دوہاگن روپ وٹائی۔ جھگڑا پیا وچ سماجاں، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائی۔ کرپا کر غریب نوازا، غریب نمائے رہے گر لائی۔ گو بند دسیا سمبل نگر تیرا واسا، جس دی سمجھ کوئے نہ پائی۔ جن بھگتاں تیرے اُتے بھروسا، بھگنا سب دی دے بُجھائی۔ پُرکھ اکال دین دیال تیرے گھر کی گھاٹا، دیندیاں توٹ کوئے نہ آئی۔ توں شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ سنت سہیلا رکھیں لاجا، سر اپنا ہتھ لکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا لئے ملائی۔ جن بھگت کہن پر بھ کر ملاپ، ملنی جگدیش کرائیا۔ اپنا دس اگئی جاپ، جس دا چھتّی راگ بھو نہ پائی۔ دُھر درباروں مار آواز، بن کٹاں دے سُنائی۔ وست اموک بخش دات، ست خزانہ دے بھرائیا۔ اٹھ کے ویکھ اپنی ذات، آتم پر ماتم تیرا روپ نظری آئی۔ سجن سہیلے جوڑ نات، اپنا بندھن پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے میل ملائی۔ جن بھگت کہے اٹھ نرنکار، نرگن اپنی لے

انگڑا ئیا۔ سنت سہیلے کر خبردار، بے خبراں خبر سنا ئیا۔ تینتوں نیا سب دا سانجھا یار، جگ چو کڑی پھیرا پائیا۔ کلجگ دوا پرتریتا سنجگ وچ سنسار، ویکھیں چائیں چائیا۔ صدی ویہویں باہاکار، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ کوڑی کریا وجے نگار، ڈنکا نام نہ کوئے سنا ئیا۔ غفلت وچ ستے پیر پساہ، نیز اکھ نہ کوئے کھلا ئیا۔ کوڑیاں سخیاں منگلا چار، سرتی شبدی گوپی کاہن روپ نہ کوئے وٹا ئیا۔ رسنا جہوا بتی دند رام نال پیار، آتم رام ملن کوئے نہ پائیا۔ اکھراں والا پڑھن ستنام، ست سروپ نہ کوئے سما ئیا۔ واہرؤ کہہ کے سارے گان، گر گر رنگ نہ کوئے رنگا ئیا۔ پڑھ پڑھ تھکے وید پُران، شاستر سمتر گیتا گیان رہے جنا ئیا۔ کلماں نال کر کلیان، تیس بتیسا راگ الا ئیا۔ مسلے کر کے انجیل قرآن، کعبے سیس جھکا ئیا۔ تینتوں ملے نہ کوئی سری بھگوان، پاربرہم تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ مندر مسجد گردوارے مٹھ تیرا کرن دھیان، اندروں اکھ نہ کوئے کھلا ئیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت پھرن سوان، بجر کپاٹی گنڈا کوئے نہ لاہیا۔ اٹھسٹھ تیر تھ گنگا گوداوری جمنا سرتی کرن اِشان، آتم سروور نہاون کوئے نہ جائیا۔ پوجا پاٹھ کر کے ونڈ دے دان، داتے دانی تیرے چرناں سیس نہ کوئے نوا ئیا۔ گر اوتار کہن اسیں ہوئے حیران، پیر پیغمبر کہن ساڈی اکھ شرمایا۔ تیرا ساچا سنے نہ کوئی فرمان، جو دوس رین اٹھے پہر کایا مندر رہے جنا ئیا۔ کوڑی کریا جگت ہو یا ابھمان، مایا ممتا کرے لڑا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، دھر مستک ویکھ وکھائیا۔ دھر مستک لیکھا ویکھ آپ، اپنی دیا کمائیا۔ رُوح بُت دے نہ کوئی پاک، خاکی خاک نہ کوئے چترائیا۔ بند کواڑی کھلیا نہ کسے تاک، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جگت نیناں نال سارے رہے جھاک، نج نیز اکھ نہ کوئے پرگٹا ئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دس کے گئے بھوکھت واک، راگاں ناداں وچ سنا ئیا۔ جن بھگتاں آپے دیوے ساتھ، سگلا دھر دا سنگ نبھائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا پھیرا پائیا۔ کایا منڈل پا کے راس، اچرج لیل دے وکھائیا۔ جن بھگتاں رکھے پاس، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ بھيو چُکا کے پر تھمی آکاش، برہمنڈ کھنڈ لیکھا دے مُکائیا۔ انت ملا کے اپنی ذات، جوتی جوت جوت وچ سما ئیا۔ کرپا کرے کملاپات، پت پر میثور وڈ وڈیائیا۔ سچ محل وکھا محراب، عرش قُرس دوویں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ تیرا سہارا، دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ نرگن روپ تیرا نر نکارا، جوتی جوت ڈمگائیا۔ شبد اگم تیرا جیکارا، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ محل

اٹل تیرا منارا، سچکھنڈ ساچا سو بھاپایا۔ دیا باقی تیرا اُجیارا، نرگن جوت اک اکھوایا۔ اگم اتھاہ تیرا نگارا، نوبت نام سناپا۔ تیرا امرت ٹھنڈا ٹھارا، جل دھارا اک وہایا۔ ترے گن مایا تیرا انگیارا، پنج تت تیری وڈیایا۔ جگ چوکڑی کھیل نیارا، سبجک تریتا دواپر کلجک آپ دکھایا۔ نرگن سرگن تیرا اوتارا، گر اوتار تیرا روپ نظری آپا۔ پیر پیغمبر تیرا اکھاڑا، لوکمت رہے دکھایا۔ جن بھگت تیرا نظارہ، بے نظیر نظری آپا۔ کر کرپا دے اوہ اشارہ، جس وچ عاشق معشوق رہن کوئے نہ پاپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکایا۔ جن بھگت کہن تیری مہما اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے راپا۔ جگ چوکڑی چلاو نہارا رتھ، بن رتھو ہی سیو کمایا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، لکھ چوڑاسی رہیا سمایا۔ سچ دوارا کھولن والا ہٹ، بن ونجارا پھیری پاپا۔ لکھ چوڑاسی دیکھے اپنی اکھ، چارے کھانی پھول بھلایا۔ بھگت سہیلے وچوں کڈھ، گر چیلے میل ملایا۔ جگت ریتی وچوں کر کے اڈ، مندر مسیتی کھسٹا دے جھڈایا۔ جگت دوارا کر کے پار حد، نو نو چار لیکھ مکایا۔ دھر درگاہی سنا کے چھند، سنسا سارا دے مٹایا۔ آتم پر ماتم چاڑھ کے رنگ، کسنہڑا روپ دے گواپا۔ نج گھر دے کے سچ اند، پرمانند وچ سمایا۔ بھو کھلا کے ہنگ برہم، سو پڑکھ کرے پڑھایا۔ لیکھا جانے اپنا مم، مہربان وڈ گسائینا۔ بھگت اُدھارن جس داکم، نہکرمی اک اکھوایا۔ نت نوت بیڑا بنھ، نیا نوکا نام لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اک اکھوایا۔ جن بھگت پر بھ مارن طعنہ، اکو وار جنایا۔ کلجک ویکھ جگت جہانا، اپنی اکھ کھلایا۔ ست دھرم نہ دے کوئی نشانہ، کوڑی کریا وٹی ددھایا۔ چاروں گنٹ مان ابھمانا، ہنکار وکار کرے لڑایا۔ منس دے نہ کوئی دانا، مورکھ مگدھ نظری آپا۔ بھرے بھلے راج راجانا، شاہ سلطانا سار نہ پاپا۔ کرپا کر سری بھگوانا، ہر بھگت رہے جنایا۔ ساڈا تیرے اُتے مانا، صدق تیرے نال رکھایا۔ توں ہر گھٹ جانی جانا، گرہ گرہ ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنا پھیرا پاپا۔ سری بھگوان سچ درڑاؤندا اے۔ ابناشی کرتا آکھ سناؤندا اے۔ سو پڑکھ نرنجن ساچی کار کماؤندا اے۔ ہر پڑکھ نرنجن نرنکار ولس وٹاؤندا اے۔ سہاون ہارا ساچا سچکھنڈ دیس، دستر اپنا پھیرا پاؤندا اے۔ مالک دو جہاناں نریش، نرگن اپنی کھیل دکھاؤندا اے۔ نہ مچھ داڑھی نہ کوئی کیس، مونڈ منڈایا نظر کوئے نہ آؤندا اے۔ جس نوں پڑکھ اکال مپا دس دسمیس، دہ دشا کھوج کھجاؤندا اے۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، جیون مرن نہ روپ وٹاؤندا اے۔ گر اوتار پیر

پنیںمیر بھیجے دے سندیش، سُنیںہڑا اِک سناؤندا اے۔ لکھ چوراسی رچکے کھید، اندُج جیرج اُتبیج سیتج، کھانی بانی اپنا راہ وکھاؤندا اے۔ نظری آ کے نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مکاؤندا اے۔ رُت سہا کے بسنتی چیت، گلشن آپ مہکاؤندا اے۔ جن بھگتاں اندر وڑکے دسے بھیت، باہروں وِدیا نہ کوئے پڑھاؤندا اے۔ سچ سوامی بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا اپنے کندھ اُٹھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ جناؤندا اے۔ جن بھگتاں آپ جناؤندا اے۔ دین دِیال دِیا کماؤندا اے۔ سری بھگوان ویکھ وکھاؤندا اے۔ نوجوان پھیرا پاؤندا اے۔ لوکمت ڈیرہ لاؤندا اے۔ سمبل نگر اِک سہاؤندا اے۔ سمبل سمبل چرن لُکاؤندا اے۔ جگ نیتز نظر کسے نہ آؤندا اے۔ جن بھگتاں دِیا کماؤندا اے۔ اپنے مِلن دا سوہنا سماں، سُنہنجی رُت وکھاؤندا اے۔ نام دِرڑاوے دم دماں، دامن پلو آپ پھڑاؤندا اے۔ راگ سناکے دُھر داکٹاں، اُتراگی راگ الاؤندا اے۔ پھڑ اٹھاوے اُٹھ میریا چٹا، چند چاندنا نور چمکاؤندا اے۔ نیتز ویکھ شرمائے دھنا، ناما نیوں نیوں سیس جھکاؤندا اے۔ دُھر دا ٹھاکر جنہاں نال منا، منسا آسا پور کراؤندا اے۔ کلج انتم جیو جہان انھاں، ہر کا درس کوئے نہ پاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھاؤندا اے۔ جن بھگت کہن پر بھ تیرا نگار، اِکو اِک وجائی۔ جس دا انت نہ پاراوارا، بے پرواہ اکھوائیا۔ تند تار نہ کوئے ستارا، رُوپ رنگ نہ کوئے دکھائی۔ کاگد قلم نہ لکھنہارا، مان ملے نہ کسے شاہیا۔ جس گھر بہہ کے بھگتاں کرے پیارا، مندر محل اٹل اِک اکھوائیا۔ نہ کوئی دیسے چار دیوارا، مٹی گارا نہ کوئے لگائی۔ نہ کوئی باڈھی بنائے ترکھانا، گھاڑت اپنے ہتھ رکھائی۔ دیوا باقی کر کے اِک اُجیارا، کملاپاتی سو بھاپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رنگ رنگائی۔ جن بھگت کہن پر بھ چاڑھ رنگ، رنگن اِک رنگائی۔ دھن بھاگ جے ملیا تیرا سنگ، سنجوگی بے پرواہیا۔ انتر آتم دے اند، اند اِک دکھائی۔ تیرے نال مل کے سانجھا ڈھولا گائیے چھند، تُوں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ سچ دوار ہر کرتار لئیے منگ، بن کے مانگت بھکھ اپنی جھولی ڈاہیا۔ تُوں صاحب سورا سربنگ، داتا گھر گبھیر اکھوائیا۔ نام وست امولک ونڈ، اپنی ہتھیں جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل انتم ویکھ وکھائی۔ جن بھگت کہن ویکھ کلج آیا، پر بھ اپنی دھار چلائی۔ چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا، چار ورن رہیا ڈرائیا۔ چارے کھانی ہوئے ہلکایا، چارے بانی مان

مٹائیا۔ چار جگ دا لہنا دینا نظر نہ آيا، دہ دشا ویکھیا اکھ اُٹھائیا۔ وید پُران شاستر سمرت رہے کُرایا، اُچی کوک کوک سنايا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ دین دُہایا، گُرو دوار نہ کوئے وڈیائیا۔ ساچا میل نہ کوئے ملایا، پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ داسی تیرا رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ کوٹن کوٹ صفتی نام جیو جنت رہے گایا، سادھ سنت رسنا جہوا بتی دند ہلایا۔ پر بھو ستمکھ ہو کے تیرا درس کسے نہ پایا، سوچھ سروپی نظر کسے نہ آئیا۔ کسے نوں جنگلاں وِچ پھرایا، کسے نوں دھوڑی خاک رمايیا۔ کسے نوں پانی وِچ ٹھرایا، کسے نوں اگنی نال جلايیا۔ کسے نوں نیولی کرم وِچ لایا، کسے نوں کرم کانڈ دتا سمجھایا۔ کسے نوں مایا بھرم بھلایا، کسے نوں چکراں وِچ چلایا۔ کسے نوں پتھراں دی پوجا کرن ڈاہیا، کسے نوں ستھراں سیج سائیا۔ کسے نوں اکھراں نال پڑھایا، کسے نوں وکھرا راہ بتایا۔ کسے نوں سفران وِچ پایا، سیلی ٹوپی سیس لکایا۔ کسے نوں منتران وِچ گایا، کسے نوں نیزان نال کری کُرمایا۔ کسے نوں مندران وِچ بہایا، کسے نوں جنگلاں وِچ رُلايیا۔ کسے نوں کندراں وِچ پھسایا، کسے نوں چوٹی پر بت لے دتا چڑھایا۔ کسے نوں مُندراں نال بھرمایا، کسے دے مُرلی ہتھ پھڑایا۔ کسے نوں سیتا نال پرنايا، کسے نوں جنگلاں وِچ جُدايیا۔ کسے نوں گیتا نال سمجھایا، کسے نوں پریتاں وِچ میل ملایا۔ کسے نوں انگیکھے وِچ تپایا، کسے نوں متی لوحاں اُتے لکایا۔ کسے نوں جیتے جی دتا بدلایا، کسے نوں ریت اپنی اک سمجھایا۔ کسے نوں نیچو نیچ دتا درسایا، کسے نوں اوچو اوچ نظری آئیا۔ کسے نوں دہلیزاں وِچ بہایا، کسے نوں گودی رہیا اُٹھایا۔ کسے نوں قمیضاں نال پرچایا، کسے نوں نگن کر کر اوڈھن سیس نہ کوئے لکایا۔ کسے نوں گھر گھر منگن ڈاہیا، کسے نوں دیوے رِزق سبایا۔ کسے نوں گر اوتار جنایا، کسے نوں پیر پیغمبر دتی وڈیایا۔ کسے نوں بھگت بھگوان اکھوایا، کسے نوں سنت سچن جنایا۔ کسے نوں گرکھ وِٹ وِٹایا، کسے نوں گر سکھ راہ دکھایا۔ کسے نوں چارے بانی نال پڑھایا، کسے نوں بھنڈارا ورتاون سیوا لایا۔ کسے نوں مارن حق رکھایا، لے دیان آپ جنایا۔ پرتکھ رُپ ساکھیاں نہ کسے دکھایا، آخر سب نوں اپنے وِچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی وست دے ورتایا۔ جن بھگت کہن تیتوں منگدے ویکھے اسکھ، سکھیا گنت وِچ نہ آئیا۔ تیتوں لہدے پر مہس، چوٹیاں سیس مُنایا۔ تیتوں سنت بناؤندے کنت، نار سکھنی رُپ وٹایا۔ تیتوں مالک کہندے جیو جنت، خالق خلق خُدايیا۔ تیرے در تے بیٹھے کوٹ منگت، در درویش الکھ جگایا۔ تیتوں پڑھدے سارے پنڈت، وِدیا نال درڑایا۔

تیتوں سمجھن جیرج اندج، اُتبیج سیتیج رہیا سائیا۔ تیتوں وشن برہما شو کردے بدن، کروڑ تیتیا سیس نوائیا۔ تیتوں آرتی کردے لگا کے متھے چندن، ترسولی روپ وٹائیا۔ تیتوں لہدے بن بن مات ملگن، بھججن واہو داہیا۔ جن بھگت تیتوں گھر اپنے سدن، پرہو باہر کھوجن کوئے نہ جائیا۔ توں آ کے ویکھ بھگتاں داگگن، جو کایا مندر اندر دتا ٹکایا۔ جس بھومکا رہیں مگن، گدھ دیس اوہ اکھوائیا۔ دیک نرالے اگئی جگن، جاگرت جوت ہووے رُشائیا۔ تیرا روپ سروپ انوپ مورت مدن، پنج تت بدن نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ جن بھگت کہے تیتوں گھر منگاؤنا، اکو اوٹ رکھائیا۔ پریم پیار دا واسطہ پاؤنا، برہوں تیر چلائیا۔ آہستہ آہستہ تیرا پندھ مکاؤنا، واسطہ تیرے نال جڑائیا۔ سمرت شاستراں پندھ مکاؤنا، گائتری منتر نہ کوئے وڈیائیا۔ نام گاترا اکو پاؤنا، جس نوں لہار ترکھان نہ کوئے گھڑائیا۔ پر تھی آکاش دا ڈیرہ ڈھاؤنا، گگن گگنتر ویکھ وکھائیا۔ سمرتھ سوامی تیرا درشن پاؤنا، دوجا اشٹ نہ کوئی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا پورب دے چکائیا۔ جن بھگت کہے توں میرا مقروض، قرضے دار اکھوائیا۔ ساڈا اصل نال دیدے ہن سود، لیکھا سب دا جھولی پائیا۔ بھگت وی حاضر بھگوان وی موجود، دوہاں جڑیا جوڑا اکو تھانیا۔ دوہاں دی سانجھی بنی حدود، ونڈن ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ میں نفرتوں مالک میرا محبوب، منزل مقصود چڑھکے اپنا پندھ مکائیا۔ تیرے درتے دیواں سچ ثبوت، صبر نال سمجھائیا۔ ٹھا کر تیرے پریم پیار اندر بھگت گئے جھوٹ، جھک جھک اپنا سیس نوائیا۔ وچوں کڈھکے دوتی دوج، دوائے نال صفرا دتا ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی اک سمجھائیا۔ جن بھگت کہن کی تیتوں خطرہ، پر بھ سچ دے سمجھائیا۔ تیرے نور دا اکو قطرہ، قاتل مقتول پار کرائیا۔ تیرے نام دا اکو پترا، بن حرفاں نظری آئیا۔ تیرے نام دا اکو اکھرا، نراکھر رہیا جنائیا۔ تیرے نہار دا انوکھا خرہ، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ تیرے پریم پیار دا سوہنا ستھرا، گوہند گیا ہنڈھائیا۔ تیرا دھام نرالا وکھرا، سچکھنڈ سوہنا پائیا۔ جتھے کوئی بھیدا دینا پئے نہ بکرا چھترا، وڈھی خور نہ کوئے اکھوائیا۔ پنڈت پاندھا ملا شیخ مسانک کوئی پڑھائی کرے نہ وچ سطراں، قلم شاہی نہ کوئے لکھائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ لے جا اوس وطن، جس وطن دا مالک توں اکھوائیا۔ ساڈا چلے کوئی نہ بیتا، یاترو تیرے درتے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سد وڈیائی

دیوے بھگونت، جن بھگتاں مان رکھائیںدا۔ لیکھا جان جگا جگنت، جگ چوکڑی بھو کھائیںدا۔ ست دھرم بنا کے بنت، کوڑی کریا میٹ مٹائیںدا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنکت، ہنگ برہم اک سمجھائیںدا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، نوں س اکھر اک پڑھائیںدا۔ ناتا تڑا کے سورگ بہشت جنت، چرن کول اک سمجھائیںدا۔ لیکھ مکا کے اتر پورب پچھم دکھن سمت، صرف اکو راہ جنائیںدا۔ جن بھگتو تہاڑی اگئی صفت، ابناشی کرتا آپے گائیںدا۔ جس دے پریم پیار اندر ہويا گرفت، پلو اور نہ کوئے جھڈائیںدا۔ ناتا توڑ کے ساری سرشت، جن بھگتاں میل ملائیںدا۔ کایا مندر کھول کے درشت، درشتی اپنی اکو پائیںدا۔ آتم پر ماتم مل کے مانو ساچا گرہست، آشرم اکو اک جنائیںدا۔ جن بھگت سدا رہو نچنت، چنتا روگ سرب گوائیںدا۔ پُرکھ اکال ساچا پت، پت پر میثور گود اٹھائیںدا۔ ایتھے اوتھے دو جہان کرے ہت، نرگن سرگن ویکھ دکھائیںدا۔ دُھر دا لیکھا دیوے لکھ، پچھلا اگلا لہنا جھولی پائیںدا۔ پاربرہم برہم کرے ہت، نہکرمی اپنا کرم کمائیںدا۔ ابناشی کرتا وسے چت، چیتن سرتی آپ اٹھائیںدا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، سنمکھ اپنا روپ دھرائیںدا۔ جنم کرم دا لہنا لئے نجٹھ، لیکھا دُھر دا جھولی پائیںدا۔ کر کے کھیل پر بھو انڈھ، انڈھی کار دکھائیںدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ دکھائیںدا۔ جن بھگتاں ویکھے چار گنت، گنڈا کھڑکی آپ کھلائیا۔ مہربان ہو نو اسی بیکنٹھ، دہ دشا پھول بھلائیا۔ لیکھا جانے جنہاں کرائی سٹت، مونڈ مُنڈائے کھوج کھجائیا۔ کیسا دھاری دے تلک، مالک بے پرواہیا۔ جو اپنی دھاروں پرت کے آیا اُلٹ، اُلٹی اپنی کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہتھ رکھائے پُشت، پناہ اکو گھر دکھائیا۔ ساچے گھر دیوے پناہ، مہربان نظر لکائیا۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، دُرمت میل دھوائیا۔ ساچا منتر سنا کے ناں، ناؤں نرنکار دتا درڑائیا۔ ساچا کھیڑا وسا کے گرام، ساڈھے تن ہتھ خوشی دکھائیا۔ نو دوارے کر انتظام، نو رس بیٹھے ڈیرہ ڈھائیا۔ دُھر دا دے کے اک پیغام، پراپسنتی مدھم بیکھری رہیا سنايا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا ترائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ تیری ترنی ترنا، ترل جوانی تیری جھولی پائیا۔ تیرے دوارے ہر جو مرنا، بھڑ مرن نہ کوئے رکھائیا۔ تیرے دوارے انتر وٹنا، باہروں پندھ مکائیا۔ تیرے مندر ساچے چڑھنا، سوہنی تیج سہائیا۔ تیرا ڈھولا نام اکو پڑھنا، سوہنگ راگ الائیا۔ ناتا توڑ کے ورناں برناں، ساچی سرن اک رکھائیا۔ نیز کھول کے ہرنا پھرنا، نج گھر تیرا درشن

پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ملیا میل نہ ہوئے جدائی۔ جدائی جگت گواوانگا۔ جن بھگت وڈیائی اک رکھاوانگا۔ گھر ساچے کر گڑمائی، خوشی اک پرگٹاوانگا۔ گرہ مندر و بے ودھائی، اگئی راگ سناوانگا۔ لیکھا جان کے تھاؤں تھائیں، راتیں سُنٹیاں آپ اٹھاوانگا۔ کراں پیار جوں پُتراں مائی، پُوت سپُوت گلے لگاوانگا۔ چار ورن دیاں وڈیائی، جھیور چھیمبے نائی اپنے رنگ رنگاوانگا۔ کر کے کھیل بے پرواہی، بے پرواہی وچ سماوانگا۔ جن بھگتاں ساچے مندر دیاں بہائی، بہہ کے اپنا درس دکھاوانگا۔ جتھوں سکے نہ کوئے ہلائی، حالت سب دی ویکھ دکھاوانگا۔ جن بھگتو تھادی جھلاں نہ جدائی، جدی روپ نہ کوئی وٹاوانگا۔ جینہ ویکھو تینہ ہوواں سہائی، اُگن آتھن کھیل کراوانگا۔ کھیا لیکھ کوئی نہ میٹے رائی، رعیت دو جہان بناوانگا۔ کوڑا رہے نہ کوئے قصائی، قصل اجل سب دے نال پرناوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماوانگا۔ بھگت کہن پر بھ نہ دے لارا، اکو وار سنائی۔ تیتوں لبھدے رہے جگ چارا، چار کُنٹ دہ دشا ویکھ دکھائی۔ اٹھاراں ملیا تیرا سہارا، اٹھ دس کری گڑمائی۔ گرو دس کیتا پیارا، نس نس پندھ مُکائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر اُجیارا، رمز اکو اک لگائی۔ ناتا جوڑ تیتی اوتارا، نرگن سرگن مان ودھائی۔ وشن برہما شو دے بھنڈارا، وست اموک جھولی پائی۔ شبدی سٹ کر پیارا، تھر گھر ساچے دتا لگایا۔ سچھنڈ سچ منارا، استھل دوارا لیا بنائی۔ دیوا جگا کے اگم اپارا، جوتی جوت کرے رُشنائی۔ شاہو بھوپ بن سکدارا، شہنشاہ ہو جائی۔ سیس جگدیس تاج اپارا، تخت نواسی سو بھاپائی۔ حکمے اندر کر ورتارا، حکمی تھم پھرائی۔ کاگد قلم نہ لکھنہارا، سارے بیٹھے مکھ بھوائی۔ جن بھگت کہن پر بھ تیرے ملن دا اوہ اشارہ، جس نوں عیش عیش کر کے سارے رہے گائی۔ تیتوں مل کے کبیر جلاہے تیرا شکر گزارا، رویداس چمارا تیرا رنگ رنگائی۔ توں سدا سہیلا بھگتاں پیارا، گر چیل میل ملائی۔ کلجگ انتم کھیل نیارا، نرگن نرویر دتا کرائی۔ پریتم ہو کے مل سچے دلدارا، دل دی آس پور کرائی۔ واحد نور تیرا اُجیارا، اک اِکلا آد جگاد اکھوائی۔ جن بھگت تیرے چرن کرے نمسکارا، دوسر سیس نہ کسے نوائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جاگرت جوت کر رُشنائی۔ جاگرت جوت کر اُجالا، کل اندھیر مٹائی۔ کرپا کر ہر گوپالا، گوپیاں والا کاہن دھیان لگائی۔ بھگت دوارا ویکھ سچی دھر مسالا، محل اٹل و بے ودھائی۔ ترے گن مایا توڑ جنجالا، جیون جگت دے بدلایا۔ اندر باہر گپت ظاہر سد و سہ نالا، وچھڑ کدے نہ جائی۔ آ

کے دیکھ مُریدِاں ہلا، مُرشد پھیرا پایا۔ جن بھگت تیرے انجانے بال، بُدھی چلے نہ کوئے چترایا۔ تُوں آ کے سُرَت سنبھال، سُرَتی شبدِ ملائیا۔ تیرا لیکھا شاہ کنگال، کو جھے کملے گلے لگائیا۔ تُوں دو جہاناں بن دلال، عدالت اِکو اِک لگائیا۔ تیرا ناؤں سِری بھگوان، بھگوانِ حصّہ سب دا جھولی پائیا۔ تُوں دیونہارا دان، داتا دانی اِک اکھوائیا۔ تیرے بھگت تیرا منگن درس مہان، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، لیکھا اپنے وِچ رکھائیا۔ سِری بھگوان آپ جئاؤندا اے۔ جن بھگتاں آکھ سئاؤندا اے۔ ساچی رنگت نام چڑھاؤندا اے۔ پاندھیاں پنڈتاں کولوں پلّو چھڈاؤندا اے۔ ساچی سنگتاں وِچ ملاؤندا اے۔ کسے در ہون نہ دیوے منگتا، پریمی بھگھیاں آپ رجاؤندا اے۔ گرُھ توڑ کے ہوئے ہنگتا، پریم پریتی اِک سکھاؤندا اے۔ درس دکھا کے بوہ بدھ انتا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتاؤندا اے۔ دین دِیال ہو بخشندا، بخشش اپنی اِک وکھاؤندا اے۔ مالک بن کے گجری چند دا، چند چاندنا آپ چکاؤندا اے۔ لیکھا مُکا کے جیرج انڈ دا، اُتبھج سبتج پار کراؤندا اے۔ بھو کھلا کے اپنے چھند دا، شمع بُجھی پھیر جگاؤندا اے۔ جن بھگتاں ویلا سہائے آتم اند دا، پرما تم جوڑ جڑاؤندا اے۔ پڑدا لاہ کے دویتی کندھ دا، اپنا کُھ وکھاؤندا اے۔ لیکھا چُکا کے کوڑی کریا گند دا، اکھر نام پڑھاؤندا اے۔ مان گوا کے ڈھولک مردنگ دا، انحد راگ سئاؤندا اے۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرکُھ وِلا پار لنگھدا، جس سر اپنا ہتھ اِکاؤندا اے۔ ایہہ آد جُگادی کھیل سورے سربنگ دا، جن بھگتاں ویکھ وکھاؤندا اے۔ ناتا جوڑ کے اپنے انگ دا، انگیکار کراؤندا اے۔ اِشان بخش کے ساچی گنگ دا، چرن دھوڑ نہاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیز لوچن اکھ کھلاؤندا اے۔ نیز لوچن اکھ کہے میں کھلی، بھگتاں اندر ڈیرہ لائیا۔ سوہنی لگے ساڈھے تن ہتھ دی کُلی، جس وِچ پر بھ نے اپنی کُل اُپجائیا۔ بھگتاں نال مل کے ہوئی بھُلّی، میری قیمت نہ کوئے چُکائیا۔ میٹوں گاؤنا ہُن کسے نہیں بلیں، رسنا نال صلاحیا۔ میٹوں اوڈھن دینا نہیں کسے کوئی بھُلّی، تکیہ لیف نہالی نظر کوئے نہ آئیا۔ جس توں وچھڑ کے رہی بھُلّی، انتم اوسے لیا ملائیا۔ میں خوشیاں اندر بھُلّی، دُگنی چوگنی ہو کے نظری آئیا۔ میرے نیزاں وچوں پریم دی دھار اِکو دُھلی، جیہڑی سمنند ساگراں وچوں ہتھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ امرت دھار کہے میں بوند سوانتی، میری سمجھ کسے نہ آئیا۔ جُگ چوکڑی میں ویکھاں مار جھاتی،

جھروکھا اپنا اک کھلایا۔ میری سمجھ نہ آئی کسے نوں تاکی، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھایا۔ میرے کول سب دا لہنا باقی، لکھ چوڑا سی دیاں جناں۔ میں دیکھاں
 مانس منکھ تن خاکی، پنجاں تتاں پھول بھلایا۔ میرے کول جوت نورانی باقی، باطن ظاہر کراں رُشنائیا۔ میرا سنگی کملا پاتی، پت پر میثور اک اکھوایا۔ میں
 اُس دی گاتھا گاواں باتیں، واتا ورن دیاں جناں۔ جس ویلے جن بھگتاں کول سُتیاں جاوے راتیں، رنگ رتڑا سچا ماہیا۔ ہوئی جیہی کھول کے اندروں تاکی،
 مندر اندر ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیونہار وڈیایا۔ تاکی کہے میرا کوئی نہ جانے کُندا، کُندلیاں سارے رہے پانیا۔
 پُرکھ ابناشی اکو مُندا، بردھ بال نہ روپ وٹایا۔ بن بھگتاں کسے نال کدے نہ کوُندا، ستمکھ ہو نہ درس کرایا۔ لبھیاں ہتھ نہ آوے ڈھونڈا، ڈھونڈ ڈھونڈ
 تھکی جگت لوکایا۔ جگ چوڑی پر بھو رہیا گوڈگا، گر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں کیتی پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور سر
 مستک بھاگ لگایا۔ سر مستک لگا بھاگ، بھگت ملے وڈیایا۔ گھر دیک جگے چراغ، چار کُنٹ رُشنائیا۔ زرگن سرگن درشن دے کے آپ، اپنا میل ملائی۔
 پتا پُرکھ اکال بن کے باپ، سنت سہیلے گود اٹھایا۔ جنہاں سوہنگ جپیا جاپ، کوٹن پاپ گئے گوانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سدا ساتھ، سگلا سنگ
 نبھایا۔

☆ ۵ گھر ۲۰۲۱ بکرمی جرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپور ☆

ہر سچن سوامی ٹھا کر میرے، جن بھگت رہے جناں۔ ابناشی کرتے آوے نیڑے، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اک سرناں۔ سچ دوارے کایا مندر اندر لا
 کے ڈیرے، دُور دُراڈا پنڈھ مُکایا۔ جگ چوڑی کوٹن کال پیتے بتھیرے، سنجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پنڈھ مُکایا۔ چار کُنٹ دہ دشا برہمنڈ کھنڈ مار کے دیکھے
 گیارے، پُری لوء آکاش دھیان لگایا۔ آد جگاد تیرا کھیل کوئی نہ جانے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب تیری سرناں۔
 جن بھگت کہے پر بھ صاحب سچے، سچ تیری وڈیایا۔ لوکات جگت نیز پنج تت کسے نہ لبھے، لکھ چوڑا سی سار کوئے نہ پانیا۔ جگت ویراگی کھو جن شودوالے
 مٹھے، مندر مسیت دھیان لگایا۔ گر دوارے پھرن نٹھے، تیر تھ اٹھسٹھے واہو داہیا۔ شاستر سمرت وید پُران پڑھ پڑھ تھکے، جگت وِدیا کر پڑھایا۔ نیز

کھول دیکھن مکے، کعبیاں ول نین اٹھایا۔ جگت دوارے پار کرن حدے، پاندھی اپنا پندھ مکایا۔ ڈھول نگارے مردنگ جگت دوارے دبے، راگ
 راگنیاں نال ملایا۔ سادھ سنت پھرن ننگے، تن دھوڑی خاک رمایا۔ اگنیاں کول بہہ بہہ گھے، تتوت جلایا۔ چاروں گنت ویکھ اندھیری مسے، جن بھگت
 دین دہایا۔ ابناشی کرتے سری بھگوان تیرا مارگ کوئے نہ دسے، پڑدا سچ نہ کوئی کھلایا۔ چار ورن اٹھاراں برن کوئی نہ ویکھے اکو اکھے، آخر میل نہ کوئے
 ملایا۔ ناتا نٹیا بھین بھائی سکے، پتا پوت نہ کوئے وڈیا یا۔ کوڑی کریا گھر گھر جوٹھ جوٹھ پائے رٹے، رسنا نام نہ کوئی دھیایا۔ جگت مثال دھنے ملیا وچوں
 وٹے، بجر کپائی پھٹے پرے نہ کوئی ہٹایا۔ جن بھگت کہن پر بھ تڈھ بن پت کوئے نہ رکھے، سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ چاروں گنت ملن دھکے، گر اوتار پیر
 پیغمبر پلّو گئے جھڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سری بھگوان ہو سہایا۔ جن بھگت کہے میرے بھگونت، کیوں بیٹھا مکھ چھپایا۔ توں مالک
 خالق دھر داکنت، کنٹول تیری سرنا یا۔ تیری مہما سدا بے انت، کتھنی کھ نہ کوئے جنا یا۔ توں آد جگادی پنڈت، وشن برہما شو کریں پڑھایا۔ سچ
 دوارے تیرے گر اوتار سدا منگت، بھکھک جھولیاں رہے بھرایا۔ تیرا لیکھا جیرج انڈج، اتبھج سیج تیری دھار نظری آیا۔ تیرے دوارے اکو منٹ،
 نیوں نیوں سیس جھکایا۔ جن بھگتاں انتر ویکھ اپنی سمت، صاحب سنگر پھیرا پایا۔ جگت خواری میٹ ذلت، بے نظیر ہو سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکایا۔ جن بھگت کہن پر بھ تیری اوٹ، اوٹ اکال رکھایا۔ شبد اگئی لا چوٹ، سوئی سرت اٹھایا۔ کر پرکاش نرمل جوت،
 اندھ اندھیر گوا یا۔ اپنے ملن دی بخش سوچ، دوجی سمجھ رہے نہ رایا۔ لہنا چکا دے چوواں لوک، چوواں طبق چرناں ہیٹھ دبا یا۔ سچ سنا دے اک سلوک،
 سوہنگ ڈھولا دھر درگا ہیا۔ تیرا درشن کریئے روز، نچ نیز اکھ کھلایا۔ رنگ چڑھادے کایا مائی پوش، تن خاکی سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، انتر آتم جوڑ جڑایا۔ جن بھگت کہن پر بھ انتر پیکی، باہروں نظر کوئے نہ آیا۔ سچ محلا تیرا دیس، رویداں چمارا گیا سمجھایا۔ ساڈھے تن ہتھ
 اندر اوٹا بھیس، بن رنگ روپی سو بھاپایا۔ سیجا چھڈ کے باشک سیج، لیکھ کریں بے پروا ہیا۔ سچ سنہیرا دھر دا بھج، شبد اگئی راگ الا یا۔ جوتی جلوہ دے
 تیج، اندھ اندھیر مٹایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوک مات چھڈ کے گئے دیس، تھر رہن کوئے نہ پایا۔ کوئی مونڈ منڈایا کسے رکھائے کیس، کیشو تیرا بھید کوئے نہ

آئیا۔ سچ سندیشہ نر زیشا دے کے گیا گر دسمیش، دہ دشا کر پڑھائیا۔ پت پر میشور بدل کے اپنا بھیس، پُرکھ اکالا پھیرا پائیا۔ ویکھ دکھاوے مسانک مُلا شیخ، پنڈت پاندھے پڑدا لاہیا۔ جن بھگتاں کھولے اپنا بھیت، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا دے مُکائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ اُٹھ سٹے، اپنی لے انگڑائیا۔ تیرا ویکھئے کھیل ابناشی اچتے، پت پر میشور تیری کی وڈیائیا۔ جگ چو کڑی جن بھگتاں وات بچھیس، نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ کلج انتم کیہڑی گلوں رُسیں، نیز اکھ بدلائی۔ کیہڑے مندر لگیں، سچھنڈ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بھو دے کھلایا۔ جن بھگت کہن پر بھ تیتوں لہدے، دو جہان دھیان لگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن سجدے، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ جن بھگت کہن لیکھ مُکا دین مذہب دے، کلج انتم پھیرا پائیا۔ بھو کھلا اپنے عدد دے، عدالت اکو اک لگایا۔ تھکم دے اگئی مدد دے، مالک سر اپنا ہتھ لکایا۔ ویکھ کھیل مات لوک جگت دے، کلج جیوتیتوں بیٹھے بھلایا۔ تیرے بھانڈے بوند رکت دے، پنج تت کایا چولے رہے ہنڈھائیا۔ ایہہ بھرے کوڑ کڑیاری شرکت دے، لاشریک تیری سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جن بھگت تیرے درس نوں ترسدے، نچ نیز اکھ اُٹھایا۔ امرت میگھ انوکھا برس دے، جھرنا اک جھرائیا۔ اپنے ملن دا سوہنا سُہنجنا وقت دے، گھڑی پل راہ تکایا۔ پڑدے لاہ کے عرش فرش دے، سنمکھ ہو کے سو بھا پائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر بن ویراگی تڑپھدے، مین جل مثال نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ دکھایا۔ جن بھگت کہن پر بھ کر نبیرے حق دے، حقیقت ویکھ دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو گئے دسدے، چارے جگ فرمان سنایا۔ تیرے ملن دیاں آساں آئے رکھدے، بھرواسا دے دھرائیا۔ بن تیری کرپا ساڈے کایا کھیڑے مول نہ وسدے، گھر وچے نہ نام ودھایا۔ پریم پریتی اندر چولی رنگدے، کایا چولا دے بدلائی۔ وست امولک اکو منگدے، در تھانڈے جھولی ڈاہیا۔ نام پدارتھ دُھر دا ونڈ دے، اتوٹ توٹ رہے نہ رایا۔ بھو کھلا دے ہنگ برہم دے، سو پُرکھ نرنجن تیری سرنائی۔ بے شک اسیں پتلے ماٹی چم دے، ہڈ ناڑی جوڑ جڑائیا۔ اسیں سہارے پون دم دے، ساہ ساہ تیرا روپ نظری آئیا۔ بھو کھلا دے اپنے اگم دے، الکھ اگوچر تیری اوٹ رکھایا۔ کوٹن کوٹ جیو جنت جنتی ہو کے جن جندے، بچے گودیاں وچ لکایا۔ بن تیری کرپا تیتوں کوئے نہ

مندے، منسا پور نہ کوئے کرائیا۔ کلج کھیل اندھیرے اندھ دے، ساچا نور نہ کوئے رُشنا یا۔ گرگھیاں میلے ہون نہ گجری چند دے، چاروں گنٹ جگت ہلکانیا۔ ناتے جڑے نار دُھاگن رنڈ دے، نہ ہر کنت نہ کوئے ملا یا۔ کرن ایشان اٹھسٹھ تیر تھ گنگ دے، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ رس جانے نہ کوئی آتم اند دے، رسنا جہوا جگت ہلکانیا۔ ویکھ جھگڑے بھیکھ پکھنڈ دے، جن بھگت دین دُہایا۔ تیرا نام کوٹن کوٹ پھرن ونڈ دے، مالک نظر کوئے نہ آ یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہو سہایا۔ جن بھگت کہن پر بھ سچی ارداس، عرضوی اک سنا یا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی وسنا پاس، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگایا۔ دیوا باقی کملاپاتی سچ گھر کر پرکاش، جوتی نور ظہور کر رُشنا یا۔ تُوں مالک خالق داتا سنگن طاس، گہر گمبھیر تیری وڈیا یا۔ آد جگاد جگ چوکڑی زرگن سرگن پاویں راس، گوی کاہن ناچ نچایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت کھیلیں کھیل پر تھمی آکاش، گگن منڈل اپنی دھار دکھایا۔ بودھ اگادھ شبد ناد وجاویں آپ، جاپ دُھر دادیں سمجھایا۔ پروردگار سانجھے یار بنا کے پاک، پتت پاپی دیں ترایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر کے داسی داس، سیوا سچ سچ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیا یا۔ جن بھگت کہے پر بھ میرے گسائیں، ست سچ تیری اوٹ تکانیا۔ آجا بن کے پاندھی راہی، رہبر نور خدایا۔ کلج میٹ اندھیرا شاہی، چار گنٹ ہووے رُشنا یا۔ غریب نمائیاں پکڑ بانہیں، کوجھے کملیاں گلے لگایا۔ مان دوا دے چھیمبے ناٹی، جھیور رنگ رنگایا۔ درس دکھا جا دُھر دے ماہی، شاہ سوارے پھیرا پانیا۔ تیرے پچھے گوبند بوٹا پٹیا اکو کاہی، کارر سمجھ کوئے نہ پانیا۔ نانک گایا دایا دانی، دو جہاناں اک اکھوایا۔ پیر پیغمبراں کہا تیری سرنائی، واحد اکو اوٹ تکانیا۔ دیوت سُر کہا آد شکت مائی، شخصیت سمجھ کوئے نہ پانیا۔ گر اوتار پُرکھ اکال کہہ کے رہے سناٹی، ڈھولے سوہلے چھنداں بنداں وچ گایا۔ وشن برہما شو رہے گر لائی، اُچی کوک کوک جنایا۔ چار وید دین دُہائی، اٹھ دس دھیان لگایا۔ انجیل قرآن رہی سناٹی، تیس بتیس وچے ودھایا۔ پاربرہم پت پر میثور تیری سمجھ کسے نہ آئی، من مت بُدھ چلے نہ کوئے چترایا۔ کر کرپا جن بھگتاں رمز اک لگائی، جس دی لگ ماتر جگ نظر کوئے نہ آ یا۔ بن سہیلا دیویں ٹھنڈیاں چھائیں سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکایا۔ جن بھگت کہن پر بھ کلج آیا، کالی رین اندھیری چھایا۔ چاروں گنٹ اندھیرا چھایا، چھبر اپنی اک لگایا۔ بندھن

پایا ترے گن مایا، زنجیر سکے نہ کوئے تڑائیا۔ بچ وکارا دے دُہایا، کام کردھ لوبھ موہ ہلکائیا۔ من مت کرے لڑایا، بُدھی دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ ہر کا ناؤں سرب بھلایا، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ مستک سپیس نہ کوئے جھکایا، ناستک دے لوکائیا۔ ساچا شستر نہ کسے اٹھایا، شتر و سکے کوئے نہ گھائیا۔ گر کا منتر نہ کسے کمایا، کام کامنی و جی ودھائیا۔ گگن گگنتر چڑھ کے درس کسے نہ پایا، نج نیز اکھ کھلایا۔ جنم کرم دی حرص نہ کوئے مٹایا، ہوس سکے نہ کوئے بُجھائیا۔ عرش فرش تیرا راہ تکایا، دہ دشا اکھ کھلایا۔ سری بھگوان تُوں ہی ترس کمایا، جن بھگت رہے گر لائیا۔ سمت سمتی بیت گئے سمت اکیسا آیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت نال کہن غصے، پر بھو اک جنائیا۔ ساڈے کولوں کاہنوں لگیں، کریں آپ جدائیا۔ گر کھیاں پینڈے پچھلے کئے، اگلا راہ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دیوے آپ پر بھ، سو پُرکھ زرنجن دیا کمائیا۔ بھگت بھگوان ساچے لبھ، ہر پُرکھ زرنجن میل ملائیا۔ سنت سہیلے بنا کے اپنی ید، ایکنکار کرے گرٹائیا۔ گر کھ لکھ چوڑا سی نالوں کر کے اڈ، آد زرنجن جوتی نور کرے رُشنائیا۔ گر سکھاں پار کرا کے کوڑی حد، ابناشی کرتا بھو چُکائیا۔ مُرید مُرشد لئے سد، سری بھگوان صاحب گُسائینا۔ پار برہم برہم وجائے ند، دُھر دا راگ الائیا۔ کوڑ گڑیارا جگت و ہارا دیوے چھڈ، سچ دوارا اک درسائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیا۔ دُھر دا مارگ اکو دس، آتم انتر کرے پڑھائیا۔ تُوں میرا میں تیرے دس، سوہنگ اکو روپ سَمائیا۔ امرت جھرنا دے کے رس، بوند سوانتی اک پُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا جنائیا۔ جن بھگت سُنو سچ، ہر ساچا سچ جنائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں لئے لبھ، جگ وچھڑے میل ملائیا۔ چرن دوارے لئے سد، سدا نام سُنائیا۔ کوڑ گڑا وے دیوے چھڈ، ہبھو ساک و نجائیا۔ سنت سہیلے پریم پریتی لئے بندھ، بندھن نام رکھائیا۔ نج آتم دے کے پرمانند، سُکھ ساگر وچ سَمائیا۔ سیٹل دھار پائے ٹھنڈ، اگنی تت بُجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا جنائیا۔ جن بھگت کر دھیان، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن مہربان، محبوب اپنی اکھ کھلائیندا۔ ایکنکار دیوے دان، داتا دانی آپ ورتائیندا۔ آد زرنجن نور مہان، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناشی

کرتا وڈ بلوان، جودھا سور پیر اکھوائیندا۔ سری بھگوان سچ نشان، نرگن سرگن آپ جھلائیندا۔ پاربرہم پر بھہ دیکھے مار دھیان، برہم پڑا آپ اٹھائیندا۔ شبد
 سندیشہ دُھر فرمان، ست ستوا دی آپ سنائیندا۔ تخت نواسی مرد مردان، مددگیر اک ہو جائیندا۔ وشن برہما شو سیس جھکان، کروڑ تیتسیا اکھ نہ کوئے
 کھلائیندا۔ ترے گن مایا پنج تت روون گرلان سر ہتھ نہ کوئے رکھائیندا۔ سنجک تریتا دواپر کلجک کرے نہ کوئے پہچان، بے پہچان اپنی کھیل کھلائیندا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر ہوئے حیران، سچکھنڈ دوارے ہر کا انت کوئے نہ آئیندا۔ ابناشی کرتا آپے جانی جان، جانہارا آپے دیا کمائیندا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ
 میتے وچ جہان، بچھلی کہانی ویکھ وکھائیندا۔ جو سنت سہیلے گر چیلے منگدے رہے دان، داتا دانی دُھر دی بچھیا جھولی پائیندا۔ جو سخیاں بن کے راہ تددے
 رہے کاہن، تنہا بنسری نام سنائیندا۔ جو جنگلاں وچ وچھوڑا کئدے رہے کھیل کیتا سیتا رام، سیا اکو ویس وٹائیندا۔ جو عیسیٰ موسیٰ محمد محبت وچ دیندا رہیا
 پیغام، دُھر سندیشہ راگ سنائیندا۔ جو نانک نرگن دسدا رہیا ستنام، منتر سچ سچ سمجھائیندا۔ جو گوہند پیاؤندا رہیا امرت جام، رس رسک رسک ٹپکائیندا۔ سو
 کھیل کرے سری بھگوان، جن بھگتاں آپ اٹھائیندا۔ پنڈھ مکا زمیں اسمان، گرکھاں مان رکھائیندا۔ بال انجانے دیکھے آن، بالی بدھ دیا کمائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رنگ رنگائیندا۔ جن بھگتاں رنگ رنگاؤندا اے۔ دین دیال دیا کماؤندا اے۔ کلجک انتم ویس وٹاؤندا
 اے۔ نہکھنکا ناؤں رکھاؤندا اے۔ شبدی ڈنکا اک وجاؤندا اے۔ دوار بنکا اک سہاؤندا اے۔ راؤ رنگاں آپ سمجھاؤندا اے۔ سوہنا کھیل کرے آدن
 انتا، انتکرن سب دا ویکھ وکھاؤندا اے۔ نام جناوے دُھر دا منتا، سوہنگ راگ اک الاؤندا اے۔ پکڑ اٹھائے ساچے سنتا، سرتی شبد نال ملاؤندا اے۔
 بھو کھلا کے پورن بھگتاں، بھاگ سب دی جھولی پاؤندا اے۔ گرھ توڑ کے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم سمجھاؤندا اے۔ کر پرکاش نوری چند دا، دیوا باقی اکو
 ڈگمگاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھاؤندا اے۔ جن بھگتاں ویکھ وکھاوانگا۔ کلجک سوئے آپ اٹھاوانگا۔ دُرمت
 میل دھو کے، اجل آپ کراوانگا۔ پورب جنم دا دے کے ڈھوئے، وست امولک جھولی پاوانگا۔ لکھ چوراسی کوڑی روئے، نیر نیناں نیر سرب وھاوانگا۔
 پھرے دروہی ترے لوئے، چوڈاں لوک چوڈاں طبق دُھر دا حکم سناوانگا۔ جن بھگت سہیلے جیندے موئے، جنہاں دا جیون اپنی جھولی پاوانگا۔ ہر کا بھو

سمجھ سکے نہ کوئے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں ویکھ وکھاوانگا۔ جن بھگت کہن پر بھ ویکھ جھٹ، کیوں اپنی دیری لائی۔ راہ تئدے تئدے گئے تھک، صدی ویہویں دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال دکھرا نرالا کھول ہٹ، وست اکو اک ورتائی۔ کوڑی کرپا کھیل چکے بازی گر نٹ، سوانگی سوانگ نہ کوئے دکھائی۔ اکو تیرا نام لکھ چوراسی لئے جپ، تُوں میرا میں تیرا ناتا جڑیا ایکا تھانیا۔ لہنا مکا دے سیاں ساڈھے تن ہتھ، رویداس چمارا دئے گواہیا۔ اپنے ملن دی اکو دے دے اکھ، دوئے لوچن کم کسے نہ آئی۔ ہر دے اندر آ کے وس، وصل محبوب سچ کرائیا۔ پریم پیار دا دے رس، رستے کوڑے بند کرائیا۔ اساں سُنیاں تُوں وسیں گھٹ گھٹ، لکھ چوراسی ڈیرہ لائی۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن رہے دس، کھانی بانی نال رلائی۔ اکھراں والا گاؤندے تیرا جس، الف یے صفت صلاحیا۔ صاحب سوامی ٹھاکر دُھر دے تُوں کسے نہ آئیوں ہتھ، بن بھگتاں تیرا سنگ نہ کوئے رکھائی۔ کلجگ انتم تیرا سہارا بیٹھے تک، اوٹ تیرے اُتے تگائی۔ آ کے لہنا دے حق، حاکم بن کے نور خدائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پھڑ باہوں باہر کڈھائی۔ سری بھگوان کہے نال پیار، جن بھگتاں آپ جنائی۔ جگ جنم دا پورب اُدھار، لہنا دیاں مُکائی۔ جنم جنم دے وچھڑے یار، گھر ساچے لوں ملائی۔ بھگت اودھارن میرا اختیار، دُجا سنگ نہ کوئے دکھائی۔ میری مہما بے انت بے شمار، شمع دیپ گرو اوتار جگ جگ دتے جگائی۔ اُچ اگم اتھا اٹل میرا منار، سچکھنڈ ساچا سو بھا پائی۔ جتھے کوئی نہ پہنچنہار، گرو گرن نمسکار، چرن کول دھیان لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دئے وڈیائی۔ جن بھگت کہے پر بھ تیرا ویکھنا اوہ مقام، جس نوں مقامے حق کہہ سُنائی۔ سچکھنڈ تیرا کی نظام، شاہ پاتشاہ ہکم کی جنائی۔ شہنشاہ جُھلے تیرا کی نشان، ہکم کی سُنائی۔ کون نور پرکاش ہووے بھان، کون سچ کرے رُشنائی۔ کون مگے دان، دانی جھولی اگے ڈاہیا۔ کون تینوں کہے بھگوان، دُھر دا راگ الائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر دے دکھائی۔ جن بھگت کہے پر بھ تیرا گھر لیئے ویکھ، سچ دوارا نظری آئی۔ جتھے نہ کوئی روپ رنگ ریکھ، چنس سکے نہ کوئے سمجھائی۔ نہ کوئی کھٹیا نہالی لیف، تکیہ سنگ نہ کوئے نبھائی۔ نہ کوئی بال بردھ جوان رہیا کھید، گودی گود نہ کوئے سہائی۔ نہ کوئی باشک مانے تیج، وشنوں سانگو پانگ نہ کوئے ہنڈھائی۔ نہ کوئی گرو پروردگار کرے آدیس، سجدہ سیس نہ کوئے

نواںیا۔ نہ کوئے برہما وشن مہیش، گنپت گنیش نہ کوئے وڈیاںیا۔ نہ کوئی پُری لوء آکار دسے دیس، زمیں آسمان نہ کوئے دکھائییا۔ نہ کوئی گُرُو چیل کرے
ہیت، مُرید مُرشد ویکھن کوئے نہ پائییا۔ نہ کوئی رُت مَوَلے بسنتی چیت، بھُل بھُلواڑی نہ کوئے لگائییا۔ نہ کوئی جانے نیتن نیت، دُور دُراڈا نہ کوئے
سمجھائییا۔ نہ کوئی موڈھے دھرے اپنا کھیس، کھونڈی ہتھ نہ کوئے پھڑائییا۔ نہ کوئی تتاں والا پنج تت خاکی دسے دس دسمیش، دہ دشاں ونڈ نہ کوئے ونڈائییا۔
نہ کوئی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان دیوے سندیس، انجیل قرآنا تیس بتیسا حدیث نہ کوئے پڑھائییا۔ نہ کوئی گُرُو گرنتھ اُپدیش، چارے کھانی چارے
بانی چار کُنٹ چار جگ چار ورن نہ کوئے سمجھائییا۔ جس گھر صاحب سوامی توں وسیں اِکو ایک، اِکنکار ڈیرہ لائییا۔ تیرے بھگت کھجگ انتم تیری رکھ کے
ٹیک، ٹکے پچھلے رہے دھوائیا۔ کر کرپا بُدھ کر بیک، دُرمت میل رہن نہ پائییا۔ ترے گن مایا نہ لگے سیک، اگنی تت نہ کوئے جلائییا۔ تیرا دوارا لئیے ویکھ،
بن اکھاں درشن پائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِک دکھاؤنا اپنا گھر، جس گھر بہہ کے سوبھا پائییا۔ جن بھگتاں ساچا گھر دکھاوانگا۔ در اِکو
اِک کھلاوانگا۔ نر نرائن نظری آوانگا۔ ناتا توڑ کے بھائی بھین، سچن اِکو اِک اکھواوانگا۔ جگ جنم دادے کے لہنا دین، وست امولک جھولی پاوانگا۔ بھگت
بھگوان اِکو گھر اِکٹھے رہن، سچکھنڈ دوار سہاوانگا۔ بھے چکا کے لاڑی مَوَت ڈین، لکھ چوڑاسی وچوں پار کراوانگا۔ رائے دھرم اکھ نہ تگے نین، چترگپت پنندھ
مکاوانگا۔ دُھر دا بن کے سین، سگلی چنت گواوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں ویکھ دکھاوانگا۔ جن بھگت کہن
کی کریں ترس، دردی درد ونڈائییا۔ جنم کرم دے رہے بھٹک، برہوں روگ ستائییا۔ کھجگ کوڑی کریا چڑھیا کٹک، چاروں کُنٹ لڑائییا۔ مایا متا دیوے کوئی نہ
جھٹک، کھنڈا نام نہ ہتھ اُٹھائییا۔ پر بھو تیرے ملن دا جیہڑا لہجہ دے رہے وقت، گھڑی پل کھوج کھجائییا۔ ہو سہائی وچ جگت، جگ چو کڑی دے گواہیا۔
تینوں لہجہ دے تیرے بھگت، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ نیز رووے دھرنی دھرت، دھول رہی گر لائییا۔ گو بند نال تیری شرط، کھجگ انتم شرع دینی بد لائییا۔
بن کے آواں جودھا سوربیر مرد، مرد مردانہ اِک اکھوائیا۔ جن بھگتاں سُن کے عرض، آرزو اپنی جھولی پائییا۔ راگ سناواں اگنی طرز، سوہنگ ڈھولا اِک
جنائییا۔ جنم جنم دی میٹ کے مرض، مرضی اپنے نال رلائییا۔ ایہو کھیل سدا اسچرج، جسدی سمجھ کسے نہ آئییا۔ غریب نمانیاں ونڈیں درد، دُکھیاں دُکھ

وَنڈاڻیا۔ چھری قصائی پھرے کوئی نہ کرد، قتل گاہ نہ کوئے بناڻیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت ویکھے دوس رین، گھڑی پل دھیان لگایا۔ رسنا سکے کوئی نہ کہن، جہوا زبان نہ کوئے وڈیاڻیا۔ کس بدھ آوے دینا دین، داتا بے پرواہیا۔ گرکھ ورلے حصّہ لین، ہستی اپنی آپ مٹایا۔ کوڑی کرپا مول نہ وہن، وہم جھوٹا دین گواڻیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درس دکھائے ساچے نین، نین متوالے دے بناڻیا۔ جن بھگت کہن نہیں ہویا متوالا، مُتلاشی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس نوں کہندے ہر گوپالا، گوہند روپ سہایا۔ جس دی سچکھنڈ سچّی دھر مسالا، چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ جس دا آد جگاد جگا جگنتر نور اُجالا، جوتی جوت ڈمگایا۔ جس دانت نوت کھیل نرالا، نرویر پُرکھ اکھوایا۔ جس دامارگ سدا سکھالا، جن بھگتاں دے سمجھایا۔ جس دا پھل اگمی ڈالا، پت ٹہنی آپ مہکایا۔ جس دا گرو اتار دیندے گئے احوالا، پیر پیغمبر اشاریاں نال گئے جناڻیا۔ جس دے ہتھ کال مہاکالا، مالک اک اکھوایا۔ جس دا جلوہ نور جلالا، جو بن اک ہنڈھایا۔ سو جن بھگتاں دیوے اپنے نام دی مالا، من کا منکا دے بھوایا۔ توں براہمن تیرا سب توں مارگ اک سکھالا، ساچی دھر دی کریں پڑھایا۔ ترے گن ناتا توڑ جنجالا، ہر داتا ہوئے سہایا۔ جس دا گر اتار دے کے گئے بیانا، انتم لیکھا دے مُکایا۔ پرگٹ ہو کے نوجوانا، جو بن رتا پناں تتاں آوے سچّا ماہیا۔ ست جھلائے اک نشانہ، ویکھ وکھائے دو جہاناں، برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ دباڻیا۔ جو آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی وشنوں بھگوانا، بھگت بھگونت بھگوتی بھگوان اک جناڻیا۔ جو دھاسور پیر وڈ مرد مردانہ، نین متوالہ اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لئے جگایا۔ جن بھگت جگائے اپنے ویلا، بھو جگدیش کھلایا۔ بھو چکائے گرو گر چیلّا، چیلّا گرو دے سمجھایا۔ دھام وکھا کے اک نویلا، وچھڑے رام دے ملاڻیا۔ کایا مندر جنگل جوہ اُجاڑ بھیانک بیلا، ٹھگ چور یار اندر بیٹھے ڈیرہ لایا۔ جنہاں ملیا پر بھ سجن سہیلا، صاحب سنگر سچ سکھدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلے چائیں چائیا۔ ہر جن تیرا میل اپار، جگت نین ویکھن نہ پانیا۔ آتم انتر اک پیار، پریمی پریم دے سمجھایا۔ بن رسنا جہوا کرگفتار، گُفت شنید ویکھ وکھائیا۔ ساچے مندر لئے اُٹھال، اندرے اندر جوڑ جڑاڻیا۔ ساچی سرتی لئے سنبھال، مہر نظر اُٹھایا۔ لیکھا جان شاہ کنگال، کنگالوں شاہ بناڻیا۔ آپے ویکھے مُریداں حال، مُرشد پھیرا پانیا۔ بھگت بھگونت دیوے مان، ابھمان

دے چُکائیا۔ تُوں میرا میں تیری کراں پہچان، سچ سندیشہ دے سُنائیا۔ اِکو اکھر دے گیان، اگیان اندھیر مٹائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر خوشی منان، تالیاں تال وجائیا۔ جن بھگتاں ہر جو ملیا آن، حالت سب دی ویکھ دکھائیا۔ لیکھے لا کے بردھ جوان، بُڈھے نڈھے دے ترائیا۔ جنہاں گوہند سیوا کیتی مہان، اُج دا پیر کندھے اُتے رکھائیا۔ تنہاں دا لیکھا وِچ جہان، ظاہر ہو کے رہیا چُکائیا۔ آسا منسا پوری کرے آن، ترشنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دے وڈیائیا۔ جن بھگت تیری مٹے ترسنا ترکھا، سائنک ست دے کرائیا۔ تُوں آتم پر ماتم بنیا سکھا، سکھی سچ سچ درڑائیا۔ جس دا تیر نرالا تکھا، انیالا آپ چلائی۔ جس دا امرت سب تُوں مٹھا، اندھٹھارس چکھائیا۔ سو صاحب کرے ہتا، پریم پریتی اک ودھائیا۔ رُوپ دکھا کے اپنا اندھٹھا، چیتن سرتی رہیا کرائیا۔ جن بھگتاں دی سیجے سٹا، آتم انتر ڈیرہ لائیا۔ گُرکھ کوئی نہ رہے رُسا، رُسیاں رہیا منائیا۔ بھگت بھگوان دا کاہدا غصہ، خوشیاں رنگ دکھائیا۔ پیار نال کہے پر بھ اُٹھ میرے لاڈلے پُتا، پت پر میثور دیا کمائیا۔ اوہناں دا آون جاون مُکا، جنہاں مکمل ملی سرنائیا۔ جنم کرم دا مٹے دُکھا، دلدر روگ رہے نہ رائیا۔ جننی کرا کے سفل سکھا، دھن جنیندی مانیا۔ جن بھگت دوارے کھا کے ٹکر رُکھا، سری بھگوان خوشی منائیا۔ شاہ پاتشاہ راج راجاناں کدے نہ بچھا، پُشت پناہ ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ سب تُوں اتم سریشٹ ست سروپ گُرکھا، جوکھ وچوں سوہنگ نام دھیائیا۔ پر بھ دا کھیل نہیں کوئی لکا، پڑا اُتے نہ کوئے لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے رہیا ترائیا۔ بھگت کہن پر بھ کل دُونگھا ساگر، نیا نظر کوئے نہ آئیا۔ بھور ہوئی کایا گاگر، پار نہ کوئے کرائیا۔ ساچا ونج نہ کرے کوئی سو داگر، ہٹ ست نہ کوئے کھلایا۔ نرمل کرم نہ ہوئے اُجاگر، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ سچ دوارے دیوے کوئی نہ آدر، انتر دریشٹ نہ کوئے کھلایا۔ پیا وچھوڑا کرتے قادر، کریم رحیم نہ کوئے ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درس دینا اپنا باطن، بیٹل دھام دینا دکھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کھول تاکی، تخم تاثیر دے جنائیا۔ تیری ویکھیے چال بانگی، نرگن بے پرواہیا۔ تُوں آد جگادی ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ تُوں دھر منتر دا پاٹھی، تیرے پاٹھ دا بھوگ کوئے نہ پائیا۔ تُوں سب دا کملاپاتی، لکھ چوڑا سی نار رہیا ہنڈھائیا۔ تُوں سدا سدا پُرکھ ابناشی، جیون مرن وِچ نہ آئیا۔ تیرا نام سندیشہ دھر دی پاتی، جن بھگت سُنیہڑا دے سمجھائیا۔ کلج میٹ اندھیری راتی، سَتجک سچا

چند چکائی۔ لہنا دینا مکے ذات پاتی، شتری براہمن شودر ویش نظر کوئے نہ آئی۔ جن بھگتاں بدل دے حیاتی، حاضر ہو کے دیا کمائی۔ تیرے نام دی وے
 اک ربابی، ربی نور دے درسائی۔ آون جاون دی ملے آزادی، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائی۔ تیرے دوارے ہوئے پاکی، بھاگ حصہ جھولی دینا پائی۔ بھگت
 ادھارنا تیری دھر دی وادی، وادھا آگے دے کرائی۔ تیرے بچھنڈ دی سوہے سہنجی آبادی، عبادت تیرا اکو نام دھیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت ساچے سنت گرگھ گرگھ تیری منگن اک سرنائی۔

☆ ۶ گھڑ ۲۰۲۱ بکرمی گرداس سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ☆

جن بھگت ہر دوارے گھمدا، گھمن گھیری جگت تجائی۔ شبد اگمی نام سندا، سرتی شبد ملائی۔ لیکھ مٹا کے پورب اوگن دا، گن ساچا جھولی پائی۔ رس
 مانے اگمی دھن دا، انحد راگ جنائی۔ پڑدا لاہ کے ڈونگھی سُن دا، نج نیز اکھ کھلانی۔ ساک چھٹ جائے رکھ مَن دا، پت پر میثور ملے بے پرواہی۔ چوٹی
 سیس کوئے نہ مندا، ثابت صورت اک دکھائی۔ لیکھا ٹک جائے رسنا جہوا بل دا، انتر آتم جوڑ جڑائی۔ نہجھر رس کدے نہ ڈلھدا، سچ پیالہ جام پیا۔
 ترے گن مایا وچ نہ رلدا، رلدیاں لئے ترائی۔ بوٹا بنا دے ساچی کل دا، کھونتا ہوئے سہائی۔ آد جگاد پھلدا بھلدا، پت ڈالی نال مہکائی۔ پریم ہلارے اندر
 جھلدا، سوہنی رت سہائی۔ سچ پریتی اندر گھولی گھلدا، گھال اپنی لیکھے لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے میل ملائی۔ گرگھ گھم
 گھم لائے چکر، چکرورتی ویکھ دکھائی۔ جس دے سیس جھلدا چھتر، چھتر دھاری اک اکھوائی۔ جس دا لیکھا اگمی پتر، بدھی سمجھ سکے نہ رائی۔ جس دے گر
 اوتار پیغمبر پتر، بھگتاں دے وڈیائی۔ جو نرگن دھاروں آوے اتر، نرویر پُرکھ اک اکھوائی۔ اُسا سدا کریئے شکر، شاکر اپنے اُتے کرائی۔ کیتا قول جائے
 نہ مکر، گوبند گر سمجھائی۔ سنت سہیلے چکے کچھڑ، گرگھ گود اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ گرگھ گھمن گھر چاؤ
 گھنیرا، وے نام ودھائی۔ پُرکھ ابناشی بنھے بیڑا، سمرتھ اپنے کندھ اٹھائی۔ جنم جنم داکٹ کے گیڑا، لکھ چوڑا سی دے کٹائی۔ آون جاون چکے جھیرا، جھگڑا

رہے نہ کوئے لوکائیآ۔ کایا مندر وسے کھیرا، سوہنی بنت بنائیآ۔ نظری آئے تُوں میرا میں تیرا، دُجا رُپ نہ کوئے وٹائیآ۔ شبد انادی سَنگر شیرا، شہنشاہ وڈیائیآ۔ پریم پریتی پا کے گھیرا، دُوری تند بندھائیآ۔ نظری آوے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ چُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٲکائیآ۔ گرُکھ گُھمن چار کُنٹ، بھجَن واہو داہیا۔ ٲھا کر ملیا واسی بیکنٹھ، نِواسی اِکو نظری آئیآ۔ جس نوں جگ چو کڑی لجدے سنت، بھگت اکھ کھلایآ۔ جو مالک دُھر دا کنت، وچھڑیاں رہیا ملائیآ۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، تن مائی خاک اپنے نام رنگائیآ۔ گرُھ توڑ کے ہوئے ہنگت، نوں س اکھر کرے پڑھائیآ۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، ساچا نام دے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جانہارا ہر گھٹ تھانیا۔ گرُکھ گُھمن اِرد گرد، آس پاس سو بھاپائیآ۔ جس سوامی دُھر دی درد، دُکھیاں ویکھ وکھائیآ۔ اوس آگے اِکو عرض، میننتی سچ جنائیآ۔ جنم کرم دی میٹ دے مرض، آون جاون رہن نہ پائیآ۔ تیرا پر بھ کی ہونا حرج، مہر نظر اُٹھائیآ۔ شرع قصائی نہ مارے کرد، چُھری حلال نہ کوئے کرائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے اُٹھائیآ۔ گُھم گُھم کے سارے تھکے، جگ چو کڑی پندھ مُکائیآ۔ پھر پھر آئے مدینے مکے، کعبہ قبراں وچ دھیان لگائیآ۔ لجدے رہے تیر تھ تے، اٹھسٹھ کھوج کھجائیآ۔ گردِ مندر مسجد پھر دے بھجے، بن کے پاندھی راہیا۔ شاستر سمرت وید پُران پڑھ پڑھ اگے، عقل بُدھ نہ کوئے چترائیآ۔ ساچا مارگ تیرا سوامی موُل نہ لہے، کھوجی سرشٹ سبائیآ۔ چاروں کُنٹ تہی واوگے، سائتک ست نہ کوئے کرائیآ۔ کلجک جیو بگڑے ہوئے بے، ہنس رُپ نہ کوئے وٹائیآ۔ برہوں وچھوڑے اندر تپے، جن بھگت دین دُہائیآ۔ کون ویلا پر بھ سر اپنا ہتھ رکھے، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ ساڈے لیکھے لائے ٹیکے متھے، مستک جوتی نور کرے رُشنائیآ۔ سگل وسورے جائن لتھے، دُکھ روگ رہن نہ پائیآ۔ نام رنگن وچ اپنے رتے، رتی رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیائیآ۔ جن بھگت کہن گُھم گُھم رہے پھر دے، جگ چو کڑی پھیرا پائیآ۔ پر بھو آ کے وس اپنے ہر دے، ہر انتر پڑا لاہیا۔ بھيو کھلا انوکھے دل دے، دلبر اپنا جوڑ جڑائیآ۔ آتم پر ماتم ویکھئے ملدے، میل ملاو دے سمجھائیآ۔ بھيو کھلا دے اپنے دل دے، تیک للائی نور کر رُشنائیآ۔ سکھ دے ساچے وصل دے، اصل اپنا رُپ سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ ٲکائیآ۔ پھر دے پھر دے آگے

گھر، گرہ مندر دے دکھایا۔ جتھے سے نرائن نہ، ہر جو ڈیرہ لایا۔ اوس منزل جاییں چڑھ، جس دامارگ سمجھ کوئے نہ پایا۔ تیری سرنی ڈگیئے دڑ، اپنا آپ مٹایا۔ صاحب سوامی کرپا کر، کرپن لئے اٹھایا۔ نہ بھو چکا بھے دڑ، بھیانک ہو سہایا۔ سوچھ سروپی اگے کھڑ، سنمکھ درس دینا چائیں چانیا۔ تیرا ناؤں نہ نکارا لئیے پڑھ، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ پھر دے پھر دے آئے آسن، اصلیت دے سمجھایا۔ تیرا ناؤں پُرکھ ابناش، ابناشی تیرے ہتھ وڈایا۔ بھگت سہیلے داسی داسن، گر چیلے سیس نوایا۔ پندھ مکا دے پر تھی اکاشن، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھایا۔ تیرا منڈل ویکھن راسن، سوہنا ویس دھرایا۔ کر میننتی سارے آکھن، نیز نیئاں نہر وہایا۔ پر بھو تیرے آئے پاتن، نیا نوکا نام چڑھایا۔ دو جہاناں بن ساتھن، سگلا سنگ نبھایا۔ کوٹ جنم اُتار پاپن، پت پت پت کرایا۔ توں دھر دامائی باپن، پتا پُرکھ اکال اکھوایا۔ اساں تیرا کرنا اکو جاپن، سوا کو سوہنگ راگ الایا۔ گرو اوتاراں پیر پیغمبراں دسیا بھوکھت واکن، ویلا وقت گیا آیا۔ تیرا بھگت نہ ہوئے نراسن، نراسا آسا وچ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈایا۔ گھمدے گھمدے آگئے آگے، اپنا پندھ مکایا۔ کرپا کر سورے سر بگے، سچ تیری سرنا یا۔ دیک دیا کملاپاتی اکو جگے، اندھیری راتی دے مٹایا۔ پون سنگندھی اگئی ٹھنڈی وگے، تتی وانہ لگے رایا۔ ہنس بنا بگڑے بے، دُرمت میل دھوایا۔ تیرا نام تیرا بھگت اکو جے، جیون جگت اک سمجھایا۔ سچ پریتی سیس جگدیش تیرے آگے، دوسر اور نہ کوئے جھکایا۔ دھر دربارا ہر نہ نکارا بھگت بھگوان تیرا لنگھے، ساچے مندر چڑھ چڑھ خوشی منایا۔ توں صاحب سوامی انتریامی سچ سنگھاسن سوہیں پلنگے، چھتر دھاری ڈیرہ لایا۔ نام ندھان نوجوان سری بھگوان تیرا وچے مردنگے، اگم اگم تراگ سنا یا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سرن سرنائی سارے ڈھٹھے، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ بھگت سہیلے پریمی پریم آپے سدے، سچ سنہیہڑا نام جنایا۔ در دوار تیرے آئے بھجے، بھجن بندگی تیری جھولی پایا۔ لکھ چوراسی وچوں پھڑ پھڑ کڈھے، ایہو تیری وڈایا۔ پار اُتارے بڈھے نڈھے، نوجواناں ہوئے سہایا۔ جو سرنائی تیری لگے، اپنا آپ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تنہاں لیکھا لیکھے لایا۔ گھمدے گھمدیاں ملیا دروازہ، پڑا دے اٹھایا۔ توں سرب سوامی غریب نواجا، کوجھے کملیاں گلے لگایا۔ بھگت سہیلا مار آوازاں، سُنٹیاں لے اٹھایا۔ اندر وڑ کے کھولے رازا،

رحمت آپ کمائی۔ ہوئے سہائی ناتھ، انا تھا، نہانیاں دے وڈیاں۔ جگ چوکڑی تیرا سا تھا، سگلا سنگ اِکو نظری آئی۔ تیرے بھگتاں تیرا گاؤنا پاٹھا، تیرا نام دھیایا۔ تُوں مالک خالق پُرکھ سمرا تھا، سچکھنڈ نو اسی اِکو نظری آئی۔ کلجگ انت سری بھگونت پوری کردے آسا، آسا ترسنا میٹ مٹایا۔ تیرے چرن سچ بھرواسا، بھانڈا بھرم دے بھنایا۔ بچھلا کھول کے ویکھ کھاتہ، جنم کرم دا لیکھا تیری جھولی پائی۔ تُوں گہر گہیر وڈا داتا، بے نظیر نظری آئی۔ تیرے نال جڑیا بھگتاں ناتا، آتم پر ماتم میل ملائی۔ دو جہاناں بن سجن ساکا، سگلا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا دے چکائی۔ گھم گھم کے میٹیا پنڈھ، پاندھی رہے جنایا۔ تُوں سوامی ہر بخشند، بخشش جھولی پائی۔ اپنے پریم دا دے اک اند، اند اند وچوں پرگٹایا۔ گھر ملاوا سوہنے چند، گر شبدی جوڑ جڑایا۔ سُرَت سوانی نہ ہوئے رنڈ، سہاگی کنت ملائی۔ سَت سروپی اِکو چھند، تُوں میرا میں تیرا راگ الائی۔ بھرم بھلیکھا ڈھیہ جائے کندھ، بھانڈا بھرم بھنایا۔ کوڑی کریا مٹے گند، مایا متا موہ چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لے ترایا۔ گھمدے گھمدے آ گئے کول، جنم جنم دا پنڈھ مکائی۔ اپنے کندھے ہر جو تول، ترازو اور نہ کوئے لکائی۔ اندر وڑ کے نرگن بول، سرگن دے سمجھایا۔ ایٹھے اوٹھے رہیے اڈول، ڈل سکے کوئے نہ رائی۔ سچ دوارا انتر کھول، پڑدا آپ اٹھایا۔ جوت سروپی ہو کے مول، مولا اِکو نظری آئی۔ تیرے بھیو جانے نہ کوئی پنڈت پاندھا رول، وِدیا نال نہ کوئے وڈیاں۔ جن بھگت سہیلے تیرا درشن منگن اُپر دھول، دھرنی دھول دھیان لگایا۔ پورا کردے اپنا قول، کیتا قول بُھل نہ جائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل ملاونا سچ سبھایا۔ گھمدے گھمدے وڑ گئے اندر، بنک دوارا ویکھ دکھایا۔ سوہنا لگا ستگر مندر، ہر جو دے وڈیاں۔ بجر کپاٹی کھولدے جندر، قفل کوڑا دے تڑایا۔ بھاگ لگا دے کایا کھنڈر، جوتی جوت ہوئے رُشناں۔ من واسنا بنھ دے بندر، دہ دِشا نہ اٹھ اٹھ دھایا۔ دُئی دویتی ڈھاہ دے کندھن، پڑدا پرے ہٹایا۔ چرن دھوڑ دا لا دے چندن، مستک لگا خاک رمایا۔ سچ پریم دا پا دے بندھن، ڈوری سکے نہ کوئے تڑایا۔ پُرکھ اکال ہو کے رکھ انگن، گودی اک اٹھایا۔ دُھر دا در آئے منگن، اِکو منگ منگایا۔ کایا چولی چڑھ جائے رنگن، دُرمت میل دھوایا۔ آتم پر ماتم ملے اندن، برہم پاربرہم اک سائی۔ تُوں بھگت سہیلا ٹٹی گندھن، جگ وچھڑے میل ملائی۔ دین دیال سدا بخشندن، جگ جگ رحمت آپ

کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھانیا۔ گھمڈے گھمڈے مندر لبھا، وٹی سچ ودھانیا۔ ہوکا پھیر نہ نکلے ہائے ربا، طوبیٰ
 طوبیٰ نہ کوئے سنانیا۔ تُوں سب دا پتا اکو ابا، امی مئی اکو تُوں اکھوانیا۔ تیرے پیار دا بھگت بدھا، بندھن سارے رہیا تڑانیا۔ تُوں پیار دے دے اپنے
 ہتھاں، سر اپنا ہتھ لگانیا۔ میں تیرا گاواں جسا، جس وید پُران نہ صفت صلاحیا۔ جگ چوکڑی پھراں نھا، سنجگ تریتا دواپر کجگ پندھ مکانیا۔ دھن
 بھاگ جے یلیوں پُرکھ سمر تھا، سچ سوامی دیا کمانیا۔ میں درشن کر کے اکھاں، نیتز نیناں تر کھالئی بُجھانیا۔ ساچے سنتاں ہسّ ہسّ دساں، گرکھاں دیاں
 جنانیا۔ میں اوہدے چرناں وساں، جس دتی مان وڈیانیا۔ میں راگ گاواں وانگ بھٹاں، دُھر دی دھار جنانیا۔ تُوں تار نہارا جٹاں، شتری براہمن شودر ویکھ
 وکھانیا۔ تیرے کولوں پچھے کدے نہ ہٹاں، چرن کول ملی سرانیا۔ اکو تیرا نام رٹاں، تُو ہی تُو ہی راگ الا نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن
 بھگتاں لئے ترانیا۔ جن بھگت کہے میں پھر دا پھر اندا، پھیری تیرے درتے پانیا۔ تیرا نام دھیاندا، دھرنی دھرت دھول بھجاں واہو داہیا۔ تُوں ہی تُوں
 راگ الاندا، راگاں ناداں کھسڑا لیا چھڈانیا۔ اکو تیرا درشن پاندا، پاندھی ہو کے اپنا پندھ چُکانیا۔ تیری چرن دھوڑی نہاندا، دُرمت میل دھوانیا۔ تُوں
 سوامی ورتیا سوانگا، نہکرمی اپنا کرم کمانیا۔ تیرے ملن دیاں گر اوتار پیر پیغمبر رکھدے گئے تانگھاں، نت نوت دھیان لگانیا۔ تیرا مندر اندر ڈونگھا ٹھاندا،
 ست سروپی نظری آ نیا۔ جتھے پنا بھگتاں کوئی نہ جاندا، سچ دوارے درس کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میلا لیا ملا نیا۔ گھم
 گھما کے ہو یا ملاپ، میلا ہر کرا نیا۔ جنم کرم دے مٹ گئے پاپ، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھانیا۔ ست سچ دا دسّ کے جاپ، جیون مکت کرا نیا۔ کوڑی کریا کٹلے
 پاپ، پت پت پت لئے بنانیا۔ دُھر دا مالک بن کے باپ، بھگت سہیلے گود اٹھانیا۔ ایہتھے اوتھے ہو کے ساتھ، سگلا سنگ نبھانیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری
 رات، ساچا چند چکایا۔ بھگت بنا کے اپنی ذات، انتم اپنے وچ سما نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر دیونہار وڈیانیا۔ وڈیائی دیوے آپ پر بھ،
 دین دیاں دیا کمانیدا۔ سنت سہیلے سجن لبھ، گرکھ جوڑ جڑائیدا۔ لکھ چوڑا سی وچوں کڈھ، ناتا اکو اک وکھائیدا۔ وشو روپ بنا کے وشو جد، وشا اکو اک
 درڑائیدا۔ سچ دوارے آپے سد، صدقے واری گھولی گھول گھمائیدا۔ دُھر درگا ہی سناندا، انادی راگ الا نیدا۔ دے وڈیائی وڈا جس، وڈ وڈا آپ بنائیدا۔

ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ کھ جنائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں جھولی پاوے حق، حقیقت دُھر دی ویکھ وکھائندا۔

☆ ۶ گھڑ ۲۰۲۱ بکرمی کرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ☆

جن بھگت بہنا ساچی گودی، سری بھگوان دے وڈیایا۔ جس وچ بہندے رہے بیدی سوڈی، اپنا آسن لایا۔ توں وی اُس باغ دی ڈوڈی، گلشن وچوں غنچہ بھل روپ وٹایا۔ میل ملایا بن کے دُھر سنجوگی، وچھوڑا پنڈھ چکایا۔ انتر آتم آپے سودھی، بُدھ بیک کرایا۔ دین دیال بن کے چوہی، ہر جن ساچے ویکھ وکھایا۔ جنم جنم دے جانے روگی، دُکھڑا رہیا مٹایا۔ لبھدے پھر دے کوٹن کوٹی، لبھیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ تال و جاؤندے کارن روٹی، چاروں کُنٹ دُہایا۔ بن بھگتاں منزل چڑھے کوئے نہ چوٹی، گھر سچ نہ کوئے سہایا۔ سنگر پورا واسنا کڈھے کھوٹی، سچ سچ سمجھایا۔ تیرا نور نرمل نرالا جوتی، جوتی جوت جوت سمایا۔ ساچی منزل دے سوکھی، پوڑی ڈنڈے آپ چڑھایا۔ پڑھنی پئے نہ کوئے پوٹھی، پُستک ہتھ نہ کوئے وکھایا۔ بھائیں طعنے دیون لوکیں، پرلوک وچے ودھایا۔ گرگھ ہیرا مانک موتی، رتن جواہر اکو نظری آیا۔ جس دی سُر ت اٹھائی سوتی، سُنیاں لیا جگایا۔ میل ملا کے نال رویداس چمارے موچی، براہمن رنگ رنگایا۔ کسیرے والا بن کے کھوہی، راجن اپنا پھیرا پایا۔ بھائیاں نال میل ملا کے وکھری انوکھی کہانی سوچی، سچ سچ آپ جنایا۔ جس دوارے تردے دوشی نردوشی، پاپیاں پُنیت دے بنایا۔ سوہنی سُنجنی اُتم سریشٹ جس دی اکو گودی، گوداوری کُنڈھے گوبند گیا سُنایا۔ سچ دوار دا ٹھاکر موچی، مجلس بھگتاں نال رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکایا۔ بھگت سہیلے گودی بہنا، ہر کرتا آپ جنائندا۔ درشن کرنا ستمکھ نیناں، نیتز نیناں اکھ کھلائندا۔ پریم پیار دا بھوشن گہنا، تن چولا اک وکھائندا۔ ہر سرنائی ساچی رہنا، دُجا اشٹ نہ کوئے وڈیائندا۔ چرن دوارے دُھر دے بہنا، استھان بھومکا اکو اک سہائندا۔ جگ جنم دا لہنا دینا، پُرکھ اکالا جھولی پائندا۔ کوڑی کریا مات نہ وہنا، شتوہ دریائے نہ کوئے

رُڑھانیندا۔ سرب سوامی ملے سچن سینا، ساک اِکو اِک اکھوانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے رنگ رنکائیندا۔ پر بھ دی گودی سب توں چنگی، گر اوتار دھیان لگائیا۔ دے شہادت ماتا گنگی، جمناسرستی نال رلائیآ۔ سرشٹ سبائی کلجک اندھی، نیتراکھ نہ کوئے کھلائیآ۔ جگت واسنا ہوئی گندی، سگندھی نظر کوئے نہ پائیآ۔ پھری دروہی وچ وربھندی، برہمنڈ رہے گر لائیآ۔ جگت دُہاگن بن کے رنڈی، آسا ترشنا مارے دھاپیندا۔ چڑھیا چند نہ کوئے نوچندی، مسیارین نہ کوئے مٹائیآ۔ تٹا خانہ مول نہ بندی، بندنا حق نہ کوئے درڑائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر لا کے گئے ڈنڈی، آپو اپنا راہ جنائیآ۔ پُرکھ اکال دین دِیال سرب بخشندی، لکھ چوراسی ہوئے سہائیآ۔ جس دی گود سُہنجی اِک سُہندی، جن بھگت بہہ بہہ خوشی منائیآ۔ وِجے تن رباب اگئی تندی، راگ تال نہ کوئے سُنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ پر بھ دی گود کہے میں کی کی دساں، دُھر دا حال سُنائیآ۔ جن بھگت دیکھاں اپنی اکھاں، آخر پڑدا لاہیا۔ سچ سرنائی اوہناں ڈھٹھا، جو ڈھیہہ ڈھیہہ رہے منائیآ۔ ناتا توڑ کے تتل اٹھاں، نو در پندھ چُکائیآ۔ خوشیاں نال بہہ بہہ ہساں، ہنس مکھ اپنا روپ وٹائیآ۔ سچ سُنیہرا اِکو دساں، دُھر دا حال جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیآ۔ جن بھگت کہے پر بھ گودی اِک، اینکار آپ جنائیآ۔ جتھے ٹھا کر سوامی آئے دس، دہ دشا ہوئے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم کرے ہت، ناتا تتاں دے تڑائیآ۔ زرگن ہو کے سرگن لئے کھچے، ادھ وچ میل ملائیآ۔ دُھر دا مالک بن کے پت، پوت سپوتے ہوئے سہائیآ۔ کرے کھیل آپ اندھ، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا ترائیآ۔ گود بہن دا جنہاں چاء، چاؤ گھنیرا دے جنائیآ۔ پُرکھ ابناشی بناؤ اِک ملاح، بیڑا دو جہان ترائیآ۔ شبد اگئی دے صلاح، کرے سچ پڑھائیآ۔ گود اُٹھائے جوں پتراں ماں، بالک انگ لگائیآ۔ خالق خلق روپ خدا، خد ملے بے پرواہیا۔ پروردگار سچا شہنشاہ، جلوہ نور نور خدائیآ۔ مُریداں مُرشد ویکھے آ، بھگتاں بھگون جوڑ جڑائیآ۔ رہبر ہو کے دسے راہ، مارگ اِکو اِک سمجھائیآ۔ سر اپنا ہتھ لکا، جگت جگدیش ویکھ وکھائیآ۔ ہر کا لیکھا لکھے نہ کوئی قلم شاہ، کاغذ ملے نہ کوئے وڈائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے اُٹھائیآ۔ جن بھگت کہے پر بھ تیری گودی ویکھ، ویکھ ویکھ بگسائیآ۔ جس دا سمجھ نہ سکے کوئی بھیت، بھيو سکے نہ کوئے کھلائیآ۔ جس دے اندر بھگت سُہیلے رہے لیٹ، تیری خوشی منائیآ۔

ایہو جیہی وِشنو لُجھی کوئی نہ سچ، سانگو پانگ دے دُہائی۔ تیرے گھر وِچ جوتی جلوہ تیج، دیوا بتی نہ کوئے جگائی۔ نہ کوئی مُلا نہ کوئی شیخ، پنڈت پاندھا نظر کوئے نہ آئی۔ وکھرا نرالا اکٹرا تیرا دیس، چھپر چھن نہ کوئے جُھہائی۔ سورج چند نہ کوئی تیج، جلوہ گر تیری رُشنائی۔ بھگت سہیلے اوتھے بھج، جتھے بھجن بندگی دی لوڑ رہے نہ رائی۔ جدھر چاہیے تیتوں لیئے ویکھ، چاروں گُٹ نظری آئی۔ در سجدہ کریئے آدیس، نیوں نیوں سیس جُھکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر دینا سہائی۔ جن بھگت کہن پر بھ تیری گود وکھری، بن بھگتاں ہتھ کسے نہ آئی۔ کسے نوں ہتھ نہ آوے پڑھیاں اکھری، الف یے نہ کوئے سمجھائی۔ کوئی پنڈت پاندھا لہ نہ سکے وچوں پٹری، حساب کتاب نہ کوئے درڑائی۔ کسے سمجھ نہ آوے براہمن شتری، شودر ویش نہ کوئے جنائی۔ کوئی بھیو نہ پاوے گرہ نچھتری، کُندلیاں وِچ نہ بند کرائی۔ ہتھاں نال کسے نہ پکڑی، لیف نہالی نال نہ کسے سہائی۔ گو بند دسیا اوہ سچ اگمی ستھری، جیہڑی سولاں نال وچھائی۔ اوہ روڑیاں والی پٹھری، پتھر ہر دے دے ہلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری اوٹ اک تکائی۔ جن بھگت کہن گود پر بھ دے اوہ، جس دا مالک تُوں اکھوائی۔ جس اُتے سٹا چھبی پوہ، ست سرُپی ڈیرہ لائی۔ جگت جہانوں ہو نر موہ، ناتا بھگتاں نال جڑائی۔ کر پرکاش ساچی لو، دیا باقی دتا جلائی۔ اپنے جیہا آپے ہو، ہوکا دُھر دا اک سٹائی۔ پُرکھ اکال دی سُنو سو، ہنگ برہم آپ سمجھائی۔ جن بھگتاں امرت آتم دتا چو، نچھر جھرنا دھار وہائی۔ دُھر دا دُھو آ دتا دُھو، جگ وچھڑے میل ملائی۔ گرکھ وِلا جانے کو، لکھ پوڑا سی سمجھ نہ رائی۔ جیہڑا تیرے نال جائے چھوہ، چھوہرا بانکا دو جہاناں سو بھاپائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی گودی اک ٹکائی۔ ساچی گودی لئے لکا، سو پُرکھ نرنجن دیا کمانیدا۔ سنت سہیلے لئے بہا، ہر پُرکھ نرنجن ویکھ وکھانیدا۔ ساچی سکھیا دے درڑا، ایتکار آپ پڑھانیدا۔ جوت نرنجن دے جگا، آد نرنجن ویکھ وکھانیدا۔ دو جہاناں ہوئے سہا، سری بھگوان دیا کمانیدا۔ ساچا مارگ دے جنا، ابناشی کرتا پڑدا لاہندا۔ پاربرہم پر بھ میل لئے ملا، دُور وچھوڑا پندھ چُکائیدا۔ سچ سنگھاسن دے وکھا، سچھند نواسی اپنا بھیو کھانیدا۔ سنت سہیلے بھگت بھگوان لئے اٹھا، آلس نندرا جگت مٹانیدا۔ پھڑ باہوں گلے لگا، گلوکڑی اکو پانیدا۔ دردیاں درد وندا، روگیاں روگ چُکائیدا۔ وچھڑیاں میل ملا، دُھر سنجوگ کرانیدا۔ ساچی سیجا اک سہا، سوہنا رنگ رنگانیدا۔ دُھر دی گودی دے وکھا،

و کھرا دھام وڈیا نیدا۔ جتھے وسے بے پرواہ، رام اپنا آسن لائیدا۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، مہر نظر ٹکانیدا۔ کر پیار جوں پُتراں ماں، بالک اپنے گھر
 وسائیدا۔ سدا سہیلا دیوے ٹھنڈی چھاں، اوڈھن اکو اک ٹکانیدا۔ جنہاں چپایا اپنا ناں، نر نرکار ویکھ وکھائیدا۔ سو سنت سہیلے گودی بیٹھے آ، دھر دا
 مندر اک وکھائیدا۔ کرپا کرے سچا شہنشاہ، پُرکھ اکال سر اپنا ہتھ ٹکانیدا۔ جن بھگتاں پورا کر کے چا، جگ جگ اپنے گھر وسائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس نے لیا دھیا، دھیرج سب دی آپ بندھائیدا۔ دھیرج اندر پتر دھیاں، بنس سربنس دے وڈیاں۔
 گو بند جنائے مالک پیا، پریتم ہتھ وڈیاں۔ جس نے بالک رکھے ہیٹھاں نہیاں، گرکھ گود اٹھایا۔ لہنا دینا چکائے ساڈھے تن ہتھ سیاں، روداسے نال ملاں۔
 نرمل کر کے آتم جیا، جاگرت جوت کرے رُشناں۔ جن بھگتاں ملدا آپے کر کے ہیا، ہر جو اپنے نال ملاں۔ کیا کوئی جانے پر بھ کا کیا، کرنی سمجھ کسے نہ
 آں۔ پورب جنم کرم پھل جو بیا، سو سب دی جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت بھگون بھگوان
 ویکھ وکھائیا۔

☆ ۶ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی نچھتر سنگھ دے گرہ شاہ والا ☆

سب توں اچھی گرکھ اچھیا، نراچھک دے جنایا۔ جو آد جگاد نام دی منگے بھچھیا، دوجی دست نہ منگ منگایا۔ سچ دوارے ساچی سکھے سکھیا، منتر گر
 پڑھایا۔ پورب لہنا ویکھے لکھیا، نج نیتز اکھ کھلایا۔ دھام جانے اک اندھیا، منزل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی اچھیا اک
 سمجھایا۔ ساچی اچھیا ہر بھگونت، جن بھگت دے جنایا۔ گھر وچھوڑا نار کنت، سرتی شبدی میل ملاں۔ چولی رنگ چاڑھے بسنت، کوڑی کرپا دُرمت میل
 دھوایا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، نرگن نرویر نرکار نرکار اکو کرے پڑھایا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ جن بھگتاں کرنی
 اچھی سنگت، سگلا سنگ نبھایا۔ لیکھا لے جیرج اندج، اتج سیتج پندھ مکایا۔ مانس جنم بنے بنت، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھاپیا۔ ہر ملاوا ہووے انت، انتشرن

وکیہ دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ دیونہار وڈیانیا۔ ساچی اچھیا ہر نرنکار، آد جگاد رکھانیندا۔ کھیلے کھیل سدا جگ چار، چوکڑی اپنا تھم ورتانیندا۔ سچ دوارا کھول کواڑ، سچ سنگھاسن سو بھاپانیندا۔ بھوپت بھوپ بن راج راجان، شہنشاہ اکھوانیندا۔ نام سندیسہ دھر فرمان، نرگن نرویر آپ جنانیندا۔ لکھ چوراسی ویکھے مار دھیان، گھٹ گھٹ پڑدا لائیندا۔ شبد اگئی دیونہارا دان، داتا دانی دیا کمائیندا۔ آتم پر ماتم بخش گیان، اندھ اندھیر چکائیندا۔ ساچا مندر اک مکان، گھر گھر وچ آپ دکھانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی اچھیا اک سمجھانیندا۔ ساچی اچھیا سری بھگوان، بھگتاں آپ جنانیا۔ کایا مندر سچ بھومکا استھان، آتم سیجا دے دکھانیا۔ دیا باقی کملا پاتی جگائے جوت مہان، نرگن نور ظہور کرے رُشانیا۔ امرت آتم رس دیوے پین کھان، ترسنا بھکھ گوانیا۔ شبد اگئی نام سنائے سچی دھنکان، انحد راگی راگ لائیا۔ کوڑی کریا پنچ وکارا میٹے نشان، دھیرج ست اک دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بھچھیا اک ورتانیا۔ ساچی بھچھیا آتم رس، جن بھگتاں جھولی پانیندا۔ آتم پر ماتم کر کے وس، وصل اکو آپ دکھانیندا۔ نرگن نور کر پرگٹ، اندھ اندھیرا میٹ مٹانیندا۔ ناد اگئی مار کے سٹ، سوئی سرتی آپ اٹھانیندا۔ لہنا چکا کے چو داں لوک چو داں طبق ہٹ، گھر مندر اک وڈیانیندا۔ جس گھر بیٹھا پڑکھ سمرتھ، سچ سنگھاسن سو بھاپانیندا۔ شبد اگئی مہما اکھ، چھتی راگاں باہر سمجھانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی اچھیا اک درڑانیندا۔ گرکھ اچھیا سدا اتیت، ترے بھون دھنی آپ جنانیا۔ سنگر اچھیا سدا بخشیش، رحمت جھولی پانیا۔ گرکھ اچھیا پر بھ ملن دی اڈیک، دوجی اوٹ نہ کوئے تکانیا۔ سنگر اچھیا جن بھگتاں دیوے سچ پریت، پریمی ہو کے میل ملانیا۔ گرکھ اچھیا لیکھا چکے اوچ نیچ، راؤ رنگ نہ کوئے سمجھانیا۔ سنگر اچھیا لہنا دینا چکائے ہست کیٹ، ہستی اپنی اک سمجھانیا۔ گرکھ اچھیا کایا چولی چڑھے رنگ میٹھ، دُرمت میل دھوانیا۔ سنگر اچھیا نام ندھانا دیوے گیت، گھر گمبھیر گن اک سمجھانیا۔ گرکھ اچھیا کایا ہووے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ سنگر اچھیا لہنا دینا چکائے مندر مسجد شودوالے مٹھ مندر مسیت، کایا کعبہ اک سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی اچھیا اک وڈیانیا۔ ساچی اچھیا کہے سُن گرکھ سچے، سچ دیاں جنانیا۔ جگ جگ بھگتاں راہ دسے، مارگ اک دکھانیا۔ نت نت سری بھگوان ہر دے دسے، ہر جو ڈیرہ لائیا۔ بن اچھیا سچ پریتی کوئی نہ پھسے، بھگت بھگوان میل

نہ کوئے ملائیا۔ بن اچھیا گر چیلہ ہون نہ کدے اکٹھے، دُھر دا جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ بن اچھیا ہر کا نام کوئی نہ رٹے، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ بن اچھیا
 نامے دے پریم اندر نہ پھسے، دھننے وچھے نہ کوئے چرائیا۔ بن اچھیا ہوڑا لاوے نہ اُپر سسے، ہنگ برہم نہ کوئے درڑائیا۔ بن اچھیا سیج سوامی نہ کسے دسے،
 نچ نیتز نہ کوئے رُشنائیا۔ بن اچھیا کدے نہ بنائے وڈیوں نکے، نکیوں وڈے روپ وٹائیا۔ بن اچھیا بھگتاں لیکھ کوئی نہ لکھے، لکھاری کاتب ناتا جوڑے نہ قلم
 شاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچھیا اپنی اپنے وچ رکھائیا۔ گر کُھ اچھیا دُھر سنجوگ، ہر کرتا میل ملائیا۔ آتم رس دیوے ساچا بھوگ، سیج
 سُنہنجی سو بھاپائیا۔ اگم اتھاہ جنا سلوک، ڈھولا راگ الائیا۔ میل ملا کے نرمل جوت، جوت جوت رُشنائیا۔ بخشش کر کے اِکو اوٹ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔
 کوڑی کرپا کڈھ کے کھوٹ، ساچی بھچھیا جھولی پائیا۔ گر چیلہ گھر ساچے مانے اِکو مَوچ، مجلس بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد
 دیونہار وڈیائیا۔ اچھیا اندر سدیا لال، شبدی محم جنائیا۔ کھیلے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنی کار کمائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے جیو جہان، بُدھی کم کسے نہ آئیا۔
 کرنی کرتا نوجوان، نر نر نکار وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتاں اچھیا کرے پروان، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ انپرٹھیاں دے کے شبد گیان، گر منتر اک سمجھائیا۔ ہر چرن
 کول بخش دھیان، اول جنائے نورِ الاہیا۔ بھو کھلا کے حق مقام، پروردگار ویکھ دکھائیا۔ اچھیا انتر کر پروان، دُھر پروانہ اک درڑائیا۔ شاہو بھوپ ہر وڈ
 امام، مہربان اکھوائیا۔ ساچا کلمہ دے کلام، نوبت نام وجائیا۔ ہر گھٹ سوامی جانی جان، لکھ چوڑا سی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سد دیونہار وڈیائیا۔ اچھیا اندر بھگت وجوگا، جگت جو گیشتر آپ جنائیدا۔ اچھیا اندر دے کے ہوکا، محم دُھر دا آپ سنائیدا۔ اچھیا اندر دس کے مارگ
 سوکھا، بھگت بھگوان میل ملائیدا۔ اچھیا اندر دے کے موقع، جگ وچھڑے جوڑ جڑائیدا۔ اچھیا اندر گوبند لا کے ڈھنیا ڈھونکا، نیتز اکھ نہ کوئے کھائیدا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرنی کار کمائیدا۔ اچھیا اندر کھیل نر نکار، نر گن سرگن دھار چلائیا۔ اچھیا اندر وشن برہما شو رہیا اُدھار، مہر نظر
 اُٹھائیا۔ اچھیا اندر ترے گن مایا بھر بھنڈار، پنچ تت دتی وڈیائیا۔ اچھیا اندر چارے کھانی کرتیار، اُتبھج سیج اندج جیرج جوڑ جڑائیا۔ اچھیا اندر چارے بانی
 بول جیکار، پراپسنتی مدھم بیکھری راگ الائیا۔ اچھیا اندر چارے جگ کر پیار، سنجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈ ونڈائیا۔ اچھیا اندر پنچ تت کھیل کیتا آکار، ہڈ ماس

ناڑی جوڑ جڑائیا۔ اچھیا اندر کھول نو دوار، نورس میلا سچ سُبھائیا۔ اچھیا اندر آسا ترسنا بھر بھنڈار، مایا ممتا نال رلائیا۔ اچھیا اندر کایا بنک کھول کواڑ، سکھمن ٹیڈھی دھار سُبھائیا۔ اچھیا اندر ایڑا پنگل کر کے خبردار، دُھر دا تھم رہیا ونڈائیا۔ اچھیا اندر انتر آتم بھر بھنڈار، رس ساچا دتا ٹکائیا۔ اچھیا اندر شبد ناد پتی دھکار، گھر گھر راگ سُنائیا۔ اچھیا اندر جوت نرنجن کر اُجیار، دیوا باقی کملا پاتی آپ ٹکائیا۔ اچھیا اندر آتم برہم کر پسار، گھر گھر اندر دتا ٹکائیا۔ اچھیا اندر ساچی سیجا کر تیار، سچ سنگھاسن ویکھ وکھائیا۔ اچھیا اندر بن کے سانجھ یار، سگلی چنت مٹائیا۔ اچھیا اندر دُور دُراڈا کر کے دھواں دھار، سُن اگم کھوج کھُجائیا۔ اچھیا اندر لیکھا جان سورج چند، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ اچھیا اندر بیڑا بنھ، دو جہاناں رہیا چلائیا۔ اچھیا اندر نام دھن، سچ خزانہ آپ ورتائیا۔ اچھیا اندر بن کے جننی جن، بھگت سہیلے لئے پرگٹائیا۔ اچھیا اندر دیونہارا ڈن، ڈنکا ڈورُو ہتھ اُٹھائیا۔ اچھیا اندر کرے پرکاش، اچھیا اندر انھیرا انھ، اچھیا اندر جوت جوت رُشنائیا۔ اچھیا اندر منسا من، اچھیا اندر ترسنا دے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی اچھیا اک وکھائیا۔ اچھیا اندر جانا آؤنا، جگ چوکڑی کھیل کھلائیندا۔ اچھیا اندر ہر جو گاؤنا، دُھر دا ڈھولا راگ سُنائیندا۔ اچھیا اندر ویس وٹاؤنا، گر اوتار روپ وٹائیندا۔ اچھیا اندر سرشٹ سبائی مارگ لاؤنا، دُھر فرمانا آپ درڑائیندا۔ اچھیا اندر آتم پڑدا بھيو کھلاؤنا، کھ نقاب نہ کوئے جنائیندا۔ اچھیا اندر سچ سلوک اک سناؤنا، لواں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آپ جگانیندا۔ اچھیا اندر جن بھگتاں ناتا جوڑ جڑاؤنا، جڑیا جوڑ نہ کوئے تڑائیندا۔ بن اچھیا کھیل نہ کوئے وکھاؤنا، ہر کرتا بھيو کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ اچھیا اندر ہویا جنم، پنج تت ملی وڈیائیا۔ اچھیا اندر بنیا کرم، نہکرمی دے سمجھائیا۔ اچھیا اندر ملیا دھرم، ادھرمی پنڈھ چُکائیا۔ اچھیا اندر ملیا ورن، اورن ڈیرہ ڈھائیا۔ اچھیا اندر ملے سنگر چرن، ست ملے سرنائیا۔ اچھیا اندر ہووے مرن، بھے بھو اک وکھائیا۔ اچھیا اندر گرگھ ساچے پوڑے چڑھن، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ اچھیا اندر ست ستودا دی ڈھولا پڑھن، ہر کا نام دھیائیا۔ اچھیا اندر ہری دوارے کھرن، منزل اپنی پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہارا وڈیائیا۔ اچھیا اندر بھوندا جگ، چاروں گنٹ واہو داہیا۔ اچھیا اندر رہے گھ، اگنی تت جلائیا۔ اچھیا اندر لبھدے شودوالے مٹھ، مندر مسیتاں پھول بھلائیا۔ اچھیا اندر ملے کعبے کردے حج، جُریاں سیس نوائیا۔ اچھیا

اندر کھوج کے اٹھسٹھ، تیرتھ تھ دین گواہیا۔ اچھیا اندر کھول دے ہٹ، بن ونجارے جگت تُلایا۔ اچھیا اندر منکا منکا مالا رہے رٹ، اٹھوتری ہتھ
 اٹھایا۔ اچھیا اندر شاستر سمرت وید پُران رہے دس، انجیل قرآناں نال ملایا۔ اچھیا اندر بچن بلاس ہندے ہس ہس، رسنا جہوا بتی دند ملی وڈیایا۔ اچھیا
 اندر تپی کر کے ہتھ، بیٹھے دھیان لگایا۔ اچھیا اندر جوگیاں سکا لئے ہڈ، اگنی بھیٹ چڑھایا۔ اچھیا اندر گھر بار جاون چھڈ، ناتا موہ تڑایا۔ اچھیا اندر چاروں
 کُنٹ ویکھن لہ، لوچن نین جگت اٹھایا۔ اچھیا اندر کام کرودھ لوہ موہ ہنکار ہو کے وس، کوڑی کریا نال پرناپا۔ اچھیا اندر رکھ کے دھیرج جت، ست
 سنتوکھ جھولی پاپا۔ اچھیا اندر پھرے من مت، منسا مول نہ کوئے مٹایا۔ اچھیا اندر ملے پُرکھ سمرتھ، سری بھگوان سچا شہنشاہیا۔ اچھیا اندر لہنا دینا دیوے
 ہتھو ہتھ، جگت ادھار نہ کوئے کرایا۔ اچھیا اندر اپنے ملن دی کھول کے اکھ، نج نیز کرے رُشناپا۔ بن اچھیا جگت جہان کھیڑا ہووے بھٹھ، تھر رہن
 کوئے نہ پاپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت اچھیا رہیا وڈیایا۔ بھگت اچھیا سب توں نیاری، نرگن راہ تکاپا۔ ست پُرکھ نرنجن لائی یاری،
 یار ملے بے پرواہیا۔ جگ جنم جو وچھڑ کے رہی کواری، انت لئے پرناپا۔ پریم پیار دی دے خُماری، خوشیاں راگ وکھاپا۔ گھر وچ گھر کرے کاری،
 دلداری اپنی دے جنایا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم ملن دی واری، ویلا گیا ہتھ نہ آپا۔ آساتر سنا کر کر سرشٹ سبائی ہاری، درشٹ سکے نہ کوئے کھلایا۔
 ہوئے پرکاش نہ بہتر ناڑی، دیوا باقی نہ ڈمگایا۔ کلج اگنی رہی ساڑی، سیتل دھار نہ کوئے وہایا۔ لبھیاں ہتھ نہ آئے اُجاڑیں، جنگلاں وچوں ملے نہ سچا
 ماہیا۔ جنہاں دی اچھیا ملیئے میل جوت نرنکاری، نرگن اپنے وچ سماپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ اچھیا اندر بنائے
 بھگت، بھگوان اپنی دیا کمایا۔ اچھیا اندر وڈیائے جگت، جگت جیون اک درساپا۔ اچھیا اندر دیوے شکت، شو شکتی مات کہاپا۔ اچھیا اندر ویکھے بووند رکت،
 ناتا دُھر دا آپ بندھاپا۔ اچھیا اندر پندھ مکائے عرش فرش، سچ دوار اک سہاپا۔ اچھیا اندر کر کے ترس، رحمت حق کمایا۔ اچھیا اندر جو رہے بھٹک،
 انتر آتم دھیان لگایا۔ اچھیا اندر اُہناں دا سُنجن کرے وقت، ویلا گھڑی تھت نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچھیا پورن سد اکھوایا۔
 اچھیا کہے میس بڑی بلوان، وڈی سب توں نظری آپا۔ بن میرے کسے نہ ملیا بھگوان، سنگر جوڑ نہ کوئے جڑاپا۔ لوکات نہ ہوئی کلیان، چوراسی پندھ نہ

کوئے مُکائیا۔ چرن کول نہ ملیا دھیان، سُرُتی شبد نہ کوئے جُڑائیا۔ بھاگ لگانہ کسے مکان، دیوا بٹی نہ کوئے رُشنائیا۔ مورکھ ہو یا نہ سگھرُ سیان، چتر نہ کوئے چترائیا۔ انتر آ یا نہ کسے گیان، اگیان نہ کوئے مٹائیا۔ درگاہ ملیا نہ کسے مان، سر ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ جگ چوکڑی میرا سہارا سرب تکان، آسرا اک رکھائیا۔ جن بھگتاں اچھیا کہے میں ہوئی پروان، پر بھ ساچے لیا ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے رنگ رنگائیا۔ اچھیا کہے میٹوں کھندے کو جھی کملی، نہکر من سرب سمجھائیا۔ میں پر بھ دی لگی سرنی، سرنگت اک رکھائیا۔ میری آشا آشا وچ مرنی، جیون وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ میں اکو پوڑی چڑھنی، جس دا ڈنڈا نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری بنت دتی بنائیا۔ آشا کہے میرا گھاٹن گھڑیا، پر بھ دتی مان وڈیائیا۔ اُس دے کولوں نہ اکھڑ پڑھیا، جسدا بھیو کسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں اندر وسیرا آد جگاد کریا، گھر وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ تیرا میرا چکا کے ڈریا، بھو اکو اک سمجھائیا۔ بھگتاں میل ملا کے نال اڑیا، عادت پچھلی دتی بدلایا۔ میری اچھیا نال مل کے گرکھ پوڑی چڑھیا، ساچے مندر سو بھاپائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سچ سوامی اکو وریا، دُجا کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ جو آد جگاد جگ جگستر سنمکھ سدا کھڑھیا، نیز اکھ نہ کوئے چھپائیا۔ بن اچھیا کھیل کوئے نہ کریا، بھگتاں پر بھ رہیا درڑائیا۔ اچھیا انتر تہاڈا پٹو پھڑیا، دُھر دی ساچی گنڈھ بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اچھیا اکو اک سمجھائیا۔ اچھیا کہے میں دُھر دی رانی، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ پت پر میثور میرا ہانی، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ جن بھگتاں دی میں سیو کمائی، چاکر خاک روپ وٹائیا۔ سگھرُ سچجی بن سوانی، گھر گھر ویکھ رکھائیا۔ امرت لے کے ٹھنڈا پانی، گرکھاں جام بیایا۔ پریم پیار دی دے کے جاواں نشانی، تیر نشانہ اک چلائی۔ جس دی سُنڈے رہے کہانی، سو ملیا بے پرواہیا۔ جس دی صفت کرے چارے بانی، راگاں ناداں وچ لایا۔ جس دا کھیل خلق مہانی، خالق مالک اک اکھوائیا۔ جس دا پد اک زربانی، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ جو ہر گھٹ جان جانی، لکھ چوراسی رہیا سمجھائیا۔ جس دی مہما اکھ کہانی، شاستر سمرت وید صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ اچھیا کہے میں سب توں اُچی اُچیاں وچوں پرگٹ ہو کے آئیا۔ میں پر بھ دوارے ہو کے سچی، نہاون اکو لیا نہائیا۔ میں گرکھاں دے ہر دیوں اٹھی، میٹوں جنمے کوئی نہ پتا مائیا۔ میں لوکماں لاگن بن کے جن بھگتاں دی کراں بٹی، نہانی ہو کے

گھر گھر پھیرا پائیا۔ جنہاں دی آتم سٹی، پھڑ ہلوانے دیاں اٹھائیا۔ اُہناں دی پر ماتما نال لاواں رُچی، جو رُسیاں رہیا منائیا۔ من واسنا کڈھ کے وچوں کُتی، سوان کوکر سوکر ہنس روپ وٹائیا۔ میں اندر وڑ کے اُہناں دے سفل کراں کھی، جنہاں دے ہر دیوں ہر کا نام پر گٹائیا۔ میرے نال مل کے کیہڑا رہ جائے دُکھی، دُکھ ساگر کایا گاگر وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اچھیا کہے میں ڈمھی، میری سمجھ کسے نہ آئیا۔ بنناں بھگتاں میٹوں سارے کہن نکلی، بیٹھن مکھ بھوائیا۔ جن بھگت کہن ایہہ ساڈی امی، امڑی کہہ کے خوشی منائیا۔ میں اُہناں دے پچھے پھراں بھنی، بھج بھج اپنا پندھ مُکائیا۔ جا کے تھم سناواں کنیں، ملو پُرکھ بے پرواہیا۔ جو مالک سب دا دھنی، دولت نام سدا ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ اچھیا کہے میں بھگتاں کراں تلاش، کایات پھول بھلایا۔ جنہاں پر بھ ملن دی آس، تنہاں میلے دیاں ملایا۔ میٹ اندھیری رات، ساچا چند کراں رُشنایا۔ بھرم چُکا کے کوڑی ذات، درس دی دات دیاں دکھایا۔ جس دے وچ انوکھی کرامات، کرماں ڈیرہ ڈھایا۔ جس دا اکھر لہجے نہ وچوں کسے لغات، الف یے نہ صفت سُنایا۔ جس دی آد جُگاد اکو جی پر بھات، سندھیا روپ نہ کوئے وٹائیا۔ جو دے کائنات، کلمہ نبی رسول پڑھایا۔ جس دی کدے نہ ہووے وفات، فاتحہ انت نہ کوئے جنایا۔ میں اُس دی داسی داس، جن بھگت دوارے سیو کمائیا۔ جن بھگتو پر بھ ملن دی رکھو خواہش، خالص ملے شہنشاہیا۔ باقی کوڑی سرب تلاش، طبع سکے نہ کوئے بدلایا۔ میرا وسیرا اندر ہڈ ماس، کایا مندر ڈیرہ لایا۔ پر بھ ملن دی سکھ لو جاچ، نون س اکھر دیاں سمجھایا۔ چرن کول سچ سرن منگو ابناش، دھوڑی خاک رماپا۔ سدا سوامی وسنہارا پاس، ہر گھٹ پرگٹ ہو کے درس دکھایا۔ سیری بھگوان بھگتاں ملن دی رکھے سدا خواہش، بن بھگتاں سیری بھگوان کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ دکھایا۔ خواہش کہے میں بہڈھنگی، ٹھگاں چوراں یاراں وچ اپنا راہ جنایا۔ سرتوں چوٹی کر کے ننگی، چاروں کُنٹ بھوائیا۔ اودھر مورکھ پا کے ونڈی، بھلاواں نام گُسائینا۔ آتم کر کے رنڈی، گھر گھر دُھاگن دیاں بنایا۔ اوہ سوانی کسے نہ لگے چنگی، جو دُھر دا تھم گئی بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرے وچ دتی سرب وڈیائیا۔ خواہش کہے میں ویکھے جوگی، جگت دھیان لگایا۔ خواہش کہے میں ویکھے بھوگی، کام کرودھ ہلکایا۔ خواہش کہے میں ویکھے روگی،

جنہاں برہوں روگ ستایا۔ خواہش کہے میں دیکھے سنجوگی، جنہاں پر بھ اپنی سچ بہایا۔ خواہش کہے میں دیکھے وجوگی، جنہاں دا میل انت نہ کوئے کرایا۔ خواہش کہے میں دیکھی چوٹی، گھر گھر ڈیرہ لایا۔ خواہش کہے میں دیکھیا واسنا کھوٹی، جو کوڑیاں نال کرے کڑمایا۔ خواہش کہے میری خواہش بھتی، ترسنا پور نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، خواہش اپنے نال ملایا۔ خواہش کہے میں پر بھو دوارے، اپنا آپ مٹایا۔ سنت سہیلے بنے سرب و نجارے، سودا اکو ہٹ وکایا۔ جس گھر گرو اوتار دسن بھکھارے، جھولی اپنی آگے ڈاہیا۔ اُس دا حکم سدا جنگ چارے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ پیر پیغمبر نچدے اوس اشارے، شرع سرب سمجھایا۔ وشن برہما شو کوٹن کوٹ کرن نمسکارے سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ آد انت اتوٹ اتٹ بھنڈارے، خواہشاں بھریا بے پرواہیا۔ جن بھگتو چڑھ کے دیکھو اوس دے منارے، جس دی چار دیوار نہ کوئے بنایا۔ جتھے نہ کوئی سورج چند دے ستارے، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈیایا۔ نہ کوئی نوبت و جن نگارے، تال تلواڑا نہ کوئے دکھایا۔ نہ کوئی دین مذہب پوڑے، جھگڑا قوم نہ کوئے رکھایا۔ اوتھے گرگھ سوہنے بیٹھے لاڑے، جنہاں پُرکھ اکال سگن لیا منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی اچھیا دتا سمجھایا۔ اچھیا کہے میں آئی دسن، دہ دشا جنایا۔ بھگت سہیلے اٹھ اٹھ ننھن، بن کے پاندھی راہیا۔ چرن کول سرنائی ہر کی لگن، ایشٹ دیو اک منایا۔ پریم پریتی اکو رہن مگن، منگلا چار سنا یا۔ نو دوارے منزل پندھ لنگھن، ادھو چکار نہ کوئے اٹکایا۔ جوت لاٹ لگا کے چندن، مستک اٹکا اک دکھایا۔ مل کے میل سچ مکندن، انند اکو جھولی پائی۔ ڈھولا گاؤں دھر دا چھندن، سوہنگ راگ الا یا۔ اچھیا وچ پرمانندن، آسا پور کرایا۔ جن بھگتاں ملاواں دھر دا سجن، جو سجن وچھڑ کدے نہ جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے رہیا پائی۔ اچھیا کہے سجن گھر گورا، اک اکل نظری آ یا۔ دھن وڈیائی جنہاں دا جنم سورا، سوارتھ پرمارتھ اکو رنگ رنگایا۔ اوہ مورکھ مگدھ جگت جہان کہے بورا، بھولا بھاؤ سمجھ کسے نہ آ یا۔ اوہ گرگھ پر بھ ملن واسطے جنما، جگت کرم نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچھیا اندر میٹ کے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ اچھیا کہے میں سب دی سخی، وچھڑیا کاہن دیاں ملایا۔ درس دکھاواں نج اٹھیں، نیز اک کھلایا۔ نام پڑھاواں دھر دی پٹی، سچ سندیش سنا یا۔ پریم پیار اندر سکاواں رتی، رتی رت نظر نہ آ یا۔ جنہاں آس

پر بھ ملن دی رکھی، تنہاں میلاں سہج سُبھائیآ۔ اچھیا کہے میں جوڑ جڑاواں کملاپتی، پت پر میثور نال ملایا۔ جن بھگتو گرگھو گرگھو ساچے سنتو مُریدو
مُرشد نال مل کے کھٹو کھٹی، اگے کھکا کوئے رہن نہ پائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان اچھیا پت آپے رکھی، رکھیک رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔

اچھیا اندر گرگھ جھولا، اپنی آس تکائیآ۔ پُرکھ ابناشی تیرے کندھ اٹھانا ڈولا، جگت کہار رُپ وٹائیآ۔ رسنا نال نہیں پاؤنا رولا، اشاریاں نال سمجھائیآ۔
توں آد جگادی مولا، ہر گھٹ روبا بے پرواہیا۔ میرا چک کے پڑدا اوہلا، سوچھ سروپی درس دکھائیآ۔ پورا کر اقرار قولا، کول نا بھی اُلٹی کھی امرت رس کھ
چوائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول وڈیائیآ۔ توں نور خدائی آولا، عالمین تیری سرنائیا۔ تیرے پچھے ہو کے بولا، بھجاں واہو داہیا۔
توں رُپ ساول سولا، گند منوہر لکھی نرائن اک اکھوائیا۔ توں آد جگادی گر اتاراں پیر پیغمبراں دیویں تغما، سمرتھ سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ میتوں وی سنا
دے اوہ نغمہ، جس دی شاعری شاعر کرن کوئے نہ پائیآ۔ میں درشن پاواں دید چشماں، عید چند رُشنائیا۔ میں کھا کے آیا قسماں، میتھوں جھلی نہ جائے
جدا ئیا۔ میں دھوڑی منگی بھسما، تن ماٹی خاک رمائیآ۔ میں نہیں جاندا پچھلیاں رسماں، گرگھ اپنی جھولی ڈاہیا۔ بن تیرے مول نہیں بچنا، لوکمت رہنا
مول نہ بھائیآ۔ میں حال تیتوں دسنا، کھول کے دتا سنائیا۔ جے وسماں تے تیرے چرن وسنا، کوٹھے منڈپ ماڑی کم کسے نہ آئیآ۔ نالے روواں نالے ہسنا،
خوشیاں وچ نیز تیناں نیر وہائیآ۔ جے توں ساڈے پریم پیار وچ نہیں پھسنا، کیوں بھگتاں دا اکھواویں ماہیا۔ جناں چر توں ساڈے ہر دے وچ نہ وسنا، اوناں
چر تیرے چرناں اُتے نہیں ڈھٹھنا مستک سیس نہ کسے جھکائیآ۔ جناں چر پریم پیار دا چاڑھیں نہ وٹنا، سچ کھارے دیں بہائیآ۔ اوناں چر تیرا نام کدی نہیں
رٹنا، تیتھوں بیٹھنا کھ بھوائیا۔ بن بھگتاں تیرا نام کسے نہیں جپنا، سری بھگوان تیتوں کہہ نہ کوئے سنائیا۔ جے توں ساتھوں وسیوں وکھرا، تیری چھپر
چھن ملے نہ کوئے وڈیائیآ۔ جے توں پرگٹ ہوئیوں وچوں پھراں، پھر وی بھگتاں نظری آئیآ۔ جے توں لیکھ لکھیا نال اکھراں، اوہ وی تنہاں دی صفت

صلاحیا۔ پر بھو اپنا پرت کے ویکھ پتر، ورقہ اندروں لئے اُٹائیا۔ تینوں بھگتاں بنا سدا خطرہ، سدا بھگت تیرا مان ودھائیا۔ اسیں چھڈ کے اپنا وطن، بے وطن ہو کے لوک مات پھیرا پائیا۔ ہُن آ کے مل اپنے پتا، بیتھارتھ رہے سمجھائیا۔ اساں تیرے کولوں نہیں ٹھنّا، بھجیاں پلّو نہ کوئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنی دیا کمائیا۔ جھولا کہے میں کایا کپڑ، کچے تند ڈور بندھائیا۔ تیرے در نہ سکاں اپڑ، منزل پندھ نہ کوئے چکائیا۔ تیرا وسیرا اُپر چھپر، شہنشاہ اکھوائیا۔ میں خاک دی سیجا ستا ستھر، سولاں سیج ہنڈھائیا۔ توں سکھیا رہنا سدا وکھر، سکھنڈ ڈیرہ لائیا۔ میں آ کے تیرے پتن، آسن لیا جمائیا۔ جنّاں چر نہ آویں انگن، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلّا لئے ملائیا۔ جھولا کہے میرے اندر وست، گرکھ آپ لکائیا۔ جنہاں نوں لگ گئے کرہست، ہتھاں رنگ رنگائیا۔ نام خُماری دے دے مست، متوالے دے کرائیا۔ تیرا نظری آوے ایشٹ، درِشٹ دے وڈیائیا۔ ناتا چھڈ کے ساری سرشٹ، پر بھ تیرا دھیان لگائیا۔ تیرے نال مل کے بھوگن گرہست، دوجی سیج نہ کوئے ہنڈھائیا۔ چرناں بیٹھاں دب کے سورگ بہشت، اُتے اڈی دینی لگائیا۔ تیرے اُتے کر کے اپنا نیچ، نیچا اپنا لیا جمائیا۔ ساڈی کدے نہ اُکے نشانے والی شست، جو گوہند چلے تیر دتا چڑھائیا۔ کی ہو یا جے رام نے گرو بنایا وششٹ، وِشیاں والے گرو دی سانوں لوڑ رہی نہ رائیا۔ تیرا درس ویکھنا سدا اندرِشٹ، نچ نیتر کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلّا لینا ملائیا۔ جھولا کہے میری ویکھ جھلک، پیٹیاں رنگ رنگائیا۔ میں ناتا توڑ کے خلق، خالی تیرے در تے آئیا۔ میں ویکھ کے عرش فرش، تیرے چرناں دھوڑ رامائیا۔ میرے اُتے کر دے ترس، رحمت حق کمائیا۔ میں جنم جنم دا رہیا بھٹک، اگنی دے بُجھائیا۔ برہوں وچھوڑے وچ رہیا ترس، امرت جام اک پیائیا۔ میرا میٹ دے سوگ ہرکھ، چنتا غم رہے نہ رائیا۔ اپنے در تے قیمت پا دے نرخ، دوجی ہٹی نہ کوئے وکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ جھولا کہے گرکھ دے بستر، بستی اپنی وچ لوکائیا۔ اپنے آپ دا کر کے شستر، لیکھا کراں تھاوں تھانیا۔ پچھلی راتی اُسے ماری تینوں نشتر، ڈونگھا گھاؤ لگائیا۔ میرے اندر ہوئی دھڑکن، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ میں اُٹھکے لگا تڑپن، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ جس گھر بیٹھا ماہی مردن، مردان سو بھا پائیا۔ غریباں ونڈے دردن، دُکھیاں دُکھ گوائیا۔ چلکے اوس کول کراں

عرض، آرزو اوس کول سُنایا۔ اوہ پورا کرے فرض، فیصلہ حق درڑایا۔ جس دا کھیل سدا اسپر جن، اچرچ لپلا رہیا ورتایا۔ جگ جنم دا بچھلا لاہوے
 قرض، مقروض حساب بے باق رہیا دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے چکایا۔ جھولا کہے مینٹوں اُتوں کردے بند، بہتیاں
 گنڈھاں پوایا۔ میرے کُھ وچ نہیں بتی دند، رسنا جہوا پر بھو نہ کوئے لگایا۔ میں نہ جانا توں صاحب سدا بخشند، رحمت سرب کمایا۔ گرکھ دے بستر چھوہ
 کے مینٹوں آیا اند، جس وچ پکڑی دتی لگایا۔ مینٹوں نظری آیا تیرا چند، جو نور کرے رُشنایا۔ میں نیز پاواں ٹھنڈ، اکھیاں تپش بُجھایا۔ میں اوس نال
 پاواں گنڈھ، جس نالوں نہ ہوئے جدایا۔ راتیں سُنیاں سُنیاں ایہو منگدا رہیا منگ، دوئے جوڑ اپنی جھولی ڈھپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 میرا لیکھا دینا چکایا۔ جھولا کہے میں چکھنارا بوجھا، بھار اپنے وچ رکھایا۔ ویکھن وچ کھلا کو جھا، تند تند جڑایا۔ بھگت ہتھ وچ آ کے مینٹوں مل گئی سو بھا،
 ملی مان وڈیایا۔ آگے ہو گیا تیرے جوگا، جگت جگ دتا تجایا۔ میں سنانو آیا ہوکا، اُچی دیا درڑایا۔ پر بھ ملن دا اکو موقع، لکھ چوڑا سی وچوں مانس آیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی میری بنت بنایا۔ جھولا کہے جس ویلے پھریا لال، لپنیاں اُنکلاں نال ملایا۔ مینٹوں نظری آئی تیری سچی
 دھر مسال، دھرم دوارا بے پرواہیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ لاڑی موت نہ چلے نال، چتر سکت نہ حساب دکھایا۔ اکو تیرے نام
 دا وچے تال، دوسر کرے نہ کوئے پڑھایا۔ بھگت سہیلے مل تیرا ڈھولا گان، گات خوشیاں رین وہایا۔ گرکھیاں مل کے مینٹوں آوے آرام، حرام
 دے جگت لوکایا۔ میں سارا دن سندیشہ دیندا رہیا پیغام، بھڑی بھڑی کر دہایا۔ کس ویلے ملاں صاحب سلطان، جو ڈکھڑے رہیا گواہیا۔ گرکھ تینٹوں
 جھک جھک کراں سلام، سجدہ اک جھکایا۔ جس سچ دوارے پہنچایا آن، اپنا پنڈھ مکایا۔ تیری چھوہ نال مینٹوں ملیا گیان، گیان وچ مہربان دیا کمایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ جھولا کہے میری اتم تنی، تانا پیٹا رہی جنایا۔ جسدی پہلوں گرکھ نال بنی، پھر سنگر دے وڈیایا۔
 میں بن گیا دھر دا دھنی، خزانہ ہر جی اندر پائی۔ میری اکو عرض مٹی، بہتیاں منتاں نہ کوئے کڈھایا۔ جس ویلے ہتھ لگایا سی بی بی چٹی، چرن دھیان
 رکھایا۔ اوس ویلے میں اوہناں دے وچ آ گیا سنی، گھبے ہو کے ڈیرہ لایا۔ وچالے بہہ کے ویکھی چھپر چھنی، ادھ وچکار سوہنا رنگ دکھایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاںیا۔ جھولا کہے میٹوں اندروں پھول، خالی نظری آئی۔ جس اُتے کیتا قول، اوہ کتاب دے وڈیاںیا۔ تیرا بچن نام انمول، بھل کدے نہ جائیا۔ جس طرح میرا کھ دتا کھول، ایسے طرح گرکھیاں دے اندروں پڑدے دے کھلایا۔ جے دُور دُراڈا آ کے وس کول، پر بھو اپنا پندھ مکائی۔ ساچی سیجا بہہ کے کر آگے چول، ساچی چولی دے بدلائی۔ تیرے پریم پیار اندر گئے مول، رُت بسنتی دے دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائی۔ جھولا کہے پر بھ چک دے پڑدا، سَت تیری وڈیاںیا۔ گرکھ بنا لے اپنا بردا، بندی خانہ دے تڑائی۔ ایہہ آتم پر ماتم تیرے ورگا، جے تُوں اپنے نال ملائی۔ تیرا کچھ نہ ہووے حرجا، حاضر ہو کے درس دکھائی۔ گرکھیاں دا بچھلا دے دے قرضہ، اصل سود نال ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ جھولا کہے میرا دُونگھا راز، کوئی سمجھ سکے نہ رائی۔ ویکھو میں پڑھی نہیں کوئی نماز، جُجریاں وچ نہ سپس جھکائی۔ ہتھ جوڑ نہ کری ارداس، میننتی کوک نہ کوئے جنائی۔ ہون کیتا کوئی نہ پاٹھ، دھوپ دیپ گھرت نہ کوئے جلائی۔ جس ویلے بھگت دا ملیا ساتھ، گرکھ انگلی لائی۔ میرے اندروں اٹھی اوہ خواہش، جس خواہش دے سارے رہے گن گائی۔ کس ویلے چلاں پر بھ دے پاس، اپنا پندھ مکائی۔ بن کے داسی داس، سوہنی سیو کمائی۔ اک واری دیواں آکھ، میننتی سچ سنائی۔ پر بھ اپنیاں بھگتاں دی پت راکھ، رکھیا کر تھاؤں تھانیا۔ گھر گھر درشن دے پرگٹ ہو کے ساکھیاں، سنمکھ ہو کے نظری آئی۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا لیکھا لکھ کے گئے قلم دوات، کھانی بانی دیوے مات گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا جھولی پائی۔ جھولا کہے میں کرن نہیں آیا جھٹڑا، بیتی کہانی رہیا سنائی۔ جے مارگ مل جائے اگلا، بچھلا دیاں تجائی۔ لوڑ پوے نہ جان دی جنگلاں، پر بت بن نہ کھوج کھجائی۔ دُجا گھر پے نہ منگنا، جھولی خالی نہ کتے ڈاہیا۔ جے ستگر لائے انگنا، اپنی گود اٹھائی۔ پریم پیار دی چاڑھ دے رنگنا، اکو رنگ رنگائی۔ پھیر کلیاں نال میٹوں کسے نہیں ٹنگنا، گرکھ دے ہتھ آیا میری کٹی جائے جدائی۔ میں اوس پار کنارے لنگھنا، جس دا ونجھ مہانا اکو نظری آئی۔ سچ دواویوں منگ منگدیاں کدے نہ سنگنا، نیز رو کے دیواں حال دُہائی۔ پر بھو جے تُوں بھگتاں دا بنیوں سجننا، کیوں نہ سانوں پار لنگھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سمرتھ وڈی وڈیاںیا۔ سُن جھولے کر اپنی جھولی، دُھر

دی جھلک دیاں دکھائی۔ تُوں سمجھی بھگتاں دی بولی، انبولت راگ الائی۔ سارا دن بستراں والی مچھی رکھی ڈولی، سر اپنے بھار اٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایسے کارن تیرا ہوئے سہائی۔ جھولے رکھ یاد بچھلی گل، بچھا رہیا جنائی۔ جس ویلے گوبند وڑیا سی جھل، مچھوڑے پھیرا پائی۔ اُس ویلے تیرے وچ سی اک چھوٹا جیہا پھل، جیہڑا بستر وچ بند کرائی۔ اُس دے اُتے لیکھ سی اپل، نہپل دھام دتا جنائی۔ جس ویلے گوبند تکیا اوہدے ول، اوہدے ولولے دین دھائی۔ تُوں سولاں سیج بیٹھوں مل، میری سار کسے نہ پائی۔ جے سب نوں چھڈ کے میرے کول آئیوں چل، کیوں چلتر رہیا دکھائی۔ کتھے تیرا گیا دل، سنگی ساتھی نظر کوئے نہ پائی۔ اک ویری مہر نظر کر کے پلک وچوں بخش پل، اپنا دھیان لگائی۔ کی ہویا جے بچیاں نوں نہیں دتا جل، میں وی تیری اوٹ تکائی۔ جہاں چر میرا نہ مٹیا سل، دکھڑا درد وڈائی۔ گوبند کہا جس ویلے آواں اتم کل، نرگن رُپ جوت رُشائی۔ تیرا بھگتاں نال مل کے ودھاواں بل، بلدھاری دیاں بنائی۔ تُوں پاندھی بن کے میرے درشن نوں آویں چل، اپنی اچھیا نال ودھائی۔ پھیر تیئوں ایسے پھل دا دیواں پھل، وادھا آگے ہور ودھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا دینا سب دا جھولی پائی۔ لہنا دینا آیا مکاؤن، بچھلا پندھ مکائی۔ اگلا گھر آیا دساؤن، بچھلا رہیا ڈھائی۔ جتھے اکو ملے اگئی پون، ہوا وچوں ہوا باہر دکھائی۔ اوتھے سیج سولاں والی کہے میں آئی خوشی مناؤن، خوشیاں رنگ رنگائی۔ میں اوہ تکاں ویکھاں اکھاں کس ویلے گوبند میرے اُتے آئے سون، سوہنا رُپ وٹائی۔ میں لئی کیتی دھون، پریم وچھایا وچھاؤن، سوہنی ساچی سیو کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچ رکھائی۔ جھولا کہے میں تک کے جھلک نورانی، نرویر درشن پائی۔ پروردگار ملیا جیہڑا وسے اُتے اسمانی، آسرا کو رہیا رکھائی۔ جس دی مہما اکھ کہانی، آد جگاد رہے جس گائی۔ جن بھگتاں کولوں ملی اوہدی نشانی، جو نشانے تیر رہیا لگائی۔ در گھر مل کے مک گئی آون جانی، سوتر تاگا کپاس رُپ نہ کوئے وٹائی۔ اک لال سنگھ دی مہربانی، جس وچھڑیاں دتا ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا رہیا دکھائی۔ جھولا کہے میں ماری جھاک، اپنی اکھ کھلائی۔ نظری آئی اکو تاکی، جس دا بھيو کوئے نہ پائی۔ جس نوں لبھدے بندے خاکی، بھجن واہو داہیا۔ اوہ بھگوان بنیا میرا ساتھی، بے جان دتی وڈائی۔ اچھیا اندر پوری آسی، ترسنا دتی بُجھائی۔ سیج دوارے دا جاواں بن کے واسی، واسطہ

اِکو نال جُڑا ئیا۔ منزل چڑھ کے اوکھی گھاٹی، گھاٹا پچھلا پور کرا ئیا۔ مینٹوں یاد ماچھو واڑے دی اوہ راتی، جس راتیں پر بھاتی پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ جس دا تھم ذات صفاتی، آفتابی محتابی نور رُشنا ئیا۔ جس دے اگے سارے لاجوابی، گر اوتار پیر پیغمبر سارے سیس نوا ئیا۔ اوہ بھگتاں نال پنجاں تتاں والا بنیا پنجاں، پنچے نال پنجاں رہیا بھجا ئیا۔ بھگت اُدھارن دُھر دی وادی، اچھل چھل اپنی کھیل کھلا ئیا۔ پریم پیار دا بن کے ساقی، گر کھٹھاں جام پیا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، اچھیا سب دی ویکھ وکھلا ئیا۔ جھولا کہے میں اچھیا کارن، جنم لیا وٹا ئیا۔ اپنا لیکھا آیا نوارن، نیوں نیوں سیس جھکا ئیا۔ بیڑا پار آیا اتارن، بیڑے سچ چڑھائیا۔ گر کھٹھاں آیا ونگارن، اُچی کوک کوک سنا ئیا۔ ایہو جیہا پھیر نہیں لبھنا یارن، جیہڑا یارڈے والا ستھر چنگے پھیر رہیا کرا ئیا۔ کچے تند نوں آیا تارن، بندی بند بند تڑا ئیا۔ لال نال کر کے لال پیارن، پیار پیار وچوں پرگٹا ئیا۔ جن بھگتاں آیا تیج سوارن، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دُشٹ ہنکاری آیا مارن، کھنڈا اِکو نام چمکائیا۔ کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار دے کھیڑے وسدے آیا اُجاڑن، سچ سچ ست دھرم دے اُجڑے کھیڑے پھیر وسائیا۔ کوجھے کملیاں غریب نمائیاں آیا تارن، دُبدے پاتھر پاہن پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پچھلے پاٹے چیتھر آیا اتارن، اگلا جامہ راما اِکو اک وکھائیا۔

پریم پیار دی اگئی چٹھی، اکھری دتی لکھائیا۔ اپنے ملن دی ساچی بدھی، بدھ آتم وچ لکائیا۔ سرتی ہووے سہج سُبھاؤ سدھی، سچا راہ تکا ئیا۔ اوکڑ او جھڑ ہووے کڈی، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ بھگتن کرے ساچی ریتھی سر اپنا ہتھ لکائیا۔ گر کھ تیری لگی رہے پریتی، دو جہان نہ کوئے تڑا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ناتا بدھاتا آپ بندھائیا۔ پڑدا کہے اوڈھن کوپن، حصیاں وچوں حصہ نظری آئیا۔ ایہہ انچل اوہ دروپت، جو بستر تن پہنائیا۔ جس دا سہارا لوک پرلوکن، دو جہان اوٹ تکا ئیا۔ جس دوارے ساچی مَوجن، مَوجودہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہ بھگت سہیلے آیا کھوجن، کھوجی بن کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کپڑا کہے میرا تانا پیٹا، ڈوری تند تند جُڑا ئیا۔ میں ہتھ آیا کھیوٹ

کھینٹا، جو ملاح دُھر درگاہ اکھوائیا۔ جس نے بھگت بنایا بیٹا، گرگھ گود اُٹھائیا۔ نیز درشن آ کے پیکھا، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ میٹوں یاد آیا چیتا، سچ سچ دیاں
 درڑائیا۔ جس ویلے نانک سُتا ون ہیٹھاں، باشک تشکا سیو کمائیا۔ اوس ویلے پریم نال میٹوں اُتے کُھ لپیٹا، بانہہ سرہانے ہیٹھ دبا ئیا۔ نانک دے نیتراں وچوں
 پُرکھ اکال پیکھا، جوتی جوت کرے رُشنا ئیا۔ اوس ویلے میں منگیا اپنا لیکھا، جھولی آگے ڈاہیا۔ دُھر فرمان آیا میری آد جگادی کھیدا، اگلا آگے ہور درسا ئیا۔
 جس ویلے زرویر پُرکھ دھارے ویسا، زرگن نور جوت رُشنا ئیا۔ جوت سروپی دھارے بھیا، پنج تت نہ کوئے سمجھائیا۔ تیری یاد دارکھے چیتا، اُبھل بُھل
 کدے نہ جائیا۔ گرگھٹھاں دے کولوں لے کے نیندا، نیندر اکھ دے کھلا ئیا۔ راتیں سُتیاں دے جاگدیاں سب نوں وینہدا، غفلت اپنے وچ نہ کوئے
 رکھائیا۔ تیرے پچھے بھگت کولوں مراوے پینڈا، قدم قدم اپنے لیکھے لائیا۔ پچھلا لہنا ترینی نینی دا، رام سیوا دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، پورب لیکھا سرب چُکائیا۔ اوڈھن کہے میں کچا تند سوٹ، سوٹر دھاری سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میرا تن وجود ویکھو کلبوت، کالا کپڑ روپ وٹائیا۔ میں
 بھگت دیاں ہٹھاں وچ محفوظ، جگت گڑیار ہتھ نہ کوئے لگائیا۔ کھجک انت میرا اصل نال ملن لگا سوڈ، کُل زر اپنا روپ وٹائیا۔ ہتھ لگا اُس محبوب، جو مُجبت
 دُھر دی رہیا کمائیا۔ میں چڑھ کے منزل مقصود، فیصلہ اپنا حل کرائیا۔ خوشی مناواں چارے کوٹ، دہ دشا دیاں سنا ئیا۔ ہر کا نام دُھر کا شبد کدے نہ
 ہووے جھوٹھ، جھوٹھیاں کھرے دے بنائیا۔ جس دے اُپر صاحب جائے تھ، کو جھے کملے گلے لگائیا۔ میں پچھے وینہدا رہیا بہہ کے چپ، کیہڑا رو رو دے
 دُہائیا۔ جس ویلے پریم دی ملن والی لگی بُھکھ، اُٹھ کے بھجا واہو داہیا۔ آ کے چرناں گیا جھک، کر بندنا سیس نوائیا۔ پُرکھ ابناشی ہر گھٹ واسی میٹوں پچھ،
 پچا تاپ دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چو کڑی ویکھ وکھائیا۔ کپڑا کہے میں کایا ت، تتو اک جنائیا۔ بن رسنا جہوا بولاں سچ،
 سچ دیاں سمجھائیا۔ میں کراں سیوا بن اکھاں ہتھ، اپنی آس رکھائیا۔ چل کے آواں بن پیراں پگ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جن بھگت دے نال مل کے کیتا سچا
 جج، حاجت اور رہی نہ رائیا۔ میں تیریاں بھگتاں دے پڑدے رہیا کج، توں میری لاج رکھائیا۔ میں درشن کراں رنج، اپنی ترکھا بُجھائیا۔ دوہاں دا تال
 اُکو جائے وچ، نگارا سناں چائیں چانیا۔ میں سُنیا توں آئیوں بھگتاں دے اندر حد، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ میرے پچھے گرگھ لال لیا سد، سُتیاں لیا جگائیا۔

بھائیں ہسے سارا جگ، گر کھ نہتر خوشیاں نہر وہائیا۔ تیرے پریم پیار دی پی کے مد، خُماری اِکو نام چڑھائیا۔ بے شک سنگی ساتھی سارے جاوَن چھڈ، تیرا وچھوڑا جھلّیا نہ جائیا۔ تیری آتم تیتھوں نہ ہووے اڈ، پر ماتم تیرے وِچ سمائیا۔ برہم پاربرہم تیری جد، وِشو رُوپ دے دکھائیا۔ تیرے نیو نیو لاگے پگ، چرن کول سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ سو تر تند کہے میٹوں لوکی کہن پگڑی، جگت دستار کہہ سنائیا۔ میں پنجاں نال جاواں جکڑی، چاروں گُنٹ واہو داہیا۔ میں مان دیواں سرِشٹ سگلی، شاہ سلطاناں دے سرتے آسن لائیا۔ پر بھ بن تیرے ہوواں پگلی، اپنا آپ مٹائیا۔ میرا لیکھا چکا دے کایا بدنی، اگلا تے دے بدلایا۔ میں اِکو دست منگنی، جھولی تیرے اگے ڈاہیا۔ بے توں بھگتاں دی کایا رنگنی، کیوں نہ میرے اُتے رنگ چڑھائیا۔ میں در تے آئی بن کے منگتی، کھ گھنگ دتا اُٹھائیا۔ میری اکھ رہے نہ اندھلی، نہتر نین کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وِچ لگائیا۔ پگ کہندی میٹوں کہندے تھکڑی، دُپٹیاں نال پرنائیا۔ بے توں بھگتاں دی جنم کرم دی بگڑی، اپنے لیکھے لائیا۔ میں ہو جاواں نکھری، در تیرے سس جھکائیا۔ چوٹی چاڑھ دے اوس سخری، جس گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ میں کھوجاں وِچ عشقی، معشوق رُوپ وٹائیا۔ جاں ویکھیا بھگت دی تیرے چرناں لگی برتی، سرتی برتی دوویں راہ تکائیا۔ دوارے آگئی پھردی پھردی، اپنا پندھ مُکائیا۔ ایہہ آس چروکی چردی، چری وچھنے رہیا ملائیا۔ ملنی ہونی ساچے پر دی، پیا پریم دے وڈیائیا۔ میں مالک بناں گھر تھر دی، جس گھروں پھیر نہ کوئے ہلایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، اِکو لوڑ تیری مہر دی، مہربان محبان بیدوبی خیر یا اللہ الہی نور تیری رُشنائیا۔

☆ ۷ گھڑ ۲۰۲۱ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ☆

جن بھگت کہے پر بھ دس گھرانہ، گرہ اپنا دے جنائیا۔ جس گھر نرگن جوت جگے مہانا، دیوا باقی نہ کوئے ٹکائیا۔ شبد اگم وِجے ترانہ، انراگی راگ سنائیا۔ امرت رس ملے پینا کھانا، ترشنا بھکھ نہ کوئے رکھائیا۔ چرن کول رہے دھیانا، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ ست دھرم دے نشانہ، شہنشاہ تیرا نظری

آئیا۔ بھاگ لگا دے کایا ساڈھے تن ہتھ مکنا، پڑدا اوہلا آپ چُکائیا۔ ہر گھٹ سوامی جانی جانا، بے انت تیری سرنائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی تیرے اُتے مانا، اِہمان سب دا دے گوائیا۔ ہوں بالی بُدھ گرُکھ بال انجانا، لوکمت نہ کوئے وڈیائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ سچا سلطانا، شہنشاہ اکھوائیا۔ سچکھنڈ نواسی راج راجانا، بھوپت بھوپ بے پرواہیا۔ سورِ پیر مرد مردانہ، جودھا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنا دے بُجھائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ دس دے بُھگی، جس اندر ڈیرہ لائیا۔ جس دی جوت کدے نہ بُجھی، اندھ اندھیر نہ کوئے دکھائیا۔ جس دی شان سب توں اُچی، عالیشان نظری آئیا۔ جتھے بھگتاں لگدی رُچی، آتم ملے وڈیائیا۔ جتھے سُرُتی ہندی سُچی، دُرمت میل دھوائیا۔ جتھے نظر ہندی پُٹھی، اُلٹی لٹھ گڑائیا۔ مان دواوے اپنی ہتھیں، گرُکھ گود اٹھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ تیرا گھر ویکھئے اکھیں، سُنیاں شانت کوئے نہ آئیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جو کتھا دسی، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ تیری ویکھئے اوہ نرالی ہئی، جس وچ وست آپ لُکائیا۔ مانس جنم دی کھٹئیے کھٹی، اگے کھٹکا رہے نہ رائیا۔ تیرے پریم دی پڑھیے پٹی، شاستر سمرت وید پُران کم کسے نہ آئیا۔ نام پدارتھ دے دے رتی، رتن امولک ہیرے لال جواہر لے بنائیا۔ لیکھا چک جائے راگ چھٹی، بتی دند نہ صفت صلاحیا۔ جوت نرنجن تیری نکی بتی، آد نرنجن اپنے وچ لے ملائیا۔ تُوں دُھر دا کملاپتی، پت پریشور تیری وڈ وڈیائیا۔ گرُکھ آتم پرما تم تیرے اگے ڈھٹھی، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ ساڈی آسا ترسنا اچھیا پورب کر اکھٹی، بندھن اکو دینا پائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا پنچ وکار سٹاونا بھٹھی، ترے گن گنی تت تپائیا۔ چرن پریتی ساچی ریتی ناتا جوڑنا پُرکھ سمرتھی، دوجا انگن انگ نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچ دینا دکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ تیرا گھر کیہرا، نرگن سچ دے سمجھائیا۔ جس دا برہمنڈاں کھنڈاں نالوں کھلا ویہڑا، پُری لوء سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جتھے آون جاون چکے جھیرا، لکھ چوراسی نہ کوئے بھوائیا۔ جتھے نگر گرام سوہنا وسے کیہرا، محفل تیرا نام خُدا ئیا۔ جتھے دُبداتردا بیڑا، شوہ دریا نہ کوئے رُڑھائیا۔ جتھے نظری آویں نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جتھے گرُکھ سخیاں پایا گھیرا، سوہنا دُھر دا راگ الا ئیا۔ جتھے وسیں ہر جو سِنگھ شیرا، شہنشاہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جتھے حقیقت ہوئے نیرا، حقو حق دے سمجھائیا۔ جتھے غریب نماںیاں اُتے کریں مہراں، مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پا کے گئے پھیرا، سنجک تریتا دواپر کلجک پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر دے دکھایا۔ جن بھگت کہن پر بھ گھر دس دے اوہ، جس وچ تیری وڈیائی۔ تیرے نال جانیے چھوہ، آتم پر ماتم میل ملائی۔ تیرے ورگے جانیے ہو، دوجا ت نہ کوئے ہنڈھائی۔ جگت نالوں کر نرموہ، محبت اپنے نال رکھائی۔ سچ پرکاش دے لوء، جوتی جوت ڈمگائی۔ دُرم ت میل دے دھو، پت پاپی پُنت آپ دکھائی۔ اپنے نام دی سنا ساچی سو، سوہنگ ڈھولا اک درڑائی۔ امرت رس نہجر چو، جھرنا اک جھرائی۔ کوڑی کریا لے کھوہ، تن مندر رہن نہ پائی۔ دُھر دا ڈھو آ دینا ڈھو، نام پدارتھ اک ورتائی۔ ست دھرم دا نیچ دینا بو، پت ڈالی بھل آپ مہکائی۔ تیرے چرن دوارے سدا سد جانیے کھلو، ستمکھ ہو کے درشن پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ اکو دے سمجھائی۔ جن بھگت کہن دس نرنکار، کی گھر تیرے وڈیائی۔ جتھے دیوا بلے اگم اپار، جوتی جوت جوت رُشائی۔ چھپر چھن دسے نہ چار دیوار، منڈل منڈپ ماڑی نظر کوئے نہ آئی۔ سورج چند نہ کوئے اُجیار، دوس رین نہ کوئے دکھائی۔ گھڑی پل نہ کوئے وچار، ماس برکھ نہ کوئے سمجھائی۔ زمیں آسمان نہ کوئے پہاڑ، جنگل جوہ نہ کوئے وڈیائی۔ کرے کھیل آپ کرتار، قُدرت دا مالک اک اکھوائی۔ شاہو بھوپ بن سکدار، تخت نواسی ساچے تخت ڈیرہ لائی۔ دو جہاناں بن کے ٹھمران، نام سندیسہ اک سُنائی۔ جگ چوکڑی کر فرمان، فُرنے سب دے آپ کھلایا۔ گر اوتار بر خوردار، پیر پیغمبر بچے ننھے لئیں پرگٹائی۔ جن بھگتاں دین دیدار، نرگن نور کر رُشائی۔ اسیں وینہدے رہے سدا جگ چار، چوکڑی تیرا دھیان لگائی۔ راہ تكدے تكدے گئے ہار، تھک تھک تیری منزل پندھ مُکائی۔ حق دے سچ سرکار، عادل عدل اک کمائی۔ در ٹھانڈا ویکھ دربار، الکھ اگوچر اکو الکھ جگائی۔ ساچا مندر دے دکھال، جس گھر بہہ کے خوشی منائی۔ ایہہ گرکھ تیرے لال، لال تیری اوٹ تکائی۔ توں شہنشاہاں دا شاہ ہوں کنگالاں دے کنگال، کنگلے ہو کے تیرے آگے کری عرضوئی۔ توں دُھر دا بن دلال، ضامنی اکو اک رکھائی۔ سچکھنڈ دوارا ویکھئے تیری دھر مسال، جس گھر بہہ بہہ ڈیرہ لائی۔ جتھے وچے اگئی تال، ڈھولک چھیننا نہ کوئے کھڑکائی۔ ساڈا من لے اک سوال، سوالی ہو کے رہے جنائی۔ توں آد جگادی سری بھگوان، بھگون تیرے ہتھ وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گرہ مندر دینا سمجھائی۔ جن بھگت کہن پر بھو دس دے مندر، منزل اپنا پندھ مُکائی۔ سارے وسیئے اوسے اندر، جتھے ڈکھ نہ لاگے رائی۔ اکو نام جیئے تیرا منتر،

دو جی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ لیکھا چک جائے گنگن لگنتر، زمیں اسماناں چرناں ہیہ دبا ئیا۔ تیرے نال مل کے تیری بن جائے بنتر، گھرن بھنہار سمر تھ
 سوامی تیرا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دروازہ دینا کھلائیا۔ بھگت کہن پر بھ تیرا گھر اولا، اولڑی دھار چلائیا۔ آد جگادی رہیں
 اکلا، بیٹھا بے پرواہیا۔ تیرا وسدا رہے محلا، مجت وچ سائیا۔ جگ چوکڑی تینوں رام رحیم واکرو مندے رہے اللہ، عالمین اکھوائیا۔ تیرا نام ندھانا اگئی
 بھلا، دو جہاناں رہیا ڈرائیا۔ توں صاحب سوامی اچھل اچھلا، ول چھل دھاری کھیل کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر گھلا، بھگتاں تھم سنائیا۔ سنتاں اندر رلا، گر کھاس
 دسیں وڈیائیا۔ گر سکھ پھڑا کے پلا، اپنی گنڈھ بندھائیا۔ دو جہان پھریں ہو کے جھلا، جھلک نورانی اک چکائیا۔ سمجھ نہ آئی گو بند ڈلا، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔
 جن بھگت کہن تیرا چرن دوارا اکو ملا، گھر ساچے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچے دے وڈیائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کھول
 دے کھڑکی، پڑدا آپ اٹھائیا۔ تیرے چرناں لگے ساچی برتی، برتھا جنم نہ کوئے گوائیا۔ نظری آویں سرتی برتی، زویر تیری وڈیائیا۔ دوارے آئی پھردی
 پھردی، گر کھ آسا رہی جنائیا۔ میں ڈھونڈھدی رہی پچھے چردی، جگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ کسے سمجھ نہ دسی گھر تھردی، تھر گھر بھیو نہ کوئے کھلائیا۔ کلج
 انتم ویکھاں لٹھ گڑدی، الٹا گیرا دینا دوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مندر دینا دکھائیا۔ جن بھگت کہن تیرا گھر انوکھا، دکھری دھار
 جنائیا۔ جتھے ہووے کدے نہ دھوکھا، کوڑا روپ نہ کوئے وٹائیا۔ ملنا ہووے سوکھا، ادھو چکار نہ کوئے اٹکائیا۔ ملے اگئی نیا نوکا، نیا نام لئے ترائیا۔ جس
 نے چھڈیا پٹنا پوٹھا، پاٹل ہو کے ویکھ دکھائیا۔ گر کھ ملن دار کھ کے شوقا، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ سچ دوارے آپے پہنچا، منزل پندھ چکائیا۔ دے وڈیائی
 وچوں چوداں لوکاں، لوک پر لوک دے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دے سمجھائیا۔ جن بھگت میرا گھر سوہنا، سو پر کھ
 زرنجن آپ جنائیا۔ نہ ہسنا نہ کوئے رونا، خوشی غم نہ کوئے وڈیائیا۔ نہ اُجل نہ میلا دھونا، اکو رنگ چڑھائیا۔ نہ جاگن نہ کوئی سونا، آلس نندرا نہ کوئے
 دکھائیا۔ نہ گھریا نہ کوئی ڈھاؤنا، اچرج لپلا اک رچائیا۔ نہ اُجڑیا نہ کوئے وساؤنا، سد خوشیاں ویکھ دکھائیا۔ نہ میل نہ تیر تھ نہاؤنا، جل دھار نہ کوئے وہائیا۔
 نہ مندر نہ دیوا باقی جگاؤنا، اکو جوت جوت رُشنائیا۔ نہ گرو اوتار پیر پیغمبر مناؤنا، پُر کھ اکال اکو اشٹ سمجھائیا۔ نہ کوئی خاکی تن ہنڈاؤنا، پنج تت سو بھا کوئے

نہ پائیا۔ نرگن جوت نرگن وچ سماؤنا، دُھر دا میلا میل ملائیا۔ گرگھ وِلا درتے آؤنا، جس سر اپنا ہتھ لکائیا۔ کلجک انتم وقت سہاؤنا، جن بھگتاں اکھ کھلایا۔ ساچا مندر اک وکھاؤنا، اتر پورب پچھم دکھن چارے کُنٹاں نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بوجھ بُجھایا۔ جن بھگتو ہر مندر ابھھا، ہر کرتا آپ جنائیا۔ اوتھے دھننے والا بنھنا پئے کوئی نہ وچھا، نالے گو نہ کوئے چوائیا۔ تیڑ پاؤنا پئے نہ کچھا، بودی سیس نہ کوئے لکائیا۔ بھائیاں نال کرنا پئے نہ متا، نارکنت نہ کوئے ہنڈایا۔ درشن کرنا پئے نہ لوچن اکھاں، ہتھیاں نال نہ سیو کمایا۔ رسنا نال گاؤنا پئے نہ جسا، بتی دند نہ صفت صلاحیا۔ اگنی والا تاؤنا پئے نہ بھٹھا، بھٹھیالا روپ نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا گھر دئے وکھایا۔ جن بھگتو گھر سوہنا چنگا، نر ہر نرائن بنت بنایا۔ جتھے نہ کوئی سوریہ نہ کوئی چندا، جوتی نور نور رُشنائیا۔ نہ کوئی تن خاکی دے بندہ، بندگی وچ دھیان نہ کوئے لگایا۔ نہ کوئی برہمنڈ کھنڈ دے در بھنڈا، جیرج انڈ نہ ونج کرائیا۔ نہ کوئی سنت ساجن دے سنگا، مجلس روپ نہ کوئے وٹایا۔ نہ کوئی وہندی دے دھار گنگا، جل تھل مہیسل نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی نگر کھیڑا گرام دے پری اندا، مکہ کعبہ روپ نہ کوئے وٹایا۔ نہ کوئی ڈھولا نہ کوئی چھندا، نہ کوئی راگی راگ سنایا۔ نہ کوئی دین نہ بخشدا، نہ کوئی عاجز نظری آئیا۔ جس دوارے پر بھ بھگتاں میل کرندا، سو دوارا سو بھاپائیا۔ اوتھے نہ کوئی ساز تال وچے سُرنگا، نہ کوئی سُرنگی کنگ ہلائی۔ نہ کوئی ہتھ دے مردنگا، نوبت نام نہ کوئے جنائیا۔ پر بھ صاحب دا وکھرا انوکھا سب توں ڈھنگا، جس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا درڑایا۔ جن بھگتاں سچ درڑاوانگا۔ دُھر دا مندر اک وکھاوانگا۔ دُنگھی کندر بھو چکاوانگا۔ گھر ساچے توڑ کے جندر، جینودیاں جگت وڈیاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں گھر وکھاوانگا۔ جن بھگتاں گھر وکھائیگا۔ پر بھو اپنی دیا کمائیگا۔ نرگن سرگن جوڑ جڑائیگا۔ لگی پریتی توڑ نبھائیگا۔ میٹ اندھیرا گھور، چند چکائیگا۔ مار کے پنچے چور، ہور کا ہور رنگ وکھائیگا۔ سُرتی بنھ کے شبدي ڈور، تند اکو اک پرگٹائیگا۔ جن بھگتاں پر بھ دی سدا لوڑ، بن بھگتاں پر بھو کم کسے نہ آئیگا۔ جگا جگتر جائے بہر، کلجک انتم ویکھ وکھائیگا۔ اپنے اگے لئے تور، تورت اپنا تھم سنائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیا کمائیگا۔ جن بھگتاں دیا کماویگا۔ پھڑ باہوں آپ

اُٹھاویگا۔ ساچے راہے آپے پاویگا۔ تن مائی ساتھ جُھڈاویگا۔ ساچی ہائی تن وِکاویگا۔ منزل گھائی آپ چڑھاویگا۔ دُور دُراڈا پندھ مکاویگا۔ گر کُھاس سنگ
 نبھاویگا۔ اگئی رنگ رنگاویگا۔ مارگ دُھر دے آپ لگاویگا۔ ادھ وِچارنہ کوئے اٹکاویگا۔ وِشن برہما شو سِیس جُھکاویگا۔ گر اوتار پیغمبر جس ڈھولا راگ
 الاویگا۔ بھگت بھگوان میلا کرے ہسّ ہسّ، سِجھنڈ ساچے سو بھا پاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں مان دواویگا۔ جن بھگت خوشی
 مناؤندے نے۔ اک دُوجے نوں آکھ سناؤندے نے۔ کوٹ جنم دے لتھے پاپ، پر بھ دی جھولی پاؤندے نے۔ رل مل گایا اِکو جاپ، توں میرا میں تیرا
 راگ الاؤندے نے۔ رُوح بُت دوویں ہو گئے پاک، پتت پاپی بھو چکاؤندے نے۔ ہر چرن جُڑیا نات، ناتا اِکو نال رکھاؤندے نے۔ جس دے وِچوں
 اُچی ساڈی ذات، انتم اوسے وِچ ملاؤندے نے۔ سِجھنڈ دوارے جا کے درشن پائیے اگئی باپ، پتا پُرکھ اکال سِیس نواؤندے نے۔ ساڈا کھسٹرا جُھٹ
 جائے جاپ، تیر تھ تٹ نہاون نہ کوئے نہاؤندے نے۔ جے پر بھ جو مل جائے آپ، دُوسر راہ نہ کوئے تکاؤندے نے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچا ویکھ وکھاؤندے نے۔ جن بھگتو ساچا گھر وکھاوانگا۔ منزل پوڑی آپ چڑھاوانگا۔ راگ گوڑی نہ کوئے پڑھاوانگا۔ اگے
 گلی جو دے بھڑی، پھڑ باہوں پار کراوانگا۔ جوں نر سِنگھ رُپ دھار کے کِڑی، پرہلا د اپنی گود اُٹھاوانگا۔ جس دے ہتھ وِچ میری پیری، دو جہاناں ویکھ
 وکھاوانگا۔ تہاڈے گلوں کٹّ کے شرع زنجیری، اشاعت اِکو اک سمجھاوانگا۔ چوٹی چاڑھ کے اوس اخیری، آخر اپنا میل ملاوانگا۔ لکھ چوراسی وِچوں میل
 ہویا تقدیری، تدبیر اپنی آپ سمجھاوانگا۔ بن بھگت پر بھ دی چلے کدے نہ پِڑھی، وادھا بھگتاں نال رکھاوانگا۔ تہاڈی جنم جنم دی کٹّ دِگیری، کوڑا دلدر
 پرے ہٹاوانگا۔ محل وکھا بے نظیری، نظر اپنے نال ملاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماوانگا۔ جن بھگت
 دھیان لگاؤندے نے۔ نیتز اکھ اُٹھاؤندے نے۔ پر بھ ساچے راہ تکاؤندے نے۔ ویلا وقت سہاؤندے نے۔ انتر انتر گپٹیاں گن گن، اپنا حال سناؤندے
 نے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میل ملاؤنا ساچے گھر، گھر اِکو ویکھ وکھاؤندے نے۔ گھر ساچے میل ملاوانگا۔ جگت وِچھڑے جوڑ جُڑاوانگا۔
 نر گن ہو کے جاواں بھڑ، سر گن پڑدا لاہوانگا۔ ست سرُپی چاڑھ کے گھوڑ، شبدی واگ پھڑاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا

ور، گرگھ اپنے گھر وساوانگا۔ گرگھ کہن گھر ساچے وساگے۔ خوشیاں نال بہہ بہہ ہسائگے۔ پریتم تائیں اپنا حال دسائگے۔ چرن سرنائی ساچی ڈھٹھانگے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پچھلی کرنی اوہدے آگے رکھانگے۔ پچھلی کرنی جب آگے میرے ٹکاؤگے۔ نیتز ہرن پھرن آپ کھلاؤگے۔ جگ مرن مات چکاؤگے۔ ورن برن ڈیرہ ڈھاہوگے۔ پٹی اکو پڑھن، ڈھولا اکو راگ گاؤگے۔ ساچی پوڑی چڑھن، مڑکے پھیر مات نہ آؤگے۔ پرہہ درس دید دیدار نیتز لوچن کرن، کرماں کانڈاں پندھ مکاؤگے۔ کرپا ندھان ٹھا کر سوامی اپنی کرپا کرن، محبت پیار وچ ملاؤگے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گھر اکو درشن پاؤگے۔ گرگھ کہن گھر سچا تکیا، تقویٰ اک جنایا۔ لیکھا مکا مدینے مکیا، مقبریاں سیس نہ کوئے جھکانیا۔ لہنا چکا تیر تھ تکیا، اٹھسٹھ نہ اٹھ اٹھ دھانیا۔ پت پریشور سوامی ملیا سچیا، سچ دتی وڈیانیا۔ لیکھے لا کے بھانڈا کچیا، کایا کنچن دتی بنانیا۔ منوا واسنا وچ نہ نچیا، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھانیا۔ سر ہتھ سوامی رکھیا، انتریمی دیا کمانیا۔ جن بھگت اٹھ میرے بچیا، بچھنڈ تیتوں دیاں وڈیانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہانیا۔ جن بھگت کہے میں ویکھیا بچھنڈ، بن اکھاں نظری آیا۔ اوتھے دسے سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ دین دیال ہو بخشند، رحمت آپ کمانیا۔ بھگت سہیلے لا کے انگ، اپنی گود اٹھانیا۔ انتر پاوے اکو ٹھنڈ، گنی تت نہ لاگے رانیا۔ بھگت بھگوان اکو پے جائے گنڈھ، بدھی گنڈھ نہ کوئے کھلانیا۔ آسا منسا پوری ہوئی منگ، منگتا اپنی خوشی منانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ انند، جس انند وچوں گر اوتار چند چکانیا۔

☆ ۷ گھڑ ۲۰۲۱ بکرمی مہندر کور دے گرہ شاہ والا ☆

جن بھگت کہن کی پڑھیے پستک پوتھی، پشت در پشت ملے وڈیانیا۔ ساڈی منزل ہو جائے سوکھی، بکھڑا پندھ چکانیا۔ جس نال چڑھیے دھر دی چوٹی، سو سکھیا دینی سمجھانیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن سانوں لمی چوڑی دے بہتی، صفتاں والی رانی نظری آیا۔ بن تیری کرپا پڑھن

والیاں کسے نہ آئی سو جھی، پڑھ پڑھ تھگی سرب لوکانیا۔ ہتھ پھیر دے رہے اُتے بودی، براہمن جنجو آں ہار بنایا۔ چوئکے رہے سودھی، گوہر نال پوچایا۔
 جھکدے رہے اُتے گوڈیں، سینے ہتھ لکانیا۔ اکھراں والے بندے رہے کھوجی، راگاں تال الایا۔ جاں تکیا دے سرب وجوگی، دُھر سنجوگی نظر کوئے نہ
 آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، پُستک دُھر دی اک سمجھایا۔ جن بھگت کہن پر بھ دس دے گرنٹھ، جس وچ تُوں ہی
 نظری آئی۔ نہ مذہب دین کوئی پنتھ، ذات پات نہ کوئے جنایا۔ راگ ناد نہ کوئی سنکھ، نہ کوئے سندھیا آرتی دے جنایا۔ نہ کوئی تلک لگاوے پنڈت،
 لاٹ ترسول نہ کوئے دکھایا۔ نہ کوئی کعبہ ہووے مسجد، نماز پنج نہ کوئے پڑھایا۔ نہ کوئی گیر و پاوے بستر، نہ کوئی مالا گل لٹکایا۔ نہ کوئی ہون پوجا
 ہووے جنتر، گھرت دیپ نہ کوئے جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی پُستک دے پھڑایا۔ پُستک دے پر بھ اوہ قرآن، جس دا گرہ
 نظر کوئے نہ آئی۔ جتھے دے نہ کوئے شیطان، شرع نہ کوئے لڑایا۔ نہ ہندو نہ مُسلمان، بودی لگا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نہ کوئی دے بے ایمان، بیوہ رُپ
 نہ کوئے دکھایا۔ جوٹھ جھوٹھ نہ کوئے نظام، کوڑا راج نہ کوئے کمایا۔ نہ نفر نہ کوئے غلام، سفر اں وچ پنڈھ نہ کوئے مُکایا۔ نہ سجدہ نہ سلام، طوبی طوبی
 نہ کوئے سنایا۔ نہ پیغمبر نہ امام، نہ مسلے کوئے پڑھایا۔ نہ حُجرہ نہ نشان، مُجراناج نہ کوئے نچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی پُستک
 دے پڑھایا۔ ساچی پُستک دس اوہ انجیل، جس وچ اجل نیڑ نہ آئی۔ آتم نہ ہوئے کچیل، جُدا رُپ نہ کوئے وٹایا۔ تیرے حکم دی ہوئے تعمیل سر سکے
 نہ کوئے اٹھایا۔ اوتھے دیوے نہ کوئی دلیل، وکیل نظر کوئے نہ آئی۔ چار گنٹ دیواراں نہ دے فصیل، فیصلہ حقوق سنایا۔ آگے ہو نہ کوئے اپیل،
 بریخانہ اور نہ کوئے رکھایا۔ اکو تیرے رہیے مسکین، مُشکل دُھر دی حل کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا دینی سمجھایا۔ سچی
 پوتھی دے بھگوان، اپنی دیا کمایا۔ ناتا چھٹ جائے اٹھاراں پُران، اٹھ دس نہ کوئے سنایا۔ بن پڑھیاں آوے گیان، پاٹھشالے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔
 سل پاتھر پوجن کرائے نہ کوئے اِشان، سندھور تلک نہ کوئے لگایا۔ لبھنا پئے نہ بنسری والا کاہن، سیتا والا رام جنگل ڈھونڈھن کوئے نہ جائیا۔ مسلیاں
 والا پیغمبر کریئے نہ کسے سلام، سجدہ اور نہ کوئے جنایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تکیئے نہ کوئے نشان، نشانہ اکو دینا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دُھر دی پُستک اکِ درڑائیآ۔ ساچی پُستک دے دے گیتا، گیاناں وچوں باہر کڈھائیآ۔ اپنے ملن دی دس دے ریتا، ریتوان تیری سرناہیآ۔ ترے گن تپے نہ تت انگیٹھا، پنج تت نہ کوئے لڑائیآ۔ بھيو چکا دے اوچاں نیچاں، نیچوں اوچ دے بنائیآ۔ تیرے پریم دا کھالئے سیدھا، امرت رس کھ چکھائیآ۔ مل سجن پاپے گدھا، دو ہتھاں تال وجائیآ۔ تیتوں مل کے دُھر دے پتا، بوہ خوشی خوشی وچ سائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے سمجھائیآ۔ ساچا لیکھا دس دے آپ، اپنی دیا کماہیآ۔ توں وڈا کہ وڈا تیرا جاپ، کس دی سیو کماہیآ۔ توں پتا کہ توں مائی باپ، دوویں انگ وکھائیآ۔ توں سجن توں سکلا ساتھ، آد جگاد تیری اوٹ تکائیآ۔ سنجگ تریتا دواپر کھج جو لُپجیا سو گیا وناس، تھر کوئے رہن نہ پائیآ۔ ایسے کر کے کوٹن کوٹ تیرے صفتی نام رسنا کردی پاٹھ، جہوانال ملاہیآ۔ کوئی کہے رسول پاک، کوئی رام رام دھیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے اکِ ور، دُھر دا لیکھا دے سمجھائیآ۔ جن بھگت کہن پر بھ دس دے اکھر، اکھراں وچوں آپ پر گٹائیآ۔ جس نال ہوئے سب توں وکھر، تیرے وچ سائیآ۔ بحر کپائی پاڑ کے پتھر، پتن اپنا دے جناہیآ۔ تیرا سدا وچھائیے ستھر، یارڑے تیرا راہ تکائیآ۔ وچھوڑے اندر وہائیے اتھر، نیناں نیر اک وکھائیآ۔ آگے رہن نہ دیویں کوئی کسر، قسم کھا کے کہیئے کئی نہ جائے جدائیآ۔ جے توں آد جگاد بھگت وچھل، جن بھگتاں میل ملاہیآ۔ کیوں کیتا سانوں بے وطن، گھر اپنے لے بہائیآ۔ پڑھیا سُنیا کیتے بہت یتن، یتھا یوگ اپنی طاقت دتی لائیآ۔ تیرا کھ نہ لگا سوہنا سگن، سگلی چنتا نہ کوئے مٹائیآ۔ جدھر ویکھیئے لگی آگن، پڑھن والیاں دی آگ نہ کوئے بُجھائیآ۔ بن تیری کرپا دیک سچ مول نہ جگن، گھر گھر وچ نہ کوئے رُشناہیآ۔ اسیں آئے اکو دات منگن، در تیرے الکھ جگائیآ۔ ساتھوں دروہی خُدا دی بندگی کل نہ ہندا بھجن، بندگی کہن کوئے نہ پائیآ۔ بن ہر کرتار پھر دے نگن، اوڈھن سپس نہ کوئے لکائیآ۔ سچ سوامی کر دے اپنا عدل، عدالت اکو اک لگائیآ۔ ساڈی کریا دے بدل، بدلہ دے چکائیآ۔ ساڈا تولیس مول نہ وزن، تولے ماشے ٹانک رتی نال نہ کوئے چڑھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی پوتھی دے سمجھائیآ۔ ساچی پوتھی دس دے پُستک، پر بھ تیرے آگے عرضیآ۔ اکو تیری کریئے اُستت، اُستوا اکو اک منائیآ۔ باقی سب توں لینے رخصت، چھٹی لینے کرائیآ۔ سانوں بنا تیرے ملن دی دوجی رہے کوئی نہ فرصت، فُرنے سارے بند کرائیآ۔ توں ڈاہڈھا پیر اگم مُرشد،

مُریداں عیِداں دیداں چند چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا دے دکھائیا۔ اوتھے پوتھی دس دے پر بھو نرالی، جن بھگت منگ منگائیا۔ تیری دیکھئے جوت اکالی، اکل کل دھاری نظری آئیا۔ کس بدھ سچھند دوارے بالی، اپنی آپ کری رُشنائیا۔ تُوں دُھر دا بن کے مالی، بیٹھ مکھ چُھپائیا۔ ساڈے چہریاں تُوں اُٹھ گئی لالی، بن تیرے رو رو دیئے دُہائیا۔ کلجک دیکھ رین اندھیری کالی، چاروں گنٹ چند نہ کوئے چکائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے تُوں ہتھ نہ آیا بھالی، چار گنٹ بھجے واہو داہیا۔ جاں تکیا گر اوتار پیغمبر تیرے در دے سوالی، بیٹھے سپیس نوائیا۔ وشن برہما شو جھولی خالی، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر دے جنائیا۔ پوتھی پُستک دے دے ایک، ایککار تیری سرنائیا۔ جس وچ ملے ساچی ٹیک، لُگا اکو نور خُدا ئیا۔ بدھی ہوئی بیک، من مت نہ کوئے وڈیائیا۔ تیرے ملن دالے بھیت، باہر کھوجن کوئے نہ جائیا۔ تُوں انتر کریں ہیت، پریتم ہو کے پریم کمائیا۔ تیرا درشن کریئے نیتن نیت، نچ نیترا اکھ کھلائیا۔ تیری گودی لینے کھید، بہہ بہہ خوشی منائیا۔ تیرا جلوہ دیکھئے تیج، نوری جوت رُشنائیا۔ تیری مانئے سوہنی سیج، سُنجنجی رُت سو بھاپائیا۔ ساڈا جنم کرم دا بدل دے لیکھ، ریکھا اپنی دے جنائیا۔ ملیئے تیرے دیس، دیس دسنتر پنڈھ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے درڑائیا۔ سری بھگوان کہے جن بھگتو لوگٹکا، اکو اک جنائیا۔ جسد امیرے بنا سمجھے کوئی نہ نقطہ، مُفت مات نہ کوئے ورتائیا۔ اُس نوں پڑھیاں پینڈا مکدا، ایٹھے اوتھے نہ رہے جدائیا۔ اوہ آپے آ کے بھگتاں بچھدا، سُنٹیاں لئے اُٹھائیا۔ اوہ مالک لوک پرلوک دا، دو جہاناں ہوئے سہائیا۔ اوہ اپنی سوچ اگئی سوچدا، جس دی سمجھ اگئی کسے نہ پائیا۔ اوہ مالک خالق مُکتی موکھ دا، مُکتی گرکھاں چرناں ہیٹھ دہائیا۔ اوہ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت کھوجدا، بھگتاں انتر پھول بھلائییا۔ اوہ رسیا اپنے بھوگ دا، گڑاوی سیج نہ کوئے ہنڈھائییا۔ اوہ مالک اپنے چوچ دا، چوچی پریتم اک اکھوائیا۔ اوہ طبیب دُکھڑے روگ دا، برہوں روگ رہیا گوائیا۔ اوہ کنت سہاگی سنجوگ دا، ہر جن میلے چائیں چائیا۔ لیکھا جانے دوش زردوش دا، گرکھ منمکھ دیکھے تھاوں تھانیا۔ پڑھنا جانے رسنا جہوا ہوٹھ دا، بتی دند بھيو چُکائیا۔ رستہ جانے اپنی جوت دا، جس گھر بہہ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیج دیونہار وڈیائیا۔ سری بھگوان کہے میرا گٹکا نکا، نکیوں وڈا دے بنائیا۔ اوہ میل ملاوے اکو پتا، پت پر میثور جوڑ جڑائیا۔ اوہ دیوے

ساچی سکھا، سکھیا اک سمجھائی۔ جس دا تیر نرالا تیکھا، انیلا دے چلایا۔ جس دا لیکھ گوبند لکھا، انتم گیا سمجھائی۔ سو روپ اگم اندھٹھا، ہنگ برہم کرے
 پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ جن بھگت تیری پوتھی سوہنگ سو، سرتی شبد ملایا۔ دوجا اور نہ جانے کو، کوئی کوٹ
 بیٹھے دھیان لگایا۔ سدھا آتم پر ماتم نال ہووے موہ، مجت اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منتر ست سچ سمجھائی۔ جن بھگت گاونا
 سوہنگ ڈھولا، توں میرا میں تیری کراں وڈیایا۔ صاحب سوامی بن وچولا، وچھڑے لئے ملایا۔ آد جگادی دھر دا بولا، انبولت دے سمجھائی۔ دین مذہب
 دا اس وچ رہے کوئی نہ رولا، جھگڑا ذات نہ کوئے دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ایسے دا اقرار کردے رہے قولا، اشتہار کھانی بانی مات چلایا۔ کلج انت
 سری بھگونت جن بھگتاں ملے پر بھ ساچا مولا، مولوی ملا شیخ مسانک پنڈت کرے نہ کوئے پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار
 وڈیایا۔ گٹکا کہے میں پھڑاں گٹ، اپنا بل دھرایا۔ بھگت ناتا نہ جائے چھٹ، چھٹے سرب لوکایا۔ سنت سہیلانہ جائے رٹھ، رٹھیاں لواں منایا۔ گرکھیاں
 اپر آپے تٹھ، وست امولک جھولی پائی۔ گر سکھاں دے کے ساچا سکھ، سکھ آتم اک سمجھائی۔ پتا نالوں وچھڑیا پھیر ملے پت، آتم پر ماتم وچ سمایا۔ سچ
 دوارے مولے اوہ رت، جس رت دی رت بسنت بہار سمجھ سکی نہ رایا۔ کھیل کھلائے ابناشی اچت، چتر سنگھڑ سجان دے وڈیایا۔ بھگتن پیتا ٹھانڈا سینا
 نیکن نیکا، گھر آسوامی لئے پچھ، پشت در پشت کھوج کھجائی۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ سروپ پینڈا جائے مک، پاندھی پنڈھ نہ کوئے کرایا۔ پر م پڑکھ
 جننی جن بھگت وچھل رکھے اپنی گٹھ، گٹھ سہنجی اک سہایا۔ جن بھگتاں آون جاون جنم کرم میٹ کے دکھ، سکھ ساگر ساگر سکھ چرن ہر سرناہیا۔
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پچھلا بدل کے سارا رخ، اگے رخصت چھٹی سب توں دتی دوائیا۔

☆ ۷ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی بلونت سنگھ دے گرہ پنڈ چڑھدی تلونڈی ☆

جن بھگت کہے پر بھ تیرا نام کیہڑا، نرا کھر دے سمجھایا۔ دین مذہب دار ہے نہ جھیرا، جھگڑا ذات پات نہ کوئے دکھایا۔ نظری آوے نیرن نیرا،
 دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ اِکو رنگ دکھائے سنجھ سویرا، کالی رین رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم کہے تُوں میرا میں تیرا، دُھر دا ساچا میل ملائیا۔ جگت دھار
 دُبے نہ بیڑا، شوہ دریا نہ کوئے رُڑھایا۔ کایا مندر وسے کھیڑا، بند کھڑکی دے کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نام دے سمجھایا۔ جن
 بھگت کہن پر بھ نام دس، اپنا بھو کھلایا۔ کوڑی کریا ہووے بھس، اگنی تت بُجھایا۔ نخبھر ملے تیرا رس، امرت بے پرواہیا۔ منوا منسا ہووے وس، دہ دِشا
 نہ اُٹھ اُٹھ دھایا۔ نچ لوچن درشن پائیے اکھ، سوچھ سروپی اِکو نظری آئیا۔ اگلا بچھلا مکے پندھ، منزل رہن کوئے نہ پائیا۔ سچ سنا دے ڈھولا چھند، اگئی
 بھو کھلایا۔ جگ چوکڑی گئے لنگھ، سنجگ تریتا دوا پر کلج اپنا پندھ مُکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در
 ساچے منگ منگایا۔ جن بھگت کہن تیرا نام کی، اِکو اک جنایا۔ نرمل ہووے آتم جی، پتت پوت پُنیت بنایا۔ لیکھا چکے ساڈھے تن تھتھ سیں، جنم مرن
 رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو دے کھلایا۔ جن بھگت کہن کی تیرا نام ملاج، کھیوٹ کھیٹا نظری آئیا۔ ابناشی کرتے
 دے صلاح، سکھیا سچ سمجھایا۔ کوٹن کوٹ تیرے صفتی ناں، شاستر سمرت وید پُران رہے گا، انجیل قرآن ہو ہو نعرہ لائیا۔ اکھراں نال رہے پڑھا، کھانی
 بانی ونڈ ونڈایا۔ سطران نال رہے لکھا، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ تیرا بھو نہکیو سکے کوئی نہ پا، اپنا پڑدا دے اُٹھایا۔ جس نام وچوں گر اوتار پیر پیغمبر لئے
 پرگٹا، نرگن سرگن ویس وٹایا۔ اُس دا مطلب دے سمجھا، اپنی مہر نظر اُٹھایا۔ جس دے وچ ظاہر کرے نور خُدا، جلوہ گر تیری رُشنائیا۔ سچ دوارے
 مقام حق ڈیرہ بیٹھلا، نیز نظر کسے نہ آئیا۔ رہبر اِکو دے سمجھا، بھو ابھیدا آپ کھلایا۔ جو سِدھا بھگتاں ملے آ، دُوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا منتر دے جنایا۔ جن بھگت کہن پر بھ تیرا نام منتر، سمجھ کسے نہ آئیا۔ کھیلیں کھیل جُگا جُگنتر، جگ چوکڑی ویس وٹایا۔
 لکھ چوڑا سی بنائیں بنتر، انڈج جیرج اُتج سیتج سو بھاپایا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، نرگن سرگن کریں پڑھایا۔ مان دوا کے جگت سنت، سنت سجن

ہوئیں سہائیا۔ تیرا کسے نہ پایا انت، بے انت کہہ سُنایا۔ سانوں دس دے اوہ منت، جو تیرا تیرے وچوں نظری آئی۔ جس دی مہما سدا اگنت، کتھنی
 کتھ نہ سکے رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ ایکا نام دس دے منت، کی اُس دے وچ وڈیایا۔ جو میل ملاوا کرے
 نارکت، سُرقتی شبدی جوڑ جڑایا۔ جو چولی چاڑھے رنگ بسنت، اتر کدے نہ جانیا۔ جو گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بوجھ بُجھایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر دے درڑایا۔ جن بھگت کہن پرہ تیرا نام ندھانا، نین نظر کسے نہ آئی۔ جو آد پُرکھ آد دتا فرمانا، سو تھم دے
 سُنایا۔ جس داراگاں ناداں وچوں باہر ترانہ، تریا سمجھ سکی نہ رایا۔ جس دا گر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں باہر ٹکانا، دُور دُرڈا ڈیرہ لایا۔ جس دا تھر گھر
 ہوئے مکانا، سچکھنڈ نواسی دے سمجھایا۔ جس دا کوئی سمجھ نہ سکے ماپ پیمانہ، پیمانش وچ کدے نہ آئی۔ جس نوں وشن برہما شو گاؤن بن رسنا زبانا، اکو دھار
 چلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ منتر دے سمجھایا۔ جن بھگت کہن تیرے نام دی کی وڈیائی، ہر کرتے دے درڑایا۔ جگ چوکڑی
 جس نے دھار بندھائی، چار کُنٹ کرے رُشنائیا۔ نرگن سرگن جس کھیل کھلای، لکھ چوڑاسی رہیا سُمایا۔ چھپر چھن جس نال چھبھائی، محل اٹل ڈیرہ لایا۔
 جس دی نظر نہ آئی کوئی مائی، پتا پوت نہ گود اٹھایا۔ جس دا سجن نہ کوئی بھائی، سگلا سنگ نہ کوئی بنایا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران نہ کوئے لکھائی،
 کاغذ قلم نہ دے کوئے وڈیایا۔ جس دی گھاڑت بنت بن ٹھٹھیار نہ کسے گھڑائی، رُپ رنگ سمجھ کسے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 اپنا نام دے درسایا۔ جن بھگت کہن پرہ اپنے نام دا دے درس، دُوجا درس کوئے نہ پائیا۔ بن رسنا جہوا بولیاں مٹ جائے حرص، ہستی دے بدلایا۔
 رحمت کر کے کر ترس، مہر نظر اٹھایا۔ برہوں وچھوڑے رہے بھٹک، بھٹکنا دے بُجھایا۔ تیرے ملن دا سُنہنا ہووے وقت، گھڑی پل بچھلا پنڈھ مُکایا۔
 لہنا جگت مک جائے عرش فرش، زمیں اسمان چرناں ہیٹھ دباہیا۔ تیرے نام دی اگلی سُنیئے طرز، ناداں وچوں باہر جناہیا۔ تیرا کچھ نہیں ہونا حرج، شہنشاہ شاہ
 پاتشاہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ جن بھگت سہیلے کرن عرض، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا نام دے سمجھایا۔ دُھر دا
 نام دس سری بھگوان، اپنی دیا کمایا۔ واہگرو اللہ سارے کہندے رام، گاڈ خدا کرشن کہہ کہہ رہے دھیایا۔ جس نال سب دا کریں انتظام، بندوبست او سے

دے ہتھ پھڑائی۔ جس دا بدل نہ جائے نظام، رعیت روپ نہ کوئے وٹائی۔ جس دا آد جگاد اکو کلمہ اک کلام، اکو منتر دے درڑائی۔ جس نوں گر اوتار
 پیر پیغمبر کرن سلام، بن حجر یوں سیس جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، دھر دا منتر اک درڑائی۔ جن بھگت کہن تیرا
 منتر کوئی نہ سکے سمجھ، سمجھ وچ کسے نہ آئی۔ کر کرپا مار اوہ رمز، اشارہ اکو اک دکھائی۔ جس نال ملے میل سورپیر مردانے مرد، مددگار اکو نظری آئی۔
 جو دو جہاناں ونڈے درد، دیناں ہوئے سہائی۔ جس دے ہتھ کسے نہ آئے چھری قصائی کرد، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے اٹھائی۔ جس دے حکمے اندر سورگ
 نرک، دوزخ بہشت ونڈ وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو نام دینا سمجھائی۔ سو پُرکھ نرنجن دس اپنا نام، نر ہر نرائن اک جنائی۔ ہر
 پُرکھ نرنجن دس اپنا نام، نرگن زور دے درڑائی۔ اینکار دس اپنا نام، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہی۔ آد نرنجن دس اپنا نام، بے انت بے پرواہی۔ ابناشی کرتے
 دس اپنا نام، ناؤں نرنکارا اک درسائی۔ سری بھگوان دس اپنا نام، بن اکھراں دے سمجھائی۔ پاربرہم دس اپنا نام، بھيو ابھیدا دے کھلائی۔ برہم آتم کرے
 سلام، بندنا سیس جھکائی۔ کلیاں والی سانوں نہ چاہیے کلام، الف یے دی لوڑ رہے نہ رائی۔ بن رسنا جہوا دے پیغام، پیغمبر اکو اک آواز سنائی۔ ہوں بالک
 بال نادان، ہتھ تیرے وڈیائی۔ کی ڈھولا گائیے گان، رسنا زبان نال ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا نام ور، ورداتے تیری سرنائی۔
 ساچا نام دے اک، اک اکلّا توں ہی نظری آئی۔ ساچا نام دے اک، اک دوارے سیس جائے ٹک، چرن کول اک وڈیائی۔ اک گھر بار ملے بھکھ،
 بھچھیا اک ورتائی اک نرنکارا آوے دس، دوجا اشٹ نہ کوئے منائی۔ اک بیٹھا صاحب اندٹھ، سکھنڈ ساچے سو بھاپائی۔ اک آد جگادی مات پت، پت
 پر میثور ناؤں دھرائی۔ اکو کرے سچا ہت، پریتی اپنے نال رکھائی۔ اکو چار گنت آئے دس، دوجا روپ نہ کوئے دھرائی۔ اکو نام نرنکارا لئیے لکھ، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، جن بھگت منگ منگائی۔ سچ نام دا کھول پڑدا، اپنا بھيو چکائی۔ کوٹ نام کھلج جیو پڑھدا، تیرا میل نہ
 کوئے ملائی۔ ترے گن اگن وچ سڑدا، پنج تت کرے لڑائی۔ بھو وچ کوئے نہ ڈردا، نر بھے تیرا مان نہ کوئے رکھائی۔ تیرا بھگت انتر آتم تیرا راہ تکدا،
 نیتز نین اکھ کھلائی۔ رسنا جہوا بول کچھ نہ دسدا، بتی دند نہ کوئے وڈیائی۔ شبد اڈاری اگئی نسدا، بھجے واہو داہیا۔ جس گھر سوامی پریتم وسدا، ویکھاں سچ

سُجھائیا۔ ایہہ لیکھا اوس اکھ دا، جس دانیر نہ کوئے سمجھائیا۔ تُوں مالک خالق گھٹ گھٹ دا، پرتپالک بے پرواہیا۔ تیرا بھگت پر بھو کیہڑا نام رٹدا، جس نال رٹے دین مَکائیا۔ مان رکھاویں دھنے جٹ دا، نامے گو جوائیا۔ کبیر جُلاہا گھر سدّدا، رَویداس چمارے وِجے ودھائیا۔ ناتا جوڑ پیو پُت دا، گھر ساچے میل ملائیا۔ ہووے ویلا سُنہجی رُت دا، رُتری اک مہکائیا۔ تیرا بھگت تیرے کولوں بچھدا، سچ سچ دے سمجھائیا۔ ناتا تُوئے اُلے رُکھ دا، مات گربھ نہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا نام دے درسائیا۔ اپنے نام دا چکدے اوہلا، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ تیرا گایے اِکو سولہا، سو پرکھ نرنجن صفت صلاحیا۔ اگم اتھاہ دس دے ڈھولا، دُھر دا ڈھوآ جھولی پائیا۔ نرگن سرگن بن وچولا، وچلا بھيو دے کھلایا۔ مِلنی جگدیس مِلے مولا، مَجّت نور خدائیا۔ لیکھا چکے دھرنی دھرت دھولا، دھام اِکو دے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بھچھیا جھولی پائیا۔ جن بھگت کہے تیرے نام دا کی رنگ، رنگاں وچوں نظر کوئے نہ آئیا۔ ابناشی کرتے دے دے سنگ، سگلا سنگ تجائیا۔ انوکھا وکھرا بخش اند، اند اند وچوں پرگٹایا۔ نور نورانی چاڑھ دے چند، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ پندھ مکا کے کھنڈ برہمنڈ، برہمانڈ ڈیرہ ڈھائیا۔ سچ دس دے اپنا چنھ، جس دا رُپ نہ کوئے سمجھائیا۔ نرگن کولوں منگدے نرگن منگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ سری بھگوان سُن کے بات، اپنی لئے انگڑائیا۔ جن بھگتو ویکھو کلج اندھیری رات، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ میرا ناؤں رسنا گاؤندے بُوہ بھانت، کوٹی کوٹ صفت صلاحیا۔ دین مذہب بن جماعت، شرع شریعت نال ملائیا۔ انجیل قرآناں والی آیت، تیس بتیس رہے گائیا۔ وید پُراناں والی ہدایت، حداں وِچ سمجھائیا۔ گیان دھیان والی رعائش، رہبر رہے درڑائیا۔ کھانی بانی کر ازمائش، اسم اعظم رہے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگتو سُنو ہر کا نام، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جس دا نظر نہ آئے نشان، نشانے تیر رہیا چلائیا۔ جس دا آد جگاد پیغام، پیغمبراں کرے پڑھائیا۔ جس دانت نوت ڈھولا گان، صفتاں نال صلاحیا۔ جس دے اُتے سب دا مان، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سہیلا دے وڈیائیا۔ جن بھگتو سُنو سولہا سچ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ بھاگ لگاوے کایا مائی کچ، کنجن گڑھ رُپ وٹائیا۔ سچ سندیشہ دیواں ہس ہس، ہستی اپنے نال ملائیا۔ جگ چوکڑی پندھ مِیا نس نس، کلج

ویلا انتم آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر اکھ، سمجھند دوارے پر بھ آگے سیس نوایا۔ نیز رو پکارن تیر تھ ت، اٹھسھ دین دہایا۔ پُرکھ ابناشی بدل اپنی کروٹ، سنمکھ اپنی دیا کمایا۔ سچ دوارا کھول کے ہٹ، بن ہٹوانا دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نام رہیا درڑایا۔ سچ نام دا سچ ٹکانا، ہر کرتا آپ جنایا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو مہربانا، سچ پریم دے درسایا۔ شاہو بھوپ بن راج راجانا، مہابلی اکھوایا۔ جودھا سور پیر بلوانا، بلدھاری اک ہو جانیا۔ پرتپالک بنے دو جہاناں، لکھ چوراسی سیو کمایا۔ بے جیکار گاؤے اک ترانہ، دُھر دا راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ جن بھگت سنو ہر نام اگم، اگٹری دھار جنائیدا۔ جو آد جگاد نہ مرے نہ پئے جم، جنم مرن وچ نہ آئیدا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئے غم، چنتا روگ نہ کوئے ستائیدا۔ پون سواس نہ کوئے دم، نیز نیر نہ کوئے وائیدا۔ مال خزانہ نہ دولت دھن، شاہ کنگال نظر کوئے نہ آئیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچا ور، سچا نام اک درڑائیدا۔ ساچا نام سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے، آد انت سمجھ کسے نہ آئیا۔ نو سو چرانوے جگ چو کڑی پچھوں پُرکھ اکال آپے لئے، اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ جن بھگتاں اندر وڈ کے بہے، نرگن اپنا آسن لایا۔ گرھ ہنکاری توڑ کے میں، متا کوڑی دے مٹایا۔ پریم پریتی اندر کر کے لے، لہنا دینا دے چکایا۔ اکو نام آد جگادی رہے، جو ابناشی کرتا اپنا آپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے سب دے دے مکایا۔ اکو نام تیرا بتھیرا، جن بھگت خوشی منایا۔ جس نال دُبداترے بیڑا، ونجھ مہانا دے لگایا۔ اُجڑیا وسے کھیرا، گھر بہار لگایا۔ سوہنا لگے ڈیرہ، گھر دے بے پرواہیا۔ ناتا تئے تیرا میرا، روپ توں ہی نظری آئیا۔ جن بھگتاں من چاؤ گھنیرا، خوشیاں رنگ دکھایا۔ حقیقت وچوں حق نبیرا، سچ توفیق نور خدایا۔ محبوب محبت وچ کرے مہرا، مہر مجلس اک لگایا۔ پروردگار نورانی دس کے اپنا چہرا، چمک اک چکایا۔ ابناشی کرتا ویکھنہارا نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر اک سمجھایا۔ ساچا منتر گاؤنا سچ جیجھ، جہوار سنا ملے وڈیایا۔ جگ چو کڑی پچھوں ملیا عجیب، عجب نرالی دھار دکھایا۔ پُرکھ اکال اپنے نام دی دس کے آپ ترتیب، طرز راگ سمجھایا۔ جن بھگتاں جاگے اوہ نصیب، جس دی نسبت نہ کوئے کڈھایا۔ جس دی صفت کرے قرآن مجید، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ سو دُور دُراڈا آیا قریب، کایا کعبہ ویکھ دکھایا۔

غفلت وِچ کوئی نہ سوئے نیند، سُتیاں رہیا اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا نام اک پڑھایا۔ دُھر دا نام گرُکھ پڑھیا، بھگت ملی وڈیایا۔ گھر مندر ساچے چڑھیا، نچ گھر اپنا پڑدا لاہیا۔ سچ سرور اندر ہریا، اگنی تت بُجھایا۔ راگ اگنی سُنیا، انحد تال وجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ سچ نام دی صفت صلاح، صاحب آپ جنایا۔ اپنے نام پچھے سچکھنڈ نواسی لوکمت ملیا آ، نرگن اپنا پھیرا پایا۔ بھگت بھگوان لئے جگا، جاگرت جوت کرے رُشنایا۔ جوگ ابھیاں نہ دتا کوئی کرا، سادھنا جگت نہ کوئے وڈیایا۔ بودھ اکادھا اکو منتر دتا درڑا، من مت بُدھ نہ کوئے چٹرایا۔ شاہرگ دے اُپر ڈیرہ لا، نو دوارے پندھ چُکایا۔ راتیں سُتیاں درس دکھا، دید عید کری رُشنایا۔ اس توں اگے نہیں خُدا، جو وکھڑا ڈیرہ لایا۔ جن بھگتاں میلا سچ سُبھا، سُرقتی شبد نال جُڑایا۔ نانک کبیرا بن گواہ، شہادت اپنی رہے بھگتایا۔ جس نوں لبھنا اُتے آسماں، سو لبھا اُتے ویکھ وکھایا۔ اپنی رسم رہیا بدلا، عدل اکو اک کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ ساچے نام دا ساچا جوش، جوگ جگت آپ جنایا۔ اندر لکا کے ناڑی پوش، پُشت پناہ ہتھ رکھایا۔ اکو نام خُماری دے مدہوش، مد اکو جام پیایا۔ من بُدھ دی جائے سوچ، سمجھ اکو دے سمجھایا۔ نیتراکھ کھول کے لوچ، لوچن لئے ملایا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، ساڈھے تن ہتھ دے وڈیایا۔ شبد اگنی لگاوے چوٹ، سوئی سُرقتی آپ اُٹھایا۔ من واسنا کڈھے کھوٹ، ممتا موہ مٹایا۔ جنم جنم دا کڈھے روگ، دُھر سنجوگ ملایا۔ جنہاں سنایا اپنا سلوک، سو سوہلے گاؤندے چائیں چائیا۔ اوہناں نوں لوڑ رہی کوئی نہ موکھ، انتم جوتی جوت ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور سر بھگتاں ہتھ لکایا۔ جن بھگتو تہاڈا مندر اک، منزل اپنی دے سمجھایا۔ جتھے پینڈا جائے مک، پاندھی نظر کوئے نہ آیا۔ پرگٹ ہووے جو بیٹھا لگ، سنمکھ ہو کے درس دکھایا۔ درس دین دی پرہ نوں بُکھکھ، جگ چوکرٹی اپنی دھار چلایا۔ اس توں پرے نہیں ہور کچھ، دُھر دا لیکھا دے درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مائس منش اپنے رنگ رنگایا۔ جن بھگت کہن تیرا سچ جیکارا، بے جیکار جنایا۔ تیرا انت نہ پاراوارا، حدود بے انت تیری وڈیایا۔ توں وسیں دھام نیارا، سچکھنڈ سوہا پایا۔ چرن کول گرو اوتارا، پیر پیغمبر سیس نایا۔ بھکھاری برہما وشن شو منگن وارو وارا، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ تیرا کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر تیرے

ہتھ وڈیاں۔ سبج تریتا دواپر کلج اُتریا پار کنارہ، جگ چوکڑی ویس وٹاں۔ نرگن سرگن کھیل نیارا، پنج تت کرے کُرمائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، نیز روے مارے دھائیا۔ تیرا بھگت تیرا ونجارا، نت نوت تیری آس تکاں۔ کر کرپا ہر نرنکارا، قدرت قادر ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت منگن اک ور، وست امولک جھولی پائیا۔ وست امولک ملی دات، داتے دانی دیا کمائیا۔ دھردر گا ہی سچ سوغات، سوگند کھا کے جھولی پائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، سدھا اپنا میل ملاں۔ کلج میٹ اندھیری رات، ست ستوادی چند چکائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤنا پئی گاتھ، سوہنگ اکھر اک پڑھائیا۔ سجدے کردے سیس جھکاندے تریلوکی ناتھ، گوی کاہن نیوں نیوں لاگن پائیا۔ توں آپ سوامی ہر گھٹ و سیا پاس، لکھ چوڑا سی ڈیرہ لائیا۔ تیرے ملن دی اکو خواہش، جن بھگت رہے جنائیا۔ جنگلاں وچ نہ ہووے تلاش، بن کھوجن کوئے نہ جائیا۔ کر کرپا آ جا پاس، وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ توں صاحب سوامی انا تھاں ناتھ، غریب بنائیاں گود اٹھائیا۔ ساڈی نمھی نمھی سُن آواز، نرگن زوریر لے انکڑائیا۔ پندھ مکا پر تھمی آکاش، گگن لگنتر ڈیرہ ڈھائیا۔ گھر ساچے و سیس ساتھ، سگی بن کے نظری آئیا۔ اپنے نام دادس دے اکو جاپ، کوٹ پاپ مٹائیا۔ سبج ساچی تھاپنا دے تھاپ، کلج کوڑا پرے ہٹائیا۔ تیرا ناؤں رسول پاک، پروردگار تیرا نور رُشنائیا۔ جن بھگتاں تیری یاد، مُرید مُرشد ویکھ دکھائیا۔ اپنے بھو دا کھول آغاز، غرض سب دی پور کرائیا۔ سانوں پڑھنی نہ پئے نماز، وضوآں وچ نہ وقت لنگھائیا۔ تیرا بھگتاں نال بنے سچا سماج، چار ورن دے وڈیائیا۔ تیرے سیس تے سوہے تاج، حکمران تیری سرنائیا۔ جن بھگت تیرے محتاج، محبت وچ گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کرا دے سومن، سوئے مات اٹھائیا۔ ایکا رنگ رنگاں دے کافر مومن، مُرشد مُرید میل ملاں۔ تیرے وچھوڑے اندر سنت روون، نیز نیر دین وہائیا۔ گر مکھ گوڑھی نیند کدے نہ سوون، راتی اٹھ اٹھ راہ تکاں۔ گر سکھ ہنچھوواں ہار پروون، لڑی لڑی نال بندھائیا۔ تیرا مکھڑا ویکھن کول، کول نین تیرا درشن پائیا۔ توں آویں دُرمات دھوون، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ امرت رس آویں چوون، نہجھر دھار وہائیا۔ ساچا نیچ آویں بوون، بھل بھلو اڑی اک مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ جن بھگت میرا نام الیکھ، لکھت نہ کوئے سمجھائیا۔ جن بھگت میرا نام ابھیکھ،

اولڑا بھیکھ وٹایا۔ جن بھگت میرا نام سندیش، دُھر دا راگ الایا۔ جن بھگت میرا نام پرویش، انتر آتم جائے سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت سہیلے لئے ویکھ، ویکھنہارا اک اکھوائیا۔ ویکھنہارا اک سوامی، ہر کرتا بے پرواہیا۔ آد جگادی انتریامی، جلوہ نُور رُشنایا۔ جس دے نام دی صفت کرے بانی، پراپسنتی مدھم بیکھری اپنا ڈھولا گایا۔ سو جن بھگتاں دیوے اک نشانی، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ سچ دوارے دا پد زربانی، اکو وار سمجھایا۔ پر بھ نوں مل کے بھگتو آگے مک جائے کہانی، لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ سچ دوارے دی بن کے ساچی رانی، رنگ رتّا ویکھے دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہایا۔ جن بھگتو نام تمارا میت، مَتر ہر اکھوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گیت، واہو راگ الایا۔ ناتا چھٹ جائے مندر مسیت، کایا کعبہ سو بھاپایا۔ نظری آوے اک اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھایا۔ لہنا چک جائے اوچ پنچ، ذات پات نہ کوئے دکھایا۔ ساچا کلمہ دتے حدیث، ہر منتر نام درڑایا۔ چرن کول اُپر دھول دے کے آپ پریت، پریتم اپنا رنگ رنگایا۔ جس دوارے دا آپ وسنیک، ہر جن او سے گھر بہایا۔ لوکات نام شہادت پا کے اپنی کرن آیا تصدیق، دُجاسنگ نہ کوئے لیایا۔ کوڑا ٹھیکر بھن کے ٹھیک، ٹھا کر اپنا میل ملایا۔ جن بھگتاں کر کے دُھر دی ریجھ، راضی خوشی دے پُچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھے آمید، آمد وچ سو بھاپایا۔ جن بھگت تمارا گرہ مندر، تُم ٹھا کر آپ بنایا۔ گھر سوامی کھول کے جندر، جگت تماشا اک درڑایا۔ بھاگ لگا کے دُنگھی کندر، دیک دیا اک جگایا۔ پر بھاس بھوا کے جنگل، مندر اکو گھر رُشنایا۔ شرع زنجیر توڑ کے سنگل، پریم ڈوری تند بندھایا۔ اپنے پیار دا سنا کے منگل، منگلاچار اک جنایا۔ جنم کرم دا توڑ کے بندھن، بندگی ساچی بندہ آپ اپنے رنگ رنگایا۔ ڈھولا سنا کے سوہنگ چھندن، سنساروگ مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلے رکھ کے انگن، نرگن اپنی گود اٹھایا۔ اپنی گود اٹھا کے نرگن، نرور دیا کمایا۔ نر ادھار سنا کے ساچی دُھن، دُھنی راگ بے پرواہیا۔ اپنے انتر جتا کے اپنے گن، گنوتے گرکھ دتے بنایا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں لیا سُن، سو سروتے سنگھ بہہ بہہ درسن پانیا۔

☆ ۸ گھنٹہ ۲۰۲۱ بکرمی سردار سنگھ دے گرہ مناواں ☆

جن بھگت کرن پکار، پر بھ آگے سیس نوانیا۔ کرپا کر سرجنہار، شاہ پاتشاہ تیری سرنایا۔ چاروں گنت رین اندھیار، ساچا چند نظر نہ آئیا۔ پڑھ
پڑھ تھکے جگت سنسار، شاستر سمرت وید نال ملائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ویکھے کواڑ، در در الکھ جگائیا۔ تیرتھ تٹاں پندھ آئے مار، بھج بھج واہو داہیا۔
اچے ٹلے پر بت سرب ویکھے پہاڑ، جنگل جوہ کھوج کھجائیا۔ جل دھارا تن لیا ٹھار، اگنی تت تپائیا۔ تن مائی لا کے چھار، خاکی خاک رمائیا۔ گداگر ہو کے
پھرے در در دوار، بھجھیا منگی واہو داہیا۔ گٹا اندر بیٹھ کر دے رہے دھیان، نیز اکھ بند کرائیا۔ پنڈتاں کولوں لیندے رہے گیان، اکھراں والی پڑھائیا۔
ملا شیکھاں کولوں سکھدے رہے کلام، کلمہ نبی صلاحیا۔ نیتیاں کولوں جان دے رہے نام، ست ست درڑائیا۔ جل وچ کردے رہے ایشان، مینڈک روپ
وٹائیا۔ ہے پر بھو تیرا نور ظہور ملیا نہ کوئے سری بھگوان، ساکھیات نظر کوئے نہ آئیا۔ جن بھگت ہوئے حیران، حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ کلجک کرپا
کوڑ بے ایمان، بیوہ روپ وٹائیا۔ کرپا کر نوجوان، ہر نوبت نام سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دینا درس دکھائیا۔ جن بھگت کہن اسیں
پھر پھر تھکے، بن بن پاندھی راہیا۔ ویکھ کے آئے مدینے مکے، کعبے قبراں پھول بھلائییا۔ لہ لہ تھکے مندر مٹھے، اٹھسٹھے کھوج کھجائیا۔ کوڑ کڑیا رگل
دھاگے گھتے، پنڈے پنڈ نہ کوئے سمجھائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند منکیاں والے نام رٹے، جہوا نال پڑھائیا۔ سچ نہ ملیا کسے ہٹے، چوڈاں لوک رہے گرلائییا۔
چوڈاں طبق چیتھر پچھے، الفی سچ نہ کوئے ہنڈھائییا۔ دین مذہب دے جھگڑے ویکھے رٹے، ذات پات کرے لڑائییا۔ کسے نے کھادھے سور کسے نے وچھے
کٹے، کایا پلٹ سب دی نظری آئیا۔ تیرے نام کوئے نہ دسے رنگے، دھر دار رنگ نہ کوئے رنگائییا۔ بن ہر اوڈھن سارے پھر دے ننگے، سیس ہتھ نہ
کوئے لکائییا۔ کلجک انتم آیا کنڈھے، وہندی دھار رہیا وہائییا۔ کوئی نہ چڑھیا اپنے ڈنڈے، سچ ڈنڈوت نہ کوئے جنائییا۔ امرت دھار نہ ملیا کھنڈے، رسیارس
نہ کوئے چکھائییا۔ من واسنا ہوئے گندے، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ بن ہر کنت سہاگی دسن رنڈے، سچ سہنجی سو بھا کوئے نہ پائییا۔ آتم ملیا نہ کسے
اندے، پرمانند نہ کوئے سمائییا۔ سری بھگوان تھہ بن ٹٹی کوئی نہ گنڈھے، ناتا دھر دا جوڑ نہ کوئے جڑائییا۔ جن بھگت سہیلے در ٹھانڈے رہے منگے، مانگت

ہو کے الگھ جگانیا۔ ہوں خاکی تیرے بندے، بندی خانہ دے تڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ جن بھگت کہن اسیں
 گئے تھک، جگ چوکڑی سیو کمانیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، تیری بے پرواہیا۔ ساتھوں ہندا نہیں کوئی تپ، ہٹھ نظر کوئے نہ آنیا۔ ساڈی جھولی پا دے حق،
 حقیقت تیتوں دتی سمجھانیا۔ جے کوئی انتر ساڈے شک، شکوہ بچھلا دے گوانیا۔ ہر دے انتر آ کے وس، نرگن ڈیرہ لائیا۔ ساڈے جوڑے دوویں ہتھ،
 ڈھیہ پئے سرنانیا۔ تیرے ملن دی کھلے اکھ، دوئے لوچن کم کسے نہ آنیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے میل ملانیا۔ جن بھگت
 کہن اسیں رہے رو، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ ساڈی فریاد سنے نہ کو، گر اوتار پیغمبر بیٹھے مکھ چھپانیا۔ جگ چوکڑی تیری سندنے رہے سو، سو پُرکھ نرنجن تیرا
 دھیان لگانیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن کر موہ، سرگن اکو اوٹ تکانیا۔ آتم پر ماتم نال جاہ چھوہ، دُور دُرڈا پھیرا پانیا۔ ساچا امرت نہکرمی ہو کے
 چوہ، ورن برن ڈیرہ ڈھانیا۔ بن دیوا باقی کر دے لو، کملا پاتی تیری رُشنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دے مان وڈیانیا۔ جن بھگت کہن
 تیرا جگ جگ پوجا پاٹھ، سمرن جوگ ابھیس آئے کمانیا۔ کلجگ انتم اکو منگدے دات، خالی جھولی رہے دکھانیا۔ سانوں کھول دے اپنا راز، نقطہ اکو دے
 سمجھانیا۔ تُوں میرا میں تیرا ہوواں داس، گھر ساچے و بے ودھانیا۔ سانوں لوڑ رہے نہ گویاں والی دیکھن دی راس، کاہنا نال نہ خوشی منانیا۔ سدھی
 تیرے نال کریئے بات، باطن ظاہر تیرا کھیل ویکھ دکھانیا۔ اندر باہر گپت ظاہر سگلا سنگ بننا ساتھ، سمرتھ دیا کمانیا۔ تیرا پتن ویکھئے گھاٹ، کنارہ
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لینا ملانیا۔ جن بھگت کہن ساتھوں ہوئے نہ پوجا، سل پتھر پوجن کوئے نہ جانیا۔ ندھ بن
 اور نہ دے دُجا، اشٹ دیو نہ کوئے منانیا۔ اپنا بھیو کھلا دے گو جھا، گھر گمبھیر پڑدا دے اٹھانیا۔ کول نابھ کر اوندھا، امرت جھرنا اک جھرانیا۔ تُوں
 ہتھ نہ آئیوں کتے ڈھونڈا، ڈھونڈ ویکھی سرب لوکانیا۔ جگ چوکڑی بنیا رہوں گونگا، گر اوتاراں کولوں کرائیں پڑھانیا۔ تیرے نام دا دو جہان وجد رہیا
 ہونگا، ہو ہو پیر پیغمبر رہے سنانیا۔ تُوں نہ مریا نہ جیوندا، جنم مرن دوویں ویکھ دکھانیا۔ تیرا امرت رس برکھے بوند بوند، اپنی دھار دے برسانیا۔ ہوئے
 پرکاش اندھیرا کئے ساڈھے تن کروڑ لوں لوں دا، نور ظہور اک دکھانیا۔ نام جپا کے رسنا جہوا منہ دا، ہر دے اپنا ڈیرہ لائیا۔ جھگڑا چکے میں تُوں دا، تُوں

ہی تُوں ہی نظری آئی۔ لیکھا کئے بُت رُوح دا، آتم پر ماتم میل ملائی۔ سیرا چکے کایا بھوری ڈونگھے کھوہ دا، ڈل ڈیرہ دینا ڈھائی۔ مان تئے پہلے دھرو دا، جن بھگتاں اپنی گود لئے اٹھائی۔ ہُن ویلا نہیں بہنا تیری بروں دا، تیرے تیرے وِج سائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائی۔ جن بھگت کہن ساتھوں ہوئے نہ تپ، کوٹن کوٹ تپیشتر بیٹھے دھیان لگائی۔ اِکو اوٹ اکال تیری بیٹھے تک، نیز اکھ کھلایا۔ کرپا کر پُرکھ سمراتھ، مہما اکھ دے درڑائی۔ ساچا نور کر پرکاش، اندھ اندھیر مٹائی۔ نرگن ہو کے وس ساتھ، سگلا سنگ نبھائی۔ تیرے نراکھر دا کریئے اِکو پاٹھ، باقی چھٹے سرب پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا دے سمجھائی۔ جن بھگت کہن نہ جائے پڑھیا، پڑھیاں ہتھ کچھ نہ آئی۔ جن بھگت کہن نہ گنی جائے سڑیا، دھونی تاء نہ ڈیرہ لائی۔ جن بھگت کہن جل نہ جائے ٹھریا، گنگا دھار نہ تاریاں لائی۔ جن بھگت کہن ڈونگھی کندر نہ جائے وڑیا، نیز میٹ نہ کھوج کھجائی۔ جن بھگت کہن طے پربت جائے نہ چڑھیا، پر بھاس ہتھ کوئے نہ آئی۔ جن بھگت کہن شاہ سوار بن کے جائے نہ پھڑیا، پاندھی تیرا پندھ نہ کوئے مکائی۔ جن بھگت کہن کلج ترنی جائے نہ تریا، انتارو بیٹھے ڈیرہ لائی۔ جن بھگت کہن جگت ترشنا جائے نہ مریا، مر جیوت روپ نہ کوئے وٹائی۔ جن بھگت کہن اِکو تیرا لڑ پھڑیا، ناتا توڑ کے سرب لوکائی۔ کرپا کر نرائن ہریا، ہریا دل اپنی دے وکھائی۔ سچ سرنائی تیری پریا، پرا پسنتی مدھم بیکھری لوڑ رہی نہ رائی۔ اپنا کھول وکھا دے دھر دا گھریا، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر جتھے سیس چرناں دھریا، مستک لگا دھوڑی خاک رمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لئے منائی۔ جن بھگت کہن اسیں رہے گاؤندے، رسنا جہوا کر ہلکائی۔ جگت نیز رہے اٹھاؤندے، دوئے لوچن سیو لگائی۔ باہروں متھا رہے رگڑاؤندے، پتھراں نال گھسائی۔ سرون سُن سُن رہے خوشی مناؤندے، من ملی وڈیائی۔ انتم خالی ہتھ وکھاؤندے، جھولی سچ نہ کوئے بھرائی۔ دوئے جوڑ کے واسطہ پاؤندے، نیز نیناں نیر وہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائی۔ جن بھگت کہن پر بھ پڑھیاں سُنیاں مکیا نہ پندھ، بیٹھے ڈھیریاں ڈھائی۔ دُئی دوتی نہ ڈھٹھی کندھ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائی۔ اندر باہر نہ چڑھیا رنگ، دُرمت میل نہ کوئے دھوئی۔ شبد اناد نہ وچا مردنگ، انحد راگ نہ کوئے سنائی۔ دھر دا ڈھولا سُنیا کوئے نہ چھند، جو سنسا دئے چکائی۔ ساڈھے تن ہتھ مندر دوار

رہیا بند، کُندا کھڑکی نہ کوئے کھلایا۔ پریم پیار اندر لائے نہ کوئے انگ، انگیکار نہ کوئے اکھوایا۔ ایسے کارن ابناشی کرتے تیرے کولوں رہے منگ، دوئے
 جوڑ واسطہ پائیا۔ کرپا کر سورے سربنگ، شاہ پاتشاہ تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو اند دے دکھایا۔ جن بھگت کہن پر بھ
 بخش اند، پر م پر کھ تیری سرناہیا۔ لیکھا چکے بتی دند، انتر آتم کر پڑھایا۔ سچ دوار دس سچا سنگ، سگلی چنت مٹایا۔ پنچ وکار کرنا پئے نہ جنگ، کوڑی کرپا نہ
 کوئے لڑایا۔ من واسنا میٹ دے مند، مندیوں چنگے دے کرایا۔ نام ڈوری پاتند، شرع زنجیر دے کٹایا۔ روپ دکھا کے ہنگ برہم، سو صاحب ہو
 سہایا۔ سوہنگ ڈھولا تیرا چھند، وچولا دو جہاں اکھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ جن بھگت ڈھولا گاؤنا اک، اک
 اونکار لئے ملاہیا۔ جس نوں گر اتار پیر پیغمبر کہندے گئے بھوکھ، بھوکھت دے درڑایا۔ جس دی دھار وچوں گر کھ بندا سکھ، والوں نگی کھنڈیوں نکھی
 دے جناہیا۔ جگ نیز آوے نہ دس، رسنا سکے نہ کوئے سمجھایا۔ اوتھے ہر جو کرے ہت، پریتم بے پرواہیا۔ اگلا بچھلا لیکھا لئے نجھ، مہر نظر اٹھایا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیایا۔ جن بھگت تیرا سمرن ایک، پوجا پاٹھ پر بھو درڑایا۔ ہر سرنائی ساچی ٹیک، ٹکا مستک نام
 لگایا۔ اندر وڑ کے کھولے بھیت، بھو دے جناہیا۔ ہور لبھدے کیتی کیت، کوٹن کوٹ نین اٹھایا۔ بنا بھگتاں کسے نہ ملیا اپنے دیس، ساچا گھر نہ کوئے
 سمجھایا۔ آد جگادی اولڑا ویس، زرگن سرگن کھیل کھلایا۔ گرکھاں مانے اپنی بیج، سہنجی دے وڈیایا۔ نہ کوئی لوڑ رہے نہالی لیف، تکیہ نال نہ کوئے
 ملاہیا۔ نہ کوئی موڈھے دھرے کھیس، کھونڈی ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ جس دوارے ملیا آ کے گر دسمیش، سو دشا دے جناہیا۔ جتھے آد جگاد رہے ہمیش،
 سدا سوامی ڈیرہ لایا۔ زرویر پڑ کھ بن زریش، زرنکارا لھم سناہیا۔ جن بھگتو تہاڈا اوتھے لکھیا لیکھ، جتھے لیکھا کوئے نہ قلم شاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیایا۔ جن بھگت پڑھن لکھن دی رہے نہ لوڑ، پوجا پاٹھ نہ کوئے کرایا۔ جس نوں اپنے نال لئے جوڑ، جوڑی دھر
 دی لئے بناہیا۔ لگی پریت نبھاوے توڑ، آدھو چکار نہ کوئے تڑایا۔ اہناں دا کارج گیا سور، مانس جنم لیکھے پائیا۔ مڑ کے پھیر نہ آوے بہر، لکھ چوڑاسی نہ
 کوئے بھوایا۔ اہناں دے سرتے جھلدا چوڑ، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لئے تراہیا۔ جن بھگت تیرا پاٹھ

نہ کو، ہر کرتا آپ جنایا۔ پر م پُر کھ نال سچا موہ، مَحَبَّت اِکو اک وکھایا۔ اوہ تیرا تیرے جوگا جاوے ہو، ہوکا دے کے آپ سُنایا۔ بِن دیوا باقی کر کے لو،
 اگیان اندھیر مٹایا۔ دُھر دا ڈھو آ دیوے ڈھو، وست اموک جھولی پائی۔ آتم نال آپے جائے چھوہ، پر ماتم اپنا میل ملائی۔ نام درڑا کے اپنا سوہنگ سو،
 برہم لیکھا دے مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مالک اک اکھوایا۔ جن بھگت کی رسنا پڑھنا، پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ ہر کرپا ساچی
 منزل چڑھنا، راہ وِچ نہ کوئے اٹکایا۔ سچ دوارے درشن کرنا، خوشیاں رنگ وکھایا۔ سَنمکھ ہو کے چرنی پڑنا، ملے سچ سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سدا ترایا۔ جن بھگت تیرا کئے پندھ، پاندھی مات رہن نہ پایا۔ دین دِیاں ہر بخشند، بخشش اپنی رہیا کمایا۔ جگ جنم دی وچھڑی
 گنڈھ، ٹٹی توڑ نبھایا۔ سچھنڈ دوار چاڑھ کے تیرا چند، اپنے گھر کرے رُشَنایا۔ تیرا پریم دا پریمی اند، پریمکا رُپ کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، جن بھگتاں در بہایا۔ بِن پڑھیاں لکھیاں پوری آسا، سو پُر کھ نرنجن دیا کمائیدا۔ جنہاں دتا سچ بھروسا، بھو ساگر پار کرائیدا۔ کوٹن کوٹ سادھ
 سنت سچ دوارے لکھکے دے رہے درخاساں، درخواست منظور نہ کسے کرائیدا۔ بِن بھگتاں کسے نال نہیں میرا ساکا، سچن اور نہ کوئے بنائیدا۔ پہلوں اُہناں
 دا پورا کرنا گھاٹا، گھاٹی منزل آپ چڑھائیدا۔ جنہاں دے پچھے مارے واٹاں، نرنجن ہو کے پھیرا پائیدا۔ پہلوں لکھکے اُہناں ساکھ، ساتھی جگت جہان
 وکھائیدا۔ جنہاں دا مالک اِکو آقا، بِن عقلوں پار لگھائیدا۔ جنہاں دا اوس دے اندر خاکہ، بِن شکلوں گود بہائیدا۔ آد جگادی برہم برہادی پورا کر
 بھوکھت واکا، بھاکھیا اپنی اک درڑائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل پُر کھ سمرا تھا، سمر تھ اپنی کار کمائیدا۔ جن بھگت تیرا سچ
 سوامی، سواگت اِکو کرن آئی۔ آد جگادی انتریامی، انتر آتما ویکھ وکھایا۔ جن بھگتاں پڑھن دی اِکو بانی، سوہنگ سدا سمجھایا۔ جسدا رُپ چارے کھانی،
 چار جگ وڈیایا۔ جس دا حکم چوج وڈانی، چاروں گُنٹ آپ ورتایا۔ جس دا حکم کھیل مہانی، خالق خلق دے سمجھایا۔ جس دا پد اک نربانی، نرویر پُر کھ
 اکھوایا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر مات نشانی، بھگتاں دے وڈیایا۔ سو کھیل کھیلے شاہ سلطانی، کلجگ انتم بے پرواہیا۔ جن بھگت دوارے کھا کے اک وار
 مہمانی، اگے مہمان سدا دے لئے بنایا۔ مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، ایہو کرن آیا وڈی مہربانی، مہر نظر نال اپنے رہیا ترایا۔

☆ ۸ گھنٹہ ۲۰۲۱ بمبئی گریڈیال سنگھ تے چند کور دے گرہ پنڈ رامووالا نوال ☆

جن بھگت کہے پر بھ کر رکھیا، رکھشک اکو نظری آئی۔ جنم کرم دی پوری کر اچھیا، نام امولک وست جھولی پائی۔ چرن پریتی دے دے بھچھیا،
 مہر نظر اٹھائی۔ اپنے ملن دی دس دے سکھیا، ساچی کر پڑھائی۔ سرشت سبائی دے ستھیا، تھر کوئے رہن نہ پائی۔ توں مان دواویں نکیاں وڈیاں، نیچوں
 اوج بنائی۔ تیری کرپا من جائے جتیا، دوجی واسنا رہے نہ رائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ رکھائی۔ جن بھگت کہے پر بھ ویکھ
 حال، حالت دیاں جنائی۔ وست امولک دے مال، دولت نام جھولی پائی۔ کوڑی کرپا تھے جنال، ست سچ اک سمجھائی۔ بھاگ لگا کایا مائی کھال، تتوت
 دے درڑائی۔ ساچے ڈھانچے لینا ڈھال، سچ کٹھالی آپ اپائی۔ ہوں نڈھے تیرے بال، بالی روپ سکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر
 اپنا ہتھ رکھائی۔ جن بھگت کہن پر بھ سر دے تاج، تیری اک سرنائی۔ جگ چوکڑی رکھیں لاج، سدا سدا سہائی۔ دو جہاناں تیرا رواج، رسم جگت بنائی۔
 بھگتاں کریں آپ کاج، کرنی دیں سمجھائی۔ مستک ٹگا سیس گرو مہاراج، پاتشاہ نوائی۔ دوسر کھیل سرشت تماش، ویکھے جگت لوکائی۔ کوڑی کرپا کرے
 ناچ، گھر گھر ڈورو واہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ جن بھگت کہن پر بھ کرپا کر، کرتے تیری اک سرنائی۔ تیرے
 لیکھے لایا جرم، جنم تیری جھولی پائی۔ برہوں وچھوڑے زخماں اتے لا مرہم، پٹی اپنا نام بندھائی۔ لیکھ مکا دے پچھلے کرم، کانڈ نام دے سمجھائی۔ سچ
 دوارے ملے سرن، سرنگت اک درڑائی۔ توں صاحب سوامی تارن ترن، تاریں ہر گھٹ تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن ساچے ویکھ
 وکھائی۔ جن بھگت کہے میرا دھر داترا، نیوں نیوں سیس نوائی۔ بھو کھلا دے اپنے گھر دا، پڑدا آپ چکائی۔ وست انوکھی منگ منگدا، نام پدارتھ دے
 ورتائی۔ سناں ناد اگئی مردنگ دا، دھن آتمک راگ سنائی۔ رنگ چاڑھ دے اپنے رنگ دا، دُرمت میل دھوئی۔ لیکھا چکے دوتی کندھ دا، بھانڈا بھرم
 بھنائی۔ ہوئے پرکاش جوتی چند دا، سورج چند کھ چھپائی۔ ویکھاں کھیل سورے سرنگ دا، سچ دوارے دے بہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچا لہنا دے چکائی۔ جن بھگت کہے پر بھ تیری آسا، ترسنا دے بھجائی۔ چرن کول سچ بھروسا، بھو دے مٹائی۔ اپنے ملن دا کھول کے دس خلاصا،

خوشیاں نال سمجھائیا۔ رسنا گائیے سواس سواسا، سمرن اک بنائیا۔ کروٹ لے بدل لے پاسا، اپنا کھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنے لئے ملائیا۔ جن بھگت کہے میں نکا بچہ، بچیاں وچوں نظری آئیا۔ کایا مائی بھانڈا کچا، تتاں بنت بنائیا۔ ہردے اندر توں ہی وساء، نرگن ڈیرہ لائیا۔ اپنے ملن دی کھولدے اکھا، آخر پڑدا دے اٹھائیا۔ اپنا حال تیئوں دساں، حقیقت دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہے میں تیرا بردا، بندی خانہ دے تڑائیا۔ توں مالک گھر گھر دا، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیا۔ وشن برہما شو تیتھوں ڈردا، گر اوتار سیس جھکائیا۔ پیر پیغمبر تیرا کلمہ پڑھدا، طوبی طوبی رہے سنائیا۔ تیرا روپ نرائن زردا، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ توں مالک خالق حکم اگئی کردا، دھر فرمانا اک سنائیا۔ تیرے آگے کوئے نہ اڑدا، دو جہان بیٹھے ڈھیریاں ڈھایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیرا نام لکھ چوڑاسی جیو جنت پڑھدا، صفتاں نال صلاحیا۔ توں مالک اوس در دا، جس دا دروازہ نظر کسے نہ آئیا۔ تیرا بھگت سہیلا اکو منگ منگدا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ بن تیری کرپا آگے کوئے نہ لنگھدا، پندھ سکے نہ کوئے مکائیا۔ سکھ مانے نہ تیری سچ پلنگ دا، سکھ آسن بہہ نہ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں انگ لگائیا۔ جن بھگت کہن پرہ کر ملاپ، ملنی تیرے ہتھ رکھائیا۔ کوٹ جنم دے اترن پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ توں دھر دا سجن ساک، صاحب اک اکھوائیا۔ کر کرپا کھول تاک، بحر کپائی پڑدا لاہیا۔ سچ پریتی جوڑ نات، آتم پر ماتم رنگ رنگائیا۔ تیرا ڈھولا گائیے گاتھ، سوہنگ اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ جن بھگت کہن جگ جیون داتے، ست تیری سرنائیا۔ آد جگادی پُرکھ ابناشے، پت پریشور تیری وڈیائیا۔ جن بھگتاں جڑے تیرے سنگ ناتے، سگلا سنگ بنائیا۔ دوسر آگے کرنے ہور نہ کوئے ارداسے، میننتی تیرے آگے سنائیا۔ ساڈی ہور عرض کوئی نہ واپے، فرض تیرا نظری آئیا۔ توں لبھیں مات گواچے، لکھ چوڑاسی وچوں پھول بھلایا۔ انتم ڈھال اپنے سانچے، سچا اکو دے سمجھائیا۔ بھاگ لگا دے کایا مائی کاچے، کچ کچ کنچن روپ وٹائیا۔ درس دکھا دے ظاہر باطن باتے، بیتل دھام دے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رنگ رنگائیا۔ جن بھگت کہن پرہ رنگ رنگیلا، رنگ رتا اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی بنے وسیلہ، کلج انتم پھیرا پائیا۔ جس دا سنت سہیلے سچ قبیلہ، قبلہ دیونہار وڈیائیا۔ جن

بھگتاں ہو ادھینا، شاہ سلطانا سیو کمائیا۔ غریباں انتر ہو مسکینا، مُشکل حل کرائیا۔ لیکھ چُکائے لوک تینا، ترے بھون دھنی دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سدا ترائیا۔ بھگت سہیلا سدا سوامی، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ آد جُگاد سدا نہہکامی، نہپل دھام ڈیرہ لائیندا۔ سنت سہیلا بن کے بانی، رہبر اکو راہ سمجھائیندا۔ نام ندھانا دے نشانی، نراکھر آپ پڑھائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا پد اک نربانی، نرویر پُرکھ سمجھائیندا۔ بھگت بھگوان سدا سدا سد گائے اک کہانی، کہاوت جگت وچ چلائیندا۔ کوٹن کوٹ بھو کھولدے جگت ودوانی، وِدیا انتر بھو کوئے نہ پائیندا۔ بن ہر بھگتاں سب دے ہوئے حیرانی، ہر کا منتر نہ کوئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنہاں اُپر کرے آپ مہربانی، مہربان اپنے گھر وسائیندا۔

☆ ۸ گھڑ ۲۰۲۱ بکرمی اُجاگر سنگھ دے گرہ پنڈ رامووالا ☆

جن بھگت کہے پرہ کٹ دُکھ، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ جن بھگت کہے پرہ کٹ بھکھ، ترشنا ترکھا بُجھایا۔ جن بھگت کہے پرہہ اُجل کرکھ، دُرم ت میل دھوایا۔ جن بھگت کہے پرہہ آتم دے سکھ، برہم نرنتر اک درڑایا۔ جن بھگت کہے پرہہ گودی چک، دُھر دے کو جھے کملے گلے لگایا۔ جن بھگت کہے پرہہ سہا اپنی رت، پت ڈالی تن مہکایا۔ جن بھگت کہے جگ جنم دے وچھڑیاں آ کے پُچھ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگت کہے بخش ساچی سچ، کوڑی کرپا پرے ہٹایا۔ جن بھگت کہے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لگایا۔ جن بھگت کہے پرہہ بخش پریت، پریت دے تجایا۔ جن بھگت کہے تیری دیکھئے ساچی ریت، منتر نام اکو دے درڑایا۔ جن بھگت کہے ناتا چھٹ جائے مندر مسیت، کایا کعبہ دے دکھایا۔ جن بھگت کہے لہنا دینا چکا اوچ نیچ، راو رنگ نظر کوئے نہ آئیا۔ جن بھگت کہے رنگ دکھا ہست کیٹ، گھر گھر پڑا لاہیا۔ جن بھگت کہے سچ کلمہ دس حدیث، حضرت کر پڑھایا۔ جن بھگت کہے تیرے ہتھ پرہو بختیش، رحمت جھولی اکو پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ جن بھگت کہے پرہہ آسا پورن، پوری اچھیا دے کرائیا۔ لوکات اُترن سگل وسورن دُکھ رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرے بردے در

مزدورن، سیوک چاکر پاخاک نظری آئی۔ تُوں صاحب حاضر حضورن، نرگن نور کر رُشنائی۔ ہوں مورکھ مگدھ موڑھن، اگیان اندھیر دے مٹائی۔ تیرے چرن منگیئے دھوڑن، مستک لگا دے لگائی۔ ناتا تئے کوڑو کوڑن، کوڑی کریا دے کھپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ دے سمجھائی۔ جن بھگت کہن تیرا سہارا، سنیا اکو نظری آئی۔ کلج ویکھ جگت کنارہ، نیا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ ملے کوئی نہ ونجھ مہانا، چپو نام نہ کوئے لگائی۔ نیز رونا راجا رانا، شاہ سلطان دے دُہائی۔ سادھاں ملے نہ کوئے ٹکانا، سنت بھجن واہو داہیا۔ کوئی نہ سمجھے تیرا بھانا، بھاوی سب دے سرتے چھائی۔ تُوں شہنشاہ پاتشاہ سری بھگوانا، پاربرہم پرہم تیری آس رکھائی۔ تُوں دیونہارا دانا، داتا اکو اک اک تیری وڈیائی۔ تیرا جھلدا رہے نشانہ، دو جہان سیس جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت میننتی کر پروانا، پریم پُرکھ تیرے آگے اک سُنائی۔ جن بھگت کہن توہے توفیق، تیری اوٹ تکانی۔ تُوں سجن سچا میت، متر پیارا اک اکھوائی۔ تیرے ناؤں دا گایئے گیت، گوہند اک صلاحیا۔ ہر گھٹ وسنا سدا چیت، ٹھگوری من نہ کوئے رکھائی۔ عرشی فرشی در ٹھانڈے پا بھیکھ، بھچھیا اک ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام بھنڈارا جھولی پائی۔ جن بھگت کہے میں مانگت در دا، درویش نظری آئی۔ تُوں مالک اگئی گھر دا، بھنڈارا اکو دے ورتائی۔ تُوں رہبر سچکھنڈ دا، تھر گھر تیری سنی چترائی۔ تُوں بھگتایں رچ رکھا، جگ جگ ویکھ رکھائی۔ سنتاں دے اندر وسدا، ہر دے ہر ہر ڈیرہ لائی۔ پیارا گرکھاں دے رس دا، رس آتم دے چکھائی۔ گرکھاں نال بہہ بہہ ہسدا، ہستی اپنی دے سمجھائی۔ کلج ویکھ اندھیرا رین گھٹ دا، چاروں گنٹ چند نہ کوئے چکائی۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ دا، اکھ تیری وڈیائی۔ بھگت سہیلا در اکو وست منگدا، خالی جھولی دے بھرائی۔ میں ٹھکھا پھراں اند دا، نجانند دے چکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت ہو سہائی۔ جن بھگت ہو سہا صاحب، گرکھ رہے جنائی۔ تیری آد جگاد سُنڈے رہے ہدایت، حضرت کرن پڑھائی۔ کلمے وچوں کر عنایت، کعبہ دے دُہائی۔ اپنے نام دی دس شرائط، شرع دے بدلایا۔ تیرے ہتھ سدا حمایت، ہم ساجن ہو کے گھر آئی۔ تیرے مندر اندر کریئے رعائش، سچ دوارے ڈیرہ لائی۔ تیری کرے نہ کوئی آزمائش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، لیکھا اپنے وچ سمائی۔ جن بھگت کہن پرہم سُرَت سنبھال، سوئی سوانی لئیں اٹھائی۔ ناتا توڑ جگت

جنال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سنت سدا تیرے کنگال، بُھکھیاں وچوں بُھکھے نظری آئیا۔ دینا بندھپ دین دیاں، دیندھ ٹھاکر ٹھوکر اپنی دے لگائیا۔
وصل اصل دے جمال، اصلیت وصیت دے کرائیا۔ غفلت وچ ہوئے کنگال، اُلفت وچ وڈیائیا۔ محبت تیری بے مثال، مُسل سکے نہ کوئے بنائیا۔ کرپا کر
مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ سب دا جھولی پائیا۔

☆ ۸ گھڑ ۲۰۲۱ بکرمی مادھو سنگھ دے گرہ راموؤالا ☆

جن بھگت کہے پر بھ کرپا، کرپا ندھان تیری اوٹ تگائیا۔ تھدہ بن اور نہ دوجا دسداء، نیتز نین نہ درشن پائیا۔ تیجے اُتے کدے نہ وسدا، آسا اور
نہ کوئے وکھائیا۔ مہربان ہو کے کٹ دے پیتا سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ جن بھگت کہے میرا ونڈ
درد، درد دکھ بھے بھجن نظری آئیندا۔ تیرے اگے عرضوئی عرض، نمو کر کے سیس جھکائیندا۔ تیرا کچھ نہ ہووے حرج، جگ چو کڑی جن بھگتاں سدا
ترائیندا۔ تُوں مرد مردانہ مرد، مدد تیری اک رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیندا۔ جن بھگت
کہے کٹ دے بندھن، پھانسی رہن کوئے نہ پائیا۔ مستک لگا لا دے چندن، دھوڑی خاک رمائیا۔ دوجے در نہ جائے منگن، گھر اکو بے پرواہیا۔ تیرا
صاحب ساچا سنگن، سگلا ناتا دے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، چرن کول بخش سرنائیا۔ جن بھگت کہے میرا کٹ زنجیر
سر اپنا ہتھ لکائیا۔ بن تیرے ونڈے کوئے نہ پیر، دردی نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے اگے بیننتی اک اخیر، آخر رہیا سُنائیا۔ تُوں ظاہر ظہور سچا پیر، پیغمبر
اک اکھوائیا۔ پر بھ بدل دے تقدیر، تدبیر اپنی آپ سمجھائیا۔ کرماں اُتے مار لکیر، شاہ حقیر پار لنگھائیا۔ اکو تیری نظری آوے تصویر، طالب ہو کے منگ
منگائیا۔ تُوں داتا گنی گہیر، گہر گور اکھوائیا۔ تیرے ہتھ نام شمشیر، کھنڈا اک چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے بخش ساچی
دھیر، دھیرج اپنے چرن بندھائیا۔

☆ ۸ گھڑ ۲۰۲۱ بمی کپور سنگھ دے گرہ موگا ☆

جن بھگت ناتا انتر آد، برہما دے ودھایا۔ جن سنت ناتا جگا جگاد، جگ چوکڑی ویکھ دکھایا۔ گرگھ ناتا سگلا ساتھ، ایتھے اوتھے سنگ نبھایا۔
 گرگھ ناتا ساکھیاں، سنگھ دیا کمایا۔ کرپا کرے پرکھ سمرا تھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ لہنا دینا ہتھو ہاتھ، دیونہار سدا چکایا۔ پورب جہاں کرے آس، آسا
 پوری آپ کرایا۔ سچ پریتی دے بھروس، پر بھات خوشی دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈایا۔ جن بھگت ملاواں سہارا
 ایک، اینکار دے وڈایا۔ سنت ملاواں دھر دی ٹیک، اوٹ اک رکھایا۔ گرگھ ملاواں پر بھ دس انتر بھیت، پڑدا دے کھلایا۔ گرگھ ملاواں سرتی کر
 چیتن چیت، شبدی دھار وہایا۔ ابناشی کرتا ہر گھٹ رہیا ویکھ، لگھ چوراسی کھوج کھجایا۔ منگنہارا ساچی بھیت، پریم پیار وست امولک اکو دے سمجھایا۔ دو
 جہاناں بن کے کھیٹ کھیٹ، نیا نوکا جیون ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ بھگت ناتا چرن دوار، سچ ملے
 سرنا یا۔ سنت ناتا نیز لوچن نین درس دیدار، دید خوشی منایا۔ گرگھ ناتا چرن دھوڑی منگے چھار، دُرمت میل دھوایا۔ گرگھ ناتا دوئے جوڑ کرے
 نمسکار، نمو نمو سیس جھکایا۔ ابناشی کرتا سگلا ساتھ، سگلا سنگ رکھایا۔ دیونہارا دھر دی داتا، مہر نظر اٹھایا۔ جگت نال جگت والا بندھاواں ناتا، بندھن
 نال رکھایا۔ نناں پچیاں پچھوں آئے اوہ کاکا، جس دا کرم پر بھ اپنے ہتھ رکھایا۔

☆ ۸ گھڑ ۲۰۲۱ بکری سرین سنگھ دے گرہ ندھاں والا ☆

بھگت سہیلے ویکھ کے سکھی، دھرنی دھرت دھول لئے انگڑایا۔ آسن اٹھے مٹی رکھی، منیشتر اکھ کھلایا۔ کلجگ انتم ہوئے دکھی، دردی درد نہ کوئے
 ونڈایا۔ تیرے نالوں پریتی ٹٹی، پر بھو سکے نہ کوئے جڑایا۔ پریم پیار دی ڈوری کئی، آگے تند نہ کوئے بندھایا۔ ہو یا اندھیرا چارے گٹھیں، دہ دشانہ
 کوئے رشنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر اکھ اک کھلایا۔ رکھی مٹی مارن دھار، نیز نیناں نیر وہایا۔ کرپا کر بے پرواہ، بے پرواہ ویکھ
 دکھایا۔ ساڈے انتر اندھیرا گیا چھا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ تیرا بھلیا نہ ہر ناں، ناؤں نہ نکارا نہ کوئے دھیایا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ دھکے رہے کھا،

باہوں پھڑگلے نہ کوئے لگایا۔ اٹھسٹھ تیرتھ پھیریاں رہے پا، بن بن پاندھی راہیا۔ شودوالے مٹھاں راہ رہے نکا، نیر اکھ کھلایا۔ شاستر سمرت وید پُران
 سُن سُن ملیا نہ تیرا راہ، رہبر اکو نظری آئی۔ کلیمیاں وچوں باہر دسیا خُدا، خالق خلق تیری وڈیایا۔ تیرے نالوں ہوئے جُدا، دُھر دا میل نہ کوئے ملائی۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا ویکھ وکھایا۔ مُنی منیشتر نیر روندے، نیناں نیر وہایا۔ غفلت وچ گوڑھی نیند سوندے، انتر لے نہ
 کوئے انگڑایا۔ من واسنا سارے بھوندے، سُرقتی شبد نہ کوئے جڑایا۔ ہر دے ہر نہ گھر وساوندے، وصل یار نہ کوئے وکھایا۔ چاروں کُنٹ اٹھ اٹھ
 دھاوندے، بھجّن واہو داہیا۔ اپنا بھيو موّل نہ پاوندے، پڑدا سکے نہ کوئے کھلایا۔ گھر ٹھاکر سوامی سیجا سچ نہ موّل بہاوندے، وشن برہما شو بےٹھے سپس
 نواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہایا۔ رکھی مُنی کدھن ترلا، طرح طرح جناہیا۔ پُرکھ ابناشی ساچے ور لا، کنت سہاگی پھیرا
 پانیا۔ اکو پلو تیرا پھڑنا، چھڈی سرب لوکایا۔ گھر سوامی تیرے چڑھنا، جگ مندر دتے تجایا۔ اکو ڈھولا تیرا پڑھنا، شبدی راگ الاہیا۔ سچ سرنائی ساچی
 پڑنا، سنمکھ تیرے تیری اوٹ تکایا۔ برہوں وچھوڑے اندر مرنا، مر جیوت روپ وٹایا۔ تیری چرن دھوڑی کلجک ساچی ترنا، بے ترنی پار کرایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچے دے وڈیایا۔ رکھی مُنی کہن اسیں ویکھن آئے، پر بھ اپنا پندھ مُکایا۔ سچ دوارے ڈیرے لائے، الکھ نرنجن
 سپس نواہیا۔ دوئے جوڑ واسطے پائے، دھوڑی خاک رماہیا۔ مان ابھمان سرب مٹائے، ہنکار رہن کوئے نہ پانیا۔ خادم ہو درویش پھیرا پائے، الفی تن نہ
 کوئے رنگایا۔ نر نریش پر بھ دیا کماے، وشن برہما شو مہیش نہ کوئے جھڈایا۔ سہنسر مکھ شیش راگ نہ گائے، تیاگ سب دے دے کرایا۔ آد جگاد جگ
 چوکڑی جو کھیل کرائے، پت پر میشور بے پرواہیا۔ اوس صاحب دے لاگو پائیں، جو ڈبڈے رہیا ترانیا۔ کلجک انت جس بھگت سہیلے آن ملائے، گر مکھ اپنے
 رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ رکھی مُنی کہن پر بھ چھڈ دے تے، تے کناہ تیرا نظری آہیا۔ خالی ویکھے چوڑاں
 ہٹے، چوڑاں طبق دین دہایا۔ رسنا جہوا بٹی دند نام آئے جپ، باراں اکھشتر گائتری نال پڑھایا۔ جاں ویکھیا تے خالی ہتھ، جھولی سکے نہ کوئے بھراہیا۔
 بھے بھیت بھیانک اندر آئے نٹھ، نیناں نال جناہیا۔ سرن سرنائی گئے ڈھٹھ، چرن کول سپس کُکایا۔ دُرمت میل در دواویوں کٹے، امرت میگھ برسانیا۔

سچا مارگ اِکو دس، جس بدھ بھگت رہیا ترانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سنہسہرا دیوے ہس، نہ ہر ساچا آپ جنایا۔ رکھی مُنی کرو
 سب دھیان، ہر کرتا آپ جنایا۔ سب توں دکھرا میرا گیان، سمجھ کوئے نہ پانیا۔ وشن برہما شو سرب شرمان، نیترا اکھ نہ کوئے کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر
 منگن دان، در ٹھانڈے جھولی ڈاہیا۔ میرا دکھرا سب توں جہان، کچھنڈ ساچا سوہا پانیا۔ جتھے کھیل کراں مہان، خالص اپنی دھار چلایا۔ دوجا وچ نہ
 کوئے بلوان، چوداں وِ دیا رووے مارے دھانیا۔ شرع وچ نہ کوئے شیطان، شریعت وچ نہ کوئے لڑانیا۔ جس نوں بخشے چرن دھیان، سو دھرنپت مل کے
 خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاں۔ رکھ مُن کچھو کولوں جا کے برہما، برہما اک دے جنایا۔ جس دا نہپل دھرا، کی
 نام رہیا پڑھایا۔ جس دا آد جگاد کرما، نہکرمی کھیل کھلایا۔ جس دا لیکھا باہر ورنّاں برناں، شتری براہمن شودر ویش کرے پڑھایا۔ جس دا سہارا گر
 اوتاراں چرنّاں، چرنودک اِکو جام پیاں۔ جس دے کولوں دو جہان ڈرنا، برہمنڈ کھنڈ سیس نوایا۔ جس دا کلمہ نبی رسولّاں پڑھنا، کائنات دیاں جنایا۔ جس
 نوں مل کے بھگتاں ترنا، انتارو پار لنگھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو دے کھلایا۔ رکھی مُنی کہن دس برہمے، پرہ دی کی وڈیاں۔
 کجگ انتم اسیں ہوئے نکمے، نکرمن رہے جنایا۔ ماواں گھر اویں جمیں، دس دس ماس اگن تپانیا۔ اسیں سپر چنگھیا مے، ممتا موہ ودھانیا۔ بن ہر کرپا رہے
 اوگنے، گن سکے نہ کوئے سمجھایا۔ سچ دس لکھ چوراسی کون جانے چھانے پئے، جیو جنت کھوج کھجایا۔ کون لگاوے دُھر دی دُھنے، دُھن آتمک راگ
 سنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے درڈانیا۔ رکھی مُنی کہن برہمے دس، کہانی دُھر دی دے جنایا۔ ہوں ہو کے تیرے
 وس، واسطہ اِکو وار پانیا۔ کجگ کریا کولوں آئے نس، دُور دُراڈا پندھ مُکانیا۔ تیر تھ تٹ آئے چھڈ، گنگا گوداوری جمنّا سرتی دتی تجانیا۔ سماجاں وچ ہو کے
 اڈ، اڈرا راہ تکانیا۔ سانوں دے اوہ مت، منترّاں وچوں پار کدھانیا۔ اسیں مانئے اوہدارس، جو رسیا بے پرواہیا۔ جو بھگتاں اندر رہیا وس، ساکھیاں اپنا
 ڈیرہ لایا۔ اُس دے اگے جوڑیئے ہتھ، سچ سنگھاسن دے درڈانیا۔ اوہ مہما جنائے اکھ، اپنا پڑدا دے اٹھانیا۔ اوہی چرنی جاییے ڈھٹھ، نیوں نیوں لاگے
 پانیا۔ اوہ پُرکھ صاحب سمرتھ، سدا سدا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاں۔ برہما کہے سُنو مُن رکھ، رکھیشتر دیاں

جنائیا۔ اُس دے ملن دی جے گئی ترکھ، ترکھا روگ گوائیا۔ جے جا کے دیکھئے اوہدے گر سکھ، جنہاں سکھیا جھولی پائیا۔ جنہاں دی پشت پناہ ہتھ رکھیا پٹھ، سپس جگدیش ہوئے سہائیا۔ سب توں وکھری اہناں دی ریت، مندر مسیت کوئے نہ جائیا۔ اکو سوامی وسے چیت، چت وت ٹھکوری نہ کوئے رکھائیا۔ اکو ڈھولا گاؤندے گیت، تُوں میرا میں تیری اوٹ تکائیا۔ اکو رنگ وسن اوچ نیچ، ذات پات نہ کوئے سمجھائیا۔ اکو کلمہ پڑھن حدیث، اکو حضرت رہے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ برہما کہے رکھ مَن سُنو لا کر کان، ڈھر سندیش سنائیا۔ جس نوں کھندے سری بھگوان، پاربرہم بے پرواہیا۔ سو نرگن روپ کھیل کرے مہان، مہما اکھ کھ سنائیا۔ جن بھگتاں دیون آیا دان، لوکات ویس وٹائیا۔ جس نوں سپس جھکاندے گونی کاہن، رام پیتا سیو کمائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد کرن سلام، سجدیاں نال ملایا۔ جس نوں گر اوتار کرن پرنام، ٹکا مستک اکو اک چھہائیا۔ جس دا وکھرا اکھراں بنا کلام، قدرت قادر رہیا سمجھائیا۔ سو صاحب بھگتاں ملیا آن، بھگون اپنا پھیرا پائیا۔ بالی بدھ ویکھ انجان، کوجھے کملے لئے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ برہما کہے رشی مَنی پچھلا بنھ لو بستہ، پُستک کم کوئے نہ آئیا۔ پر بھ ملن دا اکو رستہ، سچ سچ دیاں سمجھائیا۔ جو گرگھ ہر دے ہر ہر نام رتدا، رتے سارے دے چکائیا۔ اوہ مالک اپنے حق دا، حقیقت ویکھ دکھائیا۔ پت پر میشور پر م پُرکھ اوسے دی پت رکھدا، جگ جگ اپنا پھیرا پائیا۔ کلج انتم ہر دے اندر وسدا، وصل اکو سچ کرائیا۔ اندھیرا چکا کے رین مس دا، نوری چند کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنے سب دے جھولی پائیا۔ رکھی مَنی کہن برہے تیتھوں بلہاری، بل بل سارے جائیا۔ اسپس ملیئے اُس نر نکاری، جو نرگن سرگن رہیا ترائیا۔ چرن کول کریئے نمسکاری، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ ویکھئے درس سچا درباری، سچ سنگھاسن سو بھ پائیا۔ چار گنٹ ہوئے اُجیاری، دیوا باقی اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے میل ملایا۔ جن بھگت کہے بن بھگتاں کسے نہ ملدا، رشی مَنی نیڑ کوئے نہ آئیا۔ اوہ مالک آتم ساچے دل دا، دلبر داتا بے پرواہیا۔ اوہ پڑدا ہٹاوے بجر کپاٹی سل دا، نیز اکھ اک کھلائی۔ اوہ نور جناوے اگئی تل دا، تلک للاٹ لگائیا۔ اوہ آتم سیجا چڑھ کے ملدا، باہروں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ رکھی مَنی کہن اوہ کیہڑا

آسن، برہے سچ دے جنایا۔ جتھے ملے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا پھیرا پائیآ۔ اسیں اُس دے ہوئے داس داسن، بن سیوک سیوکمایا۔ اوہ مالک ناتھ
 اتاتھن، دینن گلے لگایا۔ سچ ملن دی دس دے جاجن، جاک واصلہ رہے پائیآ۔ اوہدا جلوہ نور باطن، کہ ظاہر کرے رُشایا۔ کہ دے پرتھی اکاسن،
 منڈل منڈپ اُپر ڈیرہ لایا۔ کس دواویوں جایی بھالن، اپنا پندھ مکایا۔ پربھ ملے دُھر دا لال، لال رنگ دے چڑھایا۔ کہ رُپ وٹائیے گوالن، گگریا
 سیس اُٹھایا۔ کہ بن کے جایی مالن، بھلاں ہار پوایا۔ کہ بن کے جایی سوالن، اگے اپنی جھولی ڈاہیا۔
 برہما کہے جے جانا میں آواں جاک سکھالن، ساچی سکھیا دیاں درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ برہما کہے جے
 پربھ ملن دا چاؤ، دُھر دی دھار دیاں سمجھایا۔ پہلوں اوہدیاں بھگتاں پکڑو جا کے باہوں، اپنا آپ مٹایا۔ پھر رو رو حال سناؤ، نیتز نیناں چھہر لایا۔
 گلوکڑی اپنی پاؤ، پلوگنڈھ بندھایا۔ رُٹھیاں لو مناؤ، اپنا آپ مٹایا۔ اُہناں نال مل کے دو اکھراں والا ڈھولا گاؤ، گیت گوہند گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈایا۔ رکھی منی بھگتاں لبھو، چار کُنٹ دھیان لگایا۔ دہ دشا اُٹھ اُٹھ بھجو، اپنا پندھ مکایا۔ جگت سنگھاسن کوڑے تجو،
 اِہمان رہن نہ پائیآ۔ جے کوئی گرکھ ملے اگوں، سیس دینا جھکایا۔ پھر آپے بن جاؤ ہنس گلوں، کاگوں ہنس وکھایا۔ درشن کر کے گرکھ رجو، اپنی ترکھا
 بُجھایا۔ اُہناں نال اگے ودھو، وادھا دُھر دا دے سمجھایا۔ پریم پریتی اندر گھو، نوری چند چکایا۔ جنہاں نوں ملیا اُپر شاہ رگوں، اوہ شہنشاہ تہانوں دین
 ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنی دین وکھایا۔ رکھی منی کہن سانوں منظور، تیری وڈ وڈایا۔ اسیں جا کے ویکھیے حضور، اپنا پندھ
 مکایا۔ جن بھگتاں دا بن مزدور، دُھر دی سیوکمایا۔ ناتا چھوڑ کے کوڑو کوڑ، گرکھ سجن جوڑ لینا جڑایا۔ اُہناں دی مستک لا کے دھوڑ، لگا اکو دینا رماہیا۔
 اُہناں دا مان اِہمان توڑ غرور، عُربت باہر دینی کڈھایا۔ جنہاں بھگتاں دے درشن کرن آیا منصور، شمس تبریز دھیان لگایا۔ اسیں وی اُہناں دے
 ہوئے مشکور، مشکل حل دین کرایا۔ اوہناں نال اُہناں دا محبوب، مَحَبَّت سچ رہیا کمایا۔ جس دی منزل چڑھ کے مکے اگے حدود، مقصود اکو نظری آہیا۔ جو
 ہر گھٹ تھاں دے سدا موجود، وچھڑ کدے نہ جانیآ۔ اُس دے نال مل کے اپنا دیئے ثبوت، ثابت صورت اکو نظری آہیا۔ جس دا رُوح نہ بُت کلبوت،

پنج تہ نہ کوئے دکھایا۔ محل اٹل وسے عروج، عرشاں اُپر ڈیرہ لایا۔ جن بھگتاں دیوے اپنی سوجھ، بدھ بیک کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سدا سہیلا لئے ترائیا۔ جن بھگت کہن اوہ دیکھو آ کے مُنی رکھی، اپنا پنندھ مُکایا۔ جنہاں دے کول گھڑی نئی، بوجھیاں رہے اُٹھایا۔ اُنہاں
 دے بھار لگا پٹھی، روون دین دُہایا۔ اُنہاں دے کول کہو جی چٹھی، کبیر جُلاہا گیا پُٹرایا۔ جس دی دھار سب توں تکھی، نرالی سمجھ کوئے نہ آیا۔ اوہ
 رکھی پچھے گجھی، ہو چھی مت رکھایا۔ اُس دی کسے نہ سمجھی بدھی، بھیسو سکے نہ کوئے سمجھایا۔ اُس دے اُتے ڈنڈی رکھی سدھی، سدھا راہ اک پرگٹایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا بے پرواہیا۔ رکھی مُنی چک کے آئے بوجھے، بوجھل دین دُہایا۔ در آ کے بھار ڈگے گوڈے، کُہنیاں
 دھرت اُتے لُکایا۔ ساڈے پر بھ جی تھک گئے موڈھے، گھڑی سیس نہ کوئے اُٹھایا۔ ساڈے چوئڈے ہو گئے روڈے، چوٹیاں لیاں مُنایا۔ سانوں
 ہتھ نہ آئیوں ڈھونڈے، ڈھونڈ ویکھی سرب لوکایا۔ اتم ہار کے تیرے درتے ہوئے مُوندھے، کُھ گھاس وچ لُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہربان بھیسو کھلایا۔ مہربان پر بھو ہویا دیاں، دیاوان جنایا۔ بھگت سہیلا میرا لال، لالن رنگ چڑھایا۔ اپنی چٹھی دیو دکھال، جو مُنی رکھی اکھر
 پڑھن کوئے نہ پانیا۔ جس دے اُتے اک سوال، سوا سوا انک رہیا دکھایا۔ سوارتی دالال نشان، کبیر لُکایا۔ پچھلا دیوے آپ احوال، حالت سب دی
 رہیا دکھایا۔ سب دے سرتے کوئے کال، کال نگارا رہیا وجایا۔ درگاہ ساچی ملے نہ کوئے دلال، آگے ہو نہ کوئے جھڈایا۔ پھل دے نہ کسے ڈال، سمل
 رُکھ رہے لہرایا۔ رکھی مُنی ہوئے بے حال، بہل ہو کے مارن دھایا۔ بن تیری کرپا سری بھگوان سر ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، جگ جگ لہنا جھولی پانیا۔ رکھیاں مُنیاں سُنیا چٹھی کھول رکھی، ورقہ ہر جو لئے اُٹنایا۔ پُرکھ ابناشی کہے میں پڑھدا اپنی اکھیں، کبیرے اکھراں
 نال بنایا۔ جس دے اُتے لکھیا پر بھ سب دا اکو کملاپتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جناں چہ اُسدی بنو نہ سچی سخی، ساکھیات نظر کسے نہ آیا۔ کبیر جُلاہے
 پڑھی اکو پٹی، جس دا لیکھا لکھیا بن قلم شاہیا۔ ایہہ اُسدے نام دی رتی، جیہڑی اُسدے اُتے لُکایا۔ جس دے نال ترلوچن دی چلدی رہی ہئی، بھنڈارا
 میرا دتا ورتایا۔ اوہ اُجے تک نہ کئی، آگے نالوں وڈی نظری آیا۔ اوہ بھگتاں پچھے پر بھ نے چک رکھی، تہاڈی گچی پچھے لُکایا۔ جے تُساں وسنا سکھی، سچ

سندیسہ دیاں جنایا۔ جے آتم تہاڑی بھگھی، پر بھہ درشن پاؤنا چائیں چانیا۔ جس دی کھیل نہیں جگ لئی، دو جہاناں دے وڈیاں۔ اوہدی بھگتاں نال میٹي گئی،
 دوجا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ اوہ وڈیا بھگتاں دی جھگی، محل اٹل دتے تجایا۔ اوتھے کھا کے مئی رُکھی، رُخ اپنا لیا بدلایا۔ جاؤ سارے مئی رُکھی، در
 ٹھانڈے سیس نواں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ چٹھی کہے کوئی بنو چٹھی رسیں، اپنا پندھ مکایا۔ میرا نقطہ نظر
 نہ آیا عین، عین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ حمزہ ہو بیٹھا طرفین، یے یکتی نہ کوئے سمجھایا۔ الف اکو آئی کہن، دُھر سندیشہ رہی سناں۔ جو سب داماںک سجن
 سین، داتا بے پرواہیا۔ بھگت سہیلے اُسدے درتے رہن، اپنا آسن لایا۔ اکو ڈھولا کہن، سوہنگ کرن پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچ دیونہار وڈیاں۔ چٹھی کہے میرا دسو مضمون، اکھراں نال بناں۔ میرے وچ اوہ قانون، جو قاعدے اعظم سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جو میرا ہویا ممنون،
 میں اُس نال دیاں ملاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاں۔ چٹھی کہے میرا پھولو پڑدا، سچ دیاں سناں۔ صاحب میرا کی کچھ
 کردا، قدرت قادر ویکھ وکھایا۔ اُسنوں ویکھ کے گرکھ تدا، بھگتاں ہوئے سہانیا۔ اوہ مالک گھر گھر دا، خالق اک اکھوایا۔ نہ بھے کدے نہ ڈردا، بھے سب
 نوں آپ جناں۔ رُکھی مئی اوہدے چرناں جا کے تدا، جو ڈھیہہ پیا سرناں۔ اوہ روپ اگئی دھردا، جوتی جامہ ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیاں۔ چٹھی کہے کبیر وجایا ڈنک، نرگن دھار سرب سمجھایا۔ جس دے نام دا اکو انک، انکڑے سرب مکایا۔ جس دا اشارہ دُھر
 دی تنک، تند ستار ہلایا۔ جس دا دوارا بگھنڈ بنک، تھر گھر وچے ودھایا۔ جس دا لہنا آد انت، جگ چوکڑی کھیل کھلایا۔ جس نوں کہندے سری
 بھگونت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جو لکھ چوراسی کنت، چارے کھانی رہیا ہنڈھایا۔ سو انتم آوے ہو کے نہ بھگنک، بن اکھراں کبیر جلاہا گیا جناں۔ رُکھیو
 مئیو اوہدی کرپا بنا کوئی نہ بنا سنت، سطح سب دی دے بدلایا۔ اوہدا فرنا اکو منت، منتو سب دے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دُھر سندیشہ آپ سناں۔ چٹھی کہے میری اگلی ویکھو سطر، ستاں ہندیاں نال بناں۔ اوہ اپنے دواویوں آوے اتر، نہ کوئی جے پتا مایا۔ اکو شبد بنائے پتر،
 پوترے گرکھ روپ وٹایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اوسے دا کرن شکر، شکریہ کہہ کے سیس نواں۔ بھگت سہیلے چھ کچھڑ، اپنی گود اٹھایا۔ کیتا کول نہ جائے

مکر، لگی پریتی توڑ نہائیا۔ سنت سہیلیاں آئے بچھن، دکھیاں درد وندائیا۔ گرکھ کوئی نہ دیوے لگن، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ گر سکھ کوئی نہ دیوے
 رُس، رُسیاں لئے منائیا۔ شیر بگھیلا ہو کے آئے لگن، اکو بھبک نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ چٹھی کہے میرے
 آگے ویکھو ڈھائی انگلاں والی لکیر، جو اکو دتی لگائیا۔ جس دے وچوں الف دی بنی تصویر، اصلیت رہے درڑائیا۔ جس دی منزل بے نظیر، شاہ حقیر سمجھ نہ
 پائیا۔ جس دی چوٹی اک اخیر، آخر بہہ کے ڈیرہ لائیا۔ جس دے ہتھ آد جگادی تدبیر، تقدیر رہیا بنائیا۔ جس دا حکم مندے پیر فقیر، کلمہ مسلیاں وچ
 گائیا۔ جس دا تکھا نرالا کھنڈا شمشیر، شمع دیپ رہیا جگائیا۔ اُسدے اُتے لیکھا لکھیا پر بھ نہ شہنشاہ نہ غریب، امیر اُمر او وچ نہ قدم لگائیا۔ نہ پاتشاہ نہ وزیر،
 شاہ سوار نہ کوئے چترائیا۔ اوہ داتا گنی گہیر، گہر گور اکھوائیا۔ جس ویلے گنگا وچوں کبیر دے کٹے زنجیر، کھنڈا اپنا نام پھرائیا۔ اُس ویلے کہا ایہہ پیراں دا
 پیر، پیغمبر نور خدائیا۔ چٹھی اُتے مار کے آپ لکیر، جگت نشانہ گیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار آپ سرنائیا۔ لکیر کہے میں چٹھی
 نہ کالی، شاہی رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ میری کھیل سرب توں نرالی، نراکار آپ جنائیا۔ میرا لہنا نال جوت اکالی، دُوبے سمجھ نہ سکنا رانیا۔ میں ہتھ نہ
 آواں بھالی، نو کھنڈ نشان نہ کوئی دکھائیا۔ کر کرپا پر بھ جو آپے رکھی سمجھالی، رکھی نیاں دی چوٹی وچ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 لیکھا جانے بے پرواہیا۔ چٹھی کہے میں رہی پٹک، اپنا دھیان لگائیا۔ تیس کھولو میٹوں چھیتی چٹک، تیجا ورقہ دیو اٹائیا۔ جس اُتے بھگوان نال کبیر نے
 لکھی شرط، شہادت اپنی دتی پائیا۔ جس ویلے پر بھو نرگن ہو کے آویں پرت، تیرے بھگتاں توں جھلی نہ جائے جدائیا۔ تیرا ویکھن کھیل اسچرج، گھر گھر
 بیٹھیاں خوشی منائیا۔ جے توں جودھا سوربیر مردانہ مرد، مددگار اک اکھوائیا۔ تیرے ہندیاں دُوجا کیا کوئی کرے تشدد، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ چٹھی کہے میرا چوتھا ورقہ تلو، اک دھیان لگائیا۔ جن بھگتو پر بھ نوں ملدے کدے نہ تھکو،
 تھکاوٹ نظر کوئے نہ آئیا۔ جے وسوتے اوہدی چرنیں وسو، باقی جیون دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جے ہسوتے اوسے نال ہسو، باقی خوشی کم کسے نہ آئیا۔ جے
 بچو تے اوسے دی گودی بچو، لکھ چوڑاسی جگ جگ کال رہیا کھائیا۔ جے گھوتے اوسے دے نور اندر گھو، جوتی جوت ہووے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاں۔ چوتھا انک کہے ویکھو کردے دسخط، خطرہ بھگتاں رہیا چُکایا۔ جے پر بھو مُڑ کے آگیا وت، وطن تہاڈا ویکھ
 وکھایا۔ بن کے کملاپت، پت پر میشور ہوئے سہایا۔ تہاڈے نال ملائے اکھ، اکھراں توں باہر کرے پڑھایا۔ رِکھ مَن جے پہلوں تہاڈی چرنی جان ڈھٹھ،
 پھیر اپنے نال ملایا۔ گر سکھ سرور اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمن سُرستی نیوں نیوں لاگے پایا۔ جنہاں ملیا ساچا صاحب پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔
 اہناں دا جگ چو کڑی شاستر سمرت وید پُران گاؤندے جس، انجیل قرآن ڈھولے رہے سُنایا۔ صاحب سوامی انتریامی جن بھگتاں انتر رہیا وس، سچ
 دوارے ڈیرہ لایا۔ چٹھی انوکھی وکھری بن اکھریں رہی دس، دہ دشا حال سُنایا۔ بھرمدی بھٹکدی اٹکدی مٹکدی کول آئی پُرکھ سمرتھ، جس لٹکدی اپنے
 ہتھ اٹھایا۔ جس دے اُتے لائن سدھی سڑک دی، پریمی تار کھڑکدی، مارگ اِکو رہی وکھایا۔ ایہہ کھیل اوس مرد دی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سُنیہڑا سُن سُن خوشی منایا۔ چٹھی کہے سُنیہڑا کبیر، قبراں وچوں باہر سُنایا۔ اوہ مالک آیا جس دا تن نہ کوئے سریر، تت
 نظر کوئے نہ آئی۔ داتا ہو کے گنی گہیر، گہر گور کھیل کھلایا۔ جہدا نور ظہور لا تصویر، تسبیاں والا کوئی سمجھ نہ سکے رانیا۔ کرناں کر کے مشہور، کرتا وڈ
 وڈایا۔ جس نے میرا پندھ مُکایا دُور، نیرن نیرا ہو کے ویکھ وکھایا۔ سب توں آخری لکھیا ابناشی کرتا جن بھگت دوارے بنے مزدور، مزدوری گرکھیاں
 آپ کماںیا۔ نہکٹنک نرائن نر آوے ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھایا۔ اوس ویلے بھگت ہوئے مشکور، جس ویلے مُصیبت وچوں باہر کڈھایا۔
 بے شک دُکھ دلدر درد پر بھ دے در تے سارے روون ضرور، دھائیں مارن واہو داہیا۔ پر بھو ساڈی کرپا نال ہنکاریاں تھدا غرور، مان ابھمان دین تجایا۔
 دُکھ کارن تیرا نام لین ضرور، سکھ وچ سارے جان بھلایا۔ اسیں تیرے بردے بن کے مزدور، تیریاں بھگتاں رہے اٹھایا۔ بھوت پریت بے تالے بن
 کے رہے گھور، جن خبیث ہو کے بھجیئے واہو داہیا۔ اوہ وی ساڈے شکرئے دا کرن مشکور، جنہاں دے وچولے ہو کے رہے ملایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی تیرا دستور، ایہتھے او تھے دو جہان پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آکاش پاتال،
 زمیں آسمان دین دیال کال مہاکال کوئے میٹ نہ سکے رانیا۔

☆ ۹ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی سیتل سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرو ☆

رکھ مَن کہن اسماں بھگت تئے، نیتز نین اکھ کھلایا۔ اُہناں انت ارادے پکے، دُھر دی آس رکھایا۔ ناتا توڑ کے بھائی بھین سکے، پُرکھ اکال اک منایا۔ دُوجے در نہ ٹیکن متھے، مستک اِکو سیس جُھکایا۔ پریم پیار اندر پھسے، پریتی سچ لگایا۔ دُکھاں وچ سکھیئے ہو کے ہسے، اپنی خوشی جنایا۔ سچ دوارے آون نسے، کوڑا پنڈھ چُکایا۔ صفت صلاح اُہناں دی سِری بھگوان دسے، اہنashi کرتا کرے وڈیایا۔ پھڑ باہوں کرے لڈے، گودی سچ اُٹھایا۔ اوہ سوہنے ڈھولا گاؤندے لگے چنگے، اِکو نام دھیاپا۔ تیر تھ تٹ نہ جاون گنگے، گوداوری آس نہ کوئے رکھایا۔ دُھر دوارا اِکو رہے منگے، پر بھ اگے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر دتی آپ وڈیایا۔ رکھ مَن کہن بھگتاں ویکھیا راہ، حیرانی ساڈے اُتے آئی۔ جو اِکو اوٹ رہے تکا، دُوجی سرن نہ کوئے سرناپا۔ ناتا کوڑا جگت تڑا، ساچا بندھن نام رکھایا۔ پر بھ ملن داسدا چا، چاؤ گھنیرا اک سمجھایا۔ کون س ویلا نہ ہر ملے آ، ہری ہر اپنی گود اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سد اپنا سنگ نبھایا۔ رکھ مَن کہن سانوں آئی حیرانی، حیرت اندر چھایا۔ نیتز ویکھ ہوئی پریشانی، بُدھی دئے دُہایا۔ جن بھگتاں کھیل دسے مہانی، مہما اکھ وڈیایا۔ جنہاں اوٹ اک شاہ سُلطانی، شہنشاہ رہے دھیاپا۔ سرشٹ سبائی سمجھ کے فانی، فیصلہ حق دا رہیا کرایا۔ ملے اُس محبوب دلجانی، جو مَجّت سچ کمایا۔ جس دے کولوں ملی سوہنگ سچ نشانی، نشانہ تیر نام چلایا۔ جس دی تکیھی وڈی کانی، کائنات پار کرایا۔ اوسدی ویکھ مہربانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر دیونہار وڈیایا۔ رکھ مَن کہن ویکھیئے پر بھ دے میت، مِتراں نالوں مِتر نظری آئی۔ جس دا اِکو سوہنا گیت، دُھر دی کرن پڑھایا۔ چرن پریتی منگ کے بھیکھ، بھچھیا جھولی پاپا۔ اندروں ہو گئے سیت، باہروں اگن نہ کوئے تپایا۔ مان ہنکار وّلوں نیچے، نیچاں وچوں اوچ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نال رہیا ترایا۔ رکھ مَن کہن ویکھ کے گرہ، اپنا آپ بیٹھے تجایا۔ جس گھر سوامی سنگر رہے، دوس رین ڈیرہ لایا۔ اوتھے اِکو ڈھولا کہے، میرا تیرا راگ الایا۔ اُہناں پر بھ کدے نہ کرے لے، مڑھی گور سکے نہ کوئے دباپا۔ اُہناں میلا شکتی شوئے، جوت نور رُشناپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگایا۔ رکھ مَن کہن

بھگتاں دی ویکھی دکھری بستی، کایا وچوں کایا نظری آئی۔ جتھے پرم پُرکھ دی ہستی، ہست کیٹاں وچ سہائی۔ اوتھے وست اگئی سستی، بن ٹھیاں رہیا وکائی۔
 نام نُماری دے کے مستی، المست دے بنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے فرشی عرشی، عرشی پرِتم وڈ وڈیائی۔ رِکھ مَن کہن
 بھگتاں مکان دکھرا، دکھرا ڈیرہ لائی۔ اوتھے وچھیا اِکو سَستھرا، جو گوہند سیج گیا ہنڈھائی۔ اوتھے ناز انوکھا نخرہ، پر بھ ملن دا راہ تکائی۔ اُہناں دا انتر آتم
 پڑھن والا پترا، ورقہ آور نہ کوئے اُٹائی۔ جس دے پاٹن دا نہیں کوئی خطرہ، ٹھگ چور نہ کوئے چُرائی۔ اوہ لیکھا اگئی اکھراں، قلم شاہی مکھ بھوئی۔ اوس
 دے اندر ڈھائی سٹراں، جو ایکے ساتے نال دین سمجھائی۔ جو کسے ہتھ نہ آئے پیر پیغمبراں، اڈمبراں ڈیرہ ڈھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ رِکھ مَن کہن اسیں ویکھی سطر، جو سطح اُتے نظری آئی۔ جس دا انک زیرو نال مل کے ہوئے ستر، ست دے سمجھائی۔
 نرِگن سرِگن ہو کے آوے پرت، ساتا دُؤ آ جوڑ جُڑائی۔ ساتا دُؤ آ بنے بہتر، ناڑی ناڑی کر رُشنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیج دتی مان
 وڈیائی۔ رِکھ مَن کہن ست آگے ویکھیا چوکا، چارے کُنٹ دھیان لگائی۔ جس بھگتاں دتی سچی نوکا، نیا نام دکھائی۔ اوہ صاحب سوامی انوکھا، نرِگن اپنی کار
 کمائی۔ جس دے گھر نہیں کوئی دھوکھا، دُکھدیاں سانت کرائی۔ سیج پریتی بخش کے اوٹا، اوٹک اپنے نال ملائی۔ جس دا سچھنڈ دوارا کوٹھا، چھپر چھن نہ
 کوئے سہائی۔ جس دے گرہ اِکو جوتا، نرِگن نور کرے رُشنائی۔ جس دا اِکو سیج سلوکا، سوہنگ راگ الائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن
 بھگتاں دے کے موقع، مُفت اپنے گھر وسائی۔ رِکھ مَن کہن اساں ویکھیا نور ربی، رباب دُھر دی رہیا وجائی۔ جس دی تند ستار اپنے نال بدھی، بندنا دُھر
 دی رہیا درڑائی۔ جس دی آد جگاد جگ چوکڑی بدل نہ گئی گدی، شاہ پاتشاہ دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ جس دے حکمے اندر کھیل چلدا سُدی ودی، سورج چند
 کرن رُشنائی۔ جس دے حکمے اندر سیج پریتی لگی، بن لگ ماتر کرے پڑھائی۔ جس دے پریم اندر بھگت سوانی پھرے بھجی، اپنا پنہد مُکائی۔ اوس دی محفل
 ویکھی لگی، سیج سَنگھاسن سو بھاپائی۔ جن بھگتاں دی پریم پیار دی ویکھ کے منجی، منزل اگلی رہیا مُکائی۔ جیہڑی سب توں ہوئی چنگی، چنگیائی پر بھو نال ملی

وڈیائی۔ جن بھگتاں بن کے سنگی، دُھر داسنگ نبھایا۔ جُگ جنم دی کٹّ کے تنگی، بھرنگی کھیل دکھایا۔ اگے کسے دی کٹنی نہ پئے مُچھندی، مُچھندی اور نہ کوئے جنائی۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، شبد سروپی لکھ کے دتی سندی، سند دُھر دی ہتھ پھرائیا۔

☆ ۹ مگھڑ ۲۰۲۱ بکرمی میلا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرو ☆

رکھ مَن کہن نام سوہنگ چنگا، سُن سُن خوشی منایا۔ جس ویلے بھیلنی کولوں سروور کرایا چنگا، رام ایہو نام پڑھایا۔ جس ویلے دروپت پڑدا ہون لگا سی ننگا، اوس ویلے کرشن ایہو آواز سُنایا۔ جس ویلے کبیر دُبن لگا سی گنگا، اوس ویلے ایہو راگ الاپیا۔ جس ویلے رویداس تُوئے پانہا لاوے گنڈھاں، اوس ویلے ایہو نام دھیایا۔ جس ویلے نانک نرگن سرگن بن کے آیا بندہ، بندگی ایہو نام دھیایا۔ جس ویلے گوہند پُرکھ اکال لایا انگا، اوس ویلے گوہند ایہو نام دھیایا۔ جس ویلے بھگت جہان ہون لگے رنڈا، اوس ویلے ایہو نام آس رکھایا۔ ایسے کارن رکھی مَنی کہن سِری بھگوان ہويا بخشندا، مہربان اپنی دیا کماپا۔ سدھا اپنا چپا کے چھندا، مُچھندی سب دی دتی مٹایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، لیکھ چکا کے جیرج انڈا، اُتبجج سیج چارے کھانی پنڈھ دتا مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا آتم اندا، اند انتر آتم اپنا آپ جناپا۔

☆ ۹ مگھڑ ۲۰۲۱ بکرمی دھنا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرو ☆

رکھ مَن کہن ایہہ دھار دُھر دی، دُھر درگاہی آپ ورتایا۔ ایہہ نشانی پُرکھ اکال ساچے ستگر دی، جو ست ست دے درڑایا۔ جس دی کرنی آد جُگاد کدے نہ مڑدی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ ایہہ وست نہیں مالک کسے ہور دی، ٹھگ چور یار ہتھ نہ کسے پھرائیا۔ جس ویلے پر بھ آشا کرے بھگت لوڑ دی، بن بھگتی بھاؤ اکو نام جھولی پاپا۔ اوتھے کہانی نہیں کوئی زور دی، جابر جبر نہ کوئے اکھوایا۔ ایہہ وست پر بھ دے کول دی، بن پر ماتم آتم آتم

پر ماتم ہر کا روپ نہ کوئے اکھوائیا۔ ایہہ ستار دُھر دے ڈھول دی، بن مردنگیاں رہیا وجائیا۔ ایہہ وست نہیں کسے پنڈت پاندھے رول دی، ہر جن ساچے ہر کرتا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ رکھ مَن کہن شبدی کڑی، ہر کرتا آپ بندھائیا۔ سوہنگ دھار اکو بڑی، بھتی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس ویلے بھگتاں ملن دی سُہنجی آوے گھڑی، اوس ویلے کرے ایہہ پڑھائیا۔ جس دی آتم تتاں وچ کھری، خیریت نال اپنے نال ملائیا۔ کوڑ گڑیاں وچوں کر کے بری، باوری اپنے گھر بہائیا۔ مہربان جنہاں اُپر مہر کری، محبت نال لیا ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سدا سہیلا اک اکھوائیا۔ رکھ مَن کہن اسیں ویکھے پڑھدے، پڑدے وچ نہ مکھ چھپائیا۔ ساچے مندر ویکھے چڑھدے، بھججن واہو داہیا۔ نہ ربھے ہوئے مول نہ ڈردے، بھیانک نظر کوئے نہ آئیا۔ جگت جہان نال لڑدے، لڑی پر بھ دے نال بندھائیا۔ جن بھگت جیندے جگ وچ مردے، مر کے جیون لین بدلائیا۔ اوہ مالک اوس گھر دے، جس گھر بیٹھا شہنشاہیا۔ جس گرہ امرت بُھہار ورھدے، امرت میگھ چھہبر لائیا۔ درشن ہندے نرائن نہ دے، نہ ناری روپ نہ کوئے وٹائیا۔ جو گرگھ ہر سنت سہیلے سوہنگ ڈھولا پڑھدے، اوہ پڑیاں وچوں باہر ڈیرہ لائیا۔ سچ دوارے دے بن کے بردے، بندی خانہ گئے تڑائیا۔ نہ جمدے نہ مردے، جوتی جوت وچ سائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوت سروپ نت درشن کردے، بن اکھاں نیناں نیتراں نظری آئیا۔

☆ ۹ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی گرہجن سنگھ دے گرہ سدا سنگھ والا ☆

رکھ مَن کہن اساں سنی خبر، گر اوتار پیغمبر رہے جنائیا۔ سری بھگوان جن بھگتاں پوری کرے سدھر، ست ستوا دی ویکھ وکھائیا۔ کوجھے کملیاں کر کے قدر، قادر اپنے رنگ رنگائیا۔ من منوا دیوے بدل، سرتی اپنے شبد جڑائیا۔ جگت شریعت کر کے قتل، قدرت اپنی دے سمجھائیا۔ پنچ وکارا کر کے جلاوطن، گھر ٹھانڈے کرے صفائیا۔ گرگھیاں وکھائے اپنا وطن، جو بیٹھے مات بھلائی۔ مانک موتی ہیرے بنا کے رتن، قیمت اپنی آپے پائیا۔ کلجگ انتم

اِبناشی کرتا آیا سَدَن، سدا اِکو اِک جنایا۔ کوڑی کِریا وِچوں آیا کڈھن، مایا ممتا موہ چُکایا۔ تال نگارا ہو کے آیا وِجَن، گرہ شبدی راگ الایا۔ کھیوٹ کھیٹا
 ہو کے بیٹھا پتن، پت پر میثور اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں رہیا ترایا۔ رِکھ مُن کہن اسماں ویکھیا کل، کل کلکی
 وِیس وٹایا۔ جس دا وِسیرا جل تھل، مہینل اپنا ڈیرہ لایا۔ جو گر اوتار پیر پیغمبر رہیا گھل، نرگن سرگن کھیل کرایا۔ جس دا دھام اگٹرا اپل، تھر گھر
 واسی تھم ورتایا۔ سو بھگتاں اندر گیا رل، رُپ رنگ ریکھ سمجھ کوئے نہ پایا۔ پورب جنم دا دیون آیا پھل، پھل امرت رُپ وٹایا۔ جنم کرم دا میٹن
 آیا سل، دُئی دویٹی ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھاگ لگاون آیا کایا مائی کھل، ساڈھے تَن ہتھ وِجے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر جن ساچے رہیا
 ترایا۔ رِکھ مُن کہن اسیں ویکھے تردے، انتارو پار لنگھایا۔ ہر سنت سہیلے بنا کے بردے، تیرے بندیاں وِچوں باہر کڈھایا۔ جو اِکو ڈھولا پڑھدے،
 سوہنگ نام دھپایا۔ ساچے مندر پوڑھی چڑھدے، ادھو چکار نہ کوئے اٹکایا۔ وِشن برہما شو دوئے جوڑ بندنا کردے، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کروڑ تیتسیا
 ہاڑے کڈھدے، بلہین دین دُہایا۔ گر اوتار خوشیاں نال ہسدے، اپنا رنگ دکھایا۔ پیر پیغمبر کلمہ ساچا پڑھدے، نعرہ اِک لگایا۔ ویکھ کھیل اگئی ہر
 دے، ہر دے سارے خوشی منایا۔ بھگت سہیلے گر چیلے ویکھے بندے، نرگن سرگن میل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دے میلے
 رہیا ملایا۔ رِکھی مُنی کہن اسیں سنی انوکھی دُھن، دُھنی ناد وجایا۔ پہلوں کھول کے اگئی سُن، سُن سادھی دتی تڑایا۔ پھیر جنا کے اپنا گُن، اوگن دتے
 تجایا۔ لکھ چوڑاسی وِچوں چُن، چوڑی سیس ویکھ دکھایا۔ اِبناشی دس کے بھُن، فُرنے سارے بند کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہربان
 اِک اکھوایا۔ رِکھی مُنی کہن اسیں آئے تگدے، نین اکھ اٹھایا۔ اوتھے لہنے حقیقت حق دے، لاشریک جھولی پانیا۔ بھگت سہیلے چرن کول اوہدے
 وسدے، سچ دوارے ڈیرہ لایا۔ گیت گوہند گا گا ہسدے، اپنی ہستی لئی بدلا یا۔ پریم پیالے پیتے امرت رس دے، رسنا جہوانہ کوئے ہلاکایا۔ چرن کول
 سرنائی اِک ڈھٹھ دے، دُوجا دیو نہ کوئے منایا۔ جھگڑے مکن تت اٹھ دے، نو دوارے پندھ چُکایا۔ دسم دوارے بہہ کے وسدے، واسطہ اِکو نال
 جڑایا۔ ہوئے میل تیجی اکھ دے، نچ نیز ہوئے رُشنا یا۔ نام ندھان اِکو رُندے، رُتے کوڑے جگت مُکایا۔ مالک بن کے ساچے ہٹ دے، خزانہ اپنی

جھولی پائی۔ مٹے روگ وچھوڑے پھٹ دے، کٹی گئی جدائی۔ گھر ساچے بہہ بہہ نچدے، نارد من شرمایا۔ وشن برہما شو چرناں ہیٹھاں ہتھ رکھدے، سمرتھ تیری وڈیائی۔ جیکارے بول اک الکھ دے، الکھ اگوچر لیا منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کمائی۔ رکھ من کہن اسیں سنی بولی، انبولت آپ جنائی۔ جوت اکالن بن وچولی، دھر دی کرے پڑھائی۔ پریم پیار دی کھیلے ہولی، رگن نام رنگائی۔ ست دھرم دی گھڑی کھولی، وست اکو اک وکھائی۔ سنت سہیلے بن کے ٹولی، پرہ ٹولن چائیں چائیا۔ سچ پریتی گھول گھولی، کول چرن ملے سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائی۔ رکھی منی کہن اسیں سنیا سنگیت، راگاں وچ نہ کوئے گائی۔ نہ کوئے دیورا مندر مسیت، شودوالا مٹھ نہ کوئے وڈیائی۔ جن بھگتاں وکھری نرالی ویکھی ریت، رتی اپنا رنگ رنگائی۔ در ٹھانڈے بیٹھے سیت، اگنی تت نبھائی۔ پرکھ ابناشی نال لا پریت، پریم اپنا رہے منایا۔ جیہڑا دھر دی کر کے دے وصیت، اصلیت اگلی دے سمجھائی۔ جس دے کولوں گر اوتار پیر پیغمبر لیندے رہے نصیحت، دھر دی کرے سچ پڑھائی۔ جس دی دو جہاناں اک ولدیت، والد پتا پرکھ اکال اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ہر گھٹ تھائی۔ رکھی منی کہن اسیں ویکھیا پڑھدے رقع، جو رکنی کرشن گئی پھرائیا۔ جس دے اُتے اگنی لیکھ لکھا، ڈھائی اکھراں نال رلائی۔ کرے کھیل ابناشی اپتا، پتر بُجج بے پرواہیا۔ جس دے سیس تاج پنج کھا، مُفت اپنی دیا کمائی۔ کلج ویلے انت ہوئے سمنکھا، ست سروپی ویکھ وکھائی۔ جگ جنم دا جو گرکھ ہوئے بھکھا، تس آسا منسا ترپت کرائیا۔ پریم پیار دا پیا کے امرت گھٹا، اگنی تت دے نبھائی۔ جنم کرم دا ہووے رُٹھا، رُسیاں لئے منایا۔ گوڑھی نیند وچ ہووے ستا، سوئی سرتی لئے اُٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیائی۔ رکھ من کہن رقعے وچوں ویکھے اوہ حرف، جنہاں دی سمجھ کوئے نہ پائی۔ اوتھے فیصلہ یکطرف، دو طرفی دھار نہ کوئے بندھائی۔ گوپی کاہن دی لگی شرط، جھگڑے نال جنائی۔ جس ویلے پریم پرکھ پرما تم آوے پرت، پت پر میثور پھیرا پائی۔ سرگن نرگن ہو کے دیوے درس، نیرویر اپنی کل چلائی۔ ویکھ وکھائے دھر دے بھگت، بھگون اپنا کھیل کھلائی۔ سوہنا ہووے وقت، گھڑی سٹکھنی سو بھا پائی۔ گیت گاؤں عرش فرش، دو جہاناں ڈھولا راگ الائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اکھ کھلائی۔ رقعے اُتے لکھیا لیکھ

سب نوں ہووے رُخصت، گر اوتار پیر پیغمبر پندھ مُکائیا۔ لوکات وچوں ملے فرصت، فُرنا بند وکھائیا۔ ابناشی کرتا اِکو آوے مُرشد، مُریداں ویکھ وکھائیا۔
 کوڑی کِریا میٹے غُربت، مایا ممتا موہ چُکائیا۔ لیکھ چُکا کے راجا سُرپت، اند اندر اسن ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لحم اِک
 سُنائیا۔ رُقعے اُتے لکھیا اِکو لفظ، الف یے سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کلجگ انتم قہر ہووے غضب، تعجب ہوئے لوکائیا۔ جھگڑا ہووے دین مذہب، ذات پات
 لڑائیا۔ سِری بھگوان سب دی ویکھے پچھلی فرد، پورب لہنا کھوج کُھجائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ جنہاں بھگتاں کیتی عرض، آرزو سب دی ویکھ وکھائیا۔
 اوہناں نال ونڈے درد، دردی ہو کے درد اپنی جھولی پائیا۔ سورپیر مردانہ مرد، جودھا اِکو اِک اکھوائیا۔ جسدا نام کھنڈا دُھر دی تیکھی ہووے کھڑگ، دھار
 دھاروں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ رُقع کہے میرا مضمون بے نظیر، نظر کسے نہ آئیا۔ میں دیکھاں چوٹی
 چڑھ اخیر، منزل دُھر دی ڈیرہ لائیا۔ جس دے سجدے کردے پیر فقیر، پیغمبر دھوڑی خاک رمائیا۔ جتھے نرگن سرگن بناونہار تصویر، ست ستوادی دیا
 کمائیا۔ جتھے شرع دے پیندے زنجیر، شریعت نال رلائی۔ جتھے سنجگ تریتا دواپر کلجگ آوندے گھت وہیر، لوکات ویس وٹائیا۔ جتھے نت نوت بدلدی
 رہے تقدیر، تدبیر اپنی دے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ رُقع کہے میرا اکھرا اڈا، اونکار دتا بنائیا۔
 جسدا رنگ اگلی گوڑھا، جگت للاری نہ کوئے بنائیا۔ پتر سگھڑ بنائے موڑھا، مورکھ موڑھے اپنے گھر وسائیا۔ سِری بھگوان جنہاں دے اندر آپ وڑ کے
 وجائے تمبور، طبع کایا دے بدلایا۔ مایا ممتا جگت توڑے موہ غرورا، کوڑی کِریا پرے ہٹائیا۔ جوتی جلوہ بخشے نورا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ گر اوتاراں پیر
 پیغمبراں بچن ہووے پورا، جو بھوکھت واکاں وچ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ رُکمی کہے رُقع کرشن، کشنا شکلا
 دوویں پلّھ گوائیا۔ جس ویلے بھگوان سیوالائے وشن، وشو لحم ورتائیا۔ جس نوں بھگت سہیلے دسن، ناتا جگت نالوں تڑائیا۔ اُہناں دا لیکھ آپے آوے لکھن،
 دُھر دا مالک پھیرا پائیا۔ اودوں رام کرشن نوں ہونی انتم پنشن، گوپی منڈل راس نہ کوئے رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے
 دُھر درگاہیا۔ رُکمی کہے سُن کرشن گھننیا، سچ دیاں درڑائیا۔ کلجگ انتم ڈولے نیا، تٹ کنارہ نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناشی ساچا سنیاء، تیرا میرا مالک پھیرا

پائیا۔ دُھر فرمانِ اِکو تھم جننیا، جگ جیون داتا اپنے ہتھ رکھے وڈیاںیا۔ اوہدا ناواں اِکو اکھراں والا ڈھنیا، ڈھنیا ڈھونکے وچ سماںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا سنیا، صاحبِ سلطان بے پرواہیا۔ رُقعے اُتے کھیل عجب، رحمت وچ وڈیاںیا۔ ہوئے حیرانی سرب تعجب، طوبیٰ کرے
 خُداںیا۔ محمد نہ دے علی مدد، دستگیر نہ کوئے سہاںیا۔ پیر پیغمبر کرن تشدد، سائنک ست نہ کوئے ورتاںیا۔ گر اوتار جھگڑا مذہب، مجلس اِک لگاںیا۔ پُرکھ
 ابناشی تولے سب دا آکے وزن، نام کنڈا ہتھ اُٹھایا۔ چار کُنٹ دہ دشا اُٹھ اُٹھ بھججن، نو نو چار واہو داہیا۔ گر کُھ ورلے وچوں بچن، جنہاں دُھر دا بچن لیا
 کماںیا۔ کایا مائی کر کے کنچن، کنچن پارس نال چھہاںیا۔ نیتز نام دا پا کے انجن، انجن اِکو روپ وٹاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اکھ
 کھلایا۔ رُکمنی کہے کرشن کر تصدیق، تیرے ہتھ پھڑایا۔ جس دی سارے کرن اڈیک، آکاشاں اُتے ڈیرہ لایا۔ جس دے وچ سچ تو فینق، کوٹن کرشن
 روپ پرگٹاںیا۔ جو بھگتاں کرے پریت، پریت ہو کے ویکھ وکھایا۔ جو بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آںیا۔ جس دا وسیرا اوچ نیچ، گھٹ گھٹ
 رہیا سماںیا۔ جس رام دا رام گاؤندا گیت، سینا سرتی دھیان لگاںیا۔ اُس دا آؤنا جانا ٹھیک، نہ سکے کوئے بدلاںیا۔ کلج انت لوکمت دا بنے وسنیک، ساڈھے
 تن ہتھ سوہا پائیا۔ کھیل کرے لاشریک، شرکت سب دی دے گواںیا۔ جن بھگتاں سنا کے اپنا گیت، ڈھولا سولہ دے وڈیاںیا۔ جس دے پچھے گوہند
 شہید کرائے جُجھار اجیت، چھوٹے نہاں ہیٹھ دباںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاںیا۔ کرشن کہے رُکمنی ویکھ رُک، ایکا اِکو نظری
 آںیا۔ جس دا پیار اِکو شبدی پُتا، پت پریشور بے پرواہیا۔ جو بچھنڈ دوار رہے سٹا، تھر گھر خوشی منایا۔ جو جگ چوکڑی اُٹھا، سبجگ تریتا دواپر کلج آپ
 ہنڈھایا۔ جو نت نوت پریم پیار دا بھکھا، جن بھگتاں میل ملاںیا۔ جس دے کول دو جہاناں سکھا، سکھ ساگر روپ سماںیا۔ جو کرم جنم دا میٹے دُکھا، دُکھیاں
 درد ونداںیا۔ جس ویلے کلج انتم پینڈا مُکا، مکمل اپنا پھیرا پائیا۔ اوہدے ہتھ نہ دے حقہ، حقے گٹھ نہ کوئے کھلایا۔ اوہدے کُھ نہ دسن مُچھاں، چوٹی
 سیس نہ کوئے منایا۔ اوہدا تن وجود نہ کوئے جُسا، پنج تت نہ کوئے ہنڈھایا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئی غصہ، مایا متا نہ کوئے رکھایا۔ جگت وہار کدے نہ رُٹھا،
 سد رُسیاں رہیا منایا۔ اوہدا لیکھا نہ حلالی کُٹھا، قتل گاہ نہ کوئے وڈیاںیا۔ اوہ مہربان محبوب سب دا سانجھا پتا، پت پریشور اِک اکھوایا۔ جو اُس دے سرن

سرنائی جھکا، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل ویلا لئے سہائیا۔ رُکمنی دیکھ رُقعے دا سر لیکھ، بنسری والا رہیا جنائیا۔ جس نے میٹوں دتا بھیج، حکمی محکم سنائیا۔ اُس دا اگٹرا ہووے بھیکھ، رُپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آئیا۔ وید ویاسا کہے اوہ وسے سمبل دیس، میں کہاں اوہ آپ اپنے وچ ڈیرہ لائیا۔ جس دا گھر وچ گھر ساچا ہیئت، دُوجے در نہ منگن جائیا۔ جس دے چرن چُجے وشنوں سوہونہارا باشک تیج، برہما دھوڑی خاک رمائیا۔ جس نوں شکر کرے آدیس، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جس دا ہوئے اولڑا ویس، جگ جگ ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں کھول کے اپنا بھیت، بھیتی اپنے لئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل آپ دکھائیا۔ کرشن کہے رُقعے دا مالک، رُکمنی اِکو نظری آئیا۔ جس دی سچ سچ سچ عدالت، کوٹن کوٹ کاہن کنس بیٹھے ڈیرے لائیا۔ جس دی آد جگاد کرے نہ کوئی وکالت، وکلا شبد اِکو بے پرواہیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کرن سفارش، صفتاں نال صلاحیا۔ ایس رُقعے دے اُتے اوہ لکھی نہیں عبارت، جو کلمہ عملاں وچ سمجھائیا۔ ایہہ رُقع زِرگن زِرگن نال کرے تُعارف، طرح طرح دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ رُکمنی کہے میں رُکا رکھاں سانجھ، اپنی جھولی پائیا۔ جس ویلے آئے پر بھ دیس ماجھ، مجلس اپنی اِک لگائیا۔ جن بھگتاں نال پائے سانجھ، شتری براہمن شوڈر ویش اِکو رنگ رنگائیا۔ میں وسوں اُہناں گوانڈھ، اپنا ڈیرہ لائیا۔ میرا لیکھا چکے کرم کانڈ، نہکرمی ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے چُکائیا۔ رُقع رکھے کایا اوہلے، چولے وچ لکائیا۔ پُرکھ ابناشی پڑا پھولے، ہولی دئے اُٹھائیا۔ زِرگن ہو کے تول تولے، نام کنڈا اِک جنائیا۔ رکھ مَن سب دیکھن کولے، چار جگ دے نیتز اکھ اُٹھائیا۔ کھجک اتم بھالے بھولے، بھگت سہیلے لئے ملایا۔ سچ دوار دے کر کے گولے، گلشن اپنا مات مہکائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں وروولے، نام مدھانا اِکو پائیا۔ اندر وڑ کے صاحب سَتگر بولے، انبولت راگ سنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ مل کے گاؤ ڈھولے، دو جہاناں وچے ودھائیا۔ پُرکھ سمرتھ سد وسے کولے، نیرن نیرا دُور دُراڈا وچھڑ کدے نہ جائیا۔ سب دے بھار کرے ہوئے، حالت اندروں باہروں دئے بدلایا۔ سرتی اندر شبدی ہو کے مولے، مولا اپنا رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹنک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارا اِکو کھولے، خالق خلق مخلوق دئے سمجھائیا۔

☆ ۱۰ گھڑ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی پنجاب کور دے گرہ سدا سنگھ والا ☆

رکھ مَن کہن جن بھگت کون، بے جیکار کرے لوکانیا۔ چرن پریتی اک رکھاؤن، اوری اوٹ نہ کوئے تکانیا۔ سیس قدماں اُتے جھکاؤن، پت پر میثور دھیان لگانیا۔ در ٹھانڈے خوشی مناؤن، چنتا غم نہ کوئے رکھانیا۔ ابناشی کرتا کل اتم آئے اٹھاؤن، سُنیاں اکھ کھلایا۔ پریم پیار دی ٹھنڈی بخش کے پُون، پُون سواسی ویکھ وکھانیا۔ من ہنکاری مار کے روَن، سیتا سرتی لے بچانیا۔ اُجڑے کھیرے آیا وساؤن، دُبدے پاہن پار کرائیا۔ ساچے بیڑے آیا چڑھاؤن، نرگن نیا نوکا نام چلایا۔ سچ دوارا آیا وکھاؤن، بند تاکی کُنڈا لاہیا۔ سچھنڈ دوارے آیا بہاؤن، بن پاندھی پندھ مُکانیا۔ جوتی جوت آیا سماؤن، ناتا تاں دے تڑانیا۔ جگ جنم دے وچھڑے آیا ملاؤن، مُنی مُنیشتر کھوج کھجایا۔ وادھا آیا ودھاؤن، بدھ اپنے ہتھ رکھانیا۔ ست ستوا دی مارگ آیا لاؤن، سَتج سچا راہ چلایا۔ کلجک کریا آیا مٹاؤن، کوڑ کڑیا دے کھپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کرندا، کرتا پُرکھ وڈی وڈیانیا۔ بھگت سہیلے میل ملندا، ملنی جگدیش اک کرائیا۔ دھام سُنہنجا اک سُنہندا، سوبھاونت سمجھانیا۔ نام ندھانا اک جگندا، جو گر اوتار پیغمبر گئے سمجھانیا۔ ساچی و دیا اک پڑھندا، جس نوں وشن برہما شو پڑھ پڑھ سیس نوانیا۔ ساچا مارگ اک دسندا، دہ دشا کرے رُشانیا۔ ساچا مندر اک سُنہندا، ساڈھے تن ہتھ سوبھا پانیا۔ اگنی ناد آپ وجندا، وجا ونہار بے پرواہیا۔ لیکھ چکا کے سارنگی سارنگ، تنبوری اکو اک جنانیا۔ جس دے اندر اوہ اندا، جو اند دھرو کبیر پرہلا دتا چکھانیا۔ کرپا کر سورا سربنگا، سرتی شبدی جوڑ جڑانیا۔ سوہنگ ڈھولا سنا کے چھندا، مچھندگی ساری دتی گوانیا۔ بن بندگی بنا کے بندہ، بندھن اگلے دتے تڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ اکو اک وکھانیا۔ مارگ دتے اینکار، اکل کلا اکھوانیندا۔ جس گھر وسے آپ نرنکار، نرگن آسن لائیندا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، شہنشاہ اپنا حکم منائیندا۔ سیس نواون گر اوتار، پیغمبر سجدہ اک کرائیندا۔ دیونہار وست بھنڈار، امولک آپ ورتائیندا۔ سنت سہیلے ویکھے جگ چار، چو کڑی اپنا حکم منائیندا۔ بھگت وچھل بن گردھار، گردھر اپنی کھوج کھجائیندا۔ سَتج تریتا دوا پر کلجک لے اوتار، نرگن سرگن ویکھ وکھانیندا۔ شاستر سمرت وید پُراناں پاونہارا سار، انجیل قرآنا پھول پھلاییندا۔ کھانی بانی ڈھول ڈھمکا جائے وچ سنسار، راگاں

ناداں صفت صلا نیندا۔ پُری لوء ویکھ زمیں آسمان، برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ اُتبھج سیتج پڑدا لاہندا۔ لکھ چوڑاسی جانہارا جیو جہان، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا گرہ گرہ بندھن پھول بھلانیندا۔ چاروں گنٹ جگت اندھیرا کوڑی کریا ویکھے آن، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دہ دشا اپنا پھیرا پائیندا۔ ورن برن شرع شریعت من واسنا لڑے شیطان، دُئی دوتی ہوئے ہنگتا ہنگ برہم نہ کوئے سمجھانیندا۔ دیوا باقی کملاپاتی جگائے نہ کوئے مکان، بنک دوارا ہر نرنکارا خالی سرب جنانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، دُھر دی کرنی کار کمانیندا۔ دُھر دی کرنی کرنے آیا، کرتا پُرکھ کرتار۔ پت پر میثور ویس وٹایا، نرگن نور جوت اجیار۔ شبد اگنی ڈنک وجایا، دو جہاناں کرے خبردار۔ سنت سہیلے لئے اٹھایا، گر چیلے میلنہار۔ ساچا مارگ اک سمجھایا، بھو ابھیدا کھول کواڑ۔ نام پدارتھ جھولی پایا، کرپا کر سچی سرکار۔ جگت سوارتھ تیج رکھایا، پرمارتھ بخشے چرن پیار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا پروردگار۔ پروردگار مُریداں مُرشد، مُشکل حل کرائیا۔ لکھ چوڑاسی نالوں کر کے فرصت، خاکی پاکی لئے اٹھایا۔ کوڑی کریا میٹ کے غُربت، گرمت اکو اک سمجھایا۔ پاپاں بھری دھو کے دُرمات، سوچھ سروپی دئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ رِکھ من کہن ویکھے بھگت ہسندے، ہستی اپنی گئے بدلایا۔ اوہ مانس روپ باہروں دسدے بندے، انتر آتم پر ماتم نال ملایا۔ گھر کواڑ دے کھول کے جندے، کُنہی دُھر دی نرگن لگایا۔ مرن جنم دی چکی چندے، چنتا غم نہ کوئے ستایا۔ پر م پُرکھ دی بن کے بندے، سُت انادی روپ وٹایا۔ لیکھ چکا کے جیو پنڈے، برہمنڈ کھنڈ کھوجے گھر ساچے خوشی منایا۔ بھو چکیا سُرپت راجے اندے، وشن برہما شو ڈر نہ کوئے رکھایا۔ سچ دوارے اکو تال وچندے، خوشیاں راگ الاپا۔ سری بھگوان ہو مہربان اپنے لائے انگے، انگیکار اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دا دئے مٹایا۔ دُھر دا لیکھا ویکھیا لکدا، جن بھگت ملے وڈیایا۔ صاحب ستگر پُرکھ ابناشی بچھدا، گھر گھر پھیرا پائیا۔ جس دا بھانا کدے نہ رُکدا، گر اوتار میٹ نہ کوئے مٹایا۔ جو اپنی دھاروں اٹھدا، جنمے کوئی نہ مایا۔ کرپالو ہو کے ٹھدا، دیالو ہو کے گود اٹھایا۔ اُسدا کھیل نہیں کوئی لکدا، ظاہر ظہور کرے رُشناپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سجن ویکھ وکھایا۔ رِکھ مَن کہن ہر جن ویکھ تردے، تارنہارا دیا کمانیا۔ سچ دوارے اکو وڈدے، منزل اپنا پنڈھ مکائیا۔ محل اٹل اُچے

چڑھدے، جس گھر بیٹھا بے پروا ہوا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدے، ڈھولک چھیننا نہ کوئے وجائی۔ درشن کر نرائن نہ دے، نرگن روپ سمائی۔ انتم جوتی جوت ملدے، ملنی جگدیش جگدیش اپنے نال دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نہ، کرے کھیل اگلی پر دے، پیا پریتم اپنے نال رکھائی۔

☆ ۱۰ گھڑ ۲۰۲۱ بکرمی جورا سنگھ دے گرہ سدا سنگھ والا ☆

رکھ من کہن جن بھگتاں ویکھیا نیم نت، دوس رین دھیان لگائی۔ سری بھگوان من اکو پت، پت پریشور اوٹ تگائی۔ انتر آتم کرن ہت، باہروں نظر کسے نہ آئی۔ جو دھر دا لیکھا رہیا لکھ، پورب ریکھا رہیا مٹائی۔ درشن دیوے گھر نج، گرہ مندر پڑا لاہیا۔ چاروں کنٹ آئے دس، دہ دشا بھیو کھائی۔ جنم کرم دی پوری کرے اچھ، اچھیا پور وکھائی۔ نام پدارتھ پا کے بھچھ، بھکھیاں دے رجائی۔ کرپا کیتی اُپر جس، جسم ضمیر دوویں دتے بدلائی۔ کروٹ لے بدل لئے پٹھ، سنمکھ ہو کے نظری آئی۔ ابناشی ہو کے وسے چت، سرتی چیتن دے کرائی۔ وچھوڑا ہون نہ دیوے نمکھ، گھڑی پل نہ کوئے جدائی۔ سو گرکھ کیجے سکھ، جس سنگر اپنا رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا پھیرا پائی۔ رکھی کہن پر بھ ویکھیا بھگتاں مٹر، مست المست کھوج کھجائی۔ نام ندھانا دس کے اپنا اکھر، آخر لیکھا دے مکائی۔ دھر دی چوٹی چاڑھ کے سخر، سکھنے بھانڈے دے بھرائی۔ لکھ چوراسی میٹ کے فکر، فاقیاں وچوں باہر کڈھائی۔ لہنا چکا کے گرہ نہچھتر، منتر اکو اک درٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈائی۔ جن بھگت کہے میں ادنی نیچ، کیٹاں وچوں کیٹ نظری آئی۔ سری بھگوان کہے توں میرا میت، مٹر پیارا سدا سکھائی۔ جن بھگت کہے میں سمجھ نہ سکاں پریت، پریمی روپ نہ کوئے وٹائی۔ سری بھگوان کہے توں میرا دھر دا گیت، تڈھ بن چلے نہ کوئے پڑھائی۔ جن بھگت کہے میں سدا پلٹ، پت نظری آئی۔ سری بھگوان کہے توں میری اصلیت، اصل وجود دیں سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر داسنگ آپ بنائی۔ جن بھگت

کہے میں سدا نکمہ، نکر من نظری آئی۔ سری بھگوان کہے تُوں سچ دوارے جنہ، جنم سنگر گھر پائی۔ جن بھگت کہے میرا لیکھا ورنہاں برناں، ذاتاں پاتاں وچ
 سمائی۔ سری بھگوان کہے تُوں اگئی نوری کرنا، آتم برہم روپ پرگٹائی۔ جن بھگت کہے میرا لکھ چوراسی آون جاون پھرنا، جوئی جون ڈیرہ لائی۔ سری
 بھگوان کہے تیرا پھیر نہ ہووے مرنا، پر بھو ملی پئی سرنائی۔ جن بھگت کہے میں منزل کیہڑی چڑھنا، مارگ نظر کوئے نہ آئی۔ ابناشی کرتا کہے تُوں پلو میرا
 پھرنا، دو جہاناں لیکھ چکائی۔ جن بھگت کہے میں ڈھولا کیہڑا پڑھنا، چھٹی راگاں سمجھ کوئے نہ آئی۔ ابناشی کرتا کہے تُوں میرا میرا کرنا، میں ممتا دینی
 تجائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی منزل دے بہائی۔ جن بھگت کہے میں کوجھا کملہ، بدھی مت نہ کوئے چٹرائی۔ سری بھگوان کہے
 تیری ساچی سرنا، سرنگت ملے وڈیائی۔ جن بھگت کہے پر بھو میں تیرے نال لڑنا، جھگڑا اک رکھائی۔ ابناشی کرتا کہے میں تیتوں اپنی گودی دھرنا، دھرنی
 دھرت دھول سو بھاپائی۔ جن بھگت کہے میں کلجک انتم جگت سہیلا چھڈنا، چھٹے سرب لوکائی۔ سچ دوارا تیرا لہنا، پڑدا اک اٹھائی۔ ابناشی کرتا کہے میں
 شبد اگئی دھار وچ سدنا، صدا اکو نام سنائی۔ لیکھ مکا کے اعلیٰ ادنیٰ، غریب بنائیاں ہوواں سہائی۔ جن بھگت کہے میں دوارا اکو منگنا، پُرکھ اکال تیری
 وڈیائی۔ آتم پر ماتم لینا انندنا، شاستر سمرت وید پُراناں والی چھڈی پڑھائی۔ ابناشی کرتا کہے میں نوری دیواں چندنا، جوتی جوت جوت رُشنائی۔ سچ دوارے
 تیری منظور کر کے بندنا، بندی خانہ دیاں تڑائی۔ مستک لکا نام دالا کے چندنا، جوتی نور کراں رُشنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد ناد
 وجاوے مردنگنا، انحد راگ سنائی۔ جن بھگت کہے میں سناں انحد ڈھولا، انبولت دینا جنائی۔ نرگن نرویر پُرکھ اکال بن وچولا، وچلا پڑدا دینا اٹھائی۔ تیرا
 میرا رہے کوئی نہ رولا، دُئی دوتی جھگڑا دینا مٹائی۔ ساچے مندر سناؤنا دھر دا سوہلا، سو پُرکھ نرنجن اکو کر پڑھائی۔ ہنگ برہم پر بھ تیرے انتر مولہ، پُھل
 بھلوڑی تیری دیکھ خوشی منائی۔ تیرا امرت رس جھرننا جھرے نابھ کولا، بوند بوند اک ٹپکائی۔ تیرا نور خدائی نظری آوے اولہ، عالمین تیری سرنائی۔
 تیری دھار وچ ہووے بسملہ، بسمل تیرا روپ دیکھ وچ سمائی۔ تیرا نعرہ اللہ، اللہ ہو تیری وڈیائی۔ تیرا گو بند والا چلہ، شبد کمان کھچائی۔ بحر کپائی توڑ کے
 سلا، سل پاتھر باہر کڈھائی۔ پڑدا لہ کے امبر نیلا، سچ وسیلہ اکو نظری آئی۔ تُوں مالک خالق شہنشاہ شاہ چھیل چھیل، جو بنوتا سورا سربنگا اک اکھوائی۔ جن

بھگت تیرا قبیلہ، ایہتھے اوتھے دو جہان تیری سرنائیا۔ کلجک انت سری بھگونت تیرے ملن دا بن تیری کرپا کسے ہتھ نہ آوے چیلہ، جہالت وچ دیکھی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لے ملایا۔ جن بھگت کہن پر بھو کر ملاپ، در تیرے اک عرضوئیا۔ توں دو جہاناں مائی باپ، پتا پر میثور اکو آپ اکھوائیا۔ تیرا اکو نام جاپ، سوہنگ ڈھولا دے سمجھایا۔ ترے گن مایا تھے تاپ، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ جدھر دیکھیے نظری آویں ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ سب کچھ پر بھ جی تیرے ہاتھ، سرتھ تیری سرنائیا۔ ہوں دینن انا تھاں کے انا تھ، نتھاویں تیرے در تے سپس جھکایا۔ تیرا کھیل باہر پر تھی آکاش، گگن لگنتر سمجھ کوئے نہ آئی۔ کرپا رکھ لے اپنے داس، داسن داسی ہو کے سیو کمایا۔ بھگت وچھل تیرے آگے اک ارداس، میننتی سچ سنایا۔ بھگت سہیلے گر چیلے رہے آکھ، دھر دے میلے لے ملایا۔ تیرا ناؤں رسول پاک، پیغمبر تیری دین گواہیا۔ مرید مرشداں اُتے مشتاق، مشکل اگلی حل کرائیا۔ جے بچے ہوئے گستاخ، غصہ گلہ نہ کوئے جنایا۔ جوں بھاوے توں لینا راکھ، رکھیا کرنی ہر گھٹ تھانیا۔ تیرے نام دی پڑھیے نماز، جُبرہ اکو دینا سہایا۔ تیرے نغمے دی آواز، دُھن اکو راگ الایا۔ توں صاحبِ سوامی پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اک اکھوائیا۔ جن بھگت سچ پریتی منگدے دات، چرن کول کول چرن ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نو سو چُرانوے چوکڑی جگ پچھوں پوری ہونی آس، آسا ترسنا ترسنا آسا اپنے وچ سمانیا۔

☆ ۱۰ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی گردیال سنگھ دے گرہ سدا سنگھ والا ☆

بھگت آسا کہے میں سب توں اُچی، ملی سچ وڈیایا۔ سوکھماں نالوں سوکھم سُچیاں نالوں سُچی، سوہنیاں نالوں سوہنی نظری آئی۔ جس دی پر م پُرکھ پریتم نال رُچی، رُچ آتمک اپنا رنگ رنگایا۔ پت پر میثور نرگن سرگن ویکھ کے ساچا کھی، مشکل اپنی حل کرائیا۔ لوک پر لوک دو جہان جگ جگ ہوئی اُگی، اپنا مان ودھایا۔ تیری کھیل کدے نہ رہی گجھی، سبجک تریتا دوا پر کلجک سرب دتا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا میرے سر

تے ہتھ لگایا۔ بھگت آشا کہے میری سچ مہورت، گھڑی سٹکھنی دے گواہیا۔ ہر پایا آسا پورت، ہوئے سدا سہایا۔ میری ترسنا ہوئی دُورت، دُکھ درد نہ لاگے رانیا۔ میں پتر سوانی ہوئی موڑھت، مورکھ دھندے لایا۔ میں ویکھیا چمکیا نورت، نور نور رُشایا۔ میتوں اکو پر بھ دی سچی ضرورت، جو ظاہر ظہور نور خُدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست میرا سنگ نبھایا۔ بھگت آشا کہے میرا ہویا وادھا، ودی سدی سمجھ کوئے نہ پایا۔ جس نے سُنیا دُھر داراگا، ہر اگلی راگ سُنا یا۔ میرا سویا ہر دا جاگا، میری سُر ت لئے انگڑایا۔ میرا دُکھڑا دُور بھاجا، بھانڈا بھرم بھنایا۔ ہر ملیا سجن ساکا، ناتے گڑاوے دتے تجایا۔ کایا مندر اندر بد لکے اپنا آپ سماجا، سچ سمگری دے دکھایا۔ جتھے وجے انحد واجا، وجنتیالا بیٹھی مکھ شرمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا کرم کرے سُبھاگا، سو بھاونت دے سہایا۔ بھگت اچھیا نچے کدے، خوشیاں راگ الا یا۔ فی سخیو کوئی اچ میتوں بچھے، اپنا بھیت دے سمجھایا۔ جیہڑا نیتز صاحب کسے نہ دے، اوہ میرا بنیا ماہیا۔ سدا ہتھ رکھے پٹھے، ساچی اوٹ اک جنایا۔ ایتھے اوتھے دو جہان کرے رچھے، رچھک ہو کے ویکھ دکھایا۔ میری پورن ہوئی اچھے، آسا ترسنا دے مٹایا۔ اگلا لیکھا اپنے نال لکھے، لکھت بھوکھت دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا یا۔ بھگت اچھیا کہے میں سخی سہیلی، سجن دیاں سمجھایا۔ میں پھراں مات البیلی، جو بن ونٹی واہو داہیا۔ میں چیری اک اکیلی، جس دی سوہنی بنت بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنی دیا کمایا۔ بھگت اچھیا کہے میں وڈبھاگن، بھاگاں بھری رہی جنایا۔ گرکھ ورلے کلجک جاگن، سٹی مات لوکایا۔ میں سچ سُنیہڑا آئی آکھن، دُھر داراگ جنایا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی ابناشی کرتا آکھن، پت پر میثور کہہ کے رہے گایا۔ سو سرب سوامی میرا بنیا ساتھن، دُھر دا سنگ نبھایا۔ نج گھر آتم کر کے واسن، گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ میری سُنجنی ہوئی پر بھاتن، سندھیا بیٹھی مکھ چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دینا پورب کرم آیا واچن، واچک گیان نہ کوئے سُنا یا۔ بھگت اچھیا کہے میں پایا رس، ہر رسیا دیا کمائیدا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، گھر ساچے جوڑ جڑائیدا۔ مارگ دُھر دا اکو دس، بھانڈا بھرم بھنائیدا۔ ہر سنگت سنگ کر اکھ سر اپنا ہتھ لکائیدا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو جن بھگتاں گاوے جس، اندر وڑ کے میرا راہ تکائیدا۔

☆ ۱۰ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی گھنا سنگھ دے گرہ پنڈ کلاش ☆

دینا ناتھ سچ سکھانک، سرب سوامی دیا کماں۔ نردھن سردھن ہوئے سہانک، مہر نظر اٹھایا۔ جنم کرم دی کر عنایت، بخشش اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ نبھایا۔ دینا ناتھ درد دُکھ بھے بھجن، بھے بھیانک دیا کماں۔ جن بھگتاں بن کے سچا سچن، غریب نمائیاں گلے لگایا۔ دُکھ دلدر کرے دجن، مہر نظر اٹھایا۔ سچ پریتی رکھے مگن، دیوے سرن سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے وچوں لیکھا رہیا ورتایا۔ لیکھے وچوں لیکھ اپارا، اپر مہر جھولی پائیندا۔ دُبدیاں لاوے پار کنارہ، نیا اپنی آپ چڑھائیندا۔ ساجن بن کے میت مرارا، سر سنگر ہتھ لکائیندا۔ جنم کرم داروگ نوارا، چنتا سوگ گوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ سہارا، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ سچ سہارا صاحب سوامی، ہر کرتا اک جنایا۔ سچ پریتی پر بھ چرن دھیانی، گیانی اُتم دے وڈیایا۔ دُھر دی دھول ست اشانی، دُرمت میل دھوایا۔ ویکھدیاں ویکھدیاں دُکھ درد دی بدل دیوے کہانی، مہربانی اپنی آپ کماں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وشن فرمائی اک سنایا۔

۱۰۳۲

۱۰۳۲

☆ ۱۰ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی سمپورن سنگھ دے گرہ پنڈ فروزشاہ ☆

سچکھنڈ دوار پُرکھ سمرتھے، ست ستوادی دیا کماں۔ دُھر فرمانے نال سدے، شبد سنسپہڑا اک گھلایا۔ گر اوتار آو آگے، پیر پیغمبر اکھ گھلایا۔ بھگت سہیلے آو بھجے، دُور دُراڈا پنڈھ مکایا۔ سیس نواؤ تیر تھ اٹھسٹھے، مان ابھمان مٹایا۔ وید پُران، ہو اکٹھے، وچھوڑا دُور کرایا۔ شاستر سمرت حکمے اندر بدھے، اپنا پنڈھ لوو مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنایا۔ دُھر فرمانا دیوے حکمران، ہر کرتا آپ جنایا۔ اٹھ دس دا گیتا گیان، در ٹھانڈے لئے منگایا۔ بھيو چکا انجیل قرآن، گرہ اپنا دے سمجھایا۔ سجدہ سیس جھکا کرو سلام، آداب اک درڑایا۔ کھانی بانی کرو پرنام، دُھر سندیشہ اک جنایا۔ سنجگ اٹھ مار دھیان، تریتا اپنا نین کھلایا۔ دوا پروکھ گویاں والا کاہن، چاروں کُنٹ راہ تکایا۔ کلجک دُھر دا ویکھ نشان، ہر کرتا آپ جنایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچھنڈ نو اسی ہر نرنکارا، اکو نام جنایا۔ کرے کرائے خبردارا، آلس نندرا دے مٹایا۔ پنج تت دے ہلارا، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ لکھ چوڑا سی کھولے کوڑا، چارے کھانی ویکھ وکھایا۔ چارے بانی بولو جیکارا، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنا راگ سُنایا۔ چارے گنٹ آوو وارو وارا، اُتر پورب پچھم دکھن اپنا پندھ مکایا۔ نو کھنڈ ویکھو سچ اکھاڑا، دیپ ست نال ملایا۔ چھ رُت کرو پیارا، دُھر فرمانا اک سمجھایا۔ ماس برکھ نہ کوئی رہے باہرا، دوس رین گھڑی پل نال جوڑ جڑایا۔ کاغذ قلم شاہی دے اشارہ، سینت نال سمجھایا۔ کاتب اُٹھے سرب لکھارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک درڑایا۔ دُھر فرمانا دیوے بھگوان، ہر کرتا آپ جنایا۔ آپ بھيو کھلائے دین مذہب اسلام، دُھر فرمانا اک سُنایا۔ کلمہ چھوہوے اپنا کلام، کائنات درڑایا۔ جل تھل مہینل ویکھے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ بیابان، دُو گھٹی کندر پھول بھلایا۔ حکمے اندر کھیل کھلائے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ اپنی دھار جنایا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا مرد مردانہ نوجوان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سارے رہیا ملایا۔ سچ دوارے سد نرنکارا، اکو حکم سُنایا۔ نیتز کھولو گر اوتار، پیر پیغمبر نین اُٹھایا۔ لوکات کرو وچار، چار یاری بھيو کھلایا۔ سرشٹ سبائی کوڑا وچے تال، تلواڑا سکے نہ کوئے جنایا۔ جو سکھیا جگ جگ لوکات آئے سکھال، دُھر منتر نام پڑھایا۔ نرگن سرگن بن کے آئے دلال، جگت وچولے سیو کمایا۔ سچ پریتی کسے نہ نبھے نال، ناتے سارے گئے تڑایا۔ بھل نہ دے کسے ڈال، لکھ چوڑا سی سمیل رُکھ لہرایا۔ سب دے سرتے کوکے کال، کلج نگارا رہیا وجایا۔ چار گنٹ دہ دشا سرشٹی درشٹی ایشی ہوئی بے حال، سچا گرہستی روپ نہ کوئے وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے نیتز رہیا کھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھولو اکھ، نیتز نین نین اُٹھایا۔ سرشٹ سبائی رہی دگ، کلج اگنی رہیا لگایا۔ ساچا ہویا کسے نہ جج، حاجت پور نہ کوئے کرایا۔ من واسنا سارے رہے بھج، دوس رین واہو داہیا۔ کسے نہ ملیا میل پُرکھ سمرتھ، شودوالے مٹھ مسجد کوک کوک سُنایا۔ نیتز روون تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمناسرستی نیناں چھبر لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا کھلایا۔ نیتز کھولو پیر پیغمبر، ہر کرتا آپ جنائیدا۔ کلج کوڑا ویکھ اڈمبر، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیدا۔ سرتی شبدی دے نہ کوئے سو مبر، دُھر دامیل نہ کوئے ملانیدا۔ داتا پلے نہ کسے

پیاپیت پیتمبر، پُرکھ اکال سیس نہ کوئے جھکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں آپ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اُٹھ اُٹھ
 کھندے، بن رسا رہے جنایا۔ پُرکھ اکال دین دیال اسیں پھردے آئے چڑھدے لہندے، نٹھ نٹھ اپنا پھیرا پایا۔ کوڑی کرپا اندر کلجک وین دیکھے
 وہندے، ساچے نام تاری کوئے نہ لایا۔ کوڑی کرپا ہنکاری بُرج بن تیری کرپا مول نہ ڈھندے، ساڈا اکھر وکھر تیرا نام گئے بھلایا۔ دین مذہب دیکھے
 کھندے، جھگڑا ذات پات نظری آئی۔ تیرے مندر سچ ستمکھ ہو کوئے نہ بہندے، ست سرُپی تیرا درس کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، در تیرے اکھ جگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھرن ہوکا، پر بھ آگے سیس نواپا۔ کلجک ویلا انتم ناتا ٹٹیا پتا پیو دا، پوت سپوتا
 رُپ نہ کوئے وٹایا۔ تیری سرن سرنائی کوئے نہ رکھے اوٹ، تن چوٹ نگارے نام نہ کوئے لگایا۔ کوڑی کرپا مایا متا ہوئے ہنگتا کڈھے کوئی نہ کھوٹ،
 من واسنا سرب ہلکایا۔ پھری دروہی چوڈاں لوک، چوڈاں طبق دین دھایا۔ تیرا گائے نہ کوئی سلوک، سوہلا سچ نہ کوئے سنایا۔ پر بھ ایہہ وی تیرے
 انوکھے چوج، جس دی سار کوئے نہ آئی۔ سنجک تریتا دواپر کلجک تیری کردے آئے سارے کھوج، کھوجت کھوجت پھیریاں پایا۔ تُوں سدا سہیلا اک
 اکیلا سد و سیں اپنی مَوَج، مجلس اپنے نال رکھایا۔ اوتھے کسے دی کوئی نہ دے پہنچ، دُور دُراڈے سارے سیس نواپا۔ سکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ساڈی چلے
 نہ کوئی سوچ، سمجھ سکے نہ کجھ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے سیس نواپا۔ سری بھگوان کہے سُنو گرُو اوتار،
 گر کرتا آپ جنایا۔ جگ چوڑی میتے وِچ سنسار، کلجک ویلا انتم آئی۔ قول اقرار کیتے کدے نہ بھلے سرجنہار، واک بھوکتاں کھوج کھجایا۔ لیکھ لکھت
 توں وسے باہر، کلے وِچ بند نہ کوئے کرایا۔ اِشٹاں وِچوں اِشٹ نرنکار، دُجا اِشٹ نہ کوئے جنایا۔ بہشتاں وِچوں بہشت بخشے چرن دوار، سچا گھر بار اک
 درڑایا۔ اُٹھو چاروں کُنٹ کرو دھیان، بے پہچان دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چلو سنگ،
 ہر کرتا آپ جنائیندا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ ویکھو لنگھ، لوکات راہ جنائیندا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا صاحب سوامی جن بھگتاں وسے سنگ، نرگن وچھڑ کدے
 نہ جائیندا۔ جس نے گوہند پُری اند دتا اند، سو نند چند نورو نور رُشائیندا۔ شبدي دھار اگم اپار آپے گنڈھ، دو جہاناں میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک دکھائیںدا۔ گر اوتار چلو دوارے، دوار کا کم کسے نہ آئی۔ دیکھو کھیل سرجنہارے، ہر کرتا کھیل کرائیا۔ کاگت قلم نہ
 لکھنہارے، شاستر سمتر بیٹھے مکھ بھوائیا۔ پیر پیغمبر کر نمسکارے، سجدہ سیس جھکائی۔ اٹھسٹھ روون زارو زارے، نیتز نینا نیر وہائی۔ کلجک کھیل کرے
 آپ کرتارے، قدرت قادر اپنا رنگ رنگائی۔ بھگت سہیلے آپ اٹھالے، سوئی سرتی آپ جگائی۔ لیکھ مکا کے شاہ کنگالے، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھائی۔ کایا مندر بنا
 کے سچی دھر مسالے، دھرم دوارا اک بنائی۔ دیا باقی کملاپاتی جوت اکو بالے، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر
 اک اٹھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیکھو مندر، ہر کرتا آپ جنائی۔ جتھے شرع دے کوئی نہ سنگل، مذہب دین نہ کوئے لڑائی۔ من واسنا بھوئے کوئے نہ
 بندر، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھائی۔ کوڑی کریا نہ دے جندر، مایا ممتا موہ مٹائی۔ بھگت سہیلے لا کے انگن، اکو گود سہائی۔ جنہاں دے اندر باہر اکو رنگن،
 رنگ اکٹڑا دتا رنگائی۔ سدا وسن پرماندن، نجاند وچ سمائی۔ متھے لاوے دھر داٹکا چندن، چند اپنے لئے چمکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سد دیونہار وڈائی۔ گر اوتار دیکھ جن بھگت، بھگون رہے جنائی۔ پر بھ تیرے ہتھ تیری شکت، شہنشاہ تیری اک سرنائی۔ کلجک تیرا سوہے وقت، ساڈی
 چلے نہ کوئے چٹرائی۔ تیرا لیکھا سر شٹی جگت، دو جہاناں سو بھاپائی۔ توں مالک عرش فرش، خالق خلق دیکھ دکھائی۔ غریباں اُتے کر کے ترس، رحمت آپ
 کمائی۔ امرت میگھ دتا برس، اگنی تت بھجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائی۔ گر اوتار کہن پر بھ تیرے بھگت چنگے، کلجک
 انتم نظری آئی۔ جنہاں دے چرن چٹھے گنگے، گوداوری بیٹھی سیس جھکائی۔ جنہاں دے اندر وجدے نام مردنگے، دھر دے راگ سنائی۔ جنہاں دے
 اندر جوتی نور چمکدے چندے، اگیان اندھیر مٹائی۔ اوہ باہروں بندیاں ورگے بندے، اندر وڈیا بے پرواہیا۔ نام اگنی رنگن رنگے، رنگ مجیٹھی نین شرمائی۔
 تیرے نال مل کے تیرے گاؤندے چھندے، سوہنگ اک پڑھائی۔ تیرا درشن پا کے ٹھنڈے، تٹی وانہ لاگے رائی۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت صدی چوڑوہوی
 ہوئے اندھے، نج نیتز اکھ نہ کوئے کھلایا۔ کلجک انتم آیا کنڈھے، ڈھاہ سارے رہیا لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا دینا ساچا ور، گر
 اوتار خوشی منائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے بھگت تئے، لکھ چوڑاسی کھوج کھجائی۔ جنہاں دے اندر ٹھاکر ہو کے وسیں، ٹھوکر نام لگائی۔ پریتم ہو کے

پریم دسیں، پریتی اکو نال لگایا۔ سبّجَن ہو کے کریں اِکٹھے، وچھڑے لئیں ملایا۔ جنم کرم دے میٹ کے رٹے، جھگڑا لکھ چوڑا سی دسیں چُکایا۔ کی ہویا جے دھنّے ملیا وٹے، کلّج اتم جن بھگتاں سنمکھ ہو کے درس دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سبّجَن لئے ملایا۔ گر اوتار کہن تیرے بھگت جوگی، جوگیسٹراں وچوں نظری آئی۔ جنہاں ملیا دُھر سنجوگی، جگتی اپنی دتی جنایا۔ آتم سیجا بن کے بھوگی، دُھر دا میلّا اپنے گھر کرایا۔ جنم جنم دے دُکھیے ویکھے روگی، سُکھ ساگر وچ سمایا۔ کوئی نہ جانے لگا جنجنو بودی، مُچھ داہڑی کیس اکو رنگ دکھایا۔ تیرا کھیل نیارا ویدی سوڈھی، شرع وچ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دینی سرنا یا۔ تیرے بھگت پر بھو ویکھے تردے، کلّج اتم خوشی منایا۔ اکو ڈھولا تیرا پڑھدے، تُوں ہی تُوں راگ الا یا۔ دُجا در کوئی نہ منگدے، بھچھیا جھولی نہ کوئے رکھایا۔ اکو مندر تیرا لنگھدے، اپنا پنڈھ مُکایا۔ رس مانن اُس انند دے، جس انند وچوں انند اپنا دسیں چکھایا۔ تیری سچ پریتی نال ہنڈھدے، جنم مرن دوویں دتے تجایا۔ سُرّتی شبّدی ڈور گنڈھدے، ایتھے اوتھے سکے نہ کوئے تڑایا۔ درشن کر کے گجّری چن دے، چند تیرے وچ ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو کھلا دے ہنگ برہم دے، برہم تیری انس اکھوایا۔ گر اوتار کہن تیرا ویکھیا برہم، پاربرہم تیری وڈیایا۔ تُوں بھگتاں اکو دھرم، ادھرمی نظر کوئے نہ آئی۔ جھولی پا کے تیری کرم، کرم کانڈ ڈیرہ بٹھے ڈھایا۔ ناتا توڑ کے ورن برن، سرن تیری اک تکایا۔ جدھر ویکھن ٹھاکر سوامی تیرے چرن، چرنودک امرت کُھ جام لایا۔ نیتر کھلے ہرن پھرن، راتیں سُنّیاں دے جاگدیاں نت نوت کر کر ہت ابناشی اچت تیرا درشن پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دسیں وڈیایا۔ بھگت سہیلا بنیا سبّجَن، ہر سنگر دیا کمایا۔ چرن دھوڑی دے کے محن، دُرمّت میل دھوایا۔ جنم کرم دا توڑ کے بندھن، لکھ چوڑا سی پھانسی دتی تڑایا۔ ست ست داپا کے کنگن، ہتھو ہتھ ویکھ دکھایا۔ نرگن نرویر نرکار لاوے اپنے انگن، انجھو اپنی کھیل دکھایا۔ نام ندھان وجامر دنگن، مرد مردانہ دے سنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا ترایا۔ گر اوتار کہن بھگت سہیلے، سنا دُھر دا ویکھ دکھایا۔ سچھنڈ دوارے آپے میلے، تھر گھر بہہ بہہ خوشی منایا۔ آد نرنجن چاڑھ کے تیلے، جوت نرنجن سگن منایا۔ اچرج کھیل پر بھو رہیا کھیلے، سرگن سمجھ کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں در ملائیا۔ جن بھگت کہے میں آیا در، پر بھ پچھلا پندھ مکائیا۔ زرویر ہو کے پٹو پھڑ، اپنی گندھ پوائیا۔ سچ دوارے جاواں
 چڑھ، منزل پندھ مکائیا۔ درشن تیرا کراں کھڑ، سمنکھ نظری آئیا۔ اکو ڈھولا لواں پڑھ، تیری وے نام ودھائیا۔ سچ سرنائی ڈگاں در، اپنا آپ گوائیا۔
 پُرکھ ابناشی لینا پھڑ، دُھر دی گود سہائیا۔ تیرا ناؤں نرائن ز، تُوں آد جگادی پتا مائیا۔ سنجک تریتا دواپر کلجک جگ چوکڑی دیندا رہیا ور، مہر نظر اٹھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن ساچے لئے ترائیا۔ جن بھگت کہے کھول دروازہ، در تیرے آس تکائیا۔ تُوں صاحب غریب نواجا، نماںیاں
 گلے لگائیا۔ تیرے سیس سوہوے تاجا، سچکھنڈ وے ودھائیا۔ تُوں بھوپت راجن راجا، شہنشاہ اکھوائیا۔ تُوں دو جہاناں کریں کاجا، زرگن سرگن کھیل
 وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا کردے گئے ارداسا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جُجریاں اندر پڑھدے گئے نمازاں، کعبیاں وچ دھیان لگائیا۔ مندرائ وچ
 ماردے گئے آوازاں، کوک کوک سنائیا۔ گرنٹھاں وچ لکھ کے گئے تیری گاتھا، گہر گمبھیر تیری وڈیائیا۔ تُوں نت نوت جگ چوکڑی جن بھگتاں دیویں
 ساٹھا، سگلا سنگ نبھائیا۔ کلجک انت سری بھگونت تیریاں تیری رکھی آسا، دوجی ترسانہ کوئے ودھائیا۔ سچ پچھیں پر بھ تیرے اُتے سچ بھروسا، کوڑے
 بھرم دتے مٹائیا۔ نج گھر آتم آکے کر واسا، وصل سچ دے کرائیا۔ تیرے نالوں تئے نہ ناتا، ناتا چھڈیا جگت لوکائیا۔ تُوں دُھر دا پتا ماتا، پُرکھ اکال اک
 اکھوائیا۔ تیرا صفتاں والا سُنڈے آئے ساکہ، چارے بانی دئے گواہیا۔ تیرا حرفاں والا ویکھدے آئے خاکہ، اکھراں والی پڑھائیا۔ تیرا رسنا والا پڑھدے
 آئے پاٹھا، بتی دنداں تال وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک انتم اپنے وچ سمائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ انتر آتم بول، انبولت راگ
 سنائیا۔ تیرے نام دا وے ڈھول، انحد ناد بے پرواہیا۔ امرت آتم دے دے پائل، رس اکو اک چکھائیا۔ ایتھے اوتھے رہیے اڈول، دُل سکے کوئے نہ رائیا۔
 سدا سہیلے وس کول، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ کایا اندر آپے مول، مولا ہو کے نظری آئیا۔ پورا کر دے کیتا قول، اقرار اپنی جھولی پائیا۔ ہو سہائی اُپر دھول،
 دھرنی دھول خوشی منائیا۔ سدا پریتی چرن رہے گھول، گھول گھمائے ویکھ وکھائیا۔ تیرا لیکھا کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، ملا شیخ مسانک سمجھ کسے نہ
 آئیا۔ تیرا مارگ آتم پر ماتم اک زول، زرویر سکھیا دے سمجھائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ میری پاپاں بھری نہ گھٹری پھول، مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دے مان وڈیاں۔ جن بھگت کہے میں کلجک روند، رو رو دیاں دہاں۔ برہوں وچھوڑے وچ نہ سوند، بھنڑی رین نہ کوئے وڈیاں۔ نت نوت تیرا ڈھولا گاؤندا، سوہنگ راگ الایا۔ ہے پر بھوٹوں کیوں مکھ چھپاندا، کروٹ لے نہ پٹھ بدلیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، جن بھگت منگ منگایا۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ شبد انادی راگ سناؤندا اے۔ برہم برہادی ویکھ وکھاؤندا اے۔ آد جگادی پھیرا پاؤندا اے۔ وڈ سوانگی سوانگ رچاؤندا اے۔ جن بھگتاں ویکھ کے پئی تانگھ، جوتی جامہ ویس وٹاؤندا اے۔ انتر آتم پوری کرے مانگ، مانگت بھچھیا جھولی آپے پاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دیا کماوانگا۔ گھر ساچا ویکھ وکھاوانگا۔ در ٹھانڈے الکھ جگاوانگا۔ پر تکھ ہو کے درس کراوانگا۔ لکھ چوڑاسی وچوں رکھ، اپنی گود بہاوانگا۔ کوڑ گڑیارے نالوں کر وکھ، وکھری دھار اک سمجھاوانگا۔ ست ستواد جھولی پا کے حق، حقیقت اکو اک درڑاوانگا۔ نام اگئی چاڑھ کے رتھ، لواں پریاں پار کراوانگا۔ وشن برہما شو راہ جانیاں دوویں جوڑن ہتھ، نمو نمو سرب وکھاوانگا۔ سُن اگم سکے کوئے نہ ڈک، تھر گھر اپنا رنگ رنگاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ انند، انند اکو اک وکھاوانگا۔ انند ساچا اک وکھاوانگا۔ لکھ چوڑاسی توڑ کے پھند، پھانسی جم دی انت مکاوانگا۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال دین دیال اک اکھاوانگا۔ بھو کھلا کے ہنگ برہم، پار برہم وچ سماوانگا۔ لیکھے لا کے پون سواسی دم، انجا پون ڈیرہ ڈھاوانگا۔ نہکرمی ہو کے کراں اپنا کم، کریا اگے نہ کوئے رکھاوانگا۔ جگت ترسنا میٹ کے تم، مایا ممتا موہ چکاوانگا۔ ہر کھ سوگ نہ کوئے غم، چنتا دکھ نہ کوئے وکھاوانگا۔ اک وار جنیندی جن بھگت پیا جم، دوجی وار گربھ نہ پھیر لیاوانگا۔ مائس جنم بیڑا بنھ، انتم اپنے کندھ اٹھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے سچ وسواوانگا۔ جن بھگت خوشی مناؤندے نے۔ در اکو سیس نوؤندے نے۔ ور دھر دا ساچا پاؤندے نے۔ ڈر رائے دھرم گواؤندے نے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے میل ملاؤندے نے۔ جن بھگت کہے گھر تیرا کیڑا، سچ دے سمجھایا۔ سری بھگوان کہے جتھے ہوئے نہ کوئی جھیرا، جھگڑا نظر کوئے نہ آئی۔ جن بھگت کہے پر بھ تیرا کہو جہا کیڑا، در ساچا دے جناں۔ سری بھگوان کہے جتھے رُپ اکو تیرا میرا، دوجا

نظر کوئے نہ آئیا۔ جن بھگت کہے تیرا کہو جہا ڈیرہ، ہر پڑدا دے کھلایا۔ سِری بھگوان کہے جتھے آد جگاد جگ چوکڑی کدے نہ ہووے اندھیرا، نرِگن جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ تیرا کہو جہا نیڑا، بھوِ ابھیدا دے کھلایا۔ سِری بھگوان کہے میرا حقیقت ولوں سب توں وڈا جیرا، شریکت ولوں لاشریک نظری آئیا۔ محل اٹل اُچ اگم اتھاہ چنگیرا، سچھنڈ دوارا مقامے حق سو بھاپایا۔ جتھے گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ سچھے سنجھ سویرا، دوس رین ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاو نہارا ساچا گھر، گرہ مندر اک سمجھایا۔ جن بھگتو مندر سوہنا محلا، چھپر چھن نہ کوئے چُھہایا۔ جتھے وسے اک اکلّا، اینکار اپنا ڈیرہ لایا۔ اپنے پرکاش آپے بلا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ سچ سَنگھاسن شاہو بھوپ آپے ملا، شہنشاہ شاہ پاتشاہ اپنے ہتھ رکھے وڈایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں شبدی پھڑائے پلا، ڈوری اپنے نال بندھایا۔ جدھر ویکھو جلاں تھلاں، مہیئل رہیا سمایا۔ اُچے ٹلے پر بت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ سچ دوار ملا، سمنڈ کھائی دُونگھی کنڈر بہہ بہہ خوشی منایا۔ بھگت پیار سدا جگ چار وچ سنسار پریم پیار اندر ہووے جھلا، بن کھنڈ کھو جن آپے جانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُئی دوتی میٹنہارا سلا، اصل وصل اپنا دے سمجھایا۔ جن بھگتو ہر مندر سچ مقام، قیام گاہ اک اکھوایا۔ جتھے کدے نہ بدلے نظام، شاہ پاتشاہ اکو نظری آئیا۔ جتھے بردا اک غلام، ست دوارا بہہ بہہ خوشی منایا۔ اوتھے نہ سجدہ نہ سلام، نمو ست ست نہ کوئے سُنایا۔ نہ سیتا نہ رام، رادھا کرشن نہ کوئے وڈایا۔ نہ پیغمبر نہ کلمہ نہ کائنات نہ نغمہ نہ امام، رُوح بُت خاکی تتوت نہ کوئے درسایا۔ اک اکیلا سدا سہیلا نوجوان سِری بھگوان، بھگوان آپے سو بھاپایا۔ جن بھگتاں اُتے ہو مہربان، مہبان بیدو مہر نظر اک اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مُشکل کر کے آپ آسان، مُرید مُرشد مراسلے اکے دے پہنچایا۔ جن بھگتو ہر کا مندر سوہنا، سوہنیاں وچوں نظری آئیا۔ نہ ہسنا نہ رونا، خوشی غم نہ کوئے وڈایا۔ نہ جاگنا نہ سونا، آلس بندرا روپ نہ کوئے دکھایا۔ جدھر ویکھو اُدھر جوت سروپ نظری آؤنا، بن رنگ روپ رکھ بے پرواہیا۔ جس نے اپنی گود بہاؤنا، پھڑ باہوں لئے اٹھایا۔ ہر دا سودھ جس درس دکھاؤنا، گھر گھر پھیرا پائی۔ اپنی مَوچ وچ مجلس لاؤنا، محبوب مُجّت اک رکھایا۔ بن بھگتاں سِری بھگوان درس کسے نہ پاؤنا، ترس وچ بیٹھی سرب لوکایا۔ کلج انت سِری بھگونت جگ وچھڑے جنم رُٹھڑے اپنے سنگ رکھاؤنا، سنگی ساتھی

بن کے دُھر دا مالک ویکھ وکھانیا۔ سَتجک ساچا راہ چلاؤنا، چار ورن اٹھاراں برن اِکو نام جپاؤنا، سوہنگ مہاراج شیر سَنگھ وِشنوُں بھگوان تیری اِک سرناہیا۔
 بھگت سُهیل اُگرو گُر چیلّا اپنے گھر بہاؤنا، پورن برہم پاربرہم نرتر برہم مایا برہم وِچوں باہر کڈھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکرمی کرے
 اپنا کرم، کلکاتی ڈیرہ ڈھانیا۔

☆ ۱۱ گھڑ ۲۰۲۱ بکرمی سندر سَنگھ دے گرہ فروزشاہ ☆

پُرکھ اکال ویکھی دُنی، نرگن اپنی اکھ کھلایا۔ جھگڑا پایا جگت رِکھی مُنی، چار کُنٹ ڈھانیا۔ بھرم بھلکھے اندر وِدوانی گنی، بھرم بھو نہ کوئے مٹانیا۔ سچ
 پکار نہ کسے سُنی، جیو جنت رہے گُراہیا۔ کایا مائی بھانڈا خالی کُئی، دست حق نہ کوئے ٹکانیا۔ سر اوڈھن سیس نہ دے چُٹی، مہر نظر نہ کوئے اٹھانیا۔ نام
 ندھان سَنائے کوئے نہ دُھنی، انحد ناد نہ کوئے وجانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھانیا۔ پُرکھ اکال ویکھیا جگ، کلجک انتم دھیان
 لگایا۔ نو نو چار لگی اگ، امرت میگھ نہ کوئے برسانیا۔ نام پیالہ پیئے کوئی نہ مد، امرت رس نہ کوئے چکھانیا۔ کوڑی واسنا سرشٹی رہی بھج، درِشٹی اکھ نہ
 کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال ویکھیں دھرنی، دھرت دھول ویکھ وکھانیا۔ جھگڑا پیا ورنی برنی،
 ساتنک ست نہ کوئے ورتانیا۔ نیتز کھلے نہ ہرنی پھرنی، دوئے لوچن جگت تکانیا۔ ساچی منزل ملے نہ چڑھنی، رہبر راہ نہ کوئے وکھانیا۔ اگئی پوڑی ملے نہ
 پڑھنی، بن رسنا جہوا ڈھولا گانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنا ویس وٹانیا۔ پُرکھ اکال ویکھ جہان، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ جھلدا
 دے نہ کوئے نشان، دھرم دوار نہ کوئے وڈیانیا۔ ہر دے ہر نہ کوئے وسان، مندر در نہ کوئے سہانیا۔ گُریاری گوپیاں راس مل کے گان، گھنٹیا نظر کسے
 نہ آئیا۔ بھتھیاں والا بناون رام، رمیا رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ ساچا دے نہ کوئے امام، عمل ست نہ کوئے کمانیا۔ کوڑی کریا بردے بنے غلام، سیوا سچ نہ
 کوئے جنانیا۔ مایا ممتا لوبھ ہنکاری بنی عوام، آمد پر بھ نہ ویکھ وکھانیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہوئے بدنام، بدی سکے نہ کوئے گوانیا۔ سچ دوارے ملے نہ

کسے مان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا چائیں چانیا۔ پُرکھ اکال تئے چاروں کُنٹ دُہائی، غریب نمانے رہے گر لائیا۔ اندر باہر ہووے نہ کوئی سہائی سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ ساچے مندر نہ وجے ودھائی، خوشیاں راگ نہ کوئے لائیا۔ نیز روندی دیکھی مائی، پوت سپوتا گود نظر کوئے نہ آئیا۔ پیر فقیر رہی منائی، سل پوجس سیس جھکائی، مڑھی گور پھیرا پائیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ کلجک دیکھیا بن پُتراں روندی ماں، نیز نیناں نیر وہائیا۔ جگت دے کوئی نہ ناں، پیرھی اور نہ کوئے ودھائیا۔ براہمن کول منس تھکے گاں، ان دان بھیٹ کرائیا۔ سر دیوے کوئی نہ ٹھنڈی چھاں، ترسنا اگ نہ کوئے بُجھائیا۔ ساچا کرے نہ کوئے نیاں، عدالت حق نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ سر شئی دیکھی ماردی دھاہ، نیز نیناں نیر وہائیا۔ ساچا ملے نہ کوئے ملاج، بیڑا پار نہ کوئے کرائیا۔ دُبدے پاہن سکے نہ کوئے ترا، منجھدھار باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ ساچا رہر ملے کوئے نہ آ، مارگ دے نہ چائیں چانیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نیز اکھ رہے اٹھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ سری بھگوان تک کے لوکماں، انتر انتر دھیان لگائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، کلجک اپنا جو بن رہیا دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو دے کے گئے دات، نرگن سرگن ہو کے مات ورتائیا۔ سمیں سمیں لے کے گئے شباں، پر بھ دیونہار وڈیائیا۔ انتم سب دی لیکھے لگی خواہش، شاہ پاتشاہ آسا منسا پور دکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں اندر کردے سرب تلاش، گرنتھاں پننتھاں اندر کھوج کھجائیا۔ شاہ سلطانا سری بھگوانا کسے نہ آوے ہاتھ، تیر تھ تڑ رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنا پھیرا پائیا۔ کل پا کے پھیرا ابناشی اچت، نو نو چار ویکھ دکھائیا۔ ساچی مولے کوئے نہ رت، بسنت خزاں روپ وٹائیا۔ بن ہر نامے خالی دسن بُت، پنج تت نہ کوئے سہائیا۔ نیز رووے مات خالی گود دے پت، دُھر دا ناتا نہ کوئے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا تھاواں تھانیا۔ خالی گود ویکھ کے مئا، ہر دُھر دا حکم سناٹا۔ برہے اٹھ ویکھ اپنی نیا، نوکا رہیا جنائیا۔ شاہ پاتشاہ ساجن سنا، صحیح سلامت رہیا اٹھائیا۔ اپنا لیکھا کڈھ اُپر وٹیا، حساب کتاب دے درڑائیا۔ لیکھا چکھا کلجک ڈھنیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ برہما کھول اپنا سٹکا، سری بھگوان آگے رہیا لکائیا۔ تیرا بھانا کدے نہ رُکدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کی

پر بھو میرے کولوں بچھدا، میں سیوک ہو کے سیو کمائی۔ تیرا ناتا پیو پُت دا، پت پر میثور تیرے ہتھ وڈیائی۔ جو منش نو جنم تیرے پیار پریم توں رُسداء،
 تِس گھر انس نظر نہ آئی۔ ایہہ بچن کسے مانس نہیں منگھ دا، برہم ویتا رہیا سُنائی۔ بن تیری کرپا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا دُھر دا
 ور، دو جہاناں کھوج کھجائی۔ سری بھگوان پیا ہس، خوشیاں نال جنائی۔ برہمے میں سب کچھ کیتا تیرے وس، اُتہنج تیری دھار چلائی۔ اِکو جہا سب نوں
 دینا حق، خالی نظر کوئے نہ آئی۔ جے کسے اُتے پوے شک، اُس دا لیکھا مینٹوں دینا سمجھائی۔ میں صاحب پُرکھ سمرتھ، سد دیونہار وڈیائی۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائی۔ برہما کہے پر بھ ویکھ میری کتاب، کُتہجانے وچوں باہر کڈھائی۔ جس دے اندر لکھ چوڑاسی لکھیا حساب،
 نسبت سکے نہ کوئے سمجھائی۔ اُس دا پہلا ویکھ باب، اِکو حصّہ کھول وکھائی۔ جیہڑی گود خالی دے سے مات، بن پُتراں نظری آئی۔ اوہ تیتھوں وچھڑی تیری
 ذات، تیرا رنگ نہ کوئے رنگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائی۔ برہما کہے بے شک میرا برہم، گھر گھر نظری آئی۔ حکمے اندر
 کراں کرم، بن سیوک سیو کمائی۔ حکمے اندر ہووے جنم، مر جنم رُپ وٹائی۔ سچ سُنہجنی تیری سرن، سرنگت وڈی وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ اُکائی۔ سری بھگوان کہے ویکھ اپنا ورقہ، حصّہ دُجا پھول بھلائی۔ جس دے اُتے نُقطے والا اِکو قطرہ، بوند اگئی دتا برسائی۔ جس
 دے وچ آد جگادی نکر منا والا شجرہ، نہکرمی آپ رکھائی۔ جس دا لیکھا بن ہر نر نکر کسے نہ بدلا، بدلی سکے نہ کوئے کرائی۔ اُس دا حساب کتاب وکھرا،
 وکھری دھار چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ برہما کہے میں ویکھیا دُجا حصّہ، پترا لیا اُٹائی۔ اوتھے اِکو تیرا ناؤں دسا،
 اگے مہر کری پڑھائی۔ جس دا رُپ انوپ سب توں نکا، وڈیاں وچوں وڈا سد اکھوائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے
 سمجھائی۔ ورقے اُتے ویکھ لکیر، بن لگی قلم شاہیا۔ جس دے وچوں آوندے شاہ حقیر، پاتشاہ ملے وڈیائی۔ جس دھاروں لکھ چوڑاسی گتے وہیر، بھجے واہو
 داہیا۔ جس وچ میری تصویر، بن نیناں نور اُچھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ آپ، ہر کرتا آپ
 جنائی۔ جنہاں دا پُرکھ اکال بنے باپ، پت پر میثور اپنی گود اُٹھائی۔ اُہناں دا جگت جوڑے نات، ناتا دُھر دا لئے بنائی۔ گھر سہیلے بنا کے ساک، سبّج دے

وڈیاں۔ برہے حکمے اندر آگے لیکھا لکھ دے قلم دوات، شاہی میرا نام لکایا۔ خالی گود دے نہ کوئی وچ مات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاں۔ برہما کہے پرہہ کیہڑی قلم، جو تیرا کلمہ دے لکھایا۔ مینٹوں سمجھ نہ آوے علم، حرفاں والی نہ کوئے پڑھایا۔ میں تیری کرپا نال لیا جنم، اپنا جنم سمجھ سکاں نہ رانیا۔ کیوں بھرم بھلیکھا پاویں بھرم، بھر میاں گڑھ تڑایا۔ جو آجائے تیری سرن، سرنگت اک رکھایا۔ توں مالک ترنی ترن، تارنہار تیری وڈیاں۔ توں سب دا پلو پھڑن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہایا۔ مہربان کہے بھگوان، اپنی دیا کماں۔ سچ تیرا فرمان، فُرنے بند وکھایا۔ میں ویکھن والا تڑدا پھر دا انسان، انساناں وچوں چولا تت تت ہنڈھایا۔ بھگتاں ولوں شاہ پاتشاہ سری بھگوان، بھاگ حصہ سب دی جھولی پانیا۔ جنہاں بخشیاں صدق ایمان، صبر صبوری دتی سمجھایا۔ وست امولک پا کے دان، سکے کاشٹ ہرے کراںیا۔ جگت جہان رکھ کے نام، ناتا سرشتی نال بندھایا۔ دے کے اکو دُھر فرمان، دُھر لیکھا دیاں ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیاں۔ برہما کہے تیری مہربانی، شکریہ کہہ کہہ سیس نوانیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیری کھیل نورانی، زوریر زرنکار تیرے ہتھ وڈیاں۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سب نوں ہوئے پریشانی، بن تیرے صدق بھروسہ سچ نہ کوئے رکھایا۔ ملا شیخ مسانک گل منکیاں والی پاوندے گانی، گہر گمبھیر تیرا نام ندھانا سمجھ کوئے نہ آںیا۔ پنڈت پاندھے جل دھارا نہاوندے ٹھنڈے پانی، امرت ویلے اٹھ اٹھ دھایا۔ تیرے پریم پیار دی اگم اتھاہ پڑھے کوئے نہ بانی، بان زالا تیر نہ کوئے چلاںیا۔ جگت اودھوت کھیڈن وچ مسانی، تن ماٹی خاکی بھسمی بھسم رماںیا۔ آتم پرما تم تیرا بنے نہ کوئے برہم گیانی، جگت و دیا چوداں ہٹ و نجارا بن کھڑی لوکاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، تیرے ہتھ پر بھو وڈیاں۔ پاربرہم پرہہ دے اپنی ہستی، حاصل ضرب نہ کوئے وکھایا۔ مالک عرشی فرشی، دو طرفی دھار چلاںیا۔ جوں بھاوے توں کرے مرضی، مظلوم مفلس ویکھے جگت لوکاںیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو جگ چوکڑی پاوندے گئے عرضی، کاغذ قلم نال رلا کے شاہیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سری پت ویکھنہارا دھام اگم دی، بے پرواہ وڈی وڈیاں۔ کھیل انوکھی وکھری سری بھگوان دی، رسنا جھوا بٹی دند سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ مہر نظر اٹھا کے پرہم، پُرکھ پرما تم ویکھ

و کھانیا۔ آد جگاد کڈھنہارا بھرم، بھر میاں بھرم مٹانیا۔ کرتا پُرکھ کرنی کرن، قُدرت قادر ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا سب دا جھولی پانیا۔ برہما کہے تُوں دیونہارا، ہتھ تیرے وڈیانیا۔ تیرا کھیل جگت نیارا، نرکار تیری سرانیا۔ بھگتاں دیوے سچ سہارا، مہر نظر اٹھانیا۔ نیا ڈولے انت کنارہ، وَنجھ مہانا دے لگانیا۔ ساچی وست امولک دے کے تھارا، تھر اپنے نال ملانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، سچ تیری سرانیا۔ برہما کہے پرہہ کر کرپا، ہتھ تیرے وڈیانیا۔ دُکھیاں دی دُکھ والی کٹ بیتا، روگیاں روگ چُکانیا۔ مائس جنم یتے سُکھ دا، اِکو تیرا نام دھیانیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بانا ملیا مُنکھ دا، مُنش ہو کے تیری سیو کمانیا۔ لیکھ مکا دے خالی گُکھ دا، ناتا پُتراں نال جُڑانیا۔ تیرا بھنڈارا پرہو کدے نہ مکدا، دیندیاں توٹ رہے نہ رانیا۔ جگ چوڑی وشن برہما ثورل کے رہیا لُندا، اندر وڑ وڑ باہر کڈھانیا۔ نو سو پُرانوے چوڑی جگ بچھوں تُوں صاحب اِکو وار بچھدا، لیکھے سب دے ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھانیا۔ رکھی آس در درویش، دھیانی دھیان لگانیا۔ تُوں آد جگادی رہیں ہمیش، ہم ساجن بے پرواہیا۔ نمو نمو کریئے آدیس، سجدہ سیس جُھکانیا۔ تیری کرپا سد وسیئے تیرے چرناں ہیٹھ، دیس سُنہنجنے سوبھا پانیا۔ تیری مہر تیرا درشن لینے پیکھ، نیت نین نین رُشانیا۔ تُوں سوامی کرنہارا ہیست، جن بھگتاں جوڑ جُڑانیا۔ لکھ چوڑاسی جگ چوڑی ہندی آئی کھیت، تھر نظر کوئے نہ آنیا۔ جنم مرن تیری کھید، گھرن بھنہارا تیرا انت کوئے نہ پانیا۔ اِک اپنی کرپا نال اِک دُلارا اپنا بھیج، ونجارا جگت لوکانیا۔ سُنہنجنی ہووے سچ، سوبھانت ویکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھا لیکھے وچوں لکھانیا۔

☆ ۱۱ گھٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ارجن سنگھ دے گرہ بستی خلیل ☆

برہما کہے میں ورقہ دتا اُلٹ، پرہو تیرے حکمے کار کمانیا۔ وچوں ملیا امولک تیرا لکھیا ہویا دُرست، جس دا بھيو کوئے نہ پانیا۔ چار کُکھ کر نہ سکن اُسنت، پردہ سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ تُوں گہر گمبھیر داتا دُھر دا مُرشد، میں مُرید تیرا گُسانیا۔ نو سو پُرانوے چوڑی جگ بچھوں ملی تیتوں فُرست، لیکھا

ویکھیا بے پرواہیا۔ گر اوتار تیری کردے گئے اُلفت، پیر پیغمبر صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ ورے
 اندر لکھیا وقت، ویلا رہیا درڑایا۔ جس دا فکرہ اکو فقط، فیصلہ حق سنایا۔ جگ چو کڑی کلجک آوے انت، سبجک تریتا دواپر کلجک پندھ مکایا۔ کرپا کر سری
 بھگونت، بھگون اپنی کھیل رچایا۔ لہنا دینا ویکھ لکھ چو راسی جیو جنت، زمیں اسماناں کھوج کھجایا۔ لیکھا جان برہمے پنڈت، پڑا اوہلا دے چکایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا اپنے وچ چھپایا۔ برہما کہے ورقہ لکھیا بن اکھر، تیری کرپا نال نظری آئی۔ جس دی لکھتاں والی نہ کوئی سطر،
 چند بند نہ کوئے وڈیایا۔ سندشیاں والا نہ کوئی پتر، سنسہڑا راگ نہ کوئے سنایا۔ یاراں والا نہ کوئی ستھر، سیجاں والی سیج نہ کوئے سہایا۔ زیرو صفرا نہ
 کوئی کسر، اعشاریا انک نہ کوئے بنایا۔ وجودت نہ کوئے وصل، اصل بھو اک درسایا۔ لکھ چو راسی نہ کوئی نسل، ونڈن ونڈ نہ کوئے دکھایا۔ پاربرہم پت
 پر میثور اکو تیرا لیکھا ہم وطن، دوجا تھم نہ کوئے سنایا۔ لیکھا کوئی لیکھ نہ سکے لکھن، کاتب چلے نہ کوئے چترایا۔ میں آیا حساب دسن، در بردا سیس
 نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے درڑایا۔ برہما کہے پترے اتوں ملیا حساب، پُستک اکو دیاں جنایا۔ نیوں کے سجدہ کراں
 آداب، نمو نمو سیس نوایا۔ صفت کر تیری مہاراج، مہما اکھ اکھ وڈیایا۔ چرن کول ہو کے داسی داس، بردا در دا نظری آئی۔ کھول کے دساں اپنی اوہ
 لغات، جس وچ الف یے نظر کوئے نہ آئی۔ بن حرفاں والی کتاب، بن ناداں شیداں کلماں دتی لکھایا۔ جس دے اندر اشارہ آد جگاد، رمزاں نال
 سمجھایا۔ جس وچ جگ جگ لہنا دینا ہووے بے باق، لیکھا سب دا جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر انتر دینا جنایا۔ برہما کہے میں
 پڑھیا بن اکھر، تیری رمز نظری آئی۔ بن اکھاں ویکھی سطر، جو ست ست سمجھایا۔ پرہم پُرکھ جس جنایا دُھر دا متر، میت اکو اک اکھوایا۔ نرگن
 دھاروں آوے نکل، جگت جنمے کوئے نہ مایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سطر کہے ورقہ تیجا کھول، ہوئی جی جنایا۔
 میں چک کے ویکھیا اڈول، تیرا دھیان لگایا۔ اگوں سنیا اگئی بول، بن رسنا جہوا گایا۔ پُرکھ ابناشی آد جگاد جگ چو کڑی پورا کرے قول، کیتا قول بُھل
 کدے نہ جانیا۔ نرگن زرویر زراکار زرنکار پرگٹ ہووے اُپر دھول، جوتی جامہ ویس وٹایا۔ جوتی شبدی جائے مول، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھایا۔

ساچے کنڈے تولے تول، نام ترازو ہتھ اٹھایا۔ کوئی سمجھ نہ سکے پنڈت پاندھارول، من مت بدھ نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ تیجا ورقہ کہے میری سطر تہی، تیاں لوکاں باہر نظری آئی۔ جس دی سمجھ کسے نہ کیتی، ودیا وچ نہ کوئے پڑھایا۔ جس دے
 اندر پاربرہم دی اکو ریتی، گر گر دھار نہ کوئے دکھایا۔ جس دی کھیل سدا انڈھی، جگ نیتز نظر نہ آئی۔ جو کرے سچ حدیثی، دھر دا نام پڑھایا۔ جو
 بخشے سچ پریتی، پیا پریم میل ملائی۔ جو جنائے دھر دی نیتی، ریتی اک سمجھایا۔ جس دے وچ مہر محبت سچ بخشیشی، بخشش اکو اک ورتایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنا رہیا دکھایا۔ تیجی سطر کہے برہم میرا ویکھ کنارہ، اپنی اکھ کھلایا۔ جتھے لکھیا اکو اینکارا، اوم آکار وچ ویکھی سرب
 لوکایا۔ جتھے بھریا اٹھ بھنڈارا، بے انت رہیا ورتایا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ بن سچا سکدارا، حکمی حکم اک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو
 ابھیدا رہیا کھلایا۔ کنارے آگے ویکھ نقطہ، کونا کونا رہیا جنایا۔ جس دا کھیل کدے نہ مکدا، اوہ کرتا ویس وٹایا۔ جس دا بھگت جن بوٹا کدے نہ سکدا، دو
 جہاناں آد جگاد سدا لہرایا۔ جو برہم تیرے کولوں بیٹھا پچھدا، بے پرواہ وڈی وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ نقطے
 آگے ویکھ صفر، اکو رنگ دکھایا۔ برہم کرنا پوے فکر، فکر تیتوں رہیا سمجھایا۔ سری بھگوان کسے نہ جاوے سر، بھل وچ کدے نہ آئی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی دھار آپ جنایا۔ تیجی سطر کہے ویکھ چوتھی، چوتھے جگ ملے وڈیایا۔ جس دی منزل سب توں سوکھی، بن پوڑی
 ڈنڈے پار کرایا۔ پڑھنی پئے کوئی نہ پوتھی، پستک ہو نہ ہتھ پھڑایا۔ پینڈا چکے لوک پرلوکی، دو جہاناں پندھ مکایا۔ ساچا میل نرگن جوتی، جوتی جوت
 جوت سمائی۔ منزل چڑھنی پئے اکو چوٹی، آدھو چکار نہ کوئے اٹکایا۔ سری بھگوان جن بھگتاں بنے گوتی، ناتا اپنے نال رکھایا۔ اوس کتاب دی گندھ پائی
 پُرکھ اکال آپ بن کے موچی، تاگا اپنا نام اندر باہر دتا لنگھایا۔ برہم مار کے اک سوٹی، شبد اشارے نال ہلایا۔ برہم اکو خواہش اندر سوچی، سچ کول
 چرن دھیان رکھایا۔ میں ماریا گیا بے دوشی، دوش سمجھ کوئے نہ پایا۔ پُرکھ اکال پھڑ کے ہلایا اتوں ٹھوڈی، چارے مکھ دتے بھوایا۔ تیتوں دیواں اگلی
 پچھلی سو جھی، دھر دا حکم اک سنایا۔ میں ٹھاکر تیرا موجی، موجودہ ہو کے کراں پڑھایا۔ توں کدے نہ بننا لو بھی، متا وچ نہ کدے لپجایا۔ برہم کہا

میں تیرے در سیسِ نوا کے سناں اک سلوکی، سوہلا اپنا دینا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ چوتھی سطر کہے چوتھے اکھڑ اُتے لکھیا سچا یار، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ جس دا کھیل اگم اپار، اپر پیر دھار دے چلائیا۔ آد جگادی ہو اُجیار، جگ چو کڑی کھیل دکھائیا۔ لیکھا جان گرو اوتار، پیر پیغمبر حکم منائیا۔ سبجک تریتا دوا پر کلج لا اکھاڑ، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ جودھا سور پیر بن بکار، کھنڈا کھڑگ نام چکائیا۔ دھنش بان چلے لے کمان، زمیں آسمان دے ہلائیا۔ کلمیاں والی بول کلام، کائنات کرے پڑھائیا۔ منتراں والا ستنام، ست ستوا دی دے سمجھائیا۔ فتح والا ڈنکا دو جہان، نرگن سرگن دے سنائیا۔ جو بنوتا نوجوان، چھیل چھیل اک اکھوائیا۔ شاہو بھوپ بن سلطان، راجن راج وڈی وڈیائیا۔ چو داں لوک کھول دکان، چو داں طبق ویکھ دکھائیا۔ چارے کھانی دیونہار گیان، چارے ویداں صفت صلاحیا۔ اٹھ دس کر پردھان، تتوت رنگ رنگائیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگون اپنی کار کمائیا۔ برہے نیز کھول مار دھیان، چوتھی سطر کی رہی سمجھائیا۔ کلج انت سری بھگوان، ہر گھٹ ہووے مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت کھیل کرے مہان، مہما کتھ کتھ درڑائیا۔ موچی والا رُپ دھار کے بنے آپ چمپار، چمریٹا ہو کے گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چوتھی سطر کہے میرا ویکھو اگا، اکو وار رہی جنائیا۔ میرا مالک شاہ پاتشاہ سور سربگا، جو لیکھا کھے بن قلم شاہیا۔ جس دے حکمے اندر آد جگاد بدھا، دو جہان سیس نوائیا۔ جس دا حساب کسے نہ کڈھا، انکڑے سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دا رُپ بال جوان نہ کدے نڈھا، بردھ ولس نہ کوئے وٹائیا۔ آد انت رہے سدا، صدقے واری گھولی گھول گھمائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن بہہ کے سجا، ست ستوا دی ڈیرہ لائیا۔ برہم ویتا حکمے اندر پھرے بھجا، بن کے پاندھی راہیا۔ چوتھی سطر کہے میرے پریم اندر وٹے مردنگا، مرد مردانے آپ وجائیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ پچھوں ابناشی کرتا شبدی دھار ہوئے ننگا، جوتی جوت ڈمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ چوتھی سطر کہے میں گئی ٹک، اپنا پندھ مکائیا۔ پنجویں سطر کہے برہے میرے ول کرکھ، پہلا اکھڑ دیاں سمجھائیا۔ جس دی جگ چو کڑی ٹک نہ جائے ٹک، گاؤن ہارے گا گا اپنا شکر منائیا۔ اوسدا لیکھ جن بھگتاں پر بھ سدا منگے سکھ، سکھ ساگر رُپ دکھائیا۔ مہر نظر کر کے میٹے دُکھ، جنم مرن دا وڈا دُکھ رہن نہ پائیا۔ سفل کرا کے جننی گکھ،

کوکر سوکر پار کرائیا۔ پنچویں سطر کہے جے کوئی مینٹوں لئے بچھ، میں سچ سچ دیاں سمجھایا۔ کھ چوراسی اوسے دی اکو اوٹ، جیہڑا اوڑک اکو نظری آئیا۔
 جس دی کوٹن کوٹ برہے سوچ نہ سکن سوچ، سمجھ نال نہ کوئے سمجھایا۔ ایہہ اوسے دا اوت پوت، پتا پوت کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ پنچویں سطر کہے مینٹوں ویکھو وچ ادھ، اپنا حصہ رہی ونڈایا۔ اوتھے اک جیکارا بولاں گج، توں ہی توں راگ الاٹیا۔ ابناشی
 کرتا آوے بھج، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ آگے ہوئی جیہی دیوے دس، اشارے نال سمجھایا۔ پنچویں سطر ادھ نالوں آگے ودھ، وادھا تیرے ہتھ پھڑایا۔
 جس ویلے میں آواں اوسے ویلے پرگٹ ہووے بھگتاں جد، بن بھگوان بھگت نہ کوئے بنایا۔ اوتھے برہما جوڑ کے دوویں ہتھ، کر بندنا سیس نوایا۔ جو
 کچھ پرہم تیرے وس، ہوں سیوک روپ سکھایا۔ تیرے چرن کول ٹیکاں متھ، مستک دھوڑی خاک رماٹیا۔ ابناشی کرتا پیا ہس، اشاریاں نال رہیا درڑایا۔
 برہم کھول کے ویکھ اپنی اگلی اکھ، اگلا اکھر کی سمجھایا۔ برہم بھگت بھگوان کدے نہ ہوئے وکھ، وکھری دھار نہ کوئے چلاٹیا۔ تیرے چارے وید ایہناں
 دا گاؤں جس، صفتاں نال کرن صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ چھیویں سطر کہے میری نہ سہاری نہ بہاری، مکتا کتا
 نظر کوئے نہ آئیا۔ میری اکو سجن نال یاری، جو آد جگاد وچھڑ کدے نہ جایا۔ جس دا کھیل اگم اتھاہ بے انت نیاری، زرویر پُرکھ اکھوٹیا۔ جس دی دو
 جہان سدا سکداری، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیایا۔ چھیویں سطر کہے ویکھ میرا گھر، تھر دیواں اک
 جنایا۔ جتھے شبدی ست بیٹھا وڑ، اپنا آسن لایا۔ نہ کوئی سیس نہ دھڑ، تنوت نہ کوئے رکھایا۔ نہ کوئی چوٹی نہ کوئی جڑ، ڈالی پت نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ
 کوئی ودیا رہیا پڑھ، نہ کوئی ناداں رہیا گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت رہیا بنایا۔ چھیویں سطر کہے میری ہوئی اخیر، اکھر اگلا
 دیاں سمجھایا۔ ست ستوادی بے نظیر، ستویں دھار رہیا چلاٹیا۔ جس دے ہتھ سرب تدبیر، تقدیر سب دی رہیا بنایا۔ جس دے اندروں نکدے گر اوتار
 پیغمبر پیر، وشن برہما شو سدا پرگٹایا۔ آگے مار کے اپنے حکم دی اک لکیر، کلے قلمناں والے بند وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد
 دیونہار وڈیایا۔ ستویں سطر کہے میں دساں ست، دو اک جنایا۔ برہم جس تیرے نور کیتا اتپت، پت پر میثور اک اکھوٹیا۔ جس نے اپنا لیکھ لکھ کے

تیرے پھڑایا ہتھ، بھو اپنے وچ چھپایا۔ تیری کھلا کے کھبی اکھ، سچی پہلوں بند کرایا۔ بیٹھلی پٹی تھانی چارے وید دتے دس، اُتوں پلک نہ کوئے ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ست سطر اں کہن ست پرکھ نرنجن، اکو نظری آئی۔ جو برہماتیتوں پائے نیتراجن، اکھ اک کھلایا۔ اُسدی چرن دھوڑی کر محن، اپنی خوشی دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ستویں سطر کہے جس ویلے میں ہواں بند، بندنا سب دی ویکھ دکھایا۔ میرے نور دا چمکے اک چند، ایک ایک کرے رُشانی۔ میرے نام دا اکو چھند، میرے وچوں ڈھولا گایا۔ میرے پریم دا اکو اند، اند وچوں لواں پرگٹایا۔ میں ہو کے بن قلم بند، بندگی اکو دیاں سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دیونہار وڈایا۔ ست سطر اں کہن ساڈی اوہ قطار، جیہڑی ہر جو آپ بنایا۔ جہنوں ویکھے اک نرنکار، پڑھے بے پرواہیا۔ برہم پھر دے ویکھے بے شمار، درگھر ساچے سپس نوائیا۔ نت نوت دیندے رہے حساب، لہنا انت چکایا۔ میرا بھو وچ کسے نہ دتا کتاب، کُتھانے نہ کسے لکایا۔ کیتی بند نہ کسے محراب، چھپر چھن نہ کوئی جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا درڑایا۔ ست سطر اں کہن ساڈا اکو سنیا، صاحب سلطان نظری آئی۔ ساڈا لیکھا اکو وہنیا، پُستک پوتھی ونڈ نہ کوئی ونڈایا۔ ساڈا اکو مات پت بھائی بھین بھنیا، سجن سین اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا درڑایا۔ ستویں سطر کہے میں دیواں اشارہ، دُھر دی دھار جنایا۔ کلجک انت پرگٹ ہووے نہکلنک نرائن نر اوتارا، پاربرہم بے پرواہیا۔ جس دا کھیل ہوئے جگ نیارا، جگت جگت نہ کوئے جنایا۔ وشن برہما شو اکٹھے کرے اکو وارا، دُھر فرمانا آپ سنا۔ لیکھا منگے گر اوتارا، پیر پیغمبر کول بہایا۔ مہم دیوے شاہ سیکدارا، دو جہاناں اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کما۔ ستویں سطر کہے میں دساں شتر و متر، بیتاں وچوں میت اک اکھوایا۔ سب دا بنے پتر، پسر بے پرواہیا۔ چوٹی چڑھکے بے سخر، ادھو چکار نہ کوئی اٹکایا۔ جس نوں بھگتاں سدا فکر، جگ چوکڑی ویکھ دکھایا۔ ساچی دھاروں آپے نکل، نقلیے سارے دے گوائیا۔ برہم تیتھوں اک وار شبدي بچھ ذکر، دوجی اور نہ کوئی پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ برہما کہے میں مزدور، پرہم سیوا سچ کما۔ چرن کول سدا حضور، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ مان ابھمان نہ کوئے

غرور، نمانا ہو کے دیاں دُہائیا۔ تیری مہر دا سدا مشکور، شکرانہ گا گا خوشی دکھائیا۔ تیرے بھگتاں دی منگاں دھوڑ، ٹکا اک رمائیا۔ جنہاں نوں ملے آپ ضرور، ظاہر ہو کے درس دکھائیا۔ جوتی جلوہ دیوے نور، اندھ اندھیرا اک مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دینا مکائیا۔ سری بھگوان کہے ستاں سطران والی لے کتاب، تیرے ہتھ پھرائیا۔ جس دے وچ حکم اک جناب، جناب عالی رہیا سمجھائیا۔ ایہنوں جگ جگ کردا رہیں آداب، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جس ویلے میں زنگن ہو کے ماراں تیئوں آواز، حاضر ہو کے آگے دیویں لکائیا۔ اس دے وچ اکو حکم لکھیا واحد، لاشریک رہیا سمجھائیا۔ جس دا قاعدہ سمجھ سکے نہ کوئی قانون قواعد، عادت سب دی دے بدلائیا۔ جن بھگتاں کر اشاعت، اسم اپنا دے سمجھائیا۔ اس وچ برہمے تیئوں کرن نہ دیوے کوئی کفایت، کافر روپ نہ کوئی دکھائیا۔ ایہہ کتاب پوتھی نہیں پُستک ایہہ تیری کرے حمایت، ہم گھر ساجن لئے ملائیا۔ برہمانیوں کے کہے پر بھو تیرے ہتھ میری پیدائش، میٹوں سمجھ نہ آیا کون پتا مائیا۔ سری بھگوان کہا تیری میرے چرناں ہیٹھ رعائش، لامقام بے مقام سچ مکان رہیا سمجھائیا۔ برہمے کہا میری ٹھا کر کدے نہ کریں ازمائش، ازماون وچ کدے نہ آئیا۔ تیری کتاب میرے کولوں نہ ہووے غائب، آگے بچھے نہ کوئی چُرائیا۔ سری بھگوان کہا ایہہ کھیل میرا عجائب، عجب لپلا رہیا ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ کتاب کہے میں پر بھ دی امانت، برہمے تیرے ہتھ پھرائیا۔ میں رہنا صحیح سلامت، جگ جگ دیکھ دکھائیا۔ نو سو پُرانوں چوکڑی بچھوں دینی بھگتاں اک ضمانت، ضامن ہو کے لواں جھڈائیا۔ پر بھو دوارے جان دی میٹوں کوئی نہیں ممانت، مہمان خانیاں وچ نہ کوئی اٹکائیا۔ میری اکھراں والی نہیں بناوٹ، پتھراں والی نہیں لکھائیا۔ میرے اندر پر بھو دے پریم دی سخاوت، خالی جھولیاں دیاں بھرائیا۔ میں کسے دوار یوں نہ ہوواں برآمد، لہجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر میری کردے جان خوشامند، ورقہ کھولن کوئی نہ پائیا۔ جس ویلے میرے پر بھ دی ہووے آمد، زنگن اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دیکھ دکھائیا۔ کتاب کہے میں دھر دی پونجی، برہمے ہتھ پھرائیا۔ میں نہ بولدی نہ کوندی، راگاں وچ راگ نہ کوئے الا ئیا۔ میں کسے ہتھ نہ آواں ڈھونڈی، دو جہان پھر پھر تھکے پاندھی راہیا۔ میرے پر بھ دے ہتھ میری کنجی، قفل سکے نہ کوئے کھلائیا۔ میں جگ

چو کڑی رہواں گوئگی، بن بھگتاں کسے نال بول کے خوشی نہ کدے منایا۔ میں جگ چو کڑی سب دی سو رہواں سُندی، بن کناں کنّ ٲکایا۔ کھیل
 ویکھاں گن اوگن دی، لکھ چو راسی پھول بھلایا۔ سرتی ویکھاں رکھ من دی، ملا شیخ مسانک بچیا کوئی نظر نہ آیا۔ جس ویلے گھڑی سُنجنی آوے میرے
 مالک پر دی، پیا پریتم پھیرا پایا۔ میں وی آجاواں اوتھے پھردی پھردی، جس دوارے بہہ کے اپنا رنگ رنگایا۔ ایہہ میری آس چر دی، جگ چو کڑی
 بچھوں پوری دے کرایا۔ میں وسنہاری اوس گھر تھر دی، جس داماں اک اکھوایا۔ غصے وچ آ کے کدے نہ چڑدی، ہوکیاں وچ ہا نہ کوئی لگایا۔ بسنت
 بہار وچ آ کے گلشن وچ گل ہو کدے نہ کھڑدی، پنکھڑی پنکھڑی روپ نہ کدے وٹایا۔ میں ویکھاں اکو دھار نرگن نر دی، جو نرویر نرکار نرکار پرکھ
 اکال اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا اپنی جھولی پایا۔ کتاب کہے میں دھر دی بردی، پر بہہ ساچے دتی وڈایا۔ میں مالکن
 اوس گھر دی، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ میں آساں وچ راہ نکدی، جتھوں نر اسانظر کوئے نہ آیا۔ میں پریمین اوس رس دی، جس دارس رساں
 وچوں باہر سمجھایا۔ میں اشارن اوس اکھ دی، جیہڑی پرکھ ملے گوسائینا۔ میں اوس دے کول وسدی، جو میرے پر بہہ نوں رہے دھیایا۔ میں برہے
 کدے نہ سچ دسدی، اندر وڈ کے مکھ چھپایا۔ کلج انت سری بھگوان بچھے بھگتاں دوارے نھ دی، اپنا پنڈھ مکایا۔ میں کہانی دساں سچ دی، سچ سچ دیاں
 درڑایا۔ میں سنت سہیلے ویکھ کے ہسدی، میری ہستی بچھلی بچھے ماہی دتی بدلایا۔ میں برہے ہن اگلا حال دسدی، احوال دیاں جنایا۔ میری ویکھ آس
 جگ چو کڑی ہبھ دی، کوٹن کوٹ کال تیرے کول بیٹھی رہی دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا پور کرے سب دی، صاحب
 بے پرواہیا۔ کتاب کہے میریاں ستاں سٹراں وچ رمز اک، بن رمیا سمجھ کوئے نہ پایا۔ جس نے میرا لیکھ دتا لکھ، انتم اوہو رہیا سمجھایا۔ میں جگ
 چو کڑی کسے نہ آئی دس، اپنا گھنگٹ نہ سکی مکھ اٹھایا۔ ساریاں ول کر کے پٹھ، اپنی کروٹ لئی بدلایا۔ برہے میں کدی نہ کیتی ضد، ہو چھی بن نہ گل
 سُنایا۔ بھاویں وسدی رہی تیرے کول تیرے پنڈ، تیرے کول تیرے درتے آسن لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری مہما اپنے ہتھ
 رکھایا۔ برہما کہے میں نہیں ٹولیا بستہ، ورقہ تیرا نہ کوئی اٹھایا۔ میں آگے کی کسے نوں دسدا، چارے مکھاں

کر پڑھائیا۔ میں حرف دیکھیا کھیل اِکو کھتی اَکھ دا، جس دی خبر ہیٹھاں ہیٹھاں رہیا جنائیا۔ تیرے کولوں سبھی اَکھ دَدا، شرم نال شرمائیا۔ میں نہیں جاناں
 سری بھگوان تیرے وِچ وسدا، میرے کول آ کے کُھ پُچھائیا۔ وِچوں نُقطہ بولیا ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ دا، ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ جُگ چو کڑی ویلا وقت دیکھیا
 لنگھدا، بن کے پاندھی پندھ مُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیکھیا منگدا، جھولیاں اَگے ڈاہیا۔ بھگوان بھگتاں سولی دیکھیا ٹنگدا، مُرشد ہو کے مُریداں کھل لہائیا۔
 صوفیاں دھار تگھی نال رنگدا، پُٹھی کھل لہائیا۔ تتی لوح بہا کے رس دکھائے تیج پلنگ دا، بچے نہیاں ہیٹھ دہائیا۔ میرا بیڑا اَجے نہ اُلٹ دا، گھٹ گھٹ
 دیکھنہار بے پرواہیا۔ برہے بے شک تیرے کول رکھدا، انہول بنا کے دتا سوائیا۔ جس ویلے ہُن وقت آیا ہون پرگٹ دا، پرگٹ ہو کے رہیا جنائیا۔
 میلا میل کے ساچے بھگت دا، بھاؤ دے جنائیا۔ لہنا توڑ کے پچھلی حرص دا، اَگے ہوس دے بُجھائیا۔ مالک بن کے رحمت ترس دا، دردیاں درد دُکھ ونڈائیا۔
 ایہو کھیل اک اسچرج دا، جو سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویس وٹا کے مردانے مرد دا، مدد کرن آیا تھائیں تھائیا۔ کتاب
 کہے میں اندروں باہروں بند، پڑدا سکیا نہ کوئی کھلایا۔ اک واری میریاں تن سٹراں تئیاں گجری چند، جس ویلے سولاں تیج آسن لائیا۔ اوسے ویلے کہا
 تُوں ہی صاحب بخشند، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ایہو ڈھولا سولہا تیرا تیرے پسند، سوہنگ راگ دتا سٹائیا۔ بھتھے والے ہتھ نال مُٹھی
 دیکھی گنڈھ، کمان دھنُش کندھے نالوں ہلایا۔ دوجی واری تیرے دوارے آواں ٹنگ، اِس دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پر بھو میں کس دے نال کراں جنگ،
 جو تیرا سو میرا نظری آئیا۔ میرے کول نہیں کسے دی ونڈ، برہمنڈ کھنڈ تیرا روپ سائیا۔ تیرا پریم دیکھ کے پرمانند، پر پُرکھ تیری وڈی وڈیائیا۔ اگوں
 ہس کے سری بھگوان کہا سورے سربنگ، سچ نال صلاحیا۔ واہ میرے لاڈلے گجری دے چند، اتم گود اپنی لواں اُٹھائیا۔ ست سٹراں والی کتاب جو رکھی
 بند، تیرے ہتھ دیواں پھڑائیا۔ گو بند کہا میں وسنا سدا گر کھاں سنگ، میتھوں جھلی نہ جائے جدائیا۔ پُرکھ اکال کہا بھگتاں دا گھر تیرا پُری انند، دیوا باقی
 کملاپتی اِکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ برہما رکھ کے ہتھ پیشانی، نیز اَکھ کھلایا۔ اندرے اندر آئی حیرانی،
 باہروں سکے نہ کچھ سٹائیا۔ سری بھگوان کرے کھیل اپنی مہانی، مہربانی وِچ سائیا۔ میں سمجھیا اِس کتاب وِچ کوئی کہانی، جیہڑی کہاوت لئی بنائیا۔ جاں

ویکھیا اِس دا لیکھا باہر دو جہانی، دو جہاناں مالک اپنے ہتھ رکھایا۔ اِس دے وچوں لہجی اوہ نشانی، جس دا نشانہ گُر اوتار پیر پیغمبر گئے جنایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کماپا۔ کتاب کہے میرے وچ اوہ عبارت، جو بن عملاں پار کرائیا۔ پر بھ کرپا نال بھگتاں دی بدل دیواں
 عادت، ادنے اعلیٰ لواں ترائیا۔ میرا لیکھا نہیں کسے اُتے کاغذ، قلم شاہی نظر کوئے نہ آپا۔ میں اوہناں دے در دی ہوئی عاجز، مسکین ہو کے پھیرا پاپا۔
 جنہاں نوں پر بھ نے اپنے ملن دی دتی اجازت، بندھن سارے دتے تڑایا۔ سچ بچھو میں سچ دوارے کھلو کے بھگتاں دی کراں سفارش، شہادت اپنی
 دیاں بھگتایا۔ اوہ پر بھو میری لکھی نہیں عبارت، ایسے طرح انہاں دا لیکھا پار کرائیا۔ جے تیری ایڈی ہووے وڈی عدالت، واحد اپنا حکم منایا۔ وکلا کیا
 کوئی کرے وکالت، دُھر دا حکم اک سُنایا۔ تیرے بھگت تیری امانت، انتم تیرے ہتھ پھڑایا۔ توں سدا رکھ صحیح سلامت، علامت کوئی نیڑ نہ آپا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے پاپا۔ کتاب کہے میں بھگتو تھادی، جگ جگ آس رکھایا۔ میں توں کوئی گانہ سکيا ڈھاڈی، راگاں وچ
 الاپا۔ میں توں کوئی سمجھ نہ سکيا کایا وچ باڈھی، جسم ضمیر رمز نہ کوئے لگایا۔ میرا بھیو نہ پایا کسے راگی نادی، کلام کلمہ نہ کوئے سمجھایا۔ میں سب توں
 رہی گواچی، پھڑ کے ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ انتم کل حکمے اندر بن کے داسی، سیو کن ہو کے سیو کماپا۔ جنہاں پار برہم ملیا شاہو شباسی، شہنشاہ اپنا رنگ
 دکھایا۔ اوہناں دتاں کھیل ساچی، سچ دیاں درڑایا۔ بنا سیری بھگوان جن بھگتو کوئی نہ آگے ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ ستاں سطران دا مول
 جس نوں سمجھ کے شکر ہتھوں سٹ دے ترسول، وشنوں باشک سیجاں جائے بھول، سانگوں پانگ نہ کوئے ہنڈھایا۔ جس دا اکو اک اصول، معقول،
 دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا دکھایا۔ برہے ویکھ ستاں سطران دا اُپرلا کنارہ، اپر پیر رہیا جنایا۔ جس دے
 اُتے لکھیا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جیکارا، جس دے حکمے اندر جے جیکار کرن تھاؤں تھانیا۔ تیریاں ویداں وچوں اکھڑ بنیا نہ کوئے لکھارا،
 لکھت بھوکھت نہ کوئے سمجھایا۔ سبجگ تریتا دوا پر کلج گُرو اوتاراں پیر پیغمبر اں نال کیتا اُدھارا، نقدو نقدی سودا ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ رمران نال سمجھایا
 پرگٹ ہووے نہکلنک اوتارا، نر نرائن پھیرا پاپا۔ اشاریاں نال دسیا امام اما پروردگار، سانجھا یارا ویس وٹایا۔ انتم کھیل کرے نیارا، نرویر اپنا حکم منایا۔

بھگتاں کرے پیارا، بھگوان اپنی گود اٹھائیا۔ اِکو چرن کول دے سہارا، مہاسار تھی جگت ساگر پار لنگھائیا۔ دُھر دھام بخش دوارا، رام ساچا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہمے تیرے اکھراں دا اگلا نظارہ، اپنیاں اکھراں وچوں دے سمجھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، بھگت سہیلا اک اکیلا وِچ سنسارا، دُجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔

☆ ۱۲ گھڑ ۲۰۲۱ بکرمی ہری سنگھ دے گرہ خلیل بستی ☆

ستّویں سطر کہے میٹوں پڑھو اُلٹی، بن اکھراں اکھڑائیا۔ میٹھوں پرُم پُرکھ دی پیڑھی تُردی، لیکھا دیاں سمجھائیا۔ سمجھ جناواں شبّدی گر دی، جو تھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جتھوں حکمے اندر دھار تُردی، چلے واہو داہیا۔ جتھے وِشن برہما شو اُپجوان دی ترسنا پُھردی، آسا اک وکھائیا۔ جتھے لوڑ نہیں کسے ہور دی، اُورا روپ نہ کوئے دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا اپنے وِچ سمائیا۔ ستّویں سطر کہے میٹوں پڑھو بچھوں آگے، اگلا لیکھا دیاں سمجھائیا۔ جس دا بھیو نہ لگا اے، اِنج تک سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کوٹن کوٹ جگ چو کڑی کال لنگھے، وِشن برہما شو گئے پھیریاں پائیا۔ کوٹن کوٹ گر اوتار پیغمبر بہہ کے گئے سنگھاسن اُتے منجے، مجلس نرگن سرگن سچ لگائیا۔ کوٹن کوٹ بیڑے پار لنگھدے دیکھے کنڈھے، اپنا پندھ مُکائیا۔ میرا حصّہ گھر ساچے کوئی نہ ونڈے، ونڈنہارا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال گوبند دھار دتی کھنڈے، میرا رس ادھو چکاروں دتا چوائیا۔ میں گاکے کہا اِکو چھندے، تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا وسیرا اِکو گھر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا ناتا سدا جڑائیا۔ ستّویں سطر کہے میرا دیکھو چک کے پڑدا، نقاب نظر کوئے نہ آئیا۔ اوتھے لیکھ اوس گھر دا، جس گھر دامالک بے پرواہیا۔ بن پُرکھ اکال دُجا کدے نہ کوئی پڑھدا، سکھیا وِچ نہ کوئے سمجھائیا۔ بھے اندر بھو وِچ سرب ڈردا سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جس ویلے پر بھ اپنی کرپا کردا، مہربان دیا کمائیا۔ اُس ویلے میرے نال رلدا، اپنی خوشی میری خوشی وِچ ملائیا۔ میں کراں نہ وساہ گھڑی پل دا، وچھوڑا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوتھے جھگڑا اِکو گل دا، میں آگے ہو کے دیاں سنائیا۔ پار برہم پت

پر میثور تیرا بھگت لوکمت کیوں رُلدا، نیتز نیناں نیر وہایا۔ ابناشی کرتے کہا اوہدا ہنجنھو اتھرو جو دُلھدا، پریم رس میرا نظری آئیآ۔ میں مالک اوس کُل دا، جس کُل وچوں سَتجک تریتا دواپر کُجک مُڑ مُڑ پھیریاں پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ ستویں سطر کہے میری سب توں پچھے گھنڈی، گھنگٹ نظر کوئے نہ آئیآ۔ میری اوس دے ہتھ کُنھی، جو کنبوساں وچوں کنبوس شہنشاہاں وچوں شہنشاہ اکھوایا۔ میں پریم پُرکھ دی پونجی، وست امولک میرا نام دھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ سطر کہے میرا اگا آیا پچھے، پچھلا لیکھا ویکھ وکھایا۔ صاحب سلطان اکو دے، دوجا رُپ نہ کوئے جنایا۔ جو میرا لیکھ لکھے، لکھتی ملے نہ کوئے وڈیایا۔ دُھر درگا ہی بن کے پتے، پت پر میثور ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار دے سمجھایا۔ پچھلا حصّہ کہے میرا ناتا نال اوس شکت، جس دی شناخت سمجھ کسے نہ آئیآ۔ جے یلیا جگت سجن ساچے بھگت، بھگتاں اپنا گھر وکھایا۔ توڑ نبھاون دی لا کے شرط، شریعت اپنی دے سمجھایا۔ جُگاں پچھوں ملن دا آوے وقت، چو کڑی بیٹھی راہ تکایا۔ اگے جان والا دے کوئی نہ خرچ، درج اپنے گھر کرائیا۔ کرے کھیل آپ اسپرج، اچرج لپلا دے ورتایا۔ سچ دوارے کر کے میری لکھت پڑھت، پترا چوٹھا دے صفایا۔ ناتا توڑ کے عرش فرش، فاصلہ اگلا دے وکھایا۔ رحمت وچ نہ کسے کرے ترس، مہر نظر اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے وکھایا۔ میرا اگا پچھا اکو رنگ، سطر ستویں رہی جنایا۔ ادھو چکار میرا اکو مردنگ، انراگی راگ الائیآ۔ وڈے چھوٹے حصیاں وچ میرا سنگ، ساچا سنگ نبھایا۔ میرے اندر جن بھگتاں خواہش اُمنگ، آسا رُپ وٹایا۔ اوسے آسا کارن ملے سورا سربنگ، بے پرواہ اپنا پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا درڑایا۔ سطر والے سارے اکھر ہندسے، انگنت رہے جنایا۔ اسیں اُتجے پر بھ دی بند سے، دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ اسیں لیکھے لکھے وشن برہما شو اند دے، دُھر دی بنت بنایا۔ اسیں مالک اوس پنڈ دے، جس گھر وسے ہر رگھرایا۔ جگ چو کڑی کال منوتر رہیے گندے، حساب اپنے گھر لکھایا۔ دو جہان رہیے مندے، تولے بن کے سیو کمایا۔ ویکھیے کھیل بھن بھن دے، پُرکھ ابناشی کی کی رچن رچایا۔ لہنے دینے جانے زین دن دے، گھڑی پل دُھر دا حکم منایا۔ نظارے ویکھیے بھنگر چھن دے، پلک سکے نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، لیکھا ساڈا رہیا جنایا۔ اکھراں نال نظر آون والے ڈنڈے، وڈے چھوٹے سارے رہے جنایا۔ اسیں بیٹھے اوس کنڈھے، جس دا پتن اک اکھوایا۔
 اوٹھے مُرشد مُرید کدے کوئی نہ لنگھے، دوارے آکے نانک کبیرا سیس نوایا۔ پھیر آگے جھولی ڈاھ کے دست منگے، واسطہ اپنا اکو پائی۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا اپنے وچ ٹکایا۔ ڈنڈے کہن آد جگاد سانوں کردے رہے سرب ڈنڈوت، بندنا کر کر سیس نوایا۔ ساڈے اندر کوئی نہ
 سکے پہنچ، جندر سکے نہ کوئے کھلایا۔ کوٹن کوٹ روندے دیکھے پیر پیغمبر کتب غوث، نیتز نیناں نیر وہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر
 ساچے خوشی منایا۔ اکھراں والے ڈنڈے کہن دیکھو ساڈا موڑ، اپنا رنگ بیٹھے بدلایا۔ جس ویلے پر بھ نوں پئے اپنی لوڑ، اوس ویلے ساڈا پڑدا لاہیا۔
 جس ویلے گر اوتار پیر پیغمبر لوک مات دیوے تور، اوس وقت ساڈا ورقہ نہ کوئے اٹھایا۔ اوس دے آگے کسے دا نہیں کوئی زور، حکمے اندر سارے سیو کما یا۔
 جس ویلے جن بھگت سدھے پر بھ ملن دا پاون شور، کوکن دین دھایا۔ جگت دیکھ اندھیرا گھور، اندھ اندھیرا چھایا۔ اوس ویلے سچ نال ساڈا پڑدا کھول،
 اشارے نال سمجھایا۔ برہم دیوے اڈول، میری کتاب لے اٹھایا۔ برہما اٹھے آپ انھول، سمجھ کوئے نہ آیا۔ پُرکھ ابناشی پہلا دوجا تيجا چوتھا ورقہ
 لئے درول، ورقے وچوں سطران اکھراں والیاں دے سمجھایا۔ جس دے اُتے لیکھا انمول، انملڑی دست وچ ٹکایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 سو اپنے رکھے کول، جس وچوں کل بھگتاں لئے پرگٹایا۔

☆ ۱۲ گھٹھ ۲۰۲۱ بکرمی گریڈیپ سنگھ دے گرہ توتاں والی ☆

سچکھنڈ نواسی تیرا اگتا دیس، برہم ویتا برہما رہیا جنایا۔ میں نہ جاناں تیرا بن اکھراں والا لیکھ، نراکھر سمجھ کوئے نہ آیا۔ جس دی دھار وچوں آد
 جگاد جگ چوکڑی شاستر سمرت دیں بھیج، دھر سندیشہ اک سنایا۔ لوک پرلوک دو جہان برہمنڈ کھنڈ دیویں سندیس، سوہلے راگ ناد سنایا۔ نیت نوت
 نرویر نراکار دھار اولڑا بھیس، بھیکھا دھاری اپنی کھیل کھلایا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی کھیلیں کھید، شاہ پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ نیوں نیوں

چرن کولاں اُتے کراں آدیس، نیتز نین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ تُوں آد جگاد رہیں ہمیش، کوٹن کوٹ برہے گئے تیری سیو کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، بھيو ابھیدا دے جنایا۔ برہے میری کتاب دکھری، سو صاحب آپ جنایا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئے باون اکھری، سرگن رُپ نہ کوئے درڑایا۔ جیہڑی لکھی نہ جائے اُتے کاغذ پتریں، قلم شاہی نہ کوئے جڑایا۔ جس نوں سمجھ پائے نہ کوئے شودر ویش براہمن کھتری، چارے کھانی چارے بانی دھیان نہ کوئے لگایا۔ آد جگاد جگ چو کڑی وشن برہما شو تہا تھوں تیاں توں رکھی دکھری، بھيو ابھید نہ کوئے سمجھایا۔ تس دا لیکھا حرفاں وچ نہ سطرین، حروف سکے نہ کوئے درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنے وچ چھپایا۔ برہما کہے میں نہ سکاں واچ، سمجھ رمز نہ کوئے لگایا۔ ہوں بالک نڈھا تیرا داس، بے انت تیری سرنايا۔ حکمے اندر ویکھاں کھیل تماش، نت نت سیو کمایا۔ دوئے جوڑ کراں ارداس، میننتی اکو اک جنایا۔ اپنا بھيو کھول کے راز، پڑدا دے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سری بھگوان کہے برہے میرا اکھر نرالا، آد جگاد سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جس دا مالک اکو پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری اپنی رچن رچایا۔ جو وسنہارا سچھنڈ سچّی دھر مسالا، سچ دوارے سوبھا پایا۔ جس دا مارگ گھر ساچے سچ سکھالا، او جھڑ راہ نہ کوئے جنایا۔ جس دا نرگن نور جوت اجالا، جوتی جوت کرے رُشایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیسہ اک سُنایا۔ برہما کہے میری منگ، در ٹھانڈے سیس جھکایا۔ کرپا کر سورے سربنگ، شہنشاہ تیری سرنايا۔ وچوں کھول کے دس اس دا انک، پہلا دوجا صفحہ دے اٹھایا۔ تیجے دوار یوں کھول کے بنک، چوتھا اکھر دے پڑھایا۔ نمو نمو تیرا کوئی نہ جاناں انت، انترا اپنا بھيو چکایا۔ در درویش بھکاری کھڑا منگت، یاچک اپنی جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر سری بھگونت، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ در دوارے کراں مَنّت، نیتز نین اکھ شرمایا۔ تیرا حرف پڑھن دی نہیں کوئی ہمت، حوصلہ نظر کوئے نہ آيا۔ لکھ چو راسی لیکھا ویکھاں جیو جنت، جو بھانڈے دتے بنایا۔ چوڑاں ودیا بنا کے بنت، اکھراں نال دتا سمجھایا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، کیتی مات پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دے درڑایا۔ سری بھگوان کہا نال اشارے، سینت نال جنایا۔ برہے ایتھے کوٹن کوٹ بن کے گئے ونجارے، حکمے اندر پھیریاں پایا۔ ایس اکھر نوں لبھدے گرو اتارے، پیر پینمبر بن بن

پاندھی راہیا۔ کسے ہتھ نہ آیا لکھیا لکھت لکھارے، جگدیش اپنے ہتھ رکھی وڈیاں۔ اٹھ ویکہ نیتز روندے جگ چارے، سنجگ تریتا دواپر کلجک دین
دہانیا۔ گل وچ پلو پا کے کھڑے تیئی اوتارے، مستک ٹکا دھوڑی خاک رانیا۔ پیر پیغمبر عیسیٰ موسیٰ محمد جھک جھک کرن نمسکارے، سجدہ سیس نوایا۔
نانک گوہند دہ دشا لگے ویکہ اکھاڑے، سوہلا ڈھولا اکو نام دھیانیا۔ بھگت سہیلے بن ونجارے، ہٹوہٹ ویکہ دکھانیا۔ کاگت قلم لکھ لکھ ہارے، شاستر سمرت
وید پُران دین گواہیا۔ راہ تگن زمیں اسمان سورج چن ستارے، منڈل منڈپ اپنی اکھ کھلایا۔ چار گنت دہ دشا لکھ چوڑاسی جیو جنت ویکھے پنہارے، جگ
جگ اپنی سیو کمایا۔ وشن برہما شو بھجے پھرن در دوارے، آپ اپنا بل دھرایا۔ میرا انت نہ پارادارے، بے انت میری وڈیاں۔ میرا نرا کھن نہ کوئے
وچارے، چوٹی سخر چڑھکے ساکھیات روپ نہ کوئے وٹایا۔ جو دیسے سو چرن دوارے، تھر گھر بہہ کے سارے ڈھولے گانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا نر نرنکار پروردگار دھر درگا ہی آپ جناں۔ برہما کہے میں کھولدا بستہ، اودیا وڈیا دوویں نظری آں۔ تیرا
مارگ دکھرا رستہ، بے پرواہ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جس دوارے نام نُماری چاڑھیں مستاء اپنا رنگ رنگانیا۔ لیکھ چکاویں کیٹاں ہستاں، اوچاں نیچاں ویکھ
دکھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا صفت صلاحی نام دسدا، جگ چوکڑی رسنا جہوا بتی دند ڈھولا گانیا۔ بھگت سہیلا تیرا آس لوکات رکھدا، کون ویلا نرگن
سرگن ہو کے میل ملاں۔ وید پُران شاستر سمرت تیرا ڈھولا گاویں جس دا، خوشیاں راگ الاں۔ توں سب توں دکھرا نرالا اگم اتھاہ اپنے گھر وسدا، سچ
دوارے ڈیرہ لایا۔ تیرے حکمے اندر جگ چوکڑی بُرج منارا ڈھٹھدا، لکھ چوڑاسی خاکی خاک ملاں۔ شبد سہیلا گرو گرو چیل تیرا نام جیدا، جپ جپ اپنی خوشی
پر گنایا۔ تیرا ویس انوکھا پُرکھ سمرتھ دا، کوئی سمجھ سکے نہ رانیا۔ تیرا اشارہ اوس اکھ دا، جیہڑا نیتز نیتراں وچوں باہر دھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، بھو کھلا اپنے ہٹ دا، در دروازہ دے کھلایا۔ سری بھگوان کہے میرا ہٹ انوکھا، آپ اپنی بنت بنایا۔ جس دے اندر رکھیا اپنا پوتھا، پُستک
پڑھن کوئے نہ آں۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر سارے کردے لوچا، انتر رچی آتمک دھیان لگانیا۔ جتھے جوت پرکاش جگمگ جگے جوتا، نورو نور نور
ڈگم گانیا۔ جتھے لہنا دینا پچھے لوک پر لوکا، جگت سلوکاں راگ نہ کوئے سنانیا۔ سچ پچھیں میرا شبدی سوت اک وشن برہما شو اگے بنیا پوتا، پتا پوت اپنی کھیل

سمجھایا۔ نو سو چُرانوے چو کڑی جگ بچھوں اک وار دیواں سب نوں مَوَق، مکمل اپنا حکم سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ برہما کہے میری عرض، آرزو تیرے آگے جنایا۔ تیرا کھیل پر بھو اسچرج، میری چلے نہ کوئے چترایا۔ توں سورِ پیر مردانہ مرد، بلدھاری اک اکھوایا۔ توں آد جگاد جگ چو کڑی کریں عدل، عدالت دُھر دی اک لگایا۔ کوٹن کوٹ برہمے دتے بدل، گر اوتار جگ جگ سیو کمایا۔ تیری کوئے نہ جانے دُھر دی منزل، مقام حق تیرا کھیل بے پرواہیا۔ کوٹن کوٹ شکر لکھ چو راسی کر کر تھکے قتل، مقتول تیرے درتے بیٹھے ڈیرے لایا۔ وشن بھنڈارا تیرا کر نہ سکے وزن، تول ترازو کڈا تیرا ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، بھید ابھیدا اچھیدا دے جنایا۔ سری بھگوان کہے اکو ایک، اینکار رہیا جنایا۔ سب توں وکھرا میرا بھیکھ، رُپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آیا۔ میں وسوں دُھر دے دیں، سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ جگ چو کڑی لوں پیکھ، نیتز اپنا اکھ کھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سدا سدا سد بھیج، دُھر دا حکم منایا۔ جگ چو کڑی کھیل کے کھیڈ، بن کھڈاری خوشی منایا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، شبدی ناد کراں شنوایا۔ شاستر سمرت وید پُراناں لکھ کے لیکھ، نرگن سرگن سیو کمایا۔ تن جگ دے دے جان سندیش، سوہلے ڈھولے جگت جنایا۔ سب دا مالک خالق پر تپالک نر نریش، نر ویر سچا شہنشاہیا۔ جس دا مچھ داہری نہ کوئے کیس، مونڈ منڈایا رُپ نہ کوئے دکھایا۔ لکھ چو راسی اندر گھٹ گھٹ ہو پرویش، آتم پر ماتم پر ماتم اپنا رنگ رنگایا۔ کلج انت سری بھگونت اپنا دھار اولڑا بھیس، دُھر دی کار کمایا۔ بھاگ لگا کے سمبل دیں، سوہنا مندر اک سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درساونہارا اک در، دُھر سندیش آپ جنایا۔ برہما کہے پر بھو سمبل کھیڑا نگر، چار جگ رہے جس گایا۔ جس دی تیرے دوارے ہووے قدر، قُدرت وچوں باہر دکھایا۔ جتھے گر اوتاراں پیر پیغمبراں دی پوری ہووے سدھر، آسا منسا ویکھ دکھایا۔ جس دوارے وشن برہما شو اٹھ اٹھ نٹھن، بھجّن واہو داہیا۔ جتھے بھگت بھگوان آگے دُکھڑا دسن، نیتز نیناں رو رو نیر وہایا۔ جتھے آتم پر ماتم آئے ہسن، مل صاحب خوشی منایا۔ جتھے شبد اگمی سَت دُلا تیرا نیلا آئے کسن، چلہ کمان نہ ہتھ اٹھایا۔ جتھے ابناشی کرتا بھگتاں پت آوے رکھن سر اپنا ہتھ لگایا۔ لکھ چو راسی وچوں باہر آئے کڈھن، جم کی پھاس تڑایا۔ جتھے سَت ستوادی اک کرائے عدل، کوڑی

کریا میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ برہے میری سٹاں قطاراں والی اک کتاب، جس دے وِچ لیکھا دتا لکھایا۔
 ست لوک دا مالک اک جناب، اعلیٰ ادنیٰ بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا کدے نہ ہوئے بے باق، لہنا سکے نہ کوئے چُکایا۔ جس دا سب توں اُچا محراب، محبوب
 ہو کے ڈیرہ لایا۔ جس دی سب توں وکھری آواز، شبدی ناد سنایا۔ جس دے اندر ڈوگھا راز، سمجھ کوئے نہ پایا۔ جس دا دو جہان کھیل تماش، لکھ
 چوڑاسی رہیا سمایا۔ جس دی جگ چوکڑی سارے رکھدے گئے آس، ترشنا نال ملایا۔ جس نوں کھندے پُرکھ ابناش، ابناشی ہو کے کھیل کھلایا۔ سو سچ
 دوارے کرے نواس، استھان بھومکا دے وڈیایا۔ اوہ سمبل نگر خاص، جس دی خصوصیت سمجھ سکے نہ رایا۔ جتھے من منوانہ کوئے بدمعاش، ناری نر
 رُپ نہ کوئے وٹایا۔ نہ پون نہ سواس، رسنا جھوا بٹی دند نہ کوئے ہلایا۔ نہ پرتھی نہ آکاش، گنگ منڈل سو بھاپایا۔ نہ گونی نہ کاہن پائے راس، نہ سُر ترقی
 رام ہوئے جدایا۔ نہ گرو اتار پیر پیغمبر داسی داس، سیوک رُپ نہ کوئے دکھایا۔ نہ کوئے سمنند ساگر ڈوگھا کھات، اُچے ٹلے پربت جنگل جوہ پہاڑ نظر
 کوئے نہ آیا۔ اکو اک پر م پُرکھ پر ماتم وسے ساکھیات، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا لیکھا سدا سدا سدا بناں قلم دوات، مساوی سنگ نہ کوئے بنایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سُنہیہرا اکو اک سمجھایا۔ برہما کہے میری نمو نمو نمسکار، نمستے کہہ ہلایا۔ تُوں داتا پروردگار، نر
 نرائن تیری وڈیایا۔ تُوں کاتب اکٹرا لکھار، کتب خانیاں تیری سمجھ کوئے نہ پایا۔ جو آیا سو بے انت بے انت گیا اُچار، انت وِچ اندر انتشرن گیا
 سمایا۔ تیرے کوٹن کوٹ جگ بیت گئے وِچ سنسار، سنساری بھنڈاری بن کے سارے سیو کمایا۔ جس نوں لائے دیبان دا دتا اختیار، اوہ وی درتے سپیس
 نوایا۔ سُن سُن تیرا فرمان، فُرنے سارے بیٹھے بند کرایا۔ تیرا نرا کھراں والا اوہ نشان، جو نشانے تیر نرالے رہیا چلایا۔ سبجگ تریتا دواپر کجگ کسے نہ
 پرچہ پیا وِچ امتحان، سوال حل نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے دکھایا۔ برہے لیکھا لکھن سُنن توں باہر،
 پڑھیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ میرا کھیل گپت ظاہر، ظاہر ظہور بے نظیر اپنی کل ورتایا۔ جد کراں جن بھگتاں پیار، پریم پریتی اک سمجھایا۔ ساچا مارگ دیاں
 وکھال، انتر آتم کر پڑھایا۔ کایا مندر بنا کے سچی دھر مسال، شودوالے مٹھ کھسڑا دیاں مکایا۔ ناتا توڑ کے کال مہاکال، دین دیال دیواں ملایا۔ آپے ویکھ

مُریداں حال، مُرشد ملِ بل خوشی وکھائی۔ گھر سُہا کے امرت تال، رس اِکو جام پیا۔ جوتی دِپک دیا بال، اندھ اندھیر دیاں مٹائی۔ سد لے کے جاواں نال، پھڑ باہوں گلے لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے بھگتاں اپنا بھو کھلایا۔ جن بھگت میرا جانے منتر، منتو سب دا حل کرائیا۔ میرا میلا آتم انتر، باہروں نظر کسے نہ آئی۔ ترے گُن مایا پنج تت بُجھاواں بسنتر، امرت میگھ اک برسائی۔ پندھ مکا کے گگن گگنتر، گرہ مندر دیاں سُہائی۔ بھو چکا کے برہم نر منتر، نرویر دیاں ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں کھوج کھجائی۔ برہما کہے واہ پر بھو تیرے بھگت چنگے، میں سُن کے خوشی منائی۔ جنہاں دے آتم اندر نر گن ہو کے لنگھیں، سچ سنگھاسن سو بھاپائی۔ نام ندھان وجائیں مردنگے، انحد راگی راگ الائی۔ امرت دھار دیویں جل ٹھنڈے، نہجھر جھرنا اک جھرائیا۔ گیت سُہاگی سُنائیں اک چھندے، سوہنگ ڈھولا راگ الائی۔ بندگی وچوں باہر کڈھ کے بندے، بندھن سارے دیں تڑائی۔ پریم پریتی نال رہندے رنگے، رنگ اِکو اک چڑھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، تیرے ہتھ سچی وڈیائی۔ برہما کہے میں دیکھے بھگت سُہیلے، سُنیاں وچوں سوہنے نظری آئی۔ جنہاں دے ہر جو تیرے نال میلے، ہر کا مندر دیکھ خوشی منائی۔ اوہ وسن دھام نویلے، نچ گھر بیٹھن ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ سری بھگوان کہے میں بھگتاں جوگا، جُگ جُگ اپنی سیو کمائیدا۔ بدل دیواں کایا چوغہ، چولی اپنا رنگ رنگائیدا۔ اندر وڑ کے دیواں ہوکا، سوئی سرتی آپ اٹھائیدا۔ نام سُنا کے سچ سلوکا، اِکو راگ درڑائیدا۔ میل ملا کے دُھر دی جوتا، جوتی جوت جوت ملائیدا۔ جنم مرن دی کٹ کے سوچا، آون جاون گیار تڑائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سُہیلے گود بہائیدا۔ برہما کہے میں دیکھے بھگت گودی چکے، درگاہ بیٹھے خوشی منائی۔ اوہناں دے پینڈے مکے، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ اوہ پار لنگھے سکے، کوڑے وہن نہ کوئے وہائی۔ اوہ گوڑھی نیند سُتے، سچ دوار یوں سکے نہ کوئے اٹھائی۔ اُہناں دے لیکھے چکے کایا مائی جُے، تتوت پھیر نہ کوئے ہنڈھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ سری بھگوان کہے بھگت میرا میت، آد جُگاد دیاں جنائی۔ جس نال چلے میری ریت، نر گن سر گن وبے ودھائی۔ جس دا مارگ سدا باریک، نکھی دھار رکھائی۔ جس دا رُپ نیکن نیک،

ہنکاری گڑھ نہ کوئے درڑائیا۔ جسدا نظر نہ آوے کوئی شریک، لاشریک نورِ خدائیا۔ ساچے بھگت وچ اک توفیق، توارخِ صفتاں نال صلاحیا۔ اُس نوں اکو اک اڈیک، پاربرہم پت پریشور ملے چائیں چائیا۔ میرا اندر باہر کردے سیت، اگنی تت رہن نہ پائیا۔ جس نوں ملیاں لیکھا چھٹ جائے مندر مسیت، کایا کعبہ دے دھائیا۔ جس نوں ملیاں تن من ہوئے نہ کدے پلےت، پاکی پاک دے جنایا۔ جس ملیاں لیکھا چک جائے اوچ نیچ، ذات پات دین مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بخش کے سچ پریت، پریتم اپنے نال ملایا۔ برہما کہے ویکھے میں جن بھگت ملدے، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ کیتے قول کدے نہ پھر دے، اقرار سکھ نہ کدے بھلائی۔ پڑدے چک کے بجر کپائی سل دے، ستمکھ ہو کے درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جن بھگت کہے میرا شکرانہ، پرہہ اپنی دیا کمائیا۔ گھر ملیا سری بھگوانا، گرہ مندر وچوں اٹھ کے درس دکھائیا۔ نام سنایا اک ترانہ، تریا مکھ شرمایا۔ دیپک جگایا اک مہانا، اندھ اندھیر گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دتی آپ وڈیائیا۔ جن بھگت کہے گھر پایا ٹھاکر، ہر ملیا بے پرواہیا۔ جن بھاگ لگایا کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ وئی ودھائیا۔ سرت سوانی دتا آدر، شبدی مان ودھائیا۔ نرمل کرم کیتا اجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ بن کے سوربیر بہادر، کوڑی کریا کولوں لیا بچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت کہے میں پایا بھگونت، آسا پور کرائیا۔ گھر سوامی ملیا کنت، خوشیاں رنگ دکھائیا۔ ناتا توڑ کے لکھ چوراسی جیو جنت، یاترو اپنا لیا بنائیا۔ گھر رہیا نہ گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم رہیا سمجھائیا۔ میل ملا کے دھر دی سنگت، سنگ اپنا دتا سمجھائیا۔ ہر کا بھگت دوجے در کدے نہ جاوے بن کے منگت، جھولی آگے نہ کسے پھیلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس نوں نام خُماری چاڑھی رنگت، جگت للاری کم کسے نہ آئی۔ جن بھگت کہے موہے ملیا سوامی، سوما امرت دتا پرگٹایا۔ اندر وڑ کے سنائی اپنی بانی، بان نرالا تیر چلائی۔ میرا ناتا ٹٹ گیا چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سیتج لیکھا دتا مکایا۔ میری سرتی ہو کے سگھر سچجی رانی، نیز نین رہی اٹھائیا۔ شبد ملے دھر داہانی، گھر ساچے جوڑ جڑائیا۔ لیکھا چکے آون جانی، پاندھی بن کے پھیرا پھیر کوئے نہ پائیا۔ درشن کراں اوس شاہِ سلطانی، جو شہنشاہ نورِ خدائیا۔ ساچے مندر بہہ کے چرن کول کراں دھیانی، دوسرا کھ نہ کوئے اٹھائیا۔ جس کرپا کر کے

کیتی مہربانی، محبوبِ محبتِ وِچ لیا ملائیا۔ جن بھگتاں دتی اوہ نشانی، جس نشانی دا برہما بیٹھا راہ رہیا نکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی حکمران، حکومت اگوگر وکھائی۔

☆ ۱۲ گھٹھ ۲۰۲۱ بکری نہال کور دے گرہ گولیوالا ☆

برہما کہے میرا مٹیا مان، میری ودیا نہ کوئے چٹرائیا۔ بن اکھراں والا دے پرہہ گیان، دھر دی دھار جنائیا۔ چارے وید ہوئے حیران سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ سمیرت پُران سرب گرلان، کوک کوک سنائی۔ نیز رووے انجیل قرآن، اکھ سکے نہ کوئے اٹھائی۔ اٹھ دس ویکھ ہوئے حیران، دھر دا میل نہ کوئے ملائیا۔ کھانی بانی ہو غلام، اپنی سیو کمائی۔ صفت صلاحی تیرا گاؤندے رہے نام، جگ چوکڑی دے وڈیائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیندے گئے پیغام، نرگن سرگن روپ وٹائی۔ قلم کاغذ شاہی اُتے لکھدے گئے بیان، حرف حروف جوڑ بڑائی۔ سندیسے سناندے گئے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ راگ الائی۔ ست دھرم دے دسدے گئے نشان، دھر دا حکم جنائیا۔ چلے دھنش چکدے گئے کمان، بھٹھے سنگ رکھائی۔ کھنڈا کھڑگ چکاؤندے گئے کرپان، نکھی دھار جنائیا۔ سجدیاں وِچ کردے گئے سلام، نمستے کہہ کہہ سیس نوائیا۔ ڈنڈوت بندنا کردے گئے پرنام، نیوں نیوں لاگن پائی۔ جگ جگت جگ بناؤندے گئے نظام، نوبت تیرا نام وجائی۔ راہ تگدے رہے صبح شام، گھڑی پل دوس رین اپنی اکھ کھلایا۔ تیرا بھیو کسے نہ پایا سری بھگوان، بے انت کہہ کہہ شکر منائی۔ تیرا دھر سندیشہ بن تیری کرپا سنے نہ کوئی انسان، من مت بدھ سمجھ کسے نہ آئی۔ سچکھنڈ نواسی تیرا جانے نہ کوئے ودھان، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائی۔ اوہ آد جگادی سب دا حکمران، حاکم بے پرواہیا۔ سچ دوارا تیرا مکان، مقام حق سوہا پائی۔ سچکھنڈ تیرا نشان، ایکنکار اگو نظری آئی۔ سبجگ تریتا دواپر کھل کھیل مہان، مہما اکھ کھ درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے جنائیا۔ برہما کہے میری ہوئی بس، نیوں نیوں سیس جھکائی۔ کھجگ انتم خالی ہتھ، سچ دوارے دیاں درسائی۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، میری سمجھ وِچ نہ آئی۔ میں ناتا جوڑدا رہیا تات اٹھ، نو در ناتا

جگت بندھائیا۔ دسویں نور ظہور رکھ، آتم تیری ونڈ ونڈائیا۔ برہم ہو کے لیا حق، حقیقت وچ لکائیا۔ جگ چوکڑی سیوا کر کر گیا تھک، منزل اپنی پندھ
 مکائیا۔ انتم لہنا دینا تیرے ہتھ، میری چلے نہ کوئے چترائیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، در تیرے اوٹ تکائیا۔ کلجگ انتم کھیڑا ہندا دے بھٹھ، سگل
 سرشٹی رہی گر لائیا۔ ناڑ بہتر اُبلے رت، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ دو جہاناں رکھے کوئی نہ پت، مہر نظر نہ کوئے اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے گئے
 نس، کلجگ انت پلو لوک مات جھڈائیا۔ شبد اشارے نال گئے دس، دہ دشا آپ جنائیا۔ صدی ویہویں شاہ سلطانا سری بھگوانا نرگن نرویر نرنکار آوے نٹھ، بن
 کے پاندھی پندھ مکائیا۔ جوت سروپ شاہو بھوپ ست ستوادی ہوئے پرگٹ، بودھ اگادھی دھار چلائی۔ سچ دوارا ایکنکارا دھر دا کھولے ہٹ، ابناشی
 کرتا بن ونجارا ویکھے چائیں چانیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے سجن لئے رکھ، رکھیا کرے ہر گھٹ تھانیا۔ شاستر سمرت وید پُران مکھ پڑدا لین ڈھک،
 چار کُنٹ نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا کھیل اگمی گھٹ گھٹ، اوچ نیچ نظری آئیا۔ تیرا سنگھاسن کھٹولا ویکھئے اگمی کھاٹ، کھٹیا اکو نظری آئیا۔ نرگن جوت کر
 پرکاش، ابناشی کرتے پھیرا پائیا۔ کوڑی کریا مٹے اندھیری رات، نوری چند ہوئے رُشنائیا۔ ست دھرم دی اُتجے اک پر بھات، سہنجنی گھڑی نال ملائی۔
 واک بھوکھت جو گئے آکھ، آخر سندیشے دے جگت لوکائیا۔ صاحب سوامی پرگٹ ہووے ساکھیات، سکھا سہیلا اکو نظری آئیا۔ کلمہ پڑھائے کائنات، نبی
 رسولان دے سمجھائیا۔ جام پیالہ پیائے آب حیات، امرت مکھ چوائیا۔ دو جہاناں ویکھے حالات، حالت سب دی کھوج کھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ برہما کہے میں ویکھیا جگ، چاروں کُنٹ اکھ کھلائی۔ کعبے والیاں بھلا جج، مکہ رو رو رہیا سنائی۔ پھری دروہی مندر مسجد
 مٹھ، شودوالے مارن دھاہیا۔ نیتز نیر ورو لن اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمناسرتی دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ کھانی بانی جگت رسا رہے رٹ، ہر دے ہر نہ کوئے
 وسائیا۔ ہوئے ہنگتا مایا متا سب نوں لگا پھٹ، پٹی نام نہ کوئے بندھائیا۔ تیرے پریم دارس کوئی نہ لوے چکھ، انتر رس نہ کوئے سمجھائیا۔ سب دے کایا
 چیتھڑ رہے پھٹ، اوڈھن سیس نہ کوئے لکائیا۔ کلجگ کھیل کرے بن نوآنٹ، گھر گھر اپنا سوانگ ورتائیا۔ ملا شیخ مسانک پاندھے بدھ بیکی ہوئے نہ
 کوئی مت، ست دوار نظر کوئے نہ آئیا۔ کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار چاروں کُنٹ رہیا نچ، مکھ گھنگٹ دتا لاہیا۔ کایا کھیڑا اندر دے بھٹھ، بھانڈا بھرم نہ

کوئے بھنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ برہما کہے میں دیکھیا چار کُنٹ جگت جہان روند، نیتز نیناں چھہر لایا۔ سکھ آسن
 تیج کوئی نہ سوند، کوڑی سیجا سارے رہے ہنڈھایا۔ پت پر میثور تیرا درشن کوئی نہ پاؤندا، نج نیتز نین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ ہر جگدیش تیرے چرن کول
 سیس نہ کوئے جھکاؤندا، پتھر پاہن سل پوجس وقت لنگھایا۔ تیرے نام دا اگئی ڈھولا کوئی نہ گاؤندا، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت رسنا جہوا بتی دند
 کرن پڑھایا۔ تیرا اشٹ دیو سوامی درشن اندر نہ کوئے سماؤندا، گرہستی ویراگی سارے رہے گر لایا۔ چار کُنٹ جگت اندھیرا کوڑی کریا نہ کوئے مٹاؤندا،
 نور اگئی جوتی چند نہ کوئی چمکایا۔ آون جاون پت پاون لکھ چوراسی پھند نہ کوئے کٹاؤندا، ساچے در نہ کوئے بہایا۔ جگ چوکڑی وچھڑیا تیرے نال نہ
 کوئے ملاؤندا، آتم پر ماتم گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ کوٹن کوٹاں وچوں گرکھ ورا تیرا راہ تکاؤندا، نج نیتز دھیان لگایا۔ کوڑی کریا ناتا جگت تڑاؤندا، مایا ممتا موہ
 تجابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے ہتھ رکھے وڈایا۔ برہما کہے میں ہویا حیران، دہ دشا دیکھ وکھایا۔ چار جگ دا گر اتار جو دے کے
 گئے بیان، لیکھا قلم بند کرایا۔ سندیشہ دے کے آئے دو جہان، بھو ابھید آپ کھلایا۔ سب دا مالک تھمران، پُرکھ اکال سچا شہنشاہیا۔ جگ چوکڑی ہوئے
 حیران، نرگن سرگن ویس وٹایا۔ لیکھا جانے سیتا رام، گوبیاں والی راس کاہناں کولوں پوایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے پیغام، کلمے حق جنایا۔ جن بھگتاں جگ
 جگ سدھا ملے آن، ساکھیاں نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھایا۔ برہما کہے میں دیکھے کجگ رلدے، گیان دھیان
 تیری سار کسے نہ آیا۔ پنڈت پاندھے دیکھے بھلدے، پُستک واچ نہ کوئے سمجھایا۔ ملا شیخ مسانک دیکھے دلدے، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ شاہ
 سلطان بوٹے دیکھے ہلدے، پت ڈالی نظر کوئے نہ آیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے تیری پریتی جڑدے، آپ اپنا گھول گھمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، گھر ساچے دے وڈایا۔ برہما کہے میں دیکھ کے دُنیا، دُنیدار تیتوں دیاں سمجھایا۔ جگت پیار رکھیاں نیاں، منتر ست نہ کوئے سہایا۔ سب
 دیاں چوٹیاں گنیاں نیاں، اوڈھن نظر کوئے نہ آیا۔ بھرے بھلے وڈ وڈ گنیاں، گھر گمبھیر تیرا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ تیرے سنت سہیلے راہ تگن ساڈھے
 تن ہتھ کایا کھلیاں، مندر محل اٹل گئے تجابیا۔ جنہاں دیاں اندروں سرتیاں کھلیاں، سرتی شبدي میل ملایا۔ اوہناں دیاں باہروں ہلدیاں کدے نہ ہلیاں،

ہوٹھاں والا راگ نہ کوئے الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لینا ملایا۔ برہما کہے میں دیکھ ہو یا اسچرج، اچرج لپلا دیکھ کے تیری
 بے پرواہیا۔ تُوں لکھ چوڑا سی جوڑ جڑایا نار مرد، استری پُرش دتی وڈیایا۔ کلجگ انتم سب دے انتر ویکھی چُھری زِالی کرد، مایا متارُپ وٹایا۔ جس دے
 اندر نہیں کوئی درد، دُکھیاں رہے دُکھایا۔ ایسے کارن پر بھ تیرے آگے کراں عرض، آرزو اک سنایا۔ جگ چو کڑی بچھلی چھڈ پڑھت، لکھت اپنی پھول
 بھلایا۔ جیو جنت سادھ سنت جو تیرے نام دا لیندے دھڑت، تیری قیمت رہے پائی۔ اوہناں دی پھول بچھلی فرد، پڑدا اوہلا دے لاہیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دُھر دا دیکھ وکھایا۔ برہما کہے میری شرمائے اکھ، نیتز نین نہ کوئے اٹھایا۔ میں دیکھ آیا پر تکھ، کلجگ انتم سادھ سنت
 دھیاں بھیناں رہے تکایا۔ تُوں غفلت وچ پر بھ کتھے رہیا وس، دُور دُراڈا ڈیرہ لایا۔ پھری دروہی مندر مسجد شودوالے مٹھ، گردوارے رہے گر لایا۔ گھر
 گھر ناڈ بہتر اُبلے رت، رتی رت تیرا نام نظر کسے نہ آیا۔ ساچے بھگتاں رکھے کوئے نہ پت، پت پر میثور جو تیرا نام دھیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے چُکایا۔ برہما کہے کیوں ہو یا بھولا، نرگن زرویر دیکھ وکھایا۔ تیرا نام رسنا سنیا نہ کوئے ڈھولا، ڈھولک چھینے سارے رہے
 کھڑکایا۔ تیرا جیو ہو یا گولا، کایا گولک سچ دست نہ کوئے کُکایا۔ من واسنا پیا رولا، بُدھی کرے پڑھایا۔ کایا بدلے کوئی نہ چولا، چولے رنگ نہ کوئے
 وکھایا۔ کیوں کر کے بیٹھا پڑدا اوہلا، پُرکھ ابناشی اپنا کُھ چُھپایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا دسدے ویلا، صدی ویہویں اشاریاں نال سمجھایا۔ تُوں سب دا
 مالک خالق بے پرواہ مولا، مہربان تیری وڈیایا۔ دھرنی دیکھ اپنی دھولا، دھول رہی گر لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے
 ورتایا۔ برہما کہے میٹوں تیرے اُتے غصہ، پر بھو میننتی نال جنایا۔ جے تیرا غریباں ورگا ہووے جسا، ننگا در در نظری آیا۔ اُہناں وچ رکھاں بھکھا،
 وشنوں دیاں سمجھایا۔ تیرے ہتھ پھڑاواں ٹکر رُکھا، اپنا کُھ بھوایا۔ مڑ کے پھیر کدے نہ بچھاں، سار لین کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کلکاتی دیکھ وکھایا۔ برہما کہے میں دیکھیا کلجگ ویلا، صدی چودھویں دے دُہایا۔ جھگڑا پیا گرو گرو چپلا، چپلا گر نہ کوئے سمجھایا۔ تُوں کتھے ویا
 دھام نویلا، تُوں کتھے رہیاں سچ اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا پھیرا پائی۔ نرگن کہے پُرکھ اکال، برہمے دیاں جنایا۔

آد جگاد جگ چوکڑی ویکھنہارا احوال، حالت سب دی کھوج کھجائی۔ غریب نمانیاں نردھناں سرب سناں آواز، جو انتر آتم دین دہائی۔ جگ چوکڑی میرا کھیل تماش، نت نوت ویکھ وکھائی۔ گر اوتاراں پوری کراں خواہش، پیر پیغمبراں منسا دیاں مٹائی۔ بھگت سہیلے کر تلاش، طالب اپنے دیاں بنائی۔ لیکھا جان کے پون سواس، ساہ ساہ کھوج کھجائی۔ کلج ویکھ اندھیری رات، میری خوشی لئے انگڑائی۔ دھن بھاگ جے سارے میتوں کردے یاد، چار جگ دے مالک دھیان لگائی۔ میں جا کے سناں فریاد، نرگن ویس وٹائی۔ اندر وڑ کے کھولاں راز، پڑدا اک چکائی۔ جن بھگتاں پوری کراں آس، ترسنا دیاں بھجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ ور، مہربان ہوئے سہائی۔ مہربان دیا کماؤندا اے۔ برہم دھر داسندیش اک سناؤندا اے۔ میں وسوں سچھند ساچے دیس، دو جہاناں کھوج کھجائی۔ گر اوتار لکھ کے گئے لیکھ، پیر پیغمبر قلم چلاؤندا اے۔ کلج انت سری بھگونت اکو آوے سچ نریش، نر نرکارا ناؤں پرگٹاؤندا اے۔ ست ستوا دی کھیدے کھید، خالق خلق بھو چکاؤندا اے۔ جوتی جلوہ کر کے تیج، نوری چند اک رشاؤندا اے۔ بھگت بھگوان لئے پیکھ، لکھ چوراسی وچوں آپ پرگٹاؤندا اے۔ شبد سنیہرا اکو بھیج، سوئی سرتی آپ جگاؤندا اے۔ سچ سہنجی وکھا کے اپنی تیج، آتم پرما تم پڑدا لاہندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کماؤندا اے۔ دھر دی کرنی کار کماوانگا۔ لکھ چوراسی کار کماوانگا۔ بھگت سہیلے میل ملاوانگا۔ گر چیلے جوڑ جڑاوانگا۔ سچن سہیلے نال رلاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلج انتم رنگ رنگاوانگا۔ کلج انتم رنگ رنگاویگا۔ ابناشی کرتا ویکھ وکھاویگا۔ کلج کوڑی کرپا ریکھ مٹاویگا۔ ست سندیش اک جناویگا۔ وشن برہما شو گنپت گنیش سپس جھکاویگا۔ کروڑ تیتیس کرے آدیس، سرت اند سر نہ کوئی اٹھاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن ہیئت، ہتکاری اکو نظری آویگا۔ جن بھگتاں رت سہنجی مولے چیت، بھل بھلوڑی آپ مہکاویگا۔ سچ دوارا وکھا کے اپنا دیس، ناتا جگت نالوں تڑاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کماویگا۔ دھر دی کرنی کار کماویگا۔ ورنی برنی ڈیرہ ڈھاویگا۔ ساچی ترنی اک سکھاویگا۔ نیز ہرنی پھرنی آپ کھلاویگا۔ بھگتاں مرنی ڈرنی بھو چکاویگا۔ ساچی سرنی اک رکھاویگا۔ برہم اوہ پٹی دساں پڑھنی، جس وچ اپنا راگ جناوانگا۔ ساچی منزا دساں چڑھنی دو جہاناں پنڈھ مکاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، جن بھگتاں کھیل کھلاوانگا۔ جن بھگت کھیلن آؤن گے۔ گھر ساچے درشن پاؤن گے۔ جنم جنم دی حرص مٹاؤنگے۔ عرش فرش دوویں پندھ
 مکاؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا ڈھولا اِکو گاؤن گے۔ ساچا ڈھولا اِک پڑھاوانگا۔ شبد وچولا نال ملاوانگا۔ سوبلا
 دُھر داراگ سناوانگا۔ پڑدا اوہلا آپ چکاوانگا۔ بن کے مولا نظری آوانگا۔ جن بھگتاں اندر من منوا پائے کوئی نہ رولا، اِکو دُھر دا ہم سناوانگا۔ سچ پریتی
 پریم پیار دا کھیل کے ہولا، ہوئی ہوئی اپنا رنگ چڑھاوانگا۔ جو اکھراں والا سُن کے سوبلا، دوہری اپنی دھار پرگٹاوانگا۔ وچوں کڈھ کے پنجاں چوراں، پنچم
 پنجاں آپ پرگٹاوانگا۔ جن بھگت بنا کے بانکا چھوہرا، جو بن اِکو اِک وکھاوانگا۔ جن بھگت دی پرہ نوں سدا لوڑا، لڑیندا سا جن گھر ملاوانگا۔ بھگت بھگوان
 دا آد جگادی جوڑا، برہے بن بھگتاں پرہ کم کسے نہ آویگا۔ اِکو سسے اُپر لا کے ہوڑا، ہنگ برہم آپ جناوانگا۔ کر پرکاش کلجگ اندھ گھورا، نورو نور نور
 چکاوانگا۔ اگلا وقت کوئی نہ جانے رہ گیا تھوڑا، پاندھی ہو کے پندھ مکاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں ویکھ
 وکھاوانگا۔ جن بھگتاں ویکھن آویگا۔ دین دیاں دیاں کماویگا۔ آتم انتر راہ وکھاویگا۔ کلجگ لگی بسنتر آپ بُجھاویگا۔ نوں میرا میں تیرا، سوہنگ منتر اِک
 سناویگا۔ کوڑی کریا چک کے ڈیرہ، گھر اپنے انت لیاویگا۔ جتھے وسدا سدا کھیڑا، کھسٹرا جگت کولوں چھڈاویگا۔ حقیقت وچوں کرے حق نبیڑا، لاشریک ویکھ
 وکھاویگا۔ سد سے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکاویگا۔ برہے جن بھگتاں اِکو میرا اکھر بتھیرا، بنا وِدیا پار لنگھاوانگا۔ جتھے آد جگاد کدے نہ ہووے اندھیرا،
 بن سورج چند جوت جگاوانگا۔ کوڑی کریا انتم ڈوب کے بیڑا، ست سچ اِک پرگٹاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر
 سندیشہ اِک سناوانگا۔ برہماویتا سیس نواؤندا اے۔ بن رسنا جہوا بول سناؤندا اے۔ جس ویلے پرہ آوے بھگتاں کول، اوہ ویلا وقت سہاؤندا اے۔ میں
 ویکھاں اُٹھ اڈول، سد تیرا راہ تکاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، سچ تیری آس تکاؤندا اے۔ جن بھگتاں کول
 میں آوانگا۔ برہے اِکو راگ سناوانگا۔ نوں میں جھگڑا میٹ مٹاوانگا۔ جس گھر سوامی اِکو رہے، دُجا اشٹ نہ کوئے درساوانگا۔ کوڑی کریا کر کے کھے،
 خالص خالص آپ وکھاوانگا۔ جتھے جوت پرکاشے شکتی شوئے، شکر برہما وِشن تیرا نین اکھ کھلاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں

آپ وڈیاوانگا۔ برہما کہے پر بھو تیرے پُت وڈے ہون گے۔ نت تیرا نام گاؤن گے۔ دُجا اِشٹ نہ کوئی مناؤن گے۔ تیری آتم سیجا سَوَن گے۔ پیا کنت
 بھتار اک ہنڈھاؤن گے۔ دُجا انگ نہ کوئی لگاؤن گے۔ کوڑی کریا کولوں نہیں شراماؤن گے۔ جن بھگتاں ویکھ ویکھ خوشی مناؤن گے۔ تیرے نال ملا کے
 انتم رُچی، رچنا تمک رنگ رنگاؤن گے۔ اپنی سُرَتی کر کے سُچی، اکال مورتی تیرے گھر وساؤن گے۔ جنہاں دی منزل سب توں اُچی، اوہ اُچے ہو کے تیرا
 ناد و جاؤن گے۔ اُہناں دی وکھری سب توں خوشی، خوشحالی وچ ڈیرہ لاؤن گے۔ تُوں اُہناں وات پہنچھیں، جیہڑے تیرے میخانے وچ جھٹ لنگھاؤن گے۔
 اوہ بھگت لکھ چوڑاسی وچوں اکو مُٹھی، کھجک انتم نظری آؤن گے۔ جنہاں دی بھاگ لگا ساڈھے تن ہتھ کایا کئی، کُٹیا اکو اک درساؤن گے۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، جن بھگت سہیلے تیرا راہ تکاؤن گے۔ جن بھگتاں درس دکھاوانگا۔ جنم جنم دی حرص مٹاوانگا۔ عرش
 فرش دا پندھ مکاوانگا۔ ساکھیاں نظری آوانگا۔ جن بھگت بنا کے پارجات، اپنے گھر وساوانگا۔ جنہاں دی کتھا کہانی جگ چوکڑی چلے گاتھ، شبدي راگاں
 ناداں وچ سناوانگا۔ وست امولک دے کے دات، دُھر دے داتے آپ بناوانگا۔ ناتا توڑ کے نار کم ذات، گر شبدي آپ پرناوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا منگل آپ سناوانگا۔ دُھر دا منگل دُھر دی بانی، جن بھگتاں کرے پڑھائیا۔ دُھر دا رس امرت ٹھنڈا پانی، نہجھر جام پیا۔ جن
 بھگتاں مالک شبد بانی، سچ سوانی لئے گل لایا۔ محل اٹل دسائے اک مکانی، سچ مقام دے جنا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں
 مُشکل کر آسانی، احسان سر نہ کوئے چڑھائیا۔ جن بھگتاں سر نہ کوئے احسان، ہر جو اپنی سیو کما۔ سچ پدارتھ دیونہارا دان، داتا ہو ورتائیا۔ بھاگ لگا
 کے ساڈھے تن ہتھ مکان، مکمل اپنا راہ دکھائیا۔ بن پڑھیاں دے کے گیان، دُھر دے گیانی دے بنا۔ ناتا توڑ کے جگت جہان، بدھاتا اپنے رنگ
 رنگایا۔ پتا ماتا بن کے سری بھگوان، بھگت سہیلے اپنی گود اُٹھائیا۔ لیکھے لا کے نوجوان، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنے
 لئے وسایا۔ برہما اُٹھے ہسدا ہسدا، ہر ہستی ویکھ خوشی منایا۔ میں بھگت سہیلا ویکھاں تیرے گھر وسدا، گھر ساچے سوبھا پائیا۔ ابناشی کرتا شبد اشارے نال
 دسدا، دُھر دا حکم الا۔ میرا بھگت کدے وچھوڑا سہ نہ سکدا، جھلے لوکات نہ کدے جدائیا۔ اوہدے اندر پریم پیار ہٹ ہٹھ دا، ہٹھی تپی سمجھ کوئے نہ

پائیا۔ لا کے پریت پچھے نہ ہٹدا، ناتا چھڈ جگت لوکائیا۔ اکو نام پُرکھ اکال رٹدا، رٹے کوڑے دے چُکائیا۔ جِناں چر درشن کرے نہ پُرکھ سمرتھ دا، اپنی اکھ نہ لئے بدلایا۔ برہے ہر کا بھگت سدا میرے دوارے وسدا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ برہما کہے پر بھو میں تیرے بھگت دیکھے بھولے، ودوان نظر کوئے نہ آئیا۔ ابناشی کرتا کہے برہے میں وسائ اُہناں دے چولے، کایا انتر ڈیرہ لایا۔ ہوئی جی پڑدا دیواں کھولے، مہربان ہو کے مہر نظر اُٹھایا۔ اوہ خوشیاں اندر کایا مندر ڈو نگھی کندر میرے گاؤندے ڈھولے، دُھر دا راگ الایا۔ اوہ کدے نہ اُکدے کدے نہ تھکدے بُکھکھے کھا کے کچے چھولے، چھٹی پدارتھ رس نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ برہما کہے پر بھو تیرا کھیل عجیب، میں جگ چو کڑی ویکھ وکھایا۔ تُوں سدا وسیں گھر غریب، شاہ سلطاناں دیں تَجایا۔ کوجھیاں کملیاں بناویں نصیب، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھایا۔ کایا ماٹی کاچی ہاٹی کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھایا۔ جس دے اندر وڑ کے اپنا دس دیں گیت، اوہ گوہند ملے چائیں چائیا۔ اوہدے چھتر جُھلدا سیس، جگدیس دے وڈیائیا۔ لیکھا مک جائے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہایا۔ جن بھگتاں تیرا سہارا، ایکا اکو نظری آئیا۔ جگت چھڈ کے تٹ کنارہ، نیا نوکا تیرا نام چلایا۔ اکو بول حق جیکارا، ظاہر اپیر رہے منایا۔ جس دا آد انت نہ پاراوارا، پرورد گارا نور خدایا۔ سو صاحب ملیا سانجھا یارا، لگی یاری توڑ نبھایا۔ جگت جنم جو کردا رہیا اُدھارا، کُجک اتم لیکھا رہیا جھولی پائیا۔ پت پریشور دین دیاں ڈیال ٹھا کر سوامی کل کلکی لے اوتارا، کالکھ ٹکے دُرمت میل دھوے شاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا درس دیدارا، دیداں وچوں دید عیداں وچوں عید، آتم پر ماتم جوت کرے رُشناہیا۔

☆ ۱۳ گھٹھ ۲۰۲۱ بکرمی کرپال سنگھ دے گھر پنڈ گولیوال ☆

برہما کہے پر بھ تیرا سُنیا اُتر، میری سُدھ رہی نہ رانیا۔ شُکریئے شُکرانے وچ کراں شُکر، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ جگ چو کڑی کدے نہ جاواں کمر، اُٹھل تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں بھگتاں چُکیں اپنے کچھڑ، دُھر دی گود اُٹھایا۔ میں لکھ چو راسی ویکھاں جنہاں گھر نہیں کوئی پتر، خالی گود نظری آئیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائی۔ برہما کہے میں سنی تیری سکھیا، جو صاحبِ دتی جنائی۔ میں دیکھیا تیرا لیکھ لکھیا، پہلا انک دتا اٹائی۔ کر کرپا جے پاویں آپ سکھیا، وست امولک اک ورتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیویں مان وڈیائی۔ برہما کہے میں سندیشہ سُنیا، انتر دھیان لگائی۔ تیرا کھیل پر بھوگن اوگنیا، گنوت تیری وڈیائی۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت چھانیا پُنیا، دیکھی سرب لوکائی۔ دہ دشا چار گنٹ دیکھیا کونیاں، کایا گرے کھوج کھجائی۔ لہنا دینا دیکھیا کیسا دھاری مونیاں، در در گھر گھر بھو چکائی۔ دُکھ درد برہوں اندر وِلا گرکھ بولیا، جو اپنی آواز سُنائی۔ لوکمت بنا پُتراں پتا ڈولیا، مائی وِجے نہ کوئے ودھائی۔ میں اپنا کھاتہ سارا پھولیا، حساب سمجھ کوئے نہ آئی۔ تیری چرن پریتی گھول گھولیا، سپس جگدیس تیرے بھیٹ چڑھائی۔ جس آد جگاد تت ورولیا، متھن کیتی سرب لوکائی۔ سچ دوار اِکو کھولیا، دو جہاناں رہیا جنائی۔ ساچے کنڈے تول تولیا، دھرم دوار وِجے ودھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ برہما کہے میتوں سُن کے آئی حیرانی، ہر جو کی دیاں جنائی۔ تیرا کھیل گھر گچھیر وڈ مہانی، مہما اکھ اکھ وڈیائی۔ شاستر سمرت وید پُراناں وچوں تیری ملی نہ ایہہ کہانی، جیہڑی بن اکھراں میتوں دتی سُنائی۔ ایہہ نرالی بن رسنا جہوا بولن والی بانی، بان انیالا تیر چلائی۔ میرا تھاماں ابھمائی، بلہین دیاں دُہائی۔ سری بھگوان تیری وڈیائی دھن جے اُہناں دیویں مات نشانی، جو نشانہ تیرا گئے بھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیویں مان وڈیائی۔ برہما کہے تیرا کھیل نیارا، تیری بے پرواہیا۔ تُوں وسنہارا ہر گھٹ تھارا، گرہ گرہ ڈیرہ لائی۔ لکھ چوڑا سی تیرا پسارا، وِشن برہما شو تیری سیو کمائی۔ تیرا لیکھا سدا جگ چارا، چوڑی بہہ بہہ خاک رمائی۔ ناتا جوڑ جگت سنسارا، ساچی رچنا دتی بنائی۔ مات پت داپتراں نال پیارا، بندھن اِکو اک دکھائی۔ جنم جنم دا جنہاں تیرا ناؤں وسارا، نو پنج چار ڈیرہ ڈھائی۔ تیرے حکمے اندر آگے برہما بنے پھیر لکھارا، لیکھا لکھ دیوے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائی۔ برہمے پھڑ کلہدانی، ہر کرتا آپ جنائی۔ داد دیوے دان داتا دانی، دیندھ ورتائی۔ سنجگ دی سچ نشانی، ست ستوا دی آپ پرگٹائی۔ گھر گھر دیوے بال نشانی، پرتپالک دیکھ دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائی۔ برہما کہے پر بھ سچ تیری تعریف، تُعارف وِج سارے رہے گائی۔ تُوں اپنے حکم دی کر تصدیق، اکھراں لیکھ لکھائی۔ میں اوہ سطر

ویکھاں ٹھیک، جیہڑی دُوجے پترے اُتے دتی لُکائی۔ جتھے محکم اک اہیت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ جس دی دھار سدا باریک، جگت نظر نہ آئی۔ جس
 دی کردے گئے اڈیک، سارے دھیان لگائی۔ جو سچکھنڈ دا سچ وسنیک، دوارا اکو اک سہائی۔ جو بخشنہارا سچ پریت، پریتم بے پرواہیا۔ جو دست اموک
 جھولی پاونہارا چیز، دُھر دی دات آپ ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا جھولی پائی۔ برہما کہے پرہم کر دسخط، اُتے اپنی مہر
 لگائی۔ ویکھیں بھل نہ جائیں وت، بے وطن کر کے دیویں انت جدائی۔ تیرا روپ آد جگادست، ست تیری وڈیائی۔ برہما تیرا نور رت، اُتے تیری سیو
 کمائی۔ اہناں دی پت لوں رکھ، جنہاں گھر نشانہ نظر کوئے نہ آئی۔ اپنے محکم نال میٹوں دے دے حق، حاکم ہو سمجھائی۔ میں مکھ ویکھاں جھٹ،
 چارے کھانی پھول بھلائی۔ واہو داہی جاواں نٹھ، اپنا پنڈھ مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لُکائی۔ برہما کہے پرہم لا انگوٹھا،
 نشان اپنا دے جنائی۔ میرا خالی بھر دے ٹھوٹھا، بھنڈارا اک ورتائی۔ رس اپنا دے انوٹھا، امرت اک پیائی۔ میں ویکھاں چارے کوٹا، دہ دشا دھیان
 لگائی۔ مانس سنمل وانگ خالی رہے کوئی نہ بوٹا، پھل گھر گھر نظری آئی۔ اپنے محکم دا دے ثبوت، صاحب اپنا بھو چُکائی۔ میں لیکھا جاناں کایات کلبوت،
 پنچم کھوج کھجائی۔ اگے پھیر نہ ہوواں جھوٹھا، سنجک مکھ بھوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، محکم اکو دے درڑائی۔ برہما کہے پرہم انگوٹھا
 اتوں دب، بن شاہی نشان نظری آئی۔ جدھر ویکھاں پیں لبھ، ہر گھٹ بے پرواہیا۔ کچھلی کیتی کر دے رد، اگلا محکم ورتائی۔ بن بچیاں خالی رہے کوئے
 نہ جد، پشت در پشت پیڑھی دینی چلائی۔ جو جنم نو تیتوں گئے چھڈ، ہڈ ماس ناڑی اہناں ویکھ وکھائی۔ تیری کرپا نال تیتھوں کوئی نہ ہووے اڈ، مہربان
 وچھڑے جوڑ جڑائی۔ میں کہاں دوویں جوڑ کے ہتھ، پلو گل وچ پائی۔ توں صاحب پُرکھ اکال سمرتھ، سچ تیری سرنائی۔ سب دا جھولی پا دے حق، دست
 اتوٹ اُت ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائی۔ انگوٹھا دب تیری نظری آئے لیر، چکر دھاری چکر لگائی۔ جس محکم نوں
 مندے پیر فقیر، پیغمبر دھیان لگائی۔ جس دے نال دُھر دا ونجھ زنجیر، قفل سکے نہ کوئے کھلائی۔ جس دا لیکھا بے نظیر، جگ نیز نظر نہ آئی۔ جسدی سمجھ
 نہ سکے کوئے تصویر، موصوّر نقش نہ کوئے جنائی۔ جو آد جگادی ظاہرا پیر، پیر پیغمبراں کرے پڑھائی۔ جو دو جہاناں سدا مدد گیر، مہر نظر اک اٹھائی۔ جس

دا لہنا دینا شاہ حقیر، لکھ چوڑا سی ویکھ وکھائیآ۔ تیرے ہتھ تیری تدبیر، دوسر چلے نہ کوئے پترائیآ۔ میں سیوک در مسکین، عاجز ہو کے رہیا سنائیآ۔ روندے
 ویکھے لوک تین، چوداں طبق رہے گر لائیآ۔ تر پھدی ویکھی بنا جل مین، بل اپنا آپ گوائیآ۔ میں ہو کے تیرے ادھین، نردھن اپنا روپ وکھائیآ۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھ دے سمجھائیآ۔ برہما کہے میری فریاد، کلجگ انت دیاں سنائیآ۔ ابناشی کرتے دے دے داد، آسا پورن تیری
 اوٹ تکائیآ۔ ناتا جوڑ دے لوکمت، دھر دی سانجھ بنائیآ۔ درویش ہو کے رہیا آکھ، الکھ نرنجن تیری آس تکائیآ۔ میں تیری نظری آواں اکو شاخ، جسدی
 لکھ چوڑا سی پت ڈالی رہی مہکائیآ۔ توں سب دی پچھنہارا وات، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ برہما
 کہے کر منظور، میننتی تیرے آگے سنائیآ۔ ابناشی کرتا کہے میں جگ جگ بدلاں دستور، دست اپنے ہتھ رکھاں وڈیائیآ۔ کلجگ ناتا تئے کوڑ، کوڑی کرپا دیاں
 کھپائیآ۔ جن بھگتاں لا کے مستک دھوڑ، ٹکا نام چکائیآ۔ منسا آسا کراں پور، ترشنا جگت بُجھائیآ۔ وست امولک دیاں ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیآ۔
 سچ بھنڈارے کر بھر پور، بھوری کوری کھوج کھجائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد رحمت وچ سمائیآ۔ برہما کہے میری نمسکار، نمکھ نمکھ
 دھیائیآ۔ تیرا کھیل سدا جگ چار، چو کڑی ویکھ وکھائیآ۔ کلجگ آئی اتم وار، وارتا تیرے آگے سنائیآ۔ جیہڑے تیرے جن ہوئے لاچار، جھنی بن کے دے
 دہائیآ۔ ناتا دے نہ وچ سنسار، ٹٹی گندھ نہ کوئے بندھائیآ۔ برہما کہے میں کراں آپ پکار، در تیرے منگ منگائیآ۔ آگے لیکھا لکھ دے سچی سرکار، نردوش
 مینٹوں دے بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دامالک اک اکھوائیآ۔ برہمے تیتوں کراں بری، مہر نظر اٹھائیآ۔ سیوا لا کے ہر ہری،
 ہر جن دے وڈیائیآ۔ ستجگ سُنہنجی آئے گھڑی، ویلا وقت وڈیائیآ۔ دولت دھر دی ملے بڑی، بوہ بدھ جھولی پائیآ۔ جنہاں پئی اکو پڑھی، پتن بیٹھے آئیآ۔
 تنہاں دی جگ پیرھی چلے لڑی، لڑی لڑی نال بندھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ برہما کہے کی ہویا نو جنم وچھڑے،
 کوٹن کوٹ جنم سمجھ کسے نہ آئیآ۔ ایہہ تیرے مانک موتی بکھرے، مانس جنم تیرے حکمے اندر پائیآ۔ انہاں واسنا مُکا دے فکرے، چنتا غم نہ کوئے جنائیآ۔
 چوٹی چاڑھ دے پھڑ کے سخرے، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیآ۔ جس دھاروں پر بھو آپ نکلے، نکل کے ساڈی بنت بنائیآ۔ کی ہویا بے تیتوں تیرے دسرے،

تُوں اُبھل اُبھل کدے نہ جانیا۔ تُوں دُھر دا سَجَن مَترے، مالک اک اُکھوایا۔ بن تیری کَریا درشن کرے کوئی نہ نت دے، نوت سمجھ کوئے نہ پانیا۔
 تُوں مالک سب دا اُہناں دے لیکھ لکھ دے، جنہاں دے لیکھے وِچ تیرا لیکھا نظری آئی۔ بھنڈارے پا دے آسا بھکھ دے، بھچھیا اک ورتایا۔ پریم
 ودھا دے گرُکھ سکھ دے، سکھیا اک درڑایا۔ ناتے جوڑ دے آتم ہت دے، ہتکاری لئے ملائی۔ جو تیرے چرن کولاں اُتوں وکدے، اُہناں قیمت آپے
 پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، مہربان مہر نظر اُٹھایا۔ برہما کہے کی تیرا گھنڈا، گھاٹا نظر کوئے نہ آئی۔ جس ویلے تُوں اپنا ورقہ اُلٹدا،
 اشارے نال جنایا۔ او تھوں کھیل نظری آوے اک سمرتھ دا، سمرتھ وِجے ودھایا۔ او تھے حکم اک اکھ دا، کتھنی کتھ نہ سکے رانی۔ جو بھگتاں پِچ رکھدا،
 جُگ جُگ ہوئے سہایا۔ جس ہر دے اندر وسدا، گھر گھر ڈیرہ لایا۔ جو لیکھا جانے دُھر دے نت دا، سَجَن ساک بندھن پانی۔ حقیقت اوس دے کول
 دسدا، پڑدا وِچ رہے نہ رانی۔ بنا پُتراں باپ دا کھیرا کدے نہ وسدا، خوشی گھر نہ کوئے منایا۔ تیرا کھیل اپنے پلک اکھ دا، مہربان ہو سہایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ تیری سرنا یا۔ برہم تیری ویکھی اُتیت، لکھ چوڑاسی کھوج کھجایا۔ کلجک انتم آئی رت، رُتڑی نال
 مہکایا۔ جنہاں دے گھر سنتان نہیں کوئی پُت، نیتز روون مارن دھائی۔ نو سو پُرانوے چو کڑی جُگ بچھوں تُوں اُہناں دی بچھی سکھ، پہلوں اکھ نہ کوئے
 کھلایا۔ چالی لکھ سدا خالی رہندی رہی گُکھ، جنہاں بھگوان بھاگ نہ کوئے لگایا۔ اگلی ریتی سارا میٹ کے دُکھ، دُکھڑے دئے گوا یا۔ جو چوڑاسی وچوں جنم
 دھار کے آئے مائس منکھ، بنا پُتر پُت رہن کوئے نہ پانی۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، ایہہ وست تیری جھولی جاوے سٹ، چھٹا دینا تھاوں تھانیا۔

☆ ۱۳ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی سنگھن سنگھ دے گرہ پنڈ موگلا ☆

ابناشی کرتا جُگ جُگ کھیل کھلاؤندا ہے۔ آد جگادی نت نوت ویکھ وکھاؤندا ہے۔ برہم برہادی برہمانڈ بھیو چکاؤندا ہے۔ نرگن سرگن بن کے
 ورتائے سوانگ، سوانگی اپنی اچرج لیلہ اپنے وِچ چھپاؤندا ہے۔ پورب جنم دی تھانوں کرائے یاد، بچھلا لیکھا آپ لیاؤندا ہے۔ ایہہ ہر بنس کور اوہ راج،

جیہڑا گوبند بچیاں اٹاں ٹھوک ٹھوک لگاؤندا ہے۔ اوس ویلے ایہدی تینسی کانڈی وچ سواد، ہاڈی مائی تیرے سیس چکاؤندا ہے۔ زوراور سنگھ اک ویراں بچھیاں اک جواب، ہولی جہی درڑاؤندا ہے۔ کی تیتوں وی کوئی آؤندا سواد، جس ویلے میری چھاتی اُپر ٹھوکر لاؤندا ہے۔ اُسنے کہا ہاں میرا خوش ہندا نواب، میں جس دی سیو کماؤندا ہاں۔ اُس نے کہا شاباس، میں خوشیاں وچ تیرا درشن پاؤندا ہاں۔ جے کتے میرا ساہنے ہووے باپ، پھیراوسنوں ایہہ حال دکھاؤندا ہاں۔ اسیں معسوم چُپ چاپ، رسنا جہوانہ کوئے الاؤندا ہاں۔ جدھر ویکھاں پر م پُرکھ دا کھلا تاک، بالی بدھ وڈا خیال بناؤندا ہاں۔ میرے اندروں نکلے ایہو پاٹھ، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گاؤندا ہاں۔ فتح سنگھ ہولی جہی مکھ چوں کہا اک واک، واقع اگلا نال رلاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہراں نظراں وچ سماؤندا ہاں۔ چھوٹے کہا او راج جگت مزدور، تیتوں دیاں سنایا۔ اوہ کیہڑا ساڈا قصور، نہاں وچ دباؤندا۔ اسیں پر بھ دا حکم منیے ضرور، پر بھ دا بھانا سیس لکایا۔ اوہ مالک نہیں دُور، ساڈے اندر بہہ بہہ خوشی منایا۔ ایہہ سوہنے چند دا سوہنا نور، کیوں خاک وچ رہیا دباؤندا۔ کوٹن کوٹ جگاں پروان بھر کے بیڑے دُبدے رہے پور، بن سنگر پار نہ کوئے لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا جگ جگ رہیا چکاؤندا۔ وڈے کہا اُن اک بات، تیتوں دیاں جناؤندا۔ اٹ لاون دی تیتوں پوری نہیں جات، ساچی سکھیا دیاں درڑایا۔ سدھی میرے سینے رکھ اُتے ہک، پچھوں زور نال دباؤندا۔ میں اندروں ساہ لواں کھچ، تُوں ہی تُوں راگ الاؤندا۔ اوس ویلے میرا پر بھ اندر آئے میرے وچ، وچکار ڈیرہ لایا۔ پھیر ویکھاں اپنا پت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دا کوئے سمجھ نہ سکے ہت، جگت جیو بھیت کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈایا۔ نگا کہے راج نال پنج مزدور، بھجن واہو داہیا۔ حکمے اندر ہو مجبور، سیوک بن کے سیوار ہے کماؤندا۔ اس دے اندر اک غرور، عُربت رہیا ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈایا۔ راج نوی دیندا آیا وار، اپنا زور لگایا۔ جس ویلے کندھ آئی مکھ دے سار، ٹھوڈی چن نال چُھہایا۔ اوس ویلے بچن لکھیا تُوں ہر ہر زرنکار، سب تیری بے پرواہیا۔ وڈے کہا سب کچھ او سے دے اختیار، جو کرنی رہیا کماؤندا۔ جس ساڈا تاتاں دا محل دتا اُسار، اوہو کندھاں وچ لکایا۔ جس نے بندہ بنایا انسان، گندہ کر کے بدھ بھوایا۔ نگا ویکھ ہو یا حیران، اندروں

اکھ کھلایا۔ ایہہ شرع والے شیطان، شریعت کرے لڑایا۔ اندروں بے ایمان، باہروں دین صفایا۔ اسیں بچے بال نادان، گوہند سُت اکھوایا۔ جنہاں دی
 بلی پر م پڑکھ کرے پروان، مہر نظر اک اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے درڑایا۔ کُھ تک آئی دیوار، منزل منزل اپنا
 پندھ مکایا۔ آگوں ہس کے راج کہا پند کھار، رسنا جہوا بتی دند سنایا۔ تہاڈا ناتا جھٹن لگا سنسار، ویکھو اکھ اٹھایا۔ ناویں سال دا نواں اک پیار، چھوٹا رہیا
 جنایا۔ لہنا دینا سر جنہار، جگ جگ اپنے ہتھ رکھایا۔ وڈے کہا مور کھاکیتے جگت محل دتے اُسار، ایہو جی سیوا تیتوں آگے کسے نہ لایا۔ ایہہ دیوار نہیں
 تیرے لئی دُشوار، جو دُشمن بن کے دیدہ دانستہ نظری آئی۔ چھوٹے کہا سچ نال اک وار، میرے اندروں میرا رہیا ہلایا۔ کچھ بخش میٹوں پیار، سر اپنا ہتھ
 لکایا۔ توں سدا بھگت اُدھارن پاییاں دیویں تار، سر اپنا ہتھ لکایا۔ وڈے کہا اگلے جنم دا اُدھار، آگ دیاں جنایا۔ میرے انتر آوے اُچھال، بے پرواہ
 رہیا سمجھایا۔ کلجگ انتم جس ویلے آئے سری بھگوان، بھگوان اپنا پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھایا۔ اگلے جنم
 دا دے احوال، اکو وار سمجھایا۔ جنم جنم کھائے کال، رائے دھرم دے سزایا۔ جس ویلے آوے دین دیاں، دیندھ اپنا پھیرا پائی۔ اودھروں گجری دی
 آتما ماری آواز، بن عرش فرش رہی سنایا۔ مومنو تہاڈی کدھر گئی نماز، کافر بیٹھے روپ وٹایا۔ جے توں اٹاں لاون والا راج، میرے بھل گلاب کیوں
 نہاں بیٹھ رکھایا۔ جے منش نہیں استری ہندی تیرے اندر پتاں دا ہندا پیار، نیترا اکھاں نیر وہایا۔ زوراور سُن اگئی دھار، اندرے اندر دتا سنایا۔ ایس
 جنم نہیں تے دوجی وار، ناری جامہ لئے بدلایا۔ پنج مزدور جو ایہدے نال، جن خبیث روپ وٹایا۔ میں چھوٹا بچہ نو سال، فتح سنگھ رہیا سمجھایا۔ اسے
 طرح ایہدا ڈکھیاں والا حال، دھکے ٹھوک ٹھوک لگایا۔ ان اٹاں دی چنی دیوار، ایہدی کایا دیوار اندر اوہ سوکھم آتم سکھ کدے نہ پائی۔ ایہہ ڈکھ دا نہیں
 پیار، ایہہ بھکھ دا نہیں ونجار، پورب لہنا لیکھے وچوں جھولی رہیا بھرائیا۔ اک سال ابے باقی اوناں چر کسے نہیں لیئی سار، کناں چر روو گرلاو مارو دھامینا۔
 لکھیا بچن سنیا واک جو ایک وار ایکنکار، کوئے نہ سکے بدلایا۔ ایہہ آد جگادی دُھر دی کار، دھرنی دھرت ویکھ وکھایا۔ اس توں وڈا ابے ہور وہار، جو اپنے

شداں وچ بند کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اگلا لیکھا دس توں اے انکار، انکوائری وچ خواری وچ بیماری وچ تیماری وچ اُدھاری اپنا کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔

☆ ۱۳ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپور چھاؤنی ☆

سچکھنڈ نواسی صاحب سلطان، ہر کرتا کھیل کرائیا۔ شاہو بھوپ وڈ راج راجان، شہنشاہ دُھر فرمانا اک سنائیا۔ مقام حق نوجوان، لاشریک بے پرواہیا۔ جوتی جاتا ہو پردھان، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ آد جگادی ٹھمران، دو جہاناں خالق پالک کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر درگاہیا۔ دُھر درگاہی وڈ امام، ہر کرتا حکم ورتائیندا۔ پیر پیغمبر سُنو کلام، بن اکھراں آپ پڑھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرو سلام، سجدہ اکو گھر جنائیندا۔ جس دا مذہب نہ کوئے اسلام، شرع شریعت نہ ونڈ ونڈائیندا۔ ست سروپی نوجوان، مرد مردانہ اک اکھوائیندا۔ جس دا جلوہ نور مہان، آد زرنجن ڈگمگائیندا۔ ابناشی کرتا مہربان، محبوب اکو اک اکھوائیندا۔ پت پریشور ہو پردھان، پاربرہم پر بھ اپنی کل دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی آپ درڑائیندا۔ دُھر دی کرنی اگم اتھا، بے پرواہ آپ جنائیا۔ دُھر سندیشہ اک سنا، شبدي آواز سنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، بن اکھاں رہیا جنائیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند بولو زبان، بے خبراں خبر سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیدا بھیدا سری بھگوان، سو پڑکھ زرنجن آپ کھلائیا۔ ہر پڑکھ زرنجن ہو مہربان، محبوب اپنے ہتھ رکھے وڈائیا۔ ایکنکارا نوجوان، مرد مردانہ اپنی دھار چلائیا۔ آد زرنجن جوتی نور نور مہان، زرنجن اپنی کار کمائیا۔ ابناشی کرتا جھلاونہارا سچ نشان، ست ستوادی خوشی منائیا۔ سری بھگوان ویکھنہارا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ اپنے وچوں پرگٹائیا۔ پاربرہم پر بھ دیونہار فرمان، دُھر سندیشہ اک الایا۔ تخت نواسی راج راجان، سچ سنگھاسن بہہ بہہ اپنی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ اک اکلا، ایکنکار وڈی وڈائیا۔ وسنہارا سچ محلا، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ جوتی شبدي دھار رلا، رُپ

رنگ رکھ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اپنے پرکاش آپے بلا، کوئے جنمے نہ پتا مایا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناش سچ دوارے آپے ملا، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ اندر باہر
کُپت ظاہر نرگن اپنا پھڑکے آپے پلا، نرکار نرکار نرور کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ دُھر دا
کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ سچ دوارے رہیا وس، چھپر چھن نہ کوئے سہائیندا۔ منڈل منڈپ نہ کوئے رَوسس، زمیں آسمان نظر کوئے نہ
آئیندا۔ رُپ رنگ رکھ نہ کوئے تت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش جوڑ نہ کوئے جڑائیندا۔ ترے گن مایا چلے کوئی نہ رتھ، تیج دس وند نہ کوئے وندائیندا۔
پونجی کچھ نہ آوے ہتھ، خالی ہتھ سرب پھرائیندا۔ ست ستوادی آد جگادی اپنی کھیل کرے اکھ، رسنا جہوا بٹی دند صفتی ڈھولا کوئے نہ گائیندا۔ اُچ اگم
اتھا بے پرواہ نرکار آپے رہیا وس، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناش سوبھاونت ڈیرہ لائیندا۔ دُھر دا پیر بے نظیر لا تصویر لاشریک حق توفیق، تُعارف اپنے نال
کرائیندا۔ بیٹھا رہے سدا انتیت، نہ ٹھانڈا نہ سیت، اگنی اگ نہ کوئے تپائیندا۔ نہ ڈھولا گائے گیت، نہ مارگ کوئے ریت، ہست کیٹ رُپ نہ کوئے
وکھائیندا۔ گھر سوامی گھر ٹھا کر گھر کرے پریت، گھر میلا سچ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچے گھر، سچ دوارا اِکو اِک
سہائیندا۔ سچ دوارا سوبھاونت، سو پُرکھ نرنجن دے وڈیائیا۔ آپ بنائے اپنی بنت، باڈھی سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ کھیلے کھیل سری بھگونت، بھگون اپنی کار
کمائیا۔ ویس وٹائے نار کنت، نر نرائن تیج سہجی آپے سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن سچ دوارے بہہ بہہ خوشی منائیا۔
سچ دوارا سوبھنیک، سکھنڈ ملے وڈیائیا۔ جتھے اور نہ کوئے شریک، شرکت وند نہ کوئے وندائیا۔ ہر قادر کرتا اِک توفیق، دُجے در نہ منگن جائیا۔ چھتر
جُھلے ہر ساچے سیس، سیس جگدیش سمجھ کوئے نہ پائیا۔ نہ کلمہ نہ کوئے حدیث، نہ حضرت کرے پڑھائیا۔ مہربان اپنی کرے آپ بخشیش، بخشش اپنی
آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، محل اٹل اِکو نور کرے رُشنائیا۔ محل اٹل سچ پرکاش، پرکاشوان آپ کرائیندا۔
دیوا باقی کملاپاتی کوئی نہ رکھے ساتھ، دھوپ دیپ ہون وند نہ کوئے وندائیندا۔ آد جگادنت نوت اپنے منڈل اپنے گھر اپنے گرہ پاوے اپنی راس، ست
سوامی انتریامی اپنی کھیل کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سکھنڈ دوارا اینکارا محل منارا اپنا آپ سہائیندا۔ محل

منارا اُچو اُچ، ہر دیونہار وڈیاںیا۔ دوسر سکے نہ کوئے بوُجھ، بے انت کہہ کہہ ڈھولا اک سناںیا۔ اپنے اندر رکھے اپنی سوُجھ، سچ سوامی بے پرواہیا۔ جس دی
 دشا سمجھ نہ آئے کوٹ، اُتر پورب پچھم دکھن دہ دشا ونڈ نہ کوئے ونڈاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جس دات
 وجود نہ کلبوت، منسا نظر کوئے نہ آںیا۔ سچھنڈ دوارے ہر کرتا پُرکھ، اپنی کرنی کار کماںیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جناںیا۔ اپنی آپے
 جانے پرکھ، پرکھیا وچ کھیل نہ کوئے کھلایا۔ آپے ٹھاکر آپے سیوک آپے چاکر آپے دیونہارا درس، دیداری آپے نظری آںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ نواسی اپنا تھم ورتاںیا۔ اپنا تھم کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیاںیا۔ سٹ دُلا راشد اُٹھال، دُھر دا تھم سناںیا۔ اُٹھ لاڈلے میرے لال،
 لال دیونہار وڈیاںیا۔ تھر گھر ویکھ اپنی سچی دھر مسال، دھرم دوارا اک جناںیا۔ وشن برہما شو کر خیال، بن نیز اکھ کھلایا۔ ترے گن اُٹھ ہو پردھان، پنچ
 تت اپنا پڑا لاہیا۔ جگ چوکڑی میتے وچ جہان، سبجک تریتا دواپر کھجک اپنا پھیرا پانیا۔ نرگن سرگن کھیل کھیلدا رہیا ہو پردھان، پر م پُرکھ پرماتم آتم ونڈ
 ونڈاںیا۔ پاربرہم برہم دیندا رہیا نشان، برہم اپنا رُپ درساںیا۔ حکمے اندر تھمران، دُھر سندیشہ اک سمجھانیا۔ تتاں والی کھول دُکان، وست دُھر دی وچ
 رکھانیا۔ جس نوں سکے نہ کوئے پہچان، جگت نیز نظر نہ آںیا۔ جگ چوکڑی ہو پردھان، پُرکھ ابناشی اپنی بوُجھ بُجھانیا۔ برہمے اک پھنکارا لایا کان، سُر تی
 سُر ت سُر ت بُھلایا۔ چارے ویداں دے گیان، گیاتا اکو وار درڑاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی کرنی اپنے ہتھ
 رکھانیا۔ دُھر دی کرنی ہر کرنے یوگ، دُجا نظر کوئے نہ آسیندا۔ نرگن سرگن کر سنجوگ، پت پتی ویس وٹائیندا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، بنک دوار ہر
 سہائیندا۔ آد نرنجن جوت نرنجن جگا کے جوت، دیوا باقی گھر گھر آپ رُشنائیندا۔ شبد اگئی لا کے چوٹ، گرہ مندر نگارا اک وجائیندا۔ آسا ترشنا مایا متا
 ہوئے ہنگتا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار بھر کے پوٹ، تتوت وچ سائیندا۔ ہڈ ماس ناڑی رکت بوند کر کے دُھر دی سوچ، سوچھ سرُپ اپنی کار کماںیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کھیل آپ کھلاییندا۔ دُھر دی کھیل کرنیہارا، اپنے ہتھ رکھے وڈیاںیا۔ اکو شبدی سٹ بلکارا، بلی بلوان آپ
 اُٹھانیا۔ وشن برہما، شو جو دیونہار سہارا سر اپنا ہتھ لُکایا۔ جگ چوکڑی بن کے سیوادارا، ساچی سیوا اک دکھانیا۔ کاگت قلم نہ لکھنہارا، مساوانی رنگ نہ

کوئے چڑھائیا۔ نیوں نیوں سجدہ سیس کر نمسکارا، نیتراکھ نہ کوئے کھلائیا۔ چارے کھانی کر پنہارا، چارے بانی راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی دھار اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھر دی دھار اپنے ہتھ رکھ، رکھیا کرے ہر گھٹ تھانیا۔ ابناشی کرتا پُرکھ سمرتھ، داتا دانی بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی ہو پرگٹ، گر اوتار لئے پرگٹائیا۔ نام ندھانا دے کے دات، وست اموک جھولی پائیا۔ انتر انتر جوڑ کے نات، دھر دا میل لئے ملاٹیا۔ بن اکھراں والی دتے گاتھ، نراکھ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نت نوت اپنا کھیل وکھائیا۔ نت نوت کھیل کردا، کرتا پُرکھ دیا کمائیا۔ جگ چوکڑی ویس دھردا، روپ انوپ آپ وٹائیا۔ شب دی ڈھولا اکو پڑھدا، دوجا راگ نہ کوئے سٹائیا۔ سنت سہیلے ساچے وردا، جن بھگتاں میل ملاٹیا۔ گرکھاں اندر آپے وڈدا، کایا مندر اندر محل اٹل سو بھاپائیا۔ گر سکھاں لیکھا آپے کردا، کرنی اپنی دے جناٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سدا وڈیائیا۔ دے وڈیائی آد جگاد، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیندا۔ شبد اگئی اکو ناد، برہم برہما آپ سٹائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنا کے اپنی شاخ، شناخت وچوں باہر کڈھائیندا۔ میٹنہارا سدا اندھیری رات، سچ پرکاش جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نت نوت اپنا حکم ورتائیندا۔ نت نوت حکمی کار، ہر کرتا آپ کمائیا۔ ویکھنہارا جگ چوکڑی چار، کوٹن کوٹ کال حکمے وچ پھرائیا۔ سیوا لاگرو اوتار، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ پیر پیغمبراں دے ادھار، دھر دی سکھیا کرے پڑھائیا۔ کایا کعبہ کر کے تیار، حجرہ حق دے وکھائیا۔ جلوہ نور کر اجیار، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ اکو مار اگئی آواز، ہو ہو نعرہ دے سٹائیا۔ ہو ہو نظری آئے آپ نرنکار، ایک دو آ ہو مٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی سچی اہما، ابناشی کرتا مہر نظر اٹھائیندا۔ گیت نہ گاوے کوئی کھنا، انحد نادى اگئی راگ سٹائیندا۔ گھر ساچا دیوے دھر دا سکھنا، سکھ ساگر روپ وٹائیندا۔ نرگن دھاروں آپے اٹھنا، آپ اپنا بل پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ چوکڑی حکمے اندر راہ چلائیندا۔ حکمے اندر کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ حکمے اندر سٹ ڈلار، شب دی روپ پرگٹائیا۔ حکمے اندر اوم اجیار، اپنی کل دھرائیا۔ حکمے اندر نرگن بن کے سانجھ یار، سوہنگ روپ سٹائیا۔ حکمے اندر وس کے باہر، سچ سنگھاسن رام بیٹھا آسن لائیا۔ حکمے اندر بھر بھنڈار، وست اموک

جھولی پائیا۔ حکمے اندر لکھ چوڑاسی کر کے خبردار، گھر بھانڈے ویکھ وکھائیا۔ حکمے اندر گھر گھر دیا باقی کر اُجیار، حکمے اندر شبدی ناد سنائیا۔ حکمے اندر امرت دے کے دیوے ٹھار، حکمے اندر جھرنّا کول نابھ جھرائیا۔ حکمے اندر دھواں دھار، حکمے اندر سُنّ سادھ وکھائیا۔ حکمے اندر بحر کپائی تالا مار، حکمے اندر پڑدا دے اُٹھائیا۔ حکمے اندر چوڑاں لوک ہائی کر تیار، چوڑاں طبق ویکھے چائیں چائیا۔ حکمے اندر چوڑاں وِ دیا کر تیار، حکمے اندر اکھراں والی کرے پڑھائیا۔ حکمے اندر قلم شاہی کاغذ کر ادھار، حکمے اندر حرف حروف ناتا دے جڑائیا۔ حکمے اندر کھیل کھیل کے جگ چوکڑی چار، سَتجگ تریتا دواپر کلج اپنا تھم ورتائیا۔ حکمے اندر بھیج تینی اوتار، دُتر پار کرائیا۔ حکمے اندر بھگت اٹھاراں بول جیکار، دُھر دا نعرہ گئے سنائیا۔ حکمے اندر عیسیٰ موسیٰ محمد کر کے خبردار، بے خبر خبر سنائیا۔ حکمے اندر نانک گوہند کر نمسکار، گھر ٹھانڈے سیس نوایا۔ حکمے اندر چارے وید کر تیار، چارے کھانی چارے بانی دتی جنایا۔ حکمے اندر شاستر سمرت پاون سار، حکمے اندر گیتا گیان دتا درڑائیا۔ حکمے اندر انجیل قرآن الف یے بنایا منار، مزار سب دا دتا وکھائیا۔ حکمے اندر گر اوتار دے کے گئے بیان، گرنتھ پنٹھ مارگ راہ جگت وکھائیا۔ حکمے اندر درِ شئی اِشی سرِ شئی کریا کھیل اپار، گرہستی جوگی سنیا سی جنگم روپ وٹائیا۔ حکمے اندر دوزخ بہشتی، نرک سورگ رچن رچائیا۔ سب توں اُتم ہر کا شبد، جو گر مورت نظری آئیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی نہ کوئی دین نہ مذہب، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو کروڑ تیتیس سُرپت کردے ادب، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جس دے آگے پچھے جاون والا اگتا آوے قدم، چار گنٹ دہ دشا ہر گھٹ زمیں اسماناں دو جہاناں نظری اِکو وار آئیا۔ اُس دا لیکھا کوئی نہ سکے بدل، عدل اپنے ہتھ وکھائیا۔ ساچا گرو کوئی کر نہ سکے قتل، مقتول روپ نہ کوئے وٹائیا۔ پنج تت اُس دا تول نہ سکے وزن، ترازو مات نہ کوئے چڑھائیا۔ جگ نیز کوئی ویکھ نہ سکے چرن، سرن نظر کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ حکمے اندر ہر پر کرتی، تتاں وچ سمایا۔ حکمے اندر سُر تی نرتی، اگئی کھیل جنایا۔ تھم اندر بنھے برتی، انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ حکمے اندر کھولے کھڑکی، بند کواڑی پڑدا لاہیا۔ حکمے اندر سیج وکھائے پر دی، پیا پریتم میل ملائیا۔ حکمے اندر میل ملائے وچھنی چر دی، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ حکمے اندر کول بھل غنچہ بھل بھلواڑی کھدی، کلی کلی کلی مہکائیا۔ حکمے اندر سخی سہیلی منزل چڑھدی، پندھ اپنا اک مُکائیا۔ حکمے اندر آتم مل

پر ماتم سوہنگ ڈھولا پڑھدی، تُوں میرا میں تیرا دو جہاناں جھلی نہ جائے جدائی۔ تیرے پریم پیار اندر پریم پُرکھ پر ماتم میں گھیرے اندر گھردی، باہر نظر
 کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ دیوے وڈیائی پار برہم، پت پر میثور دیا کمائیندا۔ آد جگادی جس دا اک دھرم،
 دھرماتما دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت جس دی سرن، سرنگت سب نوں اک وکھائیندا۔ وشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر
 جسدا ڈھولا پڑھن، کوٹن کوٹ صفتی نام صلاحندا۔ نت نوت سادھ سنت جس دی منزل چڑھن، پاندھی بن کے پندھ مکھائیندا۔ جس دی سیوا پنج تت
 ترے گن مایا چاکر ہو کے کرن، چاکری سب دی آپے ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ چوڑی کھیل
 کھائیندا۔ جگ چوڑی دا اکو کرتا، پروردگار بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گھلدا، دھر سندیشہ اک سنائی۔ جوتی دھار ہو کے اندر رلدا، شبدی ناد وجائی۔
 بھو چکا کے کایا ڈونگھی ڈل دا، محل اٹل کرے رُشائی۔ پڑدا لاہ کے گھڑی پل دا، نمکھ نمکھ دا لیکھا دے مکائی۔ آر پار کنارے آپے سل دا، آدھو چکار نہ
 کوئے اکائی۔ مالک بن کے جل تھل دا، مہیئل کھوج کھجائی۔ لکھ چوڑا سی انتر آتم ڈیرہ ملدا، چاؤ گھنیرا جن بھگتاں دے جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی اپنا حکم منائی۔ ست ستوادی حکم نامہ، دھر درباری آپ گھائیندا۔ گر اوتار کرو دھیانا، گھر گھر وچوں
 آپ اٹھائیندا۔ پیر پیغمبر دیو بیانا، سب دی اکھ کھائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران اپنا دسو گیانا، ہر کرتا منگ منگائیندا۔ ستجگ تریتا دواپرتے کرو پچپانا، نیز
 اکھ کھائیندا۔ کجک کوڑ گڑیارا ویکھو پردھانا، چاروں گنٹ نظری آئیندا۔ انتر آتم ملے نہ کسے سری بھگوانا، دھر سنجوگی میل نہ کوئے کرائیندا۔ رسنا جہوا
 بتی دند ڈھولے گاؤن گانا، انحد نادی ناد دُھن آتمک نہ کوئے سنائیندا۔ کوڑی کریا لگا جگت جیو جہانا، شتری براہمن شودر ویش ساچا کرم نہ کوئے کمائیندا۔
 پنڈتاں ویدیا ہویا ابھمانا، من کا منکا نہ کوئے بھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر داسندیشہ اک سنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اٹھ کے لو
 تک، نرگن ہو کے لو انگڑائی۔ سب دا لیکھا مکیا حقیقت حق، نج نیز اکھ مات نہ کوئے کھائی۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں کرماں کانڈاں وچ گئے پھس، مایا
 متا موہ ودھائی۔ جو آتم پر ماتم ملن دا مارگ آئے دس، سرتی شبد نہ کوئے جڑائی۔ شاستر سمرت وید پُراناں سارے کردے پاٹھ، ہون آہتی دے دے

گھرت سوگندھی رہے جنائیا۔ پھر پھر تھکے تیر تھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُرتی اکھ نہ کوئے کھلائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گردواریاں اندر کرن اکھ، ستسنگ لا لا کرن پڑھائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے منوے اُتے لائے کوئی نہ سٹ، سوئی سُرت نہ کوئے اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ سادھاں کھولے ہٹ، بن ونجارے نام ورتائیا۔ سری بھگوان کسے نہ آیا ہتھ، خالی ہتھ دین دُہائیا۔ رسنا والا اکھراں نال گاؤندے جس، وٹنا پریم رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ سچ پریتی جڑیا کسے نہ نت، نو دوارے پار کر کے حد، اینڈ پنڈ برہمنڈ ڈیرہ پار نہ کوئے کرائیا۔ چار یاری نال مل مل کرن سنگ، پنچم بہہ بہہ خوشی منائیا۔ بھرماں والی ڈھاہ نہ سکے کندھ، دُئی دَویت نہ کوئے چُکائیا۔ بن بھگتاں آتم پر ماتم نال مل کے سوہنگ کوئے نہ گائے چھند، سنسا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ جگت وڈیائی دا سارے مان دے اند، نجانند نہ کوئے سمائیا۔ شبدی ڈوری تٹا تند، سُرتی بندھن کوئے نہ پائیا۔ گھر سوامی لائے کسے نہ انگ، جگت دوہاگن دے دُہائیا۔ ماس کھڑی لہو مچھ رت پا کے ونڈ، حصیاں ویکھ وکھائیا۔ جو مالک خالق سب دا داتا گنی گہند، گھر گمبھیر بے پرواہیا۔ سدا آتم سیجا سٹا رہے پلنگ، جگ نیز نظر کوئے نہ پائیا۔ جس ویلے سنگر پورے دا ہووے سنگ، سگلا لیکھا دے مُکائیا۔ اوتھے کرم کانڈ سارے کر کے کھنڈ، جگت کریا دے مٹائیا۔ گھر سہاگن نار کر دیوے آگے نہ ہووے رنڈ، آگے دارنڈ پیا دے مُکائیا۔ اِکوگیت سنا کے اپنا چھند، لیکھا مندر مسیت دے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سری بھگوان کہے گر پیر اوتار ویکھو مُرشد، صدی چوڑھویں دھیان لگائیا۔ پروردگار ملن دی کسے نہ ملے فرصت، ویلا نظر کوئے نہ آئیا۔ گھر گھر اندر میل ہوئی دُرمت، وُضوآں نال صاف نہ کوئے کرائیا۔ کایا حُجرے دی کرے نہ کوئے مرمت، اندر وڑ کے ویکھن کوئے نہ آئیا۔ نیز روندی ساری اُمت، عمل وِچ نہ کوئے جنائیا۔ کسے کم نہ آئی کیتی سُنت، پروردگار دے بھلائیا۔ لیکھا مُکیا نہ موُنڈ مُنت، لبائے مچھ کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر پیغمبراں رہیا وکھائیا۔ پیر پیغمبر ویکھو نال اشارے، ہر کرتا آپ جنائیا۔ خالی دسدے مسجدیں والے منارے، مُلا شیخ مساتک منزل چڑھن کوئے نہ پائیا۔ اُچی کوک کوک جو بولدے رہے جیکارے، رسنا ڈھولے دُھر دے گائیا۔ اوہ خالی دسے ساڈھے تن ہتھ کایا جگت اکھاڑے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا رہیا وکھائیا۔ گر اوتار کہن پر بھ ہوئے حیران، حیرانی ساڈے اُتے چھائیا۔ چار

کُنٹ دہ دشا ویکھیا مار دھیان، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اپنی اکھ کھلایا۔ ثابت رہیا نہ کسے ایمان، شرع شریعت کیتا بے ایمان، سچ امام نہ کوئے منایا۔ من
 واسنا ہوئے غلام، بدھی کرے نہ کوئی کام، ہنکاری وڈیا اندر شیطان، چاروں کُنٹ رہیا بھوایا۔ مصلہ حق نہ کوئے قرآن، اسم اعظم ملیا نہ کسے آن، یحکم
 تاثیر سکے نہ کوئے بدلایا۔ اکھراں والا تیرا بیان، ستھراں والا تیرا نشان، صفتاں والا تیرا پیغام، بے مقام سمجھ کوئے نہ پایا۔ ساچا سجدہ کرے نہ کوئے
 سلام، بھرے بھلی سرب عوام تمام، تیتوں سیس نہ کوئے جھکایا۔ کوڑی کریا ہوئے غلام، مشکل حل نہ کرے کوئی آسان، ساچا کلمہ علما پڑھن کوئے نہ
 آیا۔ تیرا بدل گیا نظام، تیرے عدل دا دے نہ کسے قیام، چاروں کُنٹ اندھیری شام، چودس چند نہ کوئے رُشنائیا۔ جو دے کے گئے پیغام، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ہر تیرے ہتھ وڈیایا۔ گر اوتار اگوں کھندے، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ شہنشاہ اسیں ویکھ کے آئے
 چڑھدے لہندے، دکھن پہاڑ پھیرا پایا۔ مانس مانساں نال ویکھے کھہندے، منس منکھ نال کرے لڑایا۔ کایا مندر اندر وڑ مول نہ بہندے، چار کُنٹ
 لہجن واہو داہیا۔ انتر آتم تیرا نام مول نہ لیندے، رسنا جہوا بتی دند ڈھولے سارے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔
 گر اوتار کہن اسیں مار کے ویکھیا پھیرا، نو نو چار کھوج کھجایا۔ چاروں کُنٹ دے اندھیرا، ست نور نہ کوئے رُشنائیا۔ کلجک اٹا گٹر گٹر، لٹھ اندروں دتی
 بھوایا۔ بنا بھگتاں گھر گھر لگا جھیرا، پنج سکے نہ کوئے سمجھایا۔ ساڈھے تن ہتھ اُجڑا ویکھیا کھیرا، رکھا سکے نہ کوئے بچایا۔ ست دھرم نوں لگا اُکھیرا،
 کلجک اپنا بل دکھایا۔ ہنکار کرے میرا میرا، وکار اپنا رنگ چڑھایا۔ کوٹن کوٹ کلجک سنت لا کے بیٹھے ڈیرہ، تیرا گھر نہ کوئے دکھایا۔ مایا کارن کردے
 جھیرا، مندریں مسجدیں کارن ہوئے لڑایا۔ گرو دوار نہ حق نبیرا، حقیقت سکے نہ کوئے سمجھایا۔ بن تیری کرپا کسے اتے نہ ہوئے مہرا، جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی وست دے ورتایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکٹھے ہو کے پر بھ آگے پئے رو، خالی ہتھ دین دھایا۔ پت پر میثور صاحب سوامی
 صدی ویہویں ایہہ کی گیا ہو، ہوکا دے کے رہے جنایا۔ گر کاشد سب نالوں ٹٹا موہ، مجت سچ نہ کوئے کمایا۔ ساڈی سکھیا شاستر سمرت وید پُراناں والی
 سارے بیٹھے کھو، خالی جھولی نظری آیا۔ اپنی دُرمت میل سکے نہ کوئی دھو، ٹونبری صاف نہ کوئے کرایا۔ گیانیاں اندر تیرے نور دی ہوئی نہ لو،

ودواناں اندر شبد ناد نہ کوئے سناٹیا۔ امرت رس نہجھر جھرنا کوئی نہ سکے چو، کولی کول نہ کوئے اٹاٹیا۔ دروہی خدائے دی یا پیر دستگیر کلجگ انت سب نال
 کیتا دھرو، دھر دے میل نہ کوئے ملاٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہ ہو سہاٹیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اساں دیکھیا لو سب دی
 جھٹکی، دھیان نہ کوئے لگاٹیا۔ جگت دوہاگن پھرے سرتی، شبدی کنت نہ کوئے ملاٹیا۔ بن ہر سوامی ہوئی مُردی، منوا اپنا زور ودھاٹیا۔ اوہنوں سمجھ نہ آئی
 اپنے پر دی، پیا پریتم ہوئی جڈاٹیا۔ تیری کھیل نرکار نرویر نر دی، نرکار بھيو چکاٹیا۔ اوہ واسن تھر گھر دی، سچ دوارے لئے بہاٹیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ لکاٹیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنا دین سندیسہ، صدی ویہویں حال سناٹیا۔ چوڑاں لوک دیکھیا بھیکھا، چوڑاں طبق رہے
 گر لٹاٹیا۔ کلجگ سادھاں تیرے نام دا لیا ٹھیکا، ٹھیکیداری رہے کماٹیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے تیرا پر بھو ساکھیاں درس کسے نہ پیکھا، پچھلی رسنا کرن
 پڑھاٹیا۔ پاربرہم پت پر میثور تیرا پایا کسے نہ بھیتا، بھيو سکے نہ کوئے جناٹیا۔ سیس جگدیس کرے نہ کوئی بھیتا، مان ابھمان نہ کوئے تجاٹیا۔ نظر نہ
 آوے کوئی کھیوٹ کھیتا، جو نیا نوکا لئے چڑھاٹیا۔ پاربرہم سب توں وڈا مُرشد تیرا شبدی سٹ بیٹا، نہ مرے نہ جاتیا۔ جس دی دھار وچوں سانوں بھیجا،
 بھجن بندگی اک سناٹیا۔ اوہ وینہدا رہیا اپنا تیرے محم والا سندیشہ، دھر دا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دھیان لگاٹیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر رہے جھکدے، سیس جگدیس نواٹیا۔ پر بھ ایہہ کھیل نہیں ہُن مکدے، نرگن نور من عرضوٹیا۔ اسیں سارے تیتھوں پچھدے، خالی
 جھولی آگے ڈاھیا۔ ساڈے ناتے تیرے نال پو پت دے، پتا پُرکھ اکال تیری سرناٹیا۔ تیرے بھانے آد جگاد کدے نہ رُکدے، دو جہاناں میٹ نہ کوئے
 مٹاٹیا۔ سبجگ تریا دواپر کلجگ پیٹدے دیکھے مکدے، کلجگ انتم راہ تکاٹیا۔ کوٹن کوٹ بوٹے دیکھے سکدے، امرت سنج ہرا نہ کوئے کراٹیا۔ کوٹن کوٹ جیو
 جنت کرم کانڈا وچ دیکھے رُسدے، لوکماں مکھ بھواٹیا۔ کوٹن کوٹ جیو دیکھے خالی گکھ دے، خالی لککھیں بھاگ لگاٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، کل تیری آس وکھاٹیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈی اسپس، اُدے است تیری سرناٹیا۔ توں سرب سوامی اک جگدیش، جگدیش
 تیری اوٹ تکاٹیا۔ تیرا کلمہ سچ حدیث، حضراتاں کرے پڑھاٹیا۔ تیرا مارگ سدا باریک، بے نظیر نظر کسے نہ آٹیا۔ تیرے وچ سچ توفیق، لاشریک نور

خُدا ئیآ۔ تیرا راہ تَنَدے رہے سارے کر اُڈیک، کلجک ویلا انتم آئیآ۔ لکھ چوراسی دیکھے نیت، نیتیان ہوئے سہائیآ۔ جھگڑا مُکا دے اوچ نیچ، ذات پات مٹائیآ۔ شتری براہمن شودر ویش چار ورن اٹھاراں برن کرے ٹھانڈے سیت، اگنی تت بُجھائیآ۔ سرشٹ سبائی دس کے اِکو ڈھولا گیت، سوہنگ کرے پڑھائیآ۔ رام و اِگرو اللہ گاڈ خُدا کہے ٹھیک، تعریف وِچ سمجھائیآ۔ جس نوں کہندے دُور دُراڈا سو ہر گھٹ و سے نزدیک، باہروں کھوجن کوئے نہ جائیآ۔ سچ برہم دی دتے پریت، دُھر دی سکھیا اِک سمجھائیآ۔ الف وانگراں کھجی نہ پئے لیک، نکلتیاں والی نوں نہ کوئے سمجھائیآ۔ حرفاں والا لیکھا چکے قدیم، منیم سنگ نہ کوئے رکھائیآ۔ اپنے تھم وِچ کر ترمیم، دُھر سندیسہ دئے جنائیآ۔ کھیلے کھیل عالمین، عالم علما شرفا سارے دئے سمجھائیآ۔ پر بھ دی کسے ہتھ نہ آئی تعلیم، طوبی طوبی کر کے پیر پیغمبر سیس نوائیآ۔ جس دا گھر شان عظیم، اعظم اِک اکھوائیآ۔ اُس دے حکمے اندر سارے ادھین، سر سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ جے اوہ مالک تکیئے نہ نہ مدین، استری پُرش روپ نہ کوئے وٹائیآ۔ کر کرپا جس نوں اپنا دیوے آپ یقین، یک طرفہ اپنا تھم سٹائیآ۔ اوہ اوسے ویلے اُس دا سجدہ کرے تسلیم، نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ اوہنوں پڑھنا نہ پئے قرآن مجید، تیس بتیس نہ کوئے وڈیائیآ۔ جس دی پیر پیغمبر کر کے گئے تمہید، سو واحد اِکو کھیل کھائیآ۔ جن بھگتاں ملے ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھنّ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیآ۔ گر اوتار کہن اے دُھر دے رام، رام دسر تھ بیٹا رہیا جنائیآ۔ تیرا ویکھ کے آئے نظام، گھٹ گھٹ واسی رام تیری بے پرواہیآ۔ تیرا سمجھ نہ آئے کوئی کام، سب توں نیارے رام تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ توں صاحب اِک سلطان، شہنشاہ اکھوائیآ۔ گر اوتار منگن دان، بیٹھے جھولیاں ڈاہیآ۔ کلجک انتم سب نوں بُھلیا گیان، اٹھ دس گیتا دئے گواہیآ۔ نیتز روون اٹھاراں پُراں، چار لکھ ستاراں ہزار سلوک اپنی حالت رہے جنائیآ۔ کوڑی کرپا ہوئی پردھان، گر اوتاراں پیراں تھامان، تیر تھ تھان نہ کوئے استھان، سچ سروور نہاون کوئے نہ آئیآ۔ تیر نرالا مارے نہ کوئی بان، شبد کھنڈا تن پہنائے نہ کوئی کرپان، گاترے سارے گئے لٹکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، کل تیری آس رکھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیری آس، نہ ہر نرائن تیری اوٹ تھائیآ۔ تیرا کھیل ویکھ پر تھمی آکاش، گگن گگنتر بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ تیرا جوتی جلوہ تک کے نوری پرکاش، روس سورج چند نیتز نین شرمائیآ۔ تیرا ویکھ کھیل پُرکھ ابنش، جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ جگا دے سرتی، سُنیاں شبد اُٹھائی۔ رُپ دکھا دے اکال مورتی، جس نوں کال کدے نہ کھائی۔ ناد و جا دے تورتی، تریا اکھ شرمائی۔ کھیل کرا دے اپنے حاضر حضور دی، حضرت ویکھ دکھائی۔ ایہہ عرض غرض اک مزدور دی، عاجز ہو کے سیس نوائی۔ تیری خُماری اک سرور دی، بیماری ساری دے گوائی۔ تیری مہر آسا منسا سب دی پور دی، ترشنا بُکھ گوائی۔ ایہتھے عقل وڈیائی نہ کوئی شعور دی، شوہرت کم کسے نہ آئی۔ شکل دکھا دے اُس حضور دی، جو گھر گھر وچ رہ کے اپنا کھ چھپائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے ورتائی۔ پُرکھ ابناشی کر دے زنا، زورِ تیری سرنائی۔ پرامتم آتم تیری نوری کرنا، کرن کرن وچوں پرگٹائی۔ لکھ چوراسی وچوں مک جائے ایہدا پھرنا، چارے کھانی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ اُلٹا گِیرا ہٹ جائے گڑنا، اُلٹی لٹھ نہ کوئے بھوائی۔ اِکو سکھ لے تیتوں ملنا، مل مل خوشی منائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک دشا ویکھ دکھائی۔ کلجک دشا ویکھ اندھیری رین، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائی۔ مایا ممتا سب نوں کھائے دین، بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ کوڑی کریا و ہندا و ہن، رُڑھدی جائے لوکائی۔ سچن ملے نہ کوئی سین، دُھر داسنگ نہ کوئے دکھائی۔ لہنا دیوے نہ کوئی دین، جھولی سچ نہ کوئے بھرائی۔ ناتا جڑیا مات پت ساک سچن بھائی بھین، سچ سوامی تیرا میل نہ کوئی ملائی۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ملیا بہن، آتم سیجا بہہ کے خوشی نہ کوئے منائی۔ تیرا نام ندھانا سری بھگوانا اتم سریشٹ سب توں وڈی رَسین، لوہا پارس کنچن رُپ دے وٹائی۔ سدا سدا سد تیرا درشن پیکھے نین، نچ نیز اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگائی۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ مہربان مہر نظر اُٹھاوندا اے۔ دُھر سندیشہ اک الاؤندا اے۔ پیر پیغمبر آپ سناؤندا اے۔ کوڑی کریا ویکھ دکھاوندا اے۔ زرنیش پھیرا پاؤندا اے۔ دیس دسنتر پڑدا لاہندا اے۔ کلجک لگی بسنتر آپ بُجھاوندا اے۔ سرب جیاں جانے انتر، لکھ چوراسی کھوج کھجاوندا اے۔ بھيو چکائے برہم زرنتر، پڑدا اوہلا آپ اُٹھاوندا اے۔ ویکھ دکھائے کایا گنگن گگننتر، گہر گمبھیر راہ تکاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھاوندا اے۔ مہر نظر آپ اُٹھاونگا۔ لکھ چوراسی ویکھ دکھاونگا۔ جن بھگت داسی میل ملاوانگا۔ پون سواسی رنگ رنگاونگا۔ منڈل راسی کھوج کھجاونگا۔ کایا ہاٹی پڑدا لاہوانگا۔ نو دوارے واٹی پنڈھ

مکاو انگ۔ سکھمن ٹیڈھی بنک پار کراوانگ۔ ایڑا پنگل اپنے محم وچ رکھاوانگ۔ امرت دھار بوند سوانت چواوانگ۔ بحر کپائی کھول وکھاوانگ۔ دیا باقی جوت اگئی اک جگاوانگ۔ بن کے ساقی جام پیواوانگ۔ مانس ویکھ بندہ خاکی، ابناشی اپنے رنگ رنگاوانگ۔ سرتی شبد بنا کے ساتھی، دُھر دارا وکھاوانگ۔ آتم سیج سہا کے ساچی، ساچی کرنی کار کماوانگ۔ آپے دس کے اپنی گاتھی، تُوں میرا میں تیرا نرگن ڈھولا نرگن ہو سناوانگ۔ کایا مندر پار کر کے گھاٹی، ساچے مندر اکو پاوانگ۔ الکھ اگم اکادھ اگوچر درشت، اِشٹ اپنا اک وکھاوانگ۔ لہنا چکا کے دوزخ بہشت، ڈیرہ سورگاں اُتے لاوانگ۔ اوم رُوپ سرب پرکاشی، وشن برہما شو کھیل کھلاوانگ۔ جس دانور اکو ذاتی، انتم ذات وچ ملاوانگ۔ تھر گھر دے کے ساچی ذاتی، وست بھنڈارا آپ بھراوانگ۔ سچھنڈ دوارے چرن کول بنا کے داسی، سر اپنا ہتھ لکاوانگ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کماوانگ۔ دُھر دی کرنی کار کراں گا۔ جن بھگت سہیلے وراوانگ۔ سنتاں دی سیجے چڑھاوانگ۔ گرکھ سہیلے پھڑاوانگ۔ لکھ چوراسی نال لڑاوانگ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپے کراں گا۔ ساچی کرنی کار کماوانگ۔ نرگن سرگن میل ملاوانگ۔ سچن سہیل اک اکھاوانگ۔ بن باقی تیل، دیپ آپ جگاوانگ۔ سد وساں دھام نویل، دھام وکھرا آپ بہاوانگ۔ لکھ چوراسی رائے دھرم دی کٹ کے جیل، بندی خانہ توڑ وکھاوانگ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیشہ اک سناوانگ۔ دُھر سندیشہ اک سناوانگ۔ رام رحیم آپ اکھاوانگ۔ اگے تقسیم نہ کوئے کراوانگ۔ دُھر دانیم ہور نہ کوئی بناوانگ۔ جن بھگتاں دے کے اپنا یقین، یتھائیگت آپ اپنا درس دکھاوانگ۔ اُہناں نوں پڑھنی نہ پئے اکھراں والی تعلیم، جنہاں نوں انتر آتم اپنا نام درڑاوانگ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھاوانگ۔ مہر نظر پر بھو اٹھائیگا۔ رحمت فضل آپ کمائیگا۔ کلجک کریا دیوے بدل، بدلہ سب دی جھولی پائیگا۔ جن بھگتاں کر کے مدد، مدعا اپنا اک درسائیگا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑے عدد، شمار اپنے گھر رکھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیگا۔ مہر نظر کب اٹھائیگا۔ بن مکے کویں جڑاویگا۔ بن مندر مسجد شودوالے مٹھ درس دکھاویگا۔ بن تیر تھ تٹ اِشان کراویگا۔ بن لوک پرلوک چوداں ہٹ، اپنا گھر وکھاویگا۔ مہربان ہو کے لئے سد، سدا اکو اک سناویگا۔ تیرا پر بھو مندر ویکھئے نٹھ، پلنگ رنگیلا کی وچھاویگا۔ جن بھگت کہن کس بدھ اندر وجائیں

مردنگ، راگ کی الاوینگ۔ کیہڑی دھار وگائیں گنگ، امرت سیر پیاوینگ۔ کس بدھ اوڈھن دیویں ننگ، پڑا اپنا پاوینگ۔ ساڈی آسا پوری ہووے منگ، منگن دی حرص گواوینگ۔ اِکو ڈھولا سنا کے سوہنگ چھند، رام اپنے وِج ساوینگ۔ تیرے لگ کے دُھر دے انگ، ناتا دُجا توڑ تڑاوینگ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنی مہر وِج رکھاوینگ۔ جن بھگت آکھ سناؤندے نے۔ ابناشی کرتے تیرا راہ تکاؤندے نے۔ نیتز نین اکھ دھیان لگاؤندے نے۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا اِکو راگ الاؤندے نے۔ انتر رکھ چاؤ گھنیرا، من منسا میٹ مٹاؤندے نے۔ لکھ چوراسی گھر گھر در در جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ مار دے پھیرا، تٹ کنارے نظر کسے نہ آؤندا اے۔ سچ سوامی انتریامی تیرا دس کیہڑا ڈیرہ، جس گھر بہہ کے بھگت مناؤندا اے۔ اوتھے ہووے حق نبیرا، جھگڑا رہن کوئے نہ پاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ کراؤندا اے۔ گر اوتار کہن پر بھ ویکھی کلج چڑی، کایا مائی نظری آئی۔ جس دی قیمت انت پئے نہ دمڑی، ہٹو ہٹ نہ کوئے وکانیا۔ ملے وڈیائی نہ جنم والی امڑی، پتا سوبھا کوئے نہ پانیا۔ بن ہر پیار ہوئی کمرڑی، بکر من دے دُہایا۔ تیری کھیل سدا اکمرڑی، اگم پُرکھ بن تیرے نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے منگ منگایا۔ گھر مانگت آئے دات منگن، سچھنڈ نواسی تیری اک سرنایا۔ چولی چاڑھ دے اپنی رنگن، جگت للاری لوڑ رہے نہ رانیا۔ آتم پر ماتم دے دے اک انندن، دُوجی کرنی نہ پئے پڑھایا۔ دھوڑی ٹکا مستک لا دے چندن، دُرمت میل دھوایا۔ بن تیرے چرناں دُوسر ہوو نہ کریئے بدن، بندگی دُندوت سجدہ سیس نہ کسے نواپا۔ دُوجے گھر نہ جایی منگن، اپنا بھنڈارا دے بھرایا۔ بھو کھلا دے اِکو وار ہنگ برہمن، پاربرہم تیرا رُپ نظری آئی۔ ڈھولا گا کے ساچا چھندن، سنسے تیرے اندر لُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب دیوے وڈیایا۔ صاحب کہے میں سچ سناوانگا۔ دُھر دا رام اک درڑاوانگا۔ شبدی سُت اک پرگٹاوانگا۔ جوت شبد سوہنگ رُپ اکھواوانگا۔ شبدی سُت حکم مناوانگا۔ وشن اپنی دھار چلاوانگا۔ سوہنگ رُپ آپ اکھواوانگا۔ وشن امرت رس پیاوانگا۔ شبدی جوڑ جڑاوانگا۔ سوہنگ رُپ پھیر وکھاوانگا۔ سوہنگ رُپ اوم دا مول، منتر منتراں وچوں درڑاوانگا۔ وشن بھنڈارا کر بھرپور، برہمے برہم وِدیا دتی پڑھایا۔ شکر ہتھ پھرا ترسول، تُوں میرا میں تیرا اِکو ڈھولا دتا سناپا۔ داتا بن کے کنت کنتول، کرپا کری

بے پرواہیا۔ کر کے کھیل بن تت وجود، سچ ثبوت دتا سمجھائی۔ اپنا بنھ کے آپ اصول، نرگن نرگن کری گڑمائی۔ سوہنگ روپ کوئی نہ جاوے بھول، بن سوہنگ ہر کا کھیل نہ کوئے ورتائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائی۔ سوہنگ روپ ست ستواد، آد جگاد اک اکھوائیندا۔ سوہنگ سرپ وشن برہما شو ملی داد، جنہاں دانک دادک سمجھ کوئے نہ پائیندا۔ سوہنگ سرپ ترے گن مایا پنج تت تتو والی چلی شاخ، شناخت گھر نہ کوئے سمجھائیندا۔ سوہنگ سرپ لکھ چوراسی آتم پر ماتم بخش دات، نور نورانہ وچ لکھائیندا۔ سوہنگ سرپ پاربرہم برہم ویکھیا کھیل تماش، خالق خلق ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ہنگ کہے میں ہویا سو، صاحب دیوے وڈیائی۔ سو پُرکھ نرنجن کہے میں ہنگ وچ گیا سمو، بن ہنگ میرا نام نہ کوئے جنائی۔ دوہاں دارپ اکو آد جگاد سدا نرموہ، جگت مجت وچ کدے نہ آئی۔ جس ویلے پر ماتم آتم نال جائے چھوہ، جوتی جوت نال جوت کرے رُشائی۔ اگلا پچھلا لیکھا سب کچھ دیوے کھوہ، ناتا اور رہن کوئے نہ پائی۔ اک دُجے دے دوویں جاون ہو، ہوکا دے کے دین سنائی۔ شبد گرو گرو شبد بن شبد گرو کوئی نہ جانے سو، سویا ہنگ نہ کوئے اٹھائی۔ جس ہنگ دی لوکات وچ لو، برہم ملے وڈیائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد مدھ اپنی کھیل رچائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا لیکھا مکیا نہ کدے حساب، کوٹن کوٹ گر اوتار پیغمبر پیر شبد راگ ناد اکھراں پٹھراں اُتے گئے لکھائی۔

گرمکھ سرت داسنگر مالک، آد انت اک اکھوائیندا۔ سیوادر ہو کے سدا کرے پرتپالک، پت پر میثور ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ سچھنڈ نواسی اپنی لائے اگم عدالت، عدل انصاف اپنا آپ جنائیندا۔ اپنے نام دی دے کے ضمانت، بریخانہ آپ وکھائیندا۔ جن بھگت جگ جگ گھر ساچے دی سچ امانت، جگ وچھڑے میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کوڑی کریا جگت علامت، دُرمت میل پُرکھ ابناشی آپ دھوائیندا۔ سنگر سوامی سدا سد راکھا، رکھ اکو نظری آئیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر ہووے سگلا ساتھ، ایہتے اوتھے دو جہان سر اپنا ہتھ لکھائیندا۔ دُھر درگا ہی بے پرواہ بن

کے داتا، نام پدارتھ جھولی پائیندا۔ دے جاکدیاں راتیں سُتیاں من واسنا توں باہر بخشے داتاں، انتر آتم کھوج کھُجائیندا۔ جس دے نال شبدی جُڑے ناتا، دُھر داسنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بن کے مائی باپا، پتا پُرکھ اکال اپنی گود اُٹھائیندا۔ جن بھگت سہیلا گئی گیسر، گھر گور بے پرواہیا۔ سچھنڈ نو اسی گھت کے آئے وہیر، دو جہاناں پندھ چرناں ہیٹھ دباؤا۔ جنہاں دا انتر آتم پر بھ ملن نوں ہويا دِگِیر، ساکھیات سوچھ سروپی تصویر دے وکھائیا۔ اندر وڑ کے چوٹی چاڑھے اُس اخیر، جس نوں کبیر گا گا خوشی منائیا۔ شرع شریعت دین مذہب دے کٹ زنجیر، ڈوری اپنی تند بندھائیا۔ مُرشد اں دا مُرشد پیراں دا پیر پیغمبراں دا پیغمبر شاہ پاتشاہ شہنشاہ دستگیراں دا دستگیر، دردی دیناں اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ بھگت سہیلا آپ پر بھ، نرگن سرگن کھوج کھُجائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن لگنتر دی چھڈ کے حد، لکھ چوڑا سی وچوں ہر جن اپنے لئے جگائیا۔ جنہاں دے اندر وڑ کے دیپک ہو کے جائے جگ، ناد ہو کے جائے وچ، امرت ہو کے بُجھائے اگ، ترسنا جگت مٹائیا۔ آتم سیجا بہے سچ، درس کرائے رنج رنج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے گھر وسائیا۔ جن بھگتاں دا سدا سگئی، دُھر دھامی اک اکھوائیا۔ سدا دست امولک دیوے منگی، کدے کدے بن منگیاں وی جھولی پائیا۔ جہنوں پر بھ ملن دی جنائی ڈھنگی، تنگ راستے وچ اندر وڑ کے اپنا نور دے چکائیا۔ اوتھے نیتز رووے سُرستی جمنا گوداوری گنگی، جس ویلے امرت اپنا میگھ برسائیا۔ گرگھ سُرستی کہے میتوں مل گئی اوہ ڈنڈی، جس دا مارگ باہروں نہ کوئے سمجھائیا۔ میں پُھٹی وچوں بندی، بندنا اِکو کراں چائیں چائیا۔ میری چوٹی نہ ہووے ننگی، سر اپنا ہتھ لٹکائیا۔ چاہے چنگی چاہے مندی، انت اوسے دی اکھوائیا۔ کی ہويا جے گرگھ پٹیاں وچ واہی نہ کنگھی، کلجک نیتز کجل دھار نہ کوئے بنائیا۔ کی ہويا جے گل الفی نہیں کوئی انگی، تن لباس نہ کوئے رکھائیا۔ سَت سچ تیرے پریم پیار دی وست سب توں چنگی، جیہڑی ہٹ بازاراں وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلا اک اکیلا صاحب سدا بخشندی، بخشش رحمت اپنی جھولی پائیا۔ باپو تارنہارا کٹے پیتا، ناتا کوڑ جگت تڑائیا۔ جس نے بھاگ لگایا گود تڑپتا، اوہ مالک ہوئے سہائیا۔ اندر وڑ کے اپنا آپ بندھا دے نچا، من مت بُدھ چلے نہ کوئے چترائیا۔ سچ پریم دالا کے عشقا، عاشق معشوق دوہاں مان

گوانیا۔ اشارے نال کھول کے درِشا، اِشٹ اِکو دے دکھانیا۔ گرُکھ آسا کدے نہ جائے برتھا، سَتگر پورا سدا سدا سدا گر شبدی پوری آس کرائیا۔ ایہو کھیل اگئی پر داء، پتا پُرکھ اکال ہو کے ہوئے سہانیا۔ سُرَت کرن پر بھ ٹھاکر آیا، ٹھوکر نام لگائیا۔ کوڑی کریاکٹ کے مایا، ممتا موہ چُکائیا۔ سر سمرتھ رکھے اپنی چھایا، شہنشاہ دیا کمائیا۔ پورب جنم دا لہنا جھولی پایا، مقروض اپنا قرضہ رہیا چُکائیا۔ اگلا سوڈ اَجے باقی رکھایا، ہولی ہولی منزل مقصود دے چڑھائیا۔ سچ عروج دے دکھایا، محبوب میل ملائیا۔ موجود ہو کے مجرہ دے لگایا، بن گوپی کاہن اپنی راس دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ ور، گھر سجن لئے ملائیا۔ رنکاں وچ وڑیا راو، ہر کرتا بے پرواہیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں پکڑے باہوں، جگ دُبدیاں پار لنگھائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا سر دیوے ٹھنڈی چھاؤں، مہربان اپنا ہتھ لگائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ ساچی گود بہائے جوں بالک ماؤں، پتا پوت سچ سکھائیا۔ کلج آیا کرن حق نیاؤں، حقیقت ویکھے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جھولی سرب پائیا۔ رنکاں اندر راو وڑیا، آوندنا جاندا نظر کسے نہ آئیا۔ بن پوڑی ڈنڈے اندر چڑھیا، ساڈھے تن ہتھ بنک دے وڈیائیا۔ سچ دوارے جا کے کھڑیا، گھر گرُکھ لکھ جگائیا۔ اُٹھ متر میرے یار اڑیا، دُھر دا تھم سناٹیا۔ جس ویلے توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھیا، ناتا بھٹھیا سرب لوکائیا۔ اندر آ کے تیرا آتم پر ماتم وریا، نار کنت سری بھگونت ساچا روپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا رہیا ملائیا۔ رنکاں اندر راو آ کے، عاقی منوا دے مٹائیا۔ پنج چور تھم نال دھمکا کے، بھے وچ ڈرائیا۔ دُھر فرمان اک سنا کے، سُنیاں لئے جگائیا۔ آو ملو گلوکڑی پا کے، ساچی تگڑی تول تُلایا۔ نقلیاں کولوں پلا جھڈا کے، اصل دے ملائیا۔ دُھر دا منتر اک پڑھا کے، پئی اپنی دے سمجھائیا۔ جس نالوں وچھڑی او سے دی یاد کرا کے، انتم او سے وچ ملائیا۔ سجن دے گھر سجن بہا کے، محن اشان دے دکھائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی جن بھگتاں دا جگ جگ درشن پا کے، گھر اپنے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سدا رنکاں دے وڈیائیا۔ رنکاں اندر وڑیا دین دیال، دیندھ دیا کمائیا۔ سوہنی ویکھی دھر مسال، دھرم دوارا اِکو نظری آئیا۔ جتھے پریم پیار دا جھلدا اک نشان، مُجّت وچ لہرائیا۔ اوہ منگدا درس دا اِکو دان، دوجی حرص نہ کوئے دکھائیا۔ جے ملے تے ملے سری بھگوان، دُوبے دی

لوڑ رہے نہ رانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اوسے دے بال انجان، ننگے نئے روپ نظری آئیا۔ اوہ شہنشاہاں دا شاہ دُھر درگاہی سلطان، سُنیاں لئے اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دئے وڈیایا۔ رنکاں اندر سوہنا سکھ، ہر راؤ دئے جنایا۔ بے شک ویکھن وچ سارے منکھ، بن غریباں میرے نال پریم نہ کوئے کرائیا۔ اوہ میرے لاڈلے اوہ پُت، جنہاں نوں پہلاں جمیاں ماں پھیر اپنی گود بٹھایا۔ میں اوہناں اُتے خوش، جیہڑے میرا راہ تکایا۔ میں اوہناں دے اندروں پواں اُٹھ، گھر وچوں لوں آپ انگڑایا۔ رنج نیت کھول کے نظری آواں سچ سچ، کوڑی کریا دیاں تجایا۔ سچ بُچھو میری نہ داہڑی نہ مچھ، چوٹی سیس نہ کدے مُنایا۔ جن بھگتاں آگے گیا جُھک، مان ابھمان دوویں دتے گوائیا۔ باقی لکھ چوڑاسی توں سدا رہیا لک، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ کوئی ڈھولا سولہا گاؤندے بانی تھک، راگاں ناداں ویداں وچ دھیان لگایا۔ تیرتھ نہاؤندیاں مندریں جاندیاں مسجداں سیس جُھکاندیاں میرا پیٹدا جائے نہ مک، منزل چڑھ درس کوئے نہ پانیا۔ جس اُتے کرپا کراں اُس دے اندر وڈ جاواں چھپ، اوس نوں پڑھن لکھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ رنک کہن اسیں پایا رانا، جو رعیت ویکھ وکھانیا۔ جس دا حکم اک فرمانا، دو جہاناں رہیا سُنایا۔ جس دا چھتیاں راگاں توں باہر گانا، علماں توں پرے پڑھانیا۔ الف یے توں باہر ٹکانا، سدیاں نال سدگھر نہ کوئے بہانیا۔ جے کدی ہویا تے بھگتاں دے گھر مہمانا، جگ جگ نرگن سرگن پھیرا پانیا۔ اپنے پریم دا دے کے جاوے نشانہ، نشانی اپنی دئے جنایا۔ گیتاں وچوں گیت دس کے جائے ترانہ، جو طبیعت دئے بدلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا داتا، داتا اکو اک اکھوائیا۔ راؤ کہن پر بھ پایا داتا، دیاوان دیا کمائی۔ رنک کہن نہیں سانوں اوس پچھاتا، جس بچھلی یاد کرائیا۔ اوہ مالک خالق دُھر دا آقا، عقل سمجھ سکے نہ رانیا۔ جس ویلے اندر وڈ کے کھولیا تاکا، میرا پڑدا دتا اُٹھانیا۔ میتوں اوہ وی نظر آیا پتا ماتا، ناتا جگت دتا تڑانیا۔ میں چھڈ کے سرب ساکا، چنتا روگ سوگ دُکھ بُکھ اوسے دی جھولی پانیا۔ اکو پریم اندر ملن دی رکھ کے آسا، جگ ترشنا دتی مٹانیا۔ جنہاں نوں سنگر پورا آپ دیوے بھروسا، اوہناں نوں کوئی کرم کریا کرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔

ہر سنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پر میشور آیا۔
ہر سنگت تیرا اوہ دوارا، جس گھر وسے سدا نر نکارا، نر گن اپنی دیا کمایا؛

ہر سنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پر میشور آیا۔
ہر سنگت تیرا اُچ منارا، اِکو ویکھے ویکھنہارا، دُوجے نظر کسے نہ آیا؛

ہر سنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پر میشور آیا۔
ہر سنگت تیرا اگم پیارا، اندر باہر گپت ظاہر، ناتا سنگر چرن جڑایا؛

ہر سنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پر میشور آیا۔
ہر سنگت تیرا گھر بارا، پر بھ نوں ملیا دھام تھارا، سچکھنڈ نو اسی اپنا پھیرا پایا؛

ہر سنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پر میشور آیا۔
ہر سنگت تیرا سوہنا آسن، جتھے سوہے پُرکھ ابناشن، سنمکھ ہو کے درس دکھایا؛

ہر سنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پر میشور آیا۔
ہر سنگت تیری سوہنی سیجا، جوتی جلوہ نوری تیجا، شبدی راگ سُنایا؛

ہر سنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پر میشور آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپاندھان اپنی کھیل رچایا؛ ہر سنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پر میشور آیا۔

گُرکھو میٹوں درس دکھاؤ، جگ جگ دی پیاس بُجھاؤ، پریم پریتی رنگ چڑھایا؛

ہر سنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پر میشور آیا۔
گر کھو میٹوں دیو دیدار، اپنے نال سانجھا کرو پیار، وکھرا رہنا میٹوں کدے نہ بھایا؛

ہر سنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پر میشور آیا۔
گر کھو میرے نال ملاؤ نین، میں تہاڈے اندر آیا بہن، لکھ چوڑا سی جگت تجایا؛ ہر سنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پر میشور آیا۔
میرے نال ملاؤ اکھ، میں اپنا بھیت دیواں دس، اندروں پڑدا دویت چکایا؛

ہر سنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پر میشور آیا۔
میرے نال ملاؤ نیت، تہاڈا لہنا چکاواں چھیکڑ، آگے لیکھا منگن کوئے نہ آیا؛

ہر سنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پر میشور آیا۔

جن بھگتو میرے نال ملاؤ ہتھ، میں اوہی پُرکھ سمرتھ، جو جگ جگ ویس وٹایا؛
ہر سنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پر میشور آیا۔

سچکھنڈ دواویوں آیا نس، تہاڈے اندر جاواں وس، وصل اکو یار کرایا؛

ہر سنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پر میشور آیا۔

میرا ناتا ہووے پک، ویکھو پیار کردیاں نہ جانا تھک، تھکاوٹ پچھلی دیاں گواہا؛

ہر سنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پر میشور آیا۔

جے پیچھے گوہند گیا چھڈ، ہن کدے نہ ہوواں اڈ، وکھری دھار نہ کوئے رکھایا؛

ہر سنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پر میثور آیا۔
 جے بدھکّ لیا سدّ، میں پار کر کے آیا حد، محدود ہو کے تہاڈے اندر ڈیرہ لایا؛
 ہر سنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پر میثور آیا۔
 میں خوشیاں نال گاواں تہاڈا جس، تِساں اگوں ملنا ہسّ، میں اپنی ہستی تہاڈی مستی وچ رکھایا؛
 ہر سنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پر میثور آیا۔
 مارگ اِکو دیواں دسّ، جپ تپ کوئی کرنا پئے نہ ہٹھ، بن پڑھیاں پار لنگھایا؛
 ہر سنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پر میثور آیا۔
 ایہتھے اتھے لوواں رکھ، جھولی پا کے حقیقت حق، حاکم دُھر دے دیواں بنایا؛
 ہر سنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پر میثور آیا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پریتی اندر تہاڈے اگے جائے ڈھٹھ، اپنا بل نہ کوئے رکھایا؛ ہر سنگت تیرے درشن نوں، گھر چل پر میثور آیا۔

☆ ۱۴ گھٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر دیو سنگھ دے گرہ فروز پر چھاؤنی گوال ٹولی ☆

جن بھگتاں ورگ لائے ایک، اک اِکلا دیا کمائی۔ سچ پریتی بخش کے ٹیک، چرن کول دئے سرنایا۔ بُدھی کر کے آپ بیک، ست سروپ دئے بنایا۔ اندر وڑ کے لئے پیکھ، گرہ مندر کھوج کھجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا ورگ سرب سمجھائی۔ ساچا ورگ جنہاں لگا،

ویلا وقت گئے بھلائی۔ پچھلا لیکھا چھڈ سواریاں آگا، اگم ملی وڈیائی۔ جنم کرم دا ہین جو پھرے بھجا، تٹ کنارے پھیری پائی۔ مانساں والے جو کھاندا رہیا
 ہڈا، ڈھوریاں کھل لہائی۔ جو بن ہنڈاؤندا رہیا بڈھا نڈھا، مست جوانی وچ سمائی۔ ہتھ پھڑاؤندا رہیا چکر گدا، دھنشدھاری روپ وٹائی۔ ڈوم ہو کے گھر گھر
 دیندا رہیا سدا، سیوا سچ کمائی۔ پر بھ دی کرپا ورگ اکو لگا، جس دا ورم اندر دتا کرائی۔ سچ پریم اندر بدھا، بندنا اکو دتی سنائی۔ سچ مقام کرا کے ججا، حاجت
 پوری رہیا کھائی۔ نام نزاری اندر مدھا، مدھ سوڈن ویکھ وکھائی۔ سچ پرکاش وچ جگا، جوتی جوت جوت رشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 جگ جگ اپنا ورگ لگائی۔ جگ جگ ورگ لگا ونہارا، ہر کرتا اک اکھوائی۔ بھگت سہیلے جگاون والا، جگ چوکڑی پھیری پائی۔ نام سندیس سناونہارا، ستیاں
 لئے اٹھائی۔ سچ بھنداری بن ونجارا، وست امولک جھولی پائی۔ پار کرا کے تٹ کنارہ، نیا نوکا نام چڑھائی۔ سجن ملا کے اک نرنکارا، نرگن سرگن لیکھ
 مکائی۔ محل دکھائے اک گھر بارا، سوہنا مندر دے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی آپ کمائی۔ جگ چوکڑی ویکھیا ورگ
 لگدا، سمجھ والا سمجھ کوئے نہ پائی۔ ورگاں اندر ابناشی کرتا سدا بھجدا، بن بن پاندھی راہیا۔ پندھ مکا کے دُور حد دا، نیرن نیرا نظری آئی۔ ویکھ نظارہ
 اپنے جگ دا، جگ جیون داتا بھگتاں لئے ملائی۔ سچ نام اندر رنگدا، خاکی تن ملے وڈیائی۔ بھو کھلا کے ہنگ برہم دا، پاربرہم اپنا جوڑ جڑائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا مکا کے خوشی غم دا، سد اکو رنگ چڑھائی۔ ورگ کہے میں کدے کسے نہ لگا، میرا کھیل سمجھ کوئے نہ پائی۔ جن بھگت
 کہے میں تیرے مگر لگا، ناتے سارے دتے تڑائی۔ ورگ کہے میں پر بھ دے ہم اندر بدھا، بن حکمے کار نہ کوئے کمائی۔ جن بھگت کہے میں تیتوں گھر
 ساچے لہا، اپنی اکھ کھلای۔ ورگ کہے بن میری کرپا ساچا کسے کیتا نہ ججا، حاجت پور نہ کوئے کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا
 رہیا مکائی۔ ساچا سکھو ورگ لاؤنا، ہر کُنڈی آپ کھلای۔ پہلوں پر بھ دا درشن پاؤنا، نیز اکھ کھلای۔ دُوبے ڈھیہ ڈھیہ چرنیں سیس نوؤنا، مستک دھوڑی
 خاک رمائی۔ تیجے بہہ بہہ منگل گاؤنا، ساچا نام الائی۔ چوتھے مان اہمان مٹاؤنا، گڑھ ہنکار نظر نہ آئی۔ پنجویں پنجاں اکو رنگ رنگاؤنا، دُوبی ونڈ نہ کوئے
 ونڈائی۔ چھویں کایا چھپر چھن چھہاؤنا، سوہنا مندر لینا بنائی۔ ستویں ست ستوا دی اندر وساؤنا، سوہنی کر صفائی۔ اٹھویں اٹھاں تتاں سیوا لاؤنا، آگے سیس نہ

کوئے اُٹھایا۔ نوویں نو در پندھ مکاؤنا، لیکھا رہے نہ رانیا۔ دسویں در گھر ساچے ویکھ وکھاؤنا، ویکھ ویکھ اپنی خوشی منایا۔ اک دس دی ونڈ ونڈاؤنا، دس دو
 وچے ودھایا۔ تن دس دا تند بندھاؤنا، دس چار نہ ہوئے جدایا۔ پنج دس دا سنگ نبھاؤنا، دس چھ پڑدا دئے اُٹھایا۔ ست دس دا سوہنا رنگ چڑھاؤنا، اٹھ
 دس ویکھنا چائیں چانیا۔ نو دس دا ملنگ نچاؤنا، دس دس بیس دا اکو اک گوسائینا۔ بیس اک دا انک بناؤنا، دو آ ایک گنڈھ پوایا۔ اکیاس والا وقت سہاؤنا، اکیسا
 جگدیا سوہا پانیا۔ جن بھگتاں ورگ لاؤن دا طریقہ اک رکھاؤنا، مہر نظر آپ اُٹھایا۔ وڈیاں چھوٹیاں بھو چکاؤنا، بالاں بردھاں نوجواناں دیوے آپ
 وڈیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کمانیا۔ براہمن ورگ کی سکے لا، ودیا برہم پڑھن نہ پانیا۔ جنہاں رحمت کرے خدا،
 خدی تکبر دئے گوانیا۔ جو کرماں کارن ہوئے جدا، حکمے وچ بھوایا۔ تنہاں لیکھا دئے چکا، بھلیکھا باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ورگ کہے میں سچا، میٹوں آکھے سکے نہ کوئے لگانیا۔ میں اُس پر م پُرکھ دا بچہ، جس نال ناتا پکا لیا جڑایا۔ میں سدا ویکھاں
 کایا مائی بھانڈا کچا، ساڈھے تن ہتھ لگریا نظری آیا۔ جس ویلے میرے صاحب دا میٹوں حکم سندیشہ ملے پتہ، پت پر میثور دئے جنایا۔ میں کھول کے
 ویکھاں اکھاں، اپنی پلک اک اُٹھایا۔ نالے روواں نالے ہٹاں، دوویں رنگ جنایا۔ میں مار دو ہتھڑ ہتھ متھے رکھاں، سوچ سمجھ نہ آئے رانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا کراپا۔ ورگ کہے میں دھر دا ساتھی، آد جگاد نظری آیا۔ جس ویلے جن بھگت دا لہنا گنا ہووے باقی،
 بہتیوں تھوڑا نظری آیا۔ اوس ویلے میں کراں اک چالاکی، اپنا بل پرگٹایا۔ اندر وڑ کے ٹھوکر لاواں اُتے چھاتی، سینہ سٹا دیاں اُٹھایا۔ شاہ رگ دے
 اُتوں کھولن دی جاچ دساں تاکی، ہوئی جہی سمجھایا۔ لوکیں میٹوں کہن ورگ میں ورگ اوہ نام والا ساتھی، جس نوں نمستے کہہ کہہ سارے سیس نوایا۔
 میری سکھیا سُن کے سادھ سنت جگ چو کڑی چڑھے منزل گھاٹی، پندھ اپنا آپ مُکایا۔ اک گل اُچے مندر بہہ کے کبیر جلاہے میٹوں آکھی، خوشی نال
 سُنایا۔ اگے کلج آؤنی اندھیری راتی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ پرگٹ ہووے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا ویس وٹایا۔ اوہدی کوئی سمجھ نہ سکے ساکھی،
 ساکیات ہو کے کھیل وکھایا۔ جس ویلے تیٹوں حکم دیوے توں بھگت اُٹھویں ساتھی، اندر وڑ وڑ ساریاں نوں اکو ورگ لگانیا۔ جے ملاویں تے ملاویں

کملاپاتی، پت پر میثور ناتا دیس جڑائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کھیل رہیا کھلایا۔ ورگ کہے سُن بھگت کبیر، میں نکر من دیاں
 جنایا۔ میرا تتاں والا نہیں سریر، سڈول روپ نظر کوئے نہ آئی۔ میں پیغمبراں ورگا نہیں پیر، گرو آں ورگا گرو نہ کوئے اکھوایا۔ میری کاغذاں اُتے
 نہیں کوئی تصویر، منکیاں والی تسبیح ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ میں کسے بھنڈاریوں کھادھی کدے نہ کھیر، پوڑی کڑاہ منگ نہ کوئے منگایا۔ میں کدی نہ نہاون
 گیا اٹھسٹھ نیر، تٹ کنارہ پھیرا کدے نہ پائی۔ میں مندریں مسجدیں وچ پندھ لیا نہ چیر، بن کے پاندھی راہیا۔ میں ٹلیاں پر بتاں پہاڑاں چوٹی چڑھیا نہ
 کدے اخیر، جنگل جوہاں وچ پھیرا نہ پائی۔ میں جکڑیا گیا نہ کسے زنجیر، شرع ڈور نہ کوئے دکھایا۔ جس ویلے میرا صاحب داتا گنی گھیر، میرے ول اکھ
 لئے اٹھایا۔ میں دُور دُراڈا نیڑے آواں نزدیک، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ اوس ویلے پر بھو اپنا حکم دیوے ٹھیک، دھر فرمانا اک جنایا۔ جیہڑے بھگت
 میری کردے رہے اڈیک، اوہناں دے اندر وڈ کے میرے نام دا ورگ دے لگایا۔ ساچی بجھ جائے اک پریت، پریت نالوں نہ ہوئے جدایا۔ جگ
 چو کڑی گئے بیت، بیتی کہانی آگے مارگ رہی جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ کبیر کہے ایہہ رکھیں یاد، سچ سچ
 دتا درڑایا۔ کلج انتم اولڑا چلے رواج، رسم سمجھ کوئے نہ پائی۔ ابناشی کرتا آتم پر ماتم کرن آوے کاج، شبد وچولا وچ بنایا۔ ست دھرم داست ستوا دی
 لے کے نال داج، دات دھر دی اک پرگٹایا۔ دھر سندیسہ مار آواز، درتیتوں لئے بلایا۔ ہوئی جیہی دیوے آکھ، اکو حکم سنایا۔ جا میرے بھگتاں دی
 کھول جاگ، سُنیاں رین نہ کوئے وہایا۔ ورگ لگا کے کہو چلو بیڑے چڑھو جہاز، بیڑیاں نیا کشتیاں نوکا سارے دیو تھایا۔ جگت ناتے توڑ سماج، سمجھ اکو نال
 ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے لہنے دے مکایا۔ ورگ کہے دھن بھگت، دتا موہے سمجھایا۔ جس ویلے آوے سہنجنا وقت،
 بھگت دوار خوشی منایا۔ پُرکھ ابناشی کھیل کرے وچ جگت، جاگرت جوت کرے رُشنا۔ لیکھا جانے عرش فرش، دو جہاناں ویکھ دکھایا۔ میرے اُتے کر
 کے ترس، دھر سندیسہ دے سنایا۔ میں آ کے نمانا ہو کے کراں عرض، دوئے جوڑ سیس نوایا۔ ہے پر بھو میرا کی فرض، سچ سچ دے جنایا۔ سری
 بھگوان کہے میرے بھگتاں نال ونڈ جا کے درد، درد دکھ بھے بھجن آپ جنایا۔ اوہناں دے اندر وڈ کے کھیل کراں اسچرج، اچرج لیل دے دکھایا۔

بھاویں نار بھاویں مرد، استری پُرش وند نہ کوئے وندائیا۔ سچ پریم دی پھڑ کے کرد، کوڑی کریا اندروں قتل دینی کرائیا۔ تیرا کوئی نہ ہووے خرچ، بن پیسے دھیلے آسا پور وکھائیا۔ تُوں پوپاں ہتھ نہ آویں وچ چرچ، مندر مسجد سارے بیٹھے تیرا راہ تکائیا۔ ورگ کہے میرے اُتے کریں ترس، مہر نظر اٹھائیا۔ میں وی تیرے وچھوڑے اندر رہیا تڑپ، کبیر جُلاہا گیا سمجھائیا۔ میں تیرا ڈھولا سناواں کڑک، اُچی اُچی ناد وجائیا۔ جن بھگتوں مارگ سدھا ویکھو سڑک، ساڈھے تن ہتھ اندروں پار لنگھائیا۔ جس نوں میرا ورگ لگا اوہ کدے نہ جاوے اٹک، راہ وچ نہ کوئے ٹھہرائیا۔ اوتھے کی کرے پنج وکارا کٹک، جتھے مہربان تیرا تھم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا دینا ساچا درس، اپنی آس سنائیا۔ ورگ کہے میں جس در وڈیا، ستے دیاں اٹھائیا۔ جس پوڑے جا کے چڑھیا، ڈنڈے دیاں ہلایا۔ جس مندر جا کے کھڑیا، دُھر دی الکھ سنائیا۔ جس گھر جا کے ساچا ڈھولا پڑھیا، سویا کوئے رہن نہ پائیا۔ اکو تیرا پٹو پھڑیا، جگ سکے نہ کوئے جھڈائیا۔ کرپا کر نرائن نریا، زویر تیری وڈیائیا۔ میں ساچی سیوا گھر ساچے کریا، کر کر خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لینا بہائیا۔ ورگ کہے تیرا ویکھیا وگن، ہڈ ماس ناڑی چار دیواری اک بنائیا۔ اوس دے اندر یاتری تلکن، سمجھل پیر نہ کوئے کائیا۔ چار جگ کلج سنت سادھ سارے وگن، نیتروون دین دُہائیا۔ جتھے پر بھ تُوں و سین کوڑ گڑیارے اُتھوں کھسکن، بھجن واہو داہیا۔ تیرے بھگت سہیلے نور اگئی چند چمکن، منڈل منڈپ نین شرمائیا۔ جودھے سوربیر نوجوان تگن، بلدھاری روپ وٹائیا۔ جنہاں دی پت آئیوں رکھن، رکھک ہو کے سیو کمائیا۔ درس دکھائیں نیتروچن اکھن، نین دیویں وڈیائیا۔ اوہ ماہی تیرے بہکے پتن، گھڑی بھار تیرے اُتے کائیا۔ میں باقی سُنیاں نوں پھیر جاواں دسن، اندر وڑ کے دیاں ہلایا۔ اُٹھو ویکھو جس جہاز ترایا لبانے کھن، بیڑا کندھ اٹھائیا۔ جس مان رکھایا سمن مومن، مشکل حل کرائیا۔ جس دا وسیرا چارے کوٹن، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ جسدا ہلارا بھگت سہیلے جھوٹن، دو جہاناں آپ جنائیا۔ سو صاحب سوامی آیا پنچھن، پشت پناہی پھیرا پائیا۔ گرکھیاں دے اندر آیا لگن، زرگن ہو کے ڈیرہ لائیا۔ کوڑی کریا آیا کٹن، نام کھنڈا ہتھ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ورگ کہے میں بالیاں وچوں نکا بالا، بچپن اپنا اک بنائیا۔ جس دا کبیر دے کے گیا احوالا، اہل کار اکو نور خدائیا۔ جس دا رنگ روپ چٹا گورا

دے نہ کالا، سوہا پیلا ویس نہ کوئے وٹایا۔ جس دے اُتے رکھنا نہ پئے کوئے رُمالا، دروازیوں وچ نہ بند کرائیا۔ جس دے اُتے رکھنا پئے نہ کوئے گوالا، گوالاں پوچ نہ سیو کمایا۔ جس دا مندر مٹھ نہ شودوالا، مڑھی گور نہ سیس نوایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی اِکو گھر سچّی دھر مسالا، سبکھنڈ ساچا رہیا سہایا۔ سو خالق خلق کھیل کرے نرالا، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ سو لہنا تیغ بہادر سنگھ پالا، پلو اپنے نال گنڈھایا۔ سو لہنا گوہند سوہنا پتر لالا، پورن پُرکھ رہیا سمجھایا۔ سو محم سدا کال مہاکالا، آد جگاد رہیا ورتایا۔ ورگ کہے میں اوسدا سدا ہتھ اُٹھاون والا پیالہ، گرکھاں بھر صراحی جام پیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا نال مُکایا۔ ورگ کہے جن بھگت سچّے سچّے، سچ دیاں سنایا۔ تہاڈے نال مل کے میں وی کراں مجن، سروور ساچے نہایا۔ میری اگلی پچھلی چار جگ دی مٹے اگن، تتی واؤ نہ کوئے تپایا۔ تہاڈے نال رل کے پریم پیار دا میرے کھ لگ جائے سگن، سگلی سرشتی دیاں تجایا۔ اوسے دی یاد وچ ہو جاواں مگن، مگرلی گلّ ساری دیاں بُجھایا۔ جس پار کرایا بدھک ادھک اپنی دھار بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈایا۔ ورگ کہے اک بدھک تے اک ساتھی، جو نو قدم پچھے ڈیرہ لایا۔ ستاراں سال اُمر اُس دی آکھی، ہنسیاں نال سمجھایا۔ جس ویلے بان لگا کرشن مکھوں ہر دیو ایہہ گلّ آکھی، واہ واہ تیری وڈایا۔ بدھک دا ساتھی بُدھو جس دے کول ڈھائی انگلاں والی اک گلاسی، اُس وچ پانی بھر کے کرشن دے ہتھ دتا پھڑایا۔ اُس نے کہا میری لتھی ہُن اُداسی، پیار تیرے وچوں نظری آئی۔ اوس نیوں کے ماری جھاتی، چرن کول دھیان رکھایا۔ کرشن پُٹھا ہتھ مار کے چھاتی سر اُپر دتا ٹکایا۔ تہاڈا دوہاں دا لہنا کچھ باقی، لیکھا اگے دیاں رکھایا۔ جس ویلے کلجک ہووے اندھیری راتی، ہر کرتا پھیرا پائیا۔ دوہاں دا پیو پتریاں والا رشتہ جوڑ کے ناتی، ناتا پھیر اپنے نال رکھایا۔ بے شک ایس جنم دے اِکو چہے وڈے چھوٹے جماعتی، ماتا پتا وکھو وکھڑے نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دی پوری کر کے آکھی، آخر اپنے نال رکھایا۔

☆ ۱۴ گھنٹہ ۲۰۲۱ بکرمی اجیر سنگھ دے گرہ ڈیری فارم فروز پُر چھاؤنی ☆

چارے کھانی پیا جھگڑا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے آگے عرضوئیا۔ کوئی مارگ سمجھے نہ اگلا، چارے بانی دے دُہایا۔ پراپسنتی مدھم بیکھری کہے کلجک
 ہويا پگلا، بُدھ بیک نہ کوئے کرائیا۔ لیکھا کئے کسے نہ سگلا، پردہ سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ساڈھے تن ہتھ کایا مندر ہنڈھا کے گئے بنگلا، نت
 نوٹ اپنا پھیرا پائیا۔ بھگت بھگوان لہجہ دے گئے جوہاں جنگلاں، ٹلے پربت کھوج کھجایا۔ راگاں ناداں گاؤندے گئے کیر تن وچ منگلا، ڈھولے سوہلے رسنا
 جہوا بٹی دند سناپیا۔ سادھ سنت سپس جگدیس جھکا کے کردے گئے بندنا، ڈنڈوت وچ اپنا آپ مٹایا۔ در درویش بھکھاری بھچھیا رہے منگنا، مانگت ہو کے
 لیئی جھولی ڈاہیا۔ دھوت اودھوت ہتھیں پاؤندے رہے کنگنا، تن مٹی خاک رمایا۔ پنڈت پاندھے مستک لاؤندے رہے چندنا، تلک للائی بھیو نہ آئیا۔ سچ
 دوارے ساچا کرے کوئی نہ عدلا، عداوت سکے نہ کوئے مٹایا۔ جگ چوکڑی لیکھا کدے کسے نہ بدلہ، لہنا دینا نہ کوئے مُکایا۔ لوکات پر بھ ویکھ اپنا وطن،
 بے وطن ہو کے دین دُہایا۔ ساچا کنڈھا لہجے کسے نہ پتا، شوہ دریا رڑھی دے لوکایا۔ من ہنکاری کرے کوئی نہ قتل، مقتول روپ نہ کوئے وٹایا۔ تن مٹی
 خاکی دے سب دا سنگھنا، ہر دے ہر نام نہ کوئے وسایا۔ نج نیز کھولے کوئی نہ اکھنا، دوئے لوچن جگت راہ تکایا۔ تیرے مندر کوئی نہ جانے وسنا،
 بھگت دوارا کھوجن کوئے نہ آئیا۔ امرت رس کوئی نہ جانے رسنا، جہوا رس نو ہلکایا۔ کوڑی کریا چار کُنٹ دہ دشا مایا ممتا کرے نخرہ، تیرا بھیو کوئے نہ پائیا۔
 شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھدے نال اکھراں، نراکھڑ تیرا نظر کسے نہ آئیا۔ قلم شاہی کاغذ لیکھا لکھدے وچ سٹراں، ست ستوادی
 تیرا میل نہ کوئے ملاپیا۔ رسنا جہوا پڑھ پڑھ انکاں والا بدلن پترا، بجر کپائی پڑدا سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ باہروں ٹھگال چوراں کولوں سمجھن سارے خطرہ، بیخ
 وکارا اندروں باہر نہ کوئے کڈھایا۔ پریم پیار نال تیرا گیت گاؤندے ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب تیری سرناپیا۔
 چارے بانی کہا پیا رولا، ہاہکار لوکایا۔ چارے کھانی چکے کوئی نہ اوہلا، انتر آتم بھیو نہ کوئے کھلایا۔ من ہنکاری ہويا بولا، اندر راگ دُھن شبد سُنن کوئے نہ
 پائیا۔ پاربرہم برہم جانے نہ کوئے ڈھولا، گیت گات گا جگت خوشی منایا۔ تیرا سمجھ نہ آئے دُھر دا سوہلا، سلوکاں نال راگ راگنی رہے گائیا۔ کوئی نہ

جانے پاربرہم پت پر میثور تیرا نام انمولا، انملی دات وست جھولی کوئے نہ پایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سنجک تریتا دواپر کلجک سب نوں دس کے گئے ہر کاشد
سدا وچولا، ایٹھے اوتھے دو جہاناں بیڑا پار کرایا۔ جو انتر انتر اٹا کرے نابھ کولا، جھرنّا اِکو دے جھرایا۔ ایہو جہا کلجک انتم گھٹ سہیلا ملے وِرا، وِراپ
وِچ روندی ویکھی سرب لوکایا۔ چارے بانی کہے پر بھوٹھا کر ہو کے من لے ترلا، سوامی تیرے چرناں سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
کر، بھيو ابھیدا دے کھلایا۔ چارے بانی کہے میں ویکھیا جگ، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ سمر تھ سوامی نوست لگی اگ، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ ساچے
کعبے کرے کوئی نہ جج، محل اٹل چڑھ منار درس کوئے نہ پایا۔ جگت واسنا سارے رہے بھج، ترشنا ترپت نہ کوئے کرایا۔ گھر داٹھا کر اپنا چھڈ، بن کھنڈ
کھوجن جانیا۔ باہروں تال ویکھدے رہن جو ہتھاں نال رہے وِج، انتر تال سُنن کوئے نہ پایا۔ وشا وِکار آشا ترشنا بھگ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنایا۔
خالی دے بھنڈارے کایا ماٹی ہڈ، سچ وست نہ کوئے ٹکایا۔ تیرا پریم پیار بھگتی بھاو جگت ترسنا کر کے گئے چھڈ، نیتزنن اکھ راہ نہ کوئے تکانیا۔ وشو روپ
بنے کوئے نہ ساچی جد، وِشن برہما شو دین گواہیا۔ کلجک کِریا کوڑی ہو گئی حد، حضرت تیرے آگے عرضوایا۔ الف یے ناتا گئی چھڈ، کاتب قلم نہ کوئے
چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دے دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ چارے بانی کہے سُن فریاد، تھدہ بن دُوجا نظر کوئے نہ آیا۔
توں سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی تیرا کھیل برہم برہما، وِشن برہما شو سیوک دُھر دے نظری آیا۔ ترے گن مایا پنج تت بھنڈارا تیری دات، جگت ونجارا بن
کے کھیل کھلایا۔ رسنا پڑھ پڑھ سارے تھکے گاتھ، مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوارے پھیریاں پائی۔ انتر آتم کسے نہ کھلیا تاک، دیا باقی کملا پاتی جوت
نور نہ کوئے رُشنا یا۔ جدھر ویکھاں تگاں اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ بُدھی نال کرن واک، لیکھا بے باق نہ کوئے کرایا۔ تیرا کھیل ویکھ
پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے حیرانی اِکو آیا۔ کلیمیاں والی ویکھی تیری نماز، سجدیاں والا سیس نظری آیا۔ اندروں من ٹھیک نہ ہو یا گُستخ، غصّہ غم چنتا
روگ نہ کوئے مٹایا۔ ملا شیخ مسانک پنڈت پاندھے کلجک سادھاں اندروں کھلیا کسے نہ راز، رستہ حق نہ کوئے دکھایا۔ گرہ مندر چڑھ کے تیرے در
مارے نہ کوئے آواز، الکھ الکھ نہ کوئے سُنایا۔ ہوں شاکر تیرے محتاج، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ کلجک کوڑی کِریا ویکھ دُونگھا کھات، بھنڈارا بے پرواہیا۔

ساچے بھگتاں مجھے کوئے نہ بات، جو باطن تیرا دھیان لگایا۔ تیرا اکو اکھر ہر دے اندر لین واچ، واچک کرن نہ کوئے پڑھایا۔ تُوں میرا میں تیرا تیتوں
 بناون دُھر دا ساک، سگلا سنگ تجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ چارے بانی کہے پر بھ ویکھ اپنی اگئی پتری، جس دا
 لیکھا سمجھ کوئے نہ آیا۔ روندے ویکھے براہمن شودر ویش کھتری، خطرہ سب نوں رہیا ڈرایا۔ ساچا تول ترازو تولے کوئے نہ تگڑی، نام کُنڈا ہتھ نہ کوئے
 اُٹھایا۔ سنگناں والی تیرے پیار دی بنھے کوئی نہ رکھڑی، سگندی تند نہ کوئے جنایا۔ تیرا لیکھا کُنڈلیاں راساں وچ لبھدے نہ پھڑی، نشانے اپنے رہے
 چلایا۔ ٹھاکر سوامی تیری دھار سب توں وکھڑی، آد جگاد جگ چوکڑی اپنا کھیل کھلایا۔ لیکھا چکا کے اندروں سلا پھڑی، پڑدا اوہلا دے اُٹھایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہایا۔ چارے کھانی کہے جگت و دیا رہی رو، چوڑاں لوک چوڑاں طبق تیری سار کسے نہ پایا۔ ہر کا مارگ
 بیٹھے کھو، براہمن ہو کے بنے نہ پاندھی راہیا۔ سچ پرکاش نہ ملی لو، اندھیرا اندھ نہ کوئے چُکایا۔ پر ماتم نال آتم کرے کوئی نہ موہ، کوڑی کریا کری
 جُدا یا۔ سچ پریتم نال جائے کوئی نہ چھوہ، اگئی انگیکار نہ کوئے اکھوایا۔ دُرمت میل دیوے نہ کوئی دھو، دُکھیاں درد نہ کوئے ونڈایا۔ لکھ چوڑاں جیو جنت
 سارے لئے جوہ، اندر وڑ وڑ ویکھ وکھایا۔ اک دُوبے نال ذات پات کرن دھرو، دُھر دا میل نہ کوئے ملا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہر نظر اک اُٹھایا۔ چارے بانی کہے پر بھو میرا گیا ادب، آداب سیس نہ کوئے نوا یا۔ جھگڑا کردے دین مذہب، ذات پات رہی گر لایا۔ صدی
 چوڑھویں ہوئی حیرانی غضب، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ لاشریک کر مدد، سچ توفیق اک خُدا یا۔ کوڑی کریا میٹ تشدد، تصور اپنا آپ کرایا۔ سبجک ویلا
 سوہے وقت، ست دوار دے گواہیا۔ نظری آئے اکو فقط، جو فقرہ اکو دے جنایا۔ جس دے درس نوں آد جگاد جگ چوکڑی سارے رہے ترس، نچ نیتز
 دھیان لگایا۔ سو کرپا ندھان مہربان مٹا سب دی حرص، ہوس آگے رہن کوئے نہ پایا۔ تُوں مالک عرش فرش، فلک اُپر اپنا ڈیرہ لایا۔ تیرا پہلا لیکھا
 سارے کردے ترک، اُٹھ ویکھ تریا رو رو رہی سنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنا پھیرا پایا۔ چارے بانی کہے اپنی ویکھی پیندی
 قیمت، ٹکیاں نال ہٹ وکایا۔ دروہی خُدائے کی ہوئی غنیمت، گہر گمبھیر سمجھ کوئے نہ آیا۔ کوئی نہ لبھے ساڈی اصلیت، اصل روپ نہ کوئے جنایا۔

پَیغمبراں مُرشداں مُریداں دے نام تے کیتی وصیت، شجرہ حُجرہ سچ نہ کوئے سمجھایا۔ ساڈے اندر اوہ نصیحت، جس دی نقل کرے لوکایا۔ کلجگ کوئی نہ جانے سچی خصوصیت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، مہربان تیری وڈیایا۔ چارے بانی کہے میں صفتاں کراں تیرے نام، جگ چوکڑی اکھراں نال وڈیایا۔ دُھر سندیشہ دیواں سدا پیغام، پیر پَیغمبراں نال ملائیا۔ امرت رس پیاواں جام، دُھر دی دھار ورتایا۔ سدا سیوا کراں نِشکام، اپنی آس نہ کوئے رکھایا۔ تیرے بردے بناواں غلام، بندی خانہ جگت تڑائیایا۔ تیرے گھر دا دساں نشان، سچھنڈ نواسی تیرا حکم منایا۔ کلجگ انتم میںوں سارے کرن بدنام، رسنا پڑھ پڑھ اندروں سارے گئے بھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھایا۔ چارے بانی کہے پر بھو تیرا بھلیا منتر، منتو حل نہ کوئے کرایا۔ میں ویکھ کے آئی سب دے انتر، مائس منکھ منس تیرا دھیان نہ کوئے لگایا۔ کوڑی کریا مایا متا لگی بسنتر، دوس رین اگنی تہ رہی جلائیایا۔ کوئی چڑھ نہ دیکھے اپنے گنگن لگننتر، گھر گمبھیر تیرا درس کوئے نہ پائیایا۔ نیتز رووے جیرج انڈج، اُتہج سبتج رہی کُرا لائیایا۔ کوئی بھیو نہ جانے پاندھا پنڈت، گرنتھی پنٹھی سمجھ کوئے نہ آئیایا۔ ملا شیخ چڑھائے کوئی نہ رنگت، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ جدھر ویکھیا گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھایا۔ بھگتاں والی ملے کوئی نہ سنگت، ہنس کاگ روپ وٹائیایا۔ در در گھر گھر جگت بھکھاری پھرن منگت، تیرے اگے جھولی کوئی نہ ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری اِکو من منت، در تیرے رہی سنائیایا۔ چارے بانی کہے پر بھ ہو یا اندھیرا، اندھ آتم نہ کوئے مٹائیایا۔ اُلٹا گڑے کوئی نہ گیرا، انتر لٹھ نہ کوئے بھوایا۔ بن تیری کرپا چکے نہ کسے تیرا میرا، تُوں ہی تُوں راگ نہ کوئے الائیایا۔ تیرے نام دا اِکو اکھر ہتھیرا، جگ جگ جو جن بھگتاں دتا سکھائیایا۔ اوسے وچوں کر کے مہراں، انتم اپنے نال ملائیایا۔ حقیقت وچوں کریں حق نبیرا، حاکم ہو کے بے پرواہیا۔ ساچا وسے نہ ساڈھے تن ہتھ کا یا کھیڑا، گھر خوشیاں راگ نہ کوئے الائیایا۔ پت پر میثور سرب سوامی کیوں لائی دیرا، دُور دُراڈے دُھر دے ماہی اپنا پھیرا پائیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، چار چار چار تیرا دھیان لگایا۔

☆ ۱۴ گھنٹہ ۲۰۲۱ بکرمی سُر جن سنگھ دے گرہ فروز پُر شہر ☆

چارے بانی کہے میرا سمجھے کوئی نہ نُقطہ، بُدھی بل نہ کوئے رکھائیا۔ جس نوں جانیاں پیئدا مکدا، منزل پندھ چُکائیا۔ گھر سوامی آ کے بچھدا، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ پڑدا لاہوے اپنی لُک دا، نقاب نظر کوئے نہ آئیا۔ درس کراوے سَت سرُپ دا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ لیکھا مُکا دے جوٹھ جھوٹھ دا، ساچا نام اک درڑائیا۔ ناتا جُڑ جائے پتا پُت دا، جگت چلتے رہن کوئے نہ پائیا۔ مارگ مل جائے پر بھ ساچے دے رُخ دا، رہبر اکو نظری آئیا۔ کھسٹا چھٹ جائے جننی لُکھ دا، دس دس ماس اگن نہ کوئے تپائیا۔ جھگڑا مک جائے کوڑی بُکھ دا، مایا ترسنا رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چارے بانی کہے میرا سمجھیا کسے نہ کتا، کتاں والیاں راگ نہ کوئے جنائیا۔ صاحب سوامی اک کسے نہ مٹا، دُھر دا اِشٹ نہ کوئے منائیا۔ جس دی سد نہ کوئی بُئا، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ جس دا نور اگمی اکو چٹا، سچ دوار کرے رُشناہیا۔ نِت نوت پھرے بھٹا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چارے بانی کہے میرا جانے کوئے نہ مُتا، جو مُفت دات ورتائیا۔ جس دے بنا آگے کوئی نہ بچھدا، لُکھ چوڑا سی رہی گر لائیا۔ جتھے لیکھا مکدا دُکھ سُکھ دا، سچا رنگ اک رنگائیا۔ ٹھاکر ہو کے گودی چُکدا، پھر باہوں گلے لگائیا۔ کوئی بھو نہ جانے اُسدا، جس دی اُست میں راگاں ناداں وچ گائیا۔ اوہ دُھر دا مالک کدے نہ رُسدا، سدا رُسیاں لئے منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چارے بانی کہے میری سمجھ نہ سکيا کوئی سہاری، سُنیا سچ نہ کوئے ملائیا۔ ساچی پریت پریت کرے نہ کوئے پیاری، پریا پریم نہ کوئے ودھائیا۔ سچ دوارے لائے کوئے نہ سچّی یاری، جگت یرانے رہے ہنڈھائیا۔ مات میٹے نہ کوئے خواری، اندھیری رات نہ کوئے چُکائیا۔ لُکھ چوڑا سی سرشٹی بن کھلی درشٹی ہاری، بند کوڑی کُنڈا نہ کوئے لاہیا۔ میں نیتز ویکھے روندے زرناری، زرائن نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چارے بانی کہے میری ویکھے نہ کوئے بہاری، جو بابل دے ملائیا۔ جس دا انت نہ پاراواری، اوہ اوسے دی سیوا کرن آئیا۔ آگے ہو کے ہر اکھڑ نوں رہی ونگاری، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ میں سب دے ہوواں اگاڑی، آگے ہو کے ملاں ماہیا۔ جس دی منزل اُچ اٹاری، درگاہ ساچی سو بھ پائیا۔ سچھنڈ جہدی سکداری، والی دو جہان

اکھوایا۔ میں اُس دی پنہاری، بن سیوک سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ چارے بانی کہے میرا اوکڑ والا سمجھیا نہ
 کسے ڈنڈا، جو سب دے تھلے دتا لگایا۔ اس دے وچوں مانس مانکھ اُبجیا بندہ، بندگی دُھر دی رہیا پڑھایا۔ سچ پریم چاڑھے اپنا رنگا، رنگ اِکو دے دکھایا۔
 پتت پاپی صاف کر کے گندہ، نرمل نرویر دے بنایا۔ سدا سہیلا بن کے سنگا، راہ ساچا دے دکھایا۔ جتھے امرت جل ملے ٹھنڈا، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیایا۔ چارے بانی کہے میرے دُینکڑے جانے کوئی نہ دو، سد دوہری دھار چلایا۔ نرگن سرگن
 آپے ہو، ہر کرتا ویس وٹایا۔ لکھ چوڑا سی گھٹ گھٹ انتر آپے ٹوہ، ہاٹی ماٹی ویکھ دکھایا۔ سچ پرکاش کر کے لو، دیوا باقی دے جگایا۔ اپنے نال کرا کے موہ،
 مَجّت اِکو گھر دکھایا۔ اپنے نام دی دے کے سو، سوئی سُرّتی لے اُٹھایا۔ کسے نال نہ کرے دھرو، مہربان دیا کمایا۔ جس دے نال آپے جائے چھوہ، اپنے
 ورگا لے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دا دے دکھایا۔ چارے بانی کہے میرا رُپ کسے نہ جانیا اے، ایکنکار دتی وڈیایا۔ میرا
 اوسے نال نینہ، جو نرکار آپ اکھوایا۔ جو امرت برکھے مینہ، اگنی تت بُجھایا۔ جس دی کسے نظر نہ آوے دیہہ، بن تتاں کھیل کھلایا۔ جس دی کدے
 نہ اُڈدی کھیہ، ماٹی خاک نہ کوئے رلایا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی رہے، سکھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ جو سدا پدارتھ دُھر دا دے، دیونہار اک اکھوایا۔ جس
 دا نام جگ چو کڑی سارے رہے لے، کوٹن کوٹ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلایا۔ چارے بانی کہے میریاں
 سمجھے کوئے نہ دُلاواں، تعریف نظر کوئے نہ آئی۔ ایہہ پر بھ دیاں سچیاں بُجھاں باہواں، جنہاں اُتے بھگتاں لے اُٹھایا۔ ہنس رُپ بنائے پھڑ کے
 کاواں، کاگوں ہنس اُڈایا۔ درگاہ ساچی لا کے ناواں، نام اپنے وچ سمایا۔ اُس نوں کیہڑی صفت صلاحواں، کون کراں وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ چارے بانی کہے میرا ویکھیا کسے نہ ہوڑا، ہوڑ تھکی سرب لوکایا۔ جو سب توں لما وڈا چوڑا، پیمانیاں وچ ناپ نہ کوئے
 رکھایا۔ جس دی گر اوتاراں پیر پیغمبراں رکھی لوڑا، دُھر دا دھیان اک لگایا۔ جو صاحب سچے دا بانکا چھوہرا، بالک رُپ سکھایا۔ جس دے کول اگمی
 گھوڑا، چال بانکی اک چلایا۔ جس دے ہتھ وچ سب دی ڈورا، دُھر دا بیٹھا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ چارے

بانی کہے میرا دیکھیا کسے نہ کٹوڑا، کملاپاتی میل نہ کوئے ملائیا۔ لیکھا اُور تے اُورا، بھڑ جنم نہ پائیا۔ جس دا نام ندھانا ڈھولا، انبولت راگ سٹائیا۔ جس دا چھنداں بنداں باہر سوہلا، سوہنی کری پڑھائیا۔ جس دے دوارے کوئی نہ پائے رولا، اپنی دے نہ کوئے چٹرائیا۔ جس دا آد جگاد سب دے نال اقرار قولا، کرنی کرتا بھل کدے نہ جائیا۔ جس دا لیکھا زمیں آسمان دھرنی دھولا، دھول دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا آپ چکائیا۔ چارے بانی کہے میری سمجھی کسے نہ ٹپی، جوئلے گھر گھر مستک لائیا۔ جس دے وچوں گوبند کڈھی سکھی، سکھیا اکو وار سمجھائیا۔ جس دی صفت سمبل دھار ہوئے لکھی، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ جس دا انت آد جگاد کوئی سمجھ نہ سکے اکی، زرگن سرگن زرگن اپنی کھیل کرائیا۔ جس دی واچ نہ سکیا کوئی چٹھی، چٹھی رسین کوٹن پھیریاں گئے پائیا۔ اکھراں والی کسے نہ دسی، سطران نال نہ کوئے پڑھائیا۔ جس دے اشارے نال کوٹن تر گئے مُنی رکھی، بھگت بھگوان جوڑ جڑائیا۔ جس دی کوئی سمجھ نہ سکے سمتاں والی متی، متر پیارا بھو نہ کسے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دے پرگٹائیا۔ چارے بانی کہے میری سب توں اگئی ہندی، بندرا بن والا بیٹھا کھ کھچپائیا۔ کھانی بانی باہر کوئی سمجھ نہ سکے فارسی اُردو ہندی، چوڑاں وِ دیا سمجھ کوئے نہ آئیا۔ رسنا جہوا بتی دند کوئے نہ سکے ہندی، ہندیا وچ کدے نہ آئیا۔ نہ بولے نہ ہسے نہ کوئدی، چپ چاپ اپنی کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چارے بانی کہے میرا پنج ست کھیل، سمجھ کسے نہ آیا۔ پرکھ ابناشی سجن سہیل، اپنا بھاگ چلايا۔ جگ چوکڑی دسدا رہیا نویل، وکھرا دھام پرگٹایا۔ زرگن سرگن ہو کے کھیلدا رہیا کھیل، گر اوتار پیر پیغمبر دھر دا حکم منایا۔ سگناں والی میری کردے رہے ویل، واہوا اپنا رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا مان تان رکھایا۔ چارے بانی کہے میں دیکھے چارے جگ، سنجگ تریتا دواپر کلجگ اکھ کھلایا۔ صدی ویہویں سارے آ کے آخری نقطے اُتے گئے رُک، اگے قدم نہ کوئے اُٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے بیٹھے رہے لُک سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ ابناشی کرتے انہاں کولوں بچھ، سنمکھ اپنے لئے منگایا۔ تیرے دوارے کوئی نہ رہے چپ، سُن سادھ نہ کوئے سمائیا۔ جس طرح اساں پھولیا اپنا دُکھ، ایسے طرح سارے بیتی کہانی دین جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیز نین اکھ کھلایا۔ چارے بانی کہے میرا لکھدے

رہے کلمہ وچ کلام، کائنات درڑا ئیا۔ پڑھن والیاں کسے ہتھ نہ آیا امام، سمنکھ درس کوئے نہ پائیا۔ ایسے کارن ہوئی حیران، در تیرے سیس نوایا۔ صدی چو دھویں گھر گھر وڑیا شیطان، شرع کرے لڑا ئیا۔ ساچا سنے نہ کوئی فرمان، فُرنے من دے رہے ستا ئیا۔ میں روندی ویکھی قرآن، انجیل دھیر نہ کوئے دھرا ئیا۔ پر بھوسب دے لئے بیان، لیکھا ویکھ تھاوں تھانیا۔ کجے وچوں ملے نہ کوئی گیان، مکے مکھ نقاب نہ کوئے کھلا ئیا۔ ثابت رہیا نہ کسے ایمان، صبور ی سچ نہ کوئے جنا ئیا۔ الف یے حرفاں والی چلدی ویکھی دُکان، نو نو چار پھیرا پائیا۔ تیتوں کوئی نہ ملے سدھا آن، ست سرؤپی نظر کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا ویکھ دکھائیا۔ چارے بانی کہے میتوں سارے پڑھدے لکھدے، اپنا لیکھا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ ساچی سکھیا مول نہ سکھدے، ساکھی گھر گھر رہے جنا ئیا۔ بھو نہ جانن دھر دے پر دے، پت پر میثور تیری اوٹ نہ کوئے تکانیا۔ اکھراں اندر ویکھے وکدے، پتھراں سیس جھکانیا۔ براہمنان کولوں بچھدے، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیری ملے اک سرنا ئیا۔ چارے بانی کہے توں سُن دین دِیالا، در ٹھانڈے اک سنا ئیا۔ کایا ماٹی خالی دِسیا جگت پیالہ، وستو سچ نہ کوئے ککانیا۔ تیرے نالوں وچھڑ کے کوڑ کڑیارا ہویا مکھ کالا، شاہی کوڑ نہ کوئے دھوایا۔ تیتوں پڑھ کے مندر چڑھ کے گھر ویکھے نہ کوئی سچی دھر مسالا، مندر حق نہ کوئے سہا ئیا۔ سچ سرور مارے نہ کوئے اُچھالہ، اٹھسٹھ بھججن واہو داہیا۔ اندروں کھولے کوئی نہ تالا، باہروں مٹھاں کُنڈے رہے کھلا ئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگا ئیا۔ چارے بانی کہے میں ویکھی پنڈتاں والی دھوتی، تھلے اُپر دھیان لگا ئیا۔ میں ویکھی مٹی چوٹی، چوٹا نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہناں دے اندر سُرَت سوانی رہی سوتی، سٹی اکھ نہ کوئے کھلا ئیا۔ میں مینڈھی کھلی ویکھی گتی، سیس سہاگ نہ کوئے سہا ئیا۔ میں خزاں بہار ویکھی رُتی، بسنت گلزار نہ کوئے کھلا ئیا۔ میں مت ویکھی جگت پٹھی، جو پر بھ تیتوں گئے بھلا ئیا۔ سادھ بنے کلج مایا کارن روٹی، اپنا مان نہ کوئے رکھائیا۔ منزل چڑھیا نہ کوئی چوٹی، چٹکیاں مار کے سارے خوشیاں رہے منایا۔ شاستر سمرت وید پُران کوئی سناوے پڑھ کے پوتھی، کوئی گرو گرنتھ دھیان لگا ئیا۔ میرے سوامی تیرے ملن دی کسے نہ آئی سو جھی، اٹاں پتھراں مٹی گارے سارے سیس نوایا۔ شبدی بنیا کوئی نہ کھوجی، کھوجت کھوجت تیرا بھو کسے نہ آئیا۔ میں روندے ویکھے ویدی سوڈھی، جنہاں

نانک گو بند دے کے مت گیا سمجھایا۔ اوہ کرم کانڈ مایا متا دے ہو گئے روگی، کوڑی کریا کری پڑھایا۔ تیرا نام اندر وڈیا نہ دُھر دا دھوبی، پاپاں گڑھ نہ صاف کرایا۔ میں رُلدے دیکھے جنگلاں وچ جوگی، جنہاں جگت نہ کوئے جنایا۔ میں پھر دے دیکھے وجوگی، بھججن واہو داہیا۔ میں ٹپدے دیکھے اکھاڑیاں والے موڈھی، جو اپنا بل دکھایا۔ میں بھلدے دیکھے جو بُدھ مت دے بودھی، سچ سندیش نہ کوئے سُنایا۔ میں دیکھیا اندھیرا چوداں لوکی، سچ پرکاش نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ چارے بانی کہے میں دساں حال، ہر ساچے آپ جنایا۔ گر اوتار پیغمبر میرے نال، رل کے سارے دین گواہیا۔ کلجگ انتم سرشتی ہوئی بے حال، بیوہ رُپ نظری آئی۔ ساڈا چھڈ کے سارے مان، ابھمان اپنے گھر دسایا۔ تیرے نام نوں ویتج کے لیندے دان، سری بھگوان تیری قیمت کوئے نہ پایا۔ تیرے نام دے پچھے کرن حرام، ایمان سارے بیٹھے گواہیا۔ کوئی کہے رام کوئی کہے کاہن، کوئی اشٹ دیوا دیو اتما رہیا جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو مارگ دے جنایا۔ چارے بانی کہے پر بھو میرا بنھ دے بستہ، کلجگ جیواں لوڑ رہی نہ رانیا۔ میرا دیکھ حال ہو یا خستہ، خالص رُپ نہ کوئے وٹایا۔ تیرا نام کر کے سستا، میتوں ٹکلیاں نال ہٹاں وچ وکایا۔ کوئی نہ دیوے بھید کاغذاں والا دستہ، رماں وچوں باہر کڈھایا۔ کوئی کہے ایہدے اُتے کی کرنا نچا، نہ پھل جنم گواہیا۔ کوئی ہٹاں وچ میرے اُتے ہچکا پستا، پسر سارے گئے بھلایا۔ جے تُوں کسے نوں ہوویں دسدا، تیرا بھیو نہ کیوں جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک جنا اپنا گھر، گرہ مندر خوشی دکھایا۔ چارے بانی کہے میں چار جگ دی رانی، تیرے نال ملی وڈایا۔ میرے انتر ٹھنڈا پانی، پیون والا نظر کوئے نہ آئی۔ میں سب توں سنگھڑ سنجی سوانی، گھر سوہنا صاف ستھرا دیاں بنایا۔ سدا تیری صفت دی گاواں بانی، دُجی کراں نہ کوئے پڑھایا۔ تیرے گھر دی دساں نشانی، سُنہیڑے دُھر دے آپ سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ چارے بانی کہے میں کڈھیا ترلا، در تیرے الکھ جگایا۔ صاحب سوامی میتوں ور لا، کلجگ میتھوں جھلی نہ جائے جدایا۔ میتھوں لوکماں کوئی نہ ڈردا، بھے سیس نہ کوئے رکھایا۔ رسنا جہوا بے شک میتوں جگت جہان پڑھدا، انتر انتر نہ کوئے وسایا۔ مندر مسجد گردواریاں وچ دیکھ گرنتھی پنٹھی پنڈت پاندھا ملا شیخ لڑدا، شیخی اپنی رہے جنایا۔ میرا مان گیا ساچے گھر دا، انتم کھہڑا دے

چُھڈاِیا۔ میں رنگ ماناں تیرے در دا، در ٹھانڈے سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے پائیا۔ چارے بانی کہے میں تیری
 اسی، سیوک نظری آئی۔ کلجک جیو میتوں کردے ہاسی، تیری ہستی گئے بھلائی۔ اوہ ویکھ نیتز روندے پنڈت کاشی، ہر مندر والے رہے گر لائی۔ سب دی
 اگنی لگی چھاتی، سینہ شانت نہ کوئے کرائیا۔ ترے گن مایا اندر سڑدے ویکھے پاٹھی، اگنی تت نہ کوئے بُجھائی۔ سارنگیاں وچ روندے ویکھے راگی، مایا کارن
 تال وجائی۔ پریم پیار دا ملیا نہ کوئے ویراگی، جو وچھوڑے اندر دے دکھائی۔ پر بھو میں تیری دُنیا کوڑی سرب تیاگی، جھوٹھیاں نال کراں نہ کدے
 گڑمائی۔ اگے چنگے نہیں لگدے میتوں گوانڈھی، ناتا سب نالوں لواں تڑائی۔ میں تیرے در دی باندی، بندنا کر کے سیس نوائیا۔ میں تیرا گیت گاندی،
 صفتاں نال صلاحیا۔ جگ چوکڑی تھگی ماندی، در تے آئی بن کے پاندھی راہیا۔ میرے سیس نہ کوئے پراندی، سچ سچ دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساکھیاں ویکھ دکھائی۔ چارے بانی کہے میری لے خبر، خبرے تیتوں کی ہويا، اپنی نہ اکھ کھلائی۔ میری یاد کرن والے پیغمبر لگ گئے وچ
 قبر، کعبیاں والے بیٹھے کھ چھپائی۔ جو پیچھے اُمت چھڈ کے گئے اپنا بُر، مُرشدان نال کرن لڑائی۔ اوہناں دے اندروں گیا صبر، ثابت رہن کوئے نہ پائیا۔
 میں اوہناں دے نہیں لگنا مگر، جو کوڑی کرن پڑھائی۔ تیرے گھر جے دُھر دا عدل، انصاف تیرے نال کمائی۔ میں کٹ کے آئی منزل، منزل تیری
 اک تکائی۔ میری پوری کردے سدھر، صدقے واری گھول گھمائی۔ اپنا کھیل دے بدل، بدلی سب دی دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، گھر ٹھانڈے لینا بہائی۔ چارے بانی کہے میں ویکھے سارے سیس نو اوندے، ٹھگ چور یار بیننتی کر خوشی منائی۔ میں ویکھے دھیان لگاؤندے، مایا
 متا کارن اپنی آس ودھائی۔ میں ویکھے پھیریاں پاؤندے، جو دھیاں بھیناں رہے تکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک انتم دے وڈائی۔
 سری بھگوان مار کے آواز، چارے بانی رہیا بھلائی۔ آؤ نیڑے تہانوں دساں اک بات، ہوئی ہوئی جی سنائی۔ بے شک کلجک اندھیری رات، ہر کا چند چھپ
 کدے نہ جائیا۔ تیتوں دکھاواں سچ تماش، نیتز اکھ کھلائی۔ اوہ تک بھگت جنان نوں میرے ملن دی آس، بیٹھے نین کھلائی۔ پر بھ ملن دی رکھ پیاس،
 دُکھڑے دُکھ مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا کھلائی۔ چارے بانی اوہ تک سجن، سوہنے دیاں دکھائی۔ جنہاں دا اکو اک

بھجن، تُوں میرا میس تیرا ڈھولا رہے گا۔ ایہو میرا انصاف عدل، سچ عدالت رہیا دکھائیا۔ اندر وڑ کے جنہاں دی خواہش دتی بدل، آپ اپنا نال ملائیا۔
 آسا ترسنا کر کے قتل، سدھر اپنے نال جنائیا۔ جیہڑا چھڈ کے آئے وطن، انت اوسے وطن پہنچائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا
 رہیا مکائیا۔ چارے بانی کہے میں ویکھاں بھگت نرالے، جو نرگن رہے منائیا۔ جنہاں دی اوٹ اک اکالے، دوسر ایشٹ نہ کوئے رکھائیا۔ اوہ لکھ چوڑا سی
 وچوں لبھیا ہتھ نہ آون بھالے، بھگتاں وچوں تھوڑے لئے منائیا۔ جو اکو وسن سچ کایا دھر مسالے، دُجے مندر کوئے نہ جائیا۔ جنہاں دے سوامی سدا
 وسے نالے، گھر بہہ بہہ خوشی دکھائیا۔ اوہناں دے اگے سب نے دینے احوالے، شہادتیاں نال گواہی سرب بھگتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہربان نیا رنگ رنگائیا۔ چارے بانی کہے تیرے بھگت دھن، دھن دھن جنیندی مایا۔ جنہاں اکو تیتوں لیا من، دُجی اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔
 پر بھو اوہناں نوں کیہڑا دیوے ڈن، رائے دھرم اہناں دے چرن چم چم خوشی منائیا۔ جنہاں دے آپ ہوئیوں ول، دلوے سارے دیں مکائیا۔ اوہناں
 دانا تٹا کلج کل، کالکھ لگا گئے دھوائیا۔ اوہناں دا دُئی دوتی مٹیا سل، سلل اکو تیرا ایشٹ ویکھ دکھائیا۔ وچھوڑا سہ نہ سکن پل، پلک اکھ نہ کوئے جھمکائیا۔
 اوہناں دے انتر امرت بھر کے ٹھنڈا جل، سانک ست دتا کرائیا۔ شبد اگئی وجا کے ٹل، سوئی سرتی دتی اٹھائیا۔ دیک جوتی گیا بل، اندھ اندھیرا نظر
 نہ آئیا۔ تیرا دوارا بیٹھے مل، گھر ساچے سو بھاپائیا۔ تُوں کرسنا بن کے اہناں اندر چلایا مل، پنج اکو نام پائیا۔ میں دو جہاناں دا امرت لگاواں پھل، جس
 نوں نیز ویکھن نین اٹھائیا۔ میں وی اوہناں دے اندر جاواں رل، پراپسنتی مدھم بیکھری کہے سچ سنگھاسن خوشی منائیا۔ جو تیرے دوارے آئے چل،
 جگت چلتر سرب تجائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انگیکار لینا کرائیا۔ چارے بانی کہے سُنو جن بھگتو، میں اپنی کہانی دیاں سُنائیا۔ میں وی
 منگاں نت اوسے در توں، جو مالک بے پرواہیا۔ پلا جھڈا دے کوڑے کلج جگ توں، جگت مالک اپنی دیا مکائیا۔ اپنا میل ملا کے اُپر شاہ رگ توں، تھلے لوڑ
 رہے نہ رائیا۔ کوڑی کریا بچا لے اگ توں، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پشت پناہ ہتھ لگائیا۔ جن بھگتو میں تہاڈی سچ
 شہادت، شہنشاہ اگے سُنائیا۔ انہاں دی کیہڑی باقی عبادت، جوتیتوں مل کے تیرا درشن پائیا۔ انہاں نوں کی لوڑ لکھی ہوئی پڑھن دی عبارت، جنہاں نوں

اپنے گھر لیا سائیا۔ مُکّتا کُنا سہاری بہاری اوکڑ دُلینکڑے لاواں دُلاواں ہوڑا کھوڑا ایہناں دی کرے سفارش، ابناشی کرتے اگے سیس نوایا۔ تیری ویکھی اک عدالت، عدل کرنا دُھر درگاہیا۔ تیرے بھگت رہن سدا صحیح سلامت، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ درگاہ ساچی دی سچ امانت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنے لینا ملائیا۔ چارے بانی کہے بھگتو تھیں گایا اوہ گیت، جیہڑا نانک گایا۔ جھکڑا چھٹ گیا مندر مسیت، مصلہ اکو وار حل کرائیا۔ تہاڑی تھاکر نال پریت، تھوکر جگت نہ کوئے لگائیا۔ ناتا تھست کیٹ، اوچ نیچ راو رنگ اکو رنگ وکھائیا۔ تہاڑی کایا سیٹل سیت، من منوا اٹھ نہ دہ دیش دھائیا۔ تھیں جیو دیاں جگ گئے جیت، مریاں بچھوں جمن پھیر نیڑ کدے نہ آئیا۔ ایہہ پرہہ دی وڈی بختیش، جیہڑا تھانوں اپنا نام دتا سمجھائیا۔ میل ملا کے نال کلغیدھر جگدیش، پش اپنی دشا دتی وکھائیا۔ جس دی مہا صفت صلاح کردے راگ چھتیس، تیس بتیس حدیث کلمیاں وچ پڑھائیا۔ ایہہ سارے کردے گئے اڈیک، جو آخر ملیا نرگن دُھر دا داتا سچا ماہیا۔ جس دا چارے بانی صفتاں والی کرے تعریف، سو تعارف اپنا رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مالک اک گسائیا۔ چارے بانی کہے مینوں ہوئی خوشی، خوشحالی سچ گھر نظری آئیا۔ جنہاں دی اکو نال لگی رچی، رستہ اکو ویکھ وکھائیا۔ اہناں آتم ہو گئی سُچی، دُرمت میل رہن نہ پائیا۔ اہناں دی اگلی منزل کئی، پاندھی پندھ نہ کوئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا رہیا چُکائیا۔ چارے بانی کہے میں بن دی رہی ملال، پرہہ تھم دے سنائیا۔ ابناشی کرتے کہانی توں ہن بن گواہ، شہادت دے بھگتائیا۔ جن بھگتاں اکو اک ایککار سدا ملے آ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ پھر گودی لئے اٹھا، گل اپنے نال چُکھائیا۔ جہنوں ملیاں پڑھن لکھن دی لوڑ رہے نہ، راگاں ناداں والے گیت نہ کوئے سنائیا۔ جدھر ویکھے اُدھر اکو نظری جائے آ، نرگن نرویر پُرکھ اکال دین دیال جوت سروپی جوتی جوت کر رُشنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایہتے اوتھے دو جہاناں ہو سہا، صاحب صحیح سلامت اپنے گھر رکھائیا۔

☆ ۱۵ مگھ ۲۰۲۱ بمبری بلیر سنگھ دے گرہ فاضلکا ☆

آد انت بھگوان سدا مالک جگت، دو جہاناں والی اک اکھوانیندا۔ جگ چوکڑی سبجک تریتا دواپر کلجک نرگن سرگن دیونہارا شکت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا دیا کمائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت ویکھنہارا بھگت، بھگوان اپنے رنگ رنگائیندا۔ کوڑی کریا میٹنہارا وچ سنسارا کل کلکی جانے اپنا وقت، گھڑی وار تھت اپنے گھر رکھائیا۔ گوہند سورہا حاضر حضورا سرشت سبائی اکو دتے پُرکھ اکالا ایشٹ، شتري براہمن شودر ویش اکو راہ وکھائیا۔ انتر آتم برہم پاربرہم کھولنہارا درشت، شبد انادی ناد دھر داراگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ وشنوں کہے میں سیوادر، سری بھگوان کہے حکمے اندر کھیل کھلائیا۔ گر اوتار کہن جگ چوکڑی کریئے کار، نت نوت حکمے اندر پھیرا پائیا۔ شاستر سمتر وید پُران کرن پکار، انجیل قرآن چارے کھانی چارے بانی رہی جنائیا۔ سب دا مالک ایکنکارا ہر نرنکارا دھر درگاہی پروردگار، سبجھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ جس دا بھوکھتاں وچ کردے گئے وچار، لکھتاں وچ سُنیہرے دیندے گئے سنسار، رسنا جہوا بٹی دند سنائیا۔ کل کلکی لئے اوتار، جوتی جاتا وڈ بلکار، نہکلنک اپنا ڈنک وجائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ شاہ سلطاناں راج راجاناں کرے خوار، چار گنٹ دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ نام ڈنکا راؤ رنکاں آپ سنا کے کرے خبردار، سویا کوئے رہن نہ پائیا۔ جگمگ جوت جوت جگے اگم اپار، الکھ اگوچر اگم اتھاہ کرے سچ رُشنائیا۔ گرگھ گرگھ سبج سہیلے لئے اٹھال، گر چیلے میل ملائیا۔ دھر دی سکھیا اکو دئے سکھال، ساچی کرے پڑھائیا۔ اٹھ لاڈلے میرے لال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ ساچی کرنی کرے نرنکار، کرتے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ بیس اکیسا ہويا خبردار، دھر سندیشہ رہیا سنائیا۔ صدی چوڑھویں مارے مار، چوڑاں طبق دئے ہلائیا۔ چوڑاں لوک روون دھاہیں مار، برہمنڈ کھنڈ سرب گر لائیا۔ شتري براہمن شودر ویش دیوے نہ کوئے آدھار، چار ورن اٹھاراں برن دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ کھڑگ کھنڈا نام کٹار، تیج پرچنڈا اکو اک چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجک انتم ویکھ وکھائیا۔ کلجک انتم کھیل کرے وشنوں بھگوانا، وڈی وڈی وڈیائیا۔ ست دھرم دا اک نشانہ، ست ستوادی برہم برہمادی آپ جھلائیا۔ گرگھ گرسکھاں دیوے نام ندھانا، امرت رس اکو جام پيائیا۔

بھاگ لگائے کیا مندر ساڈھے تن ہتھ مکانا، گھر وچ گھر کرے رُشائیا۔ شبد سنائے اگئی گانا، انحد نادی ناد و جائیا۔ ہر کا روک نہ سکے کوئی بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ بیس اکیسا ہر جگدیا تختوں لاپے راجا رانا، سیس چھتر نہ کوئے جھلائیا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ جیرج اندج اُتبیج سیج کھوج کھجائیا۔ جوت سروپی پہرے بانا، نہکٹک بلی بلوانا، بھید ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن بخشے سچ سرنائیا۔ نہکٹک وڈ راجن راج، پاربرہم اکھوائیندا۔ جس دے سیس سوہے اکو تاج، تخت نواسی سارے میٹ مٹائیندا۔ کرنی کرتا کرے اپنا کاج، قدرت قادر کھیل وکھائیندا۔ جن بھگتاں رکھے لاج، گرکھیاں اپنے رنگ رنگائیندا۔ راتیں سٹیاں دے جاگدیاں شبد سروپی مارے آواز، سوئی سُر ت آپ اٹھائیندا۔ ساچے بیڑے نام چڑھا کے جہاز، نیا نوکا پار کرائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں دے کے ساتھ، دھر دا سنگی ویکھ وکھائیندا۔ ساچا سمرن پوجا پاٹھ، جوگ ابھیاں ہتھ تپ سادھن اکو نام جنائیندا۔ کیا مندر اندر سُر ت شبدی گوپی کاہن پائے راس، گھنٹیا سنیا اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن سرگن پوری کر کے آس، نانک گوہند اپنی کھیل وکھائیندا۔ نہکٹک ہر گوہند سور، شبدی روپ وٹائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں حاضر حضور، حضرتاں وچوں بے پرواہیا۔ سیوکاں وچوں سیوک چاکر بنے مزدور، مان ابھمان نیڑ کوئی نہ آئیا۔ راگاں وچوں ناد اگئی و جائے انحد ساچی تورا، دھر دی بانی آپ سنائیا۔ بھوکھت واکاں کر کے پورا، لیکھا لکھت دے کرائیا۔ کلج کرپا صاف کرے کوڑا، سنجگ ساچا راہ چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نہکٹک ہر گوہند آیا، شبدی دھار جنائیا۔ ترے گن کوڑی میٹنہارا مایا، متا موہ چکائیا۔ ساچا مارگ اک رکھایا، سرشٹ سبائی دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال سب دا اٹھ جنایا، درشٹ دبھ دے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دی کرنی کار کمائیا۔ نہکٹک ہر کا روپ، ہر ہی نظری آئیا۔ آد جگادی ست سروپ، ست ستوادی کھیل کھلائیا۔ ویکھنہارا چارے کوٹ، دہ دشا پھول بھلائیا۔ گرگھ ویکھے سچ سپوت، سنت سہیلے گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ صاحب سلطان سری بھگونت، اینکارا اک اکھوائیندا۔ ویکھنہارا لکھ چوڑا سی جیو جنت، جگت جگت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کلج ویلا آیا انت، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیندا۔ اندر

وڑکے روندے گرکھ سچے بھگت، نیرنج دھیان سرب لگائیندا۔ کرپا کر والی عرش فرش، آشرم تیرا سچا نظر کسے نہ آئیندا۔ جگت ترسنا مایا ممتا کام کرددھ
لوہھ موہ ہنکار رہیا بھڑک، اگنی اگت امرت سنج نہ کوئے بُجھائیندا۔ ست دھرم جت سیل سنتو کہ تھاتگ، ڈوری نام تند نہ کوئے دکھائیندا۔ کلجک جیو ہنس
بدھی ہوئی کگ، بگلا بپ نظری آئیندا۔ انتر ویکھ کھیل پُرکھ سمرتھ، گر اوتار پپر پیغمبر تیرا راہ دکھائیندا۔ نہکٹک ہو پرگٹ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، تیرا در سچا نظری آئیندا۔ وشنو بھگوان تیری آشا، آسا آسا وچوں پرگٹائیا۔ نت نوت تیرا بھرواسا، مہر نظر اٹھائیا۔
کلجک انتم کوڑی کریا ویکھ تماشا، جوٹھ جھوٹھ وٹی ودھائیا۔ جیواں جتناں سادھاں سنتاں اندروں خالی کاسہ، نام پدارتھ وستو سچ جھولی نہ کوئی دکھائیا۔ رسنا
جہوا بٹی دند پڑھ پڑھ تھکے گاتھا، ویدیا نال کرن لڑائیا۔ جدھر ویکھو سب نوں دے گھٹا، کٹی گنڈھ نہ کوئے دکھائیا۔ تھہ بن صاحب سوامی کل دے کوئی
نہ راکھا، رکھیا کرے نہ کوئی تھاؤں تھانیا۔ گوہند سورا لکھا کے گیا ساکہ، ساکھی اپنی اک سمجھائیا۔ کلجک انتم صدی دیہویں لہنا دینا دیواں باقا، لیکھا اگلا
پچھلا جھولی پائیا۔ آگے رہن نہ دیواں کوئی آقا، عقل سب دی دیاں بھوائیا۔ سچ دوار دا کھول کے ساچا تاکا، سبجک سچا راہ چلائی۔ سب دا بن کے مائی باپ،
پتا پُرکھ اکال دینا ملائی۔ جس دی ذات پات نہ کوئی ورن برن ذاتا، اوچ نیچ راؤ رنگ نظر کوئی نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست
ستوادی دیا کمائی۔ ست ستوادی ساچا کرم، ہر کرتا آپ کمائی۔ اک دکھائے سرشی دھرم، کوڑی کریا باہر کدھائیا۔ بھيو چکائے آتم برہم، پاربرہم پڑدا
دے اٹھائیا۔ گوہند دے ساچی سرن، پُرکھ اکال ملائی۔ ٹھگاں چوراں یاراں آوے پھرن، کوڑ گڑیاں بندھن دیوے پائیا۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں نال
آیا لڑن، ساچا کھنڈا کھڑگ تیغ کھچ اکو ہتھ اٹھائیا۔ ساچی منزل آیا چڑھن، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنا پھیرا پائیا۔ کلجک کرپا آیا کرن، گرکھ گر سکھ ویکھ
دکھائیا۔ جوت نوت آتم انتر دھیان کرن، بن سادھی سادھی وچ سمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیرکھو کے ہرن پھرن، نچ نین کرے
رُشنائی۔ وشنو بھگوان جوت میں جاتا، اکل کلا اکھوائیا۔ آد جگاد بن گیاتا، گیان اکو اک درڑائیا۔ سرتی شبہی بنھ کے ناتا، آتم پر ماتم میل ملائی۔ کلجک
انتم ویکھنہار تماشا، لواں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھجائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن پاو نہاراں راساں، منڈل منڈپ سارے بنک سہائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی بنسری نام وجایا۔ ساچی بنسری وجاوی بن، نام خُماری اک چڑھایا۔ لیکھا چھکے لوک تین، ترے گن
 ڈیرہ ڈھاہیا۔ مارگ دس اک مہین، سکھمن پندھ مکایا۔ تیرا نام لینے چین، دُوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ تیرے اُتے سب دا آوے یقین، بھروسہ اکو دے
 کرایا۔ سوامی تیری سرشٹی تیرے ہوئے ادھین سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ حکمے اندر نر مدین، ناری نر دوویں سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دو جہاناں ویکھ دکھایا۔ دو جہاناں ہر جو مالک، اینکار آپ اکھوایا۔ سرشٹ سبائی بن پرتپاک، وشنوں ہو کے سیو کمایا۔
 نور خدائی ظاہر ظہور ہو کے خلق خالق، مخلوق اپنے رنگ رنگایا۔ کلجگ انتم سب دی صورت رکھے ثابت، سنجگ ساچا راہ چلایا۔ جس کرنی کرن آیا
 بابت، بابل اپنا پھیرا پانیا۔ سو سب دی پوری کر کے حاجت، حُجرہ حق دے دکھایا۔ جتھے وے اکو نوبت، ڈنکا نام سنایا۔ پر م پُرکھ دی ہووے صحبت، اکو
 نام دھیاپا۔ کلجگ انتم کئی ویکھو مہلت، ویلا وقت دے دُہایا۔ سب دی خالی ہونی کوڑی گولک، مایا موہ رہن نہ پانیا۔ گوہند ڈنکا وجنا اک اموک، دو جہاناں
 کرے شنوایا۔ پر م پُرکھ دا میلا ہونا اوڑک، ناتاٹے سرب لکایا۔ جس نوں کھوجدے گئے کوٹ کوٹن، کوٹی کوٹ دھیان لگایا۔ اوہ چڑھکے ویکھے کایا مندر
 اندر سب دی چوٹن، سچ دوارے ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ سری بھگوان کہے سُنو لوک پرلوک، برہمنڈ کھنڈ
 دیاں جنایا۔ کلجگ انتم شبد سندیشہ دیواں دُھر سلوک، سوہلا اپنا نام سنایا۔ نہہکک نرگن جوت، رُپ رنگ ریکھ سمجھ کسے نہ آیا۔ ست دوارے بن ستنگر
 پورے کوئی نہ سکے پہنچ، کوٹن کوٹ پاندھی راہی راہ وچ بیٹھے ڈیرہ لایا۔ بُدھی نال کسے نہ آوے سوچ، کلجگ جیو انبھو اکھ نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ لیکھا دے مکایا۔ کلجگ کوچ ہونا ڈیرہ، لوکمت رہن نہ پانیا۔ شبد گر گوہند مارے پھیرا، ویس اپنا آپ
 وٹایا۔ لکھ چوڑاسی اُلٹا دیوے گیرا، شبدی لٹھ بھوایا۔ ایس بھانے نوں روکے کیہڑا، راجے رانے سرب خاک ملاپا۔ کوڑی کریا مات وچوں چھکے جھیرا، سچ سچ
 وے ودھایا۔ چار کُنٹ دہ دشا وسدا اُجڑے سارا کیہڑا، مندر مسجد شودوالے مٹھ دین دُہایا۔ اٹھاں سٹھاں تیر تھ تٹاں ہو یا اندھیرا، گنگا گوداوری جمنا
 سُرستی نیز نیناں نیر رہی وہایا۔ بن صاحب سوامی انتریامی کوئی نہ بنھے بیڑا، شتوہ دریا پار نہ کوئے لنگھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد

سندیشہ رہیا سُنایا۔ کلجگ انتم سارے رہے دوڑ، بھججن واہو داہیا۔ کوئی کہے اوہ براہمن گوڑ، نیتز نین اکھ کھلایا۔ کوئی کہے اُس جانا بہڑ، جو اماں دا امام
 بے پرواہیا۔ کوئی کہے اُسے ویکھنا تک کے غور، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ جس دے آد جگاد سر تے جھلدا چوڑ، سو صاحب سوامی لاثانی اِکو اک اکھوایا۔ نانک
 گوہند کہا کل کلکی جائے بہڑ، نہہلنک اپنا نام رکھایا۔ جس دے ہتھ وچ لکھ چوڑا سی ڈور، وشن برہما شوکھے وچ بھوایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے اُس دے
 آگے کھڑے ہتھ جوڑ، نمو نمو سجدہ سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ نہہلنک نہہکرمی، کرم کانڈ
 نظر کوئے نہ آئی۔ دُھر دا مالک سب دا دھرمی، دھرم اِکو اک لگایا۔ وسے باہر ورنی برنی، ذات پات وچ وڑ کے اپنا آپ نہ کدے پھسایا۔ جیو جنت
 سادھ سنت سب نوں بخشے اِکو سرنی، سرنگت اِکو دے درڑایا۔ توں میرا میں تیرا اِکو تک پڑھنی، سوہنگ ست سرپ سمایا۔ ساچی منزل گرکھ چڑھنی،
 کایا مندر اندر پوڑھی ڈنڈا اِک وکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کل کلکی بے پرواہیا۔ کل کلکی ہر پھیرا پایا، پاربرہم
 وڈی وڈیایا۔ جس دا روپ رنگ کسے نظر نہ آیا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی رہی سُنایا۔ ساچے نگر ڈیرہ لایا، اُچ مُنارا اِک سُہایا، سَمبل
 ملی وڈیایا۔ عدل انصاف کرنے آیا، جگت گستاخ میٹن آیا، بھگت اداس ویکھن آیا، گرکھ لے جگایا۔ پر تھی اکاش کھوجن آیا، برہم برہما ورون آیا، شبد
 اگنی بولن آیا، دُھر دا راگ سُنایا۔ لکھ چوڑا سی نام کنڈے تولن آیا، سچ دوار سرشٹ سبائی اِکو کھولن آیا، ایک دوجا بھو سرب مُکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اِک اُٹھایا۔ کل کلکی ورتے اپنی کل، کالکھ اِکا دے مٹایا۔ آد جگادی جس دا چھل، اچھل چھل دھاری اپنا کھیل وکھایا۔
 سچ سِنگھاسن پُرکھ ابناش دین دیال بیٹھا مل، چھپر چھن چار دیوار نظر کوئے نہ پائی۔ جوت شبد جوت گیا رل، رل مل اپنا تھم ورتایا۔ ویکھنہارا جنگل
 جوہ اُجاڑ پہاڑ دُو نگھی ڈل، سمند ساگر کھوج کھجایا۔ کرے کھیل گھڑی گھڑی پل پل، چھن چھن اپنی کار کما یا۔ شاہ پاتشاہاں راج راجاناں دیوے دل،
 اپنیاں چرناں ہیٹھ دبا یا۔ ساچا تخت دلی دوارا لے مل، مالک اِک اکھوایا۔ دھام وکھا کے اِک نہچل، نسچا سب دا دے بندھایا۔ پر بھ نوں سرشتی درشتی
 بدلن لگیاں کوئی نہ ہووے کھیچل، اندرو اندرے سرتی سرت دے بھوایا۔ سنت سہیلے گرکھ سچے مُرید مُرشد نال مل کے ویکھن، بن اکھاں اپنی اکھ

کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلکاتی دے مٹایا۔ کلجگ کوڑا ویلا چکنا، چار کُنٹ خوشی منایا۔ صفہ پلچھ اٹھنا، بستے سب دے بنھ دکھایا۔ ہنکار وکار کٹنا، نام کھنڈا ہتھ اٹھایا۔ جھوٹا بوٹا پٹنا، شتوہ دریا سٹایا۔ سنت سہیلیا بچھنا، ہرجن میل ملایا۔ پر بھ داتیر نشانوں کدے نہ اکنا، انیلا آپ رہیا چلایا۔ سرشٹ سبائی اُس دے آگے جھکنا، جو جھکدیاں رہیا ترایا۔ دُئی دوتی میٹے دُکھنا، دردیاں درد وندایا۔ بھکھیاں دی کڈھے بھکھنا، ترسنا ترپت دکھایا۔ ایسے کارن گرو اتار پیر پیغمبر کلجگ انت سری بھگونت دے آون دیاں سکھدے گئے سکھناں، لکھتاں بھوکھتاں واکاں وچ گئے سٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔

☆ ۱۵ گھڑ ۲۰۲۱ بکرمی رتن سنگھ دے گرہ پنڈ ۲۵ بی ۰ بی ۰ راجستھان ☆

سو پُرکھ زرنجن محل اٹل بیٹھا اُچ اچیرے، سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ گر اتار پیر پیغمبر آؤ نیڑے، شبد اشارے نال جنایا۔ کلجگ ویکھو انتم جھگڑے جھیرے، جھنجھٹ پیا سرب لوکایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ ساچے دے کوئی نہ ڈیرے، ست ستوادی نظر کوئے نہ آیا۔ حقیقت حق جھگڑا کون نیڑے، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنایا۔ کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا بھرے بیڑے، ساچی نیا نظر کوئے نہ آیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار پائے گھیرے، پلو سکے نہ کوئی جھڈایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھن بھیرے، ہر دے ہر سکے نہ کوئے وسایا۔ جگت ہنجھواں نیت سب نے کیرے، برہوں ویراگی نظر کوئے نہ آیا۔ نار کنت جیو جنت مانکھ مانس چار لاواں والے لے لئے سب نے پھیرے، آتم پر ماتم نال نہ کوئی پرنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سٹایا۔ گر اتار پیر پیغمبر آؤ آگے، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ تہاڈا لہنا دے دکھایا۔ سرشٹ سبائی اگنی دگے، ترے گن مایا رہی تپایا۔ ہنس روپ ہوئے لگے، رسنا کاگ وانگ گر لایا۔ گھر سوامی کوئی نہ سدے، مندر مسجد شودوالے مٹھ بھجن واہو داہیا۔ کوڑی کریا اندروں باہر کوئی نہ کڈھے، اٹھسٹھ تیرتھ نہا نہا خوشی منایا۔ سچ جیکارا ایکنکارا رسنا جہوا کوئی نہ دے، حصیاں وچ بھری لوکایا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا دِرڑاںیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لو انگڑائی، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائندا۔ ہر پُرکھ زرنجن رہیا سمجھائی، ایککارا تھم لائیندا۔ آد زرنجن کہے دیکھو اپنی رُشنائی، جگت اندھیرا دُور نہ کوئے کرائیندا۔ ابناشی کرتا دیکھنہارا چائیں چائیں، چار گنٹ دہ دشا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء ویکھ وکھائیندا۔ سری بھگوان بے پرواہی، بے پرواہ اپنی کل دھرائیندا۔ پاربرہم پر بھ سچ گسائیں، گھر گسہیر دُھر دی کار اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوت جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھولونین، نیز اکو اک جنائیا۔ کوڑی کریا وہندا دیکھو وہن، چار گنٹ نظری آئی۔ ناتا ثلمات پت بھائی بھین، ساک سجن سین سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ آتم پر ماتم کوئی نہ دیوے لہنا دین، جگت ونجارے وپاری گھر گھر پھیریاں پائیا۔ نام کسوئی کسے ہتھ نہ آئی ر سین، کلج سادھ سنت واکچ بچن رہے جنائیا۔ جوت جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک سنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لو تک، لوکمت دھیان لگائیا۔ پر بھ ملن دی کسے نہ ملی اکھ، سنجی ویکھی جگت لوکائیا۔ دیا باقی گھر جوت نہ کوئے پرکاش، شبد اگنی ناد نہ کوئے وجائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بجے پھرن وچ پر بھاس، گرہ مندر کھوجن کوئے نہ پائیا۔ جوت جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آوتکو اپنی دُنیا، ہر کرتا آپ جنائیا۔ ملیا میل نہ کسے رِشیاں نیاں، کلج نیز اکھ نہ کوئے کھلائیا۔ تینی اوتار دیکھو چوٹیاں نیاں، چاروں گنٹ اکھ کھلائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دیکھو سُنیاں، کلمہ حق نہ کوئے سمجھائیا۔ نانک گو بند دیکھو دُھنیاں، انحد نادى ناد آتمک دُھن نہ کوئے شنوائیا۔ رسنا جہوا بتی دند مایا کارن سب دیاں ہلدیاں بلیاں، ملا شیخ مسانک پنڈت پاندھے گر نتھی پننتھی ڈھولے رہے گائیا۔ دُھر پکار ہر زرنکار کسے نہ سُنیاں، بودھ اگادھا شبد انادا بھو نہ کوئے کھلائیا۔ جوت جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ کھلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیکھو کلج اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ بھگتاں والی کسے نہ ملی پر بھات، پر بھاتی اٹھ کے سارے مجن رہے کرائیا۔ من مت دُور نہ ہوئی کم ذات، گلکھنی گھروں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ منوا کرے نہ کوئے گھات، ہنکار اندر بہہ بہہ ڈیرہ لائیا۔ آتم پر ماتم برہم پاربرہم جوڑے کوئی نہ نات، دُھر دا سجن میل نہ کوئے ملائیا۔ بند کوڑی بجر کپائی کھولے کوئی نہ تاک، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جھگڑا پیا ورن برن ذات پات، تیرا نور نظر کسے نہ آئی۔ سنجک تریتا

دواپر کلجک نت نوت جو کلمہ لکھ کے آئے کائنات، حرف حروف الف یے ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، سکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی گر اوتاراں پیر پیغمبر اں کلجک لیکھا رہیا دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھول ویکھو دروازہ، دین دنی دوویں رہے گر لایا۔ کسے نہ ملیا غریب نواجا، آتم انتر سوچھ سروپی درشن کوئی نہ پایا۔ پھر پھر آئے مکہ کعبہ، کایا حجرہ ویکھن کوئے نہ پایا۔ پنج وقت پڑھدے رہے نماز، ساچا وضو حق حلال گرہ مندر نہ کوئے دکھایا۔ وید پُراناں شاستراں پڑھدے پوجا پاٹھا، ہون دیپ گھرت آرتی سنگندھی نال ملایا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی نہاوندے تیر تھ تاتا، تٹ کنارے پھرن واہو داہیا۔ صاحب سوامی انتریمی کسے نہ ملیا ساتھ، گھر ساچے مل مل خوشی نہ کوئے منایا۔ گر اوتار و پیر پیغمبر و تھادا منے کوئی نہ آکھا، صدی ویہویں دئے ڈھایا۔ کروٹ لے اپنا بدلوا پاسا، نیز نین اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا رہیا جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو ماتر بھومی، دھرنی دھرت دھول دھیان لگایا۔ کوئی نہ دے گھر گمبھیر بے نظیر ساچا گنی، اوگن گھر گھر نظری آیا۔ سچ آواز دھر درگاہی نہ کسے سنی، سرون سمجھ کسے نہ آیا۔ لکھ چوراسی سرشی درشی اشٹی ساری پنی، جیو جنت کھوج کھجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی اک کمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دوجے ول تنگن، پر بھ چرن سیس نوایا۔ صدی چودھویں کوئی نہ جانے حقیقت حقن، حقوق اپنے سارے بیٹھے گوائیا۔ بن بن پاندھی سارے تھکن، منزل نظر کسے نہ آیا۔ کوڑ گڑیا را کٹھا چھکن، آب حیات امرت جام نہ کوئے پیایا۔ من واسنا اٹھ اٹھ نسن، بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، نیوں نیوں سارے لاگن پایا۔ تیئی اوتار اٹھ کھلوتے، اپنا بل دھرایا۔ اپنی سوچ کوئی نہ سوچے، سمجھ سمجھ نہ کوئے جنایا۔ پاربرہم پت پر میثور تیرے اتھاہ ساگر وچ سارے کھاندے غوطے، تاروترن کوئے نہ پایا۔ سادھ سنت ویکھے روندے، نیز نیناں نیر وہایا۔ دُرمت میل بن تیری کرپا کوئی نہ دھوندے، ست سروپ نہ کوئے سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ عیسیٰ موسیٰ کہے محمد، مہربان تیری سرنایا۔ لاشریک تیری سمجھے کوئی نہ رمز، اشارہ نظر کسے نہ آیا۔ صدی چودھویں ویکھ کے اسیں ہوئے تعجب، حیرانی اُتے چھایا۔ یا محبوب ایہہ کی ہویا غضب، تیری غرض کسے رہی نہ رانیا۔ صدق صبوری ٹٹی نار

مرد، مرد مردانے تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ ہتھ قصائی سب نے پھڑی کرد، قاتل مقتول بھرم نہ کوئے مکائیا۔ دیناں انا تھاں کوئی نہ ونڈے درد، دکھیاں
دکھ جھولی کوئے نہ پائیا۔ سارے ویکھ ہوئے اسچرج، اسچرج لیلای ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے درسائیا۔ آگے ہو
کے جان گردیو، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ اسیں لا کے آئے ساچی سیو، سیوک روپ بنائیا۔ تیرا دھام دس کے آئے اک نہکیو، نہیل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جو
آد جگاد جنگ چوکڑی امرت رس دیوے میو، وست امولک اک ورتائیا۔ جس نوں داتا دانی گھر گسپھر کھندے الکھ ابھو، آگم اتھاہ اگوچر اکو نظری آئیا۔
جس دی صفت صلاح سدا کرے رسنا جھو، جیون جگت جگت وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا دینا دے چکائیا۔ سری بھگوان
سچ سبھاؤ ہسدا، بیس اکیسی خوشی منائیا۔ بے شک میں سب دے اندر وسدا، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں بھگت ورلے اپنا بھو دسدا، مہربان
ہو کے مہر نظر اٹھائیا۔ باقی سب دے اندر وڈ کے لکدا، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبر و ایسے کارن تھانوں بچھدا، کیوں تھادے نالوں اہناں
دی ہوئی جدائیا۔ جو مندر مسجد شودوالے مٹھ جا کے جھکدا، تنہاں دا میل نہ کوئے کرائیا۔ اندر وڈ کے کوڑا بوٹا جڑ کوئی نہ پٹدا، سچ بھلوڑی نہ کوئے
مہکائیا۔ کلج بھریا ویکھو دکھ دا، دلدر دے ڈھائیا۔ کوجھیاں کملیاں کوئے نہ بچھدا، غریباں گلے نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
دھر دا بھو رہیا کھائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبر سُن کے ہوئے چپ، نیر اکھ نہ کوئے کھائیا۔ پر بھو ویکھ اندھیرا گھپ، ساڈی چلے نہ کوئے پترائیا۔ کوڑی کرپا
کلج جیو کیتے بے مکھ، سنمکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ تینوں بھل کے پاون دکھ، ساڈے نالوں ہوئی جدائیا۔ کوئی نہ پھڑے کسے دا سگنا والا گٹ، دھر دا سنگ
نہ کوئے رکھائیا۔ سب دی انتر آتم یوگئی چھٹ، جھٹکی لو نہ کوئے جڑائیا۔ بن ہر نامے خالی دے بت، پنج تت کوڑ وکارا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا دے وکھائیا۔ سری بھگوان دین دیالا، دیاندھ دیا کمائیدا۔ سب نوں دیواں اک احوالا، دوجا اکھر نہ کوئے پڑھائیدا۔ پت
پر میثور آد جگاد سدا رکھوالا، رکھک اکو نظری آئیدا۔ سچھنڈ وسے سچی دھر مسالا، مقامے حق ڈیرہ لائیدا۔ گر اوتارو پیر پیغمبر چھوٹے بچے ننھے ننھے بالا،
لالن اپنا تحم منائیدا۔ سنجک تریتا دواپر کلج حکمے اندر گھالن آئے گھالا، سیوک سیوا ساچی سچ کرائیدا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی لکھ

کے آئے جہان، قلم شاہی کاغذ وند وندائیندا۔ کوٹن کوٹ صفتی نام دے کے آئے پیغام، پیر پیغمبر صفتاں نال صلاحندا۔ لیکھا جانے شاہ سلطان نوجوان
 سری بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا آپ درڑائیندا۔ ابناشی کرتا کہے سُنو پیغام، پرا
 پسنتی مدھم بیکھری چارے بانی سمجھ کوئے نہ آئی۔ سری بھگوان کہے سُنو نام، اندج جیرج اتبھج سیج بھو کوئے نہ پائی۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ کہے سُنو رام، جو
 ہر گھٹ رمیا لکھ چوڑا سی اندر گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائی۔ پت پر میسور کہے سُنو دھر دا کاہن، جو گھنٹیا نیا نوکا نام بنسری گرہ گرہ رہیا سنائی۔ شاہو بھوپ کہے
 سُنو امام، جو پیر پیغمبراں مٹاں شیخاں مسانک اں کلمہ اک پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ ورتائی۔ پیر پیغمبر گرو اوتار
 دوئے جوڑ سارے گئے جھک، پر بھو چرن کول دھیان لگائی۔ کلج انتم ساڈا پیڈا گیا مک، آگے پندھ نہ کوئے دکھائی۔ تیرے درتے سارے بیٹھے ہو
 سنمکھ، نیتز نین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ توں صاحب سلطان سری بھگوان شبد دلارا اکو بھیج اپنا ست، ست ستوادی دیا کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دھر دی بنت دے بنائی۔ سری بھگوان کہے سُنو سندیش، سدا اک جنائی۔ اوہ دیکھو درتے آئے وشن برہما مہیش، شکر نیوں نیوں سیس نوایا۔
 کروڑ تیتیا نیتز نین نیر وہا کرے آدیس، سُرپت اند رہیا گر لائی۔ چاروں گنٹ ویکھ کوڑی کھیڈ، دھیرج سکے نہ کوئے دھرائی۔ مٹاں شیخاں مسانک اں کوئی
 نہ سُنے ہدایت، حاضر ہو کے حکم نہ کوئے منائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پار برہم پر بھ اپنا کھیل رچائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیکھو سیج نہ
 کوئی سجدہ، دھوڑی ٹکا خاک نہ کوئے رمائی۔ پر م پُرکھ بنے کوئی نہ بردا، غلام نفر سارے گھر گھر اک دُوبے دے نظری آئی۔ اندروں صاف گستاخ کسے
 نہ ہو یا ہر دا، ہر دم ہر ہر دھیان نہ کوئے لگائی۔ انتر جھرنانہ ویکھے کسے دا جھردا، بوند سوانتی نہ کسے ٹپکائی۔ کایا مندر اندر سیج منارے چڑھ کے کوئی نہ
 ویکھیا پھر دا، بند کوڑی کُنڈا کوئے نہ لاپیا۔ ساچی سیجا بہہ کے آتم رس مانے کوئی نہ پردا، کوڑی کریا سیج سرب ہنڈھائی۔ درس پایا نہ کسے گھر تھر دا، رسنا
 گا گا سارے رہے سنائی۔ ویروا کسے نہ کریا زویر زراکار زرنکار زردا، سرگن بدھ مت من چلے نہ کوئے چترائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 حکم دھر دا اک سنائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیری اوٹ، اوڑک اک دھیان لگائی۔ ساڈی چلے نہ کوئی سوچ، سوچ سمجھ نہ کوئی رکھائی۔ توں مالک خالق

نرویر پُرکھ اگئی جوت، گھر گھر تیرا نور رُشنا یا۔ تیرا کھیل برہمنڈ کھنڈ پُری لوء کوٹن کوٹ، دھرت دھول زمیں آسمان تیرا لہنا دینا چوداں طبق چوداں
لوک، چوداں و دیا سار کوئے نہ آ یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر سب دے ہتھ رکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیری چھایا، سر اپنا ہتھ
ٹکایا۔ وشن برہما شو تیرے حکمے اندر سیو کمایا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ ترے گن مایا بھجے واہو داہیا، پنچ تت کایا رچن رچایا، پنچ دس پنچھی ونڈ ونڈایا۔ گر
اوتار پیر پیغمبر اٹھاں تتاں جوڑ جڑایا، نو در راہ دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کایا گڑھ بنک سہایا، محل اٹل و بے ودھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گھر وچ گھر اک
پرگٹایا، چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوا باقی کملاپاتی اک جگایا، جوتی جوت کرے رُشنا یا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تال تلواڑا اک وجایا، انحد
نادی ناد سنا یا۔ گر اوتار پیر پیغمبر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ تیری سرنا یا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سچ، سچ تیری
وڈیا یا۔ کایا مائی بھانڈے ویکھے کچ، ساڈھے تن ہتھ سوہنی بنت بنا یا۔ من منوا وچ رہیا نچ، دہ دشا اٹھ اٹھ دھایا۔ جو مارگ اسیں آئے دس، کلجک جیو
گئے بھلایا۔ انتر انتر ملے کسے نہ ساتھ، سب توں ہوئی جدایا۔ اکھراں والا پڑھ پڑھ تھکے پاٹھ، نراکھر بھیو نہ کوئے کھلایا۔ پنتاں اُتے بہہ بہہ آئے
گھاٹ، پار کنارہ نظر کسے نہ آ یا۔ دروہی خدا دی ساڈی کمی واٹ، پیر پیغمبر سیس جھکایا۔ گر اوتار کہن پر بھ توں صاحب سدا ساکھیا، سجن سکھا اک
اکھوایا۔ اسیں لیکھا لکھ کے آئے قلم دوات، بھوکتاں وچ شہادت ایکا پائی۔ کلجک انت سری بھگونت نرگن آوے کملاپات، پت پر میثور پھیرا پائی۔ جس
دی سب توں دکھری نرالی ذات، روپ رنگ نظر کسے نہ آ یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا مارگ دے دکھایا۔ سری بھگوان کہے تلو
زمیں آسمان، روس منڈل منڈپ رہیا گر لایا۔ وشن برہما شو سارے گر لان، ہر کا بھیو کوئے نہ پائی۔ پڑھیاں کسے نہ آ یا گیان، گنیاں سمجھ کوئے نہ
آ یا۔ چار گنت من واسنا بھجے سوان، اٹھ اٹھ دہ دشا دھایا۔ کایا مندر کھوجے نہ کوئے مکان، مقبریاں جا جا سیس نوا یا۔ گھر سوامی کسے نہ ملیا آن، جنگل
جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈھونڈن مورکھ سمجھ کوئے نہ آ یا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو سکھیا دے کے آئے جہان، جہالت باہر نہ کوئے کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر گھیر بے نظیر لاتصویر، تدبیر اپنی اک درڑایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کلجک انت سارے دے دیو استغنی،

مالک نظر کوئے نہ آیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی لکھ چوڑاسی اپنا دیکھے آپ باغیچہ، نو نو چار کھوج کھجایا۔ ساچا نام ساچا کلمہ کائنات سرشت سبائی دیوے اک حدیثا، حضرت ہو کے کرے پڑھایا۔ بھو چکائے راو رنکاں اُچاں نیچاں، ذات پات ورن برن رہن کوئے نہ پایا۔ مان دوائے ہست کیٹاں، دھام دکھائے اک اندھیا، ترے گن گنی نہ تپے انگیٹھا، امرت جام دے پیایا۔ سنجک چلائے اپنی ریتا، ناتا چھٹے مندر مسیتا، اکو ڈھولا گاونا گیتا، تُوں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ کایات کرے ٹھانڈا سیتا، مٹھا کوڑا ہووے ریٹھا، امرت رس اک بھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا حکم آپ ورتایا۔ گر اتار پیر پیغمبر سچکھنڈ دوارے دیو درخاست، میننتی اپنی اک سنایا۔ ساڈا لہنا دینا ہووے برخاست، لوک مات حکم رہن کوئے نہ پایا۔ اسیں پر بھ دے سہارے آئے معرفت، محبوب دا حکم مات سنایا۔ پت پر میثور دی کرا کے گئے تُعارف، دُھر داراگ الایا۔ انتم سارے ہوئے عاجز سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ حکمے اندر دسی عبادت، لوک مات پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لکھ چوڑاسی آپے دیکھ دکھایا۔ گر اتار پیر پیغمبر لکھ کے دیو اپنی عرض، آرزو اک جنایا۔ کلجک جیو کوئی نہ سکے ورنج، بھے بھو نہ کوئے رکھایا۔ دُکھیاں ونڈے کوئی نہ درد، دیناں گلے نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا رہیا سنایا۔ گر اتاراں پیر پیغمبراں انتر آئی چند، اکو دھیان لگایا۔ کی صاحب حکم دیویں بخشند، شاہ سلطان رہیا سنایا۔ گہر گمبھیر اگوں بولیا گر گوہند، سور پیر اکھ کھلایا۔ پُرکھ اکال دین دیال میں تیری انادی ہند، جس نوں جنمے کوئی نہ مایا۔ میں تیرا امرت رس پیتا ساگر سندھ، جو جگت اندھیری سندھیا دے مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، دُھر سندیش دیاں سنایا۔ گوہند کہا سُن بھگوان، اکو وار جنایا۔ تیرا میرا اک نشان، دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ ماچھو واڑا وقت پہچان، سولاں سیج سہایا۔ دتا سنسہڑا ہر فرمان، دُھر دی دھار جنایا۔ گودی چک کے کہا میرے بال انجان، لال تیری وڈیایا۔ تیتوں تھوڑا رکھاں اپنے نال، دو جہان نہ ہوئے جدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا اپنے وچ رکھایا۔ گوہند کہے پر بھ میری سدھر، اکو وار جنایا۔ تُوں ٹھا کر ہو کے کریں عدل، میں سیوک ہو کے سیو کمایا۔ کلجک کوڑی کریا دیئے بدل، بدلہ چکے سرب لوکایا۔ سب دے اندروں کوڑی کریا نام کھنڈے نال کریئے قتل، سپس دھڑاڈ نہ کوئے کرایا۔

مارگ بُھلیاں ایہناں دسیئے پچھلا وطن، جس گھرتوں وچھڑ کے ہوئی جدائی۔ ایہہ گُرکھ لال رنگیلے رتن، رتی رت رنگ نال رنگایا۔ تیری پریتی پریم اندر
 مگن، دُوجی لو نہ کوئے رکھایا۔ سچ دوارا ہر نرنکارا دُھر دربارا محل اٹل اُج اگم اتھاہ لنگھن، آگے سکے نہ کوئے اٹکایا۔ در درویش نر نریش دست اموک
 تیرے گھر چوں منگن، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ نام پدارتھ پا دے دُھر دا سگن، سگلی چنتا دے مٹایا۔ نیتز نام ندھان چُھہاوے کجل، دُرم ت میل دھوایا۔
 توں آد جگادی سب دا سچا سچن، سادھ سنت تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ گوہند کہے سُن میرے
 باپ، پتا پُرکھ اکال جنایا۔ اکو دس سرشٹ سبائی جاپ، دُھر دا نام آپ درڑایا۔ ترے گن مایا میٹ تینو تاپ، پنچ تت اگنی دے بُجھایا۔ جوں بھاوے توں
 لینا راکھ، اک تیری سرناہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکڑی سارے گئے آکھ، کلجک انتم آوے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار
 ورن بنا اک جماعت، دُھر دی پٹی سچ پڑھایا۔ گوہند کہے میں استغنی کدے نہ لکھدا، ہتھ نہ تیرے پڑھایا۔ پر بھو میں راکھا اُس سکھ دا، جو تیرے چرن
 دھیان لگایا۔ میں بن اکھاں جگت دسد، اندر وڑ وڑ درس دکھایا۔ ناتا جوڑ پیو پت دا، پتا پوت گود سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو
 دینا دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھ لکھایا۔ گوہند کہے میرا انکار، پر بھ سچ دینا سناہیا۔ میرا بھگتاں نال پیار، گُرکھیاں آپ ودھایا۔ گُرکھیاں گھر بار، گرہ گرہ
 ڈیرہ لایا۔ ساڈھے تن ہتھ کھول کواڑ، جوتی جوت کراں رُشناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان میرا لیکھا اپنے نال رکھایا۔ گوہند کہے
 میں نہیں گستاخ، خوشیاں نال جنائیدا۔ کلجک انتم صدی ویہویں جن بھگتاں جنم جنم کرنا مُعاف، مہر نظر اٹھایا۔ پھڑ کے باہوں تورنا ساتھ، سگلا سنگ
 بنایا۔ تیرا میرا دسنا جاپ، دُوجی اور نہ کوئی پڑھایا۔ جو نانک نرگن گیا آکھ، گوہند انت انت سناہیا۔ جس بھوکھت نوں کوئی نہ سکيا واچ، گیانی دھیانی سمجھ
 کسے نہ آہیا۔ جو لکھیا جائے نہ قلم دوات، کاغذ اُتے ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سری بھگوان تیری
 آس رکھایا۔ سری بھگوان کہے شاباس، سیس تیرے ہتھ لکایا۔ تیرے نال میری آس، آس نال خواہش، خواہش نال سواس و بے ودھایا۔ گوہند تیرا
 بوٹا کدے نہ ہووے ناس، بُھل ڈالی پت پت پر میثور آپ مہکایا۔ تیرے بھگت سہیلے گُر گُر چیلے سدا رکھاں ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ اکو دس کے آتم

پر ماتم جاپ، جیون جگت دیاں جنایا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، سُرقتی شبد وِچ سمایا۔ جس داکدے نہ ہووے ناس، سونا سناک دے ترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پوری کر نہارا خواہش، خالص اپنا رنگ رنگایا۔ خالص رنگے رنگ راتا، رنگ نہارا اک اکھوایا۔ پر م پُرکھ پر بھ سرب ودھاتا، بدھ اپنی دے جنایا۔ جن بھگتاں نرگن نرگن جوڑ کے ناتا، سرگن سرگن ویکھ وکھایا۔ دیا باقی کر پرکاشا، جوتی جاتا کرے رُشنایا۔ لیکھا جان پون سواسا، اُنجا پوناں ڈیرہ ڈھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن پر بھو تیرے اُتے اک بھروسا، تیری بھادی بھانے وِچ اپنا کھیل کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو ویکھنا ساچا گھر، سچکھنڈ نواسی پڑدا لاہیا۔ گوہند کہے میں تیرا بچہ، بچپن تیری جھولی پانیا۔ تیرا بچن سناواں سچا، سچ سچ دیاں سنایا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی کچا، سمبل نگر کھیل وکھایا۔ جس داکسے نہ لگا پتہ، پتری واچ کے ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جگت نیتز نظر نہ آیا اکھاں، لکھ چوڑا سی اکھ نہ کوئے کھلایا۔ میں کُلی وساں کدے نہ کھھاں، محلاں وِچ نہ ڈیرہ لایا۔ جن بھگتاں اندر پریم پریتی نال ہساں، ہستی وِچ اپنی ہستی دیاں چھپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صد دیونہار وڈایا۔ آؤ گر اوتار ویکھو عجب نظارہ، ہر کرتا آپ وکھایا۔ جنہاں ملیا پریتم پیارا، پت پریشور بے پرواہیا۔ تنہاں دے اندر نام خمار، خوشیاں رنگ چڑھایا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب چلے نہ کوئے چٹرایا۔ سو صاحب سلطان دا بولن اک جیکارا، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاپیا۔ تنہاں ملیا وڈ بھنڈارا، اتوٹ اٹوٹ ورتایا۔ اوہ کلج پار کرن کنارہ، ادھو چکار نہ کوئے اٹکایا۔ جگت مٹیا دھواں دھارا، سچ پرکاش اکو نور رُشنایا۔ دوئے جوڑ سمرتھ سوامی کر کے نمسکارا، دوسر سپیس نہ کوئے بھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ٹھانڈا دے وکھایا۔ گھر ٹھانڈا ہر دربارا، دُھر درباری آپ وکھائیندا۔ جس گرہ وسے نر نرنگارا، نرگن آسن لائیندا۔ دیا باقی اک اُجیارا، تیل باقی نہ کوئے اُکائیندا۔ شبد اگئی وِجے نگارا، نوبت اپنا نام سناکیندا۔ امرت بھریا رس بھنڈارا، نہجھر جھرنا اک جھرائیندا۔ جن بھگتاں کر پیارا، سچ پریتی اک وکھائیندا۔ صدی چودھویں مُرید مُرشد اک دُوبے داکرن دیدارا، دیدِ عید چند نین شرمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر پریشور ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے صلاح، ساہ ساہ جنایا۔ کلج انتم بن پر بھو ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ کوڑی کرپا پار کرا، گھر گمبھیر تیری سرنایا۔ سنجگ سچا مارگ لا، جن بھگت آپ

پر گٹائیا۔ کاگوں ہنس بنا، سوہنگ مانک موتی چوگ اِکو کُھ دکھائیا۔ دُھر دی گود اِکو آپ بہا، باہر سکے نہ کوئے کڈھائیا۔ سب دا ہر دا سودھ ساچی بوجھ
 دے بُجھا، بُدھ بیک کرائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن شتری براہمن شودر ویش تیرا چین اِکو ناں، ہندو مسلم سکھ عیسائی مذہباں وچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔
 مہربان مہربان مہربان دیاوان ہو کے بخش گُناہ، پتت پاپی پُنت دے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتائیا۔ دُھر دا
 حکم دے دے پر بھ ٹھاکر، در تیرے اِک عرضوئیا۔ کلجک ویکھ کے ڈونگھا ساگر، نیت سارے رہے روئیا۔ دُھر دا ملے کسے نہ آدر، درگاہ سچ نہ کوئے
 ڈھوئیا۔ نرمل کرم نہ کوئے اُجاگر، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ ساچا ونج کرے نہ کوئے سو دا گر، سو دا ہٹ نہ کوئے وکائیا۔ بھاگ لگا دے کایا گاگر،
 ساڈھے تن ہتھ رنگ رنگائیا۔ توں مالک خالق کریم کرتا قادر، قُدرت رُپ تیرا نظری آئیا۔ صدی چودھویں کردے سچا عدل، عدالت اِکو اِک دکھائیا۔
 اپنے حکم نال سرشٹ سبائی دے بدل، بدلہ آپ چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی آسا پور کرائیا۔ سری بھگوان سچ جتاؤندا اے۔
 شبد اگئی اِک سناؤندا اے۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں بھو کھلاؤندا اے۔ نو سو پُرانوں چو کڑی جگ دا لیکھا سب دا ویکھ دکھائیا اے۔ کلجک انتم جاوے
 مکدا، پندھ اپنا آپ مٹاؤندا اے۔ سَتجگ ساچا جائے اُٹھدا، آلس نندرا اکھ آپ کھلاؤندا اے۔ پُرکھ اکال اِکو تھُھدا، بن وچولا کھیل کھلاؤندا اے۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر کرنی کار کماؤندا اے۔ دُھر کرنی کار کماؤنگا۔ دیاوان اکھواؤنگا۔ سَتجگ ساچا راہ چلاؤنگا۔ کلجک کوڑ کھپاؤنگا۔
 بھگت سہیلے میل ملاؤنگا۔ گر چیلے گود بہاؤنگا۔ سنت سچن انگ لگاؤنگا۔ گر کُھ دھوڑی محن آپ کراؤنگا۔ گر سکھ دُھر دے میل کے سچن، سگلا سنگ
 رکھاؤنگا۔ توں میرا میں تیرا بندگی دس کے دُھر دا بھجن، بھگوان رُپ سرب سمجھاؤنگا۔ جوتی جوت کر کے مگن، مالک اِکو اِک درساؤنگا۔ گھر ناد انادی
 وچن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا دینا اپنے ہتھ رکھاؤنگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر خوشی مناؤن گے۔ دُھر دا گیت اِکو
 گاؤنگے۔ وشن برہما شو نہر الاؤن گے۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت اُچی کوک سناؤن گے۔ جس آد جگاد جگ چو کڑی بنائی بنت، اُسدا اِشٹ اِک
 دھراؤن گے۔ جو لکھ چوڑاسی دا مالک سہاگی اِک کنت، کنت کنتوہل ویکھ دکھائیا اے۔ جس دی مہما اگنت، شاستر سمرت وید پُران انت کہن نہ پاؤن

گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے ویکھ وکھاؤن گے۔ گھر ساچے سچ دکھاوانگا۔ دین دِیال ہو کے دِیا کماوانگا۔ کلج کوڑا کالکھ لگا مستک لاہوانگا۔ سنجگ دا ساچا سکھ، اکو نام چلاوانگا۔ چار ورن دا گرکھ سکھا، سکھی اک درڑاوانگا۔ لیکھے لا کے وڈا نکا، بڈھا بال بردھ جواناں اکو گھر وساوانگا۔ پُرکھ اکال بن کے پتا، بھگت بھگوان اپنی گود اٹھاوانگا۔ جو جگ چوکڑی نرگن ہو کے رہیا سٹا، انتم اپنا ویس وٹاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبراں ترسنا آپ مٹاوانگا۔ ترشنا انت بُجھائیگا۔ ست سوامی کھیل کھلایگا۔ انتریا می ویکھ وکھائیگا۔ دُھر دی بانی راگ الائیگا۔ امرت پانی جام پلایگا۔ شبد ہانی سُرَت ملایگا۔ جانبانی اکال مورت نظری آئیگا۔ بھیکھول چار کھانی، اندج جیرج اُتھج سیج پڑدا لاہیگا۔ سیوا لاچارے بانی، پراپسنتی مدھم بیکھری راگ الائیگا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں اپنی دے کے سچ نشانی، نشانہ اکو اک جھلایگا۔ مہربان ہو کے سب دے اُتے کرے مہربانی، مہر نظر اک اٹھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ناتا بدھاتا اپنے نال جڑائیگا۔

☆ ۱۶ گھڑ ۲۰۲۱ بکرمی رتن سنگھ دے گرہ ۲۵ بی بی راجستھان ☆

گچھا بخشنہارا سنگر دانی، آد جگاد جگ چوکڑی دیا کمانیدا۔ شبد اگئی دے نشانی، دُھن آتمک راگ سنانیدا۔ امرت بخشے ٹھنڈا پانی، نہجھر جھرنا اک جھرائیدا۔ نرمل جوت جگائے مہانی، اندھ اندھیر مٹائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دست امولک ست ورتائیدا۔ ساچا گچھا نام منتر، گرکھ گر گر جھولی پائی۔ کوڑی کرپا میٹے لگی بسنتر، اگنی تت نہ کوئے تپائی۔ کھیل وکھائے گگن گگننتر، گرہ مندر کھوج کھجائی۔ مائس جنم بنائے بنتر، پنج تت لیکھا دے چکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ سکھائی۔ ساچا گچھا امرت رس، گر سنگر جھولی پائیدا۔ من منوا ہوئے وس، دہ دِشانہ اٹھ اٹھ دھائیدا۔ ساچا مارگ دیوے دس، نو دوارے پندھ چکائیدا۔ کھیل کھلا پُرکھ سمرتھ، مہما کتھ کتھ درڑائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیدا۔ ساچا گچھا ہر محبوب، مَحَبَّت وِچ جنائی۔ کایا کعبہ وسے سچ عروج، عرش قُرس بھیکھول کھلایا۔ چاڑھے سچ منزل

مقصود، پاربرہم برہم اپنا گھر دکھائیا۔ کوڑی کریا پرے کرے حدود، گرہ مندر اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا گچھا ست ستوادی جھولی پائیا۔ ساچا گچھا دیوے میت، پت پر میثور دیا کمائیندا۔ انتر آتم پرکھے نیت، کایا کپڑ کھوج کھجائیندا۔ گھر وچ گھر دے ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھنّ دکھائیندا۔ دُور دُراڈا نظری آوے نزدیک، گھر بیٹھا سوہا پائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم نرگن نرگن کرے سچ پریت، سرگن اپنی کارے لائیندا۔ تن مائی خاکی تنوت کرے ٹھانڈا سیت، اگنی تن نہ کوئے تپائیندا۔ دوس رین گھڑی پل وسے چیت، من چت ٹھگوری اور نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اک اٹھائیندا۔ سچا گچھا دیون جوگ، سنگر پورا اک اکھوائیا۔ جگ جنم دی وچھڑی آتم پر ماتم کرے سچ سنجوگ، دُھر دامیلا لئے ملائیا۔ کر پرکاش کایا کوٹ، بنک دوارا دے سہائیا۔ شبد اگنی لا کے چوٹ، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ پڑدالاہ کے لوک پرلوک، دو جہاناں بھو کھلائیا۔ میل ملا کے ساچی جوت، جوتی جوت وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، داتا دانی بے پرواہیا۔ جس نوں نام گچھا دتا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اوہ گرکھ بنیا سچا بچہ، بچپن اپنا گیا بھلائیا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی کچا، لگیا سوہنی دتی سہائیا۔ من واسنا کوئے نہ نچا، بُدھ بیک دے دکھائیا۔ نام رنگن چاڑھ کے رتا، رتی رت اپنے رنگ رنگائیا۔ چرن سرن بخش کے ساچی ریتا، ریتوان دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک کایا گوک آپ لکائیا۔ گچھا دیونہارا سوامی، نیت نوت ویکھ دکھائیندا۔ سرب جیاں گھٹ انتریامی، لکھ چوڑا سی ویکھ دکھائیندا۔ جیو جنت کرے دھیانی، برہم گیانی اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھو آپ کھلائیندا۔ گچھا لین دا جنہاں چاء، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ سنگر پورا لبھنا ملاج، بیڑا بنے دے لگائیا۔ اکو چپو دے لگا، ونجھ مہانے لوڑ رہے نہ رائیا۔ اکو سکھیا دے سکھا، چوڑاں و دیا کم کسے نہ آئیا۔ اکو منتر دے پڑھا، بن رسنا جھو ابھی دند ڈھولا گائیا۔ اکو مندر دے دکھا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ اکو جام دے پلا، نام خُماری اک چڑھائیا۔ اکو راگ دے سنا، شبد انادی راگ الائیا۔ اکو جوت دے جگا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ اکو چوٹ دے لگا، آلس نندرا دے مٹائیا۔ ہوئے ہنگتا دے گوا، مایا ممتا نیڑ نہ آئیا۔ لیکھا جان پون سواس سچ ہوا، پون اُنجا ڈیرہ ڈھائیا۔ سچ دوارے لئے ملا، ملنی

جگدیش اپنے نال کرائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی لہنا دینا دے مکا، دس دس ماس اگن اگت نہ کوئے تپائیا۔ جم کی پھاسی دے تڑا، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ چترکپت لیکھا سکے نہ کوئے دکھا، لاڑی موت نہ انت پرنائیا۔ مڑھی گور سکے نہ انت کوئے دبا، خاکی خاک نہ کوئے ملائیا۔ صاحب سنگر سدا سوامی جنہاں اپنا گپھا دے چھکا، آون جاون پتت پاون دو جہاناں لیکھ مکائیا۔ سنگر گپھا جو جن چھکدا، انتر آتم رس دے دکھائیا۔ ویکھے کھیل پُرکھ سمرتھ دا، گھر وچ گھر بہہ بہہ خوشی منائیا۔ چار گنت دہ دشا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ نہ اُٹھ اُٹھ نٹھدا، بن کھنڈ کھو جن کوئے نہ جائیا۔ لہنا دینا چکائے تیرتھ تھ دا، گھر سرور اک نہائیا۔ لہنا مکا کے چوڈاں ہٹ دا، چوڈاں طبق چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ اِکو راگ توں میرا میں تیرا ساچا ڈھولا رٹدا، رٹے کوڑے سرب گوائیا۔ نیتز کھول پڑا اپنی اکھ دا، نج لوچن درشن پائیا۔ سدا پریم پیار پریتی وچ وسدا، پریتم اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بھنڈارا جس جن جھولی پائیا۔ ساچا گپھا جس چکھیا مکھ، سنگر پورا دے ورتائیا۔ جنم کرم دا مٹے دکھ، سنساروگ رہن نہ پائیا۔ اُجل ہووے مات مکھ، دو جہان ملے وڈیائیا۔ سفل ہووے ماتا مکھ، جن جننی لیکھے لائیا۔ گھر موئے بسنتی رت، بھل بھلواڑی آپ مہکائیا۔ بھاگ لگے کایا بُت، ساڈھے تین ہتھ دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گپھا ہر جن ساچے آپ چھکائیا۔ ساچا گپھا جس جن کھادھا، سنگر پورا دیا کمائیا۔ اُس نوں نظری آئے اِکو مادھو مادھا، دوجا اِشٹ نہ کوئے منائیا۔ جس نوں گو بند پتا من کے کہا پُرکھ اکال دادا، دوجا سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ بن مکے کعبیوں گھر وچ گھر ویکھئے سچا حاجا، حاجی بن کے باہر پھیرا کوئے نہ پائیا۔ دوس رین اٹھے پہر وچدا رہے واجا، انحد راگی راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست آپ ورتائیا۔ ساچا گپھا سدا اگم، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ جگ چو کڑی پریم پُرکھ پر ماتم دیونہارا دھن، انملڑی دات آپ ورتائیندا۔ سنت سہیلے گر مکھ سجن لئے لبھ، لکھ چوراسی کھوج کھجائیندا۔ دُور دُر اڈا نرگن زور پُرکھ اکال آوے بھج، شاہ سلطان اپنا پھیرا پائیندا۔ آتم پر ماتم دُھر دا مارگ دیوے دس، ایڑا پنگل سکھمن ادھو چکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گپھا جس ہتھ پھڑائیندا۔ ساچا گپھا گر مکھ ورا لئیندا، کوٹاں وچوں نظری آئیا۔ رسنا بے شک سر شٹ جہان کہندا، بتی دنداں نال سنائیا۔ سنگر سرنائی بن گر مکھ پورے کوئے نہ ڈھندا، دھوڑی ٹکا

مستک خاک نہ کوئے رمانیا۔ ساچا لہنا ساچے گھروں کوئی نہ لیندا، دیونہارا جگ چوکڑی راہ نکالیا۔ جس ویلے گرکھ گرکھاں دی پنگت بہندا، اُس وقت گپھا امرت بھنڈارا رس دے چھکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوا دی بے پرواہیا۔ گپھا چھکاونا دھر دی وادی، نرگن سرگن دیا کمایا۔ جن بھگتاں دے کے ہووے راضی، گرکھاں جھولی بھرایا۔ جنہاں آسا اہناں دا ساتھی، سگلا سنگ نبھایا۔ صاحب سنگر سد بیننتی مئے آکھی، آرزو عرض اپنی جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گپھا چنگا دیوے اندر وڑ کے پوڑے چڑھکے ہوئی جیہی کھول دیوے تاکی، پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ ساکھیاں نظری آوے پُرکھ سمرا تھی، رپ انوپ ست سرپ اپنا اک درسایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سدا وڈیایا۔ اینا نہیں اچے بہت، بہتیاں وچوں بہت نظری آیا۔ جہاں چر گرکھاں دا اندروں نہ کھلے سوت، سرتی شبد نہ کوئے ملایا۔ نام نگارا نہ لائے چوٹ، تن وجود محبوب دے ملایا۔ من واسنا نہ چھکے سوچ، بدھ بیک نہ دے کرایا۔ لیکھا چھکے نہ لوک پرلوک، دو جہاناں اکو نظری آیا۔ جب تک گرکھ گرکھ ہر جن ہر بھگت ملے نہ پر بھ دی جوت، جوتی جوت وچ نہ کوئے سمایا۔ اوناں چر کدی نہ جانو گپھا بہت، سنگر گپھا جس نوں ملیا، اوہ جگ چوکڑی پھیرا لوکماں نہ پانیا۔ اچے پوری نہیں ہوئی مہر، مہر گلاں باتاں والی نظری آیا۔ جہاں چر سنگر پورا نہ جائے بہر، ساچا سنگ نہ کوئے جنایا۔ کوڑی کریا لہنا دینا دے نیڑ، مایا ممتا دے چکایا۔ ہوئی جی سرت سوانی لئے چھیڑ، شبد اشارے نال اٹھایا۔ اپنا گیار کے اگتا گیار، اٹا گیار دے دکھایا۔ دُور دُراڈا نظری آوے نیرن نیر، گھر گھر وچ سچا ماہیا۔ اُس ویلے کہیے صاحب سنگر تیری مہر، جس ویلے سُنیاں جاگدیاں سنمکھ نظری آیا۔ مہراں دا داتا ہووے بے نظیر، نظر اپنی لئے اٹھایا۔ اوہ سدا سوامی نظری آئے بے سریر، تتوت نہ کوئے دکھایا۔ کر کرپا بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑایا۔ چوٹی چاڑھکے منزل اوس اخیر، گھر گھر وچ کرے رُشانیایا۔ جتھے شرع دا ٹے زنجیر، لاشریک اکو بیٹھا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر محبت اپنے ہتھ رکھایا۔

☆ ۱۶ گھنٹہ ۲۰۲۱ بکرمی مہاں سنگھ دے گرہ ۲۵ بی ۰ بی ۰ راجستھان ☆

پُرکھ اکال کہے ویکھو گر اوتار پیغمبر پیر، دُھر دا لیکھا رہیا سمجھایا۔ کلجک ویکھیا انت اخیر، نو نو چار اپنا پندھ مُکایا۔ تن الفی نہ دسے کسے پیر فقیر، اوڈھن سیس سنت نہ کوئے لکایا۔ نیز روون شاہ حقیر، اوچ نیچ دین دُہایا۔ انتر انتر سارے ہوئے دلگیر، بسنترت نہ کوئے بُجھایا۔ جو چٹے اُتے کالی مار کے آئے لکیر، قلم شاہی ونڈ ونڈایا۔ تس دی ہتھ میرے تدبیر، دُجا سمجھ سکے کوئے نہ رایا۔ کھیل اولّا بے نظیر، اک اِکلا آپ درڑایا۔ داتا دانی گنی گہیر، گنوتا رہیا سُنایا۔ کورّی کایا کپڑ تن پاٹے چیتھڑ ویکھ چیر، سچ پوشاک نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ رہیا سُنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو گلّ دو حرنی، اِکو وار جنایا۔ میں تکیا چار طرفی، چار کُنٹ دہ دشا اپنا دھیان لگایا۔ جگت پڑھائی ویکھی حرنی، اکھراں دی وڈیایا۔ کلجک انت اخیر برسی، سارے خوشیاں لو منایا۔ کرے کھیل اگنی عرشی، پت پر میثور اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پڑدا اوہلا آپ اُٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو اک بات، ہر کرتا آپ جنایا۔ کلجک ویکھی اندھیری رات، اگیان اندھیر نہ کوئے مٹایا۔ سنمکھ ہو کے ویکھو ساکھیات، سمرتھ سوامی رہیا سمجھایا۔ رل مل سارے بنو اک جماعت، جھگڑا دین مذہب مٹایا۔ رسنا جہوا بن بول کہو پُرکھ سمراتھ، سچ تیری سرنا یا۔ ہوں بالک نڈھے تیرے داس، بالی بدھ نہ کوئے چترایا۔ سچ دوارے کر نواس، چرن کول ملے سرنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، درگھر ساچے خوشی دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن مُکا کے آئے پندھ، لوکمت دھیان لگایا۔ سرشٹ سبائی دسی رنڈ، ہر کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ رسنا جہوا کوڑا گند، متا موہ ہوئی ہلکایا۔ انتر آتم ملے نہ کسے اند، نجاند نہ کوئے سما یا۔ امرت آتم برس پائے کوئی نہ ٹھنڈ، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ تیرا پر بھ ڈھولا گائے کوئی نہ چھنڈ، دُھر دا راگ نہ کوئے الا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ساڈی نمو نمو نمسکار، سجدہ سیس جُھکایا۔ تیری سیوا کرن جگ چار، سبج تریتا دوا پر کلجک مات ہنڈھایا۔ دُھر سندیسہ دیندے گئے وارو وار، نرگن سرگن کر پڑھایا۔ اُچی کوک کر دے گئے پکار، تیرا ڈھولا سوہلا راگ سُنایا۔ جیواں جنتاں سادھاں

سنتاں کردے گئے خبردار، بے خبراں خبر سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دے دھر دا ور، لیکھا اپنی جھولی پانیا۔ گر اوتار و پیر پیغمبر و سنو اک سندیسہ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ شاہ پاتشاہ ہر وڈ نریشا، نر نرائن حکم ورتائیندا۔ لیکھا جانے دیس پردیسا، دو جہاناں کھوج کھجائیندا۔ صدی چودھویں سب دا دین مذہب دا چکھیا ٹھیکا، ٹھیکیداری مات نہ کوئے کمائیندا۔ سچ دوارے رل مل کرو ایکا، ایکا ایک ایکنکار آپ سمجھائیندا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی سرب نواسی جوت سروپی وٹاوے بھسیا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا پھیرا پائیندا۔ جیو جنت سادھ سنت بھگت بھگوان لکھ چوراسی جاننہارا لیکھا، بودھ اگادھا شبد انادا اگم اپنی کار کمائیندا۔ پورب جنم سب دا جانے لیکھا، لیکھ بھوکھت درشت ایشٹ سرشت سرب وکھائیندا۔ ٹھاکر سوامی مہربان محبوب محبت وچ بن کے جائے سب دا نیتا، شاہ سلطان نوجوان مرد مردان اک اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو سلام، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کلج انت سری بھگونت پروردگار سانجھیا پرگٹ ہووے اک امام، عمل عامل سب دے ویکھ وکھائیا۔ نت نوت ایہتے اوتھے دو جہاناں کرنہارا کام، کرنی کرتا اپنی دے درڑائیا۔ بندیخانیوں چھڈا کے سنت سہیلے گرکھ چیلے غلام، بندنا اپنی دے درڑائیا۔ سچ سندیشہ دیوے جہان، پُریاں لوں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں اُتبھج سیج آپ جنائیا۔ سب دا مالک خالق پریتالک ابناشی کرتا سری بھگوان، پروردگار نور ظہور ظاہر اکو اک خدائیا۔ جس دا لیکھا کوئی سمجھ نہ سکے وچ جہان، من مت بدھ چلے نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ صاحب سوامی بے پرواہ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ گر اوتار کرو صلاح، پیر پیغمبر نال ملائیندا۔ وشن برہما شو لو اٹھا، سویا کوئے نظر نہ آئیندا۔ ترے گن مایا اشارہ دیو جنا، سینت اکو اک درسائیندا، پنج تت پڑدا دیو لاہ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ شاستر سمتر وید پُران در ٹھانڈے لو منگا، انجیل قرآناں اکو حکم ورتائیندا۔ سارے رل کے سچ دوارے کرو دُعا، دھر دی سکھیا اک درڑائیندا۔ پرگٹ ہو پار برہم پت پر میثور آ، ابناشی کرتے تیرا راہ سرب تکائیندا۔ لکھ چوراسی بن ملاح، تڈھ بن بیڑا کندھ نہ کوئے اٹھائیندا۔ کلج کوڑ گڑیار گیا چھا، شاہی ڈگا دُرمت میل نہ کوئے دھوائیندا۔ ساچا مندر کایا کعبہ دے نہ کوئے وکھا، جُجرہ حق نہ کوئے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا

ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سدو جت ست، دھیرج اپنے نال ملائیا۔ پکڑ اٹھاؤ برہم مت، کیوں سٹی نہ لئے انگڑائیا۔ سچ
 دوارے جوڑو ہتھ، دست بدست بند دکھائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، سچ تیری سرنائیا۔ ساڈا جھولی پا دے پچھلا حق، جو تیری سیو کمائیا۔ انتم سارے گئے
 تھک، ایہہ وی تیری وڈ وڈیائیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، ہوں بالک روپ سکھائیا۔ سچا مارگ اکو دس، دہ دشا کر پڑھائیا۔ اکو نام ہر دے اپنا رکھ، گھٹ
 گھٹ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے چرن دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سدو کلجگ، اپنے نال لو ملائیا۔
 جس دی اودھ رہی پگ، اُس نوں بچھو چائیں چائیا۔ لوکات وچوں جا اٹھ، اپنا چرن اٹھائیا۔ اپنے خالی بھانڈے لے جا اٹھ، کاسے کم کسے نہ آئیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا اٹھم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کلجگ دیون سدا، اکو وار جنائیا۔ سچ دوارے آ بھجا، پندھ مکاؤنا واہو داہیا۔
 پہلوں چرن چکنا سچا، کھبا آگے نہ کدے لکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سچ سنگھاسن بہہ کے سچا، تخت نواسی ڈیرہ لائیا۔ جس دے حکمے اندر دو جہان بدھا، سر
 سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ صدی چودھویں تیرا لہنا دینا پروردگار آپے لدھا، خودا خود رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درساونہارا ساچا گھر،
 سچ سنیہہرا رہیا بنائیا۔ کلجگ کہے گرو اوتار، میں آواں چائیں چائیا۔ صاحب سچے دا ویکھ دربار، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ میں پیکھنا سچ وبار، لکھ چوڑا سیو
 کمائیا۔ چاروں گنٹ کر اندھیار، ساچا چند دتا چھپائیا۔ دیوا باقی کسے گھر نہ ہوئے اجیار، سنت سادھ اندھ اندھیر بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ آتم امرت جام سکے نہ
 کوئے پیال، خالی بھانڈے سارے دئے کرائیا۔ کسے دا حل نہ ہووے کوئی سوال، بیننتی کم کسے نہ آئیا۔ شاہ سلطان کر بے حال، خاکی خاک دئے ملائیا۔
 نیز روون غریب کنگال، کوجھے کملے سار کوئے نہ پائیا۔ پھل نہ رہے کسے ڈال، پیچھڑت خزائں دتی بنائیا۔ صاحب آگے دساں اپنا حال، حالت سچی دیاں
 جنائیا۔ میری سب توں وکھری زالی چال، چوتھا جگ کہے میٹوں دیو وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر و میں سدا سدا سد تھانڈے نال، ساچا سنگ نبھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اکھ کھلایا۔ کلجگ کہے میں سوہنا جو بن متا، پر م پُرکھ دتی وڈیائیا۔ میں ویکھنہارا پچھا آگا، بن اکھاں اکھ کھلایا۔
 میں لکھ چوڑا سیو جیو جنت کوئی بنیا رہن نہ دتا سکا، سبناں میل نہ کوئے ملائیا۔ جیواں جنتاں دے کے دھکا، کایا مندر مناریوں دتا سٹائیا۔ کسے نوں کھوایا

کٹا وچھا، کسے نوں چھریاں گل پھرائیا۔ کسے توں کھایا ننگا بچہ، نہیاں ہیٹھ دباہیا۔ کسے دارہن نہ دتا ، دھوڑی خاک وچ اڈایا۔ تیرتھ تتّاں پانی کر کے
تتا، اگنی روپ دتا بنایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ کوئی رہن نہ دتی ستا، ست سرُپ نہ کوئے سماہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر، میری کرنی سارے ویکھو اکھاں،
آخر سب نوں رہیا سناہیا۔ کسے دے کول رہن نہ دتی گرمتا، من مت گھر گھر دتی بہایا۔ دھیرج رہیا نہ کوئے جتا، ست سنتو کھ نظر کوئے نہ آہیا۔ کوڑی
کریا اندر بڈھا بردھ جوان ڈھٹھا، بل سکے نہ کوئے دکھایا۔ دھن بھاگ ابناشی کرتے سب نوں کیتا اکٹھا، اکو تھم سناہیا۔ سارے اپنا چار جگ دا بچھلا
وکھاؤ پٹا، حصیداری مات دیو جناہیا۔ تساں آگے دین مذہب دا لوکمت پایا رٹا، قوماں وچ کری لڑایا۔ میں وی اگنی تا کے بھٹھا، اس دے وچ رہیا سٹایا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی سیوا سچ لگایا۔ کلج کہے گر اوتار پیر پیغمبر و سُنو کہانی، میں سچ سچ دیاں جناہیا۔ صدی دیہویں آئی اوہ
نشانی، جس دا نشانہ سارے گئے لگایا۔ کرے کھیل شاہ پاتشاہ سچا سُلطانی، بے پرواہ وڈی وڈیاہیا۔ نیتز روندی ویکھو چارے بانی، چارے کھانی سار کوئے نہ
آہیا۔ سرتی شبد ملے نہ ہانی، امرت ملے نہ ٹھنڈا پانی، ترسنا اگ نہ کوئے بُجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر
اوتار پیر پیغمبر کہن کلج سُن لے ایک، اکو وار جناہیا۔ سب کچھ تیرا پر م پُرکھ پر ماتم لیا ویکھ، بُھل رہی نہ رانہا۔ تھم کر کے گیا صاحب دسمیش، دہ دشا
کر جناہیا۔ کلج انت کل کلکی پرگٹ ہووے نر نریش، جس دانہ کوئی پتا نہ کوئی مایا۔ کوڑی کریا بدل دے ریکھ، ریکھا سب دی دے گواہیا۔ لیکھ چکاوے
وِش برہما مہیش، شکر اپنا تھم منایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپ اپنا کرن اوس دے بھیٹ، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ ابناشی کرتا اکو بنے کھیوٹ کھیٹ، دو
جہان بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر کرنی کار کماہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کلج چھڈ دے جھگڑا، ویلا انتم آہیا۔
ہُن رستہ ویکھ اگلا، بچھلی بیتی کم کسے نہ آہیا۔ سچ دواویوں وست اگنی منگ لا، پر بھ دیونہار دیا کماہیا۔ جیو جنت جگت جہان ہو یا کنگلا، وست اموک ہتھ نہ
کوئے پھڑایا۔ لوکمت دا چھڈنا پئے بنگلا، تھر کوئے رہن نہ پانہا۔ اپنا بستہ بھار آپے بندھ لا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دے
چُکایا۔ کلج کہے میں بڑا چلاک، سب نوں دیاں سمجھایا۔ میں جاندا جاندا شاہ سُلطاناں ملا جاواں وچ خاک، خاکی خاک وچ سماہیا۔ لکھ چوڑا سی اتاراں

اپنے گھاٹ، بیڑے شہوہ دریا رُڑھائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو بے شک میرا چھڈ جاؤ ساتھ، سنگی سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ میں دیکھاں اپنا کھیل تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن چھڈ دے جھیرا، جھگڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ دھرت مات دا خالی کر دے ویڑا، کیوں بیٹھا آسن لائیا۔ سدا کسے دارہیا نہ ایتھے وسیرا، جگ چوکڑی کوٹن کال گئے وہائیا۔ انتم وقت آگیا نیڑا، نیرن نیرا دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا دے مکائیا۔ کلج کہے میں جودھا سور، بیرتا وچوں نظری آئیا۔ میں جا کے کہاں حضور، ہر جو ساچے دیاں سنائیا۔ پر بھ میرا کی قصور، کیوں مینٹوں رہیا بد لائیا۔ میں تیرا بن کے رہیا مزدور، ساچی سیو مکائیا۔ گھر گھر ناتا جوڑ کے کوڑ، جھوٹھی کری جگت پڑھائیا۔ چتر سگھر بنائے مورکھ موڑھ، تیری سمجھ کسے نہ آئیا۔ کوئی نہ لاوے مستک تیری دھوڑ، لگا نام نہ کوئے چھہائیا۔ اٹھ کے ویکھ پر بھو سارے ہوئے مفروڑ، نون س اکھر گھر نہ کوئے جنائیا۔ میں تیرے حکمے اندر ہویا مجبور، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ توں میرا سچ محبوب، محبت وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن نہ بول، بولیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ ابناشی کرتا تولنہارا ساچا تول، جگ چوکڑی کُندا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ تیریاں کرماں رہیا وروں، نام مدھانا اک دکھائیا۔ سچ دست نہ تیرے کول، جھوٹے بھانڈے رہیا بھرائیا۔ اندر پری ہویا قول، ویلا اقرار دا گیا آئیا۔ صدی چودھویں خالی کر دے دھول، دھرنی دھرت دے دھائیا۔ ایتھوں اٹھ جا آپ اڈول، اپنا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دے مکائیا۔ کلج اگوں کہے ہس، ہستی سرب جنائیا۔ تہاڈے میرے کچھ نہیں وس، واسطہ اکو نال رکھائیا۔ جس نے لوکات کیتا پرگٹ، پرگٹ کر کے میرا ہٹ چلائی۔ اوہ صاحب پرکھ سمرتھ، شہنشاہ اکھوائیا۔ جگ چوکڑی چلاوے رتھ، بن رتھوا ہی پھیرا پائیا۔ میں اُس دے چرناں جاواں ڈھٹھ، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جس تہاڈا کیتا اکٹھ، گھر ساچے وچی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا دے مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن واہ، واہوا تیری وڈیائیا۔ اٹھ کے اپنا حال دے سنا، کیوں بیٹھا مکھ بھوائیا۔ اسیں سارے تیرے گواہ، شہادت اکو وار بھگتائیا۔ ویلا وقت دیئے سہا، سہنجی گھڑی نال ملایا۔ کاگد قلم نہ لیکھا کھننا پئے نال شاہ، دھر سوامی اپنا تحم اک منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سُن پر بھ ٲھا کر، در تیرے عرض سنایا۔ تیری لہر دا ڈونگھا ساگر، بھور وچ سرب
 لوکایا۔ جودھا دے نہ کوئے بہادر، جو سکے باہر کڈھایا۔ کلجک تیرے در تے منگن آیا آدر، اپنا آدرش دے جنایا۔ صدی چودھویں دا لیکھا لہجہ ویکھ لے
 اپنے کاغذ، پڑدا انتر اُٹھایا۔ ہوں سیوک بردے تیرے عاجز، عاجزی نال سیس نواہیا۔ ایہہ کر کے آیا لکھ چوڑا سی نال سازش، سگلی سرشٹ رہی گر لایا۔
 تیری بھلائی سچ عبادت، عملوں وچ نہ کوئے لوکایا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت نو کھنڈ پر تھی گھر گھر کری بغاوت، گرہ گرہ دھکا لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب تیری سرناہیا۔ گر اوتار کہن پر بھ دھر دے مالک، سچ کہانی دیئے جناہیا۔ توں ٲھا کر ہو کے بننا ثالث، دوجا سنگ
 نہ کوئے رکھایا۔ کلجک مستک ویکھ لگا لگا کالکھ، باہروں سکے نہ کوئے دھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا چائیں چاہنیا۔ ویکھنہارا ہر
 نرنکار، اکو اکھ کھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو پیار، پر م پُرکھ رہیا سمجھایا۔ کلجک پُت بڑا ہشیار، سورہر اکھوایا۔ جس چار کُنٹ دہ دشا کری خوار، صدق
 صوری نظر کسے نہ آہیا۔ اندر وڈ وڈ پوڑی چڑھ چڑھ پنجاں تتاں دتا ہلار، پنچم پنچم اگ و دھایا۔ ساچا کرن نہ دتا کسے پیار، نار کنت سرب و بھچار، نہ ہر
 کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ جو سکھیا آئے سکھال، نرگن سرگن بن دلال، پھیرامات لوک پانیا۔ کلجک جیو بھلے آن، ساچی کرے نہ کوئے پچھان، پڑدا سکے نہ
 کوئے اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کلجک کوڑ کڑیا، پر بھ اکو نظری آہیا۔ ابناشی کرتا کہے
 ایس نوں اک سہارا، جو اکو آس تکایا۔ کلجک کہے پر بھو سب دا میرے نال کر کنارہ، گھر اکو دے دکھایا۔ سچ مارگ دا کر پسار، ساچی سکھیا اک درڑایا۔
 سبجک ساچا اُٹھا اپنا سُنٹ ڈلارا، لے آپ انگڑایا۔ مہربان ہو کے دس اپنی دھارا، دھر دی سکھیا اک سمجھایا۔ لیکھا چک جائے نال گرو اوتارا، پیر پیغمبراں
 لہنا دینا رہے نہ رانیا۔ سبجک ساچے تیرے نام دا وٹے اک نگارا، دو جہاناں کر شنوایا۔ سرشٹ سبائی تیرا بولے سچ جیکارا، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔
 توں ظاہر حاضر پروردگارا، بے وفا نظر کوئے نہ آہیا۔ توں سکھنڈ نواہی اکنکارا، عقل تیری سمجھ کوئے نہ پانیا۔ ہوں بھکھک ہو کے منگاں اک دوارا، اکو
 آس رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ میننتی تیرے آگے سنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ کلجک کی کہندا، اپنی

کہانی رہیا سنائی۔ اسیں دیکھ کے آئے چڑھدا لہندا، دکھن پہاڑ پھیرا پائی۔ ساچے دھام جیو جہان کوئے نہ بہندا، بجھے واہو داہیا۔ تیرا نام کوئے نہ لیندا،
لہنے وچ نہ کوئے لوکائی۔ ہنکاری روپ کر کر کھندا، گرہ گرہ ہووے لڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ ثالث بن کے
دیکھ دکھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈا لیکھا کئے، پر بھ تیری جھولی پائی۔ کرپا کر ابناشی اچھے، مہربان ہو سہائی۔ تیرا ست دلارا شبدی اٹھے، سر اپنا ہتھ
اٹکایا۔ کلج کوڑی کریا لوکات رہی لکے، پھڑ باہوں باہر کڈھائی۔ اک سہاؤنی ساچی رتے، رت رتڑی آپ مہکائی۔ کوئی نہ پوجا رہے بتے، اکو تیرا روپ
نظری آئی۔ جن بھگت سہیلے اٹھائے، نج نیز اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پر بھ ہونا آپ سہائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو سچ بات،
سو صاحب سوامی آپ جنائی۔ کلج انتم مٹ جائے اندھیری رات، لوکات رہن نہ پائی۔ ستجگ ساچی سوہنی ہووے پر بھات، ساتک ست دے ورتائی۔
سب دی پوری انتر کرے خواہش، خالص اپنا رنگ رنگائی۔ لیکھا چکائے پُرکھ ابناش، سری بھگوان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
سد دیونہار وڈیائی۔ کلج کہے میری صدی چو دھویں رہندی باقی، تھوڑا حصہ نظری آئی۔ پھیر میری بدل دینی حیاتی، تیرے آگے سیس نوایا۔ میرے
لیکھے والی تیرے کول کاپی، کتب خانے نہ کسے پھڑائی۔ جے میں ہندا نہ ایناں پاپی، کلج پندھ نہ کوئے مکائی۔ پر بھو توں کتھوں بن دوں بھگتاں ساتھی،
چھیتی اپنا پھیرا پائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کون پورا کر دا بھوکھت واک، جو رسنا جہوا گئے سنائی۔ کون جام پیاؤندا بن کے دُھر دا ساقی، سچ پیالہ ہتھ
اٹھائی۔ کون بودھ اگادھ سناؤندا ساکھی، ساچا نام اک سمجھائی۔ کون بھاگ لگاؤندا تن خاکی، پنج تت دے وڈیائی۔ اکو بیننتی در تیرے ساچی آکھی، آخر
دیاں سنائی۔ توں سچکھنڈ دا سچا واسی، مقامے حق سو بھاپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر میرے ہتھ اٹکایا۔ کلج کہے میری انت پکار،
پر بھ ساچے دیاں سنائی۔ توں بننا مددگار سر اپنا ہتھ اٹکایا۔ میں ہوواں سدا تیار، تیرا راہ تکائی۔ توں لین آؤنا دُھر دے یار، زرگن اپنا ویس وٹائی۔
میں ویکھاں تیرا دربار، جس گھر بیٹھا سو بھاپائی۔ جھکدے ویکھاں گر اوتار، پیر پیغمبر سیس نوایا۔ در ٹھانڈے کر نمسکار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، میرا لہنا دینا چکائی۔ کلج کہے میں مکاواں پندھ، اگلا لیکھا تیرے ہتھ پھڑائی۔ تیرا ستجگ اٹھے ساچا چند، لئے مات انکڑائی۔ میل ملاوے

گجری چند، چند چند نال رُشناہیا۔ میں دیکھاں تیرا کھیل برہمنڈ، وشن برہما شو تیری سیو کمایا۔ سچ دوارا جاواں لنگھ، ادھو چکارنہ کوئے اٹکایا۔ تیری سچ سہنجی ویکھ پلنگ، جس دا پاوا چول نظر کوئے نہ آہیا۔ آد جگاد وچے مردنگ، ترانہ اکو نام سناہیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے منگ، خالی جھولی رہے ڈاہیا۔ میری اودھ گئی ہنڈھ، صدی چودھویں دے ڈاہیا۔ اتم میٹے بھیکھ پکھنڈ، لوکات رہن نہ پانیا۔ سنجگ بچہ تیرا ست ستوادی چاڑھے رنگ، رنگیلا اکو رنگ دکھایا۔ انتر آتم سب نوں ملے اند، چھنڈ ڈھولا تیرا گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے ہتھ سرب وڈیایا۔ ابناشی کرتا دیوے دھیر، شبدی شبد جنایا۔ کلجگ سنجگ تیرا پہلا ویر، میں دیاں آپ اٹھایا۔ کھ لگا کے امرت سیر، ساتک ست دیاں کرایا۔ اپنی منزل دس آخر، چوٹی دیاں بہایا۔ تیرا کٹ کے شرع زنجیر، آگے صفا دیاں مٹایا۔ ست دھرم دی دس اک تدبیر، دھر دا حکم سناہیا۔ اکو جہا لیکھا شاہ فقیر، اعلیٰ ادنیٰ اکو رنگ دکھایا۔ اکو امرت بخشاں نیر، رس اکو اک چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دیوے وڈیایا۔ کلجگ تیرا سنجگ بھائی، اپنی لئے انگڑایا۔ رل مل سارے دیو ودھائی، درگاہ ساچی خوشی منایا۔ پُرکھ ابناشی ہو سہائی، اک میننتی رہیا جنایا۔ لوکات جاواں چائیں چائیں، تیرے حکمے اندر پندھ مکایا۔ توں ٹھاکر پکڑیں باہیں، سرب سوامی سر اپنا ہتھ رکھایا۔ ساچے بھگتاں پہلوں ملائیں، جنہاں ملیاں تیرا روپ نظری آہیا۔ کوڑے گھر نہ کدے پھرائیں، جھوٹیاں نال نہ کریں گڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لٹکایا۔ سری بھگوان کہے سُن سنجگ بچے، تیتوں دیاں جنایا۔ بھگت سہیلے میرے سچے، سچ دیاں درڑایا۔ تیرا راہ رہے تکے، نیز اکھ کھلایا۔ توں پندھ مکاؤنا نٹھ نٹھ، بن کے پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ رکھایا۔ سنجگ کہے پر بھ تیرے بھگت دی کی نشانی، میتوں سمجھ کوئے نہ آہیا۔ سری بھگوان کرے مہربانی، محبوب دے سمجھایا۔ جنہاں دے انتر اکو اُتے بانی، دھر دا راگ الاہیا۔ جنہاں دی منزل ہوئی آسانی، راہ وچ نہ کوئے اٹکایا۔ جو بیٹھے پد زربانی، زربان پد وچ سماہیا۔ میں اوہناں دا جان جانی، سچ سچ دیاں درڑایا۔ سنجگ تیرا میلا وچ دو جہانی، جو لوکات خوشی دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ سنجگ کہے پر بھو کی بھگتاں رنگ، سچ خلیہ دے سمجھایا۔ پُرکھ ابناشی کہے اُہناں دے اندر اک اند، جس دا روپ

رنگ رکھ نظر کسے نہ آیا۔ اِکو درشن میرا رہے منگ، دُجی اوٹ نہ کوئے تکانیا۔ کدے نہ نہاؤن جان تیر تھ تٹ گنگ، گھر اِکو سرور نہا نہا خوشی منایا۔ اِکو ڈھولا گاؤن چھند، تُوں میرا میں تیرا دُھر دی کرن پڑھایا۔ اُچی کوک نہ پاون ڈنڈ، اجپا جاپ دتا سکھایا۔ کایا مندر اندر ساچی دست کر کے بند، جن بھگتاں ہتھ پھڑایا۔ کوئی دس نہ سکے بتی دند، بندنا اِکو دتی جنایا۔ اُہناں دے دوارے جاویں لنگھ، سنجگ اپنا سپیس نواپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا پڑدا دئے اٹھایا۔ سنجگ کہے پر بھ صاحب سنگر، سچ تیری سرناپا۔ تیرا لیکھا لکھیا جو دُھر، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ میں جن بھگتاں نال جاواں جُڑ، جوڑی اپنے نال رکھایا۔ اُہناں دے دوارویں خالی کدے نہ آواں مُڑ، جو تیرا نام دھیایا۔ تُوں وی اٹھ آویں تُر، نرگن اپنا پھیرا پاپا۔ سدا سدا سد تیری لوڑ، در تیرے آس تکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا ویکھ وکھایا۔ سنجگ کہے پر بھ میں جاواں دھرت، دھرتی ویکھ وکھایا۔ بن تیرے حکم پھیر نہ آواں پرت، بن سیوک سیوک کماپا۔ میری بھگتاں نال لگی شرط، مل کے دوویں شرع دیئے گواپا۔ مانس مانس وچ رہے نہ فرق، آتم برہم سرب درڑایا۔ تُوں امرت میگھ اِکو دینا برس، مہر نظر اٹھایا۔ غریب نواز غریباں اُتے کرنا ترس، تیری رحمت بخشیش بے پرواہیا۔ جو برہوں وچھوڑے انتر رہے تڑپھ، تنہاں درس دکھانا چائیں چانپا۔ کلجگ کوڑی کریا کر کے غرق، گھر گمبھیر تیرا نام لکھ جوڑا سی دیاں پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، سنجگ سچا جھولی ڈاہپا۔ سنجگ ساچے جھولی بھر لے، بھرم بھلیکھا رہن نہ پاپا۔ سچ دوارے ساچا ور لے، ورداتا آپ جنایا۔ دُھر دی سکھیا اِکو پڑھ لے، دُجی کرنی نہ پئے پڑھایا۔ پرم پُرکھ دا پلو اِکو پھڑ لے، پھڑیا چھٹ نہ جاپا۔ ساچے مندر اِکو چڑھ لے، جس وچوں باہر نہ کوئے کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سچ سچ سمجھایا۔ سنجگ کہے میں تیرا بچہ ننھا، نکیاں وچوں نکا نظری آپا۔ ذات پات حد رہن نہ دیواں بنا، کوڑی کریا دیاں مٹایا۔ سچ سناواں اِکو چھندا، دُھر دا ڈھولا راگ الاپا۔ بندگی وچ لاواں تیرا بندہ، بندنا دُھر دی دیاں سمجھایا۔ کوڑا رہے کوئی نہ گندہ، نرگن چند کراں رُشناپا۔ تُوں سدا سد دینا اپنا سنگا، سگلا ساتھی نظری آپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مارگ سچ رکھایا۔ سنجگ کہے پر بھو میں پہلاں تگاں تیرے بھگت، گھر ساچے الکھ جگاپا۔ جنہاں بچھے وڈیائی میتوں ملے جگت،

لوکمت ہوویں سہایا۔ میری پوری کریں عرض، فرض اپنا توڑ نبھایا۔ تیرے سنتاں ملن دی میتوں غرض، آسا اِکو نال رکھایا۔ تیرا لیکھا کھیل اسچرج، اچرج لیل دینی رچایا۔ تُوں سُر پیر مردانہ مرد، مددگیر خیر خُدا یا۔ تیرا لیکھا عرش فرش، حرص سب دی رہیا مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی وست جھولی دینی پائی۔ سَتجگ کہے منگاں تیرا دربار، ڈھاڈھی ہو کے راگ الایا۔ تُوں صاحبِ سوامی ایکنکارا، اکل کل تیری وڈیایا۔ آد جُگادی دیونہارا، اتوٹ اٹوٹ ورتایا۔ کوٹن کوٹ گر پیر اوتار تیرا تنگن سہارا، تُدھ بن سار کوئے نہ پائی۔ میں تیرے نام دا بن ونجارا، لوکمت ہٹ چلایا۔ سَت دھرم دا بول جیکارا، ساچی سکھیا دیاں سمجھایا۔ بن پُرکھ اکال کوئے نہ میت مُرار، مطلب حل نہ کوئے کرایا۔ جن بھگتاں مل کے کراں سچ پیارا، پریکی ہو کے پریم کمایا۔ سوہنا لگے اوہ دوارا، جتھے اِکو تیرا نام دھیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور سر اپنا ہتھ لُکایا۔ پُرکھ ابناشی کہے سَت ستواد، سَت پُرکھ نرنجن دیا کمایا۔ سَتجگ بخش سچی داد، وست اموک تیری جھولی پائی۔ میرے نام دا اِکو راگ، جن بھگت سہیلے رہے گایا۔ سرشٹ سبائی کر تیاگ، راگ اِکو نظری آیا۔ سُر تی نال رہے جاگ، من واسنا گوڑھی نیند سوائیا۔ اوہناں مار جا کے آپ آواز، جس دا اکھر سمجھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رہبر ہو کے راہ رہیا دکھایا۔ سَتجگ کہے پر بھ تیرا مارگ ویکھاں آہستہ آہستہ، آسا سچ دینی جنایا۔ دُجا دسین نہ کوئے براستہ، سدھا اپنا میل ملایا۔ جن بھگتاں تیرے نال ہونا واسطہ، واستو اپنا رنگ رنگایا۔ کوڑی کریا ہونا خاتمہ، خطرے وِج دے لوکایا۔ کرنا کھیل پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتے تیری بے پرواہیا۔ گر اوتاراں پوری کرنی واشنا، پیر پیغمبراں آسا آسا نال ملایا۔ کُجگ کوڑی کریا اڈے نہ خاکنا، دھوڑی دھوڑ نہ کوئے اڈایا۔ سَت دھرم مارگ چلاؤنا لوکمتا، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیایا۔ جن بھگتاں پت راکھنا، رکھک ہو کے سیو کمایا۔ تیرا سوہلا ڈھولا اِکو آکھنا، اوکھی منزل رہن کوئے نہ پائی۔ تیرا درشن کرن ظاہر باطنا، اندر باہر اِکو رُپ نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَتجگ دینا ساچا ور، صاحب تیری سرنا یا۔ سَتجگ کہے میں تیرے گھر دا گولا، سیوک اِکو نظری آیا۔ میتوں دس دے اپنا بولا، پر بھ اپنا انبولت راگ سنایا۔ میں بدل کے چلیا چولا، چولی الفی تیری تن ہنڈھایا۔ تیرے نام دا بولاں اِکو ڈھولا، ڈھنڈورا دیواں سرب لوکایا۔ ابناشی کرتے در دروازہ اِکو

کھولا، دستِ امولک رہیا ورتائیا۔ دھرنی دھرت دھول دا کرے بھار ہولا، دُشت ہنکاری دین کھپائیا۔ منمکھ پاوے کوئی نہ رولا، گرکھ اِکو نام دھیائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرے ست پڑھائیا۔ ستجگ کہے میں دساں اِکو نام، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ ستجگ کہے میں دساں اِکو
 امام، جو ہر گھٹ رہیا سائیا۔ ستجگ کہے میں دساں اِکو رام، جو رحمت رہیا کمائیا۔ ستجگ کہے میں دساں اِکو کاہن، جو گرہ گرہ بنسری نام وجائیا۔ ستجگ
 کہے میں دساں اِکو پیغام، جو پیغمبراں کیتی پڑھائیا۔ ستجگ کہے میں دساں اِکو ستنام، جو اِکو ست نظری آئیا۔ ستجگ کہے میں اِکو ڈنکا دساں دو جہان،
 جو واہوا گرو رہیا وجائیا۔ ستجگ کہے میں دساں سچ ودھان، سچ اِکو رنگ دکھائیا۔ ستجگ کہے میں دساں سچ نشان، جو پُرکھ ابناشی نرگن دھار رہیا دکھائیا۔
 ستجگ کہے میں دساں سچ مکان، گھر گھر دیاں درسائیا۔ ستجگ کہے میں اِکو دساں ساچا رام، بن ہر چرناں سانت کسے نہ آئیا۔ ستجگ کہے میں اِکو دساں
 بھان، نوری چند کرے رُشنائیا۔ ستجگ کہے میں اِکو دساں اِشان، پر بھ چرن سرن دے وڈیائیا۔ ستجگ کہے میں اِکو دساں بان، شبد نرالا تیر چلائیا۔
 ستجگ کہے میں اِکو دساں ایمان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی سیوا اِک لگائیا۔ ستجگ کہے میں دساں جوگ، جو گیشراں دیاں
 سمجھائیا۔ ستجگ کہے میں دساں بھوگ، آتم سیجا بھوگ دیاں جنائیا۔ ستجگ کہے میں دساں سنجوگ، بن پت پر میثور سچی دے نہ کوئے کڑمائیا۔ ستجگ
 کہے میں دساں چوڑاں لوک، چوڑاں طبق کراں شنوائیا۔ ستجگ کہے میں دساں اِکو اوٹ، بن پُرکھ اکال نہ کوئے سہائیا۔ ستجگ کہے میں دساں نرمل
 جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ستجگ کہے میں دساں مَوَج، پر بھ مل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا ترسنا سب دی
 میٹ مٹائیا۔ ستجگ کہے میں دساں نرکار، نرگن دیاں جنائیا۔ جو بھگتاں کرے پیار، جگ جگ ویکھ دکھائیا۔ کلجگ انتم اپنا قرضہ رہیا اُتار، مقروض اپنا
 فرض رہیا نبھائیا۔ لکھ چوڑاں وچوں آپ اُٹھال، پھر باہوں گلے لگائیا۔ ناتا توڑ کے شاہ کنگال، کوجھیاں کملیاں دے وڈیائیا۔ ستجگ ویکھ ہوئے نہال، نیز
 نین اکھ ملایا۔ پر بھ ٹھاکر ہویا دیال، دین رہیا ترائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ مریداں بچھن آیا حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔
 ناتا توڑے کال مہاکال، سچی دھر مسال دے بہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دسن نال، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجگ انتم انت ہوئے بے حال، بہل ہو کے

دین دُہایا۔ سَچِک سچا دھرنی دھرت دھول لیکھائے سنبھال، سچ سَنگھاسن سو بھاپایا۔ اگلا لیکھا جانے سری بھگوان، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن سمجھ سکے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے سُننہارا بیان، اُبھل بُھل کدے نہ جانیا۔ مہاراج شیر سَنگھ وِشنو بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی بال بردھ نوجوان روپ نہ کوئے وٹایا۔

☆ ۱۷ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی جگیر سَنگھ دے گرہ پنڈ رتیوال ☆

پُرکھ اکال کہے میں ویکھاں سنسار، سرشٹ سبائی کھوج کھجایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت پاواں سار، سادھ سنت ہوواں سہایا۔ جگ چو کڑی نرگن سرگن بنھاں دھار، گر اوتار کھیل کھلایا۔ سچ سندیسہ جتاواں نام جیکار، دُھر دا راگ الاپا۔ آتم پرما تم کھول کواڑ، گھر مندر دیاں دکھایا۔ من مت بدھ دے ادھار، جگت واسنا نال رلاپا۔ بھگت سہیلے نت نت لَواں اٹھال، سوئے آپ جگایا۔ کایا مائی بنا کے ساچی دھرمسال، دھرم دوارا دیاں سہایا۔ امرت آتم ساچا جام پیال، نام خُماری دیاں چڑھایا۔ شبد سروپ وجا تال، دُھر دی دھار درڑاپا۔ چرن پریتی بخش پیار، ساچی ریتی دیاں دکھایا۔ ناتا توڑ کے کال مہاکال، مَحَبَّت اِکو نال دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی وڈی وڈیایا۔ پُرکھ اکال کہے میں آد جگادی مالک، دو جہان اکھواندیا۔ لکھ چوڑاسی سرشٹی سدا پر تپالک، گھر گھر رزق پچائیندا۔ نرگن سرگن بن کے ثالث، لہنا دینا سرب مُکائیندا۔ کوڑی کریا نندرا لاه کے آلس، جن بھگتاں مات اٹھائیندا۔ ست سروپ بنا کے خالص، دُھر دی رنگن نام رنگائیندا۔ مایا متا رہے نہ آلس، سچ پریتی جوڑ جڑائیندا۔ کوڑا لگا لاه کے کالکھ، جوت لالائی تلک دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ اپنی کھیل کھلاییندا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دا پیتا، ایکنکار اِکو نظری آپا۔ سچک تریتا دوا پر کلج میری ریتا، حکمے اندر بنایا۔ لکھ چوڑاسی گھٹ گھٹ اندر سد وساں دھام انڈیٹھا، جگ نیز نظر کسے نہ آپا۔ ویکھ دکھاواں اوچاں نیچاں، راؤ رنگاں کھوج کھجایا۔ ورن برن جیو جنت بُھلواری باغیچہ، پت ٹہنی کھوج کھجایا۔ دُھر دا کلمہ دس حدیثا، حضرت ہو کے

کراں پڑھائیا۔ رُپ جنا کے نیکن نیکا، آتم برہم دیاں سمجھائیا۔ کوڑ گڑاوا دساں رس پھیکا، فقرہ اپنا نام سنائیا۔ جن بھگتاں دسّ کے سچ طریقہ، گھر منزل دیاں دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی آپ کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سرب گسائیں، نیا نوکا دو جہان چلائیندا۔ سنت سہیلے پکڑاں باہیں، پھڑ باہوں گود اٹھائیندا۔ ساچا منتر سرب دیاں سنائی، ڈھولا اکو راگ لائیندا۔ وشن برہما شو سیو رہے کمائی، دُھر دا حکم اک ورتائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سندیش دیون چائیں چائیں، چار جگ اپنا حکم منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا کھیل کھلائیندا۔ پُرکھ اکال کہے میں گھر گھر واسی، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیا۔ نرگن نور نور پرکاشی، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ آد جگاد سدا ابناشی، جنم مرن نہ کوئے رکھائیا۔ جن بھگت بنا کے ساچی داسی، سیوا اکو اک درڑائیا۔ اپنا سندیشہ دے کے پاتی، بھرم بھلیکھا دُور کرائیا۔ امرت دے کے بوند سوانتی، گنی تت بُجھائیا۔ نرگن جوت جگ کے باقی، اگیان اندھیر مٹائیا۔ بھوجل اندر کر کے راکھی، پھڑ باہوں پار لنگھائیا۔ لہنا دینا چُکا کے باقی، سر اپنا ہتھ لٹکائیا۔ سچ دوارے کھول کے تاکی، گرہ مندر دیاں بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب داراکھا، رکھک اکو نظری آئیا۔ دین دیال بن کے داتا، وست اموک آپ ورتائیا۔ بودھ اگادھ بن کے گیاتا، گیان دھیان اک سمجھائیا۔ انتر آتم بن کے ساتھ، سگلا سنگ رکھائیا۔ لٹکا لکے نام مستک ماتھا، جوت لالائی ڈمگائیا۔ جگ چوکڑی چلا کے راتھا، رتھ رتھوا ہی اپنی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں نال جوڑ کے ناتا، دُھر داسنگ آپ نبھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دایارا، پریم اک اکھوائیا۔ سد وساں دھام نیارا، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت جوت اُجیارا، سرتی شبد رُپ سمائیا۔ کاگت قلم نہ لکھنہارا، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ جگ چوکڑی کھیل کر اگم اپارا، الکھ اپنا نام جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ پُرکھ اکال کہے میں نیرن نیرا، دُور دُرڈا پندھ مُکائیا۔ ویکھاں کھیل گُرُ گُر چیرا، چیل گُرُ ویکھ رکھائیا۔ جن بھگتاں بنھاں سدا بیڑا، ونجھ مہانا نام لگائیا۔ لکھ چوڑاسی کٹ کے گیڑا، پھاسی جم کٹائیا۔ مہر مَجّت نظر کر کے مہرا، محبوب ہو کے ملاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وڈ داتا اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں گہر، گمبھیر گورا نظری آئیا۔ میری آد جگادی

شبدی لہر، نرگن دھار دتی چلائیا۔ جگ چوکڑی کراں مہر، مہر نظر اٹھائیا۔ بھگت سہیلے سجن گھیر، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ لہنا دینا دیاں نبیر، لیکھا
 اور رہن نہ پائیا۔ کوڑی کر یا مٹے جھگڑا جھیر، سچ سچ دیاں سمجھائیا۔ بھاگ لگے کایا کھیر، ساڈھے تن ہتھ وے دھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، جن بھگت لئے ترائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں ٹھانڈا سیت، سیتل دھار اک دکھائیا۔ میری بھگتاں نال پریت، پریتم ہو کے توڑ نبھائیا۔ ڈھولا گاواں
 اکوگیت، دھر دا راگ الائیا۔ لیکھا چک جائے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے وڈیائیا۔ پڑدا کھلے بھیتر بھیت، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد
 دیونہار وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں کھیل کراں برہمادی، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجائیا۔ میرا شبد اگم اتھاہ انادی، راگاں ناداں دیاں وڈیائیا۔ میرا رپ سدا
 وسادی، جن بھگتاں وچ سمائیا۔ میرا ڈھولا سچ دوارے دا سچا راگی، طرز ترانہ اکو رہیا گائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا رہیا
 درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں کرنی کرتا، قدرت اپنی دیکھ دکھائیا۔ آد جگاد کدے نہ مردا، مڑھی گور نہ کوئے دبائیا۔ جگ چوکڑی ویس دھردا، نرگن
 سرگن پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے سجن پھردا، مرید مُرشد لئے اٹھائیا۔ سچ دوارے اپنے کھڑدا، گھر گھر وچ الکھ جگائیا۔ کر کھیل نر ہر دا، نر نرائن دیا کمائیا۔
 بھگت بھگوان آپے وردا، دھر سنجوگی میل ملائیا۔ سُر ت سوانی لاہ کے پڑدا، انتر گھنٹ دے اٹھائیا۔ درس کرا کے ساچے پر دا، بچھلا لیکھا دیاں چُکائیا۔
 وسیرا کر کے گھر تھر دا، درگاہ ساچی جوڑ جڑائیا۔ بچھنڈ دوارے جوتی جوت ملدا، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دوجا سنگ نہ کوئے دکھائیا۔

☆ ۱۷ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی ملکیت سنگھ دے گرہ پنڈ بنھوالا ضلع گنگا نگر ☆

کرپا کر ہر جگدیش، وشن برہما شو نیز رو رو نیروہائیا۔ گر اوتار کہن پرہ ویکھ بیس اکیس، نرگن اپنی اکھ کھلائیا۔ پیر پیغمبر کہن ویکھ سچ حدیث،
 حضرت اپنا پڑدا لاہیا۔ بھگت کہن بھگوان رہے اڈیک، نج نیز دھیان لگائیا۔ سنت کہن سچ دس پریت، پریتم پریتم میل ملائیا۔ گرگھ کہن ساڈی پرکھ نیت،
 نیتوان تیری سرنائیا۔ گر سکھ کہن لیکھے لا اوچ نیچ، راو رنگ تیری وڈیائیا۔ دھرنی دھرت دھول منگے بھیکھ، بن نمانی جھولی ڈاھیا۔ سبج کہے پرہ کرپا

کر اتیت، ترے بھون دھنی تیری سرنا یا۔ تریتا کہے تیرے وچ اک توفیق، دئی دے مٹا یا۔ دوا پر کہے دُور دُراڈے گھر وس نزدیک، پاندھی ہو کے پندھ
 مکا یا۔ کلج کہے کرپا کر لاشریک، شرکت سب دی دے گوا یا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کہن سرشی اپنی ویکھ ہوئی بلیت، پاکی پاک نظر کوئے نہ آ یا۔ ساتک
 دے نہ کوئی ٹھانڈا سیت، اگنی تت رہی تپا یا۔ پھری دروہی مندر مسیت، شودوالے مٹھ رہے گرلا یا۔ آتم پر ماتم ڈھولا گائے کوئے نہ گیت، رسنا جہوا پڑھ
 پڑھ تھئی سرب لوکا یا۔ چھتر جھلے کسے نہ سیس، راج راجان شاہ سلطان سچ حکم نہ کوئے سنا یا۔ لیکھا مکے نہ ہست کیٹ، دردیاں درد نہ کوئے ونڈا یا۔
 پاربرہم پت پر میثور اپنا کھول کے ویکھ بھیت، آد جگاد لیکھا دتا لکھا یا۔ صدی چودھویں رہی بیت، چوداں طبق نین اٹھا یا۔ چوداں لوک ویکھن لا کے
 نیجھ، نیز اکھ نال ملا یا۔ سوامی اپنا بھو کھول ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھن دکھا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنی دیا کما یا۔ گر اوتار کہن
 پر بھ پا بھجھیا، بیس اکیسا دے گوا ہیا۔ چار جگ دا ویکھ لیکھ بھوکھت لکھیا، قلم شاہی دے گوا ہیا۔ ساچا نوری چند تیرا نام کسے نہ دسیا، چاروں کُنٹ اندھیرا
 چھا یا۔ کوڑ کڑیاں جگت ونجارا لکھ چوراسی گھر گھر وکیا، سچ سچ نظر کوئے نہ آ یا۔ سجن میت دے نہ کوئی متیا، متر پیارا سنگ نہ کوئے رکھا یا۔ پتا پوت رہیا
 نہ کوئی ہتیا، ماتا گود نہ کوئے وڈیا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیا یا۔ نیز رو کے کہے دھرنی دھرت، دھر درگا ہی اک
 عرضو یا۔ پُرکھ ابناشی نرویر ویکھ پرت، پت پر میثور اپنا پھیرا پایا۔ جگت دُہاگن سب بنیا نار مرد، نر ہر کنت نہ کوئے ہنڈھا یا۔ چُھری قصائی پھڑ کے
 کرد، دین مذہب کرن لڑا یا۔ ویکھ کھیل ہوئی اسچرج، بن نمانی سیو کما یا۔ دُکھیاں ونڈے کوئے نہ درد، بُکھیاں بُکھ نہ کوئے مٹا یا۔ امرت میگھ نہ
 دیوے کوئے برس، اگنی تت نہ کوئے بُجھا یا۔ برہوں وچھوڑے اندر تیرے بھگت رہے تڑپ، ستمکھ سوچھ سروپی تیرا نور نظر کوئے نہ آ یا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہا یا۔ نیز رو کے کہے وشن برہما شو، شو شکتی نظر کوئے نہ آ یا۔ تیرے نالوں چُھٹی سب دی لو، آتم جوڑ نہ
 کوئے جڑا یا۔ الکھ اگوچر اگم اتھا اپنا دس بھو، ابھید دے جنا یا۔ توں آد جگاد سچ سوامی وڈ دیوی دیو، دیوت سُر تیرا دھیان لگا یا۔ سَتجگ تریتا دوا پر کلج
 نت نوت تیری کردے رہے سیو، بن چاکر سیس جگدیس جھکا یا۔ وسنہارا سدا سدا دھام نہکیو، نہچل اپنا ڈیرہ لا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، کل اپنی دیکھ دکھائیا۔ جن بھگت کرن پکار، انتر آتم دھیان لگائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کر خبردار، ہر پُرکھ نرنجن اپنی اکھ کھلایا۔ ایکنکارا بے پرواہ ہو تیار، غفلت نظر کوئے نہ آئی۔ آد نرنجن ساچا دیپ کر اُجیار، جوت نرنجن ڈمگائیا۔ ابناشی کرتا سچ سندیشہ سناوے اپنی دھار، دُھر داناد وجائیا۔ سری بھگوان بن میت مُرار، مَتر پیارے ہو سہائیا۔ پاربرہم اپنے پریم کر پیار، نہکرمی اپنا کرم کمائیا۔ چوتھے جگ صدی دیہویں دیکھ سنسار، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اپنا پھیرا پائیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت ہوئے خوار، گرمت سچ نہ کوئے کمائیا۔ در در گھر گھر دسے کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، آسا ترسنا مایا متا بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ تیرا ناتا چھڈ کے دُھر درگاہی سانجھے یار، کوڑ گڑیارا ناتا رہے ہنڈھائیا۔ شاہ سلطانا نوجوانا مددگار، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ مقامے حق تیرا منار، نور خدائی جلوہ تیرا اُجیار، محبان بید و اپنا ترس کمائیا۔ سچکھنڈ نو اسی سچ تیرا استھان، نہ کوئی زمیں نہ کوئی اسمان، اکو سور پیر بلی بلوان، شاہ پاتشاہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ بھوپت بھوپ راج راجان، آد جگادی ٹھمران، دو جہانناں دیکھ دکھائیا۔ ساڈی میننتی کر پروان، لوکمت کر دھیان، نرگن نرویر نرکار اپنی دیا کمائیا۔ سنت سہیلے کہن اُٹھ جاگ، پُرکھ اکال لے انگڑائیا۔ کلجک جیو ہنس بنے کاگ، بُدھ بیک نہ کوئے رکھائیا۔ ساچی کرنی سارے گئے تیاگ، جوٹھ جھوٹھ کری گڑمائیا۔ انتر آتم کسے نہ اُتجے ویراگ، ویری گھر گھر نظری آئی۔ نرگن جوت نہ کوئے پرکاش، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ امرت بوند نہجھر رس ملے نہ کوئے سوانت، اٹھسٹھ تیر تھ بھججن واہو داہیا۔ شبد اگئی انحد نادی سنے نہ کوئے آواز، راگاں ناداں وچ مست دیکھی لوکائیا۔ تیرا ناتا جوڑے نہ کوئے کنت سہاگ، نرناری تیرا روپ نہ کوئے وٹائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ساچا نام دیوے نہ کوئے ساچی دات، دست امولک جھولی کوئے نہ پائیا۔ کلجک انتم دیکھ اندھیری رات، سورج چند دوویں کُھ شرمائیا۔ دھیرج ملے نہ کوئے پر تھی آکاش، گگن منڈل رہیا گر لائیا۔ نت نوت جگ چوکڑی تیری کردے گئے آس، ترسنا تیرے نال ملائی۔ کرپا کر سرب گنتاس، گنوت تیری شرنائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار سارے گئے بھاکھ، بھاکھیا وچ کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ گر سکھ کہن پر بھ ٹھاکر سوامی، اکو تیری اوٹ جنائیا۔ توں آد جگادی انتریامی، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ پڑھ کے سُنکے دیکھی تیری بانی، جو بان نرالا تیر رہی چلائی۔ سندیشہ دیوے دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ شنوائیا۔ جنّاں چر پر م پُرکھ ملے نہ شاہ سلطانی، سائیک ست نہ کوئے

کرائیا۔ لیکھائے نہ آون جانی، لکھ چوراسی بھند نہ کوئے کٹائیا۔ سچ دوار دی دیوے نہ کوئے نشانی، منزل حق نہ کوئے پُچائیا۔ پُرکھ اکال مہربان اپنی کر مہربانی، محبوب تیری آس رکھائیا۔ کلجگ انت ویکھ ہندی ویرانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر اٹھا دے ٹھاکر، سب تیرا دھیان لگائیا۔ نرمل کرم کر اجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ سچ ونجارا بن سوداگر، نام ہٹ اک کھلائیا۔ سُرقتی نرتی برتی کر دے آپ اکاگر، برتھا سانس کوئے نہ جائیا۔ سنت سہیلے گروگر چیلے بھگت بھگوان در اپنے دے دے آدر، آدرش اپنا اک وکھائیا۔ توں گہر گمبھیر بے نظیر ہر کرتا قادر، قدرت تیری تیرے اندر نظری آئیا۔ کلجگ انت سری بھگونت شاہ پاتشاہ شہنشاہ بن ثالث، دھر دی ثالثی آپ کمائیا۔ کوڑی کریا ہوئے ہنگتا مایا ممتا میٹ دے آلس، چار کُنٹ دہ دشا چار ورن اٹھاراں برن رہن نہ پائیا۔ سنت سہیلے گروگر گرسکھ سچن لکھ چوراسی وچوں کڈھ خالص، خالص اپنا روپ وکھائیا۔ اندر وڑکے ساڈھے تن ہتھ مندر چڑھ کے من منوئے دی بدل دے عادت، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ سری بھگوان تیرے ہتھ سچی عدالت، عدل انصاف اکو اک کرائیا۔ سرشٹ سبائی کلجگ انتم ویکھ ہندی بغاوت، بغلگیر نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنی دیا کمائیا۔ شاستر سمتر وید پُران پئے کوک، اُچی نعرہ آپ لگائیا۔ پُرکھ اکال پھری دھائی چارے کوٹ، اُتر پورب پچھم دکھن سرب دئے دھائیا۔ جھگڑا ودھیا جوٹھ جھوٹھ، کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ ساچا دے نہ کوئی پوت، سپوت نظر کوئے نہ آئیا۔ ست دھرم کر گیا کوچ، گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ ست دھرم نظر کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ سارے مل کے جھکدے در، بیننتی اک سنائیا۔ کرپا کر نرائن نر، نر ہر تیری سد سرنائیا۔ جوت سروپ جامہ دھر، کل کلکی ویس وٹائیا۔ در درویش ویکھن در کھڑ، اپنی اکھ کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ مہربان پر بھ کر دے مہر، محبوب تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کیوں لائی دیر، دُور دُراڈے نیرن نیر ہو کے درس وکھائیا۔ حق حقیقت لہنا دینا کلجگ انتم دے نبیڑ، بن تیرے سمجھ کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکڑی رہے وچ گیڑ، سبجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ مہربان سری بھگوان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سارے مل کے کرو اک پرنام، سچ جگدیش منائیا۔ وشن

برہما شو سُنو فرمان، دُھر دا اپنا آپ درڑاںیا۔ گر اوتار سُنو پیغام، پیر پیغمبر اکو نام جناںیا۔ بھگت سنت گرکھ گر سکھ ویکھو نشان، ہر کرتا آپ اُٹھایا۔ دھرنی دھرت دھول منگدے دان، داتا دانی رہیا ورتاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیاںیا۔ سارے مل کے کہن پر بھ انتر، رسنا جہوانہ کوئے ہلاںیا۔ کلج لگی بُجھا دے بسنتر، امرت میگھ برسایا۔ سرشٹ سبائی جنا دے اپنا منتر، شبد انادی ناد سناںیا۔ بھاگ لگا دے کایا مندر اندر لگنتر، برہمنڈ کھنڈ گھر گھر دے دکھایا۔ تیرا روپ نظری آوے برہم زرنتر، زراکار تیری سرناںیا۔ اکو منگ منگیئے سارے انتم، دوجی آس نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ دے مان وڈیاںیا۔ سری بھگوان کہے سُنو سب، سرب دیاں سمجھایا۔ اکو ٹھاکر سوامی لکھ چوڑاسی لئے لبھ، دوجا ایشٹ نہ کوئے منایا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راو رنگ میٹ دیواں حد، شرع شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سچ دوار ایکنکار بن مکے کعبے کرائے جج، جُجرہ اکو اک سہایا۔ مندر مسجد شہودالا مٹھ دسائے کایا ساڈھے تن ہتھ، گھر گھر وچ پڑدا آپ اُٹھایا۔ امرت آتم نچھر جھرنا بوند سوانتی دیوے رس، اٹھسٹھ کھوجن کوئے نہ جانیا۔ زرگن جوت جوت کر پرکاش، ست سروپ اکو نور دے چمکایا۔ بھگت سہیلے گرو گر چیلے کرے پوت پاک، پت پُنیت روپ وٹاںیا۔ انتر انتر کھول کے تاک، درشی اپنے نال ملاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج لیکھا انتم دے چکایا۔ کلج انتم لیکھا مکنا، لوکماں رہن نہ پانیا۔ ہر کا بھانا کدے نہ رُکنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹاںیا۔ شبد اگئی نوجوان اکو اُٹھنا، بلدھاری بل وکھایا۔ چار گنٹ دہ دشا لکھ چوڑاسی جیو جنت جس پُچھنا، اندج جیرج اتبھج سیتج پچیا کوئے رہن نہ پانیا۔ جن بھگتاں اُجل کرے کھنا، سنت سہیلے لئے پرگٹاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم آپ ورتاںیا۔ کلج کوڑ گڑیارا مکے پنڈھ، انتم انت رہن نہ پانیا۔ دین دیال صاحب بخشن، بخشش اپنی دے دکھایا۔ بھرم بھلیکھا دُئی دویتی ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھناںیا۔ آتم پرما تم دے کے انند، نجانند اک درساںیا۔ کایا چولی سب دی دیوے رنگ، نام مجیٹھی رنگ چڑھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن دے اکو چھند، دُھر دا ڈھولا اک پڑھایا۔ خوشی کرا کے بند بند، بندی خانہ لکھ چوڑاسی دے تڑاںیا۔ کوڑی کریا میٹ کے بھیکھ پکھنڈ، سچ سچ دے سمجھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سب دی پوری کرے منگ، ویلا وقت نال سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، جگ جگ لہنا دینا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگ جگ لہنا دینا رکھے ہتھ، سو پُرکھ نرنجن کھیل کھلائیندا۔ سنجگ تریتا جس چلایا رتھ، دواپر کلجک پھیرا پائیندا۔ سرب کلا پر بھ آپ سمرتھ، دوجا سنگ نہ کوئے ملائیندا۔ واک بھوکھت جو سرگن نرگن گئے دس، دہ دشا آپ منائیندا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو پرگٹ، نرگن نرویر اپنا کھیل کرائیندا۔ جگت جیو جہان کوئی نہ سمجھے ہر کا کھیل اکھ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنی دیا کمائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو جن بھگت کہن، بن رسنا جہوا بتی دند، انتر انتر آواز سنائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیرا کھیل سری بھگون، پاربرہم پت پر میثور پروردگار تیری وڈیائیا۔ کلجک کوڑی کریا صدی چودھویں کر کھنڈ کھنڈ، نام کھنڈا تیج پر چندا برہمنڈاں اک جنائیا۔ تیری کرپا اندر کرپا ندھان سارے رہے منگ، دوجی آسا ترشنا ہو نہ کوئے دکھائیا۔ سرب سوامی انتریامی کایا مندر اندر گرکھاں دے اک انند، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر اٹھاو نہارا، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ کلجک میٹے کوڑ اندھیار، کل کلکی ویس وٹائیندا۔ گوہند میتا ٹھانڈا سینا اکنکار، اکل کل دھاری جوت نرنکاری اپنی کار کمائیندا۔ سمبل وسے دھام نیارا، شبد اگئی وجائے نگارا، نوبت اکو اک سنائیندا۔ کلجک جیو سمجھ نہ سکے کوئی سنسارا، من مت بدھ ملے نہ کوئے ادھارا، بھو ابھیدا اچھل اچھیدا پڑدانہ کوئے اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجک انتم ویکھ دکھائیندا۔ کلجک انتم ہر ویکھے گہر گہیر، کرتے ہتھ وڈیائیا۔ کھوج کھجائے پنج تت کایا سریر، نو در ویکھے تھاوں تھانیا۔ نو نو کھنڈ سنت سہیلے جو بیٹھے دلیگر، راہ تگن چائیں چائیا۔ تنہاں اندر وڑ کے چوٹی چڑھے اخیر، سکھمن ٹیڈھی بنک راہ وچ نہ کوئے اٹکائیا۔ ساچی جنائے اک تصویر، جس دا روپ رنگ رکھ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در گھر ساچے دے وڈیائیا۔ وڈیائی دیوے آپ پر بھ، جگ جگ دیا کمائیندا۔ کوڑی کریا کلجک دیوے دب، شوہ دریائے آپ سٹائیندا۔ سنت سہیلے سجن لہ، گرکھ آپ اٹھائیندا۔ امرت چوا کے کول نہ، پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ جگت دوارا پار کر کے حد، گھر بارا اک دکھائیندا۔ دوس رین سنائے ند، انحد نادى ناد وجائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجک لیکھا ویکھ دکھائیندا۔ کلجک لیکھا ویکھے انت، انتشکرن سب دے کھوج کھجائیا۔ کرپا کر سری بھگون، بھگون لہنا دینا دے

چُکائی۔ سنت سُہیلے ویکھ کے بھگت، بھاگ سب دا جھولی پائی۔ جگت وِہارا گُڑیا ویکھ جگت، جگ جیون داتا دے سزائی۔ لیکھا جانہار سَورگ نرک، دوزخ بہشت کھوج کھجائی۔ لہنا دینا چُکائے عرش فرش، کایا کعبہ ویکھ دکھائی۔ ہولا بھار کرے دھرنی دھول دھرت، دُشٹ ہنکاری دین دُہائی۔ امرت میگھ اِکو برس، اگنی تت شانت کرائی۔ جن بھگتاں دے کے گھر وِچ گھر درس، جنم جنم دی حرص مٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، کل کلکی تھم ورتائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے سُنو سندیش، وِشن برہما شو سویا کوئے رہن نہ پائی۔ ہر کرتا قادر اک نریش، شاہ سلطان والی دو جہان پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ جس نوں آد جُگاد جُگ چو کڑی جُھکدے وِشن برہما شو مہیش گنپت گنیش، کروڑ تیتیسا سُرپت اند لاگے پائیا۔ جو وسنہارا سچکھنڈ اگڑے دیس، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائی۔ سو صاحب سوامی کلجگ انتم نرگن دھر کے آیا بھیکھ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا پھیرا پائی۔ سچ دوار اینکار وِسیا سہل دیس، دیس دستر دوویں کھوج کھجائی۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے کھیڈ، لوکمت رہن نہ پائی۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، اندھ اگیان دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان ہوئے سہائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھو بھروسہ، بیس اکیسا ہر جگدیشا آپ جنائندا۔ پر م پُرکھ پر ماتم جانے اپنا موقع، مکمل اپنا تھم ورتائندا۔ نت نوت کرے کدے نہ کوئی دھوکھا، ساکھیاں اپنی کل دھرائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا دینا سب دا ویکھ دکھائندا۔ لہنا دینا سب دا دے دکھال، باقی نظر کوئے نہ آئی۔ کریا کر دین دیال، دیندھ ہوئے سہائی۔ سب دا پورا کرے سوال، نرِاسا نظر کوئے نہ آئی۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ کے جگت جنجال، شرع وچوں شرع دے بدلایا۔ سرشٹ سبائی دکھا اک دھرم سال، دھرم دوارا دے پرگٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر سر اپنا ہتھ لکائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ تیری کریا سچ، ست ستوادی نظری آئی۔ خوشیاں نال سارے گاؤں تیرا جس، ڈھولے راگاں ناداں نال الائی۔ دھن وڈیائی جے نرگن ہو کے ویکھیں اپنا ہٹ، دو جہاناں پڑدا لاہیا۔ چرن کول سرنائی سارے جاییے ڈھٹھ، دھوڑی ٹکا مستک خاک رمائی۔ تیری مہر پُرکھ سمرتھ، سارے سپس رہے جُھکائی۔ سب دی جھولی پاؤنا اپنا حق، حاکم بے پرواہیا۔ بیس اکیسا پنڈھ مکا دے نس نس، بھجائے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب کچھ تیرے ہتھ، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ گر اوتار پیر پیغمبر

کرو دھیر، ہر کرتا آپ جنائیا۔ صدی چودھویں دیکھو اخیر، آخر اپنا حکم ورتائیا۔ سب دی بدل دیوے تقدیر، تدبیر اکو اک سمجھائیا۔ شرع داکٹ زنجیر،
 لاشریک نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیرا صدقہ، سد سچ تیری سرنائیا۔ توں مالک
 خالق ساچے پد دا، پت پر مشور تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا لہنا دینا جگ چوکڑی اپنی حد دا، محدود کرے لوکائیا۔ ہوں سیوک چاکر بالک ہو کے منگدا، جھولی
 تیرے آگے ڈاہیا۔ کلج لیکھا مکے بھیکھ پکھنڈ دا، کوڑی کرپا رہن نہ پائیا۔ ڈنکا اکو وچے سورے سربنگ دا، گوبند کھنڈا اک چکائیا۔ سنگھاسن سوہے اکو نند
 دا، جس دا نور ظہور رُشنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچوں کڈھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پروردگار، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔
 مکھ نقاب رہے نہ کوئی یار، نیز نین اکھ نہ کوئے شرمائیا۔ راہ تگدے رہے وچ سنسار، سنساری تیرا دھیان لگائیا۔ مرید مُرشد کردے رہے پیار، پیار محبت
 وچ بدلایا۔ کلج انتم انتر کر وچار، بے انت تیری سرنائیا۔ ڈبدے پاہن دے تار، سچ کنارہ اک درڑائیا۔ توں کرتا پُرکھ کرتار کرنیہار، کرنی تیری سب
 نوں بھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی لکھدے گئے جگ چار، چوکڑی تیرا حال سنایا۔ کلج انت سیری بھگونت نرگن نرویر
 نرکار نرنکار لئے اوتار، جوتی جامہ دُھر دا راما سچا کاہنا وڈ امامہ اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں لئے اٹھال، گھر سنتاں دیا باقی جوت بال، گرگھ رکھ اپنے نال،
 گرگھ ویکھ بچے سکے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، ست سچ ست تیری سرنائیا۔ سچ سرنائی
 دے سچے مالک، صاحب سوامی تیری آس رکھائیا۔ جن بھگتاں بن پرتپالک، سیوک ہو کے سیوکمائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کڈھ خالص، خالص اپنا رنگ
 رنگائیا۔ کلج بدل دے عادت، ستجگ سچا راہ دکھائیا۔ تیرے نام دی اکو بندگی بھجن ہووے عبادت، اکو اشٹ دیو سوامی سب نوں نظری آئی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، دُھر درگاہی بے پرواہی نورِ الہی شبد اتھاہی سچ ملاجی، بیڑا جن بھگتاں پار کرائیا۔

☆ ۱۸ گھنٹہ ۲۰۲۱ بکرمی بی بی تیج کور دے گرہ پنڈ بنوالی ☆

غریباں اُتے سدا دیاں، سری بھگوان دیا کمائیندا۔ جگ جگ دیکھے گرکھ انملڑے لال، لکھ چوراسی کھوج کھجائیندا۔ جنہاں دے اندر بخشے پیارا نام،
 بانی دھر دی آپ سمجھائیندا۔ کایا کھیڑا بھاگ لگاوے مندر گرام، ساڈھے تن ہتھ اندر سوبھا پائیندا۔ نام پیالہ امرت دیوے جام، کوڑا رس سرب مکھائیندا۔
 ناد انادی سنائے سچی دھنکان، انحد راگ آپ لائیندا۔ کوڑی کریا جگت میٹے ترشنا پین کھان، دھیرج ست سنتوکھ اک درٹائیندا۔ سچ دوارے درگاہ ساچی
 دیوے مان، سر سمرتھ اپنا ہتھ لکھائیندا۔ مورکھ مگدھ لیکھے لائے بال انجان، چرن پریتی توڑ نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ
 اپنا کھیل کرائیندا۔ غریب نمائیاں سر رکھے ہتھ، صاحب سوامی وڈ وڈیائیا۔ کلجگ اگنی وچوں لئے رکھ، تتی وانہ لاگے رائیا۔ اپنے ملن دی بخش دیوے اکھ،
 گھر بیٹھیاں دُور دُراڈا نظری آئیا۔ پورب جنم دا جھولی پاوے حق، مہربان ہو سہائیا۔ اگلا مارگ دیوے دس، انتر آتم کر پڑھائیا۔ گرکھ توں میرے میں
 تیرے وس، ناتا دھر دا لئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ غریب نمائیاں بخشے اوٹ، پُرکھ اکال دیا کمائیا۔ کوڑی
 کریا اندروں کڈھے کھوٹ، ست سچ وچ سائیا۔ ہوئے ہنگتا کٹے روگ، دھر سنجوگ آپ ملایا۔ نام ندھانا سنائے سلوک، گر شبدی آپ پڑھائیا۔ آتم
 پرما تم ملائے جوت، جوتی جوت وچ سائیا۔ جھگڑا مٹ جائے ورن گوت، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن
 بھگتاں کٹنہارا ہوئے روگ، دُئی دویٹی ڈیرہ ڈھائیا۔ غریب نمائیاں دیوے چرن سہارا، سنگر پورا دیا کمائیندا۔ بھوجل کرے پار کنارہ، منجھدھار نہ کوئے
 رڑھائیندا۔ ساچا مندر بخشے اک دوارا، جس گرہ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ دیوا باقی جگے اگم اپارا، جوتی جوت رُشنا ئیندا۔ ساچی سحیاں منگلا چارا، گیت گوہند
 لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ ساچے ویکھ دکھائیندا۔ غریب نمائیاں دیوے اپنی دات، پریم پریتی جھولی پائیا۔ کوڑی کریا میٹ
 اندھیری رات، سچ چند کرے رُشنا ئیا۔ پاربرہم برہم سُرتی شبدی جوڑ کے نات، بدھاتا اپنے رنگ رنگائیا۔ جنم کرم دی پوری کرے خواہش، آشنا نسا ناں
 ملایا۔ ایتھے اوتھے پُچھے وات، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ دیوے سد وڈیائیا۔ غریب نمائیاں کو جھاکملا، ہر سنگر

گلے لگانیندا۔ لہنا دینا چُکائے جگت عملّاں، عمل اِکو نام دسانیندا۔ کایا مندر اندر گھر وِچ گھر وکھائے سوہنا بنگلا، جس گھر سوامی بہہ بہہ رنگ رنگانیندا۔ نجانند دیوے سچ اندنا، اند اند وچوں پرگٹانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ گرگر رنگ وکھانیندا۔ گرگھ رنگ وکھائے سدا انڈٹھا، گر سترگر دیا کمائی۔ امرت رس دیوے مٹھا، نورس جگت دے تجائی۔ نو دوارے ناتا توڑے بھکا، نو کھنڈ وِجے اک ودھائی۔ پرم پُرکھ پرماتم آتم لے سچاپتا، پت پرمیشور ہوئے سہائی۔ جس جنم کرم دا لیکھ لکھا، سو آپے دے مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینن اپنے گلے لگائی۔ غریب نمانیاں سدا سہانک، آد جگاد دیا کمانیندا۔ شبد سوامی دُھر دا نانک، نر نرائن ویکھ وکھانیندا۔ دُھر سندیشہ دے ہدایت، ساچی سکھیا اک سمجھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچے ویکھ وکھانیندا۔ گرگھ تیرا در گھر سچا، سچ لے وڈیائی۔ لیکھے لائے وڈا چھوٹا نڈھا بچہ، بردہ بالاں سر اپنا ہتھ رکھائی۔ بھاگ لگائے کایا مائی بھانڈا کچا، لگرایا اپنے رنگ رنگائی۔ منوا من اُٹھ نہ دہ دِش نٹھا، ڈوری شبدی تند بندھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ مہر نظر نال تارے آپ، ہر سترگر دیا کمانیندا۔ پت پرمیشور بن کے مائی باپ، گرگھ گرگھ گود اُٹھانیندا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے جاپ، سوہنگ ڈھولا اک پڑھانیندا۔ سچ دوارے بجھے نات، جڑیا ناتا نہ کوئے تڑانیندا۔ ساچی منزل پوڑے چاڑھے گھاٹ، ادھو چکار نہ کوئے اٹھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھانیندا۔ ہرجن ساچے تیرا سچ پیار، پریتم پریتم دے جنائی۔ جس دا لیکھا سدا جگ چار، سترجگ تریتا دواپر کلج کھیل کھلایا۔ جس دا سنت سہیلے منگن دیدار، نیتز نین اکھ اُٹھائی۔ جس نوں گراوتار کرن نمسکار، نیوں نیوں سیس بھکائی۔ جس دی چرن دھوڑی مُرشد لاؤندے چھار، پیر پیغمبر خاک رمائی۔ جس نوں شاستر سمرت وید پُران رہے پکار، صفتاں ڈھولیاں نال گائی۔ جس دا حکم لکھ چوراسی وِچ سنسار، وِشن برہما شو بھجن واہو داہیا۔ جس دا نور سورج چند اُجیار، منڈل منڈپ کھیل کھلایا۔ جس دا حکم کوئے نہ میٹنہار، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ سو صاحب سوامی پُرکھ اکال، مہربان ہوئے سہائی۔ گرگھ ویکھے سچے لال، لالن اپنے رنگ رنگائی۔ پورب جنم دی جھولی پائے گھال، ست مُشکت ہتھ پھڑائی۔ پھل لگا کے ساچے ڈال، پت ڈالی آپ مہکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ دیوے وڈیائی ساچے گرگھ، سکھیا اک

درڑا نیندا۔ نام پدارتھ پاوے بھکھ، بھکھیا ست ورتائیندا۔ اگلا لیکھا دیوے لکھ، پچھلا کرم مٹائیندا۔ سچ دوارے ساچا ہت، ہتکاری جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھاں کدے نہ دیوے پٹھ، سنمکھ ہو کے نظری آئیندا۔ سنمکھ سننگر سدا سوامی، پڑدا اوہلا نہ کوئے رکھائیا۔ گھٹ گھٹ ویکھے انتریامی، بھیو ابھیدا دئے جنائیا۔ شبد اگئی دے کے بانی، بان نرالا تیر چلائیا۔ امرت بخش کے ٹھنڈا پانی، اگنی تت بُجھائیا۔ سچ پریتی چرن دھیانی، درشت اشٹ وڈیائیا۔ لیکھ چکاوے چارے کھانی، اندج جیرج اتبج سیتج نہ کوئے بھوائیا۔ شبد ملا کے سرتی ہانی، دُھر دا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ ساچے لئے ترائیا۔ گرکھ سچا سدا تردا، نیا نوکا پار لنگھائیا۔ جنم کرم وچ کدے نہ مردا، مر جیوت روپ وٹائیا۔ شوہ دریا کدے نہ ہڑددا، پار کنارے بہہ بہہ خوشی منائیا۔ چرن کول دھیان اکو دھردا، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ سننگر پورا نرگن ہو کے سرگن پھڑدا، سرگن اندروں نرگن میل ملائیا۔ سچ دوارے آپے کھڑدا، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ کرپاندھان اپنی کرپا کردا، گرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد سہیلا اک اکھوائیا۔ سدا سہیلا ہر نرنکار، آد جگاد ویکھ وکھائیندا۔ بھگت ادھارنا جس دی کار، کرنی کرتا آپ کمائیندا۔ غریب اُبھارے پاوے سار، مہاسار تھی ویکھ وکھائیندا۔ کلج ویکھے وگسے ویکھنہار، اندھ پر تکھ اپنی دھار چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سدا سدا سد سچا سنگ نبھائیندا۔ سگلا سنگ رکھے رگھناتھ، رگھپت اپنی دیا کمائیا۔ گرکھ بنا کے پارجات، ساچے روپ سمائیا۔ وست امولک دے کے دات، خالی بھنڈارے دئے بھرائیا۔ انتر آتما واسنا سب دی لئے واچ، دسن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنہارا پوری آس، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گرکھ آسا پھرے بھیجی، چار کٹ واہو داہیا۔ صاحب سننگر پڑدا کتیں سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ کوڑی کرپا پت رکھیں، تیرے چرن ملے وڈیائیا۔ جگت وکار نظر نہ آئے اٹھیں، اکو نیز تیرا درشن پائیا۔ گرکھ گر سکھ صاحب سننگر تیری پچیاں وچوں پچی، بچپن تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نام پڑھادے اپنی پٹی، جس دا لیکھا مٹ کدے نہ جائیا۔

☆ ۱۸ گھنٹہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بنس سنگھ دے گرہ سپڈ فارم ابوہر ☆

بھچھیا کہے میں سب توں چنگی، آد پُرکھ میری بنت بنایا۔ ست دواویوں رہے سارے منگی، گر اوتار جھولیاں ڈاہیا۔ پیر پیغمبر سیس پٹی واہ کے کنگھی، اللہ رانی نال ملائی۔ بھگت بھگوان پر بھ دی کردے بندگی، بندی خانہ دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دتی سچ وڈیایا۔ بھچھیا کہے میں سب توں چاتر، وڈیاں وچوں وڈی نکیاں وچوں نئی نظری آئی۔ میرے پچھے سارے کردے دوجی خاطر، اندر باہر سیو کمائی۔ جگ چوکڑی پھر دے اُتے پاتن، کندھی اپنے ڈیرے لایا۔ سنت سہیلے کہن بن ساتھن، سچا سنگ دکھایا۔ گرگھ گرگھ کرن پوجا پاٹھن، انتر آسا اک ودھایا۔ کون ویلا بھچھیا پائے پُرکھ ابناشن، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دتی مان وڈیایا۔ بھچھیا کہے میں امولک دست، پر بھ اپنے ہتھ رکھایا۔ کر کرپا جس دے دیوے دست، دستگیر لئے بنایا۔ سچ خُماری چاڑھ کے مست، رس اکو اک دکھایا۔ لیکھ چکا کے کیٹ ہست، ہستی اپنی دے بُجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا سنگ نبھایا۔ بھچھیا کہے میری سب نوں لوڑ، مانگت دسی سرب لوکایا۔ سچ دوارے سارے ہتھ رہے جوڑ، کر بندنا ڈنڈوت سیس نوانیا۔ نیتز رو رو پاون شور، ہو کے دے دے رہے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ بھچھیا کہے میں سدا سہیلی، سادھاں سنتاں جیواں جنتاں دیاں وڈیایا۔ جگ جگ کھیل اگڑی کھیلی، خالق خلق رہیا دکھایا۔ سنت سہیلے بنا کے میلی، ملنی جگدیش کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ بھچھیا کہے پر بھ میرا سجن، سد اپنے سنگ رکھایا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبر منگن، تھوڑی تھوڑی دے ورتایا۔ بھگتاں نال لا کے انگن، انگ اپنا لئے پُھہایا۔ ساچے سنتاں دے کے اندن، اند اند وچ سمانیا۔ سب دے اندر رکھ کے ڈھولا چھندن، میرا حصہ جھولی پائی۔ انڈٹھی چاڑھ کے اپنی رنگن، رنگن اک دکھایا۔ سچ دوارے سارے ڈھٹھن، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا کھیل اک دکھایا۔ بھچھیا کہے میرا داتا ایک، پر م پُرکھ پر بھ نظری آئی۔ جگ چوکڑی سب نوں دیونہارا بھیٹ، حصیاں وچوں حصہ جھولی پائی۔ میں نیتز اکھ کھول لواں ویکھ، پلک اُپر اٹھایا۔ کون سجدہ

کرے آدیس، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ ساچا کرے ہیت، پریمی رُپ وٹایا۔ راہ تئکے نیتن نیت، دُور دُراڈا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سچی بنت بنایا۔ بھچھیا کہے پر بھ دیوے دان، جن بھگتاں جھولی پائیا۔ میری اچھیا وڈ بلوان، ویکھاں تھاوں تھانیا۔ ساچی وست سچ مہان، گھر مندر دیاں لُکایا۔ ترسنا بھکھ رہے نہ وِچ جہان، جس دے اندر اپنا ڈیرہ لایا۔ سچ دوارے بخشاں مان، کوڑی حرص مٹایا۔ پر بھ دی بھچھیا کوئے نہ سکے پہچان، باٹا ہتھاں وِچ نہ کوئے اٹھایا۔ جد دیوے کرپا کر انمنگیا دان، گھر ساچے آپ لُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر میرے ہتھ لُکایا۔ بھچھیا کہے میں بھگتاں مدی، دُوسر ہتھ کسے نہ آئیا۔ میں رکھاں نشانی اوس چنھ دی، جتھے چنتا غمی رہن کوئے نہ پائیا۔ میں دساں رُشانی اوس دن دی، جتھے رین رُپ نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سد کرپا موہے رہیا ورتایا۔ بھچھیا کہے میں جن بھگت پیاری، صاحب سنگر دتی وڈایا۔ ست دھرم دی کھول پٹاری، پاٹل سب دی جھولی پائیا۔ میں ویکھ ویکھ جاواں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرایا۔ جنہاں ملیا ہر نرنکاری، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دئے لکھایا۔ بھچھیا کہے میں جن بھگتاں جھولی بھردی، گھر گھر سیو کمایا۔ لوک لُجیا کولوں کدے نہ ڈردی، اپنا پنڈھ مُکایا۔ سچ سکھیا اِکو دسدی، دُھر دی دھار جنایا۔ میں اوہناں اندر وِسدی، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ خوشیاں نال ہسدی، گھر گمبھیر گن گایا۔ دھار دیواں انوکھے رس دی، رسا رس نہ کوئے چکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا ساچا سنگ بنایا۔ بھچھیا کہے میں بھگتاں داسی، پر بھ ساچے دتی بنایا۔ مھم دیوے پُرکھ ابناشی، اپنا آپ سمجھایا۔ کسے ہتھ نہ آواں پنڈت کاشی، گیانی دھیانی کھو جن تھاوں تھانیا۔ جنہاں صاحب سلطان ملیا ساکھیتی، ظاہر ظہور نظری آئیا۔ تنہاں دوار ویکھاں کھیل تماش، ہر کرتا آپ کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا دُھر داسنگ بنایا۔ بھچھیا کہے میری سچی خواہش، آد جُگاد اِکو نظری آئیا۔ میں جن بھگتاں کراں تلاش، جنہاں دے اندر وڑ کے سکھ ساگر رُپ سماں۔ ست بھنڈارا ساچی دات، کایا مندر دیاں لُکایا۔ سچ پریتی ساچا نات، سچ چرن دیاں جُڑایا۔ ساچا سوہلا ساچی گاتھ، ساچا ڈھولا گھر اپنے دیاں دکھایا۔ اِکو بھچھیا نام پدارتھ جو جُگ جُگ پر بھ بھگتاں دیوے دات، دُوسر ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ کوٹن کوٹ جگت ترشنا بھچھیا سارے رہے

بانٹ، لکھ چوراسی جوٹھی جھوٹھی جھولی جگت بھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سہیلا اک اکیلا دھر دی بھچھیا اپنی
 اچھیا جن بھگتاں سکھیا، ست سچ سچ وچ ملائیا۔ سنگر دوار جو منگدی، روج بھگی درتے آئیا۔ اندروں اپنا آپ رنگدی، باہروں خوشی دکھائیا۔ نو دوارے
 منزل پندھ لنگھدی، ٹیڈھی بنک نہ کوئے اٹکائیا۔ امرت دھار ملے اوس انند دی، جھرنا نچھر دے جھرائیا۔ بجر کپائی سلاٹے کندھ دی، پڑدا اوہلا دے
 مٹائیا۔ دھن سنے اگئی چھند دی، جو بن رباب رہیا وجائیا۔ مانے موج اُس سچ پلنگ دی، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بھگنا مٹ جائے ادھر ادھر دہ دشا جگ
 دی، چار گنت نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ کھیل ویکھے اُپر شاہ رگ دی، جس گھر دیا باقی کملا پاتی اکو اک جگائیا۔ جگت بیڑی اوہناں دی پار لنگھدی، جنہاں سنگر شبد
 ملیا بے پرواہیا۔ اوہ لہر دھار نہ ویکھن منجھ دی، شتوہ دریا نہ کوئے رڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھلی بھگی جو
 ہوئے نہانی، در سنگر ڈیرہ لائیا۔ امرت بخشے ٹھنڈا پانی، کلج گنی تت بُجھائیا۔ انتر انتر سناوے بانی، بن رسنا جھوٹی دند لائیا۔ دیا باقی جوت جگا نورانی،
 نورو نور کرے رُشائیا۔ سچ محل اٹل مینار گھر دکھاوے اک مقامی، مہربان سر اپنا ہتھ اٹکائیا۔ سنگر ملن دی ایہہ نشانی، اندر باہر گپت ظاہر درشن دیوے
 تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جو منگتی ہوئے دیدار، دل آسا اک رکھائیا۔ گر شبدی کرے پیار، کایا مائی
 کھوج کھجائیا۔ دے جگدیاں سنمکھ ہو کے درس دے دکھال، نیر لوچن نین انتر اکھ کھلایا۔ ست سروپی ہو کے کرے سنبھال، سرتی شبد نال ملائیا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ترے گن مایا توڑ جنجال، لیکھا کال مہاکال دوویں دے مکائیا۔ بن بھکھاری جو آئے درتے، اکو الکھ جگائیا۔ درشن
 کرے گھر اپنے وڑ کے، گھر گھر کھوج کھجائیا۔ پوڑی ویکھے مندر چڑھ کے، ساڈھے تن ہتھ پندھ مکائیا۔ صاحب سوامی اگوں ملے ہس کے، نرگن داتا اپنا
 رنگ دکھائیا۔ مانگت درویش نام بھچھیا جھولی جائے بھر کے، خالی نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست
 امولک کایا گوک اپنی آپ اٹکائیا۔

☆ ۱۸ گھنٹہ ۲۰۲۱ بکرمی لائبہ سنگھ دے گرہ چک فتح سنگھ والا ضلع بھنڈا ☆

دو جہان منگن دان، در ٹھانڈے جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر سری بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکانیا۔ کلج کوڑی کریا میٹ نشان، ساچا نام اک پرگٹایا۔ انتر آتم دے برہم گیان، سرشت سبائی کر پڑھایا۔ کایا مندر دس مکان، پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ مورکھ موڑھ بنا پتر سگھڑ سجان، من مت دُور کرایا۔ نہجھر جھرنایا جام، رس اکو اک دکھایا۔ تیرے چرن کول دھیان، دُجا ایشٹ نہ کوئے منایا۔ بودھ اگادھ شبد اناد سچ سوامی دے گیان، دُھر دی بانی آپ جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ دو جہان منگن منگ، صدی ویہویں دھیان لگایا۔ کرپا کر سورے سرنگ، ست ستوادی تیری آس رکھایا۔ کوڑی کریا میٹ بھیکھ پکھنڈ، چار کُنٹ دہ دشا رہن کوئے نہ پایا۔ کایا چولی سب دی رنگ، جو بیٹھے تیتوں دھیایا۔ شبد ناد دُھن وجا مردنگ، انحد ناد ناد سنایا۔ دُئی دوتی بھرماں ڈھاہ کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سنا ساچا چھند، دُھر داراگی راگ الایا۔ نج گھر واسی ساچا دے اند، اند اند وچوں پرگٹایا۔ سنت سہیلے چاڑھ اپنے چند، جگت اندھیرا دے گواپا۔ بن سوامی لا انگ، انگیکار اک اکھوایا۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دے وڈیایا۔ دو جہان کرن نمسکار، نیوں نیوں لاگن پایا۔ توں داتا کرتا کر نیہار بے انت، تیری وڈیایا۔ ہوں مانگت در کھڑے بھگھار، خالی جھولی رہے دکھایا۔ ساچی بھچھیا اپنی ڈار، وست امولک نام ورتایا۔ جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کلج گیا ہار، صدی سدوی سنگ نہ کوئے نبھایا۔ کھہڑا جھڈا دے گرو اوتار، پیر پیغمبر انگ نہ کوئے لگایا۔ بھگت بھگوان روون زارو زار، نیتز نیئاں نیر وہایا۔ ساچے سنت کرن گریازار، کلج انتم دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ گرکھ اچی کوکن دھاہاں مار، ست سنتو کھ روپ نہ کوئے وٹایا۔ گرکھ منگن تیرا دیدار، نت نوت نج نیتز نین اکو آس رکھایا۔ توں سمر تھ پُرکھ سرب کچھ کر نیہار، انتریامی تیری اوٹ تکانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، ہر صاحب تیری سرناپا۔ دو جہان کہندے بن مکھ، بن رسنا جہوا ڈھولا گایا۔ پُرکھ اکال دین دیال کلج انتم میٹ دُکھ، دیناں ناتھ دیناں ہو سہایا۔ سچکھنڈ دوارے کیوں بیٹھا لک، نرگن اپنا ڈیرہ لایا۔ جن بھگت

سُہیلے سَجَن آپے بُچھے، دُور دُرَاڈا پندھ مُکائیا۔ گرُکھ گرُکھ اپنی گودی چُک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ سچ سُنہجی مَوَلے رُت، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دے وڈیائیا۔ دو جہان کہن پر بھ ٲھا کر، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ کلُک ویکھ دُؤنگھا ساگر، نیا نوکا پار نہ کوئے لنگھائیا۔ ونُج وپاری دسے نہ کوئی سُو داگر، ہر کا نام ہٹ نہ کوئے چلائییا۔ کوئی نہ میلے میل کرتا کریم قادر، کایا کعبہ پڑا نہ کوئے اُٹھائییا۔ تُوں صاحب سلطان سچا عادل، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اُکھوائیا۔ کیوں درویش کھڑے عاجز، بندگی کر کر سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دُھر دا ور، دو جہان سیس جُھکائییا۔ دو جہان رہے جُھک، ہر قدماں سیس نوائیا۔ پُرکھ ابناشی صدی چو دھویں پینڈا رہیا مُک، چار کُنٹ دہ دشا ویکھ وکھائییا۔ تیرا بھانا آد جُگاد جُگ چو کڑی کدے نہ جاوے رُک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائییا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں دُکھیاں دردیاں ونڈا دُکھ، کوڑی کرپا پرے ہٹائییا۔ دو جہان نیتز وادون نیر، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ دُور دُرَاڈا پندھ آئے چیر، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت چرناں ہیٹھ دبائییا۔ تیرا در غریب نواز ویکھیا اک اخیر، آخر منزل بے پرواہیا۔ کرپا کر لاشرِیک، تیرے ونج اک توفیق، طوبی کر کر رہے سنائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری کردے گئے اڈیک، جُگ چو کڑی نیتز نین لوچن اکھ کھلائییا۔ صاحب سوامی صدی ویہویں ویلا رہیا بیت، دوس رین گھڑی پل اپنا پندھ مُکائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا ویس وٹائییا۔ دو جہان کہن پر بھ ویکھ کلُک رکھی مُنی، مُنیشتر نظر کوئے نہ آئییا۔ ساچا ناد نہ کوئی رہیا سنی، ڈھولک جھینے سارے رہے کھڑکائییا۔ بودھ اگادھ شبد اناد دسے نہ کوئے گئی، شاستر سمرت وید پُران کرن سرب پڑھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گھر وبتے تیرے ودھائییا۔ دو جہان کہندے پر بھو ساڈی اک ارداس، در تیرے سچ سنائییا۔ کلُک کوڑی کرپا گھر گھر پیندی راس، سرتی شبد گوپی کاہن نہ کوئے نچائییا۔ آتم پر ماتم وسے نہ کسے پاس، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائییا۔ ساچا ماہی پتن ملے نہ کسے گھاٹ، پگھٹ بیٹھی جگت لوکائییا۔ نام پدارتھ دیوے کوئی نہ دات، اکھراں والی کرن سرب پڑھائییا۔ لیکھا چکے نہ ذات پات، اوچ نیچ راو رنک ڈیرہ کوئے نہ ڈھائییا۔ سچ سوامی اسیں ویکھ کے آئے ساکھیات، لوک مات دھیان لگائییا۔ سرشٹ سبائی ہوئی نار کم ذات، نر ہر کنت سہاگی نہ کوئے ہنڈھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلُک میٹ اندھیری رات، دُھر دا چند

اک چکائی۔ دو جہان نواون سیس، چرن کول دھیان لگایا۔ توں ٹھاکر سوامی ہر جگدیس، جگدیش تیرے ہتھ وڈیایا۔ جگ چوکڑی گیا بیت، ویلا وقت دے وڈیایا۔ سرشٹ سبائی بدل نیت، کوڑی کریا دے کھپایا۔ ویکھ اپنا نرگن شودوالا مندر مسیت، گرو دوار پھیرا پائی۔ پنڈت پاندھے ملا شیخ مسانک سارے رہے چیت، سچ حدیث نہ کوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک انتم پھیرا پائی۔ دو جہان کہن سُن بیننتی، تڈھ بن دیوے کوئی نہ ڈھویا۔ سرشٹ سبائی کوڑ گڑیاری ہوئی منگتی، سچ دوار منگن کوئے نہ جایا۔ مایا متا گڑھ بنیا ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھایا۔ ساچا میل نہ ملے ہر کی سنگتی، گرکھ رنگ نہ کوئے وٹایا۔ مول منتر لہجہ دے پھر دے کولوں پنڈتی، دھر دا پنڈت ہر کرتار کرے نہ کوئی پڑھایا۔ بھرے بھلے جیرج انڈجی، اتبھج سیتج بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ دو جہان جگاون الکھ، سچھنڈ ساچے منگ منگایا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو پرتکھ، ہر پُرکھ نرنجن تیری وڈ وڈیایا۔ ایکنکار جوں بھاوے توں لینا رکھ، آد نرنجن اپنا نور کر رُشنائیا۔ ابناشی کرتے ست ستوادی مارگ سچا دس، سری بھگوان دھر دی کر پڑھایا۔ پاربرہم دے اپنی مت، برہم وڈیا اک سمجھایا۔ اپنے ملن دی نج نیت کھول کے اکھ، پنچ وکار پا نتھ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہٹایا۔ ترے گن مایا اگنی بھجے بھٹھ، تتوت نہ کوئے تپایا۔ گرکھ سہیلے مات رکھ، گرکھ اپنے رنگ رنگایا۔ مُرید مُرشد تیرے چرن قدم جاوون ڈھٹھ، تشدد رہن کوئے نہ پائی۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ دے ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سری اپنا ہتھ لکایا۔ دو جہان کرن سلام، چوداں طبقات نال ملایا۔ ہوں بردے تیرے غلام، چاکر روپ نظری آئی۔ کرپا کر وڈ امام، مقامے حق تیری رُشنائیا۔ کلجک انتم کر آسان، مُشکل کوئے رہن نہ پائی۔ ہوں بالک نڈھے تیرے نادان، بچیاں وچوں بچے نظری آئی۔ توں داتا دانی مہربان، محبوب تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچ لگایا۔ دو جہان کڈھن ہاڑا، ہوکے لے کے رہے جنایا۔ لکھ چوڑاسی لگی اگ بہتر ناڑا، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ پھری دروہی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پربت سمنند ساگر دین دھایا۔ ناتا ٹٹیا پُرکھ ناراء، وِہجاری ویکھی سرب لوکایا۔ آتم پرما تم کرے نہ کوئی پیارا، گر شبد نہ کوئے کمایا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھارا، ساچا نور نہ کوئے چکائی۔ پرتھی آکاش لگا اکھاڑا، کوڑی کریا ناچ نچایا۔ کلجک

منگی جائے دِن دہاڑا، مَور کھ گدھ سرب رہیا بنائیا۔ تیرے نام دا پر بھو دسے نہ کوئے ونجارا، خریدار نہ کوئے اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم ہو سہائیا۔ دو جہان دُگن دڑ، بلہین گُرا لائیا۔ سَری بھگوان پر بھ پلّو پھڑ، اپنی گنڈھ پوائیا۔ لیکھا کُیا سیس دھڑ، تتوت جُدا لائیا۔ کرپا ندھان کرپا کر، کرپن لئے ترا لائیا۔ ساچا سوہلا تیرا اکو لئیے پڑھ، بھُتی وِدیا کم کسے نہ آ لائیا۔ درشن ویکھئے نرائن نر، نر ہر اپنا میل ملا لائیا۔ مہربان ہو کے دے ور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے میل ملا لائیا۔ دو جہان کہن پر بھ دے خوشی، خوشحالی تیرے وچوں نظری آ لائیا۔ تُوں مالک خالق پنج کُھی، مُفت اپنا نام ورتا لائیا۔ برہوں ویراگن ویکھیں دُکھی، دردیاں درد وِندا لائیا۔ تیرے کولوں کوئی گل نہیں کجھی، ہر گھٹ بیٹھا کھوج کھجائیا۔ جنہاں بھگتاں دی تیرے نال رُچی، سُرُتی شبد نال جُڑا لائیا۔ اُہناں دی بھاگ لگاؤنا کھیں، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کما لائیا۔ دو جہان کہن ہوں گھولی، گھول گھُمائی نظری آ لائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی انتریامی نرگن نر ویر اپنی دس اگئی بولی، انبولت اپنا راگ جنائیا۔ پنج تت کایا ساڈھے تن ہتھ رنگ دے چولی، رنگ رتڑے اکو رنگ رنگا لائیا۔ تیرے پریم پیار دی گرگھ کھیلن ہولی، دُوجا سنگی نظر کوئے نہ آ لائیا۔ جوت اکالن اندر باہر بن وچولی، وچلا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیویں مان وڈیا لائیا۔ دو جہان کہن پر بھ جن بھگتاں تک، جو تیرا دھیان لگا لائیا۔ نیتز ویکھدے گئے تھک، پلک سکے نہ کوئے بدلا لائیا۔ انتر آسا اکو رکھ، بیٹھے واسطہ پائیا۔ کون ویلا کرپا کرے پُرکھ سمر تھ، دیناں ناتھ دیا کما لائیا۔ نرگن ہو کے آوے نٹھ، بن کے پاندھی پندھ مُکا لائیا۔ ساچا دسے اپنا جس، دُھر دا راگ سُنائیا۔ جھولی پا کے اپنا حق، حقیقت دے درڑا لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے لئے جگا لائیا۔ دو جہان کہن اساں ویکھیا دو جہان، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگا لائیا۔ چاروں کُنٹ پھرن شیطان، بے ایمان کرن لڑا لائیا۔ ثابت دسیا نہ کسے ایمان، ست سنتو کھ نہ کوئے رکھائیا۔ کایا خالی دسے مکان، ساچا نام وچ نہ کوئے لگا لائیا۔ درشتی بُھلیا سَری بھگوان، اِشتی گُرو منائیا۔ کرپا کر نوجوان، ہر کرتے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا سنگ آپ رکھائیا۔ دو جہان کہندے نال زور، پر بھ ساچے سچ دے سرنا لائیا۔ چرن کول تیرے چل کے آئے کول، قول اقرار پورا دے کرا لائیا۔ صدی چو دھویں سارے گئے ڈول،

دھیرج رہن کوئے نہ پائیا۔ نیز روندی ویکھی دھرنی دھرت دھول، ہنجنھواں ہار رہی بنائیا۔ ست دھرم جت ست رہیا نہ کسے کول، خالی بھانڈے رہے نظری آئیا۔ دے وست نام انمول، ابناشی کرتے آپ ورتائیا۔ سچ دوارا اِکو کھول، سرشت سبائی دے سمجھائیا۔ نام ندھان وجا ڈھول، ڈنکا اِکو ہتھ اٹھائیا۔ دھر دے کُندے تول تول، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دے مکائیا۔ دو جہان کہن سُن ساڈی آواز، جو اِکو وار سنائیا۔ اپنے ملن دا کھول راز، پڑا دے اٹھائیا۔ کلجک نیا نوکا ڈولے جہاز، وَنجھ مہانا چپو نام نہ کوئے لگائیا۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں سیس دے نہ کوئی تاج، تخت نو اسی پُرکھ ابناشی، تَدھ بن ساچا نظر کوئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں رکھ لاج، سمرتھ پُرکھ تیری وڈیائیا۔ گرکھیاں کر انتر کاج، بسنتر باہروں دے بُجھائیا۔ گرکھیاں دے انرس سواد، امرت آتم جام پیائیا۔ کوڑی کرپا کڈھ دے واد وواد، دُکھ رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایا مندر کر صفائیا۔ دو جہان کہن پر بھ کرپا کر سو، سچ ست تیری سرنائیا۔ ہنگ برہم آپے ہو، سوہنگ رُپ دے درڑائیا۔ جگت ناتا تے موہ، مَجّت پر بھو اپنے نال رکھائیا۔ کوڑی کرپا لینی کھوہ، نام وست جھولی پائیا۔ تیرے جوگے جاییے ہو، ہوکا دے کے انت سنائیا۔ گھر پرکاش کر لو، جوتی جوت دُگمگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لینا ترائیا۔ دو جہان کہن پر بھ دھر سنجوگی، تَدھ بن میل نہ کوئے ملائیا۔ جنم جنم دے جگت وِجوگی، جنمے جنمے جنمے، پھر پھر اپنا پھیرا پائیا۔ مانس جنم پے بھرے، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ جو جن آئن تیری سرنے، سرن سرنائی دے وڈیائیا۔ پھر باہوں پار کرنے، اَدھو چکار نہ کوئے رڑھائیا۔ تیرے گیت ساچے ڈھولے پڑھنے، سوہنگ سو سدا شنوائیا۔ گرو اوتاراں پیر پیغمبراں پلو پھرنے، لڑ اپنے نال جڑائیا۔ تیرے بھگت سہیلے گرو گر چیلے ساچے مندر چڑھنے، اُچ اگم اتھاہ بے پرواہ درگاہ ساچی سکھنڈ دینی وڈیائیا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی پُرکھ اکالا پتا ماں، پوت سپوت تیرا رُپ نظری آئیا جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگھر ساچے دینی وڈیائیا۔ دو جہان کہن تیری وڈیائی وڈے، بے انت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ بھگت سہیلے لکھ چوڑاسی وچوں کڈھ، کلجک اپنے نال ملائیا۔ رتی رت رنگ چاڈھ کے کایا مائی ہڈ، ناڑی ناڑی کر رُشنائیا۔ نو دوار چکا کے پندھ، نو کھنڈ لیکھا دینا مکائیا۔ وِشنو دھار بنا کے جد، وِشو اِکو رُپ رکھائیا۔ دھر دربارے ساچے سد، درگاہ ساچی لیکھا دینا چُکائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا سرنایا۔ دو جہان منگن سرنہ، تھہ بن نظر کوئے نہ آئی۔ ملے پریتی ساچے چرناں، چرن کول
 وڈیائی۔ دینا مان اُپر دھرنا، دھرت دھول سہائی۔ ساچا منتر تیرا پڑھنا، اکو دے سمجھائی۔ سچ دوارے تیرے کھڑنا، اکھ اگوچر تیرا نام اکھ جگائی۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ دو جہان کہن پرہہ دیکھے بھگت، جو بھاگ حصہ رہے وندائی۔ دکھڑے نرالے دسن وچوں
 جگت، جگ چوکڑی دین گواہیا۔ جنہاں دے اندر تیری شکت، شخصیت گئے بدلایا۔ اکو تیرے ملن دی رکھ کے حرص، ناتے کوڑے دتے تڑائی۔ درس
 پریمی رہے تڑپھ، برہوں اگت جلائی۔ امرت میگھ پرہہ ساچے دے برکھ، ترسنا اگت بُجھائی۔ کایا تن دُکھ رہے نہ درد، روگ سوگ چنت گوائیا۔ ہونا
 سہائی عرش قُرس سر اپنا ہتھ لگایا۔ تیری رحمت تیرا ترس، تیرا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو جہان سنگ دینا نبھائی۔ دو
 جہان کہن پرہہ دیکھے تیرے سنت، کلج انتم دھیان لگایا۔ جنہاں دا میلان ہر ساچے کنت، سہاگی اکو اک ہنڈھائی۔ دُھر دا ڈھولا پڑھدے منت،
 سوہنگ راگ الائی۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہر ہر جو تیرے وچ سمایا۔ دُوبے در نہ جان منگت، بھچھیا اکو دے ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، پھڑ باہوں گلے لگائی۔ دو جہان کہن دیکھے تیرے گرکھ، جو مکھڑے مکھ صلاحیا۔ جنہاں دی اندروں سُرقتی گئی اٹھ، سُنیاں رین نہ کوئے وہائی۔
 باہروں دسن بیٹھے چُپ، اندرے اندر تیرا نام دھیائی۔ اُہناں دے اپنا سکھ، جو سکھ ساگر وچ سمایا۔ کوڑی کریا جگت ترسنا میٹ دے بُکھ، امرت آتم
 جام پیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ رکھائی۔ دو جہان کہن تیرے دیکھے سکھ، جنہاں سکھیا سچ سمجھائی۔ تیرے ملن دی رکھ
 کے ترکھ، نکھے تیر نرالے پریم رہے چلائی۔ من واسنا ساری جت، حرص ہوس بُجھائی۔ اکو رکھن تیتوں چت، چیتن ہو کے گائی۔ چارکُنٹ دہ دشا آویں
 دس، ست سرُپی نظری آئی۔ کروٹ لے پرہہ بدل پٹھ، آپ اپنی دیا کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے میل ملائی۔ ابناشی
 کرتا آپ سناؤندا اے۔ شبد انادی ناد و جاؤندا اے۔ دو جہاناں آپ سمجھاؤندا اے۔ انتر بھیو ابھید آپ کھلاؤندا اے۔ جس نوں سمجھ سکے نہ چارے
 وید، اُس دا پڑدا آپ اٹھاؤندا اے۔ جو جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن کھیلے کھید، خالق خلق رُپ وٹاؤندا اے۔ جس دا جوتی جلوہ نوری تیج، انجھو

پرکاش اپنا رنگ رنگاؤندا اے۔ سو صاحبِ سوامی انتریامی ویکھنہارا لکھ چوڑاسی کھیل تماش، منڈل منڈپ گوبی کاہن سیتا رام اپنا حکم ورتاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ جناؤندا اے۔ بھیو ابھیدا آپ جناؤنگا۔ اچھل اچھیدا ہو کے کھیل کھلاؤنگا۔ جن بھگت سہا کے سیجا، نرگن ہو کے آسن لاؤنگا۔ ساچا نوری دے کے تیجا، دیپک جوتی اک جگاؤنگا۔ پرما تم آتم نال مل کے کھیل کھیداں، کایا کھڑکی آپ کھلاؤنگا۔ شبد اگم دے سندیسہ، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا اک پڑھاؤنگا۔ پڑدا لاہ کے سچکھنڈ ساچے دیسا، تھر گھر اپنے رنگ رنگاؤنگا۔ سُن اگم دارہے کوئی نہ ٹھیکا، ٹھیکداری میٹ مٹاؤنگا۔ دو جہاناں بن کے نیتا، دُھر دا حکم اک سناؤنگا۔ جن بھگتاں لوکماں دا چھلے لیکھا، اگے حساب نہ کوئے درڑاؤنگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کاتی ویکھ وکھاؤنگا۔ کل کل ویکھ ہر جو کاتی، قتل گاہ رہن کوئے نہ پائیا۔ نرگن سرگن بنے ساتھی، آتم پرما تم سنگ نبھائیا۔ گھر پرکاش کرے ایک کملاپاتی، کوڑی کریا جگت اندھیر مٹائیا۔ امرت جام پیائے بن کے دُھر دا ساتی، ساکھیاں اپنا درس دکھائیا۔ پنچ وکارا گڑھ ہنکارا رہن نہ دیوے عاتی، عقل بُدھ من مت نہ کوئے چترائیا۔ جن بھگت سہیلا بنائے اپنی داسی، نار پُرکھ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناشی، اپنل اپنا دھام سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سمرتھ پُرکھ بے پرواہیا۔ دو جہان کہن پر بھ بے پرواہ، گھر گمبھیر تُوں اکھوائیندا۔ کلجک انتم بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا دُجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ سنجک تریتا دواپر کلجک گر اوتار پیر پیغمبر دے کے گئے صلاح، کھانی بانی دُھر دی دھار جنائیندا۔ کلجک انت سری بھگونت کل کلکی آوے شہنشاہ، پاتشاہ اپنا پھیرا پائیندا۔ جس دا رُپ رنگ ریکھ سمجھ نہ سکے کوئی را، پڑدا اوہلا نہ کوئے اُٹھائیندا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے سیس جھکا، سر اُپر نہ کوئے اُٹھائیندا۔ نوری نور من خُدا، لاشریک اک اکھوائیندا۔ جس نوں تینی اوتار اشٹ دیو سوامی گئے جنا، انتریامی پھیرا پائیندا۔ جس نوں بھگت سہیلے گئے گا، راگاں ناداں وچ بند نہ کوئے کرائیندا۔ جس نوں نانک گوہند پُرکھ اکال گئے درڑا، اکل کل دھاری ویس وٹائیندا۔ نرگن نور نور کر رُشنا، جوتی جامہ آپ پرگٹائیندا۔ دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوں گنگن پاتالاں لہنا دینا دے چکا، بچیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ بھگت سہیلے گرو گرو گر چیلے بھگت بھگوان گرو گرو سبجن لئے بچا، بچپن اپنے لیکھے لائیندا۔ آد جگاد جگ چو کڑی حق نیڑا دے کرا، کوڑی

ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ پریم پریتی نال پر بھو دے سمجھا، سمجھ رمز نال ملائیندا۔ انتم لیکھا چکائے تھاؤں تھان، تھان تھنتر کھوج کھجائیندا۔ ساچے بھگتاں پکڑے بانہہ، پھڑ باہوں آپ اٹھائیندا۔ کرے پیار جوں پتراں ماں، پوت سپوتا ویکھ وکھائیندا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہاناں سر دیوے ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ کوئے تپائیندا۔ مہربان صاحب سنگر پُرکھ اکال جنہاں ملیا آ، آپ اپنے گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک درڑائے ساچا ناں، ناؤں نرنکارا آپ جنائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت سری بھگونت، جگا جگنت خالق خلق مخلوق اپنی کھیل کرائیندا۔

☆ ۱۹ گھٹہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر چند سنگھ دے گرہ ہر رائے پُر ☆

جن بھگت کہن پر بھ کر مہربانی، مہربان تیری سرناہیا۔ کلجک انتم ہوئی حیرانی، دھیرج نظر کوئے نہ آہیا۔ چار گنٹ دہ دشا دے پریشانی، ساتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ شاہ سلطان کرن بے ایمانی، سچ سچ کوئے نظر نہ آہیا۔ امرت رس ملے نہ ٹھنڈا پانی، اٹھسٹھ تیر تھ رہے گر لائیا۔ ہر دے وسائے کوئی نہ تیری بانی، شاستر سمرت وید پُران تیری دین گواہیا۔ انتر آتم ملے نہ سچ نشانی، پڑا دئی دویت نہ کوئے اٹھائیا۔ برہوں تیر نرالا وبتے نہ کوئے کانی، سرتی کائنات نہ کوئے اٹھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا دے شیطانی، دین مذہب شرع کرے لڑائیا۔ بودھ اگادھا آتم پنڈت دے نہ کوئی گیانی، جگت و دیا پڑھ پڑھ ہوئے ہلکائیا۔ لیکھا مکے نہ چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سیتج پلو نہ کوئے جھڈائیا۔ بھو نہ پائے کوئی چارے بانی، پراپسنتی مدھم بیکھری سمجھ کسے نہ آہیا۔ سرت شبد ملاوے میل نہ کوئے ہانی، دھر دا جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ ویکھ اپنا جگ، صدی ویہویں دھیان لگائیا۔ چار ورن لگی اگ، شتری برا من شودر ویش اگنی تت نہ کوئے بھجائیا۔ کایا کعبے کرے کوئی نہ جج، تجرہ حق نظر کسے نہ آہیا۔ مندر مسجد شودوالے سارے رہے نٹھ، کایا مٹھ کھوج نہ کوئے کھجائیا۔ تیرا شبد سوامی سنے نہ کوئی انحد، گھر گھر وچ راگ نہ کوئے الاہیا۔ امرت جھرنا جھرے نہ نہجھر دھار دے پلٹ، رس اکو اک وکھائیا۔ نرگن جوت نظر نہ آئے لٹ لٹ، کملا پاتی دیا باقی گرہ مندر دے نہ کوئی رُشنائیا۔

چو داں طبق چو داں لوک روندے دیکھے خالی ہٹ، بن و نجارا ساچی دست نہ کوئے وکائی۔ جیو جنت سادھ سنت ناڑ بہتر اُہلی رت، گُرم ت سمجھ کوئے نہ پائی۔ من واسنا درِ شئی سرِ شئی اِشٹی رہی نٹھ، ساچا سجن ملے کسے نہ ماہیا۔ دُرمت میل دُئی دوتی مایا ممتا ہوئے ہنگتا سکے کوئی نہ کٹ، سچ خُماری نام نہ کوئے چڑھائی۔ تیری چرن پریتی ساچی ریتی ملے کسے نہ رس، جگت رسناؤ دوار ہوئی ہلکائی۔ تیرے ملن دی صاحب سَنگر کسے نہ کھلی اکھ، نچ نیزت درس کوئے نہ پائی۔ آتم پر ماتم مل کے توں میرا میں تیرا گائے کوئی نہ جس، دُھر دا نعرہ سچ نہ کوئے الائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سَنجگ تریتا دوا پر کلجک جو آئے دس، سو سکھیا سارے گئے بھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائی۔ جن بھگت کہے پر بھ ساڈے نیزت دیکھ روندے، نیناں چھہر لائی۔ برہوں وچھوڑے اندر مول نہ سوندے، گٹیاں گن گن رات لنگھائی۔ اندرے اندر کایا مندر تیرے نام دا ڈھولا گاؤندے، دوجی اور نہ کوئے پڑھائی۔ سدا سدا سد تیرا راہ تکاؤندے، کون ویلا ملے سچا ماہیا۔ دوئے جوڑ چرن دھوڑی کٹا مستک لاؤندے، اکو خاک رمائی۔ گل پلّو نمو نمو نمسکار سجدہ کر کے خوشی مناؤندے، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ چار گنٹ دہ دشا پر تھی آکاش تیرا دھیان لگاؤندے، منڈل منڈپ تیرا راہ تکائی۔ کلجک جیو جنت تیرے کولوں اکھ شرماؤندے، نیزت نین نہ کوئے ملائی۔ جگت وکار کرن من بھاؤندے، بھے بھو سرتوں گئے بھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائی۔ جن بھگت کہن پر بھ کلجک دیکھ اپنی دُنیا، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھیان لگائی۔ ست رہیا نہ رکھیاں نیناں، ملا شیخ مساتک مصلہ حق نہ کوئے سنائی۔ سرتوں اوڈھن لٹھے چُنیاں، چوٹی پڑدا سیس نہ کوئے لکائی۔ تیرا بھیو نہ آیا گھر گجھیر وڈ وڈ گُنیاں، ودت سمجھ کوئے نہ پائی۔ تیری اندروں اڑ کے دھار شبد اناد کسے نہ سُنیا، راگی اپنا اپنا راگ رہے الائی۔ اندر وڑ کے سرتی سرت تیری کرپا نال کسے نہ کھلیا، اکال مورت نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن اپنا پھیرا پائی۔ جن بھگت کہن تیرا دیکھیا کھیل عجیب، عجب تیری وڈیائی۔ کلجک روندے دیکھے نما نے غریب، مہر نظر نہ کوئے اٹھائی۔ بھائی بھائیاں بنے شریک، پتا پوت کرے لڑائی۔ گر چیل چیل گرو دئے حدیث، کلمہ کلام جگت سنائی۔ لیکھا چکھیا نہ ہست کیٹ، اوچ نیچ پندھ نہ کوئے مکائی۔ کایا دسے نہ کوئی ٹھانڈی سیت، اگنی اگ رہی تپائی۔ سری بھگوان تیرے نال لائے نہ کوئی

پریت، ساچا سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم ہو سہائیا۔ جن بھگت کہے دیکھ اپنا جہان، جہالت چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ کسے نظر نہ آئے دُھر دارام، جو ہر گھٹ رہیا سہائیا۔ کوئی دیکھ نہ سکے سچا کاہن، جو لکھ چوڑاسی اندر بنسری نام رہیا وجائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے اوہدا امام، پروردگار نورِ الٰہیا۔ کوئی جان نہ سکے پُرکھ اکال، کی تیری وڈیائیا۔ کوڑی کرپا چاروں کُنٹ نچے کدے پاوے دھال، مکھ گھنگٹ رہی اُٹھائیا۔ ورنّا برناں سکے نہ کوئے سنبھال، سر ہتھ نہ کوئے اُکائیا۔ بن ہر نامے سارے دسے کنگال، خالی بھانڈے نظری آئیا۔ ساچا بنے نہ کوئے دلال، وچولا نظر کوئے نہ آئیا۔ حقیقت دسے نہ کوئے حلال، منسا پور نہ کوئے دکھائیا۔ چار کُنٹ اولڑی چال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دے دُھر دا ور، سر مستک ہتھ اُکائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ دیکھ لوکمت، دھرنی دھرت دھول رہی گر لائیا۔ ساچا دیوے نہ کوئی ساتھ، دُھر دا سنگی نظر کوئے نہ آئیا۔ رسنا جہوا بٹی دند پڑھن تیرا پاٹھ، اندر وڈ کے نرُگن تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ صاحبِ سوامی دیکھ اندھیری رات، انتریامی پھیرا پائیا۔ لکھ چوڑاسی کسے لیکھے لگے نہ پون سواس، پون پونی دے دُہائیا۔ منزل پوڑی چڑھے کوئی نہ گھاٹ، رُڑھدی دیکھ لوکائیا۔ آتم سیجا سٹا کوئی نہ کھاٹ، جگت سینگھاسن رہے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ تیری اوٹ، آسرا دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کوڑی کرپا اندروں کدھ دے کھوٹ، کھوٹے کھرے لئے بنائیا۔ اپنے نام دی لا اگمی چوٹ، سوئی سرتی دے اُٹھائیا۔ آلیوں ڈگے پھڑ بوٹ، بے پرواہ دیا کمائیا۔ کر پرکاش گھر نرمل جوت، دیوا باقی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پڑدا چک جائے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق اِکو رنگ دکھائیا۔ اپنے نام دا ساچا دس سلوک، بھتی کرنی نہ پئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ دس دے پڑھنا، نراکھر دے سمجھائیا۔ اپنی منزل دسدے چڑھنا، گھر گھر وچ راہ پر گٹائیا۔ ٹیڈھی بنک دسدے پار کرنا، ایڑا پنجل بیٹھے سپس نوایا۔ سچ دوارے دس دے کھڑنا، کُنڈی کھڑکی آپ کھلائیا۔ ساچا ڈھولا دسدے پڑھنا، توں میرا میں تیرا راگ الائیا۔ جینودیّاں جگ دسدے مرنا، مریّاں جیوت رُپ وٹائیا۔ اپنے اندر دسدے وسنا، محل اٹل ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے سمجھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ پڑدا کھول، اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرے نام دا سُنیے

اگئی ڈھول، ڈھولک جھیننا نہ کوئے کھڑکائی۔ تیرا سندیشہ سُنئے انوکھا بول، جس دا جس چھٹی راگ رہے گائی۔ تیرا درس کریئے انمول، سنمکھ اپنا کھڑا دے دکھائی۔ سد وسیئے تیرے کول، جگت وچھوڑا پندھ مُکائی۔ انتر آتم جانا مَوَل، پر ماتم بھو مٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے ہو سہائی۔ جن بھگت کہن پر بھ چاڑھ دے رنگ، اندھڑا آپ رنگائی۔ تُوں صاحب سورا سربنگ، سمر تھ تیری سرنائی۔ در ٹھانڈا تیرا اِکو رہے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اپنے پریم دا دے اند، نجاند اند وچوں درسائی۔ تیرا ڈھولا گائیے چھند، اِکو راگ الائی۔ لیکھا نگ جائے بتی دند، رسنا جھوا لوڑ رہے نہ رائی۔ گھر پرکاش کرنا چند، جوتی جوت ڈگمگائی۔ تیری سچ ویکھیے اک پلنگ، جس اُپر نرگن بیٹھا آسن لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دے وڈیائی۔ جن بھگت کہن ساڈا ویکھ سریر، پنجاں تتاں والا نظری آئی۔ بن تیری کرپا آوے نہ کوئی دھیر، ساتنک ست نہ کوئے کرائی۔ کوڑی کریا شرع و جازنجیر، کل سکے نہ کوئے تڑائی۔ بدلی وچ بدل سکے نہ کوئے تقدیر، تدبیر سکے نہ کوئے بنائی۔ تیتوں لبھدے پھر دے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت وڈ فقیر، فقریاں وچ تیرا راگ سنائی۔ تُوں چوٹی چاڑھ اوس اخیر، جس گھر وسیں شہنشاہیا۔ جس گرہ ملاوا ہویا کبیر، سو مندر دے دکھائی۔ تیرا لیکھا بے نظیر، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ صدی ویہویں ہوئے دِگیر، دلبر ملیا نہ سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لئے ترائی۔ جن بھگت کہن تیری ویکھی سرشی، چار کُنٹ دھیان لگائی۔ لکھ چوڑا سی جوڑا جوڑا دے گرہستی، آتم سیجا سری بھگونت تیری سچ نہ کوئے ہنڈھائی۔ سچ دوارے کھلی ویکھی نہ کسے درشی، دید عید چند نہ کوئے رُشنائی۔ جھگڑا رہیا سورگ بہشتی، دوویں رہے گر لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اِکو گھر دکھائی۔ جن بھگت کہن کھول دروازہ، گھر ٹھانڈے اک عرضیائی۔ تُوں شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ اکھوائی۔ جگ چوڑی نت نوت گرکھاں رکھیں لاجا، ہر جن ساچے گلے لگائی۔ کلجک میٹ اندھیری راتا، بھنڑی رین دے دکھائی۔ نظری آویں اک اِکانتا، دُجا سنگ نہ کوئے نبھائی۔ تُوں ہی پتا تُوں ہی ماتا، پتا پوت گود اُٹھائی۔ دُھر دا دے دے اپنا ساتھ، سگی ہو کے انگ لگائی۔ ناتا ٹٹ جائے تت آٹھا، نو دوارے پندھ چُکائی۔ دسویں ویکھاں اک تماشا، تیرا نور ظہور کرے رُشنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لگائی۔ جن بھگت

کہن تیرے چرن لگے سُرتی، آلس نندرا رہن کوئے نہ پائیا۔ اِکو دھار نظری آئے نرتی، نرویر تیری سرناپیا۔ تیرے چرن کول لگی رہے برتی، کھجک کِریا نہ سکے تڑاپیا۔ میں دُہاگن لکھ چوراسی وچوں آئی پھردی، تیری آتم دیاں دُہاپیا۔ میٹوں اڈیک پر بھ تیری چر دی، بچھلا لیکھا دے مُکاپیا۔ ایہہ کھیل اگئی نرویر نر دی، نراکار دے سمجھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھاپیا۔ جن بھگت کہے میری آسا منسا، پر بھ تیری آس رکھاپیا۔ جنم جنم دا چک جائے سنسا، ہوئے روگ رہن نہ پائیا۔ بن نمانا در تے کہندا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ تیری اوٹ تکاپیا۔ سچ دوارے کر بیننتی دُھندا، گل وچ پلّو پائیا۔ میٹوں کوئی نظر نہ آئے چڑھدا لہندا، دکھن پہاڑ سنگ نہ کوئے رکھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، صاحب سلطان تیری وڈیپیا۔ جن بھگت کہے میری ویکھ ترسنا، تر کھا رہی جناپیا۔ میں ویکھے برہما شو وشنا، نرگن سرگن کھوج کھجاپیا۔ میں راہ تکیا راما کرشنا، عیسیٰ موسیٰ محمد نین اکھ اٹھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا اپنا گھر، جس گرہ ملے مان وڈیپیا۔ جن بھگت کہے میں تیرا چند، کوٹن کوٹ چندرما بیٹھے سیس نوایا۔ تیرے نام دا ڈھولا سدا گاواں چھند، دُھر داراگ اک الایا۔ تیرے پریم داماناں انند، ناتا توڑ کے جگت لوکاپیا۔ ۱۱۷۳

توں ٹھاکر سوامی پت پر میشور انتریامی جگ جنم دی ٹٹی لینی گنڈھ، گنڈھنہار تیرے ہتھ وڈیپیا۔ سوچھ سرُپی بن رنگ رُپی شاہو بھوپی درشن دے کے کرنا انند، انند اپنا میری جھولی پائیا۔ ہوں کھکھک کھکھاری درویش تیرے در تے رہیا منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ناتا چھڈ سرشت سبائی ور بھنڈ، برہمنڈ تیرے چرناں ہیٹھاں نظری آیا۔ توں دین دیال سدا بخشند، شاہ پاتشاہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دینا مُکاپیا۔ جن بھگت کہے میں تیرا جوگی، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ کھوجن کوئے نہ جاپیا۔ توں ٹھاکر میرا دُھر سنجوگی، جن وچھڑے لئیں ملایا۔ توں آتم رسیا ساچا بھوگی، ساچی سیجا اک سہاپیا۔ میں برہوں وجوگی دُھر داروگی، جگ جگ تیرا دھیان لگاپیا۔ توں لکھ چوراسی ساچا کھوجی، کوٹن کوٹاں وچوں گرکھ اپنے لئیں اٹھاپیا۔ توں انتر آتم بدھ بیک سب دی رہیا سودھی، دُرمت میل آپ دھوایا۔ دھن بھاگ پر بھ جے اپنے ملن دی دیویں سو جھی، پڑدا اُپر اٹھاپیا۔ بے شک میٹوں طعنے دیون لوکی، جھگڑا کرے لوکاپیا۔ میں کہاں میٹوں ٹھاکر ملیا موبی، جو میری کایا مندر اندر اپنی مجلس سدا لگاپیا۔ اوہ بن کے دُھر دا دھوبی، میری

دُرمَت مِل رہیادھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمرتھ دینی اک سرناہیا۔ جن بھگت کہے میں چھڈیا جھگڑا جھیرا، پر بھ چرن کول ملی سرناہیا۔ میرا ساڈھے تن ہتھ و سیا کھیڑا، بنک ہوئی رُشناہیا۔ آون جاون چُکیا گیرا، لکھ چوراسی پندھ کٹاہیا۔ مات گربھ پاؤنا پئے نہ پھیرا، دس دس ماس اگن نہ کوئے تپاہیا۔ شتوہ دریائے دُبے نہ بیڑا، بن ونجھ مہانے پار لنگھایا۔ جس نام جنایا تیرا میرا، سوہنگ سچ درڑاہیا۔ سو صاحب سوامی نیرن نیرا، گھر گھر بیٹھا آسن لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت پریتی توڑ نہایا۔ جن بھگت کہے میری نہج جائے توڑ، ادھو چکار نہ کوئے رکھایا۔ پُرکھ اکال کہے میں نرگن ہو کے اپنے نال لیا جوڑ، سرگن میلا سچ سُبھایا۔ جن بھگت کہے میرا لیکھا کئے اندھیرا گھور، اندھ اگیان نظر نہ آہیا۔ سری بھگوان کہے تیری میرے ہتھ دُور، چور یار لٹ کوئے نہ جاہیا۔ جن بھگت کہے میں ویکھاں کر کے غور، گھر گمبھیرا کو نظری آہیا۔ ابناشی کرتا کہے پر بھو جن بھگتاں رکھے سدا لوڑ، بھگت بھگوان اکو رنگ سماہیا۔ کلج انتم جائے بھڑ، بھڑی بھڑی کرنی نہ پئے دُہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے میل ملاہیا۔ جن بھگت کہے پر بھ تیرا ملاپ، میل ملاوا ساچا نظری آہیا۔ تُوں ٹھاکر سوامی دُھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوایا۔ میں تیرا کراں اکو جاپ، اور نہ کوئے سرناہیا۔ ترے گن مایا میٹ سنتاپ، پنج تت نہ کوئے لڑاہیا۔ درشن دے ساکھیاں، گھر گھر وچ نظری آہیا۔ سُرُتی شبدی جوڑ نات، ناتا اپنے نال رکھایا۔ انتر آتم پوری ہووے خواہش، خالص اپنا رنگ رنگاہیا۔ برتھا جائے کوئی نہ سانس، ساہ ساہ توہے دھیایا۔ رُوح بُت پت پُنیت دوویں کرنے پاک، پت رہن کوئے نہ پاہیا۔ اندر باہر گپت ظاہر ایہتے اوتھے دو جہاناں دینا سگلا ساتھ، دُھر دے مالک خالق بن پرتپاک اپنی سیو کماہیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دی اکو ذات، پار برہم برہم پار برہم وچ سماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اکو دینی دات، وست اموک کایا گوک نام بھنڈارا بن ورتارا جھولی پاہیا۔

☆ ۱۹ گھنٹہ ۲۰۲۱ بکرمی جاگیر داس دے گرہ خیالی والا ☆

جن بھگت کہے پر بھ کھول دے پڑدا، اولہا رہن کوئے نہ پائیا۔ بھو کھلا دے اپنے گھر دا، گرہ مندر خوشی منایا۔ جگ چوکڑی نت نوت تیتوں
 لہجدا، دوجی آس نہ کوئے رکھایا۔ بن تیرے چرناں کراں کوئے نہ سجدہ، سیس جگدیس نہ کسے جھکایا۔ بن تیری منزل میرا پینڈا مول نہ مکدا، چاروں
 گنت بھجیاں بن بن پاندھی راہیا۔ لیکھا مکا دے آر پار حد دا، مہر نظر اک اٹھایا۔ میں بالا ندھا تیری جد دا، پشت پناہ ہتھ لگایا۔ تیرا کھیل اگلی اکھ دا،
 نرگن نرویر کر زشانیا۔ میں درس کراں پر تکھ دا، باہر کھوجن کوئے نہ جانیا۔ میرا لہنا دے دے حق دا، حقیقت تیرے وچوں نظری آئی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا میلا لے ملائی۔ جن بھگت کہے پر بھ کھول دے پڑدا، کیوں بیٹھا مکھ چھپایا۔ میں بن بیراگی برہوں اندر سڑدا، اگنی
 تت تپائی۔ توں روپ انوپ نرائن نر دا، نر ہر تیری بے پرواہیا۔ توں سچھنڈ دوارے اُچ منارے وسدا، میں لوکماں دھیان لگایا۔ میں بھکھا تیرے
 جس دا، سد صفتاں وچ صلاحیا۔ توں رہبر میرے رتھ دا، ساڈھے تن ہتھ دے وڈیایا۔ میں تیرا نام رندا، من کا منکا دے بھوایا۔ توں مالک میرے
 ہٹ دا، بن ونجارا سیو کمایا۔ میں پیاسا تیرے رس دا، امرت جھرنا دے جھرائیا۔ توں ہر گھٹ اندر وسدا، گھر مندر خوشی منایا۔ اکو بول جیکارا الکھ دا،
 در تیرے الکھ سنایا۔ توں صاحب سلطان کیوں وکھرا وسدا، جھلی نہ جائے جدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا لے ملائی۔ جن
 بھگت کہے پر بھ کیوں پھریں لگدا، مکھ گھنگٹ دے اٹھایا۔ تیرا ناتا پتا پت دا، پت پر میثور تیری اک سرنایا۔ میرا جھگڑا مکے دُکھ دا، سکھ ساگر روپ
 سمایا۔ توں آد جگاد جن بھگتاں گودی چکدا، گلوکڑی اکو پائی۔ دو جہان کدے نہ رُسدا، سنمکھ ہو نہ مکھ بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 میرا لہنا اپنے لیکھے پائی۔ جن بھگت کہے پر بھ میل اکھیں، کیوں اپنا آپ رہیا بدلایا۔ میں آد جگادی تیری سخی، توں مالک بے پرواہیا۔ توں شاہ شاہانہ دھر
 دا پتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ میں لال رنگن تیری لائی ہتھیں، دوئے جوڑ سیس نوائیا۔ میں سیس گنداں پٹی، نیر کجل دھار بندھایا۔ اکو آس پریتم
 رکھی، سری بھگوان تیرا راہ تکانیا۔ کون ویلا آئیں وہیر گھتی، دھر دا پاندھی بن کے راہیا۔ اپنے نام دی سمجھا دے پٹی، جگت ودیا لیکھا دے مکائی۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرِ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت کہے کیوں ہويا اوہلے، اچھل چھل دھاری اپنا کھیل کھلایا۔ بھاگ لگا دے کایا چولے، بنک دھاری تیری وجے ودھایا۔ سچ نام سنا دے سوہلے، ڈھولے راگ الاپیا۔ ٹنڈھ بن پڑدا کوئی نہ کھولے، بجر کپاٹ نہ کوئے تڑاپیا۔ سُر تتی انتر شبد نہ موئے، وسادی وساد روپ نہ کوئے جنایا۔ سوہنا گیت اگئی چھند کوئی نہ بولے، سوہنگ کرے نہ کوئے پڑھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سنجگ تریتا دواپر کلجک جیواں جتناں بن کے گئے وچولے، بھگوان بھگت سدھا تیرا راہ نکالیا۔ ڈکھ روگ سنپا ویکھ کدے نہ ڈولے، من کا منکا نہ کوئے بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساجن لے ملاپیا۔ جن بھگت کہن کیوں کھیلیں لگن میٹی، مینڈا تینڈا لیکھا دے مکاپیا۔ تیری دھار باریک سب توں نئی، نئی نکیاں وچوں نظری آپیا۔ تیری چار ورن توں باہر سدا سکھی، ذات پات دین مذہب نہ کوئے رکھایا۔ اکو تیرے نام دی پڑھدے ساچی چٹھی، دوجا حرف ویکھن کوئے نہ پاپا۔ جدھر ویکھن تیری دھار دسی، دہ دشا ہوئے رُشاپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میل لے ملاپیا۔ جن بھگت کہن پر بھ آ جا آگے، پچھلا پنڈھ مکاپیا۔ در درویش تیرے حکمے بدھے، بیٹھے سیس نوایا۔ کلجک بپرے ہوئے بگے، کاگ ہنس روپ نہ کوئے وٹاپا۔ بن اوڈھن پھر دے ننگے، سیس جگدیس نہ کوئے سہاپا۔ رس ملے نہ امرت ٹھنڈے، اگنی تت نہ کوئے بُجھاپا۔ جنم کرم دی ٹٹی کوئی نہ گنڈھے، دُھر دا میل نہ کوئے ملاپیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در تیرا رہے منگے، در درویش الکھ جگاپا۔ توں صاحب سلطان بھگت سہیلا سورا سربنگے، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ کلجک اتم دھار ویکھ کنڈھے، کوڑ گڑیا را رہیا گر لاپا۔ من واسنا جیو جنت ہوئے گندے، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ ہوں ٹھا کر سوامی بھگت بھگوان تیرے بندے، بندنا کر کر اکو سیس نوایا۔ ساک سجن بھائی بھین گڑا وے چھڈے، مات پت سنگ نہ کوئے رکھاپا۔ سچ پریتی دُھر دی ریتی سرن سرنائی تیری لگے، آتم پر ماتم پر ماتم تیرا راہ نکالیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کلجک اگنی اگتے، ساتک ست نہ کوئے کراپا۔ جن بھگت سہیلا تیرا اکو ڈھولا چے، سوہنگ ست کرے پڑھاپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لینا بہاپا۔ جن بھگت کہے پر بھ دے دلاسا، سرن تیری سرنایا۔ چرن کول ملے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ سچ پریتی جڑے ناتا، کوڑی کریا دے تچاپا۔ ایتھے اوتھے ہو راکھا، سیوک بن کے

سیو کمائی۔ خالی بھر دے کایا کاسہ، دست امولک اک ورتائی۔ دیا باقی نور ہووے پرکاشا، اندھ اندھیر مٹائی۔ ساچے منڈل پوے راسا، سرتی شبدی گوپی کاہن نچائی۔ بھاگ لگے وچ پر بھاسا، سیتا رام وچے ودھائی۔ نانک گوہند گاؤے گاتھا، توں میرا میں تیری کراں پڑھائی۔ جن بھگتاں در ملے ٹھاندا، اگنی تت گوائی۔ سنت سہیلا تیرا ڈھولا گاندا، گا گا شکر منائی۔ گرگھ تیرا پریم پیار پریتی توڑ نبھاندا، اوڑک تیری سیو کمائی۔ گرگھ چرن کول سیس نواندا، دھوڑی ٹکا خاک رمائی۔ مرید مرشد تیرے حکم باندھا، بندنا کہہ کہہ شکر منائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، جن بھگتاں رہیا جنائی۔ جن بھگت کہے توں ٹھا کر میرا، ٹھوکر اپنا نام لگائی۔ ابناشی کرتا کہے توں میرا چیرا، گھر ساچے وچے ودھائی۔ جن بھگت کہے پر بھ آئیڑا، دُور دُراڈا پندھ مکائی۔ سری بھگوان کہے میں تیرا وساواں کھیڑا، گھر ساچے خوشی منائی۔ جن بھگت کہے پر بھ جوٹھا جھوٹھا ڈھاہ دے ڈیرہ، بھانڈا بھرم بھو بھنائی۔ سری بھگوان کہے میں کھلا کراں ویڑا، کوڑی کریا کوئے رہن نہ پائی۔ جن بھگت کہے میرا اپنے کندھ اٹھالے بیڑا، بن ملاح ہو سہائی۔ سری بھگوان کہے میں کھیوٹ کھیٹا تیرا، نیا نوکا اپنا نام چڑھائی۔ جن بھگت کہے میرا آون جاون لگھ چوڑا سی چک جائے جھیرا، جھگڑا اور رہن نہ پائی۔ ابناشی کرتا کہے تیرا ساچے گھر وسیرا، سچکھنڈ دیاں مان وڈیائی۔ جن بھگت کہے پر بھو تیرے چرناں لگے ڈیرہ، دُوجا نظر کوئے نہ آئی۔ سری بھگوان کہے توں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو روپ سمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشے سچ سچی سرنائی۔ سری بھگوان کہے سُن بھگت جن لال، لالن دیاں جنائی۔ بھاگ لگاواں کایا سچی دھر مسال، دھرم دوار اک دکھائی۔ کوڑی کریا کوڑ جنجال، مایا ممتا موہ مٹائی۔ مرشد ہو کے بچھاں حال، مریداں دیاں مان وڈیائی۔ لیکھا چکا کے شاہ کنگال، نیچ اوچ اپنے رنگ رنگائی۔ ست سرپوئی وجا کے تال، دُھن ناد راگ اک شنوائی۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کھال، خالص اپنا روپ دیاں درسائی۔ سرتی کدے نہ ہووے بے حال، بہل ہو نہ دے دُہائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لئے سمجھائی۔ سری بھگوان کہے سُن بھگت انوکھے، ہر وکھری دھار چلائیندا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹھے، کپڑ اپنا ماٹی تن آپ وڈیائیندا۔ گھر گمبھیر بے نظیر جن بھگتاں سوچ آپے سوچے، دُوجا سمجھ نہ کوئے سمجھائیندا۔ نام جنا کے اک سلوکے، بھو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ پڑھنے پین نہ پُستک پوتھے، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، سر اپنا ہتھ ٹکانندا۔ جن بھگت کہے پر بھ دے دے نام، نرا کھر کر پڑھائیا۔ امرت آتم پیا دے جام، سچ ٹماری اک وکھائیا۔ بھو کھلا دے کایا گرام،
 نگر کھیرا اک وسائیا۔ شبد نرالا لا دے بان، انیالا آپ چلائیا۔ بھاگ لگا دے سچ مکان، کایا کعبہ کر رُشنائیا۔ نظری آئے اک امام، بے پرواہ پھیرا پائیا۔
 ساچا کلمہ سنا دے کان، کائنات ملے وڈیائیا۔ دُھر سندیشہ دے فرمان، فُرنامن دا بند کرائیا۔ اگلی مشکل کر آسان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ تیرا کھیل سدا
 مہان، خالق خلق سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ صدی چودھویں چار گنت دہ وِشا چڑھدا ویکھ طوفان، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ ثابت دے نہ کوئی دھرم ایمان، صدق
 صوری نظر کوئے نہ آئیا۔ نیز روندی انجیل قرآن، کعبیاں وِچ پئی دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لے ترائیا۔ جن بھگت
 کہے میں تیرا بردا، بندی خانہ دے تڑائیا۔ تُوں مالک میرے گھر دا، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ میں آد جگاد جگ چو کڑی سدا تیتھوں ڈردا، دُجا بھے نہ
 کوئے جنائیا۔ بن تیرے نام کلمہ کوئی نہ پڑھدا، اکھراں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ بن تیرے مندر کوئے نہ چڑھدا، دُجے در نہ پھیرا پائیا۔ بن تیرے پلو لڑ
 کوئے نہ پھردا، دُجا انگ نہ کوئے رکھائیا۔ تیرا روپ انوپ ویکھ نرائن نر دا، میری آسا خوشی منائیا۔ تُوں درس کرا تھر گھر دا، جس گھر شبدي بیٹھا
 بے پرواہیا۔ آگے پُرکھ اکال دادا، پت پر میثور اپنے انگ لگائیا۔ جتھے گیا پھیر کوئی نہ مُردا، اون گون نہ کوئے بھوائیا۔ انتم جوتی جوت ملدا، تتاں والا ناتا
 دے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد سدا ہو سہائیا۔ جن بھگت کہے کر مہربانی، محبوب تیری سرنائیا۔ تیرے در دی ویکھاں نشانی،
 نچھاور اپنا آپ کرائیا۔ جتھے امرت پینا پئے نہ پانی، تر سنا بُھکھ نہ کوئے ستائیا۔ جتھے پڑھنی پئے نہ بانی، رسنا جہوا بتی دند نہ کوئے ہلکائیا۔ جتھے نظر نہ آئے
 کوئی کھانی، اندج جیرج اتبجج سیج روپ نہ کوئے وٹائیا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ تیری اکو جوت نورانی، نورو نور نور رُشنائیا۔ میں ویکھاں تیرا حق مقامی، جس
 گھر بیٹھا سو بھاپائیا۔ شاہ پاتشاہ سچے سلطانی، اک تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ٹھانڈے لینا بہائیا۔ جن بھگت کہے
 ٹھانڈے گھر سد، صدا ناؤں سناٹیا۔ جگت کنارہ پار ہووے حد، آدھو چکار نہ کوئے رکھائیا۔ تیری سبجے چڑھاں بھج، اپنا بل دھرائیا۔ تیرا نام بھنڈارا پیواں
 ساچی مدھ، رس اکو اک رکھائیا۔ ساچا ڈھولا گاواں چھند، نعرہ حق الایا۔ میرا خوشی ہووے بند بند، تیری بندنا اکو بھائیا۔ تُوں دین دیال صاحب بخشند،

بخشش رحمت دے کمائی۔ تیرے نال مل کے تیرا آوے اند، دوجی آس رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچے دینی وڈیائی۔ جن بھگت کہے تیرا در گھر چنگا، پر بھہ اکو نظری آئی۔ جتھے نہاؤنا پئے نہ کسے گنگا، جمناسرتی گوداوری نظر کوئے نہ آئی۔ جن بھگت کہے اکو پریم رس ملے ٹھنڈا، اگنی اگت نہ لاگے رانیا۔ جن بھگت کہے نہ کوئی تتاں والا مُش دے بندہ، خاکی خاک نہ کوئے سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچے لے اُکائی۔ جن بھگت کہے تیرا سچ ٹکانا، ٹکسی لا کے دھیان لگائی۔ پر بھہ دے دے شبد بھانا، بن سوالی الکھ جگائی۔ کسے ہتھ نہ آوے راجا رانا، کوٹن کوٹ روندے ویکھے مارن دھاین۔ کلجگ انتم ورتے بھانا، بھاوی سب دے سرتے چھائی۔ کرپا کر سیری بھگوانا، بھگوان تیرا راہ تکائی۔ ہوں مورکھ مگدھ بال انجانا، بچپن تیری جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ رکھائی۔ جن بھگت کہے پر بھہ کر بختیش، رحمت سچ کمائی۔ چھتر جھلے اک تیرے سیس، چھتر دھاری اک اکھوائی۔ تیتوں گر اوتار پیر پینمبر منن جگدیش، جگت دالاک بے پرواہیا۔ تیرا کلمہ پڑھن حدیث، تیرے نام دے ڈھولے گا گا شکر منائی۔ ٹوں بیٹھا رہیں سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئی۔ کسے ہتھ نہ آویں مندر مسیت، شودوالے مٹھ رہے گر لائی۔ جن بھگت رکھن سد تیری اڈیک، جگ جگ جن بھگتاں ہوئیں سہائی۔ پر بھہ اپنے گھر اپنی دیکھ تارنخ، جس دالاس برکھ دوس رین سمجھ کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دے مالک ہو سہائی۔ جن بھگت کہے پر بھہ پورن برہم، پاربرہم دے جنائی۔ میں سمجھ نہ سکاں اپنا کرم، نہکرمی بھو کھلایا۔ میں جان نہ سکاں اپنا دھرم، ادھرمی روپ نہ کوئے درڑائی۔ میں پانہ سکاں اپنا ورن، اورن رہے گر لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا دس دے چڑھن، گھاٹی اپنی پار کرائی۔ جن بھگت کہے تیری اوکھی مشکل کیہڑی گھاٹی، لکھ چوراسی چڑھن کوئے نہ پائی۔ ابناشی کرتا کہے ایہہ دس والی نہیں کوئی باقی، رسنا جہوا صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جنہاں بھگتاں دالناں آپ ساتھی، اندر ہو کے سنگ نبھائی۔ اوہ منزل چڑھن میری گھاٹی، پندھ اپنا لین مکائی۔ لہنا دینا مکا کے پر تھی اکاشی، گگن گگنتر اُپر سو بھاپائی۔ ملے میل پُرکھ ابناشی، آون جاون پتت پاون لیکھا دے

مُکائی۔ بھگت بھگوان دی اِکو راسی، رِشی مُنی سارے گئے جس گائی۔ جس گھر مندر گرہ دا آپ نواسی، واسا اوسے تھاں کرائیا۔ جن بھگتاں پچھے رہن نہ دیوے کوئی باقی، اگلا پچھلا لیکھا سارا دے مُکائی۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، جنہاں ملیا دُھر دا ساتھی، اوہ جن بھگت ساتھ سارے گئے تَجائی۔

☆ ۲۰ مگھڑ ۲۰۲۱ بکرمی بگھر سنگھ دے گرہ برگاڑی ☆

گرگھ آسا کہے میں تگاں راہ، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگائی۔ کون ویلا پر بھ ملے ملاح، ست ستوادی بیڑا اپنے کندھ اٹھائی۔ جنم کرم دا لہنا دینا دے مُکا، لیکھا دُھر دا جھولی پائی۔ ساچا منتر دے درڑا، ڈھولا اپنا نام سُنائیا۔ پڑدا اوہلا دے اٹھا، گھر گھر وِچ بھید کھلایا۔ انتر آتم امرت رس دے پیا، جگت ترسنا بُھکھ مٹائی۔ شبد انادی اگمی ناد دے سُنا، راگاں ناداں لوڑ رہن نہ پائی۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا دیا باقی کملاپاتی کرے رُشا، جوت نورو نور نور رُشائی۔ سچ سُنجننا سوبھاوت سِری بھگونت گرہ مندر دے وکھا، منزل اپنا پندھ مُکائی۔ نرگن زرویر پُرکھ اکال دین دیاں ملے سچ سُبھا، بندھن دُؤ آرہن کوئے نہ پائی۔ گھر سوامی ٹھا کر پیتا ٹھانڈا سیتا نچ نیتز درس دے وکھا، سوچھ سروپی ست سروپی انرنگ روپی شاہو بھوپي اِکو نظری آئی۔ چاؤ گھنیراوسے نیرا، دُور دُراڈا پندھ دے مُکا، محبوب سچ عروج حُجرہ حق دے سُہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا منسا پور کرائیا۔ گرگھ آسا کہے میں تگاں نین، نچ نیتز اکھ کھلایا۔ برہوں ویراگن بن کے پاواں وین، دھیرج دھیر نظر کوئے نہ آئی۔ ناتا چھڈ کے ساک سبجن سین، ٹھا کر اِکو تیری اوٹ رکھائی۔ کون ویلا پر بھ چکاوں لہن دین، پورب لہنا جھولی پائی۔ چرن کول بخشیش سچا بہن، دو جہاناں پندھ مُکائی۔ ایہو نام سنگیت ڈھولا گاواں گائے، گھر گمبھیر تیری آس رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سوامی ویکھ وکھائی۔ گرگھ آسا کہے میں جگت نمائی، ہنکار وکار نظر کوئے نہ آئی۔ نت نوت جگ چوکڑی سبجک تریتا دوا پرکھج اِکو چاؤ ملاں دُھر دے ہانی، دُوجا سنگی نظر کوئے نہ آئی۔ جس دی مہما اکھ کتھا گاوے چارے ہانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنا راگ الائی۔ جس دا اتم سریشٹ نرمل اٹھسٹھ تیرتھ نالوں امرت جل پانی، گنگا گوداوری جمنا سُرستی نیوں نیوں لاگن پائی۔ جس دی رچنا

چار جُگ انڈج جیرج اُتہج سیتج چارے کھانی، چار کُنٹ دہ دشا اُتر پورب پچھم دکھن اِکو نظری آئیآ۔ جو آد جُگاد نِت نوت لکھ چوڑاسی جیو جنت ہر گھٹ
 جان جانی، نرویر نرکار نرکار گھر گھر ڈیرہ لائیآ۔ میں اُس دی سنگھڑ سنجی پریم پریتی وچ بناں سوانی، دوس رین اٹھے پہر گھڑی پل برکھ ماس ساچی سیو
 کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا دُھر داسنگ رکھائیآ۔ گرکھ آسا کہے میں رہی بھج، چار کُنٹ اپنا پندھ مُکائیآ۔ کون ویلے میرا سوامی
 ٹھاکر گرہ مندر لئے سد، صدا اپنا نام سنائیآ۔ جنم کرم دی میٹ کے حد، نہکرمی اپنے رنگ رنگائیآ۔ جس نالوں وچھڑ کے ہوئی الگ، سو اپنے انگ لئے
 لگائیآ۔ کرپا کرے سورا سربگ، ست ستوادی ہوئے سہائیآ۔ میرا لیکھا چھٹ جائے کعبیاں والا جج، گھر جُجرہ دے وکھائیآ۔ میں نیز لوچن درشن کراں رنج،
 نوری جلوہ ظاہر ظہور اِکو نظری آئیآ۔ کوڑ گُریارا ناتا دیواں تچ، کام کردھہ لو بھہ موہ ہنکار میرے سنگ رہن نہ پائیآ۔ میں جنم کرم دا پورب لیکھا نیز رو
 کے دیواں دس، بھيو ابھیدا اپنا دیاں کھلائیآ۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، تیری مہما گاواں اکھ، دُجی کراں نہ کوئے پڑھائیآ۔ تیرے چرن سرن کول جاواں
 ڈھٹھ، ست سنتوکھ دھیرج دے جت، ست ستوادی تیری اوٹ رکھائیآ۔ اندر باہر گپت ظاہر انتر آتم پرما تم ساچی دے مت، منوا من اٹھ نہ دہ دشا
 دھائیآ۔ تیرے ملن دی اِکو کھلے اکھ، دوئے لوچن لوڑ رہے نہ رائیآ۔ بے گاواں تے تیرا جس، ڈھولا دُھر دا راگ لائیآ۔ میرے پریتم میرا جھولی پا دے
 حقیقت حق، در ٹھانڈے سیس نوائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے مُکائیآ۔ گرکھ آسا کہے میں چھوٹی ترشنا، ترکھا تیری اک
 رکھائیآ۔ میں چھڈ کے برہما شو مہیش وشنا، مہکھائے ورگے دینتاں دتا تجائیآ۔ میں ناتا توڑ کے راما کرشنا، در سدا تیری اوٹ رکھائیآ۔ میں لکھ کر وڑ جنم جنم
 دے کیتے یتنا، یتھا یوگ تیری سیو کمائیآ۔ کون ویلا پر بھ میرے گھر آئے اپنے وطن، بے وطن اپنے نال ملائیآ۔ جس دے سنمکھ ہو کے ہسنا، ہستی وچوں
 ہستی لئے پرگٹائیآ۔ جس دا امرت اگئی اِکو چکھنا، رسنا جہوا سواد نہ کوئے وڈیائیآ۔ جس دے چرن کول سدا وسنا، دو جہان نہ کوئے جڈائیآ۔ جس دا مارگ
 اِکو لگنا، ست ستوادی برہم برہمادی آد جُگادی بے پرواہیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیآ۔ گرکھ ترشنا
 کہے میں کملی کو جھی، تڈھ بن سُر ت کوئے نہ آئیآ۔ اپنے ملن دی آپے بخش سو جھی، سوئی سوانی آپ اٹھائیآ۔ میں جنم کرم دی بچھلی روگی، اوگن ہار

دیاں دُہائیا۔ میرا ناتا چھڈ گئے ویدی سوڈھی، دُھر داسنگ نہ کوئے نبھائیا۔ بن پُرکھ اکال کوئی نہ چکے گودی، پھڑ باہوں گلے نہ کوئے لگائیا۔ مینٹوں طعنے دیندے لوکی، چار گنٹ پئی دُہائیا۔ مینٹھوں پڑھی نہیں جاندی اکھراں والی پوتھی، اکو تیرا نام دھئیائیا۔ مینٹوں منزل دس دے سوکھی، پندھ اگلا لواں مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر تیرے آس رکھائیا۔ گرکھ آسا کہے میں منگاں سرن، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سیوا کراں اکو چرن، چرنودک کھ چوائیا۔ میرا نیتز کھلے ہرن پھرن، نیت نیت تیرا درسن پائیا۔ میرا لیکھا چکے مرن ڈرن، لکھ چوڑا سی نہ کوئے بھوائیا۔ تُوں صاحب سوامی ترنی ترن، تارنہارا اک اکھوائیا۔ میرا لہنا چکا دے ورن برن، ذات پات اوچ نیچ نظر کوئے نہ آئیا۔ ڈھولا سکھا دے اکو پڑھن، تُوں میرا میں تیرا دوہاں دی ہووے اک پڑھائیا۔ ساچا پوڑا دس دے چڑھن، ادھوچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ سچ دوارے تیرا درشن آواں کرن، کرتا پُرکھ اکو تُوں ہی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لینا ملائیا۔ گرکھ آسا کہے میں بالی نڈھی بچی، بچیاں وچوں نکلی نظری آئیا۔ میں آد جگاد جگ چوڑی تندی کھول کے اکھیں، آخر تیرا راہ تکائیا۔ تیرا درس بھورا ملے محبوب رتی، رتی رنگ دین رنگائیا۔ کلجک اتم صدی چوڑھویں چاروں گنٹ و اتتی، ٹھنڈی پون نہ کوئے دکھائیا۔ میں جوڑ کھلوتی در دوئے ہتھیں، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پڑھا دے اکو پیٹی، پڑا اوہلا آپ اٹھائیا۔ گرکھ آسا کہے مینٹوں تیرا صدقہ، ہوں واری گھولی گھول گھمائیا۔ میں نہ جاناں تُوں وچھڑیا کد کا، کون ویلا وقت دے جنائیا۔ میں لیکھا منگاں اچ دا، بچھلا جھگڑا دے چکائیا۔ تُوں سب دے پڑدے کجدا، سمرتھ تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل اپنے فُرنے والی اکھ دا، دوجا راہ نہ کوئے جنائیا۔ نیت نوت تُوں بھگتاں اندر وسدا، سنتاں کریں رسائیا۔ گرکھیاں نال ہسدا، گرکھیاں دین وڈیائیا۔ بنا تیری کرپا تیرا نام کوئی نہ چیدا، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ جن تیری آس رکھدا، آسا آسا وچوں ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا دے چکائیا۔ گرکھ آسا کہے میں اڈاں جھولی، پر بھ تیرے آگے ڈاہیا۔ چرن کول سچ دوار بنا لاگولی، دوسر سیو نہ کوئے کمائیا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ اپنے نام دی سمجھا دے بولی، انبولت اپنا راگ الائیا۔ تیرے پریم پیار رنگن دی کھیاں ہولی، لال گُلالا رنگ چڑھائیا۔ سچ سُنہنجی چڑھاں ڈولی، جگت کہار نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، گرہ مندر آسا منسا پور وکھانیا۔ گرکھ آسا کہے میں در تیرے جاواں جھک، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ ہے پر بھو میرا پینڈا اگلا جائے مک، پندھ
 وچ نہ کوئے بھوانیا۔ تیرا درس کراں سنمکھ، اپنی کروٹ لئیں بدلانیا۔ جنم کرم دار ہے کوئے نہ دکھ، سکھ ساگر روپ سمانیا۔ پھڑ باہوں لینا چک، کوچھ
 کملے گلے لگانیا۔ بھگت سہیلے تیرے سوت، پُت اپرا دھی پار لنگھانیا۔ کیوں ٹھا کر صاحب بیٹھا لگ، پڑدا اپنا دے اٹھانیا۔ میں آسا نمانی تیتھوں رہی پُچھ،
 گل پلو اکو پانیا۔ کس بدھ میرے نال گیوں رُس، رُٹھیاں نہ منانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے کھلانیا۔ گرکھ آسا کہے کھول
 اپنا پڑدا، کیوں بیٹھا مکھ چھپانیا۔ میں بھکھاری تیرے در دا، درویش ہو کے الکھ جگانیا۔ توں مالک میرے گھر دا، گھر گھر وچ ڈیرہ لایا۔ میں تیرا ناؤں
 پڑھدا، اکو راگ الانیا۔ برہوں وچھوڑے اندر سڑدا، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ نت نت ایہو منگ منگدا، پر بھ ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، گھر لیکھا دینا چکانیا۔ گرکھ آسا کہے میں کھولاں اکھ، نیتز اکھ اٹھانیا۔ جدھر دیکھاں پر بھ نظری آویں پر تکھ، چار کُنٹ اکو رنگ رنگانیا۔ میں
 سخی سہیلیاں دیواں دس، گرکھ آسا جنانیا۔ ویکھو میرا صاحب سمرتھ، جو داتا بے پرواہیا۔ غریب نمانیاں کو جھیاں کملیاں نتھادیاں دیندا حق، دست
 اموک دھر دی جھولی پانیا۔ آتم پر ماتم جوڑدانت، ناتا دھر دا آپ بنانیا۔ ہر دے اندر نرگن ہو کے جائے وس، سرگن لیکھا دے مکانیا۔ امرت آتم نچھر
 دیوے رس، بن رسنا آپ چکھانیا۔ تیرا نیالا مارے کس، نکھی نکھی دھار چلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیونہار گسانیا۔ گرکھ آسا
 کہے پر بھ صاحب سوامی، تیری اک سرنانیا۔ توں آد جگادی انتریامی، گھٹ گھٹ ویکھ وکھانیا۔ تیرے نام دی پڑھاں بانی، دھر دا راگ الانیا۔ محل اٹل
 وکھاؤنی سچ نشانی، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ تیرا جلوہ ٹٹاں جوت نورانی، عرش قرص کرے رُشانی۔ توں شاہو بھوپ شہنشاہ سلطانی، جگت جگدیش تیری
 وڈیانیا۔ تیرا ویکھاں پد نربانی، نر ویر تیرا راہ تکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لینا بہانیا۔ گرکھ آسا کہے میں تیری بردی، بندی
 خانہ دے تڑانیا۔ سیوا کراں ساچے در دی، دردی ہو کے درد وندانیا۔ لکھ چوڑا سی میرے نال لڑدی، جھنجٹ وچ جدانیا۔ میں اکو آسا رکھدی، رکھیا
 کرے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے پانیا۔ گرکھ آسا کہے میری منسا کر پور، پر بھ پور رہیا سرب ٹھانیا۔ پندھ مکا

دے نیڑے دُور، دُور دُراڈا نیڑے نظری آئیآ۔ جد ویکھاں تاں حاضر حضور، سمنکھ نظری آئیآ۔ تیرے چرن کول لاواں دھوڑ، مستک ٹکا خاک رمائیآ۔
 پتر سگھڑ بنا دے مورکھ موڑھ، دے مت سُمّت آپ سمجھائیآ۔ اپنا جوتی دے دے نور، اگیان اندھیر رہن نہ پائیآ۔ تُوں داتا جودھا وڈا سور، بیرتا تیری
 نظری آئیآ۔ جنم جنم دے میرے بخش دے قصور، کسر اعشاریئے نال اڈائیآ۔ تیرے در ہوواں مشکور، میری مُشکل حل کرائیآ۔ میرا مان نہ رہے غور،
 غُربت دے کڈھائیآ۔ تیرے در دی بناں مزدور، چاکر ہو کے سیو کمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری منسا پور کرائیآ۔ گرکھ آسا کہے
 میری آسا بھر دے، بھاؤ بھگتی اپنی اک درڑائیآ۔ اسیں سیوک بنیے تیرے در دے، دُھر دی سیو کمائیآ۔ مالک بنیے اوس گھر دے، جس گھر وچوں تیری نہ
 ہوئے جدائیآ۔ ایسے کارن گر سکھ گر سَنگَر دا پلّو پھڑ دے، دو جہاناں ادھو چکار نہ کوئے اٹکائیآ۔ نہ جیندے نہ مردے، مریاں بچھوں اپنا جنم سَنگَر جھولی پائیآ۔
 ایسے کارن پریم پریتی اندر سیوا کر دے، سیوک ہو کے سیوا وچ سائیآ۔ کرپا ندھان ٹھاکر سَنگَر سوامی ہو کے کرپا کر دے، کرپن اپنے گلے لگائیآ۔ جگ
 چوکڑی جو وچھڑے چر دے، چری وچھنیاں لے ملائیآ۔ ایہو کھیل اگئی پر دے، جو پریتم ہو کے دیا کمائیآ۔ محل اٹل دیکھئے تیرے گھر تھر دے، جس
 گرہ شبدی شبد اپنا ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اکو دینا ساچا ور، گرکھ آسا لے جا اپنے گھر، جس گھر وچ گھر دا مالک اکو
 نظری آئیآ۔

☆ ۲۰ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ راجیانا ☆

گرکھ آسا کہے میری اک اُمنگ، صاحب سَنگَر سچ سرنائیآ۔ انتر آتم دے اند، نجانند رس وکھائیآ۔ گھر پرکاش کر چند، جوتی جوت ڈمگائیآ۔ تُوں
 میرا میں تیرا گاواں اکو چھند، دُوبی اور نہ کوئے پڑھائیآ۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، سرتی شبدی جوڑ جڑائیآ۔ دُئی دُیتی ڈھاہ بھرماں کندھ، بھانڈا بھرم بھو
 بھنائیآ۔ دین دیاں لٹھاکر سوامی بخشند، بخشش تیری اکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیآ۔

گر سکھ اچھیا کہے پر بھ ملے سجن میت، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھانیا۔ کایا مائی کرے ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ لہنا دینا چکائے اوچ نیچ، ذات پات
 ورن برن رہن کوئے نہ پانیا۔ دھام اولٹا دکھائے اک انڈیٹھ، جس گھر بہہ بہہ خوشی منانیا۔ ڈھولا سولہا گائے اکو گیت، گیت گوہند اک سنایا۔ لہنا
 دینا لیکھا چکے مندر مسیت، کایا کعبہ اکو نظری آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ جن بھگت آسا کہے میرے گوہند، تیری
 چرن سچی سرناپا۔ توں داتا دانی گنی گہند، گہر گور تیری وڈیانیا۔ توں ساگر ڈونگھا اگما سندھ، بھور وچ رکھیں سرب لوکانیا۔ در جھکدے وشن برہما شو کوٹن
 کوٹ سُرپت اند، در دوارے الکھ جگانیا۔ سنت سہیلے بھگت بھگوان شبد انادی شبدی بند، پاربرہم پت پر میثور سب تیرا راہ تکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا لینا ملاپا۔ گرکھ آسا کہے میں پریم پیار بھکھی، ترسنا اگن نہ کوئے نبھانیا۔ جگ چوکڑی وسدی رہی گھر منکھیں، مانس منس اندر
 ڈیرہ لایا۔ کلجک انتم صدی ویہویں سارے ویکھے دُکھی، سکھ ساگر روپ تیرے نام وچ نہ کوئے سمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو
 دینا دُھر دا ور، صاحب تیری سرناپا۔ گرکھ آسا کہے پر بھ آوس کھیڑے، ساڈھے تن ہتھ دے وڈیانیا۔ کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا چکن جھیرے،
 جھگڑا من نہ کوئے کرایا۔ دُور دُراڈے سچ سوامی گھر مندر وس نیڑے، بن کے پاندھی پندھ مکانیا۔ گرہ ہون چاؤ گھنیرے، گھر وبتے سچ ودھانیا۔
 ڈھولے گایے مل کے تیرے میرے، دُھر داراگ اک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گرکھ تیرا راہ تکانیا۔ گرکھ آسا
 کہے میں لاواں مستک دھوڑی، ٹکا خاک رمانیا۔ رنگن چڑھے اکو گوڑھی، دو جہاناں اتر کدے نہ جانیا۔ جلوہ ملے اکو نوری، نور نورانہ نظری آتیا۔ شبد ناد
 سنے سچ توری، ثریا بیٹھے کھ چھپانیا۔ میری آسا منسا ہووے پوری، من ہی ماہیں پر بھ آپ سمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور،
 سد تیرے نام دی وبتے اک ودھانیا۔ گرکھ آسا کہے میں کراں منگلاچار، گیت گوہند الاپا۔ مندر سوہے اک دوار، ساڈھے تن ہتھ وبتے ودھانیا۔ دیا
 باقی اکو ہوئے اجیار، تیل باقی نظر کوئے نہ آتیا۔ امرت آتم ملے ٹھنڈا ٹھار، اٹھسٹھ تیرتھ نہاون کوئے نہ جانیا۔ دوس رین گھڑی پل اٹھے پہر ہووے
 تیری گفتر، الف یے کراں نہ کوئے پڑھانیا۔ توں صاحب سجن گھر ملیں میت مُرار، نت نوت نج نیز درن پانیا۔ کھوجت کھوجت ویکھیا سرب سنسار،

چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ نیتز رووے مارے دھائیآ۔ ساچی منزل چڑھ کے کوئی تیرا درس نہ پاوے شمار، شاستر سمرت وید پُران انجیل
قرآن گیتا گیان پڑھ پڑھ تھکے جیو گوار، جاگرت جوت کرے نہ کوئے رُشنائیآ۔ آسا ترشنا مایا متا میٹے نہ وچ جہان، ہوئے روگ نہ کوئے گوائیآ۔ ساچی
سخی سرت سوانی ملے نہ دُھر دا کاہن، بنسری نام نہ کوئے سُنائیآ۔ سچ سَنگھاسن ملے نہ کوئے بسرام، کوٹن کوٹ آسن جی ستی تپی ہٹھی کلجک سنت رہے
لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، گرکھ آسا رہی گر لائیآ۔ گرکھ آسا مارے کوک، اُچی اُچی کوک سُنائیآ۔ کلجک مایا
ترے گن گنی رہی پھوک، امرت میگھ نہ کوئے برسائیآ۔ پاربرہم پت پر میثور سچکھنڈ نو اسی کیہڑی کوئے سنتوں گھوک، صدی ویہویں اچے نہ لئی انگڑائیآ۔
چار کُنٹ دہ دشا تیرا لبھدے سارے رنگ روپ، ریکھ بھیکھ سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ ست سوامی انتریامی جن بھگتاں اپنا دے ثبوت، ساکھیات سوچھ سروپی
نظری آئیآ۔ بھاگ لگا ساڈھے تن ہتھ کایات کلبوت، نہکرمی اپنا کرم کمائیآ۔ تیرا محل اٹل عرش فرش اُچ عروج، عالیشان تیرا در اکو نظری آئیآ۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی منزل دے اپنی مقصود، مصلہ سب دا حل کرائیآ۔ جن بھگت آسا رہی رو، بن اکھاں نیر وہائیآ۔ آتم پر ماتم کیوں
توڑیا موہ، محبت گیا جھڈائیآ۔ سچ دست نام پدارتھ کیوں لئی کھوہ، خالی بھانڈے دتے کرائیآ۔ چار کُنٹ دہ دشا کسے نہ بلدی ڈھوئی ڈھو، سر ہتھ نہ کوئے
ٹکائیآ۔ کلجک انت صدی چو دھویں سب نال کیتا دھرو، دروہی دروہی کرے سرب خدائیآ۔ گر چیلے رہیا نہ کوئی موہ، مرید مرشد سنگ نہ کوئے نبھائیآ۔
گھر ساچے سچ پرکاش نہ دے لو، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو گرکھ آسا تیری آس رکھائیآ۔ گرکھ آسا کہے
پکار، پُنے پُنے سیس سیس نوائیآ۔ تُوں شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ اکو نظری آئیآ۔ تُوں نور نورانہ مقامے حق پروردگار، لاشریک تیری بے پرواہیا۔ سَت
دُلا راشدی اک اٹھال، دین دیال اپنی دیا کمائیآ۔ سنت سہیلے گرکھ گر سکھ سجن لے بھال، لکھ چو راسی کھوج کھجائیآ۔ گرکھ گلے لگاوے تیرے لال، لال
اپنا رس دکھائیآ۔ ترے گن مایا توڑے جنجال، جیون جگت دے سمجھائیآ۔ امرت آتم دُھر دا جام دے پیال، رس مٹھا اک چکھائیآ۔ آ کے بُچھ مرشد
مریداں حال، بے پرواہ اپنا پھیرا پائیآ۔ کلجک انتم سب دے سرتے کوکے کال، کال نگارا رہیا وجائیآ۔ سرشی درشی اشٹی ہوئی بے حال، گرہستی دھیر نہ

کوئے رکھائیا۔ سورگ بہشتی ہوئے ہاہا کار، نرک دوزخ دوویں دین دُہائیا۔ لوک پر لوک کرے نہ کوئے سنبھال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 اِکو دینا دُھر دا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ گرُکھ آسا کہے تیرے در بھکھاری، مہربان منگ منگائیا۔ تُوں آد پُرکھ اپر مہر سوامی جوت نور اُجیاری، اکل کل
 تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے در دے بن دے رہے پنہاری، بن سیوک سیو کماِیا۔ سَچک تریتا دواپر کھجک تیرے حکمے اندر آؤندے رہے وارو
 واری، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ شبد اگئی بول جیکاری، بے جیکار جگت سُنائیا۔ کوٹن کوٹ صفتی نام اُچاری، صاحب سچ گئے سُنائیا۔ کھجک انت سری
 بھگونت سارے کہہ کے گئے تیری اِکو واری، وارتا اپنی دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے میل ملاِیا۔ گرُکھ آسا کہے پر بھ
 کھول دے پڑدا، پت پر میثور تیری آس رکھائیا۔ بھيو کھلا دے اپنے گھر دا، گھر گھر وِچ وِجے ودھائیا۔ میرا لیکھا کئے بھو ڈر دا، بھے بھیانک رہن کوئے
 نہ پائیا۔ ایسے کارن سری بھگوان بھگت جن تیرا پلو پھڑدا، دُجاناتا نہ کوئے جُڑائیا۔ بن پوڑی منزل تیری چڑھدا، اَدھوچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ نچ نیتز لوچن
 نین سچ سوامی تیرا در سن کردا، اِشٹ دیو پُرکھ اکال اِکو اک منائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک سچکھند دا، سچ دوارے بیٹھا سو بھاپائیا۔ تیرا گرُکھ تیرا بھگت در
 اِکو وست منگدا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ بھکھا پیاسا تیرے سگلے سنگ دا، دُھر دا سنگی بن کے اپنی گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 اِکو دینا دُھر دا ور، گرُکھ تیرا میل ملاِیا۔ گرُکھ آسا کہے میری بندنا، سیس جگدیس جھکائیا۔ کرپا ندھان سوامی لاوے اپنے انگنا، انگیکار اِک ہو جائیا۔ سچ
 دوارے چاڑھ اگئی رنگنا، جس نوں جگت للاری سمجھ سکے نہ رائیا۔ سَت دوار تیرا اِکو لنگھنا، سَت ستوادی پچھلا پندھ دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ گرُکھ آسا کہے میرا ویکھ انت، انتر دھیان لگائیا۔ تَدھ بن دُجا کوئی نہ کنت، لوکمت
 ہندھائیا۔ تیرا پریم پیار دا ڈھولا منت، اِکو نام دھیائیا۔ گرُھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم گیا سمائیا۔ تُوں بودھ اگادھا پنڈت، نراکھر دے جنائیا۔ لیکھا
 چک جائے جیرج انڈج، اُتبھج سیتج رہن نہ پائیا۔ ناتاٹ جائے ساک سجن سین بندھپ، مات پت نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، گھر ٹھانڈا دینا وکھائیا۔ گرُکھ آسا کہے لے چل ساتھ، ساتھی اِکو نظری آئیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرا تھ، سیس جگدیس اِکو وار جھکائیا۔ جگ جنم دی

وچھڑی پوری کر دے آس، ترسنا دے بُجھائی۔ تیرا خالص خالصہ روپ تُوں آپ، دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ جن بھگتاں مائی باپ، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائی۔ اِکو تیرے نال جُڑیا نال، آتم پر ماتم رنگ دکھائی۔ لیکھاٹک جائے پر ختمی آکاش، گگن منڈل چرناں ہیہ دبائی۔ تیرا اگم اتھاہ بے پرواہ ویکھاں کھیل تماش، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اتم تیرے وِچ سمائی۔ میری عرضوئی نئی جی بات، بھتی گاتھا نہ کوئے سنائی۔ جن بھگتاں ملے سچ جماعت، جتھے لیکھا لکھیں بن قلم دوات، شاہی کاغذ لوڑ رہے نہ رائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک گھر، گُرکھ آسا وسے چائیں چائیا۔ گُرکھ آسا کہے میرا کر وسیرا، ساچے گھر ملے وڈیائی۔ نت سوامی دے سے نیڑا، دُور دُراڈا پندھ نہ کوئے جنائی۔ دوس رین رہے چاؤ گھنیرا، غمی خوشی وِچ بدلائی۔ نت ڈھولا گاواں تیرا میرا، سوہنگ سچ پڑھائی۔ تیرے کندھ میرا بیڑا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگھر ساچے لینا لکائی۔ گُرکھ آسا کہے میرا کر دے واس، واسطہ اپنے نال جنائی۔ تُوں صاحب سوامی پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے تیری اوٹ تکائی۔ سدا سدا سد رہاں چرن داس، چاکر روپ وٹائی۔ کلج انت سری بھگونت تیرے ملن دی اِکو خواہش، باقی سواس کم کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان جن بھگتاں گُرکھاں گُرکھاں دے اگئی دات، کلج اندھیری رات دے مٹائی۔

☆ ۲۰ مگھڑ ۲۰۲۱ بکرمی کیور سنگھ دے گرہ موگا ☆

گُرکھ آسا کہے پر بھ بخش دھام انڈیٹھ، دُھر دربارا اک درسائی۔ انتر آتم بدل دے ریت، مہربان دیا کمائی۔ پاربرہم برہم دس سچ پریت، ناتا دُھر دا آپ جُڑائی۔ تیرے نام دا سناں اِکو گیت، ناد دُھن اک شنوائی۔ لیکھاٹک جائے ہست کیٹ، اوچ نیچ نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا دوارا لنگھ کے ویکھاں دہلیز، پچھلا پندھ مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر انتر دے سمجھائی۔ گُرکھ آسا کہے موہے تیرا سہارا، سچ تیری سرنائی۔ کلج ویکھ کوڑ کنارہ، نیا ڈولے رہی کھائی۔ ساچا ملے نہ ونبھ مہانا، نام چو نہ کوئے لگائی۔ ست ستوا دی رہے نہ راجا رانا، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائی۔ چار

کُنٹ دہ دشا کوڑی کریا ہوئی پردھانا، مایا ممتا گھر گھر دسے ہلکانیا۔ گر کا شبد گائے کوئی نہ گانا، گھر گمبھیر بے نظیر تیری سرن نہ کوئے تکانیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو نو ست دسے ویرانہ، بھُل بھُلواڑی سچ نہ کوئے مہکانیا۔ سُرقتی شبد کسے نہ ملے سچ گیانا، رسنا جہوا بتی دند کرن سرب پڑھانیا۔ محل اٹل تیرا جانے نہ کوئے مقام، حق مقامے آسن کوئے نہ لایا۔ نیتز لوچن نین نج درس پائے نہ کوئی سری بھگوانا، سوچھ سروپی سنگ نہ کوئے دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا کر سری بھگوانا، صاحب تیری سچ سرنا کیا۔ گرکھ آسا کہے میں بدھ بلہین، من مت چلی نہ کوئے چترانیا۔ شاستر سمرت وید پُران لئے چین، پڑھ پڑھ تھکی تیرا سندیش بے پرواہیا۔ تیرا مارگ ڈونگھا ملیا نہ کوئے مہین، رہبر پندہ نہ کوئے مکانیا۔ تیرے در سجدہ میرا گھر ساچے کر تسلیم، سر اپنا ہتھ لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دامیلا لئے ملا کیا۔ گر سکھ آسا کہے میں پھراں جنگل جوہ، اچے ٹلے پربت کھوج کھجایا۔ میرا بن تیرے کوئی لیکھ نہ مکاوے بُت رُوح، انتشکرن سمجھ کوئے نہ پانیا۔ شہادت دین ساڈھے تن کروڑ لوں، روم روم رہے سنانیا۔ جب تک نظر نہ آئے زِ رگن ہو بہو، ساکیات اپنا درس دکھانیا۔ لیکھا چکے نہ میں تُوں، تُوں میں اکو رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنا رنگ رنگانیا۔ گرکھ آسا کہے تُوں رنگ رنگیلا، پر بھ تیری وڈ وڈایا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا دس کے گئے وسیلہ، وصل سچ اکو گھر کرایا۔ بھگت جن جن تیرا قبیلہ، جگ چوڑی ویکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھانا دھر دا گھر، جس گھر اکو نظری آیا۔ گرکھ آسا کہے دس اپنی بدھ، انتر آتم دے جنایا۔ کرے وسیرا گھر نج، دُور دُراڈا پندہ مکانیا۔ بن قلم شاہی ویکھاں لکھ، کاغذ لوڑ رہے نہ رانیا۔ جیون جگت سمجھا بھوکھ، بھو اپنا اک درسایا۔ تیری سکھیا ست سروپ بنائے سکھ، کوڑی کریا میٹ مٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر سکھ آسا تیرا دھیان لگانیا۔ گرکھ آسا کرے دھیان، دھیان تیرا راہ تکانیا۔ ست ستوادی شبد انادی برہم برہمادی دے گیان، نام ندھان سری بھگوان تیرا اکھر اک سمجھانیا۔ ساچا مندر گرہ ویکھاں اُچ محل اٹل مکان، دیوا باقی کملاپاتی جوتی جوت کر رُشانیا۔ اپنا برہم آپ پچھان، پار برہم تیرا ویکھاں کھیل مہان، سچکھنڈ دوارا اینکارا اکو تُوں ہی نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر وچ گھر چرن کول دینی سرنا کیا۔ گرکھ آسا کہے میں منزل چڑھنا، جنم جنم دا پندہ مکانیا۔

ابناشی کرتے گھر تیرے وڑنا، ادھوچکاروشن برہما شو سکے نہ کوئے اٹکایا۔ سنمکھ ہو کے تیرے کھڑنا، سچ سروپ اِکو نظری آیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا
 پڑھنا، چوڑاں وِ دیا کم کسے نہ آیا۔ سیس جگدیس جھکاؤنا تیرے چرناں، دُجا اِشٹ نہ کوئے منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِک دکھاؤنا
 ساچا گھر، سچھنڈ نواسی اپنی دیا کمایا۔ گرکھ آسا کہے تُوں سچ سوامی، صاحب اِکو نظری آیا۔ آد جگادی انتریامی، لکھ چوڑاسی گھٹ گھٹ ویکھ دکھایا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر تیرا نام سندیہ سناؤندے گئے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولے راگ الاپیا۔ نیز لوچن نین اوہ تئدے رہے چارے کھانی، اندج جیرج
 اُتھج سیج اپنا کھیل کھلایا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ والی دو جہانی، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناش درگاہ ساچی سوہا پایا۔ گرکھ آسا تیرے چرن کول وِ مہر قربان
 سد منگے سچ اِک نشانی، دھرم دوارا دے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگھر ساچے سوہا پایا۔ گرکھ آسا کہے میں ویکھاں تیرا
 کوٹ، کوٹی کوٹ مندر تجایا۔ جتھے شبد اگئی وِ بے چوٹ، سُر تال سمجھ کسے نہ آیا۔ سچ پرکاش اِکو دے نرمل جوت، دیوا باقی اور نہ کوئے اٹکایا۔ جنم
 مرن آون جاون رہے نہ روگ، لکھ چوڑاسی نہ کوئے بھوایا۔ آتم پر ماتم پرم پُرکھ تیرے نال ہووے سنجوگ، دُھر دا میللا لینا ملایا۔ چرناں ہیٹ دبا کے
 چوڑاں طبق چوڑاں لوک، ساچا مندر دینا سہایا۔ اِک سناؤنا سچ سلوک، دُھر دا ڈھولا راگ الاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم اپنے وِچ
 سمایا۔ گرکھ آسا کہے تیرے وِچ سناؤنا، دُجی آس نہ کوئے رکھایا۔ تیرا نور تیرے وِچ اٹکاؤنا، دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ تیرا ظہور تیرے وِچ رکھاؤنا،
 تیری وست تیرے وِچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دے دے ساچا گھر، جس گھر ملیاں وِچھڑ کدے نہ جایا۔ گرکھ آسا کہے میرا
 ہوئے انت ملاپ، ملنی تیرے نال نظری آیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اِکو جاپ، جگ جیون داتے تیری صفت صلاحیا۔ تُوں مالک خالق آد جگادی
 دُھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوایا۔ میں آتم نمانی تیرے نال جوڑنا، دُھر دا سنگ لیا بنایا۔ جس نوں چار جگ شاستر سمرت وید رہے آکھ، آخر اِکو
 مالک نظری آیا۔ انت کنت بھگونت بے انت سد وسال تیرے پاس، پشچاتاپ رہن کوئے نہ پایا۔ گرکھ آسا در دوارے منگے دات، مہربان اپنی رحمت
 جھولی پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا ساکھیات، سوچھ سروپی اپنی دیا کمایا۔

☆ ۲۰ گھنٹہ ۲۰۲۱ بکرمی شام کور دے گرہ موگا ☆

امرت رس ہر کا نام، گر سترگر جام پیا۔ بھاگ لگائے کایا کھڑا گرام، ساڈھے تن ہتھ مندر اک سہایا۔ اندھ اندھیری میٹ کے انتر شام، نوری چند جوت چکایا۔ آتم سیجا سچ دے آرام، سائک ست سرپ سہایا۔ دھر داسد سنا کے گان، سوئی سرتی آپ اٹھایا۔ مہما اپنی دس مہان، بھو بھو آپ کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اکو نام درٹایا۔ ہر کا نام ساگر سکھ، گہر گہر نظری آیا۔ اجل کرے مات مکھ، دومت میل دھوایا۔ روگ سنتاپ میٹے دکھ، کوڑی کرپا پرے ہٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنا نام دے سمجھایا۔ ہر کا نام ست سرپ، گھٹ گھٹ نظری آئیندا۔ ہر کا نام چارے کوٹ، دہ دشا سو بھاپائیندا۔ ہر کا نام ناتا توڑے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ اک سمجھائیندا۔ ہر کا نام کایا مندر اندر پے اٹھ، باہروں نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام گرکھاں جھولی پائیندا۔ ہر کا نام اچا جاپ، رسنا جہوا پتی دند لوڑ رہے نہ رانیا۔ میٹنہارا روگ سنتاپ، دردیاں درد وندایا۔ لیکھا جانے مائی خاک، تتوت کھوج کھجایا۔ انتر باہر گپت ظاہر نرگن سرگن دیوے ساتھ، دھر داسنگ آپ نبھایا۔ بند کوڑی کھول کے تاک، پڑا دئی دے گوانیا۔ راگ سنائے شبد اناہت، دھن آتمک اپنا راگ سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نام دے وڈایا۔ سچ نام ہر دے انتر، ہر کرتا آپ جنایا۔ گرکھ ورا جانے منتر، ساچی بوٹھ نبھایا۔ بھو کھلاوے برہم نرنترا، مایا ممتا موہ مٹایا۔ کوڑی بھجائے لگی بسنتر، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ کر پرکاش انتر گگن گلنتر، دیوا باقی کملاپاتی اکو اک دکایا۔ گرکھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت گر شبد بنائے بنتر، مورکھ موڑھے چتر سگھڑ سجان روپ وٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک درسایا۔ ساچا نام سچ گردیو، آتم میل ملائی۔ نہکرمی کرے سچی سیو، صفت صلاحی اپنا حکم منایا۔ پت پر میثور وڈ دیوی دیو، آتم دیو آپ سمجھایا۔ میل ملا کے دھام نہکیو، نہچل اپنا آسن لایا۔ ساچا رس دے کے میو، امرت پھل کھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نام اک پرگٹایا۔ ساچا نام ہر دے اندر، گھر گھر وچ دے جنایا۔ بھاگ لگا کے بنک دوارے مندر، تتوت کھوج کھجایا۔ کر پرکاش اندھیری کندر، دھواں دھار دے مٹایا۔ من منوانہ دوڑے بندر، دہ دشا نہ

اُٹھ اُٹھ دھانیا۔ بجر کپائی توڑے جندر، مہربان مہر نظر تکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھیاں تلک لگائے ساچا چندن، دھوڑی خاک اک رمانیا۔ ساچا نام کہے میں دُھر دا سنجوگی، جگ وچھڑے میل ملائیا۔ میرا ٹھا کر سوامی اکو مोजی، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ میں جنم کرم دالکھ چوراسی بن کے کھوجی، گھٹ گھٹ اندر پھول بھلائیا۔ گرکھیاں دے کے ساچی سو جھی، سُرَت سوانی دیاں اُٹھائیا۔ جنم کرم دا ویکھاں روگی، مایا متا موہ دیاں تجانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچی جوتی، دیا باقی اکو گھر کرے رُشنائیا۔ ساچا نام کہے میں بھگت پیارا، گرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جگ چوکڑی سیو ادارا، سنجگ تریتا دوا پرکھج آپ ہندھائیا۔ ساچے مندر کر اجیارا، اندھ اندھیرا دیاں گوائیا۔ گھر وچ وست رکھاں سچ تھارا، تھر گھر میلا دیاں ملائیا۔ جس گھر وسے آپ نرکارا، من بیٹھا سو بھاپائیا۔ گرکھیاں وکھاواں اوہ دوارا، جس دی چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ دیا باقی بلے اگم اپارا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ آپے رہیا جگائیا۔ جنہاں گرکھیاں گرکھیاں سچ نام بنائے آپ ونجارا، انتم اوسے ہٹ وکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلنہارا کھیل نیارا، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی دھار چلائیا۔

☆ ۲۰ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی کھر سنگھ دے گرہ رُجی والا ☆

جن بھگت کہے کیوں ہوئیوں الوپ، پرَم پُرکھ پرَبھ اپنا بھيو جنائیا۔ پنڈت پاندھے ملا شیخ تیتوں لہجہ دے پوپ، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگائیا۔ جگت سوامی انتریامی تیری سمجھ نہ آئی کسے کوٹ، بھيو ابھید کہن کوئے نہ پائیا۔ جگت سرشٹی درِشٹی ویکھ جوٹھ جھوٹھ، چار کونٹ اندھیرا چھائیا۔ بن تیرے نامے خالی دسن بُت، بُتخانے رو رو دین دُہائیا۔ سَت ستوادِی تیرا دسے نہ کوئی سَت، مانس مانکھ بُکھکھ گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جن بھگت کہن کیوں ہويا اوہلے، نرگن مکھ چھپائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان تیری صفت بولے، کھانی بانی ڈھولے راگ سنائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر تیرے بندے گئے وچولے، نرگن سرگن سرگن نرگن میل ملائیا۔ بھگت بھگوان تیتوں دسدے گئے سدا وسیں کولے،

گھر گھر اپنا ڈیرہ لایا۔ کر پرکاش پُرکھ ابناش کا یا مائی ساچے چولے، چولی دے بدلایا۔ ہوں واری صدقے تیتھوں پریم پریتی انتر گھولے، آپ اپنا گھول گھمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچے دے وڈیایا۔ جن بھگت کہن کیوں ہو یا چپ، خاموشی تیرے اُتے چھایا۔ کلجک ویکھ اندھیرا گھپ، کیوں اپنی اکھ بدلایا۔ دُکھی ہو کے تیتھوں رہے پُچھ، پُرکھ اکال دے سمجھایا۔ دھرت مات دی خالی کدے نہ ہووے کُکھ، جن جننی بھگت جن اپنی گود اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا دے سمجھایا۔ جن بھگت کہن پر بھ آگے، دُھر دا پندھ مَکایا۔ تیرا نام نگارا اِکو وِجے، چو داں لوک ہووے شنوایا۔ کوڑ گُریار جان بچے، نٹھن واہو داہیا۔ تیرا مندر اِکو سوہنا سچے، گُرو دوار اِکو دے وڈیایا۔ امرت رس چکھا مزے، نہ معلوم اپنا رس وکھایا۔ تیرے در دے درویش سارے بدھے، بندنا کر کر سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر لئے ملایا۔ جن بھگت کہن وڈا اچھل، اچھل چھلدھاری اپنی لئے انگڑایا۔ جگت اندھیری رہی چل، چار کُنٹ اندھیرا رہیا چھایا۔ دُنگھا خانہ دے ڈل، کُنڈھا پار نہ کوئے وکھایا۔ نیز روندے جل تھل، مہینل رہے گر لایا۔ دُئی دوتی سب نوں لگا سل، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ کوڑی کریا کلجک ویکھی کل، کالکھ کُکا دھوے نہ کوئے چھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب ساچے ہو سہایا۔ جن بھگت کہن اے دُھر دے مالک، مُلک اپنا ویکھ وکھایا۔ جگت پت جگدیش خالق، مخلوق دے دُہایا۔ شاہ نواب بن ثالث، آداب سجدہ سیس جھکایا۔ لکھ چو راسی وچوں کڈھ خالص، سنت سہیلے آپ پر گٹایا۔ مایا ممتا میٹ لالس، لالن اپنا رنگ رنگایا۔ کوڑی کریا رہے نہ سازش، بھانڈا بھرم دے بھنایا۔ اگنی تت رہے نہ آتش، امرت میگھ سچ برسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ جن بھگت کہن پر بھ پا پھیرا، ویلا وقت رہیا گر لایا۔ کوڑی کریا چکے ڈیرہ، ڈنڈاوت سیس نوایا۔ تیرے پریم پیار دا دے کھیڑا، کھڑکی کُنڈی دے کھلایا۔ من منوا اُلٹا آوے گیڑا، متوالی مت رہن نہ پانیا۔ زرگن سرگن اندر مار پھیرا، دُور دُراڈا پندھ مَکایا۔ سُرقتی ہووے چاؤ گھنیرا، شبدی وِجے ودھایا۔ درسن پا کے ڈھولا گاواں تیرا میرا، سوہنگ سچ اک پڑھایا۔ جتھے رہے نہ کوئے اندھیرا، جوت جوت رُشانیا۔ اِکو منزل چڑھ کے ویکھے کھیڑا، بن بھگتاں ہتھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا لینا ملایا۔ جن بھگت کہے دے

درس دیدار، دیدِ عیدِ چند رُشنائیا۔ تُوں آد جُگادی ایکنکار، اکل کل اکھوائیا۔ تیرا کھیل سدا جُگ چار، چوکڑی ویس وٹائیا۔ لیکھا دیویں گرو اوتار، پیغمبراں
ہتھ رکھائیا۔ واک بھوکھت کرن پکار، کوک کوک سنائیا۔ کل کلکی اک اوتار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا روپ رنگ سمجھ نہ سکے وچ سنسار، بھیکھ
نظر کسے آئیا۔ داتا جودھا سوربہر بکار، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس دا نام کھنڈا تیز کٹار، لہارت رکھان نہ کوئے گھڑائیا۔ جس دا محل اٹل اُچ منار، درگاہ
ساچی سوہا پائیا۔ جس دا تھم چلے جُگ چار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جس دی بودھ اگادھ شبد اگئی گُفتار، کلمہ کائنات سنائیا۔ جو پیر پیراں وڈ امام
دُھر سردار، پروردگار نور خُدائیا۔ جس دا الف یے صفتاں وچ کرے اظہار، اعظم اکو نظری آئیا۔ سو صاحبِ سوامی بھگتاں دے دیدار، نیز لوچن اپنی
اکھ کھلایا۔ غفلت وچ کیوں سٹا پیر پسا، صدی چودھویں لئے انگڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچ لینی انگڑائیا۔ جن بھگت کہن پڑدا
چک، کیوں گھنگٹ مکھ رکھائیا۔ ساڈھے تن ہتھ اندر بیٹھوں لگ، لوک لاج دے تجائیا۔ انتر آتم دے سکھ، سکھ ساگر روپ سمائیا۔ تیرے وچھوڑے دا
مٹے دُکھ، وچھڑے اپنے گھر ملایا۔ سُنجنی مولے سوہنی رُت، رُت بسنت دے مہکائیا۔ نردھن سردھن آکے بچھ، سَت ستودادی ویس وٹائیا۔ تیرے
چرن کول سرنائی ساچی جائے جھک، مستک نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در تیرے بہکے اکو ڈھولا
گایا۔ جن بھگت کہے پرہ میرے ٹھاکر، اپنا بھو کھلایا۔ پھر کے ویکھے جگت ساگر، دُنگھی بھوری ڈیرہ لایا۔ پڑھ پڑھ تھکیا وید شاستر، سمرت پُران
کھوج کھجائیا۔ گر اوتاراں جو دتے پاتر، پاتی اکھراں نال ملایا۔ قلم شاہی بن کے کاتب، حرفِ حرُوف جوڑ جڑائیا۔ تیرا بھو نہ دسن باطن، باہر کرن
صفائیا۔ تُوں صاحبِ پُرکھ سمراتھن، سَت سچ تیری وڈیائیا۔ جن بھگت سہیلے تیتوں آکھن، زور نال رہے درڑائیا۔ پھڑ کے چاڑھ اپنے گھاٹن، گھاٹ بچھلی
دے مکائیا۔ بودھ اگادھ سنا گاتھن، نرگن نراکھر دے پڑھائیا۔ تیرے چرن کول ہوئے داسن، واسطہ دو جہاناں دے تڑائیا۔ تیرے نام دا ہووے
پاٹھن، سل پو جس پاہن سیس نہ کوئے نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ جن بھگت کہن اے
پروردگار، دروہی تیرے نام سنائیا۔ تُوں لاشریک سانجھیا، سچ توفیق توہے خُدائیا۔ دوئے جوڑ کراں نمسکار، سجدہ تیرے چرن جنائیا۔ میں بردا در دربار،

درویش نظری آیا۔ توں دیونہار داتار، وڈ تیری وڈیایا۔ کلجک انتم ویکھ وچار، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ لوڑ رہے نہ چار یار، جگت یاری نہ کوئے ہنڈھایا۔
 نبیاں نال نہ کوئے پیار، حضراتاں نال نہ کوئے پڑھایا۔ اک محبوبِ محبتِ وچ دے دیدار، درس ساچا سچ کرایا۔ میری نین اکھ ہووے بے دار، آلس نندرا
 نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آون جاون دے چکایا۔ جن بھگت کہے تیرا ویکھاں گھر سُنھنجا، سوبھاونت رہیا سُنھایا۔ جتھے دیوا
 باقی جگے آد زرخنا، زرخن نور جوت ہووے رُشنایا۔ جتھے صاحبِ سوامی ملے سدا درد دُکھ بھے بھنجا، بھو ساگر پار کرایا۔ جتھے نام ندھان نیز ملے انجا،
 اگیان اندھیر مٹایا۔ چرن دھوڑی ملے ساچا منجا، دُرمت میل دھوایا۔ انگیکار اکو انگ لگنا، دوجی سیج نہ کوئے ہنڈھایا۔ جن بھگت کہے مستک کُگا دھوڑی
 لگے چندنا، ست ستوادی خوشی منایا۔ آتم پرما تم نج گھر ملے اک اندنا، اند اند وچوں پرگٹایا۔ جن بھگت کہے مالک خالق ملے سدا بخشنا، بخشش رحمت
 جھولی دیوے پائی۔ بن ہتھھاں سیس ہووے بندنا، جگدیش ویکھنہارا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر دینا سُنھایا۔ جن بھگت
 کہے میں ویکھاں تیرا مینار، سچھنڈ ساچا نظری آیا۔ جتھے دیوا باقی جگے اگم اپار، ہون پون نظر کوئے نہ پائی۔ اک اکیلا بیٹھا دے پروردگار، سانجھ یار نور
 خدا یا۔ مُرید مُرشد کرے دیدار، در ٹھانڈے خوشی منایا۔ لہنا دینا لیکھا کئے وچ سنسار، سنسار ہن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سری بھگوان کہے سُن جن بھگت، ست سچ دیاں درڑایا۔ کرپا کراں وچ لوکماں جگت، جگت اپنی دیاں جنایا۔ صدی چودھویں
 ویلا سُنھنجا سوہنا آیا وقت، وار تھت دے گواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہہ کے گئے پر م پُرکھ پر میثور آئے فقط، دو جہاناں والی پھیرا پائی۔ جس دا حکم آد
 جُگاد جگ چو کڑی دو جہاناں سخت، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ سو صاحبِ سوامی انتریامی جن بھگتاں دیوے درس، آدرش اپنا
 اک دکھایا۔ رحیم رحمان شاہ سلطان رحمت وچ کرے ترس، مہر نظر بے نظیر آپ اٹھایا۔ لہنا دینا مکا کے سوگ ہرکھ، چنتا غم دے چکایا۔ سچ کسوٹی لا
 کے کرے اپنی پرکھ، پارکھو اکو داتا بے پرواہیا۔ جگ جنم سنجگ تریتا دوا پر کلجک بھگت سہیلے جو رہے تڑپ، آتم درسی اپنا درس دے کرایا۔ زرخن زرویر
 نراکار زرخار جوتی جامہ ویس وٹا آئے پرت، پت پر میثور انتر اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ دکھایا۔ سری

بھگوان کہے جن بھگت تیری آسا منسا پور، انتم پوری دیاں کرائیا۔ جدھر دیکھیں حاضر حضور، پنا اکھاں نظری آئیا۔ کوٹ جنم دے بخش قصور، سر اپنا ہتھ
 لٹکایا۔ انتر آتم دے کے نور، جگت اندھیرا دیاں گوائیا۔ کلجک ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، سچ سمگری جھولی پائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی میرا دھر دا ایہہ دستور،
 نت نوت دردیاں درد وندائیا۔ اوہ بھگت سہیلے سدا موہے منظور، جو مشکل اندر اکو نام دھیائیا۔ چوٹی چڑھ کے اوس کوہ طور، جس کوہ طور اُتے موسیٰ منہ
 دے بھار سُٹائیا۔ میں سدا سدا سد جن بھگت دوار ہو مزدور، سیوک اپنی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت رہیا سمجھائیا۔
 جن بھگت تیرا چکاں پڑدا، تن مائی اندر رہن نہ پائیا۔ بھیو کھلاواں تیرے گھر دا، گھر گھر وچ کراں جنائیا۔ جام پیواں امرت جل دا، نہجھر جھرنا اک
 جھرائیا۔ راگ سناواں شبد اگئی انحد دا، نادی دھن وجائیا۔ گھر پرکاش دیپک جوت کرے جو جگدا، بن تیل باقی سو بھاپائیا۔ سنگھاسن دکھاواں آتم سچ جو
 سجداء، لیف نہالی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا مندر کھیڑا دکھاواں وسدا، جس گھر سرتی شبدی مل اپنی خوشی منائیا۔ تیرا پریتم دکھاواں آتم پرما تم نال ہسدا،
 ہستی جدا روپ نہ کوئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیشہ اک سٹائیا۔ جن بھگت سناں تیری فریاد، ابھل
 بھل کدے نہ جائیا۔ سچ دوارے دیواں داد، دولت نام اکو جھولی پائیا۔ تیری برہوں ویراگن سنی آواز، جو اپنا راگ رہی الاٹیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا تیرا
 کرے کاج، کرتا دیونہار وڈیائیا۔ سچ دوارے جوڑ کے اپنا نات، بدھاتا دیکھے تھاواں تھانیا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، ساچا چند کرے رُشنائیا۔ تُوں میرا
 میں تیری گاواں گاتھ، سوہنگ ڈھولا اک سٹائیا۔ تُوں میرا بالک میں تیرا پت مات، پتا پوت ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ بھگت بھگوان دی اکو ذات، اذاتی
 روپ نہ کوئے دکھائیا۔ نیز لوچن نین دکھاواں ساکھیات، ستمکھ اپنا روپ پرگٹائیا۔ جنم کرم بندھن وچوں کراواں نجات، جم کی پھاسی لکھ چوراسی آگے
 رہن نہ پائیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہان چرن کول سدا سدا سد رکھاں پاس، دُور دُراڈا نظر کوئے نہ آئیا۔ منزل پوڑی چڑھاواں اپنے گھاٹ، سر اپنا ہتھ
 رکھائیا۔ دُور دُراڈی دو جہاناں مکے واٹ، گھر ساچے ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیونہار سچا ساتھ، سگلا سنگ آپ ہو
 جائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سیوا کرے بن کے داسی داس، سوار تھ پرمار تھ جن بھگتاں دے بنائیا۔

☆ ۲۱ گھنٹہ ۲۰۲۱ بکرمی مل سنگھ دے گرہ پنڈ رتبی والا ☆

جن بھگتاں سد رکھے پت، پت پر میثور دیا کمائیندا۔ جنم مرن دا لہنا روگ دیوے کٹ، آون جاون پتت پاون پنڈھ مکائیندا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں سرب سوامی سر رکھے اپنا ہتھ، آتم پر ماتم نرگن نرگن ناتا جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے مان دوائیندا۔ بھگت سہیلا ہر نرکار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ لہنا دینا دیوے مات نوار، پورب کرماں کھوج کھجائیا۔ کوڑی کرپا ناتا توڑ سرب سنسار، سرتی شبد سنگ ملائیا۔ نام پدارتھ دے بھنڈار، کایا جھولی دے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں سدا میت، جگ چوکڑی کھیل کھلائیندا۔ ست ستوا دی دس کے اپنی ریت، منتر دھر دا نام درڑائیندا۔ تن مائی کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگتاں سر رکھے ہتھ، مہر نظر اٹھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کر کے وکھ، دھام اولڑے دے بہائیا۔ کر و سیرا سچے سچھنڈ، تھر گھر ٹھانڈا در اک وکھائیا۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، ڈوری اپنے نال بندھائیا۔ آسا منسا پوری کرے منگ، ترسنا ترکھا دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلا سچ سبھائیا۔ جن بھگتاں پر بھ دیوے مان، نمائیاں گلے لگائیا۔ سچ دوار اک مکان، محل اٹل دے وکھائیا۔ جس گھر دیوا باقی جگے مہان، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ اٹھے پہر ہووے گان، دھن اگنی راگ سنائیا۔ کورنا ناتا چھڈ جگت جہان، سری بھگوان اکو اک منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لیکھا دے چکائیا۔ جن بھگتاں پر بھ لیکھ چکاؤندا، جگ چوکڑی اپنی دیا کمائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ وکھاؤندا، نرگن نرویر پُرکھ اکال اپنا پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے لکھ چوراسی وچوں آپ اٹھاؤندا، سرتی شبدی اک گیان سمجھائیا۔ انتر آتم پڑدا کھول ست سروپی درس کراؤندا، جوتی جاتا نظری آئیا۔ منزل پنڈھ اک چٹھاؤندا، درگاہ ساچی ساچے گھر دے وڈیائیا۔ پھڑ پھڑ کاگوں ہنس بناؤندا، دُرمتم میل دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں ہر دھر دا سجن، سنگی ساتھی اکو نظری آئیا۔ چرن کول دھوڑی دیوے مجن، دُرمتم میل دھوائیا۔ پڑدے آوے کجن، شبد دوشالہ اُپر اک رکھائیا۔ کھمے آوے سدن، دھر سندیشہ اک جنائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ملائیا۔ بھگت سہیلا صاحب پر بھ، پرم پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ گرکھ گر گر لئے لبھ، انتر آتم کھوج کھجائیا۔
 جگت دھار کرائے پار حد، اپنی دیا کمائیا۔ ساچا نام سنا کے چھند، توں میرا میں تیرا اکو ڈھولا رہیا پڑھائیا۔ پاربرہم برہم دے اند، نجانند وچ سمائیا۔ جنم
 کرم دی ٹٹی گنڈھ، ڈوری اپنے نال بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ہنگ برہم، پاربرہم اپنے وچ سمائیا۔ جن بھگت کہے
 پر بھ رہیا کھوج، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ جگ جنم دی میٹے سوچ، چنتا غم گوائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر مٹائیا۔ سرتی شبد ہوئے سنجوگ، گھر
 میلا سچ سُبھائیا۔ آون جاون کٹے روگ، جم کی پھاسی دے تڑائیا۔ گھر وکھا کے ساچا قلعہ کوٹ، بھگت دوارا اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں دے گھر اک، جس دی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس گرہ مندر اندر سچ سوامی آئے دس، دُجا نظر کوئے نہ
 پائیا۔ بن قلم شاہی کاغذ لیکھا دے لکھ، دُھر مستک آپ جنائیا۔ سچ پدارتھ پاوے بھکھ، دست اموک اک ورتائیا۔ جدھر ویکھے اودھر آئے دس، دہ دشا
 چار کُنٹ اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ جن بھگتاں ہر سچا ٹھا کر، ہر کرتا نظری آئیا۔ کلج کڈھے
 دُنگھے ساگر، بھوری وچ نہ کوئے بھوائیا۔ در گھر ساچے دیوے آدر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرمل کرم کرے
 اُجاگر، دُئی دوتی دُرمت میل آپ دھوائیا۔ بھگت سہیلا صاحب گنوت، ہر کرتا بے پرواہیا۔ لیکھا جانے جگا جگت، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ بھيو چکائے
 ساچے سنت، گرکھ بوجھ بُجھائیا۔ میل ملاوا نار کنت، دُھر دا جوڑ جڑائیا۔ نام جنائے بودھ اگادھا بن کے پنڈت، شبدی شبد آپ سناٹیا۔ لیکھا جانے ہنگ
 برہم جیرج انڈج، اُتبھج سیچ کھوج کھجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جن بھگتاں پر بھ سدا
 سہیلا، ایہتھے اوتھے نظری آئیا۔ انتر آتما کرے میلا، پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ نرگن سرگن سجن سہیلا، دُھر دا سنگی اک اکھوائیا۔ وسنہارا دھام نویدا، سچکھنڈ
 ساچے سو بھاپائیا۔ ویس وٹا کے گر وگر چیل، چیللا گر اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ گرکھ گھر سکھاں رائے دھرم دی کٹے جیلا، چتر گپت لیکھا سکے نہ کوئے وکھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت کرائے اپنا میلا، دُھر سنجوگی ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں ہر جگ جگ رکھا، نت نوت سیو کمائیا۔ دُھر دا

مارگ اِکو دسدا، سہج سُبھاؤ کرے پڑھائیا۔ ہر دے اندر آ کے دسدا، رُوپ رنگ رکھ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ دا، مہما اکھ کھ
درڑائیا۔ لہنا دینا دیوے ساچے حق دا، وست اموک اِکو اک ورتائیا۔ گرُکھ گرُکھ ہر جن ہر بھگت چرن سرن سرنائی ساچی رکھدا، بے پرواہ اپنی دیا کمائیا۔
مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، گھٹ گھٹ انتر نرگن ہو کے دسدا، نرویر اپنی دھار چلائی۔

☆ ۲۱ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ منڈی جُمال ☆

گرُکھاں گر دے اشارہ، انتر آتم رمز لگائیا۔ نرگن نور کرے اُجیارا، دیا دیک اِک جگائیا۔ کوڑی کریا میٹے اندھ اندھیارا، رین اندھیری دے
گوائیا۔ ساچا سچ سہائے بنک دوارا، کایا مائی خوشی منائیا۔ نام ندھان سنائے سچی دھنکارا، اگئی راگ الائیا۔ بھيو ابھیدا کھولے سرجنہارا، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیا۔
لکھ جوڑا سی قرضہ لاہے آپ نرکارا، آون جاون پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرُکھ اپنی بوجھ بُجھائیا۔ گرُکھ انتر ویکھے سُرَت،
نرت ہووے سہائیا۔ کرپا کر اکال مورت، انبھو پرکاش دے جنائیا۔ ست نام سنا کے تورت، ترت اپنا حکم منائیا۔ چتر سنگھڑ بنا کے مورکھ موڑھت، ساچی
ودیا دے پڑھائیا۔ ہر سرنائی دھر دی دھوڑت، مستک اِکا اِک رمائیا۔ منسا من رہے کوئے نہ مورکھ، مہربان اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، گرُکھاں گلے لگائیا۔ گرُکھاں پر بھ دیوے یکتی، گرُستگر دیا کمائیا۔ لہنا چُکا کے موکھ مکتی، مِل اپنے نال رلائیندا۔ کھیل کھلا کے نرتی سرتی،
صورت ثابت آپ درڑائیندا۔ بھيو چُکا کے شکتی بھگتی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرُکھ گرُکھ ویکھ وکھائیندا۔ گرُکھاں گرُکھ کھولے راز، بند
کوڑی کُنڈا لاہیا۔ شبد اگئی مار آواز، جگ سوئے لئے اُٹھائیا۔ پریم پریتی بخش کے دات، خالی بھنڈار دے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، گرُکھ گرُکھ ویکھ وکھائیا۔ گرُکھاں گر دے رستہ، رہبر ہو دیا کمائیا۔ مارگ جنائے اِکو پُختہ، مکمل اپنا حکم جنائیا۔ درس دیکھائے جو گھر گھر لکدا، پڑدا اوہلا
آپ چُکائیا۔ جگت جہان پیٹدا مکدا، سفر اِوچ نہ کوئے بھوائیا۔ ناتا جوڑ کے پتا پت دا، پُرکھ اکال گود اُٹھائیا۔ وقت سُنہنا لیائے اگے سکھ دا، سکھ ساگر

وچ سائیا۔ انتر آتم اپنیاں بُجھاں چُکدا، چتر بُجھ بھو نہ رانیا۔ لیکھا چُکے پار برہم برہم گجھ دا، پڑدا اوہلا دے اُٹھایا۔ بھو کھلاوے اپنے اکھر اک ٹک دا، دو جہاناں خوشی وکھایا۔ جوڑ جڑا کے سچ سچ دا، کوڑ کڑیا دا دے کھپایا۔ کر اُجالا اُجل کھ دا، اندھ غبار دے گوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ جامہ دے منکھ دا، مانکھ اپنے لیکھے لایا۔ گرکھ لیکھا ہتھ گردیو، جگ چوکڑی کھیل کھلایندا۔ داتا دانی الکھ ابھو، اگوچر اگم اتھاہ ویکھ وکھانیدا۔ امرت رس دیونہارا ساچا میو، دُھر دا پھل اک کھوانیدا۔ رس بھرا کے رسنا جھو، رُچا تمک اک دھیان درڑانیدا۔ دھام وکھا کے سدا نہکیو، نہیل اپنا آسن لائندا۔ چرن پریتی ساچی سیو، سچ سوامی آپ سمجھانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ ساچے رنگ رنگانیدا۔ گرکھیں پر بھ کھولے درشت دب، دیونیت نظری آئی۔ مان ابھمان نہ کوئے غرب، ہنکار وکار دے گوانیا۔ کرپا کر ستگر سوامی پر بھ، پت پر میثور ویکھ وکھایا۔ لیکھا چُکا کے نار مرد، استری پُرش اکو رنگ وکھایا۔ غریب نمائیاں سدا سہیلا سد ونڈے درد، دُکھیاں دُکھ اپنی جھولی پائی۔ جنم کرم دا لیکھا کھول کے ویکھے پچھلی فرد، جگ چوکڑی بھل کدے نہ جائیا۔ پریم پیار دا لا کے ساچا ورگ، ناتا دُھر دا لئے جڑانیا۔ ایہو کھیل سدا اسچرن، اچرن لیدا آپ ورتانیا۔ گرکھیں جنم کرم دا دیون آئے قرض، پچھلا لیکھا جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے چُکایا۔ گرکھ لیکھا گھر نرنکار، جگ جگ دیونہار وڈایا۔ کلجگ انتم کر پیار، پریم پریتم سیو کمایا۔ نام پدارتھ بھر بھنڈار، ساچی سیو سیوک بن کے آپ کمایا۔ کایا مندر دے ادھار، دھیرج جت ست سنو کھ اک وکھایا۔ ناتا جوڑ کے دُھر دا یار، مَتر پیارا ہو کے نظری آئی۔ نام سنا کے سچ جیکار، سوہنگ کرے پڑھانیا۔ تیرا میرا اک پیار، گرکھ گرکھ گر گر وچھڑ کدے نہ جائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جگت جگ جنم تیج دیوے سوار، بھگت سوار تھی اپنا پھیرا پائی۔

☆ ۲۲ گھڑ ۲۰۲۱ بکرمی باغیچہ سنگھ دے گرہ منڈی جمال ضلع فروزپور ☆

گرکھ ساچے پر بھ دیوے مت، دھیرج جت جھولی پائی۔ انتر آتم دیوے برہم مت، من مت لیکھا دے چکائی۔ دھر دا راگ سنائے شبد اگئی
 انحد، دھن آتمک راگ جنائی۔ امرت آتم نچھر جھرنا بوند سوانتی دیوے جھٹ، رسک رسک آپ ٹکائی۔ پڑدا اوہلا دُئی دویتی بجر کپاٹی کھولے پھٹ، بھو
 ابھید دے جنائی۔ نرمل جوت دیا باقی کملاپاتی کرے پرکاش، نورو نور ڈمگائی۔ کوڑی کریا مایا متا میٹے اندھیری رات، سچ چند نور رُشنائی۔ سچ سہنجی آتم
 ویکھے صاحب پُرکھ سمراتھ، شاہ پاتشاہ دیا کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھاں دیوے مات وڈیائی۔ گرکھ کایا مندر اندر گئے جاگ،
 ساڈھے تن ہتھ و بے ودھائی۔ سوئی سرتی جائے جاگ، نج نیز اکھ کھلای۔ ہنس روپ ہوئے کاگ، گر سنگر دُرمت میل دھوای۔ اک اُپجائے سچ
 ویراگ، برہوں چوٹ لگائی۔ مایا متا مٹے وودا، کوڑی ترشنا دے بُجھائی۔ شبد اگئی سناوے ناد، ایک دھن جنائی۔ امرت رس دیوے سچ سواد، رسا رس نہ
 کوئی دکھائی۔ جگت مایا لگی بُجھائے آگ، بوند سوانتی اک ٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ ساچے ویکھ دکھائی۔ گرکھ آتم دیوے سچ
 پُستک، بن اکھراں کرے پڑھائی۔ جس وچ پریم پُرکھ دی اُست، دوجا روپ نہ کوئے دکھائی۔ ملے میل اگئی مُرشد، مُرید اپنے انگ لگائی۔ دھو کے میل
 کڑیاری دُرمت، سوچھ سروپی لئے بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ اپنا رنگ چڑھائی۔ گرکھ انتر چاڑھے رنگ، سو صاحب سنگر دیا
 کمائیدا۔ نو دوارے پار لنگھ، گھر ساچے سوبھا پائیدا۔ سچ سہاوی ویکھ پلنگ، آتم انتر آسن لائیدا۔ آسا منسا پوری کر اُمنگ، ترشنا ترکھا سرب بُجھائیدا۔
 نرگن ہو کے وسے سنگ، جوتی جاتا ڈمگائیدا۔ آون جاون چکا کے پندھ، گھر ساچے جوڑ جڑائیدا۔ نج گھر واسی دے کے اند، اند اند وچوں پرگٹائیدا۔
 دھر دا ڈھولا سنا کے چھند، سوہنگ ناد اک لائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ دکھائیدا۔ جن بھگتاں اندر ویکھے کھول، بند
 تاکی کُنڈی لاہیا۔ صاحب سوامی بیٹھ اڈول، انتریامی بھو چکائی۔ انراگی انبولت پے بول، اگئی آواز سنائی۔ سچ دوارا گھر گھر وچ کھول، سنگھ ہو کے
 نظری آئی۔ آتم پر ماتم مل کے کرے چوہل، چوہی اپنا رنگ دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ ساچے لئے ترائی۔ گرکھ تارے کایا

مندر، من منکا آپ بھوایا۔ دہ دشانہ اُٹھ اُٹھ دھاوے بندر، چار کُنٹ نہ کوئے پھرایا۔ بھاگ لگا کے گہری کندر، بھوری بھور کرے رُشایا۔ مایا ممتا توڑ کے جندر، کُنڈا کھڑکی دے کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرُکھ ساچے دے وڈیایا۔ گرُکھ اندر کھول کے تاکی، ہر سَنگر دیا کمائیدا۔ امرت جام پیائے بن کے ساقی، سچ پیالہ کُھ لگائیدا۔ نرُگن نرُگن جُڑائے ناتی، ناتا بدھاتا آپ بندھائیدا۔ انتر انتر بنے ساتھی، باہروں نظر کسے نہ آئیدا۔ تُوں میرا میں تیرا سچ پڑھائے گاتھی، سوبلا ڈھولا اک درڑائیدا۔ لیکھا چُکائے کایا مائی ساڈھے تَن ہتھ خاکی، خالص اپنا روپ سمجھائیدا۔ نظر آئے کملاپاتی، کول نین بن اکھاں اکھ مٹکائیدا۔ پندھ مکا کے پر تھی اکاشی، گگن گگنتر چرناں ہیٹھ رکھائیدا۔ میل ملا کے پُرکھ ابناشی، اپیل اپنا گھر سہائیدا۔ تھر گھر دیوے مان بوہ بدھ بھانتی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرُکھ ساچے در وسائیدا۔ گرُکھ دوارا ساڈھے تَن ہتھ، مانس مائی بنت بنایا۔ تَن پَنج دا کر اکھ، ساچی گھاٹ لئی گھڑایا۔ نو دوارے جگت رکھ، کوڑی واسنا وِچ سَمایا۔ دسویں بیٹھ پُرکھ سمرتھ، سچ سَنگھاسن ڈیرہ لایا۔ گرُکھ ساچا راہ رہیا تک، آد جُگاد ویکھ وکھائیا۔ جُگ چو کڑی نرُگن سرُگن اپنی گودی لے چک، پھر بانہوں گلے لگایا۔ جنم کرم دا لہنا دیوے حق، حقیقت سب دی جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایا مندر اندر کر کے واس، استھان بھومکا ساچی دے وکھایا۔ گرُکھ اندر سچ استھان، آتم سیجا اک سہایا۔ جتھے جُھلے دھرم نشان، کوڑی کریا رہن کوئے نہ پائی۔ دیا باقی جگے اک مہان، جوتی جوت جوت رُشایا۔ شبد اگئی سُنے دھنکان، انراگی راگ سُنایا۔ کرپا کر سری بھگوان، مہما اکھ دے درڑایا۔ سچ سہائے اک مکان، کایا کعبہ ملے وڈیایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ کسے ہتھ نہ آیا وِچ جہان، چار کُنٹ دہ دشانہ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ جیو جنت رہے گر لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت وکھائے ساچا گھر، گھر گھر وِچ پڑدا لاہیا۔ گرُکھاں پر بھ دیوے وست، نام امولک جھولی پائی۔ لیکھا چُکائے کیٹ ہست، اوچ پَنچ ڈیرہ ڈھایا۔ نام جُماری رکھے مست، دوس رین اکو رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ستوادی دس کے اپنا اشٹ، ایکا گھر دے سمجھایا۔ گرُکھاں پر بھ بنے ملاح، بیڑا لوکات ترایا۔ جُگ جُگ دیونہارا صلاح، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ڈھولا لینا گا، آد جُگادی سچ پڑھایا۔ تُوں میرا میں تیرا دُجا دے سے کوئی نہ، نر نرکار تیری سر نایا۔

شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تیتوں رہے گا، گر اوتار پیر پیغمبر تیرا دھیان لگایا۔ رَوَس سورج چند زمیں اسمان، وشن برہما شو سُرپت اند سجدے کرن سیس جھکا، جگدیش جگدیش تیری منگن اک سرناہیا۔ تُوں پاربرہم پت پر میثور سچھند نواسی بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا اپنا بیڑا کندھ اٹھایا۔ گرگھ گرگھ نچ نیتز نرویر پُرکھ تیرا تگن راہ، دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ لوکات مار جھات کلجگ انتم پکڑ بانہہ، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھایا۔ چار کنت دہ دشا کوڑی کریا اندھیرا گیا چھا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ ناتا تھاپتراں ماں، پتا پوت دیوے نہ کوئے وڈایا۔ نار کنت گئی تجا، و بچار بھری سرب لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، گرگھ آسا منسا پور کرایا۔ گرگھ تیرا گھر سُنہنجا، گھر گھر وئے ودھایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم ملیا دھر دا سُنہنجا، صاحب سوامی ہوئے سہایا۔ آتم انتر تیری سُرپت کرائے ساچا منجا، سر سرور اکو اک نہایا۔ کوڑی کریا کایا گڑھ ہنکاری بھانڈا بھنجا، بھرم بھو دے چکایا۔ نیتز نام ندھان پائے انجا، کوڑی کریا باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ گر گر اکو اک سمجھایا۔ گرگھ سجن اٹھ نیتز پیکھ، نچ نین دھیان لگایا۔ صاحب سوامی انتر یامی گھٹ بھیتز کرے ہیت، باہروں نظر کسے نہ آہیا۔ اندر باہر گپت ظاہر سنت سہیلے گرو گر چیلے گرگھ گر گر رہیا ویکھ، پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ سُرپت شبدی کرے ہیت، ہتکاری ہو کے اپنا میل ملاہیا۔ ڈوگھے راز دا کھولے بھیت، پر م پُرکھ پر ماتم اپنی گنڈھ کھلایا۔ سدا نظری آئے نیتن نیت، دُور دُر اڈا پندھ چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ اکو گھر وسایا۔ گرگھ تیرا سچ گھر وسیرا، سو پُرکھ زرنجن آپ کرائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن سچ بھومکا لائے ڈیرہ، تھر گھر واسی پُرکھ ابناشی ایکنکارا اکو گھر بہانیندا۔ جتھے کوئی نہ ہوئے جھگڑا جھیرا، جھنجھٹ اور نہ کوئے دکھائیندا۔ اکو راگ تیرا میرا، تُوں ہی تُوں الائنیدا۔ حق مقامے ہوئے وسیرا، سچ سَنگھاسن اک سہانیندا۔ آون جاون لکھ چوراسی لوکات چکے جھیرا، رائے دھرم بندھن نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ گر گر اپنی گود بہانیندا۔ گرگھ تیری گودی سچھند، سو پُرکھ زرنجن آپ بنایا۔ کر وسیرا اُپر برہمنڈ، گرہ اپنے چرن لگایا۔ جس

دوارے وِشن برہا شو کوئی نہ سکے لنگھ، سو بھومکا تیری دے سہایا۔ ست ستوادی دے کے سچ انند، انند انند وِچ سہایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان جوت سروپ سدا بخشند، بخشش رحمت نال گرکھ رہیا ترایا۔

☆ ۲۱ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی تارا سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر ☆

جن بھگت تیرا کھیڑا ساڈھے تن ہتھ، محل اٹل سوہنا نظری آئیندا۔ جس انتر شبد اناد بودھ اگادھ ہوئے اکھ، رسنا جہوا بٹی دند نال نہ کوئے ہلائیندا۔ نرگن نرویر نراکار جوتی جوت ہوئے پرکاش، دیوا باقی دوجا سنگ نہ کوئے وکھائیندا۔ نرگن نرگن ہو کے وسے ساتھ، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ سچ پریتی جوڑ کے نات، پر م پُرکھ بدھاتا اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت دوارا اک وڈیائیندا۔ گرکھ تیرا مندر سوہنا سہنجنا، تن ماٹی نظری آئی۔ جس اندر آد پُرکھ نرنجنا، جوت نرنجن رہیا جگایا۔ ساچے امرت سر سروور کرائے مجنا، دُرمت میل آپ دھوایا۔ نیز نام ندھان نچ نین پائے انجنا، اگیان اندھیر دے چکایا۔ پریا پریتم گھر ٹھا کر ملے سجننا، گھر گمبھیر اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر دے سہایا۔ گرکھ تیرا کایا کھیڑا، ست ستوادی نظری آئیندا۔ پنج وکارا چکے جھیرا، جھگڑا من نہ کوئے وکھائیندا۔ بدھ مت نہ بھیڑ بھیڑا، ہنسا روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ لہنا دینا چکے تیرا میرا، دوجا ویس نہ کوئے وکھائیندا۔ نظری آئے دُور دُراڈا نیرن نیرا، بن پاندھی پنڈھ مکائیندا۔ سچ دوارا ویکھے کھلا ویڑا، چار گنٹ دہ وِشا کو رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگھر ساچا اک وڈیائیندا۔ گرکھ تیری کایا گار، ست ستوادی نظری آئی۔ جس اندر وڈا ڈونگھا ساگر، کلجک جیو ترن نہ پایا۔ جس داما ملک صاحب سلطان کریم کرتا قادر، پروردگار نور خدایا۔ شبدی دھار اوڈھن چٹئی چادر، ست سروپی دے سمجھایا۔ مہربان ہو جس گھر اپنا بخشے آدر، آدرش اپنا دے وکھایا۔ سو گرکھ سوربیر بہادر، جودھا اکو اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صد دیونہار وڈیایا۔ گرکھ تیرا کایا محل منارا، تن ماٹی خاکی سو بھاپایا۔ دیوا باقی جوتی جوت ہوئے اُجیارا، دھواں دھار نظر کوئے نہ آئی۔ شبد اناد

وَجَّ پَتّی دھنکارا، انحد راگی اپنا راگ سُنائیَا۔ ساچی سَخیاں منگلا چاراء، گیت گو بند سرب گُن گائیَا۔ امرت آتم ٹھنڈا ٹھارا، سچ سرور جھرنّا اک جھرائیَا۔ ساچا میلا سُرَتی شبدی نار کنت بھتارا، سچ سُنجنی ڈیرہ لائیَا۔ پریم پیار مَحَبّت وِچ انوکھا پیارا، دکھری دھار آپ سمجھائیَا۔ ساکھیاں نر گُن نر ویرِ نظر آئے نر نکارا، بے پرواہ دیا کمائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک در سائیَا۔ گرُکھ تیرا کایا محل اُچ اٹاری، اٹل محل اک جنائیندا۔ جس گھر وسے شاہو بھوپ سکداری، شہنشاہ اپنا آسن لائیندا۔ جس اندر تھم ہووے سدا جگ چاری، مائس مانکھ آپ سمجھائیندا۔ جس دے اندر کاتب بنے وڈ لکھاری، قلم شاہی گنڈھ پوائیندا۔ جس دے اندر مُخاطب ہو کے کھولے بھيو آپ نر نکاری، نر گُن سر گُن سر گُن نر گُن آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ ساچے خوشی منائیندا۔ گرُکھ تیرا کایا دوارا بنک، دوارا کایا بیٹھی مکھ شرمائیَا۔ جتھے وَجَّ اکو ڈنک، نام ندھان کرے شنوائیَا۔ جتھے گرُھ ٹُٹے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیَا۔ جتھے بودھ اگادھا ملے پنڈت، نر اکھر کرے پڑھائیَا۔ جتھے ست ستوادی بھگتاں ملے سنگت، منمکھ نظر کوئے نہ آئیَا۔ ناتا توڑے جیرج اندج، اُتبج سیتج پندھ مکائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرُکھ کایا کھیرا رہیا سُہائیَا۔ گرُکھ کایا پنچ تت استھول، تن مائی خاکی نظری آئیَا۔ جس اندر وسے نر ہر نرائن کنت کنتول، سچ سوامی ڈیرہ لائیَا۔ جس دی سُنجنی دکھری پھولاں نالوں سچ اکٹری پھول، برکھا دھر دی آپے لائیَا۔ جس دا سَنگھاسن نہ کوئی پاوانہ کوئی چول، باڈھی بنت نہ کوئے بنائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرُکھ دوار دے وڈیائیَا۔ گرُکھ تیرا دوار چنگا، چنگیاں وچوں چنگا نظری آئیَا۔ جتھے وَجَّ دھر مردنگا، مرد مردانہ آپ وجائیَا۔ جس دے اندر ست سرور امرت رس بھری وگے گنگا، جگت گنگا لوڑ رہے نہ رائیَا۔ جتھے گیت گو بند اکو گائُن ہووے چھندا، سوہنگ کرے پڑھائیَا۔ انتر آتم نچ گھر آئے اوہ اندا، جس اندر وچوں اپنا اند دے پر گٹائیَا۔ گرُکھ سچا باہروں تتاں والا بندہ، اندر ملیا بے پرواہیَا۔ جس نے بجر کپائی کھولیا کُنڈا، پڑدا اوہلا دتا چُکائیَا۔ جو ہر گھٹ اندر خاموش ہو کے بیٹھا گنگا، سو گرُکھاں اپنا نام سُنائیَا۔ کسے ہتھ نہ آوے لکھ چوراسی جیو جنت مندر مسجد شودوالے مٹھ ڈھونڈا، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ستمکھ ہو کے درس دکھائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرُکھ تیرا گھر دیکھے چائیں چائیں۔ گرُکھ تیرا مندر اپار، اپر مپر سوامی دے

جنائیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران کرن پُکار، راگاں ناداں وِچ سُنائیا۔ جس دے اندر سَت ستَوادی سَت سچ وے نرَنکار، نرُگن اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس اندر امرت سرور بھریا بھنڈار، اٹوٹ اٹوٹ دِتا لُکائیا۔ جس اندر ہر مندر گھر وِچ گھر سُبھائے آپ کرتار، کرتا پُرکھ اپنی دِیا کمائیا۔ سو گُرکھ گُر سکھ گُر گُر اک وِچار، جگت سمجھ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنہاں اندر نام سَت سَت وجائے آپ ستار، سو مندر بنک سوہے دوار، دروازہ اگلا دئے کھلایا۔

☆ ۲۱ گھڑ ۲۰۲۱ بکرمی تِجا سَنگھ دے گرہ چمبل ☆

پُرکھ اکال سچ سندیش، ایتنکارا ایکا ایک جنائیا۔ سچکھنڈ نواسی نر نریش، نر نرائن کرے پڑھائیا۔ وشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر لئے پیکھ، نرُگن کھوج کھجائیا۔ جگ چوکڑی سَچک تریتا دواپر کلج کھلیا کھید، دو جہاناں اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جلوہ لکھ چوڑاسی دِتا تیج، نورو نور نور کر رُشنائیا۔ آتم پرما تم سچ سُنہجی مانی تیج، آسن سَنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیشہ اک سُنائیا۔ دُھر سندیشہ ہر نرَنکار، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ شاہو بھوپ وڈ سکدارا، دُھر فرمانا آپ سُنائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا، نت نوت اپنی کل دھرائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیونہار سہارا، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت بھگت بھگونت پاونہارا سارا، صاحب سوامی انتریامی اپنی کھیل کھلاییندا۔ شاستر سمرت وید پُران نام ندھان بولنہارا جیکارا، بودھ اگادھا اپنا نام دھرائیندا۔ قلم شاہی کاغذ لیکھ بناونہارا، کاتب ہو کے اپنا تھم منائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال پھر نہارا، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مَکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ دُھر دا تھم ہر بھگونت، ہر کرتا آپ جنائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت، جاگرت اکھ اک کھلایا۔ کوڑ گڑیار کل ویکھو انت، چاروں کُنٹ دہ دشا ڈیرہ لائیا۔ ہر کا بھلیا سب نوں منت، نرُگن راگ نہ کوئے الا لایا۔ ہوئی دواگن سُرَت سوانی ہر نہ ملیا کنت، سچن ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ کایا چولی رنگ چڑھیا نہ کوئے بسنت، اوڈھن سیس نہ کوئے لُکائیا۔ دُھر

در گاہی ست ستودی ملیا کوئے نہ پنڈت، پاربرہم پت پر میثور پڑدا دئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا لیکھا آپ درڑایا۔ سچ سندیش سری بھگوان، ہر کرتا آپ جنایا۔ گرکھ ویکھو مار دھیان، گر کرتا بھو کھلایا۔ کایا مندر ویکھو سچ مکان، ساڈھے تن ہتھ وچے ودھایا۔ مالک خالق بیٹھا اک بھگوان، خالص اپنا تھم ورتایا۔ دیا باقی کملاپاتی جوتی جوت جگے مہان، امرت بوند سوانتی ٹھانڈا جام پیایا۔ کوڑ کڑیاری راتی میٹے وچ جہان، ست ستودی ساچا چند کرے رُشایا۔ بوہ بدھ بھانتی جن بھگتاں ملے آن، نام سوغاتی جھولی پائی۔ اک اکانتی نوجوان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک ورتایا۔ دھر سندیشہ سو پُرکھ نرنجن، سچ سوامی آپ سنانیدا۔ مہربان درد دُکھ بھے بھجن، بھگت سہیلے آپ اٹھانیدا۔ نیتز پاوے نام انجن، اگیان اندھیر چکانیدا۔ دھر درباری دھر دا سجن، سچھنڈ نواسی ویکھ وکھانیدا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں پڑدے کجن، مہر نظر آپ اٹھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بُجھاونہارا کوڑی اگن، لگن اکو نال ملانیدا۔ دھر سندیشہ صاحب سلطان، سو پُرکھ نرنجن آپ جنایا۔ گرکھ اٹھ وچ جہان، جاگرت جوت ہوئے رُشایا۔ در دوارے منگ سچا دان، دیاوان خالی جھولی دئے بھرایا۔ پرم پُرکھ پرماتم لکھ چوراسی دا سچا کاہن، موہنی اپنا روپ وٹایا۔ سرب آتم دا پرماتم رام، رمیا اپنی کھیل کھلایا۔ سرب پیغمبراں دا اک امام، پروردگار نور خدایا۔ سرب گروآں دا اک بھگوان، بن رنگ روپ نراکار سچا شہنشاہیا۔ جن بھگتاں دیونہارا مان، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ وست امولک دیوے دان، نام بھنڈارا جھولی پائی۔ کوڑی کریا شرع میٹ نشان، ست سچ کرے پڑھایا۔ بن رسنا جہوا بتی دند دیوے گیان، الف یے کم کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ دھر سندیشہ دیوے ایکنکارا، اکل کل وڈ وڈیایا۔ جن بھگتو اٹھو کرو دیدارا، گھر سجن بے پرواہیا۔ پھرنا پئے نہ جنگل جوہ وچ پہاڑا، ٹلے پریت کھو جن کوئے نہ جانی۔ ست سمندر ویکھنی پئے نہ دُونگھی گارا، بھوری وچ بھور نہ کوئے بھوایا۔ گھر سوامی بیٹھا سرجنہارا، انتریامی داتا بے پرواہیا۔ نہکرمی نہکامی کرے کھیل اپارا، ورنی برنی ڈیرہ ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ رہیا سنانیا۔ دھر سندیشہ سُنو جگ، ہر کرتا آپ جنایا۔ پت پر میثور ویکھو اُپر ساہ رگ، نیچے نظر کسے نہ آئی۔ جتھے اکو دیا دیپک رہیا جگ، تیل باقی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اکو ناد رہیا وچ،

چھٹی راگ ڈھولا کوئے نہ گائی۔ اِکو امرت دیوے رس، اٹھسٹھ بیٹھے کُھ چھپائی۔ اِکو پرَم پُرکھ اکال سنمکھ ہو کے رہیا ہس، بُہتے گُرؤاں لوڑ رہی نہ رائی۔ ساچا مارگ اتم پر ماتم رہیا دس، نرگن نرگن رہیا جنائی۔ رمز اشارے نال ملاوے اپنی اکھ، آخر اپنا گھر دکھائی۔ جس گھر بیٹھا ہو پر تکھ، ساکھیات بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سُنہیہڑا اک گھلایا۔ دُھر سُنہیہڑا دیوے جن بھگت، بھگن اپنی کار کمانیدا۔ سیوا چاکر کردی ویکھو آد شکت، دُھر فرمانا آپ منائیدا۔ راہ تگن عرش فرش، دو جہاناں اکھ گھلایا۔ جگ چوکڑی رہے حرص، ترشنا ترکھانہ کوئے بُجھائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پُرکھ اکال دین دیال آوے پرت، پت پر میثور اپنا پھیرا پائیدا۔ کاغذ قلم شاہی نال لا کے گئے شرط، لیکھا لکھت بھوکھت وچ سمجھائیدا۔ پرگٹ ہووے جودھا سور پیر مردانہ مرد، مات پت لوکات نہ کوئے بنائیدا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں ونڈے درد، دُکھیاں اپنی گود اٹھائیدا۔ کوڑی کر یا میٹے غبار گرد، اندھ اندھیرا آپ چُکائیدا۔ کرے کھیل آپ اسچرج، اسچرج لیلا بھيو کوئے نہ پائیدا۔ پُٹھی سب دی کرے درد، سار پاشا آپ اُلٹائیدا۔ چار جگ دی بچھلی سب دی پھولے فرد، حرف حروف ویکھ دکھائیدا۔ وشن برہما شو در کھلوتے کرن عرض، نیز اکھ نہ کوئے کھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم سب نوں لاوے اِکو ورگ، بچیا کوئے رہن نہ پائیدا۔ دُھر سندیشہ دیوے انتر یامی، انتر جامتا سب دی میٹ مٹائیدا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت ہوئے کوڑ کڑیاں کامی، کرودھ لوبھ موہ ہنکار پرے نہ کوئے ہٹائیدا۔ رسنا جہوا بتی دند سارے پڑھدے بانی، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیدا۔ بھرے بُھلی چارے کھانی، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیدا۔ نیز روندے اٹھ سٹھ تیر تھ پانی، سچ سروور نظر کسے نہ آئیدا۔ سرتی شبدی ملے نہ سچا بانی، دُھر دا جوڑ نہ کوئے جڑائیدا۔ اتم سیجا ہوئی پُرانی، گھر کنت کنتوہل دُھر داسنگ نہ کوئے بُجھائیدا۔ سرشٹ سبائی انتم دے فانی، تھر رہن کوئے نہ پائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کٹ کے گئے غلامی، حکمے اندر سرب پھرائیدا۔ نیوں نیوں چرن کول قدم پروردگار کردے گئے سلامی، اسم اعظم اِکو اک درسائیدا۔ اتم سریشٹ سری بھگونت پروردگار اینکار جلوہ نور نورانی، تتوت نہ کوئے رکھائیدا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دا کھیل دو جہانی، ادھو چکار نہ کوئے اٹکائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم آپ جنائیدا۔ دُھر دا حکم دیوے کرتار، قُدرت کرتا دے جنائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ہوو

خبردار، آلس نندرا رہن کوئے نہ پائیا۔ نیز روندے دیکھو چار یار، دُھر دی یاری نہ کوئے نبھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران دھاہاں رہے مار، انجیل قرآن دھیرج نظر کوئے نہ آئیا۔ چار گُنٹ دہ دشا دسے ہاباکار، حالت سب دی اندرو اندر گئی بدلایا۔ آتم پر ماتم کرے نہ کوئے سچ پیار، سچ پر یتیم میل نہ کوئے ملائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت ہوئی نار کم ذات، لکھنی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ سمرتھ سوامی دی سُنے کوئے نہ بات، کایا مندر اندر اگئی ناد نہ کوئے شنوائیا۔ نرگن وسے کسے نہ پاس، بن بھگتاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ بن ہر کرپا کسے کم نہیں آؤنا پوجا پاٹھ، تیرتھ تٹ نہ کوئے وڈیایا۔ بن ہر کرپا کوئی نہ چڑھیا منزل گھاٹ، اگلا بچھلا پندھ نہ کوئے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک جنایا۔ دُھر دا حکم سُنو ساچے گرگھ، گرگر دے جنایا۔ بن سنگر سرنائی نہیں سکھ، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں جامہ ملیا منکھ، مفت ایویں نہ دینا گوائیا۔ جنم جنم دا کٹنا دُکھ، ہر چرن لگ سرنائیا۔ سفل کرنی مات لکھ، گر سنگر درشن پائیا۔ آون جاون دا پینڈا جائے مک، لکھ چوڑاسی پندھ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک درڑایا۔ دُھر سندیشہ دیوے میت، متر پیارا دیا کمائیندا۔ جن بھگتو گاؤ اکوگیت، دُجا اکھر نہ کوئے پڑھائیندا۔ ناتا چھٹ جائے مندر مسیت، کایا کعبہ اک دکھائیندا۔ جس گھر بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ وِشیاں نال نہ ہوئے پلِیت، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار دُنک نہ کوئے وجائیندا۔ ساچا کلمہ اوس دا سُنو اک حدیث، جو ہوئی ہوئی اندرے اندر پڑھائیندا۔ رحمت نال کر بخشیش، بخشش دُھر دی جھولی آپ بھرائیندا۔ جس دی جگ چوڑی گر اتار پیر پیغمبر کردے گئے اڈیک، سو سمرتھ سوامی اپنی کھیل کرائیندا۔ جسدالہنا دینا سمجھ نہ سکے کوئی تارخ، توارخ وچ کدے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ دُھر دی سکھیا سُن گر سکھ، ہر کرتا آپ جنایا۔ کلجک اتتم چار گُنٹ زہریلی دسے وِش، امرت رس نہ کوئے چکھایا۔ جنم کرم دا لہنا دینا سکے نہ کوئے نبجھ، سر ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ کسے توں پینڈا منزل کئے نہ سواگٹھ، چار گُنٹ دہ دشا بھججن واہو داہیا۔ کوئی مل نہ سکے گھر سوامی پر میثور پت، سنمکھ ہو نہ درشن پائیا۔ گر اتار پیر پیغمبر کہہ کے گئے ہر ٹھاکر وسے سب دے وچ، وچلا بھید نہ کوئے کھلایا۔ بن نینوں بن باہوں بن اکھوں بن نیزاں آئے دس، درشی اپنے نال ملائیا۔ جن بھگتاں کرے ساچا ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھایا۔

آوے جاوے نتِ نوت، جگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ کروٹ لے کدے نہ بدلے پٹھ، کھڑا کھ نہ کدے بھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دھر دا تھم اک جنائیا۔ دھر دا تھم سُنو ہر جن، ہری ہر نرائن آپ جنائیا۔ پر بھ دا تھم نہیں سُنن والا جگت کن، بن کناں دے سمجھائیا۔ جس دے نال
 من واسنا بنھے من، منوا اٹھ نہ دہ دِش دھائیا۔ ہنکاری وکاری کوڑا بھانڈا دیوے بھن، بھرم بھو دے چکائیا۔ لالچ رہے نہ کسے دھن، نام خزانہ جھولی پائیا۔
 پنج وکارا دیوے ڈن، ڈنکا اکو نام سنائیا۔ مانس جنم بیڑا دیوے بنھ، شہ دریا نہ کوئے رڑھائیا۔ بھگت سہیلے لوکمت چاڑھ کے چن، نرگن سرگن کرے
 رُشنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیا کسے نظر نہ آوے نیز انھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل آپ ورتائیا۔ ساچا تھم دیوے ہر کرتا پُرکھ،
 پُرکھو تم آپ جنائیا۔ جن بھگت نہ کوئی سوگ نہ ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے وکھائیا۔ بن سنگر پورے پُرکھ اکال سکے کوئی نہ پرکھ، جگت کسوٹی کم کسے نہ آئیا۔
 کر کرپا جس دسے اپنا آدرش، دہ دِشا اکو نظری آئیا۔ اُس دا لیکھا مکے عرش فرش، زمیں اسمانا ڈیرہ ڈھائیا۔ اوہ مالک خالق سدوسے اُتے فلک، مقامے حق
 سو بھاپائیا۔ جس دا سدھا بھگتاں نال تعلق، دوجا جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ جس دا نعرہ منصور لایا انا الحق، اوہ حق حقیقت دے جنائیا۔ جس نوں لہ لہ سارے
 گئے تھک، تھکاوٹ وچ لوکائیا۔ سو صاحب سوامی ہر گھٹ رہیا وس، بستر آسن سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جس دا جگ چوکڑی راگاں ویداں نال گاؤندے جس،
 صفتاں نال صفت صلاحیا۔ اوہ پریم پُرکھ پر ماتم ہر سمرتھ، مہما اکھ رہیا درڑائیا۔ گرکھاں درس کرائے اپنی اکھ، دوئے لوچن بند کرائیا۔ ست سوامی ہو
 پرگٹ، پریم پُرکھ دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا تھم آپ ورتائیا۔ دھر دا تھم ساچی سکھیا، سو پُرکھ نرنجن آپ درڑائیا۔
 جن بھگتاں پا کے دھر دی بھچھیا، خالی بھانڈے آپ بھرائیا۔ پورا کرے واک بھوکھت جو لکھیا، لیکھ لیکھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگ جیون داتا جگ نیز
 کسے نہ دِسیا، جن بھگتاں اپنا پڑا لاہندا۔ پریم پریتی اندر وکیا، کرتا پُرکھ اپنی قیمت نہ کوئے رکھائیا۔ بن ڈھاہیوں گرکھاں آگے ڈھٹھیا، مان اہمان نظر
 کوئے نہ آئیندا۔ پریم پریتی کرنوں سری بھگوان کدے نہ ہٹیا، پچھے موڑ نہ کوئے ہٹائیندا۔ کی ہویا جے پرگٹ ہندا رہیا وچوں وڈیا، کلجگ انتم سنگھ ہو کے
 درس دکھائیندا۔ کی ہویا جے چاردا رہیا وچھیاں کٹیاں، بن سیوک سیوک کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا تھم آپ سنائیندا۔ دھر دا

حکم سُنو جگ مَتر، مَتر پیارا آپ جنایا۔ کی ہویا جے بازاں کولوں تڑاندا رہیا تتر، ترے گن اتینا اپنا کھیل کرائیا۔ نرگن دھاروں آپے آیا نکل، نہ کوئی جنے
 پتا مایا۔ جن بھگتاں اندر پریم پیار دا ساچا کرے عشق، عاشق معشوق اپنا رُوپ وٹایا۔ کھولنہارا ڈُونگھی درِشٹ، وشِشٹ رام دے گواہیا۔ پر بھ دا سب
 توں وڈا آتم سیجا بھوگی گرہست، اپنی دھار وچوں ہر کرتار، جن بھگت لئے پرگٹایا۔ جنہاں نوں لوڑ رہے نہ سورگ بہشت، دوزخ اگن نہ کوئے تپایا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک جنایا۔ دیوے سندیشہ گرکھ ایک، اک اِکلا آپ جنایا۔ جن بھگت تیری ساچی ٹیک، دُجا در نہ
 کوئے دکھایا۔ لوکات تینوں بھج، بھجن بندگی اپنی دتی سمجھایا۔ تیرے اندر وڈ کے ماناں تیری سچ، سچ سنگھاسن خوشی منایا۔ تیرے تن کپڑ دا سُہاونا
 ہووے لیکھ، اوڈھن پریم نال ملایا۔ تیری مَحَبّت دا سچا ہیت، نیتن نیت ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت تیرا سُہاوے
 دیس، گھر سچن پھیرا پائیا۔ سُنو سندیسہ گھر گمبھیر، سرب کلا سمرتھ آپ جنائیدا۔ پر بھ دا کھیل سدا بن سریر، تدبیر اپنی آپ پرگٹائیدا۔ بند ہویا نہ
 کدے وِچ شرع زنجیر، دین مذہب نہ کوئے رکھائیدا۔ جسدی نظر نہ آئے جگت تصویر، سو بھگتاں اندر ڈیرہ لائیدا۔ جس نوں منزل چڑھ چڑھ لہجہ دے
 گئے صوفی فقیر، فقریاں نال ڈھولے گا گا سرب سنائیدا۔ سو کَلج انت سِری بھگونت نرگن رُوپ ست سوامی آیا گھت وہیر، واہو داہی اپنا پندھ مُکائیدا۔
 کرے کھیل بے نظیر، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیدا۔ گرکھیاں چوٹی چڑھ کے آپ اخیر، گھر ساچے رنگ رنکائیدا۔ جس مندر اندر دا مالک اک کبیر، او سے
 منزل انت اخیر بھگت سُہیلے آپ بہائیدا۔ آپ پاتشاہ شہنشاہ سچکھنڈ دوارے دُجا بھگت وزیر، تیجا نظر کوئے نہ آئیدا۔ اوتھے پتھراں والی نہیں کوئی لکیر،
 حرفاں والی نہیں کوئی تدبیر، بن اکھراں اپنا حکم ورتائیدا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا ساچا گھر، جتھے گرو اوتاراں پیر پیغمبراں دی
 بھتی نہیں بھیر، بہتیاں وچوں تھوڑے اپنے کول بہائیدا۔ سندیشہ دیوے انت کل، کلکاتی ویکھ دکھایا۔ جس دا وسیرا جل تھل، مہینل رہیا سمایا۔ جس دا
 محل اُچ اٹل، سچ دوار ملے وڈایا۔ سو دُھر سندیسہ رہیا گھل، شبدي کرے پڑھایا۔ کَلج بھانا نہ جائے ٹل، نہ کوئی میٹ مٹایا۔ ہر کارو کوئی نہ سکے ٹھل،
 آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اچھل اچھل، ول چھلدھاری اپنی کار کما یا۔ دیوے سندیشہ ویکھو کل آیا

کلی، نرگن نرویر وڈی وڈیا۔ جس دی تتاں والی باہروں وردی، اندر نرگن نور جوت رُشنا۔ جوں بھاوے توں کرے اپنی مرضی، خود مختیار اپنا حکم ورتا۔ آد جگادی بن کے سچا فرضی، فرض اپنا دے نبھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دی سندا رہیا عرضی، جو جگ چوکڑی گئے سنا۔ کلجگ اتم دیکھے ہنیر گردی، گداگر ہوئی لوکایا۔ سادھاں سرتی ساچے مندر مول نہ چڑھدی، ڈونگھی بھور نہ کوئے لنگھایا۔ جگت وکارے کولوں ڈردی، اندر بیٹھی مکھ چھپایا۔ بے شک امرت ویلے اٹھ کے اکھراں والی بانی پڑھدی، کلیاں رہی گایا۔ بن پُرکھ اکال بنیا کوئی نہ دردی، دلبر ملیا نہ سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا۔ دیوے سندیشہ سُنو جن جوگی، جپی تپی سستی ہٹھی دیاں درڑایا۔ صدی ویہویں ہر کا درس کسے نہ پایا اٹھیں، چار کُنٹ رہیا گر لایا۔ جھگی بھاگ نہ لگا کھٹیں، محل اٹل نہ کوئے سہایا۔ کوڑی واسنا گھر گھر رہی نچی، مکھ گھنگٹ انت اٹھایا۔ نال واوگے تتی، اگنی بھاء لگایا۔ کام ونتی ہو کے سخی، کامن روپ وٹایا۔ نام رنگ نہ چڑھیا رتی، چولی تن نہ کوئے رنگایا۔ ہر کنت نہ ملیا پتی، کڑیاری سیج سرب ہنڈھایا۔ ستگر سرنائی مول نہ ڈھٹھی، منکا من نہ کوئے بھوایا۔ جگت ڈھاگن پھرے نٹھی، بھجے واہو داہیا۔ اتم کرماں بھرے چٹی، رائے دھرم دے سزایا۔ چتر گپت لیکھاں والی کڈھے پٹی، حساب سکے نہ کوئے مُکایا۔ دوزخ والی تپدی دیکھی بھٹھی، ہائے ہائے دے دھایا۔ جن بھگت کہے سہیلیو بن صاحب سوامی پت کسے نہ رکھی، اتم جوتی جوت نہ کوئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک جنایا۔ دھر فرمانا سُنو سہیلی، ہر سجن سیج جنایا۔ اتم نہانی پھرے اکیلی، سجن میت سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جگ جو بن ونتی ہوئی البیلی، مان ابھمان وڈیا۔ آسا منسا کھیل رہی کھیلی، خلق وچ اپنا آپ پرچایا۔ کوڑی کریا وچوں ہوئی نہ وہیلی، بندھن سکے نہ کوئے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، - سُنو سندیشہ ساچی سنیا، ہر سجن آپ جنایا۔ خالی دیکھو اپنی بہیا، چوڑا لال نہ کوئے چڑھایا۔ ساچی ملے نہ نوکانیا، بیڑا کندھ نہ کوئے اٹھایا۔ لیکھا مگے دھرم رائے کڈھکے وٹیا، گن اوگن سرب دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتا۔ سُنو سندیشہ ری، سچ سخیاں آپ جنائیدا۔ کلجگ دیکھو ہویا کی، قیمت کرتا کسے نہ پائیدا۔ جھوٹا ناتا پتر دھی، پتا پوت نہ کوئے جھڈائیدا۔ اتم لہنا دینا ساڈھے تن ہتھ سیں، رَویداس چمارا لیکھ لکھائیدا۔ جن بھگتاں گھر

آیاں پر بھ کہے جی، جیون جگت اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیندا۔ سُنو سندیہ انتر دھیان، دھیانی آپ جنائیا۔ دیونہار سری بھگوان، سو پُرکھ نرنجن رہیا سُنائیا۔ ہنگ برہم کر پروان، سیس جگدیش جھکائیا۔ آتم پر ماتم تیرا ملے دُھر دا کاہن، گھنٹیا اپنا ویس وٹائیا۔ تیتوں جنگلاں وچوں لبھنا پئے نہ رام، مندر بیٹھا سو بھاپائیا۔ اُس دی سیجا کر بسرام، سکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ تیری اچھیا پورن کرے کام، نہکرمی کرم کمائیا۔ تیتوں آگے دیوے نہ کوئے الزام، بریخانہ دے دکھائیا۔ تیرا مالک سری بھگوان، دوجا کنت نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دا سچکھنڈ دوارے جھلدا نشان، دو جہاناں حکم منائیا۔ جس نوں سجدہ کردے زمیں اسمان، چوواں لوک نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر جیدے نام، ناؤں نرنکارا اک درڑائیا۔ سو تیری رکھشا کرے آن، کلجگ انتم ویکھ دکھائیا۔ توں بالی نڈھی اک انجان، تیری چلے نہ کوئے چترائیا۔ توں اکو سُننا گیان، در ٹھانڈے دیوے مان تیرا صاحب سری بھگوان، وڈ راجن راج راجان شہنشاہ اک اکھوائیا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت ساچے سنت اکو ڈھولا گاؤنا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ تیرا تیری جھولی پائیا۔

☆ ۲۲ مگھ ۲۰۲۱ بکرمی دربار وچ جیٹھووال ☆

اگّی دوس دُھر دی دھار، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن کھول کواڑ، ہر پُرکھ نرنجن اکھ کھلائیندا۔ ایکنکارا ہو کے خبردار، آد نرنجن اکو جوت رُشنائیندا۔ ابناشی کرتا ویکھنہار، سری بھگوان خوشی منائیندا۔ پار برہم پر بھ ہو کے خبردار، بے خبر خبر آپ سُنائیندا۔ برہم ویتا سانجھیا، لاشریک جلوہ نور ڈگمگائیندا۔ شبدی سُن کر پیار، ابناشی سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ وشن برہما شو دے ادھار، مہر نظر اک لکائیندا۔ ترے گن مایا بھر بھنڈار، پنجاں تئاں کھیل کھلائیندا۔ شبد انادی بول جیکار، دُھر داراگ آپ سُنائیندا۔ چارے وید کر تیار، ترے گن اتیتا اپنی کل دھرائیندا۔ چاروں گنٹ کھیل اپار، اپر مپر سوامی آپ کرائیندا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ کھیل کرے کرتار، قدرت قادر آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنی کھیل کھلائیندا۔

اِکّی دوس دا سچ وِہار، ہر کرتا آپ کرانیندا۔ ایکا گھر بار، دُجا دیوا باقی کملاپاتی جوتی جاتا دُگمانیندا۔ تیجا شبد ناد دُھنکارا، بے جیکارا آپ سنانیندا۔ چوتھے وِشن برہما شو کرے خبردارا، دُھر سندیشہ راگ الاینیدا۔ پنچویں ترے گن مایا پنچ تت ویکھنہار اکھاڑا، گرہ گرہ مندر کھوج کھُجانیندا۔ چھویں چھپر چھن وسے باہرا، محل اٹل نظر کسے نہ آئیندا۔ ستویں ست ستوادی کھیل کرے نرکارا، نرویر اپنی کل پرگٹانیندا۔ اٹھویں اٹھان تتاں سندیشہ دیوے جیو سنسارا، نوویں نو در پار کرانیندا۔ دسویں رُپ انوپ جوتی جاتا کر اُجیارا، نرگن اپنا بھو کھلانیندا۔ اک دس دا سچ وِہار، وِہاری اپنے ہتھ رکھانیندا۔ دو دس دا کھول کوڑا، بند تاکی کُنڈا لاہندا۔ تن دس دا ٹھانڈا نرویرا، گھر گھر وچوں آپ پرگٹانیندا۔ چار دس دا بول جیکارا، چوڑاں لوکاں چوڑاں طبقات چوڑاں وِدیا آپ سنانیندا۔ پنچ دس دا بن ونجارا، پنچ پنچ پنچھی پچیس دس اپنا حکم ورتانیندا۔ دس چھ سولاں داسنگ کرے آپ کرتارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دس اپنا حکم ورتانیندا۔ اٹھ دس کھیل نر نار، کنت بھتارا اپنی کل ورتانیندا۔ دس نو اُنِسا ہر جگدیا کھیلے کھیل دس دس یسا، بھو ابھید سمجھ کسے نہ آئیندا۔ بیس اکیس دو جہان والی کھیلے کھیل آپ جگدیا، جگدیشر سوامی انتریامی بودھ اگادھا شبد انادا دُھر درگا ہی اپنی کار کمانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی کار کمانیندا۔ اِکّی دوس کہے میں لُگ لُگ رہیا تگدا، جُگ چو کڑی دھیان لگایا۔ میں ویکھاں کھیل پُرکھ سمرتھ دا، کون دوارے دے کرایا۔ جن بھگتاں پَنج کوں رکھدا، لوکمت دے وڈیاں۔ ہر دے اندر کوں وسدا، گھر گھر اپنا ڈیرہ لایا۔ بن رسنا جہوا ہتی دند کوں دسدا، سنمکھ ہو کے نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاں۔ اکیس کہے میں کھولی اکھ، نیتز نین اگھاڑیا۔ پر بھ نظری آیا اک سمرتھ، شاہ پاتشاہ والی دو جہانیاں۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر جُگ چو کڑی سیس نو اوندے متھ، مستک لگا دھوڑی خاک رما لیا۔ جو آد جُگاد نیت نو ت لکھ چوڑا سی ہر گھٹ اندر رہیا وس، رُپ رنگ ریکھ سمجھ کوئے نہ پا رہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ سمجھا رہیا۔ اکیس کہے میں ویکھاں اک اکلا، سگھنڈ جس دی وڈ وڈیاں۔ دو جہان جس دا اک محلا، محفل اپنا نام لگایا۔ کرے وسیرا جلاں تھلاں، دُونگھی کندر جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ہینل رہیا سمایا۔ دُور دُراڈا نظری آوے نیرن نیرا، گھر ٹھاکر سوامی مالک خالق بے پرواہیا۔ کوڑی کرپا لوکمت جگت چُکائے جھیرا،

سچ سچ ست ستوادی مارگ دے لگایا۔ جن بھگتاں اپنے کندھ اٹھائے بیڑا، دوجا سنگی سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ لکایا۔ اکیس کہے میں دیکھاں جگدیش، شاستر سمرت وید پُران جس دا جس جگ رہے گایا۔ جس دے چھتر جھلے سیس، شاہ
 پاتشاہ وڈ وڈیایا۔ جس دا کلمہ اک حدیث، پیر پیغمبراں حضراتاں کرے پڑھایا۔ جس دی ست نال پریت، کوڑی کریا نہ کوئے جنایا۔ جس دا نام ندھانا
 ڈھولا اگوگیت، گر اوتار پیغمبر رہے جس گایا۔ جس دا لیکھا باہر مندر مسیت، شودوالے مٹھ ہتھ کسے نہ آئی۔ جس دا وسیرا راؤ رنک اوچ نیچ، ہست
 کیٹاں اندر گھٹ گھٹ رہیا سائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ اکیس کہے میں آیا جگ، جگ جیون داتے دتی وڈیایا۔
 ترے گن مایا مٹاواں اگ، اگنی اگ دیاں نبھایا۔ بن مکے کعبے کراواں جج، ججرہ حق دسایا۔ جن بھگتاں پر بھ ملن دی کھول کے اکھ، سمر تھ میلاں گھر
 گسائینا۔ جوں بھاوے توں لئے رکھ، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان وڈی وڈیایا۔ اکیس کہے
 میں دیکھیا جہان، چار کُنٹ دھیان لگایا۔ پت پر میثور سری بھگوان، اک اکلا کھیل کھلایا۔ جن بھگتاں دیندا آیا دان، نرگن سرگن پار کرائیا۔ آتم انتر
 بخشے چرن دھیان، چرنودک اکو اک پیایا۔ غریب نماں ديوے مان، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 دھرنی دھرت دھول دیکھ وکھایا۔ اکیس کہے میں رہواں اگنی، جس دی سمجھ کسے نہ آئی۔ جیہڑی قلم دوات کسے نہ لکھی، کاغذ ملی نہ کوئے وڈیایا۔ جس
 دی دھار کھنڈے والی نہ جانی تھی، کوٹن کوٹ لوہار ترکھان شستر گئے گھڑایا۔ جس دی گوہند ہتھ چٹھی، پُرکھ اکال ماچھوواڑے دتی پھڑایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ اگنی کہے میں اگیاں آئی، انتر آتم کھوج کھجایا۔ دو جہاناں پئے ڈہائی، لوک پرلوک رہے گرلایا۔ پر بھ
 ملے نہ سچا ماہی، پروردگار نظر کسے نہ آئی۔ بھرے بھلے پاندھی راہی، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ نٹھن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سد دیونہار سچ وڈیایا۔ اگنی کہے میں اگنی گناں، بیس بیساناں ملائی۔ سچ پکار اکو سناں، جو صاحب سوامی رہیا جنایا۔ لکھ چوڑاسی چھاناں پُناں، انڈج جیرج
 اُتھج سیتج کھوج کھجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور سر میرے ہتھ لکایا۔ اگنی کہے میں اگنی آئی اوہ، اوڑک سب نوں

دیاں جنائیا۔ میرا مالک خالق سب دا لہنا دینا لیکھا چھبھی پوہ، ودی سدی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیاں پت پر میثور آپے ہو، نرگن داتا پُرکھ
 بدھاتا جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ جس دی آتم نال اندر وڑ کے گیا چھوہ، سو گرکھ گرکھ ہر جن ہر بھگت ہر کاروپ نظری آئیا۔ نام ندھان سری بھگوان
 ساچا ڈھو آ دتا ڈھو، سوہنگ ڈھولا کرے اک پڑھائیا۔ چرن پریتی بخش کے اپنا موہ، مجت کوڑا ناتا جگت تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کر کے اگئی لو، اندھ اندھیرا رہیا گوائیا۔ اگئی کہے میٹوں دیو ودھائی گرکھ سکھ، لیکھا سب نوں رہی سمجھائیا۔ بن پت پر میثور کوئی نہ پائے بھکھ، خالی
 جھولی نہ کوئے بھرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی شاستر سمرت وید پُراناں صفت گئے لکھ، کھانی بانی دے گواہیا۔ جس داسب توں وکھرا نرالا بھوکھ،
 بھوکھت وچ اپنا تھم ورتائیا۔ جو بن بھگتاں کسے نہ آوے دس، لکھ چوراسی نیتز نین اندھ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا گسائیا۔ اگئی کہے جن بھگتاں بول جیکارا، بے جیکار اک سناٹا۔ پرم پُرکھ پر بھ آیا پیارا، ہر پریتم بے پرواہیا۔ بھگتاں میل کرے
 وچ سنسارا، چوراسی ناتا دتا تڑائیا۔ انتر انتر ویکھنہارا، باہروں نظر کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ اگئی کہے
 میری ویکھو لیکھن، جو گوہند گیا لکھائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم روپ وٹایا اولٹا بھیسن، رنگ ریکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوت اکالن ہو کے آئی پردیسن، دیس اپنا
 گئی تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کرنی رہیا سمجھائیا۔ اگئی کہے میٹوں آوے ہاسا، ہستی ویکھ کے بے پرواہیا۔ جو ویکھن آیا جگت
 تماشا، پر بھ بن کے پاندھی راہیا۔ جن بھگتاں دیوے اپنا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ نرویر ہو کے چلائے راتھا، بن رتھوا ہی سیو کمائیا۔ سوہنگ سو سنا کے
 گاتھا، گہر گسبھیر اپنا بھو دتا چکائیا۔ ہو سہائی ناتھ انا تھاں، غریب نمانے گلے لگائیا۔ اکو منتر اکو پوجا پاٹھا، اکو سمرن دتا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ اگئی کہے میں آئی گھمدی، جگ چوڑی چکر لائیا۔ جگت بھوری پیکھی ڈونگھے ڈنبہ دی، ساگر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ ایسے
 کارن صاحب سوامی ہر پُرکھ اکال دے چرن چمدی، رسنا جھوارس لگائیا۔ میٹوں آواز دیوے اپنی دھن دی، آتمک راگ سناٹا۔ بن پریتم میں ہور کچھ نہ
 سندی، جگت راگ نہ کوئے وڈیائیا۔ میں بھکھارن او سے گڑ دی، جو جن بھگتاں جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری جھولی دیوے

بھرائیا۔ اِکی کہے میری جھولی بھر دے، بھاؤ بھگتی اِکو اِک سمجھائیا۔ پڑ دے لاه دے اپنے گھر دے، کیوں بیٹھا کُھ چُھپائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جیو جہان
 ویکھے لڑ دے، جھگڑے وِچ لوکائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے گر کُھ ویکھے جو تیرا میرا ڈھولا پڑھ دے، سوہنگ رہے دھیائیا۔ اوہ بن گھائیوں تیری منزل
 چڑھ دے، در ٹھانڈے مل کے در سن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، میری آسا پور وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن سکھاں
 والی اِکی، گرؤ آں لوڑ رہی نہ رائیا۔ اُٹھ ویکھ اوہ گوبند والی چٹھی، جیہڑی پُرکھ اکال پھڑائیا۔ جس دے اُتے پندراں کنگ لکھی متی، سولاں اگلی دھار جنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہنا دینا مُکائیا۔ اِکی کہے چٹھی دا سر لیکھ، پر بھ اِکو دیاں جنائیا۔ جن بھگتاں کرنا ساچا ہیئت، گوبند گیا لکھائیا۔
 نرِگن دھار اوڑا ویس، جوتی جاتا ہو کے ویس وٹائیا۔ در ٹھانڈے تیرے کراں آدیس، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تُوں آد جگاد رہیں سدا ہمیش، نہ مریں
 نہ جائیا۔ تیرا سُنٹ دُلا را دس دسمیش، لیکھا تیرا گیا بنائیا۔ کلج انتم آکے رہیا ویکھ، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ اِکی کہے میں اِکیاں دی بھیٹ، اِکی سکھی دیاں
 بنائیا۔ تیری مولے اگلی رُت چیت، جس دا سمت نہ کوئے سمجھائیا۔ میں اپنی عرض آرزو اُس ویلے کراں پیش، بن سیوک تیرے آگے اِکائیا۔ تُوں پُرکھ
 اکال دین دِیاں لینی ویکھ، سٹاں سٹاں والی کی کی رہی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان،
 لیکھا اگلا آگے پچھلا پچھے دوہاں ویکھ وکھائیا۔

☆ پہلی پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

گر اوتار پیر پیغمبر جس دے پتر، پُرکھ اکال دین دِیاں وڈی وڈیائیا۔ نرِگن نرویر نرکار نرکار جوتی دھاروں آیا اُتر، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نہ کوئی
 جننے پتا مائیا۔ دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں وِشن برہما شو کروڑ تیتیس کرے شکر، سُرپت اند نیوں نیوں لاگے پائیا۔ غریب نماںیاں کوجھیاں کملیاں جن
 بھگتاں چھے اپنے کچھڑ، سنت سہیلے کر کر میلے گود اُٹھائیا۔ آد جگادی شبد انادی برہم برہمادی کیتا قول نہ جائے مگر، بے پرواہ اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا در، در گھر ساچا اک سہانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں مندے رہے باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوانیا۔ سَتِجک تریتا
 دواپر کلجک رسنا جہوا بتی دند جس دا چیدے رہے جاپ، شبد انادی بودھ اگادھی ڈھولا گانیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت نرگن سرگن جس دا وڈ
 پرتاپ، جل تھل مہینل گھٹ گھٹ اپنا کھیل کھلایا۔ نِت نوت ویکھے کھیل دوس رات، اندن اپنی کار کمانیا۔ دو جہاناں سری بھگوانا برہمنڈاں کھنڈاں
 جیرج انڈاں ویکھنہارا مار جھات، اُتہج سیتج پڑدا آپ کھلایا۔ سری بھگوانا مہربانا مرد مردانہ نوجوانا پورا اپنا کر نہارا واک، بھوکھ بھاکھیا ویکھ وکھانیا۔ گر لکھ مینا
 ٹھانڈا سیتا سجن سہیلا دھر داساک، بندھن اکو اک رکھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس
 نوں کہندے گئے پتا، پت پر میثور بے پرواہیا۔ سو صاحب سوامی انتریامی نراکار کرے اپنا ہتا، ہتکاری اپنا ویس وٹانیا۔ جوتی نور جگ نیتز نظر نہ آئے سب
 توں نکا، نکے وڈ وڈا سمجھ کوئے نہ پانیا۔ وسنہارا چار کوٹ دہ دشا، زمیں آسماناں اپنا حکم ورتانیا۔ جگ چوکڑی گر اوتاراں پیر پیغمبراں دین مذہب ذات پات
 ورن گوت پاؤندا رہیا حصہ، ونڈ اپنے ہتھ رکھانیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی گاؤندے گئے قصہ، ہر کی قسم سمجھ کوئے نہ
 آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل انڈٹھ، انڈٹھڑی اپنی کار کمانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں کہندے گئے مالک، بے پرواہ اک
 اکھوانیندا۔ آد جگادی جو سدا سدا بنے پرتپالک، بن سیوک سیو کمانیندا۔ جو لکھ چوراسی جیو جنت ہووے خالق، خالق مخلوق اپنا کھیل کھلایا۔ سَتِجک تریتا
 دواپر کلجک نرگن سرگن بنے ثالث، صاحب سوامی اپنا ویس وٹانیندا۔ گر کھیاں گر سکھاں میٹنہارا اندرا آلس، سرتی شبد شبد ملائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت
 سہیلے لہجے خالص، خواہش اپنی نال رکھانیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا اٹھائے اکو بالک، شبدی سوت آپ جگائیندا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر جس دا مندے گئے کہنا، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ جس دا دو جہاناں بھانا سہنا، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ سکے نہ کوئے مٹانیا۔ جس دے حکمے اندر سمند
 ساگر جل دھار بہنا، ٹلے پربت بیٹھے سیس نوانیا۔ سو صاحب سوامی انتریامی جن بھگتاں درشن دیوے انترنیاں، نج نیتز کر رُشانیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل اگم اتھا، جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے سجدہ، در ٹھانڈے سیس نوانیا۔ سو پروردگار سانجھیا رکھیل اگما کردا،

پت پر میثور بے پرواہیا۔ نر بجھے ہو کدے نہ ڈردا، بجھے سب نوں اک جنائیا۔ جگ چوکڑی ویس اولّا کردا، شاستر سمرت وید پُران سمجھ سکے نہ رائیا۔ نام
 ندھان نت نوت رہیا پڑھدا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں کردے گئے سلام، قدماں اُپر
 سیس جھکائیا۔ سو مقامے حق وسے امام، بے نظیر نظر کسے نہ آئیا۔ جس دا جلوہ نور دو جہان، چوداں طبق کرے رُشنائیا۔ جس دا کلمہ لاہی کلام، عیسیٰ
 موسیٰ محمد کرے پڑھائیا۔ جس دا محل اٹل اُچ مکان، چھپر چھن نہ کوئے جھہائیا۔ جس دا ناد دُھن اگلی گان، رسنا جھوایتی دند صفت نہ کوئے صلاحیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو کھیل کرے سچا شہنشاہیا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر کہندے گئے ستگر، گر گر سیس نوائیا۔ سو صاحب
 سوامی پُرکھ اکال جوتی دھار آیا مُڑ، بے پرواہ اپنا پھیرا پائیا۔ پُرکھ بدھاتا دیکھن آیا کھیل تماش، لوکات جن بھگتاں گیا بھڑ، روپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ
 آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دوارے بیٹھے ہتھ جوڑ، سیس سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر جس دا کردے گئے ارداسا، عرض عرضوئی اک سنائیا۔ سرگن ہو کے رکھدے گئے بھروسا، نرگن اوٹ تکائیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں
 اندر دسدے گئے خلاصہ، کھانی بانی نال ملایا۔ واک بھوکتاں اندر رکھدے گئے آسا، ترسنا وچ سمایا۔ جس دے حکمے اندر کھیلے کھیل پر تھی آکاشا، گنگن
 لگنتر بیٹھے ڈیرہ لایا۔ سو صاحب سوامی انتریامی دیکھن آئے جگت تماش، نرکار اپنا روپ دھرائیا۔ نو سو پُرانوں چوکڑی جگ دا پچھلا دیکھے ڈونگھا کھاتہ،
 نر اکھر والی کڈھ پڑھائیا۔ جتھے نہ کوئی ایکانہ کوئی ساتا، دو آتیا پانجا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ کوئی کاتب طلبا پڑھے جماعتا، پٹی قلم دوات نہ کوئے شاہنیا۔
 نہ کوئی ٹیچر نہ استاد، نہ کوئی الف یے ونڈ ونڈائیا۔ نہ کوئی پُستک نہ کتابا، بستہ بنھ سیس نہ کوئے اٹھائیا۔ نہ کوئی مندر مٹھ شودوالا مسجد دے محرابا، محبوب
 اکو بے پرواہیا۔ جس نوں بن ہتھاں بن سر ہووے آدابا، بن اکھاں درشتی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ہر گھٹ تھانیا۔
 جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر رہے جھکدے، جُجریاں وچ سیس نوائیا۔ جس دا انتر آتم راہ رہے پچھدے، سُن سادھی وچ سمایا۔ جس دا حکم من کے
 چوٹیاں رہے مُندے، لباس سیس کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر

کہندے رہے غریب نواز، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیہ۔ جس دا بن نانک تکیا کسے نہ تاج، تخت نواسی نظر کوئے نہ پائیہ۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت ساچا راج، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیہ۔ جس دا وشن برہما شو رچنا رچی دھر دا کاج، کوٹن کوٹ اپنا کھیل دکھائیہ۔ جس دا لکھ چوراسی گھڑن بھنن اپنا ساج، سجن ہو کے ویکھ دکھائیہ۔ جس دا گر اوتاراں پیر پیغمبراں چرن کول دتا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیہ۔ کجگ انت سری بھگونت صدی ویہویں اکٹھے کیتے انت، انت سب دا ویکھ دکھائیہ۔ اٹھو ویکھو نیتز نین پُرکھ ابناشی سب دا کنت، پت پر میثور بے پرواہیہ۔ اپنا کلمہ پڑھو نام منت، اکھری شبدی ونڈ ونڈائیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا کھلایہ۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا تھم رہے مندے، لوکات سیو کمائیہ۔ ویکھو کھیل اُس بھگون دے، جو بھيو ابھیدا رہیا جنائیہ۔ لیکھے دینے آگئے گجری چن دے، دو جہان ہووے رُشنائیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیہ۔ گر اوتار پیر پیغمبر آ ویکھو پٹی، جیہڑی بن اکھراں آپ لکھائیہ۔ جس دے وچوں نانک چلائی ہئی، بھنڈارا اک ورتائیہ۔ جس دی گوہند کھٹی کھٹی، لاہ اپنا گرکھاں جھولی پائیہ۔ لیکھے لا کے اپنی رت دی رتی، رتن امولک ہیرے گر سکھ گیا بنائیہ۔ سندیسہ دے کے گیا سب دا مالک دھر دا پُرکھ اکال پتی، پت پر میثور بے پرواہیہ۔ گرکھو دوجا اشٹ نہ ویکھنا اکھیں، بن ہر کنت نہ کوئے ہنڈھائیہ۔ جس دے چرن دوار لکھ چوراسی سدا اکٹھی، وچھوڑا اپنا کھیل بنائیہ۔ جس دی شبد اگئی دھر دی سچی متی، اگے مت بھید نہ کوئے رکھائیہ۔ جس دے دوارے آد جگاد گر اوتار رہے ڈھٹھی، سر سکے نہ کوئے اٹھائیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیہ۔ گر اوتار ویکھو جلوہ، جلوہ گر جنائیندا۔ کوڑی کرپا کجگ ہويا بلوا، بجے بھو نہ کوئے دکھائیندا۔ پیر فقیر کھائے کوئی نہ حلوہ، حالت سب دی آپ درسائیندا۔ اکھراں والا کم نہ آیا کلمہ، صدی چودھویں ڈھولا اک جنائیندا۔ صدی ویہویں سب دے اتوں پڑدے والا لاہ دے لُما، کوڑی کرپا پرے ہٹائیندا۔ ممتا موہ مٹا کے طمع، تامس ترسنا دور کرانیندا۔ گوہند سورہا حاضر حضورا شبدی دھار گھر پُرکھ اکال جتا، پتا مات اکو نظری آئیندا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہان آد جگاد نہ ہوئے نکما، نکرم من نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل آپ کھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی منگدے رہے اگئی، ویہہ اگئی دھیان لگائیہ۔ ویہہ اک اگئی گرداس اگئی وار لکھی، اگئی ویہہ اگئی اگئی بھاء

جنائیا۔ ایہہ سمجھ نہ آئی کسے نوں سکھی، سکھیا وچ جگت لوکائیا۔ اوہ پُرکھ اکال دی اگئی چٹھی، جیہڑی اکھراں پنا آپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اوہ چٹھی اولیٰ، سانوں سمجھ کسے نہ آئی۔ جیہڑی سُن دُلا رے ہتھ گھلی، شبدی رہیا پڑھائیا۔ جس دی لیکھنی کدے نہ ٹلی، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ جس دے حکمے اندر گر اوتار پیر پیغمبر کوٹن روندے گئے علی، اللہ ہو نعرہ لائیا۔ کُتب غوث رہیا کوئی نہ ولی، ولدیت سب دی اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوہ نراکھر دا مالک اِکو بلی، بلدھاری سچا شہنشاہیا۔ جس دی کرن پرکاش ہو کے گوہند اندر جلی، نورو نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی وجاوندے گئے رباب، ناڑ بہتر ستار بنائیا۔ جس نوں مندے گئے احباب، دوست نور خُدا ئیا۔ جس دا تئدے گئے تماش، خالق خلق وچ سما ئیا۔ جس دا جلوہ اُپر آکاش، مقامے حق سو بھاپائیا۔ جس دی کردے گئے تلاش، نیتز نین لوچن اکھ اٹھائیا۔ جس دا لکھدے گئے بھوکھت واک، کلمیاں وچ وڈیائیا۔ سو صاحب سوامی کلجک اتم پرگٹ ہو یا ساکھیات، سدا سہیلا اک اکیلا پھیرا پائیا۔ پورب لیکھ سب دا ویکھے حساب کتاب، لہنا دینا آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا تحم آپ ورتائیا۔ اگلا تحم سُنو گر اوتار پیغمبر پیر، پت پر میثور آپ جنائیا۔ کوڑی کریا انت اخیر، آخر اکھاں دیاں دکھائیا۔ اپنے دین مذہب دی ویکھو مات تصویر، تسبیح گھر گھر منکے رہے لٹکائیا۔ شرع وچا کوڑ زنجیر، حق حقیقت نہ کوئے سمجھائیا۔ کسے نظر نہ آوے بے نظیر، نغمہ نام نہ کوئے سنائیا۔ طمع پچھے پھرن فقیر، مایا سادھاں کریا ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیتز نین دے دکھائیا۔ نیتز نین دکھاواں انت، کلجک ویلا وقت دُہائیا۔ ویکھو لوکات جیو جنت، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ کوڑی کریا مایا پئی بے انت، ممتا موہ نہ کوئے مٹائیا۔ گرھ ٹٹے نہ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھائیا۔ ساچا دے نہ کوئی پنڈت، دُھر دی ودیا نہ کوئے سکھائیا۔ ناری ملے نہ زہر کنت، سُنہنجی سیج دے دُہائیا۔ اتم پر ماتم گاوے کوئی نہ منت، من واسنا سرب پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیتز نیناں رہیا درسائیا۔ اوتار پیغمبر ویکھو گر، ہر کرتا آپ جنائیا۔ ملیا میل نہ کسے دُھر، مستک رکھ نہ کوئے مٹائیا۔ اتم پر ماتم گئی کوئی نہ جڑ، برہم پار برہم نہ کوئے سما ئیا۔ شبد سروپی چڑھے نہ کوئے گھوڑ، اُون گون پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ ناتا تٹا نہ پنچ چور، شبد پنچ نہ کوئے

شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اُٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کلج ویکھو اپنی پر بھاتی، صُبح سہاونی نظر کوئے نہ آئی۔ چاروں
 گنٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ دُھر دا دھولا گاوے نہ کوئے گاتھی، وِ دیا حق نہ کوئے پڑھایا۔ آتم پر ماتم ملے کوئے نہ پاٹھی، رسنا جہوا ہوئی
 ہلکایا۔ امرت بوند دیوے نہ کوئے سوانتی، نَجھر جھرنانہ کوئے جھرایا۔ تیر نرالا مارے نہ کوئے چھاتی، آر پار نہ کوئے دکھایا۔ گھر وِچ گھر جگائے نہ
 کوئے دیوا باقی، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹایا۔ منزل پندھ مُکائے نہ کوئے واٹی، ساچی گھائی نہ کوئے چڑھایا۔ گر اوتارو پیر پیغمبر وِ صدی ویہویں تہاڑی مٹے
 کوئے نہ آکھی، اندروں باہروں سارے گئے بھلایا۔ پُرکھ ابناشی سب دا لہنا دینا دیوے باقی، اگے لیکھا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، حکم اکو اک سنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو اپنا دین مذہب، نیتز نیناں آپ دکھایا۔ ست سچ نہ کوئے ادب، جوٹھ جھوٹھ کرے لڑایا۔ گر دوار مندر
 مسجد شودوالے مٹھ ہویا غضب، نیتز نیناں دھیاں بھیناں رہے تکانیا۔ سچ دوارے کوئی نہ جائے چل کے اپنے قدم، سجدہ سیس نہ کوئے نوائیا۔ دُھر
 سندیسہ نام کلمہ پڑھے کوئی نہ نظم، شبد انادی راگ نہ کوئے سنایا۔ لیکھے لگے نہ کایا ماٹی خاک کسے بدن، انتر بدلی نہ کوئے کرائیا۔ مایا کارن سارے بھجن،
 ننھن واہو داہیا۔ ستگر کسے نہ ملیا سجن، پُرکھ اکال نظر کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا رہیا درڑایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 ویکھو اپنے مندر مٹھ، چار گنٹ دہ دشا دھیان لگایا۔ نہ کوئی دھیرج دے ست، یت بیٹھا کھ چھپایا۔ دُور دُراڑی ہو گئی گرمیت، من مت کرے لڑایا۔
 حقیقت جانے نہ کوئی حق، دُھر دا سنگ نہ کوئے دکھایا۔ من واسنا سرشٹی رہی نٹھ، درشٹی دِب نہ کوئے کھلایا۔ جو مارگ لوکمت آئے دس، دہ دشا کر
 شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا کھلایا۔ سُن کے شبد اگما ہر سوامی، شبدی گر لئے انگڑایا۔ پرم پُرکھ پر بھ توں ٹھاکر
 انتریامی، گھٹ گھٹ ویکھیں تھاوں تھانیا۔ تیرے حکمے اندر شبد انداد رچی بانی، سمرت شاستر کری پڑھایا۔ تیرا کھیل ویکھیا چار کھانی، اندج جیرج اُتبھج سیتج
 ڈیرہ لایا۔ تیرا حکم سنایا دو جہانی، نرگن سرگن پڑدا لاہیا۔ تیرے حکم دی دے کے آئے نشانی، جیو جنت جگت جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہربان مہر نظر اُٹھایا۔ شبد کہے میں تیرا گوہند روپ، پتا پُرکھ اکال منایا۔ میں ویکھاں چارے کوٹ، تیرا کھیل بے پرواہیا۔ لہنا توں کلج دتا

جوٹھ جھوٹھ، دوارے ساچے جھولی بھرایا۔ مہربان ہو کے گیوں ٹٹھ، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ اکو نام دی سنا کے اگئی ٹک، بن اکھراں دتا پڑھایا۔ جس ویلے کلج نیوں کے کہا جھک، میں تیرا چوتھا پت چھوٹا اک اکھوایا۔ سری بھگوان کہا میں تیرا یکھاں اتم دُکھ، دُکھیاں درد آپ وندایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا بھیدا رہیا درسایا۔ سُن کے بچن شبد گر ایک، گر گر لئے انگڑایا۔ کی ہویا گر اوتار پیر پیغمبر رکھ کے گئے تیری ٹیک، ٹکا تیرا نام مستک دھوڑی لایا۔ تُوں نرگن نر ویر نر اکار نر نکار جگ جگ رہیا ویکھ، اندھڑے دھام بیٹھا سو بھا پایا۔ سنجک تریتا دواپر کلج کوٹن کوٹ وار دتے میٹ، دُھر فرمانا حکم سُنایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں گو بند ہو کے کھیوٹ کھیٹ، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ تُوں پتا میں تیرا بیٹ، دُجاناتا نہ کوئے جڑایا۔ گر اوتار تیری کھید، پیر پیغمبر تیری سیو کمایا۔ تُوں سدا سہیلا نیتن نیت، نج گھر بیٹھا سو بھا پایا۔ میں لکھیا تیرا اوہ لیکھ، جو بن رسنا جہوا دتا سمجھایا۔ میں دتا تیرا سندیش، دُھر دا ناد وجایا۔ میں کر کے سچا ویس، مجھ داہری کیس روپ وٹایا۔ میں ہو کے دس دسمیس، دہ دشا اکو رنگ رنگایا۔ میں آکھیا اک نریش، نر نر نکار بے پرواہیا۔ جس دے اگے کلج اتم چلے نہ کوئی کسے دی پیش، گر اوتاراں پیر پیغمبراں لیکھا دے مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ گو بند کہے سُنو گر اوتار پیر پیغمبر ایک، ایکا وار جنایا۔ سارے اٹھ کے کہو پر بھ کڈھ اپنا لیکھ، جس لیکھے وچوں سانوں مات گھلایا۔ جے کسے نوں پہلوں نہیں آیا بھیت، نانک نرگن دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ ورتایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پین سوچ، سوچ وچ اپنی سوچ لگایا۔ کس دے اُپر دیئے دوش، نر دوش اپنا آپ بنایا۔ پروردگار سانجھ یار جس دے حکمے اندر مانئے موج، سد مجلس بے پرواہیا۔ بے شک اسیں لوکات اُس دی تھوڑی تھوڑی دسکے آئے کھوج، انت کہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔ گر شبد کہے سُنو اک بات، دُھر دی دیاں سُنایا۔ بے شک تسیں اُس دی ذات، جس دا روپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئیا۔ میں اوہنوں کہا باپ، پتا پُرکھ اکال جنایا۔ گجری نال جھوٹھا ساک، ناتا تاتل آیا تڑایا۔ میری مٹی اڈ گئی ہڈیاں والی راکھ، ناڑی کم کسے نہ آئیا۔ میں کھول کے اگلا تاک، پڑدا پرے ہٹایا۔ پُرکھ اکال ویکھیا ساکھیات، سچ سنگھاسن بیٹھا دُھر دا ماہیا۔ اوہدے چرناں ملی نجات، سانتک ست ست

ورتایا۔ ہولی جیہی اُس مینوں دتا آکھ، اشارے نال سمجھایا۔ تیرا دیکھاں بھوکت واک، جو بیس اکیسا دے وڈیایا۔ کلجک میٹاں اندھیری رات، سنجگ سچا
 چند چکایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پڑھاواں اپنی گاتھ، اکو نام سنایا۔ لیکھا چکے دین مذہب ذات پات، جھگڑا کوئے رہن نہ پایا۔ اکو مندر گھر دکھاواں
 سچ دوارے دھر دا پاٹھ، پاٹھشالا نہ کوئے پتھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گوہند آکھے میں دیکھیا نرائن، گھر سچا
 بے پرواہیا۔ جتھے بھگت سہیلے بہن، بہہ بہہ خوشی منایا۔ اکو ڈھولا تیرا میرا کہن، سوہنگ روپ سمانیا۔ اوہ سوامی ٹھاکر سب دا بنے سین، سجن اک
 اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ گوہند کہے میں پر بھ دا دیکھیا چرناں کول اک گٹکا، اکھر نظر کوئے نہ آیا۔ نہ کوئی
 کتا نہ کوئی کتا، اے لانو نہ کوئے بنایا۔ دولانو نہ کوئے نقطہ، اوکٹر ڈینکڑ روپ نہ کوئے دکھایا۔ ہوڑا کٹوڑا روپ نہ کوئے دسد، ٹپی بندی کرے نہ کوئے
 شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گوہند کہے میں دیکھیا تخت نواسی، بے نظیر نظر آیا۔ نرگن نور جوت پرکاشی،
 دیوا باقی نہ کوئے جگایا۔ نہ کوئی سنگی نہ کوئی ساتھی، اک اکلا سو بھاپایا۔ نہ کوئی روپ رنگ رکھ چکر چنھ نہ ذاتی، پاتشاہ اکو اک بے پرواہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل رہیا دکھایا۔ گوہند کہے میں تلیا اکال، اکل کل دھاری نظری آیا۔ جس دا اکو شبد اگما لال، پوت سپوتے دے
 وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اوسے دا پت ڈال، بھل بھلوڑی لوکات مہکایا۔ جس ویلے مرشد میرا مرید داتلیا حال، حالت میری دتی بدلایا۔ میں اُس
 ویلے کیتا اک سوال، بن رسنا جہوا بتی دند سنایا۔ میرے گرگھ گرگھ لوکات کھائے کدے نہ کال، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ ترے گن مایا نہ رہے
 جنجال، پنج تت نہ کوئے لڑایا۔ جنہاں بچھے نرگن پر بھو تیری گھالی گھال، کیتی گھال لیکھے پایا۔ مینوں پتھراں نالوں گرگھ چنگے لال، جو مانک موتی دتے
 بنایا۔ کلجک انت اوہناں دا سرشٹ سبائی دیواں احوال، نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ دیاں جنایا۔ اٹھو دیکھو تلو جنہاں دا پتا اکو پُرکھ اکال، سو بے عقل عقلاں
 والیاں نالوں چنگے نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دینی اک وڈیایا۔ گوہند کہے میں دیکھیا اگم، سچکھنڈ نواسی اکو میرا ماہیا۔
 جس دی دھاروں پیا جم، دوجی گود نہ کوئے سہایا۔ اوہ نہکرمی میرا جانے کم، کرنی اپنی دے سمجھایا۔ دو جہاناں بیڑا بنھ، اپنے حکمے وچ پھرایا۔ میں

دیکھاں دھام نہچل اٹل، جس دا منڈل سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور وکھائیا۔ گوہند کہے میری آسا اک، پُرکھ اکال جنائیا۔ جو چو تھی سطر وچ دتا لکھ، اوہ لیکھا پور کرائیا۔ پہلی سطر تینی اوتار سکے نہ دیکھ، آگے پڑھن کوئے نہ جائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دوارے بیٹھے ہیٹھ، سندیشے سُنن چائیں چائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر جو محم سُنہیڑے دتے بھیج، بھجن بندگی ناؤں دھرائیا۔ گوہند کہا میں اوہناں نوں آیا لپیٹ، میتوں لوڑ رہی نہ رائیا۔ جس کارن تیری ستر سولاں والی ہنڈائی سیج، سوہنا اکو اک راہ نکائیا۔ سو اپنا دس دے بھیت، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ کی ہویا جے تیرے نام دی مہا کر کے گر ارجن سیس پوائی ریت، اگنی تت تپائیا۔ کی ہویا تیرا بردا بن کے نانک دھریا بھیکھ، سیلی ٹوپی سیس بندھائیا۔ کی ہویا گر تیغ بہادر سیس لگائی تیغ، دو دھاری دھار چلائی۔ کی ہویا بالے کیتے بھیت، تیری خوشی منایا۔ کی ہویا دبے نینہاں ہیٹھ، تیری بے پرواہیا۔ کی ہویا توں وسیوں سچھنڈ دیس، میں لوکات تیرا حکم سنایا۔ جہاں چہ پُرکھ اکال اپنا زرگن ہو نہ بدلیس ویس، دھرنی دھرت دھول اُتے پھیرا پائیا۔ اوناں چہ میرے گرکھاں دا وسنا نہیں دیس، دھرنی دھرت دھول خوشی نہ کوئے منایا۔ کی ہویا تیرا نام گاؤندا سہنسر کھ فن شیش، آدانت سیو کمایا۔ جوتی جوت سرپ

۱۲۲۵

۱۲۲۵

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دینا چکایا۔ گوہند کہا میں دیکھاں جلوہ نور نورانی، پروردگار کھ پڑدا دتا اٹھایا۔ جیہڑا بھیدو آں چھتیاں دی لیندا رہیا قربانی، اوہدے اُتے اپنا سر بنس دتا لٹایا۔ پُرکھ اکال تیتھوں منگنی اک نشانی، جھولی اپنی لینی بھرائیا۔ جس ویلے کلجک انتم سر شئی ہوئے دیوانی، گرمیت نظر کوئے نہ آئی۔ اٹھسٹھ تیر تھ اُبلے پانی، ساتک ست نہ کوئے ورتایا۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ ہووے ہانی، ہر کا نام نہ کوئے دھیایا۔ چار گُنٹ دہ دشا جیو جنت ہون حرامی، ست دھرم نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا پریم نہ کرے کوئی شداں نال بانی، کلیاں وچ قایم نظر کوئے نہ آئی۔ گھر گھر ناچ کرے نو آبن کے مایا رانی، کھ گھنگٹ لئے اٹھایا۔ سادھاں سنتاں ہوئے حیرانی، پریشانی نہ کوئے مکایا۔ اوس ویلے پر بھ توں کرپا کریں آپ مہانی، مہر نظر اٹھایا۔ ویس وٹاؤنا جوت نورانی، نورو نور نور درسایا۔ ایہو تیری وڈی مہرانی، سر میرے احسان چڑھایا۔ میرے گرہ کٹن آویں مہانی، اندر وڑ کے ڈیرہ لائیا۔ پھیر میں متاں کہ توں وی دیویں قربانی، آپا چھڈ مپا ہو کے پھیرا پائیا۔ تیری میری مُسل بنے آگے لاثانی، جس دی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کوٹن

کوٹ وار تیری سرشتی ہوئی فانی، انت رہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا دھر داسگ نبھایا۔ گوہند کہے میں سچکھنڈ
 ویکھیا، نیز نیناں اکھ کھلایا۔ پُرکھ اکھا کو بیٹھیا، سچ سنگھاس ڈیرہ لایا۔ مینٹوں ہوئی جی دین لگا سندیشیا، اپنا تھم ورتایا۔ میں اوسے ویلے چرناں وچ لیٹیا،
 نیز نیناں نہر وہایا۔ جے توں دُشت دمن توں بنایا اپنا بیٹیا، پتا ہو کے گود اٹھایا۔ آگے پھیر جے کلا بھجیا، لوکمت کدے نہ جایا۔ پُرکھ اکال کہا میرا
 ایہہ ویسا، جگ جگ کھیل کرایا۔ گوہند کہا جے ماناں تے تیری سبجیا، دوجی ویراں ستھ یار نہ کوئے ہنڈھایا۔ پُرکھ اکال کہا توں میرا نر نریشیا، شاہ پاتشاہ
 اکھوایا۔ گوہند کہا توں رہیں سدا ہمیشیا، نہ مریں نہ جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرایا۔ گوہند کہا میں ویکھیا سچکھنڈ
 چڑھ کے، پوڑا نانک اک لگایا۔ درشن کریا دوارے کھڑ کے، نور نور وچ سمایا۔ مان گویا چرن پھڑ کے، مَجّت وچ لکایا۔ ور منگیا آگے اڑ کے، منت کری
 کوئی نہ رانیا۔ میں تیرے حکمے اندر لوکمت ساچا گھاڑن آیا گھڑ کے، چار درناں اکو رنگ رنگایا۔ امرت آتم گرکھاں اندر آیا دھر کے، سچ پیالہ جام پیانیا۔
 تیرا نام سنہیرا آیا دس کے، بھوکتاں وچ جنایا۔ ساڈھے تن ہتھ وچوں ندیڑوں آیا نٹھ، کے، لبھیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ چرن دوارے پر بھ تیرے ڈھٹھ
 کے، اکو منگ منگایا۔ کلجگ انتم تیرے پنا مول نہیں بچدے، جو گرکھ تیرا نام دھیانیا۔ پُرکھ اکال ایہہ بچن میرے سچ دے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ اوہ
 طلب گار تیری اُس اکھ دے، جس نیز اپنا روپ درسایا۔ اوہ مالک اُس حق دے، جیہڑی حقیقت سمجھ کوئے نہ پایا۔ اوہ بچے میری رت دے،
 کوڑی رت نہ کوئے رنگایا۔ اوہ پتلے برہم مت دے، دوجی کرن نہ کوئے پڑھایا۔ اوہ بن میرے تیرے دُجے نال کدے نہ ہسدے، خوشی وچ خوشی نہ
 کوئے جنایا۔ سری بھگوان تیرے قدماں اپر ڈھٹھدے، سیس جگدیس اک جھکایا۔ توں میرا میں تیرا نام رٹدے، جو نانک نرگن سرگن گیا سمجھایا۔
 کسے دے ہٹایاں بچھے مول نہیں ہڈے، دھکے دیوے جگت لوکایا۔ اوہناں دے لیکھے مکے شک دے، سنسا رہن کوئے نہ پایا۔ میں وی بیان دینے
 اوہناں دے حق دے، ایتھے اوتھے دیاں صفایا۔ جو میرے نال وسدے، اوہناں تیرے کول بہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے
 ہتھ لکایا۔ پُرکھ اکال کہا سُن نرگن، سرگن دوا اک جنایا۔ گر اوتار پینمبر چُن، اپنا کھیل وکھایا۔ گوہند پکار تیری سُن، صاحب سوامی اکو ڈھولا گایا۔

کلج انتم دیکھے گن، اوگن لکھ چوراسی پھول بھلایا۔ لیکھا جانے رکھ من، سُن سادھی پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ گوہند کہا نرگن سرگن دوا آنتم ہووے صفرا، لوکمت رہن نہ پانیا۔ تیرے نام دا گا کے فقرہ، جگت جہان دے جنایا۔ میں چوٹی چڑھ کے
 دیکھیا سخر، اگم اتھاہ تیری وڈیا۔ ایتھے پر بھو لوڑ رہی نہ بازاں تیراں، کھنڈا کھڑگ تیر ترکش کم کسے نہ آیا۔ جدھر دیکھاں اودھر توں ہی اکو میرا مترا،
 میت پیارا بے پرواہیا۔ اندر وڈ کے دیکھیا میں ایسے دھاروں نکلا، کرن نور جوت رُشایا۔ پہلوں لیکھا آیا یاد بچھلا، جو بچھے دتا سمجھایا۔ ایسے کارن پُرکھ
 اکال دین دیال کلج انتم اپنا لیکھا بچھ لا، ڈوری تیرے ہتھ پھڑایا۔ میں تیرا بھانا مٹاں مسٹر، خوشیاں گیت الایا۔ تیرا کھیل سدا اندھڑا، جگ نیز نظر
 کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا۔ نرگن نرگن کہا گوہند تیرا میرا روپ بیس، بستر سیجا سٹا نظر کسے نہ آیا۔ بیس
 کہا میرا صاحب جگدیش، جگت ایشر وڈ وڈیا۔ جگدیش کہہ میری دھار اکیس، اینکار حکم سنا۔ اینکار کہہ میری اپنی حدیث، جیہڑی حضرت سمجھ کوئے نہ
 پانیا۔ دھار کہہ میں اوہ اگنی ٹھیک، جسدا ٹھیکر نہ کوئے بھنایا۔ جس دی وکھری نرالی سب توں تاریخ، تواریخ وچ لکھ کے سمجھایا۔ جس دی گر اوتار پیر
 پیغمبر کردے رہے اڈیک، نرگن ہو کے راہ نکالیا۔ سو صاحب سنگر شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی مہر کرے بخشیش، رحمت اک ورتایا۔ گوہند میلا کھیل گروگر
 چیل گھر ٹھانڈے کرے ٹھیک، ٹھا کر اپنا ویس وٹایا۔ نام ڈھولا بن وچولا گائے اتیت، ترے گن لیکھا رہیا دکھایا۔ ویکھ دکھائے ہست کیٹ، اوچ نیچ اپنا
 رنگ رنگایا۔ پُرکھ اکال پاوے بھیکھ، بھچھیا اپنا نام ورتایا۔ گرکھ گرکھ دے کے سچ حدیث، دھر دی سکھیا دے سمجھایا۔ توں میرا میں تیرا گاونا
 گیت، گرکھ گرکھ گر گوہند وچ سمایا۔ گوہند کہہ میرا پُرکھ اکال جس نال سچ پریت، پریتی پریت توڑ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ہر رگھڑایا۔ گوہند کہہ اٹھ دیکھ ابناشی، اپنا دھیان لگایا۔ روندے پھر دے پنڈت کاشی، جگت وڈیا ہوئی ہلکایا۔ چاروں کُنٹ ہوئی اُداسی،
 دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ من منوا سب نوں کرے داغی، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ صدی ویہویں سوئی سُر ت کسے نہ جاگی، کلج سنت اکھ نہ
 کوئے کھلایا۔ ہنس روپ ہوئے کاگی، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ نہ کوئے چکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکمت جو بنے واگی، انتم پلو گئے چھڈایا۔ آتم تیری

پرماتم دسدا کوئی نہ ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائی۔ صدی ویہویں سب دی پوری کر دے آکھی، آخر اپنا حکم ورتائی۔ لہنا دینا مُکا دے باقی، بابل تیری
 اوٹ تکائی۔ گرگھ ویکھ کھول کے تاکی، بحر کپائی کُنڈا لاہیا۔ بھر پیالہ جام دے دے دھر دے ساقی، آب حیات کُھ چوائیا۔ جیون وچوں بدل دے
 حیاتی، آپ اپنے گھر وسائی۔ گرگھ گرگھ ہرجن تیری ہووے داسی، سیوک ہو کے سیو کمائی۔ تُوں سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی، شاہ پاتشاہ تیری شہنشاہیا۔
 بیس اکیس تیری سچی داتی، داتے دانی دیا کمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا لیکھے دے لگائی۔ پُرکھ اکال کہا اٹھ ویکھ ہستی، ہر جو ہر ہر
 آپ درڑائندا۔ کرے کھیل پر بھ عرشی فرشی، دو جہاناں پنہدھ مُکائندا۔ کلجگ انت سری بھگونت بنے غرضی، فرضی کھیل نہ کوئے کھلائندا۔ گوہند
 تیری منظور کرے عرضی، آرزو اپنے لیکھے لائندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر تیرے ہتھ لکائندا۔ سر تیرے ہتھ رکھے آپ نرنکار، ہر
 کرتا سچ درڑائی۔ سب دا لیکھا دے نوار، باقی کوئی رہن نہ پائی۔ ویہہ سو ائی بکرمی دا آگے جانے نہ کوئی احوال، لیکھا سکیا نہ کوئے سمجھائی۔ سنجگ مارگ
 سکے نہ کوئے دکھال، نیز اکھ نہ کوئے کھلائیا۔ کون بدھ سمت چلے وچ جہان، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائی۔ گوہند تیرا
 لیکھا پور، پُرکھ اکال دے کرائیا۔ چھبھی پوہ نیڑے نہیں دور، دُور دُراڈا ویکھ دکھائی۔ کوڑی کریا ناتا توڑ کے کوڑ، سچ سچ اک سمجھائی۔ سنجگ دا سچ دے
 دستور، حکمی حکم اک منائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر پر بھ چرن دوارے ہون مجبور، نیوں نیوں سارے سیس جھکائی۔ تُوں صاحب سدا حاضر حضور، حضرت
 اک اکھوائیا۔ تیرا جلوہ تک کے کوہ طور، موسیٰ اکھ نہ سکے اٹھائی۔ محمد منگے تیری دھوڑ، خاک پاخاک چرن رمائی۔ عیسیٰ سولی چڑھن کیتا منظور، پھانسی گل
 لٹکائی۔ تیرا آؤنا دس کے گیا ضرور، میرا پتا آوے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائی۔ گوہند تیرا دساں سمت سچ،
 چار جگ سمجھ کسے نہ آئی۔ جس وچ اکو چلے مت، بھید رہے نہ رایا۔ اکو دین اکو مذہب اکو مندر مسجد مٹھ، شودوالا اک اکھوائیا۔ اکو تیر تھ اکو تھ، اکو
 شبد گرو و نجارا ہٹ، اکو سودا دے وکائی۔ اکو نیز اکو اکھ، اکو پرتکھ نظری آئے گسائندا۔ اکو مہما صفت صلاح جس، اکو کرے پڑھائی۔ اک توں آگے سب
 دا کھوہ کے حق، حکم اکو اپنا دے سنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہارا وڈیائی۔ گوہند کہے میں منگی ائی، اکلے جھولی ڈاہیا۔ جس

وِچ دو جہاناں سکھی، دیوت سُر پچار ہن کوئے نہ پائیا۔ میں کھولاں پہلی چیترا وہ چٹھی، جس دا حساب کتاب پُرکھ اکال دئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنا آپے جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دساں راہ، رہبر اک بنائیا۔ ورنّاں برناں سچ صلاح، چار اٹھاراں دیاں سمجھائیا۔ اکو
 اِشٹ دیو سوامی آتم پرما تم لینا منا، دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران صفت صلاحی رہے گا، دُھر سُنہیہڑا جگت جنایا۔ سب توں دکھرا نور
 نورانہ وسے خُدا، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ جس دے نالوں حکمے اندر ہو جُدا، تتوت گیا سمایا۔ انتم اوسے ملنا آ، جو آد جُگاد پتا مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے دکھائیا۔ ساچا لیکھا دکھانا جگ، جاگرت جوت کر رُشنایا۔ کوڑی کرپا میٹ کے اگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ بن مکیوں
 کعبیوں کرا کے جج، کایا جُجرہ دینا دکھائیا۔ ساڈھے تن ہتھ سوہنا مٹھ، گُرو دوارا سوہنا پائیا۔ جس اندر پُرکھ اکال رہیا وس، دوس رین ڈیرہ لائیا۔ گرکھاں دکھا
 کے اپنی اکھ، آخر پڑا دینا اٹھائیا۔ درشن پا کے گرکھ آپے کہن توں صاحب پُرکھ سمرتھ، سچّی تیری شہنشاہیا۔ توں میرا میں تیرا گاواں جس، سوہنگ
 ڈھولا جو نانک گیا گائیا۔ توں میرا میں تیرے وس، دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ توں میرا میں تیرا حق، حاکم اکو نور خُدا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دُھر داسندیشہ اک سنا یا۔ دُھر داسندیشہ سُن کے گر اوتار، پیر پیغمبر خوشی منائیا۔ واہ واہوا کرپا کرے پروردگار، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ نرگن ہو
 کے ساچا یار، ساچی سکھیا دے پڑھائیا۔ جس دا کردے آئے اِظہار، الف یے نال وڈیائیا۔ جو ساکھیاں نظری آئے نرکار، نرگن داتا آپ اکھوائیا۔ جے
 لہجو کلمیوں دے باہر، اکھراں وِچ بند نہ کوئے کرائیا۔ جے چرنی ڈھٹھو سدا سدا سدا نال، وِچھوڑے وِچ وِچھڑ کدے نہ جائیا۔ جے اوس دے بنو لال،
 لال گوبند پُرکھ اکال جھولی پائیا۔ گرکھو گر سکھو تہاڈی اوہ سچ سچّی دھر مسال، جتھے کال پوہ نہ سکے رائیا۔ کلج انتم لکھ چوڑا سی وچوں بھال، بہتیاں وچوں
 تھوڑے تھوڑیاں وچوں جوتی دھار جوڑے، شبدی ناد سنا یا۔ جنہاں دی پُرکھ اکال نوں پئی لوڑے، سو لوّاں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں وچوں باہر کڈھائیا۔
 جنہاں دے بچھے گوبند وارے جوڑے جوڑے، سو جوڑیاں وِچ اپنے رنگ رنگائیا۔ بے شک مانس جنم لوک مات کسے دے ہتے کسے دے تھوڑے، انتم جوتی
 جوت وِچ ملا یا۔ گرکھاں بیڑا شہو دریا کوئی نہ روڑھے، دُبدے پاہن پار کرائیا۔ گر شبد سوامی چاڑھ کے اپنے گھوڑے، لیکھا آر پار آپ مُکائیا۔ اوتھے

بھگت بھگوان مل کے گاؤندے ڈھولے، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ راگ لائیا۔ گرگھ کہن اسیں تیرے گھر دے گولے، چاکر ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم دیکھے چائیں چانیا۔ گوبند کہا میں نہ جاناں پر بھ تیرا چاؤ، کی تیری وڈیائیا۔ جناں چر میرے گرگھ نہ پکڑیں باہوں، پھڑ اپنے گلے لگائیا۔ اوناں چر نہ مٹاں نیاؤں، سچ سچ دیاں سُنائیا۔ جناں چر ہنس بنائیں نہ پھڑ کے کاؤں، کاگوں ہنس اُڈائیا۔ میں دس کے آیا اکو تیرا ناؤں، پُرکھ اکال تیری اوٹ جنائیا۔ تُوں ہی پتا تُوں ہی ماؤں، دوجی جہنی گود نہ کوئے بہائیا۔ تُوں ہی کھیڑا تُوں ہی نگر گراؤں، تُوں ہی آسن سیجا سوہا پائیا۔ تُوں ہی رنک تُوں ہی راؤ، تُوں شہنشاہ اکھوائیا۔ دیکھیں کتے میریاں گرگھیاں نال نہ لاویں داؤ، اچھل چھل تیری چال ابے تک نہ کسے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنا دینا چُکائیا۔ گوبند کہا پُرکھ اکال میں تیرا سوریر، پیرتا وچ اکھوائیا۔ ایہہ گرگھ میری تصویر، تیرے رُپ وچ سمائیا۔ ایہہ میرا ملکھ جاگیر، جنہاں دے اندر وڑ کے ڈیرہ لائیا۔ میری منزل انہاں نال اخیر، چوٹی چڑھ کے خوشی دکھائیا۔ انہاں میرا امرت پیتا سچا سیر، شیرخوار بچے نظری آئیا۔ جے تُوں پُرکھ اکال پاتشاہ میں تیرا وزیر، دوہاں بنا رعیت کم کسے نہ آئیا۔ جے تُوں مالک تے میں تیری تقدیر، بن تقدیر تدبیر چلے نہ کوئے پترائیا۔ جے تُوں آقاتے میں تیرا فقیر، بن درویش تیرے درتے الکھ نہ کوئے جگائیا۔ جے تُوں بے نظیر، میں تیری نظر لوکات گرگھیاں اُتے لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر داسگی بن کے سنگ نبھائیا۔ گوبند کہا دیکھ میرا گرگھ، جس نوں وشن برہما شو سیس نوائیا۔ جس دے اندر میرا سُکھ، بن گرگھ میرا گھر کوئے رہن نہ پائیا۔ اُہناں آ کے پر بھ آپ اپنی گودی چک، دُھر دا مالک ہو کے سیو کمائیا۔ پھیر میں کہاں میری سفل ہوئی کُکھ، گرگھیاں دُکھ نہ لاگے رائیا۔ اوہ ویلا آیا دُھک، صدی ویہویں دے دُہائیا۔ اکیسے لیکھا رہیا چک، باقی سب دی ہتھ پھڑائیا۔ چھٹی پوہ میں اپنا حساب کتاب ستاراں سو چھینجا والا لینا بچھ، پینسٹھ والا پھیر آگے لکائیا۔

☆ ۲ پوہ ۲۰۲۱ ہجری ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

جگدیش کہے ویکھ کلغیدھر، دھرنی دھرت دھول دیاں وڈیاں۔ سُن دُلا رے تیرا پورا کر ور، وارتا بچھلی نال رلاں۔ کر وسیرا تیرے گھر، گرہ مندر دیاں وڈیاں۔ ناؤں رکھا کے نرائن نر، نر پت اپنا تھم ورتاں۔ تیرا ہو کے تیرے لئے پھر، لکھ چوراسی ویکھ دکھایا۔ تیرا بوٹا ویکھے اپنی جڑ، پت ڈالی آپ مہکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرنی کار کماں۔ پُرکھ اکال کہے ویکھ دھر کلغی، اکل کل دھاری رہیا جناں۔ جوت اگئی اکو بلدی، بل بل واری گھولی گھول گھمایا۔ ایہہ کھیل پُرکھ اگم دی، اگمڑی کار کماں۔ تیرے ورگا سُن جینی مات کوئے نہ جمدی، گودی تن خاک نہ کوئے ہنڈھایا۔ میں کھیل دساں اپنے اچھل اچھل دی، ول چھل دھاری رہیا درڑاں۔ سار پا کے جل تھل دی، مہیئل دیاں دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سری بھگوان کہے ویکھ کلغی دھر، کلکاتی نظری آں۔ جگت جہان رہیا سُر، اگنی تت تپاں۔ تیرا پلو سکے کوئی نہ پھر، میرا درس کوئے نہ پانیا۔ ساچے پوڑے سکے کوئی نہ چڑھ، منزل پندھ نہ کوئے مُکایا۔ سُن دوارا ویکھے کوئی نہ کھڑ، نین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ کوڑی کریا دکھاواں جگت گڑھ، گڑھی چمکور دے دہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھ اُلیکھ رہیا درڑاں۔ پُرکھ اکال کہے کلغیدھر تیرا بچھلا چیتا، چتر تھ بھل کدے نہ جانیا۔ جس ویلے سُن دُلا رے کرن لگا سی بھیتا، سنگھ اجیت اکھ کھلایا۔ اوس ویلے کہا پُرکھ اکال میں تیرا بیٹا، بیٹا بن کے باپ نہ مات اکھوایا۔ اوس ویلے لکھیا اک لیکھا، اکھ دتا جناں۔ تیرا میرے نال حصہ، سانجھی ونڈ اکو ونڈایا۔ جے میں بنیا تیرا پتا، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو یا سہایا۔ ابناشی کرتا کہے سُن کلغیدھر، تیرا لیکھا دیاں جناں۔ جس ویلے منگیا ور سراجیت ہتھ لکایا۔ تیری جھولی تیرے دتے دھر، میرا مول رہیا نہ رانیا۔ سوہنا ویکھ اگما گھر، تیرے در دتے پچایا۔ جے میں تیرا بوٹا توں میری لانی جڑ، گرکھ ساچے لیں پرگٹایا۔ جنہاں دے اندروں میری یاد کدے نہ جاوے مر، مریاں بچھوں جیون تیرے وچ سماں۔ ایہہ چار دُلا رے رکھاں تیرے در، درویشی ہو کے سیو کماں۔ جے ساچے لاویں لڑ، لڑی اپنے نال بندھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاں۔ پاربرہم کہے سُن دھر کلغی، پُرکھ

اکال دتا جنایا۔ تیری منظور دوارے عرضی، کھاتے اپنے وچ رکھایا۔ آگے کراں جو تیری مرضی، سر اپنا ہتھ لگایا۔ دو جہاناں بن کے دردی، سد تیرا درد وندایا۔ تُوں لہنیدار میں تیرا قرضی، مقروض اک اکھوایا۔ میں پورا کراں فرضی، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ کار کراں نرائن نر دی، بے انت بے پرواہ اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا دکھایا۔ کلغی دھر تیری یاد چچی، جس اُتے چوبھا کٹار لگایا۔ خون کڈھ سیں نہ کیتی، خوشیاں وچ ڈھولا گایا۔ اجیت چاٹھ کے رنگ مچھی، رنگن تیری اک نظری آئی۔ مستک لگا لا کے کہا تیری پھلدی رہے باغیچی، بھل بھلوڑی مات مہکایا۔ ایہہ ننھی جان نگی، نکیوں وڈے رہی بنایا۔ ساچے گھر لگے پریتی، جتھوں سکے نہ کوئے تڑایا۔ اُس ویلے گوہند اپنے مستک اُتے اک دھار سوہنی لکھی، جس دا چنھ سمجھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈایا۔ پُرکھ اکال کہے تیرا بچھلا لہنا، سدا سد ظاہر نظری آئی۔ تُوں منیا دھر دا کہنا، بھانے وچ سمایا۔ کھیل ویکھ کے اپنے نیناں، انتم خوشیاں رنگ چڑھایا۔ سچ سندیشہ دھر دا کہنا، کری حق پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگایا۔ پُرکھ اکال کہے میٹوں یاد تیری گڑھی والی سوگند، قسم کھا کے خصم لیا منایا۔ اچت سنا کے ڈھولا چھند، سوہنگ دتا پڑھایا۔ اوس دوارے لئے اند، جس گھر دا مالک بے پرواہیا۔ سچ دوار دا بن چند، چنداں توں پرے تیری رُشنائیا۔ ایہہ رنبھومی نہیں نہ کوئی جودھیاں والا جنگ، ایہہ پتا پوت دا پرسنگ، پرہ نے سوہنا کھیل بنایا۔ تہاڈے پچھے میری پوری ہووے منگ، آسانال وڈایا۔ میرا لیکھے لگے کسیا سو تنگ، دھنش بان لئے انگڑایا۔ میری سو بھنیک ہووے کنڈ، جو بھٹھا رہی اٹھایا۔ میرا دو جہان کئے پندھ، تنوت نہ کوئے بھوایا۔ میرا لیکھا کئے پری اند، اند اند وچ سمایا۔ میری دھر دی پئے گنڈھ، ناتا سکے نہ کوئے تڑایا۔ میں در دروازہ ویکھاں لنگھ، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ میں شہنشاہ سہاواں پلنگ، جس دا پاوا چول نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میللا لئے بنایا۔ کلغی دھر کہے میرا خون دا تبا، مستک رنگ چڑھایا۔ ایہہ لہنا دینا کد کا، قدرت قادر کھیل دکھایا۔ ایہہ مول کھجک حد کا، انتم ڈیرہ ڈھایا۔ میرا لہنا لیکھے لگدا، لیکھ دئے وڈایا۔ پرہ مالک آد جگادی دو جہاناں جگ دا، جگ چوکڑی ویکھ دکھایا۔ جو مالک سدا سہیلا سب دا، صاحب سلطان وڈی وڈایا۔ جو لہیاں کسے نہ لہدا، کھوجیاں

کھوج نہ کوئے کھجایا۔ اوہ سندیشہ اگئی دھاروں گھلدا، حکمی محکم درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان کھیل کھلایا۔ کلغیدھر سُن
 ساچے سُن، سَت ستوا دی آپ جنائیندا۔ اوہ سُنجنی سوہنی رُت، جس ویلے چیت باہر کڈھائیندا۔ اوس ویلے اکو وار پر بھ توں لیا بچھ، کر میننتی سیس
 نوائیندا۔ تیرا سدا اُجل کُھ، سوہنا رنگ چکائیندا۔ تیتوں بخشے اوہ پُت، جنہاں دا پتا جس مرن وچ کدے نہ آئیندا۔ پُرکھ اکال اگوں اُٹھ، جوتی دھاروں
 محکم سُنائیندا۔ میں جھولی پاواں تیری سب کچھ، مُفت اپنا آپ لٹائیندا۔ جس ویلے کُجک اودھ جائے مُک، مُفت اپنی سیو کمائیندا۔ تیرے اندر جاواں لُک،
 گھر ساچا اک سہائیندا۔ جن بھگت پرگٹا کے تیرے پُت، سدھا اپنے نال ملائیندا۔ دُجا بدلے کوئی نہ رُخ، راہ مارگ اک سمجھائیندا۔ جنم کرم دامیٹ کے
 دُکھ، چنتا روگ سوگ چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ کھلاییندا۔ سُن کے بچن کلغیدھر جگدیس، نیوں نیوں سیس نوایا۔
 اکو چھتر جُھلے پر بھ تیرے سیس، دُوجی ریت نہ کوئے چلایا۔ جے گاواں تے تیرا گیت، گرکھاں سچ پڑھایا۔ جے وسّاں تے تیری مسیت، کایا کعبہ اک
 جنایا۔ جے ہساں تے تیرے چیت، دُجا سنگ نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا اپنے لیکھے لایا۔ اپنے لیکھے لاؤنا اک،
 اکو وار جنایا۔ میرے نالوں چنگا میرا سکھ، جو تیرا نام دھیایا۔ میری جھولی پاؤنی بھکھ، وست اک ورتایا۔ میں اگلا لیکھا جاواں لکھ، بھوکھ دیاں سمجھایا۔
 سچ سوامی کھولے درِ شٹ، اِشٹ اک وڈایا۔ تُوں آتم پر ماتم مالک بن کے بھوگیں گرہست، گرہ مندر ڈیرہ لایا۔ میرے گرکھاں تیرے ملن دا عشق،
 عاشق معشوق اکو رنگ دکھایا۔ میری چیمچی والا پریم پیار دا تلک، ہر جن ساچے دینا چُھہایا۔ جوں تیرے وچھوڑے وچ میری نکلے کلک، ایتھے اوتھے
 جھلاں نہ کوئے جدایا۔ بھگت سہیلا ہو کے کرنی ملّت، میلا اپنے نال ملایا۔ اچھل چھلدھاری ویکھیں میرے نال کریں نہ علّت، پچھلی ریتی دینی گوائیا۔
 تیرے نام پریم پیار دا اوڈھن میری غلّت، سوہنا بھوشن بے پرواہیا۔ نالے زور نالے مَنّت، جویں میں اوسے طرح لینا منایا۔ میرے انتر بھرنی اپنی
 ہنّت، حوصلہ تیرا اک رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈھے تن ہتھ مونسے مُنہ کے بھار ڈگدے ویکھیا تیرا وِلج، مندر سوہنا تیرا
 نظری آیا۔ چنچ پکار کر کے گیا چیلنج، چرچاں وچ سُنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا لیکھے لایا۔ پُرکھ اکال کہے میں دساں اوہ

نشانی، نچھاور گوہند اپنا آپ کرایا۔ جس ویلے اجیت دی ہوئی قربانی، دھار آر پار لنگھ خوشی منایا۔ اوس ویلے اُس دے گل سی نواں منکیاں والی اک
 گانی، ہیرے لال زمرہ موتی رنگ وٹایا۔ اوہناں آئی اک حیرانی، ہو کے نال سنایا۔ کدھر گئی اڑھ جوانی، جو بن کھ بھوایا۔ جاں دیکھیا جلوہ نورانی، نورو
 نور رُشَنایا۔ دتا سندیشہ حکمرانی، شاہ پاتشاہ آپ سمجھایا۔ ایہہ کھیل اوہ سلطانی، جس دا ثانی نظر کوئے نہ آیا۔ تئیں منکے بن کے ساتھی بنیا نہ کوئے
 دلجانی، آگے سنگ نہ کوئے رکھایا۔ سُنو آگے جناواں اوہ کہانی، کہاوت اپنی دیاں جنایا۔ گوہند بچے دی اوہ نشانی، گر کھ گر سکھ لَواں پرگٹایا۔ جنہاں نوں
 اپنے گل دی بنا کے گانی، بن دُھر دا مالک آپ اکھوایا۔ منکیاں کہا تیری مہربانی، ہتھ تیرے وڈیایا۔ جے تُوں گر کھیاں دا پیارا گوہند مار اندر اک ہور
 کانی، تیر نشانہ لایا۔ جے اوہ تیرا پُتر اپنے پُتر نہ دیوے پانی، جُجھار تیری بھیٹ چڑھایا۔ پھیر مناں تُوں شہنشاہ سلطانی، شہنشاہ اک اکھوایا۔ پُرکھ اکال کہا
 اِس وِچ کی حیرانی، حیرت والی کھیل نہ کوئے جنایا۔ تُوں سُر پیر وڈا بلوانی، بلدھاری اک اکھوایا۔ بچے دیندیاں کدے نہ آوے پریشانی، سنسنا چت نہ
 لیا۔ اُس دی منگ اک مہانی، جو اندرے اندر رہیا سنایا۔ پر م پُرکھ پرماتم میری تیرے نال تیری میرے نال بنی رہے سدا جوانی، جو بن جو بنیاں وچوں
 بدل کدے نہ جانی۔ تیرا میرا ناتا تئے جو، تیاں والا نظری آیا۔ جے تُوں میرا میں تیرے ورگا جاواں ہو، دو جہاناں بھجھیں واہو داہیا۔ نہ کوئی پُتراں دا
 نہ متراں دا نہ کوئی دُکھ نہ دھرو، جگت رونا نظر کدے نہ آیا۔ جے مہر کریں آتم پرماتم جاواں چھوہ، سواتم اپنا دیاں بدلایا۔ جس کر کے سب کُجھ دتا
 کھوہ، خالی ہتھ رہیا دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ رکھایا۔ پُرکھ اکال کہا اُٹھ ہس، ہستی دیاں جنایا۔ تیرے باہر دساں
 پرتکھ، اندر دساں سمرتھ، نیتز ملا کے اکھ، بن ہتھیاں ہتھ جڑایا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو رس، جس رس وچوں امرت دتا پرگٹایا۔ جو سنگر دا
 امرت لئے چکھ، تِس نوں دُجے پیالے دی لوڑ رہے نہ رایا۔ گوہند کہا کیہڑا گر سکھ کیہڑا گر کھ کیہڑا بھگت کیہڑا سنت جیہڑا کلج وچوں پیوے گٹ گٹ، اپنا
 بل دھرایا۔ پُرکھ اکال کہا جس دے ہر دے اندر ماراں سٹ، ساچا پریم کراں پرگٹ، سو پیوے پیالہ اوہ جھٹ، بن رسنا رس اپنے اندر لُکایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سہیلا اپنی کھیل کھلایا۔

☆ ۵ پوہ ۲۰۲۱ ہکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

گوہند کہے ویکھو گر پیغمبر اوتار، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ پُرکھ اکال کھیل کرے اگم اپار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا جگ چوکڑی سبجک تریتا
دواپر بھگت کردے رہے نام جیکار، راگاں ناداں ڈھولیاں کلمیاں وچ گایا۔ سو صاحب سوامی انتریامی ویس وٹائے آپ نرنکار، قدرت دا قادر ویکھ وکھایا۔
جس دی شاستر سمترت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی کرے پکار، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت توں ہی توں ہی راگ الایا۔ جو ست سوامی
سدا نہکامی وسنہارا نہچل دھام دھام نیار، پروردگار سانجھیاں جلوہ نور کرے رُشنایا۔ ایہتھے اوتھے دو جہان سری بھگوان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ پاونہارا سار،
اندج جیرج اُتجھ سیتج چارے کھانی ویکھ وکھایا۔ سرگن نرگن نرور نرکار نرنکار کھیل کرے وچ سنسار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا دیوا باقی کملپاتی ایکا جوت
کرے رُشنایا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی لائے اک دربار، دُھر دی دھار آپ بنایا۔ بیس اکیسا ہر جگدیا ہوئے خبردار، بے خبراں خبر سنایا۔
رُت سُنہجی کرے آپ پیار، پرم پُرکھ پریتم پت پریشور اپنی دیا کمایا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا لیکھا جانے سچ دربار، در دربارے دے وڈیایا۔ جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرنی کار کمایا۔ گوہند کہے ویکھو پیر پیغمبر گر اوتار کھول کے اکھ، آخر دیاں جنایا۔ جس دا مارگ سرشٹ سبائی ورنان
برناں ذاتاں پاتاں دیناں مذہباں آئے دس، شرع شریعت ونڈ ونڈایا۔ جس دا مکہ کعبہ حُجریاں اندر دس کے آئے جج، محبوب محبت اکو اک جنایا۔ جس
دا نام نشان دسدے آئے مندر شودوالے مٹھ، جگت وڈیا کر پڑھایا۔ جس نوں لبھدے گرد تیر تھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سرتی کھوج کھجایا۔ جس
دا کھانی بانی گاؤے جس، سوہلے ڈھولے صفت صلاحیا۔ جس دا واک بھوکھتاں اندر لکھا کے آئے جگ، جگ جیون داتا ناؤں دھرایا۔ سو صاحب سوامی
ہو پرگٹ، پُرکھ اکالا کھیل کھلایا۔ جس بھگت دوار کھول ہٹ، الکھ اگوچر اگم اتھاہ وست اک ورتایا۔ انتر آتم پرما تم نچ گھرا کے شبدی سٹ، سوئی سرتی
آپ اٹھایا۔ کوڑی کریا میٹ کے من مت، گرمیت اکو اک سمجھایا۔ نہجھر جھرن ديوے ساچا رس، بوند سوانتی آپ چوایا۔ جنم کرم دا لہنا جھولی پا کے
حق، ہرکھ سوگ چنتا غم رہیا مٹایا۔ سبجک ساچا مارگ رہیا دس، دہ دشا کرے پڑھایا۔ سنت سہیلا ہو کے وس، گرگھ گر گر چیل میل ملایا۔ سوانگی ہو

کے کھیل کرے بازی گر نٹ، اچھل چھلداہاری اپنی کار کمائی۔ سارے اٹھو چھیتی جھٹ، بن تن لو انگڑائی۔ سری بھگوان اپنی بدل رہیا کروٹ، مہربان اپنی دیا کمائی۔ وقت سُنھنا آدِ نرِجنا کرے کھیل آپ سمر تھ، دُجا سنگ نہ کوئے رلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ گر گوہند کہے گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، بن اکھاں اکھ کھائی۔ جس دا آدِ جگادی سچ گیان، نظر اِکو نام درڑائی۔ جس نوں مندے رہے سری بھگوان، جن بھگتاں ہوئے سہائی۔ جس دے در توں لیندے رہے دان، خالی جھولی سدا بھرائی۔ اوہ کرے کھیل آپ مہان، مہربان سمجھ کوئے نہ آئی۔ کاغذ قلم شاہی ہوئی حیران، ہر کا لیکھ نہ کوئے سمجھائی۔ جو ماچھو واڑے دے کے آیا بیان، دُھر سندیشہ راگ الائی۔ کل کلکی پرگٹ ہووے جودھا سور پیر نوجوان، مرد مردانہ اک اکھوائی۔ جس دا ساچا چلہ تیر کمان، ترکش اِکو ہتھ رکھائی۔ جس دا لیکھا دو جہان، لوک پرلوک دیکھے چائیں چانیا۔ اوس دا سندیشہ دیواں دُھر فرمان، دُھر دا حکم سنائی۔ بیس اکیس جھلاونہار نشان، ست ستوادی آپ اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائی۔ گر گوہند کہے اٹھو اپنا بلدھار، ہر کرتا آپ سنائی۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، کلجگ انتم ویلا آئی۔ چاروں کُنٹ دیکھ اندھ اندھیا، ساچا چند نہ کوئے چمکائی۔ پیر پیغمبر ہوو خبردار، آلس نندرا سرب مٹائی۔ ویلا وقت سہیلا گر چیل کرے پیار سر اپنا ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر دین ہلار، اِکو وار سنائی۔ توں دس دسمیس سُنٹ دُلار، پُرکھ اکال اک اکھوائی۔ تیرا سچ سچ پیارا، پریتم پریمی اِکو نظری آئی۔ جگ چوکڑی اسیں دیندے آئے لارا، جیواں جنتاں تائیں جنائی۔ کل کلکی لئے اوتار، نرگن داتا بے پرواہیا۔ جس دا اِکو سچ اکھاڑا، سچھنڈ بیٹھا آسن لائی۔ جس دے حکمے اندر تینی اوتار، بھگت اٹھاراں سپیس جھکائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سجدہ کرن وارو وار، نیوں نیوں لاگن پائینا۔ نانک گوہند دے ادھارا، در ٹھانڈے خوشی منائی۔ ساچا دس ست وہارا، وِوہاری دے سمجھائی۔ گوہند دے نال اشارہ، شبدی دھار پرگٹائی۔ اٹھو دیکھو چل بھگت دوارا، بھگوان بیٹھا سو بھاپائی۔ بیس اکیسا ہو اُجیارا، جاگرت جوت کرے رُشنائی۔ دس سال جس دا سُنڈے رہے نگارا، نوبت نام وجائی۔ سو دیکھنہارا کھیل اپارا، اپر پیر اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکرمی اپنا کرم کمائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن گوہند، ساڈی اک عرضوئی۔ پُرکھ اکال گہر گسبھیر ساگر

سندھ، ہوں بوند نظری آئی۔ سرشت سبائی نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار کُنٹ ویکھی چند، چننا چکھا رہی جلائی۔ گر کُھ وِلا سجن سہیلا شبد انادی ہوئے بند، مات پت کھہڑا لئے جُھڑا ئی۔ اوہ ویکھ نیز روند اُسر پت راجا اند، کروڑ تیتیا دئے دُہائی۔ شکر چھڈ کے اپنا پنڈ، بے وطن ہو یا دئے دُہائی۔ برہما رو رو کہے میرے صاحب بخشنند، بخشش دے کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا سب دا ویکھ دکھائی۔ گر اوتار کہن سُن کلغیدھر، جگت جگدیش کی کی کھیل کرائی۔ کی بھگتاں دیوے دُھر دا ور، وست اموک جھولی پائی۔ ست دواویوں سب نوں آوے ڈر، جھے بھو رہیا منائی۔ کلجک جیو کوڑی کریا کرنی گئے گل، ست دھرم نظر کوئے نہ آئی۔ تیری سکھیا اُتے کوئی نہ سکیا چل، چلتراں بھری سرب لوکائی۔ خالی مندریں وچ کھڑکدے سُنے ٹل، سنکھاں والے کُھ رہے وجائی۔ رس رہیا نہ تیر تھ اٹھسٹھ جل، مندر مسجد مٹھ دئے دُہائی۔ دُئی دوتی میٹ نہ سکیا کوئی سل، کوڑی شرع رہیا گوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر رہیا اٹھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن سچ دس، بیس اکیسا منگ منگائی۔ مُریداں مُرشداں کیہڑا جج، بن کعبیوں نظری آئی۔ بن گروآں کیہڑا مٹھ، مندر کون سہائی۔ بن امرت کیہڑا تٹ، کنارہ دے درسائی۔ بن سودیوں کیہڑا ہٹ، ونجارا کون اکھوائی۔ بن ہرنامے کیہڑا داس، بھگتی دُھر دی رہیا کمائی۔ گوبند سچ سنیہہڑا اکو وار دے آکھ، بن اکھراں آپ جنائی۔ پُرکھ اکال سب دامائی باپ، پت پریشور وڈ وڈیائی۔ جو کلجک انت سری بھگونت ساچے تخت بیٹھا آپ، دو جہاناں حکم ورتائی۔ جو کوڑی کریا میٹنہارا پاپ، پت پُنیت دئے بنائی۔ جو جن بھگتاں نظری آئے ساکھیاں، سچ دربارے سو بھاپائی۔ میں ایسے کارن تہانوں رہیا آکھ، اٹھو چلو واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈی اک ارداس، بیننتی سچ سنائی۔ جس ویلے جاییے پر بھو دے پاس، نیوں نیوں مستک سیس جھکائی۔ وشن برہما شو لے لئے ساتھ، پچھے رہن کوئے نہ پائی۔ ساچے بھگتاں دیئے آکھ، کیر جلاہا نال صلاحیا۔ چلو ویکھیے پتن گھاٹ، جس در بیٹھا بے پرواہیا۔ دُور دُراڈے کُے واٹ، پندھ اگلا نیڑے آئی۔ سارے کہن اِنج کیہڑا دن گوبند کہے پنچ پوہ دی رات، جس دا بھيو کوئے نہ پائی۔ ویہہ سو گیاراں بکرمی جن بھگتاں جوڑ کے ساچا نات، دُھر دربارا دتا بنائی۔ نو دوارے کھول کے تاک، دسویں اپنے رنگ رنگائی۔ کوجھیاں کملیاں کوٹ جنم دے دھو کے پاپ، دُرمت میل دھوائی۔

آتم پر ماتم ناتا جوڑ کے ساک، برہم پاربرہم سبّجَن لیا منایا۔ چار ورن جس دی اک جماعت، شتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے خوشی منایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آئی مستی، المست روپ وٹایا۔ چلو ویکھئے اگئی ہستی، جسدا حاصل ضرب سمجھ کوئے نہ
 پانیا۔ جا کے ملیئے پریم عرشی، جو قرصی فرش وڈایا۔ جو غریب منایا بن کے آیا دردی، دکھیاں دکھ وندایا۔ جس دی سدا سدا سدا کلا ہووے
 چڑھدی، گوبند ڈنکا فتح گیا سنا۔ جس نوں کہہ کے گیا نر نرائن کلکی، کلکاتی پھیرا پانیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی کرے اپنی مرضی، مجلس بھگتاں نال
 رکھایا۔ اوس دے درتے منظور ہووے سب دی عرضی، آرزو سب دی ویکھ دکھایا۔ ایہہ کھیل اگئی نر دی، نر ناری نہ کوئے جنایا۔ جس دا ڈھولا سوبلا
 لکھ چوڑا سی جیو جنت پڑھدی، انراگی راگ الا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اک وار، اکیو ایک
 جنایا۔ اسیں راہ تنگدے رہے نو سوچڑا نوں چوکڑی جگ چار، کوٹن کوٹ کال دھیان لگایا۔ دھن س ویدا کرپا کری اپار، اپر پیر سوامی اپنی کھیل دکھایا۔
 اوس دے چرن کول کریئے نمسکار، دھوڑی مستک ٹکا خاک رمانیا۔ پنج پوہ دا دوس وچار، دہ دشا خوشی جنایا۔ اک اک دا اک پیار، دو آیکا جوڑ جڑایا۔
 ساچی کرپا کرے آپ کرتار، کرتا بے پرواہیا۔ اپنا ست رنگ نشانہ دیوے چاڑھ، اگئی دوس مات لہرایا۔ اگئی دن لوکات گر اوتار پیر پیغمبر آؤندے رہن
 وارو وار، بن بن پاندھی پندھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈی آسا پور کرایا۔ گوبند دس سری بھگوان، گر اوتار پیغمبر رہے جنایا۔
 پر بھو تیرا جھلدا رہے نشان، دوس رین اکو رنگ رنگایا۔ نو آؤندے رہن دو جہان، برہمنڈ کھنڈ سیس نہ کوئے اٹھایا۔ وشن برہما شو گاؤندے رہن گان،
 چار وید صفت صلاحیا۔ بھگت سہیلے منگدے رہن دان، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دھر دا دینا دکھایا۔ گوبند جا
 کے دس سری بھگونت، سچ سندیسہ اک جنایا۔ توں مالک دھر دا کنت، ہوں ناری سیو کمایا۔ تیرا کھیل ویکھئے انت، انتشکرن سب دا کھوج کھجایا۔ تیرا
 نام بچن سنیئے منت، منتر اکو اک درڑایا۔ تیری مہما ویکھ اگنت، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ توں بودھ اگادھا پنڈت، تیری ویدا سمجھ کوئے نہ پانیا۔ ہوں
 درویش گر اوتار پیغمبر تیرے درتے منگت، چاکر نظری آیا۔ پنج پوہ کریئے منٹ، نیوں نیوں سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ساڈی آسا پور کرائیا۔ گر گوہند کہے میں جینودیاں ابناشی کرتے سیس نواؤندا ہاں۔ پُرکھ اکال اک مناؤندا ہاں۔ دُھر دا حال آپ جناؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے الکھ جگاؤندا ہاں۔ سچ دوارے الکھ جگاوانگا۔ پرتکھ پر میشور درشن پاوانگا۔ حقیقت وچوں منگاں حق، دُھر دی جھولی آپ بھراوانگا۔ تہاڈی اچھیا دیواں دس، پڑدا اوہلا نہ کوئی رکھاوانگا۔ کلجک ویکھ اندھیری مس، چند نور اک چکاوانگا۔ کوڑی کرپا پر بھ کھیڑا کر دے بھٹھ، اگنی تت تپاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی جھولی آگے ڈاھوانگا۔ ساچی جھولی اک رکھاوانگا۔ ہولی ہولی پر بھو جناوانگا۔ سب دی بولی آپ پرناوانگا۔ بن کے ڈھولی ڈھول وجاوانگا۔ دُھر دا بن کے ساچا تولی، تول اپنے ہتھ رکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے درشن پاوانگا۔ گوہند اٹھ جا کے دس، دس دسمیش تیری وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبر پر بھ دے چرناں رہے ڈھٹھ، مان ابھمان نہ کوئے رکھایا۔ سری بھگوان اپنا پرگٹ کر رنگ ست، ست ستوادی آپ اٹھایا۔ سرشٹ سبائی دے مت، من مت دُور کرائیا۔ اپنے ملن دی کھول اکھ، نچ نیز کر رُشانیایا۔ جو تیتھوں وچھڑ کے ہوئے اڈ، اوہناں اپنے وچ ملایا۔ کی ہویا جے بھل کے تیرے تیتھوں گئے چھڈ، تُوں ابھل اک اکھوایا۔ تیری کرپا نال تیرے چرن جاون ڈھٹھ، دھوڑی ٹکا خاک رمایا۔ ناتاٹ جاتے تت اٹھ، نو در پندھ چُکایا۔ دسویں گھر مل سچ، سچ تیری سرنایا۔ ساڈھے تن کروڑ اندر جانا رچ، لوں لوں تیرا راک الا یا۔ لہ لہ تیتھوں سارے گئے تھک، کھوجیاں ہتھ کتے نہ آیا۔ مندر مسجد شودوالے خالی دے مٹھ، ابناشی کرتا نور نہ کوئے رُشانیایا۔ سادھ سنت جیو جنت من واسنا سارے رہے بھج، بن بن پاندھی راہیا۔ ملا شیخ مسانک کردے جج، مکہ کعبہ پھری دُہایا۔ تیری آتم پر ماتم تیتھوں ہوئی الگ، سر بگ میل نہ کوئے ملا یا۔ پنچم پوہ سارے چرنیں رہے ڈھٹھ، نیوں نیوں سیس نوا یا۔ پُرکھ ابناشی اپنا چاڑھ نشانہ دو جہاناں کھول اکھ، سویا کوئے رہن نہ پایا۔ بول جیکارا اک الکھ، الکھ اگوچر دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیایا۔ گوہند کہے سُن بھگونت، پر بھ تیتھوں دیاں جنا یا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن منّت، زردھن ہو کے سیس نوا یا۔ صدی یسویں بیس اکیسے ساڈی کئی ہمت، حوصلہ رہے ڈھاہیا۔ تیرا ویکھے اگنی خلعت، سوہنا رُپ نظری آ یا۔ سچ دوارے ہووے ملت، دُئی دویت چُکایا۔ منوا من نہ کرے علت، دہ دشانہ اٹھ اٹھ

دھائیآ۔ جدھر دیکھئے اُتر پورب پچھم دکھن تیری نظری آئے اِکو سَمَت، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ نبی رسول لیکھا مُکا دے اُمت، مہر نظر اکھ اُٹھائیآ۔ لیکھا چک جائے موُنڈ مُنڈت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَت دھرم دے پرگٹائیآ۔ گوہند کہے پر بھ میری عرض، اتم اک جنائیآ۔ میرا لاه دے پچھلا قرض، بچے نیہناں ہیٹھ دبائیآ۔ جودھا سوربیر بن مردانہ مرد، مدد تیری اوٹ تکائیآ۔ تیرا کچھ نہ ہووے حرج، حرجا نے سبدے پور کرائیآ۔ جے غریباں داتیتوں درد، دُکھیاں دُکھ ونڈائیآ۔ کوڑی کریا میٹ دے دھڑت، پوجا کوئے رہن نہ پائیآ۔ اِکو تیرا اھم ورتے عرش فرش، گر اوتار پیر پیغمبر سارے تیرا ڈھولا گائیآ۔ کسے دی اور نہ رہے کوئی حرص، ہوس سب دی دے بُجھائیآ۔ سارے تیری رحمت منگدے ترس، مہربان ہونا سہائیآ۔ شرع شریعت تکھی رہے نہ کرد، مذہب دین نہ کوئے لڑائیآ۔ تیرا لیکھا کوئی ناپ نہ سکے میل ورگ، ہندسیاں وِچ نہ کوئے جنائیآ۔ ایہو تیرا کھیل پر بھو اِسچرج، جس دی شاستر سمرت وید پُران سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ اُٹھ ویکھ اپنی اوہ فرد، جسدا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیآ۔ گوہند کہے پر بھ چاڑھ ست رنگ، رنگ رنگیلے تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ جگ جگ دی پوری کر دے منگ، سَتجگ تریتا دواپر گئے وہائیآ۔ کرپا کر سورے سربنگ، شہنشاہ تیری شرنائیآ۔ میں چھڈ کے پُری انند، تیرے چرن ڈیرہ لائیآ۔ بیس اِکیسے پاؤنی گنڈھ، نہ ہووے مات جُدائیآ۔ تیرا ست رنگ نشانہ بھگتاں پاوے ٹھنڈ، امرت میگھ برسائیآ۔ ویہ سو اِکی بکرمی سرشٹ سبائی نال پوے گنڈھ، ہوئی ہوئی تند جوڑ جُڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ ست رنگ نشانہ چاڑھ پر بھ، سَت تیری وڈیائیآ۔ چوہی ہتھ جُھلے جھب، چھتتی اپنی ونڈ ونڈائیآ۔ جگ چھتتیا مکے حد، چھتتی راگ دین دہائیآ۔ کرپا کر ہر سمرتھ، تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ سنت سہیلے تیتوں لین لبھ، دُور دُراڈے دھیان لگائیآ۔ جن بھگتاں پڑدا لینا کج، سر اپنا ہتھ لگایا۔ تیرے نام دا ڈھولا سوبلا گاؤندے رہیے چھند، اِکی دن سیو کمائیآ۔ ساچی کر کے آئے ونڈ، پوہ چھ دیئے جنائیآ۔ چھبھی پوہ تیرا مان کے انند، انند تیرے وِچ رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈی آسا پور وکھائیآ۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ جوت سرُپی جوت دُگماؤندا اے۔ شبد اگئی اھم سناؤندا اے۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں عرض مٹی، منسا سب دی ویکھ وکھاؤندا اے۔ عرش فرش دا مالک بن کے دھنی، دُولت نام خزانہ

آپ ورتاؤندا اے۔ دُھر سندیشہ سناوے بناکین، اپنا حکم ورتاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماؤندا اے۔ سچ کرنی کار کماوانگا۔ ست رنگ نشان چڑھاوانگا۔ چار جگ دی پوری منگ کراوانگا۔ نام ندھان اگتا چھند، بن محل اٹل پڑھاوانگا۔ جن بھگتاں دے کے انتر اند، خادم رس چکھاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مل کے بناؤنا سچا سنگ، لیکھا دین مذہب مٹاوانگا۔ کلجگ اودھ رہی ہنڈھ، سبجگ ساچا راہ چلاوانگا۔ کوڑی کریا کر کے کھنڈ کھنڈ، ست دھرم اک پرگٹاوانگا۔ نار دوہاگن میٹ کے رنڈ، کنت سہاگی جوڑ جڑاوانگا۔ لیکھا جان کے جیرج اند، اُتبیج سیتیچ پھول بھلاوانگا۔ پڑدا لاه کے کوٹ برہمنڈ، پری لوء آکاش چرناں ہیٹھ دباوانگا۔ ست جھلا کے نشانہ ست رنگ، رنگت اکو رنگ رنگاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کھیل وکھاوانگا۔ دھرت دھول دھرنی سوہا پاویگا۔ گر اوتار پیغمبر پیر سرنی لاویگا۔ شبد اگنی چلے تیر، دو جہاناں پار کراویگا۔ منزل چوٹی چڑھ اخیر، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھاویگا۔ کلجگ بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی آپ درڑاویگا۔ شرع کوڑا کٹ زنجیر، ڈوری تند نام بندھاویگا۔ لیکھا چھہ شاہ وزیر، لشکر شاہی خاک ملاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گھت کے آون وہیر، رہبر ہو کے آپ سمجھاویگا۔ وشن برہما شو دے کے دھیر سر اپنا ہتھ ٹکاویگا۔ داتا ہو کے گنی گہیر، دست امولک جھولی پاویگا۔ جوت چمکا کے بے نظیر، جن بھگتاں نظری آویگا۔ اپنی دس سچ تصویر، تصور اپنا آپ کراویگا۔ لیکھا جان کے ہست کیٹ، کیٹ کیٹ اں وچ ڈیرہ لاویگا۔ کلجگ کوڑی کریا کٹ کے بھیر، بھانڈا بھرم بھو بھناویگا۔ سچ نشانہ چاڑھے مات اخیر، اکل کل دھاری اپنی کل ورتاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکی دوس آپ جھلاویگا۔ اکی دوس نشانہ جھلیگا۔ سچ دوارا دُھر دا کھلیگا۔ گرکھ کوئی مات نہ رلیگا۔ بھگت سہیلا کدے نہ بھلیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن اکو ملیگا۔ سچ سنگھاسن اک سہاوانگا۔ نو نو چار ویکھ وکھاوانگا۔ دو جہان حکم مناوانگا۔ دھرم نشانہ اک اٹھاوانگا۔ سرشٹ سبائی نیز اکھ درساوانگا۔ کر کے کھیل اگم اتھابی، دُھر دی الکھ اک جناوانگا۔ بیس اکیسا ہر جگدیا کرے کھیل بے پرواہی، بے پرواہی وچ سماوانگا۔ ورن برن پئے دُہائی، چار اٹھاراں جوڑ جڑاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن کے آون راہی، پاندھیاں پندھ وچ جناوانگا۔ سوا گھنٹا وجدی رہے ودھائی، ست پنچ جوڑ جڑاوانگا۔ ستر بہتر چہتر کر رُشنائی، پچتر اپنا رنگ رنگاوانگا۔ بن کے دُھر دا دایا دائی،

سنت سہیلے گود اٹھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماوانگا۔ سچ کرنی کار کماویگا۔ پر بھ ابناشی کھیل کھلاویگا۔ دُھر دا ساتھی نظری آویگا۔ ساچا منتر انتر، پاٹھی جاپ جپاویگا۔ ترے گن لگے نہ مایا بسنتر، امرت میگھ اک برساویگا۔ برہم جنا کے اک نرنتر، نرویر کار کماویگا۔ لیکھا چکا کے گگن لگننتر، چرن کول اک سہاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نشانہ آپ جھلاویگا۔ سچ نشان سچ جھلاوانگا۔ دو جہاناں آپ وکھاوانگا۔ گونی کاہنا نال ملاوانگا۔ سیتا رام پڑدا لاہوانگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سجدہ سیس جھکان، کلیاں وچوں کلمہ آپ پڑھاوانگا۔ بن کے دُھر دا اک امام، عمل سب دے ویکھ وکھاوانگا۔ مقامے حق ہو مہربان، چوڈاں لوک چوڈاں طبق تھم ورتاوانگا۔ بن نیز ویکھے زمیں آسمان، منڈل منڈپ کھوج کھجاوانگا۔ دھرم دوارے بن کے تھمران، تھم حاکماں آپ سناوانگا۔ اگئی دوس دا کھیل مہان، اگئی اکیاں بھائی تائیں آپ وڈیاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماوانگا۔

☆ ۶ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

رین سبائی رہے پھر دے، گر اوتار پیغمبر رہے جنایا۔ درشن کیتے ساچے پر دے، پت پر میثور سیس نوانیا۔ سُنے سندیسے پورب چردے، انتر انتر دھیان رکھانیا۔ جن بھگتاں رکھے پر بھ ساچا بردے، مہر نظر اک اٹھانیا۔ جاں تکیا گر کھیاں وسیا ہر دے، سچ دوارا اک سہانیا۔ مالک بن کے گھر تھر دے، گھر ساچے دے وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہووے سہانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن رین سبائی رہے تگدے، دو جہاناں اکھ کھلانیا۔ کھیل ویکھے پُرکھ سمر تھ دے، صاحب سلطان کی کی رچن رچانیا۔ نعرے سُنئے سچ الگھ دے، دو جہاناں وچے ودھانیا۔ رس مانئے اوس جس دے، جو صفتاں وچ نہ کوئے صلاحیا۔ درشن پائیے اگئی نیز اکھ دے، جو آخر فیصلے دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیانیا۔ رین سبائی پھر پھر تھکے، بجھے واہو داہیا۔ خالی ویکھے مدینے مکے، مندر مسجد شہودوالے مٹھ دین دھانیا۔ چار گنٹ دہ دشا پت کوئے نہ رکھے، سر ہتھ نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچے دے وڈیانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن رین سبائی لیا نٹھ، بن بن پاندھی پندھ مکانیا۔ کھوج

کھوج دیکھے اٹھسٹھ، تیرتھ تٹ پھیرا پایا۔ جگت ونجارے دیکھے ہٹ، نو نو چار پڑا لاہیا۔ نو دوارے دیکھے رس، کوڑی کریا سرشت ہلکایا۔ جیواں جنتاں
 دیکھی مت، سادھ سنت رہے گر لایا۔ ملے میل نہ کوئے پُرکھ سمرتھ، دُھر دا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ سب دا کھیڑا ہندا دسے بھٹھ، اگے ہو نہ کوئے
 بچایا۔ رسنا جہوا بتی دند منکیاں والا نام رہے رٹ، انتر آتم ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دتا جنایا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر کہن رین سبائی پھرے بجے، چار کُنٹ دہ دشا دیکھ دکھایا۔ لکھ چوراسی وچوں گر کُکھ تھوڑے لہے، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ نام پیالے پی
 کے رس مدھے، مدھر دُھن رہے جس گایا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑی کریا کلج تتی واوگے، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ مائس منکھ ہوئے ہنس جیو گلے،
 سوہنگ ہنسا روپ نہ کوئے وٹایا۔ ناری پُرش دیکھے ننگے، دھیرج دھیر ست سنتو کھ ست ستواد نہ کوئے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 لیکھا تیرے ہتھ نظری آئی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن دیکھی مار کے نظر، بے نظیر تیری سرنا یا۔ گر اوتاراں رہی کوئی نہ قدر، مان تان نہ کوئے وڈایا۔
 گر کُکھاں پوری ہووے نہ سدھر، سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ چار کُنٹ کوڑی کریا پیا غدر، کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار کرے لڑایا۔ شاہ سلطان کماوے کوئی نہ
 عدل، انصاف ہتھ کسے نہ آئی۔ رین اندھیری گھٹا دیکھی بدل، سور یہ سچ نہ کوئے رُشایا۔ پوڑی چڑھے کوئی نہ منزل، درگاہ سچ نہ کوئے سمایا۔ من واسنا
 کرے کوئی نہ قتل، کھنڈا نام نہ ہتھ اٹھایا۔ مڑ کے جائے کوئی نہ اپنے وطن، جگت وچھوڑا پندھ مکایا۔ گر کُکھ تھوڑے سجن سہیلے مل کے بیٹھے دُھر دا
 پتن، کھیوٹ کھیٹا اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دینی مان وڈایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اساں تکیاں جل تھل، مہینل
 کھوج کھجایا۔ بن بھگتاں دیک جوتی کوئی نہ رہیا بل، سنج مسان دسی لوکایا۔ دیکھ کے آئے دُنگھی ڈل، اُجاڑ پہاڑ سمنند ساگر پھول بھلایا۔ اُچے ٹلے
 پر بت دیکھے تھل، وہندی دھار کھوج کھجایا۔ بن جن بھگتاں ساچا در کوئی نہ بیٹھا مل، ست دوارے درس کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، لیکھا اپنا دتا درسایا۔ رین سبائی رہے لہدے، زرگن تیری کھوج کھجایا۔ پینڈے مکاندے رہے جگت جہان حد دے، دُور دُراڈے نیڑے
 آئی۔ سنت سہیلے رہے سد دے، ہوکا نام جنا یا۔ دیکھو کلج انگیارے اگ دے، اگنی تت تپایا۔ کوڑی کریا پیالے مد دے، امرت رس نہ کوئے چکھایا۔

کوٹاں وچوں گُرکھ سنت سہیلے سچ دوارے سجدے، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن رین سبائی آئے بھوں، ہر جو پچھلا پندھ مکایا۔ مانو مانکھ سارے رہے سوں، سُنیاں رین وہایا۔ بھگت سہیلے تیرا جپدے ناؤں، نرنکار اک دھیایا۔ ارباں کھرہاں وچوں تھوڑے وسدے ویکھے گاؤں، ساڈھے تن ہتھ نگر جتھے تیری وے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دینا چکایا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن رین سبائی مکیا پندھ، پاندھی رہے سُنایا۔ لکھ چوڑا سی رسنا جہوا کوڑی کریا لگا ویکھیا گند، سچی دھار نہ کوئے وہایا۔ گُرکھ تھوڑے سنت سہیلے جن بھگت گاؤندے سوہنگ چھند، سنساروگ سرب چکایا۔ جنہاں دے اندر ویکھیا اند، اند اند وچوں پرگٹ ہو کے اپنی دھار چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا تیرا نظری آیا۔ رین سبائی رہے کھوجدے، کھوجت کھوجت ویکھ وکھایا۔ ویکھے نظارے تیری موج دے، مجلس بھگتاں نال لگایا۔ لہنے چکا کے لوک پرلوک دے، چرن کول دتی سرنایا۔ پیایا لے نام خُماری مدہوش دے، مست مستانے دے بنایا۔ اوہ درس تیرا پرہہ لوچدے، لوچن نیتر نین اکھ اٹھایا۔ جن بھگتاں لیکھے مکے افسوس دے، چنتا روگ گوانیا۔ اکو درشن تیرا لوچدے، دوجی لوڑ نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن رین پچھوں ویکھیا دوس چڑھدا، لوکماں وچ وکھایا۔ بھگت سہیلے اک اکیلا سچ دوارے ویکھیا کھڑھدا، بلدھاری اپنا بل دھرایا۔ دو جہان ویکھیا ڈردا، جھے بھو سر رکھایا۔ کھیل ویکھیا نرائن زردا، نہ ہر اپنی کار کماپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن دوس ویکھیا ویلا سُنھنا ساڈھے دس، دستگیر ملی وڈیایا۔ ساڈی پلک نہ کھلی اکھ، پرتکھ روپ گسائنا۔ جن بھگتاں دیونہارا حق، حکمت اپنے ہتھ رکھایا۔ جس وقت سہیلے بھگت دوارے نینہ دتی رکھ، نیویاں اُچے رہیا بنایا۔ اوس دا نشانہ چڑھیا جھٹ، پھٹ دو جہان لگایا۔ آگے جا کے رہیا دس، جن بھگتاں آپ جنایا۔ اٹھو ویکھے لوکماں، دھرنی دھرت دھول وے ودھایا۔ ابناشی کرتا ٹھا کر سوامی پُرکھ پُرکھو تم کھیل کرے ساکھیاں، بند تاک نہ کوئے رکھایا۔ لیکھا جانے بھوکھت واک، ویلا وقت رہیا سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کماپا۔ ساڈھے دس ویکھیا نشانہ، نشا سب دی رہیا کرایا۔ جس دا دے کے گیا بیانا، تِس دا حق جھولی پاپا۔ لیکھا

جان سری بھگوان، بھاگ بھگتاں رہیا ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے اگم اتھاہیا۔ ست رنگ نشانہ ویکھ برہم، برہما سیس نوایا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگتاں دے وڈیایا۔ لکھ چوراسی دیوے ڈن، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ سنت سہیلے ساچے چن، بن چند کرے رُشائیا۔ ست ستوادی بیڑا بنھ، بنے اگلے دے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہو کے خوشحال، خوشیاں رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں ہويا آپ دیاں، دین گلے لگایا۔ سچ دوارے ویکھی سچی دھر مسال، دھرمی اکو بے پرواہیا۔ جس دا حکم سدا جنگ چار، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ اوس نوں دسیئے اکھیں ویکھیا حال، پڑدا اوہلا رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ ویکھیا پوہ چھ، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگایا۔ لکھ چوراسی کایا مائی سب دی دے تھیہ، سچ منار نہ کوئے سہایا۔ کوٹن کوٹ کوٹاں وچوں جن بھگتاں لگا تیرے نال نینہوں، نیوں نیوں بیٹھن سیس جھکایا۔ تیتوں مالک خالق پرتپالک من کے دھر دا پیو، پتا اکو اک بنایا۔ اساں ویکھیا سچھنڈ مار دھیان پتہ نہیں کس ویلے کتھے گیوں، گھر گمبھیر اپنی کھیل کھلایا۔ سانوں گوہند دسیا بھگتاں اندر رہوں، دوجا گھر نہ کوئے وسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لہنا دینا چکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دوس دن رہے لبھدے، تھان تھنتر کھوج کھجایا۔ بن پیراں رہے بھجڈے، اگلا پچھلا پندھ مکایا۔ کوماں مار مار رہے سددے، ہو کے حق جنایا۔ واہو داہی اگے رہے ودھدے، بل اپنا آپ پرگٹایا۔ جس ویلے ویکھیا بھگت دوارا لنگھ کے، اپنی اکھ کھلایا۔ ابناشی کرتا بیٹھا کول پلنگ دے، ساڈھے تن ہتھ مندر اک سہایا۔ جتھے ناد اگئی وجدے، شبد دھن کرن شنوایا۔ جن بھگت سہیلے سجن اوتھے سجدے، سجدیاں والا نظر کوئے نہ آیا۔ اکو نام ندھانا چدے، جپ جیون خوشی دکھایا۔ جھگڑے چھڈ کے دین مذہب دے، مجلس اکو رہے دکھایا۔ کایا چولی اپنی رنگدے، کوڑی کریا میل مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صد تیری سیو کمایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چھ پوہ دی چھیویں رات، گوہند رہیا جنایا۔ پُرکھ ابناشی جن بھگتاں دیون جانا نام سوغات، گیاراں صد سو اکو وار درس دکھایا۔ اگلی خوشیاں والی چڑھے پر بھات، گرکھ پر بھاتی گھر و بے ودھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ونڈن جائے آپ سوغات، سوگند کھا کے گرکھاں جھولی دے بھرائیا۔

☆ ۷ پوہ ۲۰۲۱ ہکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

گر اوتاراں پیر پیغمبراں دسیا، دو جہان برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجائیا۔ پاربرہم پت پر میثور توں بھگتاں اندر دسیا، نرگن نرکار اپنا ڈیرہ لائیا۔
 کلج کوڑ کڑیاں میٹی رین اندھیری مسیا، دیا باقی کملاپاتی جوتی جوت کر رُشنائیا۔ سچ جیکارا بولیا اک اکھیا، دھر دا ڈھولا سوہلا راگ الائیا۔ ساچا مارگ ست
 ستوادی پاربرہم برہم ایکا دسیا، انتر آتم پڑدا لاہیا۔ نچ نیتز لوچن نین درس کرایا اپنی اکھیا، دئی دوتی پڑدا آپ اٹھائیا۔ امرت آتم رس نچھر جھرنا بوند
 سوانتی دتی رسیا، کوڑ کڑیاں رس رہن کوئے نہ پائیا۔ نام رنگن پنج تت کا یا چولا رنگیا، دُرمت میل دھوائیا۔ گھر ناد سنایا شبد انخدا، بھو ابھیدا آپ کھلایا۔
 نام خُماری رس چاڑھیا مدھیا، دوس رین اتر کدے نہ جانیا۔ ترے گن مایا میٹی اگیا، پنچم ناتا موہ مکائیا۔ سچ دربار سنت سہیلا سدیا، شبد سنیہہرا اک جنائیا۔
 دھرم نشانہ دھر دا گڈیا، پُری لوء آپ دکھائیا۔ شاہ سلطان محبوب محبت وچ گجیا، نر نرکار اپنی دیا کمائیا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک جگ چو کڑی کھیلے کھیل
 سورا سرگیا، نرگن اپنی کل دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بولن سچ، ست ستوادی اک
 جنائیا۔ سرشٹ سبائی لکھ چوڑا سی جیو جنت ویکھ نہ، نو نو اپنا پنڈھ مکائیا۔ اندر وڑ کے ویکھیا تیر تھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی کھوج کھجائیا۔ گرہ مندر
 ویکھیا شودالا مندر مسجد مٹھ، گرودوارا پڑدا لاہیا۔ سرشٹ سبائی کوڑی کر یا جگت مایا رہی مچ، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ من واسنا سارے رہے نچ، سنکر شبد
 نہ کوئے کمائیا۔ رسنا جہوا بتی دند منکیاں والی مالا رہے رٹ، من کا منکا نہ کوئے بھوائیا۔ جگت ونجارے کھول کے بیٹھے ہٹ، ہر کا نام جھولی کوئے نہ پائیا۔
 بن بھگتاں تیرے ملن دی کھلی کسے نہ اکھ، پرتکھ درس کوئے نہ پائیا۔ کلجک کھیل بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ پُرکھ اکال تیرے آگے جوڑ
 کے ہتھ، نمستے کہہ کے سیس جھکائیا۔ تیرا جیکارا بول کے اکھ، دھر دا ہوکا رہے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر دسی سچ صلاح، دھر دا حکم اک جنائیا۔ ابناشی کرتا لکھ چوڑا سی سدا ملاح، کھیوٹ کھیٹا بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل
 قرآن جس دے ڈھولے رہے گا، گیان گیتا کھانی بانی صفت صلاحیا۔ جو آد جگادی رہبر جلوہ نوری اک خُدا، مالک مقامے حق اک اکھوائیا۔ جو سچکھنڈ

دوارے سچ سنگھاسن ڈیرہ بیٹھا لا، رُوپ رنگ رکھ نظر کوئے نہ پایا۔ جو لیکھا جانہارا دو جہاں، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ہر دے بھگتاں اندر وسدا، دُجے در نظر کوئے نہ آیا۔ پیار دے کے اپنے رس دا، رستہ ساچا دے جنایا۔ جس گرہ مندر محل اٹل پروردگار وسدا، پر م پُرکھ اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا اپنا کھیل ورتایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھے جن بھگت، بھاؤ اکو نظری آیا۔ ناتا توڑ کے سرشتی جگت، جگ جیون داتا اک دھیایا۔ راہ تک کے عرش فرش، نیتز لوچن نین اکھ کھلایا۔ مایا ممتا موہ کر کے ترک، آسا منسا اک ودھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے سب دے رہیا چکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھے جن بھگت دھیائندے، انتر آتم اک آواز لگایا۔ توں میرا میں تیرا ساچا ڈھولا گاؤندے، سوہنگ سچ پڑھایا۔ گھر سوامی اپنا پاؤندے، باہر کھو جن کوئے نہ جایا۔ سچ سروور انتر تیر تھ نہاؤندے، دُرمت میل دھوایا۔ انحد راگی راگ سناؤندے، اگئی سُر تال وجایا۔ نج گھر نج نیتز ہر سنگر درشن پاؤندے، سچ سروپی نظری آیا۔ دوئے جوڑ چرن کول سیس جھکاؤندے، بندنا کہہ کہہ شکر منایا۔ ویلا وقت مات سہاؤندے، گھڑی سہنجنی ملی وڈیایا۔

دے جاگدیاں راتی سٹیاں آسا منسا اک رکھاؤندے، دُجی ترکھانہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن گیاراں سو ویکھیا راتیں، رنگ رتڑا دے وڈیایا۔ جنہاں دے اندر مار کے جھاتی، جھاک اپنی دتی دکھایا۔ نام سُنہیہڑا دے کے گاتھی، ساچا سوہلا دتا جنایا۔ کر پرکاش بن دیا باتی، جوتی جوت جوت رُشنا یا۔ نام پیالہ دتا بن کے ساقی، سگلی چنت گوا یا۔ من منوانہ رہے عاتی، دہ دِشانہ اٹھ اٹھ دھایا۔ گھر وچ گھر دکھائی سچ پر بھاتی، پر بھ اپنا میل ملا یا۔ چار جگ دی سچی ساکھی، صاحب سوامی دتی بنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن بھگت سہیلے، کوٹن کوٹاں وچوں نظری آیا۔ جنہاں دے انتر آتم پر ماتم نال میلے، باہروں کرن نہ کوئے پڑھایا۔ اکے مندر اندر وسن گرو گُر چیلے، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ جن بھگت ویکھے کردے دھیان، چرن کول کول سرنایا۔ ساچا تئدے اوہ نشان، جس دا مالک بے پروا ہیا۔ نج نیتز درشن اپنے پان، کوڑی کریا رہیا مٹایا۔ ناتا توڑ کے کوڑ جہان، پریتی پریتم

سچ کماںیا۔ چرن دھوڑ کر اِشان، دُرمت میل دھوانیا۔ تُوں میرا میں تیرا گا کے گان، خوشیاں اپنا رنگ رنگاںیا۔ اسیں دیکھ کے ہوئے حیران، حیرانی سب
 دے اُتے چھانیا۔ کھجک جیو بھلے دیکھے سرب نادان، گر کا بھے نہ کوئے جناںیا۔ بھگت سہیلے دیکھے جو نیوں نیوں منگن دان، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ تُوں
 صاحبِ سوامی سخیاں والا کاہن، بنسری ساچا نام سناںیا۔ تُوں ساکھیاں سیتا والا سناںیا رام، رمیا ہر گھٹ نظری آںیا۔ تُوں پیغمبراں سناونہارا پیغام، کلمہ اگم
 اتھاہ جناںیا۔ تُوں زرگن سرگن جھلاونہار نشان، نانک گوہند بھو کھلایا۔ تُوں صاحبِ سوامی بن کے حکمران، دُھر دا تھم اک منایا۔ لکھ چوڑاسی دیونہار
 گیان، بودھ اگادھ کریں پڑھانیا۔ جن بھگتاں بخشنہارا چرن دھیان، چرن چرنودک کھ چوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ
 درڑاںیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دیکھے جن بھگت منگدے، سچ دوار الکھ جگانیا۔ ساچی چولی کایا رنگدے، رنگ مچھٹھی اک چڑھانیا۔ رس دے اگئی اند دے،
 نہجانند وے ودھانیا۔ جنم کرم دی ٹٹی پر بھ اپنے نال گنڈھ دے، ایتھے اوتھے آگے نہ ہووے جدانیا۔ اسیں تیرا ڈھولا سوہلا اکو منگدے، شبد انادی دے
 درڑاںیا۔ جھگڑے مک جان وچھوڑے رنڈ دے، کنت سہاگی اک ہنڈھانیا۔ راگ مک جان ستار تند دے، اکو تُوں ہی تُوں ہی نظری آںیا۔ پڑدے لاه
 دے اندھیرے اندھ دے، نچ نیتر ہووے رُشانیا۔ جھگڑے مکا دے سورج چند دے، جوت زرنجن ڈمگانیا۔ لیکھے چھٹ جان اگلے پندھ دے، منزل اور
 نظر کوئے نہ آںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار دے وڈیاںیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں دیکھ کے آئے اکھیاں، آخر اپنا پندھ
 مکاںیا۔ تیرے بھگت سہیلے ساچی سخیاں، دوس رین تیرا راہ تکاںیا۔ کایا مندر اندر وڑ کے چھڈ گئے جگاؤنیاں بتیاں، اکو تیرا نور نظری آںیا۔ تُوں صاحب
 سوامی مالک دُھر دا پتی پتیا، پت پر میشور تیری اوٹ رکھانیا۔ جس آد جگاد جگ چو کڑی جن بھگتاں پیجاں رکھیاں، زرگن سرگن ہو کے دیکھ وکھانیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد سر اپنا ہتھ لگانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتاں اندر اکو آس، پر بھ ملن دی سدا تکاںیا۔ کرپا ندھان میٹ
 دے انت پیاس، ترسنا رہے نہ رانیا۔ اندر وڑ کے ہو ساتھ، دُھر دا سنگ نبھانیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو بن جائے پاٹھ، سمرن پوجا جوگ ابھیاں
 تیرا چرن نظری آںیا۔ منزل پوڑی پندھ مک جائے اگلے گھاٹ، واٹ نیڑے دے وکھانیا۔ جن بھگت سہیلے تیری رکھدے یاد، دوس رین دھیان لگانیا۔

اوہناں مار اپنی آواز، کھج سُنّیاں لئے جگائیا۔ اندر وڑ کے کھول راز، پڑدا اوہلا میٹ مٹائیا۔ ساچا دسندے اک سماج، جس دی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ تیرے بھگت سہیلے دیکھے گنونت، وے سچ ودھائیا۔ اوہ سنتاں وچوں ساچے سنت، جو ست پُرکھ
 نرنجن تیری آس تکائیا۔ تُوں اہناں بن کے دُھر داکنت، سد دینی مان وڈیائیا۔ ہوں جاچک درتے منگت، بھکھاری جھولی ڈاہیا۔ تُوں بودھ اگادھا دُھر دا
 پنڈت، چوواں وِ دیا سمجھ نہ رائیا۔ تیرا لیکھا جیرج اندج، اُتہج سیتج رہیا سمائیا۔ سچ دوارا تیرا آئے منگت، وست امولک دے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن دیکھے بھگت جن سٹے، کھٹیا سوہنی نظری آئیا۔ پُرکھ ابناشی جو اہناں جا کے بچھے، جنہاں
 اگا پچھا رہیا کوئے نہ رائیا۔ اپنے کرم دھرم جنم لیکھ پر بھ دی جھولی سٹے، کریا کاند نہ کوئے ورتائیا۔ اکو وار ہر نرنکار سری بھگوان سیس بھکے، دُجی وار
 پرے نہ کوئے ہٹائیا۔ تنہاں دے کھج انتم پینڈے دیکھے مکے، پاندھی رہے خوشی منائیا۔ سنت سہیلے سُچیاں نالوں سُچے، مانکاں نالوں مانک نظری آئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھید دے کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے بھگتاں دیکھیا اوہلا، کایا مائی پڑدا پائیا۔ انتر تیرے پریم دا بولا،
 انبولت رہے جنائیا۔ جو گاؤں سوہنگ ڈھولا، تُوں میرا میں تیرا ہووے نہ کدے جدائیا۔ اوتھے شبد گرو گرو دیو سوامی بنے وچولا، جگ وچھڑیاں لئے
 منائیا۔ بن ہر بھگتاں سرشی درشی جگت واسنا پاؤندی دیکھی رولا، ہاباکار منائیا۔ تیرا بھگت سہیلا ناتا توڑ کے سورگ بہشتی، اکو تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دیکھو آن اگلی رین، سپتم پوہ ملے وڈیائیا۔ جن بھگتاں ہر درشن جاوے
 دین، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ اپنا نام سندیشہ جائے کہن، شبدی آواز لگائیا۔ پڑدا لاه کے انتر نین، لوچن اکو دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سچ سوامی بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن آئی رُٹری، بھڑی رین رہی جس گائیا۔ جس دا لیکھا پتا پُتریں، سو دیکھنہارا بنیا آپ گسائینا۔ جس
 دے کولوں کدے نہ ہووے نشکری، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ اوہ لیکھا جانے چچم دکھن پورب اُتری، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا دے چکائیا۔ جن بھگت سہیلے گاؤندے دیکھے انتر گیت، گہر گمبھیر تیرا نام دھيائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا کعبہ بن کے مندر مسیت،

شود والا مٹھ گرو دوار اک سہانیا۔ نانا توڑ کے اوچ نیچ، راؤ رنکاں ڈیرہ ڈھانیا۔ من منوا کر کے ٹھانڈا سیت، سرتی شبد نال ملانیا۔ سجن ہو کے وسیں چیت، جگت ٹھکوری نہ کوئے دکھانیا۔ سچ دوارے بیٹھا رہیں انیت، ترے بھون دھنی تیری سرانیا۔ ساڈا لیکھا مکھ کلمہ حدیث، راگ چھتیس اکھ شرمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا لیکھے پانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھے تیرے بھگت ساتھی، لکھ چوراسی وچوں نظری آیا۔ جنہاں دی مل گئی تیرے نال ذاتی، دوجی ذات نہ کوئے بنایا۔ اوہ اٹھے پہر تیرے نام دی سمجھن اک پر بھاتی، سندھیا روپ نہ کوئے دکھانیا۔ جنہاں تیر نرالا لگا کاتی، سو اکھراں والا کلمہ گئے بھلایا۔ اوہناں تٹ گئی بجر کپاٹی، پڑدا اوہلا رہے نہ رانیا۔ اوہ ساچی درگاہ دے بن گئے حقیقت والے نمازی، وضو حق اکو وار کرا یا۔ جنہاں دا میل ملیا تیرے نال اتفاقی، سو فقرہ ڈھولا تیرا نام گانیا۔ تیرا درشن پا کے سانجھے یار بدل جائے حیاتی، جیون جیون وچوں پرگٹایا۔ تیرا کھیل ویکھ پُرکھ ابناشی، گر اوتار پیغمبر سارے خوشی منایا۔ دھن وڈیائی جے لہنا دینا سب دا دیویں باقی، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا ساچا سنگ رکھانیا۔ دھر دا سنگ رکھیا جن بھگتاں آپ، پر بھ اپنی دے وڈیایا۔ دُرمت میل کلیور دھو کے پاپ، پتت پُنیت دے بنایا۔ ست ستوادی جپا کے سچا جاپ، جیون جگت دے درڑانیا۔ گر اوتار پیغمبر در ٹھانڈے ست سچ رہے آکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جن بھگتاں تیرے چرن کول پیندی ویکھی راس، گوپی کاہن ناچ نچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا دینا اک گھر، جس گرہ اکو تو ہی نظری آیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکڑی تیرا ور، ور داتے تیری بے پرواہیا۔

☆ ۸ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

گر اوتار پیغمبر کہن ویکھی پر بھ دُنی، سرشت سبائی کھوج کھجایا۔ ملا شیخ مسانک پنڈت پاندھے جگت سنت ویکھے منی، سٹی گھر گھر کھوج کھجایا۔ وید ویدانتی شرع شراطی جگت ویدیا ویکھے گنی، شاستر سمرت وید پھول بھلایا۔ کوٹن کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلے تیری دھن سنی، انتر آتم تھم جنایا۔ نو

کھنڈ پر تھی ستّ دیپ خالی ویکھی درِ شئی کُئی، وست سچ نہ کوئے اُکائیَا۔ نِرت سُرَت سادھ سنت نہ کسے کھلی، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ بھاگ لگا ویکھیا نہ کسے کُلی، محل اٹل نہ کوئے سُہائیا۔ امرت رس نہ ویکھا چُلی، سر سرودر روون مارن دھائینا۔ کوڑ گُریار اندھیری جُھلی، ٹھنڈی پون نہ کوئے دکھائیا۔ تیراناں رُندے ویکھے بلیں، انتر آتم میل نہ کوئے ملائیا۔ گرُکھ سَجَن ویکھے جو پریم پریتی اندر گھول کھلی، آپا وار خوشی منائیا۔ اوہناں وست دے انملی، انڈِ ٹھری تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا آپ چُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھی کائنات، چاروں گُنٹ دھیان لگائیا۔ کایا تن وِجے نہ کوئے رباب، ست ستار نہ کوئے ہلائیَا۔ ساچا ملے نہ کوئی احباب، مُجّت حق نہ کوئے کمائیا۔ جگت واسنا ویکھے شاہ نواب، کوڑی نوبت رہے وجائیا۔ سجدے وِج کرے نہ کوئے آداب، دھوڑی خاک نہ کوئے رامائیا۔ ساچے اسو چڑھے نہ کوئے مار پلاک، شاہ سوارا نظر کوئے نہ آئیا۔ صدی چو دھویں سارے ہوئے اُداس، حیرانی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ سچ ملے نہ کوئے خطاب، خلعت نظر کوئے نہ آئیا۔ جُجرہ سوہے نہ کوئے محراب، محبوب انگ نہ کوئے لگائیا۔ نظری آئے نہ رسول پاک، پڑدا دُئی نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچ ور، تیرے در رہیے مُشتاق، مُشکل اگلی حل کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھیا سارا جگت، جگ جیون داتے تیری اوٹ نکائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرُکھ ورلے بھگت، جو بھگوان تیری اوٹ نکائیا۔ تُوں مالک خالق دُھر دا بیٹھا ساچے تخت، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ بیس اکیسے سب نوں پیا دکھت، بھار سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ مات گر بھ جو اُلٹے ہوئے درخت، نو دس اگن تپائیا۔ پریتم نبھے کوئی نہ ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ کرن بیننتی جوڑ کے ہاتھ، ڈنڈاوت اک سرنائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، ابناشی تیری اک سرنائیا۔ چار گُنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے رُشنائیا۔ بن بھگتاں ساچی دے نہ کوئے جماعت، اکو نام نہ کوئے دھیائیا۔ اسیں لیکھا لکھ کے آئے نال قلم دوات، کاغذ قلم شاہی ونڈ ونڈائیا۔ کلجگ انتم کھیلے کھیل جگت تماش، بے پرواہ ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں صوفیاں پوری کرے آس، نر اسادے گوائیا۔ انتر آتم کر ملاپ، دُوئی وچھوڑا دے مٹائیا۔ پار برہم برہم ناتا جوڑ کے پتاماں، سُر دُلا رے گود اُٹھائیا۔ چرن پریتی سچا نات، سَجَن اک اکھوائیا۔ آتم سیجا سوہے گھاٹ، کھاٹ سُنہنجی دے وڈیائیا۔ پورب جنم دی رکھے یاد، اُبھل بُھل کدے نہ جائیا۔ جن بھگتاں سُن فریاد،

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب اپنی کھیل کھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ تیری دیکھی سرشتی کھوٹی، کلجگ انتم نظری آئی۔ گھر پرکاش جلے کوئی نہ جوتی، جاگرت جوت نہ کوئے رُشانی۔ منزل دیکھے کوئی نہ چوٹی، پاندھی پندھ نہ کوئے مکائی۔ تیرا بنے کوئے نہ گوئی، ذات پات ورن برن کھسڑا نہ کوئے جھڈایا۔ تیرا ڈھولا نہ گائے سلوکی، میرا تیرا ناد وجایا۔ اسیں ہوکا دے کے آئے مات لوکی، چار گنٹ جنایا۔ کلجگ انتم گھاٹی آوے اوکھی، بن پرکھ اکال چڑھن کوئے نہ پائی۔ ساتھ دیوے کوئی نہ پوتھی، پُستک پار نہ کوئے لنگھایا۔ سرشت سبائی دیکھی روتی، نیتزیناں نیر وہایا۔ لیکھا مکنا لگا بودی دھوتی، لبان مچھ نہ کوئے کٹایا۔ تیرے ملن دی سب نوں آوے سو جھی، صلح کل دے سمجھایا۔ جگت سرشتی ہوئے روگ ہوئی روگی، طبیب طبع نہ کوئے بدلایا۔ اندر وڑ بنے کوئے نہ گھوکی، پڑدا پرے نہ کوئے ہٹایا۔ دھر سوامی کیوں بیٹھا کر خاموشی، ست ستوادی اپنا آپ چھپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم اک ورتایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن بے شک تیری دُنیا تُردی پھردی، منزل منزل پندھ مکائی۔ اندروں تھر دے نہ کوئی برتی، سرتی شبد نہ کوئے ملایا۔ ساڈھے تن ہتھ کھلی کسے نہ کھڑکی، سچ نور نہ کوئے چکایا۔ پرکھ اکال سانوں آسا چر دی، اکٹھے ہو کے سرب سٹایا۔ تیرے بنا ایہہ کھیل نہیں نہر دی، جھگڑا نہ کوئے چکایا۔ ایہہ مہر تھڈے برد دی، بدھ اپنی دے جنایا۔ ہُن لوڑ نہ ردھ سدھ دی، کرامات نہ کوئے صلاحیا۔ اکو آسا درشن تیرے نچ دی، ترسنا اور نہ کوئے ودھایا۔ پریتی منگیئے ساچے پت دی، جو پت پر میثور اک اکھوایا۔ کھیل مک جائے نت نوت دی، ہت اپنے نال بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دے چکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ سرشتی تیری سٹی، سٹیاں رین وہایا۔ ساچی دے کسے نہ رچی، رچنا تیری دیکھن کوئے نہ آئی۔ مائس جنم کٹن آئے بُتی، وانگ ڈوماں پھیرا پائی۔ آسا منسا کوڑی جھوٹھی، مایا ممتا موہ ہلکایا۔ تیرے نال نہ لائے کوئی رچی، انتر انتر دھیان رکھایا۔ بدھ بیک ہوئے نہ سچی، دُرمت میل دھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا دے درسایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اں ہوئی حیرانی، حالت دیکھ کے دین دھایا۔ ست دھرم دی دے نہ کوئی نشانی، دھر نشانہ سارے گئے جھلایا۔ لکھ چوڑا سی گھر گھر اندر وڑیا کوڑ شیطانی، شرع کرے لڑایا۔ جن بھگتاں اُتے تیری نظر آوے مہربانی، جو سر اپنا ہتھ لکایا۔ اودہ اکو پڑھدے

تیرے نام دی سوہنگ بانی، دُجانا نہ کوئے شنوائیا۔ ایہہ اکھراں والی نہیں کہانی، پتھراں والی لکیر کم کسے نہ آئی۔ ایہہ جن بھگتاں دی کھیل مہانی، رُوح بُت ملے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں مارگ دس اک آسانی، احسان پھیر نہ کوئے جنائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن لکھ چوراسی ویکھیا ہوکا، ہائے ہائے کرے لوکائی۔ ساچی ملے کوئے نہ نیا نوکا، بیڑے حق نہ کوئے چڑھائی۔ جھگڑا پیا سکے پُت پودا، لیکھا سکے نہ کوئے مٹائی۔ ناتائیا ہر جو تیرے نیہوں دا، سچ پریت نہ کوئے کمائی۔ جل سکيا امرت مینہو دا، بوند سوانتی نہ کوئے چوائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دے مان وڈیائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سرشت سبائی ہوئی وجوگن، دھیرج نظر کوئے نہ آئی۔ کوڑی کرپا ہوئے روگن، حکمت سچ نہ کوئے سمجھائی۔ پھری دروہی لوک پرلوکن، برہمنڈ کھنڈ گر لائی۔ بن بھگتاں کھلیا کسے دا نہ انتر لوچن، نج نین نہ کوئے رُشنائی۔ باہروں سارے تیتوں کھو جن، بھجن تھاوں تھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دوار دے وڈیائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھیا تیرا اک دوار، دوار کا واسی بیٹھا سیس نوئی۔ سیس جھکدے دیکھے رام اوتارا، نیترا اکھ نہ کوئے کھائی۔ سجدیاں وچ پیغمبر کرن پیارا، بردیاں وانگر سیو کمائی۔ پتا وانگ من گرو اوتارا، مان تیری وڈیائی۔ جن بھگتاں تیرا سہارا، سچ صاحب سرنائی۔ کلج انتم میل اپارا، اپر پیر آپ دکھائی۔ جن بھگتاں دے ادھارا سر اپنا ہتھ لگایا۔ بیس اکیس دا اٹھ دھاڑا، ودی سدی نہ نال ملائی۔ بھگت بھگونت لگا اکھاڑا، دھر داناچ نچائی۔ جگت جہان ہویا بے اعتبارا، یقین رہن کوئے نہ پائی۔ جن بھگتاں مل کے آپ سنسارا، سنساری ہو کے وچ سائی۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل اک دکھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہوئے اسچرج، اچرج لیلا ہر ورتائی۔ جودھا سور پیر بن مردانہ مرد، مدد بھگتاں رہیا کرائی۔ کوٹاں وچوں تھوڑے عدد، عدل کر کے ویکھ دکھائی۔ کوڑی کرپا نال تشدد، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ نام ندھان سُنکے غزل، ڈھولا اک جنائی۔ جن بھگتاں مُکا کے اگلی بچھلی مزل، منزل اپنی دتی جنائی۔ شبد شہید کر کے قتل، مقتول اپنا کھیل دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار ثرنائی۔ گر اوتار کہن پر بھ تیرے بھگت چنگیرے، ویکھ ویکھ پیغمبر خوشی منائی۔ جنہاں دے وسیں سدا نیڑے، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لائی۔ اوہ وسدے اپنے کھیڑے، بسنت بہار نال ملائی۔ جھگڑے مک جان تیرے

میرے، تُوں ہی تُوں ہی راگ الایا۔ تیرا لیکھا صُبح سویرے، شام رین سندھیا اِکو رنگ وکھانیا۔ جن بھگتاں چاؤ گھنیرے، گھر بیٹھیاں خوشی منانیا۔
 جیہڑے وڑ جان تیرے ویہڑے، بیڑے اپنے لئیں چڑھانیا۔ آون جاون جنم کرم دے کٹ کے گیڑے، درگاہ ساچی سچ اِکائیا۔ حکمے اندر کر کے حق
 نیڑے، حکمت اپنی دے جنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں جگ جگ کھیل ویکھے بتھیرے، ایہو جی دھار نظر کوئے نہ آیا۔ ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ
 دے میٹ کے جھیرے، سدھا مارگ اِک وکھانیا۔ جس درتے سدا محبت سدا مہرے، مہربان اِک اکھوانیا۔ اوہ ناؤں دھر کے سنگھ شیرے، شہنشاہ داتا
 بے پرواہیا۔ جن بھگت دوار بھگتاں آیا ویہڑے، بن کے پاندھی پندھ مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے پاون گھیرے، چاروں کُنٹ سپس نوانیا۔ مہاراج
 شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرے سدا سدا سد وڈے جیرے، جیرج اندج اُتبھج سیتج آپے رہیا سمانیا۔

۱۲۵۲

دروازہ کہے میری اِکو عرضی، در ٹھانڈے عرضوینا۔ تُوں بھگت سُہیلا دُھر دا دردی، دردیاں درد وندانیا۔ ویہہ سؤ گیاراں بکرمی اٹھائی پوہ تیتوں یاد
 کردی، دس سال بیٹھی رہی اکھ اٹھانیا۔ نت نوت تیرے ڈھولے پڑھدی، سوہنا راگ الایا۔ میں دیکھاں پر بھ دی مرضی، کس بدھ اپنی دھار چلایا۔
 سچ دوارے کھڑدی، آسانال ودھانیا۔ تیری کھیل بھن گھڑن دی، سمرتھ پُرکھ بے پرواہیا۔ جن بھگت رُت آئی ڈولی چڑھن دی، سچ دوارے سو بھا پانیا۔
 پر بھو ایہہ رُت نہیں زندگی وچوں مرن دی، مرن وچوں مُرمت دے کرائیا۔ تیری کھیل کرتے کرن دی، کرتار تیری سرانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد دے مان وڈایا۔ پوہ اٹھائی کہے میں رہی اڈیک، آساں والی آس رکھانیا۔ جس دا لیکھا لکھ کے گیوں ٹھیک، اپنا تھم ورتانیا۔ اوس
 دی اگے لگے پریت، بچھا جائے چُکایا۔ جس دا نام سنگھ بختیش، ناتا رہیا تڑانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈایا۔ سنگھ
 بختیش ویلا انتم ویکھ، گرکھ ساچے سچکھنڈ کھنڈ لین انگڑانیا۔ سنگھ پال آیا بن درویش، در سوالی ہو کے رہیا جنایا۔ پُرکھ اکال مہربان ہو کے ویکھ، اپنی دیا
 کمائیا۔ اوہ سوہنا سُہنجا دیس، جتھے اپنا ڈیرہ لایا۔ گرکھ بچے تیری گود رہے کھید، کیوں لوکمت کریں جدانیا۔ ائی سال بچھوں پھیر دیویں بھیج، ہُن میری

۱۲۵۲

ضامنی وِچ رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی سد وڈیائیآ۔ پال سنگھ کہہا پر بھہ ویکھ کھول پلک، پالہہار اٹوں ہی نظری آئیآ۔ کٹھ چوڑاسی تیری مخلوق خلق، خالص گرگھ تھوڑے تیرے وِچ سمائیآ۔ ایہناں اُتے کر ترس، رحمت تیری بے پرواہیآ۔ بے شک تیرے واسطے سوہنا سہیلا وقت، بھگتاں جگت جڈائیآ۔ میری مرضی نال منظور کر میری عرض، آسا تیرے نال جنائیآ۔ ہو حیران نہ ویکھیں اسچرج، اچرج تیری بے پرواہیآ۔ میں پریم وِچ بولاں گرج، اُچی کوک سُنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دان اپنا جھولی پائیآ۔ پال سنگھ کہے میں منگاں منگ وِچ دروازہ، اندر باہر ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ بن وچولا آیا سانجھا، میننتی اک سُنائیآ۔ بے شک حکمے تیرے اندر باندھا، چلے کوئی نہ کسے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر وست جھولی پائیآ۔ وِچ دروازے سچ دلیز، توں ہی نظری آئیآ۔ جے تیری بھگتاں نال پریت، کیوں نہ بھگت دیں ترائیآ۔ بختیش اُتے کر بختیش، بخشش زندگی دے پرتائیآ۔ اٹھائی پوہ دی بدل دے تاریخ، یکطرفہ ہو کے عرض سُنائیآ۔ تیتوں مل کے جے بدلے نہ نصیب، جنم کرم پندھ چُکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا دے چُکائیآ۔ پال سنگھ کہے میرے بھگوان، سچ دیاں جنائیآ۔ میں سچھنڈ وچوں سدھا ملیا تیتوں آن، ادھو چکار نہ کوئے اٹکائیآ۔ تیرے چرن کر پرنام، بچھلی خوشی آگے نیڑے آئیآ۔ سچ وٹھیا آیا سنان، در تیرے دیاں دُہائیآ۔ ویہہ سو اگی ہوئی پردھان، پردھاگی تیری بے پرواہیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی مان وڈیائیآ۔ پال سنگھ کہے میرا قول اقرار، ویلا وقت گیا آئیآ۔ بیالی سال ہو گئے کردیاں اُدھار، ترتالیواں اپنا رنگ رنگائیآ۔ اپنے لیکھے وچوں کڈھ اوہ کتاب، جیہڑی بن اکھراں لئی چھوئیآ۔ جس دے وِچ تیرے بھگتاں دا حساب، میری لئیں گواہیآ۔ اُس دا لیکھا منگنا آج، جوت سروپ اگی سال بچھوں تیری آس رکھائیآ۔ جنان چر میں ہوواں نہ تیرے ساتھ، اوناں چر بھگت بان نہ کوئے اٹھائیآ۔ ایہہ میری بچھلی توں بچھلی دات، جس دے بچھے دتا سیس کٹائیآ۔ سر دے کے گوہند دے سر دھریا تاج، کلغی تیری چکائیآ۔ تیرا جینودیای مرن توں پہلاں دتا ساتھ، دو جہاناں سنگ رکھائیآ۔ یاد رکھ اوہ بات، جیہڑی اُنی سو اکانویں بکرمی دتی سُنائیآ۔ تیہہ سال بچھوں آئی اوہ رات، جس دی پرہات نہ کسے بنائیآ۔ میں ماری اک آواز، دُھر دا نعرہ لائیآ۔ جوتیتوں میری لاج، گرگھ لے بچائیآ۔ در دوارے جا کے دے کے آویں دات، داتا ہو کے دیا کمائیآ۔ تیراں پوہ

میں دیکھن آواں خاص، نرگن تیرا پندھ مُکائیا۔ پُرکھ اکال دیکھیا مار جھات، اپنی اکھ کھلایا۔ میرے نال کون کون کر دات، کون در دروازے رہیا اٹکایا۔ جاں مستک تئیاں اوہ بُھل گلاب، جس دی مہک گرکھاں اندر سائیا۔ جس دے سَت پنا بھگون کہے میری رکھے کون لاج، نگر کھیڑا وسن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دے پچھے میرے سیس تے سوہیا تاج، بن سیس دھڑلی وڈیایا۔ میں ہوئی جی دیواں آکھ، سُن پال میں سدا تیرا سنگ نبھایا۔ تُوں پہلوں اِکّی دِن بھگتاں دی کر داریں تلاش، پھیر میرے کول آنا چائیں چانیا۔ ایس تُوں پچھوں جن بھگتاں لے کے جاواں اپنے گھاٹ، سچ دوارے دیاں بہایا۔ بن تیرے میرے جن بھگتاں وچوں کوئی نہ جائے لوکماں، دوہاں دا اِکو وار اِکھا درشن نظری آئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان لہنا چکا کے زندگی وفات، وفات زندگی وچ بدلائی۔ جے پنج واراں آتما سنگھ دیوے آکھ، بختیش سنگھ اُتے دیا دیو کمایا۔ ایسے کر کے منگایا نال ساتھ، وچولا دے جنایا۔ پچھلا لیکھا جائے پاٹ، اگلا لہنا لہنے وچ رکھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمراتھ، جو چاہے سو کر کے دے دکھایا۔

کرپا کر پر بھ کملاپتی، پاتی پچھلی رہی جنایا۔ دو جہان کہن اسیں دیکھیا اکھیں، اپنا دھیان لگایا۔ جس ویلے ارجن بیٹھا لوح تتی، سوہنے آسن سو بھا پائیا۔ تھلے اگٹ ڈاھندا سی جو مٹھی مٹھی، بھٹھی خوب تپایا۔ اُس انتر آس اِک رکھی، ترشنا نال ملائی۔ پر بھو میری بے بسی، حکمے اندر کار کمایا۔ لکڑی دوہتھڑا مار کے پٹی، جو وہناں دے اندر ساڈھے تن میل وہندی آئیا۔ جس کارن راوی کنڈے سٹی، ساڈھے تن رُپیے قیمت پائیا۔ اُس ارجن دی تائی ہڈی ہڈی، اپنی سیو کمایا۔ پچھلی یاد اِجے پریم وچ بدھی، ناتا نہ سکے جھڈایا۔ جس نے اگٹ ڈاھی تتی، اُس نوں وادینی ٹھنڈی، اگنی اگٹ بُجھایا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی منسا سنگھ گھر کھادھی سو گندی، اگے جان دی اِجے پابندی، راوی راہ وچ رووے مارے دھانینا۔ اُس ویلے ارجن منگ اِک منگی، ٹٹی اپنے نال گنڈھیں، جس ویلے دو تُوں اِک نظری آئیا۔ دو اِک دی اِکّی چنگی، جس وچ بھگتاں رہے کوئی نہ تنگی، سرشٹی اندھی نظری آئیا۔ اُس ویلے آویں اویں پے کے چو داں تُوں اگلا دِن پندراں پوہ ٹیڈھی ڈنڈی، اگلا پندھ مُکائیا۔ پھیر میں دساں اگلی کھیل اِک ہوو چنگی، تیرے اگے واسطہ پائیا۔ اِک ہوو

میرا سنگی، جو دربان چندو دی نوئہ اگے لنگھایا۔ اُس دا پرہو تُوں بنا پکا سبندھی، ناتا پکا جوڑ جڑایا۔ بے شک تُوں اچھل چھلدھاری بہڈھنگی، تیرے بھگت تیرے کولوں چنگی کرن پڑھایا۔ میرے کولوں آ کے راوی پھیر لنگھیں، اپنا چرن اُٹھایا۔ اوہدی جنم جنم دی کٹنی پھندی، فیصلہ حق سُنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا دینا ورتایا۔ بھٹھیلا کہے میرے نرنکار، میری اک عرضویا۔ بے شک میں اگنی رہیا بال، اندروں تیرا نام دھیایا۔ میں کنگالاں وچوں کنگال، شہنشاہ تھم نال تھم رہیا منایا۔ میں نیویں ہو کے ویکھیا اوہ دربان، جو مہر نظر اُٹھایا۔ جس بالی نڈھی نوجوان، ارجن دتی ملایا۔ اوس چرنی ڈھیہہ کے کہا میرے گن ندھان، تیری بے پرواہیا۔ میرے نالوں پہلوں پار اُتارنا ایہہ جوان، جو تیرا درس رہیا کرایا۔ ارجن اشارے نال دسیا بنا زبان، اُنکی اُپر رکھایا۔ جس ویلے آپ آئے والی دو جہان، دوہاں دا لیکھا دے مُکایا۔ تُوں ماں تے ایہہ تیرا پُت بنے نادان، دوہاں اندر دے آپ رگھرایا۔ لوکات لیکھا چُکائے آن، لہنا پورب جھولی پائی۔ اوہناں دا جنم، اوہناں دا کرم، اُنہاں دا دھرم، ماں بنتی تے پُت دلپ سنگھ بلوان، بے پہچان دے سمجھایا۔ سولاں پوہ گھر جا کے کرے کلیان، ہر سنگت خوشیاں رنگ رنگایا۔ گل درویشاں والا چولا پا کے منگے دان، گرکھ ہمیشہ لئی پار کرایا۔ اکو در وکھا کے بردھ بال جوان، نڈھے ادھوچکار نہ کوئے اٹکایا۔ بُکھیاں نالوں بُکھیاں نالوں ننگا ہوئے آپ بھگوان، چٹاں نالوں چنگے گرکھ دے وکھایا۔ بندیاں وچوں بندے ٹٹیاں وچوں گنڈھے، جنہاں دے نال دو جہان ہنڈھے، پلا سکے نہ کوئے جھڈایا۔ جیہڑی دست ارجن انتر منگے، اوہ پورا کرے سورا سربنگے، اُجاگر سنگھ لیکھا دے چُکایا۔ اگے پا کے اپنے پھندے، اپنے محل اندر ٹنگے، اٹل پدوی اک جنایا۔ پہلوں دھار پیائی امرت کھنڈے، ہُن مہربان مہر نظر نال کایا چولی انتر رنگے، گرکھ خوشیاں نال پار لنگھے، سنگر داتا دے وڈیایا۔ جن بھگت اکی سو دا ہار پر بھہ ابناشی دے گل بنھے، رویداس وچولا نال رکھایا۔ اگے آپے پر بھہ جن بھگتاں دی سد منے، مجرم ہو کے مکر کدے نہ جانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اُتھوں مارے اک اچھلے، بججے واہو داہیا۔ ستاراں پوہ بھلائیپر آ کے گرکھ چکاوے اپنے چنے، ساچے چند کرے رُشانیا۔ آتما سنگھ ساتھ رہنا بھولے بھالے دھنے، راوی اپنے کندھے چک کے پار دے لنگھایا۔ ویکھو تہاڈے کہنے کوں منے، منسا وچ رُجھایا۔ تہاڈے جوڑیاں

دے گھسدے ہون تلے، تھلے اپنا آپ وچھائیآ۔ تہاں پھر کہنا پر بھو واہ بلے بلے، جو بھگتاں اندر سر نہ سکے اٹھائیآ۔ اُس ویلے اک گل یاد کراؤنی جو کیتی نال ڈلے، راوی دے ادھو چکار جا کے ڈیرہ لائیآ۔ اجے زخم اوہ الے، جو گھاؤ پٹھاناں چھریاں نال دکھائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آگے چال اپنی چلے، پچھلے لیکھے سرب مٹائیآ۔

☆ ۹ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امر ترس ☆

گر اوتار پیغمبر کہن ویکھو نوکھنڈ، نو پوہ دھیان لگائیآ۔ کھوج کھجائے تیرے برہمنڈ، پاربرہم تیری بے پرواہیآ۔ پڑدا چک کے ویکھیا سرشٹ ور بھنڈ، پڑدا پرے ہٹائیآ۔ ساچا نظر نہ آیا کوئی رنگ، رنگت سچ نہ کوئے دکھائیآ۔ تیر تھ تھ ویکھے ننگ، اٹھسٹھ رہے گر لائیآ۔ ساچا چمکے کوئی نہ چند، اندھ اندھیرا اکو چھائیآ۔ بھگت سہیلے تھوڑے ویکھے جو تیرا گاؤندے چھند، سوہنگ ڈھولا راگ لائیآ۔ اہناں دے انتر ویکھی ٹھنڈ، اگنی تت نہ کوئے تپائیآ۔ پریم پریتی اندر مانن اند، نجماند خوشی منائیآ۔ بھانڈا بھرم ڈھاہ کے کندھ، دئی دوتی دتی چکائیآ۔ اکو تیرا لہ کے سنگ، سگی دھر دالیا بنائیآ۔ جنہاں پچھے ماریں آپ پندھ، بن کے پاندھی راہیآ۔ اسیں ویکھنی سچ سُنہجی اوہ پلنگ، جو بھگتاں اندر آپ سہائیآ۔ جتھے اٹھے پہر و بے مردنگ، بن تند ستار اپنا راگ لائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دالیکھا دتا جنائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھے نو در، لکھ چوڑا سی کھوج کھجائیآ۔ ساچا ملیا نہ کسے گھر، کُنڈا مندر نہ کوئے کھلایآ۔ پوڑے سکیا کوئی نہ چڑھ، ڈنڈا ہتھ نہ کوئے پھڑائیآ۔ ساچا تیرا ناؤں کوئی نہ سکیا پڑھ، حصیاں وچ ونڈائیآ۔ ست سروپی تیرا درس سکیا کوئی نہ کر، سمنکھ ہو کے خوشی منائیآ۔ کلجک انتم کھیل اگئی رہیا کر، ہر کرتے تیری وڈیائیآ۔ بھگت سہیلے لئے ور، ناتا اپنے نال جڑائیآ۔ نہر بھے ہو کے بھے چکایا ڈر، بھاولی سیس رہی نہ رانیآ۔ کوڑی کریا توڑ کے گڑھ، بھو ابھیدا دتا کھلایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر دینی وڈیائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھے نو رس، سرشٹ ہوئی ہلائیآ۔ تیرے ملن دی کھلی کسے نہ اکھ، پر تکھ روپ نہ کوئے گسائیآ۔ جگت واسنا سارے رہے نٹھ، بھججن

واہو داہیا۔ دیناں مذہباں والی لے کے مت، متے من دے نال پکائیا۔ حقیقت جانے نہ کوئی حق، حکم سیس نہ کوئے ٹکائیا۔ کل ککلی ہو پرگٹ، پت پر میثور اپنی دھار چلائیا۔ ساڈی سب دی ہوئی بس، تیرے آگے اک عرضوئیا۔ جدھر دیکھئے تیرے بھگت تیرے گاؤندے جس، ساڈی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ تُوں اُہناں پچھے جائیں ٹھہ، لوکات واہو داہیا۔ بھگت دوارا کھول ہٹ، بن ونجارا سچ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کری کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دیکھے نوئدھ، چار گنت دھیان لگائیا۔ بن تیری کرپا چلے نہ کوئی کسے بدھ، مان ابھمان نظر کوئے نہ آئیا۔ صدی ویہویں ساڈی اتم تیرے نال ضد، بالے ننھے ہو کے رہے سنائیا۔ تُوں داتا گھر گمبھیر گنی گہند، گور تیری سرنائیا۔ تیرے حکم اندر سُرپت اند، شکر نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ برہما درشن کرے نت، نیز اکھ کھلائیا۔ سدا کھیل دیکھی اندھ، حیرانی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اولڑی کار کمائیا۔ اولڑی کار تیری کرتار، کرنی تیری بے پرواہیا۔ تیرا حکم سدا جگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ہوں تیرے برخوردار، بال نمانے نظری آئیا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک سیوادر، چاکر ہو کے سیس جھکائیا۔ تُوں ساہو بھوپ سچی سرکار، شہنشاہ اکھوائیا۔ ہوں در بھکھاری خدمتگار، درویش روپ وٹائیا۔ تُوں نور الہی پروردگار، سانجھا پیر اکھوائیا۔ ہوں دوئے جوڑ کرئے نمسکار، دھوڑی خاک رمائیا۔ تُوں پتا پُرکھ اکال، اکل کل تیری وڈیائیا۔ ہوں بالے نڈھے چھوٹے تیرے لال، لال تیرا رنگ رنگائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ سلطان، بھوپت بھوپ بے پرواہیا۔ تُوں نرگن سرگن و سین نال، سد اپنی دیا کمائیا۔ تُوں داتا دانی دین دیال، دیا ندھ تیری سرنائیا۔ ہوں نت نوت گھالن تیرے گھال، گھولی گھول گھول گھمائیا۔ تُوں دیکھنہارا سچکھند سچی دھر مسال، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ اٹھ پوہ ادھی رات دیکھیا تیرا سنگھ پال، جس دی پاکی اک اٹھائیا۔ تیرے درتے اوس کیتا اک سوال، پورب لہنا منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن، اساں دیکھیا منگدا، ندھڑک ہو کے سیس نوائیا۔ تیرے دوارے مول نہ سنگدا، خوشیاں نال جنائیا۔ پُرکھ اکال کیوں میرے بنا جن بھگتاں اندر لنگھدا، اک اکلا پھیرا پائیا۔ دیکھ میرا نور ظہور اگمی چند دا، گوہند کرے رُشنائیا۔ ناتا چھڈ کے جیو پنڈ دا، اند برہمنڈ دتا تجائیا۔ کنارہ چھڈ کے ساگر سندھ دا، گنی گہند تیرے وچ سمائیا۔ میرا پوتر روپ سُرپت اند دا، شکر اکھاں نال

دکھائی۔ میں نور تیری بندہ، سچھند دوارے جنمے کوئے نہ مائی۔ تیرا کھیل ساگر سندھ دا، الکھ اگم تیری وڈ وڈیائی۔ بے شک آد جگاد جگ چوکڑی مورکھ
 گدھ انجان تیتوں بند دا، جن بھگت تیرا جس گائی۔ تیرے دوارے کوئی راگ تال نہیں سُر کنگ دا، تلوڑا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اولہا رہیا اٹھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ویکھیا بکاری، بل اکو نظری آئی۔ جنہاں بھگتاں دتی سرداری، سو سد سد واری گھول
 گھمائی۔ آگے اہناں دی آئی واری، بچھلی خواری دین مٹائی۔ چنگیاں نالوں چنگی تیری یاری، یارانہ اکو نال رکھائی۔ ہے بھگون نو سو چرانوے چوکڑی جگ
 تیری جوت اکالن رہی کواری، سچ دوار نہ کسے پرنائی۔ بیس اکیس ہر جگ دیسے چھبی پوہ و جنی اگم تاڑی، بنا ہتھیاں تال وجائی۔ تیتوں لیکھا چکاؤنا پینا جو سنگھ
 پال چرناں نال چھہائی داڑھی، انتر آتم سیو کمائی۔ جن بھگتاں بچھیا پاؤنی ساچا نام ایہو ساؤنی ہاڑی، آگے ہاڑا کڈھن دی لوڑ رہے نہ رائی۔ بھگت جن
 تیرے مگتے نہیں نہ منگن آئے دھاڑی، مزدوراں وانگ مزدور نہ پھیری پائی۔ میں اُپر چڑھ کے ویکھیا دو جہان تیا تیری آد جگادی اہناں نال یاری، بچھا
 دے نہ کھ بھوائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں رہے جھکدے، جگ چوکڑی سیس نوئی۔
 کلج انتم سچھند ویکھیا تیرے گرکھ بکدے، شیر شیر وانگ بھبک لگائی۔ توں مالک بنا کے اکو ٹک دے، تخم تاثیر اپنے نال رلائی۔ اوہ کسے کولوں نہیں
 بچھدے، سدھے آون بھجن واہو داہیا۔ اوہ روکیاں نہیں رُکدے، بیٹھے پندھ مکائی۔ اوہ بھکھے تیرے درس پیارے کھ دے، دوجی نظر نہ کوئے لکائی۔
 اوہ ونجارے تیرے نام سکھ دے، دوجی آس نہ کوئے ودھائی۔ کلج انتم لگیاں نہیں لگدے، سب توں دکھڑے ڈھولے رہے گائی۔ ناتے جوڑ پیو پُت
 دے، گوبند میلا لیا ملائی۔ ویکھ بھاگ اپنی لکھ دے، بن کے جن جنیدی مائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائی۔ گر اوتار
 پیغمبر کہن دسیئے کی، کتھا کہانی ساری دتی بدلایا۔ تیرے بھگت اک تیتوں کہندے جی، دوسر سیس نہ کسے جھکائی۔ ساڈی دیناں مذہباں والی چھڈ گئے لیہ،
 لائن اپنی لئی بدلایا۔ کوئی کہے میں پتر کوئی کہے میں دھی، ناتا تیرے نال جڑایا۔ ساڈھے تن ہتھ سنگھ منجیت سہا کے نیہ، سیاں سوہنی دتی وڈیائی۔ سچ
 دوارے یج دتا بی، بھل بھلواری گرکھ آپ مہکائی۔ ایسے کر کے گوبند دتی وڈیائی ویہ سو ویہ، اکی تیرے ہتھ پھرائی۔ اوس اکی دی رکھنی نیہ، جس

دے پچھے بچے نہاں وچ دبا ئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بلہارے جاوَن تھی، نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھیا تیرا چرن دوارا وسیع، پیمائش وچ ناپ نہ کوئے کرائیا۔ سب توں دکھری نرالی ویکھی تیری ترجیح، دُھر دے تھم نال سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیآ۔ گر اوتار پیغمبر اں وچوں اٹھیا کرشن کاہن، کہن کہن کچھ آئیآ۔ بے شک ترلوکی دا دتا میٹوں مان، ترے بھون تیری وڈیائیآ۔ سخیں نال کیتا کھیل مہان، پنگھٹ اپنا پھیرا پائیآ۔ بنسری نال سنایا گان، گوآں چار خوشی منائیآ۔ جودھا بن کے وچ بلوان، سور پیر دتے لڑائیآ۔ انتم خالی کر میدان، مدد تیری اک تکائیآ۔ پھیر سٹا وچ بیابان، چرن گوڈے اُپر لُکائیآ۔ اُدھروں بدھک ماریا بان، لیکھا پور وکھائیآ۔ اُس منگیا پھیر دان، رو رو جھولی ڈاھیا۔ میٹوں خما کر بھگوان، بُھل دے بخشائیآ۔ اُس ویلے میٹوں آیا اک فرمان، فُرنیاں وچوں جنائیآ۔ تیرا لیکھا مکنا وچ جہان، کلجک انتم دے گواہیا۔ مانس دیہی ہووے سنگھ رام، رام تیری وڈیائیآ۔ اُس دا دوجا متر اُنیویں سال وچ انجان، کولوں دے صلاحیا۔ ایہو جہا پریمی ملنا نہیں بھگوان، جو شتر و لے ترائیآ۔ نیتز رو کے چرنیں ڈگا آن، میننتی اک سنائیآ۔ مانکھ جنم کر پروان، منکھتا لیکھے لائیآ۔ اوس ویلے آیا اک دھیان، انتر انتر آس اُپجائیآ۔ دھن ماتا جس ایہہ جمیا بال، مکھ سیر لگائیآ۔ اوسے ویلے کہا کرشن سُن بچے انجان، ایہہ اچھیا مول نہ بھائیآ۔ دوجی واری آؤنا پئے وچ جہان، کنیا روپ وٹائیآ۔ بدھک نال ناتا جڑے مہان، جس دی دتی گواہیا۔ تیرا نعمیاں وچوں نام شانناں وچوں شان، شہنشاہ دے وڈیائیآ۔ پتا پُتری ناتا اک سمان، لوکمت دے جڑائیآ۔ اُس دے نال سی اک سوان، چھ مہینے پنج دن اُمر گنائیا۔ اوہ ویکھ کے ہویا حیران، پر بھ کی کی بچن سنائیآ۔ جس بدھک ماریا بان، اوسے نوں دے وڈیائیآ۔ جے میرا لیکھا مکاوے آن سر میرے ہتھ رکھائیآ۔ میں منگاں اکو دان، اپنی جھولی ڈاھیا۔ کرپا کر سری بھگوان، مہر نظر اٹھائیآ۔ میرا ناتا جوڑ دے ایہناں نال، آگے نہ ہوئے جدائیآ۔ جے سوان توں بنائیں انسان، ایہہ وی تیری بے پرواہیا۔ توں آد جگادی سدا سدا سد مہربان، سر اپنا ہتھ لُکائیآ۔ اوسے ویلے ہویا فرمان، بن لیکھے لیکھ دتا درڑائیآ۔ تیرا ایہناں نال مان، دھیان دھیان نال جڑائیآ۔ بچی نال بچی ہووے پروان، پتا اکو نظری آئیآ۔ کلجک انتم لیکھا چکے جہان، ابناشی کرتا دے مُکائیآ۔ اندر باہر گپت ظاہر ویکھنہارا مار دھیان، دھیانی ایکا دھیان رکھائیآ۔ زندگی وچوں زندگی بلیدان، چندرے وچوں باہر کڈھ چندر پار

کرائیا۔ اوسے ویلے اک پنکھی آیا مار اُدار، ساڈھے تن ہتھ کول ڈیرہ لائیا۔ میں سنیا تیرا گیان، دُھر دا راگ لائیا۔ میرے اُتے ہو مہربان، دے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ آیا پنکھیر و اک گرڑ، اپنے پنکھ سواریا۔ اُچی بول سنایا کڑک، دُھر دا نام اُچاریا۔ تیرا لہنا سدا ندھڑک، انت نہ پاراواریا۔ تُوں مالک عرش فرش، تریلوکی ناتھ اکھوا رہیا۔ میرے اُتے کر ترس، اکو منگ منگا رہیا۔ میں تیرا کیتا درس، سری بھگوان تیرا رُپ نظری آ رہیا۔ کرشن کہا ایہہ کھیل اک اسچرج، جس دا بھيو کوءے نہ پا رہیا۔ تُوں نہ جانے اپنی اگلی بچھلی فرد، لہنا لیکھ نہ کوءے وکھا رہیا۔ پہلے جٹاؤ رہیا بھڑک، ہُن اگلا راہ نکا لیا۔ پھیر مانس بننا مرد، منکھ رُپ وٹا رہیا۔ جس ویلے کلجک اندھیرا ہویا گرد، ساچا چند نور کُھ چھپا لیا۔ اُس ویلے تیرا اکو فرض، تیتوں سچ سمجھا لیا۔ نرگن سرگن ہو کے آوے پرت، گر گر کھیل کھلا رہیا۔ نانک دھار ارجن وڈیائی دیوے دھرت، دھرتی آپ سہا لیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ لکھا لیا۔ کرشن کہے سُن پنکھیر و پنکھی، تیتوں دیاں درڑائیا۔ تیرا حال سری بھگوان ویکھے اکھیں، پڑدا اوہلا نہ کوءے رکھائیا۔ پہلوں گر ارجن دی تپنی بھٹھی، اگنی ڈاہنا تیری سیو جنا لیا۔ اوتھے آوئی پھیر تیتوں متی، انتر انتر و بے ودھائیا۔ سرشٹی دے لوح تپی، تیرے نین ویکھ ویکھ خوشی منائیا۔ اُس ویلے پڑھنی اک پٹی، جو ہوئی ہوئی ارجن اندرے اندر گائیا۔ پُرکھ اکال دی بن کے سخی، سخا سنگ جائے تجائیا۔ اوانگ سوہنگ دھار جس دے اندر وسی، وصل سچ دے کرائیا۔ پھیر تیرے جنم دی جوت نرنجن جگن والی بچھنی بتی، ساڈھے تن ہتھ رہن نہ پائیا۔ جس ویلے پت پریشور آوے کملاپتی، پاربرہم برہم اپنا ولیس وٹائیا۔ اُس ویلے تیرا جنم دیوے اک جٹی، کو جھی کملی نظری آئی۔ ویکھے کھیل پُرکھ ابناشی پٹی، سچ سچ دیاں سمجھائیا۔ کلجک انتم ست کتے نہ رہے رتی، کوڑ گڑیا راگھر گھر پھیرا پائیا۔ تیرا لہنا پھیر مکاوے پُرکھ اکال اک وڈ سمر تھی، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جس کنارے تیری ہٹی، راویوں لہندی دشا ویکھ وکھائیا۔ اوسے کنارے آوے پُرکھ سمر تھی، اپنا پھیرا پائیا۔ بدھک نال ملا کے تیری اکھیں، بالیاں نال ونڈ ونڈائیا۔ پندراں پوہ بچھوں پھیر بھرتی پئے نہ کسے دی چٹی، چترگپت لیکھا نہ کوءے وکھائیا۔ بھاگ لگا کے کُلی لکھیں،

کٹھوں لکھ دئے بنائیا۔ لکھاں دا داتا گرکھ ارباں کھرباں پتی، گھر ساچے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لہنا دینا سدا سدا سد جگ جگ آپ مکائیا۔

☆ ۱۰ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

دس پوہ کہے میں ویکھیا لکھ چوراسی جسم، تن مائی خاکی کھوج کھجائیا۔ ساچا نور ظہور ملیا کسے نہ اسم، عصمت سارے بیٹھے لٹائیا۔ میں سوگند کھا کے کہاں قسم، حق حقیقت اک جنائیا۔ بن جن بھگتاں وڑیا کوئے نہ دوارے دسم، دہ دشا نہ رنگ رنگائیا۔ سب توں وکھری نرالی چلا کے رسم، اپنی کھیل کھلائیا۔ لیکھے لا کے پچھلی بھسم، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ گرکھاں اندر آیا وسن، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دس پوہ کہے میں ویکھیا سنسار، چاروں کُنٹ کھوج کھجائیا۔ ساچا کرے نہ کوئے دیدار، درس دید کوئے نہ پائیا۔ چار کُنٹ ویکھی خوار، دھیرج دھیر وڈیائیا۔ نہ کوئے دھرائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں رہیا نہ کوئے اختیار، سچ دربار نہ کوئے لگائیا۔ دو جہان روندے دھاہاں مار، دھرنی دھرت دھول گر لائیا۔ بن بھگتاں کوئی نہ ملیا ہر نرکار، نج نیز درس کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پوہ دس کہے میں دسم دوارا ویکھیا آپ، پُرکھ ابناشی دیا کمائیا۔ بن بھگتاں کسے نہ لبعی جاچ، اندر وڑن کوئے نہ پائیا۔ اکھراں والی پڑھن گاتھ، سٹراں والی کرن پڑھائیا۔ نوآ بن کے کرن ناچ، منوانال رلائیا۔ بھیکھاں والی کرن بات، سچ ست نہ کوئے سمجھائیا۔ دھاگن بن کے نار کم ذات، کوڑ گڑیارا جگت ہنڈھائیا۔ ساچا ملے نہ دھر دا باپ، پتا پُرکھ نہ گود اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے کانپ، تھر ہر روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل رہیا کھلائیا۔ دس پوہ کہے میں دسم دوار دی ویکھی تاکی، کُنڈی کھڑکی جن بھگتاں دتی کھلائیا۔ اہناں دا پُرکھ اکال بنیا ساتھی، دھر داسنگ نبھائیا۔ دوس رین کرے باطن حال جنائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری راتی، ست جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں من کے آکھی، اکھر اپنا دتا سمجھائیا۔ ہر دے اندر بن نواسی، آسن سوہنا اک

سُہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دتی مان وڈیایا۔ دس پوہ کہے میں ویکھی جھلک، نور نورانہ آپ جنایا۔ جن بھگتاں کھلی ویکھی پلک،
 ہرن پھرن ڈیرہ ڈھایا۔ پریم پیار دا لگا کے تیک، تعلق اپنے نال بنایا۔ دو جہان دے کے خلعت، خالص اپنا رنگ رنگایا۔ سچ دوارے کر کے ملت،
 میلا کیتا سچ سُبھایا۔ اوتھے شیطان کرے کی علت، جس سر اپنا ہتھ لگایا۔ جن بھگتاں کسے دی کرن دیوے نہ منت، پھڑ باہوں پار لنگھایا۔ نو سو
 چرانوے چوکڑی جگ گر اوتار پیر پیغمبر کسے دی پئی کوئی نہ ہمت، حوصلہ آگے نہ کوئے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار
 وڈیایا۔ دس پوہ کہے میں ویکھے دس دس، دہ دشا دھیان لگایا۔ جن بھگتاں بھگون ملے ہس ہس، ہستی اپنی دتی چھپایا۔ تیر نرالا مارے کس کس، دھر
 دے چلے بان چڑھایا۔ پندھ مکاوے نٹھ نٹھ، بھجے پاندھی راہیا۔ جن بھگتاں پریم پریتی رٹ رٹ، ناتا کوڑا دتا تڑایا۔ گرکھاں دوارے کھول ہٹ ہٹ،
 سچ وست اک ورتایا۔ اپنے ملن دی اکھ کھول پرکھ، نیتز لوچن نیناں خوشی دکھایا۔ آتم پر ماتم جنا کے دھر دا جس، وید پُراناں کھسٹا دتا چھڈایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ دس پوہ کہے میں ویکھیا دہ دشا واسی، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ جوت نوت آد جگاد جگا جگنتر جن
 بھگتاں دھر دا ساتھی، سگلا سنگ نبھایا۔ کلجگ انت سری بھگونت رکھے چال بانکی، اشا بکر بیٹھا سیس نوایا۔ اٹھاں تتاں والی کایا پوش دی لاہ کے ٹاکی،
 پر بھ چرناں ہیٹھ وچھایا۔ لہنا دینا دے دے باقی، جیہڑی رمز جنک ویلے سمجھایا۔ مینٹوں رڑ کے اچے ہرکھ چھاتی، ابھل ابھل کدے نہ جانیا۔ جیہڑی
 رویداس گھر جمی کاک، اوس ویلے نو سال دی میری انگلی لگ کے آئی۔ توں کر کے جگت چالاکی، میری اندروں تاکی دتی کھلایا۔ مینٹوں ہسدے بندے
 خاکی، چم درشتی ویکھ وکھایا۔ میرا مالک توں پت پر میثور کملاپاتی، پتن اکو نظری آئی۔ بھگتاں نالوں چنگے تیرے ساتھی، کلجگ ویکھ وکھایا۔ راجا جنک
 مارے اپنی جھاتی، بن نیناں اکھ کھلایا۔ جس اٹھاراں توں اٹھائی کُنڈ کر کے ویکھے کھیل تماش، لوک مات جوت جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ دس پوہ کہے میں ویکھی جنک سٹری، در دوارے دھیان لگایا۔ اوہ پچھم دشا اتری، پورب اکھ اٹھایا۔ چھوٹا بالا لے کے پچھڑی،
 انتر آواز سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا دینا مکایا۔ پوہ دس کہے میں ویکھی آئی بھیلنی بھرنگی، گل پائے چیتھر پانی۔

اودے کھجے کن وچ اک کُنڈلاں والی ڈنڈی، دو ٹانک وزن دکھایا۔ تیراں دندیاں والی کنگھی، چوٹی نال ملایا۔ پنجاں رنگاں والی انگلی، ٹکڑیاں گنڈھ لگایا۔
دوہاں پیراں نالوں ننگی، پانہی چرن نہ کوئے جھہہایا۔ جگت لوک لاج کولوں نہ سگی، آئی واہو داہیا۔ میں دیکھاں اوہ بھجنگی، جنہاں نوں بُھینگ کمار رہیا
بنایا۔ جنہاں دے اندر اوس سروور نالوں سوہنی سگندھی، جس سروور نوں دتی رام وڈیایا۔ میں آسا بچھلی پوری کراں منگ منگی، مانگت ہو کے دیکھ
دکھایا۔ توں اچھل چھلدھاری پر بھو بڑا ڈھنگی، بے انت تیری وڈیایا۔ جس ویلے سرشٹ سبائی ہووے اندھی، نیز اکھ نہ کوئے کھلایا۔ میں اوس ویلے
دیکھاں تیتوں کوں بنیں بھگتاں سگی، سگلا سنگ نبھایا۔ میں نال لیائی اپنی چوہ نہ کنیاں والی بغلی اوہ ننگی، جس وچ کچے بیر ٹکایا۔ جنہاں نوں کھادھا نال
دندیں، ہیٹھلے اُپر لبہاں وچ دبایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا چُکایا۔ بھیلنی کہے دیکھ حال دل دا، دلدار دیاں جنایا۔ میتوں
ویلا یاد جس ویلے کھادھا چھلکا، رس اپنا آپ بنایا۔ میں اوہ سانجھ کے رکھی گٹکا، دوسر کسے نہ ہتھ پھڑایا۔ میرا دھیان بچھلا چر دا، بیٹھی راہ تکایا۔ ہُن
آیا رام پھر دا پھر دا، بناسی پھیرا پایا۔ جو بن سدیاں گھر آ کے ملدا، لہنے دینے چُکایا۔ اوس ویلے رام کہا ایہہ حکم میرے نرائن نر دا، جو مالک بے پرواہیا۔
بھیلنی کہا میتوں بھیت دس اوس گھر دا، جس گھر ہر گھٹ ویا رام ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ دس پوہ کہے
میں دیکھے آوندے، جو بچھلا پنڈھ مکایا۔ گرکھ ڈھولے ڈھینے والے گاوندے، گوبند راگ الایا۔ بسمل ہو کے وچ وسماندے، وسمادی رُپ وٹایا۔
سخیاں بن کے اکھیاں درشن پاوندے، گھر ساچے خوشی منایا۔ جگت ہٹیاں مول نہ بھوندے، سچ دوارا اکو نظری آیا۔ منکھو ہو کے مڑ گھر نہ بھوندے،
وست اموک لے کے جھولی نام بھرایا۔ چرن لگ نہ پھر پچھتاوندے، پشچاتاپ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد تیرا راہ تکایا۔ دسم
پوہ کہے میں دیکھیا دوزخ بہشت، نرک سورگ کھوج کھجایا۔ جن بھگت سہیلے دوہاں توں باہر اپنے مارگ جان کھسک، بن قدماں قدم اٹھایا۔ صوفیاں کہا
تیرا سب توں وکھرا عشق، معشوق مشق نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ وست، وستو اک ورتایا۔ پوہ دس کہے میں
دیکھیا لہندا چڑھدا، چاروں کُنٹ اکھ کھلایا۔ کلج رُپ ہنکار گڑھدا، متا موہ ہلکایا۔ گرکھ ورا دھر دا ڈھولا پڑھدا، سوہنگ راگ الایا۔ سچ دوارے ہو

کے برداء سَت بندگی سیو کمائیآ۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی اگے ہو کے ملدا، ملنی جگدیش کرائیآ۔ پڑدالاہ کے تیجے تل دا، نورو نور کرے رُشائیآ۔ مالک بن کے ساچے دل دا، اندروں دلیل دے بدلایآ۔ پڑدالاہ کے بجر کپائی سِل دا، سدھا اپنا راہ دکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ دس پوہ کہے میں ویکھیا آکے، گھر ساچے و بے ودھائیآ۔ جن بھگت سوہندے ہر درشن پا کے، پتت پُنیت رُپ وٹائیآ۔ جنہاں نوں صاحب سلطان اپنی چکے ڈھاکے، ڈھاہ ڈھیری خاک نہ کوئے بنائیآ۔ جنہاں دے جگ چوکڑی چلے ساکے، قلمں شاہیاں دین گواہیا۔ اُہناں دا میل ملیا اتقاقے، بے پرواہ ہويا سہائیآ۔ کوڑ گڑیارے توڑے ناٹے، سجن ساچے لئے بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لہنے وچ چُکائیآ۔ دسم پوہ کہے کھیل ویکھیا سوہنا سہیلا، سجن اک اکھوائیآ۔ گرو آں ورگا گرو چیلیاں ورگا چیلا، پیغمبراں ورگا پیغمبر گرو آں پیغمبراں توں پرے مالک آپ اکھوائیآ۔ جن بھگتاں کر کے سچ سُبھاؤ میلا، ملاوٹ پچھلی دتی چُکائیآ۔ پچھلا چُکا کے وقت دُھیلا، اُکلا ہويا آپ سہائیآ۔ ساچا سماں سہا کے ویلا، ویکھن والے چُپ کرائیآ۔ جن بھگت کوئی نہ رہے پُت سوتیلا، ناتا کوڑا دتا جُھڈائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھج ویکھ پہاڑ جنگل جوہ اُپے ٹلے پر بت بیلا، سمنڈ ساگر دُونگھی کھائی کھوج کھجائیآ۔ دس پوہ کہے میں کھاواں سوگندی، سچ سچ درڑائیآ۔ جن بھگتاں کُندا ویکھیا پھندی، پھاسی اگے نہ کوئے لٹکائیآ۔ دین مذہب دی رہے نہ کوئے پابندی، شرع شریعت نہ کوئے رکھائیآ۔ لکھ پوراسی خانہ توڑ کے بندی، بری اپنے حکم رکھائیآ۔ پٹھ رہے کوئی نہ ننگی، سیس اپنا ہتھ لٹکایا۔ گرکھ سوانی نظر نہ آوے کوئی رنڈی، گوبند شبد ہانی جوڑ جڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیآ۔ دسم پوہ کہے میتھوں بُچھو، پچھلا حال سُنائیآ۔ گرکھ اُس نال نہ رُسو، رُسیاں رہیا منائیآ۔ اُس دی چرنیں جھکو، جو جھک جھک تہاڑی سیو کمائیآ۔ اُس دے کولوں مول نہ لکو، جو جگ جنم دیاں لگیاں باہر کڈھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ دس پوہ کہے سُنو میننتی اک، در ٹھانڈے دیاں جنائیآ۔ پنجاں تتاں والیو بن جاو ساچے سکھ، سنگر سکھیا اک درڑائیآ۔ جنہاں دے پورب لیکھے لئے لکھ، انتم جھولی پائیآ۔ جے سری بھگوان تہاڑے اُتے گیا وس، وِسریاں پھیر اُٹھائیآ۔ تہاڑا آوندیاں دا ویکھے کھ، جاندیاں دی تکتے پٹھ، سواگٹھ اندر اپنی کھیل رچائیآ۔ جس دسم دواہی دی کردے رہے سارے کچھ،

جوگ ابھیاں تپ سادھنا جگت کراہیا۔ اُس دی جن بھگتاں گھر بیٹھیاں دے دیوے چٹ، اُپر سوہنگ نام رکھایا۔ گر سکھ تُوں میرا میں تیرا پت، پتا پُت اِکو گھر دے مالک نظری آہیا۔ جنہاں دے اندر میں وڑ جاواں وِچ، اُنہاں نوں دسم دواہی چنگی مَوں نہ بھایا۔ اوہ کوڈی وانگ سکے بھری رِج، وِچے بند کراہیا۔ جنہاں دے انتر و سیرا ہو یا نِج، اُنہاں نِج نیتز پندھ مُکایا۔ میں بھگتاں نال آد جگادی نرگن ہو کے گیا گجھ، سرگن خوشی منایا۔ جگ چو کڑی میری وکھری بدھ، شاستر سمرت وید نہ کوئے سمجھایا۔ جے دس پوہ رات نوں لگے پالا تہاڈے اندر وڑ کے ماناں نگھ، نگاہ تہاڈی اپنے وِچ ملاہیا۔ جے تئیں کرو ضد، اپنا بل ودھایا۔ میں پھیر وی کہنا ایہہ چھندے میرے پُت، جنہاں اپنی گود اُٹھایا۔ جنہاں نال میری مَوں رُت، سُنہنجی گھڑی سو بھاپایا۔ اُنہاں اُتے کیوں نہ ہوواں خوش، جو خوشیاں وِچ میرا نام دھیاہیا۔ سر شئی نالوں ہو کے چُپ، مکھ اپنا بیٹھے بدلایا۔ جن بھگتاں کولوں بھگت رہے بُچھ، کتھے ملے بے پرواہیا۔ پال سنگھ کہے اوہ سب دی مَنگے سکھ، چار کُنٹ دھیان لگایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، نہ مانس نہ منگھ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا مالک خالق پت پر میثور پاربرہم نرگن نور جوت رُشانیا۔ جس نوں بھگتاں ملن دی لگی بُکھ، بن درشن سانت کدے نہ آہیا۔ سو دُور دُراڈا نیرن نیرا نیڑے گیا دُھک، لہنا دینا پندھ مُکایا۔ جن بھگتو اُس توں لہنا دینا لے لو پُکھ، جیہڑا لو پُکھ سیتا جنک سپتری جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، مہر نظر نال پار کراہیا۔

☆ ۱۱ پوہ ۲۰۲۱ بکری پاکستانی مسلماناں دے نال پنڈ مسانیاں ☆

تمنا ہوئے جس ذاتی مذہب، جلوہ تگے نور خُداہیا۔ کی ہو یا جے کائنات کرے نہ فقیراں ادب، محبوب حق ویکھن کوئے نہ پانیا۔ صوفی کدے نہ کہن ہو یا غضب، چلن پروردگارے رضاہیا۔ صدی چو دھویں کھیل رہیا بدل، عدل ہتھ بے پرواہیا۔ جنہاں کیتا اصل وصل، واسطہ واحد نال رکھایا۔ اوہ اُس دی ذات او سے دی نسل، تت پوش ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی نور خُدا دا فضل، رحمت اک رکھایا۔ ساچا نغمہ نام اُس دی غزل، کوڑی غفلت دے

مٹائیا۔ جنہاں چڑھ کے دیکھیا اوس محبوب دی ساچی منزل، جتھے نعرہ اِکو اِک شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچ توفیق اِک خدا
 چوُداں طبقاں رفیق مہرباں محبت وِچ سمائیا۔ ملیا میل کرو تُعارف، تعریف نال سمجھائیا۔ حُجرے حق دی ہوئے زیارت، نظرے نورِ الٰہیا۔ جس ملیا مُرشد
 سو مُرید کرے سفارش، پھڑ باہوں سنگ رکھائیا۔ اوتھے الف یے دی مکے عبارت، رسنا جہوا زبان نہ کوئے پڑھائیا۔ بریخانے وِچوں بری کرے بنا ضمانت،
 ظاہر ظہور نظری آئیا۔ جس دی سدا سدا بنے رہے امانت، سوا من وِچ دیکھے ایکا ایک دھیان لگائیا۔ جس دی کھوج کر کر تھکے عارف، علما کر کر پڑھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد جگادی وسنہارا ساچے گھر، مقامے حق سو بھاپائیا۔ مقامے حق دی دسو تعریف، واحد کلمہ اِک جنائیا۔ جس
 نوں کہندے مجارے شریف، سُلل بیٹھا آسن لائیا۔ جس دا نظر نہ آئے کوئی شریک، لاشریک اِک اکھوائیا۔ جس دے وِچ وڈ توفیق، تحفے سنتاں بھگتاں
 فقیراں صوفیاں گھر گھر جھولی پائیا۔ اوس دی سچ سچ حدیث، حضراتاں کرے پڑھائیا۔ اوہ اندر دا کھوجی دُھر دا طیب، کوڑی کریا روگ دئے گوائیا۔ جو محمد
 کر کے گیا نصیحت، وصیت اُمت ہتھ پھڑائیا۔ اوہ لہجے کتھوں اصلیت، اسم اعظم دئے جنائیا۔ مُرید مُرشد مل کے دوہاں دی اِکو جی ہو جائے طبیعت،
 اندروں طبع دئے بدلایا۔ سچ بچھو ساریاں دی اِکو ولدیت، واحد خدا سب دا باپ مالک اِک اکھوائیا۔ مہربان اندر سدا مہربان، محبوب اِک اکھوائیا۔ جس دا
 ست سچ نشان، زمیں اسماناں اُپر جھلایا۔ جس نوں مُسلم ہندو سکھ عیسائی سارے گان، راگاں ناداں کلمیاں وِچ ڈھولے رہے شنوائیا۔ جس دا سدا سدا
 وسیرا اندر بنیا رہے مہمان، درویش ہو کے الکھ جگایا۔ جس دی صفت مجید قرآن، تیس بتیسا ملے مان وڈیائیا۔ اوہ شہنشاہ پاتشاہ سب دا سلطان، بھوپن
 بھوپ بے پرواہیا۔ مات لوک مخلوق سارا اوس دا خاندان، دین مذہب فرقہ رُپ وکھائیا۔ اُس دا اِکو اِک ایمان، کامل مُرشد عامل عمل وِچ رکھے لوکائیا۔
 جس نوں پیغمبراں کہا مہندی امام، امن دا داتا صاحب اِک اکھوائیا۔ رسنا جہوا زبان نال سارے کردے اوس دیاں باتاں، اندر وڈ مندر چڑھ ساچے
 حُجرے نوری درس کوئے نہ پائیا۔ اُنہاں دیاں لکھے لگن نمازاں، جنہاں ملیا غریب نواجہا، بن مکے کعبیوں کرا دئے کایا اندر حاجا، اگلی حاجت رہے نہ رانیا۔
 اوہ پریم پیار دا دیکھیا اِک محتاجا، محض عاشق معشوق دیکھے تھاوں تھانیا۔ اوہ خواجیاں دا خواجہ، نواباں دا نواب، جناباں دا جناب، عالیشان بے پہچان سچ

دوارے سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا اوہ مکان، جس مکان دا مالک اِکو نظری آئیا۔ دربان دا ویکھیا دربار، شاہ بدر چار منار، چاروں گنٹ رہیا دکھائیا۔ جس دی انتر خواہش اِکو سدھر، صدقے واری گھولی گھول گھمائیا۔ جو انصاف وچوں چاہے انصاف عدلاں وچوں عدل، عادل اِکو نظری آئیا۔ جو کوڑی کرپا کایا اندروں سب دی دیوے بدل، بدلہ لین والا رہن کوئے نہ پائیا۔ مخلوقے خُدا کون مقتول کون کرے قتل، کون کھنڈا خنجر تلوار ہتھ اٹھائیا۔ جنہاں صوفیاں سچ خُدا دے ملن دا مطلب، اوہ جگت ناتے گئے تڑائیا۔ اُسدے وچ ہووے طلب، ساکھیات اُس دا درشن پائیا۔ ایہہ کوئی کہانی گاؤن والی نہیں نظم، نزاکت نال حفاظت نال رفاقت نال مُرید مُرشد اپنے گلے لگائیا۔ طبیعت اندر تابع داری، در درویشا منگ منگائیا۔ جنہاں دی حقیقت وچوں حق نال لگ گئی یاری، یرانے رہیا توڑ نبھائیا۔ مجلساں وچ نہ ہوئے خواری، مہربان جس اُپر مہر نظر اک اٹھائیا۔ جو مُرید مُرشد دا ہو کے رہے تابع داری، سر قدماں اُپر لگائیا۔ اوہ نہ معشوق نہ عاشق نہ نر نہ ناری، اِکو اُس دا نُور نظری آئیا۔ ڈٹھا نُور نانک نرنکاری، محمد محبوب اِکو نظری آئیا۔ جنہاں سمجھ لئی اُس دی رمز، رحمت وچ سمائیا۔ اوہ منصور بن گئے شمس، اپنا آپ قربان کرائیا۔ بندیاں وچوں خاکی بندہ، پوش چڑا نظری آئیا۔ چنداں وچوں اوس دا نُوری چندا، جو اندر باہر کرے رُشنائیا۔ پریمیاں وچوں اوس دے پریم دا پھندا، جس دی ڈور نہ کوئے کٹائیا۔ اپنے نالوں تہانوں سمجھے چنگا، جو مل کے خوشی منائیا۔ مُرید مُرشد مُرشد مُرید اک نُور ظہور وسندا، مشہور اکھراں وچ وڈیائیا۔ وجود جیٹھووال وسندا، اندر حکم سچ خُدا بے پرواہیا۔ ٹھیکے دار واحد مالک، ایکا ایک ایک اکھوائیندا۔ جو ویکھنہارا خلق خالق، مخلوق اپنا رنگ پرگٹائیندا۔ دو جہاناں بنے ثالث، عدل انصاف والا اک اکھوائیندا۔ دیناں مذہباں وچوں کڈھ کے خالص، خواہش ہوس حرص حافظاں اپنے نال ملائیندا۔ اپنی ذات نال کر کے تعلق تابع داری اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نُور نُورانہ ویکھ وکھائیندا۔ دسو کیہڑے جانا اندر، غُسل حمام کیہڑا نظری آئیندا۔ جھاتی مارو ہنیری کندر، وصل یار کون کرائیندا۔ جتھے نہ کوئی سوریانہ کوئی چندر، زمیں اسمان روپ نہ کوئے وکھائیندا۔ حق مقامے ویکھو منزل، مزہ محبوب کی چکھائیندا۔ مہرے کرم کرے نظر، فضل اپنا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنا نُور دھر، نوران وچوں نُور اک وکھائیندا۔ غُسل کرنا کیہڑا بدن، تن ماٹی خاکی صاف کرائیا۔

کیہڑی تمنا اندروں رہی بدل، نفس رہی ہلایا۔ کیہڑی خواہش کیہڑی سدھر، کیہڑی بدر کرے پڑھایا۔ کیہڑی تقدیر کرے بھگودھر، تدبیر تقدیر تصور کون کرایا۔ کون بیٹھا اندر جھگڑا کر کے آپ دکھائے غدر، غربت غیرت گرہیا وچ پھپھایا۔ کس بدھ ہووے اوہدی مروت، سچ سچ دیو سمجھایا۔ جے تہاڈے اُتے ہوئی خدا دی رحمت، رحیم اپنا دیو ملائی۔ جے اوہ تہاڈے نال سہمت، سہم اندروں دیو چکائی۔ ساچا کلمہ دیو اک نیامت، نیم تھم اُس دا پور کرایا۔ جے اُس دے گھر وڑن دی نہیں ممانت، مہمان خانے وچ محض اکو دیو ملائی۔ جو سدا سدا سد رہے صحیح سلامت، مڑھی گور ڈیرہ کدے نہ لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا اک در، جس دا دروازہ، ساچی درگاہ جگت اکھاں نظر کسے نہ آئی۔ جگت اکھاں ہوئی بینائی، نور ظہور دیو درڑایا۔ کیہڑی منزل کیہڑی رُشنائی، کیہڑی شنوائی رہیا وجایا۔ کیہڑی پیر کیہڑی پیغمبر کیہڑی رسول دے وڈیائی، اصول اپنا دے جنایا۔ کایا اندر ہوئے سارے قرضائی، مقروض بیٹھے نظری آئی۔ جس دے نالوں ہوئی جدائی، جزاوسے نال ملائی۔ فطرت وچ مٹے فدائی، فضیلت وچ فاضل فضل رحم کمایا۔ واحد اک لائیک دینا ملائی، ملاوٹ بناوٹ رہن کوئے نہ پایا۔ جس وصل نال دُرمیت میل بن غُسل کیتے دُور ہو جائی، نرمل نور اک درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نور نورانہ شاہ سلطانا ویکھنہارا سرب مے خانہ، مُفت اپنا پھیرا پایا۔

☆ ۱۱ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

اک اک دا ہويا جوڑ، جوڑی جگدیش بنائیندا۔ اک اک نال دیوے تور، ثرت اپنا تھم منائیندا۔ اک اک نال چاڑھے گھوڑ، شاہ سوارا روپ وٹائیندا۔ اک اک نال رکھے لوڑ، لوڑیندا سجن نظری آئیندا۔ اک اک نال کرے نہ کوئی زور، جابر روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ اک اک دا میلا گیاراں، دس اک ودھایا۔ ویکھیا کھیل بھگت دوارا، اشٹ بُجج خوشی منایا۔ دُرگا کہے میں کر دیدارا، دید چشم خوشی منایا۔ شاہ پاتشاہ سچی سرکارا، شہنشاہ اکو نظری آئی۔ جس داسب توں وڈا وسیع دربارا، لما چوڑا نہ کوئے سمجھایا۔ اوس دا ویکھ کے

حق نظارہ، حقیقت اکھ شرمائی۔ اوس دا سُن کے نام جیکارا، برہمنڈ کھنڈ خوشی منائی۔ اوس دا ویکھ کے بھگت پیارا، میری بھاونہ دُون سوائیا۔ اوس دا ویکھ کے گھر سچا گھر بار، برہمنڈ کھنڈ خوشی منائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ اک اک کہے ساڈا انک گیاراں، دُھر سندیشہ دیاں جنائی۔ مَتر پیارا سچا یارا، یا محبوب نظری آئی۔ جس دی اگمی سَت ستارا، بن تندى تند و جائیا۔ جس دا لھم والا اشارہ، شبدی دے سمجھائی۔ جس دا پریم اگم اپارا، نیم اک رکھائی۔ جس دا جلوہ نور اُجیارا، جوتی جوت ڈگمگائی۔ جسدا دو جہان اکھاڑا، برہمنڈ کھنڈ ناچ نچائی۔ جس دا کھنڈا کھڑگ دو دھارا، نرگن سرگن رُپ وٹائی۔ جس دا ونج سچ وپارا، نام بھنڈارا اک ورتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ گیاراں کہے میں ویکھیا اج، اپنا دھیان لگائی۔ نیز پیکھ کے مَیا سچ، ایہہ اوہو بے پرواہیا۔ جو لوں لوں اندر رہیا رچ، گھٹ گھٹ رہیا سمائی۔ جو منوا ہو کے رہیا نچ، اپنا سوانگ ورتائی۔ جو بھاگ لگاوے کایا کچ، تن مائی خاکی سو بھاپائی۔ جو مارگ دُھر دا رہیا دس، دہ دشا کرے پڑھائی۔ جو بھگتاں پوری کرے آس، ترسنا جگت بُجھائی۔ جو نرگن جوت کرے پرکاش، دیوا باقی نہ کوئے دکھائی۔ جو بھگتن سیجا کرے بلاس، پت پریشور ناؤں دھرائیا۔ جو نظری آئے ساکھیاں، سچ سکھ داتا سدا سہائی۔ جو دیونہار نجات، مان ابھمان مٹائی۔ جو کٹنہار حوالات، بندی خانہ دے تڑائی۔ جو وجاونہار رباب، رحمت اپنی آپ کمائی۔ جو بننہار نواب، تخت نواسی شہنشاہیا۔ جو چرن گھوڑے دیوے رکاب، رقبہ اپنے چرناں ہیٹ رکھائی۔ جو لکھ چوراسی کرے مُختاج، محرم بن کے بے پرواہیا۔ جو سنت سہیلا مارے آواز، گر چیل لے اٹھائی۔ جو کلجک بدل کے سنجک چلائے رواج، کوڑی سازش میٹ مٹائی۔ جو ممنون ہوئے مُختاج، نماز ساچی سچ پڑھائی۔ جو جلوہ نور ہووے آفتاب، محتاب کرے رُشنائیا۔ جو انرس ہوئے سواد، امرت آب حیات رُپ وٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گیاراں کہن اسیں ویکھیا یارانہ، ظاہر ظہور بھگتاں نال رکھائی۔ اندر وڑ کے گائے ترانہ، تریا توں ہی توں ہی الائی۔ ناؤں دھرا وشنو بھگوانا، وشو لہنا دے مُکائی۔ سچکھنڈ دا سچ نشانہ، سچ دوارے آپ جھلایا۔ بھگت وچھل وڈ گوپي کاہنا، ویس انیکا رُپ دھرائیا۔ سَت سرُپی سیتا راما، اپنا کھیل کھلایا۔ شبد سرُپی گر گر گانا، گہر گمبھیر سُنائی۔ جوت سرُپی نور مہانا، سچ سچ رہیا چمکائی۔ پریم پریتی چرن دھیانا، بخشش رہیا کمائی۔

رحمت وِچ رحیم رہمانا، رمز اشارہ، اک جنایا۔ میداناں وِچ سورِ بیر نوجوانا، کھڑگ کھنڈا ہتھ اٹھایا۔ مہر وِچ گن نِدهانا، گہر گمبھیر اکھوایا۔ سیر وِچ پھرے دو جہاناں، لوک پرلوک کھوج کھجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل رہیا دکھایا۔ گیاراں انک کہے میں دیکھیا یارڑا، یاد بچھلی رہیا دوائیا۔ جس دا راگ گائے نہ کوئی سارنگ سارنگڑا، رباب تندی نہ کوئے وجایا۔ جس دا بھو پائے نہ کوئی کاہنڑا، کلیانا سکے نہ کوئے جنایا۔ جس دا لیکھ سب توں نرالڑا، وکھری دھار جنایا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر دے کے بیانڑا، لہنا دینا رہیا چکایا۔ جس دا نور جوت پرکاش کوٹن بھانڑا، رس نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا تھاوں تھانیا۔ گیاراں کہے میں دیکھیا زوراور، شہادت وِچ نہ کوئے ازماہیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے ڈر، بھے بھو سب دے سرتے چھایا۔ محل اٹل چوٹی بیٹھا چڑھ، چڑھدی کلا آپ جنایا۔ بھگت سہیلے لا کے لڑ، پلو اپنی گنڈھ پوایا۔ گرہ مندر ساچے کھڑ، کھڑکی کُنڈا دتا کھلایا۔ کر پرکاش نرائن نر، ناری نر رہیا ترایا۔ سنت سہیلا دیوے ور، جھوٹا ورگ نہ کوئے لگایا۔ سکے کاشٹ ہرے کر، پت ڈالی بھل آپ مہکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ گیاراں کہے میں دیکھی اُس دی یاد، بھل کدے نہ جانیا۔ میل ملا کے اپنا واستو، وِستنامہ کھوج کھجایا۔ حکم سنا کے سچ عدالت، عدل انصاف اک دِڑایا۔ جن بھگت پنا خوشامد، بندیخانے وِچوں بری رہیا کرایا۔ اپنے کول رکھ کے اپنی امانت، ساچی کھیل اپنے ہتھ رکھایا۔ کوئی سمجھ نہ سکے جیو انجانت، من مت بدھ چلے نہ کوئی پتڑایا۔ گہر گمبھیر گور کایا کور کرے پچھانت، صبر صبور اک سمجھایا۔ ہر سرنائی سچ نیامت، تحفہ تعریف والا اپنی جھولی پائی۔ سر رہے نہ کوئی غلامت، غلام بردا سچ سردار جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دے سنگی ویکھ دکھایا۔ گیاراں کہے میں دیکھیا جگ، اپنی اکھ کھلایا۔ اوہ لنگھ کے دو جہاناں حد، حاضر ہو کے ڈیرہ لایا۔ بھگت سہیلے سجن سد، سچ سادھنا رہیا کرایا۔ جس نوں سارے رہے لہ، کھوج وِچ لوکایا۔ اوہا درشن کرو رنج، راجس تامس ساتک وِچ سماہیا۔ ترسنا بُجھاؤ اگ، اگنی تت بُجھایا۔ بن کعبیوں کرو ج، جُجرہ اک سہایا۔ جس نوں کہندے ربی اُل رب، رام نور خدایا۔ سو سب توں اگے سب توں نیڑے آیا وس، واہگرو اپنا روپ وٹایا۔ مان ابھمان میٹ کے گرب، سچ دھیان دے جنایا۔ حکم سندیشہ دے کے سرب، سوئی سرتی دے اٹھایا۔

کسے کم نہیں آؤنا درب، مایا ممتا موہ چُکائی۔ جس دا لیکھا ارب کھرب، قدماں وچ نہ کوئے سمجھائی۔ اک کہے جے اک نال اک نوں دیوہ ضرب، اک دا اکو نظری آئی۔ جس دا کوئی سمجھ نہ سکے میل ورگ، حد نہ کوئے درڑائی۔ جس نوں کیا کوئی آکھے نار کہ مرد، استری پُرش رُپ نہ کوئے وٹائی۔ جس دا کھیل اسچرج، اسچرج لیلآ آپ دکھائی۔ جگ چوکڑی پٹھی سدھی کرے نزد، جن بھگتاں پار لنگھائی۔ چھری نام چلا کے کرد، کوڑی کریا قتل کرائی۔ دُکھیاں دُکھ وندا کے درد، غریب نہانیاں درد وندا ئی۔ گیاراں کہے میں کراں عرض، آرزو اک سنائی۔ تیرا تال بحر ویکھیا سب توں دکھری تیری طرز، راگاں ناداں دُھناں توں باہر رکھائی۔ جن بھگتاں ملن دی تیری مرض، جگت بُھلیاں سمجھ کوئے نہ آئی۔ پورب لہنا دیوے قرض، لیکھا جھولی پائی۔ پریم پیار دی رکھ کے غرض، دُور دُراڈا چل کے آئی۔ جنم جنم دی کھول کے فرد، پچھلے لیکھے رہیا چُکائی۔ آگے رہ نہ جائے کوئی رڑک، روڈا سکے نہ کوئے اٹکائی۔ جن بھگتاں پا کے سدھی سڑک، بھگت دوارے دتا بٹھائی۔ ناتا ٹٹ گیا سورگ نرک، دواں توں آگے پار لنگھائی۔ ایسے کارن گوہند لا کے گیا شرط، ماچھوواڑے گنڈھ پوائی۔ میرا تیرا پوے نہ فرق، فقرہ وند نہ کوئے جنائی۔ تُوں مردانہ مرد، محدود مدد اپنے وچ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ گیاراں کہے میں ویکھیا یدی، پشت پناہ دے وڈیائی۔ جس دا حکم پیسویں صدی، سادھاں سنتاں رہیا ہلایا۔ جس نے راج راجاناں شاہ سلطاناں کھوہنی گدی، گداگر دے بنایا۔ جس نے پچھلی کھیل کرنی رڈی، اگلا حکم آپ ورتایا۔ جس دی حکومت سب توں وڈی، سو وڈا بے پرواہیا۔ جس دی سکھ سکونت سب توں اڈی، دکھرا کھیل کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل جو دُھر دا مالک پچھلی جدی، پت پریشور نور خدائی۔ گیاراں کہے میں ویکھیا جودھا، سوربیر بیٹھے سیس نوائی۔ جس دے ہتھ اگلی سوٹا، شبدي رُپ وٹائی۔ جیہڑا پیمانیاں توں باہر موٹا، تُوں عرض قظر نہ کوئے سمجھائی۔ جیہڑا جگت جہان ویکھن وچ نہ آئے چھوٹا، وڈا سکے نہ کوئے جنائی۔ پتہ نہیں اوہ رکھیا کیہڑے کوٹھا، اپنے اندر لُکایا۔ گوہند کس کے آپ لنگوٹا، زور نال رہیا جنائی۔ ہوکا دے کے لوک پرلوکا، دو جہاناں کرے شنوائی۔ جنہاں تیرے ملن دا شوقا، اُہناں اپنا درس دکھائی۔ نام چڑھالے ساچی نوکا، نیا اک دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں نال کرے نہ کدے روسا، سد رُسیاں لے منائی۔ گیاراں

کہے میں کراں یاد، گھڑی پل دھیان لگایا۔ اُچی کوک پکاراں مار آواز، تُوں ہی تُوں راگ الایا۔ بھگتاں کھڑا نہ ہوئے برباد، اُجڑے سرب لوکایا۔
 گرو آں پیراں اوتاراں نالوں وکھرا تیرا رواج، دیناں مذہباں وچوں باہر کدھایا۔ وارث بن کے دیکھے حساب، حسب ذیل تھاں تھاں کھوج کھجایا۔ پریم
 پریتی اندر کرو ویراگ، دُوت دُشت شتر و متر لین بنایا۔ ست دھرم دا دس سماج، سمجھ سمجھ نال ملایا۔ اک نال اک ملن دا اکو لائبھ، پنا لبھیاں گھر
 بیٹھیاں نظری آئی۔ امرت جھرنا جھرا کے نابھ، بوند سوانتی رس دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا اپنا ویکھ دکھایا۔ گیاراں کہے میں
 دیکھے یوگی، جگتی وچ دھیان لگایا۔ گیاراں کہے میں دیکھے جوگی، جو گیشتر رہے منایا۔ گیاراں کہے میں دیکھے روگی، وچھوڑے وچ گر لایا۔ گیاراں کہے
 میں دیکھے بھوگی، آتم تیج ہنڈھایا۔ گیاراں کہے میں دیکھے لوک پرلوکی، برہمنڈ کھنڈ اپنا پھیرا پائی۔ گیاراں کہے میں دیکھے دوشی بے دوشی، لکھ چوراسی
 پڑا لاہیا۔ گیاراں کہے میں دیکھی خاموشی، رسنا جہوا بتی دند نہ کوئے ہلایا۔ گیاراں کہے میں دیکھی مدہوشی، سدھ بدھ نہ کوئے جنایا۔ گیاراں کہے
 میں دیکھی روپوشی، نو سو پُرانوں چوکڑی جگ نظر کسے نہ آئی۔ گیاراں کہے میں دیکھی تریلوکی، اپنی اکھ کھلایا۔ گیاراں کہے میں دیکھے موچی، جن
 بھگت سہیلے خوشی منایا۔ گیاراں کہے میں دیکھے کھوجی، جو اپنے اندر پیراں رہے دبا یا۔ گیاراں کہے میں دیکھے بودھی، جو اکو ڈھولا گایا۔ گیاراں کہے
 میں دیکھے جوگی، جو لبھن چائیں چائیا۔ گیاراں کہے میں دیکھے دھر سنجوگی، جو بھگت دوارے مل کے خوشی منایا۔ گیاراں کہے میں دیکھے سچ سلوکی،
 تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، داتا دانی دیا کما یا۔ گیاراں کہے میں دیکھے بن کھنڈ پھر دے،
 چوٹیاں پر بت ڈیرہ لایا۔ گیاراں کہے میں دیکھے وچھڑے چر دے، چری وچھنے نہ کوئے ملایا۔ گیاراں کہے میں دیکھے جگ جگ گٹرے گڑ دے، سنجگ
 تریتا دوا پر کلج پھیرا پائی۔ گیاراں کہے میں دیکھے دین مذہب بھڑ دے، جھگڑے وچ لوکایا۔ گیاراں کہے میں اُلے گٹرے دیکھے گڑ دے، دھیرج دھیر نہ
 کوئے رکھایا۔ گیاراں کہے میں بھگت بھگونت دیکھے ملدے، ملاپ اپنے گھر جنا یا۔ گیاراں کہے میں دیکھے مالک دل دے، دلبر نال دلیل رکھایا۔ گیاراں
 کہے میں دیکھے کھیل اچھل چھل دے، لکھ چوراسی بھرم بھلایا۔ گیاراں کہے میں نور دیکھے تل دے، جو گھر گھر چمک رہے چمکایا۔ گیاراں کہے میں

برہمنڈ کھنڈ دیکھے ہلدے، حالت سب دی رہیا بدلایا۔ گیاراں کہے جن بھگتاں ہنجھو دیکھے کردے، چھہبر نیناں نال لگایا۔ اوہ درشن منگن اکو زویر نر دے، جو نیرن نیرا نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا جن بھگتاں رکھے بردے، بردہ بال جوان بُڈھے نڈھے پار کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرکھاں وسے ہردے، ہردے دامالک دل دا ثالث روپ دا خالص مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اک اکھوائیا۔

☆ ۱۲ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار پنڈ جیٹھووال ☆

پوہ کہے میں دوس باراں، دو جہان دیکھ وکھایا۔ چار جگ دیکھیا روپ کہاں، سبجگ تریتا دواپر کلجک نظری آئی۔ چار گنت روون زارو زارا، نیز نیناں نیر وہایا۔ لکھ چوڑا سی چکے اپنا بھارا، کوڑی کرپا گھڑی بندھ وکھایا۔ برہمنڈ کھنڈ ملے نہ کوئے سہارا، مہر نظر نہ کوئے ٹکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن وچارا، وچلا بھو رہے جنایا۔ جس نوں کہندے رہے نر نرکارا، نرگن داتا بے پرواہیا۔ سو صاحب سوامی انتریامی لئے اوتارا، پت پر میثور اپنا کھیل کھلایا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب سمجھے کوئے نہ رایا۔ بولنہارا نام جیکارا، دھر دا نعرہ اک الاپیا۔ وسنہارا سبکھنڈ دھام اپارا، اپر مہر اپنا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ باراں پوہ کہے میں دیکھے چار جگ، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ سب دی اودھ گئی ٹک، تھر رہن کوئے نہ پائی۔ کلجک اتم بوٹا رہیا ٹک، ہریا سنج نہ کوئے کرائیا۔ ہر کا بھانا نہ جائے رُک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ پُرکھ اکال دین دیال سورا سمرتھ رہیا بُک، شبد اگئی بھبک رہیا لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا تھم اک ورتایا۔ باراں پوہ کہا میں دیکھیا لوکماں، چوٹھا جگ متا پکایا۔ چاروں کُنٹاں اندھیری رات، دہ دشا نہ کوئے رُشناپا۔ ساچا سجن نہ ملے کوئی ساک، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ گر اوتار پیغمبر جو گئے آکھ، لیکھا لیکھ لکھایا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، بے پرواہ بے پرواہیا۔ پڑدا لاہے پر تھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھجایا۔ گوپی کاہنا سری بھگوانا پیندی دیکھے راس، نو آ کوٹن سوانگ ورتایا۔ تیرتھ تنٹاں دیکھے گھاٹ، پتن بہکے بے پرواہیا۔ دین مذہب دیکھے ذات پات، جھگڑا جگت لوکایا۔ حرفاں والی دیکھے کتاب، اکھراں والی پڑھایا۔

شداں والی جانے گاتھ، نغمیاں والا کلمہ اک الایا۔ پریم والی جانے رباب، احباب نور خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
بے پرواہیا۔ چار جگ دیکھے پھر دے، بھجن واہو داہیا۔ صدی چودھویں سارے گھر دے، ہر گھیرا اک رکھایا۔ بھیو نہ جان ساچے پر دے، پت پر میثور
اپنا حکم ورتایا۔ اُلٹے گئے انوکھے گڑ دے، سرشی درشی لئی آپ بھوایا۔ جن بھگتاں دیکھے ساچے ہر دے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیایا۔ باراں پوہ کہے میں دیکھیا جھگڑا، ورن برن نظری آیا۔ کوئی بھیو نہ جانے اگلا، لیکھا لیکھ سکے نہ کوئے سمجھایا۔ مانس
منش منکھ ہو یا پگلا، سرتی شبد نہ کوئے ملایا۔ بن ہر نامے ہو یا کنکلا، ساچا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ من واسنا من دا لئے بدلہ، جنم کرم دی سار کوئے نہ پانیا۔
ساڈھے تن ہتھ کا یا مندر سوہے کوئی نہ بنگلا، بنگلیر نہ ملیا بے پرواہیا۔ لیکھا سب دا ہو یا گندھلا، پت پر میثور روپ نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل رہیا ورتایا۔ باراں پوہ کہے میں دیکھی سرشی سٹی، کلج سٹیاں رین وایا۔ سنگر حکم مول نہ اٹھی، کایات نہ لئے انگڑایا۔
آتم پر ماتم کسے نہ لگی رچی، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملایا۔ دھردر گاہوں جگت سوانی رہی رٹھی، ہر کنت نہ کوئے منایا۔ انتم کھڑی لہنی سب دی
پٹھی، رائے دھرم دے سزایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل آپ دکھایا۔ باراں پوہ کہے میں دیواں ہوکا، دو جہاناں سد سٹایا۔
ہر کا حکم بھانا کسے نہ روکا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ مانس جنم ساچا موقع، مفت اپنا رنگ رنگایا۔ کوڑ گڑیا را کلج دہ دشا کرے دھوکھا، جھنجھٹ وچ لوکایا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دے لکھایا۔ باراں پوہ کہے میں دیکھا بھج، اپنا پندھ مکایا۔ کوڑی کریا جگت جہان گرکھ سجن دیو
تج، مان ابھمان رہن نہ پانیا۔ اکو ڈھولا گاؤ چھند، ملے میل ساچے ماہیا۔ درشن کرو اپر شاہ رگ، کوڑی کریا اندروں باہر کڈھایا۔ آتم سیجا چڑھو بھج،
سکھ آسن بہہ کے خوشی منایا۔ بن مکے کعبیوں کرو جج، حاجت ہو رہے نہ رانیا۔ ترے گن گنی بھجے اگ، ساتک ست روپ وٹایا۔ امرت جام پیو مد،
سچ خماري اک دکھایا۔ گھر پر ماتم لینا لہ، باہر کھوجن کوئے نہ جانیا۔ گرہ وسے پڑکھ سرتھ، ہر بیٹھا سو بھا پانیا۔ جس دی کہانی اک اکھ، جگ چو کڑی
صفت صلاہیا۔ سو دیونہارا ساچی وٹھ، وست امولک رہیا ورتایا۔ انتم کھول کے اپنی اکھ، آخر اپنا جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا

دینا رہیا چُکائیآ۔ باراں پوہ کہے میںں دسٹاں ایک، ایککار دے وڈیائیآ۔ جس دا جُگ چو کڑی او لڑا بھیکھ، بھیکھادھاری اپنا رُوپ وٹائیآ۔ جس دا مُچھ داہڑی نہ کوئی کیس، موئڈ مُنڈایا نظر کوئے نہ آئیآ۔ رُوپ رنگ نہ کوئی ریکھ، انبھو اپنی دھار رہیا جنائیآ۔ تتاں والی کوئی نہ مانے سیج، سچ سگھاسن پُرکھ ابناشن سگھنڈ ساچے سو بھاپائیآ۔ سو صاحب سوامی انتریامی کرو آدیس، نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ جس دے در دے مگتے وشن برہما مہیش گنیش، کروڑ تیتیس سُرپت اند خالی جھولی سرب وکھائیآ۔ سو مالک خالق اک نریش، نر نرائن وڈی وڈیائیآ۔ سگھنڈ وسے اگمڑے دیس، برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ رکھائیآ۔ جس نے لوکات حکمے اندر دتے بھیج، بھجن بندگی اک سمجھائیآ۔ اوسدا درشن لو پیکھ، ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیآ۔ باراں پوہ کہے میںں ویکھے چار جُگ اکٹھے، در بیٹھے سیس نوائیآ۔ اک دُو بے نوں حال رہے دسے، بیتی کہانی سرب سُنائیآ۔ کُج کہے تئیں سارے میتھوں مول نہ اچھے، چنگا نظر کوئے نہ آئیآ۔ کی ہویا جے پر بھو دھن دے چارے وچھے، ہُن بھگت سہیلے اپنی گود بہائیآ۔ کی ہویا جے سُدامے دے تندل چبے، ہُن بن کھادھیاں پیتیاں پار لنگھائیآ۔ کی ہویا جے کیر دے پھردا آگے پچھے، ہُن دوس رین اٹھے پہر سیو کمائیآ۔ کی ہویا تریلوچن دے وٹے چکے، ہُن بھگتاں اندر اپنا ہٹ کھائیآ۔ کی ہویا رَویداس دے ٹکڑے کھادھے سکے، ہُن سنمکھ ہو کے درس دکھائیآ۔ کی ہویا ہرناکش اپنی ہتھیں چکے، ہُن دو جہاناں پندھ مُکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیآ۔ باراں پوہ کہے میںں ویکھیا اندر باہر، باطن بیٹھا بے پرواہیآ۔ کرے کھیل ظہور ظاہر، ظاہر رُوپ وٹائیآ۔ کوئی سمجھے نہ ایر غیر، جن بھگتاں دے جنائیآ۔ پریم پیار دی بخش کے لہر، پریتم پریتی اک لگائیآ۔ مایا متا منسا میٹ کے کوڑی کرپا قہر، لہنا دینا جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا کرائیآ۔ باراں پوہ کہے میںں ویکھیا عجیب، عجب نرالا نظری آئیآ۔ جو دُور دُراڈا نیرن نیرا وسے قریب، کلیوں باہر اپنا حکم ورتائیآ۔ جس دی بن اکھراں چلے حدیث، حضراتاں کرے پڑھائیآ۔ سو رحمت کرنہار بخشیش، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ جس دی آد جگاد ساچی ریت، ریتوان بے پرواہیآ۔ جن بھگتاں سدا گاؤندا گیت، بن راگاں ناد آواز سُنائیآ۔ سدا بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اٹھائیآ۔ باراں پوہ کہے میںں تکیا نظارہ، بے نظیر

دِتا جنائیا۔ شبد اگئی اک اشارہ، جن بھگتاں رہیا لگائیا۔ کایا مندر اندر سچ دوارا، گر سنگر بوجھ بُجھائیا۔ دیوا باقی جگے اگم اپارا، دوس رین کرے رُشنائیا۔

امرت رس ٹھنڈا ٹھارا، ساچا جھرنا آپ جھرائیا۔ نرگن ہو کے نرگن کرے پیارا، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا جھولی پائیا۔ باراں پوہ کہے میں ویکھیا دھار باریک، نیکن نیکا نظری آئیا۔ جس دے وچ سچ توفیق، طوبی طوبی پیر پیغمبر چرن رہے سنائیا۔ جو نرگن روپ لاشریک، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جو دُھر دا سچا طبیب، کوڑی طبع دے بدلائیا۔ سو بدنہارا جگت جہان نصیب، نوبت اپنا نام وجائیا۔ کلجک انتم ساچی دیوے ترتیب، سنجگ ساچی دھار چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ باراں پوہ کہے میں ویکھیا باغبان، مالی بے پرواہیا۔ جو مالک دو جہان، لکھ چوراسی بوٹا رہیا لگائیا۔ جو کھنڈاں برہمنڈاں حکمران، لواں پُریاں آپ سنائیا۔ جو ست ستوادی جُھلائے اک نشان، نشانے کوڑے دے مٹائیا۔ جو نرگن ہو کے بنیا رہے بے پہچان، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر کر کے گئے دھیان، رسنا جہوا ہٹی دند منتر نام صلاحیا۔ سو سمرتھ پُرکھ صاحب سری بھگوان، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ جس نوں محمد نیا امام، عیسیٰ کہا مہربان، موسیٰ کہا دیونہارا دان، داتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ باراں پوہ کہے میں ویکھیا محبوب، مَحَبَّت وچ سدا سمائیا۔ جس دا قُرص عرش توں اُچا عروج، عظیم اعظم نور خدائیا۔ جو بن دربان سدا محفوظ، حق مقامے ناؤں وڈیائیا۔ جتھے کلمیاں والا دے نہ کوئے سکول، طلبا طالب کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ جس دا کوئی نہ جانے اصل اصول، اصلیت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اوہ لیکھا لہنا دینا سب دا کرے وصول، اُبھل بُھل کدے نہ جائیا۔ جس دا حکم اک معقول، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ پیر پیغمبر جس دے بردے در مزدور، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ جس دا جوتی جوت نرالا اگئی نور، نور نورانہ اک اکھوائیا۔ جس دا ناد دُھن شبد راگ ساچا ثور، تریا حکم ورتائیا۔ سو صاحب سوامی سدا سہیلا حاضر حضور، حضرت اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں جرم کرم دا میٹ دیوے قصور، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائیا۔ اپنے در تے کر منظور، مجلس ساچی وچ رلائی۔ شیطان پائے نہ کوئے فتور، فتویٰ اپنا اک لگائیا۔ اپنا حکم دس دستور، دست دست نال ملایا۔ ممتا گڑھ توڑ غور، ہنکار دے مٹائیا۔ سچ پریم دا بخش کے شعور، شہرت وچ وڈیائیا۔ مانس جنم نہ جائے فضول، فضل

رحمت آپ کمائی۔ کرماں دامنگ نہ آگے کوئے محصول، رائے دھرم نہ دئے سزائی۔ جن بھگتاں سیس نوائے شکر سٹ کے ہتھ ترسول، نیوں نیوں لاگے پائی۔ برہما ویکھ کے چرنی لائے دھول، ٹکا اک رمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک ٹکائی۔ باراں پوہ کہے میں ویکھیا دردی، ہر کرتا نظری آئی۔ چوتھے جگ منظور کرے پچھلی عرضی، جو آرزو گر اوتار پیر پیغمبر آگے رکھائی۔ پُرکھ اکال دین دیال آگے کرے اپنی مرضی، مالک ہو کے تھم ورتائی۔ ایہو کھیل نرائن نر دی، دو جہاناں دئے جنائی۔ کُنڈی لاہ کے گھر گھر دی، پڑدے اوہلے پھول بھلائی۔ جو آتم پر ماتم وچھوڑے اندر ہووے مردی، تِس دا مرنا دئے مٹائی۔ اوہ سخی سہیلی سجنّاں وچ رلدی، رل مل اپنی خوشی منائی۔ پاوے سار نہیل دھام اٹل دی، جس گھر وسے بے پرواہی۔ چرن دوارا ہر نر نکارا اکو ملدی، دُوبی اوٹ نہ کوئے تکائی۔ داسی بن کے سری بھگون دی، مل بھگتاں سیو کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا رہیا کمائی۔ باراں پوہ کہے میں ویکھ کے کلجک اتم میتا، متراں دیاں جنائی۔ گھر صاحب سوامی ٹھانڈا سیتا، گھر گمبھیر نظری آئی۔ دھام اولڑے بیٹھا آپ اتیتا، ترے بھون دھنی سچ سکھائی۔ بُجھاو نہارا گنی والا انگیٹھا، امرت میگھ برسائی۔ بدلاو نہارا جگ جگ ریتا، کلجک انتر سنجگ دئے دکھائی۔ جن بھگتاں جوڑ کے سچ پریتا، پت پریشور اپنا میل ملائی۔ لیکھ چُکا کے اُچاں نیچاں، راؤ رنگاں اکو رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ باراں پوہ کہے میں کلجک ویکھیا چوغا، چُغلی نندیا اندر ٹکائی۔ ہوئے ہنگتا بھریا روگا، آسا ترسنا مایا متانال ملائی۔ پُرکھ اکال نالوں جیواں جتناں کیتا وجوگا، پڑدا اوہلا اک رکھائی۔ کوڑی کرپا پھڑ کے ہتھ وچ سوٹا، چاروں گنٹ رہیا ڈرائی۔ سادھ سنت کسے جت رہیا نہ لنگوٹا، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائی۔ جگت واسنا جگت ہو یا کھوٹا، بُدھ بیک نہ کوئے کرائی۔ ساڈھے تن ہتھ بھار چکی پھر دا کھوتا، بن گر گیان کھر روپ وٹائی۔ سٹامات نہ اٹھیا سوتا، سرتی شبد نہ کوئے ملائی۔ دُرمت پاپ کسے نہ دھوتا، پُنیت نظر کوئے نہ آئی۔ باراں پوہ کہے میں جگت سٹاواں لوکاں، لگوں کتھانہ کوئے جنائی۔ جنہاں نوں پر بھ ملن دا شوقا، شوق پورا دیاں دکھائی۔ ساچے نام نیا چڑھو نوکا، ادھو چکار نہ کوئے اٹکائی۔ تھم منو ساچے پیو کا، پوت سپوتے روپ وٹائی۔ گرہ ملے اُس مالک دیو کا، جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد مالک واحد گئے سٹائی۔ ویکھو نظارہ سچے سنگر دے نیہوں کا، نیہویاں اُچے دئے

بنایا۔ ناتا ٹٹ جائے ہوئے ہوں کا، ہنگ برہم دئے سمجھایا۔ سٹکھ مانو ساچی چھاؤں کا، بن سریر سر اپنا ہتھ لکایا۔ پندھ ٹک جاوے آون جاون جگت راہو کا، لکھ پور اسی نہ کوئے بھوایا۔ گرکھ سجن بن کے ویکھو کھیل ساچے شاہو کا، جو شہنشاہ شان وچوں شان دئے بدلایا۔ ہن ویلا نہیں ہر کا نام بچھن بھاؤ کا، جگت وٹیاں وچ تول نہ کوئے تلیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلا لئے ملایا۔ باراں پوہ کہے میں ویکھیا رنگ رنگیلا، رنگ رتڑا بے پرواہیا۔ جو نرگن بن کے آیا وسیلہ، جگ وچھڑیاں جوڑ جڑایا۔ امبر پاڑ کے آیا نیلا، نیلے والا پھیرا پایا۔ جو ہتھ نہ آوے جگت دلیلاں، من واسنا سمجھ کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی رہیا کمایا۔ باراں پوہ کہے میں مالک ویکھیا سب دا، صبر صبورى اک سمجھایا۔ اوہ نور اگئی اوسے رب دا، جس نوں رام رحیم سیس نوایا۔ اوہ لہجیاں جنگل پہاڑاں وچوں مول نہ لہجدا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ جو جگ چوکڑی پچھلی کیتی رد دا، اگلی اپنی دھار بندھایا۔ اوہ مالک دو جہاناں حد دا، آد انت بے انت اک اکھوایا۔ جو اوس دی چرنی لگدا، سو سچ دوارے سجدا، چرن کول ملے وڈایا۔ لیکھا چک جائے رہنا اڈ دا، پیالہ دیوے نام مد دا، سچ سرور وچ سمایا۔ جھگڑا چک جائے کعبیاں والے جج دا، مقام دے وکھرا اک الگ دا، جتھے دیوا باقی نظر کوئے نہ آیا۔ اوتھے چراغ اکو جگدا، آد جگاد کدے نہ بُجھدا، بھید کھولے اپنے گجھ دا، پڑدا اوہلا دئے اٹھایا۔ اوتھے جن بھگتاں پینڈا لگدا، ناتا جھٹے جنی ککھ دا، جنم لیکھے لگے منکھ دا، ناتا جڑے پیو پت دا، بھگت بھگوان اکو روپ نظری آیا۔ جتھے آسن اکو سٹکھ دا، جھگڑا رہے نہ کوئے ڈکھ دا، پاٹھ کرنا پئے نہ کسے ٹک دا، اکو چرن سرن ملے سرنایا۔ اوتھے رہنا چنگا چپ دا، پُرکھ ابناشی گودی چک دا، اگلا بچھلا حال بچھدا، پسچا تاپ نظر کوئے نہ آیا۔ باراں پوہ کہے میں بھگتاں کھیرا ویکھیا وسدا، بھگون خوشیاں وچ ہسدا، دھر دا مارگ اک دسدا، دہ دشا پندھ مکایا۔ پریم دیوے اپنے رس دا، درس کرائے نیر اکھ دا، روپ پرگٹائے ساکھیاں پر تکھ دا، پت پر میثور دیا کمایا۔ نعرہ دے اک لکھ دا، جن بھگتاں تیج رکھدا، جگ چوکڑی پڑدا ڈھکدا، اوڈھن اپنا نام پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم پر ماتم آتم گھر ساچے بہہ کے سجدا، دوجے در نہ ڈیرہ لایا۔ پوہ باراں کہے میرا لیکھا لیکھے لگا اچ دا، بچھلا لہنا دتا مکایا۔

☆ ۱۳ پوہ ۲۰۲۱ بکری ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

سنگھ پال کہا نال انند، نند میرے ملی وڈیاں۔ بتالی سال دی بچھلی منگ، سال ترالیویں جھولی ڈاہیا۔ میں تیرے بچن دی سانجھ کے رکھی گنڈھ،
 لوکمت نہ جگت بھلایا۔ وینہدا رہیا بیٹھکے وچ بچھنڈ، بن اکھاں دھیان لگایا۔ جیہڑی گوہند پا گیا ونڈ، حصہ اپنا اک کڈھایا۔ اوہ پورا کرے سورا سربنگ،
 شہنشاہ شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ صدی ویہویں رہی لنگھ، اک اکیسا ویکھ وکھایا۔ جن بھگتاں پر بھ ہو جا سدا سنگ، بچھلی ریتی دے مٹایا۔ آتم ہووے نہ
 کدے رنڈ، دھاگن نظر کوئے نہ آیا۔ اٹھے پہر و جا مردنگ، اگئی ناد شنوایا۔ امرت دھار وھا گنگ، مہر نظر اٹھایا۔ تیرا مندر ویکھن لنگھ، سچ پلنگ سچ
 سہایا۔ نرگن ہو کے چاڑھ چند، اگیان اندھیر دے مٹایا۔ تیرا ویکھیا اگتا نشان ست رنگ، جو دھرو دربان ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سد دے مان وڈیاں۔ پال سنگھ کہے میں منگاں اک، اکیم ایک ملے وڈیاں۔ پورب لہنا اگلا دے لکھ، بچھلا جھولی پانیا۔ توں گرکھاں دا گرکھ سکھاں
 دا سکھ، بھگتاں دا بھگت گرو آں دا گر پیراں دا پیر پیغمبراں دا پیغمبر پاتشاہ آپ اکھوایا۔ سب دا پورا کر بھوکھ، اگلا بچھلا دو جہاناں مہربانا لہنا جھولی پانیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پال سنگھ کہے میں توں یاد اوہ آئی، جو اپنے آپ جنایا۔ میں گھبرا کے کہا دھائی دھائی، بھڑی
 بھڑی کر سناں۔ توں ہوئی جی کہا سن سکھ میرے بھائی، بھاؤ اپنا دیاں جنایا۔ جس ویلے لوکمت ست سچ رہیا نہ رائی، رہبر ہو کے نیناں دیاں درساں۔
 میں ہس کے کہا توں صاحب وڈکسائیں، گھر گسپیر تیری سرنایا۔ توں مستک انگلی لا کے کہا چائیں چائیں، ہوئی جی پوٹے نال دباں۔ تیرا نور کراں رُشنائی،
 ظہور اپنا نال پرگٹایا۔ مزدور ہو کے سیو کمائی، خادم اپنا ناؤں دھرایا۔ پال سنگھ کہا میں توں لوڑ کوئے نہ رائی، اپنی منگ نہ کوئے منگایا۔ توں مہربان
 محبوب مجبت وچ اپنا کھیل کھلائی، خالق خلق ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ پال سنگھ کہا میں توں یاد آئی اوہ، سچ
 دیاں سناں۔ جس ویلے لوکمت چھڈ کے گیا چھبی پوہ، جوتی جاتا روپ وٹایا۔ ہوئی جی میری سبجائی ٹوہ، ملکڑے گھٹ کے جیھی پانیا۔ میں کہا پر بھوتوں
 بڑا نرموہ، گرکھ بھل کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ پرکھ اکال بن نیناں نیتراں پیا رو، ہوکیاں نال سناں۔ میں کدے نہ کراں بھگتاں نال دھرو، دروہی دروہی

کر سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا لیکھے پائی۔ پال سنگھ کہے ویکھ نشانہ اپنا، جو بھگتاں در جھلایا۔ میں لوکات ویکھیا مار دھیانا، جگت نیز ویکھ کوئے نہ پائی۔ توں ہو مہربانا، مہر نظر اک اٹھایا۔ کرپا کر گن ندھانا، سچ ساچی بنت بنایا۔ میری آسا منسا پور کرانا، لیکھا لیکھے وچ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لہنا دے سمجھایا۔ پال سنگھ کہے میں تیرا یاد اوہ خیال، جیہڑا پٹھ اُتے ہتھ رکھ کے دتا سمجھایا۔ توں میرا میں تیرا پرگٹاواں اک لال، جمال اپنا نال رکھایا۔ جو سارے حل کرے سوال، نفی وچ رہن کوئے نہ پائی۔ سب دا بنے دلال، حق دلالی اک کمایا۔ پال سنگھ کہا بول آگوں نال زبان، ہنس مکھ سنایا۔ میں ویکھاں کوں ہوویں مہربان، محبت وچ سنایا۔ اوے ویلے نو قدم دُور ہو وچ میدان، ستمکھ ہو کے دتا سنایا۔ میں شہنشاہاں دا شہنشاہ راجاں دا راجاں، پاتشاہاں دا پاتشاہ اکھوایا۔ دو جہاناں حکمران، حکومت اپنا نام درسایا۔ جگ چوکڑی ویکھاں مار دھیان، نت نوت ویس وٹایا۔ سب توں وکھرا نرالا میرا نشان، جو بھگتاں نظری آئی۔ سدھراں بھریا میرا ودھان، جس دی دھارا نہ کوئے بدلایا۔ ترمیم کرے نہ کوئے انسان، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا سمجھایا۔ پال سنگھ کہا میں سب کچھ سنایا، مہربانی تیری موہے بھائی۔ توں داتا گھر گمبیر وڈ گنیا، گور تیری سرنائی۔ توں وسنہارا دھاری کیسا چوٹی نیاں، جو گیشٹراں منیشٹراں تپیشٹراں رہیا سمجھایا۔ کوٹن کوٹ سادھاں سنتاں تیریاں سنیاں دھنیاں، راگاں ناداں نال جنایا۔ کوٹن کوٹ گر اوتاراں پیر پیغمبراں تیریاں ہنڈھائیاں کھلیاں، کایا مندر اندر ڈیرہ لائی۔ کوٹن کوٹ کھانیاں بانیاں وکن تیریاں انملیاں، کرتے قیمت کوئے نہ پائی۔ کوٹن کوٹ جس وید پُران صفت سناؤندیاں بلیاں، رسنا جہوا بتی دند نال ملائی۔ کوٹن کوٹ برہوں ویراگناں ہو کے پھرن جھلیاں، اپنا آپ جھلایا۔ کوٹن کوٹ تیرے وچھوڑے اندر ہویاں پغلیاں، تن مائی خاک سپیس اڈایا۔ کوٹن کوٹ تیرے امرت دیاں بھر دیاں گنیاں چلیاں، باہروں اندر اندروں باہر کڈھایا۔ میں گلاں کراں تیرے نال کھلیاں، پڑدا اوہلا نہ کوئے رکھایا۔ جس ویلے کھج کوڑ اندھیریاں جھلیاں، کون بخشے سچ سرنائی۔ سادھاں سنتاں پھرن ٹولیاں، چاروں گنٹ واہو داہیا۔ سچ دس تیرے دوارے کون ہوون گولیاں، جو دھر دی سیو کمایا۔ پُرکھ ابناشی کہا اوہ میرے نال مولیاں، جنہاں اپنی دیا کمائی۔ اوہ رنگ رتھیاں بن رنگوں کھیلن ہولیاں، لال گلالا رنگ

چڑھائی۔ تُوں میرا میں تیرا دل کے سبّج نال پاؤں بولیاں، ڈھولے راگ الائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائی۔ پال سنگھ اگوں کہا ہس، واہ تیری سرنایا۔ میں اوس ویلے کھولاں اکھ، جس ویلے جگت پئے دُہائی۔ تیرا بچھلا قول اقرار دیواں دس، سُنہیہڑا سچ سنائی۔ نالے نکاں کوں بھگتاں ہوویں وس، آپ اپنا مان مٹائی۔ کس بدھ اہناں لکھیں جس، جہناں دا جگ جگ گر اوتار پیغمبر لہنا گئے بنائی۔ ابناشی کرتے کہا میں پُرکھ سمرتھ، ایہو میری وڈیائی۔ جے بھاوے تے کو جھے کملیاں تاراں جھٹ، پلک توں پلک سمجھ کوئے نہ پائی۔ جے کر کے بہہ جاواں ہٹھ، جگ چو کڑی ہٹھ کسے نہ آئی۔ سنگھ پال کہا ایہہ نہیں چنگی بات، پر بھو سچ دیاں درڑائی۔ جیہڑے تیری رکھن آس، کیوں اہناں دئیں بھلائی۔ میں پھیر کر اں فریاد، جس ویلے تیرا نور ہووے رُشنائی۔ ابناشی کرتے کہا میں ویہہ سو اگی بکرمی بدلنا سماج، سوہنی بنت بنائی۔ سچکھنڈ دا کھیل تماش، لوکماں دیواں دکھائی۔ اپنے سیس تے رکھ کے تاج، بھگت سہیلے نال جڑائی۔ بھگت نشانہ دُھر دی دات، لوکماں دیاں پرگٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان رہیا سمجھائی۔ سری بھگوان دتا اشارہ، شبد سچ جنائی۔ دیکھاں کھیل وچ سنسار، لوکماں کر رُشنائی۔ بتالی سال دا تیراں پوہ دا ایہہ دہار، پورب لیکھے لائی۔ گرکھ تیری سُن پکارا، جن بھگتاں دے وڈیائی۔ اچ توں آگے جیہڑا گرکھاں گھر ہوئے وہار، اُس دی ریت اک درسائی۔ اوہ گرکھ سُچا ہٹھ پھڑے اک نشانہ، ست رنگ نظری آئی۔ اُس دا وسدا رہے مکانا، سبج سارے لبھن چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ دیوے مان وڈیائی۔ پوہ کہے میں آیا تیراں، نانک دھار چیتے آئی۔ کلجک ہو یا جگت اندھیرا، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ پال سنگھ تیرا وقت سہیلا، سبج سہیلا دے بنائی۔ جو وسنہارا دھام نویلا، جن بھگت دے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ پوہ تیراں کہے میں دیکھیا چک کے اکھ، زمیں اسماناں پرے نگاہ لگائی۔ ابناشی کرتا اک پرکھ، ساکھیاں درس دکھائی۔ اُس دے نال سنگھ پال رہیا ہس، خوشیاں نال خوشی دکھائی۔ اُچی بول بول رہیا دس، سری بھگوان بھگتاں ہونا سدا سہائی۔ پہلوں میرا نشان پھڑا اپنے ہٹھ، تیراں پوہ خوشی منائی۔ چوداں پوہ سنگھ جگدیش سیوا جائے لگ، نشانہ اپنے ہٹھ دکھائی۔ پندراں پوہ سنگھ منجیت آئے سچ، بالا نڈھا نوجوان پھیرا پائی۔ سولاں پوہ سنگھ سورن ٹیک متھ، در تیرے خوشی منائی۔ ستاراں پوہ بل راجا ہو

کے تیرے وس، گردیال سنگھ گیت اک گایا۔ پنچے دن وارو واری سچ نشانہ پھڑ کے ہتھ، جن بھگت دوارے دین جھلایا۔ جو بن اکھراں بن سطران بن حروفان بن تعریفان رویداس گیا دس، وڈ اپنی آس رکھایا۔ جس ویلے میرا آوے پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ پھیرا پایا۔ اوہ بھگتاں سنتاں تیج لئے رکھ سر اپنا ہتھ لکایا۔ اوتھے کرشن اگوں بولے جھٹ، ترلوکی ناتھ اپنا بچن سنایا۔ میرے چرن دی اک بوند جو بدھک رسناں لئی چٹ، اوسے داس اے مک نہ جایا۔ اگلا لیکھا آگے دینا دس، پڑا اوہلا دے اٹھایا۔ جن بھگتاں داسچ بھگتی جھولی پا کے حق، حکم اپنے وچ رکھایا۔ آگے رہے نہ کوئی شک، شکوے سارے دے گوائیا۔ جگ چوکڑی لبھدے لبھدے سارے گئے تھک، تھکاوٹ پچھلی دے مکایا۔ پریم پیار پریتی دے لگے گھاؤ پھٹ، پٹی مرہم اپنی ہتھیں دے بندھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں دی دات بھگتاں دی وست بھگتاں پھڑا کے ہتھ، آپ پر تکھ ہو کے ویکھے چائیں چانیا۔

☆ ۱۳ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بخشیش سنگھ دے گرہ ☆

تیراں پوہ کہے سنو فرمان، سو صاحب سوامی انتریامی آپ سنایا۔ سکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ہو مہربان، پاربرہم پت پریشور اپنی دیا کمایا۔ برہمنڈ کھنڈ لوک پرلوک کرو دھیان، زمیں اسمان رہیا ہلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہوو ساودھان، نیر لوچن نین سرب اکھ کھلایا۔ وشن برہما شو سُرپت اند دیوت سُر سُنو لا کر کان، بچیا کوئے رہن نہ پایا۔ پڑدے لاہو شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی بھو چکایا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کرو پچپان، چار کُنٹ دہ دشا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پریت سمنند ساگر ڈونگھر کھائی حکم جنایا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجک جگ چوکڑی کرو پروان، دُھر پروانہ سری بھگوانا آپ اک سنایا۔ بیس پیسا ہر جگدیا کھیلے کھیل نوجوان، جودھا سوربیر وڈی وڈایا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا لیکھا جانے جیو جہان، لکھ چوراسی جیو جنت اندج جیرج اُتبھج سیتج کھوج کھجایا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں حکمران، آتم پر ماتم برہم پاربرہم سندیشہ اک سنایا۔ اندر باہر گیت ظاہر نرگن سرگن کھیلے کھیل مہان، خالق خلق عرش فرش پلک اپنا حکم ورتایا۔ روس سورج چند منڈل منڈپ ویکھو اک نشان، شاہ سلطاناں نوجواناں مرد مردانہ ہر کرتا آپ جنایا۔

آد جگاد نو نو چار جس دا منگدے گئے دان، خالی جھولی آگے ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا اپنی کھیل کھلایا۔ تیراں پوہ کہے اٹھو جن بھگت، نیز لوچن نین اکھ کھلایا۔ وقت سہنجنا ویلا آیا جگت، چار گنٹ وجے ودھایا۔ نام خمارى وچ رہنا مست، آلس نندرا دُور کرایا۔ ناتا توڑ کے کیٹ ہست، اوچ نیچ راؤ رنک نظر کوئے نہ آیا۔ پروردگار نال ملاؤ ہست، دست اپنا آگے لکایا۔ جھولی پاؤ امولک وست، جس نوں جگ چوکڑی منگدے گئے نیز نیناں نیر وہایا۔ جس صاحب سلطان دا کھانی بانی کہے نہ کوئے ارتھ، اتھوا سچ نہ کوئے سمجھایا۔ جس دی من مت بُدھ کرنہ سکے پرکھ، کسوٹی رگڑ نہ کوئے لگایا۔ جو مالک مالک اُتے عرش، عرشی پریتم بے پرواہیا۔ اُس دا کرواک درس، دُوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جو نرگن ہو کے سرگن اُتے کرے ترس، رحمت رحمان آپ کمایا۔ امرت میگھ دیوے برس، بوند سوانتی مکھ چوایا۔ چنتا گوا کے روگ ہرکھ، سوگ نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیایا۔ تیراں پوہ کہے گر اوتار پیر پیغمبر و مارو جھاتی، ہر کرتا کھیل کرایا۔ عرضاں عرضیاں دی من کے آکھی، بینتیاں جھولی پائی۔ دُھر دا بن کے آیا ساقی، بھر پیالہ نام جام پیا۔ نرل جوت اک پرکاشی، نورو نور کرے رُشایا۔ برہنڈ کھنڈ منڈل پاوے اپنی راسی، نرگن سرگن گوپی کاہن نچایا۔ لیکھا سب دا جانے کملاپاتی، پت پر میثور وڈ وڈیایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں آئی سہنجنی راتی، جو رُتڑی اپنا رنگ دکھایا۔ گر مکھ گر مکھ ست دوارے رہے کوئے نہ پاپی، دُرمت میل دے دھوایا۔ ایکا کتھائناے ساچی، ایہنل اپنا ناؤں جنایا۔ لیکھا رہے کوئے نہ باقی، لہنا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ تیراں پوہ کہے گوہنڈ کھول اپنی چٹھی، ستاں سٹراں والی اپنا پڑدا دے اٹھایا۔ جیہڑی بن قلم شاہی حرفاں لکھی، عبارت نظر کسے نہ آیا۔ نیناں لوچناں کسے نہ دسی، اندر باہر سمجھ کوئے نہ پائی۔ کوئی جان نہ سکیا مُنی رکھی، پیر فقیر حرف نہ کوئے درڑایا۔ جسدی دھار وکھری رکھی، ہر کرتے آپ جنایا۔ سَتجگ دی سب توں نرالی بناؤنی سکھی، دُھر دی سکھیا کر پڑھایا۔ اُس دی پہلی تھت پہلی متی، تیراں پوہ دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیایا۔ گوہنڈ چٹھی ہوئی ہوئی دتی کھول، دُھر دا لیکھ آپ دکھایا۔ بن ہتھاں پھڑاڈول، بن نیناں دھیان لگایا۔ جاں ویکھیا پرَم پُرکھ پرما تم پُرکھ اکال نظری آیا کول، دُور دُراڈا پندھ نہ

کوئے مُکائیا۔ اُس دا وچا اِکو ڈھول، مردنگا دئے شنوائیا۔ تُوں میرا میں تیرے نال کیتا قول، اقرار دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے میری لوڑ پوے اُپر دھول،
 دھرنی اُتے دھیان لگائیا۔ میں تیرے اندر جاواں مَوَل، مَوَلّا ہو کے کھیل دکھائیا۔ کوئی نہ سمجھے پنڈت پاندھا رَوَل، جگت وِدیّا نہ کوئے وُڈیائیا۔ تِنیّتوں
 رکھاں آپ اڈول، سر اپنا ہتھ لُکائیا۔ گوہند ہسّ کے کہا نال مَنول، ویکھیں کتے بچھلی کہانی یاد نہ پھیر کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہر نظر اک اُٹھائیا۔ چٹھی دی پہلی سطر دا ایہہ بیان، پرَم پُرکھ بے پرواہیا۔ صدی ویہویں جس ویلے ہووے مہربان، جن بھگتاں دیا کماِیا۔ جینودیاں
 جیون دا دے کے دان، مویاں دا محرم بن کے اپنے گلے لگائیا۔ سنگر دا ساچا کھیل کر مہان، ایمان ساچا دئے سمجھائیا۔ جس دا سب توں پہلوں رکھیا مان،
 سنگھ پال انگ لگائیا۔ اوہ منگے اِکو چرن دھیان، سچ پریتی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وُڈیائیا۔ تیراں پوہ کہے بھگتو
 ویکھو کھیل اپنی کُل دا، کُلوںتا آپ کرائیا۔ پت پر میثور کدے نہ بھلدا، اُبھل وُڈی وُڈیائیا۔ جو سنت سہیلا ہو کے ترازو کُندے تول تُلدا، تِس دا انت لئے
 بنائیا۔ اوہ کوڑی کریا وِچ کدے نہ رُلدا، ماٹی خاک نہ کوئے سماِیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وُڈیائیا۔ پہلی سطر دا اکھر چوٹھا،
 چوٹھے جگ رہیا جناِیا۔ پرَم پُرکھ دا مارگ سوکھا، صدی ویہویں ملے وُڈیائیا۔ جن بھگتاں پڑھنا پئے کوئی نہ پوٹھا پُستک بغل نہ کوئے اُٹھائیا۔ مہربان ہو
 کے اپنے ملن دا دیوے آپ موقع، پھڑ پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لُکائیا۔ پہلی سطر کہے ویکھو میری
 قطار، اِکو وار نظر لُکائیا۔ بھگت سہیلا ایکا ایکنکار، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ جو نت نوت جُگا جُگت کرے پیار، پیا پریتم پریتی سچ کماِیا۔ جس نے وِشن
 برہما شو تختوں دتے اُتار، شاہی رہن کوئے نہ پائیا۔ گرکھ سنت سہیلے ساچے دتے بٹھال سر اپنا ہتھ لُکائیا۔ جلوہ ویکھ نوری جلال، گہر گہیچر وِچ سماِیا۔
 اہناں منگی منگ اک کولوں سِری بھگوان، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ ساچے بھگتاں کر پروان، انتر آتم میل ملاِیا۔ آد جُگاد گر اوتاراں پیر پیغمبراں تیرے
 نام دا جھلایا نشان، تیری کر کر گئے وُڈیائیا۔ غریب نمانیاں کسے نہ دتا مان، ایسے کارن در در دھکے کھائیا۔ کی ہویا جے اک دو چار تار دتے وِچ دو جہان،
 جگ چو کڑی اپنی دیا کماِیا۔ صدی چو دھویں ویکھ ہوئے حیران، حیرانی گھر گھر نظری آئیا۔ سرشٹ سبائی اندر وُڈیا شیطان، کوڑی شرع کرے لڑائیا۔ پتا

پُت ہوئے بے ایمان، سَت سنو تھک نظر کوئے نہ آئیا۔ سخی ملے نہ کوئی کاہن، سیتا سرتی رام نہ کوئی پرنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا تیری کرے نہ کوئے پہچان، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سجدیاں اندر منگن دان، جھولی اپنی آگے ڈاہیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ خالی دیکھے مکان، مقبریاں وچوں حق آواز نہ کوئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَت دے مان وڈیائیا۔ تیراں پوہ کہے جن بھگت منگ لو دات، ہر کرتا دیا کمائیندا۔ اٹھ دیکھو آیا ساتھ، سَنگھ پال ویس وٹائیندا۔ جس نے آگے کریا سجا ہاتھ، پنچے انگلاں میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیندا۔ سجا ہتھ کر کے آگے، اکو وار مستک لائیا۔ تیرا نور دیک اکو جگے، دوجی اور نہ کوئے رُشنائیا۔ سری بھگوان تیرا سچکھنڈ دوارا سوہنا لگے، جتھے جن بھگت بیٹھے خوشی منائیا۔ بن کھادھیاں پیتیاں سدا رتے، ترسنا بھکھ نہ کوئے ودھائیا۔ بن مکے کعبیوں ہوئے حجبے، بن مندر مسیتاں تیرا درشن پائیا۔ بن ہتھاں پیراں پھرن نٹھے، بھججن واہو داہیا۔ سچ جماعت بہہ اکٹھے، اکو کرن پڑھائیا۔ اوتھے دین مذہب دے نہیں کوئی رٹے، ذات پات نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی کھاوے وچھے کٹے، سوراں سیس نہ کوئے کٹائیا۔ نہ کوئی دھیاں پُتر منگے بچے، نہ کوئی ناری کھونت سچ ہنڈھائیا۔ نہ کوئی رسنا جہوا بتی دند پڑھن دے رٹے، شاستر سمرت وید پُران نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی نیز لوچن نین اکٹھے، جگت نظر نہ کوئے کرائیا۔ اکو صاحب سوامی گھٹ گھٹ توں ہی وسے، سچ سَنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ گر کُھ تیرا تیرے نال ہسے، ہستی اپنی تیرے وچ ملائیا۔ تیراں پوہ دوویں رکے نرگن سرگن دھار آئے نٹھے، بن کے پاندھی پندھ مُکائیا۔ بھگت پیارے دیکھ کے بچے، بچپن اپنی جھولی پائیا۔ پھل ٹٹن نہ دتے کچے، کچیوں پکے دئے بنائیا۔ پریم رنگن اکو رٹے، رنگ رنگیلا ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سر ہتھ رکھے نرنگارا، ہر جن ساچے دیا کمائیندا۔ سَت ستوا دی کر وہارا، ساچا رنگ اک لگائیندا۔ آگے جن بھگتاں بنیا رہے رکھوارا، بھے بھو سرب ملٹائیندا۔ درشن دیندا رہے آپ کرتارا، کرنی کرتا آپ کرائیندا۔ در سہاؤندا رہے دوارا، جس گرہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ تیراں پوہ کہے گر اوتار پیر پیغمبر دیکھو تک، چوہ طرف دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں لہنا ملدا دیکھو اچ، دُھر دا حاکم جھولی پائیا۔ جس دی سَتجگ تریتا دواپر کلجگ رکھ کے گئے آس، ترشنا اپنی آگے ودھائیا۔ سو

مالک آیا خاص، خالص اپنا حکم ورتایا۔ سنت سہیلے رہیا راکھ، گرکھ دے وڈیایا۔ تن مائی خاکی کھول تاک، نور ظہور دے درسایا۔ اپنے وچ ملا کے اپنی
 ذات، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنے ہتھ لکایا۔ تیراں پوہ کہے گر اوتار پیر پیغمبر کرو سجدہ، کعبہ سب نوں اکو نظری آئی۔ جو مالک
 خالق گھر گھر دا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سو روپ انوپا ویس دھردا، دھرنی دھرت دھول دے وڈیایا۔ جو لکھ چوراسی جیو جنت گھاڑن گھڑدا، بھنہار وڈی
 وڈیایا۔ جو کھیل کرے نرائن نر دا، نر ہر اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دوجے نوں
 کہندے، سچ دوارے سرب جنایا۔ اکو ویکھے چڑھدے لہندے، دکھن پہاڑ اکھ کھلایا۔ کیہڑے سنت بھگت بھگونت چرنی ڈھندے، سرگن ہو کے نرگن
 رہے منایا۔ جیہڑے جیو مایا متا کوڑے وہن وہندے، رڑھدی جائے لوکایا۔ کون گرکھ ہر کا بھانا سہندے، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی آپ سمجھایا۔ گرو آں وچوں اٹھیا گرو، گوہند لئے انگڑایا۔ پُرکھ اکال دی سکھی ہونی شروع، شرع پچھلی دے
 بدلائی۔ جس دا منتر اکو پھرو، فُرنے سب دے بند کرایا۔ جس دی تور دسم دواہی توں آگے ترو، تھلے رہن کوئے نہ پائی۔ جو سنگر دوارے گیا پچھے نہ
 مڑو، گھر اپنے جائے واہو داہیا۔ آتم پر ماتم نال جڑو، جوڑی دھردی دے دکھایا۔ شوہ دریا کدے نہ رڑھو، لکھ چوراسی نہ کوئے بھوایا۔ گرکھ انتارو آپے
 ترو، ونجھ مہانا لوڑ رہے نہ رایا۔ رائے دھرم دی موت کدے نہ مرو، سنگر شہید کرایا۔ امرت دھار ایکا ورھو، کوڑی کریا دے رڑھایا۔ لکھ چوراسی
 وچوں گرکھ تھوڑے آپے پھرو، در در گھر گھر پھیریاں پائی۔ کلجگ انتم چار گنٹ دہ دشا آپے لڑو، سنت سہیلا لڑن کوئے نہ جایا۔ نام ڈنڈا سب دے
 سیس جڑو، بل آگے نہ کوئے رکھایا۔ شاہ سلطان کوئے نہ اڑو، سب دیاں کنڈاں دے وڈھایا۔ رائے دھرم نوں دے کے حکم ہتھاں پیراں وچ
 پواوے کڑو، جگت دُہاگن لکھ چوراسی دے بنایا۔ جن سنت سہیلے سب دے ساہمنے اپنے نال کھڑو، پڑدا اوہلا نہ کوئے رکھایا۔ راتی سٹیاں اندر وڑو، غفلت
 وچ ہوئے سہایا۔ اپنی کرنی کر کے کدے نہ ہرو، ہار جت وچ وٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیایا۔ گرو آں وچوں اٹھیا گر
 بلکاری، بلدھاری دے جنایا۔ سب توں وڈی پرم پُرکھ دی یاری، جگت یرانے کم کسے نہ آئی۔ جس دی نو سو پُرانویے چو کڑی جگ پچھوں آئی واری،

وارتا سب دی رہیا دُہرائیا۔ جگ چوکڑی دے گر اوتار پیر پیغمبر بھڑی اُس دی بن گئے سب ناری، نر رہن کوئے نہ پائیا۔ دوئے دوئے جوڑ چرن کول
 کریئے نمسکاری، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ دھن بھاگ جو لوک مات دی مزدوری ساڈی لیکھے لائے دھاڑی، جو جیواں جنتاں بھار سر چک کے کھاری چھوٹی
 اُٹھائیا۔ مہربان ہو کے جے پت رکھ لے داہڑی، دادے پوترے نال ترائیا۔ گوہند کہے میں سب توں پہلوں اپنے پتا دی لاواں واری، واہوا ساچی سیو
 کمائیا۔ جن بھگتاں دے در دا بن درباری، در دروازے سوہا پائیا۔ میری پُرکھ اکال نال یاری، تیرا پریم اوہو رہیا نبھائیا۔ تیرے بھگتاں دی ہوئے نہ
 خواری، سچ سندیشہ دے سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جھولی پائیا۔ گوہند کہا میں کی اُٹھاں، ویلا وقت دے گواہیا۔ کی اوہدے
 کولوں بچھاں، جو گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ میں اکو سچ سنیہڑا دساں، ہوئی جہی جنائیا۔ جس ویلے ماچھوواڑے تیرے سر دھریا سی پٹاں، اپنا آپ بھیٹ
 چڑھائیا۔ توں اوس ویلے میری صفت گائی سی وانگ بھٹاں، بنا بناسپت سنن کوئے نہ پائیا۔ میں آگول پا کے بہہ گیا رٹا، جھگڑا اک رکھائیا۔ تیرے آگے
 واسطہ اک گھتاں، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ دوجی واری گر سکھاں دُکھ نہ دیویں میرے ساہمنے اکھاں، ستھراں والی تیج ایسے کارن ہنڈھائیا۔ پُرکھ اکال کہا
 میں تیرے نال تیرے سکھاں دی پت رکھاں، رکھیا کراں تھائیں تھانیا۔ دوس رین اُٹھ اُٹھ نٹھاں، بھجیاں واہو داہیا۔ ساچا لاہا اُہناں توں کھٹاں، کھٹی
 اپنی جھولی پائیا۔ لاگیوں کرشن کہے اچھا، سوہنی آکھ سنائیا۔ نامے کہا میتوں لوڑ نہیں میری گاں چوایں وچھا، دیویں جگت وڈیائیا۔ کاہن کہا میتوں چیتے آیا
 پچھلا تیر لگا، گوہند تیتوں دیاں سمجھائیا۔ گوہند بھٹھے وچوں کھچ کے نال چھہایا دس کی اوہ ایہدے نالوں چنگا، چنگی طرح جنائیا۔ اوسے ویلے لہو دے
 بدلے امرت دھار وہی گنگا، رس اکو نظری آئیا۔ گوہند کہا جے پُرکھ اکال ہووے ساڈے ورگا بندہ، اوہنوں رس دیاں چکھائیا۔ کیہڑے کارن سانوں پایا
 ایہہ دھندا، دتی جگت لڑائیا۔ تیرے کول میرے ورگا شبدي ڈنڈا، جو بن تتاں لئے پرگٹائیا۔ تیرے کول اگما سوہنا کھنڈا، جس دی دھار نہ کوئے بنائیا۔
 کرشن کہا گوہند میں وی منگاں تیرا سنگا، اگلا سنگ بنائیا۔ ہوئی جہی میتوں دس دے ڈھنگا، اگلی بدھ درڑائیا۔ گوہند کہا اوہ مالک میرا سر بنگا، سوربیر اکھوائیا۔
 توں یاد کر اوہ انندا، جس ویلے بدھک بان لگائیا۔ کرشن کہا اوہ میتوں لگا سب توں چنگا، پھڑ پینے نال چھہائیا۔ اوس ویلے اوس کول آیا اک پرندا، پتکھیرو

ولیں وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا ویکھ وکھایا۔ چٹھی کہے میں اوہ پاتر، جو پت پتی رُپ نہ کدے وٹایا۔ جے پرگٹ ہوواں تے بھگتاں خاطر، خواہش اور نہ کوئے رکھایا۔ جے بناں تے سنگر داسی وڈی چاکر، دُجی چلے نہ کوئے چترایا۔ جے ہوواں تے پرَم پُرکھ دی ساتھن، دُجاسنگی نہ کوئے بنایا۔ جے بولاں تے ڈھولا اِکو بھاشن، سوہنگ راگ الاہیا۔ جے پڑھن جانا تے بھگتاں بناں جما عتن، دُجی پٹی نہ کوئے وکھایا۔ جے کوئی میٹوں مچھن آوے میں پرَم پُرکھ دا دساں مہاتم، جس دی مہا وید پُران نہ کوئے جنایا۔ ایہہ جوت اکالن وڈی ناگن، لکھ چوراسی وس نال بھرایا۔ تھوڑے بنا کے اپنے آپ سہاگن، سو بھاونت اپنے نال رلایا۔ ست سرُپ مار آوازن، سُنیاں لے اُٹھایا۔ سچھنڈ دا سچ رواجن، سچ رسم اک درڑایا۔ جتھے پرَم پُرکھ اپناشی لائے آسن، سنگھاسن ساچے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ نظراں وچوں نظر آئی اک، گرکھ نظر ملے وڈایا۔ جسدی پرَم پُرکھ نوں سک، سخر چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھایا۔ جس دے نال گر اوتاراں پیغمبراں دا پورا ہونا بھوکھ، بھوش اپنا دے جنایا۔ جس دے وچوں پرگٹ ہونے گرکھ ساچے سکھ، سکھی سکھیا سچ درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ تیراں پوہ کہے میں جاناں بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرن دھیاں، بن اکھاں راہ تکائیدا۔ اک اِکلا اِککارا بن ملّاح، کھیوٹ کھیٹا بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیدا۔ جس دی بھگت دیوے صلاح، ساچا راہ اک درڑائیدا۔ بیس اکیسا ہر جگدیشا ویکھے آ، نرگن اپنا پھیرا پائیدا۔ دُبدے پاتھر لے ترا، کول بھل جگت مہکائیدا۔ ساچا حکم اک ورتا، دُھر سندیشہ آپ جنائیدا۔ دھرم وچولا اک بنا، سنگھ پال وڈائیدا۔ تیراں پوہ رُت سہا، ودی سُدی نہ کوئے جنائیدا۔ سچ نشانہ ہتھ پھڑا، ست رنگ آپ ہلائییدا۔ جن بھگتو آگے جنم مرن دا لیکھا رہیا نہ را، آون جاون رہن کوئے نہ پائیدا۔ شہادت دین والا گو بند سچا گواہ، جو ایہتھے اوتھے مکر کدے نہ جائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم آپ سنائیدا۔ سچ نشان پھڑ کے گرکھ گرہ، خوشی اک منایا۔ دو جہاناں اِکو حکم رہے، رہبر اک اکھوایا۔ نہ بھو جنائے اپنا بھے، کوڑی کرپا گڑھ تڑایا۔ جگت سرشٹی ہونی لے، لہنے سب دے دینے وچ مکایا۔ جن بھگتاں کول سچھنڈ دوارا اِنج توں کیتا بے، گروی والا لیکھا رہیا نہ رایا۔ اس توں چنگی ہو ر کیہڑی شے، جو شہنشاہ دے

ورتائیا۔ بھگت بھگوان مل کے اِکو اندر ہے، مندر آپ سہائیا۔ جن بھگت سہیلا ہر سرنائی ڈھئے، ڈھٹھیاں پھڑ باہوں گلے لئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے نام وڈیائیا۔ گوہند کہے دکھاؤ بے نامہ، جو بھگتو لیا لکھائیا۔ شہادت نال دیو کرشنا راما، دوویں میل ملائیا۔ میں پرہہ دا
 ویکھاں اگلا کی نظاما، بدلی کی کرائیا۔ اگوں آیا اک فرمانا، دُھر دا حکم سنائیا۔ بے شک گرُکھ گرُکھ جن بھگت ہووے بال انجانا، میں سگھڑ سیانا دیاں بنائیا۔
 ایسے کارن جن بھگت دوارے جھلاؤن لگا نشانہ، جس نشان دے ہیٹھاں گر پیر اوتار سیو کمائیا۔ اُنہاں ملے آپ بھگوانا، دُوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جن بھگت
 خوشیاں نال گاؤن گانا، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ سچ دا ملایا اک ٹکانا، مندر اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔
 گوہند کہے پرہہ اپنا لا اگٹوٹھا، اِکو وار جنائیا۔ جگ چوکڑی تُوں اچھل اچھل جھوٹھیاں نال مل کے ہو جائیں جھوٹھا، سچیاں نال مل کے بے شک بولیں سچا،
 سچ بولن والے تھوڑے نظری آئیا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند تیتوں کیوں نہیں چڑھدا غصہ، جو میرا نام بھلائییا۔ گوہند کہا میں ہُن بندیاں ورگا نہیں رکھنا
 جُسا، پھڑیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ میریاں نظر نہ آون مچھاں، سیس کیس نہ کوئے جنائیا۔ میں ماریاں ڈھاہیاں نہ تیتھوں نہ تیری لوکائی کولوں مُکاں، مکمل
 تیرا رُپ نظری آئیا۔ میتوں لوڑ کوئی نہ پُٹاں، بے پُت ویکھاں تے گرُکھ نظری آئیا۔ میں پرہو اِکو تیتوں بچھاں، بچھلی یاد کرائیا۔ جس ویلے میتوں نو
 برس دے نوں اندر ماریاں گچھاں، ہوئی جی اٹھائیا۔ بھیو دس کے گچھا، اِکو رمز لگائیا۔ جس دے حکم نال میرا پتا تیغ بہادر جھو جھا، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔
 میتوں خوشی ہوئی اوہ پھیر ہویا اِج موجودہ، زرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں نوں دین آیا ثبوتا، ساکھیاں مردے لئے بچائیا۔ نالے میل ملا کے نال
 محبوبا، محبت وچ رکھائیا۔ میں اُس ویلے ایہہ بنایا سی منصوبہ، جس ویلے پتا آگے سیس نوایا۔ کدی پرہو وی آویگا ساڈی حد اندر حدودا، دائریاں وچ
 رکھائیا۔ میں اپنے اندر بند کراں جوں مشری اندر کوُجا، کچھ میرے بنا اُس دا وس نہ چلے رائیا۔ کسے نوں ہتھ نہ آوے ڈھونڈا، کھوجیاں کھوج نہ کوئے
 کھجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا میری جھولی پائیا۔ گوہند کہے میتوں یاد نو سال دی اوستھا، اُبھل تیری وڈیائیا۔ تیرے پریم
 نالوں اپنا تن کر کے سستا، پتا تیری جھولی پائیا۔ میتوں اِج خوشی اوہ بھگتاں دس آیا رستہ، شبد نال جنائیا۔ جن بھگتو تہاڈا سب توں دکھرا پرہہ دے کول

بنھا کے آیا بستہ، فائیل دُجے ہتھ نہ کوئے پھڑائیآ۔ تہاڈا حال رہن نہیں دینا خستہ، خالص اپنے رنگ رنگائیآ۔ گرکھ بھگت کوڑی کریا دا لڑاکا سوہنا دستہ،
 بلکاری نظری آئیآ۔ جو ہر سرنائی وسدا، دکھرا دھام نہ کوئے بنائیآ۔ اوہ میل کرائے اپنی اکھ دا، پرتکھ نظری آئیآ۔ جد ویکھوتے تہاڈے اندر وسدا، وصل
 اپنا سچ کرائیآ۔ پیچھا دے کدے نہ نسدا، پلو گندھ نہ کوئے جھڈائیآ۔ گوہند ویس اولڑے جٹ دا، جٹ شبد ناؤں پرگٹائیآ۔ شبد سنگر کسے دا نام کدے نہ
 رٹدا، رٹیاں وچ رکھے لوکائیآ۔ جو چاہے سو اپنی قیمت وٹدا، اپنے ہٹ وکائیآ۔ اوہ کدے میل نہیں ہندا بوند رت دا، مات گر بھ نہ ڈیرہ لائیآ۔ اوہ جوت
 سروپ جوتی نور لٹ لٹ جگدا، دو جہان کرے رُشنائیآ۔ سنت بھگت بھگوان اپنی خواہش نال سددا، لوڑ اپنی نال ملائیآ۔ مہربان ہو کے پڑدا کجدا، دیاوان ہو
 کے ہوئے سہائیآ۔ تہانوں بنا کے مالک گھر ادھ دا، ادھا حصہ تہاڈی جھولی پائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان اوس دوار بہہ کے سجداء جس دوارے آد
 جگاد جگ چو کڑی ست رنگ نشان اکو نظری آئیآ۔ ست نشان کہے میری رکھیں لاج، اُبھل بُھل کدے نہ جانیآ۔ میں ویکھ کے تیرا تاج، تخت نواسی
 خوشی منائیآ۔ میں ویکھنا تیرے بھگتاں دا بیڑا تر دا جہاز، جو تیری چھاتی اُپر آسن لائیآ۔ میں دسنا اوہ رواج، جس دی رسم ادا نہ کسے کرائیآ۔ اوہ گرکھو جن
 بھگتو نہ کوئی روزہ نہ نماز، نہ کوئی بندگی نہ کوئی منتر وید پاٹھ پُران کرے پڑھائیآ۔ سدھا نظری آواں ساکھیات، سوچھ سروپ ہو کے درس دکھائیآ۔ پہلی
 منگ پہلی وار آج، سری بھگوان سچے مہاراج، تیری اک سرنائیآ۔

☆ ۱۴ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ ☆

سچ نشان کہے پر بھ بخش سچ دھرم، چار ورن اٹھاراں برن دے سمجھائیآ۔ کوڑی کریا میٹ کانڈ کرم، نہکرمی اپنا کرم دے سمجھائیآ۔ پُرکھ اکال سب
 نوں ملے ساچی شرن، آتم پر ماتم اِشٹ سرب منائیآ۔ گر شبدی پلو سارے پھڑن، پنچ تت گرو نہ کوئے منائیآ۔ کایا مندر اندر اپنی منزل چڑھن، محل اٹل
 درشن پائیآ۔ ست سروپی تیرا درشن کرن، دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جن بھگتاں نیتز کھول دے ہرن پھرن، نج نین کر رُشنائیآ۔ توں داتا دانی کرنی کرن،

کرتا پُرکھ تیری وڈیاں۔ کوڑی کریا ہوئے روگ سب دے جھڑن، مایا ممتا رہن نہ پائیا۔ گرسکھ گرسکھ نال مول نہ لڑن، گُرمِت گُرمِت دے بُجھائیا۔
چرن پریتی بخش اُپر دھرنی دھرن، دھول ساچی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیاں۔ سچ نشانہ کہے پر بھ دے برہم
مت، برہم وِدیّا اک پڑھائیا۔ سَت سنو کھ دھیرج دے سَت، اگنی تَت گوائیا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، امرت میگھ اک برسائیا۔ اپنے ملن دی کھول دے
اکھ، پرتکھ رُپ نظر آئے گسائیا۔ ساچے سنتاں جھولی پا دے حق، پورب لہنا ویکھ وکھائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ناتا جاون چھڈ، کوڑی کریا پرے
سٹائیا۔ جگت جہانوں ہو جان اڈ، اکو تیری اوٹ تکائیا۔ لیکھے لا دے ساڈھے تن ہتھ کایا مائی ہڈ، چم درشتی دے بدلایا۔ ترے گن مایا لگی بُجھادے اگ،
ساتنک سَت کرائیا۔ بن مکے کعبیوں کرا دے حج، حُجرہ کایا حق وکھائیا۔ شبد اگنی وجا دے ناد، ڈھولک جھینا لوڑ رہے نہ رائیا۔ نام سنا دے بودھ اگادھ،
رسنا جہوا چکے سرب پڑھائیا۔ آتم پر ماتم بنا دے اک سماج، دُجی رسم نہ کوئے جنائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ امرت بخش بوند
سوانت، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، سَتجک ساچا راہ وکھائیا۔ تیرے ناؤں دی سارے گاؤں اکو گاتھ، نام کلمہ اکو رُپ سمائیا۔
تیرا جیکارا اکو آئے آواز، تُوں ہی تُوں ہی راگ الایا۔ تُوں مالک خالق آد جگادی واحد، لاشریک تیری سرنائیا۔ اپنا حکم کر عائد، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔
سچ قانون بنا قواعد، دھارا اپنی دے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ سچ تیری سرنائیا۔ نشان کہے پر بھ بخش دے
دھیرج سَت سنو کھ، جیواں جتناں دے سمجھائیا۔ اپنے نام دی بخش چوگ، کوڑی ترشنا دے مٹائیا۔ ہوئے کٹ دے روگ، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ جنم
جنم نہ ہوئے وجوگ، اگلا وچھوڑا دے کٹائیا۔ اپنے نال کر دُھر سنوگ، دُھر سنوگی میل ملائیا۔ بھاگ لگا دے کایا کوٹ، ساڈھے تن ہتھ مندر و بے
ودھائیا۔ انحد نادی و بے چوٹ، دُھن راگ اک شنوائیا۔ سَت سرُپی نظری آئے جوت، پرکاشوان تیری بے پرواہیا۔ لہنا دینا مک جائے ہرکھ سوگ، چنتا
غم نہ کوئے ستائیا۔ نت نوت تیرا درشن کریئے اموگھ، سوچھ سرُپی تُوں ہی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ سرشت سبائی
دے سمجھائیا۔ دھرم نشانہ کہے سُن میرے ٹھاکر، پر بھ ابناشی تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں گہر گمبھیر ڈونگھا ساگر، بے انت تیری وڈیاں۔ تُوں جودھا سوربیر

بہادر، بلدھاری اک اکھوائیا۔ کرپا کر کریم قادر، قدرت تیرا راہ نکائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ بن عادل، عدالت اکو اک لگائیا۔ جھگڑا مُکا دے مقتول قاتل، چھری وچ ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ اپنا جلوہ نور دے دے باطن، ظاہر ظہور تُوں ہی نظری آئیا۔ گر اوتار پیہ پیغمبر کلیاں اندر جس نوں آکھن، نعمیاں وچ صلاحیا۔ کلاماں وچ دیون بھاشن، سلاماں وچ نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تُوں شاہو بھوپ وڈ راج راجن، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی تیری محتاجن، لوڑ بندی وست جن بھگتاں جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرم نشانہ کہے پرہ کر دے رحمت، رحمان تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے نال سہمت، فرقہ نظر کوئے نہ آئیا۔ کلج سرشتی درشتی ہوئی احق، ساچی سکھیا ہتھ کسے نہ آئیا۔ کسے نے بدھی دھوتی کسے نے بدھی تہمت، کوئی تمبیاں پڑا بدن رہیا پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اپنے شبد دی مار اکو سینت، سچ اشارے نال اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کاتی ویکھ وکھائیا۔ ست نشانہ کہے میں ویکھیا کلج صدی بیس، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ ملا شیخ مسانک بھلے کلمہ حق حدیث، حضرت کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات اوچ نیچ، راؤ رنگ کھہ مرے لوکائیا۔ پنڈت پاندھے کایا ہوئی نہ کسے ٹھنڈی سیت، گنگا گوداوری جمنا سرتی امرت جام نہ کوئے پیائیا۔ گر نتھی پنتھی تیری سچی نظر نہ آئی پریت، ہوئے ہنگتا مایا ممتا بیٹھے گڑھ بنائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم جن بھگتاں آتم تیری کرے اڈیک، انتر انتر دھیان لگائیا۔ تُوں واحد لاشریک، سچ توفیق نور خدائیا۔ تیری دھار عجب باریک، جگ نیتز نظر کوئے نہ پائیا۔ تُوں رحمت کر بختیش، رحمان تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ دھرم نشانہ کہے پرہ کھول دے پڑا، بھرم بھلیکھا سرب کڈھائیا۔ جن بھگت گولا بنا اپنے در دا، درویش ہو کے الکھ جگائیا۔ تُوں مالک گھر گھر دا، لکھ چوراسی وچ سمائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے کولوں ڈردا، بھے وچ سرب لوکائیا۔ تیرے آگے کوئی نہ اڑدا، جو گھڑیا بھن وکھائیا۔ کوٹن کوٹ وشن برہما شو تیرے چرن دوارے سیو کردا، آد جگاد جگ چو کڑی نیوں سیس نوائیا۔ تُوں مالک خالق مہربان اپنی کرپا کردا، محبوب تیری وڈ بے پرواہیا۔ چار گنٹ دہ دشا اٹھ ویکھ گنی سڑدا، صدی چودھویں تت اگت نہ کوئے بُجھائیا۔ جُبرے حق کوئی نہ وڑدا، مندر ساچے آسن کوئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے جنائیا۔ ست نشانہ کہے پرہ

ویکھ کلجک مایا، لکھ چوراسی بندھن پائی۔ گھر گھر تیرا ناؤں بھلایا، دبے سچ نہ کوئے ودھائی۔ کوڑی کریا وچ بھرمایا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنایا۔ ساچا ستگر
 کسے نظر نہ آیا، پرکھ اکال تیرا درس کوئے نہ پائی۔ کوٹن کوٹ گرو کلجک رہے اکھوایا، ستگر تیرا نور ظہور نہ کوئے رُشنائی۔ کرپا کر بے پرواہیا، لوکات ہو
 سہائی۔ تُوں آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت زرگن سرگن اپنا ویس وٹایا، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ چار گنت دہ دشا برہمنڈ کھنڈ جیرج اندج اتھج سیتی پری
 لوء آکاش تیرا راہ تکیا، جل تھل بیٹھے نین اٹھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ابناشی کرتے ہو سہائی۔ سچ نشانہ کہے میں تیرا نشان، تہ
 بن سکے نہ کوئے جھلایا۔ تُوں مالک خالق دو جہان، ست ستوادی اک اکھوایا۔ میں نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں آیا وچ جہان، لوکات پھیرا پائی۔
 تیرا بناواں سچ ودھان، ساچی دھارا اک پرگٹائی۔ چار ورن دا اک گیان، شتری براہمن شودر ویش دیاں سمجھائی۔ بھو چکا کے شاستر سمرت وید پُران،
 انجیل قرآن گیتا گیان پڑدا لاہیا۔ کھانی بانی ویکھاں مار دھیان، پت پر میثور تیری اک سرنائی۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ حکمران، میں حکمے وچ رکھاں لوکائی۔
 نو کھنڈ ست دیپ منن تیری آن، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ پہلوں بھگتاں دیواں گیان، ساچے سنتاں بخشاں مان، گرکھاں کراں پہچان، گر سکھاں در گھر
 ملاں آن، ست ستوادی تیری ساچی سیو کمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے چرن کول ملے وڈیائی۔ ست رنگ نشانہ
 کہے میں سب توں وکھرا، میری بنت نہ کسے بنائی۔ نہ کسے حساب کتاب لکھایا وچ اکھراں، چار جگ گنت نہ کوئے گنائی۔ نہ پر بھو تیری کتاب دا اٹایا کسے
 پترا، ستاں سطران والی سمجھ کسے نہ آئی۔ جس ویلے میں بھگتاں گھر چڑھیا لکھ چوراسی پینا خطرہ، خطرے وچ لوکائی۔ خون ابلے قطرہ قطرہ، بوند بوند اپنا
 رنگ دکھائی۔ جہاں چر میں ہویا رہیا مکرا، اپنی نہ لئی انگڑائی۔ کسے نے کھادھی گاں کسے نے کھادھا بکرا، پر بھ نوں دوویں گئے بھلایا۔ پیغمبراں کولوں
 بھیتا لے کے چھترا، شرع دتی بنائی۔ ہُن کلجک انتم ہو کے آواں اتھرا، ضد وچ آیا من کدے نہ جایا۔ چار گنت دہ دشا تیرے حکم دا جھلے اندھیرا
 جھٹھرا، کوڑی کریا جڑ دے اُکھڑائی۔ تیرا حکم کوئی نہ مثال دیوے لکیر اُتے پٹھرا، پٹھراں والی لکیر انتم مٹ جایا۔ جس گوہند نے تیرا ہنڈھایا اک ستھرا،

اوہ تیری دئے گواہیا۔ پاربرہم پت پر میثور اگے کھیل کرن نہیں دینا کوئی مسخرہ، بھنڈاں وانگ بھنڈی بھگتاں نال کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر داور، در ٹھانڈے دردی ہو کے منگ منگائیا۔

☆ ۱۴ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی ہر جیت سنگھ دے گرہ ☆

ست نشان کہے پر بھ میری ارداس، تخت نواسی میننتی اک سناپیا۔ تیرے بھگت سنت سدوسن تیرے پاس، جگ چو کڑی نہ ہوئے جدائیا۔ تیرے
ملن دی رکھن آس، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ لوکات نہ ہون اُداس، حیرانی من کوئے نہ پائیا۔ تیرے گیت اندر گاؤن سواس سواس، پون پونی سیو
کمائیا۔ چرن کول سیوا کرن بن کے داسی داس، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ بن قیمت وکن تیرے ہاٹ، دوجا حصہ نہ کوئے ونڈائیا۔ پت پر میثور پت اُہناں
لینی راکھ، پتو نتا ہو کے دیا کمائیا۔ سدا تیری منزل چڑھن گھاٹ، سنمکھ تیرا درشن پائیا۔ کلجک ویکھ اندھیری رات، نیتزنن اپنا آپ کھلائیا۔ ابناشی کرتے
اُہناں بچھ وات، جو جگ جنم دے تیری آس رکھائیا۔ دیوا باقی کملاپاتی نج گھر کر پرکاش، بوند سوانتی کھ چوائیا۔ نام پدارتھ بخش دات، سچ سوغات
سگندھی والی جھولی پائیا۔ اٹھے پہر رکھ پر بھات، ان دن اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ سچ نشانہ
کہے کر کرپا، دین دیال کرپال تیری وڈیائیا۔ جن بھگتاں کوڑی رہے کوئی نہ بیتا، روگ سنتاپ نہ کوئے ستائیا۔ پورب پوریاں کر دے لکھت بھوکھتا، بھو
ابھیدا آپ کھلائیا۔ اپنے گھر داس دے اکو ہندسہ، جسدا انکڑا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ توں مالک جیو جن کا، ہرجن تیری آس رکھائیا۔ توں پارکھو ساچے من
کا، من کا منکا دے بدلایا۔ توں داتا ساچے دان کا، نام ندھانا دے ورتایا۔ توں روپ اگمی کاہن کا، کوٹن کوٹ کاہن کرشن تیرے چرناں بیٹھاں سیس
ٹکائیا۔ توں رام دسرتھ بیٹے رام کا، کوٹن کوٹ تتاں والے رام تیری سیو کمائیا۔ توں ست سروپ صاحب سلطان کا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، مہربان ہو سہائیا۔ سچ نشانہ کہے میرے محبوب، مجت تیری منگ منگائیا۔ صوفیاں دس دے اپنا اُچ عروج، جتھے محفل بے پرواہیا۔ چوداں طبقات

نالوں رکھ محفوظ، حفاظت اپنی وِچ لکھایا۔ قلعہ کوٹ بنا دے سچ مضبوط، جگت شتر و دھاہ سکے کوئی نہ رانیآ۔ سدا سدا سد رہنا موجود، حاضر حضور نظری آئیآ۔ تیرا نام نہ ہووے نیستو نابود، وجود نظر کسے نہ آئیآ۔ اپنا دے دے سچ ثبوت، صبر صبوری اک درڑائیآ۔ توں صاحب بھگتاں سدا مقروض، قرضہ اپنا دے چکائیآ۔ گوبند ایسے کر کے لکھ کے گیتیتوں ست خطوط، خطو کتابت بن اکھراں تیرے نال رکھائیآ۔ تیرا کھیل کوئی نہ جان سکے محدود، آر پار حد نہ کوئی درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ترائیآ۔ ست نشان پر بھ کر منظور، بیننتی ساچے در سٹائیآ۔ درش دکھاؤنا حاضر حضور، جوت سروپی جوت رُشائیآ۔ جن بھگتاں بخش دینے قصور، کسر اعشاریئے نال اڈائیآ۔ تیرے بردے ہوئے مزدور، در ٹھانڈے سیو کمائیآ۔ ایہناں نوں سولی چڑھنا نہ پئے وانگ منصور، پٹھی کھل نہ کوئے لہائیآ۔ تخت نواسی ساچے عادل تیرا سچ سچا دستور، غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں دئیں وڈائیآ۔ پرم پُرکھ پرماتم تیرا بھنڈار سدا بھرپور، پُرکھ اکال دے ورتائیآ۔ اپنے چرن دا بخش دے سرب سرور، رس اکو اک دکھائیآ۔ مانس جنم لکھ چوراسی وچوں نہ جائے فضول، فاضل فضل رحمت دے کرائیآ۔ تیرے ملن دا پیر پیغمبر دس کے گئے اصول، اصلیت دے جنائیآ۔ تیرا حکم سدا معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ ساچے سنتاں بخش دے چرن دھوڑ، دھوڑی لکھا خاک رمائیآ۔ چتر سگھر بنا دے مورکھ موڑھ، مورکھ موڑھے اپنے رنگ رنگائیآ۔ ناتا توڑ دے کوڑو کوڑ، سچ سچ دے ورتائیآ۔ بھگتاں کولوں چنگا رہنا نہیں دور، نیرن نیرا ہو کے پھیرا پائیآ۔ کلجک چار گنٹ دہ دشا پایا فتور، فتوے وِچ سرب لوکائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ امام تیرا نام کر کے گئے مشہور، کل کلکی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے اک ور، جو نانک انگد بخشش کیتی کھڈور، کایا کھڈا ویکھ دکھائیآ۔ ترے گن گنی ات بجھے تندور، تپش ہوس دے مٹائیآ۔ من واسنا بھجے نہ بندر وانگ لنگور، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیآ۔ تیری صفت دا اکو ملے شعور، شہنشاہ تیرا ڈھولا گائیآ۔ جوتی جاتے ساچا بخش دے نور، نور نورانہ نظری آئیآ۔ مان تٹ جائے کوہ طور، جو موسیٰ منہ دے بھار سٹائیآ۔ عیسیٰ ویکھ کے کہے حاضر ہویا حضور، مریداں مرشد پار لنگھائیآ۔ محمد کہے میرا رہیا نہ کوئی غرور، غربت دے چکائیآ۔ کلجک انتم صدی چودھویں پروردگار سانجھیاں غریب نمائیاں عرض کرے منظور، سچ توفیق اپنی اک جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، سچ

نشانہ ہر آپ جنائیا۔ دھرم نشان کہے پر بھ اپنی کرپا نال کر دستخط، منظوری دے کے حکم سنائیا۔ لوکات مڑ کے آیات، وطن بے وطن ہو کے پھیرا پائیا۔ کدے چولا ہنڈھایا کایات، ہن نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دی دے دے اکھ، جگت اکھیاں نظر کسے نہ آئیا۔ ہر دے اندر سما دے سچ، جوٹھ جھوٹھ باہر کڈھائیا۔ کایا مائی کنجن بنا دے کچ، کاچی گگریا لیکھے لائیا۔ نو دوارے مک جائے حد، سکھمن ٹیڈی بنک راہ وچ نہ کوئی اٹکائیا۔ تیرے بھگت سنن تیرا چھند، اندر انحد نادی ناد وجائیا۔ آتم سیجا سونا سدا پلنگ، بھگت سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ سرت سوانی نہ ہووے رنڈ، گھر شبدی میل ملائیا۔ لیکھا جک جائے سورج چند، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ پڑدا لہ جائے برہمنڈ کھنڈ، چوداں لوک اکو نور نظری آئیا۔ بھو مکا دے ہنگ برہم، پاربرہم اپنی دیا کمائیا۔ تیرے بھگت سہیلے تیرے گھر پین جم، جنم جنم وچوں بدلایا۔ ترسنا مٹا دے کوڑی طم، تمنا اپنے نال رلائی۔ رڑھدا بیڑا دے بنھ، کھیوٹ کھیٹا ہو کے دیا کمائیا۔ ویکھیں اپنے بھگتاں کدی نہ دیویں ڈن، ڈن والی ہور بہت لوکائیا۔ سچ نشانہ کہے جنہاں مل گئی پر بھو تیری سرن، سرنائی اک رکھائیا۔ اوہ دس ہور کیہڑی ترنی ترن، بن تیرے سرور دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہ کیہڑی مرنی مرن، جو مر کے تیری جوت وچ سمائیا۔ اوہ کیہڑی پوڑی چڑھن، جس دے ڈنڈے چڑھیاں تیرا نور نظری آئیا۔ پُرکھ اکال کہا اوہ میری سرنی پڑن، نیویں نیویں لاگن پائیا۔ سدھے سکھنڈ دوارے وڑن، راہ وچ نہ کوئے اٹکائیا۔ ایہو جہاں بھگتاں نوں گر اتار پیر پیغمبر سارے سرتے چور کرن، وشن برہما شو دوئے جوڑ کے واسطہ رہے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساجن ساچی دیا آپ کمائیا۔

☆ ۱۴ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ ☆

پگ تن مکھ سپس سہاوا، جنہاں اُپر ہر جو دیا کمائیا۔ اُہناں ہنس بنائے پھڑ کے وچوں کاواں، کاگوں ہنس اڈائیا۔ گود اٹھاوے جوں پُتراں ماواں، بال انجانے ویکھ وکھائیا۔ درگاہ ساچی ساچا لا کے ناواں، بندی خانے وچوں بری کرائیا۔ جنم کرم دارہے کوئی نہ ہاوا، ہوئے دے مٹائیا۔ جوتی نال جوت ملاوَن

دا کر کے دعوا، عدالت اِکو اک درسا ئیا۔ میل ملا کے نال کسیر جہاں بھگت بھراواں، رِوداسے نال جوڑ جڑا ئیا۔ ترازو کُنڈا تول کے اپنے نال ساواں، رنگ اِکو اک چڑھائیا۔ پھڑ کے گلے لگاواں باہواں، ڈگدیاں لئے اُٹھائیا۔ پار کرا دئے شِوہ جگت دریاواں، کوڑی دھار نہ کوئے وہائیا۔ بلہاری اُنہاں گُرکھیاں گُرکھیاں جاواں، جو بن بن بیٹھے پاندھی راہیا۔ سمجھ والیاں نوں اگلا لیکھ سمجھاواں، بُدھ بیک کرائیا۔ سو حرف سو پُرکھ نرنجن دا اپنا ناواں، پت پر میثور اپنی آپ کرے وڈیا ئیا۔ ہنگ برہم لکھ چوڑا سی جیو جنت سرشٹ سبائی بناواں، نرگن ہو کے نرگن ونڈ ونڈا ئیا۔ راجیاں دا راجا مہاراج اکھواواں، سچکھنڈ نو اسی سچا شہنشاہیا۔ شیراں دا شیر بلدھاری سنگھ اپنا زور پرگاٹاواں، دُجا ثانی نظر کوئے نہ آئیا۔ وشنوں ہو کے گھر گھر در در سب دی سیو کماواں، مان وڈیائی نہ کوئے رکھائیا۔ بھگوان ہو کے ایتھے اوتھے دو جہاناں آد جگاد اِکو حکم سناواں، نہ کوئے میٹ میٹ مٹائیا۔ سَتجک تریتا دواپر کلجک گُر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں جے جیکار کراواں، بن جیکار بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جس جیکار دا ڈنکا گوہند کولوں وجاواں، فتح اِکو ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنی کھیل کھلا ئیا۔ سوہنگ اکھڑٹوں میرا میں تیرا، دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ مہاراج سب توں وڈا شیرا، سنگھ پُرکھ اکال وڈی وڈیا ئیا۔ وشنوں ہو کے برہما بدھا بیڑا، اپنے وچوں لیا پرگٹا ئیا۔ بھگوان ہو کے سب نوں پایا گھیرا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال اپنے وچ چھپائیا۔ جے جے کرا کے سب دا کر دے نہیرا، اِکو اپنا حکم منائیا۔ پگ تن کھ سس سہاوا، سوہنی وٹی ودھائیا۔ کلجک جیو پنج تت دا پُتلا باوا، بُورا ہویا سمجھ کوئی نہ آئیا۔ بن سوچیاں سمجھیاں بن سنگر ملیاں ایویں کردا رہے واہوا واہوا، واحد بھو کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نانک جیسا سوہنگ سو، ٹوں میرا میں تیرا تیرا میرا اِکو نور نظری آئیا۔ آد انت تیرا جاواں ہو، ہوکا دے کے گیا سنا ئیا۔ لکھ چوڑا سی نالوں ہو نر موہ، ناتا پُرکھ اکال جڑا ئیا۔ دُھر دا لے کے ڈھو آ ڈھو، ستنام جیواں جتناں گیا ورتائیا۔ مہاراج کہہ کے اُسدی چرنی گیا چھوہ، سنگھ شیر من کے اُسدی اوٹ تگائیا۔ وشنوں ہو کے اگلی پچھلی سنی سو، سو بھا وچ وڈیا ئیا۔ سری بھگوان کسے نال نہ کرے دھروہ، اُچی دے کے آواز گیا جتا ئیا۔ جے جیکار کرے سب برہمنڈ لوء، دیوت سُرگن گندھرب وشن برہما شو رہے جس گائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بے پرواہ بے پرواہی

وچ سمانیا۔ سوہنگ کرے آتم پر ماتم ملاپ، وچھوڑا کوئے نظر نہ آئیا۔ مہاراج سب دے کٹنہارا پاپ، دُرمت میل دھوایا۔ شیر سنگھ سب دا بنے راکھا
 راکھ، رکھک اک اھوایا۔ وشنوں ہو کے گھر گھر دیکھے مار جھات، بُھکھا رہن کوئے نہ پائیا۔ بھگوان ہو کے سب دے میٹے روگ سنتاپ، ست ستوادی
 اکو گھر جنایا۔ جنہاں نے بے جیکار کیتا اُہناں نوں ملیا ساکھیاں، سانجھا یار ہو کے اپنا رنگ رنگایا۔ نانک گوہند کہہ کے گیا صاف، سرشٹ درشٹ آپ
 جنایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہہ کے گئے اوہ رسول پاک، پروردگار نورِ الٰہیہ۔ کون جانے کس دے نال اوہدا ہووے اتفاق، اتفاقا اپنا میل ملائیا۔
 گوہند لکھیا اک بھوکھت واک، سوہنا بند بنایا۔ میرا پرَم پُرکھ پتا پُرکھ اکال سب دی پیجھے وات، واہوا اپنا ویس وٹایا۔ اوہ اگئی دے سائجھی سب نوں
 گاتھ، بودھ اگادھ کرے پڑھایا۔ بدھیوان کوئی نہ سکے واج، واک گیانی سمجھ سکے نہ رانیا۔ جو نام پیار سنگر پریکی ہوئے مُشتاق، نشاور اپنا آپ کراپیا۔
 اُس دا لہنا نیتز نیناں دیونہارا کرے بے باق، دُھر دا لیکھا جھولی پائیا۔ رسنا جھوا بٹی دند کرے اکھراں والا پاٹھ، انتر آتم پر ماتم اپنی وکھری دے پڑھایا۔
 جتھے منکیاں والی مالا نہیں کوئی ساتھ، ہتھیاں والی چرکھڑی نہ کوئے بھوایا۔ لکھن والی نہیں قلم دوات، کاغذ شاہی رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ جن بھگتاں بخش
 ۱۳۰۰ کے اوہ اجپا جاپ، جگ جیون داتا جیون وچوں جیون دے بدلایا۔ پیر تن کھ سارے اوہ پاک، پت پُنتِ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چو کڑی نِت نوت نرگن سرگن سد دیونہار وڈیایا۔ سو کہے پر بھ سرب ویاپی، آد انت اک اھوایا۔ ہنگ کہے پر بھ وڈ پر تاپی،
 مہاراج اھوایا۔ مہاراج کہے میرے بل دا سرب محتاجی، شیر سنگھ میری وڈیایا۔ وشنوں کہے میں گھر گھر دیواں بھاجی، دُھر دی وست ورتایا۔ بھگوان
 کہے میں جگ چو کڑی کھیاں کھیل اپنی اگئی بازی، بن کے نوٹ آ دُھر دا سوانگ ورتایا۔ کوٹن کوٹاں وچوں لوکمت تھوڑے گرکھ کراں راضی، جنہاں
 اپنے نال ملائیا۔ میں ویکھاں کدے نہ کوئے شرع نمازی، تِلکاں والیاں نہ کوئے وڈیایا۔ جو انتر آتم میتوں منگدے ساتھی، اُہناں دا سنگ نبھایا۔ اوچاں
 نیچاں بن کے کملاپاتی، پت پر میثور ہو کے ویکھ وکھایا۔ جنہاں نے سنگر شبد تحم دی من لئی آکھی، آخر پڑدا دیاں تڑایا۔ بجر کپاٹی کھول کے تاکی، ساچا
 نور دیاں چکایا۔ نرگن جوت جگا کے گھر ساچا دیوا باقی، اگیان اندھیر دیاں مٹایا۔ آتم سیجا دا بن کے آپ نواسی، بھومکا اپنی آپ سہایا۔ اگلی دساں پھیر

باقی، بے وطنانِ محکم سنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دئے وڈیائیآ۔ جن بھگت کہن پر بھ تیرے ملن دا کی لائبھ، اِکو وار دے
 سمجھائیآ۔ سانوں سرشتی کہندی ایہہ کردے نہیں کوئی جاپ، شودوالے مندر مٹھ نظر کوئے نہ آئیآ۔ اِشان کر کے لاہندے نہیں سنتاپ، امرت ویلے اُٹھ
 نہ دھیان لگائیآ۔ ابناشی کرتا ہسّ کے کہے آؤ لنگھو تھانوں وکھاواں بھگتاں والی جماعت، جتھے اِکو اک پڑھائیآ۔ نہ کوئی دوس تے نہ کوئی رات، گھڑی پل نہ
 ونڈ ونڈائیآ۔ نہ کوئی قلم نہ دوات، نہ کوئی کاغذ نہ کوئی شاہیا۔ نہ کوئی پتا نہ کوئی مات، اِکو پتا پُرکھ اکال نظری آئیآ۔ جس دا جگ چوڑی اِکو اک باب،
 دوجا حساب نہ کوئے کڈھائیآ۔ جس دی اِکو اک آواز، اِکو راگ سنائیآ۔ جس نوں دسّ دتا توں میرا میں تیرا دوجا نہیں کوئی ساک، سگلا ناتا دتا تڑائیآ۔ اوہ
 گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت سدا سہیلا رہیا جاگ، جگت آلس نندرا نیڑ کوئے نہ آئیآ۔ اُہناں دا اِکو پُرکھ اکال اوہ پُرکھ اکال دا جاپ، سری بھگوان اُہناں
 دے ڈھولے گائیآ۔ اُہناں دے کول کی لین آؤن پاپ، جنہاں نوں پت پر میشور اپنی گود اُٹھائیآ۔ اُہناں دے کوٹ جنم دے قصور کر کے معاف، بری
 خانہ دئے وکھائیآ۔ اوہ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، مہر نظر نال ترائیآ۔ اوہ کیوں کرن نگی جہی بات، جنہاں نوں وڈے توں وڈا ملیا شہنشاہیا۔ اُہناں کی
 کرنا اکھراں والا جاپ، جنہاں نوں امنگی دولت جھولی رہیا پائیآ۔ ویہہ سو اِکی لنگھن دیو میں سب نوں دسّ دیوں صاف، کی کُچھ بھگون ہتھ وڈیائیآ۔ جن
 بھگتاں کسے نوں کچھڑ چکاں کسے نوں ڈھاک، کسے نوں کندھیا اُپر اُٹھائیآ۔ نالے اپنے ملن دی دسّ کے جاج، سدھا راہ وکھائیآ۔ جتھے گر اتار پیر پیغمبر
 جھک کے اپنا رگڑن ناک، سو پُرکھ اکال دا سچا دوارا درگاہ ساچی سو بھاپائیآ۔ اُس دا بھو بیان دساں نال وضاحت، وجہ اگلی دیاں سمجھائیآ۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گہر گسبھیر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیآ۔

☆ ۱۴ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی اجیت سنگھ دے نوت ☆

ست نشانہ کہے سُن صاحب سِری مہاراج، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگتاں حصّہ دے دے بھاگ، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ دوس رین اٹھے
 پہر رھن تیری یاد، اُبھل بُھل کدے نہ جائیا۔ نام بھنڈارا بخشش کر کے ساچی داد، دات اپنی جھولی پائیا۔ کایا مندر اندر دیوا باقی جگا دے چراغ، جوتی
 نور کر رُشنا یا۔ جنم کرم دا پورب دھو دے داغ، دُرمت میل کٹائیا۔ کوڑی کریا ترسنا بُجھا دے آگ، امرت میگھ برسائیا۔ دُھن آتمک سنا دے اک
 آواز، راگاں ناداں ڈیرہ دے ڈھائیا۔ آتم پر ماتم اپنا بنا لے سماج، دوسر نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو تیرا نور نظری آئے واحد، واہوا کہہ کے ڈھولا گائیا۔
 اہنناں توں پڑھی نہیں جانی آگے نماز، سجدہ اکو اک کرائیا۔ بن تیتھوں کسے دا کرن نہ ہو ر آداب، ادب تیرا اکو بھائیا۔ دین مذہب دے وچوں کر دے
 آزاد، دین شرع شریعت بندھن دے کٹائیا۔ کُھ پڑدالاہ دے نقاب، سنمکھ ہو کے نظری آئیا۔ جے تیتھوں کچھ نہیں ہندا دے دے سانوں جواب، در
 تیرے منگ منگائیا۔ پُرکھ ابناشی کہا واہ شاباس، سچ نشانے تیری بے پرواہیا۔ میں کُل مالک ہو کے سب دا باپ، کیوں بچیاں دیواں ترسائیا۔ جنہاں دے
 نال مل کے اپنا بناواں جاپ، بن بھگتاں بھگون راگ نہ کوئی الائیا۔ میں اہنناں دا ہو کے رھواں داس، بن داسی داس سیو کمائیا۔ آسا منسا پوری کراں
 خواہش، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ بن میری کرپا میرے اُتے کسے دا کدے نہ آیا وشواش، وشو روپ نہ کوئے سائیا۔ بے شک ہنورے اندر میٹوں بھگتاں
 کہا بد معاش، جو ول چھل کر کے اپنا وقت لگھائیا۔ آگے ہن سب دا پڑدا کر دیاں فاش، اوہلا نظر کوئے نہ آئیا۔ گرکھیاں کر کے جنم کرم مُعاف، مُعافی اکو
 جھولی پائیا۔ جے کوئی زبان دا ہو یا گستاخ، غصّہ گلہ دیاں گوائیا۔ چرن دھوڑی ٹکا لا کے اہنناں مستک ماتھ، متھرا والے کاہن نالوں آگے دیاں پہنچائیا۔
 جتھے سچھنڈ نواسی وسے آپ ابناش، ست ستوا دی ڈیرہ لائیا۔ جتھے تتاں والا کوئی نہ کرے راج، رعیت روپ نہ کوئے وٹائیا۔ جتھے صاحب سلطان اکو اپنے
 سیس سہائے تاج، جس دی آد جگاد بدلی نہ کوئے کرائیا۔ سچ نشانے تیری پچھلی کہانی رکھی یاد، جس ویلے شبدی سٹ لیا پر گٹائیا۔ میرا اشارہ لکڑی بنیا راڈ،
 ڈنڈا اک اھوائیا۔ جس دے نال تینوں لیا گاڈ، گڈ کے پھیر اپنا ناؤں گاڈ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشنہار سچ

سرناہیا۔ سچ نشانہ کہے پر بھو میں ویکھیا تیرا شد دوتی، دو جہاناں پھیرا پائیندا۔ جس دے کولوں وشن برہما شو شکر منگی بھوتی، چرن دھوڑی تھوڑی ہتھ
 پھڑائیندا۔ جس دا نام اگنی بوٹی، نشہ اٹھے پہر رکھائیندا۔ جو نت نوت جن بھگتاں کرے بُتی، در در گھر گھر پھیرا پائیندا۔ آتم اٹھاوے کایا اندر سُتی، نام
 ہلونا اک لگائیندا۔ پھڑ کے چوٹیوں کر دے اُچی، نیتز نین اکھ کھائیندا۔ تُوں سب دے نالوں سُچی، سوکھم روپ در سائیندا۔ کیوں بیٹھی اندر لُکی، تیرا
 صاحب تیتوں ملن آئیندا۔ کیوں بیٹھی آپ رُٹھی، بن ہر رُٹھیاں نہ کوئے منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در
 تیرے اکھ جگائیندا۔ سچ نشانہ کہے میں ویکھیا تیرا اوہ نقطہ، جیہڑا ایکے دے پچھے دتا لائیا۔ جس دا حساب کتاب اپنے ہتھ رکھیا پُختہ، جگ چوکڑی سکیا نہ
 کوئے بدلائیا۔ جد ونڈیں جن بھگتاں بن قیمتوں مُفتا، مہر نظر نال ساچی جھولی پائیا۔ جسدا کھیل حکم سدا درُست، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جس ویلے ہر
 بھگت لنگھ کے جاندے اگے سورگ بہشتا، اپنا پندھ مُکائیا۔ اوتھے اُس نقطے دے اشارے نال مہاکال ویکھنہارا سب دیاں لُٹاں، فہرستاں اپنے ہتھ اٹھائیا۔
 جنہاں دا پرَم پُرکھ اُتے نِچا، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ جو گر اوتار پیر پیغمبر دی چرنی رہیا ڈگدا، اوہنوں اشارے نال سمجھائیا۔ اوناں چر سری بھگوان
 کدے نہ ریکھدا، جب تک جن بھگت ساچا سنت نہ روپ وٹائیا۔ اوہ کسے دے اُتے نہیں پتیبدا، حکم سناؤن والے سارے اوسے دا راہ وکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سلطان وڈی وڈیائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے سُن اُستے پرکاشی، در تیرے اکھ جگائیا۔ جے
 تُوں ہن پُرکھ ابناشی، ابناش اپنا ناؤں دھرائیا۔ اپنے نال رلا لے اپنے ساتھی، جن بھگتاں جوڑ جڑائیا۔ ساچے اسو گھوڑے پاکھر پا کاٹھی، زین اپنا تنگ
 کسائیا۔ کھسٹا چھڈ دے ایراپت ہاتھی، اس دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جا کے ویکھ جن بھگتاں دی منزل اوہ گھاٹی، جس دی ادھواٹی نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہ
 تیرا راہ رہے جھاکی، جھاکیاں جگت رہے تجائیا۔ اُہناں دا لہنا دے باقی، پچھلا حساب مُکائیا۔ ست دوارے بندھانائی، ناتا دُھر دا جوڑ جڑائیا۔ جے صاحب
 تُوں سچکھنڈ نواسی، بھگت سہیلے کیوں در در رُلائی۔ مہربان ہو کے من آکھی، آخر اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 صاحب حسین حسیناں وچوں مسکین مسکیناں وچوں تعلیمیاں کرے تلقین، تلقیناں دا مالک ہوئے آپ ادھین، ادنیٰ ہو کے جھٹ لنگھائیا۔ مہاراج شیر

سنگھ وِشنوؤں بھگوان، شکار کھیڈن والا بڑا شوقین، لکھ چوڑاسی کھڈاں بلاں جنگلاں جوہاں اُجاڑ پہاڑاں مندر مسجد شودوالے مٹھ تیرتھ تٹاں اٹھسٹھ ہٹاں
برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ سمنڈ ساگراں وچوں سارے باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل
ساچا ہر، مہر نظر نال بھگت سہیلے پار لنگھائیا۔

☆ ۱۴ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی لیفٹینینٹ مہندر سنگھ دے نوت ☆

ست نشان کہے میں ہتھ سنگھ جگدیش، پُرکھ اکال دین دیال دتی وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی من حدیث، در ٹھانڈے نیوں نیوں بیٹھے
سیس جھکائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جسدی اولڑی ریت، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی دھار چلائیا۔ جو ساچے دھام اولڑا بیٹھا اک اتیت، ترے گن وچ
کدے نہ آئیا۔ سو صاحب سلطانا ہر مہربانا شاہ پاتشاہ شہنشاہ ٹھیک، ٹھاکر سوامی وڈ وڈیائیا۔ نت نوت سدا سہیلا ست ستوادی جھولی پائے بھیکھ، بھچھیا اپنا
نام ورتائیا۔ نو سو پُرائوئیں چوکڑی جگ پچھوں کلج رہیا بیت، منزل منزل اپنا پندھ مکائیا۔ چار گنٹ دہ دشا پھری دروہی مندر مسیت، شودوالے مٹھ
گرودوار رہے گرلائی۔ جھکڑا پیا اوچ نیچ، راؤ رنک راج راجان شاہ سلطان سائک ست نہ کوئے ورتائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی آتم پر ماتم کرے نہ
کوئے پریت، دھر دا میل نہ کوئے ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ست نشان کہے میں ہتھ بھگت، بھگوان دیوے
وڈیائیا۔ سوہنا ویلا سہنجنا وقت، دو جہاناں وچے ودھائیا۔ ویکھاں جیو جہان جگت، لکھ چوڑاسی پھول بھلاییا۔ کوٹن کوٹاں وچوں نظری آیا گرکھ وِلا نام
خُماری وچ مست، مستک نوری جوت کرے رُشنائیا۔ نچ نیز نچ آتم نچ گرہ صاحب سوامی کرے درس، حرص ہوس آپ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائی۔ سچ نشان کہے میں پکڑاں پر بھ دی اوٹ، دوجی آس نہ کوئے رکھائیا۔ جس دا نور ظہور اگما نرمل جوت، ریکھ
رنگ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر سوچ نہ سکے سوچ، بے انت بے انت کہہ کہہ بیٹھے سیس نوائیا۔ جس دی شاستر سمرت وید

پُران انجیل قرآن کھانی بانی کر نہ سکی کھوج، سَتَجگ تریتا دواپر کَلجک بَججے واہو داہیا۔ سو صاحبِ سوامی انتریامی ٹھاکر پورا سَکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی درگاہ ساچی جانے اپنی مَوَج، مقامے حق لاشریک نور نورانہ بیٹھا اپنا ڈیرہ لائیآ۔ اوس دے ہتھ اک توفیق، بھگت سہیلا بن رفیق، تعریف کرے وِج لوکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ست رنگ نشانہ کہے میں ویکھیا لوکما، کَلجک اتم دھیان لگائیآ۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اتر پورب پچھم دکھن چاروں کُنٹ اندھیری رات، ساچا نور نہ کوئے چکائیآ۔ اتم پر ماتم ساچا کرے نہ کوئے پاٹھ، رسنا جہوا بتی دند ڈھولے سرشت سبائی رہی گائیآ۔ سچ پریتی ساچا جُڑیا کسے نہ نات، جگت ناتیاں وِج ویکھی لوکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دھر دی کرنی کار کمائیآ۔ دھرم نشانہ کہے میں ویکھ کے سرشت سبائی کرم، نہکرمی تیتوں دیاں جنائیآ۔ تیری کوئی نہ منگے ساچی سرن، دھر دی اوٹ نہ کوئے رکھائیآ۔ جھگڑا ویکھیا شتری براہمن شودر ویش چار ورن اٹھاراں برن، اتم برہم سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کریا کر کے لٹن، جھگڑے وِج دسی لوکانیا۔ ساچا پوڑا مول نہ چڑھن، ساچے مندر بہہ خوشی نہ کوئے منائیآ۔ میں اکو عرض آیا کرن، آرزو خواہش تیرے آگے ٹکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، سچ دے مان وڈیائیآ۔ دھرم نشانہ کہے سُن میرے پرہ، پرہ پُرکھ دیاں جنائیآ۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھگت سہیلے آپ لبھ، نرگن ہو کے سرگن کھوج کھجائیآ۔ کوڑی کریا میٹ دے حد، حدود ساچی دے سمجھائیآ۔ امرت جام پیا دے مد، مست خُماری اک چڑھائیآ۔ مایا ممتا وچوں کر دے اڈ، کوڑا ناتا دے تڑائیآ۔ اکو ڈھولا سنا دے چھند، جس دے گایاں تیرا میل سچ سمجھائیآ۔ انتر اتم دے اند، رس اکو اک دکھائیآ۔ جوت نرنجن چاڑھ چند، دیوا باقی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ سچ سوامی سینے سدا تیرے سنگ، سرتی شبد وِج سمائیآ۔ دھن اناد سنا مردنگ، انراگی راگ جنائیآ۔ اتم سچ سُنجنی ویکھ پلنگ، بن پاوا چول بنائیآ۔ مہربان ہو کے جن بھگتاں اندر لنگھ، کیوں بیٹھا کُھ چھپائیآ۔ جھگڑا رہے نہ کوئی ہنگ، برہم پار برہم پرہہ اپنا میل ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دھر دا لہنا دے چکائیآ۔ ست رنگ نشانہ کہے پرہہ کَریا کر، صدی ویہویں دے گواہیا۔ نو نو چار اندھیرا آوے ڈر، بھے بھو بھرم نہ کوئے مٹائیآ۔ سنت سہیلے سچن آپے پھڑ، بن کے پاندھی راہیا۔ نرگن نرویر نراکار سنگر ہو کے اندر وڑ، شبدی گر تیری شرنائیا۔ منزل اگئی اپنی چڑھ، سچ

سنگھاسن خوشی منایا۔ اِکو نُورِ ظہورِ بخشِ نرائنِ نر، ناری نر دھیان لگایا۔ گر اوتارِ پیرِ پیغمبر دے کے گئے ور، سرِ شٹِ سبائی مات سمجھایا۔ کلجک انتم جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پرگٹ ہووے نرائنِ نر، نورِ نورانہ وڈی وڈیایا۔ کوڑی کریا قلعہ توڑے ہنکاری گڑھ، ہوئے ہنگتا دے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگھر ساچے دے وڈیایا۔ ستِ نشانہ کہے آ ویکھ پر بھ ٹھاکر، سوامی تیری سب نے آس رکھایا۔ کلجک ویکھ ڈونگھا ساگر، بھوری وِچ سرب لوکایا۔ کسے نظر نہ آئے کریم کرتا قادر، نیتز لوچن اکھ نہ کوئے کھلایا۔ جودھا سورِ بیر بنے نہ کوئے بہادر، جو اپنا بھار لیے اُٹھایا۔ نرمل کرم نہ ہووے کسے اُجاگر، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ جگت وپاری دسدے تاجر، تیرا نام ہٹ نہ کوئے کھلایا۔ من واسنا سارے ہوئے پاگل، ویراگی نظر کوئے نہ آئیا۔ بھاگ لگانہ کسے ساڈھے تنِ ہتھ کایا گاگر، گھر گمبھیر تیرا درس کوئے نہ پایا۔ صدی چودھویں کر دے سچا عدل، پیرِ پیغمبر بیٹھے سیسِ نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہو سہایا۔ ستِ نشانہ کہے پر بھ کھول اپنی اکھ، جس دا رُپ نظر کسے نہ آئیا۔ سرب سوامی ہو پر تکھ، پت پر میثور وِیس وٹایا۔ جو گر اوتارِ پیرِ پیغمبر گئے دس، بھوکتاں وِچ جنایا۔ کل کلکی ہوئے پرگٹ، نہکٹک وِجے ودھایا۔ سب دا لیکھا کرے بس، بستے پچھلے گئے بندھایا۔ اگلا مارگ دیوے دس، دو جہاناں کرے پڑھایا۔ وِشن برہما شو چرنی جاون ڈھٹھ، گر اوتارِ پیرِ پیغمبر سیسِ نوایا۔ سنجک تریتا دوا پر کلجک بھججن وارو واری پندھ مکاون نٹھ نٹھ، بل اپنا آپ دھرایا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ اک درڑایا۔ جس نرگن سرگن چلایا رتھ، بن رتھوا ہی ویکھ وکھایا۔ اوہ ویکھنہارا حقیقت حق، لکھ چوڑا سی کھوج کھجایا۔ لہنا دینا سب دا دیوے مستک متھ، پورب کرماں کھوج کھجایا۔ جو سب توں وکھرا سچکھنڈ دوارے رہیا وس، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچ دے وڈیایا۔ سچ نشان کہے ہو دِیال، ویلا وقت دے گواہیا۔ چاروں کُنٹ کوئے کال، مہاکال دے دُہایا۔ ترے گن مایا وجاوے اپنا تال، دہ دِشا ویکھ وکھایا۔ ساچی کرے نہ کوئی بھال، کلجک سادھ سنت بیٹھے مکھ بھوایا۔ آ کے ویکھ اپنے مُریداں دا مُرشد بن کے حال، بے حال رہے بللایا۔ جیہڑا گوہند تیرے آگے کر کے گیا سوال، اُسدا مصلہ حل کرایا۔ اوہ لکھیا نہ کسے وِچ کتاب، حرفِ شاہی قلم وِند نہ کوئے وِندایا۔ اُس دا حصّہ نہ کوئی باب، وجود وِچ نہ کوئے جنایا۔ اوہ تیرے دوارے سدا آزاد، پھاندی

پھند وچ نہ کوئے پھسائیآ۔ اوہ کدے نہ ہووے برباد، جگت نشان نہ کوئے گوائیآ۔ اوہدی کدے نہ بھلے یاد، یادداشت سب دی رہیا بنائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اٹھ اپنا کھیل ویکھ برہم برہمانڈ، برہماد تیرا راہ تھائیآ۔ ست رنگ نشانہ کہے میں دستاں ست، پرہم پڑکھ جنائیآ۔ جس نے
 تیرے پچھے لیکھے لائی اپنی رت، رتی رت تیری جھولی پائیآ۔ اوہدی جھولی پا دے پچھلا حق، حاکم ہو کے بے پرواہیآ۔ جس دی چرن سرن دو جہان رہے
 ڈھٹھ، پُری لوہ برہمنڈ کھنڈ گنگن پاتال زمیں آسمان سر نہ کوئی اٹھائیآ۔ جس دا ڈھولا نغمہ نام اگتا چھند، سرشت سبائی کائنات دین دنی آپ جنائیآ۔ جسدا نور
 نورانہ دو جہاناں سچا چند، ست سچ کرے رُشنائیآ۔ اُس دا کہنا اتم من، مناسب دی پور کرائیآ۔ جن بھگتاں لیکھے لا کایا مائی تن، تتوت اپنا دے جنائیآ۔
 دھر دا راگ سنا بن کن، آتمک دھن اُپجائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لہنا ویکھ دکھائیآ۔ ست رنگ نشانہ کہے جن بھگت جاگ،
 جاگرت جوت کر رُشنائیآ۔ شبد اگئی دی سُن آواز، جگت راگ پرے ہٹائیآ۔ بسمل ہو کے ہو بسما، وشو اپنا روپ نظری آئیآ۔ ابناشی کرتا وٹاوے اپنا
 سوانگ، سوانگی ہو کے کھیل کھلایآ۔ جس دی سارے کردے تانگھ، نیتز لوچن نین اکھ اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا
 جھولی پائیآ۔ ست رنگ نشانہ کہے ویہویں صدی دا اتم لیکھا، پڑکھ اکال دے مٹائیآ۔ جو اتم سب نوں پیا بھلیکھا، گڑھ بھرم دے تڑائیآ۔ چار جگ جو
 گر اوتاراں پیر پیغمبراں دین مذہب دھرم دالیا ٹھیکا، اتم ٹھیکیداری دے چکائیآ۔ لکھ چوراسی دا نظری آ اکو نیتا، نر نرائن روپ وٹائیآ۔ پچھے دیکھیاں تیریاں
 نکیاں نکیاں کھیڈاں، اگلا بھو دے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیآ۔ ست رنگ نشانہ کہے اٹھ دس ست دیپ،
 دھر دا تھم اک جنائیآ۔ پنا پڑکھ اکال توڑ نبھے نہ کوئی پریت، جگت ناتے جگت وچ تڑائیآ۔ ستجگ ساچی چلا دے ریت، ست دھرم اک سمجھائیآ۔ اتم
 پرما تم دس دے گیت، سو پڑکھ نرنجن ہنگ برہم کر پڑھائیآ۔ جھگڑا مکا دے اوچ نیچ، اکو روپ دے سمجھائیآ۔ لیکھا مک جائے ہست کیٹ، راؤ رنگ نہ
 کوئے اکھوائیآ۔ اکو کلمہ دس حدیث، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ ساڈا لہنا رہیا بیت، ویلا وقت دے گواہیآ۔ سچ امام آوے ٹھیک،
 مہندی اپنا رنگ رنگائیآ۔ دُور دُراڈا نظری آئے نزدیک، نیرن نیرا پندھ مکائیآ۔ کوڑی کریا مٹے اندھیرا تاریک، ساچا نور چند چمکائیآ۔ دُجا رہن نہ دیوے

کوئی شریک، ایشٹ درِ شٹ اِکو اک سمجھایا۔ کسے دواویوں منگن جائے نہ بھیکھ، دیونہار آپ ہو جایا۔ ناتا توڑ کے مندر مسیت، کایا کعبے دے سمجھایا۔ جس وِچ بیٹھا رہے سدا اتیت، در ٹھانڈے ڈیرہ لایا۔ رحمت مہر کرے بخشیش، بخشش جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھوِ ابھیدا دے کھلایا۔ ست رنگ نشانہ کہے پر بھ ہوکا دیواں نو کھنڈ، پر تھی دیاں جنایا۔ کلجگ کوڑ کڑیارا مٹنا بھیکھ بکھنڈ، دھرنی دھرت دھول رہن کوئے نہ پائی۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی سب دے وسنا سنگ، سدا سہیلا اک اکیلا ایکنکارا اِکو نظری آئی۔ جس دانام ندھان دو جہان زمیں اسمان وجنا مردنگ، لواں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں اک جنایا۔ جس دا میلا گر چیلان بن کے کھیل کیتا پُری اند، سو پندھ اپنا رہیا مُکایا۔ نال لے کے سورا سربنگ، سچ دوارا آوے لکھ، سنگھاسن پلنگ اِکو سو بھ پائی۔ جسدی لکھ چوراسی ڈوری شبد نال بدھی پتنگ، گڈیا اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سوامی انتریامی انتر سب دا ویکھ وکھایا۔ ست رنگ نشانہ کہے میں سنداواں دُنیا، دوہرا تال وجایا۔ آگے لیکھا نگ جانا رکھیاں مٹیاں، منیشتر نظر کوئے نہ آئی۔ مان ٹٹنا وڈ وڈ گنیاں، جگت وِدیا نہ کوئے چتر آئی۔ سب دیاں چوٹیاں جانیاں مٹیاں، جو بیٹھے پر بھو بھلایا۔ لیکھا رہنا نہ شیعہ سُنیاں، پروردگار سانجھا یار ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ وسدے رہنے نہ مندر محل اٹل جگت جہان کُلیاں، چار کُٹ دہ دشا پئے دُھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ سچ نشانہ کہے میں دسٹاں اخیر، آخر اک جنایا۔ کرے کھیل پر بھ پیراں دا پیر، پاربرہم بے پرواہیا۔ جس دی تصور کر سکے نہ کوئے تصویر، رُپ رنگ صفت وِچ نہ کوئے صلاحیا۔ جس دا کھیل بے نظیر، نظریہ اپنا رہیا بدلایا۔ کلجگ انتم شرع شراٹلی کٹ کے آپ زنجیر، دُھر دا تھم دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ رکھایا۔ ست رنگ نشانہ کہے جس ویلے میں لوکمتا چڑھدا، نو سو چُرانویں چو کڑی جگ بچھوں اپنا پندھ مُکایا۔ اوس ویلے گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت گر مکھ گر سکھ ہر بھگت لکھ چوراسی جیو جنت اِکو کلمہ پڑھدا، دُوجا نام نہ کوئے دھیایا۔ جے کوئی بنے تے پر م پُرکھ دا بردا، دُوجا رُپ نہ کوئے وٹایا۔ دو جہان بھے وِچ ویکھیا ڈردا سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ ابناشی کرتا مہربان ہو کے کرپا کردا، کرپن نردھن اپنے نال ملائی۔ اندر وڈ کے مندر چڑھ کے آتم پر ماتم آپے پھڑدا، سُر تتی شبد نال جُڑایا۔ سنت سہیلے اک اکیلے لوکمتا نرگن ہو کے سرگن

وردا، ناری کنت رُپ جنائیا۔ گر کُھیاں گر سِکھاں دوس رین آگے پچھے پھر دا، بھجنا پھرے واہو داہیا۔ اچ تک چو نہ جگاں وچ اکیاں نے سمجھیا ہر دا، باقی سمجھ
 کسے نہ آئی۔ شبد سُت دُلا مالک بنا کے گھر تھر دا، سچ دوارے دتا لکایا۔ اتم اوسے دی رکھی تیج اوسے دا بردا، بردہ بال رُپ نہ کوئے وٹائی۔ ایہہ
 کھیل اگتا پیر پیغمبراں منگیا چر دا، وید ویسا گیا لکھائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہا بن پروردگار اتم لیکھ نہ کوئے نہڑا، لہنا جھولی کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار دے بندھائی۔ ست رنگ کہے میں دینا ہوکا، دُھر دا تھم سنائی۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت مائس جنم پر بھ ملن
 دا موقع، ویلا گیا ہتھ نہ آئی۔ سری بھگوان کدی کرے نہ کسے نال دھوکھا، سچ سچ سکھیا دے درڑائی۔ ویکھو پال سنگھ دے نال تڑا اوہدا پوتا، سنگھ
 جگدیش و بے ودھائی۔ جس دے لیکھے لگا شکر والا کوٹھا، جٹا جوٹ دھاری ویس وٹائی۔ گل نہ الفی تیر اک لنگوٹا، دھوڑی خاک رامی۔ سوچ وچ آوے نہ
 کوئی سوچا، سمجھ چلے نہ کوئے چترائی۔ ست رنگ نشانہ کہے میرا تھم مناسب نوں اوکھا، اوکھا ویلا دے مُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ست ساچی دھار چلائی۔ ست رنگ نشانہ کہے مینوں سنجگ، ست دھرم اک پرگٹائی۔ کوڑی کریا لیکھا جانا مک، کلجک بیٹھے کُھ بھوئی۔ میں نام جپاؤنا
 سوہنگ اکوٹک، تڑت اتم پر ماتم نال ملائی۔ کلجک اوتھے پہنچ نہ سکے تیج، ادھواٹے بیٹھا رووے مارے دھائی۔ جن بھگتاں نال پر بھ دار ہے کوئی نہ لگ،
 سنمکھ ہو کے درس دکھائی۔ کلجک جوٹھیاں جھوٹھیاں صدی ویہویں کُھ وچ پینا تھک، امرت جام نہ کوئے پیائی۔ ساچے سنتاں سری بھگوان بناؤنا اپنے
 پُت، سُت دُلا رے گود اٹھائی۔ کلجک جیواں روندیاں گر لاندیاں کراوے نہ کوئی چپ، گر اوتار پیغمبر دیوے نہ کوئی گواہیا۔ ابا نشی کرتا ٹھاکر سوامی کوڑ
 گڑیاں نالوں گیا رُٹھ، رُٹھیاں پھیر نہ کوئے منائی۔ گر کُھیاں اُتے جائے تھ، مہر نظر آپ اٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان
 مہربان مہربان مہر نظر آپ اٹھائی۔ ست رنگ نشانہ کہے میں دیواں سچ اشارہ، ہلت پلت ویکھ دکھائی۔ میرا مالک اکو اینکارا، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔
 دُجا نشانہ رہے نہ کوئی وچ سنسار، سرشٹ سبائی بو جھ بُجھائی۔ حکمے اندر ہووے ورتارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ آگے اڑے نہ کوئی شاہ دارا، سکدارا ہر
 اکھوئی۔ لکھ چوڑا سی وچوں تھوڑیاں گر کُھیاں ویکھنا ایہہ نظارہ، باقی نظر کسے نہ آئی۔ جنہاں دے انتر اتم دے اشارہ، شبدی سینت نال سمجھائی۔ اوہ

بولکے اک جیکارا، تُوں ہی تُوں ہی راگ الایا۔ دُجا کرن نہ کوئے مُظاہر، مُزاحمت وِچ کدے نہ آئی۔ اِکو منگن درس گھر ٹھانڈے دربارا، میل ملنا سچّ
 ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لُکایا۔ سچ نشانہ کہے آیا پوہ چو داں، بیس اکیسا ہر جگدیا ویکھ وکھایا۔ دو جہاناں اندر ثابت
 رہے نہ کسے عقیدہ، مالک نظر کوئے نہ آئی۔ دین مذہب جو نِکا نِکا گر اوتاراں پپر پیغمبراں لایا پودا، سو ویکھنہارا تھاوں تھانیا۔ نو کھنڈ ست دیپ کرم
 دھرم دا ہندا ویکھے سودا، سٹے بازی جگت لوکایا۔ جو شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پر بھ منزل چڑھن دا بنی رہے پوڑا، مارگ اپنا آپ
 جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اچھل اچھیدا بھو اچھیدا اپنا اک درڑایا۔ ست رنگ نشانہ کہے میں ماراں اگئی مار،
 تھکم دیوے دُھر درگاہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر کے خبردار، آلس نندرا دیاں گوانیا۔ بھگت اٹھاراں کر بے دار، غفلت دیاں چُکایا۔ نانک گو بند کر کے چرن
 پیار، سچ سُنہرا دیاں سُنایا۔ اٹھو ویکھو ہر کرتا کل کلکی اوتار، نرگن نر ویر نر اکار نر نکار اپنا کھیل کھلایا۔ جس دانام کھنڈا ویکھے برہمنڈاں تکھی رکھے دھار،
 لُہار ترکھان نہ کوئے گھڑایا۔ جسدی پوجا سارے کردے رہے جگ چار، در در سیو کمایا۔ اوہ ویکھن آیا اپنا سنسار، سنساری بھنڈاری اپنے تھکم چلایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل انوکھا بن اکھراں ساریاں رہیا سمجھایا۔ ست نشانہ کہے میں ست دا متر، میت پیارا گیا سمجھایا۔ جس دی
 دھاروں آیا نکل، سونیاں وڈیاں لیکھے لایا۔ سرب سوامی بن کے سب دا پتر، پتا پوت گود اٹھایا۔ نال لاویں بھریاں چکڑ، جو من حق رضایا۔ صاحب
 سچّ تینوں سچیاں داسدا فکر، فیریاں اچوں فقرے اُہناں دے ڈھولے گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ ست رنگ نشانہ
 کہے میں جس ویلے جھلدا، لوکمت لئے انگڑایا۔ راکھا بناں بھگتاں کل دا، تتی وانہ لاگے رانیا۔ گرگھ بونٹا کدے نہ ہندا، پھل بھل آپ مات مہکایا۔
 سنت سہیلا سچّ تول تُلدا، ترازو اِکو نام وکھایا۔ میں لہنا دینا لیکھا دیواں پر بھ دی بھگتی لُل دا، انگنت نام دات جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کلج انتم میرا سنگ رہیا نبھایا۔ ست رنگ نشانہ کہے میں سب دا سنگی، پر بھ میرا سنگ نبھایا۔ سرشٹ سبائی دی کٹن آیا تنگی، تنگ دست نہ
 کوئے رکھایا۔ جنہاں دی پٹھ ہوئی تنگی، تنہاں اوڈھن دیاں لُکایا۔ جو او جھڑ پے گئے ڈنڈی، تنہاں مارگ دیاں سمجھایا۔ جنہاں دی واسنا ہو گئی گندی،

تہناں سنگدھی دیاں بھرائیا۔ جو پئے گئے خانے بندی، تہناں دے بندھن دیاں کٹائیا۔ ایہہ دھار سب توں وکھری چنگی، مندے چنگیاں نال رلائیا۔ کوئی لہجنا پئے نہ پاندھا پنڈی، پنڈت ودیا نہ کوئے پڑھائیا۔ اکو سند نام دُھر دی دے سندھی، ساچے مالک دئے جنائیا۔ اُہناں دی آتما کدے نہ ہووے رنڈی، جگت دُہاگن روپ وٹائیا۔ جنہاں نوں ملیا سورا سر بنگی، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ اوہ کسے دی کاہنوں کرن مچھندی، مچھندگی وچ کدے نہ آئیا۔ دین مذہب دی اُہناں اتوں لتھ گئی پابندی، پابند اکو چرن کول ہر ہر سچّی سرنائیا۔ دھرم نشانہ کہے میں بھگتاں داسگی، جنہاں نال مل کے اپنا وقت سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے تارے بھینگی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ست نشانہ کہے سُنو جگ سچّی، سچرا حال سُنائیا۔ سنگر پورا ہر سوامی اک کرائے مچن، اٹھسٹھ تیر تھ لوڑ رہے نہ رائیا۔ سنت سہیلا کر کے میلا گرکھ گر گر گھر گھر آوے سدن، سدا ہوکا اپنا نام جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی بھگت سہیلا، بھگون دیا کمانیدا۔ میل ملائے گرو گرو چیل، چیل گرو آپ اکھوانیدا۔ وسنہارا دھام نویلا، سچھند نواسی اپنا پھیرا پائیدا۔ کلجک اتم ویکھ کے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت بیلا، بیلیاں وچوں بلی بن کے نظری آئیدا۔ جن بھگتاں وقت ہون نہ دیوے دُھیلا، رُھیلا رُوح بُت دوویں پاک کرائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل جٹ نال مچھیدا، مجلس اپنے نال لگائیا۔

☆ ۱۵ پوہ ۲۰۲۱ بکری راوی کنڈھے نزدیک اوگرا ☆

ارجن کہے میری منظور ہوئی عرض، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ جس نے اندروں ونڈائی میری درد، باہروں کوڑا تھم میڈیا جگت شاہیا۔ اوس ویلے میں اپنے پریم دی لکھی اک فرد، اگتا لیکھ بنائیا۔ کرپا کرے ہر مردانہ وڈا مرد، مہربان بے پرواہیا۔ جنم کرم دا لہنا دینا بچھلا پورا کرے حرج، حاضر ہو کے جھولی پائیا۔ تریتے دواپردی پٹھی ہوئی نزد، کلجک اتم سدھی دے کرائیا۔ تن جگ دا بچھلا قرض، ترے گن اتیا حساب بے باق دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ارجن کہا سُن بھٹھیلے، دُھر دی دھار جنائیا۔ جیہڑا بدھک کرشن بان مارے، نکھی نکھی تیر چلائیا۔ اوس

دے پچھے تیتوں ملیا مانے، پنچھی پنکھی مانس دیہہ بدلائی۔ کرپا کرے آپ بھگوانے، صاحب سوامی ہوئے سہایا۔ نال لیا کے بال انجانے، بچے نڈھے اُنگلاں نال لگایا۔ جو آگے سدا سدا سد جن بھگتاں کھڑا رہے سرہانے، پیر گُرکھیاں اپنیاں نیناں نال تکا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا دُھر دا جھولی پائی۔ بھٹھیا لے تیری ویکھی سوہنی تپدی بھٹھئی، بھٹھیاں وچوں چنگی نظری آئی۔ جس دی اگت دے مٹھی، ہولی ہولی اپنی سیو کما ئیا۔ اودھر کھیل پُرکھ سمرتھی، جو اپنے بھانے وچ رکھائی۔ توں میرا درشن کریں اکھیں، انتر اک لو لائی۔ میں کتھا کہانی پتھی دسی، سچ دیاں سمجھائی۔ جس ویلے آؤنی ویہہ سو اگلی، لوکمت ملے وڈیائی۔ ابا نشی کرتا لے کے اپنی سکھی، گُرکھ ساچے دُھر دا سنگ بنائی۔ پندراں پوہ دی پچھلی مٹی، جس ویلے دتی وڈیائی۔ راوی کنڈھا سب دی سکی، آسا بھری ویکھے نین اٹھائی۔ گرو ارجن دے چرن نال اک نو دن دی چھوہی سی مچھی، مستک چرناں نال چھہائی۔ صاحب سنگر کہا سُن میری پنچھی، تیرا لہنا تیری جھولی پائی۔ اودھروں اک آواز اگلی آئی اُچی، پُرکھ اکال دتا سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائی۔ چرن لگی مچھی آیا سکھ، سکھ ساگر وچ سما ئیا۔ سنگر تیرے ملن دی بھکھ، میرے اندر آس ودھائی۔ میں سدا تیرے چرناں جاواں جھک، دُجا سیس نہ کسے نوائیا۔ صاحب سنگر ہولی جہی کہا اندروں کھ، آواز دتی سنا ئیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال آوے جن بھگت سہیلے گودی چکے اپنے پت، پت پر میثور ویس وٹائی۔ تیرا لہنا دینا پچھلا دیوے چک، مچھی توں مانس روپ دے بدلا ئیا۔ پُرکھ اکالا کھیل کرے اٹ، اٹ دیا کما ئیا۔ آتما سنگھ دا فوجا سنگھ ہووے دُلا راسُت، پر بھ سُنیاں لے اٹھائی۔ مچھی توں اُس دی پنچھی تیرا لہنا کچھ، پت پر میثور جھولی دیوے پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائی۔ مچھی کہے میں جل مینا، جل دھار وچ سما ئیا۔ توں صاحب سنگر وڈ پر مینا، بے انت تیری وڈیائی۔ تیرا کھیل لوک تینا، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائی۔ کون وار کون تھت کون مہینہ، لوکمت دے سمجھائی۔ جس ویلے پاربرہم پت پر میثور جن بھگتاں ٹھانڈا کرے سینہ، امرت میگھ برسا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صد دیونہار وڈیائی۔ ارجن کہا ایہہ کہانی وکھری، جگ جگ اتھاس نہ کوئے بنائی۔ کوئی سمجھ نہ سکے براہمن پتری، بھوکھ وچ نہ کوئے درڑائی۔ ایہہ لکھی نہ جائے لائیناں وچ ستریں، ہنسیاں وچ جوڑ نہ کوئے جڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر

نظر اٹھانیا۔ مجھی کہے گر کرپا دھار، اپنا بھو دے جنانیا۔ کی کوئی میرا بچھلا کرم سکيا وچار، نہکرمی اکھ کھلایا۔ ہوئی جہی شبدی کرگفتار، سنگر پورے دتا
 جنانیا۔ تیرا دواپردا وبار، پڑدا دیاں اٹھانیا۔ جس ویلے کرشن پُجھی لئی مار، جمننا وچ اپنا آپ پُچھانیا۔ تُوں مینڈک ہو کے اوہدے اُتے ماری چھال، اپنا بل
 دھرائیا۔ اوس نے پُچھیا دس تیرا کی حال، اوہ اپنا دکھرا رہیا جنانیا۔ کرپا کر میرے کرتار، کرپا بندھ تیری سرنايا۔ میں بُھل کے تیرے اُتے چڑھیا آن،
 میری مت مینٹوں نہ کوئے سمجھانیا۔ کس بدھ ہووے تیرا چرن دھیان، وچ جل دھارا جل جل تیرا میل ملايا۔ تھم نال کہا کرشن کاہن، اپنی آواز سنانیا۔
 کلج تیری آسا ہوئے پردھان، منسا پور کرائیا۔ جس ویلے گرو ارجن دیوے بلیدان، راوی وچ اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ اوس ویلے تُوں چرن لگنا آن،
 چرن دھوڑی نال تیرا مانس جنم دے بدلایا۔ پھیر میلا انت سری بھگوان، شاہ پاتشاہ سر اپنا ہتھ لکایا۔ جس دا جودھا ست سوربیر اک نوجوان، شبدی
 گوہند پھیرا پانیا۔ اُس کل وچ تیری ہووے کلیان، جسدا مل قیمت نہ کوئے چُکایا۔ تُوں بچیاں ورگی بچی بنیں نادان، آتم پوتر نظری آيا۔ پیو دادا تیرے
 ہووے نال، دادے دا دادا پرم پُرکھ اپنی گنڈھ پوانیا۔ ہوئی جہی کر کے نمسکار، دتا اوس سیس نوانیا۔ ہے پر بھو میں کسے دے وچ نہ آواں جال، ماہیگیر
 پکڑ باہر نہ کوئے کدھانیا۔ دس ہو ر کیہڑا ساتھی ہووے میرے نال، اگلا سنگ بنانیا۔ اوس نے دتا اک فرمان، دھر دی دھار جنانیا۔ اک بدھک تے دو
 اوس دے بال انجان، چوتھا چوبدار نظری آيا۔ بنویں درشن کرن والی جیہڑی چرنی ڈگے آن، سنجگ تریتا دواپر کلج پورب جنم دی وچھڑی ساری سنگت
 تیرے نال مل کے گاوے گان، گہر گمبھیر گوہند گن سنانیا۔ اوس کہا پر بھو میری کویں کریں پہچان، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھُجایا۔ کی میرا ہووے نام
 نشان، کس بدھ ناتا جگت جڑانیا۔ بھو ابھیدا کھول کے دسیا کاہن، اشارے نال درڑانیا۔ ویکھنہارا سری بھگوان، اُبھل بُھل کدے نہ جانیا۔ بے شک
 لکھاں کروڑاں کوٹن کوٹ جگندر کوراں ہوون وچ جہان، پر گوہند کل دی بچی جگندر اکو نظری آيا۔ ایہہ سُنکے بچن مہان، مینڈک وٹی اک ودھانیا۔ راوی
 وچ گر ارجن ملنا آن، کلج انتم میل ملاؤنا بے پرواہیا۔ دواپر کلج جل وچ کرنا اِشان، تن مائی خاک پانی وچ رکھانیا۔ بنا صاحب سنگر کرنی نہیں کسے
 کلیان، کرماں دا لیکھانہ کوئے چُکایا۔ جاں ویکھیاں تیا اوہ بھٹھایلا انجان، جس دی بدھ نہ کوئے چترانیا۔ اوس منگیا ایکا دان، جھولی اپنی آگے رکھانیا۔

جے میٹوں ملن آوے بھگوان، اِکلا میرے در نہ پھیرا پائیا۔ میرا پچھلا ساتھ ملاوے آن، وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ جوڑ جڑا کے جنم مرن دا لیکھا چُکائے جہان، دُوجی وار مات گربھ نہ پھیرا پائیا۔ بھاویں ڈھائی گھنٹے میرے گھر بن کے رہے مہمان، اِس توں بہتا حصّہ منگ نہ کوئے منگائیا۔ جے ڈھئیے والا ہووے نال نوجوان، گوہند دُھر دا سچا ماہیا۔ میٹوں جنگل بیلے وچوں لئے بھال، بن کے دُھر دا راہیا۔ جس دا نشانہ جُھلے وِچ دو جہان، دیوانہ مستانہ گرُکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ بھٹھیلے کہا ایہہ میرا کام، سَنگَر ہتھ وڈیائیا۔ سیتا پچھے پھریا رام، دسرتھ بیٹا بن کھنڈ کھو جے تھاؤں تھانیا۔ رُکمی پچھے لڑیا کرشن کاہن، ول چھل اپنی کھیل کھلایا۔ میں تد مناں جے میرے کوجھے کملے پچھے آپ پھرے بھگوان، بھگوان اپنا پھیرا پائیا۔ میں سَتا ہوواں نال آرام، اوہ سَتیاں لئے اُٹھایا۔ میں اوہنوں بردا ویکھاں کہ غلام، جو بھگتاں سیو کمائیا۔ کاہی بیلے وچوں کوں کرے میری پہچان، پھڑ باہوں باہر کڈھایا۔ گر ارجن کہا اوہ بندہ نہیں نہ انسان، حلیہ اک نہ کوئے جنایا۔ اوہ ایتھے اوتھے ویکھنہارا مار دھیان، لکھ چوڑا سیو جنت وچوں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے لہنے رہیا مُکائیا۔ جس ویلے مچھی نوں ملی اسیس، خوشی خوشی ڈھولے رہی گائیا۔ راوی نے کہا میرے وِچ چرن رکھن دی میٹوں دے دے فیس، میں تیرا تن تپدا ٹھنڈا دتا کرائیا۔ میٹوں دس اوہ کیڑا تیرا جگدیش، جو جگدیش ہو کے بھگتاں سیو کمائیا۔ گرُ ارجن کہا اُس دے تاج سوہے سیس، شہنشاہاں دا شہنشاہ پاتشاہاں دا پاتشاہ اکھوایا۔ اوہدی بھگتاں نال پریت، جُگ جُگ ویس وٹایا۔ اوہ تیرے کنڈھے آوے ٹھیک، ٹھا کر ہو کے پھیرا پائیا۔ اوہ کھیل کرے نیکن نیک، نیچوں نیچ سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا دے مُکائیا۔ راوی کہے میں اوس نوں راواں، جو رہبر اک اکھوائیندا۔ اوسے دا گن گاواں، جو گہر گبھیر دیا کمائیندا۔ اوسے دا درشن پاواں، جو وچھڑے میل ملائیندا۔ اوسے دے چرناں بیٹھاں اپنی چھاتی ڈاھواں، جس چرن چھوہ نال سنت سہیلے گرُکھ میلے اپنے رنگ رنگائیندا۔ اوہ اپنیاں بُجھاں وکھاوے باھواں، باھواں آگے ہتھ ہتھاں آگے اُنکلاں اُنکلاں آگے پوٹے چھوٹے چھوٹے میرے نال چُھہائیندا۔ میرے کرم بدل جان کھوٹے، جو کھوٹے کھرے بنائیندا۔ جس نے ویہہ سو ویہہ بکرمی رُوداس چُمار دے بنھائے ہوئے بکے جھوٹے، آر پار آپ لنگھائیندا۔ میں اُہناں دے

تارن آیا پوتے، جہناں دانا تا پال سنگھ نال جڑائیندا۔ ایس پر بھو دی سوچ کیا کوئی سوچے، سوچ سمجھ وچ نہ آئیندا۔ راوی کہا میرے بھاگ اٹھن سوتے، سٹی آپ اٹھائیندا۔ ایہناں بھگتاں ادھو چکار جا کے اک وار چکے اپنے موڈھے، موڈھا اگلے جہان دا آپ لگائیندا۔ اس توں آگے گر سکھ شتوہ دریا نہ کوئی کھاوے غوطے، دو جہاناں بیڑا پار کرائیندا۔ تار کے جائے وڈے چھوٹے، بردھ بال جوان ونڈ نہ کوئے دکھائیندا۔ جن بھگتو تہاڈے دُرمت میل کلیور پاپ سارے گئے دھوتے، چنتا چکھا غم نہ کوئے رکھائیندا۔ راوی کہے پر بھو اپنے چرناں توں لاہ کے موبے، اک دو چار براہمن دے سر اُتے رکھائیندا۔ جیہڑے گھمیاں کولوں منگے سی نال دھو کھے، اوہ گھمیاں دا لال لالو لال کیشن سنگھ روپ وٹائیندا۔ دوجا کوزہ کیشن سنگھ ہتھ پھڑا کے انتر آتم ایہہ سوچے، پر بھ لہنا دینا کوں مکھائیندا۔ جو پہنچنہارا سدا اپنے موقعے، کہار یار تیلی سارے پار کرائیا۔ تارا سنگھ اک واری وڑنا پانی وچ چھوٹے، جو گوڈیاں تائیں رکھائیا۔ جہناں وچ نہانا پیا کر کے لنگوٹے، ہُن تن نہ کوئے ٹھرائیا۔ جے پچھے براہمن ہو کے جہاناں کولوں کھاندا رہیا پروٹھے، ہُن بھگتاں نال امرت جام پیا۔ رل مل سارے کنڈھے اوس پہنچے، جس کنڈھے اُتے ارجن اک دھیان لگائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کھیل آپے سوچے، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔

ڈلے ویکھ گرمکھ تردے، ویلا پچھلا یاد کرائیا۔ جو سنگر بیڑے چڑھدے، تنہاں کھیوٹ کھیٹا بے پرواہیا۔ جن بھگت سہیلے میلے وچھڑے چردے، پھڑ باہوں جوڑ جڑائیا۔ سب دے ٹھنڈے کر کے جائے ہردے، ہر امرت میگھ برسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھار اپنے کندھ اٹھائیا۔ ڈلے ویکھ ونجھ مہانا، ہر چپو نام لگائیا۔ جس بیڑے تے چڑھے کوئی نہ راجا رانا، گرمکھاں گرسکھاں غریب منائیاں دے وڈائیا۔ جس دے پچھے ارجن مٹیا بھانا، راوی اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ سو جن بھگتاں دیون آیا دانا، داتا ہو کے پھیرا پائیا۔ سارے گاؤ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بھاگ بھرے بھاگ وچ جھولی پائیا۔

☆ ۱۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی اُجاگر سنگھ دے گرہ پنڈ چے بے ضلع گرداسپُر ☆

پُرکھ اکالا دین دِیالا سورا سرنگی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی دیا کمانیدا۔ آد جگاد جگ چوکڑی لہنا دینا دیوے دُھر دی وست منگی، نت نوت جھولی آپ بھرائیندا۔ جن بھگت اکیلا لیکھا جانے گروگر چیل کھیلے کھیل بوہ بدھ رنگی، ویس انیکاں روپ وٹائیندا۔ جنم جنم دا کٹنہارا خانہ بندی، کڈھنہارا واسنا گندی، دُرمیت میل آپ دھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیدا۔ ساچی کرنی کرنہار کرتارا، ہر کرتا وڈ وڈیائی۔ تریتا دوپر جس نے پار اُتارا، کلجگ اتم ویکھ وکھائی۔ پورب لیکھا جانے سارا، صاحب اُٹھل بھل کدے نہ جانی۔ متراں نال متر پیارا، پتا نال پوت دُلارا، شتر و آں اپنا رنگ چڑھائی۔ ونجاں وچوں ونج وپارا، ہٹاں وچوں ہٹ نیارا، سمرتھ پُرکھ آپ وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا مکاری۔ پورب لیکھا لہنا دیوے، نر نرکار وڈی وڈیائی۔ ابناشی کرتا الکھ ابھیوے، اگم اگوچر ویکھ وکھائی۔ رسنا جہوا جو نر ہر نرائن سیوے، انتر آتم دھیان لگائی۔ تس نوں جگ جنم دے ملدے میوے، امرت پھل کھوئی۔ اُس دے چرناں جھکدے دیوت سُر دیوی دیوے، کروڑ تیتپسا سیس نوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اُٹھائی۔ تریتا کہے میں ویکھیا تیرا روپ، ہر گھٹ واسی تیری وڈیائی۔ دوپر کہے میں ویکھیا تیرا کلبوت، بن تتاں نظری آئی۔ کلجگ کہے میں تیرا دیاں ثبوت، ست سچ سرب درڑائی۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سدا موجود، صاحب سوامی ایکا ایتکارا نظری آئی۔ جو بھگتاں اصل نال مکاون آیا سوڈ، شرح حساب اپنے نال گھڑائی۔ اگے کرن آیا محفوظ، بندی خانہ دے تڑائی۔ ساچا بخشن آیا عروج، عرشاں اُپر عرش ایکا دھام سہائی۔ پڑھاونہارا اک حروف، ساچا منتر رہیا درڑائی۔ پورب جنم دا لیکھا کر کے منسوخ، اگے لہنا دے مکاری۔ ناتاٹ جائے پنج بھوت، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش لوڑ رہے نہ رانی۔ اگم نگم دی آوے سوچھ، پڑدا اوہلا دے چُکائی۔ جنم کرم دی ترسنا میٹے بھوکھ، نہجھر امرت دھار وہائی۔ اہنا سجنناں نال تیرا کرے رسوخ، جو تریتا دوپر وچھڑے کلجگ لئے ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھید ابھیدا دے کھائی۔ پورب لہنا ویکھ پنچھی، پسچاتپ دے گوائی۔ پر م پُرکھ پت پر میثور اوہ کہانی لگے اچھی، جو مل کے بھگتاں نال بنائی۔ جس دی سار کسے نہ دسی، شاستر سمرت وید

پُران نہ کوئے جنایا۔ سُن حال احوال جو دیکھیا اکھیں، آخر پڑدا لاہیا۔ جس ویلے تیری دھار کرشن چرن ڈھٹھی، بدھک پھڑ کے لیا اٹھایا۔ اوس ویلے تیری اکھ دیکھی اک سوہنی سچی، نیناں نیر دھایا۔ بھگون جنہاں دی پریت تیرے نال لگی، اہناں دے نال میٹوں دینا ملایا۔ تُوں آد جگادی بھگت سہیلا جدی، پُشت پناہ دینی سرنایا۔ کرشن اوس ویلے مار چیرہ کہا گلہ کھٹی، دُھر دی دھار جنایا۔ جس ویلے پنچم نانک جوت جگی، ارجن روپ وٹایا۔ تینتوں تپاونی پینی بھٹھی، بن بھٹھیا لاسیو کمایا۔ اُس ویلے اندروں اپنی آواز دسیں، ہوکیاں نال سُنایا۔ میری ماری گئی متی، تیری سار کوئے نہ آیا۔ چرن دھیان کر کے ہتھ لوح اُتے رکھیں، اپنا مان ودھایا۔ جد دیکھیں تے دے ٹھنڈی، اگنی اگت نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہنا ویکھ وکھایا۔ پنچھی کہے میتوں رہے نہ پسچا تپ، جنم وچھوڑا نظر کوئے نہ آیا۔ میرا اندروں باہروں کھولنا تاک، نت تیرا درشن پایا۔ کرشن کہا اوہ میرا سب توں وڈا باپ، جس نے کوٹن کرشن کاہن رام دتے بنایا۔ جو زرگن سرگن ہووے ساکھیاں، لوکات ویس وٹایا۔ کلج اتم تیرا وڈا بنا ساتھ، بنس سر بنس دئے سہایا۔ بھٹھیا لے تیری جھولی پائے دات، ارجن گرو دئے گواہیا۔ جنہاں دا بدھک نال ساتھ، سوکر یار نال ملایا۔ جیہڑی مین چرن کول چھوہی مار جھات، اُس ملے وڈایا۔ جس نے دُھر دا منگیا ساتھ، اُسٹوں کندھیاں اُتے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دئے مُکایا۔ ویکھو لیکھا مکد مات، سو سٹگر آپ مُکایا۔ بنا سدیاں بچھیاں گھر بچھن آیا دات، وارتا بچھلی یاد کرایا۔ رَویداس نے نال پھڑی قلم دوات، لیکھا لکھت وچ گواہیا۔ پار کندھے پر بھ نے ماری آپ جھات، سارے سنگی ساتھی لئے بلایا۔ اکٹھے کر کے بخش دیوے نجات، جنم مرن دا گیڑ رہے نہ رانیا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، صاف سُتھرے دئے وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈایا۔ ارجن کہا بھٹھیا لے رکھیں چیتا، چیتن سُرقتی نال ملایا۔ جیہڑا شاہ سلطاناں نالوں غریباں نوں پار اُتارے اگیتا، اگلا لیکھا آپ جنایا۔ بھگت اُدھارن اُس اپنا لینا ٹھیکا، دُوجے ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ رکھایا۔ بھٹھیا لے کہا میں کیتا لگرم، نہکرمی تیری سار نہ آیا۔ ایہہ نہیں سی میرا دھرم، ادھر میاں دا تھم من کے بیٹھا سیس جھکایا۔ جے بخشش تے ساچی سرن، سرنگت اک درسایا۔ جس مندر اندر تیرے بھگت

سُہیلے وڑن، اُس دا در دینا کھلایا۔ چنگا ہندا جاں تیرے پچھے میٹوں ملدا ایہہ سڑن، تن مائی خاکی تیری بھیٹ چڑھایا۔ اِس جیون نالوں چنگا مرن، جس دے ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے دے لگایا۔ صاحب سَنگَر کہاگر ارجن، شبد سندیسہ اک سُنایا۔ ہر کا بھانا کوئے نہ آئے ورجن، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ تیرا لیکھا مکنا اکٹھیاں ہو کے باراں والی درجن، درجہ بدرجہ سارے جوڑ جڑایا۔ تیرا سہائی جودھا سُرپیر وڈ مردن، مرد مردانہ اک اکھوایا۔ راوی دا گھاٹ لنگھ کے سردل، در دوارے تیرے پھیرا پاپایا۔ اوہ کھیل کرے فردن فردن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک لگایا۔ بھٹھیا لا کہے میں کی سمجھاں، بدھ مت رہی نہ راپا۔ پر م پُرکھ تیریاں کیہڑیاں رمزاں، جو اشاریاں نال جنایا۔ میں تیرے تھلے ڈاہندا رہیا نکیاں نکیاں چھمکاں، جو ساڈھے تن ہتھ لکڑی نال ملایا۔ تُوں لاؤندا رہوں ہوئی ہوئی اپنیاں تنکا، بن تندى تند ستار وجایا۔ تُوں بھواؤندا رہوں میرے من کا منکا، مہربان دیا کمایا۔ میں منگدا رہیا ہو کے منگتا، تیرے در تے عرض سُنایا۔ میٹوں میلا ہو جائے بھگتاں سنگ دا، گرگھیاں نال وڈیایا۔ پھیر جاناں سَنگَر چولا رنگدا، دُرمت میل دھوایا۔ بے نظارہ بخشیں اپنی سیج پلنگ دا، ساچے تخت بہایا۔ اِس تُوں چنگا ویلا نہیں سوہنی ٹھنڈ دا، جو اگنی تت بُجھایا۔ لیکھا چک جائے کوڑی سرشٹی ورجنڈ دا، برہمنڈ چرناں ہیٹھ دبايا۔ میں اوہ در ویکھاں جتھے وشن برہما شو در کھلوتا منگدا، نیوں نیوں سیس نوایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈھولا گاؤے تیرے چھنڈ دا، دُھر دا راگ الايا۔ میں اوس دوارے اوس منزل اوس مقامے جاواں لنگھدا، جتھے حاضر حضور ظاہر ظہور نرگن داتا پُرکھ بدھاتا بیٹھا آسن لایا۔ لیکھا رہ نہ جائے کسے مہانے ونجھ دا، کھیوٹ کھیٹا اِکو نظری آيا۔ سُکھ ماناں اوس انند دا، جو گوہند گیا سمجھایا۔ پہلوں درشن کر کے گجری چند دا، پھر تیرے وِچ سمايا۔ جھگڑا چک جائے جیو پنڈ انڈ برہمنڈ کھنڈ دا، سگلی چنت گوايا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیایا۔ بھٹھیا لے تُوں تائی بھٹھی، اگنی بھیٹ چڑھایا۔ گہر گسپیر تیری آتم کرے ٹھنڈی، اُپر پھولاں ہار وچھایا۔ سَنگَر سیج سہاونی سب تُوں چنگی، جس نوں پیر پیغمبر کھوجن تھاؤں تھانیا۔ ایہہ شاہاں دیاں تختاں نالوں تیری منجی چنگی، جتھے مجلس لگی بے پرواہیا۔ تیری جنم جنم دی ورن ورن دی برن برن دی کٹ کے تنگی، سرن اِکو اک درسایا۔ اوہ تک لے اپنے پچھلے سنگی، جو دُور دُراڈے پھڑ کے تیرے نال

مِلانیا۔ شبد بھاجی دے کے گنڈھی، گھرو گھری لئے اُٹھانیا۔ راویوں پار تیری ویکھ کے سوہنی ڈنڈی، ڈنڈوت کردا آیا دُھر دا ماہیا۔ بے شک تیرے والاں وچ کسے نہیں واہی کنگھی، سَنگر پورا دُرمت میل اندروں دے دھوانیا۔ جھگڑا کرے نہ تیرا من فرنگی، ساڈھے تن ہتھ چلے نہ کوئے وڈیانیا۔ کوڑی کریا کڈھ کے واسنا گندی، سچ سمگری وچ رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار آپ سرناہیا۔ بھٹھی توں ملیا سَنگھاسن، ویکھو کھیل بے پرواہیا۔ بھگتاں نال بنیا ساتھن، سوہنا سنگ جڑانیا۔ جے جے جیکار برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش آکھن، گن گندھرب دیوت سُر ڈھولے جس رہے گانیا۔ جنہاں دا لہنا دینا ہر کرتا آپ آیا واپن، پُرب پڑا پھول بُھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ بھٹھی پچھوں ملیا ہر کا بھٹھ، جس کرم روگ دتا مٹانیا۔ اکو وار دُئی دوتی کریا اندر دتی کٹ، جوتی لمبوانگی لایا۔ نرمل نور جوت کر پرکاش، ساچا پڑا دے اُٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیانیا۔ ڈاہی اگت دا ملیا بدلہ، ہر انتر کھوج کھجانیندا۔ ایہہ تیرا پچھلا ساتھ سگلا، جو سگواں نال لیانیندا۔ اگے لہنا دے اگلا، بھيو ابھید آپ کھلانیندا۔ جن بھگتاں لیکھے لایا سچھنڈ دوار بنگلا، بگ بپڑا کوئی اوتھے رہن نہ پانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل وکھانیندا۔ ویکھ کھیل ہر کرتا کرے اُجاگر، سَنگھ اُجاگر دے وڈیانیا۔ اُٹھ ویکھ تیرے پچھلے یار بن کے آئے سَوداگر، رام سَنگھ پھیرا پانیا۔ جس دے نال اوہدے متر پتر شتر یاتر، سوہنا سنگ بنانیا۔ دربان پُتری کرن آئی خاطر، نوئے چندو ملی وڈیانیا۔ اوہ مینڈک مچھی لنگھ کے آیا پاتن، جس دا لیکھا رجن گیا جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ٹھانڈا دے جنانیا۔ اگت کہے میں ہو گئی ٹھنڈی، کاشٹ وچوں نظر کسے نہ آئیا۔ جس ویلے جن بھگتاں دی میٹوں آئی سَنگدھی، میں سَنگھ کے خوشی منانیا۔ جاندے ماہی کولوں اک وست منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جدوں مڑ کے پھیر اپنے پتن لنگھیں، پچھلا پندھ چُکانیا۔ اوس ویلے میٹوں نِمسکار کرن دیویں اپنے چرن ننگیں، جو جل دھارا وچ رکھانیا۔ جس پانہی نے لیکھ چُکایا براہمن پکھنڈی، ناتا لالو نال جڑانیا۔ اوتھے تیرے جاننیاں نوں آئی ہووے گنگی، گوداوری جمن سُرستی بن کے پاندھی اپنا پندھ مُکانیا۔ توں ہی توں ہی ڈھولا ہووے گاندی، گا گا شکر منانیا۔ اُس توں اگے اک گھن، جس دے اندر میں وسیرا رکھاندى، اپنا ڈیرہ لایا۔ میٹوں ویلا وقت یاد اوہ جس ویلے تیرے

پریم پیار اندر میری کھل گئی پراندی، مینڈھی سیس نظر کوئے نہ آیا۔ میں دسرتھ دوارے دی باندی، نکلیا اپنا نام جنایا۔ جس ویلے میں سنگت ویکھی
 جاندی جاندی، جاندی ویراں چرن دھوڑ چک کے مستک لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے لیکھے پور کرایا۔ لیکھا پور ہویا مکیا
 جھگڑا، جھنجھٹ دتا چکایا۔ آگے حکم ورتائے کرڑا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹایا۔ ناتا جوڑ کے ہر سنگت گھر دا، بھگت بھگوان لئے ترایا۔ مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، در دوارے آ کے وردا، وعدیاں نال وعدہ کیتا پور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تن دن پہلوں درشن
 دے کے پھیر آگے کھڑا، کھڑن توں پہلوں اگلا گھر ساکھیات دے وکھایا۔ غریباں دا موہری اک ایہہ غریب بندا، جس دا نصیب آپ دتا بدلایا۔ سری
 بھگوان جنہاں پھڑا اہناں نہ چھڑا، جنہاں دے اندر وڑا اہناں دا لاہ کے پڑا اپنا رنگ وکھایا۔ بھگتاں دا بردا سیوا کردا، در در گھر گھر اپنی الکھ جگایا۔
 بھٹھیاں اُتے کدے نہ سڑا، تئیاں توپاں اُتے چرن نہ دھردا، بن تتاں اپنا آسن لایا۔ جے ایہو جیہا کھیل ارجن نال نہ کردا، پر بھ نال میل کون ملایا۔
 نہ پر بھو نہ بھگت کوئی ایہتے آ کے وڑا، ایس دھرنی دھرت نہ ملے وڈایا۔ جتھے گرکھ گرکھ سنت سہیلا چرن دھردا، اوہو دھرتی سو بھاپایا۔ انج توں
 مالک تہانوں سب نوں بنا اوس گھر دا، جس گھر وچ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ سمنڈ ساگر جگت دریا نہ کوئے اٹکایا۔ جس منزل پوڑے کوئی نہیں چڑھدا، اوسے
 پوڑے گرکھ دتے چڑھایا۔ غریباں وچوں غریب نمائیاں وچوں نمنا پُرکھ اکال دین دیال سدا جن بھگتاں اپنے سیس اُتے دھردا، جگدیش اپنی سیو کمایا۔
 ویکھو منگی منگ دا پھل ملدا، دل دا دلدار جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈایا۔ جن بھگتو تئیں نہیں غریب، جگت مایا
 کم کسے نہ آیا۔ سنجگ دی اگلی ویکھو ترتیب، طرح طرح رہیا جنایا۔ سدی ویہویں رہی بیت، چوداں لوک دین دھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہہ کے
 گئے ٹھیک، بھوکھتاں وچ جنایا۔ جس ویلے آئے واحد لاشریک، پاربرہم پت پر میثور بے پرواہیا۔ سو سرشٹ سبائی دے نصیحت، حکم نال جنایا۔ جنہاں
 نوں سنجگ تریتا دوا پر کلج کر کے دتی وصیت، اہناں دا لیکھا دے مکایا۔ کھتتاں وچوں لیکھ کڈھکے اصلیت، اصل اپنی دھار سمجھایا۔ گرکھیاں دی اکو بنا
 کے ولدیت، جگت ناتے دے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سد دیونہار وڈایا۔ پلنگ کہے میرے اُتے چڑھیا کون، بیٹھا آسن

لایا۔ جس دے چار کُنٹ اِرد گرد پھردی اُنجا پون، اپنی سیو کما یا۔ جس دا کایا مندر اندر اُجڑیا کھیرا پر بھو آیا وساؤن، ساڈھے تن ہتھ مندر دے وسا یا۔ کوڑی کریا بُرج ہنکاری آیا ڈھاہون، مایا متا موہ دے گوائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے آیا ملاؤن، اکتھے کر کے جوڑ جڑا یا۔ چرن اِکا مستک آیا جھہاؤن، لہنا دینا راوی رہیا چکا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سدا سہیلا اک اکھوائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں ملیا تنہاں ملی وڈیا یا۔

☆ ۱۵ پوہ ۲۰۲۱ کرمی اُجاگر سنگھ دے گرہ پنڈ میاں ☆

ہر سنگر شبد اگتا کھوجی، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ بھگت وچھل ہر بھگوان چوجی، لکھ چوڑا سی بھو چکائیندا۔ ٹھاکراں دا ہر ٹھاکر موبجی، مجلس اِکو نام رکھائیندا۔ جنم کرم دے وچھڑے ویکھے روگی، بچھرت آپ ملائیندا۔ پھڑکے چوٹڈی کایا وچوں اُتلی بودی، سوئی سرتی آپ اٹھائیندا۔ لیکھے لا کے کملی کو جھی، درگاہ ساچی آپ وڈیائیندا۔ نام بھنڈارا کھول کے خانہ مودی، مدت پچھوں اپنی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی ویکھ وکھائیندا۔ دُھر دی کرنی ویکھنہارا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چوٹڑی برہمنڈ کھنڈ جس دا پسار، کھانی بانی اپنی کار کما یا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن پاونہارا سارا، تتاں اندر اپنا ڈیرہ لایا۔ شبد اگتی بن ونجارا، چار کُنٹ دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ جس دا لہنا اُس دا دینا پورب کرماں لاہے اُدھارا، قرضہ مقروض سر نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ہر گھٹ تھانیا۔ شبد کھوجی گرکھ چن دا، لکھ چوڑا سی ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا مکاوے گن اوگن دا، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھائیا۔ بھو کھلاوے آتمک دُھن دا، انحد نادی ناد و جائیا۔ پنڈھ مکاوے اگلی سُن دا، سُن سادھ نہ کوئے سما یا۔ سنت سہیلے گرکھ سجن آپے پچھدا، نرویر ہو کے پھیرا پائیا۔ لیکھا جانے ساڈھے تن ہتھ کایا مائی پنچ تت بُت دا، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش کھوج کھجائیا۔ پڑا لاہوے اپنا لُک دا، ساکھیات ست سروپ اپنا درس دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا دیونہارا وڈیائیا۔ شبد کھوجی دیکھے دو جہاں،

برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ دھرت دھول اپنا ویس وٹائی۔ سنت سہیلے لئے اٹھا، گر گر بھیو کھلایا۔ گر گھ سچے لئے جگا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ گر سکھ گوڑھے
 رنگ لئے رنگا، رنگ مجیٹھی نام چڑھائی۔ سچ سندیسہ دُھر دا دے سنا، بن اکھراں نام پڑھائی۔ بن دین دیال صاحب کرپال انتم پکڑے کوئی نہ بانہہ، سر
 ہتھ نہ کوئے لکائی۔ کلج سرشئی درشئی کوک رہی وانگ کاں، کاگ وانگ رہی گر لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔
 شبد کھوجی کہے میں آد جگاد جگ چوکڑی لہجدا، مائس مانکھ مائس گھر گھر ویکھ وکھائی۔ جنہاں دا پریم پُرکھ داناتا جڑیا پیو پُت دا، سو پتونے دیاں ملائی۔ لیکھا
 چکاواں مائس دیہی منکھ دا، لکھ چوڑاسی پھند کٹائی۔ جھگڑا چکاواں مات گر بھ دے دُکھ دا، دس دس ماس اگن نہ کوئے تپائی۔ لیکھا مکاواں اُلے رُکھ دا،
 سنمکھ ہو کے درس دکھائی۔ وقت سہاواں سہنجی رُت دا، چھبر ہر ہر نام لگائی۔ جس ویلے پُرکھ اکال دین دیال میرے کولوں بچھدا، جن بھگت اوس
 نوں دیاں وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا چکاوے تھاواں تھانیا۔ شبد کھوجی کہے میں ویکھیا نو کھنڈ، نو در سرشئی پھول بھلایا۔ نو
 رس کوڑ پکھنڈ، بھیکھی اپنا بھیکھ رہے جنائی۔ سُرَت سوانی سب دی ویکھی رنڈ، ہر کنت نہ کوئے ہنڈھائی۔ آسا ترسنا مایا متا ہوئے ہنگتا کوئی نہ ڈھاہوے
 کندھ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنایا۔ جوتی نور چڑھیا کوئے نہ چند، گھر وچ گھر نہ کوئے رُشنائیا۔ ڈو نگھی کندر میٹے کوئی نہ پندھ، سفری ہو کے سفر نہ کوئے
 چکائی۔ آتم پر ماتم مل کے گائے کوئی نہ چھند، رسنا جہوا بتی دند جگت کرے پڑھائی۔ تیرا ناواں نرنکار دیناں مذہباں وچ دتا وند، ست ستوا دی برہم
 برہمادی تیرا انراگی راگ نہ کوئے سُنائی۔ ست دیپ کوڑ گڑیار پاؤندا ویکھیا ڈنڈ، جوٹھا جھوٹھا ڈنکا رہیا وجائی۔ ساچے مندر کوئی نہ ویکھے لنگھ، نج نیز تیرا
 درس کوئے نہ پائی۔ توں داتا صاحب سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ جنہاں گر کھیاں لاویں اپنے انگ، انگیکار لئیں بنائی۔ اہناں ایٹھے اوٹھے دو
 جہان ہوویں سنگ، سگلا سنگ بنائی۔ لکھ چوڑاسی توڑ کے پھند، جم کی پھاسی دے کٹائی۔ نج آتم نج گھر نج گرہ دے کے پرمانند، پر ماتم اپنے وچ سمائی۔
 جنہاں تیرا ڈھولا گایا سو پُرکھ نرنجن اگمی چھند، سو ہنگ برہم لیکھا گئے مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، شبد کھوجی
 سنت سہیلے تیرے نال ملائی۔ شبد کھوجی کہے میں ویکھے چار جگ، جگ چوکڑی پھیرا پائی۔ انتم سب دی اوڈھ گئی مک، تھر نظر کوئے نہ آئی۔ سنجگ تریتا

دوا پر کلجک سرِ قدماں اُتے سارے بیٹھے سٹ، مان ابھمان چلے نہ کوئے چترائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر موڑ گئے کُھ، صدی ویہویں دسے نہ کوئے رُشنا یا۔ نو نو چار گھر گھر لگا دُکھ، اگنی اگت نہ کوئے بُجھائیا۔ گر کُھ وِلا سنت سہیلا جس تیری رکھی اوٹ، اوڑک اکو نام دھیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیا۔ شبد کھوجی کہے میں ویکھاں جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، دُنگھی کندر کھوج کُجائیا۔ گر کُھ سچے ساچے لاڑ، ہر جن ہر ہر دیاں ملا یا۔ جنہاں دا پچھلا لیکھا کوڑ گڑیا را دیواں پاڑ، اگلا تھم اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے تیج سوار، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ شبد کھوجی کہے میں جگت جہان لبھدا، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ جیہڑا گر سکھ ہر جو تیرا نام چیدا، دوس رین دھیان لگائیا۔ میں اُس دا پڑدا لاہواں اندر لی اکھ دا، رنج نیز کراں رُشنا یا۔ اوہ روپ بن جائے سچ دا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائیا۔ تیرے چرن کول سچ سرنائی ڈھٹھدا، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ ناتا چھڈ کے تت اٹھ دا، نو دوارے لیکھا دے مکائیا۔ تیرے پریم اندر ہسدا، پریتی اندر سیو مکائیا۔ سوہنا سُنھنا ویلا وقت بھگت بھگوان دواں دے ساچھے جس دا، جس دا جس شاستر سمرت وید پُران گا سکے نہ کوئے رانیا۔ ساچا بھگت ہر بھگوان تیرے دوارے وسدا، دُجے در آسن نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل الکھنا الکھ دا، الکھ اگوچر اگم اتھا اپنی کار کمائیا۔

☆ میاں تول اوگرے نوں رستے وِچ ☆

گنڈھی ٹٹی ٹٹی گنڈھی، گنڈھ اپنی آپ پھیر پائیا۔ ایہہ بھاگاں والی اوہ ڈنڈی، جتھے بالمیک بہہ کے نو دن ڈنڈوت کرائیا۔ اُس منگ اک منگی، منہ دے بھار ہو کے اکھ زمیں اُتے لکائیا۔ میٹوں تیری اک مچھندی، منسا اپنی دیاں جنائیا۔ جس ویلے سر شٹی بھرے نال پکھنڈی، تیرا ناؤں جان بُھلا یا۔ میں بہتر سال گزارے راوی گنڈھی، جس دی اتھاس دیوے نہ کوئے گواہیا۔ پندراں پوہ میٹوں ایہہ بھومکا لگی چنگی، میں بنا آسن آسن لیا وچھائیا۔ تیرے نام دی اٹھی ترنگی، ترت تیرا تھم سنائیا۔ جس ویلے لوکات میرے بھگتاں آئے تنگی، میں ویکھاں چائیں چائیا۔ ایس دا لیکھ گوہندنے لکھیا وِچ وار

چنڈی، چلتراں وِچ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلے لیکھے رہیا مُکایا۔ بالمیک کہا پر بھ تیری کتھے پیندی گنڈھ، بن ڈوری تند بندھایا۔ جتھے اپنا نام رہیا ونڈ، اوہ مندر دے سمجھایا۔ ابناشی کرتے شبدي مار کے اک چنڈ، ڈنڈا مُنڈی وِچ لگایا۔ میس پہلوں مان ابھمان توڑ کے گھمنڈ، وکار کھنڈ کھنڈ کرایا۔ پھیر بخشاں اپنا اند، چرن کول سرنایا۔ جس ویلے سنجک تریتا دوا پروی جاوے لنگھ، ویلا وقت سچ سہایا۔ اوس ویلے میری نہ کوئی سچ نہ پلنگ، دوشالہ نظر کوئے نہ آیا۔ مہربان ہو کے تیرے آسن دے اُتوں دی جاواں لنگھ، بن کے پاندھی راہیا۔ اوتھے تیریاں پچھلیاں سنگیاں ساتھیاں منگنی اک منگ، جو ڈاکے مارن والے نظری آیا۔ اُہناں نوں دسنا اک چھند، پچھلا چیتا دیاں کرایا۔ اوہ نیز رو کے کہن کی ساڈی جھولی پائی ونڈ، ایہہ ونڈ نہ سانوں بھایا۔ جویں اپنے بھگتاں دا آد جگاد جگاد آد رکھیا اند، اوہو اند سدا دے بنایا۔ کرپال ہو کے آواں بخشند، بخشش مہر نظر نال ترایا۔ تیری بھومکاتے آکے پچھلا لیکھ چکا کے آگے دیا کما کے چاڑھ جاواں اوہ رنگ، جس رنگ نوں گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تہاڈی اپنے سرتے کرماں جہاں والی چک کے پنڈ، جگ چوکڑی بیٹھا رہیا بھار اُٹھایا۔ اچ اوس دا آپ کر سنبندھ، لیکھا سب دا لیکھے وِچ لگایا۔ اُٹھو چلو ہُن آگے جے گاؤ چھند، اک ہو رہی بیٹھا راہ نکایا۔ جس نے پوجا کیتی سورج چند، پریت شوں نال لگایا۔ اوہ کہے میٹوں وی پاؤنی ٹھنڈ، نو قدم تے ڈیرہ لایا۔ میرے اُتوں دی بے خبر ہو کے نہ جائیں لنگھ، چرن چھاتی اُتے لکایا۔ میٹوں روگ اک بلغم والا کھنگھ، تیرا نام جین دی ستیا دتی گویا۔ سکھالا جہا دس کوئی ڈھنگ، بھتی بھگتی کیتیاں ہتھ کچھ نہ آیا۔ اوس ویلے کہا سورے سربنگ، سچ نال سُنایا۔ کلج اتتم جس ویلے میرے بھگت میرے نال گاؤں گے سوہنگ چھند، توں وی میرا ڈھولا لینا گایا۔ تیرا بیڑا رہے نہ وِچ دھار منجھ، ارار توں پار توں ارار پھڑ کے پار لنگھایا۔ پندراں پوہ دی اُتوں ویکھ آئی سنجھ، اپنی رُت رہی بدلایا۔ اُٹھ بلدھار تیرا کٹیا جائے پندھ، پاندھی گرکھ تیٹوں اپنے نال لے کے جان چائیں چانیا۔ اوس دی آسا کہے میٹوں رات نوں لگن نہ دیو ٹھنڈ، پر بھ چرناں کول دینا لکایا۔ جس ویلے میس پنچ وار سُن لئے تہاڈے چھند، شہنشاہ دے چرناں وِچ اپنا آپ مٹایا۔ جس ویلے ویکھاں بیٹھا اُتے پلنگ، ست رنگ نشانہ رہیا جھلایا۔ پھیر منگاں اگلی منگ، جس دے نال نہ ہوئے

جُدا ئیآ۔ میں اپنی تسبیح مالا پاتالاں دے تھلے آیا رکھ، اکاشاں وِچ دھیان نہ کوئے لگائیآ۔ کیوں میرا صاحب تریتے وِچ گیا دس، کلجگ انتم لواں ملائیآ۔
 دوپر لنگھ گیا ہسّ ہسّ، میری آسا آگے نالوں دُون سوائیآ۔ اچانک اُسے اُتے آن چڑھیا جھٹ، چرن نال دتا ہلائیآ۔ میری اوسے ویلے کھل گئی اکھ، دیکھیا
 بے پرواہاں دا بے پرواہ جوتی جاتا نظری آئیآ۔ میتوں ولیٹ لین دیو اپنی صف، بغلی لواں لگائیآ۔ جے گرگھو تئیں گئے تھک، اک ویراں بہہ کے اُٹھو
 میری خوشی خوشی وِچ منائیآ۔ میں تہاڈے نال پواں نٹھ، بھجیاں واہو داہیا۔ آگے میرے ماں پیو بھین بھرا دا اکھ، چالیاں قداماں اُتے راہ تکائیآ۔ آہ تھیں
 سی جتھے رہے وس، جھگی کنڈیاں والی بنائیآ۔ اوہ وی جھگھڑ وِچ گئی سی ڈھٹھ، آندھی دتی اُلٹائیآ۔ میری ماتا روپئی جھٹ، نیتز نیناں نیر وہائیآ۔ ہے پر بھو جے
 ساڈے ہووے وس، تیتوں ساری رات بنھ کے باہر پالے وِچ رکھائیآ۔ ساڈے خالی ویکھ ہتھ، کھان نوں ان دانہ گھر رہن کوئے نہ پائیآ۔ جے سانوں پتہ
 جاویں دس، تیتوں مل کے حال دیئے سنائیآ۔ اوس وقت اک آواز آئی جھٹ، دُھر دی دھار کرے جنائیآ۔ تئیں مرن دے پچھوں وی اپنا ستھر لینا
 گھت، اپنا ڈیرہ جمائیآ۔ کلجگ انتم پر م پرکھ آوے وت، بے وطن ہو کے اپنا پھیرا پائیآ۔ نال بھگتاں دا سوہنا ساتھ، سنگیاں نال خوشی منائیآ۔ جس ویلے
 آوے تہاڈی نیڑے واٹ، یاد پچھلی دے ستائیآ۔ نال لے کے جائے تہاڈی آس، چرناں نال جڑائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا
 دے مکائیآ۔ اوہ آس پچھلی پُرانی، تیتوں دیاں جنائیآ۔ آہ ویکھ تیرے سجن ہانی، آندھی گوانڈھی لے ہلائیآ۔ چل تیتوں پیاواں اوسے دا ٹھنڈا پانی، جس
 کنڈھے ڈیرہ لائیآ۔ کنیں سُن اوسے دی بانی، جیہڑا بان نرالے تیر چلائیآ۔ آسا کہے میں نمائی، نیوں نیوں لاگاں پائیآ۔ جن بھگتو گرگھو ساچے سکھو میتوں
 نال لے کے جانا میری واٹ پُرانی، بے پران ہو کے پرانیاں وانگ واسطے پائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کہا اٹھ سگھڑ سچئی سوانی، تیرا لیکھا دیاں
 چُکائیآ۔ آگے دیواں پد نربانی، سچ دوارے آپ لگائیآ۔ اے بھلیا نہیں کہانی، کہاوت اپنے ہتھ بنائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے
 کھیل ساچا ہر، آؤندا جاندا لیکھیاں وچوں لیکھے رہیا کڈھائیآ۔

آسا کہے میرے بھگوانا، تیتوں دیاں جنایا۔ اس توں آگے میرا رہندا سی نانا، جس نے تیری یاد کرایا۔ اوہدے ہتھ وچ ہندا سی اک کانا، جس دیاں قلمیں رہیا گھڑایا۔ اوہ دھرتی اُتے لاؤندا رہیا نشانہ، گوڈے اپنے اُتے لکایا۔ جس ویلے آوے سری بھگوانا، میرا بچھلا لیکھا لیکھے وچ رکھایا۔ آگے چکا دے آون جانا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔

گرکھ سنگھ ایہہ ڈباں والا کتا، بچھلا لیکھ دیاں جنایا۔ اک دن تیری پانہی کول ستا، ٹٹی جتی اپنے کھ لگایا۔ اُس نوں رس آیا جوں انگور کچھا، کھ سواد بنایا۔ وچار آئی کوں رویداس نوں بچھاں، کی رس ایہدے وچ لکایا۔ زبان بول نہ سکی پھر اندرے کھا دھا غصہ، غصے وچ پُرکھ ابناشی لیا منایا۔ پر بھو جے میرا منکھاں ورگا بناؤندا جُسا، میں چیار کولوں بچھاں، جو وتھیا گئے سنایا۔ جس دا چم کھ نوں لگا سکا، سکیاں ہرے کرایا۔ اودھروں اک سنی اگئی ٹکا، جو سوہنگ دھارا رہی جنایا۔ او سوان جس ویلے آوے ابناشی لچتا، نرگن ہو کے پھیرا پایا۔ توں جنم وچوں بدل کے ہوویں پھیر کتے دا کتا، نو جنم قطباں وچ لنگھایا۔ اُس ویلے مہربان مہر کر کے تیرا اجل کرے کھا، جس کھ نال چیار پانہی رسن لگایا۔ نالے دیوے جنم منکھا، منکھتا وچ گنایا۔ ستاراں سال دی امر وچ توں بھننا اک بھٹا، جس نوں پنجابی وچ چھلی کہکے گایا۔ توں اُس دا دانہ اُتارنا نال انگوٹھا، سچے ہتھ دبا یا۔ اک آوٹا فقیر جس دے ہتھ وچ ہونا ٹھوٹھا، بھیکھا دھاری بھیکھ وٹایا۔ اوہنے منگنا خیر کر کے موڈھا، بیٹھلا پاسا اُتے آپ اٹایا۔ توں نو دانے دینے اوہدے وچ کیر، یکے بعد دیگرے دینے سٹایا۔ اُس ویلے پھیر ہووے اک مہر، محبت وچ بنا یا۔ چڑھدی دشتا تیتوں نظر آوے اک شیر، چٹیاں مچھاں والا نو وال لے لے ودھایا۔ جس دے آگے ہووے ہڈیاں دا ڈھیر، کھ لال خون رنگ رنگایا۔ توں اوس نوں دینا چھیڑ، اوہ بھبک دے ڈرایا۔ توں بنا پھیر دلیر، میرا نام دھیایا۔ او سوان تیتوں کوئی نہ سکے گھیر، گھیرے اکے دے وچ آ یا۔ بے شک جنم جنم رہندا پھیر، کرم کرم اپنے ہتھ رکھایا۔ انتم لیکھا دے نیڑ، نرگن ہو کے نظری آ یا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آپے جانے اپنی کھیل، خلق دا خالق ہو کے ہر گھٹ ویکھ دکھایا۔

آسا ونٹی چرن چُم، منسا پور کرائیا۔ جس نو یاد کیتا سی ہُن، اوسے ویلے گیا آئیا۔ اَبے تیرے میٹے گئے نہیں بُل، دُور دُراڈا پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ تیرا لیکھا لیکھے وِچ لگاوے جو پچھے گیا رُل، رحمت نال ترائیا۔ اُڈیک دی قیمت پائے ٹُل، کرتا آپ چُکائیا۔ دسرتھ دا ویلا گیا نہیں بھُل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گھر دی گولی بالو ریت، برتن صاف کرائیا۔ اک دِن رام اُتے رہیا سی کھیڈ، تیلیاں نال رہیا اُڈائیا۔ میں اوبدے سر وِچ ہو گئی بھیٹ، سیس چڑھ کے بڑی شرمائیا۔ ایہہ کی پر بھ نے ورتی کھیڈ، چرناں دی داسی تاجاں والے دے اُپر ڈیرہ لائیا۔ اُس نے کہا میں تیری بدلنی ریکھ، اگلا لیکھا دیاں جنائیا۔ جس ویلے نر نر نکار کُجگ انتم دھر کے آوے بھیکھ، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ پہلوں بالمیک دا لہنا آئے نیڑ، پھیر اگلا پندھ مُکائیا۔ ہُن تیرا لگا ڈھیر، پھیر کِنکا کِنکا رُپ وٹائیا۔ سَنگھ رُپ ہو کے آپ آوے پھیر شیر، جنگل بیلے کاہی پار کرائیا۔ رحمت وِچ آ کے کرے مہر، چرن اپنا تیرے نال چُھبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وِچ رکھائیا۔ بالو کہا اوہ چرن کیہڑا، جو میرے اُپر ٹکائیا۔ رام کہا اوہ کرنہارا مہرا، میرا رام اک گُسائینا۔ جس ویلے آر پار راوی مارے پھیرا، جاندیاں بھگتاں پار لنگھائیا۔ براہمن دا کر کے جائے نیڑا، لالو دا لہنا لیکھ مُکائیا۔ چرن چھوہ نال ساریاں شہیداں دا پار ہو جائے ڈیرہ، جیہڑے راوی کُنڈے اپنا ڈیرہ بیٹھے جمائیا۔ تیتوں وقت پھیر دیوے بتھیرا، ساری رات تیری کہانی اپنے نال جنائیا۔ رام نے کہا میرا ویکھ اک بھرا مَتریرا، جس دی ماں جنیدی کیکئی نظری آئیا۔ ایدھر ویکھ ہو رِٹکا جہا وچھیرا، ڈھائی سال دی اُمر جنائیا۔ جس نے تیرے نال تیرا بھناؤنا بیڑا، ابناشی کرتا اپنی پٹھ اُٹھائیا۔ تُوں بیٹھی رہیں کر کے جیرا، تریتا دوا پر کُجگ اکھ نہ آپ کھلایا۔ اوہ ویکھنہارا اِکو بتھیرا، لکھ چوراسی بھُل کدے نہ جائیا۔ جس ویلے اپنے بھگتاں نال لے کے آر پار شبد سرُپنی لاوے ڈیرہ، جھیرا بچھلا دے چُکائیا۔ مہاراج شیر سَنگھ وِشنوں بھگوان، وسنہارا نیرن نیرا، دُور دُراڈا بچھا پچھے دتا ہٹائیا۔ ریت کہے میری صدا رتیلی، میرا قطرہ رتیاں تولیاں وِچ بھار نہ کوئے رکھائیا۔ میں وینہدی گھر وِچ ماں سوتیلی، جو رام نال دھرو رہی کمائیا۔ میں جن بھگتو تھڈی بھگوان اگے کرنی وکیل، سچ وکالت اپنا پھیرا پائیا۔ پر بھو لارا دے کے رکھیں نہ نال دلیلی، دلدار ہو کے پار لنگھائیا۔ تیرے بھگتاں اندر ویکھاں اک اصولی، جو تیرا اصل راہ تکائیا۔ اک دِن کیکئی نے میرے نال مانج دتی

پتیلی، میں سڑ بل کولا ہو کے دتی دُہائی۔ جے تُوں مالک میرا وسدا امبر اُپر نیلی، درگاہ ساچی آسن لائی۔ کیوں میرے نال کردا بخیلی، کتھے رام پیارا کتھے
کیکی دُہنارا، دوہاں وچوں کیہڑا چنگا نظری آئی۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ وی میرا کھیل اپارا، جوں بھاوے تُوں رہے کرائی۔ ایسے کارن میٹوں آؤنا پئے وِچ
سنسارا، جگ جگ لہنے مات چکائی۔ جس ویلے کلجک ہووے اندھ اندھیارا، چاروں گنٹ اندھیرا چھائی۔ اُس ویلے مہابلی ہو کے آواں لے اوتارا، نرگن نور
جوت کر رُشنائی۔ ساچی سخیاں مل کے لاواں اکھاڑا، دُھر دا راگ لائی۔ تیرا قطرہ قطرہ کراں پیارا، گرکھ اپنے نال خوشیاں نال چلائی۔ تیری دھوڑ چرناں
نال چھوہے پروردِ گارا، پت پر میثور دیونہار وڈیائی۔ تُوں ویکھیں میریاں سنتاں دے اندر نظارہ، جنہاں دا اندروں نظام دیاں بدلایا۔ تینوں پھیر دسٹاں
اک اشارہ، سینت نال سمجھائی۔ کسے عاشق معشوق مانیا نہیں تیرا کنارہ، جہاں والے تیرے درتے پھیرا پائی۔ کیوں ایہہ گر ارجن دا منگن والا دوارا، جو
جل دھارا وِچ جھولی ڈاہیا۔ اُس دے نالوں اک ہور وہن جس نوں گہن کر کے جگت پکارا، اپنی اکھ رہیا اٹھائی۔ کٹھھے چڑھدیاں میٹوں کر لین دیو
نمسکارا، دسرتھ دی گولی دوئے جوڑ واسطہ پائی۔ جن بھگتو میٹوں نال لے کے جانیو دینا سچ سہارا، ساتھن ہو کے تہاڈا سنگ بنایا۔ جے اِکی وار بولو سوہنگ
مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان جیکارا، میٹوں پچھلا چیتا پھیر نظری آئی۔ ریت کہے بھگتو میں تہاڈے اگے روواں مار بُھبی، ہو کے لے دیاں جنایا۔
جس ویلے بالمیک دی اڈی سی ایختے کھُجھی، اٹھ انگلاں زمین وِچ بدلایا۔ تھلیوں اُس نوں اک ترسول پُجھی، جس خُون دتا وہایا۔ اوہدی سوچن لگی
بدھی، تھلیوں کیہڑا ڈنگ چلائی۔ سول نے کوک پکار کہا اُچی، دیون لگی دُہائی۔ ویکھیں اپنے ہتھیاں نال نہ کٹیں، بن تیرے میرا دردی نظر کوئے نہ آئی۔
میٹوں وہندے وہن وِچ نہ سُئیں، جے آیا کٹھھے نال لے کے پار لنگھائی۔ اُس ویلے بالمیک نے اپنے پچھوں کھول کے والاں دی گئی، دوہاں ہتھیاں نال
ہلایا۔ اُتھوں اک آواز آئی تُوں اوس مالک تُوں پچھیں، جس نے دوہاں بنت بنایا۔ اودھروں اک نائی سنتا سنگھ لئی آؤندا سی گل وِچ پا کے گچھی،
موچنے نیر نے اپنے نال رکھائی۔ کھندا جمان میٹوں وی کوئی کر لین دیو بُتی، تہاڈا کُندا باہر رکھائی۔ اوس کہا خبردار میں بھگت دے چرن نال چھوہ کے ہو
گئی سچی، دُجا ہتھ نہ کوئے لایا۔ میں پھرنا اڈی اُچی، جس دی اڈی چپا لا کے دتی کھُجھائی۔ بالمیک مار کے دھیان ویکھیا جس ویلے آوے ویہویں صدی،

لوکات وِجے ودھائیا۔ پُرکھ اکال دو جہاناں دی سانجھ کے گدّی، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ ایس راہ پے کے آوے ڈنڈی، ڈنڈے والا بُڈھا آتما سنگھ نال ملایا۔ جیہڑے اوس ویلے کھیڈ رہے سی کبڈی، اِکّی قداماں اُتے بھجّجن واہو داہیا۔ اِجے اِکّی ہتھ دُونگھی اوتھے ہڈی دبی، جیہڑی نشانی گیا لکایا۔ جس ویلے پرم پُرکھ دے نام دی چوٹ اِکو لگی، دو جہاناں ہووے رُشناپا۔ گرکھ سوانی بنے سُجّی، سوہنا رُوپ وٹایا۔ ہرجن دوارے آوے بھجّی، اپنا پندھ مُکایا۔ درشن کر کے اکھیں، آخر اپنا آپ بھیٹ چڑھایا۔ اونے چر نوں بالمیک دے درد پئی وِچ وکھی، ہوئی جہی دوہاں ہتھاں نال دتا دباپا۔ اودھروں اِک چلدی چلدی جو بن ونّی آئی جس دے ہتھ وِچ پکھی، نیڑے ہو کے سیو کمایا۔ بالمیک کہا دس سخی، کی تیری نام صفت وڈیایا۔ اُس نے کہا تیرا مالک ملیا نال پتی، جو پتی سب دا مالک اکھوایا۔ میں اپنے جنم کرم وِچ کسے نال انگ نہیں لایا رتی، گرہستیاں وِچ قدم نہ کوئے لکایا۔ میرے اندر اِجے تھوڑی جہی جگی موہتی، جہدی نمھی نمھی رُشناپا۔ میں اوس ویلے خوش ہوواں جس ویلے پرما تدا درشن پاواں اکھیں، چرن کول بہہ بہہ ساچی سیو کمایا۔ بالمیک کہا ایہہ منگ منگی حق، حقیقت وِچوں دیاں وڈیایا۔ اگلی کھیل دساں سچّی، سُنہیڑے نال سمجھایا۔ کلج انتم جس ویلے پرم پُرکھ آوے کملاپتی، پت پریشور پھیرا پائیا۔ جس گوہند نال یاری رکھی، یارانہ اپنے گھر جنایا۔ تیتوں اگلا بھیو کھلاواں پئی، کن وِچ دتا سمجھایا۔ توں اوسے ڈلے دی ہونا پئی، جس دا پتا گوہند سچ سُبھایا۔ تیتوں بیس اِکیسے ملنی ایس دی کھٹی، اوناں چر سوں جا دے بانہہ سراہنے اکھ نہ کوئے کھلایا۔ اُہنے ہوئی جہی اپنے دُپٹے دی پاڑ کے پٹی، مار کے پھوک اُتے دتی لکایا۔ بالمیک کہا میری پیڑ گئی نٹھی، پھڑ کے گلے لگایا۔ بیٹی توں پھیر دین نہ کسے دی چٹی، تیرا مالک اِک اکھوایا۔ اوسے دے چرناں وِچ وسیں، جیہڑا گوہند ڈلا اپنے وِچ سماپا۔ اودھروں حال پکار کر کے بول پئی مچھی، اپنا دُکھڑا رہی جنایا۔ میتوں پر بھو اوسے چرناں وِچ رکھیں، جسدا وِچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ شبد آیا تحم سُنایا ہر سنگت ساری میتوں سب توں اچھی، نکے وڈے چھوٹے سارے اِکو رنگ رنکایا۔ سول کہے میتوں اوہ ویلا دسیں، میں تیرا راہ تکانیا۔ جس ویلے تیرا بھگت سنت گرکھ گرکھ ایتھوں جائے لنگھی، اپنا پندھ مُکایا۔ میں اوس ویلے آواں بھنی، بھجّاں واہو داہیا۔ کیوں اُہناں سوہنگ ڈھولا سُنایا میری کنیں، کلمہ اِک خدایا۔ میں رضا اُہناں دی مٹی، جو پر بھ دے بھانے وِچ سماپا۔ بے شک سر شئی ساری

بیٹھی انھی، گرگھ بیٹھے اکھ کھلایا۔ جے ویجھے چار دھنّے دی مٹی، اوہو دھنّا تہاڈا واگی نظری آئی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر سنگت تیری کہنی رہیا مٹی، نینی سب کچھ رہیا دکھایا۔

پریتم سنگھ آبدھک نوں دیئے انعام، گرگھ سنگھ لیکھا دے لکھایا۔ کیشن سنگھ آکرایے پچان، نو جنم دا بچھلا براہمن نال رلایا۔ کاہن اٹھ کرشن ویکھ اوہ سنگرام، ایہو جہا بن بان جتھے تیرا چرن تیر نال ونھایا۔ تکّ او سے دا چھوٹا جہا سوان، جو آیا پندھ مکایا۔ اُنی سال دا نوجوان، لئی سچ انگڑایا۔ جس گرڈ دا لیکھا لکھیا مہان، اوس دا لیکھا آیا جھولی پائی۔ جیہڑے نین ویندے سی مار دھیان، تریتا دواپر کلج اکھ کھلایا۔ جو وچھڑے سی بال انجان، انجانے گود اٹھایا۔ نالے کراؤندا آیا یاد، نالے سندا آیا فریاد، نالے دیندا آیا داد، داتا ہو کے دیا کمایا۔ آگے ور دیوے آپ، بدھک تیرے پچھلے کٹے گئے پاپ، آگے ملیا اکو باپ، جس دا پُت گرگھ نظری آئی۔ راوی کنڈھے کرائی واٹ، تیرا کھولاں بند تاک، ایتھے اوتھے بناں ساک، سچّ ہو کے سنگ نبھایا۔ آر پار کرنا تیرا گھاٹ، آگے رہے کوئی نہ واٹ، جدھر ویکھو اودھرے ملاکات، ساہمنے بیٹھا نظری آئی۔ تہاڈی سب دی جھاں والی کٹّ دتی حوالات، حوالے اپنے لیا کرائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، پُت پوترے پڑپوترے نتیاں والے دتا بنایا۔ آگے بھگتاں دی چلدی رہے شاخ، پینڈا مک کدے نہ جائیا۔ سچ بچھو تہاڈے اندر ہن کر لینا واس، نواسا تہاڈے وچ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر سر اپنا ہتھ رکھایا۔ پریتم سنگھ آونڈیئے انعام، انامی دیا کمائیندا۔ بدھک تیرے کول وسے بھگوان، بھاگاں بھریا ویکھ دکھائیندا۔ جو بھگتاں دا لے کے آیا سچ نشان، نشانہ دو جہان جھلاییندا۔ راوی لنگھدیاں ماری اک آواز، منجیت بال نادانے دتی جنایا۔ میں ویکھ کے ہویا حیران، ہر جو اچرج کھیل ورتایا۔ کروڑ تینتیس دیوت سُر اندر پھنڈر سرب گرلان، نیتز نیناں نیر وہایا۔ اوہ ویکھو کس بدھ بالو ریت کنڈھے ملیا آن، آپ اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم دھر دا آپ سنایا۔ بدھک لے لئے بچھلا انعام، وست امولک جھولی پائیندا۔ آگے ہونا نہیں کسے دا غلام، سلام اکو سیس جھکائیندا۔ تیتوں مل گیا کاہناں دا

کاہن، رام دا رام، مَنیاں دامن آپ اکھائیںدا۔ جوتیتوں نہیں سی پتہ آپ کیتی پچان، سوئے سٹے آپ جگائیںدا۔ تہاڈے لہنے پچھے لنگھایا ایہہ گاہن،
 ورنہ پُرکھ ابناشی چرن نہ کدے لکائیںدا۔ تیرا کڈا سوہنا چنگا اوہ بان، جیہڑا چرن وچ لکائیںدا۔ میں اوہ لیکھا آیا سنان، انسنی تہاڈے کٹاں وچ پائیںدا۔ ایہہ
 بھگتاں دا بھگوان، سنتاں دا مہربان، گرکھیاں دا نشان، گرکھیاں دا دھیان اپنے وچ رکھائیںدا۔ جے چلدے پھردے آوندے جاندے گئے تھک، اوہ
 تھکاوٹ دا منگے دان، اپنی جھولی آپے پائیا۔ اک بھگت تے اک بھگوان، تھرڈ پرسن وچ رلے کوئے نہ آن، برڈ پرندا دے ترائیا۔ ایہہ انعاماں دا انعام،
 کلاماں دا کلام، نشاناں دا نشان، داناں دا دان، اپنے چرن دی دھوڑی تہاڈے لکاستک لائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھج بھج تہاڈا پندھ مَکائیا۔
 پریتم سنگھ اک واراں مستک لا دے اُنگی، پوٹا اگلا سدھا دے کھجائیا۔ ایہہ ریت پُرانی مڈھلی، مڑکے رہیا دُہرائیا۔ جن بھگتاں نال بھگوان پریم پریتی
 گنھ لئی، پانی آٹے وچ سائیا۔ بھگتاں دی جماعت لکھ چوڑاسی وچوں چُن لئی، پئی اپنا نام پڑھائیا۔ ایہہ نہیں لیکھا اِنج ہُن لئی، اگے سدا تہاڈے نال
 رکھائیا۔ ایہہ وڈیائی بھگتاں دی کُل لئی، کُلیاں کھیاں والے پار لنگھائیا۔ جو سرشی پریمہ نوں بھل گئی، بھلیاں شوہ دریا رڑھائیا۔ جن بھگتو تہاڈی انملڑی
 وست دات کھل گئی، خالق ہو کے رہیا ورتائیا۔ جو گر سکھ سہیلی پریم پریتی اندر ٹل گئی، اوس نوں اپنا ٹلھنا بنا کے پار دیوے لنگھائیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھلوڑی ویکھے اپنی بھلدی، مہک دو جہان سنگدھی دے ورتائیا۔ بھگت ایہہ انعام اوہ تغما،
 جگت شہنشاہ جیہڑا ہتھ نہ کوئے پھرائیںدا۔ ایہہ نام ندھان اوہ نغمہ، جس نوں نظم وچ نہ کوئے سناںدا۔ ایہہ درس دید چشمہ، چشم دید اپنا نور پرگٹائیںدا۔
 لیکھے لائے سر جھکھیا وچ قدماں، قدم بوسی وچ نموشی، لبریز رس اپنا اک چکھائیںدا۔ نہ کوئی جگت دا میہنا نہ کوئی نموشی، دوشی زردوشی اکو رنگ رنگائیںدا۔
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پار کرا کے گھاٹی اوکھی، سوکھی منزل آپ چڑھائیںدا۔ جن بھگتاں گھر کسے کارن کھان آوے رُکھی سکھی روٹی، اک اک
 ٹکڑا ٹک اپنے لیکھے لائیںدا۔ بھکھ تہ دی پیاسی نہیں جوتی، جوتاں دا مالک گھر گھر در در دیوے آپ جگائیںدا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان نگی جہی
 ایہہ مثال دتی موٹی، دُونگھا راز اپنے وچ چھپائیںدا۔ کیوں اُس دا لیکھا لکھن والا رَویداس موچی، جو دوس رین سیوا وچ سائیںدا۔

☆ ۱۵ پوہ ۲۰۲۱ بکرمی گیان سنگھ دے گھر پنڈ اوگرا ضلع گرداسپر ☆

گڑ کہے میں صفت کراں پورے سنگر دی، جو مٹھیاں وچوں مٹھا نظری آئی۔ جو راوی پار کر کے آیا پیریں مُردی، مُڑ اپنی دیا کمائی۔ کھیل دس کے ساچی دُھر دی، دُھر مستک لیکھ ویکھ دکھائی۔ ہر سنگت پار اُتارے سرشتی ویکھے رُڑھدی، اگے ہونہ کوئے بچائی۔ جیہڑی سنگت قدم قدم ایہدے نال تُردی، اوہ قاعدے قانون پہلے گئی بھلائی۔ اوہ لوکات پرگٹ ہوئی مُردی، زندگی وچوں زندگانی دتی بدلای۔ اُہناں دی کلا ویکھی چڑھدی، چڑھدیوں گیا لہندے لہندیوں چڑھدے پھیر آئی۔ کڈی سوہنی پریت سچے ہر دی، جو ہر دے سانت کرائی۔ دھن آتم جو پر ماتم وردی، گھر لوڑیندا کنت ہنڈھائی۔ آپ دا جیون اوس دے اگے دھردی، من دی مرضی نہ کوئے رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ گڑ کہے میں سنگر دی ویکھی مٹھاس، جو شبدي شبد نال جنائی۔ راہی پاندھی بن کے سب دی پوری کردا آیا آس، آسرا اک جنائی۔ دھیرج دھیر دھراؤندا آیا دھرواس، ست دھرم جڑ لگائی۔ وچھڑیاں ملاؤندا آیا ملاپ، میلے کر کر جوڑ جڑائی۔ سوہنگ ڈھولا جپاؤندا آیا جاپ، پچھلے سُنیاں اکھ کھلائی۔ پورا کردا آیا بھوکھت واک، راما کرشنا دے وڈیائی۔ عرش فرش ویکھن تاریاں بھری رات، چمک نور نال رُشنائی۔ خوشی منائے پر تھی آکاش، گگن منڈل سنگ رکھائی۔ کدھروں بھگتاں دے گھر ایہہ وکھری آگئی پر بھات، اپنا روپ بدلای۔ سری بھگوان دیون آگیا دات، دولت مند پھیرا پائی۔ پچھے کسے دے چے چنے کسے دی کھادھی بھات، کسے دیاں گنیاں کسے دیاں چھنیاں بھوگ لگائی۔ اوہ بچھلی پچھے رہ گئی بات، اگے کھیل اک دکھائی۔ جلاں تھلاں وچ ساتھ، جوہاں جنگلاں وچ اپنا سنگ نبھائی۔ بھگتاں دی پوری کرن آیا آس، اصل اپنا تھم ورتائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، گرکھیاں گر سکھیاں گھر آؤندیاں نوں دیوے سچّی سوغات، سیت پر ساد اپنا گرکھیاں دے مکھ لگائی۔

تھکاوٹ والی کرے نہ کوئی بات، سخاوت والی دست جھولی پائی۔ نالے تہاڈے کولوں پریم کرن دی سکھی جاج، بھگتاں نال بھگوان چلکے اپنی خوشی
 منائی۔ تہاڈے کولوں سکھی پریم دی وجاؤن والی رباب، احباب ہو کے دیکھے چائیں چانیا۔ تہاتھوں پریم والا سکھیا آداب، کس بدھ نیوں نیوں سیس
 جھکائی۔ تہاڈے کولوں سکھیا سچا کرنا وشواس، اکو اوٹ تکائی۔ ایسے کارن تہاڈے آیا پاس، پاسا اپنا رہیا اٹائی۔ گرگھوٹساں کھانا نال ایہہ سواد، جس دا
 سواد سادھ سمجھ کوئے نہ پائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھیاں وچ گرگھ، گرگھیاں وچ گرگھ، بھگتاں وچ بھگت، سنتاں وچ سنت آپس وچ
 رہن نہ دیوے کوئی ناراض، جگت ناراضگی کم کسے نہ آئی۔ نہ کوئی تہاتھوں کلمہ پڑھائے نہ نماز، نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھ، نہ کوئی تیرتھ نہاؤن جائے گھاٹ،
 اکو دسے اگئی آواز، سوہنگ ڈھولا دتا سنائی۔ تئیں آکڑ نال پھرو اپنی مزاج، تہاتھوں کسے نہیں لینا خراج، ہر جانہ بھرن کوئے نہ آئی۔ جدھر دیکھو اُدھر
 ساتھ، سیوا وٹوں تہاڈا داس، میوہ دین وٹوں پُرکھ ابناش، دست اموک تہاڈی جھولی پائی۔ جے تئیں پریم دی اک سناو بات، میں سناواں ساری رات،
 خوشیاں وچ گرگھیاں راگ الائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دے دے خوشی منائی۔ گرگھے کہے میں گر دا دساں بھیت، جو گرگھ رہیا
 بنائی۔ جس نے تریتے جگ دی لیکھے لائی ریت، چرن کولاں نال چھہائی۔ بالمیک دی اوڈی دا دیکھ کے چھیک، کُنڈا سول دتی وڈیائی۔ جوگن دا جوگیاں والا
 دیکھ کے بھیس، سر مستک ہتھ رکھائی۔ جسے پٹی اک دتی لپیٹ، اوڈھن اُس دے اُپر پائی۔ جن بھگتاں انعام وچ اپنا آپ دتا وچ، قیمت اگے نہ کوئے
 رکھائی۔ ایہہ سب کچھ دیکھ بھجآ آیا سہنس پھن شیش، اپنا پندھ مکائی۔ میں دوس رین دوئے سہنسر جپاں نام تیرا وشیش، وشنوں میری سانگو پانگ بیج
 ہنڈھائی۔ میں ہویا حیران پر بھو ایہہ کی تیرا بھیت، پڑدا دے اٹھائی۔ جیہڑے بکلاں مار کے بیٹھے سوڑی کھیس، اُہناں دی سٹی سرتی دتی جگائی۔ نالے
 پت پاپی کیتے نیک، دُرمت میل دھوئی۔ ایشاں دے وچوں ایشٹ اپنی دسی چرن ٹیک، مستک لگا دتا لگائی۔ جیہڑی رام دے سر وچ پے گئی سی ریت،
 اُس نوں اپنا چرن چھہائی۔ اوہدے پنج قطرے انگوٹھے تھلے لیاندے لپیٹ، ہوئی جی باہر لئے کڈھائی۔ اس دی قیمت نہ کوئی ریٹ، جگت خزانیاں وچوں
 ہتھ کسے نہ آئی۔ گرگھ جس ویلے راتیں سون گے اپنی بیج، بسترے زمیں اُتے وچھائی۔ تہاڈے چرناں کول ایہنوں دیواں بھیج، اپنی مٹھی وچوں باہر

کدھانیا۔ تئیں بھاویں کنا گھٹ کے رکھیوں لیف، پھر وی تہاڈے اندر ہو کے چرن چھوہ خوشی منانیا۔ ہتھ جوڑ کے کہے گرکھو مینٹوں دسو اس دا بھیت، جو بھجیا پھرے واہو داہیا۔ پتہ نہیں کدھروں آگیا اچن چیت، اچانک اپنا چرن جھہانیا۔ پہلوں میں جانا کوئی جٹ بل واہن والا کھیت، پاندھی ہو کے پندھ مکانیا۔ جس ویلے اوس نے مینٹوں چرن نال دتا چھیڑ، ہوئی جی اُتے لکانیا۔ میرے جنم جنم دامنک گیا گیر، اکو داتا نظری آنیا۔ جس نوں تار دیاں کوئی نہ لگے دیر، شبد اشارے نال پار کرا نیا۔ برہمنڈ کھنڈ کہن ویکھو کی پیا ہنیر، ہنیرے وچوں گرکھ رہیا جگانیا۔ نالے سنگھ تے نالے شیر، براں دا بر ٹبراں دے بڑ پار لنگھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں کس طرح کریئے صبر، بے صبری وچ سرب لوکانیا۔ پیغمبر ہنگارے دین وچوں قبر، کعبیاں کرن جنانیا۔ ایہہ اُہناں نوں آیا سدن، جنہاں نوں سدا پیا دھردر گاہیا۔ اوہ سب توں آگے ودھن، اپنا بل ودھانیا۔ کیوں، اوہ اوس دی چرنیں لگن، جس نالوں ہوئے نہ کدے جدانیا۔ سدا پنجابیاں دا وبار تے گڑ دا سگن، لگن اکو دے دکھانیا۔ گرکھیاں نوں آپ آیا منگن، ناری کنت اکو روپ وٹانیا۔ اگلی بچھلی کٹ کے مزل، منزل اپنی دے دکھانیا۔ پہلوں دو جہاناں کر کے وزن، اپنے ترازو وچ لکانیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت تھوڑے جے لگن، بھار مناں وچ نہ کوئے رکھانیا۔ گرکھ گر سکھ اپنے پریم دے بھار نال پر بھو نوں دبن، آتما سنگھ ورگے اُتے ڈیرہ لائیا۔ ویکھو کڈے سوہنے پھبن، نالے راوی نالے بھاوی نالے بیڑی نالے بیڑا، کٹنہارا اگلا بچھلا گیر، گیرے وچوں پار کرا نیا۔ جیہڑا دسرتھ دے گھر دا وچھیرا، اوہ وی نال ترانیا۔ جس مینڈک نے مچھی روپ بن کے پایا پھیرا، گر چرن ملی سرانیا۔ اوسے دا نال بھگتاں ڈیرہ، لیکھا ڈیوڈھا کر کے جھولی پانیا۔ جیہڑے کردے آئے میرا میرا، اُہنا دا ہو کے دے دکھانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لکھ چوراسی نال کرے بکھیڑا، گرکھیاں گچھے بھيو کھلایا۔ بکھیڑے وچ سرشٹی، بکھڑے راہ لگانیا۔ ڈو نگھی کھنجن کھنجن گئی چکڑی، چکڑ گارا نہ کوئے ٹپانیا۔ جن بھگتاں اکو وار دے کے نہ فکری، فکر سارے دتے ہٹانیا۔ جیہڑا گوہند باج کولوں مروایا سی تتر اُسدے نال اک تتری، تریا ہو کے پیا دے ویراگ وچ گر لائیا۔ اُسے ڈھولا گایا فقری، صاحب تیری وڈیانیا۔ میں اُس دے نالوں وچھڑی، جس دے نال میری جوڑی دتی بنانیا۔ گوہند کہا یاد کر جس ویلے میرے گر سکھ دے لنگر وچوں سی کھا دھی کھچڑی، جو نو میل انند پُری توں باہر بنانیا۔ اوس ویلے تیتوں پھڑ کے

اک ماری سی نکئی جہی ٹھیکری، جو گھرے نالوں بھنایا۔ اوہ گھڑا جناوے اپنی کہانی بیٹری، پچھلا حال جنایا۔ میں رویداس دی نکئی جہی سیدھڑی، جس دا
 سدھا منہ سوا گٹھ نظری آئی۔ اُسوں اک دن منہ لاگئی سی گدڑی، ہلکی ہو کے دند جُھہایا۔ اوس دی سوانی کہا ہوئی پلٹری، پرے بھنّ وکھایا۔ اوس
 دے وچوں رویداس نے چک کے اک ٹھیکری، اپنی سلا اُتے گھسایا۔ اوس نے کہا میٹوں وڈیائی دے کوئی تاریخی، تاریخاں نال رکھایا۔ رویداس نے
 اوسے ویلے اپنے کچے دھاگے دی گنڈھ پیچ لئی، گھٹ کے لئی بندھایا۔ نال اک وصیت لکھ لئی، لیکھا لکھیا بن قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، گرکھاں لہنا رہیا مکایا۔ گرکھاں لہنا ویکھ بیڑی روئی لکڑی کاٹھ، نیز دے دھایا۔ جس ویلے گوہند سورا چڑھیا سی میرے اُتے راٹھ، اکیاں پار
 لنگھایا۔ میں اوس ویلے کیتی سی اک بات، ہوئی جہی سُنایا۔ میٹوں دس اوس دی ذات، جس تیتوں دتی وڈیایا۔ گوہند کہا صاف، اوہ میرا دُھر دامہیا۔
 جس ویلے آوے آپ، اپنا پھیرا پایا۔ اوہ ویکھے جگت کنارہ گھاٹ، پتن کو بے تھاؤں تھنایا۔ تیری اُس ویلے پچھے وات، مہر نظر اک اٹھایا۔ اُسدے نال
 دُھر دے بھگت دیون ساتھ، دُجا سنگی نہ کوئے رکھایا۔ بے اک دُوبے نوں تلگن ناتا دے اوہ پُت تے اوہ باپ، بھگت بھگوان اکو نظری آئی۔ بے
 بولن تے اوسے دا جاپ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ نال بھڑی سُنجنی ہووے رات، اپنے نیز نین لئے کھلایا۔ نالے یاد آ جاوے اوہ راکھ، جیہڑی
 لالو گھر دتی وکھایا۔ پھیر اگوں بول پئے اوہ بھات، جیہڑی اپنی ہتھیں دتی ورتایا۔ اُدھروں جمنا سُرستی گنگا گوداوری رہی آکھ، اُچی کوک کوک جنایا۔
 جس ویلے کسیرا لیا سی پنڈت اوہ مہینہ سی وسا کھ، وسا کھی اتوں پنج دن باہروں دتے گنایا۔ ہُن تیرا کھیل تماش، پر بھ تیرے ہتھ وڈیایا۔ دھن وڈیائی
 بے سب دی پوری کیتی آس، آہستہ آہستہ سارے رہیا ملائی۔ اگوں ہس کے کہندی رویداس دی قلم دوات، میرے پنا تیری دیوے نہ کوئے گواہیا۔
 میٹوں سدا رکھیں بھگتاں ساتھ، اگلا سنگ بنایا۔ ایہہ چنگی لگے جماعت، جتھے ڈگری اکو وار ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سیو رہیا کمایا۔

جن بھگت اوہلے اوہلے کرن صلاح، ہوئی ہوئی اک دُجے نوں کناں وِچ سُنایا۔ ایہہ چنگا ملیا ملاح، جیہڑا ملو ملی پار لنگھایا۔ اگے دیکھے پچھے دیکھے سچّ کھبے نہ کرے وساہ، وِچکار بیٹھا بے پرواہیا۔ جتھے دھنے ورگے جٹ دا لگ گیا داء، موڈھیاں اُتے چڑھکے اپنی خوشی منایا۔ نالے پنڈت لیا نہا، جوڑا اپنے چرن لُکایا۔ لالو بنایا گواہ، گجّھی رمز رہی نہ رانیا۔ ایہہ پر بھ نوں پچھلی ادا، عدل بدل سدا رہیا کرانیا۔ جس نے وہن دتے وہا، اوہ پار دے لنگھا، جن بھگتاں پھڑ کے باہاں سچ دوارے لئے لُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ جن بھگتو تہاڈا کی کراں سواگت، سوا سوا پہر تہاڈی سیو کمایا۔ میرے کول ایہو تہاڈی آو بھگت، تہاڈا درشن کر کے خوشی منایا۔ تہاڈے پریم دی کر کے عبادت، اوّل اکو رنگ رنگایا۔ مات لوک تئیں میری کرو سفارش، سرشتی دیو جنایا۔ میں تہاڈا تہاڈے اندر لکی امانت، جگت نیز نظر کسے نہ آیا۔ جد دیکھو تے صحیح سلامت، صاحب سلطان ہو کے درس دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دے لیکھے رہیا چُکایا۔ لیکھا چُکدا دیکھ آئی گوہند دی گوانڈھن کُلالن، جیہڑی پٹنے گھرتوں پنجویں گھر ڈیرہ لایا۔ اوہ شرع وِچ شیطان، مُسلم سنی ذات اکھوایا۔ جاں دیکھیا اُسنوں نظری آیا اک چانن، چند گجری نور چُکایا۔ اوہ جھٹ بدل کے بن گئی مالن، پچھے بھجی واہو داہیا۔ میں توڑاں بھُل گُلعلن، سوہنا ہار گندایا۔ میں پاواں اوس بالن، جس نوں بلے بلے کہے لوکایا۔ نالے درتے ہوداں سوالن، اگے اپنی جھولی ڈاہیا۔ پھر اُٹھ کے آئی بھالن، اپنا پندھ مُکایا۔ اگوں محکم دتا جوت اکالن، شبد نال سُنایا۔ جس ویلے ابناشی کرتا لوکماں جن بھگتاں آوے سنبھالن، تیرا لہنا لیکھے دے چُکایا۔ مُردے آوے جوالن، جینودیاں گود اُٹھایا۔ سب دا بنے رکھوالن، رکھیا کرے تھاوں تھانیا۔ اپنی گود آئے سوالن، سر اپنا ہتھ لُکایا۔ تیرا ناتا جوڑے وِچ جہانن، بدھک نال وڈیایا۔ بچی جان کے کرے تیری پرتپالن، پتا ہو کے تیری سیو کمایا۔ پھیر تیری پر بھو کرے بھالن، کھوجنہارا کھوج کُھجایا۔ توں بن کے پھیر آویں مالن، نواں رنگاں دا بھلاں دا ہار اک نال اک لینا جُڑایا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، تیرا لہنا چُکاوے آن، والی دو جہان، سچ تصویر جسبیر اپنی دے دکھایا۔

پندراں پوہ خوشیاں نال آکھدا، سچ کہانی رہیا درڑا ئیا۔ میں کھیل ویکھیا بھگت بھگوان ویراگ دا، اپنا دھیان لگایا۔ سنت سُہیلا ویکھیا جاگدا، جو بیٹھا اکھ کھلایا۔ پڑدا ویکھیا اگلے رواج دا، رسم سچ رہیا کرایا۔ محکم ویکھیا ستنگر مہاراج دا، جو شبد ناد وچ سنایا۔ پیار ویکھیا گرگھ وِسدا دا، جو بَسمل اپنا آپ کرایا۔ سُنیا سندیشہ دُھر آواز دا، سچھنڈ ساچے وچے ودھایا۔ سنگھ منجیت اُٹھ کے بھاکھدا، اپنا دھیان لگایا۔ وقت سُہیلا آیا پر بھ سوانگی دے سوانگ دا، اولڑی کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا محکم ورتایا۔ پندراں پوہ کہے میں دیواں سندیشہ، دو جہان سنایا۔ کرے کھیل نر نریشہ، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس دا بھگتاں نال لیکھا، بھگوان ہو کے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار رہیا بندھایا۔ پندراں پوہ کہے سُن منجیت، منسا پر بھ دی دیاں جنایا۔ جو ستجگ چلائے ریت، کلج کوڑ مٹایا۔ اوہ کھیلے کھیل آپ انڈیٹھ، دُھر دا محکم رہیا جنایا۔ گرگھ سجن بن کے میت، پڑدا اوہلا رہیا چُکایا۔ میں اک اگمی سنی چیک، جو تھلاں وچوں نظری آئی۔ اوتھے اک اکلا رہیا اڈیک، اپنی اکھ کھلایا۔ جس نے ارجن والی لکڑی لیاندی گھسیٹ، جیہڑی بھٹھی ہیٹھ تپایا۔ اوہ دُتھڑ مار کے رہیا پیٹ، بھڑی ہائے ہائے سنایا۔ میں نیچاں دا نیچ، پایاں وچوں پاپی نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صد دیونہار وڈیایا۔ پندراں پوہ کہے کر دھیان، منجیت دھیان جنایا۔ تیجے دن واری تیری آئی وچ جہان، ترے لوکاں اپنا پندھ مکایا۔ جن بھگت دوارے پھڑنا اک نشان، ست ستوادی دے وکھایا۔ جس دی سب نے منی آن، چلنا محکم رضایا۔ جس دا مالک اک بھگوان، شہنشاہ اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ منجیت کہے میتوں ہوئی خوشی، اپنی خوشی جنایا۔ میں ہر سنگت ویکھاں سُچی، سگھڑ سُجی نظری آئی۔ جنہاں دا مان تان اوہ پھر دے اڈی اُچی، پیر زمین اُتوں اُٹھایا۔ اُہناں دی اوس نال رُچی، جو رچنا اپنی رہیا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ منجیت کہے میں نشان چُکاں، موڈھے کندھ اُٹھایا۔ نو کھنڈ پر تھی بچھاں، دیپاں ستاں لواں اُٹھایا۔ تہاڈا کیہڑی گلوں پر بھ نال غصہ، دین دیال گئے بھلایا۔ ویکھو کلج پینڈا مُکا، لوکماں نظر نہ پائی۔ اوسدا سرن والا وچوں جُسا، جسم اپنا رہیا گویا۔ پیراں کولوں چھٹن والا موڑھے ورگا حُقہ، حکومت سب دی رہیا بدلایا۔ اپنی دھار وچوں لنگھا کے جوں مسل مشہور سوئی نکا، نکلیوں وڈے بنایا۔ شبدی کھنڈا

نیزہ پھڑ کے تکتھا، دو جہاناں رہیا جنائیا۔ میں دیکھاں جس ویلے گوہند چالیاں وچوں مہاں سنگھ نوں کہا اُٹھ سکھا، ساچی سکھیا دیاں سمجھائیا۔ اوس کہا واہ میریا پتا، ندھ بن دوجی اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ گوہند پھڑ کے کہا کولوں گٹا، چٹا رمال ہتھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ منجیت کہے میں پھڑ کے نشانہ، نشا سب دی دیاں کرائیا۔ بھلا رہے نہ جیو جہانا، بھلیکھا بھرم دیاں کڈھائیا۔ ساچا دیواں اک فرمانا، دھر سندیس سنائیا۔ اُٹھو دیکھو بھوپت بھوپ سلطانا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا حکم اک مہانا، دھر سندیسہ دے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کمائیا۔ دھر دی کرنی کردائیا، تقدیر تدبیر نال بدلایا۔ بھگتاں اندر دیکھیا و سیا، زرگن ہو کے ڈیرہ لائیا۔ پاندھی ہو کے پھرے نٹھیا، بھجے واہو داہیا۔ سیوا کرن توں کدے نہ ہٹیا، نہ کوئی روکے روک رکائیا۔ جل پانن سارے کر کے اکٹھیا، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ نشانہ کہے میٹوں جن بھگت پھڑیا، ویلا وقت سہائیا۔ میں اکو سوہنگ ڈھولا پڑھیا، پر بھو تیرے نال و بے ودھائیا۔ جس منزل توں آپ چڑھیا، اُس دوارے گرگھ دینے بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ نشانہ کہے میں سچ سنایا، جو ہر ہر دتا سمجھائیا۔ دیکھو کھج انتم ویلا آیا، چار گنٹ اندھیرا چھائیا۔ ساچا رنگ نہ کوئے رنگیا، کسنبھے رنگ رنگی لوکائیا۔ نام مردنگ نہ کوئے سنایا، دھر داناد نہ کوئے جنائیا۔ پار کنارہ لنگھ کسے نہ ڈیرہ لایا، پتن میل نہ ساچے ماہیا۔ آتم اند کسے ہتھ نہ آیا، پاندھیاں پندھ نہ کوئے مکائیا۔ دیناں ناتھ بخشند جن بھگتاں دیکھیا دیا کمایا، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دے وڈیائیا۔ ست نشانہ کہے میں اوس گھر چڑھدا، جس گھر اکو ٹھا کر نظری آئی۔ جنہاں دے ہر جو پلو پھڑدا، اہناں نال میری وڈیائیا۔ میں سیوک اوس در دا، جو میرا پڑکھ اکال منائیا۔ میں اوس دے ساہنے کھڑدا، جو کنڈھیاں والے رہیا پرگٹائیا۔ میں میلا کراواں ساچے یار دا، جو سب دا مالک بے پرواہیا۔ اپنا حکم جناواں سچا گفتار دا، جو گفت شنید رہیا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے لیکھے رہیا مکائیا۔ سچ نشانہ کہے میری آئی واری، وریام ہو کے سیو کمائیا۔ سچ دوارے بن کے سچا درباری، دھر دا حکم اک منائیا۔ نال ملا کے ایکایک کاری، اکل کل دیاں دکھائیا۔ جیہڑا کھیل دیکھیا سرب دہاڑی، گھڑی پل دے گواہیا۔ بھگتاں نال

سُنہندی ویکھی یاری، صاحب اپنی خوشی دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائی۔ سرنائی کہے میں دیواں اوہنوں سرن، آسرا
 اک رکھائی۔ جو پُرکھ اکال نوں یاد کرن، دوس رین و سر کدے نہ جائی۔ اوسے دا جیون اوسے دا مرن، جو مریاں جیوت روپ دے بنائی۔ اوسے دا
 ڈھولا اوسے دے پڑھن، اوسے دا راگ ناد ہو آپ الائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کھیل آپ دکھائی۔ ست نشانہ کہے میں
 چڑھدا راتیں، دے اپنا آپ چھپائی۔ ایہہ میری اگلی رواجی، جس دا روادار نہ کوئے اکھوائی۔ رمز سمجھے نہ کوئے سماجی، سماجاں وچ نہ بند کرائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ تھم اک سنائی۔ سچ نشانہ کہے میں سدا جھلدا، اپنا آپ ہلایا۔ میں لہنا دینا چکاواں بھگتاں دی گل دا، گل مالک ہو
 کے وست امولک اک ورتائی۔ اہناں دا امرت کدے نہ ڈھدا، جیہڑے انتر میلا گئے ملایا۔ اہناں رس بھل گیا ہونٹھ بل دا، آتم رس وچ سمایا۔ اوہ
 سنت سہیلا پھلدا بھلدا، پت ٹہنی نال مہکائی۔ کلج کوڑ اندھیرا میٹے جھلدا، مایا ممتا پرے کرائی۔ ہن جن بھگتاں ویلا لہنا وصولن دا، وصولی بھگتاں ہتھ
 پھڑائی۔ پرہ دا ویلا غریب نمانیاں قبولن دا، کوجھیاں کملیاں گلے لگائی۔ جن بھگتاں ویلا نہیں بھولن دا، بھلیاں رہیا سمجھائی۔ پرہ دا ویلا جن بھگتاں
 پنگھوڑا جھولن دا، اندر وڑ کے ڈیرہ لائی۔ گرکھاں ویلا نہیں کچھ سوچن دا، سوچ سمجھ نہ کوئے چترائی۔ پرہ دا ویلا میل کراؤنا اپنے لوچن دا، جو لوچا پور
 کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ دکھائی۔ ست رنگ کہے میں ویکھیا لیکھا لکھدا، لکھاری اپنا نال ملایا۔ باہروں بھیکھ
 کرے سکھ دا، انساناں ورگا انسان بندیاں ورگا بندہ نظری آئی۔ انتر نور پرکاش ساچی جوت دا، ست ست روپ پرگٹائی۔ ہن ویلا بھگتاں دی موج دا،
 موجودہ ہو کے ویکھ دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لئے ملایا۔ ست نشانہ کہے پندرہواں دن رہیا بیت، رین گھڑیاں پلاں
 اتے آئی۔ سولاں پوہ رہیا اڈیک، اپنی اکھ کھلایا۔ جس ویلے گرہ آؤنا سنگھ دلیپ، دیک گھر گھر ہوئے رُشنائی۔ ہر سنگت سوہنی دے پریت، پریت میل
 ملایا۔ ایکا وست نال لے کے جائے اگئی چیز، نیز اکھ نظر کسے نہ آئی۔ چھپا کے رکھے وچ قمیض، پڑدا اک رکھائی۔ جس ویلے چرن دوارے دھرے
 آپ دہلیز، دہ دشا دین گواہیا۔ اوس ویلے کرے بخشیش، رحمت آپ کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لیکھا ویکھ دکھائی۔ پندراں

پوہ کہے میں دیکھیا دوس و ہار، و ہاری آپ کرائیا۔ نالے متر نالے یار، دوست سنگر ورگا سنگر نظری آئیا۔ میداناں وچ اکھاڑا، رستیاں وچ
سُنے راہیاں ہاڑا، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ نال سُن دا لٹھا اُدھارا، رویداس دی پانہی لیکھا دتا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی ساچی
رہیا کرائیا۔ پندراں پوہ کہے آؤندا جاندا سولاں دن، اپنا روپ وٹائیا۔ سوہنے لگدے اوہدے چنھ، جو چنٹا رہیا گوائیا۔ کرے کھیل بھن بھن، بھنڑی رین
نال ملائیا۔ جس دا لیکھا لکھیا گن گن، جگ چوکڑی بیٹھے پندھ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے نال ملائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے
میتوں آیا خیال، پچھلا حساب جنائیا۔ ہمیشہ ایہہ گوہند ستاں رنگاں دے رکھدا سی رمال، اپنیاں جیباں وچ لکائیا۔ اک نالوں دُجے دی چنگی کردا سنبھال،
دُجے نالوں تیجا تیجا نالوں چوتھا چنگا بنائیا۔ پنجویں دا بچھ کے آپے حال، چھویں دا لہنا مول چکائیا۔ ستویں نوں سمجھا کے اپنا اک سوال، دُھر دا تھم
سنائیا۔ تہاڑی سیوا کرن گوہند بال، پہلوں اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ جنہاں نوں نہیاں میٹھاں دینا سوال، پھیر مان تان وڈیائیا۔ میل ملا کے نال پُرکھ
اکال، سکھنڈ دوارے دیواں وڈیائیا۔ اوہ کلج انتم سیوا کرن وچ جہان، لوکات پھیرا پائیا۔ سچ نشان بنا کے ودھان، دھرم دھارا اک وڈیائیا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال اٹھائیا۔ ست رنگ نشانہ کہے بھیلنی دے اینہاں وچوں پنج رنگ، جس دی انگی لئی بنائیا۔ اوہناں وچوں دو رام
دی آئے وند، جو اپنے ہتھ رکھائیا۔ لال دھنّش نال رکھیا سی بنھ، چٹا اپنے سجے گٹ نال رکھائیا۔ اوس ویلے آؤندا اک اند، جس ویلے بھگت بھگوان
دوویں مل کے اپنے نال جُھہائیا۔ اک دن اسان ستاں منگ لئی منگ، جھولی اگے ڈھاپیا۔ ساڈی اکٹھی کر دیو گنڈھ، کتراں دی رہے نہ کوئے جدائیا۔ رام
نے کہا تہاڑی آسا پوری ہووے نشنگ، نسچے نال لینا دھیان لگائیا۔ جس ویلے آوے سورا سرنگ، لوکات ویس وٹائیا۔ اُس دے کول تہاڑے اکٹھیاں
کرن دا ہووے ڈھنگ، ساڈھے تن ہتھ تہاڑا روپ لئے بنائیا۔ جیہڑا گیا چھڈ پُری اند، اوسے چند لئے چکائیا۔ تہانوں اپنے ہتھ نال لئے ٹنگ، چوہی
ہتھ وند وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ ستاں وچوں اک رمال، جو گوہند ہتھ اٹھائیا۔ جس نال مکھ پونجھیا سی مہاں
سنگھ لال، پریم پریت جنائیا۔ اوس کیتا آگوں اک سوال، گوہند سیس نوایا۔ اسیں تیرے تن نال چھوہن والے وچ جہان، لوکات کی سانوں ملے وڈیائیا۔

ساڈی پھیر کس طرح ہووے پچھان، جنہاں نوں گوہند اپنے کول رکھانیا۔ گوہند کہا میرا سری بھگوان، تہاڈا لیکھا لیکھے لئے لگایا۔ جس ویلے کل کلکی آئے نوجوان، نرگن اپنا ویس وٹائی۔ تہانوں سب نوں کٹھا کرے آن، دُھر دا جوڑ جڑائی۔ پھر گوہند دے سرتے تاج تِساں جھلنا نال جہان، دوہاں دا نشان اِکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائی۔ ست رنگ کہن جس ویلے بل کیتا سی جگ، اسیدھ مات رچائی۔ اوس وچ ساڈے سمگری بدھی سی اڈا، ونداں ست ست کرائیا۔ جس ویلے براہمن باون ہو کے بیٹھا اپنا نشانہ گڈ، در دواویوں باہر ڈیرہ لائی۔ اوس نے منگی اک منگ، دھرت ڈھائی کرم منائی۔ بل نے اُس ویلے سب کچھ دتا چھڈ، ساڈی وست وچوں کسے نہ بھیٹ چڑھائی۔ اساں سب نوں مل کے دتا آکھ، اک آواز لگایا۔ ساڈا کسیدے نال ساتھ، سچ دیو سمجھائی۔ اوس نے کہا تہاڈا مالک پُرکھ سمراتھ، جو کلجگ انتم پھیرا پائی۔ اوہ تہاڈا پڑدا لوے ڈھاک، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ اک دُوبے نال جوڑ کے تہاڈا نات، کٹھیاں دے کرائیا۔ پھیر وکھاوے بھگتاں اک جماعت، جو اِکو نام دھیائی۔ پھر نظری آئے ساکھیاں، جوتی جاتا نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تہاڈا لیکھا دے چُکائی۔ ست رنگ کہن سانوں پہلوں رنگیا آد شکت، اپنی سیوا لائی۔ ساڈے وچ پا کے اپنی برکت، دتی مان وڈیائی۔ پھیرا سیس کر کے اپنی حرکت، ہوئی ہوئی بھجے واہو داہیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ کردے رہے کسرت، بلدھاری ہو کے اپنا ناؤں پرگٹائی۔ لوکمت کردے رہے عیشو عشرط، عیاش گاہ وچ سمایا۔ جس دی کرنی اوسے توں گئے بچھرت، اپنا آپ بھلائی۔ جس ویلے رام بیٹا دسرتھ، جنک سپتری گیا پرنائیا۔ اوس ویلے سانوں آئی اک حسرت، اپنا خیال درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صد دیونہار وڈیائی۔ ست رنگ کہن سانوں جنک سپتری بدھا نال دھنُش، اڈو اڈ دتا رنگائی۔ لاگے رکھ کے چھوٹا جہا سنکھ، اپنی کھیل وکھائی۔ جس ویلے رام نوں آئی اکھ، اٹھیا بل پرگٹائی۔ ہوئی جی لائی تنک، اسیں تے پلے واہو داہیا۔ اوس دی اکھ دا نشانہ ساڈے اُتے پیا اک پلک، جو مہر نظر تکائی۔ اساں ہو کے کہا تلخ، کیوں سانوں دتی جدائی۔ اوس تک کے کہا اُتے فلک، اشارے نال سمجھائی۔ جس ویلے میرا گل مالک آیا خلق، ہر خالق ویس وٹائی۔ اوس دی نوری رُپ والی آ جائے ڈلک، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ تہانوں اکٹھیاں نوں اکٹھا کر کے آپ بنے بندھپ، سجن اک اکھوائیا۔ نال ملا کے اپنی

سنگت، ہر سنگی دے جنایا۔ دے کے مان وچ جیرج اندج، اُتبھج سیج خوشی دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستّ رنگ دیوے مان وڈیایا۔ ستّ رنگ کہن جس ویلے نانک گیا بغداد، بغدادی رُپ وٹایا۔ اوتھے پیراں نے ستّے رنگ ایہنوں دتی دات، وارو واری ٹلیاں ٹاکیاں ہتھ گئے پھڑایا۔ اوس نے کہا انہاں دا مالک رسول پاک، جو اتفاق نال لئے ملایا۔ آپ بنے شاہ نواب، شہنشاہ اکھوایا۔ سر رکھے اکٹا تاج، پنچم کُھ ملے وڈیایا۔ ستّاں دا مالک بن کے آپ، اکٹھیاں دے کرایا۔ جس دا حکم اوسے داراج، نشانہ اپنا لئے بنایا۔ نانک کہا جو میرے انگن گئے لاگ، دُوجے در نہ منگن جایا۔ ایہہ سبجک دا سچا رواج، جو ہندو مسلم اکو رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ ستّ رنگ کہن جس ویلے گرو ارجن رکھی ٹیک، گرو گرنتھ رہیا لکھایا۔ اوس ویلے اسیں ستّے ہوئے اُس دے پیش، در اپنا آپ بھیٹ چڑھایا۔ ساڈے ستّاں اندر اوس نے ستنام لکھ کے رکھیا لپیٹ، ستّ دن باہر نہ پھیر کڈھایا۔ پھیر اک ونجارے کول دتا وتیج، ساڈھے تن تن کئے قیمت ساڈی پائی۔ اوہ ونجارا سی اک شیخ، جس دا جنم جاگیر سنگھ رُپ وٹایا۔ اس دے وچ کوئی بھیت، جس نے تتی ریت سیس لکایا۔ اوسے دی انج کھید، کھلاڑی ہو کے ویکھ دکھایا۔ ستّ رنگ نشانہ کہے میں سب دے کول ہندا رہیا پیش، وڈا جھوٹا اپنا رُپ بنایا۔ بن پُرکھ اکال میرا کسے نہ لکھیا لیکھ، میرا سچا جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ میں اوسے کر کے اوہدے بھگتاں نال کراں ہیئت، جس میری بنت بنایا۔ چار جگ میری گئی نہ کوئی پیش، دُور دُراڈا بہہ کے کُھ چھپایا۔ کسے نے مٹیا شکر کسے نے گنیش، کسے نے برہما کسے نے وشنو کسے نے دیوتیاں دتا سیس نوايا۔ میں سب نوں جگ جگ رہیا ویکھ، پرہہ ایہہ کی رچن رچایا۔ جنہاں نوں توں آپ دیویں بھیج، لوکماں تیری کرن وڈیایا۔ جے توں مالک گل دا بھگتاں دی مان سیج، آتم انتر آسن لایا۔ پڑدالاہ کے اپنے دیس، پردیسیاں اپنے گھر وسایا۔ مالک ہو کے دُھر دازیش، نر نرائن دے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ستّ رنگ کہن اسیں سب دے سانجھے، کہانی سچ دیئے سنایا۔ ساڈے وچوں چار رنگ ہنڈھائے ہیر تے رانجھے، عاشق معشوق خوشیاں وچ سمايا۔ دوہاں رنگاں وچ چیلے گر سامندے، چیلنج کرن لوکایا۔ ستّوں رنگ وچ جگ جنم دے تھکے ماندے، بہہ بہہ ڈیرہ لایا۔ جس ویلے ستّ رنگ اللہ رانی بنھے اپنے نال پراندے، مینہدی ہتھیاں نال

رنگا گیا۔ اوس دے نین دوویں شرمندے، اکھ پلک نہ کوئے اُٹھایا۔ چوڑاں طبق ایہہ راگ گاندے، واہوا پروردگار تیری وڈیایا۔ تارے چند نین
 شرمندے، سوریہ بیٹھا کھ بھوایا۔ ویکھے کھیل دو جہاں دے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ لال رنگ کہے جس ویلے اللہ
 رانی میٹوں بدھانال گت، والاں وچ دتا کایا۔ میں اوسے ویلے لیا بچھ، کی تیری چٹرایا۔ اوس نے کہا ایہہ کھیل ابناشی اچت، جو میٹوں رہیا سمجھایا۔
 صدی چوڑھویں تیتوں اپنے نال لئے چک، زمیں توں آسماناں اُپر چڑھایا۔ جگت جہان دا بدل دیوے رُخ، گر اوتاراں پیر پیغمبراں رُخصت دے کے
 اپنے گھر چھٹی دیوے منایا۔ بھگتاں نام بھنڈارا دے کے مُفت، صوفیاں اپنا رنگ چڑھایا۔ ویکھیں اوس ویلے نہ ہوویں سُست، جھلیں واہو داہیا۔ تیتوں
 پھڑنا چھوٹے بالے چُست، جو ست مہینے تن دن لوکات گیا ہنڈھایا۔ ایہہ پر بھ دا حکم دُست، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ سب نے اپنی کرنی لینی بھگت،
 بن بھگتاں بھگوان جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا سرنایا۔ ست رنگ کہن جس ویلے تیغ بہادر گیا دلی، دلیل
 اپنی اک بنایا۔ اوس ویلے اورنگے دا مجور آیا اک شیخ چلی، ستاں رنگاں والی چولی گل وچ پائی۔ تھلیوں تمبی رکھی ڈھلی، پیراں وچ کھچایا۔ ہتھ وچ پھڑ
 کے چٹے رنگ دی بلی، آیا ناچ کرایا۔ نچے پٹے کدے پاوے جلی، ڈھائی ہتھ دی تیسر رہیا بھوایا۔ نالے بولے علی علی، اللہ تیری بے پرواہیا۔ تیغ بہادر
 گوہند تیرے باغ دی نکی جی کلی، کیوں کرن لگا جڈایا۔ پروردگار تیرا ولی چھلی، جو تیرے نال دھوکھا رہیا دکھایا۔ توں شہنشاہ دوارے مانیں اپنی رنگ
 رلی، ایمان اپنا لینا بنایا۔ پھیر تیتوں سارے کہنگے بڑا ولی، ولی عہد تیری سیو کمایا۔ اودھروں بلی ہو کے جھلی، اگلے پنجے متھے اُتے کایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم ورتایا۔ تیغ بہادر کہا او ملنگ ست رنگے، تیتوں دیاں جنایا۔ اوہ ویکھ بھجے آوندے فرنگے، اپنا پندھ مکایا۔ تہاڈے
 تیسر رہ جان ٹنگے، بھجوا اپنی پٹھ دکھایا۔ تیرے فریاں والے رنگ جو قمر اُتے بنھے، ایہہ رو رو دین دھایا۔ ایہہ روندے میٹوں لگے چنگے، جیہڑے
 برہوں وچ گر لایا۔ میٹوں ایں دسدا جس طرح سبج وچ سری بھگوان نے ایہہ بناؤنے ست دھرم دے جھنڈے، جھنڈا اپنے سنگ رکھایا۔ تہاڈے
 رہناں رنڈیاں دے رنڈے، سُکی روٹی تے کھان نوں گنڈھے، ایہو دست تہاڈے جے آئی۔ جس ویلے آوے راوی کنڈھے، راویوں پرے تہاڈا کھ بھگتاں

دا دُکھ اپنی جھولی پائیا۔ پریم بھگتاں کولوں لوے دُھر دی دات ونڈے، بھگتاں دیوے اپنا کھیل دکھایا۔ پھیر بہہ کے اک کھٹیا اُتے منجے، مجلس آپ لئے لگایا۔ جیہڑی اکھ تھوڑے سمیں واسطے ملی سی سنجے، مہابھارت دیکھے اپنا نین اُٹھایا۔ اوس دے نالوں گرکھ کر لئے چنگے، نیتز دوہاں دے وچوں نین نیناں نال ملائی۔ راہ وچ آوندیاں نالے توڑے نالے گنڈھے، پا کے گنڈھ ٹھنڈ پھیر ورتایا۔ نال گرکھ نوں کہے سانوں راہ لا چنگے، رستہ اک جنایا۔ آ کے راوی دے اُرار کنڈھے، کنڈھی والا دیکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ ست رنگ کہن اسیں رہے رڑھدے، پھڑ کے اکٹھا نہ کوئے کرایا۔ ساڈے اندر فُرنے رہے پُھر دے، جگ چوکڑی دھیان لگایا۔ کنیاں نے ساڈے وچ دبے مُردے، کفن بنا کے اُتے دتا لگایا۔ بن پر بھ دی کرپا اسیں اکٹھے ہو نہ جڑ دے، اک گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ کرپا کری جس ویلے مالک دُھر دے، ساڈا میلا لیا ملائی۔ ہُن اسیں دو جہاناں پھریئے اُڈ دے، شاہ سلطاناں دیئے جگایا۔ جن بھگتو تئیں کیوں نہیں اکٹھے ہو کے تڑ دے، دیکھو تہاڈے ساہمنے اسیں کھلو کے دیئے گواہیا۔ اسیں پورب وچھڑے چر دے، پر بھ میلا لیا ملائی۔ جس طرح اسیں مالک بن گئے دُھر دے، جگت چیتھڑ ملی مان وڈیایا۔ تئیں تے مانس تڑ دے پُھر دے، کیوں نہ چل کے درشن پائیا۔ ایہو جے سمیں موقع پھیر نہیں جڑ دے، نالے گوہند نالے ہر جو گھر ہر مندر دے بنایا۔ جیہڑے درتے آئے اوہ خالی کدے نہیں مُردے، خالی بھانڈے دے بھرایا۔ جس ویلے گرکھ اپنے قدماں نال ہون تڑ دے، اوس ویلے ستگر دیکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم کھیل کرے اپنی لوڑ دے، اپنی غرض خاطر تہاڈی سیو کمایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے مکائے اندھ گھور دے، اکو نور کر رُشنائیا۔

